

سوینگ مہاراج شیرسنگہ وشنوں بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

اکیسواں بھاگ

تتکرا

- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۷
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ گیانی گُرمکھ سنگھ دے گھر توں باہر بھلائی پُر ۲۱
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ گیانی گُرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ۲۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ سُکھدیو سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۴۳
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ آسا ضلع امرتسر ۴۸
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۴ صویدار رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ۵۱
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۴ صویدار رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ۵۸
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۴ سوداگر سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپُر ۶۴
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ہر سنگت ۷۰
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ زرنجن سنگھ دے گرہ ہر سنگت لدھیانہ ۷۵
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ سُدھار ضلع لدھیانہ ملکھا سنگھ دے گرہ ۷۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ زرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۹

- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ لچھمن سنگھ گرمیز سنگھ دے گرہ پنڈ زڑکا کلاں ۹۴
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ زڑکا کلاں ضلع جالندھر ۱۰۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ۱۰۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ محلہ جٹ پُرا کپورتھلا ۱۰۸
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ داؤدپُرا ۱۱۲
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ بلو والی گردھارا سنگھ دے گرہ ۱۱۷
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ۱۲۰
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۴ چیلا سنگھ دے گرہ جموں ۱۲۸
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۴ چیلا سنگھ دے گرہ جموں ۱۳۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر سجن سنگھ دے گرہ گاندھی نگر جموں ۱۴۴
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ گردت سنگھ دے گھر چھمب جموں ۱۴۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پھمن سنگھ بھاگ کور دے گرہ چھمب جموں ۱۴۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ چھمب جموں شاہینی دیوی دے گرہ چھمب جموں ۱۵۰
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ گیان چند دے گرہ کپ کھیرووالی جموں ۱۵۱
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ کھوجو رام دے گرہ پنڈ کھیرووالی جموں ۱۵۲

- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ رسال سنگھ دے گِرہ کیمپ مناوَر جموں ۱۵۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہنس راج دے گھر پنڈ نکیاں جموں ۱۵۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ اندرو دیوی دے گھر پنڈ نکیاں جموں ۱۵۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پرکاشو دیوی دے گِرہ پنڈ نکیاں جموں ۱۵۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ دے گِرہ ملک کیمپ جموں ۱۵۸
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پورن سنگھ دے گِرہ ملک کیمپ جموں ۱۶۰
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پرکاش سنگھ دے گِرہ پنڈ دڑ جموں ۱۶۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ ایشر سنگھ دے گِرہ پنڈ دڑ جموں ۱۶۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پرتاپ سنگھ دے گِرہ پنڈ دڑ جموں ۱۶۴
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ شو سنگھ دے گِرہ بخشی نگر جموں ۱۶۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ تیج بھان دے گِرہ بخشی نگر جموں ۱۶۶
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گِرہ پنڈ پنج ڈھیرا ہوشیارپُور ۱۶۷
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دے گِرہ پنڈ پنج ڈھیرا ہوشیارپُور ۱۶۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ رام سنگھ دے گِرہ پنڈ گالڑی ضلع ہوشیارپُور ۱۷۱
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ بگا دے گِرہ تلواڑا ۱۷۱

- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ نرین سنگھ دے گرہ تلواڑا ۱۷۵
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۷۶
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۴ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ مینیاں ۱۷۸
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۷۹
- ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۸۹
- ۲۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ۱۹۵
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی ۲۰۱
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ۲۰۳
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ۲۰۵
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع گرداس پُر ۲۰۶
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۱۰
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۲۱
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۲۳
- ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ گرشن سنگھ سرجیت سنگھ دے گرہ ننگل ۲۲۶
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ رنگیل پُر ضلع انبالہ ۲۲۸

- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ تارا سنگھ دے گرہ جگادھری ۲۲۹
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سرمیل سنگھ جگجیت سنگھ دے گرہ میرٹھ کینٹ ۲۳۲
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بٹن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۲۳۵
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کیپٹن مہندر سنگھ دے گرہ دلی کینٹ ۲۳۶
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دلی ۲۳۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گرہ بھوپال شہر مدھ پردیش ۲۴۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہردت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۳
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کوڑا مل سدن مل دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۵
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۷
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سرنندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۸
- ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۹
- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سنت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۵۳
- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۵۴
- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ توارى لال دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۵۶

- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گِرہ اٹاریسی مدھ پردیش ۲۵۸
- ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کریال سنگھ دے گِرہ اگرہ اتر پردیش ۲۵۹
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوارِ دلی ۲۶۱
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ گرمیج سنگھ دے گِرہ کرنال ۲۶۲
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ارجن سنگھ دے گِرہ بلوچ پُرا ۲۶۴
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سِری رام دے گِرہ پنڈ مکسودڑا ۲۶۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گِرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ۲۶۸
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بنا سنگھ دے گِرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ۲۷۰
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار پُر ضلع جالندھر ۲۷۱
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۷۱
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۸۲
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۸۳
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۸۵
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۱۲
- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۱۷

- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۲۶
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۴ دیدار سنگھ دے گرہ شفی پُر ضلع امرتسر ۳۳۷
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۳۹
- ۱۸ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۴۵
- ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۴۹
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۵۱
- ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۶۹
- ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۶۹
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر دیپ سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۲
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ گندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۲
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۳
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ سرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۴
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۵
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۶
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو راج دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۶

- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گھر ترنتارن ضلع امرتسر ۳۷۸
- ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نؤرنگاباد ضلع امرتسر ۳۷۹
- ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ نؤرنگاباد ضلع امرتسر ۳۸۳
- ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ دارا سنگھ دے گرہ نؤرنگاباد ضلع امرتسر ۳۸۷
- ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ مسّا سنگھ دے گرہ پنڈ نؤرنگاباد ضلع امرتسر ۳۸۸
- ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ گُرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۸۹
- ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۹۰
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار دلی-۹ ۳۹۱
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۹۸
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۴۱۰
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۴۱۳
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۴ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۴۱۷
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۴ سُرچیت سنگھ دے گرہ پنڈ فیض پُر بٹالا ۴۱۹
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۴ بٹالا مولانا خلیل ال رحمان لدھیانوی، جامہ مسجد پھگواڑاکوچا رحمان چاندنی چوک مکان ن ۵۲۹۶ ۰ ۴۲۴
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۴ سُرچیت سنگھ دے گرہ فیض پُر بٹالا ضلع گرداس پُر ۴۲۶

- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر ۴۲۸
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۴ سرب پند اکالی کانفرنس بٹالا ضلع گرداس پُر ۴۲۸
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۴ یگیادت ایم ۰ پی ۰ نال بٹالا ضلع گرداس پُر ۴۲۹
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۴ مسّا سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ۴۳۲
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۴ امراؤ سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ۴۳۴
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ۴۳۷
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۴ بخشیش سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ۴۴۰
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۴ چن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ۴۴۲
- آسُو شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ۴۴۳
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ۴۴۷
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ۴۵۰
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۴۵۷
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۴ گردھارا سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۴۸۴
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ صوفی کوٹ محمد خان والے نال ویدانت سمیلن امرتسر ۴۸۵
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۴ ویدانت سمیلن سوامی ہری گری بکلو والے ویدانت سمیلن نال امرتسر ۴۸۸

- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۴ مہاں رشی مہیش جوگی دے نال پچن امرتسر ۴۹۰
- ۴۹۱ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال سوامی دیو مورتی، جرمن والے نال پچن ہوئے
- ۱۴ کتک شہنشاہی سمت ۴ شبہد سینگھاسن ہر بہگت دوار دھیرپڑ دلی-۹-۴۹۶
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۵۰۰
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۵۱۴
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ۵۱۸
- ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ سورن سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ۵۲۴
- ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ سرین سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ۵۲۶
- ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ نرین سینگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر ۵۲۷
- ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ گرام سینگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر ۵۳۳
- ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ کندن سینگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر ۵۳۴
- ۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ بدھ سینگھ دے گرہ ڈینے وال ضلع امرتسر ۵۳۸
- ۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۵۳۹
- ۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ تیج کور دے نوٹ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر ۵۴۰
- ۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ گردیال سینگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ۵۴۲

- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ اوڈھم سینگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ۵۴۶
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ بلونت سینگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ۵۴۸
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ پریتم کور دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ۵۴۹
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گرمکھ سینگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ۵۵۱
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ تریپت کور دے گرہ پنڈ ویرووال ضلع امرتسر ۵۵۳
- ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سوہن سینگھ دے گرہ رام پُر ضلع امرتسر ۵۶۶
- ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ امیر چند گلائی دے نوت ہر بھکت دوار جیٹھووال ۵۶۸
- ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سادھو سینگھ دے گرہ تیغا سینگھ والی بستی ۵۷۰
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گرچرن کور دے گرہ ہیرا منڈی فروزپُر ۵۷۳
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۴ جرنیل سینگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر ۵۷۶
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گرداس سینگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر ۵۷۸
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سینگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر ۵۸۰
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر ۵۸۱
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سردارا سینگھ دے گرہ پنڈ مناواں ۵۸۲
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ پریتم سینگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ۵۸۴

- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ سماں کور دے گرہ پنڈ سنڑا ضلع جالندھر ۵۸۵
- ۱۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۸۷
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۹۰
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ آتما سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۹۱
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۹۲
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ گرمیج سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۹۳
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلے وال ۵۹۵
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ۵۹۷
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گرایا ۵۹۹
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ نچھتر کور دے گرہ گرایا ۶۰۲
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ نصیب کور دے گرہ پنڈ ڈوڈا ہریانا ۶۰۳
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ بھانا ۶۰۷
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ بہام ۶۰۸
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ دھرم جیت دے گرہ مؤجو مجارا ۶۱۱
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہربھجن سنگھ دے گرہ ڈانڈیاں ۶۱۳

- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ پریم سنگھ دے گرہ گوہند پُرا پھگواڑا ۶۱۴
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ محل سنگھ دے گرہ پھگواڑا ۶۱۶
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ دے گرہ پھگواڑا ۶۲۱
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا ضلع جالندھر ۶۲۲
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ منسا سنگھ دے گرہ پھرا لا ضلع جالندھر ۶۲۶
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ چرن کور دے گرہ پھرا لا ضلع جالندھر ۶۲۸
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ بیبی ہربھجن کور دے گرہ کوٹلی تھان سنگھ ۶۲۹
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ۶۳۱
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہردیال سنگھ دے گرہ جالندھر ۶۳۵
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر ۶۳۷
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہربھجن کور دے گرہ ہری پُر ۶۴۰
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپورتھلا ۶۴۲
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپورتھلا ۶۴۵
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ ترسیم سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا ۶۴۶
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ پھمن سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا ۶۴۸

- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا ۶۴۹
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ کپورتھلا ۶۵۱
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ منجیت کور دے گرہ پنڈ منگو پُر ۶۵۶
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ فقیر سنگھ مجید پُر مہندر سنگھ ہرنام پُر ۶۵۹
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ شکار پُر ضلع کپورتھلا ۶۶۲
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ سُرخ پُر ضلع کپورتھلا ۶۶۵
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۶۶۹
- ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ٹھیکے دار ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ۶۷۴
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۶۷۸
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ چیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۷۹
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھجن سنگھ ایشر سنگھ دے گرہ اودھم پُر ۶۸۲
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ چیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۸۴
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ۶۸۵
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ۶۸۶
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش چند دے گرہ جموں ۶۸۶

- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لال چند دے گرہ جموں ۶۸۷
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لیلاوتی دے گرہ جموں ۶۸۸
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گردت سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۶۹۰
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ چھمب جموں ۶۹۱
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گیان چند، پھمن سنگھ، بھاگ سنگھ، پورن چند، شنکر داس، گیان سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۶۹۵
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بلونت کور دے گرہ چھمب جموں ۶۹۷
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ جموں ۶۹۸
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ جموں ۶۹۹
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ جموں ۷۰۰
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جوڑیاں جموں ۷۰۱
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ صوبیدار تیج بھان دے گرہ بخشہ نگر جموں ۷۰۳
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اجیر سنگھ دے گرہ گاندھی نگر جموں ۷۰۶
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کیسری دیوی ستواری جموں ۷۰۸
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ جسونت کور دے گرہ کوٹھانہال سمبل جموں ۷۱۰
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۷۱۲

- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سیوا سنگھ دے گِرہ کیر پنڈ جموں ۷۱۳
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شو سنگھ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۷۱۴
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ تیج بھان دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۷۱۶
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گوڑا رام دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۷۱۸
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ نندو شاہ دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۷۱۸
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رنگیلا رام دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۷۲۰
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ نانک چند دے گِرہ سئی کیمپ جموں ۷۲۱
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ امرو دیوی دے گِرہ سئی خُرد کیمپ جموں ۷۲۲
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رام چند دے گِرہ نکووال جموں ۷۲۴
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شاتی دیوی دے گِرہ سئی خُرد کیمپ جموں ۷۲۵
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بنسو دیوی دے گِرہ سئی خُرد کیمپ جموں ۷۲۶
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لچھمن سنگھ دے گِرہ کیمپ سئی کلاں جموں ۷۲۷
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پچن سنگھ دے گِرہ کیمپ سئی کلاں جموں ۷۲۹
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کھیم کور دے گِرہ کیمپ سئی کلاں جموں ۷۳۰
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گلونت سنگھ دے گِرہ کیمپ سئی کلاں جموں ۷۳۱

- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اندرو دیوی دے گرہ کیمپ سیئی کلاں جموں ۷۳۱
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شاہنی دیوی دے گرہ پنڈ ماجرا جموں ۷۳۲
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کیرپال سنگھ دے گرہ کیمپ سیئی کلاں جموں ۷۳۳
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ فرنگی رام دے گرہ پنڈ تریوا جموں ۷۳۴
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سائیں داس دے گرہ پنڈ تریوا جموں ۷۳۵
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پریمی دیوی دے گرہ پنڈ تریوا جموں ۷۳۶
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۷
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ راجو دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۹
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پورن سنگھ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۰
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اندر رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۲
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بیلا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۳
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سوبھا سنگھ دے گرہ سیئی جموں ۷۴۴
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ تھوڑو رام دے گرہ سیئی جموں ۷۴۷
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ انگریز سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۸
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۵۰

- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۵۱
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دؤلت سنگھ دے گرہ کوٹلی جموں ۷۵۳
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دیوی سنگھ دے گرہ مکھو والی جموں ۷۵۴
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ مایا دیوی دے گرہ مکھو والی جموں ۷۵۶
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش چند دے گرہ مکھو والی جموں ۷۵۷
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پریتو دیوی دے گرہ پنڈ چندر میلو جموں ۷۵۸
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سردار سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ جموں ۷۵۸
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ مان کور دے گرہ پنڈ سیڑ جموں ۷۶۱
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ کھوڑ سلاریاں جموں ۷۶۲
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لچھی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ جموں ۷۶۳
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ جموں ۷۶۴
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ خزان سنگھ دے گرہ رنبیر سنگھ پُرا جموں ۷۶۶
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رنیا رام دے گرہ کلوئے جموں ۷۶۸
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پیارا رام دے گرہ کلوئے جموں ۷۶۹
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سیوا رام دے گرہ کلوئے جموں ۷۷۰

- ۱۷ پوه شہنشاہی سمت ۴ وکیل سگھ دے گرہ پنڈ ہنسا جموں ۷۷۲
- ۱۸ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار چوٹھی منزل جیٹھووال ۷۷۳
- ۱۸ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۷۴
- ۲۰ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۷۶
- ۲۲ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۷۹
- ۲۴ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۸۳
- ۲۶ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۸۶
- ۲۶ پوه شہنشاہی سمت ۴ اشنان کرن سمیں ۷۸۹
- ۲۷ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۸۲۰
- ۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۸۳۷
- ۲۹ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۸۴۰
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۸۴۲
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کیہر سنگھ دے گرہ رچی والا ضلع فروزپُر ۸۴۴
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مل سنگھ دے گرہ رچی والا ضلع فروزپُر ۸۵۰
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپُر ۸۵۲

- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بڈھنی ۱۵۷
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سُکھ رام دے گرہ پنڈ چکر ۱۶۰
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ درباری داس دے نال پنڈ لوپو ۱۶۲
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گردیال سنگھ دے گرہ رامووالا ۱۶۴
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہردیال سنگھ دے گرہ رامووالا ۱۶۶
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بلوندر سنگھ دے گرہ چڑک ضلع فروزپُر ۱۶۷
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ چڑک ضلع فروزپُر ۱۶۹
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ناظر سنگھ جاگیر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستپھا ۱۷۱
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ کلونت سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی مُستپھا ۱۷۳
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سوداگر سنگھ دے گھر ناتھیوال ضلع فروزپُر ۱۷۴
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپُر ۱۷۷
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ راجیانا ضلع فروزپُر ۱۷۹
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بسنت کور دے گرہ پنڈ سہالسر ضلع فروزپُر ۱۸۱
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سُہاوا سنگھ دے گرہ پنج گرائیناں ضلع فروزپُر ۱۸۲
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بٹن سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیناں ۱۸۳

- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ چن سنگھ دے گِرہ پنڈ واندر ۸۸۵
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کہیم سنگھ دے گِرہ کوٹکپورا ۸۸۷
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ اوشارانی دے گِرہ پُرانا محلہ کوٹکپورا ۸۸۹
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مُکھتیار کور دے گِرہ ڈوگر بستی فرید کوٹ ۸۹۲
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ چرنجیت کور دے گِرہ فریدکوٹ ۸۹۵
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ شو اندر سنگھ دے گِرہ فریدکوٹ ۸۹۶
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کِرپال سنگھ دے گِرہ گولے وال ضلع فروزپُر ۸۹۷
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گِرہ پنڈ گولیوال ضلع فروزپُر ۹۰۰
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ حال کور دے گِرہ پنڈ گولیوال ضلع فروزپُر ۹۰۱
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ حضورا سنگھ دے گِرہ پنڈ گولیوال ضلع فروزپُر ۹۰۳
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سلکھن سنگھ دے گِرہ پنڈ مُونگلا ضلع فروزپُر ۹۰۵
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ رام سنگھ دے گِرہ فروزپُر چھاؤنی ۹۰۷
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر کور دے گِرہ فروزپُر چھاؤنی ۹۱۱
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سوہا سنگھ دے گِرہ پنڈ ولور ضلع فروزپُر ۹۱۵
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گلونت کور دے گِرہ بستی خلیل ضلع فروزپُر ۹۱۷

- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گِرہ بستی خلیل ضلع فروزپُر ۹۱۸
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سُلکھن سنگھ دے گِرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپُر ۹۲۰
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سمپورن سنگھ دے گِرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپُر ۹۲۳
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سیٹل سنگھ دے گِرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپُر ۹۲۵
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دھٹا سنگھ دے گِرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپُر ۹۲۶
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ میلہ سنگھ دے گِرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپُر ۹۲۷
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر داس دے گِرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپُر ۹۲۷
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گرچین سنگھ دے گِرہ پنڈ سدا سنگھ والا ۹۲۸
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گردیال سنگھ دے گہر پنڈ سدا سنگھ والا ۹۳۰
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گہر پنڈ مناواں ضلع فروزپُر ۹۳۱
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سُرجیت کور دے گِرہ پنڈ مناواں ضلع فروزپُر ۹۳۳
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بلونت سنگھ دے گہر پنڈ تلونڈی ضلع فروزپُر ۹۳۶
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گِرہ پنڈ شاہ بکر ضلع فروزپُر ۹۳۸
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کیپٹن تارو سنگھ دے گِرہ پنڈ جنڈیرے ۹۴۰
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ پیارا سنگھ دے گہر بھوک پُر شوگر مل ۹۴۴

- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گِرہ پنڈ سُسانا ۹۴۶
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ رام سِنگھ دے گِرہ پنڈ قتووال ضلع ہوشیار پُر ۹۴۹
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ منگل سِنگھ دے گہر پنڈ قتووال ضلع ہوشیار پُر ۹۵۱
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہرنس سِنگھ دے گہر پنڈ قتووال ضلع ہوشیار پُر ۹۵۳
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ امریک سِنگھ دے گہر پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ۹۵۵
- ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مُنشی رام دے گِرہ بیگووال ضلع ہوشیار پُر ۹۵۷
- ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ارجن سِنگھ دے گِرہ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ۹۶۰
- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ نصیب کور دے گِرہ پنڈ سرین پُر ضلع ہوشیار پُر ۹۶۱
- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دیال سِنگھ دے گِرہ پنڈ ڈڈ ضلع ہوشیار پُر ۹۶۳
- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سِنگھ دے گِرہ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ۹۶۴
- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ لال سِنگھ دے گِرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ۹۶۶
- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سِنگھ دے گِرہ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ۹۶۷
- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دربارا سِنگھ دے گِرہ پنڈ گالڑی ۹۷۰
- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سِنگھ دے گِرہ پنڈ تلواڑا ۹۷۲
- ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گیان چند دے گِرہ تلواڑا ۹۷۳

- ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جیا لال دے گرہ تلواڑا ۹۷۴
- ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ پرمیشوری رانی دے گرہ تلواڑا ۹۷۵
- ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۷۵
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۷۶
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۸۶
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُر ضلع امرتسر ۹۸۷
- ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر ۹۹۰
- ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر ۹۹۳
- ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۹۶
- ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۹۷
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دیا ضلع گرداس پُر ۹۹۹
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بنتا سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں ضلع گرداس پُر ۱۰۰۰
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ پریم کور دے گرہ پنڈ ٹھیکری ضلع گرداس پُر ۱۰۰۳
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھوملی ضلع گرداس پُر ۱۰۰۴
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ۱۰۰۶

- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گھر پنڈ سوبل ۱۰۰۸
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۴ شمشو ناتھ دے نال گرداس پُر ۱۰۱۱
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ہیراج پُر ۱۰۱۲
- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۴ راج سنگھ دے گھر پنڈ ہیراج پُر ۱۰۱۶
- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گرہ کالا ننگل ۱۰۱۸
- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ نیاشالا ۱۰۱۹
- ۱۳ پھکن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتووال ۱۰۲۱
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ کتووال ضلع گرداس پُر ۱۰۲۷
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۴ جوند سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر ۱۰۲۹
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ۱۰۳۰
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۴ ڈرگی دے گرہ نواں پنڈ ۱۰۳۱
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۴ شہنشاہ جی دے نال پنڈ قلیچ پُر ۱۰۳۲
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۴ بلدیو راج دے گرہ پنڈ کوٹھی بہیم پُر ۱۰۳۳
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ گجرات ۱۰۳۴
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۴ کنس راج گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداسپُر ۱۰۴۲

- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ درشن لال دے گرہ پنڈ گجرات ۱۰۴۳
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ اتور ضلع گرداس پُر ۱۰۴۳
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ اتور ۱۰۴۵
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ راوی کنڈھے ۱۰۴۹
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چن سنگھ دے گرہ پنڈ سمل سکور گرداس پُر ۱۰۵۳
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سنتوکھ سنگھ دے گھر پنڈ سمل سکور گرداس پُر ۱۰۵۵
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گھر پنڈ سمل سکور گرداس پُر ۱۰۵۸
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ مراج پُر ۱۰۶۱
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بی بی گیانو دے گرہ پنڈ سمل سکور ۱۰۶۳
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ سمل سکور گرداس پُر ۱۰۶۴
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۴ راوی دا کنڈھا شبدی دھار گر اتار پیغمبران، گنکا گوداوری جمن سُرستی دا اگھیاں ہونا، نارد دا پُجنا، بھگت بھگوان دا اگھ ہونا، سب دا پُرب لیکھا چکونا شبد دی دھار وچ دھرم دھار دی گولی جوگندر کور لال سوٹ پا کے وبار کارن ساتھ سی ۱۰۶۹
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چتر سنگھ اتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ۱۰۹۱
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ۱۰۹۶
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۴ گیان سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ۱۰۹۸

- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ فتح ننگل ضلع گرداس پُر ۱۱۰۳
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۴ مہنگا سنگھ دے گھر پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ۱۱۰۶
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گھر کاکا جاگیر سنگھ دے نوت (سیریر چھٹن سمیں) پنڈ سدا ۱۱۰۸
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۴ گربخش سنگھ دے گھر پنڈ نشہرا ۱۱۰۹
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گھر پنڈ وزیر پُر ۱۱۱۱
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۴ میلہ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۱۲
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۴ سنتا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۱۸
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۴ رویل کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۲۱
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۲۴
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۴ ورسا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۲۵
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۴ بیبی کرتار کور درشن کور دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۲۸
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۴ مُنشا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ۱۱۳۰
- ۲۲ پھکن شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۳۲
- ۲۳ پھکن شہنشاہی سمت ۴ پیارا سنگھ تے ہزارا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۳۴

- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ۱۱۳۹
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ورکھا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ۱۱۴۲
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ۱۱۴۴
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مکھن سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ۱۱۴۶
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ۱۱۵۰
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۵۲
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۱
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۳
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سُرپ سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۴
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۶
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ اچھر سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۷
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۸
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ دوست پُرا ۱۱۷۴
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دھرتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلانور ۱۱۷۵
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ جوگندر سنگھ دے گرہ ڈیڈھ گواڑ ۱۱۷۸

- ۲۶ پھکن شہنشاہی سمت ۴ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ گواڑ ۱۱۸۱
- ۲۶ پھکن شہنشاہی سمت ۴ سماں سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ ۱۱۸۲
- ۲۶ پھکن شہنشاہی سمت ۴ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ گواڑ ۱۱۸۳
- ۲۶ پھکن شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ گواڑ ۱۱۸۴
- ۲۶ پھکن شہنشاہی سمت ۴ کاشی رام دے گرہ پنڈ سنیا ۱۱۸۶
- ۲۷ پھکن شہنشاہی سمت ۴ بیبی بھجنو دے گرہ ۱۱۸۷
- ۲۷ پھکن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ۱۱۸۸
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۱۸۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۲۰۹
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ امر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۲۱۴
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ سنتوکھ سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۲۱۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۲۱۶
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سرجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۱۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۱۹
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۰

- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُکھوٸت کور دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۰
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ نرویر سینگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردیو سینگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ مدن لال دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرمیت سینگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرم سینگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۲۴
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سادھو سینگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۲۶
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سرون سینگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۲۸
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سردارا سینگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۳۰
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ اجیت سینگھ دے گرہ پنڈ آندلؤ ۱۲۳۱
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھاگ سینگھ بسراواں والے دے گرہ پنڈ پکھووال ۱۲۳۲
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگوان کور دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۳۳
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ منگل سینگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۳۴
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ ناظر سینگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۳۵
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ دھٹا سینگھ دے گرہ پنڈ ڈھیپئی ضلع لدھیانہ ۱۲۳۶

- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ میہا سنگھ والا ۱۲۳۸
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا ۱۲۴۰
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گجن سنگھ دے گرہ دوراہا ۱۲۴۳
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ جسونت کور دے گرہ دوراہا منڈی ۱۲۴۵
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرانام کور دے گرہ دوراہا منڈی ۱۲۴۶
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ ہربنس پرا ۱۲۴۷
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ کیرپال سنگھ دے گرہ پنڈ ہربنس پرا ۱۲۵۱
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ روئی ۱۲۵۴
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ۱۲۵۶
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرین سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ۱۲۵۸
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ مغل ماجرہ ۱۲۶۱
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ مغل ماجرہ ۱۲۶۴
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرمیز سنگھ دے گرہ تھانیسر ۱۲۶۶
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ زرنجن سنگھ دے گھر گروگل خان ۱۲۶۹
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ ٹھاکر سنگھ دے گرہ نانک پرا ۱۲۷۲

- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گِرہ نانک پُرا ۱۲۷۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گِرہ بلوچ پُر ۱۲۷۹
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ رندھیر سنگھ دے گِرہ پیپوا ۱۲۸۲
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ آتما سنگھ دے گِرہ پیپوا ۱۲۸۶
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ مندر وچ پنڈت دے نال پیپوا ۱۲۹۲
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوداگر سنگھ دے گِرہ بھٹھا ماجرہ ۱۲۹۴
- ۱۴ سمت شہنشاہی سمت ۵ ہرینس سنگھ دے گِرہ ٹھیکری ۱۲۹۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سمپورن سنگھ دے گِرہ ٹھیکری چھنا ۱۲۹۸
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ موہن سنگھ دے گِرہ گڑی لانگری ۱۳۰۱
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ رن سنگھ دے گِرہ اجیت نگر ۱۳۰۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ دے گِرہ قومی فارم ۱۳۰۵
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گِرہ پنڈ گڑی لانگری ۱۳۰۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سنت کیرپال سنگھ ساون آشرم گڑ منڈی دلی ۱۳۰۹
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر کور دے نوٹ ہر بھگت دوار دلی ۱۳۱۱
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ رتن سنگھ دے پرساد کراؤن تے دھیر پُر دلی ۱۳۱۲

- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گِرہ ۲۵۷-۹ شاستری نگر کان پُر ۱۳۱۷
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ کِرپا سنگھ دے گِرہ شاستری نگر کان پُر ۱۳۲۰
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گُردت سنگھ دے گِرہ شاستری نگر کان پُر ۱۳۲۳
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ کِرپال سنگھ گُرچن سنگھ دے گِرہ لال بنگلا کان پُر ۱۳۲۵
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ ستونت کور دے گِرہ شاستری نگر کان پُر ۱۳۲۷
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ محل سنگھ دے گِرہ شاستری نگر کان پُر ۱۳۲۹
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ گُربخش سنگھ مہو نواسی دے نوٹ ۱۳۳۳
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگت سنگھ دے گِرہ اٹارسی ۱۳۳۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگت سنگھ دے گِرہ اٹارسی ۱۳۳۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ ٹوپن رام دے گِرہ اٹارسی ۱۳۳۴۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہرِدت سنگھ دے گِرہ اٹارسی ۱۳۴۳
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوامی امرتا نند جی دے نال نربدا گھاٹ ۱۳۴۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر سنگھ دے گِرہ اٹارسی ۱۳۵۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر سنگھ دے گِرہ اٹارسی ۱۳۵۲
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ کوڑا مل سدن مل دے گِرہ اٹارسی ۱۳۵۸

- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ اٹارسی ۱۳۶۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۳۶۳
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرشن کانت دے گرہ اٹارسی ۱۳۶۵
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ دلی ۱۳۶۰
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ بلوندر سنگھ دے گرہ دلی ۱۳۷۰
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردیال کور دے گرہ دلی ۱۳۷۲
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۱۳۷۲
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ سنتا سنگھ دے گرہ دلی ۱۳۷۵
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہضورا سنگھ دے گرہ گورایا دواہا سنگت ۱۳۷۸
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ۱۳۸۰
- ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ رجیش جی نال امرتسر ۱۳۸۸
- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت ۱۳۹۰
- ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۳۹۲
- ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۳۹۵
- ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۳۹۶

- ۲۸ وساڪھ شهنشاهي سمت ۵ هر بهگت دوار جيٽھووال ضلع امرتسر ۱۳۹۸
- ۲۹ وساڪھ شهنشاهي سمت ۵ هر بهگت دوار جيٽھووال ضلع امرتسر ۱۴۰۰
- پھلي جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ هر بهگت دوار جيٽھووال ضلع امرتسر ۱۴۰۳
- ۵ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ لال سنگھ دے گرھ پنڌ ھير ۱۴۱۳
- ۵ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ سرون سنگھ دے گرھ پنڌ ھير ۱۴۲۱
- ۷ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ گياني گرمڪھ سنگھ دے گرھ بھلائي پُر ڏوگراں ۱۴۲۴
- ۱۴ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ هر بهگت دوار جيٽھووال ضلع امرتسر ۱۴۲۸
- ۱۶ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ گرمڪھ سنگھ دے گرھ بھلائي پُر ڏوگراں ضلع امرتسر ۱۴۳۸
- ۱۸ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ دلپ سنگھ دے گھر پنڌ بابو پُر ضلع گرداس پُر ۱۴۴۱
- ۱۹ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ ميله سنگھ سرپنج دے گرھ پنڌ بابو پُر ۱۴۴۵
- ۱۹ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ دلپ سنگھ دے گرھ بابو پُر ضلع گرداس پُر ۱۴۵۰
- ۱۹ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ پيبي چني دے گرھ الھڙ پنڌي گرداس پُر ۱۴۵۲
- ۱۹ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ جمعدار ڪيشن سنگھ دے گرھ الھڙ پنڌي گرداس پُر ۱۴۵۲
- ۲۰ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ آسا سنگھ دے گرھ الھڙ پنڌي گرداس پُر ۱۴۵۹
- ۲۳ جيٽھ شهنشاهي سمت ۵ هر بهگت دوار جيٽھووال ضلع امرتسر ۱۴۶۲

- ۱۴۶۳ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۴۶۹ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ موتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر
- ۱۴۷۳ ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھجن کور سُپتی پشورا سنگھ ویرکا دے نوٹ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال
- ۱۴۷۵ ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۴۸۴ ۱۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۴۸۵ ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۴۸۶ ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۴۹۰ ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۴۹۲ ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۴۹۴ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ سویرے ڈھائی وجے ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۴۹۸ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ساڈھے نوں وجے ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۵۲۲ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۵۳۱ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۱۵۳۴ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ فروزپور والے رنجیت سنگھ دے سگن پین سمیں ہرِ بھگت دوار جیٹھووال
- ۱۵۳۵ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر

- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۵۳۵
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ تے سرچیت دے وَاہ نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۵۴۳
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۴۶
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ بیبی چرنو دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۴۸
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۴۹
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ سُرجن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۵۰
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۵۰
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ پچن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۵۱
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۵۲
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ مینیاں ضلع امرتسر ۱۵۵۳
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر ۱۵۵۶
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر ۱۵۵۷
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر ۱۵۵۸
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ گربخش سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر ۱۵۶۰
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ چن سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر ۱۵۶۲

- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ دلیپ سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر ۱۵۶۵
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر ۱۵۶۷
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ۱۵۶۷
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ۱۵۶۹
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ ڈاکٹر بلونت سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ۱۵۷۱
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کرشن سنگھ دے نوت ہر بہگت دوار جیٹھووال ۱۵۷۳
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ترپت کور جوگندر کور دے پرساد کراؤن تے ۱۵۷۵
- ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۵۸۲
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال فرید کوٹ بیبی چرنجیت کور دے (پرساد کراؤن تے) ۱۵۸۶
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال لیفٹینینٹ چیلا سنگھ تے تیج بہان جموں دے نوت ۱۵۸۸
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ۱۵۹۴
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرت ویلے سوا پنج وجے ۱۵۹۷
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ۱۶۰۱
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۶۱۰
- ۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ امرتسر ۱۶۱۳

- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے نوٹ امرتسر شہر ۱۶۱۹
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ امرتسر چھاؤنی ۱۶۱۹
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ماہلاں ضلع امرتسر ۱۶۲۲
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ ہربنس سنگھ دے گرہ پنڈ ماہلاں ۱۶۲۵
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ۱۶۲۶
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پٹواں ۱۶۳۳
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پٹواں ۱۶۳۶
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ ورسا سنگھ دے گرہ پنڈ سری ہر گوہند پرا ۱۶۳۸
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراہاد ۱۶۴۱

سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی ہے

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دربار، درگاہ ساچی سچ لگائیندا۔ تخت نواسی نر نرنکار، نرگن جوت ڈگمگائیندا۔ شابو بھوپی
 سچی سرکار، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ نرگن دھار گرو اوتار، پیغمبر بھیو کھلائیندا۔ نیر ویکھو نین اگھاڑ، پڑدا اوبلا آپ
 چکائیندا۔ چار جگ دے مٹر پیار، پریم پریتی وچ سمائیندا۔ سرشٹی درشٹی ویکھو اپر اپار، اپرمپر سوامی آپ جنائیندا۔ جو
 سندیسہ دے کے آئے وارو وار، نام سنیہڑا اک پرگٹائیندا۔ لیکھا لکھ کے آئے اپنی دھار، دھر دا دھرم آپ جنائیندا۔ سو ویلا وقت
 پہنچیا آن، آنا فنا پڑدا لابیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی نوجوانا مرد مردانہ اکو ہویا نگاہبان، نگاہ وچوں بدلائیندا۔ لیکھا چکے
 زمیں اسمان، جودھا سورپیر مرد مردان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔
 ساچی کرنی کرے کرتار، ہر وڈا وڈا وڈائیا۔ لیکھا جان سچ دربار، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ لہنا دینا گرو اوتار، پیغمبر جھولی
 ڈاہیا۔ سُنو شبدا گتی آواز، راز پچھلا دئے کھلائیا۔ جس دے کارن نام کلمے پڑدے آئے نماز، نوازش وچ لوکائیا۔ اوہ کھولے نام
 آغاز، اوہ بھیو دئے چکائیا۔ شابو بھوپ وڈ سلطان دو جہاناں دسے اکو راز، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی اندر ہوئے
 ممتاز، لاشریک سانجھا یار پروردگار دھر دا حکم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور،
 دھرم دوارا اک وکھائیا۔ گرو اوتار پیغمبر مارو جھاکی، ہر کرتا آپ جنائیا۔ تھادا جسم رہیا نہ خاکی، تن وجود نہ کھئے وڈائیا۔ تھادا

نظر نہ آوے کھئے ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ تھادی مئے کھئے نہ آکھی، آخر منزل چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ جیون وچوں
 بدلے نہ کھئے حیاتی، آبِ حیات مکھ نہ کھئے چوائیا۔ ساچا دے کھئے نہ ساقی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ منوآ شاستر سمرت وید پُراں
 انجیل قرآن کہانی بانی تون ہویا عاقی، عقل بُدھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرم دا بنیا کھئے نہ پاٹھی، رسنا جہوا سرب پلائیا۔ جھگڑا ویکھو
 کاغذاتی، ذات صفاتی پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جگت دا جھگڑا رہن نہ دیوے سماجی، سمجھ سب دی دئے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک
 دوجے نوں کرن اشارہ، سچکھنڈ ساچے سیس نوائیا۔ کی حکم دیوے نرنکارا، پروردگارا آپ جنائیا۔ ویکھو دین دُنی کنارہ، چار کُنٹ
 اکھ کھلائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے جیکارا، ست سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ بھے رہیا نہ گر اوتارا، پیغمبر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ سرشٹی
 درشٹی ہوئے خوارا، ایشٹی نور نہ کھئے چمکائیا۔ بھاگ لگے نہ ڈونگھی غارا، کایا کعبہ نہ کھئے وکھائیا۔ مندر ملے نہ کیسے گروڈوارا، جوتی
 نور نہ کھئے رُشنائیا۔ شبدا ناد نہ کھئے دھنکارا، آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ امرت رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، نیچر جہرنا نہ کھئے جھرائیا۔
 ساچی منزل چڑھے نہ کھئے وچ سنسارا، پڑدا انتر نرنتر نہ کھئے اُٹھائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوارا، رسنا جہوا بتی دند وڈیائیا۔ گھر سوامی
 ٹھاگر ملے نہ کیسے پریم پیارا، پریتی سچ نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن لہنا دینا چُکیا وچ سنسارا، آگے اور رہیا نہ رائیا۔ اگلا
 حکم اک کرتارا، قدرت دا مالک آپ ورتائیا۔ جس نوں کہندے آئے چوویاں اوتارا، نرگن جوت جنے کھئے نہ مائیا۔ جس دا کھیل سب
 تون باہرا، اپرمپر آپ وکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رنگ اکو
 دئے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کھیل ہووے کرتار، کرتا کی وڈیائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، نہ کوئی میٹھ میٹھائیا۔
 اسیں سارے سیوادار، یاچک روپ وکھائیا۔ جھگ جھگ کردے رہے نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ لکھ لکھ کردے رہے
 اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ شبدا انادی سُن گفتار، گفت شنید کری رُشنائیا۔ اتم آئی اوسے دی وار، جو وارث خلق خدائیا۔
 کلجگ اندر بدلے ستجگ دھار، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا دے نال روداس چمار، چم درشٹی ڈیرہ
 ڈھابیا۔ اوہ سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ایکنکار، اک اگلا پروردگار
 سانجھا یار پاوے سار، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے دھردرگاپیا۔ گر اوتار

پیغمبر کہن ویکھو سجن میت، مٹر پیارا دیئے جنائیا۔ جو سب دی بدلن والا ریت، ریتوان دیئے جنائیا۔ جس نے بنائے مندر مسیت،
 شودوالے ونڈ ونڈائیا۔ سو کھیل کرے انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ دُھر فرمانا دے کے اک اتیت، ترے گن جھگڑا رہیا مکائیا۔
 تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے گیت، گہر گمبھیر میل ملائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی آگ بُجھائیا۔ سب نوں
 کرنی پئے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ سب دا سماں گیا بیت، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نے رحمت وچ نام دتا بخشیش، سو
 لیکھا اپنے نال وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اٹھو چلیئے لوک مات،
 دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ سماں ویکھ سہنجنی رات، بھنڑی رین وڈ وڈیائیا۔ ساڈی سانجھی ہوئی جماعت، درگاہ ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ پریم دی تکیئے پر بہات، امرت رس چکھائیا۔ دین مذہب دے پر بہ دے کولوں پڑوائیے کاغذات، جھگڑا شرع رہے نہ رائیا۔
 ست ست دا منگیئے پرساد، اور رس نہ کھئے چکھائیا۔ اکو نور اوسے دی ذات، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو نام کلمہ دسے بہہ بہانت،
 اوسے دی صفت صلاحیا۔ اج پکی کر لو بات، باطن پڑدا لاپیا۔ سب دا اکو پاربرہم پت پریشور ابناشی کرتا واحد، دوجا نظر کھئے
 نہ آئیا۔ جس دا حکم ہونا راج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساڈا چار جگ دا ویکھ لیا نتائج، نتیجہ سب نوں دتا سمجھائیا۔ اسان جو
 کیتا سو جائز، سانوں مٹن والے نجاتر وچ دتے پھسائیا۔ گر اوتار پیغمبر مشورے وچ کہو اسیں کیسے دی کرنی نہیں بہانت،
 ہمساجن نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع وچ رہن نہیں کوئی کفایت، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دُھر سندیسہ رہیا درڑائیا۔ تیئی اوتار کہن اکٹھے کریئے صلاح، متا سچ پکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ویکھو بے پرواہ، بے
 پرواہی وچ سمائیا۔ نانک گوبند کہے آگے سپس دیو جھکا، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو سب دا مالک اک خدا، خدی تکبر دئے
 مٹائیا۔ اوسے دی مٹو حق رضا، جو رحمت وچ سمائیا۔ بنا سپس جگدیش اپنا آپ دیو جھکا، نیوں نیوں لاگاوں پائیا۔ دین دنی توں
 کھڑا لو چھڈا، چھٹے کوڑ لوکائیا۔ دین مذہب توں پلو لو چھڈا، والی رہن کھئے نہ پائیا۔ سانجھے گہر کرو دُعا، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔
 ویکھو کھیل بے پرواہ، کی کرنی کار کھائیا۔ کس بدھ کلجگ وچ ستجگ دیوے لا، لہر لہر وچوں بدلائیا۔ ساڈے حکم کرے رفاہ،
 رفاقت پچھلی توڑ وکھائیا۔ آگے دے کے نام نواں، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حکم اک

ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شبد اگئی دھر دی ساکھی، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیا۔ چار جگ دی کتھا کہانی آکھی، بھوکھتاں وچ سنائیا۔ سو صاحب کرے پرہہ ساچی، ست ستوادی دیا کھائیا۔ جس کایا ماٹی ویکھنی کاجی، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ جن بھگت سہیلے لبھنے ساتھی، گرمکھ دھر دے میل ملائییا۔ جنہاں دے اتتر بن کے پاٹھی، پاٹھشالا کایا دتی جنائیا۔ دو جا کوئی رہے نہ بھاٹی، بھٹناگر رہن کھئے نہ پائیا۔ منزل کوڑی میٹ کے واٹی، رستہ اکو دئے وکھائیا۔ جتھے نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذاتی، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، نہ کوئی رو سس رُسنائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھی، سمرن جوگ ابھياس نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی گنگا گوداوری جمن سُرستی تاٹی، سرور لہر نہ کھئے لہرائیا۔ نہ کوئی شودوالا مندر مسجد ماٹھی، گروڈار ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی جھکڑا کاغذاتی، اکھراں وچ ستھر نہ کوئی وچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کار کھایگا۔ دین دیال دیا کھایگا۔ نرگن دھار جوت چمکھایگا۔ شبد ڈنکا اک و جاویگا۔ راؤ زکناں آپ اٹھایگا۔ دوار بنکا اک سہایگا۔ ساچے سنتاں ویکھ وکھایگا۔ ناری کنتا جوڑ جڑایگا۔ رت بسنتا آپ سہایگا۔ اباشی کرتا اپنا بھیو کھلاویگا۔ گرمکھاں اُجل کر کے مکھ، ڈرمت میل ڈھایگا۔ پنچ وکارا اندروں کڈھے کٹ، مایا ممتا موہ مٹھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلاویگا۔ ساچی کھیل کرے گوبند، پرم پُرکھ سرنائیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا بند، ہر پردا پھول پھلائییا۔ جن بھگت بنا کے دھر دی بند، بندنا اک سمجھائیا۔ ترسنا میٹ کے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ امرت دھار وبا کے ساگر سندھ، ڈرمت میل ڈھوائیا۔ پڑدا لاه کے جیو پنڈ، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ جتھے وسے گہر گمبھیر گئی گہند، گور دھردرگاہیا۔ ساچے نام دی وجے کینگ، تند ستار نہ کھئے بلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے دھرنی دھرت دھول، اپنا دھیان لگائیا۔ جتھے نور الابی اول، علمین بے پرواہیا۔ جس دا ظہور ساول سول، شہنشاہ اکھوائیا۔ جو لکھ چوراسی امرت دھار دیوے کول، نوابی صوابی ویکھ وکھائیا۔ جو ہر گھٹ آتم پر ماتم جاوے مول، مؤلا نور الابیا۔ اُس دا لیکھا جانے کون، گر اوتار پیغمبر سپس نوائیا۔ جس دی شبدی دھار کوئی نہ جانے پون، اُون گون ڈیرہ ڈھاییا۔ اوہ سب نوں اپنے وچ کرے دمن، دماں والے گرواں دا لیکھا

رہیا مکائیا۔ باقی دے کڈھکے سارے سمّن، سمیں دے دھوکھے بازان پھڑ وکھائیا۔ آگے نوں کوڑے سنت مؤل نہ جمن، جو دھوکھا دین لوکائیا۔ اکو ستگر شبد سب دا تھمن، جو دو جہاناں کندھ اُٹھائیا۔ جس توں گر اوتار پیغمبر سارے تھر تھر کمبن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوس جھگڑا چکانا ماٹی چمن، چم درستی کوڑی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چلو ویکھئے شبد گرو دا حساب، لیکھا کون بدھ چکائیا۔ جس نے چار جگ دے اکھر لکھائے اُپر کتاب، کتب خانیاں ونڈ ونڈائیا۔ حصیاں والے بنائے باب، بابت اپنی حکم جنائیا۔ جس دا لیندے آئے خواب، خالص اپنی کھیل وکھائیا۔ اوس دی وجدی ویکھئے رباب، جو بنا تند ستار بلائیا۔ جو سب دا بنے احباب، متر پیارا نور الہیہا۔ جس نے ساتھوں منگنا جواب، جواب طلبی لئی کرائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سانجھی کر لو اک آواز، دتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ نہ کوئی مستک تلک للائی نہ پڑھنی پئے نماز، روزہ بانگ نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی کھڑکاؤنا پئے ساز، نہ ڈھولک چھینا آواز، سب دے اندر آتم پر ماتم کھلاؤنا راز، شبد دھر دی دھار جنائیا۔ زرگن سرگن کرنا کاج، ایہو کھیل پر بھو مہاراج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا ندھان ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے پہلی چیت دی رت، رتھی کون مہکائیا۔ کی کھیل ابناشی اچت، پارہم بے پرواہیا۔ کی حکم دُلا رے ست، ست ستوادی آپ سنائیا۔ کس بدھ بدلے رخ، رخصت سانوں دئے کرائیا۔ کیہڑی نام دی دے کے ٹک، ٹخم تاشیرا دئے بدلائیا۔ کون دھار کرے سچ، سنجم دئے بدلائیا۔ کوڑی کرپا دیوے پٹ، ست دھرم کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے وکھائیا۔ پہلی چیت کہے در آو گرو اوتار، پیغمبر پندھ مکائیا۔ وشن برہما شو لیاؤ نال، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کروڑ تیتسا سُرپت اند لو اُٹھال، آس نندرا دُور کرائیا۔ در ٹھانڈے آئیو بن کنگال، جگت مان نہ کھئے وڈیائیا۔ دین مذہب دا رہو نہ کھئے دلال، دلالی چھڈنی کوڑ لوکائیا۔ دھن دولت سمجھو کچھ نہ اپنا مال، کوڑ خزانہ کم کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب دا توڑ جنجال، جاگرت جوت تگو نور رُشنائیا۔ پرہ دا چرن دوارا ویکھو سچی دھرمسال، دوجے در نہ کھئے وڈیائیا۔ جتھے وسدے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھابیا۔ جنم کرم دی پوری ہووے گھال، کیتی گھال لیکھے لائیا۔ کوئی بینتی اپنی دسو سوال، آشا اک پرگٹائیا۔ اپنی سرستی ویکھو حال، حالت کی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ پہلی

چیت کہے میں صدقے واری گھولی، اپنا آپ گھول گھٹایا۔ گر اوتار پیغمبرو پرہ دے دوارے اپنی بدل لو بولی، انبولت وچ سمائیا۔
 ٹھاڈی دسدی نہیں پنجاں تتاں والی چولی، جو چولیاں رنگ چڑھائیا۔ تسیں اوس دوارے دی گولی، جو گولک بے پرواہیا۔ آگے
 دین مذہب دی پاوے کوئی نہ روئی، مانو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی پکٹی ہاڑی ساوئی، لیکھا سب دا جھولی
 پائیا۔ ٹھاڈی امت چار دین دی پرابوئی، مہانی اکو وار کھوائیا۔ آگے ست دی کلا ورتاؤنی، قدرت کلا کلا قدرت وچ ٹکائیا۔ پُرکھ
 ابناشی اپنی دھار چلاؤنی، دھرم دی دھار پرگٹایا۔ اکو نام دی شک پڑھاؤنی، دوجی اور نہ کھئے جنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم اتم اکو گھر
 دساؤنی، واسطہ اکو گھر پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل آپ وکھائیا۔ پہلی چیت کہے پرہ بدل دینا
 سماج، پچھلا لیکھا سرب مکائیا۔ اکو سیس جگدیش سوہے تاج، تخت نواسی حکم ورتائیا۔ ست سچ چلاؤنا کاج، کرنی کرتا کار
 کھائیا۔ کوڑی کریا ڈوب جہاز، نئی نؤکا شوہ دریا رڑھائیا۔ سب دی درستی کھول جاگ، نیترو لوجن نین کرے رُشنائیا۔ ہنس بڈھی
 بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائیا۔ شبد اگتی وکھا کے باز، بازاں والا دئے جنائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، دُرمت
 میل ڈھوائیا۔ لیکھا جانے موہن مادھو مادھ، مکند منوہر لکھی نرائن نرگن نور جوت رُشنائیا۔ رام رام ہو وسما، بسمل اپنی کھیل
 کھلائی۔ گر اوتار پیغمبران سنا کے اک آواز، روزہ بانگ دا لیکھا دئے چکائیا۔ جگ چوکڑی جس دی کردے رہے تانگھ، سو
 صاحب سوامی حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی دھار آپ پرگٹایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چیت کی
 کھیل ہونا جلدی، سچ دے جنائیا۔ چیت کہے چار گنٹ اگ ویکھو بلدی، دہ دشا رہی جلائی۔ ایہ کھیل کلجگ کل دی، جس
 کلمے دتے بھلائی۔ مایا ممتا موہ وکار وچ سرشتی رہے سادی، سلل نظر کھئے نہ آئی۔ وڈیائی رہی نہ کیسے تیرتھ تٹ جل دی، امرت
 روپ نہ کھئے بدلائیا۔ دروہی ویکھو مہیئل جل تھل دی، پریت تلے اسگاہ دین دہائیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے کایا ماٹی کھل دی، نرگن نور
 جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کیسے توں خبر نہیں گھڑی پل دی، کوئن کوٹ سادھو سادھیان وچ بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ پہلی چیت کہے گر اوتار پیغمبرو کیسے دا رہے نہ مالا منکا تسبیح، پُستک ہتھ نہ کھئے
 اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو نام سب توں وڈا قصی، جو کرتو اپنا دئے وکھائیا۔ من کلپنا دی چلن نہ دیوے مرضی، کوڑی کریا دے

مریضاً دی کرے صفائیا۔ پُرکھ اکال دے نام دی ہون نہ دیوے بے ادبی، ادب سب نوں دئے سکھائیا۔ مُنشاں وچ ونڈ رہے کھئے نہ مذہبی، آتما پرمتا دا میلا دئے کرائیا۔ کوئی جگت چھری شرع حلال نہ کرے کردی، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو دین دیاں پُرکھ اکال سب دا بنے دردی، دیناں انا تہاں درد ونڈائیا۔ پہلی چیت کہے جس دی کلا ہونی چڑھدی، چاروں کُنٹ وچے ودھائیا۔ میں سنندیسہ دیواں اوسے دی تُک ساری سرشٹی ہووے پڑھدی، تُوں میرا میں تیرا دوجا ڈھولا نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ ساچے حُکم دا سُنو سنندیس، پاتر پترکا اک درڑائیا۔ جیہڑا نام رہے ہمیش، نام نام وچ سہائیا۔ اُس دے آگے گر اوتار پیغمبر ہون پیش، پیشینگوئی سب نوں دئے سُنائیا۔ سو لیکھا جانے دیس پردیس، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ ساچا رنگ کہے میری ویکھو رنگت، رنگ اکٹا دیاں چڑھائیا۔ مینوں سمجھے کھئے نہ پنڈت، ودیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا لیکھا نہیں کوئی بہشت جتت، سورگاں وچ نہ کھئے رُشنائیا۔ میں پھردا نہیں وچ کیسے سمیت، دہ دشا نہ بھجان واہو داہیا۔ میری آشا والی نہیں سمیت، اپنا بل دھرائیا۔ میری اک دے آگے متت، پُرکھ اکال سپس نوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سدا مٹی چنت، چنتا جگ نہ کھئے وکھائیا۔ کدی میل نہ ہووے تیرے نندک، گرمکھاں نال مل کے وچے ودھائیا۔ سچ پریم دا دیویں صدق، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ رنگ کہے میں عجب رنگیلا، رنگت بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال آد جگادی اک وسیلہ، وصلے یار نور خدائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بھگتاں والا قبیلہ، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ اج اُس دا خوشیاں والا مہینہ، رُت اکئی دئے وکھائیا۔ شاہ سلطانا آؤنا پسینہ، پسینہ صاف نہ کھئے کرائیا۔ نیترووے مایا تینا، رجو طمو ستو دئے دُہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھیل کس کینا، کون حُکم ورتائیا۔ وشن برہما شو کہن کون بھگتاں چاڑھے رنگ بہینا، بہڑی رین وڈیائیا۔ جس دے آگے سارے ہوئے ادھینا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس لیکھے لاؤنا شاہ کنگال کینہ، کوچھے کملیاں گود اُٹھائیا۔ سو سوامی انترجامی وڈ پرینتا، پاربرہم پت پریشور اک اکھوائیا۔ سنت سُپیلے آپ بنائے سچ نکینہ، نگاہ اپنی نال بدلائیا۔ دھرم دا دھرم وکھائے جینا، جیون جگت جگت درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ پہلی چیت کہے سُنو حُکم ربی، رحمت اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبر پنج چیت نوں

سارے آئیو سبی، سبھا سچ دی اک وکھائیا۔ حُکمے اندر سرِشٹی ہونی بدھی، بندنا اک جنائیا۔ حُکم نال آگے توں سب دی صاف کرنی گدی، حُکمران رہن کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی پیغمبر رہے نہ نبی، رسوِلاں دا رشتہ دینا گوائیا۔ نہ کوئی کایا اندر حکیم رہے نہ طبی، طبیعت سب دی دینی بدلایا۔ سرِشٹی وچوں تہاڈے دسنے کتنے کردے بدی، بندنا وچ نہ کھئے سمائیا۔ تہاڈی جوت میری دھار وچوں جگی، جگت جوت کری رُشنائیا۔ کھوجیاں مات کیسے نہ لہی، بھرے بھلی کوڑ لوکائیا۔ صفت صدیاں دی گٹھڑی سب نے بدھی، گھر گھر بہار اٹھائیا۔ اکھراں والی وکھائی ڈگی، اندر ڈھونکا نہ کھئے لگائیا۔ سرِشٹی بھوائی اُتے پانی والی ندی، انتر آتم رس نہ کھئے چکھائیا۔ بھرم بھلا کے سُدی ودی، کیشنا شکلا پکھّ درسائیا۔ کیسے نوں ہنٹھ جنایا کیسے دا تن سڑایا آگی، کیسے نوں جل دھار و بائیا۔ کیسے نوں کہا نوں گھر بار چھڈیں، کیسے نوں جنگلاں وچ رُلائی۔ کیسے دی تن سُکائی ہڈی، کیسے نوں جل مین کھوائی مچھی، کیسے دے مُکھ سور گان کیسے دے وچھی، رسنا جہوا مات ہلکائیا۔ بن بھگتاں توں پرہ نے ساچی رمز کیسے نہ دسی، دستگیر نظر نہ آئی۔ ایسے کر کے کایا ماٹی کلر کندھ کچی، کنچن روپ نہ کھئے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں نال جو کیتی پکی، شبدي حُکم سُنائیا۔ سو دوار بھگت اپنا پندھ مُکا کے آگئی تھی، لوک مات ڈیرہ لائیا۔ آگے کیسے دی نکي نکي چلنی نہیں ہئی، جگت ونجارا ونج نہ کھئے کرائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سب نوں مارگ رہیا دسی، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ نوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا پڑھنا پئی، پٹنے والا دئے گواہیا۔ جہاں دی بھرنی پئے نہ چئی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ گر اوتار پیغمبرو پنج چیت نوں ویکھو کیس بدھ بھگتاں دی ہندی گتی، نام لبھنا پئے نہ رتی، کیسے نوں سکھنی پئے نہ متی، کھوجنا پئے نہ کملاپتی، گھر پر میسور نظری آئی۔ جیہڑی منزل آگے کیسے نہیں ٹپی، اوس دی پوتھی رہی تھپی، اکھراں وچوں کیسے نہ لہی، پتھراں وچ رہی دبی، روندے گئے اولیئے نبی، ہاباکار کر سُنائیا۔ جن بھگتاں نوں بھگوان ملدا کدی کدی، قدیم دی ریتی چلی آئی۔ ہُن سب دی مٹی جئے صدی، صدے وچ ویکھو لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا رہیا سُنائیا۔ چیت کہے میرا حُکم اعلیٰ، الہی اک سُنائیا۔ جس نوں کہندے خُدا تعالا، سو تالے بھگتاں دئے کھلائی۔ جس دی پھردی تسبیح مالا، سو من دا منکا دئے بھوائیا۔ ساچا دس کے راہ سُکھالا، مارگ اکو اک جنائیا۔ جتھے رہے نہ کوئی جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مکے شاہ کنگالا، کوچھے کملیاں ویکھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل

ماضی نہیں سب نے دیکھنا حالا، حالت دئے بدلائیا۔ چار جُگ دا کڈھ کے اتم دوالا، لیکھا سب دا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ چیت کہے گُر اوتار پیغمبرو وقت سوہنا بھئے سہنجنا، ست سچ وڈیائیا۔ کھیل کھیلے آد نرنجنا، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ جس تُوں کہندے گئے درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ مہر پیار مُحبت وچ نیتر نام پاوے انجنا، اگیان اندھیرا دئے چُکائیا۔ اتم پر ماتم بن کے ساک سَجنا، دُھر دا ساچا سنگ نبھائیا۔ کوڑی کِریا گُرھ ہنکاری بھانڈا بھجنا، بھے بھو دئے مٹائیا۔ لیکھے لا کے اعلیٰ ادنیٰ، اکو رنگ دئے چڑھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر وشن برہما شو اپنے در تے سدنا، صدا شبد حُکم سُنائیا۔ اوتھے اک نگارہ وچنا، نوبت حق خُدائیا۔ سب تُوں پچھلا جھگڑا پینا چھڈنا، جگت دُئی نہ کھئے لڑائیا۔ اکو حُکم پئے مٹنا، ہڈ ماس نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دوارے پئے لنکھنا، سیس جگدیش اک نوائیا۔ نیترہین رہے کوئی نہ اندھنا، نیج لوچن کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں مڑ کے پھیر پئے نہ جمن، لکھ چوراسی گیڑ کٹائیا۔ دین دیال ہو کے بیڑا بنھنا، سنسار دھار نہ کھئے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ سُنو بھگت، بھگون اک درڑائیا۔ سب دے نال پوری کرنی شرط، شرطیہ اپنی کار کمائیا۔ جنہاں دے کارن آیا پرت، پت پریشور بے پرواہیا۔ جوتی جامہ دھر کے دھرت، دھرنی دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس دئے گوائیا۔ اتم اُتے کر کے ترس، رحمت سچ کمائیا۔ گھر وکھا کے اگما اُتے عرش، عرشی پریم نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ ساچا حُکم سُنو ہر سنگت، سچ سچ سمجھائیا۔ آگے ویکھنا نہیں کوئی پنڈت، قسمت ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ سیس نواؤنا نہیں کیسے سنت، جو ودیا ڈھولے گائیا۔ آسا رکھنی نہیں سورگ جت، بہشت کم کیسے نہ آئیا۔ پچھلا ڈھولا نہیں گاؤنا منت، پوجا پاٹھ نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال مناؤنا اکو کنت، جو گُر اوتار پیغمبراں رہیا پرناٹیا۔ جس دی مہا سدا انت، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ سو سب دی میٹے چنت، دُکھاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ بھیو ابھیدا ویکھو کھلدا، پڑدا دئے چُکائیا۔ جن بھگتو پنج چیت تُوں گھرت پائیو نہ کوئی مُل دا، دُوچے در نہ کھئے منگن جائیا۔ ان پکے نہ دُوچی کیسے چُھ دا، جن بھگت گرہ ملے وڈیائیا۔ راگ گاؤنا نہیں کیسے بُل دا، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ نظارہ ویکھنا پر بھو دی کُل دا، جو کُل مالک دئے وکھائیا۔ جیہڑا گُر مکھ پچھ رہیا

رُلدا، چوراسی گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ اوہ اتم اوس کنڈے تُلدا، جس دا ترازو نظر نہ کھئے پائیا۔ گُرمکھ بُوٹا کدے نہ ہُلدا، سِمنل رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ آپ وکھائیا۔ جن بھگتو جس ویلے آؤ بھلائی پُر، پُریاں لوآں تہاڈے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ ایہ لہنا پچھلا دُھر، مستک ریکھا دئے بدلائیا۔ انتر آتما جائے جُڑ، باہروں کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ آگے ربن نہ دئے تھڑ، بھکھے ننکیاں دئے رجائیا۔ اندروں کڈھکے کوڑے چور، چُرہے وچ کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے مور تور، تَرَت اپنا رنگ رنگائیا۔ منوآ پائے کوئی نہ شور، دہ دِشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، لوچن نیچ دئے رُشنائیا۔ آتم پرما تم پا کے ڈور، سُرقتی شبد نال جُڑائیا۔ اِکو مالک خالق پرتپالک ثالث ہو کے جائے بھڑ، بھڑی بھڑی کرنی نہ پئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی رنگن رنگ رنگائیا۔ ساچی رنگن چاڑھے رنگ انوکھا، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ سرِشٹ سبائی نال کر کے دھوکھا، بہرمیاں بہرم وچ بھلائی۔ جن بھگتاں دے کے اپنا موقع، مُکمل رستہ دئے وکھائیا۔ اگلی منزل چڑھنا ہوئے سوکھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ چرناں ہیٹھ دبا کے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھاپیا۔ اِکو سُننا سچ سلوکا، سو پُرکھ نرنجن اپنا میل ملائی۔ جتھے جگے اگئی جوتا، تیل باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چھپر چھن دے نہ کوٹھا، چار دیوار نہ کھئے وڈیائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دین دِیال جو سب دی آسا منسا پوری کرے لوچا، لوچن نین اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اِک سُنائیا۔ پنج چیت کہے میرا ویلا ہوئے سوا پنج، پنجھی پنجھی گُرمکھ لائن لین بنائیا۔ کیسے دے اندر ہووے نہ رنجھ، غمی لہر نہ کھئے درڑائیا۔ سب دی اُنگلاں اُپر ہون پنج، باہاں اُپر اُٹھائیا۔ اُس توں پہلوں سب نے پُچ جانا مار کے پندھ، بھجنا واہو داہیا۔ بہرماں دی ڈھاہ کے آؤنا کندھ، وچ دویت نہ کھئے رکھائیا۔ کرماں دی لنگھ کے آؤنا حد، حد اِکو اِک رکھائیا۔ سب توں بناؤنا دُھر دی جد، یدی اپنا حُکم منائیا۔ سب دی منزل اِکو پد، گھرانہ اِکو دینا وکھائیا۔ وڈے چھوٹیاں ساریاں دا سانجھا رشتہ کرے جگ، جگ جیون داتا بے پرواہیا۔ جس ویلے لوح تھلے ڈاہنی ہووے آگ، پال سینگھ ماچس دینی لگائیا۔ کول پانی بہر کے رکھنا جگ، سوا سیر توں گھٹ نہ تول تُلایا۔ اِک مٹھی راکھ کول دینی دب، جیہڑی مقبریاں دئے پھلائی۔ نال کپڑا رکھنا سوا گز، جو کبیر جُلابا ہیٹھ وچھائیا۔ اِک پائے کپڑے دی رکھنی جیب جس توں کوئی کہندے ڈب، روداس چمارا راہ تکائیا۔ اِک پائی پُرانی رکھنی پگ، بینی بیٹھا اکھ کھلائی۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پنج چیت کہے جس ویلے پکن لگے روٹی، لنگر بے پرواہیا۔ اوس ویلے کسے دے گل قمیض اُتے نہ ہووے کوٹی، دوسرا کپڑا نہ کھئے وکھائیا۔ سرتوں ننگی ہووے نہ چوٹی، پڑدا سیس جگدیش سُہائیا۔ اندر واسنا ہووے نہ کھوٹی، ممتا من نہ کھئے ودھائیا۔ جس نے ماس دی کھادھی ہووے بوٹی، آگے ہو نہ سیو کھائیا۔ کول کوری رکھنی دھوتی، لمبی ڈھائی گز جنائیا۔ دیوے وچ جگدی ہووے جوتی، گھرت نال سُہائیا۔ ونگی ٹیڈھی کول ہووے سوٹی، ساڈھے تِن ہتھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ پنج چیت کہے سب نے پا کے آؤنا بستر چئے، چند نؤر چمکائیا۔ اپنے جیون دے نکلدے ویکھو سٹے، مہربان دیا کھائیا۔ سب نے موٹی تند بنھنے کھبے گئے، استری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ----- بچیا رہن نہ کھئے پائیا۔ کھئے دھیان نہ کریو پچھے، بہاویں پچھوں مر جائے پتا مائیا۔ جدھر ویکھو اُدھر صاحب سوامی اِکو دسے، جس دے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ روٹی کہے جس ویلے گنھو آٹا، پانی وچ ملائیا۔ کسے دا کھلا نہ ہووے جھاٹا، مینڈھی سیس سیس گندائیا۔ کسے دا بستر نہ ہووے پاٹا، کپڑ کور نہ کھئے وڈیائیا۔ نال اک کھلے جل دا رکھنا باٹا، اُنگل وچ نہ کھئے چھائیا۔ آگے آوے نہ پھیر گھاٹا، ایہ بنت دینی بنائیا۔ اوس ویلے سیوا کرے ضرور اشٹبھج جوالا جس نؤں دیوی کھندے والی لاٹا، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ روٹی کہے جیہڑی میرے نال بنی دال، دلیری کوئی نہ اوہنوں پکائیا۔ اوس دی سیوا سینگہ بخشیش لینی سنبھال، کاشی رام نال لگائیا۔ گردھارا سینگہ پانی دیوے ڈال، آگ سُندر سینگہ ڈاہیا۔ اوہنوں ڈھکنا نہیں اُتوں کسے نال تھال، پڑدا نہ کھئے پائیا۔ اوبدے وچ پاؤنی نہیں مرچ لال، کلجگ کالی وچ دینی سُٹائیا۔ اس توں آگے دا بہتا حال، گُرمکھاں دے کھان پچھوں دئے لکھائیا۔ کچھ گر اوتار پیغمبر چار جگ اِسدی بابت پُچھدے گئے سوال، سوال دا جواب نہ کسے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دال کہے میرے وچ پھیریو نہ کُرجھی، حُکم دُھر دا دیاں سُنائیا۔ میرے لاگے پُٹھی ٹنگیو اک برچھی، جیہڑی گوہند لوح گرھ وچ گیا دبائیا۔ پھیر میں دساں اوس اُتے لکھی کپھڑی پرچی، پرچی دا پرچہ جگت رہیا وکھائیا۔ اوس وچ لیکھا جس ویلے پریم آوے عرشی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ اوہ دین دُنی دی دھار میٹے فرضی، فرض ظلم

سب تے دئے لگائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران کر منظور عرضی، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کریا میٹے کلجگ کل دی، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا پڑدا لاپیا۔ دال کہے میری کھلادی جاندی اکھ، اکھاں والیو دیاں جنائیا۔ ٹہانوں نہیں پتہ بل دوارے کیوں نہ باون نے لیا چکھ، رسنا رس نہ کھئے جنائیا۔ رشی مئی تپیشر تپیاں دا توڑ کے ہٹھ، تت اٹھ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سندیسہ دے کے اک ست، سچ گیا سمجھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پت پرمیشور آپ کرائیا۔ جس ویلے ستجگ تریتا دواپر پینڈا مُکیا ٹھ ٹھ، صدی چوڈھویں وجی ودھائیا۔ نرگن نرکار نروریر نرکار ہووے پرگٹ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور لاپیا۔ سچ پریم پیار دا جن بھگتاں دیوے رس، رستہ اکو دئے وکھائیا۔ جنہاں دی دال نوں کھاندیاں اندروں کھل جائے اکھ، جوگ ابھاس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر جوت نرکار دے سچ، سچ ست وچ سائیا۔ جن بھگتو ایہہ ٹھاڈا پچھلا حق، حقیقت وچوں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ پنج چیت کہے گرُمکھو سب نے دو دو ہو کے پاؤنی گلوکڑی، گوہند رنگ رنگائیا۔ جیہڑی گر نانک نے تولی تگڑی، اُس دا چھابا دوا بے والا لے کے آئیا۔ کہر سنگھ اُس ویلے گوانڈھی ہندا سی کھتری، کشتری کہے کے اُس نوں رہے گائیا۔ ایہہ کیسے براہمن دی واچی نہیں پڑی، گرہ نچھتر نہ ویکھ وکھائیا۔ ایہہ اوہ دھار جیہڑی لکھی گئی بنا اکھریں، اکھراں والیاں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم دیاں سنائیا۔ پنج چیت کہے میں آیا دیس جنبو، جو وید ویاس دھیان لگائیا۔ جان نگاہ ماری تاں گوہند نظری آوے وچ تنبو، جو پنج پیارے رہیا بنائیا۔ جے اُپر تگاں تے کیلاش اُپر دے شنبھو، شنکر کہے کے جس نوں گائیا۔ جے گوہند دا ساتھی تگاں جس نوں ظالم کہندے اورنگا نہیں اورنگو پچھلا کگو، جس کاگ دا لہنا دتا چکائیا۔ اوتھے ہور دسنا کیوں ارجن نوں تتی لوح بہایا چندو، ترتے دا لہنا کی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ پنج چیت کہے جن بھگتو سب نے دینی اپنی ضمانت، ضامن پہلوں لینا بنائیا۔ سب دے اندروں شبد دے نال پچھلی دسنی امانت، جو چار جگ رکھی ٹکائیا۔ اگے کیسے طرح تُسیں رہنا صحیح سلامت، ایہہ وی پڑدا دیاں اٹھائیا۔ امرت رس دینا اوہ نیامت، جیہڑا تیرتھ تٹاں ہٹھ نہ کھئے پھڑائیا۔ منوا کرے نہ کھئے بغاوت، جھگڑا دوت دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

ساچا منتر اک سمجھائیا۔ پنج چیت کہے میں اے کجھ نہیں دسیا، چار جگ دا لیکھا اپنے وچ چھپائیا۔ جس وقت پرہہ بھگتاں دے اندر وسیا، میں پڑدا دینا کھلائیآ۔ میں پہلا بستہ اے ٹھپیا، گنڈھ نہ کھٹے کھلائیآ۔ جس ویلے بھگت بھگوان دوارے ٹپیا، ٹپا اگلا دینا پڑھائیا۔ اوس ٹپے نال پچھلا لیکھا جاوے کٹیا، ڈرمت میل نہ رہے رائیا۔ گرمکھ زلنا پئے نہ وچ گھٹیا، دھوڑی ٹگا مستک دینا رمائیا۔ کیسے نوں پوجنا پئے نہ وٹیا، وٹیاں دے پچھ وٹا سب نوں دتا لائیا۔ جن بھگت انیالے تیر نال جائے پھٹیا، سرتی سرت آپ بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیآ۔ پنج چیت کہے گرمکھو بننا سکھڑ سچجی سوانی، ست سروپ سمائیا۔ آتم پرما تم پرہہ ملے اکو ہانی، روپ انوپ اک درسائیآ۔ توں میرا میں تیرا آد جگاد جس دی ہانی، بان انیالا تیر چلائیآ۔ سب دی لیکھے لاوے ترل جوانی، جو بن اکو دئے چڑھائیآ۔ پریم پیار اندر سب نوں صاحب پیو نا پانی، سیوا سچ کھائیآ۔ ایہہ کھیل دو جہانی، جہاں تہاں ویکھ وکھائیآ۔ سچ نام دی دئے نشانی، وست اک درڑائیآ۔ جن بھگتو تھادی آسا نہ رہے بیگانی، دھر دے در دئے بہائیآ۔ سب توں آخیری منزل اک رُو حانی، پرما تہا آتما اپنے نال ملائیآ۔ کیسے نوں دینی پئے نہ کھٹے قُربانی، کربلیاں وچ نہ کھٹے دُہائیآ۔ لہنی پئے نہ جوت وچوں پیشانی، اکھان میٹ نہ کھٹے دھیان لگائیآ۔ دینی پئے نہ کھٹے دوانی، مستانی مستی اپنی دئے جنائیآ۔ تھادا پرانپت اپنی کرے مہربانی، پرانی اپنے وچ لئے ملائیآ۔ لیکھ مکا کے دو جہانی، دوہرا اپنا رنگ رنگائیآ۔ جس نوں تگدے اُپر اسمانی، اوہ ساکھیات نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ پنج چیت کہے مینوں کجھ بہنگی رہی دس، کہہ کہہ سنائیآ۔ میرے ول ویکھ اکھ، اپنا نین اٹھائیآ۔ میرا لہنا کی حق، مینوں دئے جنائیآ۔ میرا دُور ہووے شگ، سنسا رہے نہ رائیا۔ میں چار جگ رہی تھ، بھجی واہو داہیا۔ کلجگ انت آخیری میرا باقی رہیا نہ کوئی جج، کعبے والے پلُو گئے چھڈائیآ۔ میں روندی پھراں جگ، چار گنٹ دُہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا کی سمجھائیآ۔ چیت کہے مینوں پُچھ لین دیو کولوں گہر گمبھیر کی حُکم دیوے آخیر، آخر دیاں سنائیآ۔ شبد سندیس دتا دھر دے پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دتا جنائیآ۔ ایہہ بہنگی نظر آئی سی اک کبیر، جو چوٹی چڑھ کے دھیان لگائیآ۔ اس دے وچ سب دی رکھی تقدیر، تدبیر اپنے نال ملائیآ۔ اس دے وچ شرع دی کٹے زنجیر، جو گر اوتار پیغمبران دئے پھڑائیآ۔ اس دے وچ دئی دویتی دا لاه خمیر، جو دیناں مذہبان

دئے چکھائیا۔ اس دے وچ جھگڑا رکھیا امیرِ غریب، ماتو ماتو ونڈ ونڈائیا۔ اس دے وچ جگ بدلن دی رکھی تدبیر، بیہو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ اس دے وچ رکھی اوہ تمہید، جو لیکھا دئے سمجھائیا۔ اس دے وچ رکھی اوہ پاٹی قمیض، جس دے وچ روداس نوں درس دکھائیا۔ ایس وچ پیارے رکھے اوہ عزیز، جیہڑے عاجز لئے بنائیا۔ ایس وچ رکھی اوہ تمیز، جو بھگتاں دی جھولی پائیا۔ اس بہنگی نوں لبھدا گیا فرید، پٹھے لٹکیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ایسے نوں منصور تکدا ربیا نال دید، بنا اکھاں اکھ کھلائیا۔ ایسے وچ عیدِ بقرعید، جو پیغمبران چھری ربیا چلائی۔ ایسے وچ بتی سپارا جو لہنا دسے قرآن مجید، مصلّا پٹھا اک بنائیا۔ ایس دے وچ اوہ اشیش، جو مہر نظر ٹکائیا۔ ایس بہنگی وچ اوہ بخشیش، جو بن قیمت دئے ورتائیا۔ جنہاں گرمکھاں نے اچے تک کیہڑی منگنی بھیکھ، بھچھیا کی دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بہنگی کہے میں جگت والا نہیں وینگا، جھپور کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے وچوں پرہ سب نوں وستو دیندا، آد جگاد ربیا ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر ربیا لیندا، زرگن ہو زرگن آگے جھولی ڈاہیا۔ ایس دے وچ ست سچ سدا بہندا، جو زرگن زرگن آسن لائیا۔ میں اک کھیل دسنی کی کھیل ہونی دشا لہندا، لہندی دشا پئے ڈہائیا۔ موسیٰ محمد کوں کھندا، عیسیٰ وچ کرے لڑائیا۔ بُرج ہنکاری کوں ڈھندا، جڑ کون اکھڑائیا۔ کیوں سب دا مُکن والا پیندا، پاندھی منزل بن کے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ ربیا رنگائیا۔ بہنگی کہے مینوں چکنا سنگھ سُرجیت، سرجو ندی دئے گواہیا۔ جتھے رام نے گایا اک گیت، دھر دا راگ اک سنائیا۔ رام رام نال مل کے جان تکیا پس پس، کلجگ انت ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے جھگڑا پیا مندر مسیت، گردوار جگت ڈہائیا۔ اوس نوں یاد آئے بیر بھلنی والے نیچ، نیچوں اوچ بنائیا۔ ست دھرم دی نکلی چیک، کوک کوک سنائیا۔ رام نے پانی تے ماری لیک، انگلی سجّا ہتھ ٹکائیا۔ اک اوس رام دی کرو اڈیک، جو گھٹ گھٹ ربیا سمائیا۔ جس نے گوبند نال لاؤنی پریت، پریم دھردرگاہیا۔ سچ چلاؤنی اک ریت، چچیاں بھیٹ چڑھائیا۔ آگے آپ کرے تصدیق، شہادت اور نہ کھئے رکھائیا۔ دُور ڈراڈا آ نزدیک، پچھلا اگلا پندھ چکائیا۔ ست سچ نوں کر ٹھیک، ٹھا کر ہو کے کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیہو ابھیدا دئے کھلائیا۔ بہنگی کہے مینوں چکن والا اوہ جوان، جو بن ورتا نظری آئیا۔ جس نے حکم کیتا پروان، سیس صاحب جھکائیا۔ کھیل کرے سری بھگوان، وست امولک

دے کے دان، دیاوان دیا کائیا۔ سیوادار بنا دیوے آپ فرمان، فُرنیوں باہر جنائیا۔ سنت سُپیلے گُرمکھ ہر بھگت دینا اک نشان، نشانہ کوڑ مٹائیا۔ سب دے اندروں گیڑا کھچنا کوڑ اہمان، ایسے وچ ٹکائیا۔ جن بھگتو جھو جھنا پئے نہ کیسے نوں وچ میدان، جگت بھگت نہ کھئے لڑائیا۔ گوبند گوبند گوبند کرے نہ کھئے احسان، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ تہاڈا پچھلا قرضہ آیا چکان، لہنا پچھلا جھولی پائیا۔ ایہہ کوئی بھڑ بھونجیاں والی نہیں دکان، چنے بھنّ نہ وچ ٹکائیا۔ ایہہ بہنگی نہیں ابناشی کرتے دا اوہ نشان، جس نال ساچا تول تُلّائیا۔ ایس دا لیکھا پورا دسنا جس ویلے پنجھی اگی دا آیا وچ درمیان، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ ایس بہنگی نے کہنا کس طرح سرشٹی وچ ہووے گھمسان، گھمن گھیر وچ لوکائیا۔ جھکے زمیں اسمان، سُنے دُھر فرمان، سندیسے سدھراں والے سُنائیا۔ پنج چیت کہے جن بھگتو تہاڈے اُتے اک دا مالک اک ہوئے مہربان، پنج دس پنجھی ترے دا ترے گن اتینا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ پنج چیت کہے بھگت دواویوں اکھئے تَرنے اگی، ایکنکار سب نوں نظری آئیا۔ تَرن لگیاں اک شبدا لکھاؤنی چٹھی، جیہڑی گیتا لکھدیاں کرشن ارجن توں لئی چھپائیا۔ اوس دی رس دھار ڈھائی اکھراں وچ لکھی، باراں اکھراں صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جس وچ سرشٹی جائے جتی، سمجھ آ جاوے متی، مِت پیرا نظری آئیا۔ جیہڑی دھار اچھے نہیں لکھی، الف ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کیسے منزل اُتے دسدی نہیں ٹکی، ٹک ٹکی لا کے ویکھے لوکائیا۔ اوہ اُس دوارے سٹی، جتھوں سکے نہ کھئے باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وست امولک جھولی پائیا۔ پنج چیت کہے دُھر دا حُکم ہونا انہونا، چار وید سمجھ نہ آئیا۔ اک کلمہ دسنا اگئی سوہنا، حضرتان توں پرے کر پڑھائیا۔ اک دسنا اوہ لوٹنا، جو لوٹنا تیجے نیتر توں پرے پرے درسائیا۔ اک دسنا اوہ وچھاؤنا، جس سیج اُتے سوہاؤنت سوہا پائیا۔ اک سمجھاؤنا اگئی گاؤنا، جیہڑا راگ گُر اوتار پیغمبران سچکھنڈ اُون توں پہلاں سچکھنڈ دوارے گُر اوتار پیغمبران دئے سُنائیا۔ اوسے راگ دا سُہاگ ویراگ وچ لوک مات وچ گاؤنا، جس نوں شبدا ناد بانی کہے کے دُنی رہے سُنائیا۔ ایہہ اکھراں والی بانی چچیاں نوں پرچاؤنا، پرہہ دا بھید اس توں پرے جتھے جوت اکو ہرے، نرگن نراکار نرکار سوہا پائیا۔ جیہڑا اکھراں دی ودیا پڑھے، اوہ سنت سچکھنڈ کدے نہ وڑے، اوہ تھلے دا تھلے اڑے، منزل حقیقی مَوْل نہ چڑھے سچ دوار وڑے نہ گھرے، گھرانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں نوں آپ آپے گھلے، اوہناں دے نام

بٹھے پلے، کیسے دے حکم دے رہندے نہیں تھلے، جو آیا سو اپنا نام سنائیا۔ جد گُر اوتار پیغمبر آوے تاں پرہہ بھیجے اکلے اکلے، سادھاں وانگوں مندلیاں نہ دئے لگائیا۔ کوٹاں وچوں جنہاں نوں نام خُماری دے کے کر لئے جھلے، جھلک اپنی اندر دئے دکھائیا۔ اوہناں نے اوس پرہو دے چرن کول سنگھاسن ملے، تگی اوٹ بے پرواہیا۔ جن بھگتوں صدی چوڈھویں جیہڑا بچ گیا کلجگ دے کوڑے حلے، اوس دا لیکھا دُھر دا نظری آئیا۔ کوڑ آندھی کیسے توں نہ ٹلے، ٹلیاں والے دین گواہیا۔ بن بھگتاں دیپک جوت کیسے نہ بلے، بلدھاری رہے گُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرکار نرنکار آپے اُپر آپے تھلے، آپے لکھ چوراسی کایا وسے محلے، آپے لیکھا جانے جلے تھلے، محبوبُ محبت وچ اپنی کار کھائیا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

مُقدّسے جُول اِلہا اجو نے نبو نعا جزتے ہزی اَلزوانو کنزجیکے نُوڑے تنہا پیغمبرو وسیقے رسوُلے دُعا محمدے عقیدے واحدے خُدا قدم بوسی درے مُکھد لیزہا جانستو دانستو قابوُلے قضا حضر تے حاضر وزرتے قاصر نظرتے عناصر کُلجتے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سائلے سوا ایلے دُعا مُحلے مبا زایلے نوا کائلے عقیدہ دیوانے درس دیدا اِمامے عیدا پیغامے تمہیدا سدرے پیچیدہ چے زکون طعنہ قُرصے عرشے اعلیٰ فرشتے گھالا درسے آمالا کائناتے نوالا نبی اُل نبا ربی اُل اعضا منسِفے خُدا انحر فے دُعا یکطرفے یو یا پیغمبرے پست نُوڑے اِسٹ ظہورے چست رسوُلے فہرست خُداے گریہست طوبی بہشت کشرطے مشرُوتے تا نے مستت محمدے نوانے کرانے افسانے جسمے قُربا نے اسمے نہا نے نیگلزی ناکھلزی ختا بے نسزدا آدا بے نامسجدے محرابے نہسہرا سہرا بے نہکنز نے ناا بے نہ دستے ربا بے نہ گوشے نہ کعبے گداگر گزشتہ نہ پیغمبران کلمہ نہ پیغامے فرشتہ حُکمے حضور دیدا دانستہ محمدے قبول لیکھا گزشتہ اگلا لیکھا فضول حُکمی فاشستا الہی اصول معقول آہستہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، قُدرتے قادر قادرے پیغمبر پیغمبران رسوُل رسوُل اِللا نبی نبی اَلنواہ وُحدے خُدا محمدے صدا آخرے دُعا کاسرے نوا ناکدمو کازست طلاقے بہشت نہ خاکے عشق نہ عبادتے الزی

مہزوکے ایشٹ نہ ایک ایک ایک بے پرواہیا۔ محمد کہے تیری پچھلی کھیل پُرانی، پرہ پورن نظری آئی۔ تیری اکھراں والی بانی، کلمیاں
 والی پڑھائی۔ تیری رُوح والی رُوحانی، رحمت بے پرواہیا۔ تیری نظرے نظر رحمانی، کرے کرم کھائی۔ تیری مقبریاں والی نشانی،
 ہڈیاں وچ ازانیا۔ تیری کربلیاں والی قُربانی، درداں والی وڈیائی۔ اے میرے خُدا میں مانگاں دُعا بن تیرے محمد احمد سارے دسن
 فانی، جسمانی نظر کھئے نہ آئی۔ میری حرفاں والی بیانی، صدی چوڈھویں طُغیانی، کائنات دسے بیگانی، در دوار نہ کھئے سہائی۔ میرا
 لہنا چُکا جو کیسے لیکھا نہیں قلم کانی، کربلے دا لیکھا آب دا پانی، علی دا لہنا جورو جوانی، کلے دا کہنا تیری مہربانی، صدیاں دا دینا
 اگلی نشانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کربا کر، اپنا رنگ اک وکھائی۔ محمد کہے جلوہ گر تیرا تابعدار، طیب نظر کھئے نہ
 آئی۔ حضور حاضر ہویا دربار، در اکو نظری آئی۔ گزشتہ عرض دیاں گزار، گوشے نوشے خانہ بدوشے سیس نوائیا۔ تیرا طلبے اقرار،
 وعدہ وعد پور کرائیا۔ مقروض دا مقروض قرضدار، قرضے دا قرضہ دینا چُکائی۔ کلے دا کلمہ اوہ دینا سکھال، جس دا لیکھ نہ کھئے
 بنائی۔ جس نال بدل جائے زمانہ حال، مُستقبل اپنا روپ وٹائی۔ اکو وار دس آپ احوال، دین دیاں ہونا آپ سہائی۔ اج دی رات
 میرا متیں اک سوال، جو فقیریاں توں باہر دینا درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کربا کر، ساچا رنگ دینا وکھائی۔ محمد
 کہے تیرے توری جلوے دا اجلاس، مکھتری چاروں طبق دیاں کرائیا۔ تیرا حُکم کھیل خاص، خواہش پیغمبران پور کرائیا۔ تیرے درے
 دربار ساٹوں پورا وشواس، کیوں تیرا وِشا اکو نظری آئی۔ اک رات توں ضرور پانی دا منگاں گلاس، محمد ساہ ساہ رہیا سُنائی۔
 اوس وقت عیسیٰ توں خبر کرنی وقت گیاراں دا پورا اُتے ہونا کلاک، کلا اکو دینی وکھائی۔ وعدے نال اُمت توں لیکھ کے دے دئے
 طلاق، کتاب اُتے حرف لکھائی۔ چوڈاں صدیاں بنے رہے چلاک، شرع حُکم ورتائی۔ ساتھوں ہویا کوئی نہ پاک، پاکیزہ نظر کھئے نہ
 آئی۔ چاروں گنٹ اڈی خاک، کائنات رہی کُرا لائی۔ دُھر دی سمجھے کوئی نہ بات، باطن پڑدا کھئے نہ لایا۔ انت آخیری تینوں دینا
 آگھ، آخر دینا جنائی۔ تیری سریشٹی تیری کائنات، تیری تیرے ہتھ پھڑائی۔ اسیں ہو جانا آزاد، پلو لہنا چُھڈائی۔ سب توں صاف
 دے دینا جواب، حُکم دُھر دی دھار لایا۔ بنا تیرے دوجا رہے نہ کوئی احباب، مِت پیارا نہ کھئے اکھوائیا۔ اے خُدا جیہڑے بھنّ کے
 کھاندے کباب، قبراں وچ دینی سزائی۔ تیرے قدماں وچ اک آداب، سیس جگدیش اک نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ محمد کہے میرے خُدا کُچھ یاد کر قَوْل، کول دیاں جنائیا۔ تیرا وعدہ جس ویلے آواں اُپر دھوئل، دھرنی اُتے پھیرا پائیا۔ سرِشٹی نال ماراں رول، بھلیکھے وچ خُدائیا۔ اوہناں وساں کول، جو انتر میرا کلمہ گائیا۔ محمد کہے یاد کر میں اوس ویلے مہندی دتی سی گھول، مخوئل نال تیرے ہتھان دتی لگائیا۔ تُوں اوسے ویلے میرے اندر وجا دتا ڈھول، ڈنکا اک کھڑکائیا۔ اندر وڑ کے پیوں بول، ہوکا حق سُنائیا۔ سندیسہ دتا انمول، فرمانا دُھردرگاہیا۔ محمد جس ویلے بھگتاں صوفیاں دے آیا کول، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ ست سچ دا تولاں تول، کنڈا اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ دھرم دوارا دیواں کھول، خالق خلق اک رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا کھائیا۔ خُدا کہے محمد تیری مہندی سوہنا رنگ، رنگ رتھی سوہنا پائیا۔ جاہ کلمے والیو سارے کروکے جنگ، جھگڑیاں وچ دُہائیا۔ گھوڑیاں دے کسو تنگ، بھجُو واہو داہیا۔ کھانا پینا ملے لنگے ڈنگ، سُکھ دی سیج نہ کھئے بندھائیا۔ میرے کول انوکھا وکھرا ڈھنگ، پیغمبراں تون بعد گرو دیواں پرگٹائیا۔ سب تُوں کر کے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا دیاں چمکائیا۔ پھر سب تُوں دے کے کنڈ، کروٹ دیاں بدلایا۔ بھگتاں دے ہو کے سنگ، ساچا سنگ نیہائیا۔ پرکاش دے کے توری چند، چند دیاں چمکائیا۔ آسا منسا پوری کر کے اُمنگ، ترسنا دیاں مٹائیا۔ گُرمکھاں چاڑھاں اوہ رنگ، محمد جیہڑا رنگ میری بھیٹ کرائیا۔ ایس دے نال اک موئی دا ہووے تند، جو خود خُدا نبیاں تُوں مُشرف ہو کے دئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ خُدا کہے ایہہ مہندی گھول گھولی، رنگ سوہنا رہی وکھائیا۔ محمد جس ویلے میں چار جُگ دے کلمیاں دی بدل دتی بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ اوس ویلے کھیل کرنا اپنا اُپر دھوئی، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ گُرمکھاں کولوں کراؤنی ایہدی بوہنی، گُرمکھ گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ اوتھ اڈ کے آگئی اک کاں کاؤنی، کائے کائے کر سُنائیا۔ اے خُدا، ساڈی آشا ایس مہندی دے وچ پاؤنی، بنا مہدی امام تون لیکھا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ کیوں ایسے طرح دُنیا دی انتر واشنا اسان رواؤنی، کوڑ وشٹا مُکھ سب دے دینا دھرائیا۔ تیری تُک کیسے نہ گاؤنی، کلمیاں والے کرن لڑائیا۔ خُدا کہہ ایہہ وی کھیل چار جُگ دی پرابوؤنی، پھر نظر کھئے نہ آئیا۔ میں تویں دھار چلاؤنی، چلت کراں لوکائیا۔ سچ آواز اک سُناؤنی، سُنتیاں لینا اُٹھائیا۔ ساچی نگری اک وکھاؤنی، بھگت دوار وچے ودھائیا۔ جتھے سچ پیاریاں دی مجلس بہاؤنی، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھ ایس مہندی نال اوس گُرمکھ اپنی آسا

جُہاؤنی، جس نوں شہنشاہ دیوے وڈیائیا۔ پنجاں کلمیاں نال جس نے کلمے والیاں دی کھیل مٹاؤنی، پچھلا لیکھ مُکائیا۔ اوس دے پنجے اُتے پنج دھار لگاؤنی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ محمد کِہا کون ویلا ہوئے کائنات، قادر قُدرت دے جنائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ اپنی لُغات، بن اکھراں توں لیکھی ہوئی عبادت وچوں دِتا سُنائیا۔ محمد سمت شہنشاہی چار، چوٹھے جُگ دی پنچم چیت رات، رُتڑی اپنا رنگ رنگائیا۔ اوس دین توں سب دی ہو جانی وفات، فاتحہ پڑھ کے لیکھا دئے مُکائیا۔ محمد اوسے ویلے اک کُئی لے آیا جس نوں کہندے پرات، پُراتن حال سُنائیا۔ کُچھ اس وچ دے دات، داتے تیری وڈ وڈیائیا۔ پروردگار اک اُنگل نال دھرتی اُنوں چُھائی خاک، اوہ خاک سوا سیر وزن بنائیا۔ پروردگار مار کے چانٹ، محمد دِتا دِرڑائیا۔ اوہ ویکھ صدی چوڈھویں دی واٹ، پیراں دا پیر پیغمبران دا پیغمبر اپنا ویس وٹائیا۔ محمد تگیا حیران ہویا ایہہ کی ویکھی بات، کی پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ جان سمجھیا بھگتاں دی نظری آئی جماعت، دُھر دے پری بیٹھے سوہیا پائیا۔ جنہاں دے کول اوہ کھاج، جہنوں کھا کھا شکر منائیا۔ جگت ترسنا میٹ کے کوڑا راج، راجا اکو ویکھ وکھائیا۔ جس دے سیس سوہے تاج، تخت نواسی دُھردرگاپیا۔ اوس سوا سیر دا بھیو کھلاؤنا آج، آج دی رات وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ محمد چھیتی نال کر آداب، سر دِتا جھکائیا۔ تیرا لیکھا لکھاں وچ کس کِتاب، اکھڑ کون بنائیا۔ اگوں کورا ملیا جواب، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد ایہہ لیکھا پھیر دساں جس ویلے صدی چوڈھویں بھگت دواربوں بھگتاں دی نال لے کے نکلاں برات، سوہنی اپنی کھیل کھلائی۔ اکو اشٹ تے اکو ہوئے جماعت، اسم اکو نظری آئی۔ جنہاں دا جھگڑا نہیں کوئی ماٹی خاکی لاش، لچھمن سینتا رام نہ کھئے دُہائیا۔ اوس ویلے لیکھا دساں آپ، اپنا بھیو چُکائیا۔ محمد نگاہ ماری دو اک دا ساتھ، اگی اگی اگی سوہیا پائیا۔ محمد جوڑ کے ہاتھ، قدم سیس ٹکائیا۔ پروردگار کِہا اوہ ویکھ اپنی مُکی واٹ، پینڈا رہیا نہ رائیا۔ آگے حُکم اکو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا آپ چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ محمد کہے بھگتاں برات کس بدھ ہوئے روانہ، روانگی کون رکھائیا۔ پروردگار کِہا تُوں خبر کریں زمیں اسماناں، چوڈاں طبق ڈنک وجائیا۔ میں ساری دُنیا تُوں کر بیگانہ، اپنا پاسا لہنا بدلایا۔ ساچے بھگتاں کر پروانا، آگے اپنا سنگ رکھائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے بیگانہ، بغلگیر لواں بنائیا۔ گرمکھ دے ہتھ تُوں پنج پنج دا ہووے

نشانہ، نشانے پچھلے دیاں مٹائیا۔ پھیر نکلاں بن مستانہ، مستی اپنی اک وکھائیا۔ سچ پریم دا پی پیانہ، لبریز نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا
 پچھلا میٹ کے خانہ، خانہ بدوش دینے کرائیا۔ ایہہ پرہہ دا ویکھو بہانہ، کس بدھ اپنی کار کھائیا۔ پچھلیاں نالوں توڑ یارانہ، آگے اپنے
 لئے اُچھائیا۔ ایہہ کوئی دیناں والا نہیں افسانہ، قرآناں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ اوہ مرداں دا اک مردانہ، مُدتاں دا مالک ویکھ وکھائیا۔ جس
 نوں جھکن زمین اسماناں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اوہ ویکھو صوفی مست فقیر، فکرے
 رہیا سُنائیا۔ کون شرع دے بائے زنجیر، شریعت جھگڑا کون گوائیا۔ بھجا آئیوں کیوں کبیر، مینوں دے سمجھائیا۔ کبیر کہے میں ہو گیا
 اُتے دلگیر، میری دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جاں میں تکیا اماماں دا امام، جس دی وکھری سب توں تصویر، تسبیح مالا لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ جس دا لیکھا شاہ حقیر، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پیغمبر کہن
 کتھے بن گیا مست دیوانہ، اپنا کھیل کھلائییا۔ جس نے سب نوں کیتا بیگانہ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ پٹھا سدھا کرے دو جہاناں، اپنا
 حُکم ورتائیا۔ جس دا شبدي راگ ترانہ، چوٹرف اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دا محل اٹل عالیشانا، عالیشان درگاہ ساچی سوہا پائیا۔
 اوس دے قدم قدم قربانا، سیس سیس بھیٹ کرائیا۔ رحمت دا رحمانا، شاہ پاتشاہ سچا سُلطانا، محبوب اک اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کھائیا۔ پیغمبر کہن ویکھو ہو گیا جھلا، سُدھ رہی نہ رائیا۔ جس نوں کہندے توری اللہ،
 عالم دا مالک بے پرواہیا۔ سب دا چھوڑ کے پلا، بھجیا واہو داہیا۔ جاں تکیئے اک اِکلا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھر ویکھیا بھگتاں
 دے وچ رلا، رل مل اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ پیغمبر کہن سجدہ کریئے
 جھک، سیس نہ کھئے اُٹھائیا۔ جے ساڈی سمجھ آگئی اک ٹک، ثرت لئے ملائییا۔ ساڈا لیکھا رہیا مُک، مُکمل حُکم سُنائیا۔ بھگتاں
 نوں دے کے سب کچھ، خالی سب نوں دتا کرائیا۔ محمد کہے میں حیران ہو گیا جس نے وارے اپنے سْت، اوس نوں اپنے نال ملائییا۔
 لکئیے کیہڑی گٹھ، راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اج توں ساڈا دین دُنی دا لہنا دینا گیا چھٹ، چھٹی دو جہان کرائیا۔ آگے واسطے اک پروردگار
 دا دُھر حُکم سب نے لہنا پُچھ، اپنی پُچھے نہ کھئے پوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کر نہیں سکے کچھ، بلہین رہے کُرائیا۔

ہُن اک آپ رہنا تے اک اوس دا شبد دُلارا رہنا سَت، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے نال شبدي دھار جانا جُٹ، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں کرن چلیا خوش، خوشیاں وچ اپنا بھیو کھلائیا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت چار گیانی گُرمکھ سنگھ دے گھر توں باہر لکھت ہوئی بھلائی پُر ★

دوویں ہتھ کہن ساڈی دُہائی، دو جہان کوک سُنائیا۔ تیرا کھیل بے پرواہی، پیر پیغمبر گر اوتار ویکھن چائیں چائیا۔ نام سندیسہ ملے تھاون تھائیں، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھائیا۔ ٹوں پروردگار کرنہار حق نیائیں، عدل عدالت اک وکھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم میلا کرنا چائیں چائیں، گلوکڑی دوہاں اکو روپ بنائیا۔ تنان والی چھڈ جائے لوکائی، مُحبّت تیری اک پرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ دوویں ہتھ کہن آتما پرما تما سانجھی پا لے جیہی، جفاکش تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کر دے نفی، نفع اپنے نام دا دے ورتائیا۔ کوڑی کلپنا رہے نہ کئی، کفن دا جھگڑا دینا چُکائیا۔ جیہڑی تیری سچ دوارے بستی بسی، گھر اوہو دینا سمجھائیا۔ جس وچ لکھ چوڑاسی پھسی، جگت زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ نسنا نہیں دینا ہتھو ہتھی، مہر نظر اٹھائیا۔ جیہڑی کلمے توں پہلاں محمد نے پڑھی پئی، بنا الفیے سمجھائیا۔ تیرے پریم دی دھار موئی ائی، اٹان پتھراں دا کھڑا دتا چھڈائیا۔ اُس دا لیکھا کردے ٹی، تھوے نام حُکم ورتائیا۔ آگے دو جہان تیری کتھا کہانی ملے سچی، گر اوتار پیغمبر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ تیری ریتی ست ستوادی سب توں اچھی، اچھی طرح دینی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل دینا وکھائیا۔ ہتھ کہن ایہہ ناتا جُڑیا پنجھی، پرکرتیاں دین دُہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بھگتاں دی آتم سیج سہاؤنی دُھر دی منجی، سنگھاسن اکو اک وڈیائیا۔ جتھے نہ کوئی روگ سوگ چنتا غم رنجی، رنجش اندرون دینی کڈھائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے پابندی، شرع وچ بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ گُرمکھاں نیچ نیتراکھ مُول رہے نہ اندھی، اگیان اندھیرا دینا مٹائیا۔ گوبند دی لکھت پُرکھ اکال دی سندھی، سندھیا توں دینا بچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہتھ کہن ساڈی سدھی ویکھ اُنگل، اشارہ دُھر دا نظری آئیا۔ گھٹ نواسی رہے کوئی نہ گنجھل، پڑدا بھیو دینا مٹائیا۔ تینوں رہن نہیں دینا نین مودن، لک لک کے وقت

لنگھائیا۔ تیرے بھگت سُہیلے چاروں کُنٹ تینوں پُوجن، ملِ ملِ وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اِکو اک سہائیا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ گیانی گُرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ★

گُرمکھ دواویوں بن کے جانا گُرمکھ، گر سَتگر دیا کھائیا۔ ہر سَنگت وچ رہے کوئی نہ دُکھ، دویت اندروں دینی کڈھائیا۔ پریم پیار دی لے کے جانا سُچ، سَنجم اِکو اک درسائیا۔ بنا دھرم توں پلے نہیں کیسے دے کچھ، خالی دسے جگت لوکائیا۔ پُرکھ اکال دے جن بھگت سُہیلے بنیوں سَت، اپرادھی رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھے لا کے جانے کایا بُت، بُتخانے کر صفائیا۔ تھادی پریت جاوے نہ ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ سب دا آون جاون جائے چھٹ، لکھ چوراسی گیڑ رہے نہ رائیا۔ انتر آتم پرما تم اُچاوے ساچا سُکھ، پاربرہم برہم اپنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ گُرمکھ دوارے بن کے جانا سجن میت، ہر سَنگت ویری رہن کھئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش سانجھی کر پریت، پریم اِکو راہ رہیا وکھائیا۔ سب نے اندروں نرمل کرنی من کلپنا نیت، بڈھ بیک لینی کرائیا۔ اِکو پُرکھ اکالا دین دیا لا وسے سب دے چیت، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم گاؤنا گیت، گہر گمبھیر بے نظیر دئے سمجھائیا۔ لیکھا چُک جائے مندر مسیت، کایا کعبے وجے ودھائیا۔ تھادے انتر نرنتر ہر کرتا وسے بیچ، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ہوئے رہے اُچ نہ نیچ، راؤ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ گُرمکھ دوارے بن کے جانا دُھر دے سجن، ہر ساجن اِک پرنائیا۔ سچ پریتی دھوڑی لے کے جانا مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ نیچ نیت نام ندھانا پا کے جانا انجن، نیترا کھ پرتکھ کر رُشنائییا۔ جو صاحب سَتگر سنت سُہیلے آیا لبھن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سو تھادا دھرم دا ویکھن لگا لگن، لگ ماتر رہن کھئے نہ پائیا۔ ترے گن مایا بھاون آیا اگن، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ سچ دوارے کر کے مگن، مگر لا لیکھا دئے مکائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر کردے گئے یتن، جگ چوکڑی اپنی سیو کھائیا۔ اوہ وکھاؤنہارا اِکو پتن، پترکا سب دی پھول پھلائییا۔ جن بھگتو تھادی لجا آیا رکھن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ گُرمکھ دوار کیوں ہویا اکتھ، سہج نال سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس ویلے آون ٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ اوہ اپنی وست نال لیا کے سب کچھ ملاؤن ہتھ، ہتھو ہتھ پھڑائیا۔ ایہہ کتھا کہانی اکتھ، رسنا کہہ سکے نہ رائیا۔ سب دا لیکھا پورا کرنا جس ویلے ہوتے سوا اٹھ، اٹھ دس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب نے پچھلا خیال گھر دا دینا چھڈ، اج دی رات نگاہ نہ کھئے بدلائیا۔ اکو انتر ڈھولا لہنا رٹ، چلیدیاں پھردیاں اپنا راگ سنائیا۔ پچھلا جھگڑا دوت دی ڈھاؤنی ہنگتا والی وٹ، وٹنا نام دا دئے لگائیا۔ اک سندیسہ نر نریشا چار جگ دا سانجھا دئے دس، دہ دشا تون باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ گُرمکھ دھار کہے سُن لو ساچی سکھیا، صاحب سچ درڑائیا۔ جیہڑا لیکھ سدا آن لیکھیا، اُس دا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جیہڑی سرشٹی سمجھدے متھیا، متھیا جگت لوکائیا۔ اوہناں گر اوتار پیغمبران دی دسنی پچھلی اچھیا، نراچھت آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ گُرمکھ کہے اک بینتی کرے کبیر، کجے تون پرے دھائیا۔ جن بھگتو اج دی رات کوئی نہ سمجھو اپنا سریر، سریر تہ نہ کھئے وڈیائیا۔ آتما بنہنی نال اوس زنجیر، جتھوں شرع نہ کھئے ٹڑائیا۔ ذات پات دین مذہب دا کڈھکے جانا خمیر، خالص اپنا آپ بنائیا۔ آگے بھگتاں دا کایا مندر کرنا تعمیر، اپنی ہتھیں نیہہ رکھائیا۔ جس نوں دُنیا کہے تقدیر، اُس دی تدبیر دینی درڑائیا۔ جس دے نال بدلے ضمیر، ذرے ذرے کرے رُسنائیا۔ اوہ اکو نقطہ دسنا اخیر، آخر پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ کبیر کہے رات نوں بیٹھن لگے چارے اکتھ کرپو انگوٹھے، انگوٹھا انگوٹھے اُتے ٹکائیا۔ پھر خیر پئے تھادے ٹھوٹھے، ٹھمری دئے سنائیا۔ جس سارے کر دتے جھوٹھے، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تہ رہن نہیں دتے پنج بھوتے، خاکی خاک وچ ملائیا۔ ڈنکے وجدے رہن نہ دیوے گلی کوچے، کونا کونا پھول پھلائیا۔ جن بھگتو تسیں اوس پرہو دے بوٹے، جو مالک مالی دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مان دئے وڈیائیا۔ چارے انگوٹھے اک دوجے نوں لگن، سوہنا وقت سہائیا۔ نیترمیٹ ہوون مگن، اگی منٹ اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جو تھانوں آیا سدن، سدے گھر گھر دئے سنائیا۔ اگی منٹاں وچ کوئی حساب کتاب لیکھا کر کے آوے وچ عدن، آدھو آدھ وکھائیا۔ جس نے گر اوتاراں پیغمبران نوں دتا بدن، اوہ بدلی سب دی رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی مہورت ویکھ لگن، صورت سچ دی دئے جنائیا۔

پنج چیت کہے چار جگ دی مٹن لگی سادھی، سماں پرہہ رہیا بدلائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ رکھیاں مٹیاں والی وادی، وعدے نال پور کرائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دُھر دا نادی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ نام ندھان سُنائے شبد انراگی، تال تلواڑا اک وجائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ختم کرے بازی، بازاں والا دئے گواہیا۔ محمد دا دُلل شبد آگتا تازی، تاجنا ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے نمازی، نوازش سب دی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ پنج چیت کہے پچھلی ویکھے سادھنا سادھ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کس بدھ بھگت سہیلے ہون وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ کس بدھ ہر کرتا دیوے اپنی دات، داتا دانی دیا کھائیا۔ ست دھرم دی لیکھے لاوے رات، بھنڑی زین وجے ودھائیا۔ گرمکھاں پوری کرے خواہش، ترسنا تریت کرائیا۔ سچ دوارے وکھا راس، گوپی کابن اک درسائیا۔ جو رچنا رچے آد، جگ جگ ویس وٹائیا۔ سو کلجگ کوڑی کریا کرے برباد، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ستجگ ساچی ساچنا ساچ، سنت سہیلے لے اٹھائیا۔ آتم پرما تم رچ کے کاج، ناتا نرگن نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سادھی اک سمجھائیا۔ سچ سادھی ویکھو آ کے گر اوتار پیغمبر پیر، وشن برہما شو دیوت سُر نال ملائیا۔ بھگت سہیلا دے نہ کوئی دلگیر، کایا مندر اندر وجدی دے ودھائیا۔ چاروں گنٹ بھجا پھرے کبیر، سیوک ہو کے واہو داہیا۔ دھن وڈیائی پاربرہم پت پریشور جس نے سب دے کئے شرع زنجیر، مذہب دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو پڑھ حق تکبیر، تدبیر دتی سُنائیا۔ جن بھگت منزل چوٹی چاڑھ اخیر، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مکا کے شاہ حقیر، اعلیٰ ادنیٰ ہوئے سہائیا۔ نرگن دھار دس تصویر، تسبیح مالا منکے توں جھگڑا دتا مکائیا۔ اندر وڑ بدل ضمیر، ظاہر ظہور کری رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ چیت کہے گر اوتار پیغمبر آگئے نیڑے، اپنا پندھ مکائیا۔ بھگت دوار سہا کے کھیڑے، کھیڑکی اندروں دئے کھلائییا۔ جگ چوڑی وچھڑے جیہڑے، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ پرم پُرکھ دے چڑھ گئے بیڑے،

کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیا۔ اکو رنگ رنگا کے رُت سہائے سنجھ سویرے، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ
 کرے مہرے، نگاہبان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچی رنگن رنگ رنگائیا۔ پنج چیت کہے گر اوتار
 پیغمبرو ویکھو اپنا پچھلا ورقہ ورقہ، بن اکھڑ ویکھ وکھائیا۔ اوس دی خیر اوسے دا صدقہ، بی خیر اکو نور الایہیا۔ جو نرگن دھار ہو
 کے پرتا، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس دا لیکھا اُتے عرشا، عرشی پریم ویس وٹائیا۔ سو بھاگ لگائے دھرنی دھرت دھول فرشا،
 نرور کھیل کھلائییا۔ جن بھگتاں دا دیون آیا قرضاً، مقروض ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم پرمام سانجھی کر کے غرضاً، آشا منسا منسا
 آشا اپنے وچ سمائیا۔ سنت سہیلا بن کے بردا، در درویش ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم اک
 ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگت جن ہو گئے سنّ من، من کا موہ مٹائیا۔ انتر اک پریم دی دُھن، دُھن آتمک وجے ودھائیا۔ باقی
 رہیا کھئے نہ من، مُنیشر نظر کھئے نہ آئیا۔ چوراسی وچوں پُرکھ اکال دین دیال لے چن، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ نام سندیسہ دے کے
 فُن، فُرنیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ دوار دے کے گُن، اوگن ڈیرہ دتا ڈھابیا۔ ایکنکار بنا کے اپنی کُل، کُل مالک ہوئے سہائیا۔ نام
 بھنڈارا دے اٹل، قیمت کرتا کھئے نہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبرو بھگت دوار دی ویکھ لو چلھ، چار جگ نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر پھرن چار چپہرے، چاروں کُنٹ چائیں چائیا۔ ویکھو پُرکھ
 اکال کرے مہرے، مہربان دیا کھائیا۔ چار ورن چڑھن بیڑے، نئیا نوکا اک سہائیا۔ ساچے بھگت دے آگے کھیڑے، گرمکھ گر گر
 گود اٹھائیا۔ جتھے دین مذہب دے رہے نہیں جھیڑے، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ گر گوہند لاؤنے ڈیرے، ڈنڈاوت اکو رہیا سمجھائیا۔
 شبد دھار سنگھ شیرے، بھبک پُرکھ اکال سمجھائیا۔ لکھ چوراسی گیڑ گیڑے، جگ چوکڑی آپ بھوئیا۔ ستجگ آوندا آکے نیڑے،
 کلجگ کوڑا دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پنج چیت کی دسی
 کتھا، کہانی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اسیں جائیے سچ بیتھارتھ یتھا، جدی اپنی اکھ کھلائییا۔ ساڈے کول اگتی اکھا، بن نیناں نین رُشنائیا۔ ایہ
 کھیل پرہو دا سچا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا دسدا کچا، کلر کندھ دُہائیا۔ ایتھے بھگت بھگوان دا جڑیا متھا،
 مستک نور ہووے رُشنائیا۔ شبدی دھار گوہند بھٹھا، کندھ کندھ اٹھائیا۔ لیکھا جان کے تت اٹھا، ترے پنج کھوج کھوجائیا۔ سچ

دوار کھول کے ہٹا، وست امولک آپ ورتائیا۔ دُئی دویت میٹ کے پھٹا، نام پئی اک بندھائیا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب دے اکٹھے ہوئے انگوٹھے چار، چار جُگ دا پندھ مُکائیا۔ ساڈا رہیا نہ کوئی اختیار، بے اختیار دسی لوکائیا۔ پیراں نال چُھن والے چھوہ گئے اپنی دھار، دھار دھرم بدلایا۔ دوہاں تون ہو گئے چار، چار کُنٹ دُبائیا۔ ایہ لیکھا اسیں سمجھا نہ سکے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری بھیو کھئے نہ پائیا۔ کھیل کردے گئے وارو وار، وارتا جگت وچ وڈیائیا۔ ایہ سب تون وکھرا ووبار، رشی مئی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایہ منزل اوہ دُشوار، جو بنا پُرکھ اکال چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سہادھی ایہو سُدھ، جو وشن برہما شو لگائیا۔ ایسے دی نقل کیتی بُدھ، بُدھی اپنی لئی بدلایا۔ ایہو نانک بھیو رکھیا گجھ، پڑدا نہ کیسے اُٹھائیا۔ ایہو کھیل کیتی ہیم کُنٹ، دُشٹ دمن دھیان لگائیا۔ ایہو دھار نینان دیوی کیتی لک، گوبند اپنی کار کھائیا۔ ایسے دھار وچوں نکلے اوہ ٹک، تُون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جنم دا لیکھا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہ سہادھی کیسے نہ لہی، سارے شاستر دین دُبائیا۔ ہتھ نہ آوے کول نہی، کول کولا مُکھ بھوئیا۔ گر اوتار پیغمبر کیسے نہ بدھی، بندنا سکھیا نہ کھئے درڑائیا۔ ہتھ نہ آوے پیغمبران والی گدی، ودی سُدی نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ انت آخیری صدی، سدا دُھر دا رہی سُنائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئی بدی، بدھ سکے نہ کھئے لکائیا۔ موہ وکار دی وپے ندی، کلجگ جیواں رہی زڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بدھی دُگی، دُگا کایا اندر کھڑکائیا۔ ممتا موہ مار کے اڈی، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ کھیل ویکھنا پرہ نے اپنی صدی، سدے سب نوں دئے سُنائیا۔ ایہ وقت سہنجنا ہندا کدی، نو سو چرانوے چوکری ہتھ کدے نہ آئیا۔ جس ویلے جوت اکالن دھار آوے ربی، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سہادھی سچ سموہ، صاحب تیری سرنائیا۔ اسیں کھیل ویکھیا ہوہو، ہوہو نعرہ لگائیا۔ تیرے بھگتان دا پوتر ہویا بُت رُوح، دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ سب دا شبد اکٹا گرو، تتاں والی نہ کھئے وڈیائیا۔ جو آتم پرما تم نال جڑو، جوڑی دُھر دی رہیا بنائیا۔ چار جُگ دا کلمہ پچھے مڑو، آگے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار

کھائیا۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبرو کیوں بھگتاں اندر دھریا دھیان، دھیانی ہو کے دھیان لگائیا۔ کیوں سانجھا ہویا گیان، اگیان اندھیر
 مٹائیا۔ کیوں حکم ہویا پروان، پروانے رہیا سُنائیا۔ کھڑگ کھچ کے وچوں میان، کھنڈا رہیا چمکائیا۔ جو سب دی کرے کلیان،
 اوہ کلمہ اک پڑھائیا۔ سارے اپنا پچھلا ویکھو گیان، جو سندسیاں وچ سُنائیا۔ میں دساں اک فرمان، فرییاں وچوں پرگنائیا۔ اج
 اوہ دیوس مہان، جس دی مہا شاستر سمرت نہ کھئے گائیا۔ وشنوں نیتر نیر لگا وہان، ہنچھواں ہار بنائیا۔ برہما ہتھ مل لگا پچھتان،
 پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ شنکر کوک لگا سنان، ٹلے پرت دین دُہائیا۔ تیئی اوتار ویکھن لگے نشان، نشانہ ایہو اپنا ہتھ رکھائیا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد کرن لگے پہچان، بے پہچان راہ تکائیا۔ نانک گوہند کھیل مہان، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ گوہند کہا اج بھگتاں چار
 انگوٹھے کیوں اکٹھے کیتے آن، چوہ جگاں وچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گوہند کہے میں لوہگرہ قلعے وچ ریتی دسی سی پکوان، پکی اکو گل
 سُنائیا۔ جس ویلے آوے جودھا سورپیر بلی بلوان، ہر کرتا دُہدرگاہیا۔ اوہ پچھلا سب دا لیکھا مُکاوے وچ جہان، جہالت کوڑی
 دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند کی کچھ پکا، پکوان دے
 درڑائیا۔ کیوں چار جگ توں ملیا دھکا، چار کُنٹ دُہائیا۔ دین مذہب رہیا نہ سکا، ذات پات لڑائیا۔ جھگڑا پیا مدینہ مکہ، مندر
 مٹھ گروڈار رہے گر لائیا۔ کیوں پیغمبران بدلیاں اکھاں، گر گر گود نہ کھئے اٹھائیا۔ اک پچن دس دے سچا، سچ تیری وڈیائیا۔ گوہند
 کہا میں اکو پُرکھ اکال دا پچھ، انت آخری سوہیا پائیا۔ باقی سب دا لیکھا اوس دے ہتھا، جو سمرتھ دُہدرگاہیا۔ ایہ وقت سہنجنا
 سب نوں کیتا اکٹھا، اکو در وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُہر دا رنگ اک رنگائیا۔ گوہند کہا ایہ اوہ پکا
 رِدها، رِدهی سِدهی رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ سچ دھرم دی بدھا، رشتہ اکو اک درڑائیا۔ مارگ کر کے سِدها، آتم پرما تم راہ
 چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھار اک بندھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ایہ وہار نہیں ہندا جلدی، چار
 جگ نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہ کھیل اچھل اچھل دی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس ویلے نو سؤ چرانوے چوڑی جگ جوانی ڈھلدی، کلجگ
 اتم پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اگ ہووے بلدی، بن پُرکھ اکال نہ کھئے بُجھائیا۔ ہونی آندی کیسے توں نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹھ
 میٹھ مٹائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، پلک دے اندر کی کرائیا۔ اوس ویلے دھار پرگٹے بھگتاں دے دل دی، دلیریاں دلیر

دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سمگری اک اُچائیا۔ گوہند کہے ایہہ لنگر نہیں لگ ماتر، لکن اک لگائیا۔ سب دا سُنہڑا دُھر دا پاتر، پترکا وچ لکھائیا۔ جس ویلے دین دُنی ہووے آتر، عدل انصاف آپ کرائیا۔ اوس ویلے پرہہ بھگتاں کرے خاطر، سیوک سیوادار رُپ پرگٹائیا۔ کوچھے کھلے بنا کے چاتر، چاترک اپنے دئے وکھائیا۔ منوآ من کرے سانتک، ست سرُپ وچ سہائیا۔ کلجگ کوڑی بُجھا کے آتش، انتشکرن دئے بدلائیا۔ جنہاں دے پچھے جا کے آوے واپس، وچ آپس جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ بھنڈار اک وکھائیا۔ جن بھگتاں لنگر میل گھرت گھیو، گھرنا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھو پُرکھ اکال تھادا اکو سانجھا پیو، گوہند گر لیا منائیا۔ سچ پریتی اوس نوں دیو، سیس جگدیش بھیٹ کرائیا۔ دوسر جگت کیسے نہ نیوں، ایشٹ اور نہ کھئے رکھائیا۔ تھادے امرت برکھے مینہوں، میگھلا اکو دھار برسائیا۔ اچ پکا کر لو نہوں، آگے نہ کھئے تڑائیا۔ رہنا سچکھنڈ دوارے دوجا نہ کھئے تھاوں نہ کوئی تھووں، دوارا در نہ کھئے وڈیائیا۔ بہرم بھلیکھے وچ نہ رہو، رہر بے پرواہیا۔ وست اموک اک لیو، جو دو جہاناں پار کرائیا۔ سچ دوارے دُھر دے بہو، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ بھل کے کدی نہ کہو، کیوں کامل مُرشد ویکھ وکھائیا۔ سب دے اندر تیر نرالا لانا برسوں، وچھوڑے وچ کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پیار دا سانجھا گھرت، کھولنہارا سُرَت نرت، دو جہاناں آوے پھرت، پھرت بھگتاں نال کھائیا۔ پنج چیت کہے جن بھگتو دوجی چُل کوئی نہ روٹی، ان پکوان نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں دے اندر واسنا کھوٹی، دُرمت میل نہ کھئے دُھوائیا۔ جنہاں رسنا لائی بوٹی، گوہند گرو نہ دئے گواہیا۔ اوہ روندے کوٹن کوٹی، رائے دھرم دئے سزائیا۔ نہ سنیاسی نہ اوہ جوگی، ویراگی تیاگی سرب سزائیا۔ سہارا ملے نہ لوک پرلوکی، چرن کول نہ کھئے وڈیائیا۔ کیسے کم نہ آوے پڑھی پوتھی، پُستک بغلاں وچ ٹکائیا۔ جنہاں نے پرہہ دی منزل سوچی، سوچ سمجھ دئے گواہیا۔ اوہناں دا وچولا بن دا دیکھو رِوداس چہارا موچی، گرمکھ نام بدلائیا۔ جو سُکی کھا کے روٹی، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ بُن بھگتاں دے بھنڈارے بھراؤن لگا کیسے دی خالی ہووے تن نہ کوٹھی، آقا نظر کھئے نہ آئیا۔ لو اک اکال دی اوٹی، اوڑک اوہو ہونے سہائیا۔ ان کھادھیاں منزل چڑھ گئے چوٹی، چھڈ کوڑ لوکائیا۔ دوجی چُل سدا تھوتھی، بنا کایا چُل توں باقی وست سرب پرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رہیا وکھائیا۔ سوا پنج دا آیا وقت، پنج چیت دئے

وڈیائیا۔ میں اکتھے ہندے ویکھے بھگت، بھگوان مل مل وچی ودھائیا۔ اس نون سمجھے کوئی نہ جگت، جیون جگت نہ کھئے درڑائیا۔ ایہ کھیل اوس شکت، جو شخصیت سب دی دئے بدلائیا۔ جس ویلے رام دُہائی پائی سی بھرت، باہواں سکھنیاں سنگ اُٹھائیا۔ اوس ویلے رام اگئی منٹ گیا سی اٹک، رام وچ دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال نے نگاہ ماری اُپر دھرت، ایڈھیا واسی دین دُہائیا۔ اوس ویلے لائی شرط، حُکم حُکم وچوں سُنائیا۔ جس ویلے آواں اُپر دھرت، اپنا ویس وٹائیا۔ جیہڑے رام تیرے درس نون رہے ترس، تیرا رام ہو کے اوبناں لوں ملائیا۔ ایہ پورب دا لیکھا پچھلا قرض، قرضاً دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دُھر دا ویکھ وکھائیا۔ پنجھی پنجھی ہویا جوڑ، جوڑی دُھردرگاہیا۔ جس ویلے بُدھ نون گیان ہویا ہیٹھاں بوہڑ، پپیل پپتل روپ وکھائیا۔ اوس نے ویکھیا تگ کے غور، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کلجگ ویہویں صدی مچیا شور، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ گر اوتار پیغمبر چھڈ کے ڈور، پلو اپنا گئے چُھڈائیا۔ کسے دی رہی کسے نہ لوڑ، آسا پور نہ کھئے کرائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکالا رہیا ہڑ، نرگن نرور دیا کھائیا۔ کلجگ دے اندھیرا گھور، چند نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جھکڑا پیا پنج چور، گرہ مندر رہے لُٹائیا۔ اُس نون نظری آیا بھگتاں دی پرہ نے اپنے ہتھ رکھی ڈور، شبدي تند بندھائیا۔ پنجھی پنجھی اک دوچے دے وسن کول، پنجھی پنجھی جوڑ جُڑائیا۔ اوبناں دے انتر نام انمول، نون میرا میں تیرا دتا ٹکائیا۔ گلوکڑی پا کے اپنا آپ لینا تول، ترازو نظر کھئے نہ آئیا۔ بُدھ نے کھیل ویکھیا اُپر دھول، بیس بسا دھیان لگائیا۔ ایسے کارن کسے نال نہیں ماریا رول، لہنا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ پنج اُنگلیاں نیچے دین شہادت، شپے روز شنوائیا۔ اوہ گروآں دی عبادت، جگت تون اولے سیو کھائیا۔ ایسے وچ پر پُرکھ کدا رہیا سخاوت، رحمت آپ کھائیا۔ بخشدا رہیا نام امانت، عملاں وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پنجاں اُنگلیاں دے اگلے پوٹے پُرکھ اکال دے دیناں مذہباں والے ٹوٹے، ٹکڑیاں دے اشارے شرع وچ وکھائیا۔ کیوں پال سینگھ نے ڈاہی اگ، اگنی اگ تپائیا۔ ایہ مریادا جگ، بنا بھگت بھگوان دے دوجا یگ کم کسے نہ آئیا۔ بہاویں کوٹن کوٹ سادھو لو سد، سادھنا وچ نہ کھئے صفائیا۔ جیہڑے آپ منزل چڑھ نہ سکے ادھ، اگلا بیہو کی کھلائیا۔ جنہاں سور گان کھادھی وڈھ، مچھیاں ماس وٹائیا۔ اوہ سری بھگوان تون سدا لئی ہو گئے اڈ، رائے دھرم دئے سزائیا۔ جس نے دھرم نشانہ دینا گڈ، ستجگ ساچی

دھار پرگٹائیا۔ اوہ سب توں کھیل کرے الگ، وکھری نیتی دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک سمجھائیا۔ کیوں پانی دا جگ رکھیا نیڑے، سوا سیر بھرائیا۔ جس ویلے گوہند نے سرسا وچ روڑھے سی بیڑے، تلہا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ اوس نے پنج بک بھرے ایہو مینوں ہتھیرے، تول سوا سیر وکھائیا۔ جیہڑے آگے میرے گھیرے، اوہناں نوں ترکھا رہے نہ رائیا۔ اوہو جل انت نال لے گیا وچ ندیڑے، گوداوری وچ سُٹائیا۔ پھر پھڑ کے کھنڈا پھیرے، دو جہان دئے بلائیا۔ اکو گھر وکھا کے گرو گڑ چیرے، چیلار وڈیائیا۔ جنہاں اُتے پُرکھ اکال کرے مہرے، میرا امرت اوہناں اندر دئے ٹکائیا۔ اوہناں مارنا نہ پئے چوڑاسی والا گیڑے، جم کی پھاسی دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سو سب دے انتر امرت دئے ٹکائیا۔ کیوں راکھ مٹھی دبی، سواہ خاک روپ سمجھائیا۔ ایہہ کھیل الاہی ربی، نورو نور رُشنائیا۔ جس دا بھیو دسے کوئی نہ گدی، صدیاں دا راہ تکائیا۔ پردیاں وچوں کسے نہ لہی، کھوجیاں ہتھ نہ کھئے پھرائیا۔ جس ویلے گوہند پار کرنی سی سرسا ندی، مٹھی خاک چرن جوڑے وچ چُھپائیا۔ اُتوں زور نال دبی اڈی، بھار دتا پائیا۔ جس ویلے آوے ویہویں صدی، صدمہ پئے لوکائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کگی، کاگ وانگ کُرائیا۔ چاروں کُنٹ لگنی آگی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ اوس ویلے پرم پُرکھ دین دیاں جوت اکو جگی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پریم وچ جائے بجھی، ناتا دھرم دا دھرم بنائیا۔ ہرسنگت سچ پکوان واسطے جائے سدی، ہوکا دھر دا اک سُنائیا۔ جیہڑی من کلپنا کسے دواویوں نہیں رچی، اُس دی ترسنا پور کرائیا۔ خاک کہے میں لک کے وچ دبی، اپنا جھٹ رہی لنگھائیا۔ مینوں سارے کہندے رہے وڈی، رشوت خور جگت لوکائیا۔ جس ویلے میں دھار ویکھی بگی، ست سفیدی سوہا پائیا۔ میں گدی نچی ٹپی، اپنی خوشی لئی بنائیا۔ گوہند نال کر کے پکی، اگلی گنڈھ رکھائیا۔ اوس کتھا کہانی دسی، سہج نال سمجھائیا۔ جس ویلے ست دھرم دی دھار دو جہانوں نسی، چاروں کُنٹ کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ سوا گز کپڑا گرجن دی دھار، راوی کنڈھا دئے دُہائیا۔ تھلے رکھی نہ کھئے دوشال، مرگشالا نہ کھئے وڈیائیا۔ اس دی بن کے سچی دھرمسال، بیٹھا دھیان لگائیا۔ نگاہ کر کے پرے دو جہان، پُرکھ اکال وچ سمائیا۔ سچ سندیسہ دے سری بھگوان، حُکمی حُکم درڑائیا۔ کلجگ کوڑا کوڑ دسے نشان، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ پُرکھ اکالا دیوے

دُھر فرمان، نام سنديسہ اک سُنائيا۔ صدی پيسویں چاروں گنٹ ہوئے حیران، حیرانی سب دے اندر آئيا۔ سنت رہے نہ کھتے جس
 نون ہووے برہم گیان، جگت وِديا وِچ وِڈيائيا۔ اوس ویلے لیکھا ہووے بھگت بھگوان، بھگون بھگتاں میل ملائيا۔ سوا گز دا دے
 کے اکتھا دان، سب دے اندروں آسن دئے بدلائيا۔ اوہناں نون لبھنا پئے نہ وِچوں بیابان، کایا مندر کرے رُسنائيا۔ گر ارجن خوشی نال
 کپا واہ واہ تیری کھیل مہان، بے انت تیری بے پروایيا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، سوا گز دا گز سوا سوارتھ سب دا پور کرائيا۔ ایہ
 پُرانے کپڑے دی جیب، جس نون جیب کُترا نہ کھتے چُرائيا۔ جس ویلے بھیلنی نال رام کیتا فریب، چرن دھو کے خوشی بنائيا۔ اوس
 نے کپا بیر، رام نہ کپا سب، مُکھ نال مُفت صلاحیا۔ بھیلنی کپا کچھ لکھ دے اُتے کتیب، اکھراں نال وِڈيائيا۔ رام کپا بھیلنی
 بھگت بھگوان دی کھیل جان دے نہیں چار وید، شاستراں وِچوں ہتھ کیسے نہ آئيا۔ ایہ لبھدا نہیں بھیو، بھانڈا بھرم نہ کھتے بھنائيا۔
 جس دا نشانہ اکو سیدھ، منزل دُھردرگاہیا۔ اوہ آپے کھیلے اپنی کھید، جگ جگ اپنا ویس وٹائيا۔ کلجگ انت جس ویلے بھگتاں
 دے پکوان دی بناؤن دیگ، ردھا پکا آپ سہائيا۔ اوس ویلے غریب زانیاں دی اپنے نام نال بھر دیوے جیب، خالی رہن کھتے نہ پائيا۔
 سچ بھنڈارا دُھر درگاہوں دیوے بھیج، بھجن بندگی دا جھگڑا دیوے چُکائيا۔ کھلیئے اندر وڑ کے دیوے جوتی تیج، نرگن نور جوت
 رُسنائيا۔ سدا آتما دی مانے سیج، سچ سنگھاسن سوہا پائيا۔ بھیلنیئیں ایہ پُرانی اس کر کے رکھی شاید کوئی گرسکھ بھل کے ایہنوں
 نہ آوے وِچ، لالچ ٹکیاں والا رکھائيا۔ کیوں کلجگ نے امیراں غریباں نون دھوکھے فریب دی پا دتی گیجھ، شاہ کنگال بچیا نظر کھتے نہ
 آئيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا رہیا مُکائيا۔ پاٹی پُرانی پگڑی کہے او باون،
 بل دوارے دھیان لگائيا۔ تیرا بنیا کوئی نہ ضامن، ذمہ واری نہ کھتے رکھائيا۔ جگت ترسنا کوڑی کامن، کامنا کوڑ لوکائيا۔ پرہہ دا کھیل
 آہمنو ساہمن، سماں سمیں وِچوں بدلائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو اہیدا دئے گھلائيا۔ پگڑی کہے مینوں
 باہمن باون آیا بٹھ کے، ویس غریباں والا وٹائيا۔ اک این آیا من کے، حُکم دُھردرگاہیا۔ پینڈا ماریا چل کے، بھجیا واہو داہیا۔ اک
 آواز آئی کھل کے، نون میرا میں تیرا ڈھولا دتا گائيا۔ پھیر دوارا بہ گیا مل کے، اپنی سرت رہی نہ رائيا۔ ڈھائی کرماں وِچ چھل کے،
 مان دتا مٹائيا۔ اوس ویلے بل نے اپنی پگڑی اُتے دھر کے، دھرنی دان کرائيا۔ اگوں باون کپا ہس کے، بل خالی ہتھ دے وکھائيا۔

اوہ آیا کول نس کے، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ کچھ مینوں جا دس کے، کی ویس لیا وٹائیا۔ باون کہا پھر ویکھ اکھ پٹ کے، حکم دتا جنائیا۔ جاں اکھ پٹی تے ویکھے کھیل اوس سمرتھ دے، جو ہر گھٹ ربیا سمائیا۔ پھر کہا کچھ دان بھگت دی جھولی گھت دے، میری تیرے آگے عرضوئیا۔ باون کہا تسیں بھگت پرہو دے سچ دے، آہ پاٹی پگڑی تیرے سر ٹکائیا۔ جے تون نہیں سامبھنی پھر روداس دے ہتھ دے، جو چمریٹا دھر دا نظری آئیا۔ چمریٹے کولوں جانی کول اوس جٹ دے، جو جٹا جوٹ سارے دے وکائیا۔ جس نے بھنڈارے کھولنے دھر دے ہٹ دے، ہٹوانا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوس دے بھگت پریم وچ ہونے سچ دے، گرمکھ گرسکھ سوہیا پائیا۔ پائیاں لیراں ایہہ تند اوس پٹ دے، جو بھگت بھگوان دی دھار وچوں کھچائیا۔ ایہو جہے بستر سنسار وچ کتے نہیں لہدے، کھوج کھوج تھکی لوکائیا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمرتھ دے، جگ جنم دے لہنے ربیا مکائیا۔ لنگر پکاؤن لگیاں کیسے گل نہ ہووے ہور کوٹی، کوٹی نہیں کوٹ جنم دا دھیان لگائیا۔ جس طرح تن دا اکو بستر تے اکو پکوان تے پریم دی روٹی، رٹا جگت نہ کھئے وکھائیا۔ قمیض نالوں ایہہ ہندی سدا اُتے چھوٹی، چھوٹی نہیں چھوٹیاں تون وڈے دینا بنائیا۔ ایہہ وچار فرید نے سی سوچی، جس ویلے روٹی کاٹھ کھا کے شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پڑدا اوبلا ربیا اٹھائیا۔ جس ویلے سینتا رام دا ہندا سی ویاہ، چلیا دھنش تیر چلائییا۔ اوس ویلے مہا رشی مل کے آئے سواہ، تن بھوت رمائیا۔ اکٹھیاں کیتی صلاح، اپنی آس درڑائیا۔ جے کوئی کچھ سانوں دئے کھوا، آسا ترپت کرائیا۔ اودھروں سینتا دی سہیلی گئی آ، نچنی جس دا نام سنائیا۔ اوہنے ہس کے کہا تہاڈے مکھ مٹھا دیواں پا، خوشی دیاں بنائیا۔ اوہناں نین لئے اٹھا، اکھ اکو وار ٹکائیا۔ اودھروں تیز آئی ہوا، اودھن دتا اڈائیا۔ پکھڑے وال ہوا نے دتے پھیلا، ادھر اودھر بھجن واہو داہیا۔ اودھروں جنک گیا آ، راج منتری پنج نال صلاحیا۔ سب دے نین گئے شرما، سادھو سر نہ کھئے اٹھائیا۔ کی کھانا کھاؤ غزا، مینوں دیو سمجھائیا۔ اوس سہیلی کہا راجن انہاں تون ہویا شدا، بدی لئی بدلائیا۔ میرے وال گھلے ویکھ کے ہنسی دتی اڈا، تالی دتی وجائیا۔ میرے نین دتے روا، بنجھوآں دھار وہائیا۔ جنک کہا ایہنا دا ایہو جہا سبھا، کی سزا دیواں بھگتائیا۔ مینوں ایس دسا جس ویلے کلجگ انت آخیری گیا آ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جگت سنت سارے ہون رفاہ، رفاقت سچ نہ کھئے کمائیا۔ کلجگ کورئی کیریا ایہناں تون تون کھلا جھاٹا دے وکھا، باٹا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ اوس ویلے

کِریا کرے بے پرواہ، نِزگن اپنی دیا کھائیا۔ ساچے بھگتاں لئے ملا، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ ستجگ دی ساچی مریدا لئے چلا، تریتا
 دواپر کلجگ پینڈا دئے مکائیا۔ ساچا پکوان لئے پکا، پکی سب توں دئے کرائیا۔ پرہہ نوں ملیاں رنڈیاں توں ڈہاگن روپ نہ لئے وٹا، بنا
 ڈہاگناں توں کھلا سر نظر کیسے نہ آئیا۔ ایسے کارن ایہہ حکم دتا ورتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا لیکھا سب دا
 پور کرائیا۔ جس نے جیواں دا کھادھا ہووے ماس، رسنا رس وکھائیا۔ اوہ بھگتاں دی پوری کر نہ سکے آس، جس دی آشا من وچ
 ہلکائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں دی بھگون کرے تلاش، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ اوہناں نوں جنم توں پہلوں دی ملی
 شاباش، جو رسنا جہوا مکھ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساکھیات، صاحب سوامی دیا
 کھائیا۔ ڈھائی گز لمی کوری دھوتی، دھوبی کھنہ نہ کھئے چڑھائیا۔ ایہہ رادھا دی آسا لوجی، کرشن اوڈھن دتا ٹکائیا۔ اک دن ویکھ
 کے چمکدی جوتی، اُتے پڑدا دتا پائیا۔ آپ اپنی انگل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، سوچ سوچاں وچ ڈبائیا۔ کی میں ہو گئی ایہدے جوگی،
 جوگناں والا ویس وٹائیا۔ کی ایہہ رسیا کی ایہہ بھوگی، کی ایہہ انرس وچ سمائیا۔ کی ایہہ سنجوگی کی ایہہ وجوگی، کی ایہہ ناتھ
 تریلوکی، کی سلوکی رہیا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائی۔ دھوتی کہے میں صاف ستھری
 کوری، کوراپن دیاں سمجھائیا۔ رادھا بانکی نڈھی چھوہری، شوہر اپنا ویکھ وکھائیا۔ میں بن کے ڈونگی گھوری، گھور اندھیرا راہ
 تکائیا۔ جان تکیا پرہہ سب دے اندر وڑیا چوری چوری، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ میں کیتی بہڑی بہڑی، دتی حق ڈبائیا۔ مینوں
 آواز آئی اوس سمجھ وچ کچھ اگلی گل اوڑی، پڑدا دتا اٹھائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ چوڈھویں صدی آئی دوڑی، محمد دئے گواہیا۔
 چاروں کُنٹ اُمت ویل ہونی کوڑی، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ تیرے تند تند دی ڈوری، ڈورُ سب دا دئے وجائیا۔ اوس ویلے اک
 پُرکھ اکالا دین دیا لا شبد اگے چڑھنا گھوڑی، آسو آسن نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دیپک کہے میں جگدا چراغ، چراگاہاں وچ رُشنائیا۔ بنا بھگتاں توں رہیا کوئی نہ جاگ، ستی
 جگت لوکائیا۔ ابناشی کرتا بدل رہیا سماج، سمگری میرے وچ ٹکائیا۔ مینوں خوشی ہوئی آج، اپنا روپ بدلائیا۔ ست دھرم دا سچ
 رواج، روادار نہ کھئے بنائیا۔ جن بھگتو اپنے کایا مندر ساچا نور ویکھو پرکاش، جوتی جوت ڈگمکائیا۔ پرم پُرکھ تے کرنا اک

وشواس، وشا اِکو اِک سمجھائیا۔ دِپِک کہے میری جُگاں جُگاں دی پوری کر کے آس، بھگتاں نال دتی وڈیائیا۔ میں جا کے سب نوں کیتا تلاش، باہروں اندر ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان اِک دوجے دے داس، سیوک وچ سیوک سیوا سچ سچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ دی ونگی ٹیڈھی سوٹی، سُنیاں رہی اُٹھائیا۔ جس وچ پھسے دین دُنی لوکی، الوکک بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ سمجھ نہ آئے اگئی پوتھی، نادی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ من بُدھی ہوئی تھوتھی، بیکئی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ منزل چڑھیا کھئے نہ چوٹی، ادھ وچکارے ڈیرہ لائیا۔ دُھر دی سوچ کیسے نہ سوچی، سمجھ سمجھ نہ کھئے بدلایا۔ ایہہ کھیل کھیلنی نال رَو داس چارے موجی، نرگن اپنی کار کھائیا۔ اِک دِن اندروں بُجھا کے جوتی، اندھ اندھیرا دِتا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل اِک پرگنائیا۔ رَو داس ویکھے چار چُہیرا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جدھر تکے اُدھر اندھیرا، سُکھمن ٹیڈھی بنک رہی کُرائیا۔ کوئی نہ بنھے بیڑا، پار کنارہ نہ کھئے سمجھائیا۔ اندر کوڑا مچ گیا جھیرا، پلک پلک لڑائیا۔ اوس زور لایا بتھیرا، نور نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر رو کے کہا پریہو تُوں میرا میں تیرا، دوجا جھگڑا دِتا مُکائیا۔ بھگتاں نال ٹیڈھی بنک دا کدی نہ کریں بکھیرا، اِس دے وچ بھوائیا۔ اِس توں آگے دوارا تیرا، بنا تُدھ دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اِج توں ایہہ وی چُھٹ گیا کھیرا، پینڈا دِتا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ونکے ٹیڈے رستے راہ، پُرکھ ابناشی بن ملاح، شبدی ستگر دے صلاح، سیدھ اِکے وار کرائیا۔ سب نے بستر پہننے چُٹے، چٹی دھار سائیا۔ کیسے نے پوجنے نہیں پتھر وٹے، اِٹاں سیس نوائیا۔ کیسے چڑاؤ نے نہیں ٹکے، بھینا وچ وڈیائیا۔ تہاڈی آتما پرمتا دے ناتے سکے، سجن اِکو دِتا سمجھائیا۔ باقی چُک گئے دین دُنی دے رتے، رتن اِکو لینی لگائیا۔ مانک ہو کے زلنا نہیں وچ گھٹے، ماٹی خاک سیس پوائیا۔ جن بھگتو تسیں اوس دوارے وسے، جتھے وسے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا چُکاوے حقے، حقیقت دا مالک خلق دا خالق اِکو بے پرواہیا۔ جن بھگتاں مؤلی تند بدھا کہے گئے، محمد خوشی منائیا۔ چوڈاں طبق دُبٹھڑ مار کے پٹے، دروبی دروبی نور خُدائیا۔ سانوں کپڑے کھاتے سٹیں، جگہ دے سمجھائیا۔ ساڈے دوارے جانے لُٹے، مچ لُٹ لوکائیا۔ بھگت بھگوان دی دھاروں پُھٹے، جوتی جوت دُگمکائیا۔ اوسے دے کلمے وچ جُٹے، گر اوتار پیغمبران دی چھڈ گئے پڑھائیا۔ ساڈے کیسے کم نہیں آؤ نے کیتے غصے، طعنے نال

سُنائیا۔ ابناشی کرتے بھاگ لگایا اوہناں دے جسے، جسم ضمیر دتی بدلائیا۔ نرگن ہو کے اوہناں پُچھے، سرگن میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا سچ گھر، سچکھنڈ دی ساچی دھار، درگاہ ساچی دا درد پیار، مُرشدان دا مُرشد مُریدان دا مُرید مددان دا مددگار، مُدتان دا مَوْل ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مَوْلی دا تند محمد دی منگ، سورا سربنگ اند دا اند چند دا چند کرے رُشنائیا۔ آٹا گنہنا نہیں کھلے جھاٹے، شو پاریتی سمجھائیا۔ ایہہ وست لبہنی نہیں کیسے ہاٹے، ونجارا ونج نہ کھئے کرائیا۔ چار جگ پرہ نے ویکھنے کھیل تماشے، گر اوتار پیغمبران کار بھگتائیا۔ اتم لیکھا جانے پرتھی آکاشے، گگن گگنتر پھول پھلائیا۔ دین دنی جس ویلے ہووے وچ گھاٹے، ساچا ونج نہ کھئے کرائیا۔ گوبند دا بھل جان امرت پیتا ہاٹے، من وکار ہنکار کُرائیا۔ اوس ویلے کرے کھیل پُکھ سمراتھے، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ مارگ لاوے ساچے، ست سچ اک سمجھائیا۔ ستجگ ساچے آکھے، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جو اتم پکوان پرہ رس چاکھے، تیس دا دَویت دلدر رہے نہ رائیا۔ اوس ان نوں بنائے نہ کھئے کھلے جھاٹے، ویسوا روپ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جن بھگتو کسے دا بستر پاٹا نہ ہووے پُرانا، پرانیاں پران دئے وڈیائیا۔ پرہو دا پیار نہ ہووے بیگانہ، بیگانی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ تہاڈے ساہمنے بدل جانا زمانہ، ذمہ وار رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پینا زمیں اسمانا، افغاناں وچ دُہائیا۔ پُکھ اکال نے کرنی اک کہانا، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ جس کارن بنیا اج دیوانہ، دیوانے سارے دینے وکھائیا۔ اکو نور الاهی پرگٹ ہووے اماما، عمل ویکھے خلق خُدائیا۔ جس دا وجنا حق دمامہ، شبد ڈنکے نال شنوائیا۔ اوس نوں جھکنے کرشنا رام، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل کرے سری بھگوانا، پارہم پت پریشور اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک اپنا پڑا دئے اُٹھائیا۔ کھلے جل دا باٹا کہے میں دروپتی دی دساں پُکار، جو نیوں نیوں سیس نوئیا۔ جس ویلے دوساسن بستر ربیاسی اُتار، دریودھن اکھ اُٹھائیا۔ نیترو پئی زارو زار، نینان نیر وہائیا۔ پانڈو ہویا نہ کوئی خبردار، بل باہو نہ کھئے دھرائیا۔ انتر کیتی اک پُکار، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جے تون کاہنا کرشن مُرار، سکھیاں دا ہو سہائیا۔ میں تیرے چرن کول بلہار، ہوں واری گھول گھائیا۔ اک واری درس وکھال، مُکند منوہر تیری سرنائیا۔ شبد اگئی آواز آئی کچھ سنان، سہج دتا درڑائیا۔ پچھے مار

دھیان، جل باٹا پانی بھریا سوہیا پائیا۔ اوس وچوں مورتی نظر آئی بھگوان، نوری نوری نور رُشنائیا۔ آہ کیسے پریم دا دان، تیری جھولی پائیا۔ تیری لچیت رکھ وچ جہان، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ دروپت رو کے کہا سِری بھگوان، بینتی اک سُنائیا۔ پھیر کد ہوویں مہربان، مینوں دے درڑائیا۔ اناشی کرتے کہا بُن بنسری والا شام، جس ویلے کلجگ اندھیرا ہویا شام، اوس ویلے شام وچ شمع نہ کھئے جگائیا۔ رام کرشن ہو جانے بدنام، بدیاں دا جھگڑا نہ کھئے مُکائیا۔ کلمیاں والی نہ رہے کلام، منتران والی نہ کھئے شنوائیا۔ اوس ویلے کھیل کران مہان، مہر نظر اُٹھائیا۔ دروپت اپنیاں بھگتاں دے اندر ایہہ جل کران پروان، جس وچوں کاہناں دا کاہن تینوں نظری آئیا۔ اوس ہو کے کہا حیران، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پرہو کی ایہہ ٹھیک تیرا بیان، حُکم نال وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہا جس ویلے من کلپنا ہووے شیطان، چار کُنٹ گُرائیا۔ اوس ویلے ضرور بھگتاں دی سہائتا کران آن، ایہو میری وڈیائیا۔ چوڑاسی وچوں کر پہچان، بے پہچان لوں ملائیا۔ اوس دا لیکھا چُکایا آن، باٹا نہیں ایہہ پچھلا گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کاشی رام بخشیش نے سانجھی ردھی دال، دلدر دِتا گوائیا۔ گوبند دی لیکھے لگے گھال، جس گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ ماچھوواڑے دا سوال، بینتی پُرکھ اکال جنائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑ نگارہ وچا کال، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ اوس ویلے کون کرے سنبھال، اوتار پیغمبر نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند، شبد گرو سب دی کرے بھال، گُرمکھ گُرسکھ ویکھ وکھائیا۔ اوہناں توں بھڑ کے میلے میرے نال، جگت وچھوڑا پندھ کٹائیا۔ اوہناں دی سیوا اک مہان، مہا بے پرواہیا۔ بھگتاں دا پکنا اک پکوان، سِری بھگوان ویکھ وکھائیا۔ ایہہ جودھ سورپیر اوہ بلوان، جو بل دوارے دوارپال سوہیا پائیا۔ جنہاں توں باؤن پہلوں ملیا آن، ڈنڈاوت کر کے بن گیا انجان، سمجھ وچ سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ کیوں پانی پائے گردھارا، گوداوری دئے گواہیا۔ جس دا گوتم سُہایا کنارہ، انت بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جتھے گجری دا گیا دُلارا، گوبند گُرشہنشاہیا۔ اوس دا شبد دا اشارہ، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جس ویلے آوے کل کلکی اوتارا، نرگن نرور نور خُدائیا۔ ساچے بھگتاں پاوے سارا، گُرمکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ سچ پریم دا بن پنہارا، سیوا دُھر دی آپ کمائیا۔ بھگتاں دا بھگت بنیا سہارا، نانا دُنیا نالوں تڑائیا۔ سب دا سانجھا کر پیارا، پریتی پریم ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، گِردھارے دا دس کے اکِ اشارہ، گِرمکھ سارے سوہے سچ دوارا، جس دوارے دا ورتارا بے پرواہیا۔ کیوں سُرندر سِنگھ دتی
 اگ ڈاہ، پت تہنی پھوک پُھکائیا۔ اس نے ساڈھے تِنّ دن رام دی سیو لئی کہا، پنچبٹی وچ اپنی دھوئی تائیا۔ اکِ دن متھے اُتے
 ترسول نشان لگا، جنجُو کتاں نال لٹکائیا۔ جل پانی گزوی ہتھ اٹھا، دھوتی تیڑ لئی سُہائیا۔ ہری انگ ہری انگ کہندا گوداوری
 کنڈھے گیا آ، اپنی خوشی منائیا۔ اودھروں رام نے پھڑ کے بانہ، بلونا دتا لگائیا۔ اج تے کُچھ کھوا، بھکھ رہی ستائیا۔ ادھر ادھر
 ماریا اس دھیاں، اکھ پرتکھ آپ اٹھائیا۔ کوئی ایندھن ماچس لکڑی ہتھ گیا نہ آ، رو کے دتا سُنائیا۔ گل پلُو واسطہ پا، رام تیرے نام
 دُہائیا۔ مینوں سیوا ہور سمجھا، جیہڑی ہتھ نال کمائیا۔ رام نے کہا اوہ ویکھ بے پرواہ گیا آ، رام دا مالک رام پھیرا پائیا۔ کُچھ
 ہوئی ہوئی رہیا سُنا، گیت اگمِ درڑائیا۔ رام تیرا تریتا دواپر کلجگ جائے ویا، وہندا وہن وگائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا جائے چھا، ساچا
 چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے گر اوتار پیغمبر کوئی نہ ہووے سہا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ بنا بھگون توں بھگتاں نوں ساچی وستو
 سکے نہ کوئی کھوا، بناون والا نظر کھئے نہ آئیا۔ رام نے کہا پرہو ایہنوں بنا لے وچ گواہ، شہادت دئے بھگتائیا۔ اج ایس دے کول نہ
 کوئی ماچس نہ سواہ، نہ دھوئی نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہا جے تیری رام ایہو آشا تے پھیر ایسے توں اگنی دیواں بلا، سیوا سچ کمائیا۔
 جتھے بھگت بھگون اکھتے ہوون آ، مل کے وجے ودھائیا۔ ایسے کارن ایہ کھیل دتا کھلا، کیوں رام دا رام وچولا، بھگت دا بھگت
 گولا، دوہاں دا سانجھا بولا، رولا وچ رہیا نہ رائیا۔ اتوں دال مؤل نہیں ڈھکنا، پڑدا جگت والا پائیا۔ جس پرہو نے تہاڈا پڑدا
 کجنا، اوہ ویکھے چائیں چائیا۔ اوس دے دواویوں کھا کے جائے کوئی نہ سکھنا، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ ایہ مٹھا رس نالوں مکھنا، جے
 کاہن نوں پُچھو اوہ وی تہاڈی دئے صفائیا۔ کیوں جس پکوان دا پرہ نے رس چکھنا، اوس نوں چکشو دِب نیتر گیان نیتر نج نیتر
 ویکھ نہ سکے رائیا۔ جس نے سب دے بھنڈارے کیتے سکھنا، خالی دین دُہائیا۔ سو بھگتو تہاڈا پورا کرن آیا پچنا، لیکھا پچھلا ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُہدرگاہیا۔ کلجگ کہے میری کالی دھار، جن
 بھگتو کالکھ دیو مٹائیا۔ مینوں سٹ کے وچ دال، میرا دلدر دیو گوائیا۔ میری لیکھے لگے کیتی گھال، میں گھائل کیتی خلق خدائیا۔
 بینتی وچ کراں سوال، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ میں سمجھدا تُسیں اوس پرہو دے لال، جو لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ تُسیں بیٹھے

اوس سچّی دهرمسال، جو دهرم دوارا اکو سوہا پائیا۔ میرا اوس نوں دسیو حال، حالت دینی جنائیا۔ صدی چوڈھویں سب دے سر تے کوکے کال، ڈورؤ ڈنک رہیا وجائیا۔ جن بھگتو تہاڈے نیڑ نہ آوے کی اوہدی مجال، اپنا بل نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ برچھی کہے میرا گوہند والا نشانہ، نشانے دینے بدلائیا۔ کڑچھی کہے میں ویکھاں کچّا پکا دانہ، دانہ پھول پھلائییا۔ برچھی کہے میں ویکھنا اوہ جوانا، جو سورپر بے پرواہیا۔ کڑچھی کہے میں سُننا اوہ گانا، جو نرگن نرگن پڑدا لاپیا۔ برچھی کہے میں گوہند نالوں گُرمکھ رہن نہیں دینا بیگانہ، شبد شبدی جوڑ جڑائیا۔ کڑچھی کہے میں کھوانا اوہ کھانا، جو خانے دئے بدلائیا۔ برچھی کہے لوح گڑھ دا مالک ہُن گیا وچ سری بھگوانا، جس نوں سمجھے نہ کھئے زمانہ، جس دا چلیا تیر کھانا، نشانہ رکھے دو جہاناں، انیالا اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدی شبد حکم ورتائیا۔ سب نے دو دو ہو کے پائی گلوکڑی، پریم پریت بنائیا۔ اکٹھے ہو گئے شوڈر ویش براہمن کھتری، خطرہ دین مذہب رہیا نہ رائیا۔ تول تُل گئے اکے تگڑی، دهرم دوار وچے ودھائیا۔ براہمنان کولوں پھلاؤنی نہیں پتری، نچھتر گرہ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ نانک دھار نرگن پینتی اکھری، باون اکھری گوہند وچ سمائیا۔ جس دی کھیل سدا وکھری، جگ ریتی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاؤنہارا دُھر دا گھر، گرہ ساچا اک سمجھائیا۔ کیہر سنگھ دوایوں لیایا تگڑی دا چہابا، اپنا پندھ مکائیا۔ نانک دا دھڑوائی سی ایہدا بابا، جو نت اٹھ کے سیو کھائیا۔ اوہ مسلمین نانک دے چرن مندا سی کعبہ، اس توں پرے نہ کھئے خدائیا۔ اک دین کیہر سنگھ نان تورا ست سال دا کول آ کے مارے آوازا، ابا ابا کہہ کے سنائیا۔ اوس کہا اگے نیڑے آجا، کچھ تینوں دیاں کھوائیا۔ بالک کول آ کے غصے وچ ماریا دابا، کی میرے ہتھ پھڑائیا۔ جھٹ نانک کہا چہابا، ہتھ پھڑا تے ٹکائیا۔ آون کہا توں میرے ابا دا راجا، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ تیری تگڑی وچ کی کھاجا، کچھ مینوں دے کھوائیا۔ نانک کہا اس دا سب توں وکھرا سوادا، رسنا چکھ سمجھ نہ آئیا۔ اوہ پچھ کہے تیرے شبد نال میں جاگا، میرے اندر ہوئی زُسنائیا۔ مینوں ایں دسدا توں تولن والا ڈاڈھا، گھٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں وی وست لینی رو پیا مار کے ڈاڈاں، کوک کوک دُبائیا۔ نانک گودی چُکیا نال لاڈاں، اُنگلی نال دتا وکھائیا۔ اوہ ویکھ جس ویلے گوہند پتا تے پُرکھ اکال آوے تیرا دادا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ بھگتاں دا رچے کاجا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ بھاگ لگاوے دیس ماجھا،

نِرنِگن نُوَر کرے رُسنائیا۔ پچو آہ لے تگڑی تے اوس دے آگے ڈاہویں چہابا، جو بھگتاں جھولی دئے بھرائیا۔ میں تیرا بابا اوہ میرا بابا،
 با بے دا بابا اکو روپ سمائیا۔ اوسے دا کھیل اوسے دا کاجا، اوہ آپے رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے
 وچوں لہنے رہیا چُکائیا۔ نو دِن دا وکھرا ہونا وبار، نو کھنڈ سندیسہ دئے سُنائیا۔ پنج چیت دی رات نوں جگت دے سُنیاں اوہناں
 نوں کرے خبردار، جنہاں سرتی شبد ملائیا۔ نوواں کھنڈاں دی آج توں بجھ گئی وار، وارو واری تھان تھان پھیرا پائیا۔ کدھرے
 جوت نوں اُجیار، کدھرے شبد بول جیکار، کدھرے شہنشاہ سیکدار، کدھرے دھرم دی دھار پیار، کدھرے جلوہ گر اُجیار،
 کدھرے گداگر پھرے در دوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نو کھنڈ پرتھی دیوے ور، در دروازہ آپ کھلائیا۔
 پنج چیت دی رات لیکھا پنج ست، ست ستوادی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبران وکھاوے اوہ مت، جو برہم مت دی اگلی دھار
 پرگٹائیا۔ جتھے سنت سہیلے رہے وس، واسطہ اوسے گھر جڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا آپے نس، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں
 کھول کے اپنی اکھ، نچ لوچن نین کرے رُسنائیا۔ دُھر دا ساتھی بن کے دینا ساتھ، سنگی سنگ نیہائیا۔ پنج ست دی سانجھی کر
 برات، نو نو چار دئے وکھائیا۔ ایہ لیکھا ہو جانا آج دی پرہات، پرہاتی اپنے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دُھر دی کرنی کر وکھائیا۔ گرمکھ دے ہتھ نوں لائی مہندی، پنج پنج نشان لگائیا۔ ایہ کھیل وکھاؤنی دشا لہندی، متا محمد نال
 پکائیا۔ جس دی کلا چڑھدی اوسے دی اتم ڈھپندی، پرہہ ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا بھانا سہندی، سر سکے نہ
 کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ رنگ رنگائیا۔ ہتھ ہتھیلی کلجگ کوڑی کِریا
 سرشٹی کرے وِلی، وِلا ہو کے اپنی کار کھائیا۔ سرجیت سنگھ نے چُکی بہنگی اُتے کندھ، موڈھے اُتے ٹکائیا۔ جہنوں سمجھن
 بُدھی والے مول نہ بندے، بندگی والیاں بھیو کھلائیا۔ جنہاں دے اندروں توڑے جندے، زندگی دتی بدلائیا۔ کرم ہین رہے نہ گندے،
 کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ منزل چاڑھ آخیری دُنڈے، دُنڈاوت اکو دتی سمجھائیا۔ اوہ دوارا لنگھے، جتھے بیٹھا دُھردرگابیا۔ گوہند شبد
 جتھے ور منگے، اپنی جھولی ڈابیا۔ پُرکھ اکال اکو ونڈے، دیونہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی
 کار کھائیا۔ اس بہنگی دی وِندی دھار، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ اس دے وچ وست اپار، جو نِرنِگن سرگن جھولی پائیا۔ اس

دے وچ اکم بھنڈار، جو کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ایسے نوں لہدے گئے گر اوتار، پیغمبر اکھ کھلائیآ۔ ایسے دا راہ تكدے گئے صوفی سولی چڑھ ہونے خوار، پٹھی کھل لہائیآ۔ بنا گوبند دے ہتھ نہ پھڑائی کیسے کرتار، قدرت ونڈ نہ کیسے ونڈائیآ۔ ایہہ لیکھا اوس ویلے جس ویلے جھوجن لگا سی ججھار، گڑھی چمکور دئے ڈہائیآ۔ بہنگی نظر آئی جس نے سب دا چکنا بہار، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ گوبند تیرے اتوں بلہار، جو ست ڈلارے ربیا وار، گرمکھ پیارے کر سنسار، گرسکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ گوبند کہا جس ویلے آواں دوجی وار، جوت سروپی کھیل کرتار، شبد ڈنکا وجاواں ڈھر دی دھار، دھرنی دھرت دھول سہائیآ۔ اوس ویلے گرمکھان بہار لوں اٹھال، ناتا توڑ کے شاہ کنگال، سیوا لا کے اپنے لال، لالن ڈھر دا رنگ رنگائیآ۔ چوراسی وچوں کر بحال، بہاواں کول سنگھ پال، جتھے دپیک جوت بے مثال، ناتا رہے نہ مائی کھال، سچکھنڈ دوارا سچی دھرمسال، دوجا در نظر نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیآ۔ لہندے پاسے پرکھ اکال دا کھاڑا، گوبند کلا دتی بدلائیآ۔ دُلہا بن کے ڈھر دا لاڑا، اپنا بل پرگٹائیآ۔ پتا پوت دا اک اکھاڑا، ڈنکا ڈھردرگاہیا۔ بول کے اک للکارا، شبد دتا سنائیآ۔ بھگتاں دا ووبارا، تیرے نال وڈیائیآ۔ لہندے توں چڑھدے دا ویکھ نظارہ، نظریہ دتا بدلائیآ۔ کیوں ایتھے گرمکھ دا دوارا، جس نوں پچھے کہندے روداس چمارا، ستجگ دا ساچا بننا سہارا، اشارہ اگلے سال کرائیآ۔ نوں ہونا اک وبارا، کچھ لیکھا رہ گیا اٹان گارا، بھیو ابھیدا دئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ سوا پنج سیر ایہہ جوتی دھار گھرت، اشدبھج منگ منگائیآ۔ اوہ وی اج پوری کر کے جائے اپنی حرص، سنگھ آسوار پھیرا پائیآ۔ اوہ بیٹھی ویکھو کول پرکھ، اٹھے بھجان سیس نوائیآ۔ نالے کہے پرہو بڑا بے کرک، رحمت ترس نہ کھئے کمائیآ۔ سری بھگوان کہے میں اوبناں ملاں پچھرت، جو وچھوڑے وچ کرائیآ۔ جیہڑے اپنے ایشٹ دی کرن عیش و عشرت، اوبناں دی کرن آیا صفائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم اک ورتائیآ۔ گوبند گوبندے اُپدیسا، برہما مہیشا وشنوں شیشا، گنپت گنیشا سناؤنا آدیسا، پرکھ اکالے سندیسے، زرگن دھارے ویسا، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ گوبندے کلام کہندے امام، ناچھندے اسلام، بخشندے تمام ظاہرا ظہور نظری آئیآ۔ گوشے کُنن رحمانے نوں مُفلسانے بخشند مزجہانے چند عوضانے بند عظیمُلشان بے پرواہیا۔ درگاہ دائیزے رہبرے عزیزے زیبانے زمیزے قرآنے تمیزے شلیول یزراہ ریولربا حضرتے دُعا

خُدائے نوا رحمتے رحمان رحیم اک اکھوائیا۔ بذاتے بعید نجاتے نرید کھاتے عید دیوانے دید دیدا دانستہ درے دربار سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہندے کھڑے عید ساہبے زمید اُلزنی زکید زازے زور ذرہ ذرہ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلامے گوہند گوہندے کلام، کلمہ کائنات سوہا پائیا۔ گُرمکھ سینگھ ٹکے کول رکھے نوں، نو کھنڈ مایا دئے رُلائیا۔ اک نال پرہ دا پورا کیتا گوں، گہر گمبہر دی خوشی دتی بنائیا۔ جیہڑے مایا وچ وڑ کے رہے سوں، کلجگ مایا چار کُنٹ وہائیا۔ اوس نوں بھگتاں نال نہیں کوئی گوں، لک کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ گوہند نو کھنڈ پرتھی شبدی دھار آیا بھوں، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ پرہو ہُن بھکھیاں ول کر لے روں، دردیاں درد گوائیا۔ جیہڑے مٹی خاک اُتے رہے سوں، جاگت سووت تیرا دھیان لگائیا۔ آگے اوہناں جوگا ہو، کلجگ کوڑی کرپا کر صفائیا۔ مایا دھاری دُبدھا وچ دو، ایکا روپ نہ کھئے سہائیا۔ جھوٹھی وست سب دے کولوں لیتی کھوہ، خالی دئے کرائیا۔ ساچے سنتاں کرے نرموہ، گُرمکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ نانا پکا کر لے موہ، مُحبت اک بنائیا۔ بنا ٹکیاں توں جو تیرے نال جاون چھوہ، اوہناں دا لوئن دینا کھلائیا۔ پچھلے تینوں کہندے آئے سارے نرموہ، مُحبت حق نہ کھئے کھائیا۔ ہُن اسیں اکھئے بن کے آئے گروہ، مجلس دُھر دی اک کھائیا۔ سب دے اندر اپنا رس چو، امرت بوند چوائیا۔ جھگڑا رہے نہ ایکا دو، دوا ایکے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا رنگ دینا چڑھائیا۔ پنج چیت دی کہے رات، رُڑی اک مہکائیا۔ ایہہ گوہند والی دات، جو ننگے تن چُھپائیا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کوئی قلم دوات، شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نے بدل دینا سماج، دین دُئی اُٹائیا۔ اک پُرکھ اکال دا کرنا راج، رعیت دو جہان وکھائیا۔ چار ورن سہاؤنا کاج، کرنی کرتا حُکم ورتائیا۔ اک دے سپس تے ہونا تاج، تاجاں والے دینے مٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی وچ شبد اگمی سناؤنی آواز، پچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کرپان کہے میں کوئی کرن نہیں آئی کرپا، کرپناں دیاں وڈیائیا۔ بنا پُرکھ اکال کھئے کوئی نہ پیتا، جگ جگ نہ ہونے سہائیا۔ مان ہونا دُھر دے پت دا، پت پریشور دئے وڈیائیا۔ جو دو جہاناں جتدا، بن شستر کرے لڑائیا۔ اُس نے حُکم ورتاؤنا اک دا، گوہند نال چٹرائیا۔ جو لہنے دینے پُجھدا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کسے دوارے کدے نہیں وکدا، قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ پندھ مکا کے اوچ نیچ دا، اکو گھر دینا وسائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا بیچ دا، وچلا

پڑدا دئے اُٹھائیا۔ کرنا کھیل اوس جگدیش دا، جس جگت دِرِشٹی دینی بدلائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیاری ویکھیو پیسدا، پسچاتاپ وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ نو چُہارے نو بادام، سوگی نو ونڈ ونڈائیا۔ ایہہ وِشِشٹ نے سگن دِتا سی رام، جھولی آتم والی بھرائیا۔ ایہو سگن محمد نے دِتا جدوں سُنی اگئی کلام، کلمہ دُھردرگاہیا۔ سجدے وچ کر سلام، سپس جگدیش دِتا نوائیا۔ ایہہ کھیل بڑا مہان، وِشِشٹ رام رہیا دِرڑائیا۔ بنا سَتگر توں جیوئا نہیں وچ جہان، مَنشا جنم کم کیسے نہ آئیا۔ بھاویں وِدیا پڑھ لو تے چڑھ جاؤ اُتے اسمان، ایہان وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ سَتگر توں آگے جنان چر نہ ملے بھگوان، جوت وچ جوت نہ کھئے سمائیا۔ ایہو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دئے گیان، حرف حرُوفان وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھید دئے کھلائییا۔ پیغامے محمد واحدے خُدا الاهی حمد جُدائی زُزا جہنائی زان بینائی اجان خُدائی سہم خُدائی خُدا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حُکے ہزو ہزینل وُضو وزمتے وزینے ونز وازیا دِتا کرائیا۔ حُکے ربی الاهی کلام کلمہ کُرتے کوزنے کراں زاگرنے زوا زائل زماں اعظما اعظما عزیزے جنان امامے نوں زاکھونے گناہ بازتے بڑلب ناماتے نملد ناعظما تے زولد زُکرے ہزیول زود زوؤ زاہ زوا ظاہرا ظہور نظری آئیا۔ سوا گِٹھ ایہہ گوہند دی نیلی ٹاکی، جنہ جوگیاں ابھاسیاں دا لیکھا دِتا مُکائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں دوجا رہن نہیں دِتا ساقی، سب دے پیالے دتے رُڑھائیا۔ بنا سَتگر شبد توں گرو رہے نہ کھئے تن خاکی، گرو گرتھ دئے گواہیا۔ بنا پرم پُرکھ پرماتما توں لہنا دینا چُکائے کوئی نہ باقی، باقاعدہ دِتا سُنائیا۔ بنا گوہند دے امرت جام توں بدلے نہ کیسے دی حیاتی، جیون وچ جیون نہ کھئے بدلائیا۔ سب نوں متنی پینی پرم پُرکھ دی آکھی، جس گرو اوتار پیغمبر سارے سپس نوائیا۔ ایہہ نیلی سب دی پٹھ اُتے اوہ ٹاکی، جیہڑی ٹکیاں نال ہتھ کیتوں نہ آئیا۔ اس وچ نہ کوئی مذہب تے نہ کوئی ذاتی، چار ورنان دی سانجھی ساکھی، جو نانک نرگن سرگن سرشٹی گیا سمجھائیا۔ بنا ابناشی کرتے دِسے کوئی نہ منزل ساچی، جو گھائے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سجن دُھردرگاہیا۔ اِٹ کہے میری رُوداس دے نال پریتی، جو گھٹنے بیٹھ دباآیا۔ میں ویکھاں جگ جگ ریتی، نت نت دھیان لگائیا۔ اج خوشی ہوئی بھگتاں دی باغیچی، سری بھگوان دتی سہائیا۔ میں وی سپس جھکاواں جگدیش اپنا سپسی، سرن اک سمجھائیا۔ میں نیکی جہی گل پچھ

روداس نال کیتی، اُس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ ہس کے کہا اوئے بُکھیا جس ویلے صدی چوڈھویں پیتی، کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دی کھیل کیتی، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے سب دی بدل جانی پیتی، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ میری اک یاد کر لے چٹھی، بنا ہتھان تیرے ہتھ پھڑائیا۔ پرہو دی دھار ہونی بھگتاں دی آگی، گوہند دی آگی سیکھی سیکھیا وچ وڈیائیا۔ پھیر میں اک کُلی بنانی نکئی، اپنی ونڈ آگی ہزار رکھائیا۔ جتھے چار جگ دے بھگتاں نے سیکھیا سیکھی، سیکھیا لے کے پرہ دا شکر منائیا۔ شہنشاہی سمت پنج وچ پوری کراں ایہو میری اچھی، اچھیا لے کے اتھے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری دھار رکھے سدھی، بھگت بھگوان دے ملن دی رہی بدھی، بدھنا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

چوئکی کہے میرا اگئی طول عرض، اک ست ستاراں جوڑ جڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ممتا موہ وکارا لگی مرض، نو نو چار چار کُنٹ کُرائیا۔ دھرنی دھرت دھول کرے عرض، درگاہ ساچی سپس نوئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بھگت ادھارنا تیرا فرض، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی پوری کر غرض، نرویر نراکار اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبران ویکھ فرد، بیہو ابھیدا دے کھلائییا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں جگت جگیا سواں ونڈ درد، دردیاں درد ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چوئکی کہے میں دساں پچھلا لیکھا، پاربرہم بیہو رہیا جنائیا۔ جس ویلے سب دا ہووے لیکھا، ایکنکار دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبران کھلے بھیتا، پڑدا سرب اٹھائیا۔ سارے مٹن اکو نیتا، نر نرکار دُھردرگاہیا۔ بھاگ لگے ساچے دیسا، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ لوک مات ملے سندیسہ، ناؤں نرکارا اک درڑائیا۔ نظری آوے نر نریشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چوئکی کہے جس ویلے لیکھا مکے چار جگ، چوڑی اپنا پندھ مکائیا۔ دو جہان پڑھن اکو ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں نرگن دھاروں پئے اٹھ، جوتی جاتا کر رُشنائییا۔

جن بھگت سُپیلے بنائے اپنے سَت، سَت ستوادی دیا کھائیا۔ پڑدا رہے نہ اوہلا لک، نُوَر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ چوَنکی کہے میرے انتر چڑھیا چاء، چاو گھنیرا اک جنائیا۔ حُکم دیوے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نُوں کہندے جلوہ گر خُدا، نُوَر نُوَرانہ دگمگائیا۔ جو لہنا دینا ویکھے تهاؤں تهاں، تهاں تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جس ویلے محمد نُوں نُوَری دھار پہلی وار پکڑیا بانہ، بن کلمیوں کلمہ درڑائیا۔ پہلوں چرن کول وکھایا تهاں، تھانتر اک سمجھائیا۔ پھر رچنا اکم رچا، اک سَت دی ونڈ ونڈائیا۔ چار کُنٹ کر رُشنا، اندھ اندھیر گوائیا۔ سہجے نال اُپر ٹیکا، آسن دتا سمجھائیا۔ دھوڑی چرن مستک لا، خاکی خاک بھیو کھلائییا۔ محمد نیترو رو کے مارے آہ، ہوئیاں وچ سُنائیا۔ تیرا کھیل بے پرواہ، پروردگار تیری وڈیائییا۔ چوڈان طبق دسیا راہ، رہبر نُوَر خُدائییا۔ پُرکھ اکال مستک اُنکلی دتی لا، بن ہتھاں ہتھ اُٹھائیا۔ محمد آگے کر دھیاں، پینڈا پندھ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں ہندا ویکھ نیاں، عدل انصاف اک کھائیا۔ کرے کھیل شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائییا۔ جنہاں نے سُوَر کھادھی گاں، دوہاں دئے سزائیا۔ ساچی کرے کوئی نہ ہاں، پیغمبر ہووے نہ کھئے سہائیا۔ محمد چُک کے قدم بوسی کر کے کہا تونہی واحد اللہ خُدا، خُدی نظر کھئے نہ آئییا۔ تیرا لیکھا دو جہاں، نرگن سرگن سرگن نرگن بے پرواہییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ چوَنکی کہے میں دیواں اک شہادت، گواہی اک بھگتائیا۔ جس ویلے خُدا نے محمد نُوں دسی عبادت، میرے اُپر بہائیا۔ من بُدھی دی دُوَر کر لیاقت، دُھر دا کلمہ اک سمجھائیا۔ نرگن نُوَر تیری رفاقت، سواگت بے پرواہییا۔ پھیر ویکھ اگئی آفت، آفتاب نہ کھئے رُشنائیا۔ صدی سدییوی کرے بغاوت، بغلگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ کلمہ نام ہووے عداوت، جھگڑا کوڑ لوکائیا۔ ساچا نام کرے نہ کھئے سخاوت، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ کوڑی کِرپا دسے بناوٹ، انتر نرنتر بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اک سَت دی دھار ستاراں انچ بن ہر کِرپا آبِ حیات امرت میگھ دیوے کوئی نہ سینچ، اگنی تت تتو سکے نہ کھئے بھجھائیا۔ چوَنکی کہے محمد نے چار کُنٹ لایا چکر، اپنیاں قدماں قدم اُٹھائیا۔ ساچا دسیا کوئی نہ فقر، جو فقرہ اک سُنائیا۔ دین مذہب دی لگی ویکھ ٹکر، ٹکڑے جگت لوکائیا۔ سَت دھرم ہویا پھٹڑ، صوفی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کندا تول نہ تولے کوئی تکڑ، ترازو مہر نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

دُھر دا لیکھا لہنے وچوں لہنا دینے وچوں دینا دیونہار ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا شبد کہے میری دھار سچ پیمانہ، پیمانہ دو جہان کرائیا۔ میرا کھیل جگ چوڑی دو جہانان، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ مینوں سمجھے بُدھیوان نہ کھئے انسانا، عقل عاقل نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا لیکھا زمیں اسمانان، لوک پرلوک کھوج کھوجائیا۔ جگ چوڑی بدلدا ربیا زمانہ، ستجگ تربتا دواپرکلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ پیمانہ کہے میرا ناپ نہیں کوئی فٹ، لما چوڑا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کرپا پاوے لٹ، لٹی جائے جگت لوکائیا۔ انتر لو سب دی جاوے چھٹ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ آتم پرماتم ناتا جائے ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ نام دی پڑھے کوئی نہ ٹک، سوبلا ڈھولا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ امرت دھار جائے مُک، نیر سپر نہ کھئے پیائیا۔ خالی بھانڈے ہوون ٹھٹھ، وست امولک مُکھ چھپائیا۔ ساچارہ کوئی نہ سُت، اپرادھی روپ وکھائیا۔ جھگڑا پئے کایا ماٹی بُت، برہم دھار نہ کھئے درسائیا۔ ساچے مارگ چلداں دین دُنی جائے رُک، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ پیمانہ کہے میں ویکھیا پروردگار، پاربرہم پت پریشور بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، ڈنڈاوت سجدہ سپس جھکائیا۔ حکمے وچ سندیسے دین سنسار، کلمے کائنات درڑائیا۔ مارگ دس اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول سُہائیا۔ شبد سندیسہ بول اک جیکار، جے جیکار جنائیا۔ لیکھا سمجھ دُھر دربار، درگاہ ساچی بھیو کھلاٹیا۔ جس نے رچنا رچی کھیلے کھیل جگ چار، چوڑی اپنا حکم ورتائیا۔ اُس دی پاوے کوئی نہ سار، انت کہن کھئے نہ آئیا۔ سو سریشٹی دریشٹی ویکھنہار، ایشٹی ایشٹ دیو وڈیائیا۔ ست سروپی دو جہان، آتم پرماتم سیج ہنڈھائیا۔ نرگن نور جوت مہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اک اکیلا نوجوان، مرد مردان آپ اکھوائیا۔ سورپیر وڈ بلوان، بلدھاری کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پیمانہ کہے میرا لیکھا شبد گرو دے نال، ناپ اوسے ہتھ پھڑائیا۔ جو تھر گھر وسے سچی دھرمسال، سچکھنڈ پرہہ دا درشن پائیا۔ جگ چوڑی گھالے گھال، نت نوت ویس وٹائیا۔ جو سریشٹی دا حل کرے سوال، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا حکم اک کمال، لائن سدھی دئے لگائیا۔ دو جا وجے نہ کوئی تال، طالب علم گر اوتار پیغمبر لئے بنائیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، نراکھر وچوں اکھر دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ پیمانہ

کہے مینوں جانے اک جگدیش، جگدیش وڈ وڈیائیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جو نت نوت بدے
 ریت، ریتیوان اک اکھوائیا۔ جس دا آد جگادی گیت، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ سو بیٹھا اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ پیمانہ
 کہے جگاک دی ونڈ واسطے میرے نال ماردا لیک، دوجی وست ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دی شبد گرو کرے تصدیق، تتان والا نظر
 کھئے نہ آئیا۔ کلجگ ویلا رہیا بیت، صدی چوڈویں کھوج کھوجائیا۔ جس دی سارے کرن اڈیک، نیتز نین راہ تکائیا۔ اوہ کرے کھیل
 لاشریک، دھر کرتا شہنشاہیا۔ جس دا مارگ سدا باریک، بے پرواہ ویکھ وکھائیا۔ حق حق دی رکھ توفیق، حکم اکو اک سنائیا۔
 پیمانہ کہے میری آسا منسا پوری ہونے امید، آمد وچ اکھ کھلائییا۔ جس نے جھگڑا مٹاؤنا ہست کپٹ، اوچان نیچان جوڑ جڑائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی دھام شہنجن کرے کھیل آد نرنجنا، دیا باقی کھلا پاتی دوجا
 اور نہ کھئے وکھائیا۔ بھگت دواویوں پٹھے پیر، قدم قدم بدلائییا۔ سریشی دریشی ہووے قہر، قیامت وچ دُبائیا۔ کوئی نہ لیکھا جانے
 گمبیر گہر، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دی اگئی لہر، جوت شبد دھار چلائییا۔ کلجگ کوڑی کیرپا میٹے ویر، ویری شتر
 ویکھ وکھائیا۔ ست دوارے رہے کوئی نہ غیر، دھرم دی دھار اک اُچائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم
 اک ورتائییا۔ بھگت دواویوں پٹھا تڑدا، پُرکھ اکالا نظری آئییا۔ جو کلجگ کوڑ گڑیارا کرے مُردا، مُرشد ہو کے مُریدان ویکھ وکھائیا۔
 بھیو کھلاوے اکو ستگر دا، جو ستگر سچ دوارے سوہا پائیا۔ جگ چوکری اپنی کرنی کرن تون کدے نہ مُردا، نہ کوئی روکے روک
 رُکائییا۔ نام سندیسہ دیوے سدا دھر دا، ناد انادا ناد وجائییا۔ جھگڑا مُکاوے ٹھگ چور دا، کوڑی کیرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگت
 سجن ملاوے لوڑ دا، لوڑیندا جوڑ جڑائییا۔ اگلا سنگ نہاوے توڑ دا، آدھوچکار نہ کھئے اٹکائییا۔ جتھے پرکاش اگئی جوت دا، نورو
 نور نور رُشنائییا۔ اوتھے پُرکھ اکال دین دیال اکو بھگت لوجدا، دوجی یاد نہ کھئے رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 درساونہارا سچ در، در دروازہ اک کھلائییا۔ پٹھی پیریں چلیا پاندھی، اپنا پندھ مُکائییا۔ صدی چوڈھویں تھکی ماندی، محمد آسا دئے
 دہائییا۔ وڈیائی ربی کیسے نہ تھان دی، دھرنی دھرت دھول گُرائیا۔ عدالت ربی نہ سچ نیاں دی، کوڑ گڑیار وچی ودھائییا۔ شرع
 ربی نہ سور گان دی، ست دھرم نہ کھئے کھائییا۔ لُجیا کرے نہ کھئے پتا ماں دی، پوت سپوت نہ کھئے وکھائییا۔ کلجگ بُدھی ہوئی کان

دی، کاگ وانگ کُراٹیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے ناں دی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ٹھنڈھک رہی نہ کیسے چھاں دی، کلجگ اگنی
 آگ تپائیا۔ لاج رہی نہ پکڑی بانہ دی، سجنّ ساتھی ساتھ گئے چھڈائیا۔ جوڑی جُڑی نہ آتما پرماٹما والے سچ ویاہ دی، دُھر دا کنت
 نہ کھئے ہنڈائیا۔ صفا ویکھو کوڑ گراں دی، چار کُنٹ رہے کُراٹیا۔ بُدھ بیک رہی نہ کیسے دانا دی، دانشمند نظر کھئے نہ آتیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پُٹھی مت سرب کرائیا۔ پُٹھی کرے جگت مت، ہر وڈا وڈ وڈائیا۔ انتر
 ملے نہ کوئی برہم مت، برہم ودیا نہ کھئے سمجھائیا۔ ناڑ بہتر اُبلے رت، اگنی تت تپائیا۔ دھیچ رہے کوئی نہ جت، ست سروپ نہ کھئے
 سائیا۔ کلجگ کوڑ بدل جائے اکھ، نیتربین لوکائیا۔ ملے میل نہ پُکھ سمرتھ، صاحب سوامی درس کھئے نہ پائیا۔ سچ پریتی کرے نہ
 کوئی ہٹھ، کوڑ کلپنا راگ الاٹیا۔ سچ سروور ہُٹائے کوئی نہ تٹ، گنگا گوداوری جمناسُستی سمجھ کھئے نہ آتیا۔ وست امولک ملے نہ
 کیسے ہٹ، ہٹوانے مُکھ بھوائیا۔ ساچا راگ سُنائے کوئی نہ بہٹ، تال تلواڑا نہ کھئے وجائیا۔ گر چیلہ اک دوجے دا ساتھ جان چھڈ،
 سنگی سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ بن ہر نامے سب دے خالی ہوون ہڈ، چم درشٹی نہ کھئے بدلاٹیا۔ ستیا رہے نہ ہوم یگ، ہون وچ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ پوجا پاٹھ جو ڈھولے گاؤن چھند، چھنداں وچ جنائیا۔ اوہ سارے بیٹھے ادھ، منزل پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ جس کارن پُٹھیں
 پیریں پیا بھج، بھاجڑ پاوے جگت لوکائیا۔ بھگت سہیلے لے لبھ، گر چیلے کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ کے حد، حدوڈ
 اگلی دئے سمجھائیا۔ ویکھو کھیل پرہو دا جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنی سمجھ نہ آؤن دیوے کیسے در، قدیم دا قادر قدرت دا مالک
 خلق دا خالق بھگت دا ثالث کلجگ کوڑی کِریا گھر گھر ویکھے آس، نندرا غفلت وچوں گُرمکھ گر گر سنت سہیلے جن بھگت دُھر
 دے وقت نال جگائیا۔

☆ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسا ضلع امرتسر ☆

ستگر شبد دھار کہے دُھردراہی اک سٹک، لکڑی بنا سبت رُپ وٹائیا۔ جو دُھر سندیسہ دیوے پُرکھ ابناشی کرتا ویکھو اک، ایکنکار پروردگار دُھردراہیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر لہنا دینا آئے لکھ، جگ چوڑی سیوک چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دو جہاناں لکھ چوراسی پت، پاربرہم پت پریشور ایکا نور کرے رُشناٹیا۔ زرگن نرور نراکار جو ستجگ تریتا دواپرکجگ دیونہارا سکھیا سکھ، ست سندیسہ نر زیشا اکو اک جنائیا۔ پریم پریتی دُھر دی نیتی آتم پرماٹم ایکا پت، دُتیا بھو رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر چار گنٹ دہ دشا نین لوچن نیتر آوے کسے نہ دس، ست سروپ شاہو بھوپ درس کھئے نہ پائیا۔ بیس بیسا ہر جگدیشا سب دی ننگی ویکھے پٹھ، پُشت پناہ دو جہان زرگن سرگن زرگن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ سٹک کہے مینوں پنجابی بولی کہندے سوٹی، ستیاں دیاں اٹھائیا۔ پرہہ نوں لبھدے کوئن کوٹی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پرت پھول پُھلاٹیا۔ ساچی منزل چڑھیا کوٹی نہ چوٹی، ادھواٹے روندی ویکھی لوکائیا۔ ساچا نام شبد سُنے نہ کھئے حق سلوکی، سوبلا ڈھولا انراگی راگ نہ کھئے جنائیا۔ نیتر روندے ابھیا سی ویراگی تیاگی جوگی، جگیشر تپیشر سار کھئے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا من کلپنا سارے ویکھے روگی، ہوئے ہنگتا گرہ نہ کھئے تڑائیا۔ ساچا میلا میل کرے نہ دُھر سنجوگی، سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پریم پُرکھ دی بے کوٹی نہ گودی، گوداوری کندھ گوبند دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ اتم لیکھا کوٹی نہ جانے ویدی سوڈھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سوٹی کہے مینوں کہندے ڈنڈا، دو جہاناں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں ویکھنہارا پُریاں لوآں برہمنڈاں کہنڈاں، گگن گگنتر پھول پُھلاٹیا۔ تن وجود ماٹی خاک نہیں کوٹی بندہ، مایا ممتا موہ وکار نہ کھئے ہلکائیا۔ شاہ سلطان دُھر دا مالک نیتربین کدے نہ اندھا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا حکمے نال میٹے گندہ، ست دھرم دا مارگ اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دھرم شہادت اکو دندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ سوٹی کہے میرا ویکھو تن سریر، ننا نظری آئیا۔ میری شہادت دیوے کیر، کامل مُرشد مل کے خوشی منائیا۔

جس دے ہتھ جگت تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ منزل چاڑھ اخیر، آخر پڑدا دئے اٹھائیا۔ بھیو مٹا کے شاہ حقیر، اکو رنگ دئے چڑھائیا۔ جلوہ دس کے بے نظیر، نورے نظر کر رُشنائیا۔ ستجگ ساچی کر تعمیر، کلجگ کوڑی جڑ اُکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ سٹیک کہے میں سناواں دھر سندیسہ، دین دُنی جنائیا۔ پرم پُرکھ پرہ اک نریشا، نر نرائن نظری آئیا۔ جو جگ چوکڑی دھارے ویسا، زرگن سرگن سوہا پائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، گرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ جس دی رکھدے سارے ٹیکا، ٹیک ٹیکی اکو نال لگائیا۔ جس دا شبد دلارا بیٹا، جنے جگت نہ کھئے مائیا۔ اوہ وسے تھر گھر ساچے دیسا، سچکھنڈ پرہ دا درشن پائیا۔ آد جگادی رکھدا چیتا، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ اکو مالک ہو کے آئے نیتا، نیاواں اپنے ہتھ رکھائیا۔ چار جگ دا سب نوں کرائے چیتا، پورب پڑدا آپ اٹھائیا۔ لہنا دین ویکھو ویکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوٹی کہے میں دساں سچ ثبوت، صحبت نال درڑائیا۔ سب دا مالک اک محبوب، مُحبت وچ سائیا۔ جس دا کھیل عرش عروج، فرش وجے ودھائیا۔ حد وچ نہ ہونے محدود، بندھن بند نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا مٹے تن وجود، خاکی خاک کرے صفائیا۔ پڑدا لاپے چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھلائیا۔ جھگڑا مٹے جوٹھ جھوٹھ، ست دھرم وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ سوٹی کہے پرہ چاڑھ ساچا رنگ، رنگ رنگیلا دھردرگاہیا۔ آتم سیج ویکھ پلنگ، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ نام ندھان وجا مردنگ، سوٹی سرت دئے اٹھائیا۔ جگت دوارا کوڑا لنگھ، بھگت دوارا ویکھ وکھائیا۔ جتھے اکو سچ اند، پُری اند مل کے وجے ودھائیا۔ ہونے پرکاش بن سورج چند، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیا۔ لوڑ رہے نہ دھارا گنگ، امرت لہر اک وبائیا۔ ساچے حکم دا کر پابند، گرہ اکو اک سمجھائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سانجھا چھند، ڈھولا اور نہ کھئے سنائیا۔ جگت جنم دیاں وچھڑیاں پوے گنڈھ، ناتا تئے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ سوٹی کہے میں سب تُوں ماردی سٹاں، اپنا بل دھرائیا۔ لہنا دینا مُکاواں چوڈاں لوک چوڈاں طبق ہٹاں، ہٹوانے ویکھاں تھاوں تھائیا۔ زرگن دھار ہو کے سیوادار بن کے تھیاں، بھجّاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں سچ سندیسہ دساں، خوشیاں نال درڑائیا۔ گرمکھو اپنیاں کھولو اکھاں، گھر ملے بے پرواہیا۔ جس دیاں نہ باہواں نہ لٹاں، پنج تت نہ کھئے جنائیا۔ سب دے اندر وڑ کے بدل

جاوے متاں، من مت دُور کرائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ نام بھوری دے جاوے رتا، رتن امولک گُرمکھ لئے بنائیا۔ بھيو کھلا کے اپنی چیتن ستّا، ست ستواد دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نورِ الہیّا۔ سوٹی کہے میں گُرمکھ اُٹھاؤ نے سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کچّ، کنچن گُڑھ وڈیائیا۔ بھگت بھگوان مل کے پئیو ہسّ، ہستی ہستی وچوں بدلائیا۔ جیہڑا بابروں لبھیا کیتوں نہیں رس، سو انتر دینا چکھائیا۔ سانجھا کر کے آتم پرما تم جس، وید پُرا ناں دا کھڑا دینا چُھڈائیا۔ جن بھگت پوجا پاٹھ دی منزل جان ٹپ، پُستک بغل نہ کھئے ٹکائیا۔ اِکو کلمہ لین رٹ، جس نال رٹا مکے کوڑ لوکائیا۔ گھر سوامی ملے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگا ہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سوٹی کہے میں بھگتاں کرنا خبردار، غفلت وچوں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا نو دوار، سُکھمن ٹیڈھی بنک نہ کھئے بھوائیا۔ ایڑا پنگل مار کے مار، پینڈا دینا مُکائیا۔ امرت رس ٹھنڈا پیال، اگنی تت بُجھائیا۔ شبد ناد دے سچّی دُھنکان، انراگی راگ سُنائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی گھر سوامی دیوے بال، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ کایا کعبہ دو دواہ وکھاؤنی سچ سچّی دھرمسال، جتھے ایک نور ہووے رُشنائیا۔ ہر سنت سُپیلے بنا کے دُھر دے لال، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل دینی چال، چال زِالی اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ سوٹی کہے میں وکھاواں کلجگ انت آخیری کنڈھا، کنڈھی والا نال ملائیا۔ جس دا شبدی دھار اگئی کھنڈا، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ جے کوئی ہُن کہے اوہ تتاں والا گُجری دا چندا، تت نہیں اوہ جوت شبد رُشنائیا۔ کھان پین والا نہیں کوئی بندہ، پاربرہم پت پریشور اپنا روپ بدلائیا۔ اُس نوں سمجھے کوئی نہ پنڈا، شاستر سمرت کچھ کہہ نہ سکے رائیا۔ جس نے کھیل کھلایا پُری اندا، اند ساگر وچ سمائیا۔ سو کلجگ انت جن بھگتاں ٹٹیاں پاوے گنڈھاں، گنڈھنہار اک اکھوائیا۔ جس دا پاٹھ کدے نہ ہویا نال دندان، سد اچا جاپ وچ سمائیا۔ اوہ غریب نہانا کوجھا کھلا گُرسکھ بنائے سب توں چنگا، جو اوسے دا دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا سرِشٹی میٹے دھندا، دُھندھوکار دئے گوائیا۔ لہنا دینا مُکا کے جمنّا سُرستی گوداوری گنگا، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سوٹی کہے مینوں آئی اک وچار، وچرکے دیاں جنائیا۔ جس ویلے ایہہ ریت چلی اوتار، آد پُرکھ پرگٹائیا۔ ساچے حُکم

نوں کر کے خبردار، بلدھار آپ جنائیا۔ ویکھنا جگت سنسار، سنساری بھنڈاری نیوں نیوں سپس نوائیا۔ حُکم سدا چلے جُگ چار،
 نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ شبد ڈنڈا سرب سردار، جگت دا مالک اک بنائیا۔ جس دا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ سو
 جانہار سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیآ۔ سٹک کہے
 میں ونڈاں درد، دین دُنی دھیان لگائیا۔ کران بینتی آگے پرہ سوامی مردانے مرد، مدد اکو منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں چھری
 شرع میٹ کرد، قاتل مقتول قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی منظور کر عرض، آرزو دتی سُنائیا۔ صدی چوڈھویں
 ساچے نام دی بدل طرز، ترازو اپنے ہتھ رکھائیا۔ سرشٹی کائنات خالق خلق تینوں غرض، بے غرض رہن نہ پائیا۔ من ممتا سب دی
 ورج، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے اسچرج، اچرج لایا دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر
 دا رنگ دے چڑھائیا۔ دُھر دا رنگ چاڑھ دے ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ سب نوں بخش اپنی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک
 رمائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بُدھ کر بیک، دُرمت میل دے دُھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ آتم پرمام
 کر ہیت، زرگن نرویر دیا کمائیا۔ سٹک کہے میں ویکھنی تیری کھیڈ، کھلاڑی ہو کے دینی وکھائیا۔ جس کارن بھگت سہیلے دتے مات
 بھیج، بھجن بندگی وچ وڈیائیا۔ اوہناں بخش اپنا تیج، نوری جوت کر رُشنائیا۔ سچ سہنجنی کر سیج، سینگھاسن اک وکھائیا۔
 پردیاں وچوں کھول دے بھید، ابھید آپ سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ چار وید، ویدیا دی ودت اپنی جھولی پائیا۔ پڑھ پڑھ بھریا کیسے نہ
 پیٹ، پنت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ نوں سب دا بن کھیوٹ کھیٹ، جگت جہان پار کرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل دے ریکھ، ریکھی
 مُنی نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا مُکا دے مُلا شیخ، مسائک دین دُہائیا۔ آتم پرمامت کھول دے بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ لیکھے لالے
 پرہو گرو ارجن دے سپس وچ پئی ریت، تتی لوح دئے دُہائیا۔ سنت سہیلے لے جا اپنے دیس، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ نوں آد جگاد
 سدا رہیں ہمیش، مر جیوت روپ وٹائیا۔ تیرے قدماں اک آدیس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبد اگنی دے دان، سرشٹی درشٹی کر کلیان کائنات کلمہ محبوب
 مُحبت والا اک سمجھائیا۔

★ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۴ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ★

کانا کہے میں ساڈھے تِن ہتھ، روداس چھارا دئے گواہیا۔ جس دا لیکھا نال پُرکھ سمرتھ، دین دُنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں بھیو ابھیدا دسّان سچ، پڑدا انتر نرنتر اک اٹھائیا۔ لیکھا ویکھ کے کایا ماٹی کچّ، تنو تن کھوج کھوجائیا۔ میری اندروں کھلی اکھ، تکیا دھردرگاہیا۔ جس دی آد جگاد حقیقت حق، کلمہ حق نام سمجھائیا۔ جو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر سندیسہ گیا دسّ، پن اکھراں اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیا۔ کانا کہے میں وسان جنگل وچ پرہاس، ٹیلیاں سوہبا پائیا۔ میری جگ چوکڑی آس، ترسنا اک ودھائیا۔ میرا لہنا دینا دُھر دا خاص، خصوصیت اپنی دیاں درڑائیا۔ میرے نال سارے دیندے رہے ساتھ، آد جگاد سنگ نبھائیا۔ جگ چوکڑی لکھدے رہے گاتھ، قلم کالم ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کانا کہے میں دسّان کائنات، بھیو ابھیدا اک کھلائییا۔ سارے ویکھو مار کے جہات، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھے دھیان لگائیا۔ جس دا سمجھ نہ کھئے حالات، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں اوس دی دسّان بات، جو باطن بھیو کھلائییا۔ جس دی نظر نہ آوے ذات، اذاتی دُھر درگاہیا۔ سچ سندیسہ اگئی اکھ، آخر دیاں درڑائیا۔ جو مینوں رہیا بھاکھ، سو سندیسہ حق سُنائیا۔ مینوں اک دے اُتے وشواس، وشیاں والا گرو نہ کھئے منائیا۔ میں گوپی کاپن والی ویکھاں کدے نہ راس، نرگن نور نور رُشنائیا۔ میں کلمے پڑھاں نہ کدی لکھیا نال قلم دوات، اکھراں وچ گن وکھائیا۔ میں کھیل ویکھیا روداس نال پرم پُرکھ دی ملی ذات، نرگن نور نور وچ سمائیا۔ دوباں دا اکو پتن اکو گھاٹ، اکو در وچ ودھائیا۔ اکو سیجا اکو بستر اکو سوہے کھاٹ، سنگھاسن آسن اک وڈیائیا۔ اکو نام گیت اکو کلمہ حق اکو اگئی آواز، راز رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو سیس اکو جگدیش اکو سجدہ اک آداب، اکو نمستے اکو اک جنائیا۔ جاں تکیا نور نور وچ واحد، واہ واہ وجدی ویکھی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کانا کہے میں کی دسّان بھیو انوکھا، پڑدا سچ اٹھائیا۔ چار جگ میرا ویلا لنگھ گیا وچ سوچا، سوچدیاں سمجھ چلی نہ کوئی چترائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ میں لکھ لکھ تھکیا سلوکا، راگان نادان سوہلیاں وچ وڈیائیا۔ کاغذ پکڑ بنایا پوتھا، پُستک ونڈ ونڈائیا۔ بھیو کھلایا چوڈاں لوکا، چار کُنٹ

ده دشا اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ کانا کہے ساڈھے
 تِن ہتھ میرا ویکھو سریر، جگ نیترا اکھ اُٹھائیا۔ میرے اندر شرع زنجیر، جو سکے نہ کھئے تڑائیا۔ مینوں تِن وار ہتھ پھڑیا کبیر، قبران
 اُتے پھرائیا۔ انت مار کے اک لکیر، لائن دتی لگائیا۔ جس وچوں مینوں نظر آئی اوہ تصویر، جس دا روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔
 اوہ جلوہ بے نظیر، نورے نظر نور الایسا۔ جتھے جھگڑا نہیں شرع زنجیر، ذرہ ذرہ وچ سائیا۔ ست سچ دسے تدبیر، طریقہ اکو اک
 جنائیا۔ جس نے منزل چوٹی چڑھنا اخیر، آخر پندھ مکائیا۔ اوہ پرم پُرکھ پرماتم پروددگار منو دُھر دا پیر، جو پیغمبران کرے پڑھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ کانا کہے مینوں آیا اگم خیال، اخلاق دیاں درڑائیا۔ میرا مالک
 اک دیال، دیناں ہونے سہائیا۔ میں روداس آگے کیتا اک سوال، بینتی سچ سنائیا۔ تُوں کیوں ہویا جگت کنگال، بھکھا رہ کے جھٹ
 لنگھائیا۔ تیرا مالک سدا پرتپال، دُھر دا داتا نظری آئیا۔ کیوں نہ پُچھے مُریدان حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اک سمجھائیا۔ کانا کہے مینوں زوی نے دتا جواب، پریم نال درڑائیا۔
 میرے مکھ چُھپا کے پانہے والا آب، آبرو دتی بنائیا۔ مینوں وکھا کے منزل اوہ محراب، محبوب دتا سمجھائیا۔ بن اکھراں توں دس
 کِتاب، نراکھ دتا درڑائیا۔ کلجگ اخیری جنا حساب، انکڑے دتے بدلائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر ہونے لاجواب، سر سکے نہ
 کھئے اُٹھائیا۔ اوس ویلے نرگن نرویر نراکار نرنکار آوے آپ، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں بن کے دُھر دا باپ، بھگت سہیلے ست
 دُلا رے گود اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم دس کے جاپ، جیون جگت اک درڑائیا۔ ستجگ ساچی تھاپن دیوے تھاپ، کلجگ
 کوڑی کرپا کوڑ مٹائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پنت پُنت دئے بنائیا۔ لیکھے لا کے کایا ماٹی خاک، خالص گرمکھ رنگ رنگائیا۔
 نرگن دھار درس دکھاوے ساکھیات، بھیو ابھیدا آپ گھلائییا۔ اوس ویلے تیری ویکھے ذات، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ کانا کہے مینوں روداس نے لایا انگ، انگیکار اکھوائیا۔ میرا بنا کے سنگ،
 سکلا سنگ تڑائیا۔ دے کے سچ اند، اند دتا وکھائیا۔ کر کے اک پابند، حُکم دتا سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا نال گجری چند، نانا گوبند
 نال رکھائیا۔ پھر ساڈھے تِن ہتھ اپنے سریر دی ونڈ کے ونڈ، دُھر سندیسہ اک اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دُھر دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ کانا کہے میرا گوبند نال پریم، سچ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے دُشت دمن گیا سی اُتے ہم، ہم کُنڈ کُنڈ اپنی دھار چلائی۔ اُس ویلے پرہ دے نال کیتا نیم، قَوْل اِقرار اک بنائی۔ پرہو جنار چر ساڈھے تِن ہتھ وچ نہ آویں مینوں کدی نہ آوے چین، سانک ست نہ کھئے سائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ویکھیں نہ اکو نین، ایکنکار اپنا ویس وٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائیں نہ بھائی بہین، ساک سجن اک ہو جائیا۔ اپنا نام نہ دیویں اگم رسائن، رسیا ہو کے رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا میلا میل ملائی۔ کانا کہے پُرکھ اکال نے کیتا وعدہ، اِقرار اک جنائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ ہویا مُعابدہ، بہرم رسیا نہ رائیا۔ اک سندیسہ دتا پہلوں جن بھگتاں کراں فائدہ، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ پھر کلجگ کوڑی کریا بدل کے قاعدہ، قانون اگلا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا دئے سمجھائیا۔ کانا کہے کی ہویا قَوْل، دُشت دمن وڈیائیا۔ جس ویلے جھگڑا ہووے اُپر دھول، دھرم دی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ لیکھا سمجھے نہ کوئی پنڈت رول، پُستک چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ آتما جائے نہ کوئی مؤل، پرما وچ سائیا۔ اوس ویلے سب دے لیکھے لوں پھول، جگ چوکرئی کھوج کھوجائیا۔ کیسے نال نہ ماراں رول، دُھر دی ساچی کار کھائی۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھ ادول، لکھ چوراسی دیاں ڈلایا۔ دین مذہب دا پا کے گھول، ذات پات دیاں لڑایا۔ کلجگ کوڑی کریا وجا کے ڈھول، ڈنکا جوٹھ جھوٹھ دئے شنوائیا۔ آپ رہواں نہ کیسے دے کول، اندر وڑیا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا کھیل رسیا وکھائی۔ کانا کہے میں اوس ویلے پیا ہس، اپنی خوشی بنائی۔ پُٹھی پیریں پیا نس، بھجیا واہو داہیا۔ ساڈھے تِن قدم تے گیا ڈھٹھ، اپنی بڈھ بھلایا۔ مینوں سوچی آئی جھٹ، انتر اکھ کھلایا۔ میں وی وست منگاں جے سودا ملے دُھر دے ہٹ، ہٹوانا بے پرواہیا۔ جس دے قدم دُشت دمن رسیا ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اوہ میری جانے مت گت، پڑدا دئے کھلایا۔ میں نیوں کے ٹیکیا متھ، سپس دتا جھکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال میری پٹھ تے رکھ کے ہتھ، ٹھوکر دتی لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھانڈا بہرم بھو دتا بھٹایا۔ کانا کہے ٹھوکر نال میں پیا جاگ، پرہ سرتی سرت کھلایا۔ میرے انتر آیا اک ویراگ، برہوں وچ ڈبائی۔ پرہ تیرے چرن گیا لاگ، تگی اک سرنائیا۔ میرا لہنا مُکا دے آج، اجل توں لے چھڈایا۔ تیری جوت دا ویکھاں چراغ، نرگن نور وچ رُشنایا۔ رسنا جام پیا دے آب، حیاتی حیاتی وچوں بدلائیا۔

تیرے قدموں اک آداب، سجدہ سپس نوائیا۔ دُھر دا بخش اک خطاب، خطا رہن کھئے نہ پائیا۔ ابناشی کرتے کہا میں رکھاں تینوں یاد، یادداشت اپنے وچ چھپائیا۔ جس ویلے کلجگ وچ ستجگ کران راج، دُھر دا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھوواں داغ، پتت پُنت بنائیا۔ تیرا لیکھا ویکھاں وچ سماج، سمگری پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن گنڈھاں والے کانے، کابن دُھر دا دئے جنائیا۔ کلجگ اتم کھیل مہانے، بھیو ابھید کیسے نہ آئیا۔ کرے کھیل سری بھگوانے، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوون بیگانے، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ہونے یارانے، ناتا جوٹھ جھوٹھ وکھائیا۔ لوہہ وکار ہووے پردھانے، مایا ممتا ناچ نچائیا۔ وشے وکاری بن سکھڑ سیانے، سادھ سنت نہ کھئے چترائیا۔ جھگڑا پئے راجے رانے، نو کھنڈ پرتھی کوک سنائیا۔ سچ نام دے بھلنے گانے، کلمے حق نہ کھئے سنائیا۔ مان رہے کیسے نہ تھانے، تھان تھنتر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سجن میت ہون بیگانے، پتا پوت نہ سوہا پائیا۔ اوس ویلے کرے کھیل سری بھگوانے، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں دُھر دے بھگت پہچانے، کایا مندر پھول پھولائیا۔ نرگن دھار جوت سروپ پھر کے بانے، شبدی اپنا ڈنک وجائیا۔ لکھ چوراسی وچ پھرے چار کنت کر بہانے، پڑدا ت وجود چھپائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمانے، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ تیرا لیکھا بھگتاں نال سدا کانے، قدموں دا گیڑ کٹائیا۔ ساڈھے تین ہتھ دے بدل دیوے زمانے، ضامن تینوں وچ رکھائیا۔ آتم پر ماتم دی اپنے ہتھ لے کے کمانے، کامل مُرشد حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کانا کہے میں ہو گیا خوش، اپنی خوشی پرگٹائیا۔ دھن بھاگ جے پرہ نے لیا پچھ، جن بھگتاں میل ملائیا۔ میرے پلو نہیں کچھ، وست ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں اکو سنائی اگئی ٹک، ڈھولا دُھر دا اک درڑائیا۔ میرا آون جاون لکھ چوراسی پینڈا گیا مک، مکی خلق خدائیا۔ میں سوادھان ہو کے گیا اٹھ، اپنا بل پرگٹائیا۔ جو بھگتاں اُپر رہیا تھ، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوس دے قدموں جاواں جھک، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میرا رہے کوئی نہ دکھ، دردیاں درد گوائیا۔ گھر ٹھانڈے دیوے سکھ، ست سچ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ کانا کہے میں دساں سہاگی گیت، جن بھگتاں اک درڑائیا۔ پرہ دی ویکھو اگئی ریت، ریتوان آپ سمجھائیا۔ ٹھاڈا جھگڑا مک گیا مندر مسیت، کایا کعبہ سوہا پائیا۔ جتھے وسے ترے گن اتیت،

ترے بھون دھنی سوہا پائیا۔ آد جگادی دھر دا میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جھگڑا مکا کے ہست کیت، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔
 سوامی ہو کے وسے چیت، من ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ لہنا دینا چکا کے بیس اکیس، ہر جگدیش کرے رُشنائیا۔ جس دے چہتر
 جھلنا سیس، وجنی نام ودھائیا۔ اوسے دی صدی رہی بیت، جو بیٹی کہانی رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا بھیو آپ گھلائیآ۔ کانا کہے کلمہ پڑھنا ایک، ایکنکار جنائیا۔ سب نوں دساں ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لائیا۔ جن بھگتو
 نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں ایہ مہینہ چیت، سمت چار نال وڈیائیا۔ سب دے اندر کھول دینا بہیت، پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔
 پورب جنم دا بدل دینا لیکھ، ریکھ دینی مٹائیا۔ سچ وکھاؤنا اگمڑا دیس، جتھے وسے شہنشاہیا۔ ٹھاڈا نانا جڑے ہمیش، ہم ساجن
 میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ درگاہ ساچی دھام سہنجنا، سوہاؤنت سہائیا۔
 جس دا بھانڈا اوسے در تے بھجنا، بھیو ابھید دئے گھلائیآ۔ جس نے حکم سندیسے نال سدنا، سنیہڑا اک جنائیا۔ چرن دھوڑی کرا کے
 مجنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ لیکھے لا کے ماٹی بدنا، بدلی اندروں کر وکھائیا۔ صدی چوڈھویں جس نے کرنا عدلا، انصاف اکو اک
 درڑائیا۔ سو لیکھا جانے چار کٹ کوٹی منزلا، منزل اپنی اک سمجھائیا۔ جن بھگتو پھرنا پئے نہ ٹھانوں وچ جنگلا، بن کھنڈ کھوجن نہ
 جائیا۔ اکو در دوارا پئے لنگھنا، جتھے وجے نام ودھائیا۔ دوجا در کسے نہ منگنا، بھکھاری روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ٹھاڈا مالک خالق
 پرتپالک اک سورا سرینگنا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کانا کہے ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی سب دا بھٹنا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ سُنو
 سندیسہ اپنے کتتا، سرون سچ درڑائیا۔ پُرکھ اکال دا حکم سب نوں پینا مٹنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بنا بھگتاں توں سب نوں پینا
 جمن، لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ کانا کہے میں سندیسہ دیواں
 مُفت، قیمت نہ کھئے لگائیا۔ پرہ نے کرنا کھیل درُست، دتیا بھاؤ دینا مٹائیا۔ بھیو چکاؤنا اک انگشت، پڑدا رہے نہ رائیا۔ ہتھ ٹکاؤنا
 بھگتاں پُشت، پناہ اکو اک سمجھائیا۔ گرمکھو ہو جاؤ چُست، آلس نندرا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دھر دا سنگ آپ بنائیا۔ کانا کہے میں کردا نہیں لحاظ، تن ماٹی ونڈ ونڈائیا۔ میری واری آئی آج، اٹھ چیت سنگ نبھائیا۔ میں سدا
 رہیا جاگ، نیتر نین اکھ گھلائیآ۔ مینوں اکو اک ویراگ، پرہوں روگ ستائیا۔ جنان چر پرہ نہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔

جن بھگتو اوناں چر کیسے کم نہیں آؤندا پوجا پاٹھ، جوگ ابھياس نہ کھئے صلاحیا۔ جنہاں دے انتر آتم پرہ ملے آپ، اپنا میل ملائیا۔ اوبناں نے پھیر کاہدا کرنا جاپ، کس دی کرن پڑھائیا۔ جنہاں دا سدا لئی کھل گیا اندروں تاک، باہروں کُنڈے کاہدے لئی کھڑکائیا۔ اوہ آتم پرماٹم روپ ہو گئی ساچ، سچ سچ وچ سائیا۔ کانا کہے پُرکھ اکال اِکو منو باپ، جو دُھر دا پتا مائیا۔ گُر اوتار پیغمبر چار جُگ دے پچھلے چاچے اگے تٹ جائے ساتھ، ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میل لائے ملائیا۔ کانا کہے میں دسنا انت آخیری، بی خیر اللہ اک جنائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ شرع دی رہے نہ کھئے زنجیری، کڑی کڑی دینی بدلائیا۔ صدی چوڈھویں توں بعد کیسے دی رہنی نہیں پیری، پیغمبر نظر کھئے نہ آئیا۔ ایسے سال وچ پا دینی دلگیری، حُکم دُھر دا اک سنائیا۔ کیسے ہتھ نہ آؤنی سچ فقیری، فقرہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ ایہ کھیل ہونا تقدیری، اگم اگم جنائیا۔ گُر اوتار پیغمبران دی پرہ نے اپنے وچ ساؤنی پیڑھی، اگے اِکو حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سِری بھگوانا شبدي دھار برہمنڈ کھنڈ کرے آپ سفیری، دو جوا نظر کھئے نہ آئیا۔ کانا کہے میری انت اِک ارداس، بینتی سچ سمجھائیا۔ پرہ پُرکھ تے رکھنا وشواس، جگت وچار نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دے حُکمے اندر گوپی کاہن پاؤندے راس، سینتا رام جنگلاں کھیل کھلائیا۔ پیغمبر ڈھولے کلمے گاؤندے گاتھ، گُر گُردیو سوامی اِک منائیا۔ اُس دا ویکھنا کھیل تماش، کی کلجگ کل ورتائیا۔ کانا کہے زویداس تیرا ویکھنا اوہ باپ، جو پڑے دئے بدلائیا۔ پُورب رہے کوئی نہ پاپ، پنت پنت کرائیا۔ لیکھا مُکاوے اِکے دن اِکے رات، اِکے وار ہتھ سہائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگتو دُھر دی یاد رکھنی بات، باطن رہیا سنائیا۔ سب دا مالک کھلاپات، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ درشن دیوے ساکھیات، سوچھ سروپی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی ویکھنہار حالات، حالت وچ عدالت اپنا نام جنائیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی مت ۴ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ★

کالے بستر بانا درویش، ہر کرتا ویس وٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی کرے کھیل مات لوک اگمڑے دیس، نرگن نرور اپنی دیا کھائیا۔
 حکم سندیسہ دیوے نر نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر ہوئے پیش، پیشینگوی سب دی ویکھ وکھائیا۔ چار
 جگ دا پچھلا ویکھو لیکھ، جو لکھیا نال قلم شاہیا۔ رمز اشارے کھولو بھید، ابھید اک جنائیا۔ کی سرشٹی درشٹی انتر کیتی سیو،
 ساچی کرنی کار کھائیا۔ کی پھل پراپت ہویا میو، امیوں دیو جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کھیل اک
 پرگٹائیا۔ کالا کپڑا تن وجود، پنچم چیت وچی ودھائیا۔ کرے کھیل دھر محبوب، بے انت بے پرواہیا۔ جس دا صدی سدییو دیوے
 ثبوت، صاحب سوامی آپ اکھوائیا۔ چار گنٹ دہ دشا کوڑی کریا لیکھا کرے کوچ، کوچا گلی پھول پھولائیا۔ پڑدا لاپے لکھ چوراسی
 تانا پیٹا سوت، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ پڑدا رہے نہ کایا کلبوت، کلمہ کائنات جنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہو موجود، دھر فرمانا اک
 سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ کالا بانا لیاں دھر دا الفی، الفیے سمجھ نہ آئیا۔
 کرے کھیل سدا یکطرفی، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ عبادت کرے اگتی حرفی، حرؤفاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ست پُرکھ دی چوٹھے
 جگ دی چوٹھی برسی، بارش میگھ اک برسائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سچکھنڈ نواسی جوتی جاتا آیا بن کے بندھ پرتی، پریم پیارا اپنی
 دیا کھائیا۔ لیکھا جانے چار گنٹ دہ دشا دھول دھول اُپر دھرتی، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطان نوجوان میٹنہارا
 کوڑ گردی، گردونواح ویکھنہارا تھائیا۔ نو چیت چار جگ دی سب دی پچھلی ویکھے عرضی، جو آرزو گر اوتار پیغمبر گئے
 رکھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم پاربرہم پت پرمیشور کدے نہ بنے خودغرضی، غرض سب دی پور کرائیا۔ ایہہ کھیل اگتے ہر دی، جو ہر
 پردا ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھے جلدی، چاروں گنٹ اگن تپائیا۔ کچھ آسا منسا بل دوارے بھگون دی، دھر فرمان
 الائیا۔ جس ویلے کلجگ کلپنا ودھنی من دی، ممتا موہ ہووے ہلکائیا۔ سینتل دھارا کیسے نہ چن دی، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ بھگت
 سہیلا جنی ہووے نہ کھئے جندی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کالے کپڑے کہن محمد دی انت
 انت خواہش، آسا اک رکھائیا جس ویلے آخری نکلیا سواس، ساہ ساہ وڈیائیا۔ بن اکھاں لیا جھاک، بن نین نین کھلائییا۔ سنی

اگئی آواز، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ اک کر لے بنا ہتھیاں آداب، بنا سیس سیس جھکائیا۔ گرہ ویکھ اگم محراب، محبوب نور الاہیا۔
 مخاطب ہو کے دے جواب، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ سندیسہ سن محمدے زنو ناغزلتے
 زوستا جو زمین نوڑل ذقاتل زن زاہدے زبی زنامے مزی معاہدہ فری بیدو ازین محبانے نزیں مہربان دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کالا کپڑ کہے میں ویکھنا اوہ وطن، جتھے بے وطن ہوئی لوکائیا۔ تکنا اوہ پتن، جتھے
 نوکا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھالنا اوہ سجن، جس نوں کھوچے سریشٹ لوکائیا۔ کراؤنا اوہ مجن، جو مجلساں کرے صفائیا۔ بھالنا اوہ بدن، جو
 بندی خانہ دئے ٹڑائیا۔ کراؤنا اوہ عدل، جو عدالت اک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔
 کالے بستر کیوں پھنیا بھگت دوارے، بھگون رنگ رنگائیا۔ جس نوں ویکھن تیئی اوتارے، در ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد نین
 آگھاڑے، لوچن اکھ کھلائییا۔ نانک گویند تگن ایہہ نظارے، نظریہ نر نرائن بدلائیا۔ کلجگ کوڑ آیا کنارے، لہر نال لہر ٹکرائیا۔
 وشن برہما شو کڈھن ہاڑے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ ایہہ کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران
 نہ کھئے وچارے، گرتھیاں پنتھیاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی جس دے دیندا آیا لارے، شبد سنہیڑا حکم سنائیا۔ اوہ
 کلجگ انت سیری بھگونت کرے کھیل اپارے، اپرمپر سوامی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ بستر کہن اسیں اچی دئے ہوکا، حکم ڈھردرگاہیا۔ پیر پیغمبراں اتم ہویا موقع، مکمل
 اک درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ طبقات چوڈاں لوکا، سچ سلوکا اک سنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جو مالک جوتی جاتا، جاگرت جوت
 کرے رُشنائیا۔ اُس دے آگے چلے کوئی نہ سوچا، بدھی کم کھئے نہ آئیا۔ جو لہنا دینا جانے ساڈھے تین ہتھ ماٹی کوٹھا، گٹیا کایا کپڑ پھول
 پھلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کالا کپڑا کلجگ دھار، دھرم
 دوار جنائیا۔ کھیل کرے آپ کرتار، فُدرت کرتا بے پرواہیا۔ نرگن نرویر لے اوتار، نراکار کرے رُشنائیا۔ چار کُنٹ کُنٹ اُجیار، دہ
 دشا ڈگمگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے خبردار، پُری لوء آکاش پاتال، گگن گگنتر لے اُٹھائیا۔ دو جہاناں پاوے سار، مہاسارنھی اپنے ہتھ
 رکھے وڈیائیا۔ ڈھر سندیسہ دیوے اپنی دھار، نر نرنکار آپ جنائیا۔ ویکھو کھیل گرو اوتار، پیغمبر دھیان لگائیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے

سِکدار، سِر سِر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ خدی تکبّر وچ سنسار، مُحبّت حق نہ کھئے کمائیا۔ گھٹ گھٹ اندر دھوواں دھار، نِرگن نُر نہ کھئے
 رُشنائیا۔ ٹھاڈا رہیا نہ کھئے کُچھ اختیار، مختیار نامے سب دے منسوخ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تن ویس اک
 وکھائیا۔ تن ویس انوکھا، دُھر دا سندیسہ سُنو پگا، پاربرہم پرہہ آپ جنائیا۔ خِدمتگارو ٹھاڈے نال کرے کوئی نہ دھگا، پُورب لیکھا
 پُور کرائیا۔ آگے چھڈنا پئے مدینہ مکّ، کعبیاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نِرگن دھار پھرے نٹھا، شو دوالے مٹھاں پنڈھ
 مُکائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے تیرتھ تٹاں، گنگا گوداوری جمنّا سُرستی رہی کُرائیا۔ دیوت سُر نیتر روون ہتھ مار کے اُتے پٹاں، پٹنے
 والا کرے سرب صفائیا۔ اِشٹ رہن نہیں دینا کوئی پتھر اِٹاں، سِل پُوجس نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا لہنا کرنا چٹا، چِٹک دینا
 گوائیا۔ شبد گُرو گُردیو سوامی مستک لا کے ٹکا، دو جہان دینی وڈیائیا۔ جس دا پُرکھ اکال اِکو پتا، پت پرمیشور نظری آئیا۔
 سو بھگتاں کرے پتا، بِنِتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل نِت نوتا، جُگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ اوہ کروٹ وچ بدلے اپنی پٹھا،
 سَمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ سچ پریتی بنا کیسے دوار کدے نہ وکا، قیمت سکے نہ کھئے چُکائیا۔ دُھر دے پریم اندر نِکا، نِکیوں نِکا آپ
 درسائیا۔ جیہڑا چار کُنٹ نہیں دِسا، جگ نین نہ کھئے رُشنائیا۔ اوہ بھگتاں دا پُورا کرے پچھا، لیکھا پُورب جھولی پائیا۔ سب دی
 منسا دیکھے اچھا، نِراچت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا رنگ رنگائیا۔ کالے بستر کہن ایہہ
 گوہند دی منگ، اُچ پیر وڈیائیا۔ نیلی دھار چوں دھار لنگھ، ننکی پیر سیو کمائیا۔ سچ سِنگھاسن چھڈ پلنگ، ماچھوواڑا سیج
 سُہائیا۔ اک اک دا لے اند، اند اند وچ جنائیا۔ نِرگن نِرور بھگتاں سنگ، سگلا سنگ نیہائیا۔ اوس ویلے شبد اگئی پُرکھ اکال
 سُنایا بنا دند، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ گوہند تیرا میرا لیکھا باہر چار کھانی سیج اُتُبھج جیرج اند، تتاں وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ جس
 ویلے کلجگ کوڑی کِریا ڈھاؤنی کندھ، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیا۔ سب دا سانجھا کرنا چھند، سوہلا دُھر درگاہیا۔ اوس ویلے اک دوارا
 لنگھ، ساچا در دینا سُہائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے رنگ، رنگت پچھلی دینی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کالے کپڑے کہن اسیں جگت دے کالے بستر، بستی ویکھیے کوڑ لوکائیا۔ جس ویلے گوہند نے کھولے سی
 شستر، بھتھا زمین اُتے ٹکائیا۔ اک پریم چلایا استر، ہست ہست نال چُھائیا۔ اوس ویلے حاضر ہویا بیٹا رام دسرتھ، اپنی آس

پُچائیا۔ گوہند آگے لہنا لیکھا کِس دوارے کرنا بسرت، بچھرت کون ملائیا۔ ایہہ میری ترنتے جُگ دی حسرت، سہج دینا سمجھائیا۔
 ٹوں جودھا سُو رپیر بہادر کیہڑی کردا کسرت، کون کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا
 دِرڑائیا۔ گوہند کہے سُن رام پیارے، رام دے رام وڈیائیا۔ میرے پرہ دے کھیل نیارے، جُگ چوکرئی آپ وکھائیا۔ میں آد اوس
 دے سہارے، انت اوسے وچ سہائیا۔ اوہ ویکھ میرے جگت والے دُلا رے، جو نانا گئے ٹڑائیا۔ آہ ویکھ شبد نال اشارے، گُرمکھ
 دیاں جنائیا۔ جنہاں دے کایا مندر اندر میرے اوہ جُبارے، جس دی اٹّ نظر کھئے نہ آئیا۔ جو میرا میں اُس دے سدا دوارے، دُور
 دُراڈے پندھ مُکائیا۔ ایہو حُکم سچّی سرکارے، پُرکھ اکال دتا سمجھائیا۔ رام کہا میں تیتھوں بلہارے، صدقے گھول گھٹائیا۔ گوہند کہا
 اوہ ویکھ جوت زرنکارے، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ کچھ شبدي بول سُنائے جیکارے، کرے اگم پڑھائیا۔ جس ویلے چوتھا جُگ آوے
 کنارے، اپنا پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران پورے کرے لارے، لہنا مَول چُکائیا۔ زنگن نرُو ر آپ آوے وچ سنسارے، جوتی
 جامہ وپس وٹائیا۔ گوہند کہا میں کلغی والا اوہ کلکی اوتارے، جس دی کلا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ وسے سدا بھگتاں دوارے،
 دُو جے در نظر نہ آئیا۔ اسان ساریاں اوس دے ہونا پنہارے، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 لیکھا دُھر دا اک سمجھائیا۔ رام کہا گوہند ایہہ کھیل نرالا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ گوہند کہا جُگ چوکرئی بدلے چالا، رام کرشن رہن
 کھئے نہ پائیا۔ رام کہا میں ویکھاں کھیل سچّی دھرمسالہ، دھرم دواویوں نظری آئیا۔ گوہند کہا میں اوس دا نڈھا بالا، ننا سوہیا پائیا۔
 جس کلجگ انت سب دا کڈھنا دوالا، لیکھا منگے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 مہر نظر کہے میں بستر تکے اوہ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ جس دُنیا بہار مٹاؤنا دو، دُوآ ایکے وچ سہائیا۔ ستجگ ساچی کرنی لو، لوآں
 پُوریاں پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں کوڑی کِریا وچوں کر نرموہ، مُحبّت اکو نال جُڑائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم جاوے چھوہ، سُرقتی شبد نال
 ملائیا۔ کیسے نال نہ کرے دھروہ، ظلم ستم نہ کھئے ڈھاپیا۔ گُرمکھاں دے اندروں کوڑی کِریا دے کڈھے گروہ، پتت پُنتیت بنائیا۔
 نجھر رس امرت بُوئد سوانتی دیوے چو، لوچن نین اک کھلائیا۔ بھگت بھگوان اک رُوپ جاون ہو، اکو رنگ رنگائیا۔ دُرمت میل
 دیوے دھو، پتت پُنتیت بنائیا۔ دُھر دی وست نام نِدھانا ڈھوآ دیوے ڈھوہ، ہر کرتا آپ ورتائیا۔ جس دا بھیت نہ جانے کو، پڑدا

سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کوڑ کُڑیا ر دئے مٹائیا۔ کالے کپڑے کہن اسیں کالی دھار رہن نہیں دینی نِندک، نانا کوڑ دینا تڑائیا۔ ست دھرم دا دے کے صدق، صبوری صبر دینی جنائیا۔ پریم پیار دی دس کے ملت، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ من کلپنا رہن نہیں دینی عِلت، عِلم عالم نہ کھئے لڑائیا۔ سچ دھرم دی دینی بمت، بُدھ بیک جنائیا۔ جن بھگتاں دسنی پرہو دی سِمت، مارگ اک اُچائیا۔ جس دی مہا چار جگ دے گرتھ لکھت، بھوکھت وچ وڈیائیا۔ اوہ دین دبالا آد جگادی ایشٹ، جس نوں سکے نہ کھئے بدلایا۔ سو محبوب مُحبت وچ گرمکھاں کھولے درِشٹ، درِشٹی اپنی اُتے پائیا۔ آتم پرما تم پرما تم دس کے ساچا گرہست، گہر گمبھیر دئے سرنائیا۔ جس دے کول جگ چوکڑی سب دی سدا فہرست، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ گرمکھو تھائے چرناں ہیٹھ رول کے سورگ بہشت، سچ دوارا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا دھرم اک جنائیا۔ کالے کپڑے کہن کالا رنگ اپار، اپریم سوامی دئے جنائیا۔ جس دا لہنا سدا جگ چار، چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ ویکھنہار سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ نرگن زرویر ہو کے اُجیار، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کھیل کرے وچ سنسار، صاحب انترجامی پڑدا آپ اُٹھائیا۔ سنت سُہیلے گرو گُر چیلے در تھانڈے پاوے سار، اگنی تت بُجھائیا۔ سوئی سُرتی اکال مورتی شبد دُھن لئے اُٹھال، سُن مَن ڈیرہ ڈھاپیا۔ گہر سوامی مُریداں پُچھے حال، مُرشد ہو کے دُھردرگاہیا۔ اوہناں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جنہاں دی لیکھ لائے گھال، کیتی گھال جھولی پائیا۔ گرمکھاں بنا کے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ کایا سہا کے سچھی دھرمسال، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جتھے ستگر وسے نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کالے بستر کہن ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد نورِ الہیا۔ کلجگ انت اولڑی چل کے چال، چال نرالی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہر وڈا داتا بے پرواہ، بے انت اک اکھوائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران دئے صلاح، حُکمے حُکم سُنائیا۔ سو کلجگ اتم بے ملاح، کھیوٹ کھیٹا نور خُدائیا۔ ست بیڑا لئے چلا، نئیا نوکا نام پرگٹائیا۔ واحد جلوہ کر رُشنا، خُدا خُدی دئے گوائیا۔ واحد کلمہ دئے پڑھا، عبادت اِکو دئے سمجھائیا۔ واحد منزل دئے وکھا، عرش قُرص ڈیرہ ڈھاپیا۔ واحد محبوب دئے ملا، میلا اِکو نال کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ کالا بستر کہے جس ویلے محمد رکھیا وچ

قبر، مقبرا دئے ڈبائیا۔ جام حقیقی پیتا ملک الموت صبر، صابر صبر وڈیائیا۔ چھڈ امتی کوڑ گڑیاں والے ٹبر، سُنّت والے تجائیا۔
 ویکھیا جلوہ اکو نور شیر بر، چوڈس چوڈس چوڈس رُشنائیا۔ محمد چُٹے ایکا قدم، قدم بوسی وچ سیس نوائیا۔ سچ دوارا لگا لبھن،
 جتھے نور اک رُشنائیا۔ اک مُحبت وچ ہو کے مگن، نعرہ دتا لائیا۔ پروردگار سانجھے یار کس ویلے کریں اپنا عدل، انصاف سچ کھائیا۔
 نوری اللہ کہے جس ویلے صدی چوڈھویں دیواں بدل، بدلاں خلق خُدائیا۔ کوڑی کریا کر کے قتل، قاتل مقتول ویکھ وکھائیا۔ صوفی
 فقیر اُٹھا کے رتن، امولک آپ اُچائیا۔ ساچے بہہ کے پتن، ویکھاں تھائوں تھائیا۔ محمد تینوں پھیر وکھاواں کعبیاں والا وطن، اپنا حُکم
 جنائیا۔ جتھے تیرا کلمہ دسیا ہویا چین، ہوکا حق درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا اک جنائیا۔
 دُھر دا لیکھا لہنا سمجھ، یں سمجھ سمجھ سمجھائیا۔ یں کلمیوں یں نام ندھان یں ناد دُھن یں آواز رمز، رحیم رحمان لگائیا۔ کوٹن کوٹ
 گر اوتار پیغمبر جمن، تن وجود بندھائیا۔ انت پُرکھ اکالا دین دیا کڈھکے سب دے سمن، حُکم نال اپنے در بہائیا۔ درویش ہو کے
 ہمیش منگن، گل پلُو واسطہ پائیا۔ قدماں اُتے جھک جھک ڈگن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جگ چوکڑی جس ویلے چاہواں لوک
 مات چاڑھ دیواں رنگن، تت وجود وڈیائیا۔ جس ویلے حُکم کراں منگا کے اپنے انگن، اپنے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد کہے میری طوبی آمین، عالمین سرنائیا۔ موہے توہے یک یقین، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔
 تیرے حُکم دی سچ تعلیم، طلبے گر اوتار پیغمبر اکھوائیا۔ تیرا گھرانہ اُچ عظیم، عالیشان سوہا پائیا۔ تُوں مالک سد قدیم، قُدرت قادر
 اک اکھوائیا۔ اسیں سدا تیرے ادھین، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیری صفتاں رہے چین، چنتا غم گوائیا۔ تینوں کہہ کے اک مُبین، واہ
 واہ تیری صفت صلاحیا۔ تیرا کھیل اُتے زمین، اسمان زمان کھیل کھلائییا۔ تُوں صاحب سدا پرین، پاربرہم وڈیائیا۔ تیرا لیکھا نہیں نر
 مدین، آتم نور تیری رُشنائیا۔ تُوں صاحب نہیں مسکین، دیونہار اکھوائیا۔ جس ویلے کلجگ انت پیغمبرو تھادی ہوئی توہین، آبرو
 رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر میں لیکھا مُکاواں پراچین، پچھلا جھگڑا دیاں مُکائیا۔ نواں نور وکھا کے سین، الفیے دا ڈیرہ ڈھابیا۔ شرع وچ
 رہن نہ دیواں کوئی غم گین، غمی وچوں خوشی دیاں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا دُھر دا گھر،
 جس گرہ بیٹھا آسن لائیا۔ کالے کپڑے ویکھو کالی دھار، کلمیاں باہر پڑھائیا۔ میزول مزہ رویول ازا نبیول جہاں شامے نماں روشے اوں

شائری شروع نوزلکے رُپندگی نہ آفتابے طلوح ظاہرے نگاں ازینے آسمان شانے سزگ لہزتے زوگ سوُرا سربگ پُرکھ سمرتھ مہما اکتھ کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جاہینے دہند گزینے بخشند زینے چند مزینے گوبند پوزینے شہند نازونے زمیں آسمانے امام پیغمبرے ایام خانہ تمام خُدائے سلام رحمتے نظام زاگرتے کلام محمدے بے زبان زویچست نہچوڑے نزاں رحیم رہیاں محبان بیدو بی خیریا اللہ الہی تُوَر نظری آتیا۔ کالے بستر کہن ایہہ کھیل پرہو دا نواں، جس نے بدل دینا سماں، پیغمبران دی پوری کرنی طمع، سب دا لیکھا ہونا جمع، بنا پروردگار سانجھے یار سب دی گل ہونی شمع، شمعدان نظر کھئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا حکم ہون لگا رواں، روانگی وچ پروانگی احسانگی بے پہچانگی مرد مردانگی مدد عدد عدالت وچ انصاف، کوڑا رہن نہ دیوے کوئی گستاخ، جن بھگتاں کر کے معاف، اگلے پچھلے لہنے دینے لیکھے کر کے صاف، ثابت ثبوت تن وجود کلبوت محدود مُحبت وچ اپنی حد لے لنگھائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۴ سوڈاگر سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپور ★

سیاہی کہے میں دساں بھیو شہنشاہ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی بے پرواہ، بے انت بے انت سارے گائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنی کھیل رہیا کھلا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ ایکنکارا حکم ورتا، آد نرنجن ویکھ وکھائیا۔ اناشی کرتا ہو سہا، سری بھگوان سوہا پائیا۔ پاربرہم پڑدا لاه، بھیو ابھید دئے کھلائییا۔ نرگن تُوَر جوت کر رُشنا، جلوہ گر اک اکھوائیا۔ سچ سنگھاسن سوہا پا، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ شبدي سُت دُلا را جا، بنے دھن جنیندی مائیا۔ وشن برہما شو اُچا، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ دھر سندیسہ اک سُنا، برہمے دتا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوبلا دتا چُکائیا۔ سچ سندیسہ برہمے دتا دس، بن اکھراں اکھڑ جنائیا۔ اک بناؤنی اگمی مس، لیکھا تیرے نال پرگٹائیا۔ ویکھ اپنی اوس اکھ، جس اکھ میری رُشنائیا۔ لہے اک حقیقت حق، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ملے کیسے دوارے نہ ہٹ، کھوجیاں ہتھ کھئے نہ آتیا۔ برہما چرن گیا ڈھٹھ، سپس جگدیش جھکائیا۔ پُرکھ اکالے آپے دے دس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میرے سُت دُلا رے،

شبدی دھار دھار جنائیا۔ وشن برہما شو کر پیارے، تتان میلا سہج سُبھائیا۔ ویکھو نیتراک اکھاڑے، اکھ پرتکھ گوسائینیا۔ لیکھا جان دُھر دربارے، بھيو ابھیدا دئے گھلائییا۔ نون نون نون کر نمسکارے، نو نو ڈنڈاوت سپس جھکائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائییا۔ وشن برہما شو ہووو اکھے، اپنا بل دھرائیا۔ ہر سرنائی ڈھٹھے، ڈھپہ ڈھپہ خوشی بنائییا۔ دین دایلا ہر کِریالا سچ سندیسہ دسے حقے، حقیقت اک جنائییا۔ پریم پریتی وچ جاؤ متے، وسادی ہو کے بسمل اپنا آپ کرائیا۔ قول اقرار کرو پکے، آگے سکے نہ کھئے بھگتائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائییا۔ ساچی سکھیا دیوے برہم، ہر کرتا وڈ وڈیائییا۔ دُھر دا حُکم اگئی کرم، نہکرمی آپ جنائییا۔ سچ دوارے کر پرن، پرمانند وچ سمائییا۔ کس کارن مس نوں دینا جرم، جننی بنے کھئے نہ مائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دتا گھلائییا۔ پُکھ اکال کپا تئے جھک جاؤ وار ایک، ایکنکار اک درڑائییا۔ اکو نور اگئی ٹیک، ٹکے مستک لائییا۔ اکہ نگاہ لو ویکھ، اکھ اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ اکو تگو سچا دیس، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ اکو سدا رہے ہمیش، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس دے آگے بھئے پیش، پیشینگوی دئے جنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا آپ چُکائییا۔ پُکھ اکال کپا چرن کول جاؤ لگ، اپنا آپ مٹائییا۔ ویکھ کھیل سورا سرہگ، ہر کرتا دئے درڑائییا۔ جیہڑی رچنا رچاؤنی جگ، جاگرت جوت کر رُشنائییا۔ اُس دا لہنا دیواں اج، عاجز ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جس کارن لیا سد، شبدی دھار پرگٹائییا۔ وکھائی اپنی حد، پڑدا دتا چُکائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ دُھر دا حُکم دیوے حضور، ہر کرتا دیا کھائییا۔ برہمے کرے آسا پور، منسا پور کرائیا۔ آہ لے چرن کول دھول، دھوڑ نہ کھئے وکھائییا۔ جس دے نال سب دا بنے مول، امل مل نہ کھئے وکھائییا۔ فرمانا دس اصول، حُکم اک ورتائییا۔ در ٹھانڈے کرو قبول، قبل آپ جنائییا۔ کرنی دا کرتا کار کرے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ ساچی وست ہوئی وصول، برہمے جھولی پائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا رنگ اک وکھائییا۔ برہمے ملی دھول چرن، چرن کول سرنائیا۔ انتر انتر لگا پڑھن، ناد اگئی ڈھولے گائییا۔ نرگن درشن لگا کرن، جوت نور رُشنائییا۔ سچ دوارے لگا کھڑن، سمنکھ سوبھا پائییا۔ بھے وچ لگا ڈرن، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ تُوں کرتا کرنی کرن، سب کچھ تیرے ہتھ وڈیائییا۔ نیتر ہنجھو لگا کرن، جل دھار پرگٹائییا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ راگ سنائیا۔ برہمے تسیں تے ویاؤ نیر، نیناں چھپر لائیا۔ اک کھچ کے اگم لکیر، پُرکھ اکال دتی لائیا۔ ٹھاڈے انتر میری تدیر، طریقہ اک سمجھائیا۔ جس دے نال بدلاں تعمیر، بھیو ابھید گھلائییا۔ جیہڑی میری سُنو تقریر، ایہہ تحریر دینی بنائیا۔ میں پاتشاہ تسیں میرے وزیر، دھر دا حکم رہیا درڑائیا۔ آد جگاد رہنا ادھین، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ست بھروسہا ست یقین، اک اکلا آپ رکھائیا۔ ویکھو کدے نہ ہویو غم گین، انتر رنگ چڑھائیا۔ جس ویلے کھیل کراں آسمان زمین، برہمنڈ کھنڈ پرگٹائیا۔ تتاں دے کے اک تعلیم، سکھیا ساچی اک سمجھائیا۔ دوارا دس اگم عظیم، عالیشان سہائیا۔ تھوڑی تھوڑی کر تقسیم، حکم حکم وچ جنائیا۔ میرا کھیل سدا قدیم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چکائیا۔ پُرکھ اکال کہا برہمے چرن دھول دی مس، مستی وچ وڈیائیا۔ ایہہ تیرے پھراؤنی ہتھ، ہتھیلی اُتے ٹکائیا۔ اودھروں ویراگ دتا جھٹ، اندروں کل بدلائیا۔ وشن برہما شوکے ڈھٹھ، چرناں سیس نوائیا۔ کر پرکاش جوت لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ویندی دھار کھول کے ہٹ، وست اگمی اک ورتائیا۔ برہوں ویراگ لگایا پھٹ، نیتروں نیناں نیر وپائیا۔ دین دیال نے برہمے دا اکھاں ہیٹھاں ڈاہیا ہتھ، مس جس اُتے ٹکائیا۔ پھیر پچن کیتا ہس، خوشیاں نال جنائیا۔ ٹھاڈا نیتروں پانی میری دھوڑ دا رس، رستہ اگلا دے بنائیا۔ دوہاں دا میل کرو اکٹھ، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ پھر دوویں جوڑ کے ہتھ، سیس دیو جھکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لُو رٹ، زرگن زرگن دھار چلائییا۔ ایہہ دھول نیر تُوں سانہ کے لینا رکھ، ملیا میل نہ کھئے ٹرائیا۔ جس ویلے برہما شبد سُنہڑا دیواں سچ، حکم اک سنائیا۔ اوس ویلے اس تُوں سچ پٹ اُتے لئیں رکھ، سچ سچ نال ٹکائیا۔ وچوں پرکاش ہووے جھٹ، نور نور ڈگمگائیا۔ تیری ران تے لگے پھٹ، مقام نظر کھئے نہ آئییا۔ جو تیری ملاوے وچ رٹ، رتی رٹ وچ چھپائیا۔ پھیر میرا فرمانا لکھنا خوشخط، خطو خطابت جگت ول کرائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، سچ سوامی دتی درڑائیا۔ ساچا دے کے حق، حقیقت دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل آپ وکھائیا۔ دھوڑ نور دا بنیا اگم ملاپ، ملنی ہر کرائیا۔ دوہاں دا رہیا نہ آپا آپ، آپا اپنے وچ ملائییا۔ پُرکھ اکال من کے باپ، سیس دتا جھکائیا۔ تیرا کھیل تیرا پرتاپ، تیری بے پرواہیا۔ دھول نیر نے جیہا سوہنگ جاپ، بن رسنا جہوا گائیا۔ پُرکھ اکال اگمی دس بات، باطن دتا درڑائیا۔ ٹھانوں ہن پاؤنا وچ دوات، حصیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔

تہاڈی مٹ گئی اپنی ذات، دین دُنی دی ذات دینی پرگٹائیا۔ تہاڈا لیکھا کاغذات، قلم نال بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے بھیجاں داس، سیوک سیوا روپ وٹائیا۔ اوہ کاتب بن کے میرا لیکھا لکھن حساب، جگت جگت درڑائیا۔ ودیا والی نہیں کتاب، کرتب دُھر دا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ مس کہے پرہ بے پرواہی، تیری وڈ وڈیائیا۔ در بینتی اک سُنائی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سندیسہ پُچھاں چائیں چائیں، پڑدا دینا اٹھائیا۔ کِس کارن مینوں رہیا اُچجائی، کیوں ایہہ بنت بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیاں ودھائی، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ بن تیرے میری چلے کوئی نہ شاہی، شہنشاہ سکے نہ کھئے پرگٹائیا۔ چار جُگ دی تیری سیوا لائی، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بنا تیرے میری یاد نہ کھئے جنائی، ہر کا نام نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر آؤنے واہو داہی، یکے بعد دیگرے پندھ مکائیا۔ جنہاں تیرے نال کرنی اک وڈیائی، دُھر دا ڈھولا صفت صلاحیا۔ تیری شہادت جگت گرتھ گواہی، گواہ شد آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی بنت رہیا بنائیا۔ شاہی کہے کی میں میٹاں جُگ جُگ شاہی، شاہ پاتشاہ رہن کھئے نہ پائیا۔ کی میں بھیجاں واہو داہی، نت نت پندھ مکائیا۔ کی میں گر اوتار پیغمبر تکان راہی، رہبر ہو کے سیو کمائیا۔ کی میں تیرا نام سندیسہ دیواں جنائی، جگ جیون داتے تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا پڑدا دینا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیری میرے نال ذات، اذاتی دیاں جنائیا۔ تیرا رہنا وچ دوات، سچ گھرانہ اک دسائیا۔ جُگ چوکڑی دُھر دی دساں گاتھ، بودھ اکادھ پڑھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیواں ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو جائن آکھ، اکھراں وچ وڈیائیا۔ لہنا دینا ویکھیں ساکھیات، بن شاہی نیناں آکھ اٹھائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ست دھرم دا تئے نات، کور کُریارا ڈنک وجائیا۔ ستگر دسے کوئی نہ مات، دھرنی دھرت دھول دُہائیا۔ سرشٹی درشٹی وگڑے حالات، حل سوال نہ کھئے کرائیا۔ من منوا ہونے بدمعاش، بدی نال چٹرائیا۔ پرم پُرکھ ہتھ نہ آوے کیتیاں تلاش، کھوجی کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ تیری سیوا اک خاص، ہر خالص دئے وڈیائیا۔ شبد آگئی حُکم سندیسہ دیوے آپ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ تُوں نرگن سرگن دینا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ تُوں جھگڑا مکاؤنا ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ سچ دوارے بن کے داس، دُھر دی سیو دینی کمائیا۔ جو گوبند جائے آکھ، سولان ستھر سیج ہنڈھائیا۔ اوہ لہنا کاغذات، کلمیاں تون باہر دینا

سمجھائیا۔ ساچا سجدہ کر آداب، نو سیس جھکائیا۔ دُھر دا حُکم لیکھنا بھاگ، بھگون اِکو اِک سمجھائیا۔ اِکو نُور جوت چراغ، اندھ اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ شاہی کہے تیرا لیکھا اگم اپار، اپر مپر بے پرواہیا۔ لیکھدے رہے گرو اوتار، پیغمبر سیو کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گئے ہار، بھجے واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں کیسے دا رہیا نہ کوئی اختیار، مختیار نامے سب دے منسوخ کرائیا۔ تیرا لیکھا ویکھنا تیری دھار، دھرنی دھرت دھول نہ کوئی وڈیائیا۔ کی کرنی کرتے کرنی کار، قُدرت دے مالک دے وڈیائیا۔ کی حُکم لیکھاؤنا اپنی وار، وارتا پچھلی میٹ مٹائیا۔ در کھڑی تیرے دربار، درگاہ ساچی سیس نوائیا۔ میرا پورا کر قول اقرار، ویلا وقت دئے گواہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کران خوار، تیرا نام شبد شنوائیا۔ ستجگ ساچے کران پیار، میں لیکھ لیکھ دیاں بنائیا۔ جن بھگت سہیلے بھگت پکڑ اُٹھاواں دُلاں، دُولھے دُھر دے میل ملائیا۔ سدا سدا سد جاواں بلہار، بلہاری گھول گھمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ شاہی کہے میں لیکھ کے دیاں شہادت، چار جگ دے شبدان نال ملائیا۔ پر م پُکھ پرہ بدل دے اپنی عبادت، عدل انصاف اِک کھائیا۔ سب دے اندر دے لیاقت ، بُدھ بیک کرائیا۔ سچ دوارے بخش صداقت، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مُحبّت وچ کر رفاقت، فرقہ رہن کھئے نہ پائیا۔ منوآمن نہ کرے عداوت، جھگڑا دین نہ کھئے لڑائیا۔ تیرے نام دی بھئے سخاوت، رحمت آپ کھائیا۔ میرے نال لیکھ کے بنا مچلکیوں لے لا ضمانت، بریخانہ آپ وکھائیا۔ جیو جنت تیری امانت، گر اوتار پیغمبر تیری جھولی پائیا۔ تُوں صاحب صحیح سلامت، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ تیرے حُکمے اندر قیامت، کلمے والے دین دُہائیا۔ صدی چوڈھویں سارے بھئے اِنجانت، سوچ سمجھ نہ کوئی وکھائیا۔ شاہی کہے میں تینوں بھلیاں سب تُوں دیاں لعنت، لمحہ لمحہ دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دینا چُکائیا۔ شاہی کہے میں لیکھا لیکھا انوکھا، نرگن نرور نرنکار دینا درڑائیا۔ کیسے نال کریں کدے نہ دھوکھا، اچھل چھل اپنی کار کھائیا۔ لکھ چوراسی تیرا نُور جوتا، گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ مہربان ہو کے سب تُوں اپنے ملن دا دے موقع، لکھ چوراسی وچوں مائس لے ترائیا۔ آتما پرماٹما بخش اوٹا، اوڑک اپنا پڑدا لاپیا۔ سب جیو جنت تیرا کھرا کھوٹا، کھوٹے کھرے لے بنائیا۔ تیرے کول کیہڑا نام دا توٹا، اٹھ بھنڈار دے بھرائیا۔ کیوں ایہہ لیکھ کے گیا گرو گوبند سب تون انت آخری گرو آئیو وچ چھوٹا، مُحبّت وچ وڈا نظری آئیا۔ جو سدا

ہو گیا گرمکھاں جوگا، بچیاں نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ ساچے امرت دا دے کے چوغہ، جُغلی نِنديا توں گیا بچاٹیا۔ ہوئے رہے کوئی نہ روگا، جگت سنتاپ نہ کھئے ستاٹیا۔ اوہنا دا لیکھا پار کر دے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات پنڈھ مکاٹیا۔ جنہاں تیرے نام دا گایا اک سلوکا، سوبلا دُھردرگاہیا۔ اوہناں نال کریں نہ روسا، جُگ جنم دیاں رُسیاں لئیں مناٹیا۔ تیرا اکو لیکھ لیکھیا پرہہ جی بہتا، بہتا لیکھن دی لوڑ رہے نہ راتیا۔ کیوں گرمکھاں دا گوہند گرو پتا پُرکھ اکال گُرسکھ تیرا پوتا، دوجا نظر کھئے نہ آٹیا۔ تیرا اوہناں نال کاہدا روسا، جنہاں نوں آپے رہیا بھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دینا رنگاٹیا۔ شاہی کہے میں ماٹی خاک، پرہہ دھول تیری سرناٹیا۔ تتاں نیر کیتا پاک، پُنیت دتا بناٹیا۔ میں پے کے وچ دوات، کانا قلم کٹاٹیا۔ تیری صفتاں دی لکھ کتاب، کُتب خانے دتے بھراٹیا۔ تیرا بدلی رہی رواج، جُگ جُگ سیو کھاٹیا۔ بخشدی رہی تاج، راج راجاناں وڈ وڈیاٹیا۔ لگاؤندی رہی آگ، سرشٹی درشٹی وچ تپاٹیا۔ ملاؤندی رہی کنت سہاگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ لکھ لکھ دین دنی دا بدلی رہی سماج، سمیں نال ٹکرائیا۔ اگلا لیکھا دس آج، مہربان مہر نظر ٹکاٹیا۔ کس بدھ کلجگ کوڑی کِریا نیا نوکا ڈوبے جہاز، کوڑی جہالت باہر کڈھاٹیا۔ اپنے شبہ دی دے آواز، میں لکھاں نال صفائیا۔ جس دی جھلے کوئی نہ تاب، نیترا اکھ نہ کھئے اٹھاٹیا۔ میں اوس دے ہتھ پھڑاؤنی واگ، جو واگ سب دی رہیا بھوٹیا۔ جس دے ہتھ اُتے اڈدا رہیا باز، کلگی سیس سہاٹیا۔ اوسے نے اک بناؤنا سماج، جو پُرکھ اکال تیرا ایشٹ مناٹیا۔ پھل پھلواری مہکنا باغ، گرمکھ بوٹے سوہنے لائیا۔ جس نوں سمجھ نہ کوئی دماغ، بدھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگاٹیا۔ شاہی کہے میں ہوئی منگتی، درویشی روپ وٹاٹیا۔ میں لکھاں اکو پنکٹی، پنڈت پاندھ دی لوڑ رہے نہ راتیا۔ میں تیرا بھانا رہی مٹدی، جُگ جُگ سیس نواٹیا۔ وینہدی رہی تن دی، جھگڑا جگت لوکاٹیا۔ میں تکی کھیل گجری چنّ دی، جو چند چاندنی اک چمکاٹیا۔ اوہدے اندروں آواز سنی دھنّ دھنّ دی، دھنّ وچ تیرا شکر مناٹیا۔ اوہو جہا سٹ دُلارا جننی ہور کھئے نہ جندی، گودی گود نہ کھئے سہاٹیا۔ جس نے کوڑی کِریا میٹنی کلجگ کل دی، اوہ شبہدی شبہ اپنی کھیل کھلاٹیا۔ میری سیوا لیکھ لائے وشن برہما نیر جل دی، جو رو رو دتا وٹاٹیا۔ میں تیرا وچھوڑا مول نہ جھادی، وکھرا رہن کدے نہ پائیا۔ میں کتھا کہانی پا جل دی، کی باؤن آیا درڑاٹیا۔ کیسے نوں خبر نہیں آگے

پل دی، پلکان دے پچھے بیٹھا کی کی حُکم ورتائیا۔ سرِشٹی بُھکھی دے انّ دی، بُھکھیاں اکھّ نہ کھئے کھلائیآ۔ دُنیا سُوادی ہو گئی کُنّ دی، انادی ناد نہ کھئے وجائیآ۔ پُجارن ہو گئی کایا ماٹی تن دی، تتوت نہ کھئے درڑائیآ۔ شاہی کہے میں پچھلے لیکھے بھندی، گھڑن بھنہار تیرے نال مل کے خوشی بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو دھار پرگٹا اگئی اپنے نام دی، ناؤن نرنکار اک جنائیآ۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپُور بُوڑ سِنگھ دے گرہ ہر سِنگت ★

روٹی کہے میں سوا سیر، جُگ چوگرے سیو کھائیآ۔ پُرکھ اکال دین دِیال کرے مہر، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دِیا کھائیآ۔ جُگ چوگرے ویکھدی رہی پھیر، ستجگ تریتا دواپرکلبجگ اکھّ اُٹھائیآ۔ دھرم دوارا تکدی رہی گیڑ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔ گر اوتار پیغمبران ویکھدی رہی کھید، نرگن سرگن سرگن ورس وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ میں دساں اپنی آسا، آشا اک پرگٹائیآ۔ ایہو کھیل پُرکھ ابناشا، ہر کرتا کار کھائیآ۔ وشن برہما شو کر کے داسا، سیوک سیوا اک سمجھائیآ۔ سدا مٹنا اگئی اکھا، شبد سنیہڑا اک سُنائیآ۔ نُور الہی دے کے داتاں، وڈ بھنڈاری بھنڈارا دِتا بھرائیا۔ پرہ دی چرن دھوڑ دا آٹا، پیسن پیس سیو نہ کھئے کھائیآ۔ جس دا سچکھنڈ دوار کھاتا، دوجا در نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بیہو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ روٹی کہے میں دساں بات، باطن دیاں جنائیآ۔ جس ویلے وشنوں ملی دات، ہر کرتے دِیا کھائیآ۔ اوس نے چرن کول کیتے صاف، سیوک ہو کے سیو کھائیآ۔ جیہڑی پریم دی اُنوں لتھی راکھ، دھوڑ دھول نظر کیسے نہ آئیآ۔ اوہ رکھی گئی نہ وچ کیسے پرات، برتن ہتھ نہ کھئے اُٹھائیآ۔ لیکھا لیکھیا نہ کاغذات، قلم شاہی نہ ونڈ وندائیآ۔ نظر آئی نہ کیسے ذات، رُوپ اٹوپ نہ کھئے درسائیآ۔ ایہہ اگما کھیل تماش، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا حُکم درڑائیآ۔ پرہ چرناں دی سچ پریم دی دھوڑ، دھول نال وڈیائیآ۔ جس دا کھیل اگم ضرور، ضرورت اپنی نال کرائیا۔ ست ستوادی کر بھرپور، اپنا در بھرائیا۔ جلوہ دے کے دُھر دا نُور، ظہور اک وکھائیآ۔ وست امولک کر منظور، اپنے رنگ

رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ ساچی دھوڑ اموک وست اگم، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ جیہڑی لٹھی نہیں اُتوں کسے چم، ہڈ ماس ناڑی نہ کھئے رگڑائیا۔ جس دی سیوا کیتی نہیں کسے پون سواس دم، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ کرنی دے کرتے آپے کر کے اپنے کم، کامنا اپنے نال رکھائیا۔ آپے سیوک ساجن بن کے ہم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کھیل آپ ورتائیا۔ دھوڑ کہے جد ہوئی مہر، چرن کول سرنائیا۔ پرہہ دا وزن آد توں سوا سیر، جُگاد وچ رکھائیا۔ جس دا لہنا سکے نہ کھئے نیڑ، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ سوا سیر چرن دھوڑ اپار، ہر کرتے آپ پرگٹائیا۔ حُکم دتا دُھر دربار، دُھر درباری آپ سُنائیا۔ شبد دُلارا کر خبردار، بے خبر خبر اُٹھائیا۔ ایہدا چلنا اک ووبار، ووباری ہو کے آپ جنائیا۔ اس نون کر تیار، امرت جل وچ چُھائیا۔ دوہاں دا وبار، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت اگمی بال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ شبد گر سُن سندیسہ حق، ہر کرتا آپ جنائیا۔ بنا نگاہ نین تگ، تینوں دیاں وکھائیا۔ فرمانا ہووے یک، اکو ایک درڑائیا۔ ایہ پکوان جائے پگ، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ پہلوں شبد دھار لینا چھک، پھر وشن برہما شو بھورا دینا چکھائیا۔ میرے چرن کول سچکھنڈ دوارے دینا رکھ، جتھے نظر کھئے نہ پائیا۔ پریم پریتی اندر دینا ڈھک، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ میں کرنا کھیل ہو کے پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ کتھ جنائیا۔ وشن برہما شو حُکم دے کے وکھ وکھ، حُکمران دینے اُچائیا۔ ترے گن مایا جھولی گھت، پنچم تت مایا جوڑ جُڑائیا۔ ونڈ ونڈاؤن چوراسی لکھ، چارے کھانی کھیل کھلائییا۔ چارے بانی کر پرگٹ، نام ڈنکا دینا وجائیا۔ پنجاں تتاں کھول کے ہٹ، کایا ماٹی سوہا پائیا۔ اپنی نور جوت کر پرتکھ، لوک مات سوہا پائیا۔ اوتار پیغمبر اپنا نام دس، کراں سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں روٹی پکی تیری جوتی اگ، دوجی اگن نہ کھئے تپائیا۔ نون ویکھ سورے سرگ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ میں سب توں رکھاں الگ، ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ تیرے چرن کول دیواں ڈھک، رحمت تیری وچ چُھپائیا۔ کچھ اپنا بھیو دس، پُرکھ اکال پڑدا لاپیا۔ ابناشی کرتا پیا ہس، سوہنا راگ سُنائیا۔ میرے ول کھول کے اکھ، نیناں نین لینا تکائیا۔ میں کرنا کھیل اگمی جگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ چوراسی اندر جانا وس، آتم پر ماتم سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، پڑدا اوبلا آپ چُکائیا۔ شبد کہے روٹی سوہنی ہر جو ویکھ، تیرے در ٹکائیا۔ سانہ کے رکھیں اپنے دیس، سہنجے گھر وڈیائیا۔ جس دا کوئی نہ سمجھے بہیت، پڑدا نہ کھئے چُکائیا۔ میں منگان ور ایک، ایکنکارا جھولی ڈاہیا۔ ٹوں بخشیں ساچی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ کس بدھ دھاریں لوک مات بھیس، اپنا آپ بدلائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں دُھر دا بن نریش، نر نرائن اکھوائیا۔ شبدی سٹ لوک مات تینوں دیوان بھیج، بھجن بندگی تیری جھولی پائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نرگن نور کراں رُشنائیا۔ سدا تیری ماناں سیج، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ میرا روپ رنگ نہ کوئی ریکھ، چکر چنہ نظر نہ آئیا۔ تیری سدا بال جوانی الھڑ رکھاں وریس، پردھ روپ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے ایہ روٹی سوہنی سہنجی، سوہاؤنت وڈیائیا۔ ایہ کس دوارے رکھنی، کون بدھ کھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے پہلوں ٹوں میں چکھئی، رسیا رس نہ کھئے بنائیا۔ پھیر اکم دوارے ٹنگی، جتھوں سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس ویلے میں نرگن دھار سرگن نال آتم شبد جوت کراں منگنی، گر اوتار پیغمبر روپ بنائیا۔ اوبناں جان توں پہلوں سچکھنڈ دوارے میرے کولوں منگنی، بھورا بھورا چار جگ کھوائیا۔ جس دا کھیل ہونا وچ وربھنڈنی، برہمنڈ پھول پھلائییا۔ اوہ دیوے سچ اندنی، اند اند وچوں پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ پُرکھ ابناشی دیا کھاؤندا اے۔ سٹ دُلا رے سچ درڑاؤندا اے۔ وشن برہما شیو اٹھاؤندا اے۔ بھورا بھورا سرب چکھاؤندا اے۔ اگلی لوڑ آپ درڑاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر نال ملاؤندا اے۔ سچ سویمبر مات رچاؤدا اے۔ جگ چوکرئی میٹ کے اڈمبر، کوڑی کریا دُور کراؤندا اے۔ سرب کلا بھرتمبر، بھریور آپ اکھاؤندا اے۔ جس ویلے کلجگ اتم کوڑی واسنا ہووے من بندر، دہ دشا آپ بھٹکاؤندا اے۔ اندروں کھلے کیسے نہ جندر، جیون جگت نہ کھئے جئاؤندا اے۔ ہر کا مندر دسے کھنڈر، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکاؤندا اے۔ لیکھا مکے نہ جیرج انڈج، اُتہج سینج پندھ نہ کھئے مُکاؤندا اے۔ نظری آئے نہ کوئی پنڈت، برہم ودیا نہ کھئے پڑھاؤندا اے۔ مُلا شیخ دسن ننگت، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکاؤندا اے۔ سرشٹی درشٹی ہووے ہووے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے ملاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر اوس ویلے پرہہ در تے کرن ممت، سیس جگدیش سرب نواؤندا اے۔ آخیری رہے کوئی نہ ہمت، حوصلے سرب ڈھاؤندا اے۔ من منوا کرے علت، دھیرج دھیر نہ کھئے دھراؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبراں دے

سارے ہوں نندک، اک دوجے نوں صفت نہ کھئے صلاحندا اے۔ اوس ویلے پُکھ اکالا وکھاوے اپنی سمت، رہبر اکو راہ جناؤندا اے۔ جن بھگتاں میٹے چنت، دکھڑا درد ونداؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سناؤندا اے۔ دھر فرمانا اک سناواں گا۔ درگاہ ساچی سچ کماواں گا۔ وشن برہما شیو اٹھاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر کھیل کھلاواں گا۔ سرشٹ سبائی رچ سویمبر، آتم پرما تم جوڑ جڑاواں گا۔ جگ چوکڑی میٹ اڈمبر، کلجگ کوڑی کریا ویکھ وکھاواں گا۔ لکھ چوراسی ویکھاں اندر، کایا ماٹی پڑدا لہوانگا۔ منوآ دہ دشا جو بھجے بندر، من کلپنا کھوج کھجاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کرنی کار کماواں گا۔ دھر دی کرنی کار کمائیگا۔ پُکھ انباشی ویکھ وکھائیگا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پار کرائیگا۔ کلجگ کوڑ کڑیار چاروں کنٹ ڈنک وجائیگا۔ لیکھا لیکھن گرو اوتار، بھوکھتاں ونڈ وندا ئیگا۔ دھر دی روٹی دا سارے کرن سوال، سوالی پچیا رہن کھئے نہ پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک سنائیگا۔ دھر دا حکم سناویگا۔ پُکھ انباشی دیا کماویگا۔ گھٹ نواسی ویکھ وکھاویگا۔ شاہو شاباشی پھیرا پائیگا۔ دھر دا ساتھی رنگ رنگاویگا۔ جو آد کتھا آکھی، انت اوسے پور کراویگا۔ جیہڑی گر اوتار پیغمبراں روٹی کھادھی، کھان تون پہلوں اوہناں اپنا نور چمکاوایگا۔ ایہہ وست امولک کیسے نہ لادھی، جگت جہان نہ کھئے ورتاویگا۔ اک وار نظری آئے جو گوہند دے پچیاں دی دادی، گجری اکھ درسائی۔ جس دے نال پکی نہیں کوئی ہانڈی، رسنا رس نہ کھئے چکھائیگا۔ اوہ اوسے ویلے برج اندر گاندی، سرہند دئے ڈبائیگا۔ کیسے کم نہیں آؤنا سونا چاندی، جگت مایا نہ کھئے وڈیائیگا۔ تین ویراں اٹھ کے سرہانیوں ہوئی پواندی، پواندیوں سرہانا آپ بدلائیگا۔ تون ہی تون ہی ڈھولا گاندی، پُکھ اکال اک منائیگا۔ ہتھ جوڑ کے ہوئی باندی، بندنا سپس نوائیگا۔ پرہو تیری کھیل کس طرح دی، مینوں آگے دے جنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ گجری سن پکار، پُکھ اکال دتی وڈیائیگا۔ اٹھ ویکھ اپنا لال، جو لعلان گھول گھائیگا۔ انت اپنی بدل کے چال، گوداوری کندھا سہائیگا۔ جوتی مل کے پُکھ اکال، شبدی روپ وٹائیگا۔ جس ویلے مُرشد ہو کے مُریدان پُچھے حال، نرگن ویس وٹائیگا۔ اپنی پچھلی لیکھ لاوے گھال، آگے چلے حق رضائیگا۔ ایہہ وست امولک رکھے نال، دھر دی دھار وچوں وکھائیگا۔ بھگت سہیلے ہوں بال، گرُمکھ رنگ رنگائیگا۔ جس ویلے گرُمکھاں نوں روٹی کھان نہ دیوے وچ کیسے تھال، خالی ہتھ پھڑائیگا۔ ایہو کھیل

سچکھنڈ سچّی دھرمسال، جس دھار وچ گُر اوتار پیغمبر چکھ کے اپنی خوشی بنائیا۔ اوتھے کھانا ڈھکیا نہیں جاندا نال کیسے رومال، پرہ دی کرپا سچ پرساد اکھوائیا۔ سدا نکے نکے گُر اوتار پیغمبر کھاندے رہندے بال، بن رسنا جہوا مُکھ مُکھ لگائیا۔ جس نون کھا کے کدی نہ ہندے کنگال، کنگالی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے کھادھا اوہ دو جہاناں بنیا دلال، دلالی شبد دھار کھائیا۔ ایہہ کھیل سچکھنڈ سچّی دھرمسال، جو لوک مات دتا وکھائیا۔ سوا سیر کہے میں نو سو چرانوے چوگری جگ گھالی گھال، جگ جگ راہ تکائیا۔ کون ویلا آوے دین دیال، دیاندھ دیا کھائیا۔ ساچے بھگتاں کرے سنہال، سمبل وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ لیکھے لا کے شاہ کنگال، اکو رنگ رنگائیا۔ سچ بھنڈارا دئے کھوال، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ مُحبّت وچ ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ ست دھرم دا سچ لگاوے نشان، نشانہ اکو اک جھلائییا۔ دُھر سندیسہ دیوے آن، انک کل دھاری آپ درڑائیا۔ جن بھگتاں دا لیکھے لائے پکوان، پرم پُکھ پرہ بے پروا بیا۔ سوا سیر دی روٹی کہے میں جگت والا نہیں ان، اُتہج روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میں پرہ دی چرن دھوڑ دا دان، جو وشنون جھولی پائیا۔ میں ڈھکیا اوس مکان، جتھے نرگن نور جوت رُشنائییا۔ صرف مات لوک آئی بھگتاں نون سمجھان، اپنا روپ بدلائییا۔ گرمکھو کیسے کم نہیں آوندا پین کھان، جنان چر ملے نہ دُھردرگا بیا۔ نیتز کھول کے ویکھو مار دھیان، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ جو بھگتاں دی لاؤن آیا میزان، جگ وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے تمام، طمع دی تمنا دئے گوائیا۔ سچ دوارے بخشے اک بسرام، بستر اور نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے آتما پر ماتما مل کے خوشی منان، نور نور وچ سہائیا۔ گرمکھو انت آخری تہاڈا اوہ مکان، جتھے دیا باقی کملا پاتی اک رُشنائییا۔ اوہ صاحب سہیلا اک اکیلا ڈھیلا کرے جگت جہان، ویلا وقت آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگادی نوجوان، دیونہارا دُھر دا دان، داتا دانی دیاوان دیاندھ ٹھاکر سوامی انترجامی ابناشی کرتا دکھ درد ہرتا مردانہ مردا ونڈے دردا دیناں ناتھ دیاندھ اک اکھوائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ نرنجن سنگھ دے گرہ ہر سنگت لدھیانہ ☆

چٹا پونا کہے میں سب دا پڑدا ڈھکدا، اوڈھن جگت جگدیش جنائیا۔ لہنا دینا آد جگاد سناواں حق دا، حقیقت وچوں نرنجن سرگن پھول پھلایا۔ ستجگ ترینا دواپرکلجگ جگ چوگری آیا تکدا، بن اکھاں نیتر لوچن نین اکھ کھلایا۔ پرم پُرکھ پرماتم چار گنٹ دہ دشا آیا لبھدا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ نام سندیسہ دو جہاناں مرد مردانہ دیندا آیا سچ دا، ست ستوادى شبد انادی برہم برہمادی اک درڑایا۔ نت نوت بن کے پاندھی آیا نچدا، آپ اپنا پندھ مکایا۔ کلجگ انت سری بھگونت کھیل وکھاوے پُرکھ سمرتھ دا، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ اباشی اپنی کل ورتایا۔ جھگڑا مکے کوڑ گڑیارے رتھ دا، اگنی تت اگنی اگ جلائی۔ اکو ڈھولا گیت سنکیت دو جہان سرشٹ سبائی انتر آتم ہووے چیدا، جگ جیون داتا دھیایا۔ سچکھنڈ دوارا بھگت سُہیلا سد رہے وسدا، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پونا کہے میں سب دا ڈھکنا پڑدا، لیکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ میں سچ دوارے منزل اکو چڑھدا، جس دی پوڑی ڈنڈا نظر کیسے نہ آئی۔ بن نیتر لوچن نین میں درس اکو دا کردا، جو نراکار ساکار اپنی کھیل کھلایا۔ ست دوارے سپس جگدیش چرن کول دھردا، دھرنی دھرت دھول دھرم دوارا ویکھ وکھایا۔ نہ جمدا نہ کدے مردا، جیون مرن وچ کدے نہ آئی۔ اتم کھیل ویکھاں کلجگ کل دا، کوڑی کیرپا پھول پھلایا۔ جگت سنسار مایا ممتا اگنی وچ جلا، تتو تت سانتک ست نہ کھئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا اکو اک درڑایا۔ پونا کہے میری پرنام، نمو نمو سپس جھکایا۔ سچکھنڈ نواسی سری بھگوان، بھگون تیرا راہ تکایا۔ تھر گھر نواسی وڈ بلوان، شبدي داتے لے انگڑایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پائی۔ ایکنکارے دھر دے کاہن، آد نرنجن کر رُشنائی۔ اباشی کرتے کھیل مہان، سری بھگوان پڑدا اوبلا دے اٹھایا۔ پاربرہم برہم لیکھا ویکھ جہان، لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ دھر دا حکم سندیسہ دے آن، آنا فنا اپنی کار کھایا۔ چار جگ دا جھگڑا مکے تمام، طمع تمنا کوڑی دے گوائیا۔ ساچا مارگ دس آسان، احسان سر نہ کھئے رکھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت تیرا نام گان، اکو ڈھولا بن وچولا دے سمجھایا۔ تُوں آتم پرماتم دھر دا کاہن، سینتا سرتی آپ پرنائی۔ منوا من نہ رہے شیطان، شرع دا لیکھا دینا

مُکائیا۔ کایا مندر بھاگ لگاؤنا مکان، کعبہ اِکو اِک وکھائیا۔ جتھے دیا باقی جگے مہان، نِرگن جوت جوت رُشنائیا۔ امرت آتم پرما تم رس دے پین کھان، جگت ترسنا لیکھ رہے نہ رائیا۔ درگاہ ساچی ٹھانڈے در کر پروان، پرم پُرکھ پرتکھ تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم نِرگن سرگن سرگن نِرگن ہووے گان، دُو جی ودیا اور نہ کھتے پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجیدیاں وچ سارے سیس جھگان، نو نمونستے ڈنڈاوت وچ اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ نر نریشا اِکو اِک سُنائیا۔ پونا کہے میں پرم پُرکھ دی ذات، اذاتی روپ نہ کھتے وٹائیا۔ میں سچ سندیسہ دیواں آکھ، آخر اِکو حُکم سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹنی اندھیری رات، ستجگ ساچا چند جلوہ نُوں کر رُشنائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم اپنا کھیلے کھیل تماش، خالق خلق فلک عرش قُرس سارے کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھنہارا گوپی کابن راس، منڈل منڈپ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سر سروور انتر آتم نرنتر ہو کے ویکھے تیرتھ تاٹ، گھاٹ کنارہ اِکو سوہیا پائیا۔ جن بھگتان جگ چوکرئی جنم کرم دے وچھڑیاں پوری کرے آس، آسا منسا اپنے رنگ رنگائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سچ دوارے سدا وسے پاس، جگت وچھوڑا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ ست ستوادی اِک سُنائیا۔ سوا گز کہے مینوں کہن سوایا، سد سد ڈھولا گائیا۔ اِک اِک میرا کھیل وکھایا، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ اِک دا سوا نِرگن سرگن ونڈ ونڈایا، دُو جی دھار نہ کھتے بنائیا۔ جس وچ گر اوتار پیغمبر آپ ٹکایا، وشن برہما شو دیوت سُر ایسے وچ سائیا۔ جس لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا، ترے گن مایا پنج تت اگئی گھاڑت لئے گھڑائیا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آپ اکھوایا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ چُکائیا۔ سوا گز کہے میں اگم دُپٹا، تانا پیٹا نظر کھتے نہ آئیا۔ کسے ہتھ نہ آواں چوڈاں طبقات چوڈاں لوکاں ہٹاں، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھلائییا۔ میں اوس دوارے وسان، جتھے وصل ملے نُوں الاہیا۔ سب کچھ نظر آوے بنا اکھاں، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ ویکھاں کھیل پُرکھ سمرتھا، جو کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ کس بدھ کلجگ اتم جن بھگتان لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھا، پورب پورب کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دا بھاگ بدلے مستک متھا، دھوڑی خاک رین چرن کول چُھپائیا۔ نج آتم پرما تم دیوے اپنا رسا، رسیا ہو کے آپ چکھائیا۔ بھگتان دے اندر پریم پریتی اندر وسا، گھٹ گھٹ بیٹھا سوہیا پائیا۔ نِرگن دھار نرور ہو کے صدی چوڈھویں

پھرے تٹھا، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ سوا گز کہے میری وکھری دھار، دھرنی دھول سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میری آسا رکھکے گئے تئی اوتار، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا اپنی کار کھائیا۔ جگ نیتر نظر نہ آوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے بیٹھے سیس نوئیا۔ سو کھیل کرے آپ کرتار، قُدرت دا کرتا کار کھائیا۔ جس نوں لہدے رہے سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نیتر اکھ کھلائییا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ست سوامی انترجامی ہو اُجیار، پارہم پت پرمیشور اپنی کار کھائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن سرگن پاوے سار، مہاسارتھی اپنی سیو کھائیا۔ جس دا لیکھا لیکھیا نہ جائے جگت عبارتی، اتاری جائے نہ کیسے توں آرتی، کھیل کرے نہ پُرکھ نار دی، تتاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہہ رمز سچّی سرکار دی، جو جگ چوکر لکھ چوڑاسی جنم کرم وچاردی، بھرماں دا بھرم دے مٹائیا۔ اوہ واٹ تکے خوشیاں والے ستاراں ہاڑ دی، ہر ہردا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں مُحبّت دیوے آگے یار دی، جس دا یارانہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ جگت سرشٹی ویکھنی باردی، لہنا دینا انت مُکائیا۔ ٹھوکر ویکھنی آگے ٹھٹھیار دی، جو ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی بھانڈے لے ٹھکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سوا گز کہے میری پچھلی ویکھو مٹی، مٹتاں وچ جنائیا۔ میرا وقت لنگھیا کر کر گیتی، صدی چوڈھویں پھیرا پائیا۔ میں جھگڑا چھڈاں سَمتی، سمیں نوں سیس نوئیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا کوئی نہ سَمتی، بلہین جگت لوکائیا۔ ساچے دھرم دی کرے کوئی نہ مٹی، پیمانہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ شرع وچ سب دا من ہویا علتی، علم علم نال کرے لڑائیا۔ رمز سمجھ نہ کوئی صوفیاں والے دل دی، دلبر دلدار نہ کھئے ملائییا۔ ہُن پرہ نے کھیل نہیں رہن دینی ڈھل دی، دُھر دی کرنی کار بھگتائیا۔ ویکھنی کھیل امبر نیل دی، نیلے والا اپنا حُکم ورتائیا۔ گنجائش رہن نہیں دینی کیسے اپیل دی، اپرپر سوامی اپنا حُکم ورتائیا۔ خواہش بدلے نہ کھئے دلیل دی، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دُنیا اُتے گھڑی آؤنی ذلیل دی، ذلت وچ لوکائیا۔ ایہہ کھیل اوہو ارجن بہیل دی، ملے مان وڈیائیا۔ دھار پرگتی چھیل چھیل دی، بانکا اکو نظری آئییا۔ کچھ آسا کہے کبیر دی، قبراں توں باہر دے دُہائیا۔ صدی چوڈھویں منزل رہی نہ کیسے فقیر دی، فقرہ سچ نہ کھئے سنائیا۔ پُرکھ اکال نوں لوڑ پئی ستجگ والی تعمیر دی، کلجگ کوڑی جڑ اکھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوبلا دے اٹھائیا۔ سوا گز کہے میں لما چوڑا، جگ چوکر لکھ

وکھائیا۔ میرا سمجھے کوئی نہ پوڑا، ڈنڈا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگت واسنا دو جہان پھرے دوڑا، بھجے واہو داہیا۔ کایا امرت رس سب
 دا ہویا کوڑا، مٹھا رس نہ کھئے چکھائیا۔ گرہ مندر ہویا اندھ گھورا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پایا پنجان چوراں، چوری
 چوری لکن تھائوں تھائیا۔ مایا ممتا پایا لوہڑا، بھڑی بھڑی کرے خلق خدائیا۔ کیسے سمجھ نہ آئی کیوں سسے اُپر لگا ہوڑا، نرگن اپنی
 کار کمائیا۔ کیوں ہنگ برہم بھیمو چُکائے تورا مورا، ثرت دئے درڑائیا۔ کوڑ گڑیارا جواب دے کے کورا، کایا گرہ دئے بدلائیا۔ ستجگ
 سچ سنا کے دوہرا، دوویں روپ دئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سوا گز کہے میرا
 نظر نہ آیا کیسے رنگ، رنگت سچ نہ کھئے جنائیا۔ میری وشنوں منگی منگ، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ میرا برہمے منگیا سنگ، سگلا
 سنگ بنائیا۔ میرے نال شنکر ڈھکیا ننگ، اوڈھن تن ٹکائیا۔ تیئی اوتاراں ونڈی ونڈ، ڈھر دی آس رکھائیا۔ مینوں مؤسے چُکیا
 کندھ، اپنا بھار بنائیا۔ میرے اتوں دی عیسیٰ گیا لنگھ، قدم قدم نال بدلائیا۔ مینوں محمد نے بنھیا گھوڑے دی تنگ، راساں نال
 چُھائیا۔ میری نانک دتی گنڈھ، بغداد دئے گواہیا۔ مینوں ارجن پائی ٹھنڈ، راوی کنڈھ ڈیرہ لائیا۔ مینوں تیغ بہادر کیتا بند،
 گٹھڑی کرماں والی ٹکائیا۔ میرا گوہند ڈھکیا ننگ، آسن پلانے اُتے چُھائیا۔ اُتے بیٹھا سورا سرہنگ، کھنڈا کھڑگ اک کھڑکائیا۔ پُرکھ
 اکال دی منگی منگ، وڈ تیری بے پرواہیا۔ جس ویلے صدی سدوی گئی لنگھ، کلجگ اتم ویلا آئیا۔ دین دُنی ہوئی ننگ، سر ہتھ
 نہ کھئے ٹکائیا۔ نام جھگڑا پئے وچ وریہنڈ، وریہنڈی کوڑ لوکائیا۔ من کلپنا ودھ گند، رسنا جہوا ہلکائیا۔ ساچا گاوے کوئی نہ چھند،
 سنسا کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ آتم ملے نہ پرمانند، نجانند نہ کھئے سائیا۔ نرگن جوت چڑھ نہ چند، گھر وچ گھر نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا مٹے
 نہ جگت کھنڈ، نو نو چار نہ ڈیرہ ڈھابیا۔ پینڈا مکے نہ جیرج انڈ، اُتبھج سیتج لیکھا نہ کھئے مکائیا۔ نیترووے گوداوری گنگ، جمنا
 سُرستی دئے ڈہائیا۔ مندر مسجد شہودوالے مٹھ ہوون رنڈ، گروڈار ہاباکار سنائیا۔ سچ دوار جائے کوئی نہ لنگھ، منزل حق نہ کھئے
 وکھائیا۔ گوہند کہا پُرکھ اکال دین دیال اوس ویلے میں منگاں ایہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سوا گز دی تیری دھار جن
 بھگتاں دی آتم سیج وچھا پلنگ، جگت سنگھاسن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ سدا گاون توں میرا میں تیرا چھند، خوشی ہووے بند
 بند، بندگی اکو اک درڑائیا۔ تیرے نال جاواں ہنڈھ، جھگڑا چھڈ کھنڈ برہمنڈ، سچکھنڈ دوار جاواں لنگھ، جتھے تیرا نور نور

رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سَوا گز کہے میں بھگتاں بناں اگئی سیج، سُنہجنا وقت سُنہائیا۔ سچکھنڈ نواسی حُکے اندر مینوں دتا بھیج، بھجن بندگی اکِ درڑائیا۔ سنت سُنہیلے جا کے ویکھ، گُرمکھ دھیان لگائیا۔ جنہاں دے اندروں بدلدی ریکھ، باہروں کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ کایا مندر چُکواں بہیت، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ نظری آواں نیتن نیت، یج نین کران رُشنائیا۔ ساچا کران بہیت، مل مل وجے ودھائیا۔ سوامی رباں ہمیش، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ وکھاواں اپنا دیس، سچکھنڈ دوارا سوہیا پائیا۔ جتھے بیٹھا اکِ نریش، نر نرائن نظری آئیا۔ نہ مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، نہ کوئی مؤنڈ مُنڈائیا۔ جو کھیل کرے ہمیش، جُگ جُگ حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ سَوا گز بھگتاں انتر وچھاؤنا، وشیاں توں باہر رکھائیا۔ نرگن اپنا رنگ رنگاؤنا، اگم اتھاہ وڈیائیا۔ ساچی سیو لگاؤنا، لگ ماتر نہ کھئے سمجھائیا۔ گھر سُنہجنا اکِ سہاؤنا، گھر گھر وچ سوہیا پائیا۔ دُھر دا دیپک اکِ جگاؤنا، نرگن نُر کر رُشنائیا۔ بھگت سُنہیلا اُپر بہاؤنا، پھڑ باہوں آپ ٹکائیا۔ ستجگ ساچا دھرم چلاؤنا، کلجگ کورٹا چلتر گوائیا۔ آتم پرماٹم اکو نظری آؤنا، دوجا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا، گاون گا گا خوشی بنائیا۔ دھرم دوارا اکِ وساؤنا، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ جتھے لیکھا مکے اُنجا پوُنا، یں پوناں چور جھلائییا۔ دُھر دے گُرمکھاں رنگ رنگاؤنا، بھگتاں سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے دُھر دا دان، آتم پرماٹم کر پروان، سچ سینگھاسن سہائے سری بھگوان، ابناشی کرتا کرنی دا مالک، خلق دا خالق، ہرجن ساچے جیو پند تن کاچے، لہنے دینے چُکائے مستک ماتھے، مست خُماری نام اکِ رکھائیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پند سُدھار ضلع لدھیانہ ملکھا سنگھ دے گرہ ★

تیراں چیت کہے سب نے کرنا سُدھار، سُدھار نواسیاں سِدھ سُنائیا۔ ایکا ستگر شبد کرنا پیار، جو آد جُگاد جُگ چوڑی سیو کھائیا۔ جس دا کھیل پیغمبر گُر اوتار، نرگن سرگن سرگن وٹائیا۔ سو سچ سندیسہ دیواں اپنی دھار، دُھر فرمانا

اک سنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کرے خبردار، گگن گگنتر آپ جگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا پروردگار سانجھا یار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب ذات پات راؤ رنک جھگڑا جگت خوار، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ کایا مندر اندر کایا ماٹی کھول کے ویکھو کواڑ، بجر کپاٹی گنڈا لاپیا۔ گوبند امرت رس نچہر جہرنا پیو ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت رہن نہ پائیا۔ انحد نادى شبد سُنو دُھنکار، آتمک راگ سنائیا۔ گہر دیا باقی جوت ویکھو نرنکار، گرہ مندر کرے رُسنائیا۔ در دوارا ایکنکارا اکو دئے وکھال، جس گہر بیٹھا سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ اپنا کھیل وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی ایک، جگ چوڑی کھیل کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر دے کے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی آپ لگائیا۔ دُھر فرمانا دیندا رہے ہمیش، ست ستوادى ہو کے اک درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان لکھاؤندا رہیا لیکھ، اکھڑ اکھڑا نال جڑائیا۔ نرگن سرگن سرگن وکھاؤندا رہواں بھیکھ، روپ رنگ ریکھ اپنے وچ سمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بن اکھاں لواں ویکھ، نورو نور نور کر رُسنائیا۔ جس کارن کھیل ہونا جگت والے چیت، چیتن سرتی سب دی دیاں کرائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ دس کے گئے بھیت، پڑدا اولہا آپ چکائیا۔ من کلپنا بدھی کرو بیک، سوچھ سروپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ ساچا رنگ چارھو تن وجود، ماٹی خاک ملے وڈیائیا۔ ستگر شبد دیوے اپنا حق ثبوت، جوتی جاتا بھيو کھلائی۔ جدھر تگو سدا موجود، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ کوڑی کِریا اندروں کڈھ دوج، دوت رہن کھئے نہ پائیا۔ ایکنکار اکو سب نوں جائے سوجھ، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھاں کلجگ راج، صدی چوڈھویں کھوج کھوجائیا۔ چاروں کُنٹ جگت اپاہج، دُھر دا بھيو نہ کھئے کھلائی۔ بھرے بھلا ترے گن مایا سادھ، پنج تت لڑائیا۔ نرگن دھار سمجھے نہ آد، نرنتر انتر پڑدا نہ کھئے لاپیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بنا کے گئے سماج، ریتی نیتی مات رکھائیا۔ اوہ اگنی سمجھے نہ کوئی بات، باطن بھيو نہ کھئے چکائیا۔ امرت رس لئے نہ کھئے سواد، جہوا جگت ہلکائیا۔ دُھن آتمک سنے کوئی نہ ناد، ساز باہروں رہے کھڑکائیا۔ گوبند دھار ہونے نہ کھئے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ من کلپنا سب دی پکڑی واگ، دہ دشا رہی بھوئیا۔ بن ستگر شبد نرمل جوت جگائے نہ کھئے چراغ، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ ہنس بدھی ہوئی کاگ،

مانک موتی چوگ نام نہ کھئے چُکائیا۔ مایا کارن کرن ویراگ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا دُرمت میل دھووے نہ کوئی داغ، پنت پُنت نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ ماتو جانا جاگ، آس نندرا دینا گوائیا۔ تیرا آد جُگادی آتم پر ماتم ساتھ، سگلا سنگ لینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اک وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جُگادی میت، مِت پرپارا اک اکھوائیا۔ ستجگ تربتا دوا پریدلدا آیا ریت، کلجگ اتم لیکھا دیاں چُکائیا۔ کھیل اگما دساں انڈیٹھ، جس نون شاستر سمرت وید کہن کھئے نہ پائیا۔ پڑدا لاهواں بن مندر مسیت، کایا کعبہ اک جنائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ دین مذہب دی نہیں کوئی لیک، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اوتھے نانک گوہند کرے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ پروردگارا لاشریک، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دے وچ حق توفیق، دیونہار دُھر درگاہیا۔ سب دی آسا منسا کرے پوری اُمید، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے چڑھائیا۔ ستگر شبد کہے سُنیو دُھر فرمانا، برہمنڈاں کھنڈاں باہر جنائیا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا اکو ست دُلارا شبدی گوہند نوجوانا، پردھ بال نہ رُپ وٹائیا۔ لیکھا جانے جیو جہانا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پردھانا، درگاہ ساچی ڈنک وجائیا۔ سندیسہ دیوے تیئی اوتار نگاہ مارو جگت جہانا، ویہویں صدی اکھ کھلائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہووے نگاہبانا، نین نین نال ملائی۔ نانک گوہند جو دے کے آیا پروانہ، پرم پُرکھ نال ملائی۔ سو ناتا تٹیا کوڑ جہانا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ مان ربیا نہ شاستر سمرت وید پُرانا، کھانی بانی سیس نہ کھئے نوائیا۔ من منوآ بن کے سب دا رانا، حُکم اپنا اک منائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم سمجھے کوئی نہ گانا، نرگن نرگن میل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اک کھلائی۔ بھیو ابھیدا کھولے آپ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچوں بھلا جاپ، گر اوتار پیغمبران سکھیا گئے بھلائی۔ رُوح بُت رہیا کوئی نہ پاک، پنت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ جھگڑا پیا تن ماٹی خاک، پندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم کھول کے ویکھے کوئی نہ تاک، جلوہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ درشٹاں وچ گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، سندیسہ دُھر درڑائیا۔ سو پورا پرہ کرنا واک، واقع ویکھے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمنڈ کھنڈ

ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں دیواں دُھر دا حُکم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ رہی دھرم نہ سُچم، سنجم سنگ نہ کھئے نہائیا۔
 نرمل آتم دسے کوئی نہ اُتم، بُدھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت اک دو جے نوں لُٹن، گھر گھر پئی لڑائیا۔ صدی چودھویں
 محمد دا ویلا آیا مُکن، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ دُھردرگاہے جھکن، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ تیئی اوتار اپنی انگڑائی لے کے
 اُٹھن، وید ویاسا دئے گواہیا۔ نانک گوبند دھار شبدی روپ سب نوں آئے پُچھن، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ کس بدھ جگیا سُو
 پرہ توں رُسن، پارہم برہم میل نہ کھئے کرائیا۔ من کلپنا دین دُنی وچ جُن، جھگڑا کوڑ خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ ستگر شبد کہے جگت ویکھاں تھکا ماندا، چار کُنٹ دہ دشا نظری آئیا۔ کوڑی کرپا اندر
 باندھا، بندگی سچ نہ کھئے کھائیا۔ من وکاری تیرتھ نہاندا، دُرمت میل نہ کھئے دُھوائیا۔ بے شک گردر مندر مسجد شُودوالے مٹھ جاندا،
 کایا کعبہ درس کھئے نہ پائیا۔ ساچا در پرہ چرن ملے کسے نہ ٹھاندا، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لکھ چوراسی ویکھنہارا
 بھاندا، کایا ماٹی کھوج کھوجائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت آوندا جاندا، آوت جاوت اپنی کھیل کھلائیا۔ جس دا لیکھا
 سمجھ کوئی نہ پنڈت پاندھا، مُلا شیخ بھیو نہ آئے رائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے سچکھنڈ دوار دُھراں دا، درگاہ ساچی پڑدا لاییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آگلا لیکھا رہیا وکھائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو جگت جگ سجن، ہر پردے دیاں
 سُنائیا۔ کلجگ ٹھیکر ویلا ہویا بھجن، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہ پریتی وچ ہووو مکن، سرتی شبد جڑائیا۔ ترے گن مایا بُجھ
 آگن، تتوت نہ کھئے جلائیا۔ سچ دوارا ملے آکو لنگھن، پاندھی پندھ گوائیا۔ جتھے زرگن جوت دیپک جگن، دوس رین ہوئے رُسنائیا۔
 ناد انادی تال وجن، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ درشن ہوئے سورے سربنگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر
 وشن برہما شو در ٹھانڈے منگن، وست امولک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔
 دُھر دا شبد کہے تیئی اوتار ویکھو منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ دوار بہ بہ مؤل نہ سنگدے، نیتر نین چرن کول دھیان
 لگائیا۔ جنہاں دے کھیل اندر ستجگ تریتا دواپر کلجگ گئے لنگھ کے، اپنا پندھ مکائیا۔ اوسے نے اپنی دھار وچوں عیسیٰ موسیٰ محمد
 گھلے ونڈ کے، دُھر دا کلمہ جھولی پائیا۔ اوسے دے نور وچوں نانک زرگن سرگن دُھر فرمانا آیا من کے، منسا سب دی پور کرائیا۔

اوسے دی جوت دھار گوہند تن وجود آیا چل کے، کایا ماٹی سوہیا پائیا۔ انت اخیر بے نظیر اوسے وچ رل کے، جوتی شبیدی رُوپ سہائیا۔ کلجگ اتم لیکھا جانے جل تھل کے، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دیا کھائیا۔ ستگر شبید کہے میں دساں ایکو مالک، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو سرِشٹی درِشٹی دا خالق، خلق وچ سہائیا۔ صدی چوڈھویں جس نے بنا ثالث، صاحب سلطانا نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس نے خالصہ بناؤنا خالص، دُرمت میل اندروں دئے ڈھوائیا۔ من کلپنا رہن نہ دیوے نالش، شبید کھنڈا اک چمکائیا۔ سنت سہیلے بنائے عاجز، گرمکھ گر گر بوجھ بوجھائیا۔ جوتی نور اگنی لا کے آتش، کوڑی کِریا دئے جلائی۔ گرمکھ بنا کے دھر دے یاچک، گوہند شبیدی جوڑ جڑائیا۔ سب دے اندر آپے بیٹے واچک، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا جانے نندک ساقط، ساکھیات بھیو دئے گھلائی۔ صدی چوڈھویں کلجگ کوڑی کِریا ظلم نہ کرے برداشت، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ جس نے لکھ چوراسی کیتی کاشت، اتم آپے کٹ وکھائیا۔ شبید گرُو کہے پرہہ مینوں دین والا اجازت، دھر دی دھار حُکم سنائیا۔ پھیر چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پرتھی ست دپ دھر دے حُکم دی ہووے آفت، آفتاب نہ کھئے رُشنائیا۔ منوآ منسا وچ کرے بغاوت، بغلگیر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک اُچائیا۔ ستگر شبید کہے میں جھک کے پرہو دے قدماں، قدیم دا لیکھا دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں گاوندے گئے نظماں، ڈھولے راگان نادان شبداں وچ شنوائیا۔ اوس دا تن وجود ماٹی خاکی نہیں بدنا، ممتا موہ نہ کھئے جنائیا۔ اتم پرما تم بن کے سچنا، نرگن نرگن میلا میلا سہج سُبھائیا۔ جس دا دپ پرکاش جوت اگنی اکو جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا جس نے سنت سہیلے گرمکھ ہر بھگت دوارے سدنا، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ جس دا فتح ڈنکا نام نگارہ نو نو چار وچنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سو کھیل کرے سورا سربگنا، لیکھا جانے وچ عدنا، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بھانڈا بھجنا، ستجگ ساچا مات لگنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، قُدرت دا قادر بے پرواہیا۔ ستگر شبید کہے کلجگ کوڑی کِریا ہٹاؤنا ہٹ، کوڑ و نجارا رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دا ساچا مارگ دس، چار ورنان کرنی اک پڑھائیا۔ نج نیر کھول کے انتر اکھ، نرنتر پڑدا دینا اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پرما تم ناتا سچ، تنان والی نہ کھئے لڑائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا

ماٹی کچّ، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ جگت وکار وبھچار ہنکار پار کرا کے حد، حدوُد دُھر دی دینی وکھائیا۔ جتھے وجے اگئی ندّ، انحد نادى ناد شنوائیا۔ جھکڑا دسے نہ مایا جگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ بھگت سہیلے گُرمکھ سجن سدّ، صدے دینے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹی درشٹی ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھاں سرشٹی، سرجنہار دئے وڈیائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر ویکھاں ایشٹی، ایشٹ دیو جو آتم نال کرن گُرمائیا۔ دھرم دوار بن گرہستی، سیج سہنجی رہے ہنڈھائیا۔ اوبناں دی دُھردرگا ہے اک فہرستی، بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ جگ نیتر کیسے نہ دسدی، بُدھیوان پڑھن کھئے نہ پائیا۔ اوتھے جھکڑا نہیں سورگ بہستی، جتّ لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچی کھیل نر نرنکار اک دی، جو ایکنکار اپنی کل ورتائیا۔ اُس نے پٹھ ٹھکوری کلجگ سیکھ دی، سیکھیا سچ سمجھائیا۔ بن تیرے من کلپنا کیسے نہ جتدی، کوڑا ڈنک نہ کھئے سنائیا۔ ٹکر لوا دے پتھر اٹّ دی، مندر مسیتاں ونڈ وندائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہ آوے اگئی دھار اوس چٹّ دی، جو گوبند ماچھوواڑے پُرکھ اکال نال اپنی گنڈھ پوائیا۔ صدی چوڈھویں دین دُنی ساری پڈی، پٹنے والا نظر کیسے نہ آئیا۔ قلم شاہی لیکھ لیکھدی، لیکھیا لیکھ نہ کھئے بدلایا۔ جس نے کھیل مُکاؤنی کوڑی کرپا نت دی، ست ست کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں گوبند داتا، جو گہر گمبہر اکھوائیا۔ جس نے میٹنی کلجگ اتم اندھیری راتا، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ اُس نوں جنے کوئی نہ ماتا، بنا پتا پُرکھ اکال گود نہ کھئے سہائیا۔ اوہ گُرمکھاں دے انتر آتم رکھے ناتا، برہم میلا سہج سُبھائیا۔ دُھر دی سُنائے انوکھی گاتھا، جس نوں پڑھن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی میٹ کے واٹا، پینڈا اگلا دئے مکائیا۔ میل ملاوے نال پُرکھ سمراتھا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ اکو نور اکو جوتی اکو جاتا، جوتی جوت جوت سہائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا ویکھے کھاتا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ودیا کھوج کھوجائیا۔ ساچا دسے کوئی نہ آقا، عقل بُدھی کرے لڑائیا۔ انت آخری چیتھڑ دسے پاٹا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جس نے چار ورن اٹھاراں برن امرت دھار پیایا اپنے باٹا، باطن ویکھے چائیں چائیا۔ اوس نے کلجگ کرنا کھیل تاشا، منڈل راس کھوج کھوجائیا۔ جوتی شبدی دھار پرکاشا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ بن ستگر شبد کھولے نہ کوئی خلاصہ، پڑدا آگے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر شبد دئے وڈیائیا۔ ستگر شبد داتا سور، سورپیر

اکھوائیندا۔ جو سچکھنڈ وسے سدا حضور، ہر چرنی سپس نوائیندا۔ تھر گھر دوارے ہو مشکور، دھوڑی ٹکے خاک رمائیندا۔ جگ چوکرئی پار کراوے پور، نئیا نوکا نام پرگٹائیندا۔ سو کلجگ اتم کریا میٹے کوڑ، کوڑ کٹم ربن نہ پائیندا۔ ستجگ سچ دھرم کرے ضرور، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، مکھ انتر زرنتر بھیو کھلائیندا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑے غرور، غربت میٹ مٹائیندا۔ منوآ من نہ پاوے فتور، فتویٰ دین مذہب سمجھائیندا۔ اکو پُرکھ اکالا اپنا نام کرے مشہور، مشورے گر اوتار پیغمبران نال سٹائیندا۔ سو سوامی سرب کلا بھرپور، سمرتھ اپنی کھیل کھلائیندا۔ نہ نیڑے نہ دسے دور، گھٹ گھٹ انتر سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستگر شبد کہے میرا لہنا جگت جہان، جگ جیون داتا رہیا جنائیا۔ میں ویکھنا سرب انسان، کایا ماٹی پھول پھلایا۔ کس دے اندر ملیا رس پین کھان، وست امولک سوہیا پائیا۔ کس دا نور جوت ہووے نوران، کون نیج نیتز لوجن نین اکھ کھلائیا۔ کون ساچی سیجا سٹا بن جوان، جگت وکارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کس نوں گوہند کرے پروان، آپ اپنی گود ٹکائیا۔ کس دا لیکھا ویکھ سری بھگوان، ہر کرتا بے پرواپیا۔ کس دے اندر پھرے شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ کون منزل چڑھے مہان، محبوب مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھر دا لیکھا کہے میری اگمی لکھت، اکھراں وچ ونڈ نہ کھنڈے ونڈائیا۔ جس دے حکم نال گر اوتار پیغمبران دسیا بھوکھت، بھوش دے جنائیا۔ جس دا آگے اکو سانجھا ہونا ایشٹ، دوجا نظر کھنڈ نہ آئیا۔ ایہہ سندیسہ دتا ترنتے رام وششٹ، وشیاں والا گرو کلجگ اتم ربن کھنڈ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر شبد دھر سوامی، سوہیبر لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ ہر گھٹ نواسی انترجامی، انتر آتم پڑدا لاہیا۔ بودھ آگادھ اگمی بول بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ امرت رس دے کے ٹھانڈا پانی، نچھر آپ جھرائیا۔ وشن برہما شو جس سیوا لائے چارے کھانی، انڈج جیرج اٹبھج سینتج ونڈ ونڈائیا۔ جس دا تن وجود کھیل جگت دوار اندر رُوحانی، رحمانی اسمانی اپنی کل ورتائیا۔ سو پُرکھ زرنجن ستجگ اندر کلجگ میٹے کوڑ نشانی، کایا گنیا صاف کرائیا۔ چار جگ دا جھگڑا میٹ دیوانی، دھر دا حکم اک اُچھائیا۔ اکو ایشٹ جیو جہانی، صاحب سلطان سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا دھر دا گھر، دھرم دوارا اک جنائیا۔ ستگر شبد کہے میں کھولان بھیو گجھا، رمز اپنا

نام لگائیا۔ دو جا رہے کوئی نہ آگھا، اُگن آتھن ویکھ وکھائیا۔ جو دھیان کر کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے پڑدا لاپیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل وکھایا لُکا، نوری نظر نظر رُسنائیا۔ شبدی جوتی دھار ہر رسنا کہنا نانک جُسا، جِسِمِ اِسْمِ اِکِ پرگنائیا۔ جو دسویں دھار اُٹھا، گوبند گر وڈ وڈیائیا۔ اوہ گرمکھاں اُپر تُٹھا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جِس نے چار ورن اٹھاراں برن بناؤنے اِکو مُٹھا، اَکے وند رہے نہ رائیا۔ اگما امرت جام دیوے نجھر رس گھٹا، سوانت سوانتی بوند ٹپکائیا۔ سب توں کہے آو میرے پُتا، پت پرمیشور نال جُڑائیا۔ جِس دا نشانہ تیر کدے نہ آکا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اوس دا کھیل ہونا جگت جہان جِس دیاں شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن دیندے آئے پُچھاں، سندسیاں وچ سُنائیا۔ جو سچ پریم پیار بھکتی دا بھکھا، پاربرہم پت پرمیشور بے پرواہیا۔ اُس نے کلجگ کوڑی کریا رہن نہیں دینی لُٹا، کوڑ لُٹیرے دینے مٹائیا۔ جیہڑا اتم پرما تم نالوں تُٹا، تئی گنڈھ دینی پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکرمی ہو کے اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں دُھر دا دھرم غلام، سیوا سچ کھائیا۔ ویکھاں زمیں اسمان، گگن گگنتر پھول پھلایا۔ پیغمبراں دیواں پیغام، سُنہڑا سچ سُنائیا۔ جِس توں کہندے امام، عملاں توں رہت نور خدائیا۔ صدی چوڈھویں اوسے نے کرنا انتظام، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ جنہاں پریم پُرکھ پرما تم دا نام کیتا بدنام، بدیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اَکے سب توں سانجھا دسنا اسلام، اِسْمِ اعظمِ اِکِ درسائیا۔ جتھے جھک جھک سجیدیاں وچ اپنا میٹنا نشان، نشانہ کلمہ نام سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو لیکھا دئے وکھائیا۔ ستگر شبد کہے سندیسہ دینا عیسیٰ موسیٰ محمد یار، مُسلسل دیاں جنائیا۔ اپنا اگلا پچھلا سُنو اِظہار، کلمیاں والی کھوج کھوجائیا۔ گُفت سُنید جانو گُفتار، یں رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ جِس نے تہانوں بنایا مختیار، لوک مات دتی وڈیائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا منگے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنی اُمت ویکھو وارو وار، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا کعبہ پھول پھلایا۔ کون ملیا پروردگار، کٹ کے منزل جگت دُشوار، جگت شریعت ہو کے صوفی صفا کوڑ اُٹھائیا۔ مُحبّت وچ بن کے خدمتگار، سیوا کرنی اپر اپار، درشن پایا اِکِ کرتار، فُدرت دا قادر جو اکھوائیا۔ اپنا لیکھا لُو وچار، صدی چوڈھویں مُکنی دھار، اَکے چلنا اگم وبار، جِس دی پاوے کوئی نہ سار، اکھراں وچ بنیا نہ کوئی لکھار، کاتب ہو کے قلم نہ کھئے چلائییا۔ جِس دا حُکم سدا جُگ چار، اوہ کھیل کرے زرنکار، شبدی سُرَت اُٹھائے اِکِ دوار، جو

کوڑی کِریا دئے نوار، ست دھرم کرے اُجیار، سنت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ گر چیلے ویکھے آن، سُرُقی شبدی کرائے دھیان، اکال مورتی کرے پروان، نام تورتی اک ندھان، سرشٹی کوڑی کِریا میٹے منوآ من نہ رہے شیطان، شرع دی شریعت دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، لکھّ چوراسی انتر انتر نرتتہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں اگتی ہستی، جو ہست کولان وچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس توں کہندے مالک عرشی، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ سو سچکھنڈ دوارے چار جگ دی پچھلی ویکھے عرضی، جو گر اوتار پیغمبر آئے سُنائیا۔ غریب زانیاں بنے اتم دردی، دردیاں درد وندائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے اندھیرگردی، چاروں گنٹ رُشنائیا۔ جس دی کھیل سدا اچرج دی، اسچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ اوسے دی دھار اگتے مرد دی، مرد مردانہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سرشٹی ور، درشٹی ایشٹی اک وکھائیا۔ ستگر شبد کہے سارے ہو جاؤ شدھ، سدھ سدھ سدھار جنائیا۔ نرم کر لو بُدھ، بیبک روپ وٹائیا۔ گویند شبد لو بُجھ، جو آد جگاد کھیل کھلائیا۔ اوسے دی یاد وچ جاؤ رُجھ، دوُجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دے کول سب کُجھ، وست امولک جھولی پائیا۔ آن جاون پینڈا جائے مُک، لکھّ چوراسی رہے نہ رائیا۔ جس دی اکو نام دی دھار تُک، تُخم تاثیر دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں اُجل کر کے مُکھ، مُکھینے دو جہان وکھائیا۔ امرت جام دیوے گھٹ، رس نجرہ اک جھرائیا۔ شبدی دھار پئے پھٹ، اپنی آپ لئے انگڑائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے گھپ، زرگن نور کر رُشنائیا۔ بنا رسنا جہوا بولیاں رہے چپ، چپ چپیتا سوبھا پائیا۔ ساڈھے تین ہتھ مندر رہے لک، باہروں نظر کھئے نہ آئیا۔ جو دین دُنی دا میٹے دکھ، چنتا غم چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در مندر اک سہائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو سدھار واسی، گویند گویند سرنائیا۔ صاحب ستگر دی متو اگھی، جو اکھراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جو نام پیالہ دیوے بن کے ساقی، رس اگتی اک چکھائیا۔ منوآ من رہن نہ دیوے عاقی، گرھ ہنکار تڑائیا۔ منزل چڑھ اگتی گھاٹی، گھر ساچا اک وکھائیا۔ جتھے نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، گھڑی پل نہ ونڈ وندائیا۔ نہ سندھیا نہ پرہاتی، ویلا وقت نہ کھئے وکھائیا۔ اکو نور جوت پرکاشی، کملاپاتی پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا گویند سدا ساتھی، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوبلا دئے چُکائیا۔ تیراں چیت کہے سُنو سچ سندیس، ہرجن ساچے رہیا سُنائیا۔ پُرکھ اکال کرو

آدیس، جو سب دا پتا مائیا۔ جو بدل دیوے ریکھ، جنم مرن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ انتر کھولے بہیت، پڑدا آپ چکائیا۔ آتم پر ماتم کرے
 بہیت، ساچا سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک وکھائیا۔ تیراں چیت کہے ویکھو گھر سہنجنا،
 کایا ماٹی نظری آئی۔ جتھے جگے جوت آد نرنجنا، اٹھے پھر ہووے رُشنائیا۔ ملے داتا دانی درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیج
 نیتر پاوے نام انجنا، اندھ اگیان مٹائیا۔ سچ ڈنڈاوت دسے بندنا، نمو نمو نستے سجدہ سپس جھکائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کرپا
 بھانڈا بھٹنا، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ جس دا نور نورانہ گوبند چند عرشاں فرشاں اُتے سب نے مٹنا، آخر رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ کھیل
 کرے برہمنڈنا، ورہنڈن کھوج کھوجائیا۔ جس دا نام تیج چند پرچنڈنا، چندکا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، لیکھا جانے دُھر دے در، دُھر دی دھار اک درسائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو نگر نواسی، نواس استھان اک وکھائیا۔ جتھے
 پرم پُرکھ جوت پرکاشی، پرکاشوان سو بھا پائیا۔ جس دی دھار نہ کدے وناسی، جنم مرن نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر
 مَن آکھی، حُکے اندر بھجن واہو داہیا۔ سو بھگت سہیلا سب دا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ کایا دے اندر دا بنے پاٹھی، سمرن
 اکو اک درڑائیا۔ جس دی بن اکھراں توں پوتھی جائے واچی، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ کلجگ اتم میٹے اندھیری راتی،
 ستجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ چار ورن سانجھی بنا کے جماعتی، جملہ اکھڑ اکو اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھن مار کے واٹی،
 اگلا پندھ مکائیا۔ ایہ کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس دا منڈل اوسے دی راسی، بن گوپی کابن ناچ نچائیا۔ جس دی
 سریشٹ اوسے دی پرہاسی، بن سینتا رام لکھ چوراسی سرتی شبد نال وڈیائیا۔ جس دا جیون اوسے دی پھاسی، عیسیٰ دے کے گیا
 دُہائیا۔ جس دا نور اوسے دی ذاتی، موسیٰ مَن دے بہار سُٹائیا۔ جس دا کلمہ اوسے دی کائناتی، محمد ہوبو نعرہ لائیا۔ جس دی
 کھیل اگتی ساچی، سو ساجن ستگر نانک گیا درڑائیا۔ جس دی سب توں اوکھی گھاٹی، سو گوبند پوری کر وکھائیا۔ بنس
 سربنس پچیاں دی پرہ چرن جوڑ کے ناتی، ناتا جگت نالوں ٹرائیا۔ گرسکھاں انت سندیسہ گیا آکھی، سچ سُنہیڑا اک سمجھائیا۔ میرا
 اوس دے اندر وسیرا میں اوسے گھر دا واسی، جتھے جنم مرن رہے نہ رائیا۔ لیکھا ویکھاں پھیر کلجگ اندھیری راتی، ڈھنیا ڈھونکا اک
 لگائیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کوئی واٹی، پینڈا پندھ نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ کھیل کرے آپ ابناشی، کرنی دا کرتا مل کے دُھر دی وجے

ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ چوکرئی دیوے ور، سَتجُگ تریتا دوپرکلجُگ جائے ہر، سنت سُہیلے
 گُرمکھ سَجَن لکھ چوڑاسی وچوں لئے پھڑ، چرن دھوڑ کرا کے مچن، کایا مندر اندر نیج سِنگھاسن بے وڑ، دوجا دھام دُھر دا رام اکئی
 کاہن حقیقی پیغام شبدی طران وچ جہان نوجوان سری بھگوان صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی ایکنکار اک اِکلا سچ محلا سچ
 سندیس ست ست درڑائیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ نرنجن سِنگھ دے گرہ لُدھیانہ ★

لال سوہا کنچن رنگ تِن رنگ دی مئی، خاکی خاک خاک بدلائیا۔ جس دی کھیل جُگ چوکرئی سدا نیکی، جگ نیتر نظر
 کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبران پرہ نام سندیسہ دیندا رہیا چٹھی، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ اوس ویلے ترے گن مایا پرہ
 دوارے دُبٹھڑ مار کے پٹی، لوچن نیناں نیر وہائیا۔ جگ نیتر دو جہان کیسے نہ دسی، رُوپ انوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی دھار کیسے
 نہ لکھی، شاستر دیوے نہ کھئے گواہیا۔ جُگ چوکرئی سمجھے کوئی نہ متی، وار تھت نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ سوہا لال کنچن پرہ دی اکئی دھار، دھرنی دھرت دھول سُہائیا۔ جس ویلے حُکم دیندا رہیا
 نرنکار، نرگن نرور اپنی کار کھائییا۔ سچکھنڈ دوارے ماردا رہیا لکار، ترے بھون دھنی تریلوکی توں پار دئے سمجھائییا۔ اپنا کھیل دسدا
 رہیا اپار، اپرمپر سوامی پڑدا لابییا۔ لال رنگ کہے میں ویکھاں اوہ یار، جو یارانہ دُھر لگائییا۔ کنچن کہے میں تکیا اوہ گھر بار، جتھے
 نظر نور الاہییا۔ سوہا کہے میں سُہاواں سچ دربار، جتھے در دربان نظر کھئے نہ آئیا۔ وشن برہما شو تے بنے بھکار، در ٹھانڈے سیس
 نوائییا۔ جس ویلے ترے گن مایا پُرکھ ابناشی اپنی دھاروں کڈھی باہر، جنم والی نہ کھئے مائییا۔ اوہناں دے مستک تِلک لگایا اک اکلے
 ایکا وار، دوجا سمجھ کھئے نہ پائییا۔ تے رنگ کہن اسیں جگت دا شینگار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے
 کھلائییا۔ تے رنگ کہن ساڈا اول وپس، سچ دئے جنائییا۔ سچ دوارے ہوئے پیش، در ٹھانڈے سیس نوائییا۔ پُرکھ اکال دتا سندیس،
 دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ تُسیں تے ڈھولا بولو ایک، اک آواز لگائییا۔ دوجا رہے نہ کوئی بھیکھ، بھکسو سارے دینے بدلائیا۔ وشن برہما

شو تگے نیت، نیت نیت جنائیا۔ جس کارن تہاڈے نال کیتا ہیت، ہتکاری دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ مٹی کہے میرے ترے رنگ، رنگت بے پرواہیا۔ جس ویلے وشن برہما شو پوری ہوئی منگ، مانگت بیٹھے سپس جھکائیا۔ سُنیا پھیر اگئی مردنگ، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ سُنیا ڈھر دا چھند، وجی سچ ودھائیا۔ آیا اک اند، اند وچ سائیا۔ تکیا نوری چند، چند وچ رُشنائیا۔ ترے ترے ویکھ کے پئی ٹھنڈ، سانتک ست سائیا۔ اودھروں حکم دتا سورے سرینگ، ڈھر فرمانا اک جنائیا۔ اپنا اپنا انکن وکھاؤ انگ، کی انگیکار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ مٹی کہے میرا رنگ وکھرا، وکھرا نظری آئیا۔ میرا لہنا نہیں اکھرا، اکھراں نہ کھئے پڑھائیا۔ میرا لیکھا نہیں سطر، لائیناں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ میری وڈیائی نہیں نال پتھرا، سیل پوجس صفت نہ کھئے صلاحیا۔ میں ویکھنا نہیں کوئی پتڑا، ناتا قلم شاہیا۔ مینوں نہیں کوئی خطرہ، بے خطر دیاں سُنائیا۔ میرے وچ اوہ پریم پیار دا نخرہ، جس دا پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ڈھر دا بھیو آپ کھلائییا۔ مٹی کہے میں دساں سچ پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ پُکھ اکال کیتا وبار، بوہاری کار کمائییا۔ وشن برہما شو ٹکے لائے اپنی دھار، بنا انگل انگل ٹکائییا۔ سُرستی لکشمی پاربتی ادھار، تتاں رنگت دتی چڑھائیا۔ آون خوشیاں نال بول جیکار، ڈھولا دتا سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ادھار، دوہاں وچولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ڈھر دا کھیل رہیا سمجھائیا۔ تئے رنگ کہن جس ویلے ترے ترے لگے متھے، مستک نال وڈیائییا۔ پُکھ اکال ویکھ اپنی اکھ، نیت لوجن نین اُٹھائییا۔ اسیں تئے کھڑ کھڑ ہسے، خوشیاں وجی ودھائییا۔ پھر رو کے حال دسے، نیناں نیر وہائییا۔ پرہو جس طرح وشن برہما شو پھبے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ ساڈی بینتی تیرے آگے، در ٹھانڈے دیئے سُنائیا۔ جس ویلے تیری جوت زرگن سرگن دھار جگے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سنت شپیلے بھگت لہے، کھوجے تھاوں تھائییا۔ سچ پریم اندر بدھے، بندنا اک درڑائیا۔ امرت نام دے دے کے مزے، مذاق کوڑا دئے مٹائییا۔ سچ دوارے سدے، ہوکا حق سُنائیا۔ ساڈی سیوا اوس ویلے لگے، خوشیاں نال اپنا رنگ چڑھائییا۔ ڈھر فرمان دتا سورے سرگے، سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائییا۔ پُکھ اکال کہا سُنو رنگ تین، تریلوک تون باہر دیاں جنائیا۔ تْسیں سارے کہو آمین، نیوں نیوں سپس جھکائییا۔ ساچی

سکھو اک تعلیم، حُکم دُھر درگاہیا۔ کھیل ویکھو نر مدین، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ دھام سُنہنجا رہے قدیم، قُدرت دا مالک دیا کماٹیا۔ جُگ چوکرئی کھیل ویکھو نوین، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹائیا۔ تُسیں کدے نہیں ہونا غم گین، چنتا نیڑ کھئے نہ آٹیا۔ تے میرے اُتے کرو یقین، بھروسا اک سمجھائیا۔ اپنا آپ نہ منو حُسن، گرہ ہنکار نہ کھئے بنائیا۔ سدا رہنا حُکم ادھین، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ تے رنگ سُنو اکھی بات، ہر باطن دے جنائیا۔ تہاڈی میرے وچوں اُچی ذات، نُوں نُوں وچوں پرگٹائیا۔ تہاڈا لیکھا نہیں کاغذات، قلم شاہی نہ جوڑ جڑائیا۔ تہاڈا جھگڑا نہیں کسے سماج، سچ سمگری اک ورتائیا۔ سَت ستوادی ہو کے دیواں دات، پریم پریتی جھولی پائیا۔ تے مل کے گاؤنی دُھر دی گاتھ، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبران مستک لاؤنا ماتھ، ٹکے نام چھپائیا۔ جس ویلے بولن بھوکھت واک، اُنکلاں اُتے اُنکلاں نال گھسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا لیکھا اک سُنائیا۔ تے رنگ تَساں رہنا سوادھان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ وشن برہما شو خوشی منان، وجدی رہے ودھائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھنا کھیل مہان، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین گیان، سرشٹی درشٹی حُکم ورتائیا۔ کلمیاں وچ کرن کلیان، کعبیاں سپس نوائیا۔ بھیمو دسن سری بھگوان، پردہ اوبلا جگت چُکائیا۔ سچکھنڈ دواپوں آپ رہن آنجان، پرہ دا بھیمو کھئے نہ پائیا۔ سجدے جھک جھک کرن سلام، نو نو سپس نوائیا۔ بردے بن غلام، بھجن واہو داہیا۔ منگتے ہو کے منگن دان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ کیرپا کر دُھر امام، عملان توں ربت کرے خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل رہیا کھلاٹیا۔ تے رنگ کہن پرہ ہوئی حیرانی، حیرت وچ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری نشانی، نرگن سرگن سوہا پائیا۔ باقی سرشٹی دسے فانی، تے رہن کھئے نہ پائیا۔ دھن دؤلت دسے بیگانی، حقدار نہ کھئے اکھوائیا۔ کی جھگڑا پاوین جسمانی، تے ونڈ ونڈائیا۔ کی منزل دیوین رُوحانی، رُوچ بُت جوڑ جڑائیا۔ کی کھیل کریں درمیانی، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کی بُدھ کریں نادانی، دویتی رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ کی تیری ہووے الہڑ جوانی، جوہن ونا سوہا پائیا۔ کی بھگتاں دیوین مہانی، وست امولک کایا گولک دیوین ٹکائیا۔ کی جھگڑا مُکاویں چارے کھانی، چارے بانی راگ الاٹیا۔ کی لیکھا جانے پون پانی، بسنتر پھول پھلاٹیا۔ تے رنگ کہن اک تیرے چرن دھیانی، دھرم دوارے سپس نوائیا۔ تیرا حُکم شاہ سلطانی،

شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل دینا دکھائیا۔ تِنّ رنگ کہن اسیں لگدے رہے
 للاٹ، لاٹاں والی دھیان لگائیا۔ وکدے رہے تیرے ہاٹ، قیمت اور نہ کھئے چُکائیا۔ ساڈی پُچھے کوئی نہ وات، نواں روپ نہ کھئے
 بدلائیا۔ اسیں منگیئے منگ خاص، خالی جھولی آکے ڈاہیا۔ جیہڑا تیرا پری تینوں گاوے سواس سواس، ساہ ساہ وڈیائیا۔ اوس دی
 پوری کرنی آس، آسا آسا وچوں لینی بدلائیا۔ جگت جہان کر تلاش، کھوجنا تھاوں تھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُنو اگتی بات، سچ دیاں
 جنائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے اندھیری رات، ستجگ تریتا دواپرہن کھئے نہ پائیا۔ اوس ویلے ویکھاں کھیل تماش، نرگن سرگن سرگن
 نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ہو کے راہ تکائیا۔ ساچے مندل پا کے راس، بن گویا کابن ناچ نچائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تِنّ رنگ کہن اسیں نہیں کوئی مٹی گھٹا، گھٹیا روپ نہ کھئے دکھائیا۔
 سانوں شنکر سٹیا وچ اپنیاں جٹاں، جس ویلے گنگا دھار دتی وھائیا۔ سانوں چھپایا اشٹبھج سنگھ سوار جس ودھائیاں لٹاں، سپس
 جگدیش گندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سیوا اک سمجھائیا۔ تِنّ رنگ کہن کی دسیئے اپنا حال، پرہ تیرے
 ہتھ وڈیائیا۔ جس ویلے پیار کیتا کال، مہاکال دئے وڈیائیا۔ تِنّ رنگ اوس نوں دتے وکھال، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوبلا رہیا چُکائیا۔ تِنّ رنگ کہن اسیں مٹی نہیں خاک، خاکی خاک روپ وٹائیا۔ جس ویلے پیغمبر گر
 اوتاراں ملے دات، داتا دانی جھولی پائیا۔ اوس ویلے سانوں رکھے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ بھولی جہی دیوے اکھ، سُنیہڑے وچ
 سمجھائیا۔ ویکھو ویکو کیسے نہ ہاٹ، گر اوتار پیغمبر قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ اکو پرم پُرکھ دی رکھو آس، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔
 جگ چوکرئی رکھکے پورا وشواس، بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ تِنّ رنگ
 کہن اسیں سوہنے چنگے، ستھرے نظری آئیا۔ ایہ لہنا دینا گوداوری گنگے، جمنا سُرستی سپس نوائیا۔ جس ویلے پرہ نے اُتھج
 سیتج کھیل کھلاؤنا جیرج انڈے، ترے گن ناتا پنج تت جڑائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس ذات بنائی بندے، بندگی وچ سمجھائیا۔
 ست دھرم دے لا کے دھندے، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے رنگ کہن اسیں پرہ چرناں وچ ٹنگے، جتھے اپنا حُکم
 ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا بھيو رہیا کھلائییا۔ تِنّ رنگ کہن اسیں کیتی ارداس، در ٹھانڈے دتی

سُنائیا۔ پرہ تیرا کھیل تماش، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ کد ساڈی پوری کریں آس، آہستہ آہستہ پنڈھ مُکائیا۔ اسپں چاہندے تیرا جگت وچ دئیے ساتھ، لوک مات وڈیائیا۔ چرن پریتی بجھے نات، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیا۔ چار ورن بنائیے اک ذات، دُتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ جدھر تکیئے تیرا واس، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پٹھ ٹھوک کے کہے شاباش، واہ واہ وڈی وڈیائیا۔ جس ویلے کلجگ ہوئی اندھیری رات، نرگن نور کران رُسنائیا۔ گر اوتار پیغمبران بھلے بات، گاتھ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ اوس ویلے جن بھگتاں کھولاں راز، پڑدا آپ چُکائیا۔ اوس ویلے تون میرا میں تیرا مار آواز، سوئے جگت اُٹھائیا۔ تے رنگ کہن اوس ویلے کی کریئے اسپں کاج، کرنی دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ لیکھا وچ مات، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ جس ویلے ستجگ چلے رواج، دھرم دی دھار بدلائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا بدل دیوے سماج، سمگری دُھر دی ونڈ ونڈائیا۔ اک اکلا سیس سہائے تاج، تاجاں والے خاک ملائیا۔ تُساں تتاں آؤنا بھاج، بھجنا واہو داہیا۔ اپنا وڈا سمجھنا بھاگ، حصہ لہنا جھولی ڈاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھنی آگ، آگنی تت تپائیا۔ دُرمت میل دھوے کوئی نہ داغ، پت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ آتم جوت نہ جگے چراغ، اندھ اندھیار نہ کھئے مٹائیا۔ کنت ملے نہ کیسے سہاگ، جگت رنڈیا نہ کھئے کٹائیا۔ اوس ویلے پرہہ کریا کرے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں دس کے سوہنگ جاپ، ترے گن ناتا دئے ٹرائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پت پت پت بنائیا۔ تُسین تے رنگ سُن لو ساچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ چوتھے جُگ دا چوتھا سمت جس ویلے مہینہ چڑھیا وِساکھ، واہ واہ خوشی منائیا۔ تہاڈا لہنا دینا کران بے باق، پچھلا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیواں دات، ائمٹری دات ورتائیا۔ سوہاوت بنا کے رات، مستک ٹکے دیاں چُھپائیا۔ اوس ویلے حاضر ہون گر اوتار پیغمبر تریلوکی ناتھ، ناتھ اناتھان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رنگت اکو دئے رنگائیا۔ تین رنگ کہن سانوں ہوئی خوشی، خوش قسمت نظری آئی۔ ساڈی اودھ رہی مکی، پرہہ دیوے مان وڈیائیا۔ اسان مٹی نہیں رہنا سکی، سچ دئیے سمجھائیا۔ جتھوں امرت دھار پُھٹی، اُنھوں امرت رس دینا چکھائیا۔ ساڈی پریت اچے نہ ٹٹی، نو سو چرانوے چوڑی جُگ دھیان لگائیا۔ پرہو تیرے گر اوتار پیغمبر کٹ کے گئے بُتی، بُتخانے وچ سہائی۔ دھن بھاگ میری تیرے نال موئی رتی، رت رتڑی ویکھ وکھائیا۔ سچ تیوہار ساتھوں پُچھیں، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ اسان ہن بند نہیں رہنا وچ گٹھیں، باہر نکل کے رنگ دینا چڑھائیا۔ بھگتاں دی انتر میل

کرنی سُچی، سنجم اک سمجھائیا۔ ساچی وست جائے نہ لٹی، گھروں لُٹیرے دینے کڈھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کٹی، کوٹ جنم دا پینڈا دینا مُکائیا۔ جن بھگتو لکھ چوڑاسی وچوں ٹہانوں چُھٹی، چُھٹکارا دُھر دا دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد دی انت تک دھار رہن نہ دیوے گجھی، گجھا بھید ابھید ابھیو سارا دئے کھلائییا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ لچھمن سنگھ گرمیز سنگھ دے گرہ پنڈ رُڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

ڈھائی انچ لکڑی دی گئی، چار کُنٹ طُول عرض نہ ونڈ ونڈائیا۔ ایہہ گر اوتار پیغمبران دی دھار انڈیٹی، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ ایہدے اُتے لکھی جاندی اوہ چٹھی، جس دے حرف حرُوف نہ کھئے بنائیا۔ ایہدی سمجھ نہ آوے کوئی متی، سند ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبران ایسے وچوں اگئی سیکھیا سیکھی، جو سخر چوٹی چڑھ کے دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل کھلائییا۔ ڈھائی انچ دی گئی کہے میں دساں اپنی بات، باطن دیاں جنائیا۔ جتھے نہیں کوئی قلم دوات، کاغذ نظر کھئے نہ آئیا۔ کاتب لکھے نہ کھئے کتاب، اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لہنا جانے نہ کھئے حساب، نسبت سمجھ کھئے نہ آئیا۔ حصّہ ونڈے نہ کوئی باب، بابت پرہ دے بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ سجدہ دے نہ کوئی آداب، ڈنڈاوت سیس نہ کھئے جھکائیا۔ محل اٹل نہ کھئے محراب، محبوب نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے نہیں ناد آواز، راگنی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جھگڑا نہیں سوال جواب، جواب طلبی نہ کھئے وکھائیا۔ اوتھے کھیل پرہیو مہاراج، راجن راج آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا بھیو دئے کھلائییا۔ ڈھائی انچ کہے میں لمی چوڑی دساں لکڑی، لکڑبارا سمجھ نہ کھئے پائیا۔ تول تلی نہ کیسے تگڑی، ترازو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری سمجھ نہ آئی کیسے شوڈر ویش براہمن کھتری، چھتردھاری گئے پھیریاں پائیا۔ لیکھا جانے کوئی نہ پتری، پترکا دے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا رسیا کھلائییا۔ ڈھائی انچ کہے میری ویکھو اگئی گئی، گئیاں گین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سادھ سنت فقیراں اندر اک انگشت دھار ڈھکی، حد حد وچ بندھائیا۔ گر اوتار پیغمبران ڈھائی انچ اک پرکاش والی دھار رکھی، جو کایا مندر اندر کرے

رُشناٹیا۔ اس دے چار کُنٹ شرع زنجیر دی رسی، جو پُرکھ اکال دتی بندھائیا۔ شبدي حُکم نال کسی، گنڈھ اُتے نہ کھئے سمجھائیا۔ بنا گوبند توں ہور کیسے نہ دسی، اشارہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے بے ایمان ہووے جیو لکھ چار اسی، اصل رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے بے بسی، اپنا بل نہ کھئے دھرائیا۔ ساچی دے کوئی نہ ہئی، ساچا ونج نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر پچھلی لیکھے لاوے کھئی، کھٹکا اگلا دئے چکائیا۔ ڈھائی انچ دی تھان پُرکھ اکال اپنی جوت پرگٹاوے سمرتھی، جس دا اگا پچھا نظر کھئے نہ آئیا۔ دو جہان پڑھائے دھر دی پٹی، پٹنے والا نال ملائیا۔ بھگتاں لوڑ رہے نہ گتی، سورگ بہشت نہ کھئے سمجھائیا۔ کتھا کہانی دھر دی دس کے سچی، سُچ سنجم اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا رنگ اک دکھائیا۔ گئی کہے میرا ڈھائی انچ دا نُقطہ، دسم دواری توں آگے نظری آئیا۔ جتھے سنتاں بھگتاں دا پینڈا مُکدا، آگے منزل بے پرواہیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جھکدا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ اوتھے جیکارا اکو ٹک دا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا ہووے چکدا، کلمہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا گھر سہنجنا سہائے سکھ دا، دھر دا نور کر رُشناٹیا۔ لیکھا مُکا کے کایا بُت دا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ چار جگ دی کوڑی کریا پُندا، بوٹا کوڑ رہن نہ پائیا۔ ست دھرم دا بیج اگئی سٹدا، دھرنی دھرت دھول دھول اُچجائیا۔ لہنا جان مانس منکھ دا، بھیو ابھیدا آپ گھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ گئی کہے میں ڈھائی انچ چار چوہ طرف، سوہنا رنگ دکھائیا۔ میں ودیا پڑھی نہیں کوئی حرف، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ویکھاں جو نرگن دھار آیا پرت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دی سب دے نال شرط، شرع رہیا بدلائیا۔ بھاگ لگا کے اُتے فرش، فیصلہ حق سُنائیا۔ لیکھا جان عرش، عرشی پریم دیا کھائیا۔ سب دا لہنا دینا پور کر کے قرض، اپنا پنڈھ چکائیا۔ صدی چوڈھویں گر اوتار پیغمبران ویکھے فرض، نرگن نرگن لئے اُٹھائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے اندھیر گرد، گردش میٹے جگت لوکائیا۔ گئی کہے ایہہ کھیل اسچرج، جو اچرج لایا رہیا ورتائیا۔ بن کے داتا جودھا سوربیر مردانہ مرد، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبران من کے عرض، آرزو سب دی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گئی کہے میں دسن آئی واک، واقفکار جگت لوکائیا۔ میں وچولن بنا جس ویلے محمد اُمت تُوں دینا طلاق، ناتا چھٹے کوڑ لوکائیا۔ کھیل ویکھنی اُپر دھرتی خاک، خالق ہو کے

کھوج کھوجائیا۔ میں سندیسہ دیواں آج، دُھر دی دھار دھرم درڑائیا۔ پُرکھ اکال بدل دینا سماج، سماں سمیں وچوں بدلائیآ۔ جن بھگتو جانا جاگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ تن کایا بُجھاؤنی آگ، ممتا موہ مٹائیا۔ گھر سوامی جگاوے چراغ، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ ہنس بُدھی بناؤنی کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ایکنکارا اِکو لُو ارادھ، سمرن سمرن وچ سمائیا۔ جس تُوں مالک کہندے واحد، پیغمبر تُوں الایا۔ اوہ کھیل کرے شاید، شہادت اپنی آپ بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دے وکھائیا۔ گئی کہے میں وچ رہن دینا نہیں کوئی گٹا، ارچن نظر کھئے نہ آئیآ۔ گُرمکھو پوجنا نہیں پتھر وٹا، پتھراں سیس نہ کھئے نوائیا۔ کدھرے چڑھاؤنا نہیں پیسا ٹکا، ٹک ٹکی اِکو نال لگائیا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا اِکٹھا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا جھگڑا مُکنا اٹھاں سٹھاں، گنگا گوداوری جمننا سُرستی نہاؤن کھئے نہ جائیا۔ نیج دھار نراکار نر نرائن کھولے اکھاں، آخر پڑدا لاییا۔ سچ سُنہپڑا دُھر دا دساں، دہ دشا کر پڑھائیا۔ چاواں وچ چار کُنٹ بھجان نساں، نس نس اپنی سیو کھائیا۔ سادھاں سنتاں بھگتاں صوفی فقیراں کہاں اکھاں والیو کھول لُو اکھاں، نیر نین نین اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا آیا حقا، حقیقت دے جنائیآ۔ جس تُوں لہدے مدینہ مگ، مقبریاں اُتے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ گئی کہے میں اِک نشان سرب ڈٹھا، جگت جہان نظری آئیآ۔ جس دا نکلن والا سٹا، سٹیازی جگت لوکائیا۔ جن بھگتو جھگڑا رہنا نہیں پتھر اٹاں، پتن سب دا دینا بدلائیآ۔ دُھر دا دس اگئی چٹھا، سچ فرمانا اِک سمجھائیا۔ جتھے لیکھیا گوبند نے گُرسکھ آ میریا پتا، پت پرمیشور وچ سمائیا۔ اوتھ بیو رہے نہ لکا، اوہلا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جن بھگتو پچھے تسیں پرہ تے سارے کردے آئے غصہ، رُس رُس وقت لنگھائیا۔ دین دیاں دا بہیت سدا گجھا، جگ جگ ویلا وقت اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑا سدا پریم پیار دا بھکھا، پریتی وچ سمائیا۔ اوہ وسے اگے تن وجود جُسا، جس جُسے دا جسم ضمیر آپ بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گئی کہے میرا جوت تُوں پرکاش، کایا مندر سوہیا پائیا۔ ڈھائی اِنچ توں بہتی نہیں دتی دات، پُرکھ اکالے اپنے ہتھ رکھی وڈیائیآ۔ اس توں آگے ملا کے اپنی ذات، جوت وچ سمائیا۔ جتھے نہ کوئی کلمہ نہ کوئی بات، نہ کوئی باطن کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی ڈھولا گیت نہ کوئی شبد دُھن ناد، نہ کوئی شرع آواز سُنائیآ۔ نہ کوئی ممتا موہ وکار آگ، امرت دھار میگھ نہ کھئے برسائیآ۔ نہ کوئی سیوک چیلار گُرنے کوئی دسے داس، مُرید

مُرشد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی پرتھی نہ کوئی آکاش، نہ کوئی ٹکڑا کرے فاش، نہ کوئی تنا نہ کوئی شاخ، نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی رہیا
 آکھ، نہ کوئی ودیا نہ کوئی رہیا بھاکھ، جدھر تگاں پُرکھ ابناش، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گئی کہے میری سہنجنی دسے رات، چوڈاں
 طبق کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گئی کہے جس ویلے کِرپا کری بھگوان، گوبند
 دتی وڈیائیا۔ پہلوں وکھا کے سچ نشان، جلوہ نُور کر رُشنائیا۔ پھر ساچے امرت کرا اِشنان، کایا کُنہہ دتا بھرائیا۔ شبد سندیسہ دتا
 نال زبان، پن اکھراں آپ سُنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ مار دھیان، چاروں کُنٹ پھول پُھلائییا۔ گر اوتار پیغمبراں دا رہیا نہ کھئے گیان،
 ست دھرم نہ کھئے درڑائیا۔ گوبند ویکھ کے ہویا حیران، حیرت وچ سمائیا۔ پھر تگ کے اُپر اسمان، سچ سندیسہ دتا سُنائیا۔ شاہ
 پاتشاہ دُھر سُلطان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائییا۔ گئی کہے جس ویلے گوبند
 نہاتا، ملی مان وڈیائیا۔ کِرپا کرے پرم پُرکھ داتا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہییا۔ سچ سندیسہ اکو آکھا، آخر اک جنائیا۔ جس ویلے
 کلجگ آوے اندھیری راتا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائییا۔ اوس ویلے گوبند امرت رہے کیسے نہ باٹا، پنچم پنچ نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ
 کُریارا مارے ٹھائیاں، لہر لہر وچوں اُٹھائییا۔ اوس ویلے آواں ناٹھا، بھجّاں واہو داہییا۔ گوبند کہیا مینوں ٹیک لین دے ماتھا، نیوں
 نیوں سیس نوئییا۔ میری سُن لے اکو باتا، پریم نال جنائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناشا، تیرے وچ سمائیا۔ ساچے سنتاں دا پورا کریں گھاٹا،
 اوُنتا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہناں دا کایا ماٹی ویکھیں بھانڈا کچا، ساڈھے تن ہتھ پھول پُھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، سچ کرنی کار کمائییا۔ گوبند کہے پرہہ کیوں مینوں رہیا تُنب، ہوئی ہوئی اُٹھائییا۔ مینوں یاد آ گیا جس ویلے لہنا دینا مُکایا سُنہہ
 نِسنبہ، دُرگا دھار پرگٹائییا۔ اوس ویلے امرت دھار اگئی ست سرُویی لیاندی اپنے کُنہہ، جگت ماٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری دھار نے
 تیرا چرن لیا چُم، رس تیرے وچوں پرگٹائییا۔ پھیر چار کُنٹ گھنم، پردکھنا وچ سیس نوئییا۔ تُوں سندیسہ دسیا اپنا گن، سہج نال
 درڑائییا۔ جس ویلے کلجگ اتم سرِشٹی دی درِشٹی تُوں من کلپنا دا کھا گیا گھن، ثابت رہن کھئے نہ پائیا۔ نظر نہ آئے کوئی رکھ مُن،
 مانو سچ نہ کھئے سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائییا۔ گوبند کہے ایہہ کُنہہ نہیں اوہ گھڑا، جو
 گھاڑت پربلاد لئی بنائییا۔ ایسے وچ پرہو بلی دا بچہ ہو کے وڑا، بھگتاں ہویا سمائیا۔ اودوں دا قول اقرار کیتا کڑا، چار جگ دتے

لنگھائیا۔ ہُن سمان بیتیا بڑا، بہڑی بہڑی کر رہے کُرائیا۔ جن بھگتو تُساں نے پوجنا نہیں کوئی مڑھی تھڑا، سپس نہ کھئے نوائیا۔ تہاڈی شہادت دیوے ماٹی بھانڈا ساہمنے تہاڈے کھڑا، سندیسہ اک جنائیا۔ گُرمکھو میرے وچ باہروں بھر دیو جلا، پانی نال سہائیا۔ مینوں ایس دِسدا پُڑکھ ابناشی تہاڈے اندر رلا، ترسنا اگنی دئے مٹائیا۔ ایہو نانک جل گنہ دی دسی کلا، اشارہ کلا دھاری لگائیا۔ میں ضامن، تہاڈا اوس نے پھڑیا پلا، جو پلّو نہ سکے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گھڑا کہے میرا ہور ساتھی، گلی ڈنڈا نظری آئیا۔ جس ویلے پُڑکھ اکال تے شبد دُلارا اک دوجے دے بنے ساتھی، درگاہ ساچی سچکھنڈ تھر گھر وچی ودھائیا۔ دوہاں نے اپنی لائی بازی، کھیل اک ورتائیا۔ پُڑکھ اکال کہا میں ڈنڈا وڈا شاہ تاجی، شہنشاہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ ڈنڈا کہے میں پُڑکھ سلطان، سچکھنڈ نواسی نظری آئیا۔ گلی کہے میں بال آنجان، شبدی ست سوہا پائیا۔ میرے دوویں سرے تھے سوہنے اپنا دسن نشان، نشانہ سچ جنائیا۔ گلی کہے جس ویلے مینوں ڈنڈا لگے سری بھگوان، میں بھجان واہو داہیا۔ میرا نشانہ سری بھگوان، دو جہاناں پھول پھلائییا۔ ایہو ڈنڈا تے ایہو گلی پرہ نے وشنوں دتا دان، ہتھ اکے وار پھڑائیا۔ اوس توں لے کے پھیر برہمے لگا پرچان، پچیاں وانگ کھلائییا۔ برہمے توں لے کے شنکر دتا دان، ہتھوں دوہاں وچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ گلی کہے میں کی دساں حال، ڈنڈا دئے جنائیا۔ جس ویلے پرہ نرگن سرگن بدلن لگا چال، اپنی کار کھائیا۔ اپنے وچوں دھار کڈھی جس نوں بناؤنا اوتار، اوتری روپ وٹائیا۔ اوس نوں دُوروں دتا وکھال، ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ پیغمبراں وکھایا اپنے نال، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ نانک گوبند دسائی چال، چلت اپنا بھو چکائیا۔ پھیر ٹنگ کے سچکھنڈ سچی دھرمسال، اُپر نیچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ ڈنڈا کہے میں سب نوں دسدا رہیا ڈنڈاوت، دھر دا حکم سنائیا۔ گلی کہے میں ویکھدی رہی بناوٹ، دو جہاناں بھجی واہو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے رہے سخاوت، وست امولک جگت ورتائیا۔ اک دن گلی کہے میں کہا پرہو کچھ مینوں دے نیامت، وست امولک جھولی پائیا۔ اوس ہس کے کہا کلیئے جس ویلے گر اوتار پیغمبراں لوک مات پائی بغاوت، بغلگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب دھرم کیسے دی دیوے نہ کھئے ضہانت، بدیاں وچوں بری نہ

کھئے کرائیا۔ اوس ویلے میں آواں صحیح سلامت، نرگن نور کر رُشنائیا۔ تیرا کھیل کر دیواں اچانک، چار جُگ دا شاستر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرا پیار بنا کے بھگتاں دی آمانت، دُھر دا ساتھ دیاں دکھائیا۔ جیہڑے گرمکھ ہوئے آنجانت، اوہناں دیواں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گلی کہے پرہو مینوں زور نال لا دے فاقہ، فیصلہ دے مُکائیا۔ میں چار گنٹ مار کے آواں ہکا، ستیاں دیاں اُٹھائیا۔ پیرو فقیرو پیغمبرو اُٹھو ویکھو اپنا اگمی آقا، عقلاں والیو اکھ کھلائییا۔ سب دا کھولاں تاکا، کراں حساب بے باقا، تیرا سندیسہ کملاپاتا، پت پریشور آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گلی کہے اک ویری میری لہندے نوں دے دے راہ، گلی ڈنڈے نال اڈائیا۔ پھیر میں سب دا لیکھا ویکھاں حساب، کھاتے پھول پھلائییا۔ تیری خبر دیواں جناب، جنابے عالی دینا سمجھائیا۔ کوک سناواں ویکھو پُرکھ اکالا آیا آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کِریا کرنی صاف، سفر سب دا پور کرائیا۔ بنا بھگتاں توں کیسے نوں کرے نہ کدے معاف، گستاخان نوں ملے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک دکھائیا۔ گلی کہے پرہو میری اک عرض، ایہ وی دیاں جنائیا۔ جس ویلے تیرا بھگت بھگتاں دے گھر جھے جودھا مرد، تن ماٹی ملے وڈیائیا۔ اوس دی ونڈنی درد، سہائتا وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لینا ملائییا۔ گلی ڈنڈا کہے اسیں ویکھے پنج جُٹ، پنج تت نظری آئییا۔ جیہڑے پرہ دی دھاروں پئے پھٹ، دُھر دی لے انگڑائییا۔ نراکار نالوں چھٹ، رچنا وچ سہائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جُگ رہے جھک، اپنا حال نہ کھئے سُنائییا۔ رہے اندھیرے گھپ، پڑدا نہ کھئے اُٹھائییا۔ جس ویلے گجری گھر گوہند جیما سٹ، اوس ویلے پرہو نے سگن لیا منائییا۔ پنجاں تتاں نوں پیار نال لیا گھٹ، پھیر گوہند نوں کہا تتاں والا میرا پُت، جہدے وچ ابناشی اچت، جس دی دوچی وار مؤلنی رُت، رُتری جگت وچ مہکائییا۔ میں اپنا آپ اوہدے اندر رکھ دینا سب کچھ، کلمیاں توں پرے کلمہ دینا پڑھائییا۔ سو ویلا وقت پہنچیا ڈھک، پُرکھ اکالا ویکھ دکھائییا۔ جوت نرکار نراکار سب دے وینہدیاں پنجاں تتاں وچ رہیا چھپ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ جُٹ کہے ساڈے نال بادام چھہارے، شہنشاہ دتی وڈیائییا۔ چار جُگ جن بھگت لوک مات رہے کوارے، پرگٹ ہو کے کنت نہ کھئے ہنڈھائییا۔ جہنوں دتے شبد جوت والے اشارے، سمکھ ہو کے سوہیا

کدے نہ پائیا۔ اک چھن وچ پرہلاد دھرو ورگے تارے، سدھنا سین چھن بھنگر پار کرائیا۔ اوہناں ساریاں دے انت آخیری ہارے، جو متتاں کر کر گئے سنائیا۔ جے پرہو لوک مات آویں اپنی وارے، وارتا پچھلی دینی بدلائیا۔ جن بھگتاں نوں چُکیں اپنے کندھاڑے، موڈھیاں اُتے لہنا کُکائیا۔ تُوں اوہناں دا پتا اوہ تیرے دُوہے دُلا رے لاڑے، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اوہناں دے سگن گریاں بادام چُہارے، جس دا لیکھ نہ کھئے وچارے، وچرکے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ بادام کہن ساڈے نال موئی دا تند، تندن تند جُڑائیا۔ جس نوں چرن چُہا کے گیا گجری دا چند، سچے انگوٹھے نال وڈیائیا۔ جس ویلے پہلے دن چڑھیا سی جنگ، کمرکسا تن بندھائیا۔ ایہہ قول اقرار کیتا پُری اند، اند اند وچوں جنائیا۔ جس ویلے پھیر پُرکھ اکال نوں لے کے آواں سنگ، دُھر دا ساتھ بنائیا۔ جن بھگتاں دی آتم سیج مانا پلنگ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ چٹا تے لال دوویں چاڑھ دیواں رنگ، دسم دواری توں آگے سچکھنڈ منزل اک بنائیا۔ مُحبّت وچ بٹھ جاواں تند، جیہڑا تند تنداؤ کٹ کے گج دا ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ موئی تند کہے میرا ساتھی ہور کیسر، قسمت دئے بدلائیا۔ ایہہ قول اقرار یُدھشٹر دے نال کرشن دا وچ تھانیسر، اشوتھاما نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس ویلے کلجگ انت کاہنا دا کاہن آوے سرشٹی نالوں بھگت اُٹھاوے پیشتر، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ یُدھشٹر کہا کیہڑی رت مینوں لکھ دے اُتے پیپر، انکڑے دے بدلائیا۔ کرشن کہا پرہہ دا سمت شہنشاہی چوٹھا جگ چوٹھا سال مہینہ ہووے چیتر، تے کلجگ دی چوڈس تے چوڈھویں والا چند کرے صفائیا۔ اپنیاں بھگتاں آوے ویکھن، نرگن نور کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تلک للائی اک چمکائیا۔ کیسر کہے میں جس نوں تلک لگاواں، دیاں مان وڈیائیا۔ اُس دے پلے بٹھاں دُھر دا ناواں، اک زیرو اک مایا ولوں اک سو اک گنڈھ دیاں بٹھائیا۔ جنان چر اک زیرو نہ ہووے اک، اوناں چر گوبند دا بنے کوئی نہ سکھ، بھویں کوئن کوٹ شاستر سمرت وید پُراں گئے لکھ، لکھیاں پڑھیاں پرہہ نوں ملن کھئے نہ پائیا۔ جس ملیا تِس کریا اپنا ہت، ہتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سوگی کہے میں سگارتی، قیلے دیاں بنائیا۔ میرے پرہو دی آگئی متی، میں مِتراں دیاں جُڑائیا۔ میں رام کولوں سکھیا سکھی، جس ویلے بن وچ رام نے سیتا نوں اپنی چیچی دتی پھڑائیا۔ اوس زور نال کھچی، رام نے

چیک ماری نکھی، سیتا نوں سکھی دسی آئی، اکیاں دا ایکا روپ درسائیا۔ اُس نے اپنی دھوون پٹھی رام دے چرناں اُتے سٹی، نیتر اُپر لئے اُٹھائیا۔ رام نے دوویں ہتھ تھلے رکھکے اوس دی اُپر گچی، تھوڑا لیا اُٹھائیا۔ اوس نوں اوہ کلا دسی، جو ہر گھٹ کرے رُسنائیا۔ پھیر رام نے اوہدے مستک اُتے لکیر کھچی، زور نال دبائیا۔ اوہنووں بنا اکھراں توں دسی چٹھی، جو صدی چوڈھویں رہی سمجھائیا۔ اوس وچ کی دسیا نہ سسا نہ بابا اک پرہ دے نام دی ٹپی، جو ٹپے سارے رہی بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ سوگی کہے میں کی دساں سواد، رسیا رس جنائیا۔ جس ویلے بدر دا اونا کھاہا ساگ، کرشن نے کڑچی چٹ کے خوشی بنائیا۔ اک تھوڑا جہا وچ سی کالا داغ، اوس اُتے نگ دتا گھسائیا۔ جس پنچھی نے بھگت دے گھر سیوا کیتی آج، تتی ہانڈی وچ وڑ کے اپنا آپ تپائیا۔ اس نوں ضرور کراں صاف، دُرمت میل دھوائیا۔ جھٹ کڑچی نے مکھ وچوں کڈھیا واک، سچ نال سُنائیا۔ اوہ کاہنا اک دا دے کے ساتھ، کی تیری وڈیائیا۔ ذرا کلجگ اتم جھاک، دُنیا ویکھ وکھائیا۔ رام کرشن گر اوتار پیغمبران دے ہندیاں سب نے کرنا پاپ، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پہلوں تھادی گیتا دا کرن پاٹھ، پھیر تھادے سروور نہاؤن تاٹ، پھیر مورتیاں نوں اُپر ویکھن گھاٹ، ٹلاں دی کھڑکاون آواز، راز سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گوپیاں والی ویکھن راس، بن کے کاہن تے کاہن ہون بدمعاش، ٹسین گجھ نہ سکو آگھ، ایہ میرا آگمی واک، واکیا دیاں سُنائیا۔ مینوں دس اپنی گجھ بات، جس ویلے ہوئی اندھیری رات، کوئی نہ دیوے ساتھ، کی کھیل کرے اناش، کرنی دا کرتا وڈ وڈیائیا۔ کرشن نے پھڑ کے وچ ہاتھ، لا کے نال ماتھ، دے کے دھر دی دات، بچن دتا ساچ، جس ویلے ہووے اندھیری رات، پُرکھ اکال آوے آپ، اپنیاں بھگتاں دا بنے باپ، توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، رُوح بُت دوویں کر کے پاک، جنم کرم کر کے معاف، اگلا لیکھا وکھا کے صاف، سُنہنے سُنہرے گود وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا حکم اک سُنائیا۔ کڑچی کہے کاہن مینوں دسیں ساچ، سچ سچ سمجھائیا۔ توں ولیا چھلیا بڑا چلاک، چلاکی وچ نہ دینا بھرمائیا۔ کاہن کہا نہیں ایہ بھوکھت دا واک، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پرگٹ ہووے ساکھیات، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کللیاں چرن پریتی جوڑ کے نات، رنگ دھر دا دئے بنائیا۔ لیکھ بنا کے نال قلم دوات، دردیاں درد وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

لیکھا دُھر دا ویکھ وکھائیا۔ کڑچی کہے مینوں دسدی ہور نشانی، نشانہ دیاں جنائیا۔ جیہڑی شنکر دی سوانی، پاربتی سوہیا پائیا۔ اوہ اک دن بیٹھی سی وچ مسانی، گھنگٹ ٹیڈھی اکھ رکھائیا۔ شنکر میری بدل دے جوانی، جوہن وچ وکھائیا۔ اوس نے مار کے کانی، کائنات دتا درڑائیا۔ کلیئے ایہ پنج تت فانی، رہن کئے نہ پائیا۔ تُوں اج میری تے پھیر بیگانی، دُھر دا ساتھ نہ کئے نبھائیا۔ اُس نوں ہوئی حیرانی، نیوں کے سیس جھکائیا۔ شنکر کہا تک اُپر اسانی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ پاربتی کہے سوہنا سہنجنا دُپٹا، نین مُندھاری ویکھ وکھائیا۔ شنکر اج خوشی نال میرا مُکھ ویکھ لے میرے ہتھ وچ دیدے کجھ ٹکا، مایا جھولی پائیا۔ شنکر مار کے ہتھ پٹاں، خالی ہتھ ویکھ وکھائیا۔ اُٹھ ویکھ جوتی نُور لٹ لٹا، زرگن نراکار کرے رُشنائیا۔ جس نے چار جُگ کوڑ مایا دا کھولنا ہٹا، جگت جیو ہلکائیا۔ پاربتی جے تُوں چاہندی پرہو دے چرناں اِکٹھا کر لے گھٹا، اِس توں وڈی دُلت نظر کئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ جس دھوڑی نال چار جُگ دا لیکھا پٹا، پٹیداری گر اوتار پیغمبران لئی بنائیا۔ پھیر کہا نال مخول ٹھٹھا، کتوں پھڑ کے دتی بلائیا۔ پاربتی تیرا شنکر بن جانا وٹا، میری قیمت رہنی نہیں کوئی ٹکا، پریتاں اُتوں پھڑ کے مینوں سیس دین نوائیا۔ جُگ چوکڑی بعد پھیر کرنا کھیل سمرتھا، سب دا لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھا، اوس ویلے گر اوتار پیغمبران دی وشن برہما شو نال مل کے شرماؤنی اکھا، مُکھ گھنگٹ اُٹھا کے کلجگ کوڑی کِریا توں نین شرمائیا۔ پاربتی کہا بھولے ناتھ کی ایہ پجن سچا، سچ سچ دے سمجھائیا۔ اوس کہا ایہ دُھر دا حُکم حقا، حقیقت وچ سُنائیا۔ ضرور ابناشی کرتا تو نو چار پچھوں آوے تھھا، بن کے پاندھی رابیا۔ اوس ویلے ساتوں سب نوں ہووے تھٹھا، جگت مذاق وچ دُہائیا۔ ابناشی کرتے چار جُگ دا وچھڑیا بھگت سہیلا کرنا اِکٹھا، گرمکھ اپنی گود بہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھا کے تپا، دو جہان دے ٹاپوآں توں باہر دینا لنگھائیا۔ جتھے شرم وچ نہ شرماؤن اکھاں، جوتی نُور لٹ لٹا، ظہور ظہور وچ رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ رہیا درڑائیا۔ دُپٹا کہے میں سب دے اُتے پاواں پڑدا، سیوا دُھر دی مات کھائیا۔ جو پرہ دا ہووے بردا، اُس دے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ ایہ کھیل اوس دے گھر دا، جو بھگت گھرانے رہیا وسائیا۔ جن بھگتو نو دن توں بعد ایہ وبار ویکھو وکھرا وکھرا، وکھری کار کھائیا۔ جو اپنا آپ آد جُگادی بدلنہارا پترا، شبد شبد وچو اُٹائیا۔ جس توں سب توں بنیا رہے خطرہ،

خاطر وچ بھجن واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، چار جگ دے بھوکھت واک پورے کرے پچناں، قول اقرار کیتا بھل کدے نہ جائیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

سری بھگوان کہے سُن چیت چاترک، چاترک گُرمکھ دے بنائیا۔ من کلپنا رہے نہ کھئے ناستک، کوڑ کڑیا را دینا گوائیا۔ پریم
پریتی انتر کر آستک، اشارہ دُھر دا نام لگائیا۔ اکو ناتا جڑے پرم پُرکھ واستک، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ وشنوں لے انگڑائی اُتے
سیجا باسک، سانگو پانگ بھیو کھلائیا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھنا جو اج تک، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھول پھلائیا۔ آد دا
سگن جو سانہ کے رکھیا چوڈس دی رات، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دُھر دا بھیو درڑائیا۔ لکھ چوڑاسی اندر ویکھنا کھیل حال تک
حالت، جہالت کی دین دُنیا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔
چیتر ہو چیتن، چنچلتا دے مٹائیا۔ شبد سُنہیڑا سُن اگتی کن، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹنی منسا من، منسا موہ
وکار گوائیا۔ لالچ جھوٹھ رہے نہ دھن، دھرم دوار دے پرگٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے خوشی غم، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ پڑدا رہے نہ ماٹی
تن، تنوت دینا سمجھائیا۔ سچ پرکاش کر کے نوری چن، اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ بھیو کھلا کے برہم ہنگ، پاربرہم میلا لینا
ملائیا۔ جن بھگت سہیلا ابناشی کرتے گھر پئے جم، دوجی اور نہ کوئی جنیندی مائیا۔ لیکھے لاوے سواس دم، دامنگیر اکو نظری آئیا۔
نہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا مُکا کے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسائیا۔ نو کھنڈ پرتمی
ست دیپ سب دا اکو ہووے دھرم، دھرم آتما پرماٹما ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حکم اک
ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن چیت دُھر دا لیکھا چت وت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ جو پُرکھ اکال کھیل کرے نت نوت، جگ
جگ ویس وٹائیا۔ جگ نیتر کیسے نہ آوے دس، لوچن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کروٹ وچ بدلے کدے نہ پٹھ، سمنکھ روپ نہ کوئی
سُہائیا۔ بن ساچے بھگتاں کدے نہ کرے بت، بتکاری ویس نہ کھئے وٹائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے لکھ، بھوکھتاں وچ وڈیائیا۔ سو

لہنا دینا لئے نچٹھ، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جس دا پرکاش انتر نرنتر سوا گٹھ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھیل کرے اگئی انڈٹھ، باطن اپنا کھیل کھلائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں بن کے دھر دا پت، پت پریشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی مؤلن والی تھت، رت تیرے نال وڈیائیا۔ گرمکھاں انتر آتم لاوے کھچ، سُرتی شبد تار پلائییا۔ مہر مُحبت کارن وڑے وچ، نرگن نرگن میلا سہج سُبھائییا۔ سنت سہیلے بنا اگئی رکھ، رکھیاں مُنیاں پینڈا دئے مُکائییا۔ جو پرہ دی سِکھیا لئے سِکھ، سو سِکھ سِتگر وچ سہائییا۔ مانس جنم لئے جت، آون جاون پنڈھ دئے مُکائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اگئی دیوے چٹ، فرمانے وچوں رانا اپنا حکم سُنائییا۔ پُرکھ اکال کہے سُن چیتر کھول کے نین اکھ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ پرہ دا کھیل ویکھ پرتکھ، پاربرہم رہیا درڑائییا۔ جگ چوکڑی جو کر کے بیٹھے رہے ہٹھ، ست سننوکھ وچ سہائییا۔ دوس رین رہے رٹ، رٹا میٹ جگت لوکائییا۔ انتر انتر واسطہ رہے گھت، نیوں نیوں سپس جھکائییا۔ برہوں ویراگ وچ اُبلدی رہی رت، اگئی آگ نہ کھئے لگائییا۔ سدا بولدے رہے سچ، تونہی تونہی راگ سُنائییا۔ کھیل ویکھدے رہے کایا ماٹی کچ، کنچن گرھ دھیان لگائییا۔ جے پُرکھ اکال دین دیاں پردے اندر جاوے وس، واسطہ اپنے نال رکھائییا۔ نچھر جھرنا امرت دیوے رس، رسنا رس دیوے مُکائییا۔ شبد اناد سُنا انحد، نادی دُھن دئے اُچائییا۔ جوتی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دئے مٹائییا۔ آتم پرما تم دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائییا۔ تُوں میرا میں تیرا دسے گاتھ، سوہنگ آد انت شبد پڑھائییا۔ سنت سہیلے بٹھائے اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اکو دھرم بنائے کائنات، کلمہ حق حق سُنائییا۔ اکو محبوب ملے ساچ، محراب مُحبت وچ وڈیائیا۔ اکو سندیسہ دیوے خطاب، خطوطاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو سجدہ دسے آداب، نمستے بندنا ڈنڈاوت اکو دئے سمجھائییا۔ اکو نام مدھانا آواز، راج اکو دئے پلائییا۔ اکو نیتر سارے جاون جاگ، جنہاں اُپر رحمت آپ کھائییا۔ اکو روزہ نماز دسے بانگ، ازاں اکو اک دئے سمجھائییا۔ اکو اُچائے اپنا ویراگ، ویری اندروں دئے کڈھائییا۔ اکو کھیل وکھائے تربینی ایدھیا پراگ، پرا پسنی مدھم بیکھری راگ سُنائییا۔ اکو دپیک جوت جگائے چراغ، چراگاہاں وچ لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو ترے گن اتینا بُجھائے کوڑ دی آگ، ترسنا ترکھ گوائیا۔ اکو صاحب سِتگر دین دنی دا بدل دیوے سماج، سچ سمگری اپنی آپ ورتائییا۔ ست دھرم دا ست ستواد بنا کے راج، رعیت ویکھے چار کُنٹ دہ دشا تهاؤں تھائییا۔ گرمکھاں ہنس بُدھی

بنائے کاک، وشٹا کوڑ نہ کھئے پھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل آد جگاد، جگ چوکرئی دیونہارا دات، داتا دانی گہر گمبھیر بے نظیر اکو نظری آئی۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

دھرم دھار کہے میں دُھر دی ٹپی، ٹیکا ٹپنی ویکھاں جگت لوکائی۔ کلجگ وچوں ستجگ پرہ دے نام دی بدل دینی لپی، دُھر فرمانا اک سمجھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن دی ویکھنی دھرم دی سکھی، ساکھیات سوہبا پائی۔ جیہڑی دھار گر اوتار پیغمبر لکھی، لیکھا بنیا قلم شاہیا۔ گوبند والی کھول کے چٹھی، بن اکھراں کھول کے دینا درڑائی۔ جس دی دھار سدا سد نیکی، نیکیوں وڈے دئے بنائی۔ سمجھے کھئے نہ منی رکھی، ودیاوان نہ کھئے درڑائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ ٹپی کہے میری قیمت پائی روداس ٹکا، پرہ دے ہتھ پھڑائی۔ میں آتم پرما تم بناواں سکا، سجن سچ ملائی۔ جن بھگتاں کھولاں اکھاں، آخر دیاں درڑائی۔ دُھر سندیسہ دیواں حقا، سچ سچ سمجھائی۔ چار کُنٹ دہ دشا تگاں، دو جہان ویکھ وکھائی۔ کس ویلے پُرکھ اکال آوے نسا، بن بن پاندھی راسیا۔ جن بھگتاں گلوں نڑاوے پھاسی رسا، چوراسی رہن کھئے نہ پائی۔ سچ پریتی دیوے گیہا، انملی دات ورتائی۔ ٹپی کہے جے کوئی پرہ پُرکھ دا سمجھ جاوے پیا، پتے لکھن دی لوڑ رہے نہ راتیا۔ اکو بنا نمبر توں لگ جائے ٹھپا، ٹھوکر دو جہان لگائی۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹ جائے صفا، ملیجھ رہن کھئے نہ پائی۔ چار جگ دا حکم ہووے رفع، ستجگ سچ وجے ودھائی۔ دین مذہب ہوئے کوئی نہ خفا، غصہ غم نہ کھئے وکھائی۔ بن بھگتاں کسے ہتھ نہیں آؤنا نفع، گھاٹے وچ جگت لوکائی۔ ٹپی کہے جنہاں نے ہا ہا ٹپی والا سسا ہوڑے نال ملا کے سوہنگ جیا، رسنا گیت لائی۔ اوہناں تن وجود کدے نہ تپا، ترے گن نظر کھئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال ملے سکا، ہر سجن دُھر درگاہیا۔ آتم پرما تم ناتا جوڑے پگا، پارپرہم میلا میلے سہج سُبھائی۔ کلجگ کوڑی کرپا ممتا موہ وکار کرے اکٹھا، وہندے وہن دئے رڑھائی۔ سو گرُمکھ سورا نوجوان سچا، پچہ پرہ دا سوہبا پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک درڑائی۔ ٹپی کہے میرا آتما دے نال نشان، چکر اپنا دیاں وکھائی۔ جس دی دھار کھیل مہان،

مہما اکتھ نہ کھئے درڑائیا۔ ٹپی کہے میرا روپ گوبند دی کمان، جو چلہ چڑھائے شہنشاہیا۔ جس دی مہما کرے نہ کھئے زبان، رسنا گیت نہ کھئے سُنائیا۔ میں سرب آتما اُتے کراں کمان، حُکم منّ کے دُھردرگاہیا۔ ایہو روپ محمد توں چند دکھایا اُتے اسمان، جو چند چند ستار صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ ٹپی کہے مینوں ویکھو ہاپے اُتے، ہنگ برہم روپ وٹائیا۔ میں بھگت سہیلے اُٹھاواں سُتے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گُرمکھ رہن نہ دیواں لُکے، پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جنہاں دے جنم دے پینڈے مکے، اوہناں میلا سہج سُبھائیا۔ جو جُگ چوکری رُسے، تنہاں لوں ملائیا۔ جیہڑے پُرکھ اکال جھکے، تنہاں در دروازہ دیاں سُبھائیا۔ جو سوادھان ہو کے اُٹھے، اپنی لے انگڑائیا۔ اوہناں دا پریم کدے نہ تھے، تٹییاں پرہ دے نال جڑائیا۔ ٹپی کہے جیہڑے گانے راوی دے کندھے بٹھے چٹے، گٹاں نال سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ ٹپی کہے میں بھگت جنان دی ٹوپی، سپس تاج سُبھائیا۔ جس ویلے کرشن کھیل کیتا سی نال رادھا گوپی، پریم پیار جنائیا۔ اوس ویلے اُس نے کھیل اگتی سوچی، اپنا دھیان لگائیا۔ کلجگ ویکھیا آؤنا رُوداس چمارا موچی، ذات ہین وڈیائیا۔ بھکھے رہنا جس دی کار گزاری روزی، رازق رزق رحیم ویکھ وکھائیا۔ اُس سندیسہ دتا پریم چوچی، گوبند گُرو وڈیائیا۔ لیکھ لکھاؤنا پرے بودھی، بُدھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ ٹپی کہے میں دین مذہب دے ویکھاں ٹاپو، حصے مانو مانو پائیا۔ میں جگت ونگار کے اتم اکھوں، دو جہان سُنائیا۔ ویکھو اوڑا ایڑا ایڑی سسا الفیے بنان والا اکو باپو، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جو کلجگ اندر ستجگ تھاپنا تھاپو، تھر گھر دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اکو اکھو، آخر اکو کر پڑھائیا۔ ٹپی کہے میں کیوں ادھی گول، ادھا روپ وٹائیا۔ میرا تولے کوئی نہ تول، ترازو نہ کھئے ٹکائیا۔ میں کوک سُنواں بول، نعرہ ہوہو لائیا۔ میرا پورا ہون لگا قول، اقرار گیا آئیا۔ لیکھا چکن لگا دھول، دھرنی دھرت سُبھائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے کوئی نہ رول، پنڈت پاندھا نہ کھئے مُکائیا۔ سو سوامی وسن لگا بھگتاں کول، دُور نیڑا پندھ مُکائیا۔ سچ دوارا ایکا کھول، گھر مندر اک پرگٹائیا۔ دُھر دھرم وجا کے ڈھول، ڈنکا کرے سُنوائیا۔ جو آتم پرما تم جائے مول، مولا وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ ٹپی کہے میں بیٹھی اُتے ٹاپ، منزل ویکھ

وکھائیا۔ کھولان سب دے تاک، طاقتور اک اکھوائیا۔ جھکڑا مُکا کے ماٹی خاک، خالص رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری
 ویکھاں آس، آہستہ آہستہ دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ہونا خاص، خصوصیت دُھر دی دینی درڑائیا۔ جن بھگتاں دے
 وشواس، چار جُگ دا لہنا دینا کر برخاست، درخواست سب دی ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلا رہے نہ کھئے نراس، نراستا سب دی
 دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں دینی آپ شاباش، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھو صدی چودھویں منوآ ہونے گستاخ، من وکار نہ کھئے
 درسائیا۔ دو جہاناں پرہ دے ہتھ کرامات، کرمان دا گیڑا دئے چکائیا۔ جس چار ورن بناؤنی اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش
 اکو رنگ رنگائیا۔ ست دھرم پرگٹاوے دُھر سماج، بدلی کوڑ لوکائیا۔ ٹپی کہے میں ویکھن آئی مات، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔
 جاں تکیا چاروں گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کریا کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دیا کھائیا۔ میری پوری کیتی
 آس، اصل اپنا آپ سمجھائیا۔ کھیل ویکھ پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ گرمکھ ہون نہ دیوان کوئی اداس، کلپنا اندروں
 دیاں کڈھائیا۔ ٹپی کہے جن بھگتو میں سب نوں کراواں پاس، مسل دی فائیل پرہ ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ تیس اک تے کریو وشواس، جو
 وشو رنگ رنگائیا۔ جس دا نور جوت پرکاش، زرویر ڈگمگائیا۔ تون میرا میں تیرا چپا کے جاپ، پرتاپ اپنا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ٹپی کہے جس ویلے مینوں انگد نے الیکا، انگلی سجا ہتھ چھپائیا۔ پرہ نے دسیا
 دُھر طریقہ، بھيو دتا کھلائییا۔ تیرا کسے دے نال نہیں شریکا، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تون اک دے نال رکھیں پرتیا، جو پریم
 بے پروا ہیا۔ جس دا کلمہ حق حدیثا، حضرتان کرے پڑھائیا۔ تیری آسا منسا پوری کرے امید، نرگن داتا دُھردرگاہیا۔ جس ویلے
 کلجگ انت گر اوتار پیغمبر رہیا نہ کھئے نزدیک، دُور دراڈا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا پڑدا دئے
 اٹھائیا۔ ٹپی کہے میں ٹپی نہیں کوئی چکر، چکرورتنی دیاں بلائییا۔ کوڑ فقیر رہن نہ دیوان کوئی فقر، فاقے ویکھاں جگت لوکائیا۔ جس
 دی نظر آوندی نہیں کوئی شکل، جلوہ گر دُھردرگاہیا۔ اوس دے کولوں کلجگ جیوان پٹھی کراؤنی عقل، حق الیقین نہ کھئے کرائیا۔
 چاروں گنٹ اندھیرا تگن، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ من کلپنا سارے نسن، بھجن واپو داہیا۔ ترے گن مایا سادھ سنت پھسن، چچیا
 رہن کھئے نہ پائییا۔ امرت رس کوئی نہ آوے چٹن، ہریا سنج نہ کھئے کرائیا۔ سجن میت سارے ٹھن، پلو جگت چھڈائیا۔ اوس ویلے

صاحبِ سوامی انترجامی دُھر دا نام آوے دسَن، سچ سُنہڑا اک جنائیا۔ جن بھگتاں دے کایا مندر اندر آوے وسن، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ٹپی کہے میرا کیوں نہیں ہیٹھلا حصہ آدھ، آدھیاں دیاں جنائیا۔ اُتے آتما تھلے پر ماتما دوہاں دی سانجھی جد، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھگنو ٹپی کایا دے مندر دی آخیری حد، اس دے اندر سارے چھند، اتم ایسے دی دھار صلاحیا۔ جس دا لما چوڑا نہیں کوئی قد، کھنڈا کھڑگ کر سکے کوئی نہ بدھ، دھرنی خاک رکھے کوئی نہ دب، جس دا لہنا دینا آتم دھار سب، سو سنت سہیلے گرمکھ بھگت لئے لہ، دیوے وڈیائی مان وچ جگ، بھرم مٹائے درس دیکھائے اُپر شاہ رگ، گرمکھ اُچائے دُھر دے ہیرے اگئی نگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنکھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، چار جگ دے گر اوتار پیغمبراں ویکھ بیان، چارے کھانی کر دھیان، سب دا لہنا دینا چکائے آن، پاوے سار زمیں اسمان، پون پانی ہون حیران، ٹپی کہے میرا نکا جہا بیان، بیانا ستجگ رسیا جنائیا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ محلہ جٹ پُرا کپورتھلا ★

نرگن دھار شبد جوت اگئی عرشا، دوس زین گھڑی پل ماس برکھ جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار گروڈار پیغمبراں نال کرے چرچہ، بھیو بھاؤ بھو اپنا آپ جنائیا۔ اگلے سال سب تے پے جانا پرچہ، پراچین دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں سچکھنڈ دواویوں چار گنٹ دا لینا خرچہ، وست اموک دُھر دی دات ہر دئے ورتائیا۔ ست دھرم شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنے نام دا ہون نہ دیوے حرجا، حرجانے پورب پور کرائیا۔ ستجگ تربتا دواپرکجگ جو کردے آئے عرضاں، بینتی وچ اپنی خواہش درڑائیا۔ نرگن نیرویر نراکار نرنکار اوہناں ونڈے درداں، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ ست سوامی انترجامی بھگت سہیلا بن کے دُھر دا بردا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ عرشا کہے میں کراں حق عرضوئی، ست سچ درڑائیا۔ پُرکھ ابناشی دیوے ڈھوئی، در ٹھانڈے مان وڈیائیا۔ جس دا کھیل نہ جانے کوئی، قبران وچ مُرشد دین دُہائیا۔ اوسے دے نام دی اک دروہی، طوبی طوبی کر سنائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ عرشا کہے میں خادم ہو ادھین، اعلیٰ ادنیٰ نظر کھئے نہ آئیا۔ در ٹھانڈے بن مسکین، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ پُرکھ اکال دے تعلیم، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ کلجگ انت ویکھ غم گین، غمی خوشی نہ کھئے بدلائیا۔ تیرا نؤرے نظر نہ آئے سین، جلوہ گر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا ویکھ خاکے زمین، خالص اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک پرگٹائیا۔ عرشا کہے محمدے زلُو زوینے زگز تزی جوتے مجازے نرُو جائزے زجا آسمانے رحمان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ عرشا کہے میں قدم قدیم نواسے یقین نازوگل زسی زامزے مبی چاغستے گزی بھاوستے طبی دو جہاناں دیاوانا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ عرشا کہے میں دیواں سچ رپورٹ، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں انت آخری سال لگئی چوٹ، نگارہ نر نرنکار وجائیا۔ اوس ویلے چار کُنٹ دہ دشا دُھر دے نام دی گھر گھر ہونی توٹ، کایا محبوب ملن کھئے نہ پائیا۔ خالی ہونے بنک دوارے کوٹ، کٹیا اندر نہ کھئے سہائیا۔ نیترونے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق بن سبق گُرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا حُکمے اندر پھرے ملک اُموت، کال مہاکال اپنی کھیل کھلائیا۔ محمد دا پورا کر کے شوق، شک شکوک رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ عرشا کہے میری محمد نال لگی آد پریت، ایشٹ دیو جنائیا۔ اوہناں دی فقیریاں توں باہر وصیت، جس وچ وصلے یار حق خُدائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئی اصلیت، بھیو سکیا نہ کھئے جنائیا۔ جس نے سب دی بدل دینی طبیعت، تابعدار کرے خلق خُدائیا۔ ساچا شبد پڑھ کے اوس نویٹ، ڈنکا اکو اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں صدی چوڈھویں توں بعد پہلے سال سب دی اکو کر دینی ولدیعت، والد والدہ ہر کرتا نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر اوسے تاریخ نوں دین اہمیت، جو تواریخ دئے بدلائیا۔ جس دی سب توں وکھری قومیت، شخصیت اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ عرشا کہے میں کیسے دا نہیں غلام، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ میں حُکم مننا اک امام، جس نوں پیغمبر ویکھن چائیں چائیا۔ جس دے دھرم دا ہونا اسلام، اسم اعظم نور الہیہ۔ حقیقت دا دئے پیغام، کلمیاں توں باہر پڑھائیا۔ امرت دا پلائے جام، بن رسنا رس چکھائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں ودیا چوڈاں سال نوں سب دا کر لئے انتظام، بے انتظامی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی دا کرتا سِری بھگوان بھاگ حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چیت کہے پرہہ میری منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ صاحب سلطان سؤرے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ نام ندھانا دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوت اکالن چاڑھ چند، کلجگ کوڑ اندھیر مٹائیا۔ دھرم جیکار ہووے چھند، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ امرت دھار وہے کنگ، سر سروور اک وپائیا۔ کر پرکاش بند بند، بندی خانہ دے تڑائیا۔ تیرا نور برہم ہنگ، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جھگڑا مکا دے کایا ماٹی چم، کنچن گڑھ اک سہائیا۔ لیکھے لا پون سواسی دم، دامن ہو کے پار کرائیا۔ بھٹکنا رہے نہ منوآ من، منسا موہ دے گوائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی تن، تتوت آپ سمجھائیا۔ سنا راگ بنا کن، سندیسہ اک الایا۔ کلجگ اتم بیڑا بنھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چیت کہے پرہہ دھر دی دے اگتی شکتی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مالک خالق پرتپالک دھر دا عرشی، عرشی پریم نور الایا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ اُپر دھرتی، دھرنی دھول دھول پھول پھولایا۔ سب دی آسا منسا خواہش پوری کر مرضی، مریضان طیب ہو کے شفا دے کرائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے خود غرضی، غرض اپنے نال جڑائیا۔ تیری کھیل نرائن نہ دی، نہ ہر اپنا پڑدا اولہا دے اٹھائیا۔ تیری آتما تیرا نام ہووے پڑھدی، دوجی سکھیا نہ کوئی پڑھائیا۔ تیری منزل اگم اتھاہ بے پرواہ ہووے چڑھدی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ نہرہے کیسے کولوں نہ ہووے ڈردی، منزل پینڈا اپنا پندھ مکائیا۔ سدھی سچکھنڈ دوارے ہووے وڑدی، درگاہ ساچی مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ اپنے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ تون انتر آتم دھر دا بن ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ چرن دھوڑی سرن سرنائی دے خاک، مستک دھوڑی ٹکے لین رمائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹ اندھیری رات، نرگن نور چند کر رُشنائیا۔ تون صاحب سہیلا اک اکیلا سچ دوارے بخش دات، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ ساچے منڈل وکھا اگتی راس، سُرتی شبدی گوپی کابن ناچ نچائیا۔ لیکھے لا گھٹ پون سواس، ساہ ساہ تیری اک وڈیائیا۔ تیرے دوارے جائے نہ کھئے نراس، نراسا وچ آسا دے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ دوارے ٹھانڈے دربار، ہر کرتے منگ منگائیا۔ چیت کہے میں منگان ڈاہ کے جھولی، بھکھک ہو کے آس رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے

بنا اپنے گھر دی گولی، سیوا سچ سچ سمجھائیا۔ بن رنگ رنگت چاڑھ دے کایا چولی، ایتھے اوتھے اتر کدے نہ جائیا۔ تُوں میرا میں
 تیرا آتم پر ماتم دس کے بولی، دُھر سندیسہ اپنا راگ سُنائیا۔ تُوں شبد گرو پرہہ برہمنڈاں کھنڈاں بن اکھا ڈھولی، ڈنکا دے وجائیا۔
 چار کُنٹ دہ دشا پھرے دروہی تیرے نام دی رُوئی، کوک کوک سرب کُرائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت صدی چوڈھویں جگت
 کُریار کھیل دے بولی، ہوئی ہوئی اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے
 الکھ جگائیا۔ چیت کہے میں جگاواں الکھ، الکھ آگوچر اکم اتھاہ دیاں جنائیا۔ جن بھگتاں میلا کر پرتکھ، ساکھیات جوڑ جُڑائیا۔
 سدا لئی کھول دے اکھ، نج نیتر کر رُشنائیا۔ نام بھنڈارا وکھا دے ہٹ، ہٹوانا اکو نظری آئیا۔ غریب زانیاں آتم جھولی دے گھت،
 بھوری بھوری مزہ آپ چکھائیا۔ نو سو چرانویں چوکڑی جگ پچھوں پُکھ اکال تیرا آؤنا ہووے وت، بے وطنان وطن دے سمجھائیا۔
 جتھے اکو تیری گاتھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ منزل چاڑھ اکھ گھاٹ، گھاٹا جنم کرم پور کرائیا۔ مانس جنم آگے رہے کھئے نہ واٹ،
 لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ تُوں شہنشاہ سلطان دُھر دا کلایات، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ سب دی پوری کر دے آس، منسا
 اپنے وچ ملائیا۔ دھیج دھرم دے دھرواس، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ چیت کرے میں نیوں نیوں لاگاں پگ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کِریا کر سورے سرگ، صاحب تیری
 سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بجا آگ، چار کُنٹ نہ کھئے کھپائیا۔ حق دوار دس جج، حاجت سب دی ویکھ وکھائیا۔ تُوں نور الابی
 اکئی رب، یامین تیری سرنائیا۔ جگت جگت میٹ دے حد، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلے اُپجا اپنی جد، پُشت پناہ ہتھ
 ٹکائیا۔ میں اُچی کوک پکاراں گج، گج وانگ ہو سہائیا۔ تیرے سنت سہیلے تیرا درشن کرن رج، رجو طمو ستو ست وچ سمائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ چیت کہے میں در تیرے دا منگتا،
 بھکھاری نظری آئیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن پنڈتا، ست ستوادی دے سمجھائیا۔
 تیرے در تے کران متتا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ منوا کرے کوئی نہ علت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جو جگ جگ لیکھا رہیا
 لکھدا، اوہ پورا دینا کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ پتھر اٹ دا، ماٹی خاک نہ کھئے لڑائیا۔ تُوں پُکھ اکالا دین دیا لا گہر گمبھیر آتم پر ماتم رہیں

دسدا، نچ نیتڑ لوچن نین اکھ کھلائیآ۔ پیار پا کے ڈھر دے پت دا، پت پرمیشور گود اٹھائیآ۔ آگے مارگ دسنا اک دا، ایکنکار جنائیآ۔ جو مائو روپ نرالے سکھ دا، ستگر ہو کے وچ جانا سہائیآ۔ اوبدا جھگڑا مٹ جائے نت دا، آون جاون رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیآ۔ چیت کہے میرے دیال، دینن ویکھ وکھائیآ۔ صدی چوڈھویں سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ ڈنک وجائیآ۔ مہربان محبوب مُحبت وچ ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیآ۔ سچ پریتی دیدے دان، دردی ہو کے جھولی پائیآ۔ سچ دوار کریں پروان، پرم پُرکھ تیری سرنائیآ۔ تیری کیرپا توں پرے نہیں کھئے گیان، ملاون والا نظر کھئے نہ آئیآ۔ مہر کر کے لوک مات جن بھگتاں ویکھیں آن، اپنا پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ڈھر دے کاہن، سچ سرنائی دینا مان، ایہمان رہن کھئے نہ پائیآ۔

★ ۱۷ چیت شہنشاہ سمت ۴ پنڈ داؤد پُر ضلع کپورتھلا ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ ★

گوبند پیار دی چھوٹی کرد، قدر گرمکھاں رہی پائیآ۔ غریب نانیاں ونڈے درد، جگ دکھیاں ویکھ وکھائیآ۔ ڈلے دی اندرے اندر دی عرض، بینتی سچ سُنائیآ۔ جس نوں ہووے دی ہووے مرض، ہنگتا کوڑ لوکائیآ۔ گوبند پھیر تیرا کی فرض، سچ سچ دے جنائیآ۔ گوبند ہس کے کہا جس ویلے کلجگ ہووے اندھیرا گرد، چار گنٹ اندھیرا چھائیآ۔ میں زرگن دھار پرگٹ ہوواں جودھا سوریہ مردانہ مرد، نراکار نرنکار اپنا سنگ بنائیآ۔ کھیل ویکھاں فرش عرش، عرش فرش اپنی کار کھائیآ۔ جن بھگتاں جنم جنم دی میٹاں حرص، پورب ہوس پور کرائیآ۔ جوتی شبدی دھار دیواں درس، آدرش اپنا اک جنائیآ۔ اوہ سمت سہاونا سمت شہنشاہی دے چوتھے برس، چوتھے جگ پڑا لاپیآ۔ چار گنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن پٹھی کراں نرد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ چھوٹی کرد کہے میں جگ جگ ویکھی قتل گاہ، قاتل مقتول دھیان لگائیآ۔ گر اوتار پیغمبر پردے وچ را، رہبر بن کے بھجن واہو داہیا۔ شبدی شبند سنڈیے دیندے رہے صلاح، کلمیاں وچ وڈیائیآ۔ ناؤں زرنکارا گئے جنا، شاہ سکدارا

اک درسائیا۔ بھوکھتاں وچ گئے لکھا، اِشٹاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس ویلے جلوہ گر آوے آپ خُدا، جگت تکبری دئے مٹائیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، جہالت ویکھے خلق خُدائیا۔ صاحب سوامی پھیرا پا، انترجامی پڑدا لاپیا۔ نام کھنڈا برہمنڈاں اِکو دئے چمکا، دو جہاناں نظر کیسے نہ آئیا۔ من کلپنا کورئی کرپا دنگا دئے مٹا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ سمجھائیا۔ کرد کہے میں ویکھیا قادر، قُدرت دا کرتا نظری آئیا۔ دو جہاناں جودھا سورپیر بہادر، بلدھاری دُھدرگاہیا۔ جو گر اوتار پیغمبران بناؤندا رہیا سوڈاگر، جگت ونجارے رُپ وٹائیا۔ درگاہ ساچے سچ دوارے دیندا رہیا آدر، مہربان محبوب مہر نظر ٹکائیا۔ سرشٹی درشٹی دین دُنی سب دے کرم کردا رہیا اُجاگر، اُجرت آگے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا درسائیا۔ چھوٹی کرد کہے میں دسٹاں حال قدیم، قُدرت دا مالک دیا کمائیا۔ جس دا وسیرا محل اٹل اُچ مکان عظیم، عالیشان سوہا پائیا۔ جگ چوکرئی کردا رہیا تقسیم، ستجگ تریتا دواپرکلجگ ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر بناؤندا رہیا مُنم، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن راہ پرگٹائیا۔ زرگن سرگن دسدا رہیا سین، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ کھیل کھلاؤندا رہیا لکھ چوراسی نر مدین، تن وجود محبوب اپنا حُکم ورتائیا۔ حُکم دیندا رہیا شبد اگئی گوئی پیشین، پیشتر اپنی کار کمائیا۔ مارگ دسدا رہیا نوین، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا آپ چُکائیا۔ کرد کہے میں سب توں نیکی، نیکیوں وڈے دئے بنائیا۔ میں جاچ شبد کھنڈے توں سیکھی، جو سچکھنڈ سوہا پائیا۔ میری وارتا چار جگ کیسے نہ ڈٹھی، کاتب قلم نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ اتم مار دُبٹھڑ پٹی، درگاہ ساچی حال سُنائیا۔ پرہو میں مل گئی وچ مٹی، مینوں ملی نہ مان وڈیائیا۔ آہ لے اِشٹبھج والی چٹھی، جو تیری دیوا دُرگا پھڑائیا۔ جس دے پچھے بنی ٹپی، ٹپا آگے نہ کھئے درڑائیا۔ تیری دھار آگے کھئے نہ دسی، دہ دشا پھول پھلائییا۔ صدی چودھویں آئی وچی، دُکھاں وچ گر لائیا۔ تیری بدل کے آگئی متی، متر پیارا دئے گواہیا۔ جن بھگتاں انتر دھار دے مٹھی، رس اپنا آپ چکھائیا۔ کھیل وکھا جگت انڈٹھی، جگ نیتز نظر کھئے نہ پائیا۔ جو آتما تیرے دوارے وکی، قیمت اوہناں دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر پڑدا دے اُٹھائیا۔ کرد کہے میں سب دا کراں قدر، قُدرت تیری ویکھ وکھائیا۔ پرہ میری پوری کر دے سدھر، سدھنا صاف ہو کے دئے دُبائیا۔ جیہڑا کردا سی بگرے قتل، قتل گاہ بنائیا۔ جس ویلے وکھایا توں اوس نوں اپنا

وطن، پڑدا انتر اٹھائیا۔ اُس کر کے پریم دی بدن، بینتی تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ تُوں خوشیاں نال لگوں ہسن، تالی دتی وجائیا۔ پریم نال کیتا چن، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کریا سرشٹ سبائی لگی پھسن، دھرم دھار نہ کھئے پرگنائیا۔ سنت سہیلے کوڑ گڑیارے پرہ چرن دواویوں لگے نٹھن، بھجن واہو داہیا۔ جگت آسا کارن پرہ دا نام سارے چن، نراچھت نظر کھئے نہ آتیا۔ کایا ماٹی بھانڈے ہوئے سکھن، وست حق نہ کھئے وکھائیا۔ ترے گن مایا اگ لگی مچن، چار کُنٹ نہ کھئے بھجائیا۔ گر اوتار پیغمبر پت نہ رکھن، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ من کلپنا سارے ٹپن، کوک کوک دُہائیا۔ کس بدھ اوس ویلے بھگتاں آویں پیج رکھن، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سدھنے اوہ ویکھ کرد چھری، ساچی شرع دیاں درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ جیواں آسا ہوئی بُری، بُریار دسے لوکائیا۔ سب دی منسا ہوئی نگری، ستگر شبد نہ کھئے شنوائیا۔ مایا ممتا وچ جائے رڑھی، نام مہانا ونجھ نہ کھئے وکھائیا۔ پتا تگے اپنی کڑی، نیترا اکھ اٹھائیا۔ سرتی رہے کیسے نہ جڑی، شبد رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دین دُنی جاوے رڑھی، اگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھو ابھیدا دئے گھلائییا۔ پُرکھ اکال کہے سدھنے تگ لے اپنی کرد اوہو حقیقی، حق دیاں جنائیا۔ جس وچ رہی نہ کیسے کوئی توفیقی، تحفہ دیوے نہ دُھر خُدائیا۔ دین مذہب بنے شریکی، لاشریک میل نہ کھئے ملائییا۔ اوس ویلے صدی چوڈھویں جانی بیٹی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکال سب دی بدل دیوے ریتی، ریتیوان ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیتی، مصلّا اکو دئے سمجھائیا۔ ویکھو کھیل جگت انڈیٹھی، انڈیٹھری کار کھائیا۔ جن بھگتاں لا اک باغیچی، مالی ہو کے سیو کھائیا۔ جیہڑی گوہند خُون دھار کڈھ اپنی وچوں چیچی، مستک ٹکے دُھر دا رنگ رنگائیا۔ ساچا کلمہ دس نام حقیقی، سچ سچ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا دُھر دا گھر، گرہ مندر اندر پڑدا آپ اٹھائیا۔ سدھنا کہے میں کرد کی تگاں، نیترا اکھ گھلائییا۔ میں تیرا وکاری بچے، وبھجاری نظری آتیا۔ تُوں صاحب سوامی سچا، سچ تیری سرنائیا۔ میریاں شرماون تیتھوں اکھاں، نیترا نین نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرے چرن کول ڈھٹھاں، منگاں اک سرنائیا۔ پرہو سدا غلطیاں بُندیاں پنجاں تتاں اٹھاں، صاف نظر کھئے نہ آتیا۔ تیرے اگے واسطہ گھتاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ صدی چوڈھویں سب دیاں ماریاں جانیاں متاں، بُدھی بیک نہ کھئے رکھائیا۔ واسطہ پاواں جوڑ کے ہتھاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، بیو ابھید دے کھلایا۔ سدھنا کہے میرے مہربان، مہبان تیری سرنائیا۔ میں منگاں منگ بن آنجان، بُدھ ہین اکھوئیا۔ کلجگ اتم ویکھ مار دھیان، تیری بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ شرع شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ ست دھرم تے دسے نہ کوئی انسان، انسانیت ناتا گئی ٹڑائیا۔ تیرے سنت سہیلے جن بھگت انتر انتر کُراں، کوک کوک سنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گان، گات گاتا گے ودھائیا۔ اوہناں کس بدھ ملیا آن، ہر پرہ ساچے دے درڑائیا۔ ابناشی کرتا کہے سدھنے کر دھیان، صدا اک سنائیا۔ میں خالق پرتپالک والی دو جہان، لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ جس ویلے میرا ویلا وقت پہنچیا آن، گھڑی پل اپنی ونڈ وکھائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہوواں نرگن دھار نوجوان، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے گرمکھ لوں پچھان، لکھ چوراسی وچوں پھول پھلایا۔ در گھر ٹھانڈے سوامی ہو کے انترجامی ہو کے ملاں آن، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا پردہ رہیا اٹھائیا۔ پڑدا چک کے مٹاواں اوہلا، بیو رہے نہ رائیا۔ کر پرکاش کایا چولا، چولا چولے وچوں بدلائیا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ نرگن دھار ہو کے مؤلا، ہر گھٹ ویکھاں چائیں چائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا تگورؤلا، دہ دشا پھول پھلایا۔ جن بھگتاں بہار کراں ہوؤلا، کرماں گنڈھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو دساں دھر دا ڈھولا، تُوں میرا میں تیرا دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا پورا کراں اقرار قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے وکھائیا۔ سدھنے ایسے تیری کرد نوں لاواں دھگا، جو ہتھوں دتی سٹائیا۔ قصائی کوئی رہن نہ دیواں مدینہ مکہ، مقبریاں والے نال ملایا۔ جن بھگتاں دا ناتا کراں پگا، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑائیا۔ آتم پرما تم بنا سکا، سجن اکو اک اکھوئیا۔ لہنا دینا دیواں ہتھو ہتھا، جگت ادھار نہ کھئے وکھائیا۔ سب دے انتر نرنتر اپنے نام دی بھر کے ستا، ست ستوادی ہو کے دیا کھائیا۔ نیج نیتر کھول کے اکھاں، گھر گھر کراں رُسنائیا۔ بھگتاں دے اندر بہہ کے وسوں، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ کلجگ زین اندھیری میٹاں مسّا، املوس پڑدا آپ اٹھائیا۔ دھر دا مارگ اکو دساں، دہ دشا کر پڑھائیا۔ جن بھگت تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جاپ چپا، نام اکو اک وڈیائیا۔ دھردرگاہی دے کے اگئی گپھا، شبہ بھنڈارے نال بھرائیا۔ پچھلی کرپا کر کے رفع، رفاقت اکو نال جڑائیا۔ تیری نکئی کرد دا نفع، جن بھگتاں دی جھولی پائیا۔ پھیر اٹھ جائے ملیچھ دی صفا، کوڑی کرپا کرے صفائیا۔ دھر دی دھار حکم لگا کے دفعہ، جس دی ہندسا

ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال کدے نہ ہووے خفا، کرماں دی سزا دئے بُھگتائیا۔ اوناں چر لگے نہ کیسے نوں پتہ، جِنّاں چر نہ آپ
 سمجھائیا۔ بھیو پائے نہ کوئی تپا، تیشر اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبران دا کلجگ لہنے دا ختم کیتا ٹپّا، آگے مُنیاد نہ کھئے
 ودھائیا۔ چار جُگ دا لیکھا ٹھپّا، مہر اپنی نام لگائیا۔ آگے بھگتاں مارگ دس کے سچّا، سچ سچ جنائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی کوٹھا
 کچّا، کنچن گرھ سُہائیا۔ ست دھرم دا کھول کے بٹّا، اکو ونج وکھائیا۔ پرہ دے نام دا پوجا پاٹھ وچ آگے لئے نہ کوئی پیسا ٹکا، ریتی
 نیتی دینی سمجھائیا۔ جیہڑا مُلا شیخ مسائک پنڈتاں پرہ دے نام اُتے گپھا چھکا، سب نوں دینی سزائیا۔ رائے دھرم اوہناں دیاں بٹھے
 نساں، بندی خانہ نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ کرد کہے سُن میرے بھگونت،
 ہر کرتے دیاں جنائیا۔ میں وی ویکھاں تیرا کلجگ انت، انتشکرن پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ میں پہلوں کٹنے جیہڑے تیرے نام دے جھوٹھے
 سنت، ست ست نہ کھئے سہائیا۔ پڑھ کے پُستک دھوکھے دیندے جنت، جُگت سکے نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں تکیا نہیں تُوں سوامی
 کنت، مِلاوا میل نہ کھئے مِلائیا۔ اوہ رہن نہیں دینے پنڈت، جیہڑے اکھراں دی کرن پڑھائیا۔ اوہ گرتھی نہیں رہن دینے جیہڑے پاٹھ
 دے ہوون منگت، گرُمکھاں آگے جھولیاں ڈاہیا۔ سب توں اُم سریشٹ گرُمکھاں دی بناؤنی سنگت، چار ورن اٹھاراں برن کھتری
 براہمن شوڈر ویش نظر کھئے نہ آئیا۔ کرد کہے پرہ میری مِت، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ دے عِلت، شرع نہ کھئے لڑائیا۔
 دھرتی اُتے رہے نہ کوئی تیرا نندک، دُشت دُراچار دے کھپائیا۔ میں سدا منگدی تیرے بھگتاں دی مِلت، مِل مِل خوشی منائیا۔
 دھنّ بھاگ میں تکی دُھر دی اکو سمت، جس دا رُخ نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرا سنسا مٹیا دُور ہوئی چنت، غمی غم خوار دتی گوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست ستواد تیرے دھرم دا ہووے
 صدق، صبر وچ صابر ہو کے اکو نظری آئیا۔

★ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ بلو والی ضلع امرتسر گردھارا سنگھ دے گرہ ★

چیت کہے میں پھردا چار کوٹ، دہ دشا بھجان واہو داہیا۔ پرم پُرکھ دا لبھدا پھراں ثبوت، لکھ چوراسی جیو جنت پھول پھلایا۔ راہ تگان حق محبوب، پاربرہم پت پرمیشور دھیان لگایا۔ نرگن سرگن پار کر حدود، گھر اکو ویکھ وکھایا۔ جتھے نہیں دویت دوج، دتیا بھاؤ نہ کھئے بنایا۔ سچ سوامی جائے سوجھ، انترجامی سوہیا پائیا۔ منزل ملے حق مقصود، درگاہ ساجی وجے ودھایا۔ کلجگ کوڑی کریا کراوے کوچ، کوچا گلی کرے صفایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج بھوت، ادبھت اپنا روپ وکھایا۔ شبد اگما اٹھائے دوت، دھر دا حکم اک جنایا۔ نرویر پُرکھ ہووے موجود، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کرے نیستوناہود، ست ستوادى برہم برہمادی مات پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھید دئے کھلایا۔ چیت کہے میں اٹھ اٹھ ٹھان، بھجان واہو داہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش دساں، دہ دشا حکم ورتایا۔ سادھ سنت جگت فقیر شاہ حقیر نج نیتر کھولو اکھان، آخر پڑدا دیاں چکایا۔ بھيو کھلاواں نرگن دھار تیرتھ تھان، اٹھسٹھان پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر ہو کے وساں، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سنیہڑے وچ ناتا کران پگا، آتم پرما تم میل ملایا۔ جگت واسنا رہے کوئی نہ رٹا، جھگڑا دے نہ کھئے لوکٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اگم اپارا اپنا آپ جنایا۔ چیت کہے میں چار کُنٹ رہیا نس، بن پاندھی پنڈھ مکٹایا۔ حکم سندیسہ رہیا دس، اگم ناد شنوایا۔ پریم پریتی محبت دیواں رس، رستہ اکو اک پرگٹایا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلاوے رتھ، بن رتھواہی اپنا حکم ورتایا۔ سو دین دایالا، پُرکھ اکالا جوتی جاتا ہو پرگٹ، دھرم دوارا ہٹ اک کھلایا۔ ڈرمت میل جگت جگیاسو دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ٹھانڈا اک سمجھایا۔ در ٹھانڈا ویکھو اگم، ہر وڈا وڈا وڈیایا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ جھگڑا مکے پون سواسی دم، دامنگیر اکو بے پرواہیا۔ ست سچ دا دیوے اگما دھن، ناؤں نرنکارا اک درڑایا۔ ہڈ ماس جھگڑا رہے نہ چم، چم درشتی دئے بدلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بیڑا دیوے بٹھ، کھیوٹ کھیٹا دھردرگاہیا۔ نیتر نین رہے کھئے نہ اٹھ، نج لوچن نین کرے رُشناہیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُہر دا ور، در ٹھانڈا اک پرگٹائیا۔ در ٹھانڈا ویکھو ہر کا دوار، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جس گرہ بیٹھا شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شاہو بھوپ سوبھا پائیا۔ کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ جس نے سنجگ تریتا دواپردتا نیوار، کلجگ اتم لہنا دئے مکائیا۔ لیکھا لے گرو اوتار، پیغمبران اپنا حکم منائیا۔ وشن برہما شیو دیوت سر در بھکار، در ٹھانڈے بیٹھے الکھ جگائیا۔ حکم دیوے حاکم اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائیا۔ نام ڈنکا راؤ رنگاں سریشٹ سبائی کرے خردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ سوامی میتا ٹھانڈا سینتا ترے گن اتینا ترے بھون دیوے اٹھال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا وڈ بھنداری آپ بھرائیا۔ چیت کہے میں رہیا تک، طاقت اور رہی نہ رائیا۔ چار جگ گئے تھک، بن بن پاندھی راہیا۔ قیمت ملے کیسے نہ حق، اصلیت اصل نہ کھئے وڈیائیا۔ دھرم دوار رہیا نہ ہٹ، ہٹوانے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ دُرمت میل سکے کوئی نہ کٹ، کٹاکش نیرالا تیر نہ کھئے چلائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، اوچو اوچ پڑدا دئے اٹھائیا۔ شبد اگتی لا کے سٹ، سوئی سرتی لئے جگائیا۔ کر پرکاش لٹ لٹ، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، گرمکھ رتن امولک ہیرے لئے پرگٹائیا۔ انتر نرنتر دے کے دھیرج ست، ست سنتوکھ اک سمجھائیا۔ پریم پرتی اندر بخش برہم مت، برہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ شبد انراگ سنائے انحد، نادی دُھن آپ اُچائیا۔ دیا کلمے درس وکھائے اُپر شاہ رگ، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے گرمکھ کڈھ، سنت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھے لا کے کایا ماٹی ہڈ، کنچن گڑھ رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سورا سربگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ چیت کہے میں چار کُنٹ کِریا پندھ، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ جگت اندھیرا دسیا دُھند، دُھندھوکار نہ کھئے مٹائیا۔ من کلپنا کوڑی کِریا ویکھی گند، سوگندھ روپ نہ کھئے بنائیا۔ سچ دوار چڑھیا کوئی نہ چند، نوری نور نہ کھئے رُشنائیا۔ دین مذہب دی دُنی ہوئی پابند، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا جیرج انڈ، اُتبھج سیتج کرے لڑائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا منزل حقیقی لاشریکی جائے کوئی نہ لنگھ، دروازہ بند نہ کھئے کھلائییا۔ ساچا ملے نہ کیسے اند، نجاند نہ کھئے رسائیا۔ تٹی سکے کوئی نہ گنڈھ، اتم پرماٹم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ ست ستوادی

برہم برہمادی ہر کرتا آپ درڑائیا۔ چیت کہے میں دساں اگم کہانی، کہاوت رہے نہ رائیا۔ کرے کھیل شاہ سلطان، شہنشاہ دھردرگاہیا۔ لہنا دینا ویکھے دو جہانی، نرگن سرگن پھول پھلایا۔ سرشٹی درشٹی ویکھے امرت رس پانی، گرہ مندر اندر پڑا آپ چکائیا۔ کون گرمکھ سنت سہیلا منزل چڑھیا رُوحانی، اسمانی محبانی پندھ مکائیا۔ کون بھگت سہیلا پرہ دے نال کرے بے ایمانی، مایا متا موہ وکار ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا دئے چکائیا۔ چیت کہے میں دساں متر متر پیارے احباب، کلکاتی درسائیا۔ پروردگار دُھر احباب، متر پیارا نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا ویکھے حساب، انکڑے پھول پھلایا۔ پیغمبران کر لاجواب، نیتر نین اکھ بھوائیا۔ دُھر دا کلمہ بدل آداب، رُپ اپنا اک جنائیا۔ جھگڑا چکے مذہب مزاباب، مجلس اکو حق سنائیا۔ خطا وچوں دیوے خطاب، خاطر اپنی اک جنائیا۔ کوڑی کیرپا بدل مزاج، مسل اپنی اک سمجھائیا۔ محبوب مُحبت کرو آداب، سجدہ سر نوائیا۔ جیہڑا کدی نہ ہووے غائب، نور نظر نہ کھئے بدلائیا۔ پھسے وچ نہ کیسے عیب، گناہ نہ ونڈ ونڈائیا۔ سد بھگتاں کرے حمایت، ہمساجن نظری آئیا۔ نام ندھان دے عنایت، مہر نظر اٹھائیا۔ سو کلجگ اتم پورا کرے فرائض، فرد جرم لگے اُپر لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبران من عرائض، عرضی پچھلی ویکھ وکھائیا۔ جس دا صدی چوڈھویں انت اخیر نکلنا نتائج، نتیجہ ویکھے تھاوں تھائیا۔ جو کرنا سو پرہ نے کرنا جائز، ناجائز وچ کدے نہ آئیا۔ حُکم دینا اکو واحد، واحد کلمہ اک پڑھائیا۔ دھرم دی دھار سچ ہدایت، حدیث اک سنائیا۔ کوڑی کیرپا کرے نہ کھئے رعایت، دُھر دے حُکم نال بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، گرہ پڑا اک چکائیا۔ چیت کہے کل ویکھاں پرہ دی ریت، ریتوان دیا کھائیا۔ جو آتم پر ماتم دسے گیت، گہر گمبھیر پڑا لہیا۔ جن بھگتاں کرے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ویکھ وکھائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، کلجگ کوڑی اگ بھجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، آتم برہم جنائیا۔ لیکھا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گیت، گہر گمبھیر پڑا رہیا اٹھائیا۔ دین مذہب دے اُتے پھیر کے لیک، جگت حد رہیا گوائیا۔ میل ملاوے نال لاشریک، شرکت اندروں دئے کڈھائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، محبان بیدو اکھوائیا۔ درگاہ ساچی دا وسنیک، سچکھنڈ دوارے بیٹھا ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں کرے حق پریت، پریم ہو کے میل ملائیا۔ جس دی صدی رہی جگ پیت، بیتیا لیکھا دئے چکائیا۔ جھگڑا

مُکا کے اُوچ نیچ، راؤ رنک اِکو نظری آئیا۔ جس دی گر اوتار کرن تصدیق، شہادت اِکو در بھگتائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتو کروٹ وچ بدل کے بیٹھ، سٹمکھ ہو کے نظری آئیا۔ مائس جنم سب نے لینا جیت، جنہاں ملے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا اِک سُہائیا۔ چیت کہے میں ویکھاں کھیل سُہنجنا، سوہاؤنت سُہائیندا۔ بیہو کھلائے آد زرنجنا، زرویر دیا کھائیندا۔ بھگتاں ویکھے درد دُکھ بھے بہنجنا، بہوساگر پندھ چُکائیندا۔ نیتر پائے نام انجنا، اندھ اندھیرا دُور کرائیندا۔ سچ دوارا دسے منگنا، جتھے پُرکھ اکالا دین دیا لا سوہا پائیندا۔ سچ دوارا دسے لنگھنا، جتھے آگے ہو نہ کھئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرنی دھرت دھول دیا کھائیندا۔ چیت کہے جن بھگتو سندیسہ دیوان ست، سچ سچ درڑائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ دُھر دا مارگ دیوے دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ سب دی پوری کرے آس، منسا منسا وچ ملائیا۔ سچ بہنڈارا دے کے دات، داتا دانی دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے اندھیری رات، رُٹھی اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگت سُہیلیاں پُچھے وات، داتا دانی ویکھے تھائوں تھائیا۔ ست ستوادی دس آگئی گاتھ، الکھ اگوچر کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کِریا آگئی بُجھائے آچ، انچل اوپلے ہو کے پڑدا اپنا آپ اٹھائیا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۴ بٹالا اجیت سنگھ دے گرہ ★

نمسکار کر کے ہٹے دوویں ہتھ، بندنا ڈنڈاوت جگدیش سرن سرنائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی صاحب سدا سمرتھ، دو جہاناں مالک خالق دُھر دا شہنشاہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران مہا سکے کوئی نہ کتھ، کاتب لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی لیکھا جانے ہر گھٹ، گھٹ نواسی ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکڑی نِت نوت زرنگ سرگن آتم پرما تم چلاونہارا رتھ، دُھر رتھواہی اِکو نظری آئیا۔ جس دا رسنا جہوا بٹی دند سوپلے ڈھولے راگ کلے گاؤندے جس، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ نیتر لوچن نین زرنگ دھار ایکنکار اِک اِکلا آگئی کھولے اکھ، پرتکھ اپنا نور کرے رُشنائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا کھول اپنا ہٹ، وست

امولک ایکا ایک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھیو آپ چُکائیا۔ ہتھ کہن اسیں جُگ جُگ جُڑدے، اپنا کرم کھائیا۔ نرمانتا وچ سدا تُردے، بھجیئے چائیں چائیا۔ درشن کریئے اوس سَتگر دے، جس نُون جنے کوئی نہ مائیا۔ ڈھولے پڑھیئے اوہدے دُھر دے، جو جُگ جُگ کلمہ دئے دِرڑائیا۔ جس دے پریم نال جیوت ہوون مُردے، تن ماٹی خاکی وجے ودھائیا۔ راگ سُنئے اگئی سُر دے، سُر تی شبد وچ ملائیا۔ پرکاش دیوے اگے نُور دے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ درشن تکیئے اوس حضور دے، جو حضرتاں کرے پڑھائیا۔ جس پینڈے مُکائے نیڑے دُور دے، نج آتم پرما تم میل ملائیا۔ کلجگ جھگڑے مُکائے کرپا کوڑ دے، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھابیا۔ ہتھ کہن اسیں ونجارے پرہ چرن دھوڑ دے، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہتھ کہن اسیں دوویں اگھے، متا دُھر دا لیا پکائیا۔ سچ سرنائی ایکا ایکنکار ڈھٹھے، دُوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ دُھر دربارے قول اقرار کرنے سچے، سنجم سچ اکو نظری آئیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کچے، کنچن گڑھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال مِتتاں کر کر رہے سدے، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پاربرہم پت پریشور کڈھ دے دغ، من ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ گرمکھ گرسکھ در دوارے آئے تیرے بچے، بچن اپنا اپنی جھولی پائیا۔ پریم پیار دے ناتے کر دے پکے، ایتھے اوتھے دو جہان نہ کھئے ٹرائیا۔ وست امولک کایا گولک دے دے اپنے بٹے، سچ بھنڈارا اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہتھ کہن اسیں دوویں ہست، ہستی تکی بے پرواہیا۔ نام خُماری وچ ہونا مست، غفلت نندرا رہے نہ رائیا۔ نُور نُورانہ تکنا اُپر عرش، عرش دا مالک فرش سوہا پائیا۔ جو غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں ونڈے درد، دیناں انا تھاں ہوئے سہائیا۔ دُئی دویتی بجر کپاٹی اندرون لاه کے پڑد، پڑدا اوہلا نچھر دئے چُکائیا۔ شبد اناد سُنئے اگئی طرز، تُریاں توں پرے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ ہتھ کہن پرہ کھلا پاتی، پت پریشور نظری آئیا۔ جو سہاؤن آیا بھگت سہیلیاں اج دی راتی، زُڑی اپنے نام مہکائیا۔ دیونہار دُھر سندیسہ اگئی پاتی، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ جن بھگت سہیلے گرمکھ سجن میت مُرار سچ دھرم دے بنا کے اک جماعتی، اکو ودیا اندر دئے ٹکائیا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کرے آسی، آسا ترسنا رہے نہ کھئے لوکائیا۔ من کلپنا موہ وکار دُرمت میل اندرون جائے لاتھی، تن وجود رہن نہ پائیا۔ جو سَتگر شبدی انتر آتم منن

آکھی، آخر منزل دئے چڑھائیا۔ جتھے ملے پُرکھ انباشی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی میٹھے واٹی، پاندھی پنڈھ نہ
 کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں ویکھ وکھائیا۔ ہتھ کہن ہتھ جوڑدے گرو پیر اوتار،
 پیغمبر سیس نوٹیا۔ وشن برہما شو در بھکار، در ٹھانڈے جھولیاں ڈاہیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھے پیار، ترے پنج چرن کول
 سرنائیا۔ ناد شبد دُهن گاون وارو وار، وارتا بے پرواہیا۔ پُرکھ انباشی شابو شاباشی دُهر فرمانا کرے اجیار، نام سندیسہ اک
 درڑائیا۔ میرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ زرگن سرگن سرگن کھیل کران سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری
 حُکمے وچ بھوائیا۔ کلجگ انت سری بھکونت جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اجیار، لہنا دینا لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے
 سوئے لے اٹھال، شبد بلوٹا اک لگائیا۔ اٹھو ویکھو سچ سچی دھرمسال، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ نام خزانہ دیوے دُهر دا مال، دولت
 اٹلی جھولی پائیا۔ پرہ سرنائی آرہے نہ کوئی کنگال، کنگالان شاہ دئے بنائیا۔ شبد وچولا دو جہانان بن دلال، ایتھے اوتھے کرے
 صفائیا۔ مُرشد ہو کے پُچھے مُریداں حال، مہربان محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے
 رنگائیا۔ دوئے ہتھ کہن پریم پریتی بنیا رنگ، رنگت بے پرواہیا۔ جن بھگنو آتم پرمام نہاؤنا سنگ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹون میرا
 میں تیرا اکو گاؤنا چھند، سوہلا راگ وجے ودھائیا۔ نج گھر اپنا لہنا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گھر جوتی تُو ویکھنا چند، اندھ
 اندھیر دئے مٹائیا۔ انتر آتم دیوے ٹھنڈ، نجھر جھرنا رس جھرائیا۔ شبد ناد سُننا اند، نادی ناد جنائیا۔ نیتر کھول اگئی اکھ، لوچن
 لوچ کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے بنو پرہو دی جد، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ من کلپنا کوڑی کرپا دیو چھڈ، جگت ترسنا نہ کھئے
 ہلکائیا۔ اگنی تت بُجھاؤنی اگ، ممتا موہ مٹائیا۔ بن مکیوں بن کعبیوں کرائے حج، حُجرہ اکو حق سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہنا سچ،
 چوڑی سچ سنگھاسن اُپر لگائیا۔ گرمکھو تھادی بدلے کدے نہ اکھ، نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ جو باہروں اکھ نیتر نگاہ رہی تگ،
 چمک شک والی لکائیا۔ جیہڑے ایہ منزل گئے ٹپ، اوہناں دی سرتی غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ جگت جہانوں ہو کے اڈ، سچ
 دوارے ڈیرہ لائیا۔ جتھے وسے پُرکھ سمرتھ، زرگن داتا تُوں لابیا۔ اوتھے پھیر نہیں جُڑدے ہتھ، ہتھ نظر کھئے نہ آئیا۔ سواد توں پرے
 اوہ رس، جس تُوں رسنا چکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ بھگت بھگوان اکٹھے ہو کے جانا وس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جگت جہان دی منزل

جانا ٹپ، منزل پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گھر دئے وکھائیا۔ ہتھ کہن اسیں جُڑ جُڑ تھکے، تھکاوٹ وچ وکھائیا۔ اسیں لبھدے پھرے مدینے مکے، کعبیاں وچ دُہائیا۔ مندر مسجد شِودوالے پھرے تھے، بھجے واہو داہیا۔ پنڈھ مُکائے تیرتھ تھے، گنگا گوداوری جمننا سُرسی ویکھ وکھائیا۔ شاستر سِمرت وید پُراناں ورقے بڑے اُلے، صفیاں نوں پُرٹائیا۔ جگت سنیاسیاں ویراگیاں تیاگیاں سادھوآں دے قدم بڑے چٹے، ہتھان نال کیتی صفائیا۔ دیندے رہے پتھر وئے، اپنی اکھ کھلائی۔ بنا صاحب ستگر سنگت بت ساچا مارگ کھئے نہ دسے، منزل حق نہ کھئے چڑھائیا۔ سب دے دھن بھاگ اچھے، جو آتم پرما تم بوجھ بُجھائیا۔ دُھر دی دھار دیوے پتے، پت پریشور بے پرواہیا۔ ہتھ کہن اسیں سدا رہیئے بدھے، بندنا وچ سیس نوائیا۔ جو جنم کرم دے ساڈے میٹے دھئے، کوڑ وکارا دئے دھوائیا۔ جدھر ویکھیئے اودھر لبھے، ہر گھٹ نظری آئیا۔ جاں ویکھیئے آتم سیج سینگھاسن پھجے، سوہنا بانکا نظری آئیا۔ ساڈا وچھوڑا ہووے نہ کدے، قدیم دے وچھڑے لے ملائیا۔ سچ پریم مُحبّت دیوے مزے، مذاق جگت رہے نہ رائیا۔ انت نیڑ نہ آئے قضے، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جو صاحب سرنائی لگے، نانا کوڑ جگت تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیہو ابھیدا آپ کھلائی۔ ہتھ کہن اسیں جُڑ کِریئے ارداس، بینتی اک سنائیا۔ نرگن روپ پرہ سد وسیں بھگتاں پاس، نرگن آتما سرگن تت لینا ملائیا۔ غریب نایانیاں آسا منسا پوری کریں خواہش، خالص اپنا پڑدا لاہیا۔ تیری کرنی نہ پئے تلاش، گھر گھر وچ نظری آئیا۔ تیری کِریا نال جائے جاگ، آلس نندرا دینی مٹائیا۔ مہربان ہو کے دینا اوہ ویراگ، جس دے نال ویری اندروں دیئے بھجائیا۔ کوڑی کِریا دا ہووے تیاگ، تیرا میلا کنت سہاگ، گھر وچ سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان محبوب مُحبّت وچ لینا ملائیا۔ ہتھ کہن ساڈی دُھر دی جوڑی، جوڑی جگت وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کِریا کر کے چاڑھے شبدا گھوڑی، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں دی جکیاسوآں نالوں چنگی چوری، چوری چوری اندرے اندر پرہ نوں رہے پائیا۔ انہاں نوں سٹ لو اپنی کایا والی بوری، ساڈھے تن ہتھ لمی نظری آئیا۔ پھیر جھک کے چڑھ گئے اوس پوڑی، جس دا پوڑی دُنڈا نہ کھئے وکھائیا۔ بھار رکھ لیا اپنی مؤریں، بھجن چائیں چائیا۔ انہاں دا ستگر بڑا گھوری، شبدا ہو کے اندر ویکھ وکھائیا۔ گرمکھو کریو نہ بھڑی بھڑی، بھڑ لیا ملائیا۔ تھادی اتر زرت جگت دھار رہے نہ کوڑی، انرس مٹھا دیاں وکھائیا۔ پرم پُرکھ

پرمتا دا آتما ساچا جوہری، ہیرے نگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہتھ کہن ایہہ کلجگ دی چلدی ریل، مسافر گرمکھ مٹکھ نظری آئیا۔ جنہاں دا جگت گھاٹ تے میل، کنارے اکا ڈیرہ لائیا۔ ساریاں دے ڈیاں وچ وپہل، خالی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ ہتھ کہن گرمکھ وڈا سیٹھ، لال آتم پرہ نے دتا ٹکائیا۔ مٹکھ وڈا ڈھیٹھ، اپنی وست ہتھ نہ آئیا۔ دوہاں دا سفر رہیا بیت، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ جس ویلے آتما دا پرمتا کول بندے والا سٹیشن آیا ٹھیک، ٹھاکر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ زرگن لال دسے اتیت، ترے گن وچ نہ کدے لٹائیا۔ جگت کڑیارا سدا ویکھے لا کے نیجھ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی ست سچ تصدیق، شہادت اک بھگنائیا۔ مسل مثالاں ساریاں ٹھیک، بنا ٹھاکر دے توڑ نہ کھئے نہائیا۔ جن بھکتو اک دی اک نال رہے پریت، اک وچ سرشٹ سبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ہتھ کہن ساڈی ڈنڈاوت، پوٹے انگلیاں دین گواہیا۔ پُرکھ اکالے کر سخاوت، وست امولک اک ورتائیا۔ منوآ من نہ کرے بغاوت، کایا گرہ نہ کھئے لڑائیا۔ دئی رہے نہ کھئے عداوت، جھگڑا کوڑ دینا مٹائیا۔ تیرے پریم دا رس ملے اگئی نیامت، دھر وست دینی ورتائیا۔ بڈھی سوچھ کرنی لیاقت، عقل عقل وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہتھ کہن پرہ سب دی مُکا دے واٹ، اپنی دیا کھائیا۔ جیہڑا من بیٹھا اندریاں دے گھاٹ، وشیاں وچ وپہل۔ رسنا رس رہیا چاٹ، چیٹک کوڑ لوکائیا۔ کری اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کلپنا والی خواہش، ممتا وچ ہلکائیا۔ دین دئی کیتی ناس، ناستک کرے خلق خدائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، تیری بے پرواہیا۔ بڈھی کرے پرکاش، پڑدا رہے نہ رائیا۔ آتم تیری ذات، جلوہ گر دیا کھائیا۔ اپنا ویکھ کھیل تماش، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ سیج سہنجنی سوبھاؤنت مل کے کر بات، باطن لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا دھر دا لینا کرائیا۔ ہتھ کہن، من اندریاں دے گھاٹ کیوں ہویا وس، اندریاں من دے وس کیوں کرائیا۔ کیوں بڈھی ہوئی بس، بستہ بنھ کے اپنا آپ چھپائیا۔ کیوں آتما دُور دُراڈا رہیا نس، نیترا کھ نہ کھئے کھلائییا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، در تیرے منگ منگائیا۔ شبد اگئی اکو مار سٹ، سوئی سرتی دے جگائیا۔ جگت وکار جائے نٹھ، آتم پرکاش ہووے جھٹ، ایکا نور ڈگمگائیا۔ ساچا پتن ساچا گھاٹ ساچا مارگ اُپر ہوئے اکو بس،

ده دشا کر رُشنائیا۔ ہتھ کہن اسیں بول کے کہیئے ہس، خوشیاں نال جنائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری مس، ست سچ کر رُشنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اولہا دے اُٹھائیا۔ ہتھ کہن من دی کی منسا، ممتا کی وڈیائیا۔ کیوں ہنکاری بنیا
 کنسا، کوڑ بل پرگٹائیا۔ اپرادھ اُٹھایا دھنشا، راون رٹ سمجھائیا۔ گرہ بنایا ہنگتا، ہوئے نال چٹرائیا۔ ککرَم کرنوں مول نہ سنگدا،
 بھجے وابو داہیا۔ وشا وکارِیت نوٹ منگدا، منسا منسا وچوں پرگٹائیا۔ پرہو، کیوں نہیں بھیو کھلاؤندا ہنگ برہم دا، پڑدا اک
 چکائیا۔ جیہڑا آتما تیری دھار وچوں جمدا، جنی گکھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جس نوں سہارا تیرے پریم دا، پریم پریتی لینی بنائیا۔ تُوں ونجارا
 اک نیم دا، ہنگ وچ اپنی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا دینا وکھائیا۔ ہتھ
 کہن اسیں ہست کول، ہستی ویکھی دُھردرگاہیا۔ جس دا لہنا دینا اُپر دھول، دھرنی دھول دھرت دئے درڑائیا۔ جس نوں نور
 خدائی کہندے اول، عالمین بے پرواہیا۔ سو سب گھٹ رہیا مول، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ کریا کر کے گھٹ گھٹ انتر نرنتر اُلٹا کر دے
 نابھ کول، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن ہتھ
 پیارے، سچ دیاں سُنائیا۔ ویکھاں کھیل سرشٹ درشٹ سنسارے، لوک پرلوک کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے
 کھانی پاواں سارے، انڈج جیرج اُتہج سینج پھول پھلائیا۔ جو سنت سہیلے بھگت جن اک دے بیٹھے سہارے، ایشٹ دیو اک منائیا۔
 اوہناں دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بجر کپاٹی کھولاں تالے، جندا رہن کھئے نہ پائیا۔ امرت رس دے دیاں اکم پیالے، ترسنا جگت
 جہان مٹائیا۔ شبد انادی سُنواں گانے، انراگی راگ الاٹیا۔ دیا باقی جوت جگاواں مہانے، نرگن نور کر رُشنائیا۔ آتما پرماٹما نرگن
 نرگن جوت جوت اک دوجے دے آہمنے ساہمنے، ستمکھ میلا آپ کرائیا۔ دوہاں نے مل کے اک دوجے دے گیت گانے، تُوں میرا
 میں تیرا راگ الاٹیا۔ ہتھو اوہناں دے بنے آپ ضامنے، ذمہ واری اپنے اُتے رکھائیا۔ کم کرن والے سارے کامنے، کم کر کر تھکی لوکائیا۔
 جنہاں دی صاحب ستگر پوری کرے آپ بھاوئے، بھاوی نیڑ کدے نہ آٹیا۔ دامنگیر ہو کے پکڑے دامنے، پلّو شبد نام پھڑائیا۔
 کلجگ کوڑی نیند غفلت وچوں بھگت سہیلے آپ اُٹھاوئے، اندر وڑ کے دئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ہتھو تھادا جوڑ انوکھا، میں ویکھ کے خوشی منائیا۔ دین دیا کدے

کرے نہ کھئے دھوکھا، ول چھل نہ کھئے کرائیا۔ بھیو کھلا کے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں پڑدا دئے اٹھائیا۔ نام جنا کے اک سلوکا، سوہلا دھر دا آپ پڑھائیا۔ جنہاں نوں پریم پیار وچ درشن کرن دا دتا موقع، مکمل پرہہ دے نال ملائیا۔ اوہناں دے انتر جنا کے اکو اوٹا، چوٹ شبد شبد لگائیا۔ بھگت سہیلا رہے نہ کھئے کھوٹا، کھوٹیوں کھرے دئے بنائیا۔ جنہاں دا دُرمت میل پاپ آپ دھوتا، پنت پُنت کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نام خُماری اندر کرے مدھ ہوشا، مدھر دُهن اگمی سُن سُن توں پرے آپ بنائیا۔ ابناشی کرتا کہے ہتھو تہاتھوں سدا بلہارے بلہاری، بل بل دیاں وڈیائیا۔ جنہاں مارگ دسیا جیو سنساری، نرمانتا نمرتا دتی جنائیا۔ بنا بندنا بندگی کوئی نہ اترے پاری، پاربرہم برہم میل نہ کھئے کرائیا۔ جناں چر کِرپا کرے نہ آپ نرنکاری، نرگن نرور دیا کمائیا۔ اوناں چر ساچا ونج کرے نہ کھئے وپاری، جگت مایا کم کیسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان دوویں مُحبت دے کھلاڑی، بازی اپنی اپنی لائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے گرمکھ ورلے آوے واری، جس دا میلا ہووے نال دُھردرگاہیا۔ ہست کولو، تہاڈی سدا سدا ارداس پرہو نوں اک نِمسکاری، جس نوں نوں نوں کرن پیغمبر گر اوتاری، دُنڈاوت وچ سجدیاں وچ بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم دی پرماتم ہو کے کرے سدا داری، کراں دا لیکھا کل کلکی میٹ مٹائیا۔

اگتی مارچ نوں دو جہاناں حساب، وہی کھاتے سب دے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیو جواب، بھیو ابھید اک کھلائیا۔ مُرشدو کنے مُرید کیتے آزاد، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ گرواؤ کنے گھرانے کیتے آباد، کایا ماٹی سوہیا پائیا۔ اوتارو کینیاں نوں دتی امداد، میرا نام بھنڈار ورتائیا۔ کِس دا منظور کیتا آداب، کون بندنا لیکھے لائیا۔ کِس دی منزل چڑھیا حق جناب، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ کتنے پڑھ کے پاس ہوئے تہاڈی اکھراں والی کتاب، لیکھا دینا جنائیا۔ کیتیاں دا اندروں بدلایا مزاج، کتنی کیتی حق صفائیا۔ کیتیاں دے بھاگ لگایا محراب، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کھولو اپنے بستے، چار جُگ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جو لوک مات دُھر سندیسہ رہے دسدے، حُکمران ہو کے حُکم منائیا۔

دُھر فرمانا رہے پڑھدے، کلمیاں وچ وڈیاں۔ لکھ لکھ کاغذاں اُتے رہے دھردے، دھرنی دھرت سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنی پٹی، عبارت کیہڑی نظری آئیا۔ کیہڑی کتھا کہانی سچّی، سچ دیو درڑائیا۔ کیوں سرشٹی دی درشٹی وچ آگنی مچّی، تامس رہیا تپائیا۔ کیوں مایا ممتا رہی نسی، بھجّے واہو داہیا۔ کتھے گئی تہاڈے پریم والی رسی، بندھن سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ کدھر گئی تہاڈی شاستراں والی ہٹی، سودا سچ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دسو تہاڈے نام توں کینیاں نے کھٹی کھٹی، انکڑیاں وچ دینا جنائیا۔ نہیں تے سب نوں بھرنی پئے چٹی، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نیکی نیکی جگن نہیں دینی موم بتی، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ میں جُگ چوکڑی بھوکھتاں وچ تہاڈے نال کردا آیا پکی، دُھر سندیسہ حُکم سُنائیا۔ میں لیکھا جانا لکھ چوراسی جیہڑی ممتا وچ پھسی، پھاسی سب نوں دیاں وکھائیا۔ میں گر اوتار پیغمبرو تہانوں دُھر دی کہانی رہیا دسی، سچ سندیسہ رہیا جنائیا۔ تہاڈی صفتاں والی مہا والی گاتھا جیہڑی چھپی، کیوں چھپ کے بیٹھے جھٹ لنگھائیا۔ دُنیا اپنی حد توں ٹپّی، سب دی دھار دے تئی، ساچی ڈور گئی کئی، کٹاکش نام نہ کھئے لگائیا۔ دھیچ والا رہیا کھئے نہ جتی، نار رہی نہ کوئی ورتا پتی، امرت رس دا رہیا کوئی نہ رسی، منزل چڑھے کوئی نہ سچّی، رسن گاتھا دے کچّی، من کلپنا رہی نچّی، چار کُنٹ دہ دشا گھر گھر اپنا ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی لیکھا دئیے لکھ، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیا۔ سائوں تھوڑے دسدے جنہاں دُھر دی سیکھیا لئی سکھ، ساکھیات تیرا درشن پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مَن اکو پت، پت پریشور تیری گود بہہ کے خوشی منائیا۔ سچ گھرانے رہے ٹک، ٹک ٹکی اکو نال لگائیا۔ باقی سب دی ساڈی دھرم دی دھار گئی پھٹ، کلجگ کوڑی کرپا جاگ دتی لگائیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے مَن رکھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تہانڈے لکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساڈی ہوئی بس، لیکھا دین والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں سارے تیرے آگے جوڑ کے ہتھ، واسطہ رہے پائیا۔ پاربرہم پُرکھ سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، صدی چوڈھویں رہی گر لائیا۔ اسیں لہنا دینا تیرے اُتے رہے چھڈ، ساڈی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ دین دُنیا نالوں ہو کے اڈّ، چرن کول تیرے سیس نوائیا۔ ساڈے حساب کیتاب والی نہیں کوئی حد، لیکھا سکے نہ کھئے

سمجھائیا۔ تیری دُنیا تیری سرِشٹی پُرکھ اکال رُلے تیرا جگ، جگ جیون دا تے تیری جھولی پائیا۔ اسیں اچی کوک پُکار کھینے گج، تیرا نام دُہائیا۔ سچ سرنائی تیری گئے ڈھٹھ، اکو اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم لیتا ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے حساب وچوں سمجھیا نہیں کوئی نُقطہ، بھیو کون کھلایا۔ ہتھ جوڑ کے ساڈا پلُو چھٹدا، ایہو در منگ منگائیا۔ کلجگ آپے ویکھ زمانہ لُندا، لُئی جائے لوکائیا۔ امرت جامِ ملے نہ کیسے گھٹ دا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ سانوں سہارا تیری اوٹ دا، اوڑک سیس جگدیش جھکائیا۔ اسیں سارے پرکاش تکنا چاہندے تیری جوت دا، تتاں والی نہ کھئے لڑائیا۔ کھیل کردے شبد گرو گرو مؤج دا، مجلس دو جہان لگائیا۔ سب دا جھگڑا مُک جائے روز دا، روزی اپنا نام پُچائیا۔ لیکھا مُکا دے کوڑ ویوگ دا، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ پُرکھ اکال تیری دھار کوئی نہ سوچدا، سوچ وچ سمجھ وچ بُدھی وچ عقل وچ عاقل بھیو کھئے نہ پائیا۔ ودوان نہیں کوئی دِسدا تیرے کوش کوچ دا، اکھراں دی تفصیل دلیل نال نہ کھئے درڑائیا۔ تُوں مالک لکھ چوراسی کایا کوٹ دا، گھر گھر بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھے یار اتم لہنا دینا جھگڑا مُکا دے ہرکھ سوگ دا، چنتا غم غم خوار ہو کے اپنی جھولی پائیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۴ جموں چیلہ سنگھ دے گرہ ★

ویہ چیت کہے دُوئے نال ویکھو زیرو، زیر زیر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر پیرو، پرا پسنٹی مدھم بیکھری پرے دھیان لگائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تٹ کنارے چھڈ نیرو، نرویر نراکار نرنکار ویکھو کھیل خلق خُدائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا صاحب سُلطانا والی دو جہانان تگو اک بیرو، جو آد جگاد جگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کوڑی کِریا چھڈو صوفی سنت فقیرو، فقرہ اکو ایکنکار لہنا پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا رہیا درڑائیا۔ بیس کہے میں دوا زیرو صِفر، صِفتی صِفت دیاں صلاحیا۔ ساچے نام دا دساں اکو فقرہ، فکران وچوں باہر کڈھائیا۔ جس دا جگ چوکڑی کردے آئے ذکرا، ڈھولیاں سوبلیاں وچ سُنائیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن دھار جوت وچوں آپے نکلا، جمن والی دسے کوئی نہ مائیا۔ جس

نے چار ورن اٹھاراں برن اکتھا کیتا وچھڑا، جن بھگت سہیلے پچھرت آپ ملائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں دُور کرنا دُکھڑا، دردوند
 ہو کے دردیاں درد وندائیا۔ سنت سہیلا رہن نہیں دینا کوئی لکیا وچ نُکرا، چار کُنٹ دہ دشا پھول پُھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بیس کہے مینوں سارے کہندے بیس بیسا، سرگن زیرو رُپ
 سائیا۔ لیکھا جانے نہ کھئے ہر جگدیشا، جگدیشر اپنی کی کی کار کھائیا۔ جو دو جہاناں مرد مردانہ دیوے اک حدیثا، حضرتان دا
 حضور ہو کے کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا چُکاوے ہست کیتا، اوچاں نیچاں پڑدا لاپیا۔ اگلا مارگ دسے اک اندیٹھا، جس نوں جگت
 نین نہ کھئے تکائیا۔ لہنا دینا پُور کرائے گوہند والا انگیٹھا، بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ست دھرم چلا کے اگئی ریتا، ریتیان ایکا حُکم دئے سُنائیا۔ بیس کہے میں ویکھاں ہو کے وسما، بسمل کی کی کار کھائیا۔ جس
 رچنا رچی آد، جگ چوکرئی کھیل کھلائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران دیوے داد، وست امولک جھولی پائیا۔ جس نوں وشن برہما شو
 رہے ارادہ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس نوں بھگت سہیلے جگ چوکرئی کرن یاد، سویلے ڈھولیاں وچ گائیا۔ اوہ کھیلے کھیل تماش،
 کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ نرمل نُر جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے چُکائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔
 جو نرگن سرگن دھار گر اوتار گئے آکھ، آخر سب دا لہنا جھولی پائیا۔ دُھر دا حُکم کوئی نہ سکے وچ، وچک گیانی وجہ نہ کھئے
 سمجھائیا۔ جدھر تگاں اودھر بفاق، اتفاق وند نہ کھئے وندائیا۔ سب دی اُدی دسے خاک، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ بیس چیت کہے میں کہاں تئی اوتار، حُکم اک سُنائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کراں
 خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ نانک نرگن گوہند شبدی دھار اٹھال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ وشن برہما شو جاناواں نال، پچیا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ جھکڑا ویکھو شاہ کنگال، دین دُنی دئے دُہائیا۔ وشنوں کر نہ سکے پرتپال، برہما برہم پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ شنکر
 لیکھے لا نہ سکے گھال، کوڑ چنڈال نہ میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر چوراسی وچوں کرے نہ کھئے بحال، جم کی پھاسی نہ کھئے تڑائیا۔ ساچا
 دیوے نہ کھئے دھن مال، وست امولک نام نہ کھئے وکھائیا۔ چار کُنٹ سب دے سرتے کوکے کال، کوڑ نگارہ رہیا وجائیا۔ زمانہ بدلے
 کوئی نہ حال، ماضی دا لیکھا سرب سُنائیا۔ شاستراں دی دین مشال، مسلا اگلا نہ کھئے پڑھائیا۔ بیس کہے میں چار کُنٹ ویکھیا کوڑا

وجدا تال، ساچی سچ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ
 جگائیا۔ بیس کہے میں وار تھت نہیں کوئی چیت، چیتن سب نوں دیاں کرائیا۔ جن بھگتو پاربرہم پت پریشور تکو نیت، نج نیت
 لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جو وسے ٹھاڈے دیس، کایا مندر سوہیا پائییا۔ آتما پرماٹما کرے بیت، بتکاری ہو کے دیا کھائییا۔ جنم کرم دی
 بدل دیوے ریکھ، لیکھا اپنے نال ملائییا۔ مہر کرے دُھر دا نریش، نر نرائن وڈی وڈیائییا۔ تسیں آدانت دے ایک، وچھوڑا رہن کھئے
 نہ پائییا۔ ستگر شبد ساچی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائییا۔ اندر وڑ کے ٹھاڈی بڈھی کرے بییک، دُرمت میل دھوائیا۔
 ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ صاحب سمرتھ سد رکھے اپنی چھایا ہیٹھ، مہربان محبوب مُحبّت وچ سمائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ اک رنگائییا۔ بیس کہے ایکا ویکھو بے پرواہ، بے پرواہی
 وچ سمائییا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خدا، خدی تکبر دئے مٹائییا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا دو جہاں، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ کھوج
 کھوجائییا۔ سو شاہ پاتشاہ، داتا دُھردرگاہیا۔ کلجگ اتم لیکھا دئے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائییا۔ گر اوتار پیغمبر رکھ گواہ، شہادت
 سب دی دئے بھگنائیا۔ پُورب لہنا دینا جھولی پا، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ آگے ستجگ ساچا مارگ اک لگا، لگ ماتر دا کھپڑا دئے
 چھڈائییا۔ تخت نواسی اکو حُکم دئے چلا، چار گنٹ چار ورن چارے کھانی چارے بانی سیس نوائییا۔ اکو دسے سلام دُعا، سجدہ اکو
 اک سرنائیا۔ اکو ڈنڈاوت بندنا دئے درڑا، نمو نو اک سمجھائییا۔ اکو ودیا دئے پڑھا، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائییا۔ ساچی منزل دئے
 چڑھا، انتر آتم ویکھ وکھائییا۔ سر اپنا ہتھ دئے ٹکا، ٹکے مستک دھوڑی نام لگائییا۔ رحمت وچ رحم دئے کما، مہربان مہر نظر نظریے
 وچوں بدلائییا۔ سنت سہیلے لئے ملا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ در دروازہ لئے کھلا، مندر اکو وجے ودھائییا۔ نرمل نور جوت کر
 رشنا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ انحد نادی دُھن سنا، سُن اگم جھگڑا دئے چُکائییا۔ امرت آتم رس دئے پیا، جام حقیقی اک وکھائییا۔
 آون جاون لکھ چوڑاسی گپڑا دئے کٹا، کٹاکش اپنا نام لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد
 جُگاد جُگ چوڑی سدا مہربان، سنت سہیلے گرو گرو گریلے میلے سہج سُبھائییا۔ بیس کہے میں دسنی اکو بستی، دوجا نگر نظر
 کھئے نہ آئییا۔ جس گرہ وسے پرم پُرکھ دی ہستی، ہست کپٹاں اپنی گود اٹھائییا۔ نام خُماری دیوے مستی، دُرمت میل اندرون دئے

کڈھائیا۔ سُوچھ بُوچھ دیوے اپنے گھر دی، گرہ مندر اندر کُنڈا دئے کھلایا۔ آتما پرماٹما ہووے وردی، نار کنت میلا میلے سہج
 سُبھایا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا ہووے پڑھدی، تُوںہی تُوںہی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی
 کار کھایا۔ بیس چیت کہے سُنو صدا ہووے صدقے واری، وارتا دیاں جنایا۔ کھیل ویکھن پیغمبر گُر اوتاری، اوتر اپنا پھیرا پائیا۔ کل
 تُوں اگی اوس چیت دی واری، جس نے لاج رکھی گوہند داڑھی، مَوْت لاڑی گُرْمکھان پرناؤن کدے نہ آتیا۔ بھید کھولنا کِس بدھ
 بھگتاں دی بھگوان نال لگدی یاری، آتما مات نہ ہوئے کواری، دُوچے گھر نہ ہووے خواری، میلا ملے جوت نرنکاری، نراکار اپنے وچ
 سائیا۔ لیکھا سوہنا لیکھے لیکھاری، گر اوتار پیغمبرو تہانوں دسنی تابعداری، دین مذہب دی رہے نہ کھئے سیکداری، سیکدار نرنکار
 اکو اک سوہنا پائیا۔ جیہڑے کلجگ کوڑ گُریارے ہوئے ایشتہاری، اوسناں دے شبدی ورنٹ کڈھے حُکم نال کرے جاری، جرائم والا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ دو جہاناں ویکھے مار اڈاری، چوڈاں طبقات پڑدا رہیا اُتاری، چوڈاں لوک ایکا تُوں کر اُجیاری، اُجالا گوپالا دِیالا
 نرگن نرُویر نراکار کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیہو ابھیدا آپ درڑائیا۔ ویہ
 چیت کہے میں دس دس تھکا، تھکاوٹ میرے وچ آتیا۔ میں حُکم سناواں حقا، حقیقت ڈھردرگاہیا۔ جھگڑا پین لگا مدینہ مکہ، کعبے
 کربلیاں والے اکھ اُٹھایا۔ ناتے تُن محمدموسیٰ رہے نہ سکا، مِت پیرا انگ نہ کھئے لگائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ لہنا دینا سب دا مُکاوے ہتھو ہتھا، جگ چوکڑی پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ صدی چوڈھویں سب نے چکھنا مزہ،
 مذاق کوڑا دینا مٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک پرگٹایا۔ بیس کہے میں کی
 دساں بول، انبولت اپنا حُکم ورتایا۔ جس دا ناد اگم اگم ڈھول، شبدی دھن کرے شنوائیا۔ سچ دوارا دیوے کھول، خالق خلق
 پڑدا اک اُٹھایا۔ بھنڈارا رکھ وست نام انتول، اٹلڑی آپ اُٹھایا۔ گر اوتار پیغمبران بھوکھ کہہ کے بول، قول پچھلا توڑ نہھایا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ ویہ چیت کہے گرسکھو تہانوں دساں اک اگتی بات، باطن دیاں درڑائیا۔
 جس ویلے آوے اگی چیت دی رات، راتی رتی سوہنا پائیا۔ تَساں سب نے کھانی بھات، ان رسن نہ کھئے لگائیا۔ ساڈھے باراں وچ
 تک جانا جاگ، نیتراکھ نہ کھئے بدلائیا۔ سب دی جیب وچ اک اک کاغذ دا ہونا کاٹ، کاغذ رف ونڈ ونڈایا۔ اک جل دی بھر کے

رکھنی پرات، پراتاکال ویکھ وکھائیا۔ اک اکھراں والی کول رکھنی لُغات، جس دی ترمیم نہ کھئے سمجھائیا۔ نال رَوَداس نے لکھنی درخواست، واسطہ پرہہ دے آکے پائیا۔ بینتی کرنی پرہہ جن بھگت رہے نہ کھئے بدمعاش، بدی سب دے اندروں دینی کڈھائیا۔ بجر کپاٹی کھول دے تاک، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ ہرجن سویا جائے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ مُحبتت وچ دے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ہنس بُدھی نہ رہے کاگ، کاگ ہنس دئے بنائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پُنیت کر وکھائیا۔ تیری جوت دا جگے سچ چراغ، چراگاہاں وچوں لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے نام دی سُنن اک آواز، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ سب نے پردے اندر تُوں میرا میں تیرا کرنا جاپ، رسنا جہوا بتی دند بولن رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں بن کے ڈھر دا سہیلا ساتھ، ساقی ہو کے اپنا نام جام پیاٹیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۴ جموں چیلہ سنگھ دے گرہ ★

پُرکھ اکال کہے ستگر شبد کی ویکھی دین دُنی، دُنیا دار دھیان لگائیا۔ کون تکیا رکھی مئی، ماٹو پڑدا دینا اٹھائیا۔ کِس کِس دی پُکار سنی، سہج سہج دینا درڑائیا۔ کِس دے اندر اگئی دُھنی، نادی دُھن ہووے شنوائیا۔ کون ست دھرم دا گنی، گہر گمبہر وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے صاحب سوامی میں رہیا پھردا، دوس زین بھجیا واہو داہیا۔ میں لیکھا ویکھیا نو سؤ چرانوے چوکڑی چر دا، وید شاستراں باہر دھیان لگائیا۔ نظارہ تکیا تیرا نر دا، نر ویر نرکار تیری وڈ وڈیائیا۔ بھیو ویکھیا اگئی پر دا، پت پریشور جو دتا وکھائیا۔ چوراسی وچوں جن بھگت سہیلا رکھے صاف پردا، جو پردے وچ ہر ہر رہیا وسائیا۔ باقی سب دے اندر ایشٹ دریشٹ دا گیڑا گیڑا، وششٹ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ آتما پر ماتما تکیا نہیں ملدا، سُر ت شبد نہ کھئے گُرمائیا۔ من کلپنا انتر جگت جہان بلدا، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ بن گُرمکھاں امرت جھرنا کتے نہ جھردا، بوند سوانتی میگھ نہ کھئے ٹپکائیا۔ جگت جہان جو کلپنا وچ ویکھیا پھردا،

چار کُنٹ دُہائیا۔ ساچے سنتاں نابھی کول پُہل ویکھیا کھڑدا، کھڑکی تاک گنڈا اندرون دتا کھلایا۔ کلجگ کوڑ کُریارا اُلٹا گِیڑا ویکھیا گِڑدا، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُہر دا ور، دھرم دوارا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد دُلا رے سُت، سَتگر دُہر دے دیاں جنائیا۔ اُٹھ میرے لاڈلے پُت، پتا پُوت ویس وٹائیا۔ بھيو کھلا ابناشی اچت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ ساچی صدی دی مؤلے رُت، سدے گھر گھر آپ دِرڑائیا۔ پُرکھ اکالا رہیا پُچھ، دُہر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے آئے پُچ، اپنا پنہہ مُکائیا۔ لیکھا نال لے کے آئے سب کُجھ، پچھے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے وچ رکھیا بھيو کُجھ، اکھراں وچ نہ صفت صلاحیا۔ دین دُنی دا دسیا دُکھ، دردان وچ دُہائیا۔ جس وچ پرہہ دا کھیل باہر مانو مُکھ، زِرگن اپنی کار کھائیا۔ نظری دِسے نہ سُپھل کیسے کُکھ، جننی جنے نہ جنیندی مائیا۔ جو جُگ چوڑی رہیا چُپ، خاموشی وچ سہائیا۔ سو کلجگ اندھیرا ویکھ کے گھُپ، پڑدا اوبلا سب توں رہیا اُٹھائیا۔ مایا ممتا ویکھ کے لُٹ، سُو رپر لے انگرائیا۔ سرشٹی درشٹی آتم پر ماتم نالوں رہی تُٹ، تُٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ دھرم بھنڈارا رہیا نیکھٹ، جگت ونجارا نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُہر دا ور، سچ فرمانا اک سُنائیا۔ سَتگر شبد دُہر دے دُلا رے، دُولھے تینوں دیاں وڈیائیا۔ ویکھ کھیل سچ سچے دربارے، در گھر وجے اک ودھائیا۔ وشن برہما شو لیا پنہارے، پنکھٹ ڈیرہ اک دِرڑائیا۔ اکٹھے ہوون گر اوتارے، پیغمبران میل ملائیا۔ سر جھکاؤن جُگ چارے، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ نہ کھئے کھلایا۔ ترے گن مایا پنج تت نیوں نیوں کڈھن ہارے، ہوکیاں وچ دُہائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی اپنی کرے ہاباکارے، ہوکیاں وچ سُنائیا۔ چارے بانی نین رووے زارو زارے، ظاہر ظہور اکھ نہ کھئے کھلایا۔ چارے کھانی دھاباں مارے، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ چارے ورن منگن دوارے، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ایہہ کھیل ویکھے ایکا ایک ایکنکارے، اک اکلا رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ سَتگر شبد چار جُگ دے اکٹھے کر سرشٹی کردار، فُدرت دا مالک قادر آپ جنائیا۔ کی کھیل ہووے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیو جنائیا۔ کی حُکم ورتے گر اوتار، پیغمبر پڑدا دیو اُٹھائیا۔ کون حُکم سندیسہ دیوے وارو وار، دُہر فرمانا شبد جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ تیرا کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ

پائیا۔ تُوں صاحبِ سوامی انترجامی گھٹ نِوِاسی پُرکھ اِبناشی کل کلکی اوتار، اوتر تیری دھار سمجھ کِسے نہ آئیا۔ جُگ چوکرئی نِتر روندے زارو زار، ظاہرا ظہور تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ سمجھے نہ کھئے گفُتار، گفُت سُئید پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جگت وِدیا وچوں دین دُنی نُوں کڈھ دے باہر، آتم برہم پاربرہم بھِیو گھلائیآ۔ ایتھے بڈھی دا نہیں وستھار، من دا نہیں وچار، سُرتی شبد اگئی دھار، دھرنی دھرت دھول اُپر کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنِدیسہ اِک سُنائیا۔ سَتگر شبد کر وڈ دلیری، دِلبر ہو کے دیاں دِرڑائیا۔ صدی چوڈھویں اِک پُرکھ اکال دی اگئی پھیری، پھرت پھرت ویکھے جگت لوکائیا۔ جُگ چوکرئی دیر کیتی بتھیری، سماں سمیں وچ لنگھائیا۔ گر اوتار پیغمبر چلاؤندے رہے جگت دی بیڑی، ملاح نیا نؤکا والے نظری آئیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اُٹی لٹھ گیڑی، گیڑا سکے نہ کھئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی رنگن رہیا رنگائیا۔ سَتگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر حاضر حضور، صاحبِ سلطان سِری بھگوان تیری اِک سرنائیا۔ رنگن نرور نراکار نرکار رنگن دھار ویکھ ضرور، ظاہر ظہور اپنا جلوہ نور کر رُسنائیا۔ ست سوامی انترجامی گھٹ نِوِاسی تیرا بیڑا بھریا پور، پاربرہم پت پریشور لہنا دینا دینا تھائوں تھائیا۔ تیرے نور دا چمکے اِکو نور، جوتی جوت ہووے رُسنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹ کوڑ، کرمان دا ڈیرہ دے ڈھاپیا۔ ساچی بخش اگئی دھوڑ، چرن چرنودک دے پیائیآ۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ منسا رہے نہ کھئے غرور، عُربت اندروں دے کڈھائیا۔ ساڈی بینتی کر منظور، آرزو اِکو اِک سُنائیا۔ بخشہار قصور، کسر اِشاریئے نال سب دی کرے صفائیا۔ بھگت اُدھارنا تیرا دستور، دست بدست در تیرے منگ منگائیا۔ مہربان محبان کر منظور، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنِدیسہ اِک سُنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن شبد ڈلارے میرے، مہربان ہو کے دیاں سُنائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھے بتھیرے، کوٹن کوٹ کال لنگھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے جھیرے، جھیرا جگت وچ لوکائیا۔ وسدے اُجڑدے رہے کھیرے، جُگ جُگ اپنی کار کھائیا۔ اڈیکدیاں اڈیکدیاں سماں کلجگ اتم آگیا نیڑے، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں دے انتر نرتن ویکھے جیرے، صبر صبوری کھوج کھوجائیا۔ جنہاں نے ڈھولے گائے تیرے میرے، آتم پارماتم راگ الاٹیا۔ اوہناں چاڑھ کے اپنے بیڑے، پتن

دُھر دا اک وکھائیا۔ جتھے دین مذہب دے نہیں جھیڑے، ذات پات نہ ونڈ وندائیا۔ جگت جگیا سوآں نہیں ڈیرے، ڈنڈاوت والا اکو نظری آئیا۔ جو آد انت جگا جگنت حقیقت حق کرے نیڑے، عدل انصاف آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے میرے صاحب سچے سلطان، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے دربان، در بردے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ چرن چمڈے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ دھوڑی خاک رمائیا۔ چار جگ تیرے غلام، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ شاستر سمرت تیری مہا گان، صفت صفت وچ صلاحیا۔ تیرا لیکھا نوجوان، مرد مردان نہ کھئے درڑائیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی میرے انتر چھائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا نہ کھئے نوجوان، نوبت ڈنک نہ کھئے سنائیا۔ بینتی کران سری بھگوان، نمو سرنائیا۔ اٹھ ویکھ پرہو مہربان، محبوب تیری وڈیائیا۔ ہرجن تیرا راہ تکان، ویکھن تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ بھیو ابھیدا کھول دے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ تیرا میلا ہووے نال اتفاق، اطمینان دے دھرائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے گستاخ، غصہ اندروں دے کڈھائیا۔ جنم کرم دا قصور کر معاف، رحمت وچ کر صفائیا۔ توں دُھر دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکل تیری سرنائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، بھوکھتاں وچ سنائیا۔ اُس دا لہنا دینا دے حساب، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ بن اکھراں والی کھول کتاب، جیہڑی کُتب خانے وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا ویکھئے کھیل تماش، دو جہان وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ بھیو ابھیدا کھول سوامی، سماں سہنجنا دئے گواہیا۔ توں آد جگادی انترجامی، گھٹ بھیتر رہیا سمائیا۔ تیری بودھ آگادھ شبدي بانی، بان انیالا تیر دے لگائیا۔ جھگڑا مکا دے چارے کھانی، چاروں گنٹ کر صفائیا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سر تیرے چرن کول وٹھو قربانی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرے نام دی نرنکار منگن اک نشانی، نشانے دو جہان دینے بدلائیا۔ اپنی منزل دسنی اک آسانی، اصل پڑدا دینا اٹھائیا۔ ساچی رنگت نام ندھان دے جوانی، جو بن وتے اپنی اکھ اٹھائیا۔ سوربیر شاہو بھوپ کلجگ لیکھا ویکھ وچ میدانی، مدد اپنی آپ بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ تیرا در ٹھنڈا، اگنی تت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ بندہ، بندگی والے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا چاروں گنٹ

ودھیا دھندا، دھرنی دھرت دھول دھول دئے دُہائیا۔ من کلپنا مانو ہویا گندہ، سچ سوگندھ نہ کھئے پرگٹائیا۔ دوئے نین ہویا اندھا، نج
 نین نہ کھئے رُشنائیا۔ ست دھرم رہیا کوئی نہ چنگا، چار کُنٹ کُراٹیا۔ مندر مسجد شوذوالے مٹھ ویکھ دنگا، کرم گکرم کرے لڑائیا۔
 ساچی منزل پوڑی چڑھ کوئی نہ ڈنڈا، ڈنڈاوت اپنی دے سمجھائیا۔ سچ پیار مُحبت بخش آگئی اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیرا
 نور تکنا ظہور والا چندا، چند چاندنی اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی
 کار کمائیا۔ ستگر شبد کہے میرے گہر گمبھیر، گور تیری اک سرنائیا۔ کِریا کر شاہ سلطان شرع کٹ زنجیر، شریعت رہن کھئے نہ
 پائیا۔ ستجگ ساچی ست ستوادی دس تدبیر، طریقہ نیکن نیکا اک جنائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر، جھگڑا رہے نہ پیغمبر پیر،
 بے نظیر حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوٹیا۔ ستگر شبد کہے
 میری عرضوئی، بینتی دیاں جنائیا۔ تیرا نام دروہی، طوبی طوب دُہائیا۔ تیرا بھگت پرہہ کوئی کوئی، چوراسی وچوں نظری آتیا۔
 باقی سب نے پت کھوئی، پت پریشور درس کھئے نہ پائیا۔ درگاہ ساچی ملے کیسے نہ ڈھوئی، در ٹھانڈا نہ کھئے وکھائیا۔ سب دی آسا
 انتر رہی روئی، رُدن وچ دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ تیرا حکم
 الہی ایک، ایک وڈیائیا۔ سب نے دسی تیری ٹیک، ٹکے مستک لائیا۔ بھاگ لگا دے اپنے دیس، دیس دیسنتر کھوج
 کھوجائیا۔ تیرا جوت سروپی ویس، جگ نیتز نین نظر کیسے نہ آتیا۔ تیرا شبدي دھار دسمیش، بھجے وابو داہیا۔ تیرا سمبل دھام
 ایک، ساڈھے تین ہتھ وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا بودھ اگادھا لیکھ، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ توں سدا رہیں ہمیش، نرگن نور
 جوت رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھ کلیش، راما کرشنا رہے سمجھائیا۔ سارے دوارے تیرے ہوئے پیش، پیشین گوئیاں ہتھان وچ
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے اوہ ویکھ گوئی پیشین، پیشتر
 دھیان لگائیا۔ حکمت رہے نہ کیسے مدین، مدعا سب نون رہیا درڑائیا۔ جھگڑا ویکھ جگت زمین، ضامن نظر کھئے نہ آتیا۔ پُرکھ اکال
 تیری سمجھے نہ کھئے تعلیم، طالب علم نہ کھئے وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی غم گین، غمی غم خوار نہ کھئے بدلائیا۔ تیرا لیکھا وڈ رحیم،
 رحمت وچ نہ کھئے جنائیا۔ تیرا حکم آد قدیم، دُھر دا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیہو ابھیدا دینا کھلاٹیا۔

سَتگر بھيو ابھيدا کھول کے دس، دہ دشا دے سمجھائیا۔ کی لہنا ہتھو ہتھ، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ کی مہا شبد اکتھ، بودھ
 آگادھ پڑھائیا۔ کی کلجگ چلے رتھ، اپنا پندھ مکائیا۔ کی شبد اگتی وجے سٹ، سٹیاں دئے اٹھائیا۔ کی نام ندھانا کھولیا ہٹ، ونجارا
 دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن شبد اگتے آدی، عدل نال
 جنائیا۔ گر اوتار پیغمبران لوک مات ودھائی آبادی، بہ گنتی وچ وڈیائیا۔ تن وجود کراؤندے رہے شادی، شادیانیاں وچ خوشی
 منائیا۔ کلجگ اتم ایسے کارن ہندی بربادی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ دھرم دا دُھر سندیسہ دیوے کوئی نہ راگی، انراگی
 راگ سُنائیا۔ سوئی سُر ت کیسے نہ جاگی، جاگرت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ مانو بنے نہ کھئے تیاگی، ممتا موہ چُکائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری
 راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ امرت ویلا نہ کیسے پرہاتی، پرہ ملن کھئے نہ آئیا۔ نرگن جوت جگے نہ باقی، کھلا پاتی نہ کھئے وڈیائیا۔
 ساچی مٹے کھئے نہ آکھی، آخر پرہ توں گئے بھلائییا۔ جس دا کھیل سدا بہ بھاتی، بھاؤنا ویکھے تھائوں تھائیا۔ بھگت ادھارنا جس دی
 وادی، وعدے نال ہوئے سہائیا۔ اوس دی کلا اگتی ڈاڈھی، ڈنڈاوت سب توں دئے سمجھائیا۔ جس دا راگ گاوے کوئی نہ ڈھاڈی،
 تالاں وچ نہ کھئے سُنائیا۔ اوہ سب دا بن کے باڈی، بنت دُھر دی اک درڑائیا۔ منوآ رہن نہ دیوے باغی، گرھ ہنکار ٹڑائیا۔ جن
 بھگتاں آتم جاوے سادھی، سادھنا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے
 پرہ تیرا اکو دعوا، لیکھا میرے نال جنائیا۔ جن بھگتاں آتم سیج راواں، کنت کنتھول ہو کے سوہیا پائیا۔ سچ اگتی دے کے ناواں،
 ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ گرمکھ رہن نہ دیواں کوئی نتھاواں، دوارا اکو اک سہائیا۔ غریب نائیاں پکڑ کے باہواں، پھڑ باہواں گود
 اٹھائیا۔ دُھر دے نام دی دے کے چھاواں، اگنی تت گوائیا۔ جھگڑا مُکا کے دُھر گراواں، درگاہ ساچی گھر سہائیا۔ جتھے بھگت
 بھگوان دا تول ہووے ساواں، وزن اکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سَتگر شبد کہے
 پرہ تیرا اک سہارا، اوٹ اوٹ تکائیا۔ لیکھا مُکیا گرو اوتارا، پیغمبر پندھ مکائیا۔ تیرا بھگت منگے تیرا چرن دوارا، دوجی اوٹ نہ کھئے
 رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا کردے گئے اشارہ، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ توں گوہند دھار سرگن توں نرگن ہو کے آئیوں دوبارا،
 ایکنکارا نال ملائییا۔ تیرا دُھر دا اک جیکارا، ایکا شبد شنوائیا۔ رواداس دا من لے ہاڑا، دیوے سچ دُہائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیاالا

پروردگارا سانجھا یارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ شبِد گُرو کہے
 اوہ ویکھ بھگت دی درخواست، دردان وچ دُہائیا۔ کوڑی کِریا کر برخاست، برخوردار اپنے لے بنائیا۔ گُرمکھ رہے نہ کھئے ناستک،
 کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوارے بنا آستک، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ تیرا نُور اگتی واستک، وعدہ اپنے گھر سمجھائیا۔ جھگڑا
 رہے نہ کیسے شاستر، شرع زنجیر دینا کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میلا لینا ملایا۔ ستگر شبِد کہے
 پرہہ ویکھ کھیل ہالا، حالات دیاں جنائیا۔ باقی نکلیا انت دوالا، حساب بے باق نہ کھئے جنائیا۔ سادھاں سنتاں اندر لا دے تالا، بن
 تیری کِریا گنجی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ کالا، پتت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ ست دھرم رہے نہ کیسے دھرمسالہ، چاروں
 کُٹ دُہائیا۔ پھل پُھل رہے نہ ڈالا، پت ڈالی دئے دُہائیا۔ جو اشارہ کیتا نانک بالا، بالی بُدھ وکھائیا۔ جس دا اوتاراں دتا احوالا،
 پیغمبر صفت صلاحیا۔ جس نون جھکی جوت جوالا، اشٹبھج سرنائیا۔ جس دا نُور نُور اُجالا، زرگن سرگن ڈگمگائیا۔ سو کھیلے
 کھیل کمالا، کامل مُرشد دُھردرگاپیا۔ کھوجیاں ہتھ نہ آوے بھالا، برہمنڈ کھنڈ روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبِد کہے تیری کرنی دے شدید، شدت وچ لوکائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر امید، آمد
 اپنی دے درڑائیا۔ میں سدا کران تائید، تاکید تیری نظری آئیا۔ سنت سہیلے ویکھ عزیز، عالی جاہ کھوج کھوجائیا۔ جنہاں تیرے ملن
 دی ریجھ، جگ بیٹھے دھیان لگائیا۔ جگ نیتر کرن اڈیک، اکھ پرتکھ تگن اک گوسائینیا۔ تون اوس دوارے بن وسنیک، جتھے
 وصل اصل دیوے یار خُدائیا۔ جن بھگتاں بدل دے طبیعت، طبع کوڑ رہن نہ پائیا۔ اپنے گھر وکھا اصلیت، پڑدا اوبلا دے چُکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ روداس کہے میں تیری کِریا نال لکھدا، شبِد گُرو سمجھائیا۔ پُرکھ
 اکال سب نون روپ دے دے ساچے سیکھ دا، سیکھیا اک سمجھائیا۔ لہنا چُکا دے گوہند والی چٹ دا، جس دا اکھر ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ بھاگ پورا کر دے روداس والی اٹ دا، اٹاں پتھراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُکا دے کوڑ گُریار نیت دا، نوت اپنا پھیرا
 پائیا۔ تون صاحب سلطان اکو دسدا، دو جہان سوہیا پائیا۔ تیری حکومت کوئی نہ جتدا، ویری شترُ میت نیوں نیوں سپس نوائیا۔
 تون لہنے دینے آد جگاد نچھدا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھيو کھول دے اپنے نُور الاہی اک دا، ایکنکار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے عرضی اُتے کی تحریر، تقریر نال سُنائیا۔ پرہہ کلجگ اتم واٹ اخیر، آخر دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں بدل دے تقدیر، کرمان دا گیڑ آپ کٹائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے زنجیر، شریعت لیکھا دینا مُکائیا۔ بہرم رہے نہ غریب امیر، اُوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ سب دی بدل دے تدبیر، تقدیر توں پرے تعلیم اپنی اک سمجھائیا۔ دُھر دی پھیردے آپ لکیر، لائن نرائن ہو کے آپ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ مینوں آئی یاد، کتھا پچھلی دیاں سُنائیا۔ جس ویلے چوتھے جگ توں جگت ہووے آزاد، آزادی اندر دین دُنی وڈیائیا۔ جگت کلپنا دا رہے کوئی نہ سادھ، ودیا والی نہ کھئے چترائیا۔ سنکھاں والا وجے کھئے نہ ناد، دُھن دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ اللہ واپگرُ ستنام اوم ونڈ ہووے کوئی نہ گاڈ، نعرہ اکو اک جنائیا۔ بُدھی رہے نہ کوئی ڈاک، کاگ وانگ کُرائیا۔ شبد دُندا اگمی راڈ، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا سچ دے کھلائییا۔ ستگر شبد کہے سُن بینتی اک، آرزو وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی کر پت، بتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے سدا نت، جگ چوکرُ سیو کھائیا۔ کلجگ اتم لا کھچ، اندرے اندر میل ملائییا۔ دھام وکھا اک انڈھ، انڈٹھڑی کار کھائیا۔ یاد کر لے پربلاد والی چٹ، جو بن چٹھی رسین دتی پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے پربلاد نال کیتا اقرار، سچ سچ سمجھائیا۔ دے شبد دُھنکار، اگم آواز لگائیا۔ بول اک جیکار، سو بلا دتا سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو دھار، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ پرہہ کِرپا کر میرے زنکار، زرویر تیری سرنائیا۔ جے بھگتاں دا تیرے وچ پیار، پرہی ہو کے توڑ نیھائیا۔ میرے وانگ نہ کریں خوار، گیڑا گیڑے وچ وکھائیا۔ آپ بوہرُویا ہو کے آویں وچ سنسار، نر سنگھ نر نرائن ہو کے دیہہ تجائیا۔ تُوں شہنشاہ سیکدار، والی دو جہان اکھوائیا۔ جد آویں تے آویں جوتی جامہ دھار، نور نور رُشنائیا۔ ساچیاں بھگتاں لئیں اُٹھال، اندر وڑ کے آپ جگائیا۔ تیری ایہو سچی دھرمسال، سچ دوارے وچی ودھائیا۔ اگوں بس کے کہا پُرکھ اکال، اشارے نال درڑائیا۔ پربلاد کلجگ اتم مار دھیان، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جان تکیا تے ہویا حیران، سرشٹی درشٹی اندر سچ پریم نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھیو دتا چُکائیا۔ پربلاد کہے پرہہ وکھایا کی، سچ دے درڑائیا۔ نرمل ویکھیا کھئے نہ جی، کوڑ کِرپا رہی کُرائیا۔ امرت رس کوئی

رہیا نہ پی، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ سنسار کلپنا پُتر دھی، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ رَوَداس تکیا جس آس رکھائی ساڈھے تِن ہتھ سین، جگت واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر لینی اُٹھائیا۔ پرہلاد کہے میں کلجگ ویکھیا کوڑا، پرہو کاہنوں دتا دکھائیا۔ میں منگن والا تیری چرن دھوڑا، بن تیرے درس کھئے نہ پائیا۔ تون مینوں دکھا دتا لوکی مندے آیرا اوڑا، اکھراں پتھراں سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال تینوں بنا کے چوڑھا، گھر وچوں سب نے دتا کڈھائیا۔ تیرا تگ کے خوش نہیں کوئی نورا، پڑھ پڑھ ودیا ڈھولے جگت سُنائیا۔ اک رَوَداس ویکھیا جو بیٹھا اُپر ٹٹی پھوڑھا، پانہا گنڈھ کے خوشی منائیا۔ پرہلاد کہے میں جاں تکیا مایا رانی گھر گھر پا کے رنگلا چوڑا، جو بن وتی بھجے واہو داہیا۔ سادھ سنت جس دا ہویا ویکھیا مشکوڑا، شکر یا کر کر سپس نوائیا۔ ساچا رنگ چڑھے کیسے نہ گوڑھا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ من کلپنا جھوٹدے سارے پنگھوڑا، آتم سیج نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پرہلاد کہے میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ سُنائیا۔ سچ دھرم دی دسی نہ کھئے نشانی، نشانے سارے گئے بھلائییا۔ روندی ویکھی چارے کھانی، خانے وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جھگڑا ویکھیا چارے بانی، بان زالا تیر نہ کھئے لگائیا۔ رس رہیا نہ کیسے پانی، سروور سر نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کر مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل کرنی ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے دُلا رے پرہلاد، پر پُرکھ ہو کے دیاں جنائیا۔ تون ہرناکش دی اولاد، بھگتاں وچوں بھگت دتی وڈیائیا۔ جس ویلے کلجگ انت کل دھارا گئی جاگ، لوک مات لئے انگرائیا۔ اوس ویلے ساچا رہنا نہیں کوئی سادھ، سادھنا سچ نہ کھئے کھائیا۔ سرتی جائے کوئی نہ جاگ، شبدی میل نہ کھئے ملائییا۔ من کلپنا ہووے راج، بڈھی بلہین ہو جائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بن کے داماد، در در ڈیرہ لائییا۔ ساچی سُنے نہ کھئے آواز، جوٹھ جھوٹھ گرائییا۔ دھرم دی دیوے نہ کھئے آواز، کرم کاند لڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے کلجگ سرِشٹی دسی فانی، فیصلہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ منزل رہے نہ کھئے رُوحانی، رحمت رام نہ کھئے کھائیا۔ دین دُنی ہوئے بیگانی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ست دھرم دی دسے نہ کھئے نشانی، نشانہ حق نہ کھئے جھلائییا۔ چار کُنٹ ہوئے بے ایمانی، بیوہ ہووے خلق خُدائیا۔ منزل رہے نہ کھئے رُوحانی، نور نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی

قلم رہے نہ کانی، کاتب کرے نہ کھئے وڈیائیا۔ اوس ویلے پرہہ جن بھگتاں دوارے کھاؤن آوے مہانی، نرگن نؤر جوت رُسنائیا۔ وست
 امولک دیوے بن کے دانی، دُھر دی دات آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ پرہلاد
 کہے کی دیویں دات، صاحب دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں درشن دیواں آپ، اپنا بھیو چُکائیا۔ پرہلاد کہا کی دسیں جاپ، ودیا
 کون پڑھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں آتم پرما تم بنا کے ساک، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پرہلاد کہا کی کھولیں تاک، پڑدا کون چُکائیا۔ پُرکھ
 اکال کہا میں نرگن نؤر جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں مٹائیا۔ پرہلاد کہا کی بچن دیویں صاف، ولیئے چھلیئے دے درڑائیا۔ پُرکھ
 اکال کہا میں جنم جنم دے کرم کرم دے قصور کر کے معاف، صاف سُتھرے دیاں بنائیا۔ پرہلاد ہس کے کہا پرہو لکھ دے نال قلم
 دوات، پریم پریتی جوڑ جڑائیا۔ سری بھگوان کہا اپنا آگے رکھ دے پریم بھگتی دا کاٹ، جس نؤں لکھاں بن قلم شاہیا۔ پرہلاد کہا
 ایہہ پُرانا چولا خریدیا نہیں آج، نواں نکور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا درڑائیا۔ پرہلاد
 کہا مینوں لکھ دے لیکھ، تیرا لیکھا بے پرواہیا۔ جس ویلے کلجگ اتم دھاریں بھیکھ، بھیکھادھاری بھیکھ وٹائیا۔ جن بھگتاں جاویں
 دیس، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوبناں لوین ویکھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوس ویلے جنم کرم دی بدل دیویں ریکھ، میری لکھت وچ گواہیا۔
 پُرکھ اکال کہا میں نہیں ایہہ لہنا ہتھ دس دسمیش، گوبند وڈ وڈیائیا۔ جس نے بھگت سُپیلے میرے کرنے پیش، پیشتر اپنا حکم
 سُنائیا۔ نرگن دھار کراں پھر بیت، ہتکاری ہو کے میل ملائیا۔ اوہ ایہو مہینہ تے ایہو دوس اگی چیت، چیتن سرب کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پرہلاد کہے پرہو میری نشانی کاٹ، جس نؤں کارڈ کہے لوکائیا۔ جن
 بھگتاں دی اگلی میٹ دے واٹ، پچھلا لیکھ رہے نہ رائیا۔ قیمت پا لے اپنے ہاٹ، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا بنا قلم
 دوات، بن اکھراں بنت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھا دے ابھی، اچل واسی
 دیا کمائیا۔ تیری پرتکے آئی صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ بھگتاں دا کاٹ سُٹیں وچ کدے نہ ردی، ردیخانے نہ کھئے وڈیائیا۔ اس
 دے اُتے تہانوں سچکھنڈ دی دتی گدی، گداگر رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈی آتما پرما تم اپنے نال بدھی، بدیاں توں لے بچائیا۔ تہاڈی لیکھے
 لا کے جنم والی صدی، صدیاں دے وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ تہاڈی جو بن والی جوانی مستانی زمرانتا وچ نڈھی، نر نرکارا ویکھ وکھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ کاٹ کہے میرے اُتے پا شہادت، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ جنہاں تیری کیتی عبادت، عملان تون رہت کرائیا۔ اوہناں دی کرے نہ کوئی مزاحمت، جھگڑے وچ نہ کھئے لوکائیا۔ ساچے نام دی بخش نیامت، وست اگم اک ورتائیا۔ جنہاں نے مُحبت وچ کیتی تیری دعوت، مہانی دتی کھوائیا۔ اوہناں دی کوڑی کرپا میٹ علامت، عملان تون آگے کر پڑھائیا۔ ایتھے اوتھے رکھ صحیح سلامت، سوال جواب نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں رہی جھاک، جھاک دو جہان لگائیا۔ مینوں سہنجی دے آج دی رات، بھگت بھگوان وجے ودھائیا۔ جنہاں دا لیکھا بنیا پن قلم دوات، کلمیاں تون باہر پڑھائیا۔ ملی اگم سوغات، وست دُھردرگاہیا۔ اودھر اوہ نیترو کے کہے پرات، جلدھارا وچ دُہائیا۔ میرا کھیل اگم تماش، سچ دینا درڑائیا۔ جس دن گوبند نے ہتھ اُتے بہایا سی باز، بازاں والا ناؤں رکھائیا۔ اپنے اندر ست بنایا راج، رعیت سچ پرگٹائیا۔ اوس ویلے بھر کے پانی دے اگی گلاس، اک پرات وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ پرات کہے جس ویلے مینوں بھریا، ملی مان وڈیائیا۔ گوبند دا باز خوشی نال میرے وچ تریا، قدم تین تین اٹھائیا۔ میں ہس کے کہا اڑیا، کی تیری وڈیائیا۔ مینوں سچ دس کی گوبند کولوں اکھر پڑھیا، جیہڑا وڈیا دئے بدلائیا۔ اُس رو کے کہا میں تے اکو چرن کول سپس دھریا، دوجی منگ نہ کھئے منگائیا۔ میں اوسے لئی جیندا مریا، اپنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھڑ کے اکو پلو منزل چڑھیا، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ باز کہے سُن جل والی پراتے، پراتاکال دیاں جنائیا۔ تون کھلیے ویکھیں صُبح پرہاتے، سرگھی ویلے سمجھائیا۔ اک حُکم دینا دُھر دے داتے، درگاہ وچوں سُنائیا۔ سچ سندیسہ اگمی آکھے، دھرم دی دھار پڑھائیا۔ جس ویلے کلجگ دی اتم آوے راتے، چاروں کُنڈ اندھیرا چھائیا۔ گر اوتاران پیغمبران چھٹنے ناتے، ساچا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ وست رہنی نہ کیسے ہاٹے، ونجارا ونج نہ کھئے کرائیا۔ سب دے چیتھڑ ہونے پاٹے، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ پرہ دی جاگ کوئی نہ جاگے، االس نندرا وچ لوکائیا۔ جھگڑا پئے مذہب سماجے، دین دنی لڑائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشے، اپنا ویس وٹائیا۔ باز کہا کھلیے اوس آؤنا دیس ماجھے، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ اوس نے پانی پینا بھگتاں دی ڈھارے، سُمند ساگر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ پرات

کہے وے میں پانی بھری، سوہنی نظری آئی۔ باز کہا توں اوس پر بھو توں ڈریں، جو صاحب ڈھدر گاہیا۔ پرات کہا میں سیوا کرنی
 بڑی، اپنا بل ودھائی۔ باز کہا ہنکار وچ کریں نہ اڑی، ہنگتا کم کسے نہ آئی۔ پرات کہا میں وچھوڑے وچ مری، اپنا آپ تجائی۔ باز
 کہا اٹھ نگاہ مار ذری، ذرے ذرے وچ سمائی۔ اک خبر دیواں جو سب توں کرے بری، بریخانہ اک درسائی۔ جان ویلا آوے توں
 میرا میں تیرا ڈھولا پڑھیں، دوجی اور نہ کھئے پڑھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لئے ملائی۔ پرات کہے جن
 بھکتو میں پڑھدی اگئی ٹک، سوہنگ ڈھولا گائی۔ سجدہ کراں جھک، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جے تسیں لہنا چاہندے اوس دا
 سکھ، سکھمن ٹیڈھی بنک ڈیرہ ڈھابیا۔ سدھے بن جاؤ اوس دے پت، پتا پُرکھ اکال منائی۔ آپے میٹے اندھیرا گھپ، تہاڈے اندر
 کرے رُشنائی۔ جگت وچھڑیاں لئے پُچھ، پھڑ باہوں گود بہائی۔ اباشی کرتا کدے نہ جاوے رُس، رُسیاں لئے جڑائی۔ تہاڈا ویلا وقت
 گیا ڈھک، اگئی چیت دئے گواہیا۔ پڑدا اوبلا رہے نہ لک، بھيو ابھیدا دئے کھلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 رنگ اک چڑھائی۔ ساچا رنگ چاڑھے اگما، ہر کرتا آپ رنگائی۔ ناتا توڑ کے کایا ماٹی چما، چم درشٹی دئے بدلائی۔ لیکھے لا کے پون
 سواس دماں، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جن بھکتو تہاڈا مارگ جگت وچ نواں، سرشٹ سبائی کہے لوکائی۔ آگے بدل دینا سماں، سمجھ
 سمجھ وچوں سمجھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ اگئی چیت کہے اگئی سیکھاں دی ارداس، دو
 اک وجے ودھائی۔ بھگت سہیلا جن بھگتاں وسے پاس، پاسا سکے نہ کھئے بدلائی۔ چرن پریتی دے دھرواس، من بدمعاش ڈیرہ
 ڈھابیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، ڈھر سندیسہ اک سنائی۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنا جماعت، سیکھیا ڈھر دی اک
 پڑھائی۔ دیناں مذہباں وچوں کر آزاد، آتم پرما تم جوڑ جڑائی۔ پریم پریتی اندر کر وساد، کوڑی کرپا دئے مٹائی۔ بھيو کھلا کے بودھ
 آگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھائی۔ گرمکھو جس کارن آج دی رات گئے جاگ، جاگرت جوت گھر گھر درس دکھائی۔ ہنس روپ
 بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوک چکائی۔ تہاڈا سچ دا اک سماج، گھر سمگری بے پرواہیا۔ جو بینتی کیتی پرہلاد، آد انادی
 منگ منگائی۔ اُس دا لہنا دینا پورا کر حساب، حاصل ضرب ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لوک مات کر کے آباد، مہربان محبوب محبت وچ سر اپنا ہتھ ٹکائی۔

☆ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ گاندھی نگر جموں ہر سجن سنگھ دے گرہ ☆

بخشش کرے ستگر شبد اگمی میتا، تھر گھر واسی دیا کمائیا۔ جس دا مالک پُرکھ اکال سچکھنڈ نواسی ٹھانڈا سینتا، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب سمرتھ ساچا دیوے نام انڈیٹھا، نرگن نرور نرکار نراکار اپنا رنگ رنگائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور ہو کے وسے کایا مندر اندر چیتا، من چنچل چت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت واسنا کوڑی کیریا بدل دیوے نیتا، ترے گن اتیتا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دُور دُراڈا جوتی جاتا وسے کایا مندر اندر نزدیکا، ایتھے اوتھے دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت گرمکھ سنت سہیلے ہرجن اپنا ویکھے لوک مات بغیچہ، پُھل پُھلوڑی پت ٹہنی ایک ایک مہکائیا۔ لہنا دینا لکھ چوراسی جیو جنت جانے جی کا، جاگرت جوت پن ورن گوت بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ بخشش کرے دین دیاں، دیاںدھ وڈی وڈیائییا۔ بھاگ لگائے کایا مائی سچی دھرمسال، ساڈھے تن ہتھ دیوے مان وڈیائییا۔ جنم کرم دا پورب لیکھا کرے بحال، رحمت وچ اپنا ترس کمائیا۔ جگت منگ بخشے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ وست امولک دیوے نام سچا دھن مال، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ پڑدا اوبلا دئے چکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ بخشش کرے صاحب سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ جو دیونہارا دُھر دی وتھ، ناد انادی دیا کمائیا۔ مہربان مُحبت وچ محبوب لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھ، دست بدست لیکھا دئے چکائیا۔ سچ پریم نیج نیتر نین کھول کے اکھ، پرتکھ اپنا درس کرائیا۔ حقیقت وچوں دیونہارا حق، لاشریک شرکت جگت دئے مٹائیا۔ شترو دشمن متر کر کے وس، واسطہ سچ نال جڑائیا۔ جیون وچ جگت پت لئے رکھ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ دھیرج دیوے سنتوکھ دُھر دا ہتھ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جگت جنجالا دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ بخشش کرے پاربرہم پرہ انترجامی، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت ہر گھٹ جان جانی، گھٹ نواسی انترجامی بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ جس دا نام ندھان اگمی بانی، جگ چوکرئی گر اوتار پیغمبر صفتان وچ صلاحیا۔ سو انتر نرنتر آتم پرما تم منزل جناوے رُو حانی، رُو ح بُت ابناشی اچت ویکھ وکھائیا۔ کلجگ جھگڑا کوڑ میٹے جسمانی، جسم اسم ضمیر ظاہر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ بخشش کرے دینا بندھپ دینا ناٹھ، دیا ندھ دیا کھائیا۔ گُرمکھاں وسے سدا ساتھ، ہرجن ساچا سنگ نبھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کاج، پنج تت دیوے مان وڈیاٹیا۔ ترے گن مایا پوہ نہ سکے آج، امرت میگھ اک برسائیا۔ مہربان ہو کے لوے راکھ، سیس جگدیش اپنا ہتھ بٹھائیا۔ جنم کرم دا پورا کرے واک، واقفکار پچھلا پڑدا دئے اٹھائیا۔ کچھ لہنا دینا گجری چند گوہند ساتھ، گڑھی چمکور دئے گوہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بخشش کرے گوہند گردیو، گوہند وڈا وڈیاٹیا۔ جس دی تریسٹھ دن کیتی سیو، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ چوڈاں ہزار دفعہ روز رسنا گاؤندی جہو، گنوت گن ندھان دھیان لگائیا۔ ایہہ اکھا بھید، جگت بڈھی نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا لہنا دینا نہچل دھام نال نہکیو، نہکرمی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ بٹھائیا۔ بخشش کرے داتا سورپیر، صاحب سلطان سچی سرنائیا۔ سیوا وچ چکدا رہیا گوہند دے تیر، بھتھا بھتھا وچ اٹھائیا۔ خوشی نال پیاؤندا رہیا سپر، سرت ستگر چرن بٹھائیا۔ آسا رکھی انت اخیر، بینتی اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ سچ بینتی کیتی ارداس، بخشش وچ منگ منگائیا۔ گوہند پُرکھ اکال تکنا تیرا باپ، جس نون جنمے کھئے نہ مائیا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکری زرگن سرگن ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دی گاؤندی گاتھ، اکھراں وچ ونڈ ونڈائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر بھیجے تریلوکی ناٹھ، لوک پرلوک اپنا حکم ورتائیا۔ میں ویکھنا اوس دا کھیل تماش، جو خالق خلق وچ سمائیا۔ گوہند ہس کے پشت پناہ لائی تھاپ، تھپکی اک تھپکائیا۔ جس ویلے زرگن نور جوت ہووے پرکاش، پارہم پت پریشور ویس وٹائیا۔ میں شبدی یودھا سدا ہوواں ساتھ، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا لکھاں بن اکھراں والی کتاب، جس کاغذ دا پتا نظر کیسے نہ آتیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں دے خطاب، مخاطب ہو کے آپ درڑائیا۔ اشارے نال دتا آگھ، آخر اکو حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈی وڈیاٹیا۔ بخشش کیتی دات، دولت دُھر دی جھولی پائیا۔ جس ویلے کل ہووے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ودھے پرتاپ، سچ سچ بیٹھے مکھ چھپائیا۔ اوس ویلے گُرمکھ تیری کھولان جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پت پت دیاں کرائیا۔ کایا مندر

اندر شبد سُرتی دے آواز، آلس نندرا دیاں مٹائیا۔ ایہہ کھیل گوہند دی دھار شبدی ستگر کرے آپ، اپنا رنگ دکھائیا۔ بخشش وچ رحمت وچ دین دیاں اندر باہر گپت ظاہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم پاربرہم برہم سرت شبد اکو ذات، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشش وچ بخشیش، جگدیش سچ پریتی جھولی پائیا۔

★ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ چہمب جھون گردت سنگھ دے گھر ★

چیت کہے سُن میرے دُھر دے بابل، پتا پُرکھ اکال دیاں جنائیا۔ چوراسی وچوں سنت سہیلے ویکھنے قابل، ولدیت وچوں اصلیت لینی پرگٹائیا۔ سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی کرنا اکو عادل، انصاف وچ گستاخ رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا جگت اندھیر دُور کرنا بادل، نُوں نُوں شاہ سلطانے ایکا جوت کر رُشنائیا۔ شرع چھری نہ رہے کھئے مقتول قاتل، قتل گاہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھيو ابھیدا کھولنا باطن، پڑا پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ سندیسہ دے کے دُھر ابناشن، ابناشی کرتے اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے داسی داسن، در ٹھانڈے سپس جھکائیا۔ سیوا وچ پرتھوی آکاشن، کوئن برہمنڈ کھنڈ بھجن واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دا کلمہ ڈھولا سوہلا واچن، پڑھ پڑھ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ چیت کہے پرہہ ویکھ اپنی کھیل نرالی، نراکار دھیان لگائیا۔ تیرا نرگن نُوں جوت اکالی، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ تیرے در تے کھڑے انک سوالی، جھولی اپنی رہے ڈاہیا۔ بن تیری کرپا تیری کرے نہ کھئے دلالی، وچولا وچر نہ کھئے سمجھائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ بھر دے بھنڈارے خالی، خالق خلق دے مان وڈیائیا۔ تیرے دوارے دُھنکار وجے ساچی تالی، تابعداری سب نُوں دے درڑائیا۔ لہنا دینا حقیقت ویکھ حالی، ہر گھٹ وسن والے دُھردرگاہیا۔ تیرا جلوہ تکیئے نُوں جمالی، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ چیت کہے صاحب سلطان تیرا در

ٹھنڈا، ٹھنڈک دوجی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا آد جگادی نوری چندا، چند چاندنی کرے رُسنائیا۔ تیرا لیکھا گہر گمبہر جوتی شبدی دھار سندا، سند سب دی ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں تگ آخیری کنڈھا، کنڈھی والے اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی مہا ہو نہ سکے نال دندا، رسنا وچ رس نہ کھئے چکھائیا۔ سو صاحب ستگر دیونہارا اک اندا، اند اند وچو پرگٹائیا۔ منزل پوڑی چڑھا کے اپنا دندا، دنداوت اکو دئے سمجھائیا۔ سری بھگوان ٹوں صاحب سوامی سدا بخشندا، بخشش رحمت تیرے وچ نظری آئیا۔ ہر سنت سہیلے لگا اپنے انگا، انگیکار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دنی کوڑ کڑیار میٹ دے دنگا، دغ بازی وچ دغا نہ کھئے کمائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ چہمب جموں پھمن سنگھ بھاگ کور دے گرہ ★

وشنوں کہے میں پرہ دی مہا دسنی، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ جس ویلے برہمے نوں کہا سرشٹی وسنی، حکم اکم سنائیا۔ مینوں اشارہ دتا سوادھان کر لکشمی، چرن کول لے انگڑائیا۔ دوہاں نے اکو ٹک رٹنی، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھر آگے جھولی ڈاہنی سکھنی، مہربان ہو کے دینی بھرائیا۔ پھر اکھ کھلاواں اپنی اکھنی، آخر پڑدا لاپیا۔ شبد اشارہ رمز لگاواں اتر پچھم پورب دکھنی، چارے گنتاں پھول پھلاٹیا۔ جلوہ نور تیج دے کے سورہ اگنی، پرکاش اندھ سو بھا پائیا۔ نرگن جوت کر بے وطنی، وطن مات لوک پرگٹائیا۔ دھار بخش اکم الکھنی، الکھ اگوچر دیاں سمجھائیا۔ روم روم رس دے رسنی، رستہ اپنا اک وکھائیا۔ دھرم دوارا دس پتنی، پترا پترکا اکو اک پڑھائیا۔ تیری سیوا اکو رکھنی، سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیو ابھیدا رہیا کھلاٹیا۔ وشنوں کہے جس ویلے پرہ رچنا لگا رچن، آپ اپنی دیا کمائیا۔ میرے نال کیتا اگنی پچن، جس نوں چار جگ نہ کھئے سمجھائیا۔ خوشیاں وچ لگا بسن، ہستی مستی وچوں پرگٹائیا۔ مینوں لا کے پریم دی لگن، لا کے لیا بھائیا۔ پھیر اگنی وانگوں لگا مچن، جوتی جوت تپائیا۔ میں اٹھ کے لگا بھجن، اپنا پلو چھڈائیا۔ پرکھ اکال کہا آہ لے چرن دھوڑی مچن، مستک دیاں

ٹکائیا۔ نال اشارہ کیتا بریمے سجن، دوست دتا دکھائیا۔ شنکر پڑدا لگا کجن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اک اگئی نگارہ لگا وجن، شبدی
 شبد شنوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ لگا وسن، انڈٹھی کار کھائیا۔ ساڈی پلک لگا جھمکن، اکھ اکھ بدلائیا۔ چاروں کٹ تیج لگا چمکن،
 نورو نور رُشنائیا۔ امرت میگھ لگا برسن، اگئی برکھا لائیا۔ پھیر سانوں پرہ دا زرگن دھار ہویا درشن، دو جہان وچی ودھائیا۔
 اسپن تے لگے تڑپن، ہڑی ہڑی کر کُرائیا۔ ساڈے اندر لگی بھٹکن، انتر رہی اٹھائیا۔ اک اگئی آواز لگی کُرن، زوردار جنائیا۔
 پھیر سانوں کر کے مردن، نیتز اکھ کھلائییا۔ اشارہ کر کے ساڈی گردن، گردش دتی دکھائیا۔ پھیر دکھا اگئی برتن، شبد پیالہ دتا
 چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ وشنوں کہے مینوں کول بہا کے نیڑے، سہج نال
 سمجھائیا۔ پھیر پُچھیا کیہڑے کیہڑے، تیرا پلُ گنڈھ بندھائیا۔ وشنوں برہما شو ڈھیہہ کے ہو گئے ڈھیرے، ڈیرہ چرناں وچ ٹکائیا۔
 پُکھ اکال اسپن تیرے، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتے کہا مینوں تسیں تن بتھیرے، میری چلنا حکم رضائیا۔ ستگر شبد
 دے رہنا گھیرے، ڈوری تند آپ بندھائیا۔ ذرا نگاہ مارو اندھیرے، اندھ کوپ دکھائیا۔ پھیر سب دے اُتے انگلی پھیرے، مستک
 وچ چھہائیا۔ پھیر اُلٹا چکر پھیرے، پچھے دتا بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ وشنوں
 کہے مینوں آئی آواز، زوردار سُنائیا۔ میرا کھل گیا راز، پڑدا رہیا نہ رائیا۔ سدا لئی گیا جاگ، آلس نندرا نہ رُپ وٹائیا۔ جدھر تگاں
 اودھر دے آگ، اگنی تت تپائیا۔ اوسے ویلے اٹھیا بھاگ، بھجیا واہو داہیا۔ آگے پُکھ اکال ورتیا سوانگ، سوانگی اپنا رُپ بدلائیا۔
 شبد اگئی لے کے ڈانگ، بھ نال ڈرائیا۔ میری بھجنو رہ گئی ٹانگ، بل نہ کھئے رکھائیا۔ میری رو کے نکلی چانگ، ہوکیاں وچ
 سُنائیا۔ ابناشی کرتے کہا آہ ویکھ دکھاواں تیری تانگھ، آسا وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک
 سمجھائیا۔ وشنوں کہے میں خیرانی وچ کیتی اچھا، آسا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ چار کٹ ایک نور دسا، زرگن نور نور رُشنائیا۔ جدھر
 ویکھاں اُدھر پچھا، آگے پچھے سوہا پائیا۔ پیار وچ کرے پتا، مُحبّت وچ وڈیائیا۔ کھیل اگئی ڈٹھا، انڈٹھری کار کھائیا۔ پھیر پا کے
 اپنی بھچھا، میرے انتر دتی ٹکائیا۔ اک دھر دا دتا چٹھا، جس دا رُپ رنگ ریکھ نظر نہ آئیا۔ اُس دے اُتے تُوں میرا میں تیرا نام
 لکھا، جس دی آد انت وجدی رہے ودھائیا۔ پھیر دکھا کے لہندی دشا، چار کٹ پڑدا دتا چُکائیا۔ پھیر رُپ دھار کے نگا، زرگن

نرور کری رُسنائیا۔ پھیر حُکم دا چلا کے سک، مہر اپنا نام چُھپائیا۔ پھیر پریم پریتی اندر وکا، قیمت کرتا نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر سارا
 رس کر کے پھکا، ناتا سب دے نالوں تڑائیا۔ پھیر سب دا ونڈ کے حصّہ، نرگن نرگن ونڈ وندائیا۔ پھیر مہما دا دس کے قصّہ، صفتاں
 وچ صلاحیا۔ پھیر بنا کے چکھا، اپنا آپ جلائیآ۔ پھیر سرب سوامی بن کے پتا، پت پریشور نظری آئیآ۔ پھیر کروٹ بدل کے دتی
 پٹھا، ستمکھ سوہا کھئے نہ پائیآ۔ پھیر لیکھ وکھایا پتھر اٹاں، ماٹی کیچڑ وچی ودھائیآ۔ پھیر دُبٹھڑ مار کے پٹا، اُچی کوک کوک
 سُنائیا۔ پھیر خالی وکھایا کھٹا، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیآ۔
 وشنوں کہے مینوں کول بہا کے ماری چپیڑ، سہج سہج لگائیآ۔ مینوں آگئے نو کیڑ، چکر چکر وچ بھوائیا۔ پھیر مستک اُنکلی دتی
 پھیر، پریم نال چُھپائیآ۔ میں ہو گیا دلیر، صبر سنتوکھ میرے وچ ٹکائیآ۔ پھیر کڈھکے اندھیر، نرگن نور دتا چمکائیآ۔ پھیر بنا کے اپنا
 چیر، دُھر دا حُکم دتا سُنائیا۔ پھر بن کے نرور نراکار کیہر، بھ وچ ڈرائیا۔ پھر وسا کے اپنا کھیڑ، گھرانہ دتا جنائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیو ابھیدا رہیا کھلائیآ۔ وشنوں کہے مینوں دتا ہلونا، سہج نال ہلائیآ۔ پھر دسیا کونا، شبد وچ
 سمجھائیآ۔ پھر بل دتا دونا، طاقت ہور پرگٹائیآ۔ پھر ہس کے کہا معصومان، پچیاں وانگ گود ٹکائیآ۔ پھر حُکم دتا نہ معلوما، جس
 دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیآ۔ پھر بن کے وڈا سُوما، بھنڈارا میری جھولی پائیآ۔ پھر منگتا بنیا وانگ ڈونماں، گرہ اپنے الکھ جگائیآ۔ پھر
 اپنا قدم آپے چوماں، بن رسنا رس وکھائیآ۔ پھر اپنی جوتی دھار اپنا آپ بھونا، اگنی تت تپائیآ۔ پھر اپنا چوٹی سیس منا، مؤنڈ مُندایا
 سوہا پائیآ۔ پھر پریمی دھار بنا کے کھلا، کُل عالم کھیل بنائیآ۔ پھر بن کے صلح کلا، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ پھر ہس کے بنا ہلاں،
 خوشی دتی پرگٹائیآ۔ پھر مُحبت دا دے کے تلا، بیڑے اُتے چڑھائیآ۔ پھر برہمنڈ کھنڈ ویہڑا وکھا کے کھلا، چاروں کُنٹ دتا بھوائیا۔
 پھر پون دا دے کے ہلھا، ہلاریاں وچ بھوائیا۔ پھر سوگندھی دے کے پھلاں، لکھ چوراسی کول دھار پرگٹائیآ۔ پھر بن آپ انبھلا، بھل
 سب دے اندر وکھائیآ۔ پھر وست دے ائملا، نام ندھانا اک ورتائیآ۔ پھر کایا ماٹی بنا کے چلھا، اگنی تت تپائیآ۔ پھر بنکے دُھر دا
 دُولھا، اپنی دسے مان وڈیائیآ۔ پھر چکا کے مولا، آد دا پڑدا دتا اٹھائیآ۔ حُکم دتا معقولا، سہج نال سمجھائیآ۔ وشنوں ویکھ میرا

اصوٰلا، اصلیت پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکرئی نرگن نروریر نرکار نرکار سب دا بنیا رباں کنت کئوہلا، بنا میرے مالک سیج دا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ چہمب جموں شاہنی دیوی دے گرہ ★

وشنوں کہے پرہہ میری پٹھ ٹھکوری، ٹھوکر پریم لگائیا۔ میری ساچی بن گئی جوڑی، اپنا جوڑ جڑائیا۔ مینوں وکھائی اگئی پوڑھی، جیہڑی منزل دئے پہنچائیا۔ پھیر نظر آئے دھر دی ڈوری، جس دا آکار نظر کھئے نہ آئیا۔ پھر کیرپا کیتی تھوڑی، پڑدا دتا چکائیا۔ مینوں آسا دسی میری لوڑی، خواہش دتی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ رسیا رنگائیا۔ وشنوں کہے مینوں کول بہا کے تھوڑا دتا دب، اُپروں تھلے رسیا نپائیا۔ میرا نیتر کھلیا جہب، جوتی جوت رُشنائیا۔ مینوں نظری آیا کچھ سب، سبب نال دتا درڑائیا۔ نرکار گیا لبھ، نروریر کر رُشنائیا۔ جس دا سمجھ نہ سکیا قد، وڈا چھوٹا نہ کھئے وڈیائیا۔ میں ویکھیا میں اوسے دی جد، مالک اکو نظری آئیا۔ اوسے دی وسیا حد، گھرانہ اکو سوہبا پائیا۔ اوسے دا گاواں چھند، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اوسے دا سنان ند، دھر سندیس سُنائیا۔ اوسے دی رچنا ویکھاں جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اوسے دا کھیل تگاں الگ، نرالا بیٹھا سوہبا پائیا۔ اوسے دا رُپ ویکھاں سرگ، شہنشاہ اکھوائیا۔ اوہ ہر گھٹ رسیا رچ، رچنا رسیا بنائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا کھیل سچ، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ جس نے ساتھوں بھانڈے بناؤنے کایا ماٹی کچ، سیوا ست کھائیا۔ آپ لوں لوں اندر جاوے رچ، گھر گھر سوہبا پائیا۔ ساڈا اشارہ اکو اکھ، نین اکو اک جنائیا۔ آپ اُس توں آگے جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ پھر مار کے پٹھ میری اُتے ہتھ، ہتھیلی نال دبائیا۔ جاں ویکھیا پرکاش دیون رو سس، نور نور وچوں چمکائیا۔ پھر کیرپا کیتی جھٹ، میرے اندر کیتی رُشنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھلیا ویکھیا ہٹ، وجے سچ ودھائیا۔ اپنے چرناں دی دھوڑ لاه کے جھٹ، میرے اُتوں آگے دتی سٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول اوسے دھار وچوں گئی وس، جس دی بنت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل رسیا وکھائیا۔ وشنوں کہے مینوں ماریا چھوٹا جہا جھٹکا، سہج نال پلائییا۔ میرے انتر ہویا کھٹکا، بھے وچ دھیان

لگائیا۔ پُرکھ ابناشی اوسے ویلے سر تے بٹھ کے پٹکا، بہہ رُوپیا رُوپ وٹائیا۔ مالک بن کے گھٹ گھٹ کا، اپنا گھٹ سمجھائیا۔ نظارہ دے کے اپنی سد دا، سُنیاں لیا جگائیا۔ پھر دو جہان اپنے اندر ویکھیا گھتدا، لکھ چوراسی رہیا چھپائیا۔ پھر کھیل کیتا ست دا، ست ستوادی پرگٹائیا۔ پھر مینوں اشارہ کیتا ہڈ ماس ناڑی رت دا، تتو تتاں رنگ چڑھائیا۔ پھر میرا دھیان دھرایا ہتھ منہ نگ دا، کن اکھاں ونڈ ونڈائیا۔ پھر مینوں لیکھ وکھایا اپنے خوشخط دا، جو بن حرفاں حرف سمجھائیا۔ پھر پریم دسیا سچ دوارے چرن کول نت دا، ناتا اک جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ کھیل وکھایا اپنے جس دا، صفتاں وچ بے صفتی ڈھولے گائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت کیمپ خیروالی ضلع جموں گیان چند دے گرہ ★

وشنوں کہے مینوں پرہو نے لیا چک، چوگنا کر کے پرہ نے دتا وکھائیا۔ پھر سندیسے وچ کہا جھک، حُکم دُھردرگاپیا۔ پھر حُکم کیتا اگے مُکھ، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ اشارے وچ دسیا تتاں اندر کیہڑا دُکھ، مایا وچ سمائیا۔ کیہڑا آہار دینا ٹک، ٹکڑیاں جھولی پائیا۔ کیہڑا امرت دینا گھٹ، کون رس جل وکھائیا۔ کس بدھ اُچاؤنا سُکھ، سانتک ست کرائیا۔ کس ویلے پینڈا جاوے مُک، لیکھا جانے دُھردرگاپیا۔ کون ویلا پرہو ہووے خوش، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کون وقت سب توں لے پُچھ، پُورب اپنا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیہو ابھیدا دے کھلائییا۔ شنکر کہے میں ویکھیا نراکار، وشنوں کہا نہیں نراکار دا آکار دیاں جنائیا۔ اوس دی جوت اوس دی دھار، دھار توں بنا نہ کھے رُشنائیا۔ اپنا نُور اوبدا اُجیار، اُجالا آپ پرگٹائیا۔ اپنی کرنی دا خودمختیار، مختیار نامے اپنے ہتھ پھڑائیا۔ میں سدا نرگن جوت کراں دیدار، نُور وچ سمائیا۔ مینوں کر کے خبردار، بے خبر خبر دتی سُنائیا۔ حُکمے اندر کر اقرار، وعدے وچ وڈیائیا۔ سریشی کرنی تیار، ترے گن وچ ودھائیا۔ پنج تت پریوار، میلا لینا ملائییا۔ وشنوں سیوادار، بن سیوک ساچی سیو کھائییا۔ بھنڈارا اگم دتا وکھال، وکھرے دھام ٹکائییا۔ جتھے وسے دین دیاں، دیاں دھ سوبھا پائیا۔ سدا رکھ سنبھال، اپنے وچ چھپائیا۔ جس نوں کھان شاہ کنگال، حصہ سب دی جھولی پائیا۔ اگلا لیکھا بے مثال،

مسل وچ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وِشنوں بھگوان، لیکھا جانے اپنی سچکھنڈ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک سہائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ خیروالی جموں کھوجو رام دے گرہ ☆

وِشنوں کہے میرے اوتر دتی خبر، رُچی دتی بدلائیا۔ سنتوکھ بخش صبر، سبب نال درڑائیا۔ ہو کے گہر گمبہر گور، پڑدا دتا
اٹھائیا۔ حُکم دس کے اور، اوری کار کھائیا۔ لکھ چوراسی جنا اپنا ٹبر، گنبا اک پرگٹائیا۔ بھے دینا ٹوں پرہو پیغمبر، بھیانک سوہا
پائیا۔ نظارہ دے اُپر امبر، اپنا حُکم ورتائیا۔ نرگن دھار رچ سوہیر، ساچا کھیل وکھائیا۔ وِشنوں وِشیاں والا ویکھ اڈمبر، وِشیشتا
وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ وِشنوں کہے میں ویکھاں کھیل سچ دا، سچ سچ
درڑائیا۔ اپنی اچھیا اندر وِشن برہما شو رچدا، مایا ت گن وڈیائیا۔ سچ سنگھاسن بہ کے سجدا، تخت نیواسی دھردرگاپیا۔ لیکھ
اُچا اگتے جگ دا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ لہنا دینا سہا ناڑی ماس ہڈ دا، اپنی کل ورتائیا۔ گھر وسیرا بنا اُپر شاہ رگ دا، گرہ
مندر سوہا پائیا۔ راگ سنا اگتی انحد ند دا، نادی ناد جنائیا۔ پرکاش ہو کے جگدا، نورو نورو ڈگمگائیا۔ آکار ہو کے ودھدا، نراکار
سچی شہنشاہیا۔ لیکھا جان اپنی حد دا، حدوڈ اپنی آپ بنائیا۔ کھیل کر الگ دا، وکھری کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی کھیل وکھائیا۔ وِشنوں کہے میں ویکھیا ایک اگلا، ایکنکارا نظری آئیا۔ جس دا وسے سچ محلا، در ٹھانڈا
سوہا پائیا۔ جتھے لوڑ نہیں جلا تھلا، جل تھل مہیئل اپنی کار کھائیا۔ سچ دوارے اپنی جوتی دھار بلا، بلدھاری اپنا بل آپ پرگٹائیا۔
نرگن نورو آپے رلا، نورو نورو وچ سہائیا۔ گھر وکھا کے اک نہچل اٹلا، اٹل پدوی اک سمجھائیا۔ جتھے وچھوڑا نہ ہووے پلا، پلک وچ
نہ ہوئے جدائیا۔ وِشنوں کہے میں وِشواس وچ پھڑیا پلا، بھروسے نال بھروسہ لیا بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، سچ دوارا ایکنکارا اک ایک ہو کے کھلا، خالق خلق
نظر کیسے نہ آئیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ کیمپ مناوَر جموں رسال سِنگھ دے گرہ ★

وشنوں کہے پرہہ کرپا کیتی آدی، عدل انصاف اپنا آپ کمائیا۔ چرن کولان وچ لگائی میری سہادی، نور اپنے وچ سمائیا۔ میری سُرتی سدا لئی جاگی، آس نندرا نہ کھئے وکھائیا۔ میں ہویا وڈ وڈ بھاگی، پرہہ چرن سیس نوئیا۔ پھیر سنی اگتی آوازی، جو نرگن نرویر نرنکار دتی سنائیا۔ وشنوں تیری سیوا لاواں ڈاڈھی، دعوت وچ لہنا سیس نوئیا۔ جیہڑا کھیل کھیلیا بن کے باڈی، سگلا سنگ تیرا اُچائیا۔ تُوں اِکو اِک ایکنکارا ارادھیں، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اِک سنائیا۔ وشنوں کہے سہادی اندر کھولیا میرا تاک، اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں سندیسہ دتا اگتی واک، سرِشٹی توں پہلاں دتا جنائیا۔ نگاہ مار ساکھیات، صاحب سوامی رہیا جنائیا۔ وشن برہما شو تیرا دیوے ساتھ، دُھر دا سنگ بنائیا۔ تِتاں بناوئی اِک جماعت، ودیا اِکو اِک پڑھائیا۔ انتر کر نور پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ پھر دسنی اگتی انوکھی بات، باطن دیاں درڑائیا۔ تِتاں میرے چرناں دے بیٹھاں رکھنے ہاتھ، پھر اُتے لینے ٹکائیا۔ انہاں پچھے سرِشٹی وچ بن جائے دِن رات، تھت اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے نور وچوں نوری نور ہووے پرکاش، پرکاش آکاش وِشواس وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا گھلائییا۔ وشنوں کہے سہادی اندر کہا سچ دُلا رے سَت، سَت ستوادی نال ملائییا۔ پھر ہو گیا چُپ، ناد اناد نہ کھئے شنوئیا۔ پھر کھلوتا اُٹھ، نرگن نرگن لے انگرائیا۔ پھر وکھایا اندھیرا گھپ، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پھر وکھایا سرِشٹ سبائی دُکھ، دردان وچ دُہائیا۔ پھر وکھایا سب دے اندر بیٹھا لُک، نج گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ پھر وکھایا اُجل کرے مُکھ، جنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ پھر وکھایا جُگ چوکڑی رہے لُک، بن بن پاندھی راہیا۔ پھر وکھایا اپنے نال سانجھی ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دتا جنائیا۔ پھر وکھایا امرت رس اگما گھٹ، جام حقیقی اِک جنائیا۔ پھر وکھایا سرِشٹی درِشٹی رہی ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ پھر وکھایا کوڑ گُریار پئی لُٹ، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ پھر وکھایا جُگ چوکڑی پینڈا رہیا مُک، سَتجگ تریتا دواپرکجگ انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، در ٹھانڈے اِک وڈیائیا۔ وشنوں کہے سہادی اندر تکیا، ہر تکیا بے پرواہ۔ جس بھنڈارا اپنے اندر رکھیا، اندروں میری جھولی دتا پا۔ میں انوکھا بھورا چکھیا، جُگ چوکڑی آد انت لئی دتا رجا۔

میں بڑا خوشیاں نال ہسّیا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گا۔ پُرکھ اکال کچھ اگلا دس پتیا، پت پرمیشور پڑدا دے اٹھا۔ پُرکھ اکال بچن کیتا سچّیا، سُنایا سہج سبھا۔ وشنوں لکھ چوراسی جیو جنت تیری سیوا واسطے رکھیا، برہما تیرے نال ملا۔ جگ چوکڑی ویکھ پھردا نٹھیا، ستجگ تریتا دواپرکلجگ پندھ مُکا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اُددا گھٹّیا، دھوؤاں دھار سکے نہ کھئے مٹا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھ میرا پچّیا، ساچا بچپن دیاں سمجھا۔ جو نام سندیسہ لے کے مات لوک جاوے نسیا، پاندھی ہو کے چلے اپنے راہ۔ دیناں مذہبیاں پاوے رتّیا، مانو ذاتی ونڈ ونڈا۔ بھاگ لگاوے کایا مٹّیا، ساڈھے تِن ہتھ بھيو گھلا۔ دھر سندیسہ دے کے آوے پکّیا، نام سُنہڑا اک جنا۔ جس ویلے کلجگ زین اندھیری ہووے مّسیا، ساچا نور نہ کھئے رُشنا۔ پُرکھ اکال جوتی دھار شبد گرو بھیجے تت سریر دے وٹّیا، عدلی وچ بدلی کرے خُدا۔ اوہ چار جگ دے میٹے رتّیا، جھگڑا دئے گوا۔ سچ سُنہڑا اکو دیوے سچّیا، سنت سہیلے گرمکھ آپ جگا۔ دھر دی دھار دے کے متّیا، من مت کھہڑا دئے چھڈا۔ پریم پریتی اندر نام ندھان جائے رتّیا، رنگ اکٹرا اک چڑھا۔ جس ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویلا وقت جائے ٹپّیا، صدی پسویں بنے گواہ۔ اوس ویلے اک ایکنکارا کرے کھیل پُرکھ سمرتھیا، دو جہاناں ویکھے تھاوں تھان۔ نرگن نور جوت کرے پرویشیا، اندھ اندھیرا دئے گوا۔ لوک مات ویکھے واقع، موقعے سر پھیرا پا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتا۔ وشنوں کہے سہادی اندر ویکھیا اناشی اچّتا، چیتن سب نوں دیاں کرائیا۔ ست سہنجی سہا کے اپنی رُتا، رُتّی اپنے نال مہکائیا۔ گرمکھ سنت سہیلا ویکھے جگت جنم دا رُسا، رُسیاں آپ منائیا۔ گوہند دھار بنا کے ستا، ست اپرادھی پار کرائیا۔ جیہڑا آتم پر ماتم دھاروں ٹٹا، ٹٹیاں ربیا جڑائیا۔ جس دا ناتا سرتی شبد نالوں چھٹا، شبدی سرتی میلا میلے سہج سُبھائیا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی مات گکھا، جن جننی ویکھے وکھائیا۔ سنت سہیلا رہن نہ دیوے کوئی ستا، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ دُرمت میل دھووے ساچے مُکھا، پت پت کرائیا۔ دئی دویت میٹ کے دُکھا، دردیاں درد ونڈائیا۔ پریم پیار دا ٹکر کھا کے رُکھا، سُکھ دو جہاناں تون پرے دئے سمجھائیا۔ سو ویلا وقت وشنوں وشو دھار دُکھا، وشیشتا وچ وشو وشو درڑائیا۔ جس نیتر اکو پٹا، اکھ نین کھلائی۔ اوہ بدل کے اپنا رُخا، رُخصت سب نوں ربیا کرائیا۔ وشنوں کہے سہادی اندر آد تون انت تک کلجگ سُبھا، صاحب سوامی دتا سمجھائیا۔ بنا بھگتاں تون ساچا دے نہ کھئے

جھگا، کایا مندر اندر وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جس کارن نچیا ٹپیا بڈھا، بڈھیے وچ شنوائیا۔ پچھلے جنم دا نو سؤ تریاسی برس ایتھے کچھ ایہدا لہنا دینا لگا، حساب اپنا ویکھ وکھائیا۔ ساڈھیاں نو اشرفیاں دب کے گیا وچ گجا، مہر محمد والی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جاگرت جوت کرے آگھا، بن ورن گوت اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ نگیال ضلع جموں ہنس راج دے گھر ★

وشنوں کہے سادھی وچ دسیا آگئی راز، رعیت دو جہان دتی وکھائیا۔ ست سچ دا دس کے کاج، کرنی کرتا کار کھائیا۔ وست اموک دے کے داد، میرا بھنڈارا دتا بھرائیا۔ برہما شو نال بنایا سماج، ڈھر دا جوڑ جڑائیا۔ پھر رکھ سیس تے تاج، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ مار آگئی آواز، حکم دتا سنائیا۔ کچھ اگلی سکھ لو جاج، جاچک ہو کے جھولی پائیا۔ جس کھیل کھلاؤنا کایا ماٹی کاج، میلا سہج سُبھائیا۔ کس بدھ ہووے کاج، گرہ مندر اندر کھوج کھوجائیا۔ کس بدھ چلے پون سواس، ساہ ساہ وڈیائیا۔ کس بدھ رسنا جھولے بھاکھ، کس بدھ من مت بدھ دھرائیا۔ کس بدھ انتر جاوے راج، اپنا ڈیرہ لائیا۔ کس بدھ آتم بخشے اپنی ذات، برہم لیکھا لیکھے لائیا۔ کس بدھ نندرا دیوے جاک، آس کون روپ وٹائیا۔ کون انتر رکھے ویراگ، کون ویری شترؤ سوہیا پائیا۔ کون ترے گن میٹے آگ، کون امرت میگھ برسائیا۔ کون بخشے سوال جواب، ڈھر فرمانا حکم درڑائیا۔ وشنوں کہے میں نیوں کے ٹیکیا ماتھ، سیس دتا جھکائیا۔ پُرکھ اکال سب کچھ تیرے ہاتھ، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ حکمے اندر جگ چوکڑی چلائے راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ جو شبیدی دھار دیویں آگھ، سندیسہ حق سنائیا۔ اوس نوں لئیے واچ، وڈیا دی لوڑ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد دا پڑدا دینا اٹھائیا۔ وشنوں کہے سادھی اندر دسیا ایکا راہ، ایکنکار دتا درڑائیا۔ ساچی سیوا دتی لگا، سیوک ڈھر دا لیا بنائیا۔ سچ بھنڈارا دتا بھرا، بھنڈاری ہو کے دیا کھائیا۔ پڑدا اوبلا دتا چکا، ترے پنج بھرم رہیا نہ رائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دتا وکھا، چارے کھانی سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر روپ دتا بدلا، نرگن سرگن وچی ودھائیا۔ نام سندیسہ

ڈھولا دتا سنا، شاستر سمرت وید پُران کیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی ویکھ وکھائیا۔ امرت دھار رس دتا وحا، گنگا گوداوری جمننا سُرستی اپنی کار کھائیا۔ بھگت سُپیلے دتے پرگنا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دو جہاناں ویکھ وکھا، سری بھگوانا اپنا حُکم ورتائیا۔ ستجُگ تریتا دواپرکلجُگ پینڈے دئے مُکا، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ انت آخیر بے نظیر ایک نور کر رُشنا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تن وجود رہیا نہ را، کائنات کری صفائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا نہ کھئے گواہ، شہادت سکے نہ کھئے بھگتائیا۔ دین مذہب ذات پات حصہ نہ کھئے پا، حسب ذیل نہ کھئے پائیا۔ سب دا لیکھا اپنے ہتھ رکھا، خطو کتابت اپنے ہتھ رکھائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار جوتی جامہ ویس وٹا، جُگ چوکڑی واٹ مٹائیا۔ ڈھر فرمانا اک درڑا، سچ سندیسہ لیا سُنائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا نال دھیاں، دُور دُراڈا راہ تکائیا۔ صاحب سوامی ہو مہرواں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کلجُگ انت آخیر بے نظیر اپنی کھیل رہیا کھلا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت سُپیلے رہیا ترا، تارنہار اک اکھوائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے رہیا ملا، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ سب دا لہنا دینا رہیا چُکا، نانا چُھٹے کوڑ لوکائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا پاربرہم پت پریشور اکو رہیا رکھا، جس گرہ آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھو ابھیدا رہیا چُکا، بہاو بھوش اپنے نال ملائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت پنڈ نکیاں ضلع جموں اندرو دیوی دے گھر ★

سامدھی اندر دسی سادھنا، وشنوں وشو دئے جنائیا۔ اکو پُرکھ اکال ارادھنا، جو آد جُگاد سمائیا۔ جس نے سچ دی کیتی ساچنا، ست سچ پرگنائیا۔ نام سُنایا نادنا، دُھن اگم اتھاپیا۔ نور کرایا پرکاشنا، پرکاشت روپ وکھائیا۔ نرگن دتا ساتھنا، سگلا سنگ بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھنا، کیتی اگم پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ وشنوں کہے سامدھی اندر دتا سمجھا، اپنا حُکم ورتائیا۔ سدا چلنا میری اک رضا، رازق رزق رحیم اکو لینا منائیا۔ میرا نام الہی خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ جس دے نالوں نہیں ہونا جُدا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا نور ہونا آدم

ہوا، ہر اپنی کار کھائی۔ نرگن سرگن کھیل کرنا رواں، رحمت کرے بے پرواہیا۔ ساج ساجنا حُکھے اندر کہواں، سندیسہ اک سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے رنگ سمائی۔ سہادی اندر دتا اشارہ، اکو اک جنائی۔ آد انت دا ویکھ نظرہ، جگ چوکڑی پڑدا لاپیا۔ نرگن توں سرگن کھیل کھلاواں دوبارہ، لوک مات وجے ودھائی۔ سرگن توں کر کے آپ کنارہ، جوتی جوت ملائی۔ جگ چوکڑی دے ادھارا، نام ندھانا جھولی پائی۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ پیتے وچ سنسارا، سنساری بہنڈاری سنگھاری ویکھے دھیان لگائی۔ پھر کھیل ہووے اپارا، اپر مپ دیاں سُنائی۔ نرگن جوت لوان اوتارا، پروردگارا رُپ وٹائی۔ لکھ چوراسی پاواں سارا، سرشٹ سبائی ویکھ وکھائی۔ جو تھانوں دسیا جیکارا، ایہو بہگتاں دیاں پڑھائی۔ تَساں ویکھنا آ کے پرہو دا بہگت دوارا، جتھے بہگون وجے ودھائی۔ ایہ لیکھا ہونا جگ چوکڑی باہرا، چار جگ سمجھ نہ کھتے سمجھائی۔ وشنوں کہے میں نیوں کے کیتی نِسکارا، سیس دتا نوائیا۔ چرن دھوڑ مستک لا چھارا، ٹگا اک رمائی۔ پھر پرہ نے دینا ہلارا، سچ نال اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر ایتھے وکھا کے اک قطارا، قطرہ قطرہ جوت سب دے اندر ٹکائی۔ آپ وس سب توں نیارا، نیانکور آپ ہو جائیا۔ نرگن نور جوتی جامہ اگم اپارا، الکھ اگوچر کھیل کھلائی۔ وشنوں کہے میں ویکھا اگم اکھاڑا، پرہ اگمڑے دتا وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بہگوان، آد جگادی سب دا اک سہارا، سہائتا وچ نام عنایت دے کرائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ نگیال ضلع جموں پرکاشو دیوی دے گرہ ☆

وِشنوں کہے میں ویکھا دین دیاں، دیاںدھ اکھوائیا۔ جس دا کھیل ویشیش ویشال، وِشو اپنی دھار پرگٹائی۔ میتوں بنا کے اپنا لال، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ جوت دا دے جمال، نور کیتا رُشنائی۔ میں نیوں کے کیتا سوال، بینتی اک درڑائی۔ کِرپا کر پُرکھ اکال، سچ تیری سرنائیا۔ کی کھیلنا کھیل کمال، کون رنگ رنگائی۔ کی سیوا لوان گھال، سیوک رُپ وٹائی۔ کِس وسان دھرمسال، گھر آسن کون لگائی۔ کی کریں میری پرتپال، میری پالنا لکھ چوراسی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لیکھا

دئے سمجھائیا۔ وشنوں کہے میری نمستے، نمو سوس نوائیا۔ اک مارگ اپنا دس دے، سہج نام سمجھائیا۔ کس بدھ برہمنڈ کھنڈ ہون وسدے، پُری لوآں سوہا پائیا۔ کس بدھ لکھ چوراسی بھانڈے بناؤنے کچ دے، تن وجود سہائیا۔ کس بدھ پرکاش ہونے اکھ دے، لوچن نین درڑائیا۔ کس بدھ آتم پر ماتم ہونے وسدے، گھر میلا سہج سہائیا۔ کس بدھ من بدھی ہونے نچدے، اپنا کھیل جنائیا۔ پُرکھ اکال چن کیتا بسدے، سہج نال سنائیا۔ پہلوں امرت لے میرے رس دے، رستہ آپے نظری آئیا۔ ٹساں ڈھولے گاؤنے میرے جس دے، صفتاں نال صلاحیا۔ آکے کھیل پُرکھ سمرتھ دے، اپنی کار آپے لے بھگتائیا۔ جگ چوکرئی ویکھیو ٹھدے، گر اتار پیغمبر ویکھیو نچدے، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ پھر لہنے دینے سب دے حق دے، حقیقت وچوں کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انت اخیر دو جہان ویکھیو مچدے، بن ماچس اگنی دیاں لگائیا۔ ایہو قول اقرار وشنوں پگ دے، پاربرہم پت پریشور آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو جن ہوئے رڈے، تنہاں رٹا اور رہے نہ رائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ ملک گیمپ ضلع جموں بھاگ سنگھ دے گرہ ★

وشنوں کہے پرہہ دتا اگئی رنگ، رسیا رس رسنا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پرہ پُرکھ جنایا اپنا پرمانند، پریم پیار پریتی وچوں پرگٹائیا۔ نرگن زرویر اپنا جوڑ جڑائیا۔ میری منسا ویکھ اُمنگ، آسا دتی سمجھائیا۔ بھیو کھول کے برہم ہنگ، آتم انتر زرتتر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھی انوکھی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول سوہا پائیا۔ میں سنی اگئی گفتار، جو گفت شنید دئے کرائیا۔ میں ویکھی اوہ رفتار، جو رفتہ رفتہ سب دا پنڈھ مکائیا۔ میں ویکھی اوہ گلزار، جو گلشن گردیو شبد سوامی آپ مہکائیا۔ میں ویکھی اگم بہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لہنا رہیا درڑائیا۔ وشنوں کہے مینوں دے کے اگئی جھلک، جھلا دتا بنائیا۔ نظارہ دے کے خلق، خالص رنگ رنگائیا۔ پڑدا لاه کے اُپر

فلک، فرش دئے سمجھائیا۔ بھیو چکا کے اپنی پلک، پت پرمیشور پڑدا ربیا اٹھائیا۔ دھر دا حُکم کدے نہ ہووے غلط، سچ سچ وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا ہلت پلت، دو جہاناں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھ کے اگتی پرہ دی دھار، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ ہوں بال آنجانے نڈھے تیرے سیوادر، سیوک ہو کے سیو کائیا۔ تیری مؤلے رُت خوشی وکھائے بسنت بہار، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ لکھ چوراسی چارے کھانی تیرا لیکھا پُرکھ نار، نر نرائن تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن ساجن دھر دے مِتر، مِترا دیاں جنائیا۔ جوتی دھاروں آواں نکل، نرگن نُر کر رُشنائیا۔ سرِشٹ سبائی کر کے ستھل، ستھر دیاں وچھائیا۔ کوڑ ملما لاه کے پتل، پت پرمیشور دیاں وکھائیا۔ جگ چوکرئی جگت جہان بیتن، اپنا پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر اڈیکن، نیج نیتز اکھ کھلائییا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ کے جاون گر لیکن، بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ دین دُنی جیو جنت جکیاسو جگ چیکن، ہاباکار لوکائیا۔ جگت سادھو بنا سادھنا تون اکھاں میٹن، سرتی شبد نہ کھئے ملائییا۔ جھگڑا پے جائے ہست کیٹن، آتم پرما تم گیان نہ کھئے پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا جیو پیسن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نیتز رووے محمد عیسن مؤسن، مکھ طوبی طوب سُنائیا۔ اگنی آگ لگے پنج بھوتن، بھوت بھوکھت پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ پھری دروبی چارے کوٹن، دہ دشا ہونے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھرم سندیسہ اک سُنائیا۔ وشنوں کہے میں کچھ کہن نہیں یوگ، یوگتا نظر کھئے نہ آئییا۔ میں منگاں دھر سنجوگ، سنجوگی ہو کے جوڑ جڑائیا۔ آد جگادی تیرا چوج، چوجی پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھکت سپیلے لینے کھوج، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھائیا۔ آتم پرما تم دے کے مؤج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ ہوے ہنگتا رہے نہ روگ، اگیان اندھیرا دئے چکائیا۔ چنتا غم رہے نہ سوگ، سرتی شبد وچ سمائیا۔ جن بھگتاں بخش اپنی اوٹ، اوڑک اپنے گھر وسائیا۔ جتھے پرکاش نرمل جوت، دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ پریم پیار مُحبت وچ محبوب تیرے نال ہوواں موہت، دھار اکو اک بندھائیا۔ آتما پرما تم آتما آد جگادی سچ دی گوت، گوتم گر گر دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دو جہاناں تیری اوٹ، نیوٹیاں اوٹ دینی بنائیا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ ملک گیمپ ضلع جموں پورن سنگھ دے گرہ ★

وشنو کہے میں ویکھی چوٹی، جتھے چوٹی مٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو پرکاش اگئی گوتی، گوتاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نام کلام سلوکی، سوبلا سچ سنائیا۔ اکو منزل چڑھنی دسی اوکھی، اگلا پندھ نہ کھئے چکائیا۔ پُرکھ اکال اشارہ رمز دتی سوکھی، سہج نال درڑائیا۔ کھیل وکھا کوئن کوٹی، کوئن کوٹاں توں باہر گٹیا اک وڈیائیا۔ پھیر وکھائی اگم دی روٹی، حصہ میرا میری جھولی پائیا۔ مینوں سب کچھ پیا سمجھ آگے پچھے دی آئی سوجھی، سدھ شدھ دتی کرائیا۔ میں پریم پیار اندر گیا رُجھ، اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وشنو کہے میں تگ تقوے والا پرکاش، تقویٰ لیا بٹھائیا۔ رکھ اپنی آس، آسا آسا وچ رکھائیا۔ ہو کے سیوک داس، سیس جگدیش جھکائیا۔ پُرکھ اکالا ویکھیا پاس، ساتھی دھردرگاہیا۔ میرا سر دب کے وکھا دتے انک آکاش، کن کینکا نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی دا دسیا گراس، دھیرج دھرواس نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میں ویکھ جوت اگئی چمک، دمک وچ گیا سمجھائیا۔ مینوں نظری آیا پُرکھ اکال دا سمت، جو سمیں ربیا بدلائیا۔ لیکھا مکاؤندا دسیا احمق، سہمت اپنے نال کرائیا۔ جگ چوکڑی ویکھن لگا محنت، مہربان دیا کھائیا۔ بدھی اوشکار ویکھے ذہنیئت، دماغ ذہن کھوج کھوجائیا۔ شبد اشارہ کر کے سینت، سیا توں پار ربیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا دھردرگاہیا۔ وشنو کہے میں ویکھیا پرم پُرکھ بناؤندا ماٹو، میٹیریل نظر کھئے نہ آئیا۔ ونڈ کردا دوس راتو، حکم اپنا اک جنائیا۔ کھیل وکھا دھر دا ساچو، سچ ربیا درڑائیا۔ ہولی جہی لا اک تماچو، میری سرتی دتی کھلائییا۔ پھیر غصے وچ کہا توں میرا میں تیرا ڈھولا آکھو، اٹھ پھر بھل کدے نہ جائیا۔ اس دے وچوں میری اصلیت واچو، واچک ہو کے دیاں جنائیا۔ راہ تگو لوک ماتو، متا اکو اک پکائیا۔ میرے نام دی دسنی گاتھو، گہر گمبھیر درڑائیا۔ حکم اندر جگ چوکڑی ناٹھو،

بھجّو واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ وشنوں کہے میں نرگن جوت ویکھیا ملاح، بیڑا
 دھر دا کندھ اٹھائیا۔ پچیاں وانگ دئے صلاح، سہج سہج سمجھائیا۔ شہادت والے بنا دے گواہ، انت حکم نال بھگتائیا۔ رہبر بن
 دکھایا راہ، نشانہ اکو اک درڑائیا۔ میرے نور دا نور ہووے خدا، خدا خود اپنا حکم ورتائیا۔ تسان ہندے رہنا فدا، سیوک سیوک
 سیوا وچ سمائیا۔ میری بدلی رہے ادا، جگ چوکری ونڈ ونڈائیا۔ تسان سن دے رہنا سدا، سدا اپنا حکم ورتائیا۔ مندے رہنا
 رضا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تسان میرے نکے نکے اجزا، حصے اپنے لئے پرگٹائیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئی وجہ، وجوہات نہ کھئے
 درڑائیا۔ میں سب دا اکو ابا، عالمین نور خدائیا۔ ویکھو تہانوں لگ نہ جائے کتے دھبّا، پاپاں میل دھوائیا۔ تہاڈا بند نہ ہووے ڈبّا، اکو
 رنگ چڑھائیا۔ تسان سیوا کرنی سدا، نت نوت سیس جھکائیا۔ تہاڈی بدل دیواں طبع، طبیعت وچ کراں صفائیا۔ سدا مگر رہے
 لگا، حکمی حکم حکم درڑائیا۔ وشنوں جس ویلے نرگن جوت کلجگ آواں بھجّا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوس ویلے تیرے تن دا ہووے
 جھگا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو نام دا وجے ڈگا، ڈنڈاوت سب نوں دیاں درڑائیا۔ کیسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، ٹکا روداس دا
 لیکھے پائیا۔ دین دنی ملے وچ گھٹّا، گھاٹی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبران لیکھا مکے پٹا، پٹیداری دئے تڑائیا۔ ساچے نام دا لا کے
 تھپّا، مہر اکو اک دکھائیا۔ چار جگ دے اکھراں نالوں اکو لیکھے لگے پیا، جس پیے وچوں پورن پورن وچ سمائیا۔ ایہ وی وشنوں
 تیری اچھا، تینوں دیاں درڑائیا۔ میری سانہ کے رکھ بھجھا، چار جگ ہتھ نہ کھئے چھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھر فرمان دی دیواں سکھا، سکھیا وچ اپنا حکم
 سنائیا۔

☆ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ ڈر ضلع جموں پرکاش سنگھ دے گرہ ☆

وشنوں کہے مینوں دتی پرہ نے تھاپی، ہتھ پُشت پناہ ٹکائیا۔ بن کے وڈ پرتاپی، پرتاپ اپنا دتا درسائیا۔ اک رمز اکھی
 اکھی، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ تُوں میرا بنیا چھوٹا جہا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جُگ چوکڑی ورتاؤندا رہیں بھاتی، بھنڈارا
 بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبراں بن دا رہیں ساقی، ساچا سنگ رکھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ہوئی اندھیری راتی، توری چند نہ کھئے
 چمکائیا۔ چار جُگ دے شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی مئے کھئے نہ اکھی، ساچا دھرم نہ کھئے کھائیا۔ جھگڑا پے جائے تن وجود ماٹی
 خاکی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ست دھرم نظر نہ آئے ساکھیاتی، جوٹھ جھوٹھ وچے ودھائیا۔ دھرنی دھرت دھول رووے لوک ماتی،
 نیتر نیناں نیر وبائیا۔ لکھ چوراسی انتر آئی اداسی، سچی خوشی نہ کھئے پرگٹائیا۔ دھرم دا رہے نہ کھئے پاٹھی، پوجا سچ نہ کھئے کرائیا۔
 پوتر رہے نہ تیرتھ تاٹی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی دئے ڈبائیا۔ ساچا نام ملے کیسے نہ ہاٹی، ونجارا ونج نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کھیل
 ہووے بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ منزل حقیقی چڑھے کھئے نہ گھاٹی، ساچا پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ آتم سیجا سوہے کھئے
 نہ کھاٹی، سنگھاسن سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ دُرمت میل جائے نہ کاٹی، پنت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ آون جاون مکے نہ واٹی، لکھ چوراسی
 پینڈا نہ کھئے مُکائیا۔ آتم پر ماتم بنے کھئے نہ ساتھی، پاربرہم برہم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ اوس ویلے میرا ویکھنا کھیل تماشی، پاربرہم پت
 پرمیشور رہیا وکھائیا۔ زرگن تُوں جوت ہو کے آواں پُرکھ ابناشی، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ سچ بھگت بنا جماعتی، پٹی اکو نام
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا ساچا دیونہارا ور، سچ سلطان رہیا سُنائیا۔ وشنوں کہے میری نمسکار،
 پرہ تیری بے پرواہیا۔ میں جُگ جُگ سیوادار، نت نت سیو کھائیا۔ تیرا بردا برخوردار، پچہ نتا نظری آئیا۔ تُوں صاحب میرا
 سیکدار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میں ویکھاں جُگ چوکڑی چار، ستجگ تیرتا دوپر کلجگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تیرے چرن کول
 جاواں بلہار، نیوں نیوے لاگاں پائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ کرنا پیار، دُھر دا ساتھی ہو کے سنگ نبھائیا۔ اوس ویلے مینوں
 کریں خبردار، بے خبر خبر سُنائیا۔ میں تگاں تیرا دیدار، نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی ہس کے کہا میری چرن دھوڑ لے
 چہار، مستک ٹکا اک لگائیا۔ جس ویلے زرگن تُوں زوریر زراکار زرنکار ہو کے لواں اوتار، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا

آتم پر ماتم سوہنگ بھگتاں دس جیکار، دوہاں میلا سہج سُبھائیا۔ اوس ویلے تیرا لہنا دینا قرض دیواں اُتار، میں مالک تے تُوں خدمتگار، خادم اپنا رنگ رنگائیا۔ شہنشاہ بن دو جہاناں سِکدار، نام ندھانا بول جیکار، جے جیکار آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ وشنوں کہا میرے جگدیش، تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا پیسن لوں پیس، چاکر ہو کے سیس نوائیا۔ تیری سُن سچ حدیث، پردے انتر وسائیا۔ میں ویکھنا چاہندا کس بدھ چہتر جھلے تیرے سیس، سچ دوار وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں اِکو منسا رکھیں اُدیک، اپنی آس بنائیا۔ جس ویلے میں سب دی بدل دینی تواریخ، تریک اپنی دیاں سمجھائیا۔ اپنے نال تیرے نام دی ہووے بخشیش، بخشش تیری جھولی پائیا۔ جتھے پر ماتما آتما دا ہووے گیت، اوتھے وشنوں بھگوان تیرا میت، اِکو ڈوری تند بندھائیا۔ شہنشاہ بن صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیا۔ کلجگ انتر ستجگ دھرم دھار دی بدل کے ریت، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، جن بھگتاں کایا کعبہ دُھر دا مندر اک سُبھائیا۔ جتھے بیٹھا رہاں اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ ایہو کھیل ہونا پیس پیس، ہر جگدیش دھار چلائے اِکس، ایکنکار اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد لیکھا جانے لہنا ویکھے جو پچھے گیا بیت، آگے اپنا حکم حکم وچ چلائییا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ دڑ ضلع جموں ایشر سنگھ دے گرہ ★

وشنوں ویکھ اپنا بھاگ، بھگون دتا بنائیا۔ جتھے آتما پر ماتما دا جگے چراغ، زرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ اوتھے تیرا میرا بنیا ساک، سجن اک اکھوائیا۔ جھگڑا رہیا نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ ست دھرم دا کھولنا تاک، پڑدا اک اُٹھائیا۔ پورا کرنا بھوکھت واک، سب دا لہنا جھولی پائیا۔ اپنی بخش کے دھوڑی خاک، چرن کول سرنائیا۔ منزل چڑھا اگتی واٹ، پینڈا پنڈھ مُکائیا۔ سچ دوار کر نواس، گھر اِکو اک سُبھائیا۔ جتھے سدا رہے پرکاش، دوس زین نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دی پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ وشنوں ویکھ تیرا لہنا، لہنیدار جھولی پائیا۔ جتھے آتما پر ماتما مل کے رہنا،

اوتھے تینوں ملے وڈیائیا۔ جتھے بھگت بھگوان اک دوجے نوں کہنا، ڈھولا تیرے نال ملایا۔ جس دا لیکھا لکھ سکیا نہ کوئی شاستر
 وچ رمائنا، گیان وچ گنونت نہ کھئے سمجھائیا۔ سو کھیل وکھاوے نیتر نینان، لوچن لوئن آپ کھلایا۔ تیجا رہے نہ کوئی طرفینا، دو
 اک وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر در گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ وشنوں ویکھ اپنی
 خوشی، خوشامند میرے نال نظری آئیا۔ جتھے آتم پرما تم دی لگی رچی، میلا سہج سُبھائیا۔ اوتھے تُوں وی ہوئیوں مُکھی، وڈیائی
 دیوے ڈھردر گاہیا۔ جتھے آتما پرما لیکھا دو ٹکی، ایکنکار اپنے رنگ رنگایا۔ اوتھے تُوں وی جھکیں، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ منزل
 پندھ آخری سب دی مُکی، گر اوتار پیغمبر دین دُہائیا۔ جن بھگتاں آتما اوتھے ستی، سوادھان دینی کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دا لہنا دینا سب نوں رہیا
 پُچھی، پُرب دا پچھلا پچھلے تون اگلا نال ملایا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ دڑ ضلع جموں پرتاپ سنگھ دے گرہ ★

ویشنوں کہے میرے سمرتھ، صاحب تیری سرنائیا۔ تیری مہا میرا جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ تُوں پرما آتما تیرا رس، رستہ
 اکو دتا وکھائیا۔ چوتھے جگ کر اکٹھ، آپ اپنا جوڑ جڑائیا۔ آکے مارگ لا سچ، سچ دینا درسائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، جن
 بھگت وجے ودھائیا۔ تیر انیالا مارنا کس، تکھی مُکھی دھار اٹھائیا۔ جگت وکارا ہووے بھٹھ، اگنی تت بُجھائیا۔ امرت رس دینا
 جھٹ، جھرنا اک جھرائیا۔ جیکارا بول الکھ، الکھ اگوچر پڑدا دینا اٹھائیا۔ تیرا نور نظر آئے پرتکھ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرا تینتھوں
 رہے کوئی نہ وکھ، اڈرا راہ نہ کھئے چلائییا۔ تیرا فرمانا سُنیا یک، میری آسا راہ تکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم نام آگے چلنا اوش، اوشکتا آگے ربن کھئے نہ پائییا۔

☆ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ بخشی نگر جموں شو سنگھ دے گرہ ☆

وشنوں کہے پرہ تیرے میرے نام دی پئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری بے پرواہیا۔ میں ویکھ حیران ہویا دنگ، پریشانی وچ تیرا دھیان لگائیا۔ جھٹ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گیا لنگھ، چوڑی اپنا پنڈھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جوت دھار ویکھ سچکھنڈ، تیرے تیرے وچ سائیا۔ دو جہاناں بن سرون سنی ڈنڈ، کوک کوک دُباٹیا۔ جاں نگاہ ماری جیرج انڈ، اُتہج سیج ریبی کُلاٹیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی ننگ، پڑا سکے نہ کھئے پائیا۔ صاحب سوامی انترجامی کیوں دتی کنڈ، کروٹ وچ اپنا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ وشنوں کہے میرے پریم پیارے پارہم، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ ست ستوادی ساچا دس آگم دھرم، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ کوڑی کِریا جگت جگیا سُو میٹ ککر، نہکرمی اپنا کرم کماٹیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نرگن دھار بخش اپنی سرن، سرنگت اکو اک جنائیا۔ دو جہان مرد مردان نوجوان پرسن تیرے چرن، چرن چرنودک اپنا انرس دے چکھائیا۔ تیری مہر مہبت اندر نرگن سرگن سرگن نرگن ایکا ڈھولا پڑھن، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ تیری منزل انتر نرتتر حقیقت والی حقیقی چڑھن، نعرہ حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھائیا۔ وشنوں کہے میرے صاحب ستگرُو پُکھ اکال دیا ندھ، دین دیاں تیری وڈیائیا۔ نرگن دھار کارج کر سیدھ، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ تُو نو چار دس اپنی بدھ، بدلا مکے کوڑ لوکائیا۔ آتما پرما تَم سب دی نام انیالے تیر نال ودھ، برہم ودیا اک سمجھائیا۔ ساچا مارگ دس سیدھ، سادھ سادھک تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ٹھانڈا اک وکھائیا۔ گھر ٹھانڈا دس دے آپ، پرہ اپنی دیا کماٹیا۔ نام سندیسہ دے ساچ، سچ سچ وچوں پرکھائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، زین شہنجنی سوہا پائیا۔ ست سچ کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آگھ، آخر منزل سب دی ویکھ وکھائیا۔ منوآ رہے نہ کھئے گُستاخ، ممتا موہ دے مٹائیا۔ سچ دوار کھول کے تاک، پڑا پڑا نشیں دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے بن سجدیاں کر آداب، ادب وچ سپس جگدیش جھکائیا۔ وشنوں کہے میرے شہنشاہ سوامی، پروردگار تیری وڈیائیا۔ گھٹ نواسی انترجامی، انتر اتر ویکھ وکھائیا۔

چار جُگ دی شہادت تیری بانی، بنیاں والے ہتّ ربی چلائیآ۔ تیرا کھیل دسے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ تیری وجے ودھائیآ۔ کلجگ انت سیری بھگوان اپنی کر مہربانی، محبوبُ محبت وچ ہو سہائیآ۔ جن بھگتاں منزل دے اک رُوحانی، رُوح بُت اپنے رنگ رنگائیآ۔ تیرا درس دُھر دی منزل پد نربانی، نراکار تیری وڈیائیآ۔ تُوں لکھ چوراسی جان جانی، گھٹ گھٹ ویکھیں تهاؤں تھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نرگن نور جوت مہانی، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے آد جگاد جگ چوگری نت نوت ایکا ایک ایکنکارا سوہبا پائیآ۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ بخشی نگر جموں تیج بہان دے گرہ ★

وشنوں بھگوان دھرم دھار دا سنگ، ہر سنگی سنگ بنائیآ۔ ست سچ شبد نام وجائے مردنگ، مردانگی اک وکھائیآ۔ دُھر دھام دسے اند، سُکھ ساگر روپ وٹائیآ۔ نراکار پرکاش نور چند، اندھ اندھیر گوائیآ۔ وکار ہنکار کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیآ۔ جن بھگتاں آتم پرمام میلا تئی جائے گنڈھ، شبد ڈوری دُھر دا تند جڑائیآ۔ نرگن نرور نرکار نراکار لائے انگ، انگیکار میلا میلے سہج سُبھائیآ۔ کوڑ گڑیاں رہے نہ کھئے پابند، پابندی اپنا حکم سمجھائیآ۔ آسا منسا پوری کر منگ، دات داتار اک ورتائیآ۔ سچ دوار ایکنکار دُھر دا لنگھ، پینڈا پچھلا پندھ چکائیآ۔ کر کھیل سورا سرینگ، ست سوامی پڑدا لاپیآ۔ جگت وکار دے کے ڈن، ڈنکا اکو اک شنوائیآ۔ سوادھان کر کے کن، سروناں سمجھ سمجھائیآ۔ کلپنا کوڑ کڈھکے من، ممتا پُرکھ اکال ودھائیآ۔ جگت نئیا نوکا بیڑا بٹھ، سئیَا صاحب آپے رہیا چلائیآ۔ لیکھا جان کایا ماٹی تن، تت ویتا کھوج کھوجائیآ۔ روپ درسا کے برہم ہنگ، برہم پاربرہم وڈیائیآ۔ میٹ کے کوڑی ترسنا طم، تامس طمع وچوں باہر کڈھائیآ۔ بہاگ لکا کے کایا چم، ماٹی ہائی وجے ودھائیآ۔ بھیو گھلا کے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے دیا کھائیآ۔ چنتا میٹ کے کوڑا غم، روگ سوگ ڈیرہ ڈھاپیآ۔ جگ چوگری کرنہارا اپنا کم، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لیکھا دئے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ چڑھائیآ۔ وشنوں بھگوان ایکا دھار، اک اک نال جنائیآ۔ اک دا میلا اک دوار، اک اک گھر وجے ودھائیآ۔ اک دا صاحب اک سِکدار، اک اک حکم

منائیا۔ اک اک دا دیونہار، جھولی اک اک بھرائیا۔ اک اک دا درویش بھکار، اک اک دا لیکھا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ اک اک دا ونج وپار، اک اک دئے کرائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا ست سچ کر پیار، پریم پریتی پر پُرکھ نبھائیا۔ وشنوں بھگوان نال ہویا اجیار، مرید مُرشد مل کے وجے ودھائیا۔ بھگت بھگونت اک ادھار، سہارا اکو اک سمجھائیا۔ لہنا دینا سب دا دئے نوار، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ وشنوں بھگوان آتم پر ماتم دا اک جیکار، جے جے کار ڈھردر گاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو چار دا سانجھا کر پیار، اک دو دا روپ آپ نرنکار، دو اک نظر آئے وچ سنسار، سنساری بھنداری حُکھے اندر سیس نوائیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور کرتار سنگھ دے گرہ ★

ستگر شبد کہے میں دساں بھیو اولا، آد جگادی دیا کماٹیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نیواسی کرے کھیل اک اکلا، ایکنکار پروردگار ڈھردر گاپیا۔ سچ دوارا اگم اپارا وسے اک محلا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اک وکھائیا۔ جس گرہ دیپک جوت نرگن دھار اکو بلا، اگیان اندھیرا نظر کھئے نہ آتیا۔ من کلپنا دئی دویت رہے نہ کھئے سلا، بھانڈا بھرم بھیو بھٹائیا۔ بھیو کھلائے دیا کھائے جلا تھلا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پریت پینڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنی دیا کماٹیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھاں کھیل سورپیر سلطانا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے ایتھے اوتھے دو جہاناں، نرگن زرویر نراکار نرنکار اپنی کار کماٹیا۔ نو نو چار نرگن سرگن سرگن نرگن بھیو ابھید کھولے آپ مہانا، پڑدا اولہ بن وچولا ست ستوادی آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک درڑائیا۔ شبد گرو کہے میں دساں سچ ست ستواد، دھر دی دھار اک درڑائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو لیکھا جانے پر تھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پوری کرے آس، گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے تهاؤں تھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تن وجود ماٹی خاکی پاونہارا سار، مہاسارتھی اپنی کار کماٹیا۔ سو صاحب سلطانا

نوجوانا مرد مردانہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیار، چار ورن اٹھاراں برن ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیس نر نریش اک اِکلا آپ دِرڑائیا۔ سَتگر شبد کہے میں دساں دُھر فرمانا، سندیسہ
 بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دا سب نون مٹنا پینا بہانا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ کلجگ کوڑی کَریا میٹھے وچ جہانا، سَتجگ
 ساچا ست سچ کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم پڑدا لاپے گن ندھانا، اندھ اندھیار رہن کھئے نہ پائیا۔ تون میرا میں تیرا لکھ چوراسی
 جیو جنت گاون گانا، گا گا شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک
 اِکلا دو جہاناں اک وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے میں پرہ دی دسنی ساچی ریت، ریتیوان دیا کھائیا۔ ترے گن مایا کر اتیت، ترے بھون
 دھنی دینا ملائیا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ کایا کعبہ وکھا کے حق مسیت، مصلا اِکو اک
 دِرڑائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے اک نزدیک، نیرن نیرا ہو کے پندھ دئے چُکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا آد جگادی شبد انادی دُھر دا میت،
 مِت پیارا سچ دوارا اِکو سوہا پائیا۔ لہنا دینا چُکائے ہست کیٹ، اپنا کھیل کرے انڈیٹھ، جگ نیتر جیو جہان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا وچ سنسار ایکنکار اِکو اک پرگٹائیا۔ سَتگر شبد کہے میں لہنا
 دینا جاناں جگ، جگ چوڑی ویکھاں دھیان لگائیا۔ نرگن دھاروں آئے اٹھ، توری نور کران رُشنائیا۔ کلجگ کوڑ اندھیرا میٹھاں
 گھپ، زین اندھ رہن نہ پائیا۔ گرُمکھ ویکھاں پرہ دے دُلا رے ست، اپرادھی انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے ابناشی اچت، چار ورن اٹھاراں برن پردہ دئے اٹھائیا۔ سَتگر شبد کہے میں دینا اگم ہوکا،
 حُکم پرہ دا دینا جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نرگن دھار ملن دا موقع، سرگن مل کے وجے ودھائیا۔ اِکو پُرکھ اکال اِکو اوٹا، جو
 اوڑک سب دا پتا مائیا۔ جس دا پرکاش نرمل جوتا، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ جو بھیو گھلائے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں ڈیرہ ڈھاپیا۔
 جس دا نام دھرم سلوکا، سوپلے ڈھولے راگ ناد صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سَتگر شبد کہے میں ویکھاں کھیل اپارا، اپرمپر سوامی آپ وکھائیا۔ لہنا دینا جان گر اوتارا، پیغمبران پڑدا
 رہیا اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں لہنا دینا جانے وچ سنسارا، سدییوی بھل رہے نہ رائیا۔ کرنی دا کرتا دُھر دا مالک قدیم دا قادر کرنی

دے کرنیہارا، کائنات دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دا سندیسہ دیندے آئے وچ سنسارا، سو جوتی نؤر کر اُجیارا، درِشٹی سرِشٹی پائے سارا، سارتھی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، ورن گوئی وسے باہرا، کوئن کوٹاں کر اُجیارا، جن بھگتاں دیونہار سپہارا، بخشنہارا چرن دوارا، چرن چرنودک اِکو جام پئیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، آد انت سِری بھگونت پاربرہم پت پرمیشور آتم پرماتم آتم میل ملائے اگم اپارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ، سرِشٹی درِشٹی اندر دسے اِکو راہ، جوتی شبدی بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا نیا نؤکا ناؤن زرنکارا اِکو اک چلائیَا۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ہزارا سنگھ دے گرہ ★

پُرکھ اکال کہے شبدی دھار گوہند ویکھ جلدی، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ کوڑی کِریا نؤ کھنڈ پرتھی اگ بلدی، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ حالت ویکھ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تِلے پربت جل تھل دی، مہیئل مہیپ کھوج کھوجائیا۔ مایا ممتا سب نؤں پھرے چھلدی، گھر گھر ویسوا ناچ نچائیا۔ کی کھیل ورتے کلجگ کل دی، کل کلکی دیا کھائیا۔ کیسے نؤں خبر نہیں گھڑی پل دی، پلکان دے پچھے پرہ نظر کیسے نہ آئیَا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن نرگن دھار آتم کھئے نہ ملدی، سچ دوارے سوہا کھئے نہ پائیَا۔ ویکھ لہر کام کرودھ لوہ موہ ہنکار کوڑے دل دی، جگت دلیری کیتی لوکائیا۔ کیسے سار نہ پائی نہچل دھام اٹل دی، حقیقی منزل حق نہ کھئے سمجھائیا۔ دئی دویت سب نؤں اندروں سلدی، کوڑ کڑیارا تیر چلائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ سندیسہ رہیا سُنائیَا۔ شبدی دھار گوہند ویکھ دین دئی دا حال، بے حال دسے لوکائیا۔ امرت سوہے کھئے نہ تال، ڈھر دا رس نظر کھئے نہ آئیَا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کلجگ کوڑ کڑیارا ڈورُو ڈنک وجائیَا۔ دھرم رہیا نہ کیسے دھرمسال، دھرم دوارا سوہا کھئے نہ پائیَا۔ ترے گن مایا جال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیَا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ہوئی کنگال، ڈھر دا نام دھن دولت ونج نہ کھئے کرائیا۔ جا کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر سندیسہ رہیا سُنائیَا۔ شبدی دھار گوہند سؤرے، پرم پُرکھ دئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورب لہنے ہوئے پورے، انت رہن کھئے نہ پائیَا۔ اِکو کر

پرکاش اگتی نُوَرے، اندھ اگیان اندھیرا دئے چُکائیا۔ کلجگ کِریا میٹے کوڑے، ست سچ ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں بخش اگتی دھوڑے، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ چتر سگھڑ بن مورکھ موڑھے، مہر نظر دینی ٹکائیا۔ گرمکھاں رنگ چاڑھنا گوڑھے، ایتھے اوتھے دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ نام اگتی دینے نُوَرے، تریا توں پرے پڑدا اوبلا دینا چُکائیا۔ پندھ رہے نہ نیڑ دُوَرے، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ حکم دیوے سمرتھ پُرکھ سرب کلا بھرپورے، ست ستوادی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ شبدي دھار گوہند سرشٹی درشٹی ویکھ بُدھ، من مت رہی کُرائیا۔ نرمل رہی نہ کسے سُدھ، شدھ آتما نہ کھئے جنائیا۔ جگت وکار وچ گئے رُجھ، انتشکرن نہ کھئے صفائیا۔ کوڑی درشٹی گئے لُجھ، اشٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن بھریا دُکھ، سُکھ سچ نہ کھئے کھائیا۔ سُپھل کرے نہ کھئے جننی ککھ، بھگت بھگوان مل کے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دی اوٹ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ شبدي دھار گوہند ویکھ تن وجود ماٹی خاکی، خالق خلق پھول پھلائییا۔ دُھر دا ملے نہ کھئے ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کایا اندر سب دے اندھیری راتی، نرگن نُوَر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت دیوے نہ کھئے بوند سوانتی، نچھر رس نہ کھئے جھرائیا۔ شبد ناد سُنے نہ کوئی دُھن اند نادی، اگتی آواز نہ کھئے سُنائیا۔ منوآ سب دا ہویا باغی، سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ جگت جھگڑا مُلا شیخ پنڈت قاضی، شرع شریعت وچ دُہائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا بنے کھئے نہ داسی، دُھر دی سیوا سچ نہ کھئے کھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران بھوکھتاں وچ بانی اگھی، آخر اوہ پوری دینی کرائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر پوری کرے واٹی، پینڈا پندھ مُکائیا۔ لیکھا جانے شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر دا کلاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ گوہند شبد شبد گوہند نرگن نرگن نرگن ساتھی، نراکار نراکار وچ سمائیا۔ پرم پُرکھ آتما پرما تم بناوے اپنا حق سماجی، سماج دا رواج اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساچی منزل دسے جتھے عشق نہ حقیقی نہ مجازی، مُحبت کرن والا تن وجود خاکی کایا ماٹی چم درشٹی نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ گالھڑی ضلع ہوشیار پور رام سنگھ دے گرہ ★

دھرنی کہے میں آشاوتی، نت نت آس رکھائی۔ سچ سوامی سنی بینتی، گھر گھر دیا کھائی۔ چاڑھیا رنگ بسنتی، سر سر روپ مہکائی۔ سنائی اگتی پنکتی، تھر تھر وجی ودھائی۔ لیکھا ویکھیا سندی، ست ست وڈیائی۔ دھار وکھائی اگتے چن دی، چن چن کر رُسنائی۔ گھڑی مٹی چنتا غم دی، سکھ سکھ وچوں بدلائی۔ دھار پرگٹائی پارہم دی، برہم پڑدا آپ چُکائی۔ لہر ویکھاں سچ دھرم دی، پر ماتم آتم جوڑ جُڑائی۔ ایہ کھیل اوس اگم دی، جو اگم اتھاہ بے پرواہ اکھوائی۔ وڈیائی رہی نہ کیسے من دی، کل ممتا موہ مٹائی۔ دھرنی کہے میں نیتیر اپنا تھمدی، انتر انتر بل پرگٹائی۔ دُھر فرمانا اکو مڈدی، منسا وچ سیس نوائی۔ جیہڑی دھار کدے نہیں جمدی، جوت نور کرے رُسنائی۔ بھکھی نہیں لالچ تم دی، ترسنا نہ کھتے ودھائی۔ سدا پیاس جن بھگت پر دی، پریم پریتی وچ سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائی۔ دھرنی کہے میں ویکھاں ہر نرنکارا، نراکار سوہیا پائی۔ جس دا آد اک دربارا، انت اکو اک سہائی۔ تخت نواسی بن سکدارا، حکمی حکم چلائی۔ شاہو بھوپ شاہ پاتشاہ ہوئے اجیارا، نور نورانہ ڈگمگائی۔ چار کنت دہ دشا چوتھے جگ دے سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ جن بھگتاں دے کے اک ادھارا، جگت ترسنا رہیا مٹائی۔ دھرنی کہے میرا بھاگ متھارا، متھیا چھڈاں لوکائی۔ مورکھ مگدھ رہے نہ کھتے وچ سنسارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوت سروپی جوت سکدارا، حکمے اندر حکم کرے ورتارا، وارتا عبارتوں وچ جنائی۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ تلواڑا جگندر سنگھ بگا دے گرہ ★

سوئی نکے دھار وچوں جو لنگھدا، منزل بامنزل پنڈھ مکائی۔ سو کھیل ویکھے سورے سرینگ دا، در ٹھانڈے وجے ودھائی۔ جتھے پرکاش نہیں سورج چند دا، نرگن نور جوت رُسنائی۔ تخت ویکھے سورے سرینگ دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر اوتھے منگدا، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ پریم پریتی انتر نرتت ہو کے رنگدا، رنگ اگم چڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سوئی نکا جو دسے جگت باریک، نیتز نین دھیان لگائیا۔ ایہہ جگت شہادت کرے تصدیق، حُکم اک درڑائیا۔ جنہاں ملنا لاشریک، پروردگار بے پرواہیا۔ پرم پُرکھ دی رکھنی اُمید، آسا ترسنا وچ ودھائیا۔ اوہناں بخشے حق توفیق، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سوئی نکا دھار نیکی، نہکرمی آپ جنائیندا۔ جس دے وچ گوبند دسی سیکھی، سیکھیا اگم اتہاہ درڑائیندا۔ اوہدی پٹی جائے نہ لکھی، کاتب قلم نہ کھئے اُٹھائیندا۔ سمجھ نہ آوے متی، وار تھت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جس نال لکھ چوراسی جاوے جتی، جنم مرن گیز مُکائیندا۔ ننگی ہووے نہ پٹھی، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیندا۔ نام ندھان ملے اگتی چٹھی، دُھر سندیسہ فرمانا اک درڑائیندا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ مٹی رکھی، رکھیشراں ہتھ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ سوئی نکا جے کوئی جانے جگت، جگ جیون داتا دئے درڑائیا۔ سو سنت سہیلا بنے دُھر دا بھگت، بھگون میلا سہج سُبھائیا۔ جھگڑا مکے بوند رکت، تن وجود نہ کھئے لڑائیا۔ کھیل ویکھے اُپر عرش، فرش پینڈا کوڑ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نیشا، اکو اک سُنائیا۔ سوئی نکا کہے میں بلہاری، واری گھولی گھول گھائیا۔ جنہاں پرم پُرکھ ملیا نر نرنکاری، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ مائس جنم پیج جائے سواری، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا اندرون کڈھے بیماری، مایا ممتا نہ کھئے چُکائیا۔ جگت دوارے پار اتاری، سُکھمن ٹیڈھی بنک پنڈھ مُکائیا۔ امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھاری، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ شبد انحد ناد جنائے دُھر دی دُھنکاری، انراگی راگ سُنائیا۔ نرگن جوت بن ورن گوت کرے اُجیاری، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ آتم سیجا سچ سنگھاسن ویکھے اپنی دھاری، نرگن نور نور رُشنائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا ساجن میتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سوئی نکا کہے سُنو دُھر سندیس، سچ دیاں درڑائیا۔ جس نے بدلنی اپنی ریکھ، لیکھا لہنا چُکائیا۔ اوہ اشٹ منو ایک، درِشٹ وچ سہائیا۔ آپا کر کے بھیٹ، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ پُرکھ اکالا ویکھو کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہاناں اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جو دو جہاناں لے کے جائے اپنے دیس، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی اپنے رنگ رنگائیا۔ سوئی نکا کہے میں دساں بات انوکھی، دُھر دی دھار جنائیا۔

جنہاں ملنا پرہ دی جوتی، جوت جوت رُشناٹیا۔ اوہناں جھگڑا مکے ورن گوتی، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ اوہ چڑھ گئے اوس چوٹی، جتھے من چوٹا رہن نہ پائیا۔ انتر واسنا رہے نہ کھوٹی، سچ سوگندھی دئے بھرائیا۔ اوہ ایکا گاون سلوکی، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ اوہناں جھگڑا مک جائے رسنا جہوا پڑھنا پوتھی، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، منزل رہن نہ دیوے کوئی اوکھی، سچ دوارا اک سُبھائیا۔ سوئی نکا کہے میں دیوان سچ سندیسہ، چار ورن اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا متو اک نریشا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی آتم پرما تم کرے بیتا، بستکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ دوارے ڈھر دے دیسا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ بھگت ادھارنا بیج سوارنا جس دا پیشہ، پچھم دکھن ویکھے تھاون تھائیا۔ چرن کول پریتی دیوے اگتی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی نام رمائیا۔ زرنتر انتر کرے بدھ بییکا، من کلپنا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، در گھر ٹھانڈا اک پرگٹائیا۔ سوئی نکا کہے میں کوئی کایا لاواں کٹاکش، کڑا اک سُبھائیا۔ جن بھگتاں انتر منوآرُپ دھرے نہ راکش، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اگنی تت بُجھاواں آتش، مہر میگھ برسائیا۔ کلپنا رہے کھئے نہ سازش، جھگڑا کوڑ نہ کھئے وڈیائیا۔ زرنتر بدلاں پریم دی عادت، سچ سچ جنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سچ عبارت، آد پُرکھ اپرمپر سوامی میلا سہج سُبھائیا۔ سچ پریتی بخش ڈھر نیامت، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سوئی نکا کہے میں دساں حق تعلیم، تُعارف بے پرواہیا۔ جو مالک خالق پرتپالک عالیشان عظیم، عرش فرش سوہا پائیا۔ سو لیکھا جانے جُگ چوکڑی قدیم، قُدرت دا مالک ڈھردرگاہیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپرکجگ کیتی تقسیم، حصے بندھنا وچ بندھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا صدی چوڈھویں کرن آیا ترمیم، ڈھر فرمانا حکم اک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دی دھار اک جنائیا۔ سوئی نکا کہے میں دسنا کی جوگ، جُگتی دیاں دِرڑائیا۔ آتم رس ساچا بھوگو بھوگ، ناتا تھے کوڑ لوکائیا۔ گھر سوامی ویکھو زرنگن جوت، زراکار ڈگمگائیا۔ جو سب دی میٹے چنتا سوگ، ہرکھ غم نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پرما تم دسے مَوج، مَحبت وچ میلا لئے ملائیا۔ سووت جاگت درشن کرے روز، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ باہروں کرنی پئے نہ کھوج، در ٹھانڈے مل کے وجے ودھائیا۔ اوس پرہو دا ساچا چوج، چُغلی

نندیا وچوں باہر کڈھائیا۔ کدے ہون نہ دیوے وِجوگ، وِچھڑیاں لئے ملائیا۔ سد دے کے درس اموگھ، پرتکھ روپ گوسائیا۔
 جھگڑا مُکا کے لوک پرلوک، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سوئی نکا کہے
 میں اُٹھاواں سٹے، سوئی سُرَت جگائیا۔ ویکھو کھیل ابناشی اچتے، پاربرہم پرہ پڑا رہیا اُٹھائیا۔ جس دا نور کدے نہ مٹے، نرگن
 دھار ڈگمگائیا۔ سو بھگت سہیلے ساچے پُچھے، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا پھڑ پھڑ کئے، نام کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔
 مایا ممتا میٹے دُکھے، دیناں انا تھاں درد مٹائیا۔ آتم پر ماتم دیوے سُکھے، سُکھ ساگر وچ سائیا۔ لیکھے لاوے جنی گُکھے، جو چل آئن
 سرنائیا۔ اتم دس کے اک اوٹے، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ سوئی نکے وچوں لنگھ کے جن بھگت اوٹھے پہنچے، جتھے ملدا دُھردرگاہیا۔
 جگت بُدھی دی رہے کوئی نہ سوچے، من چنچل نہ کھئے چٹرائیا۔ اکو درس پرہو دا لوچے، لوچن اکھ کھلائیا۔ نیتر تگے اپنے گوشے،
 پڑا پڑے وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاو نہارا اکم گہر، جتھے چہر چہن نہ کھئے چھائیا۔ سوئی نکا
 کہے میری ارداس، جگت جیو جہان درڑائیا۔ ساچے منڈل ویکھاں راس، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ آتما پر ماتما اک دوچے دے
 وسو پاس، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کر کے جاپ، سوہنگ ڈھولا دُھردرگاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی سارے
 گئے اکھ، گر اوتار پیغمبر صفت صلاحیا۔ اوسے میل میلنا اپنی ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ پاربرہم برہم میلا دُھر جوڑنا نات،
 سکلا سنگ رکھائیا۔ سو سوامی کنت کنتوبلا دیوے اپنی ذات، وست امولک جھولی پائیا۔ کلجگ مانو سریشٹی اندر دریشٹی وچوں
 جانا جاگ، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ تن وجود من کلپنا بُجھے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہر سوامی ویکھو کنت سہاگ،
 جس دا رنڈیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سدا سہیلا وسے ساتھ، اک اکیلا توڑ نہھائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پنت پُنت دئے وڈیائیا۔
 سوئی نکا کہے پرہ سب دی پوری کرے آس، ترسنا ترپت کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ویکھنہارا دو جہان، نرگن سرگن سرگن لہنا دینا لیکھا سب دا پور کرائیا۔
 ہتھ کہن اسیں لگے نال چرن کول، کول چرن ملے سرنائیا۔ مانس جنم لیکھے لگے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ انتر آتم
 پر ماتم جانا مول، مولا روپ نور خدائیا۔ تیرا جلوہ تکیئے اول، نورو نور الاہیا۔ اُلٹا کر دے کول، ناہی میگھ برسائیا۔ گُفا رہے نہ

ڈونگھی بھور، بھورے وانگ لینا اڈائیا۔ باہر کڈھ لہنا وچوں کایا ماٹی قبر، مقبریاں وچ نہ کدے پھرائیا۔ سچ پریتی دینا صبر، سنٹوکھ تیری سرنائیا۔ جام حقیقی دینا مدھر، رسنا رس چکھائیا۔ جے کرن آئیوں پرہ عدل، انصاف بے پرواہیا۔ پھیر اندروں ضمیر دینی بدل، نظرے کرم آپ اٹھائیا۔ آسا منسا پوری کرنی سدھر، صدمہ اندر رہن نہ پائیا۔ لیکھے لاؤنا جھکیا قدم، قدیم دا لیکھا پور کرائیا۔ جھگڑا مکاؤنا پنج تے کایا ماٹی خاکی بدن، لکھ چوراسی گیڑ کٹائیا۔ اتم اتم پر ماتم جوتی جوت وچ رچن، رچنا اپنی دے وکھائیا۔ آج دا قول آگے دا بچن، پورا دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، راتیں ستیاں گھر سب کچھ آوے دسن، رسنا پچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، وکھاونہارا گھر وچ گھر، جس گھر وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ تلواڑا نرائن سنگھ دے گرہ ★

بھگت سہیلا ہرجن میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیندا۔ کایا ماٹی کرے ٹھانڈی سیتا، اگنی تے بھجائیندا۔ پریم پیار مُحبت دے ریتا، پڑدا اوبلا آپ اٹھائیندا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ آون جاون پنڈھ مکائے ساڈھے تن ہتھ سیں کا، پارہسم پت پریشور اپنے رنگ رنگائیندا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے اوچان نیچان، راؤ رنگ اکو گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا میل ملائیندا۔ بھگت جنن پرہ چاڑھ رنگ، رنگت اپنی اک رنگائیا۔ نام ندھان و جا مردنگ، سوئی سرت آپ اٹھائیا۔ نج اتم دے نجھر رس اند، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ گھر جوت پرکاش کر چند، اندھ اندھیرا دے کڈھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے چھند، پر ماتم اتم جوڑ جڑائیا۔ من کلپنا رہے نہ کھئے جنگ، جھگڑا کوڑ نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، سچ سندیس اکو اک سنائیا۔ جن بھگتاں پرہ بھوئے سہاک، جگ چوکری دیا کائیا۔ نام بھنڈارا اٹل کرے عنایت، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بھوئے سہاک، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مگدھ آنجان بنا کے لایق، بڈھ بیک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچا میل ملائیا۔ جن

بھگتاں سو میلے ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ جنم کرم بھو چُکائے بھے ڈر، بھوساگر پار کرائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم لئے ور، نار کنت سری بھگوت اپنا جوڑ جُڑائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا کھول در، در دروازہ غریب نوازا اپنا آپ کھلائیا۔ امرت بنائے دُھر دے سر، سر سروور اکو اک پرگٹائیا۔ جتھے نہ جنے نہ جائے مر، مر جیوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سو صاحب دایلا پُرکھ اکالا بھگت سہیلے ساجن لئے پھڑ، چوراسی پھاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش بہتر نر، نارڑی نارڑی ڈگمگائیا۔ نرگن دھار انتر آتم پھڑائے اپنا شبد پلُو لڑ، ساچی منزل دئے چڑھائیا۔ کِرپا کرے نرائن نر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا ایکنکارا ایکا اوہلا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ کرے سدا ونڈ، ور بہنڈ ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کِرپا دیوے دنڈ، ڈنڈاوت بندنا اک سمجھائیا۔ سچ پریم دا دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھند، سنسا پچھلا دئے چُکائیا۔ جو سچ دوارا ایکنکارا آئے لنگھ، بن کے پاندھی راہیا۔ اوس دی سیج سہنجنی ہووے آتم پلنگ، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ جس سینگھاسن سچ براجے پُرکھ ابناشی دُھر دا نند، انک کل دھاری اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوگری نت نوت دین دایال سدا بخشند، بخشش رحمت رحمت بخشش اکو گھر ورتائیا۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ہر بھگت دوارے آگیا، شبد دیوانہ مست۔ دو جہاناں کھیل کھلا لیا، لیکھا جانے اُدے است۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھا لیا، حُکم سندیسہ دے دست۔ گر اوتار پیغمبر پُچھ پُچھا لیا، نام اٹلی دُھر دی وست۔ پڑدا اوہلا بھیو کھلا لیا، لیکھا جان کیٹ ہست۔ نرگن جوت دھار دھرم کما لیا، جن بھگتاں بن سرپرست۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ساچا اک سہا لیا، سوہاوت اُپر عرش۔ مست دیوانہ آیا وچ مستی، مستی سب دی دئے مٹائیا۔ سچ دوارا وسا اک بستی،

بسترے سب دے گول کرائیا۔ اکو پرکاش کر دُھر دی ہستی، حسد والا لیکھا دئے مُکائیا۔ بھاگ لگا کے اُپر دھرتی، دھرنی دھول دھول دئے وڈیائیا۔ کوڑی کھیل مٹا دے کلجگ کل دی، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ کر کھیل اچھل اچھل دی، لکھ چوراسی رہیا بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ مست دیوانہ پرم پُرکھ پرماتم، مستی اپنی وچ وڈیائیا۔ پڑدا راز کھول کے باطن، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں میلا کر کے انتر آتم، لہنا دینا لیکھا دیوے تھائوں تھائیا۔ نج گھر سوامی کر کے واسن، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ دُھر دا دس کے پوجا پاٹھن، کایا پاٹھشالا دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جھگڑا میٹ کے ذات پاتن، پتن کنارہ اکو اک وکھائیا۔ مست دیوانہ پھریا اپنی دھار، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ حُکم وچ حُکم سچی سرکار، شہنشاہ شاہ سلطان دتا جنائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں کر خبردار، سندیس نریش سرب جنائیا۔ جن بھگتاں دے ادھار، گھر گھر رزق رہیا پُچائیا۔ مان وڈیائی دے کے وچ سنسار، سہنسے روگاں وچوں باہر کڈھائیا۔ پھڑ پھڑ بابوں آیا تار، تارنہارا دیا کمائیا۔ پورن پُرکھ پُرکھوتم پاربرہم اپنا کر وبار، ووباری ہو کے بھجیا واہو داہیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کِریا خبردار، گر اوتار پیغمبر نال ملائیا۔ ست دھرم دا سچ جیکار، ست ستوادی آپ سُنائیا۔ سچکھنڈ دا سچ دربار، بھگت دوارا اک پرگٹائیا۔ جتھے بھگت بھگوان نال مل کے آتم پرماتم پرماتم آتم ویکھن دھار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ مست دیوانہ جس نوں کہا جگ، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیا۔ کھیل کرے سورا سرگ، الپک کھوج کھوجائیا۔ دین مذہب توڑ کے حد، بے حد وچ سائیا۔ جن بھگتاں اکو منزل دے کے پد، پینڈا اگلا پچھلا دتا مُکائیا۔ اکو وار پڑدا کج، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ وکھرا رہیا نہ کھئے الگ، جنم جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ سچ پرم دا ہتھ کے مؤلی تگ، تند اپنے نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ مست دیوانہ چار جگ دا لہ کے آیا قرض، مقروض ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں ہون نہ دتا حرجا، حرجا نے توں پہلے حاضر ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنے ورگا، ورگ کوڑا دتا ٹڑائیا۔ مان دوا کے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ دئے وڈیائیا۔ کھیل کر اگے ہر دا، ہر پردا ویکھ وکھائیا۔ بھيو کھلا ساچے در دا، در دربار دئے درڑائیا۔ جتھے نر نرائن نراکار آتم پرماتم وردا، واسطہ اپنے نال

رکھائیا۔ نہ جیوت نہ کدے مردا، نِ رِگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ ساچی منزل آپے چڑھدا، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں پچھے اوہدا ڈھولا آپے پڑھدا، پڑھن لکھن دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جنہاں اُتے کِرپا کردا، مہر نظر نین نال ترائیا۔ اشنان کرا کے چرن دھوڑ سرور سر دا، سراسر لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتھہ بُکائیا۔ مست دیوانہ آگیا چاڑھ کے رنگ، رنگت اک رنگائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کر کے منگ، منگتیاں جھولی آیا بھرائیا۔ مان وڈیائی دے کے وچ ور بھنڈ، برہمنڈ کھنڈ پار لنگھائیا۔ نانا رہیا نہ جیرج انڈ، اُتبھج سیتج ڈیرہ ڈھابیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھند، شہنشاہ ہو کے جوڑ جڑائیا۔ سچ دوارا آیا لنگھ، سچ پلنگ سوبھا پائیا۔ ایہہ کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں خوشی کرائے بند بند، بندنا بندگی وچ اپنی اک سمجھائیا۔

★ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۴ پنڈ مینیاں ضلع امرتسر گردیال سنگھ دے گرہ ★

چیت کہے میں کیتا انت آخر، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ میں تکدا رہیا شاہ حقیر، ہر گھٹ انتر کھوج کھوجائیا۔ ویکھدا رہیا شہنشاہ فقیر، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ اک آواز دتی کبیر، سندیسے وچ سُنائیا۔ اُٹھ ویکھ لاتصویر، جس دا نُوَر جوت رُشنائیا۔ شبد کھنڈا پھڑ شمشیر، شرع شریعت رہیا تڑائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کر دلگیر، چاروں کُنٹ حُکم ورتائیا۔ سانتک رہے نہ کھئے دھیر، دھیرج دھرم نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑ کڑیارا دسے خمیر، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جس نے ستجگ ساچا کرنا تعمیر، طمع تمنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا رنگ دئے رنگائیا۔ چیت کہے میرا پندھ رہیا مُک، اپنا پندھ مُکائیا۔ میں بولاں دُھر دی ٹک، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ پُرکھ انبانشی مہربان ہو کے میٹے سرِشٹ سبائی دُکھ، دردیاں درد وندائیا۔ جن بھگتاں سُپھل کرائے جنی گکھ، سوچھ سرُوپی بیٹے سہائیا۔ سنت سُپھلے اُٹھاوے اپنے سٹ، اپرادھی رہن کھئے نہ پائیا۔ کِرپا کرے انبانشی اچت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جو آتم دھار پرما تم نالوں گئی تٹ، تٹیاں لئے

ملائیا۔ مانس جنم بھاگ نہ جائے نکھٹ، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لہنا دئے
 چکائیا۔ چیت کہے میرا پورا ہویا پندھ، پاندھی ہو کے سیو کائیا۔ اتم پڑھ کے اکو چھند، ٹوں میرا میں تیرا خوشی منائیا۔ آگے ہور
 اگئی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ کریا کر سورے سرینگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیرا اندھ،
 ستجگ ساچا چند کر رُشنائیا۔ دین مذہب دی رہے کوئی نہ کندھ، بھانڈا بہم دینا بھنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگاؤنا انگ،
 انگیکار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے
 بخش اک انند، انرس رس دھر دا دے وکھائیا۔

★ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

حاضر ہو کے ویکھن پیغمبر گر اوتار، سچ دوارے سوہا پائیا۔ ویکھو کھیل اگئی ہر زینکار، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک آپ
 کرائیا۔ جس دا راہ تكدے رہے سدا جگ چار، چوکڑی پن نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ سچ سندیسہ دیندے گئے اپار، صفتاں وچ
 ڈھولے راگاں ناداں وچ گائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ہویا خبردار، پاربرہم پت پریشور اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جس نے لہنا دینا
 چکاؤنا چار لکھ بئی ہزار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر سچ دوارے بہ بہ ہسے، ہستی تگن بے پرواہیا۔ کھیل تگن پُرکھ سمرتھے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ چلو ویکھیئے اپنی زرگن
 دھار اکھے، سرگن تت وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا جیو جنت کیسے نہ لبھے، نو نو چار پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو
 حکم سندیسے سدے، دھر سندیسہ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار
 کائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو کھیل اول، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس ٹوں کہندے آئے نور الاهی اللہ، واحد جلوہ گر خدائیا۔
 جس دا سچکھنڈ دوارے پھڑدے رہے پلا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ جو وسنہارا جلاں تھلاں، مہیئل اپنا رنگ رنگائیا۔
 جس نے ستجگ تربتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر گھلا، تن وجود بن محبوب کلمہ حق حقیقت اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو اہیدا اچھل اچھیدا پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو بنا اکھاں اگم نظارہ، نظریہ ہرجو رہیا بدلائیا۔ لہنا دینا پور کر گرو اوتارا، پیغمبران جھولی رہیا بھرائیا۔ دھر دا حکم دے شبد اگتی وچ سنسارا، سنساری بھنداری سنگھاری اکھ گھلائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھو وارو وارا، وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہویا دُھندھوکارا، دھواں دھار نہ کھئے مٹائیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، اکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نرویر نراکار نرنکار اکو اک سُنائیا۔ سُنو سندیسہ اگم اتہا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر پڑدا لو لاه، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ لوک مات کرو دھیاں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اپنے اپنے لو پچا، پچن اپنے نال سمجھائیا۔ اشارے نال دیو سمجھا، کون گرمکھ سوہا پائیا۔ کون بیٹھا رنگ چڑھا، انتر آتم وچی ودھائیا۔ کس دے بنو تسیں گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ آگے لیکھا رہے نہ را، راؤ رنگ دا جھگڑا دینا گوائیا۔ دین دُنی توں پلو لو چھڈا، ناتا تے کوڑ لوکائیا۔ سدا لئی میری جوت وچ جاؤ سما، جوتی جوت ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو اہیدا رہیا گھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرے چرن پناہ، سہارا اکو اک درڑائیا۔ اسیں کیتی حق صلاح، حقیقت وچ سمجھائیا۔ پورب لہنا دے چکا، لہنا اور رہے نہ رائیا۔ توں سب دا مالک خالق پرتیالک اک خُدا، خادم ہو کے تیرے آگے سیس جھکائیا۔ در درویش درے دربار منگن دُعا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ تیرا نور ظہور اہا، عالمین تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھرم دوارا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سُنو حدیثا حق، ہر کرتا آپ جنائیا۔ آگے شکوا رہے نہ شک، شریکت دینی گوائیا۔ دین مذہب توڑنی حد، حدود اکو لینی بنائیا۔ نوری جوت دھار دی بنی جد، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین مذہب دا کھڑا دیو چھڈ، آگے ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ پچھلی کیتی چار جگ دی آگے ہونی رد، حکم چلے دھردرگاہیا۔ سچ پریت وچ سب نے جانا بجھ، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ اکو نام جیکارا ایکنکارا بولنا گج، گہر گمبھیر بے نظیر دھر سندیسہ دینا درڑائیا۔ نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا دو جہاناں سُنائے چھند، ڈھولا اکو اک اہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم اک پرگٹائیا۔ ساچا حکم دے کرتار، کرنی دے کرتے دے وڈیائیا۔ سارے جھکن گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ تیرا دھر

دا اک دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ تیری جوت جگے اپار، اپرپر سوامی تیرا نور نور رُشنائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، سچکھنڈ نواسی سوہیا پائیا۔ ہوں سیوک خدمتگار، خادم در تیرے الکھ جگائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ ویکھیا وچ سنسار، سنساری ہو کے سیو کھائیا۔ اتم گئے ہار، پردے کرے نہ کھئے صفائیا۔ تیرا حکم ہويا دُشوار، دُشمن در در ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی ریبی کھئے نہ ہمت، حوصلہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچی سمجھے کوئی نہ سمت، در گرہ نہ کھئے کھلائییا۔ جدھر ویکھئے اک دوجے دے نندک، ست سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو در منگتے، مانگت جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہومے ہنگتے، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ کلجگ جیو سانوں نہ منڈے، من کلپنا وچ گر لائیا۔ حکم بھل گئے گجری چن دے، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ روپ نظر نہ آوے کیسے ساچے جن دے، جنیندی دے کھئے نہ مائیا۔ وکاری بھانڈے ہونے ماٹی چم دے، چم درستی نہ کھئے بدلائیا۔ ونجارے ہونے ہرکھ غم دے، کوڑی کرپا نال ڈہائیا۔ تیرا دوارا کوئی نہ لنگھدے، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی انت اخیر، آخر دیئے جنائیا۔ ساڈی چلے نہ کھئے تدبیر، تقدیر سکے نہ کھئے مٹائیا۔ چار کُنٹ ہويا خمیر، خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ سرستی درستی ہونے دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھا دے ٹھا کر، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ کلجگ بھوری ویکھ ڈونگھا ساگر، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر ملے کیسے نہ آدر، عدلی عدل نہ کھئے کھائیا۔ جھگڑا پیا ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی گاگر، گہر گمبھیر میل نہ کھئے ملائییا۔ ساچا ونج کرے نہ کھئے سوڈاگر، امولک وست ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ تیرا کھیل کریم قادر، قدرت دے مالک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لیتا ملائییا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو اوتار گرو پیغمبر شہزادے، شہنشاہ ہو کے دیاں جنائیا۔ کیوں نساں صاف نہیں کیتے سرستی والے ارادے، ارادہ اپنا دیو جنائیا۔ کیوں نہ دُرمت میل دھوتے داغ، پت پت کرائیا۔ کیوں ہنس بڈھی ہونے کاگے، کاگ وانگ گر لائیا۔ کیوں نہ آتم پر ماتم لڈائے لاڈے، برہم پاربرہم ملائییا۔ کیوں نہ وسے اندر وڑ کے لاگے، لاگت نہ مول چکائیا۔ گر اوتار

پیغمبرو کیوں مُریدان سِکھاں واسطے نہیں جاگے، غفلت وچ اپنا وقت لنگھائیا۔ کیوں در دوارے میرے آئے بھاجے، بھجن بندگی مات درڑائیا۔ کیوں نہ انتر اند ناد وچائے نادے، مینوں دیو جنائیا۔ کیوں سناؤندے آئے صفتاں والے راگے، شاہ رگ توں اُتے درس نہ کھئے وکھائیا۔ کیوں کھڑکاؤندے آئے ڈھاڈے، بھيو ابھیدا وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں نہ کھلی تہاتھوں سرتی، صورت سچ نہ کھئے درڑائیا۔ کیوں نہ دھار دسی دُھر دی، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ گوہند کپا مینوں یاد آگئی اند پُر دی، پُریاں لوآں توں باہر سمجھائیا۔ پُرکھ اکال مینوں سرِشٹی وکھائی رُڑھدی، ملاح نظر کھئے نہ آئیا۔ وڈیائی دسی نہ کسے پیر گر دی، اوتار سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دروبی ویکھی ٹھگ چور دی، ہنکار وکار وچ لڑائیا۔ اوس ویلے میں بینتی کیتی اپنی لوڑ دی، پُرکھ اکال دتا جنائیا۔ جس ویلے کھیل ہونی اندھ گھور دی، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ لڑی رہنی نہیں ست دھرم ڈور دی، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال جنائیا۔ گوہند کہے میں منگیا کی، بھيو ابھید جنائیا۔ پُرکھ اکال جس ویلے سرِشٹی تیری چار جُگ دی بھلی لپ، رستہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ پیار رہیا نہ ماتا پتا پتر دھی، سجن سین سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اوس ویلے سمت ہونا جگت شہادت والا وپہ، دوآ صِفر جوت جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گوہند کہے میں سپس دتا جھکا، نیتر نین بند کرائیا۔ پُرکھ اکال بے پرواہ، کی تیری وڈیائیا۔ بن اکھراں دے سمجھا، دُھر دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کپا سُن گوہند سچ دُلاں، دُلھے دیاں جنائیا۔ میرا کھیل سدا جُگ چار، جُگ چوڑی وچے ودھائیا۔ سیوا کرن پیغمبر اوتار، گر گر بھجن واہو داہیا۔ تُوں ہونا خبردار، سندیسہ اک الاٹیا۔ جس تُوں سمجھ وچ کرے نہ کھئے وچار، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چرن دھوڑی لا چھار، مستک ٹکا اک رمائیا۔ پھر لہنا دساں جگت سنسار، بھگون ہو کے بھيو کھلاٹیا۔ تیرا جیون جسم والا دن چار، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ ساچا حُکم اک سُنواں گا۔ گوہند، اکٹرا بھيو کھلاواں گا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند گاواں گا۔ تیتھوں جھڈا کے پُری اند، اند اپنا اک پرگٹاواں گا۔ تیرے بنس سرینس دی کر کے ونڈ، ونڈن اپنی اک جناواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا

ہتھ ٹکاواں گا۔ گوبند کہا پرہ پُری اند دی نہیں لوڑ، لوڑیندا سجن ویکھ وکھائیا۔ مینوں اپنے نال جوڑ، جوڑی دو جہان بنائیا۔ آد انت نبھاویں توڑ، لگی پریت نہ کھئے ٹڑائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہووے گھور، چار کُنٹ نُوڑ نہ کھئے چمکائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پاوے شور، کلپنا من وچ گُرائیا۔ اوس ویلے گر اوتار پیغمبران تیری پینی لوڑ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں دے اندر وڑ جانے چور، چوری چوری دهن لین چُرائیا۔ شاہ پانشاہ ہو جان حرام خور، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ست وست رہنی کیسے نہیں کول، خالی بہنڈارے دین دُہائیا۔ مینوں آیں جاپدا تُوں پرگٹ ہونا اُپر دھوئل، دھرنی سوہیا پائیا۔ میرے نال کر لے قوئل، اقرار اگلا لہنا بنائیا۔ میں تیرے امرت نام دی نجھر دیواں پاہل، رس اکو اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن گوبند شبد اگئی متی اگھی، آخر دیاں درڑائیا۔ میرے حُکم اندر لیکھنی سُو ساکھی، سُو ساکھی وچوں اک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایہ تیری دھوکھے والی پاتی، پتنان اُتے سب نُوں دئے بھوائیا۔ ایہ وکنی ودیا والی ہاٹی، انہو پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ اگلا کھیل پُرکھ سمراتھی، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ پوری کرے اتم واٹی، پینڈا پنڈھ دئے چُکائیا۔ سب دا لہنا دینا دیوے باقی، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں جام پیالہ پیاوُنا بن کے ساقی، ساکھیات بن کے رنگ رنگائیا۔ تیرا میرا وجود نہیں ہونا تن خاکی، جوتی شبدي دھار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ گوبند کہا پرہ کپڑا سماں، سہج نال سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے کوئی گرو نہیں ہونا والا دماں، تتان والا ت نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچی جگے کوئی نہ شمع، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوس ویلے کھیل کرنا نواں، نو ست وچ ودهائیا۔ نرگن دھار آواں بھتہ، لوک مات پھیرا پائیا۔ تینوں نال ملاواں چٹا، تیرا نُوڑ کراں رُشنائیا۔ سچ سندیسہ اکو کہواں، دو جہان وڈیائیا۔ دین مذہب دی سانوں دوہاں نُوں ہونی نہیں کوئی طمع، سرشٹ سبائی ویکھ وکھائیا۔ نہ کوئی ہرکھ ہووے نہ غما، چنتا روگ نہ کھئے ستائیا۔ اوس ویلے تیرا ساتھ آواں، میلا میلان سہج سُبھائیا۔ ساچے دھام اولڑے بہواں، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاوَنہارا دُھر دا گھر، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میرے بال نادانے، نرور ہو کے دیاں جنائیا۔ میرا کھیل ہووے دو جہانے، برہمنڈ کھنڈ حُکم ورتائیا۔ تُوں سندیسہ دینا سرشٹ سبائی آتم پرما تم گن ندھانے، گنوتنا

گُن جنائیا۔ جس نے چار جُگ دے بدل دینے نشانے، نشانہ اپنا اک پرگٹائیا۔ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے پہچانے، ہرجن اپنے
 رنگ رنگائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے ہون نہ دیوے بیگانے، بے پرواہ اپنی گود اٹھائیا۔ ساچا در وکھا اک مکا نے، مندر اکو اک
 سہائیا۔ جتھے جگے جوت مہانے، نرگن نور نور رُشنائیا۔ اوس ویلے گوہند تُوں میرا میں تیرا تُوں سب نون دسنے گانے، گاوت گا گا
 وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلے ہون مستانے، مست خُماری دینی چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن نروریر نراکار اک سُنائیا۔ گوہند کہا میرے پرم پُرکھ کرتار، قُدرت دے مالک تیری بے پرواہیا۔ اوہ
 سماں مینوں پہلوں دے وکھال، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میں تیرا تے دُلا لال، لاڈلا نظری آئیا۔ کس بدھ کلجگ اتم کریں کال، کالکھ
 ٹِکا دئیں دھوائیا۔ ستجگ سچ وکھائیں سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ جتھے بھگت سہیلے بہن آن، آپ اپنا جوڑ جڑائیا۔
 چرن دوار ایکنکار دیویں مان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگوں بس کے کہا سیری بھگوان، اٹھ گوہند نوجوان، تینوں دیاں وکھائیا۔ اوہ
 شہنشاہ جس نون سکے نہ کھئے پہچان، دہ دشا جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا کھیل دو جہان، دُھر دا دیواں اگتی دان، جوتی جامہ
 ہو پردھان، شبدی ناد دیواں دُھنکان، انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کرن دھیان، نیتر تکن زمیں اسمان، لوآن پُریاں نین
 شرمائیا۔ دیوت سُر ہون حیران، وشن برہما شو پچھتان، کی کرے کھیل سیری بھگوان، بھیو سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں سچ بناواں
 ودھان، سچکھنڈ دوارے کران پروان، ست رنگ جھلاواں نشان، گر اوتار پیغمبران پہلوں دے کے گیان، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہا، گوہند ساچی بنت بناواں گا۔ سچکھنڈ نواسی
 نرگن دھار، جوت اگم جگاواں گا۔ پُرکھ ابناشی سچ سرکار، دُھر دا حُکم اک مناواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس جیکار،
 سوہنگ ڈھولا اک درڑاواں گا۔ ست رنگ نشانہ دو جہاناں شبدی چاڑھ، چاروں گنٹ ونڈ ونڈاواں گا۔ چار ورن اٹھاراں برن وکھا
 کے اک دوار، بھگت دوار آپ پرگٹاواں گا۔ ست دھرم دا مارگ دس سُکھال، رببر ہو کے پردہ لاہوانگا۔ میل ملا کے شاہ کنگال،
 اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ جن بھگتاں وسان سدا نال، آتم پرما تم جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا چار ویداں تون باہر آپ جناواں گا۔

چار وید کی کرن وچارے، پرہ دی سار کسے نہ آئیا۔ برہمے لکھے نال وستھارے، جو پرہ نے دتا جنائیا۔ اتم تھک تھک گئے ہارے، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ ڈھیہہ ڈھیہہ ڈکے چرن دوارے، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ کلجگ جیو کوئی نہ پاوے سارے، پڑا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سانوں لا دے انت کنارے، نئیا اپنی وچ ٹکائیا۔ در تیرے کڈھیے ہارے، باباکار کر سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے نُسیں ویکھو میرے ڈلارے، جن بھگت سُہیلے سوہا پائیا۔ جیہڑے بن پوڑی ڈنڈے چڑھ گئے میرے مینارے، منزل اپنی ختم کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران لینے نہ پئے سہارے، اوٹ اک اکال تکائیا۔ جنہاں دے انتر نرتن میرا نور دسے اُجیارے، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاوَنہارا اگم گھر، جس گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ ودھائی کہے مینوں چاؤ گھنیرا، خوشیاں حال سُنائیا۔ دھن وڈیائی جنہاں گایا تیرا میرا، میرا تیرا راگ الاٹیا۔ اوہناں اکو رنگ ہویا سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہناں نوں ایہو مانس جنم بتھیرا، آگے جنم لین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال چاڑھ کے اپنے بیڑا، چپو گوہند ہتھ اٹھائیا۔ جنہاں دے کارن ماریا پھیرا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ اوہناں دا کر کے حق نیڑا، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ ساچا راہ دسٹیا اک رستہ، رہبر اک جنائیا۔ جن بھگتو پچھلا بند کر دیو بستہ، بستی اپنی کایا لینی کھلاٹیا۔ جتھے پرہو دا نام ملے سستا، قیمت لگے کوئی نہ رائیا۔ سد امرت میگھ ہووے ورسا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تُساں سری بھگوان توں پچھلا لینا قرضاً، پورب جھولی پائیا۔ ویکھو گرُمکھ کھئے رہو نہ ڈردا، بھہ بھو دینا مٹائیا۔ جن بھگتو بھگوان پریتم تھادے گھر دا، سدا مل کے خوشی منائیا۔ سنت سُہیلا اُس نوں وردا، جو وارث دو جہان بن جائیا۔ گرُمکھ اوس دوارے تردا، جو ڈبڈیاں پار لنگھائیا۔ گرُسکھ اوس دا پلُو پھڑدا، جس دا سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جو سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا پڑھدا، تنہاں نوں جنمے پھیر کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوہند کہے پرہو جو تیرا حکم متن آکھی، آخر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند اوہناں دی سدا تیری امرت دھار والی وساکھی، گھڑی پل وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اوہناں دے اندروں سُرتی جاگی، شبد نال کُرمائیا۔ سدا کھلی رکھاں تاکی، مہر نظر ٹکائیا۔ منزل چاڑھ کے

اپنی گھاٹی، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔ لیکھے لا چوراسی واٹی، وٹنا آگے اپنا نام جنائیا۔ رُوح بُت کر کے پاکی، پتت پُنت وکھائیا۔ ساچا جام حقیقی دیواں بن کے ساقی، نام خُماری اک چڑھائیا۔ کوٹ جنم نالوں اوہناں دی اکو بتھیری اجّ دی راتی، بہڑ جنم دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں دے اندر دا پُرکھ اکال بن گیا پاٹھی، پڑھن لیکھن دا لیکھا دتا مُکائیا۔ جن بھگتو تہاڈے پریم دی پرہ دے کول اوہ نکل تے اوہ کاپی، جس دی کاپی کر نہ کھئے وکھائیا۔ تہاڈے نال اوہ وی تر گیا جیہڑا جنم کرم دا آگیا پاپی، پتت پُنتا دیا کھائیا۔ گوبند کولوں دواؤنی اوہ تھاپی، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اگم آپ ورتائیا۔ گوبند کہے میں شبدي دیواں تھیک، پریم پیار جنائیا۔ گرمکھو تہاڈا پیندا مُکنا چوڈاں طبق، چوڈاں لوک چرناں ہیٹھ دہائیا۔ تسان آتما پرماٹما پڑھنا اکو سبق، سیکھیا ڈھردرگاہیا۔ تہاڈے انتر نور نورانی آوے اوہ چمک، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگت سہیلا رہے کوئی نہ احمق، مَورکھ مُگدھ چتر سُگھڑ دیوے بنائیا۔ گوبند جس دے اُتے کر دئے رحمت، رحم نال پار کرائیا۔ پریتی وچ ہو کے سہمت، سہم اندروں دئے کڈھائیا۔ تہاڈی جنم جنم دی کٹ دیوے زحمت، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ تہاڈی لیکھے لاوے پچھلے جنم دی محنت، مُشقت سب دی جھولی پائیا۔ آتما نال پرماٹما ہووے سہمت، سہج سہج اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گرہ مندر دیوے وڈیائیا۔ وساکھ کہے پرہ دا کی وساہ، اچھل اچھل وکھائیا۔ گوبند کہے میں مَوقعہ دا گواہ، شہادت اک بھگتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اوہناں گودی لوان ٹکا، اپنے انگ لگائیا۔ جنہاں مینوں لیا اپنا، میرے وچ سائیا۔ اوہناں مات لوک دیاں وڈیا، لوک پرلوک وجے ودھائیا۔ جنہاں دے پچھے ستجگ مارگ دینا لگا، کوڑا پندھ مُکائیا۔ سچ سندیسہ دینا سنا، فرمانا ڈھردرگاہیا۔ چارے ورنان دینا پڑھا، اٹھاراں برن سرب جس گائیا۔ پیر پیغمبر بیٹھن سیس نوا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو متن رضا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ وساکھ کہے جن بھگتو پرہ دے بنو گوتی، گوتم رو کے دئے دُہائیا۔ چڑھیو منزل چوٹی، آخر پندھ مُکائیا۔ تکیو نرمل جوتی، جوت کرے رُشنائیا۔ تہانوں امرت دی تھان کھواؤنی اجّ اوہ سُکی روٹی، جیہڑی پرہ چرن دھوڑ لے کے وشنوں لئی بنائیا۔ اس نوں لبھدے گئے کوٹن کوٹی، چار جگ ہتھ کسے نہ آئیا۔ راہ تگن لوک پرلوکی، نیتز نین اکھ کھلائیا۔ کسے دی آس اوتھ نہ پہنچی، کبیر جُلابا دئے دُہائیا۔ گر اوتار پیغمبر

سوچ نہ سوچی، سمجھ نہ سمجھ نہ کھئے بدلائیا۔ کچھ اشارہ کیتا روداس چارے موچی، پرہہ مُشکل حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ وست اک وکھائیا۔ روٹی کہے میرا رسنا والا نہیں سواد، بتی دند نہ خوشی منائیا۔ مینوں پرہہ نے بنایا آد، اپنے گھر بُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ماردے رہے آواز، کوک کوک سنائیا۔ میں چار جُگ نہ کھولی جاگ، نیتر نین اٹھائیا۔ مان دی رہی اکٹا راج، سچ دوارے سوہا پائیا۔ سُن دی رہی پرہہو دا اوہ ڈھولا سندیسہ جس وچ کھلنا راز، پڑدا دئے اٹھائیا۔ سو ویلا وقت سہنجنا دے آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جس نے ست دھرم چلاؤنا رواج، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس نے بھگت بھگوان بناؤنا سماج، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی کرن آیا کاج، کرنی دا کرتا ڈھردرگاہیا۔ جن بھگتاں نوں دینا اوہ اکٹا کھاج، جس نوں کھا کے خالص پرہہ دے وچ سمائیا۔ دوجے دا رہے نہ کھئے مُحتاج، لوڑ سب دی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ روٹی کہے مینوں کھاوے کون، کون دئے وڈیائیا۔ آگے رو کے کہا اُنجا پون، نیناں نیر وہائیا۔ جے پرہہو سائوں لاویں ورتاؤن، دو جہان دئے ورتائیا۔ اودھروں گوبند آ گیا حُکم سناؤن، سندیسہ ڈھردرگاہیا۔ ایہ تے پرہہو نے رکھی واسطے پچیاں پرچاؤن، چار جُگ ہتھہ کیسے نہ آئیا۔ کیسے گر اوتار پیغمبر نوں وکھائی نہیں ایہہ تون، نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ کوئی سوانی ایہنوں لگی نہیں سی پکاؤن، جوتی اگنی آگ تپائیا۔ ایہہ کیسے دے ہتھہ نہیں آیا پھڑاؤن، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ روٹی کہے مینوں کھان نال مٹ جائے رٹا، بھوری بھوری رس وکھائیا۔ میری قیمت نہیں کوئی پیسا ٹکا، جگت دھن نہ کھئے وکھائیا۔ میں اکو آسا رکھان، دھیان دھیان وچ پرگٹائیا۔ جو بھگت پرہہو دا سکھا، مِت پیرا سوہا پائیا۔ میں اوس دا رس چکھان، دوجا مکھ نہ کھئے چھپائیا۔ میں پکا نہیں نال ککھان، اگنی آگ ملائیا۔ میرا کھیل حقیقت حقا، حق حق میری وڈیائیا۔ میں جُگ چوڑی راہ تگان، بن اکھان اکھ اٹھائیا۔ دھن بھاگ جے ویلا مل گیا مسان، سماں گیا آئیا۔ میں بھگتاں دے اندر وڑ کے وسان، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ پھر شاہ رگ توں اُپر نساں، جگت دوارے پندھ مُکائیا۔ اک نال لا کے اندروں اکھان، اِکے دا درشن پائیا۔ اِکے اُتے اپنی آسا سٹان، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اک سندیسہ دینا، روٹی کہے، جن بھگتو آگے نوں کوئی نہ مٹو پتھر اٹان، بنا پرہہو توں سیس نہ کھئے نوائیا۔ تہاڈا ناتا ہویا پکا، لوک

مات نہ کھئے ٹرائیا۔ جس نے کورڑی اُٹھاؤنی صفا، ملیچھ رہن کھئے نہ پائیا۔ اوس دی کیریا پیار مُحبت دا گپھا، وشنوں دا وشو بہنڈارا
 تھادے اندر ٹکائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سدا تھانوں نفع، گھائے وچوں باہر دتا کڈھائیا۔ اج توں تھادا سچکھنڈ لکھیا گیا پتا، مہر دھر
 دی نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ روٹی کہے میں ہونا رُکھی سُکھی، سُکھ ساند سب
 نوں دیاں سمجھائیا۔ مینوں کھان نال تھادا اُجل ہونا مُکھی، درگاہ ساچی دیاں وڈیائیا۔ چوراسی بھوک کر کے رہے کوئی نہ دُکھی،
 جوئی جوئی نہ کھئے بھوئیا۔ جنہاں دے میں اندر وڑ گئی ککھیں، اوہناں نوں ککھ وچ جنم لین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں جگ
 چوڑی رہی سستی، کلجگ انت لئی انگڑائیا۔ حُکم نال پنج چیت نوں اُٹھی، اپنا بل ودھائیا۔ پھیر لٹکی رہی پُٹھی، میرا پاسا نہ کھئے
 بدلائیا۔ اج میری آگئی اوہ ودی سدی، جس دا پکھ نہ کھئے بدلائیا۔ جن بھگتو تھادی نرمل کرنی بُدھی، بییک روپ بنائیا۔ تھادی
 بیڑی کدے نہ ڈبی، ڈبیاں پار لنگھائیا۔ میں آگئی بھگت دوارے دی ساچی جھگی، جھگے گرمکھاں دینے وسائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا لہنا پور کرائیا۔ میرا لیکھا پورن کرے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ بن کے دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال گود
 سہائیا۔ دس کے سوہنگ جاپ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ میرا تول پورا کر کے ناپ، سوا سیر رنگ رنگائیا۔ میں رُوح بُت کر
 کے جانے پاک، پوتر دیاں بنائیا۔ جن بھگت بناؤ نے سجن ساک، ساتھی تھادے نال رلائییا۔ وڈیائی ویکھنی تن خاکی خاک، خالص
 رنگ چڑھائیا۔ انتر کھول کے تاک، زرنتر میلا دینا ملائییا۔ دس آگئی بات، باطن پڑدا دینا چکائیا۔ لیکھے لا کے سہنجنی رات، رُت
 رُتری نال مہکائیا۔ کوئی نہ لبھاؤ میرا سواد، رساں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا لیکھا
 رہیا مکائیا۔ میرا لیکھا مُکن لگا جگ، جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ جن بھگتو مینوں کھا کے جائیواج، اجل توں لواں بچائیا۔ میں
 اوس پرہو دی جد، جس نے وشن برہما شولے پرگٹائیا۔ میں جدوں وسی تے وسی وچ پرہو دی حد، دو جے گھر کدے نہ آئییا۔
 جے مات لوک آیا تے مینوں لیا سد، سندیسہ دھر سُنائیا۔ میں نانی ہو کے آئی بھج، بیٹھی پندھ مکائیا۔ میرا اندر رہیا ہس،
 خوشیاں وچ ودھائیا۔ میرا ناتا جُڑیا جیہڑے پرہ دا گاؤندے جس، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ستمکھ درشن کر کے اکھ، پرتکھ ملن
 گوسائیا۔ میں اوہناں دے انتر زرنتر جانا وس، واسطہ پریم پریت وچ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا

دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اوہ آس رکھے کھیئے نکئی، پُرکھ اکال دئے درڑائیا۔ میں تیرے نال بناؤنی ستجگ دی سکھی، چار ورن جوڑ جڑائیا۔ جس دا لہنا گوبند والی اگئی، ایکنکار پور کرائیا۔ تُوں سوا سیر دی ٹکی، ٹک ٹکی بھگتاں دینی جنائیا۔ جیہڑی چار جگ کیسے نہ ڈٹھی، سو گرمکھاں جھولی پائیا۔ اٹھ ویکھ پُرانی چٹھی، تینوں دیاں درڑائیا۔ جس دی پُج گئی سمت شہنشاہی چار دی متی، مِت پیرا ملیا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت کر کر پت، کرے کھیل سدا انڈٹھ، ستجگ تریتا دواپرکجگ اتار پیغمبر گر دین دُئی جگت جہان لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمان وشن برہما شو دیوت سُر رمز سمجھ اشارہ اشارے وچوں نہ کھئے جنائیا۔

★ ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سچکھنڈ نواسی شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ والی دو جہان تیری سرنائیا۔ نیوں نیوں نمستے کرن تیئی اتار، نمو سوس جگدیش جھکائیا۔ پیغمبر خادم ہو کے سجدیاں وچ کرن اظہار، پروردگار سانجھے یار تیری سرنائیا۔ گرو گُردیو سوامی چرن دھوڑی منگن چہار، مستک ٹکے اگے خاک رمائیا۔ وشن برہما شو در بھکھار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ ترے گن مایا پنج تت نیتروون زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ گل پلّو رہے ڈار، وکار ہنکار نظر کھئے نہ آئیا۔ کیرپا کر پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار، در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوارے الکھ جگائیا۔ گر اتار پیغمبر نرگن دھار دین بیان، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ لہنا دینا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھ مار دھیان، انہو پڑا اپنا لاہیا۔ جگ چوکڑی اسیں دے کے آئے گیان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جیو جنت سرب سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ گر اتار پیغمبر کہن پرم پُرکھ تیرا راج، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سوبھا پائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن تیرا

کاج، کرنی کرتے بھیو ابھیدا دینا کھلائیا۔ جُگ چوکرئی تیرا ویکھدے رہے سماج، ستجگ تریتا دواپرکلجگ مانو مانو ونڈ ونڈائیا۔ تیرا دُھر سندیسہ نام اگما گاؤندے رہے گاتھ، کلمیاں وچ پڑھائیا۔ تن وجود ماٹی خاکی سریر بناؤندے رہے ساتھ، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر سب دے خالی ہوتے ہاتھ، وست اموک نظر کھئے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دسے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش بنائے نہ کوئی اک جماعت، ہندو مسلم سکھ عیسائی شرع وچ کرن لڑائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ جھگڑا میٹ کائنات، دین دُنی دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹاں وچ دریشٹاں وچ گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، دُھر سندیسہ تیرا حکم سُنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن نور جوت کر پرکاش، شبدی ڈنکا راؤ رنکاں اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیرپا کر دین دیاں، دیاںدھ تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا رہے نہ کایا ماٹی سچ سچ دھرمسال، ممتا موہ وکار دینا گوائیا۔ سنت سہیلے گرو گریچلے ویکھ اپنے لال، بھگت بھگونت اپنا جوڑ جڑائیا۔ صدی چوڈھویں دین دُنی ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی کُرائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، اپنا ڈورو ڈنک وجائیا۔ سچ پرتی کیسے دسے نہ تیرے نال، پُرکھ اکل تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملے کوئی نہ آن، گرہ مندر پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوار ایکنکار اک اکل اپنی دیا کماٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن میرے صاحب سچے پرما تم، پروردگار تیری وڈیائیا۔ ستجگ ساچا میلا کر دُھر دے آتم، برہم پاربرہم لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول اگما باطن، نرگن نرور نرکار نرکار کر رُشنائیا۔ در تیرے ٹھانڈے چار جُگ دے بھکھاری اکھن، در درویش ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا رنگ دینا رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ ستجگ ساچی بدل دے ریت، کلجگ کوڑی کیرپا رہن کھئے نہ پائیا۔ ٹوں ہر گھٹ وسیں ویچ، گرہ گرہ اندر ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا ہووے تیرا گیت، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ مانو مانس مانکھ ساچا نام دس حدیث،

کلمہ اِکو اِک پڑھائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی نظری آویں نیکن نیک، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا دینا اُٹھائیا۔ پچھلی بدل دے تواریخ، طریقہ اگلا اِک جنائیا۔ اِکو رنگ رنگا دے ہست کیٹ، راؤ رنگ بھیو دینا مٹائیا۔ ساچی دس آتم پریت، پرماتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو گُر اوتار پیغمبر بچے، سچ دیاں درڑائیا۔ سَتجگک تریتا دواپرکجگک تسیں پھرے نَسے، لوک مات بھجے وابو داہیا۔ میرے صفتاں والے نام انیک دَسے، رام کرشن اللہ واپگرُو نام ست کہہ کے ڈھولے گائیا۔ دیناں مذہباں پائے رٹے، جھگڑا جنایا جگت لوکائیا۔ اتم پت کوئی نہ رکھے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ انت آخیری اِک سرنائی ڈھٹھے، پرہ چرن اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ رٹے، جھگڑا مٹے خلق خدائیا۔ ساڈا مان کوئی نہ رکھے، گُردر مندر مسجد شِودوالے مٹھ پئی ڈبائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھے، دو جہان راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے سَت ڈلارے، سَت سچ دیاں درڑائیا۔ کلجگ آیا انت کنارے، نیا نُوکا ربیا رڑھائیا۔ سَتجگک سچ ہیوے اُجیارے، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ کرے کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ ساچا مارگ دَسے اِک سنسارے، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم ناتا جوڑ سچی سرکارے، میلا اگم لے ملائیا۔ تَت وجود پھیر شنگارے، تن ماٹی خاکی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سَتجگک ساچا راہ چلائی۔ سَتجگک چلے ساچا راہ، ہر رہبر آپ چلائیندا۔ کھیل کھیلے بے پرواہ، بے پرواہی وچ ویکھ وکھائیندا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ایکا رنگ رنگا، دُتیا بھاؤ نہ کھئے جنائیندا۔ جگت شرع دا بندھن دے کٹا، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم سچ دا کر وواہ، تن وجود ماٹی خاک سرشٹی درشٹی نال جڑائیندا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ سر اپنا ہتھ ٹکا، سنت سہیلے اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ سَت ستوادی پڑدا کھول، ہر کرتا کریا آپ کرائیا۔ سَت دھرم دے کنڈے تول، سَت ستوادی ویکھ وکھائیا۔ دیوے وست نام انمول، اٹلڑی جھولی پائیا۔ سچ سوامی وسے کول، گھر بیٹھا کایا سوہا پائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت وچے ودھائیا۔ پورا کرے گُر اوتار پیغمبران قوُل، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ اگے دس کے ڈھر دا بول، انراگی اپنا راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کرے زینکار، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ستجگ سچا کھیل اپر اپار، اپر مپر سوامی آپ سمجھائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا قرض اُتار، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ آگے حکم ایکا ایکنکار، دو جی چلے نہ کھئے چڑائیا۔ بندو مُسلم سیکھ عیسائی بٹھنی دُھر دی دھار، دھرم دوارا اک پرگنائیا۔ شرع زنجیر نہ رہے سنسار، شریعت وچوں باہر کڈھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بول کے سچ جیکار، ناتا دُھر دا دئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نہریشا نہر ہر اکو اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ تیرا حکم پروان، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ بڈھی توں پرے شبد گیان، انہو پڑدا دینا اُٹھائیا۔ پڑھن لکھن توں پرے تیرا دھیان، نج نیتر اکھ دینی کھلائییا۔ تیرا مندر سچ مکان، سچکھنڈ ساچا سوہبا پائیا۔ جتھے اکو ناد دُھنکان، اگمی راگ سُنائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی جگے جوت مہان، زرگن نُوں نُوں رُشنائیا۔ تُوں تخت نواسی آد جگادی نُوں جوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں دیندا رہوں دان، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن نُوں جوت ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ ستجگ ساچا سچ دھرم دا بنا ودھان، حکم اکو اک سُنائیا۔ چار ورنان کرنا پئے پروان، نو ست وچے ودھائیا۔ ست دھرم دا جھلنا اک نشان، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم میلا گوپی کاپن، سُرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ تن وجود اوس دا نشان، جو نشانہ زرگن سرگن گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کہن تیری کھائے قسم، سوگند تیری نظری آئیا۔ ستجگ ساچی چلا رسم، رہبر بن نُوں خدائیا۔ کھیل کرے اپنے دید چشم، ستمکھ ہو کے وچے ودھائیا۔ ناتا جوڑ پنج تت ماٹی جسم، ضمیر اندروں آپ بدلائیا۔ تیرا نُوں الابی اسم، اعظم دینا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مارگ اکو اک رکھائیا۔ اکو مارگ تیرا رستہ ٹھیک، ٹھاکر دینا سمجھائیا۔ ست دھرم دی ستجگ چلے ریت، ریتوان تیری بے پرواہیا۔ تُوں بیٹھا رہیں اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتان کایا ماٹی کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ انتر نرنتر تیرا گاون گیت، ناؤں زینکار وچے ودھائیا۔ تُوں رحمت وچ ساچا نام کر بخشیش، املٹری دات جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی زرگن نیراکار زینکار تیری اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکال کہے حکم دیواں دُھر دربار، درگاہ ساچی سچ جنائیا۔ ستجگ

ساچا کر تیار، ترے گن لیکھا دیاں مُکائیا۔ آتم پر ماتم دے ادھار، برہم پار برہم ملائیا۔ ساچا مارگ دس سنسار، سوئی سرت دیاں اُٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر آوے وچار، بُدھ بیک آپ بنائیا۔ من کلپنا کرے نہ کھئے خوار، گڑھ ہنکار دیاں ٹٹائیا۔ چار ورنان دس کے اک دوار، مندر اکو اک وکھائیا۔ جتھے وسے اکو پُرکھ اکال، دین دیاں سوہیا پائیا۔ سو سچ سچئی دھرمسال، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ اوتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے ودھائیا۔ اکو نُور جوت جمال، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ سرشٹی ناتا ویکھ دین دیاں، دیاں دیا کھائیا۔ ساچا مارگ دئے وکھال، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ راؤ زک اوچ نیچ دین مذہب ذات پات شرع وچوں کر بحال، مانو مانو جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھ ویکھے سنت سہیلے اپنے لال، لال گلالا دین دیاں رکھوالا، ایتھے اوتھے دو جہاناں نوجواناں مرد مردانہ سری بھگواناں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

کیتی ارداس مئی اگست، گشت چار کُنٹ لگائیا۔ وست امولک دے وست، وست وست وچوں پرگنائیا۔ خالی بھنڈارا بھر دست، دست دست نال ملائیا۔ میری آسا منسا پوری کر حرص، حرص ہوس پندھ مُکائیا۔ مہربان ہو کے کر ترس، ترس وچ رحمت آپ کھائیا۔ امرت میگھ اکما برس، برکھا دھر دی اک برسائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ ربیا تڑپ، تڑپھنا دے گوائیا۔ سچ مُحبّت ربیا بھٹک، بھٹکنا اور دے چُکائیا۔ جگت ووبار نہ رہے کوئی کٹک، کٹاکش اپنا اک لگائیا۔ تیرا میل ہوئے بے کھٹک، کھٹکا کوڑ دینا چُکائیا۔ سچ دوار پُجیا ندھڑک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اگوں پُرکھ اکال کپا کڑک، شبد اگئی آواز سُنائیا۔ میری چال زوالی وکھری جُگ جُگ مٹک، بھیو اپنا آپ کھلائیا۔ جو جُگ چوڑی رہے لٹک، پلُو آشا گنڈھ پوائیا۔ اکو لوچن نین ویکھن درس، آدرش اکو دھیان لگائیا۔ اوہناں دا لہنا ویکھنا اُتے عرش، فرش اپنا کھیل کھلائیا۔ جس ویلے زرگن دھار آواں پرت، پت پریشور بے پرواہیا۔ چار جُگ دا لیکھا ویکھاں فرد، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ ساچے سنتاں ونڈاں درد، دیناں اپنے گلے لگائیا۔ چھری رہے کوئی نہ کرد، قاتل مقنول روپ نہ کھئے بنائیا۔ کوڑی کرپا میٹاں گرد، گردش ویکھاں جگت لوکائیا۔ سورپیر جودھا بن کے آواں مرد،

مدد منگ نہ کھئے منگائیا۔ جن بھگتاں ونڈاں درد، دیناں انا تھان ہو سہائیا۔ اکو نام سناواں طرز، ترازو کنڈے اپنے تول ٹلائییا۔ تیری اوس ویلے پوری کراں عرض، بینتی جھولی پائییا۔ جن بھگتاں ملن دی اکو غرض، غریب نہانے گود اٹھائییا۔ کیسے دا ہون نہ دیواں حرج، حرجانے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اکو حکم ورتائییا۔ مئی اگست کہے میرے مئیر، مُزکر موٹ تیری سمجھ کھئے نہ آئییا۔ کیہڑی دسی تقریر، طریقہ کی درڑائییا۔ پھیر مار کے اک لکیر، نشانہ دتا وکھائییا۔ جس ویلے ایہہ منزل لنگھیا کبیر، قبراں دا ڈیرہ ڈھاپییا۔ پھیر گوبند پھڑی شمشیر، کھنڈا اکو اک چمکائییا۔ دو جہاناں ویکھ جاگیر، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ پھیر ناتا چھڈ سریر، جوتی شبدی دھار سہائییا۔ پھیر چوٹی چڑھ اخیر، آخر منزل کھوج کھوجائییا۔ درشن دیوے بے نظیر، نظریہ نظر وچوں بدلائییا۔ لہنا ویکھ شاہ حقیر، راؤ رنگ دئے وڈیائییا۔ جن بھگتاں ہون نہ دئے دلگیر، نندرا آس نہ کھئے اُچائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل اک سمجھائییا۔ مئی اگست کہے پُرکھ اکال تون نہیں کوئی منکھ، مانو دیو نہ کھئے وڈیائییا۔ میں تیری سوگندھی سکھنا لوں سکھ، پابندی اور نہ کھئے جنائییا۔ تون یرگن دھاروں پینا اٹھ، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔ جن بھگت سہیلے بناؤ نے دُھر دے ست، ساجن ہو کے گود ٹکائییا۔ مہربان ہو کے لینا پُچھ، مہر نظر اپنی آپ کرائیا۔ ست دھرم دینا سچ، سنجم اکو دینا جنائییا۔ دُھر دی مؤلے اگئی رت، رتڑی اپنے نال مہکائییا۔ سب دا پینڈ جانا مُک، انت اخیر دئے دُہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ اک رنگائییا۔ مئی اگست کہے تیرا کھیل سدا آہستہ، ہوئی ہوئی وجے ودھائییا۔ میں ویکھنا اوہ فرشتہ، جیہڑا پیغمبران حکم سُنائییا۔ جگ نیر کیسے نہ دِسا، جگت مُحبت وچ کُرائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اگئی اک دا، ایکنکار وڈی وڈیائییا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت جتدا، بل بھہ اپنا آپ پرگٹائییا۔ اوہ جن بھگتاں جھگڑا مُکاوے نت دا، جنم مرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میل دسے اپنے پت دا، ببتکاری ہو کے کھوج کھوجائییا۔ گُرمکھاں جھگڑا مُکا کے نت دا، نوت اپنا رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت کر کے پت دُھر دا پت جن بھگتاں ساچے لیکھ لکھدا، جس دا لیکھیا لیکھ آگے سکے نہ کھئے مٹائییا۔

★ ۲۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلیپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

آد جُگاد پُرکھ اکال وڈ پرتاپی، تابعداری سب دی ویکھ وکھائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے دُھر دی اگتی راتی، جس رین دی چار جُگ ونڈ نہ کیسے ونڈائیا۔ جودھا سُوْرپیر بہادر نِرگن سرگن دھار مار تھاپی، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر نِرکھ دھار ویکھو اپنی کاپی، جس دی کاپی جگت وِ دیا نہ کھئے سمجھائیا۔ جُگ چوکرئی سَتجگ تریتا دواپرکلجگ کین کین کتنے تارے پاپی، پنت پُنت بنائیا۔ کی سرشٹی درشٹی اندر ربندا باقی، لیکھا سب دا دیو درڑائیا۔ کی کھیل کرایا کایا ماٹی تن خاکی، وجود محبوب ویکھ وکھائیا۔ کی جام پیایا بن کے دُھر دے ساقی، رس امرت اک چوائیا۔ کی مندر اندر کھولیا بند کواڑا تاکی، بھيو ابھیدا دتا کھلائییا۔ سچ دسو، کیوں منوآ ہر گھٹ اندر ہویا عاقی، ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ کیوں جھگڑا پایا ذات پاتی، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ کی کھیل کیتا پرتھی آکاشی، گگن گگنتر دینا جنائیا۔ کی حُکم مٹیا پُرکھ اباشی، ہر جگدیش جو جنائیا۔ کی منزل چڑھے گھاٹی، کون دوارے وچی ودھائیا۔ کی پدارتھ نام دتا داتی، دؤلت دُھر دی اک ورتائیا۔ کی کتھا کہانی دسی گاتھی، کلمہ کائنات درڑائیا۔ کی سُرئی سووت دھار جاگی، جاگرت اپنا رنگ رنگائیا۔ کیوں دین دُنی ہوئی باغی، ویراگی نظر کھئے نہ آئیا۔ وشن برہما شو بنیا کون باڈی، گھاڑت کس بدھ رہیا گھڑائیا۔ کی رسنا جہوا بئی دند گائن سوہلے ڈھولے کیتے ڈھاڈی، جگت راگان وچ الائیا۔ کیوں جھگڑا پایا مانو مانو سماجی، سماں سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم اک جوابی، جواب منگے تھاوں تھائیا۔ کی سجدہ دسے آدابی، نمستے کون وڈیائیا۔ کی کھیل وکھایا محرابی، مندران وچے ودھائیا۔ کی ناد سُنائے نادی، انحد نادی دُھن اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو آپو اپنا حساب، انکڑے اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جس دا اکو وار جواب، دوجا فقرہ نہ کھئے الائیا۔ کون شاہ کون شہنشاہ کون پاتشاہ نواب، نویت نام حق کون وجائیا۔ کون نِرگن سرگن دیندا رہیا خطاب، خطو خطابت شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دتی سمجھائیا۔ کون دیندا رہیا امرت رس امیوں سواد، بن رسنا رس چکھائیا۔ کون دسدا رہیا اپنا نام اللہ واپگرؤ رام گاڈ، دُھر سندیسیاں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا لیکھا، لکھت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کی سُن

دے رہے دُھر دا سندیسہ، جس دی سند لوک مات ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کیہڑا ویکھدے رہے ویسا، کون دوارے وجدی رہی ودھائیا۔ کون بن دا رہیا کھیوٹ کھیٹا، نئیا سئیا اک وکھائیا۔ کون بناؤندا رہیا پتا پوت اپنا بیٹا، نور نور وچوں چمکائیا۔ چار جگ دا پچھلا سارے کر لو چیتا، چیتن اپنا حکم اُچائیا۔ کس بدھ سب دا پورا ہونا ٹھیکا، ٹھیکیداری رہن کھئے نہ پائیا۔ کس بدھ تتاں والے سریر دی لیندے رہے بھیٹا، دُھر دا نام اکھراں وچ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو چک کے اپنا پڑدا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا لہنا دینا کی چیتن جڑ دا، سہجے دینا سمجھائیا۔ کون دھار نراکھہ رہیا پڑھدا، اکھراں کی وڈیائیا۔ سچ دسو گر اوتار پیغمبر ہو کے کیوں رہیا مردا، تتاں والا سریر تجائیا۔ کیوں نہ بھیو پایا دُھر دے ہر دا، سد ہر ہر وچ سائیا۔ کیوں کھیل کردے رہے پہلے دوجے تیجے چوتھے گھر دا، حصے پچیاں والے ونڈائیا۔ کیوں مانو مانو گر اوتار پیغمبرو تہاڈے ذریعے رہیا لڑدا، دیناں مذہباں وچ لڑائیا۔ جس نے بھیو پایا میرے گھر دا، ناتا دین دُنی گیا تڑائیا۔ شرع وچ کدے نہ وڑدا، حق محبوب مل کے اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں بنے کُتب فروش، کاتب قلماں والے اکھوائیا۔ کیوں ویکھی جگت والی سوچ، بُدھی نال وڈیائیا۔ کیوں جھگڑا پایا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ کیوں شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآناں والی دسی کھوج، صفتاں وچ صفتی نام لڑائیا۔ کیوں ستگر ہو کے اوتار ہو کے پیغمبر ہو کے عَصے وچ چڑھدا رہیا جوش، کھنڈے کھڑگ تیر کمان موڈھیاں اُتے رکھائیا۔ کیوں اک دوجے اُتے پاؤندے رہے بوجھ، بہار مذہباں والا بنائیا۔ میرے اندر وڑ کے میرا پُچھ لیندو گوجھ، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ پھیر میرے نام دا دیندا کوئی نہ دوش، نام دا نام کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں پاؤندے رہے ونڈاں، اپنا ڈنک وجائیا۔ کیوں کھڑکاؤندے رہے کھنڈا، کھڑگاں ہتھ وچ چمکائیا۔ کیوں مانو مانو لڑاؤندے رہے بندہ، بندگی وچ بندے کیوں نہ بنائیا۔ کیوں حصے بائے تارا چندا، نور ظہور نہ کھئے رُسنائیا۔ کیوں کھیل کھیلیا کيس کنگھا، بودی جنجو نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں جودھے سوربیر اکھوا کے کیتا دنگا، کیوں جنگلاں وچ بناں وچ اپنا آپ بھوائیا۔ کیوں دین دُنی ویکھیا دنگا، حیرانی وچ خلق خُدائیا۔ کیوں نہ میرا ویکھیا دُھردرگاہی

ڈنڈا، جس نوں ڈنڈاوت کر کے سارے سپس نوائیا۔ جتھے دین دیاں پُرکھ اکال اکو بخشندا، پاربرسم پت پرمیشور پروردگار نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سُنہڑا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنی پُستک، جو پُشت در پُشت چلی آئیا۔ جس دے وچ اکھراں وچ صفتاں والی پرہ دی اُستت، مہا وچ وڈیائیا۔ کیوں نہیں اکو نام تے اکو متیا مُرشد، کلمہ اک سمجھائیا۔ کیوں دین دُئی ولوں کر کے بیٹھے رُخت، اپنا پلّو رہے چھڈائیا۔ جیکار کرو ووبار کرو پھر صدی چوڈھویں کیسے نہ ملے فرصت، ویلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنی کرنی، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ کیوں جھگڑا ورنی برنی، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کیوں نہ پُرکھ اکال دی دسی دُھر دی سرنی، جگت دُئی ونڈ ونڈائیا۔ کیوں نہ اکو تُک دسی پڑھنی، جُگ جُگ نام دتے بدلائیا۔ کیوں نہ اکو منزل دسی چڑھنی، جتھے ملے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دئیے کی جواب، طوبی طوبی سپس نوائیا۔ تیرا کھیل حق جناب، محبوب تیری بے پرواہیا۔ جُگ جُگ سجدے کردے آئے آداب، نمستے وچ سپس جھکائیا۔ تیرے پریم دا لے کے خطاب، خود مالک تیری اوٹ تکائیا۔ کلجُگ دواپرتیتا سنجُگ دسدے آئے آداب، سپس جگدیش اک نوائیا۔ انکڑیاں دا رکھیا نہیں کوئی حساب، لیکھا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو تیری اوٹ رکھکے آد، انت تیرا راہ تکائیا۔ تیری کرپا گئے جاگ، انت تیرے وچ سمائیا۔ تیرا حُکم تیرا سماج، دین دُئی تیری وڈیائیا۔ تیرا فرمانا دُھر دا راج، رعیت ویکھی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیہو ابھیدا دئے کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سارے کریئے چیتا، پُورب دھیان لگائیا۔ رام نے کہا، وششٹ نے دسیا مینوں میرا نینتا، رام رام دا مالک نظری آئیا۔ جو آد جُگاد سب نال کرے ہیتا، بتکاری دُھردرگاہیا۔ اُتی وساکھ وششٹ سٹاسی وچ کھیتاں، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ چرناں وچ سی لیئا، دسترہ بیٹا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ چڑھائیا۔ وششٹ کہا سُن رام رام، رام دیاں جنائیا۔ اوتار پیغمبر جس دے کام، گرو گُردیو سیو کھائیا۔ جُگ جُگ بدلے رہن جامے، زرگن سرگن سوہا پائیا۔ ڈنکے شبد وجدے رہن دما، جگت جہان شنوائیا۔ ڈھولے گاؤندے رہن ہر نامے، صفتاں وچ صلاحیا۔ کی تگن دو جہانے، پُری

لوء آکاش ویکھ وکھائیا۔ اتم چلن دُھر دے بھانے، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اُٹھ ویکھ گیہوں دے دو چار دانے، جس نوں گندم کہے لوکائیا۔ کُچھ وڈے کُچھ چھوٹے کُچھ بُدھے کُچھ بال آنجانے، کُچھ کچے پکے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل دئے جنائیا۔ رام کہہ ایہہ دانہ کنک، وشِشٹ کہہ کنک کامنی دوویں دئے تجائیا۔ رام کہہ آہ میرا دھنکھ، وشِشٹ کہہ دھنٹس بان کم کسے نہ آئیا۔ رام کہہ آہ میرے انتر انکھ، وشِشٹ کہہ ہنکار کم کسے نہ آئیا۔ رام کہہ آہ میرے کول سنکھ، وشِشٹ کہہ جگت آواز نہ کھئے سُنائیا۔ رام کہہ آہ میرا لیکھا ویکھ ٹنک، چوڈاں بھار سوہیا پائیا۔ وشِشٹ کہہ تیرا لہنا نال جنک، جانکی دیونہار وڈیائیا۔ رام کھول کے ویکھی پلک، نیتز نین اُٹھائیا۔ وشِشٹ کہہ وشیاں توں پرے ویکھ لے جھلک، جو جھلے سب نوں رہی بنائیا۔ نوری نور جنا کے خلق، خالق مخلوق دوویں پڑدا لاپیا۔ مستک نظر نہ آیا تلک، للائی جوت نور رُشنائیا۔ کلجگ وکھایا جو نیتز رو کے رہیا ولک، بھڑی بھڑی دئے دُبائیا۔ ست دھرم وکھایا جو ہر پردیوں گیا کھسک، تن مندر اندر نظر نہ آئیا۔ پریم وکھایا جو وِسندی دھار گیا تلک، سچ دوارے سوہیا کھئے نہ پائیا۔ وشِشٹ کہہ رام اوہ ویکھ جاں تکیا تے سرِشٹی دسی نندک، نندیا وچ دُبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ وشِشٹ کہہ ایہہ رام کس دی کھیتی، کون خاطر رہیا کرائیا۔ اسیں دوویں پردیسی، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ وشِشٹ کہہ ذرا نگاہ مار کے ویکھیں، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جاں تکیا اک نظر آئی نو سال دی بیٹی، کتیا روپ بدلائیا۔ چار گنٹ رہی ویکھی، دہ دشا پھول پھلائییا۔ نالے بس کے کہہ رام وشِشٹ تیری کی شیخی، شرع وچ دیو جنائیا۔ کی دُنیا دی ریکھی، رکھیاں وچ کی وڈیائیا۔ کی قلم کاتب والی لیکھی، لکھت دئے بھگتائیا۔ جے تسیں دوویں پردیسی، دیس والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایس بھل دی پرہ دے کول بھگتو پیشی، پیشنگوئی دیاں جنائیا۔ جس ویلے مالک آوے نر نریشی، نر نرائن دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ رام وشِشٹ دے کول آگیا کِرسان، خوشیاں پندھ مکائیا۔ ویکھیا نال دھیان، پلک اکھ بدلائیا۔ انتر ہویا گیان، وجی سچ ودھائیا۔ چرنی ڈگا آن، سیس سر نوائیا۔ بول کے نال زبان، بینتی اک سُنائیا۔ تسیں پردیسی میرے مہان، بھوجن دیواں چکھائیا۔ رام نے پکڑ کے اوس دا کان، چاروں گنٹ دتا بھوائیا۔ چرن ماریا اوس دی اُتے ٹانگ، بدن دتا پلائیا۔ اوس دی نکل گئی چانگھ، رو کے دتی دُبائیا۔ رام پریم دی اندر دتی کانگ، امرت

میگھ برسائیا۔ اون ویکھیا اگئی سوانگ، حیرانی وچ اپنا آپ بدلائیا۔ کی منگاں ایتھوں مانگ، اچھیا اک پرگٹائیا۔ پھیر پُٹ کے اک پلانگھ، آگے ہو کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کِرساں کہے میری ویکھو پچھلی کِرس، سہج نال سمجھائیا۔ مینوں اک ملن دی حرص، ہوس دینی بُجھائیا۔ ویکھو تئیں پردیسی ہو کے نہ جائوکھسک، پلُو نہ جانا چھڈائیا۔ تئیں ٹانک تے نہیں دوویں جست، رام وششٹ سوہا پائیا۔ تئیں ستگرُو جگت جگت والا بھوگو گرہست، گرہستیاں وچ لوکائیا۔ مینوں اک اوس دا عشق، جو عاشق معشوقاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ او رام او وششٹ تھادے دوہاں توں پرے ایشٹ، اوس ایشٹ دی آشا میں تکائیا۔ مینوں سچ دسو کون ویلے آوے وچ سریشٹ، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ بن قلم شاہی لکھ دیو لکھت، لیکھا ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ وششٹ کہائیا سن کِرساں، کِرس نال جنائیا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس ویلے تریتا دواپر کلجگ اتم ہووے جہانا، جہالت کوڑ لوکائیا۔ ساچا پیار نہ رہے کیسے رام، رمیا رام نہ کھئے منائیا۔ اوس ویلے پرہو پھرے اگئی جامہ، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ کھیلے کھیل دو جہاناں، جہالت میٹے کوڑ لوکائیا۔ پرگٹ ہووے وڈ اماما، عملاں توں باہر سوہا پائیا۔ جس دا جھلے اک نشانہ، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سلاماں، نو نمو کہہ کے چرناں خاک رمائیا۔ اوس دا وجنا اک دمامہ، ڈنکا دھر دا کرے شنوائیا۔ ہر گھٹ ہووے جانی جانا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھائیا۔ رام کہے سن کِرساں ویکھ اپنی کھیتی باڑی، کھیتریال سیو کھائیا۔ جس ویلے چوتھے جگ وچ چوتھے سمت دی آوے باڑی، ہاڑا تیرا ویکھ وکھائیا۔ پرہے کرے کھیل اپر اپاری، اپرمپر سوامی دھردر گاپیا۔ گر اوتار پیغمبران سب دی چکے واری، وارث رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن نور جوت کرے اجیاری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا لہنا دینا مکاوے وڈ سنساری، مہاسارتھی آپ ہو جائیا۔ دھر دا حکم بن لکھاری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لائے ملائیا۔ وششٹ کہے میں دساں وشال، دھر دا حکم سمجھائیا۔ کرپا کرے دین دیال، دیاندھ اک سرنائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبران دا چکے کال، سماں رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا لیکھا پچھلا کر بحال، بہل اپنی دھار سمجھائیا۔ بھگت سہیلے اُپجا لال، ہرجن اپنی گود اٹھائیا۔ ساچا مارگ دئے سکھال، رستہ اکو اک

پرگٹائیا۔ جتھے چلن شاہ کنگال، اُوچ نیچ نہ ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے تیرا پورا ہووے سوال، بینتی اپنے لیکھے پائیا۔ اسپں وی ویکھن آئیے سہنجنا سماں اگئی حال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ رام وششٹ دوہاں کیتا اقرار، قول نال سمجھائیا۔ رسنا والا نہیں تکرار، جہوا والی نہ کھئے لڑائیا۔ ایہہ حکم سچی سرکار، دھر فرمانا دیئے جنائیا۔ جس ویلے آوے کلجگ اتم وار، وارتا پچھلی دئے مکائیا۔ ساچا نام کر اجیار، چاروں کُنٹ کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے لئے اُٹھال، ہرجن آپ جگائیا۔ سُرْت لئے سنبھال، دھر دا میل ملائیا۔ وکھا اک دھرمسال، دھرم دوار وجے ودھائیا۔ بدل کے اپنی چال، چال نرالی اک جنائیا۔ پُچھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا لہنا پور کرائیا۔ کیرسان کہا کی میرا ہووے کسب، سچ دیو سمجھائیا۔ کی ذاتی ہووے مذہب، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ کس نوں کراں ادب، کس نوں سپس نوئیا۔ کس دے چماں قدم، دھوڑی خاک رمائیا۔ وششٹ نے ہتھ پھیریا اُتے بدن، بدی اندروں دتی کڈھائیا۔ رام نے اپنے چرن دے وچوں وکھایا پدم، پدماں جناں دا لیکھا دتا مکائیا۔ اک پریتی وچ کر کے مگن، سُرْتی شبد جڑائیا۔ سچ پریم دی لا کے لگن، لگ ماتر دتی مٹائیا۔ کلجگ لگی وکھائی اگن، چار کُنٹ ڈبائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ حکم نہ کھئے ورتائیا۔ ساچا رہے کوئی نہ پتن، پت پریشور ملن کھئے نہ پائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اناشی گھٹ نواسی اپنی دھاروں آوے نکل بھگتاں پیچ رکھن، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے آوے دسن، گرمکھ گر گر جوڑ جڑائیا۔ سب دی پوری کرے آسن، اچھیا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ رام کہا سُن کیرسان کیرسانے، کیریا کرم دیاں درڑائیا۔ جس ویلے متر سجن دوست ساک ہوئے بیگانے، پریمی نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی دیوے طعنے، جھگڑے وچ لوکائیا۔ اوس ویلے پرہہ کرے کھیل مہانے، مہربان ویس وٹائیا۔ پندھ مُکا زمیں اسمانے، در گھر ساچے سوہیا پائیا۔ جتھے ہرجن بھگت کرے پروانے، پروانا اپنا نام پھڑائیا۔ وششٹ رام کہا ساڈے کولوں بناوے بہانے، بچن مکھ توں رہیا کڈھائیا۔ والی دو جہانے، جگ جگ کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنے وچ سمائیا۔ وششٹ کہا آہ ویکھ میری تھاپی، پُشت پناہ لگائیا۔ کلجگ اتم آوے وڈ پرتاپی، ہر کرتا پھیرا پائیا۔ جس مہر نگاہ نال تارنے پاپی، پنت پُنت کرائیا۔ جن بھگت بناؤنے دھر دے جاپی، اکو نام چپائیا۔

جے تہاڈے کول نہیں اوس پرہو دے کول بھگتاں دی کاپی، جگ جگ لیکھا بھل کدے نہ جائیا۔ ایہہ اوہو دین اُنتی وساکھ دی راتی، راتی رُتی رُت اپنے نال مہکائیا۔ کِرساں پچھلے کِرساناں دا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے آگھی، آگھی دا آخر، سرب دا ٹھاکر، کِرساناں دا چاکر، شبدان دا پاتر، پریم دا ساتھن، ویکھنہارا کھیل تماشن، تماشنا نہیں تعمیل، کھیل نہیں سنی اپیل، اپیل نہیں بھگت دی ویکھی دلیل، دلیل دا مالک، خلق دا خالق، دھرم دا ثالث، پچھلا کِرساں ایہہ دلپ بالک، بالیاں دا بالم اکو نظری آئیا۔

★ ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ آہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

اکھڑ کہن کیوں ساڈی پائی ونڈی، جگ جگ اپنا نام بدلائیا۔ شرع مذہب لا کے پابندی، حصیاں وچ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے جنگی، مانو دتا لڑائیا۔ اپنی صفت نوں کر پکھنڈی، صفت وچ دُباٹیا۔ کی ایہہ کھیل تیری چنگی، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ اچھل چھلدھاری کیوں سرشٹی کیتی اندھی، نین مؤند نین بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کی اپنا حکم ورتائیا۔ اکھڑ کہن کیوں اکھڑاں وچ کدا رہوں بدلی، جگ جگ اپنا نام رکھائیا۔ کی انصاف تیرا دھر دے عدلی، شاہ سلطان دینا سمجھائیا۔ کی کھیل کھلایا ویکھ وکھائیں وچ جنگلیں، جگ جگ تیری دُباٹیا۔ کیسے نوں سمجھ آؤن نہیں دتی آگلی، پڑدا بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ صفتی نام دی دے کے بغلی، دھرنی دھرت دھول اُتے دتا پھرائیا۔ تیرے ہو کے تیری دھار نوں کہندے گئے کملی، کامل مُرشد کی تیری چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کی اپنا کھیل وکھائیا۔ اکھڑ کہن کیوں بدلدا رہیا اصول، اصل دے جنائیا۔ کیوں اوتار پیغمبر بنیوں رسول، روپ انوہ دھرائیا۔ کیوں نہ دسیا دھر دا حکم معقول، ایکنکار اکو وار جنائیا۔ کیوں نت نوت بدلدا رہوں رول، فرمانا رانا اک سُنائیا۔ کیوں گر اوتاراں پیغمبراں تینوں کہا کنتوہل، کنت بھگونت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب پڑدا دے اُٹھائیا۔ اکھڑ کہن جگ جگ ساڈی ہندی رہی بدنامی، تیرے نام پچھے دُباٹیا۔ دین دُنی ویکھ بے انتظامی، انتقام لین والا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری صفتاں والی سلامی، صاحب سرتاج رہی بنائیا۔ اسیں گر اوتار پیغمبراں دی

کٹدے رہے غلامی، زنجیرِ شرع والے پوائیا۔ تُوں مالکِ اکِ اسمانی، مُوسیٰ عیسیٰ دئے دُہائیا۔ محمد کرپلے والی قُربانی، کعبہ اندروں مارے دھاپیا۔ اوتارِ جنگلاں والی نشانی، پربتیاں وچ کُراٹیا۔ گُرو دس تیری کہانی، بھیو ابھید جنائیا۔ کیوں نرگن دھار جھگڑا پایا جِسمانی، تت سریرِ ونڈ ونڈائیا۔ کیوں نہ منزل اکو رکھی رُوحانی، رحمت آپ کھائیا۔ اکھراں وچ ساڈی پرگٹ ہندی رہی بے ایمانی، انصاف عدل نہ کھئے کھائیا۔ اسیں منزل منگدے نہیں کوئی درمیانی، در دربار اکو وجے ودھائیا۔ کِریا کر شاہِ سُلطانی، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ دُھر دا مارگ دس آسانی، جس نوں سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ اکھر کہن کیوں سانوں بناؤندا رہوں کلمہ نام، صفتاں وچ صلاحیا۔ کِریا کر دُھر امام، پڑدا دے اُٹھائیا۔ کیوں چرچاں مسجداں ہندا سلام، مٹھ مندریاں سیس نوائیا۔ کیوں تٹاں ہندا اِشنان، پانی نال صفائیا۔ کیوں پتھراں والے مندے رام، ستھراں والے کرشن تاج پہنائیا۔ کیوں اکھراں دی دین دُنی دے لگام، رُخ مُکھ دتا بدلائیا۔ تیرا بھیو سمجھیا نہ کیسے جانی جان، کیوں پڑدا رہیا رکھائیا۔ اکھر پڑھ پڑھ سارے ہوئے حیران، سڑ سڑ مری لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا در دینا دکھائیا۔ اکھر کہن پرہو اسیں تیرے مزدور، مزدوری سد کھائیا۔ قلم شاہی لکھنا جگت بنایا دستور، حُکمِ اکِ الہیا۔ اکھر کہن ساڈے پچھے پرہو تینوں بھل گئے حضور، حضور سانوں بیٹھے بنائیا۔ اکھر کہن اسیں جانیئے تیرا نہیں تیرے اوتارِ پیغمبراں دا قصور، جنہاں نوں شرع وچ دتا بھوائیا۔ اوہناں تیرا بھانا مٹیا کہ دُنی وچ پایا فتور، فتوے سب دے اُتے لگائیا۔ تیرے نام نوں بدل کے ہندے رہے مشہور، مشہوری اپنی نال رکھائیا۔ جے سمجھدے اسیں سارے تیرا نور، پھیر اللہ واپگرُو اوم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا رہیا ملائیا۔ اکھر کہے کی پرہو تُوں وڑیا وچ اکھراں، اکھراں توں پرے نہ کھئے ودھائیا۔ کی لبھیں وچوں پتھراں، سیل پوجس پاہن ملے سرنائیا۔ کی وسیں وچ لکڑاں، دھونیاں جگت تپائیا۔ کی کھیل تیرا دکھرا، سچ دینا سمجھائیا۔ جگ چوگری کردا رہوں نخرہ، گھنگٹ سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ کی کھیل کھیلدا رہوں متھرا، ایدھیا کی چٹرائیا۔ کی لہنا بغداد بصرہ، بھیو دینا سمجھائیا۔ کیوں گر اوتارِ پیغمبر پَسارا پَسرا، ناتا جگت جڑائیا۔ اکھر کہن اِبناشی کرتے اسیں تے تیریاں دا بناؤن والے شجرہ، شرع وچ سارے دتے لڑائیا۔ کیسے نوں ہتھ نہ آیا تیرا نمبر خسره، جس نمبر وچ کوٹن کوٹ امبراں دے سویمبر دتے رچائیا۔ اوتھے پتہ نہیں

لگدا گر اوتاراں پیغمبراں، انگت تیرے وچوں نکل کے تیرے وچ سہائیا۔ کوئی چڑھیا نہیں ویکھیا تیرے مینارے اُپر منبرا، آواز حق حق الاٹیا۔ اکھڑ کہن اسیں جیہڑے ویکھینے اوہ انت ستے وچ مڑھیاں قبراں، گوراں وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا رہیا وکھائیا۔ اکھڑ کہن تیرے نام دی سانوں ملدی رہی شاباش، گر اوتار پیغمبر دین وڈیائیا۔ پرہو تیرا نام سمجھیا نہ کیسے خاص، ایسے کر کے تیرے آگے دیئے دُباٹیا۔ تیرے نام اُتے پیغمبراں دا جاندا رہیا وشواس، گرؤاں گر دتا بدلاٹیا۔ اسیں ہسدے رہے ایہہ سارے پرہ دی نیکی جہی شاخ، شناخت کرن والا نظر کھئے نہ آٹیا۔ صفتاں والی دس کے بات، کتھا کہانی گئے سُنائیا۔ جے سمجھدے اسیں اوہو نؤر تے اوہو ذات، پھیر اکھڑاں دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیری پن اکھڑاں توں تیرے دوارے کِتاب، کتب خانیاں وچ نہ کدے ٹکائیا۔ جگت و دیا وچ اوہدا صفتاں والا پرکاش، تیرا ناؤں بدلدے رہے گر اوتار پیغمبر پنجاں تتاں والی لاش، لاشریک شریک تیرے نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا رُوپ اِکو آد جگاد ساکھیاں، کاغذات وچ بند نہ کھئے کرائیا۔

★ ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

اکھڑ کہن تیرے نام دی تیرا نام کرے تصدیق، شہادت اِکو اک بھگتائیا۔ اکھڑاں وچوں اکھڑاں دی بدلدا رہوں تواریح، تریک اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ اکھڑاں وچ اکھڑاں دی دیندا رہوں بھیکھ، بھجھیا دھردرگاہیا۔ اکھڑاں وچ اکھڑاں دی کراؤندا رہوں ریس، رستہ رستے وچوں جنائیا۔ اکھڑاں وچوں اکھڑاں دی جئاؤندا رہوں حدیث، حضرتان کر پڑھائیا۔ اکھڑاں وچ اپنی دسدا رہوں اُمید، آشا آپ ودھائیا۔ اکھڑاں نال اکھڑاں دی کردا رہوں تائید، تابعداری سرب سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا رنگ اگم چڑھائیا۔ اکھڑاں وچ اکھڑ دین شہادت، شاید والا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اکھڑاں نال اکھڑاں دی بدل دتی عبادت، بندگی بندیاں تائیں سمجھائیا۔ اکھڑاں نال اکھڑاں لائی علامت، جگ چوگری حکم ورتائیا۔ اکھڑاں نال سمجھایا صحیح سلامت، ست

دوارے سوبھا پائیا۔ اکھراں نال دسی نام سچ نیامت، وست امولک اک درڑائیا۔ اکھراں وچ گر اوتار پیغمبران دتی ضمانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ اکھر کہن اسین اکھر بنے سکے، ناتا قلم شاہی ٹڑائیا۔ تیرے حکم دے دتے پتے، پت پریشور تیری صفت صلاحیا۔ جگ چوڑی سیوا کر کر تھکے، بھجے واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبران لیکھ لکھائے ہتھے، دوس زین سیو کھائیا۔ تیرے اکھواؤندے رہے بچے، بچن تیری جھولی پائیا۔ سانوں آس جاپیا اک گل توں رہ گئے کچے، جو تیرا نام اکھراں والا اکھراں وچ اٹھائیا۔ اپنی کلام نوں دسدے رہے سچے، سچا حکم درڑائیا۔ کھیل ہندا ربیا دیگرے بعد یکے، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ کیوں پیغمبران مارے اوتاراں نوں دھکے، کیوں گرواں پیغمبران نال کری لڑائیا۔ اکھراں نال اکھر پھٹے، پھٹ گھاؤ دتا وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے نام دے دس کے نکے جہے پٹے، ٹاپواں وچ سارے بند کرائیا۔ اسین حیران ہوئے کیوں نہ سرشٹی تیرا اکو نام چپے، جگ جگ اکو ڈھولا گائیا۔ مہربان محبوب آگے واسطے اقرار کر پکے، پکی ساڈے نال پکائیا۔ بن تیرے پردے اور کوئی نہ وسے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے گائیے تے اسین تیرا دھر دا جسے، صفت صلاح تیری سرنائیا۔ سیس جھکائیے دھوڑی لائیے مستک متھے، خاکی خاک رمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ایک حکم اندر ٹٹھے، بھجیئے واہو داہیا۔ پچھلے رہن نہ دیویں کوئی حصیاں والے پٹے، پٹیداری دینی گوائیا۔ اکھراں نوں چڑھاوے کوئی نہ ٹکے، ٹکیاں والی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ سچ بینتی تیرے آگے، برہوں دتی سُنائیا۔ سچ سرنائی تیری لگے، سرنگت اکو نظری آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتما پرما تیرا نور تیرا نام چپے، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ انت اخیر بے نظیر جو اُچیا سو تیرے وچ کھپے، وکھرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دی ہووے اکو سطرے، ست ست وچ رکھائیا۔

★ ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنکھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

اکھڑ کہن جُگ جُگ تیرے نام دے دیندے رہے ہوکے، حُکم فرمانا اک سُنائیا۔ تیرے صفتی نام جنائے چوکھے، چار کُنٹ چار جُگ وجدی رہی ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سانوں ویکھدے رہے کایا ماٹی اندر جھروکھے، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ سدا سیوا کردے رہے تیری مُحبت وچ موہ دے، پیار نال پیار بنائیا۔ پرکاش دسدے رہے تیری لو دے، لوآں پُریاں گنت گنائیا۔ سندیسے دیندے رہے تیری سو دے، صاحب سوامی تیری وڈ وڈیائیا۔ پینڈے مُکاؤندے رہے یوجن کوہ دے، پاندھی رستیاں وچ بھوائیا۔ اشارے دسدے رہے تیری چھوہ دے، شہنشاہ تیرا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ اکھڑ کہن تیری گا گاتھکے بانی، جُگ جُگ مہا صفت صلاحیا۔ تیری دسدے رہے کہانی، راگان ناداں ونڈ ونڈائیا۔ تیرا کھیل جنانؤندے رہے دو جہانی، جیو جہان جگت درڑائیا۔ سیوک ہو کے بھردے رہے تیرا پانی، پنکھٹ تیرا چرن کول وکھائیا۔ تیرا میلا میلدے رہے نال چارے کہانی، چارے جُگ جُگت سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران تُوں بنیا رہیا دانی، داتا اک اکھوائیا۔ اکھڑاں وچوں اکھڑاں والی مار کے کانی، کلمہ کائنات بدلائیا۔ اتم سارے دسدے فانی، جگت وجود دتے مٹائیا۔ تیری منزل کی رُوحانی، رحمت وچ سمجھائیا۔ اکھڑ کہن چار جُگ تیری اکھڑاں والی رہی نشانی، نرگن تُوں جوت نظر کیسے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی جھگڑا چلیا رہیا دیوانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سنگ دینا سمجھائیا۔ اکھڑ کہن کیوں مٹاؤندا رہوں نام، وٹا اپنا آپ لگائیا۔ کیوں بدلاؤندا رہوں نظام، حکومت دُھردرگاہیا۔ کیوں نام دھراؤندا رہوں رام، کِشن کہہ کے گائیا۔ کیوں ہندا رہوں بدنام، بدی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دے جنائیا۔ کیوں دھریا نام مؤسیٰ، مُشکل وچ پائی لوکائیا۔ کیوں پہنیا کالا سوسا، کوڑی کِریا رنگ چڑھائیا۔ کیوں کھیل کھلایا مسیح عیسیٰ، اصل اپنا آپ بدلائیا۔ کیوں محمد دینی حدیثا، حضرت کر پڑھائیا۔ جے سب تُوں اکو اپنا صاف دس دیندوں شیشہ، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیغمبر بن کے کیوں اپنی بدلدا رہوں ریتا، ریتوان ہو کے اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لہنا دے سمجھائیا۔ کیوں بنیوں رام اللہ، اِلابی دے جنائیا۔ اکھڑاں والا بنا جگت محلا، کھیرا دتا جنائیا۔ کر کے ول چھلا، سب تُوں دتا بھلائییا۔ جے تُوں آد وچ

اِکلا، مدھ اِکلا کیوں نہ اکھوائیا۔ کیوں اللہ توں نانک پھڑایا پلا، نام ست دتا سُنائیا۔ جگت وچ کر کے جھلا، جھلک وچ جھلمل دتا چمکائیا۔ امرت دس کے جلا، امیوں رس اک چکھائیا۔ وکھا کے چرن کول تھلا، جلاں تھلاں پڑدا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا دے سُنائیا۔ اکھڑ کہن کیوں بدلایا اپنا ت، تنان وچ وڈیائیا۔ کیوں اُبلی جگت رت، رتن امولک ہیرے دے بنائیا۔ کی وڈیائی وچ نام ست، کیوں اللہ دتا دُرکائیا۔ کیوں نام ست دتا چھڈ، واپگرُو ڈھولا گائیا۔ کیوں بدلدا رہوں ہڈ، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ کیوں گوہند نشانہ دتا گڈ، گاڈ واپگرُو اپنا رنگ رنگائیا۔ اکھڑ کہن کیوں گر اوتار پیغمبر بٹھ کے رکھے وچ اپنی ڈب، ڈبّی نکي جہی وچ ٹکائیا۔ جیہڑے تیرے نام دی صفت وچ لوک مات گئے ٹپ، ٹپے تیرے نام سُنائیا۔ مانس مانس دویتی لا کے پھٹ، پھٹ کر کے گئے لوکائیا۔ نکا نکا جہا کھول کے ہٹ، ہٹوانے بن کے ہٹ چلائی۔ جان کلجگ انت ویکھیا سب دے خالی ہتھ، دوواں ہتھان دین دُبائی۔ اکھڑ کہن بنا پُرکھ اکال دے لیکھے لگا کیسے نہ جس، وید پُران شاستر پڑھ پڑھ رسنا جہوا جیو جگت ہٹے ہلکائیا۔ اسیں اِکو حکم مٹنا تیرا صاحب سوامی یک، دو جی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا گرہ ویکھنا حق، حقیقت وچ سمائیا۔ تُوں پرما تمارا سرشٹ آتما تیرے وس، گر اوتار پیغمبر چاکر بیٹھے سیو کھائیا۔ سو صاحب سوامی اِکو مارگ سب توں وکھرا دے دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ اگے بنا تیرے اسیں کیسے دا کرنا نہیں جس، جسم اسم رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پُرکھ اکالا دین دایلا سرب کلا سمرتھ، پاربرہم پت پریشور تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت سب کچھ تیرے وس، واسطہ باواسطہ ہو کے تیرے نال جڑائیا۔

★ ۳۰ و ساکھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع گرداس پُر ★

چوتھا جگ کہے پرہہ کِریا کر کجھ، کرنی دے کرتے تیری بے پرواہیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر بخش اگتی سدھ، کوڑی کِریا مایا ممتا موہ وکار ہنکار مٹائیا۔ نرنتر انتر بھیو کھلا گجھ، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ نرمل نرویر نراکار نرنکار کر بڈھ، بیک ٹیک اِکو اک سمجھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے اتم سریشٹ کر سپر ددھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا

دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ در ٹھانڈا کہے تیرا دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ کِریا کر آپ نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری راہ تکائیا۔ جھکدے ویکھ گرو اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں خالق مالک پرتپالک تیرا لیکھا اگم اپار، اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ در تیرا ٹھنڈا صاحب سرب سلطان، ست ستوادی نظری آئیا۔ حکم سندیسہ دے حکمران، حکومت کلجگ کوڑی کِریا دے مٹائیا۔ ست دھرم تیرا جھلے اک نشان، نوجوان مرد مردان تیری وجے اک ودھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت نرگن ہو کے ویکھ آن، سرگن پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچ بینتی کر پروان، پر م پُرکھ پرماتم آتم لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سری بھگون کہے ست ستوادی رکھ دھرواس، دھرم دی دھار دیاں جنائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، کلجگ اندھ اندھیر دیاں گوائیا۔ پاربریم پت پرمیشور ہو کے وسان پاس، پُشت پناہ ہتھ ٹیکائیا۔ ویکھاں کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر پھول پھلایا۔ ساچے منڈل ویکھاں راس، پن گوپی کابن اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا حکم شبد اگمی خاص، سنیہڑا اک درڑائیا۔ چوتھے جگ جن بھگت دواویوں نرمل دُدھ دے منگ کے چار گلاس، چار جگ دا جھگڑا دیاں مکائیا۔ مائس جنم جن بھگتاں کر کے راس، رستہ اکو دیاں سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا منسا سدھر پوری کر درخواست، دیناں اناتھاں دکھیاں درد پھول پھلایا۔ جیہڑی وست امولک چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کیسے نہ آئی ہاتھ، دست بدست نہ کھئے پھڑائیا۔ سو لیکھا لیکھا کے دُھر فرمانا نال قلم دوات، شاہی شہنشاہ دئے بدلائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سچ دوار سوہے اک جماعت، جملہ اکھڑ اکو اک پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی کاغذات، سرشٹی درشٹی اندر اکو نام جنائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا ست ستوادی ساچا چند چمکائیا۔ سنت سہیلے جاون جاگ، نج نیتر لوچن نین اکھ گھلائییا۔ ہنس بُدھی بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چگائیا۔ نرمل نرویر نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گوائیا۔ درس دکھائے ساکھیات، سوچھ سرُوپی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی دُھر درگاہیا۔ دُھر درگاہی مالک ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ چارے ورن کر بیک، کھتری براہمن شوڈر ویش اپنا رنگ چڑھائیا۔

چارے گلاس دسن بہیت، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا اکو پُرکھ اکال ہووے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی آپ رمائیا۔ ست دوار جنا کے ساچے دیس، پردیسی پڑدا دئے اٹھائیا۔ جو مالک خالق رہے ہمیش، ہمساجن ہو کے مل کے وجے ودھائیا۔ نر نرائن اک نریش، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا مارگ اک دِرڑائیا۔ دُدھ کہے میرا روپ چار چار، چارے کھانی دیاں جنائیا۔ پُرکھ ابناشی سب دا سانجھا یار، مِتِر پیارا دُھردرگاہیا۔ جس دے حُکمے اندر گر اوتار، پیغمبر بھجن واہو داہیا۔ رَو سس ہوئے اُجیار، مندُل مندپ سوہیا پائیا۔ وشن برہما شو سیوادار، نِت نوت سیو کمائیا۔ سو کھیل کھیلے کھیلنہار، خالق خلق پھول پُھلائییا۔ سچ سندیسہ دیوے ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری آپ پرگنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دیوے نوار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سَتجگ ساچا ست دھرم کر اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ بھگت سُہیلا پاوے سار، سنت سُہیلے آپ اٹھائیا۔ گُرْمکھاں گُر سَتگر چلے نال، نالش من رہن نہ پائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، ایکنکارا اکو رنگ چڑھائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن دھار کرے پرتپال، پرتپالک خالق اپنی دیا کمائیا۔ کایا کعبہ حق محبوب مُحبت وچ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا ایکنکارا اکو اک جنائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے بنائیا۔ آپے ویکھنہارا مُریداں حال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے رنگ رنگائیا۔ چار گلاس کہن ساڈے اندر وست بھری اپار، رام وششٹ دئے گواہیا۔ کاہنا کرشنا گیا چتار، سُداما مل کے وجے ودھائیا۔ عیسیٰ یُنہا کر پیار، کلمہ سندیسے وچ سُنائیا۔ محمد آکھ کے چار یار، پڑدا اوہلا اک اٹھائیا۔ نانک چار ورنان بٹھ دھار، کھتری براہمن شودر ویش جوڑ جڑائیا۔ گوہند چارے ست دُلا رے وار، وارتا اور وکھائیا۔ جس ویلے لوک مات پیتے جگ چار، چار کُنٹ وہائیا۔ اوس ویلے کِرپا کرے آپ نرنکار، نرویر دُھردرگاہیا۔ سب دا لہنا دینا پُورب قرض دئے اُتار، مقروض اپنا حساب بے باق کرائیا۔ امرت رس بھگتاں اندر بھر کے سچ پریم دی دھار، دُودھ دا دُودھ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ دُودھ کہے کیوں چار گلاساں بھریا، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کیوں جاگیر سنگھ ہتھ پھڑیا، پُورب لہنا دینا دِرڑائیا۔ جس کارن کرتے وریا، وارتا دینی جنائیا۔ کیوں جیوت ہویا مریا، مر جیوت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ سچ دِرڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دُودھ پیارے چٹے، چٹی

دھاروں دیاں جنائیا۔ گوہند دی نشانی گُرمکھ دے سٹے، سٹے بازی جگت نہ کھئے جنائیا۔ جس دے لیکھ کسے نہیں لکھے، قلم شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ پرم پُرحہ دے حصے، لیکھے دُھر دے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ پُرحہ اکال کِہا؛ میں پڑدا چُکاں آپ، اوہلا آپ اُٹھائیا۔ گوہند دا سیکھ ذات ہینی سدا گوہند نوں کہندا سی باپ، دوجی آواز نہ کھئے سُنائیا۔ اک دن گوہند ہس کے اوہدی پٹھ تے رکھیا ہاتھ، پڑدا اندروں دتا کھلائییا۔ پرکاش وچ نظر آیا پُرحہ ابناش، نُور نُور وچوں چمکائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیوک داس، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ گوہند پھر ہوئی جہی پٹھ تے دتی داب، اُنگلاں نال دبائیا۔ جاں ویکھیا تے اپنا آپ، نُور جوت رُشنائیا۔ درشن ویکھیا ساکھیات، جلوہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا رہیا دِرڑائیا۔ پُرحہ اکال کِہا سُن دُدھ چٹے پوتر، پُنت دیاں بنائیا۔ اوہ ویکھ گوہند دا مِتر، مِتر پیارے دیاں سمجھائیا۔ جہڑا چوٹی چڑھیا سِخر، سیکھیا دُھر دی اک دِرڑائیا۔ سو نرگن دھاروں آوے نکل، جنے کوئی نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ گوہند کِہا ایہہ نیکھا سیکھ میرے پاس، پُورب پُورب نظری آئییا۔ اک رکھ پریم دی آس، چرن کولان سیس نوائیا۔ کِریا رکھ میرے باپ، دوئے جوڑ بینتی دتی سُنائیا۔ میں بھر کے لیاواں چار گلاس، دُدھا دھاریاں دیاں پیائیا۔ جنہاں نوں اجیت جُجھار زوراوَر فتح سارے رہے اکھ، رسنا جہوا نال سُنائیا۔ گوہند کِہا انہاں دا لہنا دینا پُرحہ اکال ہاتھ، دوسر ہتھ نہ کھئے وڈبائیا۔ سانہہ کے رکھ اپنے گلاس، کلجگ اتم لہنا دیاں چُکائیا۔ جس ویلے جوتی دھار آوے پُرحہ ابناش، گوہند شبد روپ وٹائیا۔ تیرا لہنا دینا پُورا کرائے آپ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ اوس ویلے ستاراں سو چھینجا بکرمی ایہو تپہ وساکھ دی سی رات، رُتڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ جاگیر سینگھ کٹ کے آگیا واٹ، جوت جنم جنم جوت گرو وچوں بدلایا۔ پُورب لہنا دینا لیکھا پُورا کیتا آج، سماج دا جھگڑا رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگون، ویکھنہارا پرتھی آکاش، گگن گگنتر نرگن سرگن سرگن نرگن نرور نرکار اپنی کھیل کھلائییا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کلجگ کہے پرہہ ویکھ اپنی لکھت، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ ساچا ربیا کیسے نہ اشٹ، گر اوتار پیغمبر بھے نہ کھئے جنائیا۔ مانو کھلی کیسے نہ درشٹ، اُبھو تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی تیرے کول فہرست، نام بے نام کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مکا دے دوزخ بہشت، سورگ سوجھ رہے نہ رائیا۔ سچ صبوری دے صدق، بھروسہ اک درڑائیا۔ میرا لیکھا مکا کوڑ گڑیارے نندک، نرویر تیری سرنائیا۔ شبدي دھار کر ہمت، ستگر اکو ویس وٹائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر جو بھوگدے گئے گرہست، گرہستیاں وچ اپنا روپ دکھائیا۔ اوہناں دا لہنا دینا پورا ہویا بھوکھت، بھاکھیا ڈھر دی وچ جنائیا۔ لیکھا رہے نہ ٹانک جست، اکو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، در ساچا ویکھ دکھائیا۔ کلجگ کہے میں بولاں تیرا بچھ، ڈھردرگاہی سپس نوائیا۔ سچ دوارے تیرے سچا، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ میں چار جگ دا لیکھا کیتا کچا، ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے گھر دا لگن نہ دتا پتہ، پت پریشور جیو جنت دتے بھلائیا۔ گرو چیلہ ربیا کھئے سکا، ساجن ملن کھئے نہ آئیا۔ دیناں مذہباں لا کے دھکا، چاروں کنت دتا بلائیا۔ پھری دروبی مندر مسجد شودوالے مٹھا، گرو دوار رہے کر لائیا۔ ست رہن نہ دتا تیرتھ تٹاں، گنگا گوداوری جمنہ سُرستی رووے نیناں نیر وپائیا۔ سادھاں سنتاں پوتر رہن نہیں دتیاں اکھان، سانک ست نہ کھئے رائیا۔ جگت ودواناں ماریاں متاں، بڈھیوان نہ کھئے چٹرائیا۔ بھرم بھلائے دھاری جٹاں، جٹا جوٹ رہے کر لائیا۔ باباکار مچائی جگت دوارے ہٹاں، ساچی وست نہ کھئے وکائیا۔ تیرا نام جیکارا لاؤندے پھدے لکھان، پر تیرے ملن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دوس زین تیری سیوا اندر لکھ چوراسی ٹھان، بھجیاں واہو داہیا۔ موہ وکار ہنکار مار کے سٹاں، جگت جگیاسو دتے سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ کلجگ کہے میری سن اک ارداس، آرزو ہر سنائیا۔ ٹوں صاحب سوامی سرب گنتاس، وڈ داتا بے پرواہیا۔ میری پوری کر دے آس، ترسنا تیرے آگے ٹکائیا۔ میں سیوا کردا خاص، دوس زین اپنی کار کھائیا۔ کیسے دا رہن نہیں دتا تیرے اُتے وشواس، وشیاں وچ سارے دتے بھلائیا۔ نام بھنڈارا ملے کیسے نہ ساچ، وست امولک ہتھ کیسے نہ آئیا۔ من ذبح اندر سارے رہے ناچ، نٹوآ ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ چاروں کنت اندھیری رات، نرگن تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ست دھرم دی رہن نہیں دتی کوئی جماعت،

وِہچار وِچ لوکائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر دس کے گئے گاتھ، اکھراں والی کر پڑھائیا۔ میں سب دا کیتا گھات، گھاؤ گہرا دتا لگائیا۔
 جھگڑا پوا کے ذات پات، دیناں مذہبان دتا لڑائیا۔ سب دا پورا کر کے بھوکھت واک، واکیا تینوں دینا وکھائیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناش،
 در تیرے سیس نوائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی کملاپات، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ تیری منزل چڑھن نہ دتا کوئی گھاٹ،
 ادھواٹے ویکھی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میں تیرا سُت
 دُلارا، دُولھا دُھر دا نظری آئیا۔ چوٹھے جگ ہو اُجیارا، چاروں کُنٹ ڈگمگائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ دے کے وِچ سنسارا، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری سیس نہ کھئے اُٹھائیا۔ کر کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر تیری کار کھائیا۔ چار کُنٹ کر اندھیارا، ساچا نُور کرے نہ کھئے
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے میں تیرا پُوت سپُوتا،
 سُت دُلارا نظری آئیا۔ کلجگ جیو بھلایا چارے کوٹا، دہ دِشا نہ کھئے شنوائیا۔ ست دھرم دا مُودھا کر کے ٹھوٹھا، خالی سارے دتے
 کرائیا۔ من کلپنا وِچ کر کے جھوٹھا، ممتا موہ جگت ہلکائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا ماٹی تن وجود پنج تت بھوٹا، پت پرمیشور تیرا درس
 کھئے نہ پائیا۔ تیرا نُور نظر نہ آیا ست سروپا، ست ستوادی تیری سیو نہ کھئے کھائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا ساچا مارگ لبھیا کیسے گلی نہ
 کوچا، کٹیا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ دے مینوں
 شاباش، در تیرے سیس نوائیا۔ میں تیرا سُت دُلارا خاص، خصوصیت دیاں درڑائیا۔ کیسے گوپی کاہن دی سُرتی شبدی پین نہ
 دیواں راس، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، سادھ سنت فقیر صدی چوڈھویں تیرا نُوری درس کھئے نہ
 پائیا۔ میں آگے ہو کے لکھ چوڑاسی جوہ کے ریشیاں مُنیاں منزل دسن نہ دتی واٹ، وٹا سب نوں دتا لگائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ سکے
 اندروں کاٹ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھدیاں پنت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ میں سچ سندیسہ دُھر نریشا
 دیواں آکھ، آخر اک جنائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی تیری بخشی ہوئی دات، میں گھر گھر اندر سب دے دتی ورتائیا۔ سب نوں بھلا کے
 تُوں دُھر دا باپ، مندر مسجد شِودوالے مٹھاں اٹاں پتھراں اُتے مستک دتے رگڑائیا۔ تیرے نام دی مہا دسے گرتھ اوہناں دا کر کے
 پاٹھ، آگے تینوں ملن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری ساچی اک آواز، جو آواز

آواز وچوں بدلائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میں سٹ ڈلارا چنگا، سوہنا نظری آئیا۔ میں ثابت رہن نہیں دتا کوئی بندگی والا بندہ، بندھنا وچ سارے دتے پھسائیا۔ پوتر رہن نہیں دتا کوئی تیرتھ تٹ کنارہ جھنا سُرستی گوداوری گنگا، کوڑی کیریا کرم کانڈ سب دی جھولی پائیا۔ کوئی سنت فقیر شاہ حقیر لاشریک پروردگار سانجھے یار تیری منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، کلجگ کہے پرہوؤ ایہہ میری وڈ وڈیائیا۔ کھان پین دا سب نے بنایا دھندا، جے اندروں ویکھیں آپ جو باہروں صاف تے اندروں گندہ، نرمل نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے قدر نہ پایا کیوں گوہند سپس وچ رکھایا کنگھا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے میں سوہنا چھیل چھبیل، بانکا جوہن ورتا نظری آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں ثابت رہن نہیں دتا کوئی قبیلہ، کامل مُرشد تینوں ملن کھئے نہ آئیا۔ فیل کر وکھایا تیرے ملن والا وسیلہ، تیرے صفتی نام دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ صدی چوڈھویں سنت فقیر تیرے اکھراں دا دیندے نام وسیلہ، وصل یار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ ساچا حکم دے کرتار، در تیرے منگ منگائیا۔ میں تیرا چھوٹا سٹ ڈلار، جگ چوٹھا سوہنا پائیا۔ میرا کھیل ویکھ وچ سنسار، وڈ سنساری اپنی اکھ کھلایا۔ چار کُنٹ کیتا وبھچار ست دھرم نہ کھئے درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر گئے ہار، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ مُرید مُرشد رہن نہیں دتا کوئی اعتبار، گرو چیل جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ کوڑی کیریا تن وجود کرا شنکار، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار جگت بلکائیا۔ ترسنا وچ روون زارو زار، دیرگھ روگ نہ کھئے گوائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکار، صاحب سوامی دتا بھگتایا۔ اک وار نگاہ پرہ مار، نیج لوچن نین کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن کلجگ بچے نئے، نادان دیاں جنائیا۔ جے انت آخری اک پچن متیں، تیری منسا پور کرائیا۔ جے ایسے سال وچ ست رہن نہ دیویں کیسے تنے، بندگی والا بندہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ودواناں وکار ہنکار اندر بٹھے، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ مایادھاری کر دے اٹھے، جو سنت ستگر گئے بھلایا۔ اوہناں پھڑنا اوس کنے، جتھوں سکے نہ کھئے چھڈایا۔ آگے آپے پرہ ڈئے، دئے مات سزایا۔ ستجگ وچ کوڑا سنت پھیر کوئی نہ جھے، سب دا لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ ہوں چرن گھول گھولی، اپنا آپ گھول گھلایا۔ ٹوں میرا ترازو تولیں، تولنہار تیری سرنائیا۔ میرے انتر ماری بولی، انبولت دتا جنائیا۔ میں

سب دی ویکھنی کایا پاٹی چولی، ماتو اندر کھوج کھوجائیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی کوئل والی مٹھی بولی، کاگ اندروں دینے بنائیا۔ من کلپنا اندر سارے پاؤن روئی، جھگڑا ویکھنا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لجیا لینی رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے لال، لالن دیاں جنائیا۔ گھر گھر اندر ویکھیں سرشٹی درشٹی حال، ایشٹی رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں کھادھا جھٹکا حلال، پڑدا اوہناں دینا اٹھائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرے نہ کھئے سنبھال، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ سب نوں پاؤنا مایا ممتا جال، کوڑی کرپا وچ پھسائیا۔ ست دھرم پھل رہے کسے نہ ڈال، ٹہنی مہک نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ ستجگ کہے میں پرہو سس نوواں گا۔ در ٹھانڈے تیرے منگ منگاواں گا۔ اک گوبند دیدے سنگ، شبدی جوڑ جڑاواں گا۔ جو چھڈکے گیا پُری اند، اند تیرے وچوں پرگٹاواں گا۔ اوہ لا کے اپنے انگ، انگیکار اکھواوانگا۔ سرشٹی درشٹی ساری دے کے دنڈ، ڈنڈاوت تیری اک سمجھاواں گا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیواں کندھ، بھانڈے بھرم بھتاواں گا۔ جیہڑا نہ گاوے تیرا چھند، ناتا دھرم رائے دے نال جڑاواں گا۔ پھر پھر جوئی آوے جیرج انڈ، اُتہج سیتج آپ وکھاواں گا۔ میری کھیل ویکھ ہوویں نہ دنگ، حیرانی سب دے اندر وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے سُن ڈلارے، چوتھے جگ دیاں وڈیائیا۔ تیئی اوتار کھڑے انت کنارے، لیکھا سب دا رہیا مکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن نین آگھاڑے، اکھ اکھ وچوں بدلائیا۔ نانک گوبند کر رہے اشارے، بن سینت رمز سمجھ وچ ٹکائیا۔ کرپا کرے آپ نرنکارے، نرویر دُھردرگابیا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا مایا ممتا موہ وکار ساڑے، اگنی تت تت جلائییا۔ ایہ لیکھا پور کراؤنا، تیرے کولوں ستاراں ہاڑے، ہاڑا کڈھ سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں بڑا دلیر، در تیرے سس نووائیا۔ نوں میرے اُتے ہور کریں مہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میں سب نوں دیواں اُٹا گیڑ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں دیواں بھیڑ، راج راجاناں دیاں لڑائیا۔ تیرے نام دی بھک بھ والی سُننے نہ کوئی کیہر، سس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرا سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے لال لالے، لالن دیاں جنائیا۔ کسے شکت رہن

نہ دیویں جوت جوالے، اشدبھج نہ کھئے وڈیائیا۔ تیئی اوتار میرے نئے بالے، جگ جگ لوک مات سیو کھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سدا
 بنے رہے کنگالے، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ نانک گوبند رہے بہالے، ویکھنہار تهاؤں تھائینا۔ جگ جگ جنہاں مارگ دسے
 سُکھالے، رہبر راہ درڑائیا۔ میرے نام دی مہا لکھ لکھ بھر چھڈے جگت ودیالے، ودیا وچ چڑائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ سمجھے حالے،
 ہر کرتا کی کھیل ورتائیا۔ تھوڑا اشارہ دتا نانک بالے، بلم بھیو کھلائیا۔ گوبند کل کلکی دے دیکے گیا احوالے، پڑدا اور نہ کھئے اٹھائیا۔
 جس نے سب دے بدل دینے چالے، بازی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ کھیل کرے نرالے، نرویر ڈھدرگابیا۔ جس دا حل نہ ہویا سوالے،
 جواب وچ جواب نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک اُچائیا۔ کلجگ کہے
 میں تیرا جودھا سورپیر، پریم پُرکھ سرنائیا۔ پرہو میرا جوٹھ جھوٹھ دا وجا اکو تیر، گھائل کیتی سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں نے
 چھوٹے چھوٹے حصے مذہباں دے پائے زنجیر، باقیوں دی تقدیر سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ میں، ویکھ لے، سب دا وڈا پیر، مُرید کلجگ
 جیولے بنائیا۔ بچیا ربیا نہ شاہ فقیر، اُچی بانہ کر کے نہ کھئے سنائیا۔ چلن دتی نہیں کیسے دی تدبیر، تصویر تیری نظر کیسے نہ آئیا۔
 ودواناں کولوں پوجا کرا دتی جند کریر، جھگڑا پوا دتا وچ تن سریر، تھوڑی جہی وکار دی اندر پا کے خمیر، گہر گمبھیر تیرا پڑدا دتا
 رکھائیا۔ جے تُوں سچا پاتشاہ، کلجگ کہے، آگے واسطے مینوں بخش دے ساری جاگیر، ایہو جہا سورما پُت تیرا نظر کھئے نہ آئیا۔
 ستجگ تریتا دواپراوتاراں کولوں تُوں پھیر کرا لئیں تعمیر، نام نکے نکے جھولی پائیا۔ پرہو مینوں ڈردے گئے تیرے گرو پیر، بھوکھتاں
 وچ دے کے گئے ڈبائیا۔ جنان چر آپ نہ آیا اوناں چر کلجگ دی بدلے نہ کھئے تقدیر، اگلا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در درویش ہو کے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں اکو سُت دلارا تیرا بہت، بہتیاں دی
 لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں اوس منزل تے گیا پہنچ، جتھے گر اوتار پیغمبر طوبی طوبی کر کے پلُو گئے چھڈائیا۔ میرا بھانا سکیا کوئی نہ
 روک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھن والیاں دی چلن نہ دتی سوچ، سمجھ سب دی دتی بدلائیا۔ جیہڑے امرت
 ویلے اٹھ کے باہروں کایا بھانڈے رہے پوچ، دن چڑھدیاں تُوں اوبناں دے اندر جوٹھ جھوٹھ دیاں وسائیا۔ بھاویں کیسے نے سر تے
 پگڑی بٹھی بھاویں رکھیا ٹوپ، پوپ صاف نظر کھئے نہ آئیا۔ ساری سریشٹی وچوں مینوں پنج دس چنگا کہندے لوک، باقی سارے

میرے وچ رل کے اپنا رنگ رہے دکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو کتھے تیرا شبد تے کتھے تیری جوت، کتھے تیرا بنک کتھے تیرا کوٹ، میں تیرا بھکھاری ہو کے کلجگ جیواں کوڑی کریا دا بھنڈارا دتا تھوک، تیرے نام پرچون دا خریددار نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑے سنت سادھو فقیر تیرا نام بانی دا صدقہ دسن جگت سلوک، سوہلا رسنا نال گائیا۔ اوہناں دی دشا اوہ جیہڑی کامنی والی کوک، اوہ کوک پنڈت تیرے در تے پڑھن کھئے نہ آئیا۔ کیوں مُگدھ آنجان گھلے ڈریوک، جیہڑے اکھراں پڑھ کے جھٹ لنگھائیا۔ کلجگ کہے میں اوہناں نوں چوراسی وچ دینا جھوک، پچھوں پھڑ نہ کھئے کھچائیا۔ میں کہنا وجا کے ٹھوک، اپنا بل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں بڑا بلدھاری، جودھا سورپر اکھوائیا۔ میرے انت اخیر وچ جا مینوں لبھ دے اپنی کوئی گرمکھ ناری، نر نرائن تیرا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جدھر تکینگا اودھر دُنیا دِسُو وبھجاری، گکرماں وچ گر لائیا۔ ذرا نگاہ مار کے ویکھ لے جنہاں نوں جگت کہندا سنت اوہ انتر کتیا نہیں کواری، وشیاں والی چولی نظری آئیا۔ میری رت بسنتی ویکھ مہکی اک بہاری، کوڑ گریارا نال لیائیا۔ پُرکھ اکال تیرے نالوں توڑ کے یاری، یرانے جگت وچ ودھائیا۔ میرا بل اچے ہور ویکھیں آہ لنگھ جان دے ہاڑی، ہاباکار خلق خدائیا۔ چار جگ دا نام کوئی کر نہ سکے داری، دویت اندرون نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تیری وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہا کلجگ واہ، واہ واہ تیری ودھائیا۔ ایسے کر کے گوہند واپگر گویا گا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ بن ابناشی کرتے تیرا لیکھا جانے کوئی نہ، پڑا بھیو نہ کھئے چکائیا۔ تینوں شاباش دیاں گر اوتاراں پیغمبران دے بُندیایں سب دے اندر بھریا گناہ، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایسے کارن سب نے ہونا فنا، فیصلہ حق دے درڑائیا۔ لیکھا جانے دھر اللہ، اللہ عالمن ویکھ دکھائیا۔ خودغرض میٹے آپ خُدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کہے میں تگ کے ویکھیا نظری آیا جیٹھ مہینہ، خیرانی میرے اندر آئیا۔ میرے بدن آیا پسینہ، پسچاتاں وچ دُہائیا۔ میرا کبدا دسیا سینہ، ساہ ساہ وچ ہلکائیا۔ میں سمجھیا کیوں ہویا کینہ، اپنا آپ چھپائیا۔ جان نگاہ ماری نرگن نور تکیا اُتے زمینا، فرش خاکی سوہا پائیا۔ جس دا سمجھے نہ کوئی ضمیمہ، پڑا پڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران کردا رہیا ترمیاں، دُرستی اپنا نام سمجھائیا۔ سب نوں کرے آپ ادھینا، اعلیٰ ادنیٰ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پڑدا لاییا۔ کلجگ کہے میں جیٹھ تکیا، پن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ خالی ہویا مدینہ مکیا، مقبرے رہے کُلائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پھرے نسیا، جوتی دھار واہو داہیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا مسیا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جنہاں کلمہ نبی رسولاں جپیا، جہوا رسنا نال ہلکائیا۔ نور الایہی اگئی تکیا، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ اوہناں پچھلا لیکھا چھڈیا، آگے ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا لیکھ سمجھائیا۔ کلجگ کہے میں تکیا اک نظارہ، نیر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جس نوں کہندے چویاں اتارا، پاربرہم پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا لہنا دینا انت سنسارا، نو ست پڑدا دئے اٹھائیا۔ سو جوتی جوت اُجیارا، نورو نور نور رُشنائییا۔ مینوں دیونہار سہارا، سر میرے ہتھ ٹکائییا۔ میں رہن نہیں دینا مندر مسجد مٹھ شِودوالا گُرو دوارا، گُرو گُردیو اکو دینا سمجھائیا۔ جس نوں اتار پیغمبر کرن نمسکارا، سیس جگدیش اک جھکائییا۔ سو سب دا مٹر پیارا، پاربرہم اک اکھوائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، درگاہ ساچی کھوج کھوجائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ کلجگ کہے جیٹھ مہینہ چڑھیا، چڑھدی کلا دیاں درڑائییا۔ پُرکھ اکال کہے میرا پلُو پھڑیا، دُھر دی گنڈھ پوائیا۔ میں چرن کول کھڑیا، سیس جگدیش نوائیا۔ کِریا کر میرے اوتریا، تارنہار تیری سرنائیا۔ کلجگ بیڑا ویکھ بھریا، بچیا نظر کھئے نہ آئییا۔ گر اتار پیغمبران کولوں کھئے نہ ڈریا، پردے ہر نہ کھئے وسائییا۔ جنہاں نے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولا نغمہ پڑھیا، پُستکاں وچ دھیان لگائییا۔ اوہ جیوت جیو کھئے نہ مریا، مر جیوت روپ نہ کھئے وکھائییا۔ ترے گن مایا اندر سڑیا، اگنی تت جلائییا۔ تیری منزل حقیقی کوئی نہ چڑھیا، نرگن درس کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدا دینا چُکائییا۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ ایہہ جیٹھ جگت دی دھارا، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائییا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ جس دا چار جگ ملدا رسیا اشارہ، شبدي شبد شبد شنوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن جوت لئے اتارا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائییا۔ سنت سہیلا اک آکیلا کھیلے کھیل دُھر دربارا، درگاہ ساچی سچکھنڈ وچے ودھائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا نئییا نوکا ڈوے وچ منجھدھارا، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئییا۔ جو سرگن نرگن ہو کے آیا دوبارا، دو جہاناں کھوج کھوجائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک سمجھائییا۔ دُھر دا حکم اگما پیغام، پیغمبران دینا جنائییا۔ سوادھان ہونا رام، کرشن کاہن اکھ

کھلائی۔ گرو گُردیو نہ رہنا انجان، چتر سُجان دئے جنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ویکھو جیو جہان، چوراسی انتر زرنتر کھوج کھوجائیا۔ کون
 رسنا کون چہوا کون من کون بُدھی کون سُرتی دُھر دا شبدی گائے گان، گہر گمبہیر وچ سمائیا۔ کون کایا کعبہ دو دواہہ حق محرابا دسے
 کایا سچ مکان، حُجرہ اِکو اِک سُہائیا۔ کون نام یدھانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوان، پُرکھ اکال اوٹ رکھائیا۔ کون تُوں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم پاربرہم برہم مل کے گائے گان، دُوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کلجگ ساچے کایا ماٹی ویکھ بھانڈے کاچے تے وجود حق
 محبوب کس دوارے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اِک
 اِکلا آپ درڑائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میں مار کے ویکھاں جھاکئی، تیری جھلک کھوج کھوجائیا۔ چوراسی وچوں تھوڑے دسے باقی، جو
 بقایا تیرے ہتھ رکھائیا۔ آتم برہم بن کے ساتھی، پاربرہم تیرا سنگ نبھائیا۔ تیرا نُور سمجھ کے ذاتی، جھگڑا دین دُنی گوائیا۔ تیرے نام
 دی سُن کے ساکھی، دُوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جگت منزل مُکا کے واٹی، در تیرے ڈیرہ لائیا۔ جتھے وسیں پُرکھ ابناشی، نرگن نُور
 جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی دیوا نہ کوئی باقی، سوریہ چند نہ کھئے چمکائیا۔ نہ کوئی ودیا نہ کوئی پاٹھی، نہ کوئی ڈھولے رہیا گائیا۔ نہ کوئی
 دوس نہ کوئی راتی، نہ کوئی گھڑی پل ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی رُوح بُت دسے خاکی، پنج تے نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی زندگی نہ کوئی جیون
 نہ کوئی حیاتی، نہ کوئی آیو ونڈ ونڈائیا۔ جان تگیا تے کھلا پاتی، پت پر میشور بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالے کوٹاں وچوں تھوڑے مندے
 تیری اکھی، جو آخر تیرے وچ سمائیا۔ کلجگ کہے میں وی اوہناں دی کرنی راکھی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ میں سندیسہ
 دیواں پاتی، پترکا اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا دینا چُکائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میں تگیا جگت
 جہان، جہالت ویکھی خلق خُدائیا۔ تیری کِریا ہوئی مہان، مہر نظر اُٹھائیا۔ میں ماریا پھیر دھیان، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔
 چوراسی وچوں بھگت سُپیلے لبھے آن، چار ورن نہ ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑے تیرا ڈھولا گاؤندے گان، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔
 تیرے چرن دھوڑ کرن اِشنان، اٹھسٹھ تیرتھ نہاؤن کھئے نہ جائیا۔ تیرا جلوہ نُور تگن مہان، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ اِکو در تے منگدے
 دان، دُھردرگاہی جھولی ڈاہیا۔ اِکو وست امولک دے مہان، نام بھنڈارا اِک ورتائیا۔ بالی بُدھ نہ رہے انجان، چتر سُگھڑ دینے بنائیا۔
 تیرا ویکھنا دھرم نشان، نشانے سارے دینے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پلُو اپنا لینا پھڑائیا۔ کلجگ کہے میں

ویکھ ہویا حیران، حیرت اندر دیاں دُہائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے تیرے نشان، نشانے تیرے نال ملائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤندے گان، کرن اگم پڑھائیا۔ ساچا مندر اک تکان، جتھے وسے شہنشاہیا۔ اباشی کرتا ہووے حکمران، دُھر درباری سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھکھاری دسن کرن چرن دھیان، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا اک سہائیا۔ کلجگ کہے پرہو تیرا در گھر سہنجنا، سوہاؤنت تیری وڈیائیا۔ تیرا نور آد نرنجنا، جگ جگ نرگن سرگن جوت کرے رُشنائیا۔ تیرا لیکھا دینا ناتھ درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے ویکھے تیرا کردے چرن دھوڑ مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ جنہاں دا ڈنکا دھرم دا وجنا، چار کنت شنوائیا۔ جھگڑا رہنا نہیں اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جنہاں نوں سدنا، سندیسہ شبد نام درڑائیا۔ اوہناں تیرے چرن کولاں وچ وسنا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ خوشیاں وچ بہ بہ ہسنا، ہستی ویکھ دُھردرگاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نے اوہناں نوں پیار نال کہنا اوہ بھگت دُلا رے مکھنا، سیس جگدیش ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کہے پُرکھ اکال مینوں پھیر یاد آؤنا اوہ پٹنا، جتھے گوبند پٹی لکھ کے گیا سمجھائیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ گھٹنا، گھاٹے وچ لوکائیا۔ جیہڑا اکھیاں توں اولے گوبند اجیت جُچار نوں لایا وٹنا، نام دھرم سگن منائیا۔ اوہناں دے پچھے اوہناں دا لیکھا کٹنا، جنہاں دی سر سے ہوئی جدائیا۔ آگے رہن نہیں دینا گرمکھ کوئی بے وطنان، وطن سب نوں دینا وکھائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دین دیال کیسے ہتھ نہ آیا چار جگ کردے رہے تپنا، یتھارتھ اوہو دینا ملائیا۔ کلجگ کہے بنا بھگت بھگوان دے دوجا کھیڑا کوئی نہ وسنا، سچ دوار وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کلجگ کہے میرے بھگوت، پرہو دیاں جنائیا۔ میں تیرے تگے اوہ سنت، جو ست وچ سمائیا۔ اکو تیرے نام دا گاؤندے منت، باقی چھڈی سرب پڑھائیا۔ اکو مندے تینوں دُھر دا کنت، کنت کنتوبل تیری سیج ہنڈھائیا۔ تُوں کیریا کرنی آپ انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اتر گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ تُوں بودھ آگادھا شبد انا دا پنڈت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا در دینا وکھائیا۔ کلجگ کہے میں ویکھیا کھیل اپار، اپرمپر دھیان لگائیا۔ تیرے بھگت سہیلے دین دُنی توں باہر، پچھلا لیکھا گئے مکائیا۔ اکو اوٹ تیرے چرن دوار، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جاں منگن تے

تیرا درس دیدار، دوسر ملن کدے نہ جائیا۔ چھڈ کے دین دُنی دے یار، یارڑے تیرا ستھر ہنڈھائیا۔ تُوں بخش اگتی پیار، پرتی اِکو اک لگائیا۔ تُوں صاحب سوامی دُھر دا پُرکھ گُرمکھ تیری سہنجی نار، نر نرائن تیری سرنائیا۔ تیری کِریا کرے نہ کھتے وبھچار، کِریا کوڑ نہ کھتے ہلکائیا۔ ساچا مندر اک وکھال، جتھے وسے دین دِیال، پوہ سکے کدے نہ کال، ترے گن مایا نہ کھتے جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جتھے وسدے شاہ کنگال، آپے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنی دیا کھائیا۔ تیرے آگے اک سوال، لکھ چوراسی ہوئے زوال، تیرے بھگت سوہن تیرے نال، وکھرا گھر نہ کھتے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی میل ملائیا۔ درگاہ ساچی میل ملاواں گا۔ بن تیل باقی جوت جگاواں گا۔ بن ورن گوت اپنے رنگ رنگاواں گا۔ بن سمجھ سُوچھ پینڈا پنڈھ مُکاواں گا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پرلوک، سچ دوار اک وکھاواں گا۔ جتھے جگے نرمل جوت، جوتی جوت وچ ملاواں گا۔ گُرمکھ کدے نہ آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ بابوں آپ ٹیکاواں گا۔ جتھے سکے کوئی نہ روک، اوس دوارے آپ وساواں گا۔ میرے پیار دا ہووے کوٹ، کٹیا کایا گڑھ تڑاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سنگ رکھاواں گا۔ جن بھگت سنگ رہن گے۔ پورب جنم دا لاہا لین گے۔ سچکھنڈ دوارے بہن گے۔ کوڑے وہن کدے نہ وہن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بھانا سدا سہن گے۔ سد بھانے وچ رکھاواں گا۔ کلجگ اتم دیا کماواں گا۔ پھڑ بابوں گود بٹھاواں گا۔ سچکھنڈ دی دے کے مَوج، مجلس اپنے نال رکھاواں گا۔ کیسے تُوں میرے لبھن دی کرنی پئے نہ کھوج، دِنے جاگدیاں راتی سُنتیاں پھڑ اٹھاواں گا۔ سوہنگ نام دی دے کے چوگ، چُغلی نندیا توں باہر کڈھاواں گا۔ اوہناں تُوں پوہ نہ سکے موٹ، جنہاں تُوں مطلب اپنا نام درڑاواں گا۔ اوہناں دا اِکو اِشٹ بہت، پلُو سب دے کولوں چُھڈاواں گا۔ دُھر دا مالک ہو کے کھوٹ، خصم ہو کے ڈوری اپنے ہتھ جاناواں گا۔ بھگت سُہیلا کدی نہ جائے اوٹ، سچ دوارے سوہیا پاواں گا۔ مرن توں پہلاں ضرور جاواں پہنچ، اتم اپنے نال لجاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک درڑوانگا۔ کلجگ میرے بھگتاں کریں نمسکار، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ جنہاں چھڈ جگت سنسار، اِکو اوٹ تکائیا۔ بن کے در بھکھار، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکار، نروریر تیری سرنائیا۔ دیناں مذہباں توں ہو کے باہر، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اِکو منگدے

سچکھنڈ دوار، دوجی آس نہ کھئے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت جنے نہ دوجی وار، تن وجود نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جے آواں تے پھیر
 لیاواں نال، سدا ناتا اپنے نال رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی سکھیا گئے سکھال، نراکھڑ اکھڑاں وچ بدلائیا۔ سو صاحب سوامی
 جن بھگتاں کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن کرے سنبھال، سمبل دا مالک خلق دا
 خالق گوہند دا ثالث ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ٹھانڈے آپ ٹکائیا۔ در ٹھانڈا
 اک دربارا، اگنی تت نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے جھکدے گر اوتارا، پیغمبر سیس نوائیا۔ وشن برہما شو بھکھارا، در ٹھانڈے الکھ
 جکائیا۔ سنجگ تریتا دواپرکجگ چرن کول پنہارا، پنکھٹ بیٹھے راہ تکائیا۔ تس دا لیکھا جانے ہر کرتا آپ کرتارا، قدرت دا مالک
 ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ہر
 کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے او جیٹھ مہینے ساتھی، میرا سنگ نبھائیا۔ کچھ یاد کر لے کی کتھا کہانی گوہند اکھی، آخر گیا درڑائیا۔
 کیہڑی منزل گرسکھ چڑھے اگنی گھاٹی، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ کیہڑا پینڈا مکے واٹی، راہ وچ نہ کھئے پھرائیا۔ کلجگ کہے، گوہند کہیا،
 جے متو تے متو پُرکھ ابناشی، بنا پُرکھ اکال دے سیس نہ کھئے نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو جنیا سو انت وناسی، وشیاں والا رہن کھئے
 نہ پائیا۔ چار جگ دے شاستر گرنہ اپہ نکي پترکا پاتی، سنیہڑے پرہ دے رہی سنائیا۔ جے کوئی مندا گوہند دی اکھی، اٹاں
 پتھراں سیس نہ کھئے نوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم سمجھدا اوس دی ذاتی، پرما تم وچ سائیا۔ جھگڑا چھٹدا تن خاکی، اوہلا اور رہے نہ
 رائیا۔ جے کوئی گوہند دا جام پیندا جس نوں پیاؤندا بن کے ساقی، ساکھیات نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سب دے لیکھے پور کرائیا۔ کلجگ کہے میں سن کے ہویا اتیت، ترے بھون تیری سرنائیا۔ پرم پُرکھ دی ساچی پریت، پریتم
 دھردرگاہیا۔ جس دی آد جگادی ریت، جگ چوکڑی کھیل کھلائی۔ جس نے رچن رچائی مندر مسیت، شودوالے مٹھ گروڈوارے
 ونڈ ونڈائیا۔ سو ٹھاکر سوامی سب دی پرکھ نیت، نیتوان ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دسن آیا اک حدیث، حضرتان
 کرے پڑھائیا۔ سب دا لیکھا پورا پس اکیس، ہر جگدیش آپ جنائیا۔ آگے چھتر جھلنا اک دے سیس، صاحب سلطان سرب
 سرنائیا۔ جن بھگتاں پار کیتی جگت دی لیک، جگ نیتر جیہڑی نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال نے بخشی اوہ توفیق، طاقت دتی

دُھردرگاہیا۔ جو ستگر شبد دی اُمید، آد مدھ راہ تکائیا۔ جس دی گوہند کر کے گیا تاکید، فرمانا اک درڑائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر رکھدے گئے اڈیک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سو کلجگ انت اندھیرا میٹے تاریک، زرگن چند کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں نام کر بخشیش، رحمت حق کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ تیرا لیکھا ویکھے مار دھیان، دھن وڈیائی تیری جن سرشٹی دی درشٹی وچوں کڈھیا گیان، ست دھرم دا رہن نہیں دتا نشان، دین دنی کیتی بے ایمان، ایمان وچ انسان نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گوہند سپس رکھیا کنگھا، کنگن ہتھ نال چھپائیا۔ ایہ منگ منگی نرماتنا وچ کنگا، جٹا جوٹ شنکر دھیان لگائیا۔ زرگن دھار سرگن میل سنگا، سکلا سنگ نبھائیا۔ جس منزل تے بندگی والا پہنچے کوئی بندہ، بندنا وچ اپنی دیا کمائیا۔ ساڈھے تن ہتھ چوٹی سریر دا ویکھے کے کندھا، انت اخیر کھوج کھوجائیا۔ منزل ٹوہ اگمی ڈنڈا، پابندی پندھ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار ویکھے اگمی کھنڈا، کھڑگ اپنی کار کمائیا۔ کنگھا کہے میں دساں اپنی بات، باطن دیاں جنائیا۔ شنکر گیا آکھ، بن اکھراں لیکھے درڑائیا۔ میری اگمی آس، آسا وچ ودھائیا۔ جگ چوڑی ہووے کھیل تماش، پُرکھ ابناشی اپنی کار کمائیا۔ نت نوٹ دیوے دات، وست اگمی آپ ورتائیا۔ انتر ویکھے مار جہات، پڑدا حق اٹھائیا۔ چاروں کٹ ہوئے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا حکم درڑائیا۔ شبدی ستگر تن وجود کر پرکاش، پرکاش اپنا آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ کنگھا کہے مینوں آکھیا کیوں کنگھا، کی کرم وڈیائیا۔ شنکر جٹا دھار وچوں جس ویلے چرن چھوہے کنگا، اُنگلی دس سپس سوہیا پائیا۔ جوتی دھار نکلیا منبع، وہن دتا وہائیا۔ شنکر سپس دھڑ اتوں ننگا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ چہار کارن سپس ہويا گندہ، پوتر روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ایہ کھیل اگم اجنبھا، پڑدا نہ

کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر دا حُکم دسے آپ، شبدی شبد جنائیا۔
 سیس ویکھ جٹا جوٹ دھار، شنکر اکھ کھلائیا۔ کیوں ماٹی خاک پائی چہار، ست سار نہ کھئے کرائیا۔ شنکر کہے کھیل تیرا اپار، بے
 پرواہ نظری آئی۔ تیرا کھیل ہونا جگ چار، ستجگ تیرتا دواپر کلجگ حُکم ورتائیا۔ تُوں زرگن سرگن کھیل کھیلنا اوتار، پیغمبر گُرو
 رُپ وٹائیا۔ سرشٹی دی درشٹی پُورا کرے نہ کھئے ادھار، ادھوٹے راہ تکائیا۔ میں دوتے جوڑ کران نمسکار، نمستے وچ سیس جھکائیا۔
 میری صاف کرے چہار، جیہڑا تیرا کلجگ ست ہووے دُلا، گوبند سورا ناؤں دھرائیا۔ میری جٹا جوٹ نال کرے پیار، وکھ وکھ
 کرائے اک اک وال، والی تینوں اک بنائیا۔ آگے لیکھا کر بحال، کِریا کرے تیرا لال، جس دی منزل اک سُکھال، رستہ اکو اک درڑائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ شنکر کہے گوبند دھار کنگھا ونڈ آئی، آئی آئی ویکھ وکھائیا۔
 میرے لہنے پچھے گوبند نے سر تون شروع کیتی سیکھی، کیس کنگھے نال وڈیائیا۔ نام دھار کٹار کر کے تیکھی، تن وجود لئی چھپائیا۔
 کڑا کھیل دس کے نکئی، کڑی کرم دتی بدلائیا۔ کچھرا دھرم یت دی چٹھی، سنیہڑا اک سُنائیا۔ شنکر کہے پھیر پنچم ہاپے اُتیوکھا کے
 ٹپی، ٹیکا ٹپنی سب دی دتی جنائیا۔ اشارے نال کہا جیہڑی وارتا کیسے نہیں لکھی، لیکھا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ گوبند رکھکے کنگھا شنکر لاپیا ادھار، پورب لیکھ چُکائیا۔ جٹا جوٹ ستھرے وال
 کر تیار، ترے گن جھکڑا دتا مُکائیا۔ پریم پریتی بٹھ سچ دستار، داستاں اگلی آپ جنائیا۔ کنگھے دا کھیل مہان، کانگ نام والی
 چڑھائیا۔ ایہ لیکھا چُکایا سری بھگوان، بھگوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان ہو کے بھاگ سب دا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کلجگ کہے پرہہ میں تیرا انت دلارا سؤر، سؤر پیر اک اکھوائیا۔ ہر پردے اندروں کڈھیا تیرا نام حضور، تیرے حضوریاں دی چلن دتی نہ کھئے چٹرائیا۔ اپنا حکم کر مشہور، چار گنٹ دتا سنائیا۔ سریشٹ سبائی ناتا جوڑ کے نال کوڑ، ست دھرم دا پلو دتا چھڈائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، مایا ممتا وچ زلایا۔ کیسے مستک لگن نہ دیواں تیری دھوڑ، دھوڑی ٹکا خاک نہ کھئے رمائیا۔ نیچ لوچن پر سے کھئے نہ نور، اندھ اندھیرا کیتا لوکائیا۔ گرہ گرہ ویکھ ہوئے ہنگتا گڑھ غرور، یون سو اکھڑ نہ کھئے جنائیا۔ میں سچی سیوا کراں ضرور، ضرورت اپنی ویکھ وکھائیا۔ بے پرہو تون جگ چوکڑی بنیا پہلوں مزدور، لوک مات ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بیندا دسدا رہوں دورن دور، نیرن نیر پندھ نہ کھئے چکائیا۔ شبدي دسدا رہوں انادی نور، تریا پد اک وڈیائیا۔ نرگن سرگن پاؤندا رہوں فتور، فتوے کلمے والے لائیا۔ تیرے حکم اندر میں صاف رہن نہیں دتا کھئے کافور، کیور روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا کھیل ویکھ ضرور، ظاہر ظہور تیری سیوا کھائیا۔ کلجگ کہے پرہہ میں سیوا کیتی وڈی، پرہہ وڈے دے وڈیائیا۔ منشاں کھوا کے مچھی ڈڈی، تیری ڈنداوت دتی بھلائییا۔ زبان نال رس چوسدے ہڈی، تیرا امرت رس رس نہ کھئے چکھائیا۔ دھرم دواریاں ودھی بدی، بدکاری وچ دسے لوکائیا۔ مینوں خوشی محمد دی بیت رہی صدی، چوڈھویں اپنا پندھ مکھائیا۔ تیرے حکم نال گر اوتار پیغمبران رہن نہیں دینی گدی، گداگر سارے دینے بنائیا۔ جیہڑی دھرتی پاپاں کارن دتی، پتت پتت نہ کھئے وکھائیا۔ ایہ میری کھیل اچھی، جو اچھی طرح رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا گرہ اک وڈیائیا۔ کلجگ کہے مینوں کوئی نہ کہے کھلا کوجھا، مہربان تیری وڈیائیا۔ میں کرماں دا سب دے اے لڈیا بوجھا، بہار ہیٹھ سارے دین دہائیا۔ ساچا راہ کیسے نہ سودھا، سدی ودی پندھ نہ کھئے مکھائیا۔ بن بھگتاں کوئی ہویا نہ پُرکھ اکال جوگا، جوگی جگیشتر تیشتر مینشتر سارے رہے گر لائیا۔ جگت ترسنا سب نے بھوگ بھوگا، بہسمڑ روپ نہ کھئے بدلائیا۔ ہوئے مٹے کھئے نہ روگا، ہنگتا وچ سرب گر لائیا۔ میں دہائی پھیری وچ چوڈاں لوکا، چوڈاں ودیا رہی گر لائیا۔ ساچا گائن نہ دتا نام سلوکا، سوبلیاں والے دتے بھلائییا۔ بن تیرے نام تون خالی دسن لوتھان، تن وجود وچ نہ کھئے ودھائیا۔ جیو جنت ہویا تھوتھا، کرتے قیمت نہ کھئے چکھائیا۔ میں پے گیا وچ سوچاں، سوچ

سمجھ کے تینوں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تینوں میرے ورگا اِکو سؤرما پُت بھُتا، جنہ چار جُگ دے شاستر سِمرت وید پُران اِنجیل قرآن کہانی بانی سارے دتے بھلائیا۔ کسے نال نہیں کردا دھوکھا، اندر وڑ کے اندروں دیاں اُٹھائیا۔ میرا رُوپ کوئی پگڑی ٹوپی والا نہیں کوئی بودا، بودیاں والے من مت بُدھ نہ کھئے رکھائیا۔ میں اِکو وار پُرکھ اکال تیرا ارداسا سودھا، سُدھ سب دی دتی بھلائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ لاؤندے ویکھے ڈوبا، ڈُبکیاں دے کے سارے چؤراسی وچ بھوائیا۔ تیرے نام دا چار جُگ جیہڑے اُداؤندے رہے گوگا، گہر گمبھیر دھیان لگائیا۔ اوہناں دا اتم ویکھیا موقع، مُکمل تیری سیو کمائیا۔ سب دا پوجیا رہ گیا چوٹکا، چوٹکری اتم دئے ڈبائیا۔ گوبند دا پورا ہویا ڈھوٹکا، ڈھٹیا اپنا پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھرن ہوٹکا، ساہ ساہ وچ ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ کلجگ کہے پرہہ مینوں سدا یاد رکھیں، رکھیا کریں تھائیا۔ میں تیرے کاہن دی ثابت رہن نہیں دتی کوئی سکھی، ست دھرم نہ کھئے وڈبائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھیل ویکھ اپنی اکھیں، آخر بینتی دتی جنائیا۔ تینوں کسے دا بنیا رہن نہیں دتا پتی، پت پریشور تیرا ناتا سرشٹی نالوں تڑائیا۔ سادھ سنت فقیر کوئی رہن نہیں دتا پتی، یتھارتھ سارے دتے بھلائیا۔ کسے نوں پڑھن نہیں دتی تیری نیراکھ دھار پٹی، بن پٹنے والے سب دی کیتی صفائیا۔ میں تے ستجگ تریتا دواپروانگ نہیں چلدا چال مٹھی، ہوئی ہوئی پندھ مُکائیا۔ میں تیرے حُکم نال اگنی آگ تپا کے بھٹھی، سرشٹی درشٹی دتی جلائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھرن چٹی، چٹک ہو کے چٹک دتے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے پرہہ مینوں بنا لے اپنا ست جیٹھا، ستجگ ستا نہ لے انگریٹیا۔ میں شاہ سلطاناں رکھاں تیرے چرناں ہیٹھا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں تیرا بنیا ست ڈلارا بیٹا، بیٹی بیٹے سارے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دا ویکھاں بیٹا، اندروں باہروں پھول پھلائیا۔ انت آخری دس کے سب نوں اِکو نیتا، نیتر انتر دیاں وکھائیا۔ کچھ قول اقرار یاد کر لے چیتا، پارہم تیری وڈ وڈبائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبران نوں دتا ٹھیکا، بولی انبولت آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا گہر وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہہ میرا ویکھ سفر، جلدی جلدی رہیا مُکائیا۔ پیغمبران دے ویکھ کفن، مُرشد دین ڈبائیا۔ جیہڑے مقبریاں وچ ہو گئے دفن، اوہناں دی لگی دفعہ کم کسے نہ آتیا۔ جیہڑے آ کے چلے گئے تیرے وطن، مڑ کے پھیرا کھئے نہ

پائیا۔ اوہناں دی یاد فضول جگت والا یتن، جیہڑے یتیم تیرے وچ گئے سمائیا۔ میں چائندا تیرا ساچا اکو ہووے پتن، در گھر ساچے وچے ودھائیا۔ تُوں آپے ہوویں پیج رکھن، رکھیا کریں تهاؤں تھائیا۔ جن بھگت سہیلا رہے کوئی نہ سکھن، خالی بھنڈارے دئیں بھرائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نئن، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ دُھر سندیسہ آویں دسَن، نام ندھانا اک جنائیا۔ میرا اکو من لے پچن، پچہ ہو کے سپس نوائیا۔ ویکھیں چوڈھویں صدی دیویں نہ ٹپن، ٹپیاں دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ اگنی جیٹھ وانگ گرمکھ بھگت کدے نہ تپن، تپدے پردے شانت کرائیا۔ اکو تیرا نام چپن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سدا سرن سرنائی تیری وسن، ناتا توڑ کوڑ لوکائیا۔ پُرکھ اکالے تیرا پیارا نام چپن، جگجیوت روپ وٹائیا۔ سچ دوارا دُھر دا لبھن، بھجن واہو دہیا۔ خوشیاں وچ مل کے ہسَن، ہستی ہستی وچوں بدلائیا۔ دھن بھاگ جے آئیوں پیج رکھن، رکھک ہو کے رکھیا کریں تهاؤں تھائیا۔ پر میرے آگے کیسے دا چلیا نہیں کوئی یتن، جگتی کم کھئے نہ آئیا۔ میرا کھیل ویکھ چاروں گنٹ اندھیرا کیتا مسن، مستی سب دی دتی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہہ مینوں سارے کہندے شرع بُری، بُریائی سر نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے انتر واسنا اک پُھری، فُرنے وچ دیاں جنائیا۔ جس ویلے گوہند چھڈی اند پُری، پُر اند دتا تجائیا۔ اوس ویلے پچن کیتا سرشٹی درشٹی اندروں ہونی نگری، ستگر شبد نہ کھئے منائیا۔ سرت سوانی سہاگن بناؤنی نہیں کیسے کُری، نر ہر کنت بھگونت نہ کھئے منائیا۔ سب دی جگت واسنا ہونی بُری، ست دھرم نہ کھئے کھائیا۔ غریب نائیاں اُتے پھرنی چھری، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت واسنا ترسنا میٹ کوڑی، کوڑ کُٹم قدرت دے مالک دینا کھپائیا۔

★ ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ گُرسرن سِنگھ سُرچیت سِنگھ دے گرہ ننگل ضلع ہوشیار پُری ★

اکھڑ بانی پرم پُرکھ دی صفت، گر اوتار پیغمبر رسنا ڈھولے گائیا۔ شاستر سمرت گُرو گرتھ مہا والی لکھت، نام بانی رہے جنائیا۔ بھیو ابھیدا کھول درشت والی سرشت، ایکنکارا رہیا جنائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت گر اوتاراں چھوٹی چھوٹی سب دی رکھدا رہیا فہرست، فار فار نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کھائیا۔ گُرو گرتھ کلجگ بانی، واپگرُو اکھڑ چھٹی جگ وڈیائیا۔ نام ست چار کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیج انتراک سمجھائیا۔ ستگر شبد جگ چوکرئی کھیل مہانی، گر اوتار پیغمبران کرے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال والی دو جہانی، نرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ آد جگاد لکھ چوراسی جیو جنت ہر گھٹ انترجامی، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ جس پُرکھ اکال نوں گر اوتار پیغمبر کہہ کے گئے بےانت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ اُچی کوک سناؤندے گئے سنت، سوہلے ڈھولے راگاں وچ گائیا۔ جس دی سارے کردے گئے منت، در درویش سیس جگدیش جھکائیا۔ ست آگے ست دی رہی کوئی نہ ہمت، حوصلہ سکے نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ گُرو گرتھ نکئی جہی گاتھ، گُرو ارجن سہجے دتا سمجھائیا۔ اس توں پرے پُرکھ سمراتھ، جو نراکھڑ دھار وچوں اکھڑ رہیا سمجھائیا۔ جس دا آد جگاد پرکاش، رویا ہر گھٹ تھائیا۔ کدے نہ ہووے ناس، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ بانی اوس صفت دی دسے گاتھ، کتھنی کتھ کتھ وڈیائیا۔ اگلا لیکھا نہ سکے آکھ، پڑدا بھور نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ پاربرہم بےانت بے پرواہ، پروردگار وڈی وڈیائیا۔ جگ جگ حُکم دئے بدلا، بدلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حُکم اک پرگٹائیا۔ اکھڑاں وچ سطران وچ پتھراں وچ پرہ نوں بند سکے نہ کھئے کرا، انکڑیاں وچ حساب نہ کھئے لگائیا۔ کوئن کوٹ جگ چوکرئی گئے وہا، اینگت گر اوتار پیغمبر نت نوت سیو کھائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک نوری خُدا، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلمہ کائنات الفیے نال جنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی صاحب سلطان اپنا بھیو اپنے

وچ چھپائیا۔ گرو گرتھ بانی گروآں والی پوری، پورن برہم گیان درڑائیا۔ اس توں آگے جلوہ نوری، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ کلجگ اتم آسا کر کے پوری، پورب لیکھا دئے مکائیا۔ ستجگ ست بخش کے چرن دھوڑی، مستک ٹکا خاک رمائیا۔ فرمانا دے کے اک حضوری، ہر حضرتان کرے پڑھائیا۔ ویکھو کھیل کرے ہدوری، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سدا سدا سچ اپنا نام کرے مشہوری، مشورے والا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ ست اکو رنگ وکھائیا۔ گرو گرتھ بانی جگت و دیا گُردیو، بانی پینتی باون سوہیا پائیا۔ اگلا کھیل الکھ ابھیو، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ سمیں نال گر اوتار پیغمبران بانی جگت لاوے سیو، سیوک روپ درڑائیا۔ اتم ہو کے آپ نہکیو، نہچل دھام اپنا حکم جنائیا۔ جس دا پچھے نہیں آیا بھیو، اگلا بھیو آپ گھلائییا۔ جس نوں گا نہیں سکی رسنا جہو، بتی دند آپ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ گرو گرتھ پرہ دی مہا کر نہ سکے انت، انتشکرن جگ جگ بدلے جگت لوکائیا۔ پرہ مالک خالق دُھر دا کنت، کنت کنتوہل دُھر دی وڈی وڈیائیا۔ جوں جوں آگے جگت وچ بھیجے اپنے سنت، مہا اپنی نال درڑائیا۔ دس آگمی منت، منتو اپنا اک سمجھائیا۔ جس دی کوئی گن نہ سکے گنت، لیکھا لکھ نہ کھئے مکائیا۔ ایسے کر کے زرگن نانک سرگن نانک نال مل کے کہا بے انت، بے انت ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ گرو گرتھ توں آگے ہور بڑا وستھار، جو پُرکھ اکال اپنا آپ جنائیا۔ جس نوں کاتب بن کے لکھ سکیا نہ کھئے لکھار، لکھت بھوکھت نہ کھئے درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے ہار، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے کل کلکی آوے اوتار، نہکلنک امام اماما روپ وٹائیا۔ اوہ دُھر فرمانا دیوے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچی شہنشاہیا۔ جس دی گُفت شنید گُفتار، بن رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ سو مرد مردانہ نوجوانا ہووے خبردار، بے خبران خبر سُنائیا۔ جس دا آد جگاد انت نہ پاراوار، پاربرہم پرہ اپنا پڑدا لاپیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی مہاسارتھی و دیارتھی گر اوتار، اپنے لئے بنائیا۔ اُس دی آگے آگمڑی کار، جوتی شبدی دھار اپار، و دیا اکھڑ سکے نہ کھئے وچار، کھانی بانی توں وسے باہر، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں کہندے دیناں دا داتار، چوراسی دا سرجنہار، مُریداں دا پروردگار، درگاہ ساچی مقامے حق سچکھنڈ نرویر سوہیا

پائیا۔ سدا سدا سد اُس دے اختیار، جس ویلے چاہوے اپنے نام دی مہا پھیر دئے اُچار، گرتھاں وچ حدود بند نہ کھئے کرائیا۔ ایہہ بُدھی دا وچار، ائبھو اِس توں پرے دھار، جو کھیل سمجھ سکے نرنکار، جس دا سارے کرن وستھار، مہا وچ صفت رہے سُنائیا۔ کاغذ قلم سیوادر، شاہی بن کے خدمتگار، رسنا جہوا دا ووہار، انبولت بول اپنا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا، ڈھردرگاہی بن ورتارا، نام شبد بانی دھرم بھنڈارا، نت نوت جگ چوکرئی اپنا اپنے حُکم وچوں حُکم نال بدلائیا۔

★ ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سینگھ دے گرہ رنگیل پُر ضلع انبالہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ کھیل ویکھ کلجگ کل دی، چار کُنٹ دہ دشا نو ست پئی ڈبائیا۔ امرت دھار رہی نہ جل تھل دی، مہپئل رو رو مارے دھابیا۔ کوڑ وکارا اگنی بلدی، ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ کیسے خبر نہیں اگلے پل دی، پلکان پچھے بیٹھا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ گر اوتار کہن میرے بھگونت، پارہم تیری اک سرنائیا۔ صدی چوڈھویں پروردگار سانجھے یار نور خدائی کر انت، بے انت تیرے آگے منگ منگائیا۔ من وکار کوڑی کِریا توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درڑائیا۔ راہ تگدے نیج نیتر لوچن تیرے سنت، ست ستوادی برہم برہمادی تیرا راہ تکائیا۔ در درویش در ٹھانڈے کردے مت، نیوں نیوں بندنا سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ساچے خوشی وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کِریا کر بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلائیا۔ تیرے ہتھ دو جہاناں تقدیر، تکبر کوڑا دے مٹائیا۔ لیکھا ویکھ شاہ حقیر، مرد مردانہ کھوج کھوجائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک وڈ پیرن پیر، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ منگان منگدے گئے انت اخیر، خالق خلق تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے کول اگئی شمشیر، جس دی باڈی بنت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ ویکھ اندھیری زین، پرہم پُرکھ پرماتم پردہ آپ اٹھائیا۔ کوڑی کِریا وہندا وہن، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا کھاوے ڈین،

آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ ناتا تٹا بھائی بھین، پتا پوت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی طرفین، تریا پد تیرا درس کرے کھئے نہ رائیا۔ نج نیتر کھلے کوئی نہ نین، پرتکھ ملے نہ کھئے گوسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دوارا اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ اتم ویکھ ساکھی، ساکھیات نظری آئیا۔ من کلپنا جگت وکار کرے گستاخی، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام دی سندیسے وچ دے کے آئے پاتی، پترکا بھومکا اُپر درڑائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ تھکی گاتھی، سویلے ڈھولے راگاں ناداں وچ کرے شنوائیا۔ کلمہ کائنات تیرا دسے علم صفاتی، الفیے منزل حق نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیئے تیرا سدا، ہوکا تیرا نام جنائیا۔ دین دُنی تیرے نام نال کرے دغا، کوڑ فریباں وچ ڈہائیا۔ مایا ممتا موہ وکار لیندے مزہ، انتر آتم نچھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اسیں کر کے ویکھیا گدا، نرگن سرگن سرگن نرگن جو تگیا سو تیرے حکم اندر بدھا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ من کلپنا رووے بڈھا نڈھا، نوجوانا نوبت حق نہ کھئے سنائیا۔ تیرا نور نظر نہ آیا صاحب سؤرے سربگا، نرنتر انتر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ اسیں سارے چلدے وچ تیری رضا، رازق رحیم تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں حُکمے اندر بے اصولی دی سب نون دے دے سزا، اصول نال اصلیت دینی درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگون، تیرا لیکھا ہر گھٹ انتر نرنتر اُپر شاہ رگا، رہبر ہو کے رستہ اپنا دینا جنائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ تارا سنگھ دے گرہ جگادھری ★

سادھ سنگت گر وچ نہیں کوئی بہیت، بھیو نظر کھئے نہ آئیا۔ جو آد جگاد جگ چوگری ساچا دسدا بہیت، پریم پیار وچ محبوب دئے وڈیائیا۔ درس دکھائے نج نیتر نیت، لوچن اکھ اک کھلائییا۔ رت بسنتی مہکے سدا چیت، پھل پھلواری آپ مہکائییا۔ نام

سندیسہ کایا مندر اندر دئے بھیج، بھجن بندگی اکِ درڑائیا۔ بھاگ لگا کے آتم سہنجی سیج، سوہاؤنت آپ سہائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ ہر گھٹ انتر لئے ویکھ، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جنم جنم دی کرم دی بدل دیوے ریکھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ گرسنگت گُر کوئی نہ اوبلا، پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر جوتی ویکھنہارا کایا ماٹی چولا، چولی اپنے نام رنگائیا۔ دُھر سندیسہ نام جنائے اگئی بولا، انراگی راگِ درڑائیا۔ سرگن نرگن بن وچولا، وچلا بھیو دئے کھلائیا۔ منوآ من نہ بئے رُوَلا، سُرُتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ ناہی کول کر کے اُلٹا کُوَلا، نِجھر جھرنا اکِ جھرائیا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھوُلا، دھرم دوار اکِ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وسنہارا ساچے گھر، گھر گھر میلا سہج سُبھائیا۔ ستگر سنگت نہ وسے دُور نیڑے، پاندھی پندھ نہ کھئے پوائیا۔ سد بھاگ لگے کایا ماٹی کھپڑے، کایا ماٹی بجر کپائی دئے کھلائیا۔ پنچ وکارا کرے ڈھیرے، ہوئے گڑھ آپ تڑائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا نیڑے، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ صاحب ستگر دین دیال کرے مہرے، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی وست آپ ورتائیا۔ ستگر سنگت نہ کھئے وچھوڑا، سد وچھڑے میل ملائیا۔ بھیو کھلا کے تورا مورا، آتم پرما تم پڑدا لاپیا۔ سچ سندیس سنا کے دوہرا، دُئی دویت باہر کڈھائیا۔ کایا ماٹی صاف کر کے چولا، پت پت دئے کرائیا۔ دھرم دوار بنا کے گولا، سیوا ساچی سچ درڑائیا۔ دُھر دا میل ملا کے مولا، ملک الموت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دو جے در بنن نہ دیوے گولا، بن پُرکھ اکال سیس نہ کھئے نوائیا۔ ستگر سنگت سدا سدا سد اکِ دوار کھولا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاؤنہارا سچ گھر، جس گرہ ہووے رُشنائیا۔ ستگر سنگت ساجن میت، مِت پیرا ہر ہر نظری آئیا۔ ست دھرم دی سانجھی کر کے ریت، ریتوان دئے وڈیائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیت، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو در بہائیا۔ ایکا دھام دس انڈیٹھ، سچکھنڈ دوارا دئے جنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم نرگن نرگن کر پریت، پریم ہو کے توڑ نیہائیا۔ ہر سنگت ستگر کایا رکھے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ من کلپنا کر کے بھہ بیت، بھانڈا بھرم دئے بھٹائیا۔ ساچے نام دی کر نصیحت، اصل وصل اکِ وکھائیا۔ سچ دواویوں بدلن نہ دیوے کدے طبیعت، طیب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرم پیار دواہاں دی سانجھی سچ ملکیت، قیمت اور نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر سنگت

کیسے دی بدلن نہ دیوے اندروں نیئت، وکار ہنکار دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔
 ستگر سنگت آد جگادی سنگ، میلا دھردرگاہیا۔ نام پرتی چاڑھے رنگ، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ اند ناد و جا مردنگ، دُھن
 آتمک راگ سُنائیا۔ پنچ وکارا دے کے دُن، دُنکا اپنا نام شنوائیا۔ بھلیکھا بہرم مٹاوے جن، بھانڈا بھو بھٹائیا۔ دُھر دا راگ سُنا کے
 کن، کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار وکار دئے مٹائیا۔ زرگن نُوَر جوت چاڑھے کے چن، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ستگر سنگت مات لوک بیڑا
 بٹھ، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ رائے دھرم دا لگن نہ دیوے دُن، پھانسی جم نہ کھئے لٹکائیا۔ چنتا سوگ مٹا کے غم، گرہ مندر اک سہائیا۔
 جتھے زرگن نُوَر برہم، پاربرہم ملائیا۔ ست سچ دا ہووے دھرم، ککرم نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارے دے کے اپنی سرن،
 سرنکت اک سمجھائیا۔ سنگت ستگر جگت ریتی کدے نہ دیوے مرن، مر جیوت رُوپ بدلائیا۔ ساچی منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے ورن، جوتی جوت ملائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے گرہ وسائیا۔ ستگر سنگت دیوے بھومکا آگم استھان، جگ نیتر نظر کیسے نہ
 آئیا۔ جتھے زرگن جوت ست سرُوپ بھگوان، پاربرہم بے پرواہیا۔ جتھے جھکدے زمیں آسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سر سکے نہ
 کھئے اٹھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر منگدے دان، خالی جھولیاں رہے بھرائیا۔ زرگن جوت جوتی جوت جگے مہان، مہا کتھ نہ کھئے
 سُنائیا۔ ستگر سنگت دا سدا نگاہبان، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ سُرتی دا شبیدی بن کے کاہن، دُھر دا رام لئے ملائیا۔ انت رہن نہ
 دیوے جم کی کان، چارے کھانی پندھ مکائیا۔ سچ دوارا دے مکان، مقبریاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سنگت ستگر سنگت سنگت
 شبیدی سُرت سُرتی اک دُو جے دے سدا مہان، زرگن سرگن سرگن زرگن آون جاون آون لوک مات ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سرمیل سنگھ جگجیت سنگھ دے گرہ میرٹ کینٹ ★

گر اوتار پیغمبر کہن چھڈیا دین دُنی دا جھیڑا، جھگڑا کوڑ کڑیاں رہن نہ پائیا۔ پارہسہم پت پریشور پروردگار سانجھے یار
 شبدی ہتھ رکھے کھیڑا، اباشی کرتے سری بھگوان تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں شاہ سلطان نوجوان مرد مردان وقت آ گیا نیڑا،
 دُور دُراڈے اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ جگ چوڑی گر اوتار پیغمبر تیرا بھانا موڑے کھیڑا، سیس جگدیش سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لکھ
 چوراسی کایا ماٹی ہاٹی ویکھ منکھی کھیڑا، نرگن سرگن سرگن بھو ابھیدا آپ کھلائیا۔ ست دھرم وچ رہیا نہ کھئے گرو چیرا، مُرید
 مُرشد ملن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ وکار وبھچار بھریا بیڑا، نیا نوکا ممتا دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرے آگے عرضوئی، عرض بندنا اک جنائیا۔ سچ دوار نظر نہ آوے
 کوئی، کوٹاں وچوں گرمکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا کلمہ نام دروہی، طوبی طوبی سیس جھکائیا۔ سچ دوارے ملے کیسے نہ ڈھوئی،
 چرن کول نہ کھئے سرنائیا۔ سرتی اٹھ نہ کوئی سوئی، شبدی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن صاحب سچے سلطان، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ ست رہیا نہ دھرم
 ایمان، امانت نام نہ کھئے ٹکائیا۔ حکمے اندر دسے نہ کھئے غلام، عُرت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا وگڑ گیا نظام،
 نوبت نام حق نہ کھئے سُنائیا۔ تن وجود جھگڑا کرے من شیطان، شرع شریعت وچ دُہائیا۔ مندر سوہے نہ کھئے حق مکان، مہربان
 محبوب تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ بیس پیسے ہر جگدیشے اسیں ہوئے سرب حیران، حیرانی انتر نرنتر نظری آئیا۔ ساچی رہی نہ کوئی
 سنتان، سُن اپراہی دین دُہائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ نشان، گڑھ ہنکار رہیا لہرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ بینتی سُن بھگوان،
 بھگون ایکا ایک جنائیا۔ جودھے سوریپر بلوان، مرد مردانے تیری اوٹ تکائیا۔ وست امولک دے دان، دُھر دی دات جھولی پائیا۔
 ستجگ ساچا آپ اٹھا نوجوان، پُشت پناہ بے پرواہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم نرگن نرگن دس ساچا کلمہ کلام،
 کائنات اکو گھر کر پڑھائیا۔ تیری منزل محبوب ہوئی آسان، بے پہچان پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، در وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اپنا کھیل کھلاواں گا۔ گر اوتار پیغمبرو نیتر لوچن نین پڑدا سرب

آپ اُٹھاواں گا۔ کوڑی کریا جگت واسنا میٹ موہ اڈمبیر، ڈنکا دُھر دا اک وجاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ وکھاواں گا۔ کلجگ کوڑا کوڑ مٹائیکا۔ دین دیال دیا کمائیکا۔ شاہ پاتشاہ ویس وٹائیکا۔ رہبر ہو کے پھیرا پائیکا۔ نرگن نور جوت ڈگمگائیکا۔ شبد انادی ناد سُنائیکا۔ کلجگ کوڑی کریا جھگڑا میٹ مٹائیکا۔ ساچا آتم پرما تم بودھ اکادھ درڑائیکا۔ منوآ من رہے نہ اناری، نظام دین دنی بدلاییکا۔ لیکھا ویکھ کے مَلا قاضی، کلمہ کائنات سمجھائے گا۔ نام ندھان سُنائے پنڈت پاندھی، پنڈھ پچھلا آپ مکائیکا۔ سرشٹی درشٹی جائے سادھی، صدا اکو نام جنائیکا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچا آپ پرگٹائیکا۔ ستجگ ساچا آپ پرگٹاواں گا۔ دین دنی ویکھ وکھاواں گا۔ رکھی مٹی جھگڑا آپ چکاواں گا۔ بن کے گہر گمبہر گنی، گنوتنا سوہیا پاواں گا۔ بھاگ لگا کے کایا گلی، سنت سُپیلے آپ جگاواں گا۔ دے کے نام وست اٹلی، اتوٹ اٹت جھولی بھراواں گا۔ کھیل دس کے صلح گلی، کُل مالک ہو کے اکو گہر جئاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈا اک پرگٹاواں گا۔ در ٹھانڈا اک پرگٹائیکا۔ دین دیال دیا کمائیکا۔ بھگت سُپیلے میل ملائیکا۔ گر چیلے کھوج کھجائیکا۔ کلجگ کریا کوڑ گوائیکا۔ ست دھرم نشان جھلائیگا۔ سچ دوارا ایکنکار اک پرگٹائیکا۔ صدمہ پچھلا رہن کھئے نہ پائیکا۔ قدماں اُتے دین دنی سیس نوائیکا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھیل دس اچ اکم اتھاہ، اُوچو اُوچ پدوی اک درڑائیکا۔ اُوچو اُوچ پدوی اک درڑاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے نال رکھاواں گا۔ چار کُنٹ دہ دشا کر کے مہر نظر، نظریہ سب دا آپ بدلاواں گا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے غدر، گہر گمبہر ہو کے اپنا رنگ رنگاواں گا۔ ستجگ تیری آسا منسا پوری کر کے سدھر، صدقے واری گھول گھٹاواں گا۔ سچکھنڈ تیرا کر کے قدر، کلجگ قتل گاہ وچوں ہرجن ساچے پار لنگھاواں گا۔ جگ چوڑی کرنہارا عدل، انصاف اکو اک پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اکو راگ ڈھولا گیت کلمہ کائنات جئاواں گا۔ گر اوتار پیغمبرو سُنو اگتی بات، ہر کرتا آپ درڑائیکا۔ انت آخیری میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیکا۔ سب نوں گاؤنی پئے اکو گاتھ، توں میرا میں تیرا دوچا ڈھولا اور نہ کھئے سُنائیکا۔ جھگڑا رہن نہ دینا ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیکا۔ سب دا نرگن جوت جڑنا نات، تتاں والا انک نظر

کھئے نہ آئیا۔ من مُکھتا کُلکھنی رہن نہیں دینی نار کم ذات، بُدھ بیک دینی بنائیا۔ جن بھگتاں درشٹی دینی ساکھیات، سوچھ سرُپی اپنا نُور کر رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار پروردگر سانجھا یار منزل دسے اگتی گھاٹ، کنارہ اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرنکارا آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جانا جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ کے دُرمت داغ، پنت پُنت دئے کرائیا۔ نرگن نُور جوت جگکے چراغ، دیا باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مایا ممتا موہ مٹائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جو پردے اندر پرم پُرکھ پر ماتم رہے ارادھ، ادنی اعلیٰ جوڑ جڑائیا۔ سچ دوار بنائے سادھ، سُر دُھر دی اک سُنائیا۔ شبد سُنائے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ہڈ، چم درشٹی دئے بدلائیا۔ بھیو گھلاوے سچ کرتا واحد، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ دُھر دا حُکم کرے راج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچے نام دا شوق رہے نہ کوئی شاید، شناخت اپنی دئے کرائیا۔ وست امولک کر عنایت، دُھر دی دات جھولی پائیا۔ سچ دوارے کر رہائش، پردہ اوبلا آپ اُٹھائیا۔ دین دُنی کر پیمائش، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در تھانڈے دئے ودیائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھنا کھول کے اکھ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کران کھیل شبد دھار پرتکھ، پاربرہم برہم لوں ملائیا۔ جگت واسنا میٹ کے حد، حدوڈ اکو دیاں سمجھائیا۔ نام نگارہ وجائے ند، جگت نادان دیاں جگائیا۔ سنت سُپیلے سجن سَد، ست دوارا دیاں وکھائیا۔ نام پیالہ دے کے مد، سچ خُماری دیاں چڑھائیا۔ بھاگ لگا کے ماٹی ہڈ، کایا کعبہ وجے ودھائیا۔ کیسے نوں رہن نہ دیواں الگ، وکھرا گرہ نہ کھئے وسائیا۔ سرشٹی درشٹی ایشٹی اکو نام لے جپ، جپ تپ سنجم سچ دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، مہا بودھ آگادھ اکھ، کرنی رکھے اپنے ہتھ، کرتا قُدرت اپنے حُکم وچ رکھائیا۔

☆ ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بَشن سِنگھ دے گرہ گڑگاؤں ☆

گُر اوتار پیغمبر کہن پرہو لہنا دینا تیرے ہتھ باقی، چوٹھے جُگ در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ لہنا دینا ویکھ تن وجود ماٹی خاکی، ترے پنج پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ من وکاری ہنکاری ہویا سب توں عاقی، عقل بُدی دی رہن دیوے نہ کھئے چٹرائیا۔ امرت جام دے کے بدلے نہ کھئے حیاتی، جیون وچ جیون رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ انتر زرنتر منزل چڑھے نہ کھئے گھاٹی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ مہربان محبوب اپنا پڑدا کھول تاکی، نج نیتز لوچن نین کر رُشنائیا۔ امرت رس نجر جھرنا بوند سوانتی پیا بن کے ساقی، ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در گھر ساچے منگ منگائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن صاحب ستگر پُرکھ اکال اکم، الکھ اگوچر اتہاہ تیری وڈیائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی چم، چم درِشٹی اِشٹی سرِشٹی اندروں دے بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہرکھ سوگ میٹ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ شبد اناد سنا نام ندھانا ایکا کن، سروں انتر وجے ودھائیا۔ پون سواسی ساہ ساہ لیکھے لا دم، دامنگیر ہو کے اپنا میل ملائییا۔ زرگن نور جوت پرکاش اپنا کر چن، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو دے دکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر بیڑا دے بنھ، بندگی وچ سجدہ کر کے صاحب سلطان سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دربارے الکھ جگائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پرہو چار کُنٹ ویکھ کل کاتی، کلمہ حق نہ کھئے جنائیا۔ پرکاش ملے نہ کیسے دُھر دی باقی، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ نظر آئے نہ کملا پاتی، پت پرمیشور ملن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا ذات پاتی، ساچے پتن بہہ کے چرن دھوڑ اِشنان اِنسان کر کھئے نہ پائیا۔ دُرمت میل نہ اترے نہ پاتی، انتر برہم پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دِیال کوڑی کرپا میٹ بدمعاشی، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ ایکا نام شبد دُھن دے انادی، انحد اپنا راگ سُنائیا۔ آتم پرما تم ہوئے وسادی، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ بن تیری کرپا سوئی سرت کیسے نہ جاگی، آلس نندرا نہ کھئے مٹائیا۔ کرپا کر پُرکھ وڈ بھاگی، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ستگر تیری آس رکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال انت اخیر ویکھ سجدہ، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ بیو پا گھر گھر دا، ساڈھے تن ہتھ بنک دوارا ویکھ دکھائیا۔ جو سنت سہیلا ہووے تیرا بردا، بندگی وچ تیرا دھیان لگائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ

ڈھولا ہووے پڑھدا، پاربرہم پت پرمیشور پڑدا دینا اٹھائیا۔ نوجوان مرد مردان منزل حقیقی ہووے چڑھدا، جگت دوارا کوڑ کڑیارا پار کرائیا۔ نت نوت نر نرائن نیج لوچن تیرا ہووے درشن کردا، آتم برہم وجدی رہے ودھائیا۔ سو گرمکھ سجن میت مرار نہ جنے نہ کدے مردا، اتم جوتی جوت سائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دیال پُرکھ اکال ایکنکار ویکھ لیکھا کلجگ کل دا، جو کلمہ سب نوں رہیا بھلائییا۔ سادھاں سنتاں ویکھ چھلدا، اچھل چھلدا تیرا حکم سُنائییا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکرئی ست سندیسہ رہیا گھلدا، نام ندھانا اک ورتائییا۔ میں ویکھاں تیرا دھام جتھے لیکھا نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سوہا پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو چرن دوارا تیرا ملدا، مالک خالق ہو کے اپنی گود اٹھائییا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کیپٹن مہندر سنگھ دے گرہ دلی کینٹ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ نام دے دے اک، ایکنکار پروردگار در ٹھانڈے منگ منگائییا۔ چار جگ بھوکھتاں وچ لیکھا آئے لکھ، چار جگ دے شاستر دین گواپیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے چار ورن بنا اگئی سیکھ، سیکھیا دھر دی اک درڑائییا۔ کلجگ انت سری بھگونت، لہنا دینا لے نچٹھ، ست ستوادی برہم برہمادی تیری اوٹ تکائییا۔ من کلپنا کوڑی کرپا سب دی جت، شاہ سلطانا نوجوانا سد اپنا حکم ورتائییا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس ساچا بت، بتکاری نرنکاری ہو کے ویکھ وکھائییا۔ چار گنٹ دہ دشا ایکا نور آوے دس، جوتی جوت ڈگمگائییا۔ کوڑی کرپا بدل دے پٹھ، کروٹ وچ لے انگڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے لکھ جگائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے نام دی اکو ہووے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی دے لگائییا۔ سرشٹی درشٹی انتر زرتتر کر بیک، پاربرہم پت پرمیشور تیری اوٹ تکائییا۔ سچکھنڈ دوار اکو گھر وکھا اپنا دیس، دہ دشا جھگڑا دے مکائییا۔ مالک خالق پرتپالک نظری آک نریش، نر نرائن تیرے ہتھ وڈی وڈیائییا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر تیرے در

تے ہوئے پیش، پیشینگوئی پچھلی رہے دکھائیا۔ ساڈے بدل دے لیکھ، لیکھا اپنا حکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچا دس دے اکو نام، اکل کل تیری سرنائیا۔ سچ پِرتی دے جام، امیوں رس اک چکھائیا۔ شرع زنجیر کٹ غلام، غربت اندروں دے کڈھائیا۔ کِریا کر وڈ امام، مہدی تیری سرنائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی چام، چم درشتی دے بدلائیا۔ گھر سوامی مل رام، رمتا رمتا پھیرا پائیا۔ نظری آکو کابن، گھنٹیا نٹیا اک چلائیا۔ واحد سنا کلمہ دھر پیغام، حدیثاں وچ جنائیا۔ منتر سوہے تیرا سچا ستنام، واہ واہ گرو وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈا انت اخیر سجدہ قبول کر سلام، نمستے نمو کر بندنا ڈنڈاوت اک درڑائیا۔ تُوں داتا دانی مہربان، محبوب مُحبت وچ سمائیا۔ ساچا مارگ دس آسان، اصل اپنا بھیو گھلائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا رہے نہ کھئے ودھان، ست سچ پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری اوٹ اک تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچی سکھیا دے ساکھیات، صاحب سوامی تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، نرگن نوری چند کر رُشنائیا۔ چار ورن بنا اک جماعت، جملہ اکھرا اپنا اک درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ کاغذات، سمرن اکو دینا سمجھائیا۔ انتر پڑدا کھول راز، چشم نور کر رُشنائیا۔ پندھ مکا پرتھی آکاش، گگن گگنتر لیکھا دے مکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن بن ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس ساچی گاتھ، پارپریم برہم میلا لینا ملائیا۔ کوڑ کِریا وچوں اگنی تت بُجھا آگ، ترے گن لیکھا دے مکائیا۔ گھر میلا میل کنت سُہاگ، صاحب ستگر تیری اوٹ تکائیا۔ بن تیری کِریا سوئی سرت نہ سکے جاگ، جیون جُگت نہ کھئے جنائیا۔ کایا ماٹی لگے کھئے نہ بھاگ، بھگون درس کھئے نہ پائیا۔ گھر سوامی ملے نہ کنت سُہاگ، ٹھا کر ہو کے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ویراگ، ویری اندروں دینے کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالے رہے دس، دستگیر تیری اک سرنائیا۔ کلجگ انت ساڈا رہیا کھئے نہ وس، وصل یار ملے نہ نور خدائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدلی سب دی اکھ، آخر منزل چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ اکھراں والا پتھراں والا سرشتی درشتی کرے جس، انحد نادى ناد سُنن کھئے نہ پائیا۔ منزل ملے نہ کھئے حقیقی حق، درگاہ ساچی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پارپریم پت پریشور سد وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل

پرہہ انڈٹھا، انڈٹھڑی کار کھائیا۔ اسیں سارے دے گئے پچھا، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پن تیرے جگت جہان کرے کوئی نہ رچھا،
 رچھک جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سُپیلے منگن بھچھا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہناں نیچ نیتر جوت پرکاش
 ہو کے دسا، دہ دشا وجدی رہے ودھائیا۔ گود اٹھا کے دیا کما کے سر ہتھ ٹکایا بن کے دھر دا پتا، پت پریشور دین دیاں اپنی دیا
 کھائیا۔ تیرا روپ انوپ ست سرُپ کوئی نہ جانے وڈا نکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در
 ٹھانڈے وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ دے دے اک سندیسے، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہے کوئی
 نہ پیشہ، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا دے گپت گیشا، گہر گمبیر اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ سچکھنڈ وکھا ایکنکار
 ایکا ديسا، دشا اور نہ کھئے جنائیا۔ جس گھر وسدا رہے ہمیشہ، پڑدا اوبلا دینا اٹھائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا پیشہ، پاربرہم تیری اک
 سرنائیا۔ تُوں نرگن سرگن دھار اگمی نیتا، نیتراں پچھے بہ کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، در ٹھاڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے ہتھ سب دی ڈور، ڈوری تیرے اُتے رکھائیا۔ ساتھوں کلجگ جیو
 ہو گئے چور، چوری سب دے نال کھائیا۔ جھگڑا ویکھ اندھ گھور، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ پن صاحب ستگر کوئی نہ سکے بہڑ،
 بہڑی بہڑی کرے خلق خدائیا۔ نام پرتی نبھاوے کوئی نہ توڑ، ادھواٹے بیٹھے روون مارن دھابیا۔ جنہاں اُپر پُرکھ اناشی کیتا غور،
 پڑدا آپ چکائیا۔ اوہناں دا مانس جنم گیا سؤر، سؤہرے پیئے وجدی رہے ودھائیا۔ جگت واسنا رہے نہ کوڑ، من کوڑ کلپنا نہ کھئے
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا
 آد جگادی اکو نور، نور نورانے شاہ سلطانے نوجوانے مرد مردانے والی دو جہانے جہان تہاں تیری آس رکھائیا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دلی ★

بھگت دوار کہے ایہہ کی کھیل براہمن گوڑا، گہر گمبھیر دینا جنائیا۔ کی مارگ تیرا لمبا چوڑا، بے نظیر دینا دکھائیا۔ کی زرگن سرگن دھار لگائیں پوڑا، پاربرہم پت پرمیشور دینا دکھائیا۔ کی زرگن زرویر زراکار زراکار کر کے ویکھیں غوڑا، گہر گور اپنی اکھ کھلائییا۔ کی چار کنت دہ دشا پھریں دوڑا، برہمند کھنڈ دو جہاناں اپنا پنہہ مکائیا۔ کی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھیں رس مٹھا کوڑا، انتر زرتہ ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کی بوند سوانتی امرت رس دیویں نام ندھانا بھورا، جگت بھوری پردہ آپ چکائیا۔ کی صدی چوڈھویں انت اخیر لیکھ مورا تورا، ترت سرت نرت اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا پڑا لاپیا۔ پڑا کہے چک دے میرا آنجل، اوہلا رہے نہ رائیا۔ بھيو کھلا دے باطن، پڑا نشیں منگ منگائیا۔ ساچے حکم دا دس مہاتم، مہاتم ویکھ خلق خدائیا۔ دھرم رہے نہ کوئی سناتن، ست ست نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا جگت ہاٹن، ونجارے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ تیر دسے کوئی نہ آسن، استھر نظر کھئے نہ آئیا۔ کریا کر پڑکھ ابناشن، ابناشی کرتے تیری بے پرواہیا۔ جگت کنارہ ویکھو پاتن، پترکا چار جگ دی پھول پھلائییا۔ در درویش گر اوتار پیغمبر آکھن، بن رسنا جہوا دین دہائیا۔ پورا کر بھوکھت واکن، واہ واہ اکو وجے ودھائیا۔ تیرا جلوہ نور ہووے پرکاشن، اندھ اندھیر دینا گوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چکے واٹن، دھندے نام دینا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ساچے وجے ودھائیا۔ ودھائی کہے میں وجاں مات لوک، دسنا تیرا نام شنوائیا۔ نام سناواں دھر سلوک، سوہلا اک درڑائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت کران رُشنائییا۔ کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیواں سوچ، سوچ سمجھ دیاں بدلائیا۔ ساچے بھگتاں دس کے تیری کھوج، کھوجت کھوجت ویکھ دکھائیا۔ تیرے برہم دی ملے اکو مؤج، محبت وچ دھر دا رنگ چڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہرکھ سوگ، چنتا غم دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ ودھائی کہے میں دسنا وادھا، بھيو ابھيو کھلائییا۔ گرمکھو گوبند پتا پڑکھ اکال دادا، دیدا دانستہ دوہاں اکو نور ٹپکائیا۔ سرتی شبدی کھیل جس نوں کھندے کرشنا رادھا، سیتا رام نال وڈیائیا۔ جس دی مہا گاؤندے وچ راگاں، ناداں وچ سنائییا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیالا اکو جاگا، جاگرت کرے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں دھوئی ڈرمت میل

داغا، پت پُت کرائیا۔ گرہ مندر اندر ہووے راکھا، دوس رین ویکھ وکھائیا۔ جنہاں مٹیا دُھر دا آکھا، آخر پرہہ نون مل کے خوشی منائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چھڈ کے ساکا، ساکھیات اکو ویکھ وکھائیا۔ جو برہمنڈ کھنڈاں دا آقا، عقل بُدھی توں پرے ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھچ نہ سکے کوئی خاکہ، تصور کر نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ دیونہارا سب دا باقا، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ کلجگ میٹے رین اندھیری راتا، زرگن نوری چند کرے رُشنائیا۔ جو کلجگ انت انتر بنیا جوتی جاتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا زرویر نراکار نرنکار اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کردے سجدے، سیس جگدیش جھکائیا۔ پُرکھ اکال تیرے بردے، بندگی وچ تیرا بندھن پائیا۔ کھیل ویکھئے تیرے گھر دے، گرہ مندر خوشی منائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدے، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرے قدماں تیری منزل چڑھدے، چڑھ کے ویکھیا نور الہیہا۔ درویش تیرے در دے، درے دربار منگ منگائیا۔ تیرے کھیل اگتی نر دے، نرائن تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کریا لوک مات سارے وچوں کڈھ دے، کڑی کڑی وچوں بدلایا۔ سچ دھرم نشانہ اکو گڈدے، گاڈبُو خُدا اللہ رام کرشن تونہی اکو نور نظری آئیا۔ دین مذہب دے جھگڑے چھڈ دے، جھگڑا مٹے کوڑ لوکائیا۔ جن بھگت سہیلے سدا تیرے در دے بردے، سچ دوارے بہہ کے تیرا درشن پائیا۔ جنگلاں وچ کدے نہ لبھدے، تلے پھرن نہ واہو داہیا۔ تون پُرکھ اکالا دین دیالا کارج پورے کریں سب دے، ہر گھٹ تھان ویکھیں تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جھگڑے مُکا دے آتم پرما تم رہنے الگ دے، وکھرا گھر ستھراں والا نہ کوئی جنائیا۔

★ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گرہ بھوپال شہر مدھ پردیش ★

ستجگ کہے پرہہ میں حاضر حضور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائیا۔ زرگن زرویر نراکار نرنکار دے اپنا نور، نور نورانے کر رُشنائیا۔ ممتا موہ وکار ہنگتا کر دُور، در دروازہ اک کھلائییا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا لوک مات پائے فتور، فتویٰ گر اوتار پیغمبر اُتے

لائیآ۔ من کلپنا سرشٹی درشٹی کرے قصور، ست سچ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جگت کلپنا ویکھ کوڑ، میرا انتر لئے انگرائیآ۔ دین دُنی ہوئے
مورکھ مؤڑھ، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیآ۔ تیری چرن سرن چرن کول مستک لگے کیسے نہ دھوڑ، مستک ٹگا خاک نہ کھئے رمائیآ۔ چار
کنٹ دہ دشا نو ست گڑھ ہویا غرور، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا نور نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ ستجگ کہے پرہہ بخش اگئی دات، داتے دانی تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ سچ پریتی جوڑ
نات، ناتا بدھاتا اپنے نال رکھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دے اگئی گاتھ، سوہلا ڈھولا اک سُنائیآ۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹاں اندھیری
رات، ست دھرم ساچا نور کر رُسنائیآ۔ جھگڑا رہن نہ دیواں ذات پات، دین مذہب ایک رنگ رنگائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن بناواں
تیرے داس، داستان تیری اک سُنائیآ۔ پڑا لہواں پرتمی آکاش، گگن گگنتر تیرا نور کراں رُسنائیآ۔ اکھراں والا جھگڑا رہے نہ کھئے
لُغات، لگ ماتر ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ تیرا نام ندھان سرشٹی درشٹی اندر لئے واچ، واستک تیرا رنگ رنگائیآ۔ بھاگ لگاواں کایا ماٹی
کاج، کنچن گڑھ پنج تت دیاں بنائیآ۔ نیج نیتر کھولان آنکھ، آخر تیرا میل ملائیآ۔ تن وجود ماٹی خاک رُوح بُت کراں پاک، پتت
پُنت تیری اک سرنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر پوری ہووے آس، آسا ترسنا پچھلی میٹ مٹائیآ۔ لکھ چوراسی اندر ویکھاں تیری راس،
سُرتی شبدی گوپی کاہن وجدی رہے ودھائیآ۔ دُرمت میل دیواں کاٹ، کٹاکش تیرا نام لگائیآ۔ من کلپنا کر کے گھات، ست سچ اک
اُچائیآ۔ چرن پریتی دے وشواس، وشیاں وچوں باہر کڈھائیآ۔ کلجگ کوڑ کڑیاں خالی کراں لاش، تیرا کھنڈا نام اک چمکائیآ۔ دھرنی
دھرت دھول ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں گوائیآ۔ ساچا حُکم دے خاص، خصلت کوڑ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی منگ منگائیآ۔ ستجگ کہے پرہہ دے دے نام ندھان، زرگن نیرویر تیری سرنائیآ۔
ست سچ دے نشان، نشانہ کوڑ دینا بدلائیآ۔ نام منتر دے گیان، اگیان اندھیر چُکائیآ۔ امرت رس دے پین کھان، جھرنا نچھر اک
جھرائیآ۔ جوتی نور دے مہان، گہر گہر کراں رُسنائیآ۔ نام شبد دے دُھنکان، انحد نادی ناد وجائیآ۔ کرپا کر پرہو مہربان، محبوب
تیری سرنائیآ۔ وست امولک دے دے دان، داتے دانی تیری اوٹ تکائیآ۔ ست دھرم کراں پردھان، جوٹھ جھوٹھ رہے نہ رائیآ۔
تیری منزل دس آسان، رستہ اکو دیاں دکھائیآ۔ جتھ بیٹھے سیتا رام، گوپی کاہن سپس جھکائیآ۔ سجدے کرن پیغمبر آن، عیسیٰ موسیٰ

محمد دھوڑی خاک رمائیا۔ گرو گُردیو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا حُکم دے حُکمران، سندیس نر نریش اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ سَتجُگ کہے پرہو دے دے نام حُماری، سد اکو رنگ رنگائیا۔ کلجُگ کوڑی کِرپا توڑاں یاری، مِتِر پیارا اکو دیاں درسائیا۔ تیرا نرگن نُوَر جوت کراں اُجیاری، جوتی جاتے تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں رہے نہ کھئے خواری، خالص تیرا رنگ رنگائیا۔ دُھر دا نام دس جیکاری، جے جیکار دیاں کرائیا۔ لیکھا لیکھ ویکھ پیغمبر گر اوتاری، پُورب سب دا جھولی پائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی شہنشاہ وڈ سیکداری، سیس جگدیش تاج سہائیا۔ کلجُگ اتم ویکھ واری، وارتا پچھلی رہیا دُہرائیا۔ بن تیری کِرپا اکن بُجھے کسے نہ بہتر ناڑی، تتو تت سانت کیسے نہ آئیا۔ صاحب سُلطان نُو جوان مرد مردان کلجُگ انت اخیر بے نظیر، سَتجُگ کہے، پرہ میری آئی واری، وارث ہو کے اپنا حُکم دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل اگم اپاری، الکھ اگوچر اگم اتہا بے پرواہ، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاح کہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

سَتجُگ کہے پرہو میں تیرے چرن ڈھٹھا، نیوں نیوں چرن کول منگان سرنائیا۔ کِرپا کر پنج تت ترے گن مایا اٹھاں، مہربان محبوب اپنی دیا کائیا۔ دوس رین تیرے پیار اندر تھان، ست ستوادی ہو کے بھجان واہو داہیا۔ کلجُگ انت اخیر بینتی اکو دساں، دہ دشا ویکھ بھیکھ جگت لوکائیا۔ ثابت رہیاں نہ کیسے دیاں اکھاں، نیتز اکھ نہ کھئے شرمائیا۔ تن مندر اندر کوڑیاں ڈھکان، پنچ وکارا دئے دہائیا۔ میں تیرا کھیل اگمی تگاں، طاقتور تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں شبدی ڈوری پا تھان، نر نرائن اپنا بل پرگٹائیا۔ دین مذہب دیاں رہن نہیں دینیاں وٹاں، واٹ پچھلی پنڈھ چکائیا۔ جھگڑا مکاؤنا تیرتھ اٹھاں سٹھاں، تٹ سروور اکو دینا سہائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا موند موندائے سیس جوٹ جٹاں، ویراگی تیاگی اپنا حُکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا

دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ سودھ دے سب دی بُدھی، بُدھ انت آخِر گیا جنائیا۔ جس ویلے زِرگن دھار آوے گجھی، الکھ اگوچر اپنا پھیرا پائیا۔ جگت واسنا رہن نہ دیوے دُوچی، ایکنکار ایکا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا مُکاوے چوہ جُگی، جگت جُگیشر بیٹھن سیس نوئیا۔ بہاگ لگاوے دھرم دوار ساڈھے تِن ہتھ جھگی، جھگڑا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا اگئی ور، اگڑے اپنی دیا کھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ دے دے دُھر دی ہمت، ہر حوصلہ دے ودھائیا۔ میں ویکھان تیری سمت، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ رہن نہ دیواں کوئی نندک، رسنا جہوا سب تیرا نام دھئیائیا۔ من واسنا کرے کوئی نہ علت، علم عالماں علما ہو کے دیاں پڑھائیا۔ جن بھگتاں میٹ کے سگلی چنت، سانتک ست دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ ساچے نام دی دے دے دھار، دھرنی دھرت دھول دیاں ورتائیا۔ سرشٹ درشٹ اندر پڑدا کھولاں سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھر فرمانے اندر دساں کل کلکی اوتار، اک اکلّا سچ محلا ایکنکارا اک سہائیا۔ جس دا راہ تكدے گئے پیغمبر گر اوتار، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاونہارا سار، مہاسارتھی اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں منزل رہن نہ دیوے کوئی دُشوار، دُوٹی دُشمن در ٹھانڈے کایا مندر اندروں باہر کڈھائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے میلے میت مُرار، پارہیم پت پریشور پُرکھ اکال دین دیاں اپنے گھر وسائیا۔ جنھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، جوتی جوت جگے اکم اپار، ست دھرم دیوے اک سہار، اک اکلّا وسنہارا نہچل دھام اٹلا، جلاں تھلاں اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہریت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

سَتجُگ کہے پرہہ تیرے نام دی دساں ساچی جُگتی، جاگرت جوت بن ورن گوت کراں رُشنائییا۔ انتر زرنتر سدا کھلی رکھاواں سُرٹی، شبد ڈھولا نام گیت سنگیت سنائیا۔ دھار پرگٹاواں جاناواں کھیل سچے ستگر دی، جو آد جُگادی ست ستوادی ایکو ایک نظری آئییا۔ جس دی کھیل ایتھے اوتھے دو جہان اگے گھر دی، گرہ مندر سچکھنڈ دوار بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دے صفتاں والے

ڈھولے سرِشٹی درِشٹی من بُدھی رسنا جہوا پڑھدی، یاچک واچک پاٹھک ہو کے راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سَتجگ کہے پرہہ میں نِرمَل کران بُدھی، بندنا تیری اکِ درڑائیا۔ رمز رہن نہ دیوان گجھی، اشارہ اِکو نام سمجھائیا۔ دھار رہے کھئے نہ دُوجی، دھرم دوار اکِ پرگنائیا۔ بھیو چُکا کے ودی سُدی، سِدھا مارگ اکِ درسائیا۔ منزل دس حقیقی اُچی، اُج اگم اتھاہ دیاں سمجھائیا۔ آتم پر ماتم لگا کے رُچی، رچنا تیری دیاں وکھائیا۔ جن بھگت سہیلا وچھوڑے وچ کوئی رہے کھئے نہ دُکھی، دردی ہو کے در دیاں ونڈ ونڈائیا۔ بھاگ لگاواں کایا ماٹی تن وجود کئی، کوڑ کُٹب اندروں دیاں کڈھائیا۔ سُرتی رہے کھئے نہ سُتی، نام ندھانا اکِ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار وجدی رہے ودھائیا۔ سَتجگ کہے پرہہ دین دُنی کران بیک، پاربرہم برہم پردہ دیاں اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارا تیرے چرن دساں ٹیک، ٹیکا چرن دھوڑی مستک نام خُماری اکِ وکھائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک دساں ایک، ایکنکار نرنکار تیری سچ سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹاں بھیکھ، پاربرہم برہم پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا پنڈت پاندھا مَلا شیخ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کرے نہ کھئے لڑائیا۔ سچکھنڈ دوارا تیرا دساں دُھر دا دیس، درگاہ ساچی مقامے حق جتھے وجے حق ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان محبوب مُحبت وچ کلجگ کوڑی کِریا بدل دے ریکھ، مایا ممتا موہ وکار کوڑ دینا مٹائیا۔ سَتجگ کہے دھرم دوارا تیرا دیوان کھول، خالق خلق دیاں درڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس اگم بول، انبولت تیرا راگ سُنائیا۔ نج آتم پر ماتم درسواں سب نوں کول، نج گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ ابناشی کرتے کِریا کر اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول ملے مان وڈیائیا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی تت برہم نرگن دھار جانا موں، موںلا ہو کے اپنی کھیل کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر انت آخیری پورا ہووے قول، اقرار نامہ سب دے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سَتجگ کہے میں کران صاف پردا، ہر پردے تیرا نام درڑائیا۔ بھگت سہیلا رہے کوئی نہ پھردا، پھرت پھرت تیرے نال ملائیا۔ جو وچھڑیاں ہووے جگ جنم چر دا، جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا دیاں بدلائیا۔ درس کراواں اِکو اگتی نر نرائن پر دا، پریتم پریتی اندر تیرا ناتا دیاں جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در درویش ہو کے لکھ جگائیا۔

ستجگ کہے میں تیرا بناں دھرم دی دھار یاچک، یتھارتھ تیری سیو کھائیا۔ جگت وچار دا رہن نہ دیواں کوئی واچک، وِدیا دُھر دی دیاں سمجھائیا۔ تن وجود ماٹی خاک رہے کوئی نہ عاشق، آتم پرما تم میلا میلان سہج سُبھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی رہے کوئی نہ ناستک، آستک انتر نرنتر میل ملائیا۔ بھیو ابھید کھلاواں واستک، وشو وشیش تیرا پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیواں وراثت، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ میری بینتی منظور کر درخواست، عرض آرزو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری آسا میری منسا میری خواہش تیرے آگے کرے سفارش، عبارت وچ حکم اپنا دے جنائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کوڑا مل سدن مل دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

ستجگ کہے پرہہ اپنا بھگت بنائیں چنگا، چار جگ دا کالکھ ٹکا دینا مٹائیا۔ تیرے نور وچوں اُچیا ہووے بندہ، بندگی اپنی دینی سمجھائیا۔ من واسنا وچ رہے نہ گندہ، گندگی اندرون دینی چکائیا۔ نج آتم دے کے پرمانندا، پرہہ پُکھ اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ منزل پوڑی چڑھا اگمی ڈنڈا، جگت دوارے پندھ مکائیا۔ اوس دے چرن چمدی ہووے گنگا، نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ تیرا پرکاش ہووے سنگا، سکلا سنگ وکھائیا۔ جگت کوڑ جنا کے دھندا، دھرم اپنا دینا درڑائیا۔ تن وجود خاکی ماٹی رہے نہ ننگا، اوڈھن سیس جگدیش اکو نام ٹکائیا۔ سچ دوار درگاہ ساچی بنا اپنا فرزندا، عزیز تمیز دینی جنائیا۔ بھیو رہے نہ ہنگ برہما، پاربرہم برہم اپنا جوڑ جڑائیا۔ نانا توڑ کے کایا ماٹی چما، جوتی جوت جوت وچ سمائیا۔ پون سواس لیکھے لاؤنا دمہ، دامنگیر ہو کے اپنا گھر وکھائیا۔ جنم مرن دی رہن نہیں دینی طمع، تانس ترسنا دینی گوائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غما، غم خوار گرہ اپنا دینا جنائیا۔ جتھے تیرا نور پرکاش اکو چنا، سوریہ چن ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ جن بھگت دے اپنی سوجھی، سنجم اکو اک جنائیا۔ ہووے دا رہے کوئی نہ روگی، ممتا کوڑ دینی مٹائیا۔ اپنا کھیل وکھاؤنا چوجی، پریم ہو کے پریم ودھائیا۔ من کلپنا رہن نہ دینا کھن بھوگی، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ تیرے پیار دا

بنے سچا جوگی، جُگت اِکو دینی درڑائیا۔ اِکو رنگ رنگا کے ویدی سوڈھی، شُدھ گُرمکھ دینے بنائیا۔ پُرکھ اِکال چُکنا گودی، گوداوری دا لہنا دینا مُکائیا۔ میرے دُھر دے ٹھاکر مؤجی، محبوب بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در سد دینی سرنائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ بھگت بخش دے اپنا نُور، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ درس دِکھا حاضر حضور، ہر ہر دے نظری آئیا۔ پندھ مُکا نیڑا دُور، کایا مندر سوبھا پائیا۔ نانا توڑ کِریا کوڑ، کوڑ کُٹب دینا چُھڈائیا۔ چرن کول بخش اپنی دھوڑ، دھول مستک آپ رمائیا۔ چتر سُگھڑ بنا مُورکھ موڑھ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ ساچا مارگ دس ضرور، ظاہر ظہور پڑدا دے اُٹھائیا۔ میں تیرا ہوواں مشکور، سُکریئے وچ سپس نوائیا۔ جن بھگت رہے نہ کھئے مغرور، نون سو اکھڑ دینا پڑھائیا۔ پنج تت نام دُھن وجدی رہے تنبور، اگم اگمڑا راگ سُنائیا۔ جنم کرم دا بخش قصور، قسمت بدل قسم اپنی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ جن بھگتاں میٹ اندھیرا اندھ، انتر نرنتر بوجھ بُجھائیا۔ جگت واسنا میٹ پندھ، پاندھی پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ نور پرکاش دے چند، چند سورج دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار تیری وڈیائیا۔ جگت اگنی پا ٹھنڈ، سانک ست ست ورتائیا۔ دُھر دا نام دس چھند، تون میرا میں تیرا ڈھولا اِک سُنائیا۔ انگیکار ہو کے لا انگ، انکن اپنا اِک وکھائیا۔ سچ پریتی چاڑھ رنگ، رنگت پچھلی دے بدلائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، بھانڈا بہم دینا بھٹائیا۔ حُکھے اندر کر پابند، بندگی اِکو اِک جنائیا۔ کلجگ انت اخیر رہیا لنگھ، سَتجُگ ساچا تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا سچ ور، سچ سوامی انترجامی در ٹھانڈے ہونا سہائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ بھگتاں پوری کر دے آسا، ترسنا ترکھا دے بُجھائیا۔ چرن کول بخش بھرواسا، دھرنی دھول وجے ودھائیا۔ لیکھے لا پون سواسا، سمرتھ سوامی تیری وڈیائیا۔ تیرے نام دی گاؤن گاتھا، گہر گمبھیر اِک سرنائیا۔ تون دین دیلا ناتھ اناتھا، دیاندھ دُھردرگاہیا۔ آد جُگاد جوتی جاتا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ نرگن دھار پتا ماتا، پت پریشور اِک اکھوائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ ست سچ چلا راتھا، رتھ رتھوہی ہو کے سیو کھائیا۔ میں تیرا بنان داسی داسا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جن بھگت میرا سانجھا کر ساکا، نانا اپنے نال جُڑائیا۔ گر اتار پیغمبر ہووے پورا بھوکھت واکا، واقف کار تیری وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی تینوں مئے دُھر دا آقا، عقل بُدھی دی چلے نہ کھئے

چٹرائیا۔ سچ دوار ایکنکار جن بھگت گرہ پرہہ تیری پاوے راسا، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تیرا دھرم دا کھیل تماشا، کوڑ کگرم دا لیکھا دینا مٹائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

ستجگ کہے پرہہ بھگت ادھاری، ادر دا لیکھا دینا مکائیا۔ تیرے نام دے ہون پُجاری، پوجا اکو دینی سمجھائیا۔ نرگن نور جوت تگن نرنکاری، نرویر درشن پائیا۔ سچ پریم دی رہے خُماری، امرت رس دینا چکھائیا۔ اتم پرما تم لگے یاری، یارانے کوڑے دینے ٹرائیا۔ شبدي دھار بن لکھاری، لیکھا لکھت وچ وڈیائیا۔ پورب قرضا دے اٹاری، مقروض ویکھ دکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا رہے نہ کھئے غداری، گداگر ان دا لہنا دینا چکائیا۔ جو منگ منگی کرشن ماری، مری مُحبت وچ وجائیا۔ جو سینا آسا رکھی دکھاری، رام دتی دُہائیا۔ جو موسیٰ چرن چُھپائی داڑھی، دھوڑی خاک رمائیا۔ جو عیسیٰ منگی واڑی، سجدیاں سپس نوئیا۔ جو محمد کیتا اشاری، اشاریاں وچ جنائیا۔ جو نانک دکھایا درباری، درگاہ بھیو مٹائیا۔ جو گوہند پیج سواری، پاربرہم پڑدا دینا اٹھائیا۔ کلجگ اتم تیری واری، وارتا پچھلی ویکھ دکھائیا۔ ستجگ کہے میں چرن کول کران نمسکاری، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ جن بھگتاں ساچی منزل جا چاڑھی، جتھے چڑھ کے پھیر اتر کھئے نہ آئیا۔ سدا پچھے رہیں آگاری، مہربان محبوب اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستجگ کہے پرہہ ویکھ اپنا پروانہ، پر پُرکھ دھیان لگائیا۔ جس وچ لیکھا لکھیا دو جہاناں، وشن برہما شو دین گواہیا۔ اوتار پیغمبر گر منگن دانا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ تیرا کھیل اگم دو جہاناں، جہاں تہاں ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو جھلاؤندے گئے تیرا نشانہ، نشانہ نشانے نال بدلائیا۔ تینوں دسدے گئے اُپر اسماناں، بے پہچان نور خدائیا۔ مُحبت وچ کہندے گئے رحمانا، رحمت وچ نور خدائیا۔ جگ چوکرئی بدلدا آیا زمانہ، ضامن پیغمبر وچ رکھائیا۔ کلجگ اتم تینوں کہندے سارے اک اماما، آمد اپنی اک جنائیا۔ ساچے نام دا وجا دمامہ، دامنگیر تیری وڈیائیا۔ کھیل ویکھ کایا مکانا،

جگت کعبیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا بھگت رہے نہ کھئے بیگانہ، گانا اپنا دینا سُنائیا۔ تیرا کھیل دو جہاناں، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنی کار کھائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ میں تیرے در کراں سلاما، نمستے نموں کہہ کے سیس جھکائیا۔ تُوں آد جُگادی شاہ سُلطانا، شہنشاہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ اپنی دھار کلا، کلکاتی ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا پُورا ہون والا اللہ، اللہ اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جگت جہان چُھن والا پلا، ساتھی سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جگت وکار چڑھیا دلا، دہ دشا ویکھ دُباٹیا۔ دَویتی میٹے کھئے نہ سلا، صلح کُل نظر کھئے نہ آتیا۔ جو سندیسہ جُگ چوکڑی گھلا، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ اوس دا سب نُوں دے دے پھلا، پھلیبھوٹ ویکھ وکھائیا۔ تیرا جگت جہان ہویا جھلا، جھلک اپنی کر رُشنائیا۔ تیرا بھگت رہے نہ اِکلا، بھگون ہو کے میلا لیتا ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگون، تیرا لہنا دینا لیکھا جلاں تھلاں، جل تھل مہیئل محبوب ہو کے محو اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔

★ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹاریسی مدھ پردیش ★

سَتجُگ کہے پرہہ ساچا نام دے سلوک، صلح کُل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صفتاں وچ گاون چوڈاں لوک، چوڈاں طبق راگ الاٹیا۔ چوڈاں ودیا رہے نہ سوچ، چوڈس چوڈاں چند کر رُشنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی مٹا ہرکھ سوگ، چنتا غم دینا گوائیا۔ بوئے ہنگتا رہے کوئی نہ روگ، کوڑ کُریارا پندھ دینا مُکائیا۔ جن بھگتاں کٹ وچوگ، پڑدا دئی دینا اُٹھائیا۔ میلا میل دُھر سنجوگ، آتم پرماٹم گنڈھ پوائیا۔ دینی پئے نہ کیسے نُوں موکھ، مُفت اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچے نام دی دے کے چوگ، چار ورن بنانا بھین بھائیا۔ گرُمکھاں ہردا دینا سودھ، ودی سُدی لیکھا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ ست دا دے گیان، اگیان اندھیرا دے مٹائیا۔ سُرتی شبد دھرے دھیان، من چنچلتا چلے نہ کھئے چُٹرائیا۔ سنت سہیلا ڈھولا گان، تُوں میرا میں تیرا آتم پرماٹم دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ شرع رہے نہ کھئے شیطان، لیکھا پچھلا دینا مُکائیا۔ تیرا جلوہ نُوں ہووے مہان، پرکاش تگاں خلق خُدائیا۔ تُوں جودھا سُو رپر نوجوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ تینو جھکدے زمیں

اسمان، ین سجدے سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں ہو مہربان، نگاہ مہر اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد
ایکا گھر وسائیا۔ ستجگ کہے پرہ تیرے نام دا وجے ڈنکا، خبر دو جہان سنائیا۔ سوادھان کر راؤ رنکا، شاہ سلطان لے اٹھائیا۔ دین
دنی دا پھیر دے منکا، ممتا من رہے نہ رائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ مان دواؤنا ساچے سنتا، جو
منگن تیری سچی سرنائیا۔ تُوں بودھ اکادھا بن پنڈتا، پاربرہم برہم نراکھڑ شبد کر شنوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی من دا، منسا من
ہی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو
بھگوان، ڈنکا وجے تیرے جس دا، پڑدا کھل جائے نیر اکھ دا، پرتکھ سوچھ تیرا نور نظری آئیا۔

★ ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ٹوپن رام دے گرہ اٹاریسی مدھ پردیش ★

پُرکھ اکال کہے سُن دسترہ بیٹے رام، رمتے دیاں جنائیا۔ لہنا لیکھا ویکھ کام، کرنی دا کرتا آپ سمجھائیا۔ دھرنی دھول ویکھ گرام،
ین اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اپنے مِتر پیارے پہچان، پڑدا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا لیکھا دے
جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھ بناسی پنچبٹی، رام رامے دیاں جنائیا۔ دھرنی دھول کہے جتھے اداسی دی ہندی سی ہٹی، ویراگی تیاگی
نال ملائیا۔ دھرم دی کردے کھٹی، کھٹکا اندروں باہر کڈھائیا۔ ایہ کھیل اگمی اچھی، اچھی طرح پرہو ڈرڑائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہیا رام ویکھ اپنا ٹکانا، رمنیک دیاں جنائیا۔ جس تُوں کہندے
پیابانا، بیج نظر کھئے نہ آئیا۔ ہندا سی سنج مسانا، آسن سچ نہ کھئے سہائیا۔ کھیل اگم مہانا، لیکھ لکھت نہ کھئے وڈیائیا۔ دسے نہ کھئے
نشانہ، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہ کھیل سری بھگوانا، پرم پُرکھ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا
حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن رام آرس، عرشی ہو کے دیاں جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول کرے سفارش، شہادت وچ گواہیا۔
شبدی لیکھ دسے عبارت، حُکمی حُکم اک ڈرڑائیا۔ تیاں کول ہندا سی اک پارس، ویراگی تیاگی مل کے وجے ودھائیا۔ اک دن آندھی
آئی نال بارش، ہوا زور نال چلائی۔ مہا کھیل ہویا بھیانک، پرہو اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہناں دی رسین گمی اچانک، لہیاں ہتھ کسے

نہ آیا۔ جس نوں رکھدے ہتھ امانت، پلّو گئی چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔
 پُرکھ اکال کہے رام ویکھ پچھلی لیلّا، بن لالچ دیاں جنائیا۔ ٹوں چھڈ جگت قبیلہ، بھجیا واہو داہیا۔ بینڈا پنڈھ مکا کے میلان،
 کوساں یوجناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ چھڈ ضلعے تحصیلان، آیا واہو داہیا۔ ایتھے بسرام کیتا اک مہینہ، سپیا لکشمین نال وڈیائیا۔ سوہنا بنایا
 جینا، جیون جگت سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ اودھر پارس گیا گم، آندھی چھپر
 چھنّ بلائیا۔ سادھو تے رہے گھنم، ممتا من للچائیا۔ لے گیا کون، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اڈیا کپڑی پون، اپنا روپ بدلائیا۔ کس نے کیتا
 دمن، اپنے وچ چھپائیا۔ کھلوتے وچ چمن، بغیچہ اک سُہائیا۔ اندر نہ آوے امن، کلپنا وچ گرلائیا۔ پرہ دے کولوں سارے منگن،
 انتر انتر دھیان رکھائیا۔ بنا پارس توں سارے ہو گئے نگن، وست کول رہی نہ رائیا۔ جاں ویکھیا نرگن جوتی لگی جگن، نور ہویا
 رُشنائیا۔ تے ہو گئے مگن، مستی وچ وڈیائیا۔ رام دا کیتا بھجن، بھجن وچ رام نظری آئیا۔ جس نے انتر نرت پارس دا وکھایا وزن،
 لگ ماتر نہ کھئے رکھائیا۔ کہن لگا بدن، نیتر نین دُہائیا۔ کپڑا کریئے یتن، پارس لبھیئے کپڑی تھائیا۔ اودھروں رام آگیا، نیڑے آ کے لگا
 ہسن، تالی دتی وجائیا۔ اپنی کایا دا کھول کے ویکھو کفن، پارس کس دے اندر نظر آئیا۔ جاں تتاں تکیا اک دوجے دے انتر نرت
 ویکھن، اپنا نظر کیسے نہ آئیا۔ غصے وچ رام دے چرناں اُتے لگے لیٹن، رو رو دتی دُہائیا۔ رام نے کہا اک دوجے دے کڈھو وچوں
 پیٹن، سہج نال سمجھائیا۔ میں آیا پردیسی پردیسن، اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ رہیا
 رنگائیا۔ اک نے تکیا پارس دوجے دے اندر، سوہنا نظری آئیا۔ دوجے نے تکیا تیجے لکایا اپنی کندر، بیٹھا تن وچ چھپائیا۔ تیجے نے
 ویکھیا سانوں مورکھ بنا کے ڈنگر، اپنے پیٹ رہیا ٹکائیا۔ اک پارس ہن اسین تے لگے ونڈن، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اک دوجے نوں
 لگے پھنڈن، کیتی مار کٹائیا۔ رام پرے ہو کے کھلو گیا بوٹے کول چندن، پاسا گیا بدلائیا۔ جس ویلے لڑ لڑ کے لگے کہن، اپنا بل
 گوائیا۔ کٹ کٹ کے لگے ہمبن، باہواں لئیاں تھکائیا۔ دندیاں لگے چبن، دند دنداں اُتے گھسائیا۔ نشان پے گئے اُتے بدن، کھل لہو
 نال بھرائیا۔ غصے وچ لگے اگن، اگنی تت جلائییا۔ اک دوجے نوں لگے وڈھن، سادھو مت دتی گوائیا۔ اک دوجے دے پچھے لگے
 بھجن، تھن واہو داہیا۔ ایہ ویکھ کے سیتا لگی ہسن، اشارہ رام ول کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل اپنے

ہتھ رکھائیا۔ رام کہا سیتا کر دھیان، تینوں دیاں جنائیا۔ ایہہ بھگتی والے جوان، گھر بار چھڈ کے بیٹھے آسن لائیا۔ تُوں ویکھ ہو
 حیران، کی کی کار ورتائیا۔ انہاں اندر ممتا دا شیطان، سب تُوں رہیا لڑائیا۔ کایا مایا دی بنا دکان، پارس اندر بیٹھے چھپائیا۔ کر سکے
 نہ کھئے پہچان، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا وکھائیا۔ سیتا ویکھ سنسار
 جگت، جگت دیاں جنائیا۔ سیتا کہا پرہو جو تیرا نام چدے پھیر وی تیرے بھگت، کیوں بھرماں وچ بھلائیا۔ جنہاں تیرا تیرے کول
 آ کے کیتا درس، کیوں اگنی آگ لگائیا۔ کیوں نہیں کردا ترس، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ جس کارن رہے بھٹک، اوہ سنسا دے چُکائیا۔
 رام نے تگیا اُپر عرش، نگاہ لئی اٹھائیا۔ پھیر نیوں کے اُپر فرش، سپس دتا جھکائیا۔ سیتا ایہہ میرا نہیں دسدا فرض، انہاں دی
 اندروں کراں صفائیا۔ تیری منظور کر کے عرض، رام دے رام کول دیاں پُچائیا۔ جس ویلے کلجگ انت آپ آوے اُتے دھرت، دھوئل
 اُتے ڈیرہ لائیا۔ انہاں دا لہنا دیواں لیکھا پورا کراں قرض، مہربان سر اپنے ہتھ ٹکائیا۔ سیتا کہا رام کی کھیل دسیا اچرج، اسچرج
 دے جنائیا۔ پرہہ تُوں پینی غرض، کس کارن پھیرا پائیا۔ رام کہا اُس دے کول جگ جگ بھگتاں دی فرد، کلجگ انت سب دا لیکھا
 دئے مُکائیا۔ سیتا پھیر کیتی عرض، مستک چرناں اُتے ٹکائیا۔ کس بدھ ایتھے آوے پرت، پت پریشور بے پرواہیا۔ رام کہا لہنا دینا
 پورا کرنا ایہہ اُس دی اپنی غرض، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ کیسے دا ہون نہ دیوے حرج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ سیتا کہے رام ایہہ تیرا نام پڑھدے، نالے رام رام دُہائیا۔ تیرے ساہمنے کیوں لڑدے، کیوں پڑدا بیٹھا
 پائیا۔ کیوں جھگڑے پوائے انہاں دے گھر دے، کایا مندر اندر پارس اک دُو جے دے اندر دتا وکھائیا۔ رام کہا ایہہ لہنا دیوے کلجگ
 کل دے، پُرکھ اکال رہیا درڑائیا۔ کجھ لیکھے دسدے باؤن دوارے بل دے، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ سیتا کہے رام انہاں تُوں دے مت، اگنی تت بھجھائیا۔ رام کہا تُوں ویکھ مار جھات، پڑدا
 پڑدے وچوں چُکائیا۔ جان تگیا کلجگ دسدی اندھیری رات، ستجگ ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ رام دا دسے کوئی نہ داس، رمیا رام
 نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت دسے بدمعاش، بدی سارے رہے کھائیا۔ پھیر سیتا نے تگیا اُپر آکاش، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ دُھر
 حُکم دتا پُرکھ ابناش، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ سیتا انہاں تئاں دا سریر ہونا ہُن ناش، رام سواس سواس میرے وچ ٹکائیا۔ پھیر

جنم ہونا لوک مات، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے لہنا دینا لیکھا میٹاں سرب حساب، گنتی گنت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بن
 اکھراں تون میرے چرن رے کتباں، کتب خانیاں وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کھیل رہیا
 بنائیا۔ سینتا کہے کس بدھ پرہہ دیویں سوغات، نام اپنا دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ سب کچھ میرے ہاتھ، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔
 پھیر ویکھاں ایہہ پرہاس، جنگل جوہاں ڈیرہ لائیا۔ کلجگ ہووے اندھیری رات، نرگن نور کران رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دئے چکائیا۔ سینتا کہا رام سنی اکتھ کہانی، کہن کچھ نہ پائیا۔ آئی اگئی بانی، بان نرالا دتا لگائیا۔
 جتھے ترنتے سنج مسانی، مانو نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم پرہہ کھیل کرے مہانی، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ انہاں تتاں دی ترے گن نال
 پرگٹاوی نشانی، مایا موہ وچ وڈیائیا۔ ایہہ پارس اپنی کرے شیطانی، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ انتر نرنتر سب دی جنائے بے ایمانی،
 ثابت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پھیر کار کرے پاربرہم پت پریشور محبوب ہو کے مہربانی، محو اپنا رنگ رنگائیا۔ جو آد جگاد جگ
 چوگری لکھ چوراسی جان جانی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاون تھائیا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا باہر قلم کافی، شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک درڑائیا۔ رام کہا سینتا ویکھ اگئی چنہ، چرناں وچ دھیان لگائیا۔ سبھاگ دہارا
 بائی جیٹھ دا دن، رام سینتا دتا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال جس کھیل کرنا بہن بہن، بھڑی رین وڈیائیا۔ ترینا دوپر کلجگ تیجے جگ جھگڑا
 رکھنا تن دن، دوس رین ویکھ وکھائیا۔ پوربلا لیکھا جنم دا کرم گن، لہنا دیوے تھاون تھائیا۔ نام پیمانہ ساچا نام لے من، منتی اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ رام کہا سینتا ہن رام دا بناس، بستی نظر کھئے نہ
 آئیا۔ پھیر کھیل پُرکھ انباش، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ہن پارس دا خواب، پھیر مایا وچ لڑائیا۔ دوہاں دا حساب، اپنے ہتھ رکھائیا۔
 بھگتاں دا سادھوآں تون بدل کے رواج، روادار ایکائے کرائیا۔ انتر کھول کے جاگ، آلس باہروں دئے مٹائیا۔ اوسے دا حصہ اوسے دا
 بھاگ، اوسے دے ہتھ پھڑائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا انت سب دا کرے بے باق، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ تن وجود ماٹی لیکھے لائے خاص،
 خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ سینتا ہن تیرے وینہدیاں ایہہ سادھو چھڈ گئے سواس، پھیر جیونڈیاں بخش کے اتفاق، مارگ اپنا اک
 چلائیا۔ رام کہا میرا رام میرا کرے بھوکھت والا پورا واک، بھگوان نال ناتا جوڑ کے اپنا بھگتی ساک، سجن ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کر حساب، جگت جگ دے ویکھ کھاتے تے روکڑ، پہلے دن صاف کرائیا۔

☆ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سنت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ☆

کرم کہے پرہ ملے ایک نہکرمی، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مکائیا۔ سچ دوار دی بخشے سرنی، چرن دھول وڈیائیا۔ ڈھر دے نام دی پٹی دسے پڑھنی، سکھیا اکم سنائیا۔ منزل نرگن دسے چڑھنی، جگت پنڈھ مکائیا۔ نیتر کھولے ہرنی پھرنی، فرنے من بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرم کہے پرہ ملے ایک نہکرمی، نہکرم رہن کھئے نہ پائیا۔ نام ندھان دیوے اکمی بانی، بان نرالا تیر چلائییا۔ امرت رس دے کے ٹھنڈا پانی، اگنی آگ دئے بھجھائییا۔ ست دھرم دی دے نشانی، نشانہ اگلا دئے جنائیا۔ جتھے جگے جوت نوری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ منزل حق دسے آسانی، پڑدا محبوب دئے اٹھائییا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے جسمانی، جسم ضمیر دئے بدلائییا۔ بودھ آگادھ دس اکتھ کہانی، دھن راگ اک اُچھائییا۔ جھگڑا مکا کے چارے کہانی، خالص اپنا رنگ رنگائییا۔ ہر گھٹ انتر ہو کے جان جانی، ہرجن اپنے میل ملائییا۔ ایک دیوے ڈھر دا پد نربانی، نرویر ہوئے سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میل لائے ملائییا۔ کرم کہے پرہ ملے پرم پُرکھ جگ میتا، جیون جگت دئے بدلائییا۔ نام ندھان دئے انڈیٹھا، سندیسہ اکو اک جنائیا۔ اندرون بدل من دی ریتا، رستہ رہبر دئے وکھائییا۔ جگت واسنا من جائے جیتا، چنچل چت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا نام دس حدیثا، حضرت ہرجو کرے پڑھائییا۔ رنگت چاڑھ رنگ مچھٹھا، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ ساڈھے تین ہتھ تین نہ دیوے انگیٹھا، امرت میگھ اک برسائییا۔ ست دھرم دی دس کے ریتا، رستہ اکو دئے وکھائییا۔ جتھے نہ کوئی مندر نہ مسیتا، مصلا پڑھ نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ کرم کہے پرہ ملے نر نریشا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، نت نوت اپنی کار کھائییا۔ جن بھگتاں دیوے نام سندیسہ، ڈھر فرمانا اک درڑائییا۔ جنم جنم دا میٹ کے لیکھا، کرم کرم دا گیڑ کھائییا۔ سچ دوار دا بن کے نیتا، نیتر اندرون دئے کھلائییا۔ سچ دوار وکھائے اپنا دیسا، جتھے

اِکو نُورِ جوتِ رُشنائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد پڑدا آپ اُٹھائیا۔ کرم کہے جے مل جائے پاربرہم پرہہ داتا، دیاوان دیا کھائیا۔ چرن کول بندھائے ناتا، سگلا سنگ رکھائیا۔ پوری کرے آسا، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ رہے نہ کھئے نراسا، نہچل دھام سُہائیا۔ کر جوت پرکاشا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ میں ست سچ کر کے اکھاں، کرم کہے، بن پُرکھ اکال کرم دا کرم نہ کھئے مٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی اوسے دی گاوے گاتھا، صفتاں وچ دوس رین ڈھولے گائیا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ سمراثا، انترجامی وڈ وڈیائیا۔ سدا سہائی ناتھ اناتھا، غریب نائیاں گود اُٹھائیا۔ جاگرت سووت کرے باتا، شبدی شبد حکم ورتائیا۔ سو کلجگ انت میٹے اندھیری راتا، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ جنہاں گرمکھاں پریم پریتی اندر مٹیا اکھا، کرم ککرم دا لیکھا دئے مُکائیا۔ چرن کول دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ انتر آتم دے شاباشا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کرم کہے میں وی نیوں نیوں ٹیکاں ماتھا، مستک چرن کول چُھائیا۔ جنہاں صاحب ستگر پُرکھ اکال ملیا چھیل چھیل بانکا، پاربرہم پت پریشور دھردرگاہیا۔ تنہاں کوئی توڑ نہ سکے ناتا، ناتواں ہو کے نر نرائن وچ سمائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں پچھے لوک مات مارن آیا واٹا، وٹاندرے وچ گر اوتار پیغبراں لیکھا دئے مُکائیا۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

انت بینتی سُنے ارداس، لیکھا اردھ اُردھ مُکائیا۔ کِریا کر سرب گنتاس، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ گوبند بوٹے دی شاخ، نکئی جہی نظری آئیا۔ جس نے پُر اند دتا ساتھ، انت ماجھے والیاں نال گیا مُکھ بھوائیا۔ آخری گیا اکھ، انتر انتر اندر اک جنائیا۔ گوبند جوڑ کے دوویں ہاتھ، دُوروں سیس دتا نوائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گوبند کہا میرا تتاں والا وچھوڑا، وچھڑ وچھڑ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دا میرے نال بنیا جوڑا، جوتی شبدی کھیل کھلائییا۔ اوس ویلے بھلیاں نوں پھیر موڑاں، اپنے رنگ رنگائیا۔ تسیں چھڈ کے چلے کلغی توڑا، بازاں والا باز نظر نہ آئیا۔ جس ویلے کھیل کیتا دوہرا،

نرگن ہو کے نرگن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سررُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ سیکھ کرپا تیرے نال جھلیا دکھ،
 دکھاں وچ ڈہائیا۔ جھلی نہ جائے بھکھ، بھکھیاں نہ کھئے رجائیا۔ موڑ کے تیتھوں مکھ، بھجے واہو داہیا۔ اوٹ رکھ ابناشی اچت، آسا
 ہور ودھائیا۔ گوہند ہس کے کہا تسیں آتم دے میرے پت، پرمیشور دا میلا سہج سُبھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا نال رکھاواں ابناشی اچت،
 چیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ تہانوں آونا پئے پھیر ماتا ککھ، رکت بوند وند وندائیا۔ گوہند تہاتھوں رہے لک، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔
 ابناشی کرتا انت اخیر اپنی گودی لئے چک، چم درشٹی دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ اپرادھی رہن نہ دیوے کھئے ست، ستیاں آپ اٹھائیا۔
 اُجل کر کے مکھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سررُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ گوہند کہا تسیں دے کے
 چلے پچھا، پچھا یاد کیسے نہ آئیا۔ کچھ لیکھا ویکھو سگریو نال تہاڈی اچھا، راما لیکھ جنائیا۔ اگلا بھیو کیسے نہ دسا، پلؤ رہے
 چھڈائیا۔ گوہند کھیل نہیں کوئی نکا، بچیاں والی وند نہ کھئے وندائیا۔ تہاڈا میرے نال پے گیا حصہ، گرسکھ ہو کے کند بدلایا۔ جس
 ویلے میرے نال آوے پُرکھ اکال ڈھر دا پتا، پت پرمیشور شہنشاہیا۔ جوتی جوت سررُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم
 ورتائیا۔ گوہند کہا گرسکھ رہے نہ کھئے بھلیکھا، بھلیاں دیواں جنائیا۔ پُرکھ اکال جانے ڈھر دا لیکھا، دوسر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ماجھے
 والیو جس ویلے پرگٹ ہویا ماجھے دسا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ پھیر ویکھ دس پردیسا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ پورب رکھ
 چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ انت اخیر کر کے بیتا، ہتکاری اپنے رنگ رنگائیا۔ شبدی دھار بن کے کھیوٹ کھیٹا، جگت ساگر
 پار کرائیا۔ جو گوہند دا گرسکھ بن کے بنیا بیٹا، ناتا پتا پوت جنائیا۔ اوس دا اتم لا کے لیکھا، لیکھ وچ ٹکائیا۔ لاج رکھکے مچھ
 داہڑی کیسا، قسمت قسمت وچوں بدلایا۔ آتم دھار وکھا کے سچکھنڈ ساچا دسا، گھر اکو اک سہائیا۔ جتھے گوہند رہے ہمیشہ،
 نہ مرے نہ جائیا۔ کرتار سنگھ کھتری پت پچھلا وڈے گھر دا سیٹھا، بھے وچ پلؤ آیا چھڈائیا۔ جوتی جوت سررُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکو بن کے ڈھر دا نیتا، نت دے وچھڑے میل
 ملائیا۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ تِواری لال دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

گوبند کہے میری دھرم دی دھار شرط، شریعت نظر کھئے نہ آئیا۔ نوٹ آواں پرت، پت پرمیشور میل ملائیا۔ بھاگ لگاواں دھرنی دھرت، دھول دھار درڑائیا۔ کھیل کران اسچرج، اپنی کار کھائیا۔ سوریپر مردانہ بناں مرد، مدد اور نہ کھئے رکھائیا۔ پچھلے جنم دی کڈھکے فرد، فیصلہ دھر دا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ سو کہے میرا لیکھا سدا انادی، اند بنودی آپ کرائیا۔ میری دھار ہووے سادی، سدھ سادھک ویکھ وکھائیا۔ میرا نام ہووے راگی، انراگی راگ سنائیا۔ میری مُحبت ہووے شادی، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ میرا جیکارا ہووے ڈھاڈی، دھر دا تال وجائیا۔ میرا رکھوالا ہووے گاڈی، جس نوں گاڈ کہے لوکائیا۔ جھگڑا مُکاواں ماضی، پورب ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جاناں قاضی، کتباں ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھرنی ویکھاں اراضی، زمیں خاک پھول پھلائییا۔ جگ جگ ویکھاں بازی، بازاں والا ویس وٹائییا۔ آسو سوہے تاجی، تاجاں والے دئے کھپائییا۔ منوآ رہے کھئے نہ غازی، غضب ویکھے جگت لوکائیا۔ سچ دوارے دا بن کے حاجی، حضرت ہو کے پھول پھلائییا۔ مانس دھار بن نمازی، سیس جگدیش اک جھکائییا۔ سجدہ دس آدابی، ادب نال وڈیائییا۔ تار ستار ربابی، احباب اک جنائیا۔ لہنا دینا توڑ عشق حقیقی مجازی، مزہ اکو نام چکھائییا۔ گرمکھ رہن دیواں نہ کوئی داغی، دُرمت میل کران صفائییا۔ میرا کھیل پرہ دے نال آدی، انت اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈا ویکھ وکھائیا۔ گوبند کہے ایہ دھرتی بھومی، بھومکا اک سرنائیا۔ ایتھ رہندا سی اک نجومی، شاستر گیاتا آپ اکھوائیا۔ رام نام دا بن قانونی، قاعدہ جگت وچ وڈیائییا۔ صفت لیکھا سی مضمونی، مجھواں اکھراں والا بنائیا۔ اوہنوں جھلک ملی معمولی، بے پرواہ دتی وکھائیا۔ ویکھ کھیل اصولی، اصل رنگ رنگائییا۔ جس دا حکم نہ کدے ادولی، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ نجومی سی اک براہمن بڈھا، نام شیکھا نظری آئیا۔ دوہاں پیراں توں سی دڈا، اوندھا ہو کے جھٹ لنگھائییا۔ چھوٹا جہا سی جھگا، نو ست ہتھ وند وندائییا۔ اوبدے وچ سی مورت بڈھا، بڈھے سیس نوائیا۔ راہ لہے گجھا، انتر دھیان لگائییا۔ اچانک گوبند آ گیا بھکھا، کھان پین نہ مکھ لگائییا۔ نیڑے آ کے ویکھیا دُکھا، درد وچ کُرائیا۔ نجومی کہہ کچھ میتھوں پُچھ لے پُچھا، تینوں دیاں سمجھائییا۔ کیوں رکھی داہڑی

مُچھا، کیسا نال وڈیائیا۔ تیرا سوہنا سُشیل جُسا، سڈؤل سوہبا پائیا۔ کِس کارن ایتھے پُجا، بھجیا واہو داہیا۔ میتھوں بھو لے لے گُجھا، پردہ دیاں اُٹھائیا۔ جے تُوں سَتگر ہوویں اگھا، اُگن آتھن تیری سرنائیا۔ مینوں تُکر دے دے سُکا، کیوں بُکھیا بُکھیاں رہیا ستائیا۔ جاں مینوں ہس کے کہہ دے تُوں بڈھا نہیں میرا پُتا، بچیاں وانگ گود بُکائیا۔ ویکھیں میرے بچن دا کریں کدے نہ غُصہ، غُصے والی نہ اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گوبند کہے کی کہندی تیری پتری، پاتر دے بتائیا۔ مینوں دس میں براہمن کہ کھتری، کہ شوڈر ویش نظری آئیا۔ میں کپڑی چلاواں ہٹری، کون وست بُکائیا۔ کون اُٹھاواں گٹھڑی، بوجھل سپس بُکائیا۔ کون تولاں تگڑی، ترازو دینا سمجھائیا۔ نُجومی کہا میں سمجھ گیا تیرے بچنیں، جو امولک رہیا سُنائیا۔ آہ لے میری رکھڑی، تیرے ہتھ تند بندھائیا۔ تُوں جانا دیس دکھنی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ویکھیں ایہہ بھومی نہ رہ جائے سکھنی، چرن دھوڑ دینی شاہیا۔ نُجومی لکیر کھچ کے کہا قول دے کے پھیر ٹپنی، آگے قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ گوبند کہا میں ضرور تیری پیج رکھنی، سر اپنا ہتھ بُکائیا۔ تیرے پچھے ایہہ نگری اک وسنی، اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ گوبند کہا ایہہ نگر وسے کھڑا، کھڑکی تیری دیاں گھلائی۔ جس تھان تے تیرا ڈیرہ، پھیر آواں چائیں چائیا۔ اک ڈھئیے دا وچ گیڑا، لیکھا دین دُنی بنائیا۔ پھیر کراں حق نیڑا، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ نال پُرکھ اکال ہووے میرا، محبوب دُھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑ ہووے اندھیرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ نُجومی کہا میں سنی کتھا کہانی، رسنا سوہنی جہوا گائیا۔ مینوں دسے اگئی کہانی، دُھر دا راز جنائیا۔ میں بڈھا پردھ جگت جیو پرانی، پران چھڈ کے ناتا تتاں ہووے جدائیا۔ کوئی منزل دس آسانی، سہج نال سمجھائیا۔ جس ویلے میرا لیکھا مکے جسم جسمانی، کِس بدھ اسمانی ملے نُور الاہیا۔ میں چاہندا جے پھیر ملے تے میری پردھ توں ہووے جوانی، جوبن ونا نظری آئیا۔ گوبند کہا مستک دھوڑ دی لا نشانی، نشان اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوبند کہا سُن اک آخیری باقی، باطن دیاں جنائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، جو میتھوں رہیا کرائیا۔ جس ویلے ہووے اندھیری راتی، کلجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا جنم ہووے پھیر لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ تیرا لہنا دینا میرے نال میٹھے پُرکھ ابناشی،

ابناشی کرتا جھولی پائیا۔ ایسے دھرتی نون لگے بھاگ، بھگت بھگوان نظری آئیا۔ جتھے جگدا نہیں کوئی چراغ، چراگاہاں وچ ہوئے
 رُشنائیا۔ اُس دا لہنا دینا پورب دینا آج، عاجزاں ویکھے تهاؤں تھائیا۔ نِجومی پردھ دا تتاں والا بدل کے سماج، سِکھیا اپنی اک
 سمجھائیا۔ تون میرا میں تیرا اکو لینا ارادھ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری سادھناں لوان سادھ، ست ست وچ سمائیا۔ پچھلے جنم
 دی داد، پورب رہیا ورتائیا۔ نِجومی دا نات، تواری دا ساک، شبد دی گاتھ، کرم دی آس، دھرم دی راس، گوہند دی شاخ،
 لیکھے لا سرب گنتاس، گنوتنا دیوے مان وڈیائیا۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جگندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

ملے وڈیائی صاحب ہر سنگت، پُرکھ اکال دین دیا کھائیا۔ نام اگئی چاڑھے دُھر دی رنگت، پاربرہم پت پرمیشور دُھر
 دا رنگ رنگائیا۔ جگت واسناکٹ کے بھکھ ننگت، نام ندھان وست امولک جھولی آپ بھرائیا۔ کوڑی کیریا گڑھ توڑ کے ہوئے
 ہنگت، پاربرہم برہم میلا لے ملائیا۔ جن بھگت سہیلے اُپجا کے دُھر دے سنت، گُرمکھاں گُر گُود ٹکائیا۔ دھرم ملاواں نار
 کنت، آتم سیج سہنجی سوہا پائیا۔ جتھے تون میرا میں تیرا اکو چھنت، سوہنگ راگ اناد سُنائیا۔ ست دھرم بنائے بنت، کوڑی
 کیریا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی کار کرے کرتار، ہر
 کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، چوکڑی اپنا حُکم چلائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، تن وجود وجے ودھائیا۔ سنت
 سہیلا کر کے خبردر، بے خبراں اپنی خبر جنائیا۔ پورب جنم دا دے ادھار، لیکھا آپ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت ہوئے وڈ وڈ بھاگ، وڈ بھاگی پُرکھ نرنجن پائیا۔ مات دپیک بُجھا جگائے
 چراغ، نرگن نرور نور کر رُشنائیا۔ جن بھگت میٹ کے کوڑا پاپ، پتت پاپی گود اٹھائیا۔ ساچے منڈل دس کے راس، سرتی شبدی
 گوپی کابن نچائیا۔ گُر اوتار پیغمبراں پورا کر کے بھوکھت واک، لہنا دینا دُھر دا کھوج کھوجائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا وڈ

وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے گھات، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ جن بھگت پوری کرے آس، ترسنا کوڑی میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوراسی پون سواس، گراس گراس گنتی دھر دی وچ جنائیا۔

★ ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کریال سنگھ دے گرہ اگرہ ★

ہتھ جوڑ کری نستے، نمو نو سرنائیا۔ پُرکھ اکال پا اگتے رستے، مارگ اکو دینا درسائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وسدے، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ اکو تیرا نام جیدے، دو جا راگ نہ کھئے سنائیا۔ اشارے نہیں کوئی اوتھے اکھ دے، دُھن دُھن وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر سچ دینا وکھائیا۔ ہتھ جوڑ انتر کیتا دھیان، دھیان دھیان وچ لگائیا۔ کریا کر سری بھگوان، پاربرہم تیری سرنائیا۔ شبد ناد دے دُھنکان، انراگی راگ سنائیا۔ بھاگ لگے کایا سچ مکان، کعبہ اکو دینا سہائیا۔ تیرا نور ملے مہان، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا چڑھائیا۔ ہتھ جوڑ کیتی بندنا، ڈنڈاوت بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دے اندنا، آتم پر ماتم وچ سائیا۔ نوری جوت چمکے چندنا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ ست دوارا ملے لنگھنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اوبلا دینا اٹھائیا۔ ہتھ کہن اسان کیتی ڈنڈاوت، سیس جگدیش جھکائیا۔ من رہے نہ بغاوت، کلپنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ صاحب سوامی ساچا نام کر سخاوت، وست امولک اک ورتائیا۔ تت وکار رہے نہ عداوت، جھگڑا کوڑ دینا چکائیا۔ آتم تیری امانت، پنجان تتان وچ رکھائیا۔ کریا کر صحیح سلامت، تیری اوٹ تکائیا۔ کوڑی رہے نہ کھئے علامت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ بخش اک سرنائیا۔ ہتھ جوڑ کہن اسیں کیتا سجدہ، پروردگار نور خدائیا۔ جس دا دو جہان بردا، بندگی وچ بندے رہیا بنائیا۔ سو لیکھا جانے کایا ماٹی گھر دا، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ سکھ دے کے امرت سروور ساچے سر دا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ مایا ممتا موہ وکار چکے پڑدا، ہوئے ہنگتا گڑھ

ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سُہائیا۔ ہتھ کہے اسیں جُڑیا ویکھیا گھر سُہنجنا، وِجی حقیقت حق
 ودھائیا۔ لیکھا جانے آد نرنجنا، پاربرہم پت پرمیشور اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دیناں ناتھاں درد دُکھ بھے بہنجنا،
 بھو ساگر پار کرائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن دھار بنے سَجنا، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔ چرن دھوڑ امرت رس دیوے بن رسنا
 چکھنا، جہوا گن نہ کھئے جنائیا۔ اوہناں دی لیکھے لگے بندنا، جنہاں نے اکو دوارا منگنا، پاربرہم پت پرمیشور سیس جگدیش
 جھکائیا۔ ہتھ کہن اسیں جُڑ کے کیتی صلاح، مشورہ اک پکائیا۔ ویکھو کھیل بے پرواہ، کی کرتا کار کرائیا۔ کِرپال وچ بنا گواہ، جو
 شہادت دئے بُھگنائیا۔ کِرپا کرے آپ مہرواں، محبوب نور الاہیا۔ جو در تے گئے آ، عاجز بن کے سوبھا پائیا۔ تنہاں قبول ہووے
 دُعا، رحم وچ وڈیائیا۔ سُتیاں جگت جاگدیاں سب توں درس دئے دکھا، جو نیتر لوچن درشن پائیا۔ ہتھ کہن ساڈا مستک نال ناتا
 لیا بنا، اگلا سنگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہتھ کہن ساڈی انتر اکو آس، آہستہ
 آہستہ دئے سُنائیا۔ جو در تے آئے سب دا دُکھڑا کرنا ناس، روگی رہن کھئے نہ پائیا۔ اک لکھ اسی ہزار بھوت پریت تیرے داس،
 چوڑاسی وچوں ونڈ ونڈائیا۔ سب دا لیکھے لاؤنا سواس سواس، پوَن پوناں نال جُڑائیا۔ ہتھ کہن سُہنجنی دسے اج دی رات، رُڑی
 پرہ دے نال مہکائیا۔ جس آتم پر ماتم بنائی اپنی ذات، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی پُرکھ ابناشی آسا منسا سب دی پور کرائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دلی ★

سَتَجُگ کہے پرہہ دس اکم سلوک، سوہلا سوہلیاں وچوں وڈیائیا۔ میں سناواں لوک پرلوک، پرم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جھگڑا مُک جائے چرچ پوپ، پیچیدہ پوشیدہ راز دینا کھلایا۔ کیوں بنیا رہوں رُوپوش، جُگ چوڑی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ساچی نام خُماری دے مدہوش، مدھر تیری کار کائیا۔ کوڑی سمجھ رہے نہ سوچ، بُدھ ویش دینی وڈیائیا۔ جو تیرا درشن رہے لوچ، لوچن نیناں نال ملائیا۔ پیار مُحبت دے کے مَوچ، مَوجودہ ہو کے میل ملائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے کوئی نہ روگ، دُکھیاں درد دینا وندا ئیا۔ بن تیری چرن دھوڑی اور رہے کھئے نہ جوگ، جُگتی دو جہان جنایا۔ نرگن دھار بخش کے اوٹ، اوڑک سارے لے ملائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرے نام دی لگے چوٹ، چوٹی چڑھ کے لے اُٹھایا۔ کوڑی کریا کڈھ کھوٹ، کھرے اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا دینا کھلایا۔ سَتَجُگ کہے پرہہ کھول دے اپنا جندر، دلبر بھنڈارا دے ورتائیا۔ پڑدا لاه دے اندر، انتشکرن دے بدلائیا۔ ساچا تن سُہا کے مندر، من مندر ڈیرہ لائیا۔ تیرا پرکاش ہووے اندھیری گندر، نرگن نور کر رُشنایا۔ جن بھگتاں جانا پئے نہ وچ جنگل، جوہ کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے در دے وڈیائیا۔ سَتَجُگ کہے پرہہ تیرا ہووے اکو گیت، گیتا گیان لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھکنا پئے نہ کیسے مسیت، مسلا حق دینا سُنایا۔ تیرے چرن لگے پریت، پریت ہو کے دینی وڈیائیا۔ سب دی بدل دے نیت، نیتوان اک ہو جائیا۔ جھگڑا مُکا دے ہست کیت، کٹاکش اپنا نام رکھایا۔ دین دُنی ہووے بھہ بہت، بھہ بھو چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ پچھلی کوڑ دی میٹ دے لیک، لائن اپنی دے وکھایا۔ گر اوتار پیغمبران بدل دے تواریخ، تریک اپنی اک سمجھایا۔ تیرے در تے منگدا بھیکھ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری آسا منسا پوری کر اُمید، آمد وچ عمل دے درڑائیا۔ تُوں وسنہار سدا نزدیک، دُوں دُراڈا پندھ مُکائیا۔ تیرا نام کلمہ ہووے اکو لاشریک، شرکت جگت دینی مٹایا۔ تیرے انتر سچ توفیق، دعویدار اک اکھوایا۔ ساچا درس دے دید، نیتر لوچن اکھ کھلایا۔ تیرے پیار دی رہے عید، عیدالفطر نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگت سُپیلے بنا عزیز، پیارے پریتم میل ملائیا۔ ساچی سکھیا دے تمیز، طمع کوڑ دینی گوائیا۔ ایک چہتر جھلے تیرے سیس، صاحب سلطان تیری سرنا ئیا۔ تُوں پروردگار ٹھاکر سوامی جگدیش، جگدیشر اک اکھوایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پڑدا لاه کھیل جگت انڈیٹھ، انڈیٹھ اپنا حُکم اک ورتائیا۔

☆ ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ گرمیج سنگھ دے گرہ کرنال ☆

سَتجُگ کہے پرہہ کرپا کر صاحب سَتگر ساگر، گہر گمبھیر بے نظیر تیری سرنائیا۔ نرگن دھار جودھے سُرپر بہادر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ مہربان محبوب دین دُئی دے قادر، کرتے کریم تیری سرنائیا۔ جن بھگت سُہیلے بال آنجانے دُھر دے عاجز، عزیز تمیز دینی جنائیا۔ دُھر سندیسہ حُکم دے واجب، واحد اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سَتجُگ کہے سُن صاحب پُرکھ سمرتھ، کتھا اکتھ دیاں جنائیا۔ جتھے بل ٹیک کے اپنا متھ، مستک لیا رگڑائیا۔ جتھے سپت رکھی چرن گئے جھس، بہاردواج نال وڈیائیا۔ جتھے یُدھشٹر چرن گیا ڈھٹھ، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جتھے پیار مُحبّت دا ہندا سی ہٹ، جگت جہان وجے ودھائیا۔ سو کھیل اکٹا رہیا دس، دہ دشا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سَتجُگ کہے ایتھے رہندا سی ونجارا، ونج ست ست کھائیا۔ مندر بناؤندا سی اٹان گارا، ٹھاکر اپنے ہتھ ٹکائیا۔ سدا کردا سی نمسکارا، نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ بستر بھوشن پہنائے اپارا، تن وجود سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ ایہہ دھرنی کی کہندی، کہہ کہہ رہی سُنائیا۔ ذرا ویکھ دشا لہندی، بن لوچن نین اکھ اُٹھائیا۔ جس نوں کہندے امام مہدی، امام اماما ویس وٹائیا۔ سب دی کلا کرے ڈھپندی، صدی چوڈھویں رہی گُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائی۔ دھرنی کہے ایتھے ہندا سی اک عارف، بن الفیے پڑھائیا۔ توری تور کرے تُعارف، تسبیح مالا نہ کھئے رکھائیا۔ بن کلمیوں کرے زیارت، ظاہر ظہور رُسنائیا۔ سندیسہ پڑھے سُنے بنا عبارت، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپنی ویکھ کے تن وجود عمارت، اصل وصل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے ایتھے نوں دن کئے فرید، فاقہ فکر وچ

رکھائیا۔ بن لوچن کر کے دید، درس دیدار رُسنائیا۔ انتشکرن کر اُمید، آمد وچ وڈیائیا۔ کلمہ صفت تمہید، رحمت نور الہیاء۔ جو کدے نہ پڑھے قرآن مجید، نغمہ دُھر دا اک سُنائیا۔ اُس دا کھیل اک اصلیت، اصل نور الہیاء۔ جس نے سب دی بدل دینی طبیعت، طیب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ دھرنی کہے جس ویلے یُدھشٹر اُتریا اُتوں رتھ، اکھ کرشن نال ملائیا۔ کرشن مار کے دوویں ہتھ، مٹی خاک دتی ملائیا۔ سہج سُبھاؤ پیا ہس، ہستی اپنی دتی سمجھائیا۔ دھرم سُت کھول کے ویکھ اکھ، آخر دیاں جنائیا۔ کلجگ اتم کھیل ویکھ پرتکھ، پر ماتم پڑدا لاپیاء۔ جو نرگن دھار ہوئے پرگٹ، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جس شنبھو دا ایتھے ہٹ، جھوڑی ککھال والی سہائیا۔ اوہ جامہ پھیر آوے پلٹ، مانس مانس روپ دھرائیا۔ کریا کرے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پرہہ اپنا پڑدا لاپیاء۔ تُوں میرا میں تیرا دُھر دا نام دس، سچ سندیسہ نام سُنائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ جگت دوارا آئے چھڈ، مٹے نانا کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے جس دی نکئی جہی دکان، وستو جگ نہ کھئے وکائیا۔ کریا کرے کاہن، کاہن بھگوان دُھردرگاپیاء۔ دُھر دا لا نشان، نشانہ گیا سہائیا۔ بول کے نال زبان، زمانہ گیا بدلایا۔ جس ویلے کل انت آوے سری بھگوان، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ اپہ دھرنی ویکھے آن، دھول کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا دینا چُکاوے وچ جہان، جہاں تہاں ہوئے سہائیا۔ ساچے در کر پروان، پروانا دُھر دا ہتھ پھڑائیا۔ بھاگ لگا کے وچ بیابان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا پُورا ہویا ور، وارتا دتی دُہرائیا۔ نرگن دھار پایا گھر، گرہ مندر وچی ودھائیا۔ نہا کے ساچے سر، دُرمت میل لئی دھوائیا۔ نراکھر دھار لیا پڑھ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ منزل حقیقی گئی چڑھ، سچ مینارے سوہا پائیا۔ جتھے بھگت بھگوان رہے کھڑ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھویو ابھیدا رہیا گھلائیاء۔ دھرنی کہے میرا جاگیا بھاگ، بھگوان دتی وڈیائیا۔ جتھے گرمکھ اُچے چراغ، چراگاہاں کرے رُسنائیا۔ ہر سنگت بنے سماج، ورن برن دا ڈیرہ ڈھاپیاء۔ دُرمت رہے نہ کھئے داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، ممتا موہ دئے چُکائیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ شبد اگئی مار کے آواز، سوئی سُر ت لئی اُٹھائیا۔ کھول کے اپنا راز، رازق رحیم رہیا جنائیا۔ جس تہاں فرید نے پڑھی

نماز، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اُس دا لہنا دینا دتا آج، عدد تشدد نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں بخش پریم ویراگ، ویری اندرون دئے کڈھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے کنت سہاگ، درگاہ ساچی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں وچ جنائیا۔ پر م پُرکھ ٹھا کر ملیا میرا، ممتا موہ رہیا مٹائیا۔ جس کلجگ انت دینا گیڑا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے مہرا، محبوب مُحبّت وچ دینا درڑائیا۔ نیج گھر نیج گرہ نیج آتم دسنا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جس تھان تے ہٹی والے دا وسیرا، کرشن لیکھے وچ وڈیائیا۔ اوسے دا بنھن آیا بیڑا، جو جنم وچوں جنم گیا بدلائیا۔ گرمیز سنگھ تیرا بناوے ڈیرہ، ڈیرہ اپنے وچ رکھائیا۔ قؤل اقرار پچھلا کیتا جیہڑا، پُورب جنم رہیا چُکائیا۔ ویہہ سو پندراں پکرمی تھانیسر دا لیکھا لیکھا بتھیرا، جگہ بھومکا اچ ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن جن بھگتاں ایتھے اونھے دو جہاناں بٹھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔

★ ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُرا ★

ستجگ کہے کرپا کر میرے جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن سرگن تیرا کھیل بیس اکیس، پاربرہم پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی نرگن سرگن دھار گئے پت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ بن تیری کرپا صاحب سلطان نوجوان بدلے کھئے نہ ریت، مندر مسیت پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ ایک رنگ رنگے نہ کھئے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ صدی چوڈھویں پروردگار رہی بیت، باطن بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ ناؤں نرنکار تیرا کلمہ حق حدیث، حضراتاں حضور دینا جنائیا۔ تیرا پرکاش ہووے اگم دیپ، دیپک نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا چُکائیا۔ ستجگ کہے پرہم میں در درویش منگتا، زردھن ہو کے آس رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی

ممتا من دا، منسا موہ میٹ مٹائیا۔ بھیو کھلاواں کایا ماٹی تن دا، تند ستار اندر اک وجائیا۔ روپ جناواں بھگت جن جن دا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ پندھ مکاواں چنتا ہرکھ سوگ غم دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ستجگ کہے پرہ میری تیرے آگے ارداس، بینتی اک جنائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہووے ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر گھٹ اندر تیری یوے راس، سُرتی شبدی گوپی کابن ناچ نچائیا۔ رُوح بُت دوویں ہوون پاک، پت پُنت تیری سرنائیا۔ سچ دوار کھلا کے ہاٹ، وست امولک اک ورتائیا۔ دھرم دوار جنا کے گھاٹ، پتن کوڑ گکر دیاں گوائیا۔ نو نو چار نہ رہے اندھیری رات، اکو تیرا نور جوت ہووے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری کر کے آس، جنم جنم دی ترسنا پیاس مٹائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم اکو اک جنا کے باپ، چاچے گر اوتار پیغمبر تون کھڑا دیاں چھڈائیا۔ جدھر تگن نظری آوے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا نور خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سپس نوائیا۔ ستجگ کہے پرہ میری پٹھ تے دیدے تھپکی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں انتر نرنتر سرت بدلاواں سب دی، زرگن ہو کے زرگن ویکھ وکھائیا۔ گھٹ گھٹ انتر تیری جوت ہووے جگدی، زرگن نور نور رُشنائیا۔ ترے گن اگنی میٹاں آگ دی، پنج تت نہ کھئے جلائییا۔ رسنا جہوا اکو نام تیرا ہووے جیدی، جگ جیون داتے تیری اوٹ رکھائیا۔ کلپنا رہن نہ دیواں من مت دی، گرمت اکو اک سمجھائیا۔ نظر کھلا کے نج نیت لوجن نین اکھ دی، آخر اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستجگ کہے پرہ میری آسا اک اگنی، لکھن وچ کدے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہو کے مٹیں، مہربان محبوب تیری سرنائیا۔ میں تیرا ناؤں سناؤنا چاہندا نہیں کیسے کتیں، نرنتر انتر پردے وچ دیاں ٹکائیا۔ تون صاحب سلطان نوجوان مرد مردان دُھر دا دھنی، دھرم دی دات دے ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی وچ رہے نہ اٹھی، نج لوجن نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در وجدی رہے ودھائیا۔ ستجگ کہے پرہ تیرے نام دا دساں ڈھولا، ڈھول ماہی دیاں سمجھائیا۔ وچھڑیا رہے کوئی نہ گولا، کایا گولک پھول پھلائییا۔ تیرا بھیو کھلا کے مؤلا، ہر گھٹ مؤلیا دیاں سمجھائیا۔ دین مذہب دا رہن نہ دیاں روؤلا، رہبر اکو دیاں وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پورا کر اقرار قولا، کول نین تیری اوٹ

تکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ستا انہولا، پن تیری کیرپا لئے نہ کھئے انگڑائیا۔ تن وجود ماٹی خاک بھاگ لگے کیسے نہ چولا، چوچی پریم تیرا درس کیسے نہ پائیا۔ تیری کیرپا سب دے اندروں چکاواں پردہ اوہلا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ بھگت سہیلا گرو گڑھیلا، تیرے دوار بناواں گولا، گہر گمبھیر بے نظیر میل ملا کے سہج سُبھائیا۔ تُوں کلجگ انت سِری بھگونت نرگن دھار بنا تولا، تولنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ ستجگ کہے میرے مالک دُھر دے عرشی، صاحب سلطان تیری وڈیائیا۔ نگاہ مار اُپر فرشی، فرشتے چارے دین دُہائیا۔ گرو اتار پیغمبران منظور کر عرضی، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ غریب نائیاں بن دردی، دردوند ہو کے درد وندائیا۔ ویکھیں کلجگ انت مول نہ بنیں الغرضی، بے پرواہی وچ سمائیا۔ ایہ کھیل تیرے انوکھے گھر دی، جس دی خبر نہ کھئے سُنائیا۔ ستجگ کہے میں چاہندا سب رسنا تیرا اکو ناؤں ہووے پڑھدی، پڑدا اندر رہے نہ رائیا۔ سُرتی منزل ہووے چڑھدی، شبدی ڈھولا نام گائیا۔ نرگن جوت ہووے جگدی، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ تیری آسا ہووے سد دی، منسا وچ ملائیا۔ منزل مُک جائے جگت حدود حد دی، راہ اکو وجے ودھائیا۔ سُنے آواز اگئی ند دی، انحد ناد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ساچی منگ منگائیا۔ ستجگ کہے میرے انتر آوے خوشی، خوشخبری دیاں جنائیا۔ سرشٹی دی تیرے نال لگاواں رُچی، رچنا تیری دیاں سمجھائیا۔ سب دی بُدھی کراں سُچی، سچ سنجم اک پرگٹائیا۔ کوڑی کیرپا جڑ جائے پٹی، پٹنے والا کرے صفائیا۔ جن بھگتاں من رہے نہ کھئے ترکٹی، ایڑا پنگل سکھمن ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ سپنس دل دی کرے نہ کوئی بُتی، منسا موہ نہ کھئے جنائیا۔ اکو تیری منزل دساں اُچی، گھر گھر وچ ہووے رُشنائیا۔ جن بھگت وچھوڑے وچ رہے کھئے نہ دکھی، آتم پرماتم پرماتم آتم وچ سمائیا۔ آؤنا پوے نہ کیسے مات ککھی، گربھ جوُن نہ کھئے بھوائیا۔ سچ سہنجنی کر کے رُتی، رُتری تیرا نام مہکائیا۔ ستجگ کہے پرہ میری انت بات پُچھیں، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیواں کایا بُتیں، بُتخانے دیاں گوائیا۔ تیری جوت رہے نہ لکی، لوک پرلوک وجے ودھائیا۔ نرگن دھار ہو کے اُٹھیں، زرویر دیا کائیا۔ صاحب ستگر ہو کے تھیں، مہر نظر نال پار کرائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا جائے کٹھی، کوڑ کُٹب دینا مٹائیا۔ جن بھگت اُجل کریں مُکھی، مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کِریا کر نوجوان، تیرا کھیل مرد مردان، ہرجن آتم رہے کھئے نہ ستی، سٹح پرکاش اپنا دینا دکھائیا۔

★ ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سری رام دے گرہ پنڈ مقصودڑا ★

ستجگ کہے پرہ تیرے چرن جاواں جھگ، نیوں نیوں نرویر سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ دکھ، دیناں اناتھاں دیا کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے سکھ، آتم پرما تم میل ملائیا۔ ترسنا کوڑ رہے نہ بھکھ، ممتا موہ دینا چکائیا۔ انتر اوہلا رہے نہ لک، پڑدا پریم دینا اٹھائیا۔ اُجل کر مات مُکھ، دُرم ت میل دھوائیا۔ بھگت سہیلا بنا سٹ، اپرادھی رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں مالک ابناشی اچت، چیتن سرتی آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ ستجگ کہے پرہ ویکھ انتر نرنتر، نرویر دیا کھائیا۔ دُھر دا دس اگتی منتر، منتو سب دا حل کرائیا۔ ست دھرم بنا بنتر، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا کھیل جگا جگنتر، ستجگ تریتا دواپرکلجگ بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لیتا ملائیا۔ ستجگ کہے میرے صاحب سوامی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈیائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیاںدھ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاگھال، جو نت نوت تیرا نام دھیائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی ساچی دھرمسال، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، پنج وکار رہن نہ پائیا۔ شبد انادی دُھن آتمک و جا تال، اگتی راگ سُنائیا۔ دیپک جوت جگے بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کال مہاکال، بھہ بھو نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دُھر دا ویکھ دکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ میرے بھگونت، پرما تم تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹ سبائی بن اگتی کنت، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، نرویر اتر کدے نہ جائیا۔ گرھ توڑ ہوئے بنکت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بن پنڈت، نراکھہ اکھہ وچوں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار اک پرگٹائیا۔ ستجگ کہے میرے صاحب پُرکھ سمرتھ، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکری تُوں چلاونہارا رتھ، بن رتھواہی ویس وٹائیا۔ تیری بودھ اکادھ مہا نام اکٹھ،

رسنا جہوا کہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا نام مدھانے دے متھ، ممتا موہ دے گوائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی کھول اکھ، نج نیتر جوڑ جڑائیا۔ وست اموک دے کے سچ، سنجم اکو دینا سمجھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ ملے وڈیائیا۔ منوا من نہ سکے نج، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سر سب دے رکھنا ہتھ، پشت پناہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دھرم دے دے وتھ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ ستجگ کہے میرے بھگت وچھل گردھار، گہر گمبھیر تیری بے پرواہیا۔ چرن جھکن تیئی اوتار، پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ نمسکار کرے گرو گرو دھار، نیتر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا حکم سچ سرکار، شاہ پاتشاہ نہ کوئی میٹھ میٹھائیا۔ نو نو چار پیتے سنسار، جگ چوڑی اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ انت ویکھ دھواں دھار، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ ست ربیا نہ کھئے اجیار، کوڑ گریار نہ کھئے مٹائیا۔ سریشی دشتی اندر ہاباکار، ایشی بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کھیل ویکھ اکم اپار، اکھ اگوچر دیا کھائیا۔ چار ورن ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ساچے بھگتاں دے دیدار، نور ظہور کر رُسنائیا۔ میں منگتا تیرے دربار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ستجگ اچی کوک کرے پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا جھلدا ویکھاں اک نشان، جس نوں ڈنڈاوت کرے دو جہان، سجدیاں وچ سر سر نہ کھئے اٹھائیا۔

★ ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ★

ستجگ کہے پرہہ کوڑی کریا بدل دے سکے، ست ستواد برہم برہما اپنا نام پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نظر آسب نوں پتا، پت پریشور بے پرواہ اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ ایک رنگ رنگا وڈا نگا، اوچ نیچ راؤ رنگ جھگڑا دینا مکائیا۔ آتم پیار برہم دھار کر جتا، سچ سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ جگ چوڑی نت نوت تیرا لیکھ لکھا، مہا وچ صفت صلاحیا۔ چار جگ دے شاستر تیرا صفت صلاحی چٹھا، جگ چوڑی دین گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا بھانا مٹیا مٹھا، سیس جگدیش سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا حکم سدا نت

نوٽا، نر نرنکار وجدی رہے ودھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ رس سب دا ہویا پھکا، پھل پُھل دین دُہائیا۔ جگت وکار ودھیا وِشا، وِشن
 برہما شو ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ میں تکیا چار کُٹ دہ دِشا، اُتر پُورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ اتم سیج سنگھاسن کوئی نہ وچھا،
 وِشیاں بھری دسی لوکائیا۔ میری اندروں بدل گئی اچھا، سَتجگ کہے نراچھت ہو کے دیاں دُہائیا۔ تیرا لیکھ اگتی کیسے نہ لیکھا، شاہی
 قلم نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے نام دی وجدی رہے ودھائیا۔ سَتجگ کہے
 پرہ سب دا انتر کر دے شدھ، سُدی ودی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن جل پانی پوتر کر دے بُدھ، بیک ایک اپنی دھار سمجھائیا۔
 سچ دوار ایکنکار تیرا جاوے سُجھ، دوجا گرہ مندر نظر کھئے نہ آئیا۔ پڑدا اوہلا رہے کوئی نہ لک، اتم پرماتم مل کے وجے ودھائیا۔
 گر اوتار پیغمبر تینوں رہے جھک، چار جگ ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس نوئیا۔ جن بھگت سُپیلے تیرے سُت، سَت دھرم دا
 مارگ دینا سمجھائیا۔ نرگن دھاروں نرور نراکار نرنکار ہو کے اُٹھ، سَت پُرکھ نرنجن اپنی لے انگرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جڑ دے
 پُٹ، پٹنوالا سب دی کرے صفائیا۔ دین دُنی اندر رہن نہ دیوے کوئی پُٹ، امرت رس چار ورن انرس رس وچ چکھائیا۔ جنم
 مرن دا رہے کوئی نہ دُکھ، دینا انا تھاں درد لئے وندائیا۔ سپھل کرائے مات لوک جننی گکھ، صاحب سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَت دوارے وجے ودھائیا۔ سَتجگ کہے پرہ کھول دے اپنی کھڑکی، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔
 جن بھگت انتر ویکھ یرتی، یرہوں ویراگ وچ گر لائیا۔ دھار بخش دے سُرتی نرتی، نیج لوچن لوئن کر رُشنائیا۔ کھیل دس اگتی
 سَتگر دی، جو سَت ستوادی ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ سَتجگ
 کہے پرہ مینوں لا دے اُتے دھرتی، دھرنی دھول دھول دیاں وڈیائیا۔ جھگڑا مُکا کے گرمی سردی، سازش کوڑی اندروں دیاں
 کڈھائیا۔ رمز لا کے اپنے گھر دی، سچ گھرانہ دیاں وکھائیا۔ جتھے اتم کدے نہ مردی، نرگن جوت جوت وچ سمائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا
 آد جگاد جگ چوکرئی ڈھولا پڑھدی، صفتاں وچ صفت وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ کل دی، کلمے والے دینے گوائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، تیری کھیل سدا
 اچھل اچھل دی، ول چھل اندر جھگڑا کایا مندر دینا مکائیا۔

★ ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بتا سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ★

ست کہے میں دھرنی دھرت دھول آواں، آمد وچ خوشامد تیری سیو کھائیا۔ اکو نام اگتی ڈھولا گاواں، لکھ چوراسی کراں صفائیا۔ تیرا ایشٹ اک مناواں، دریشٹ اندر دینی گھلائیا۔ کنت کنتوبل تینوں راواں، رہبر ہو کے وچے ودھائیا۔ تیرا ناؤں اگتی جئاواں، صفت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت رہے نہ کھئے تہاواں، تیری گودی دیاں ٹکائیا۔ تون کریں پیار جوں پتراں ماواں، مات پت آپ اکھوائیا۔ میرا ست دھرم دا ساچا دعوا، دعویدار اکھوائیا۔ میں ناتا جوڑاں ماتو ماتو چار وچھڑے بھراواں، بھانڈا بھرم بھرم بھٹائیا۔ میں گوہند دا تیرے کولوں پور کراواں جو پچھلا دے بے دعوی، ویدی سوڈھی جس دی دین گواہیا۔ چار کنت دہ دشا تینوں کہن واہ واہ، واحد اکو نظری آئیا۔ ہنس بڈھی رہے نہ کھئے وانگ کاواں، جوٹھ جھوٹھ نہ مکھ لگائیا۔ کراں پرکاش کایا نگر کھیڑا گراواں، گرہ گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ پندھ مکے جگت وین دریاواں، در کنارہ اکو دیاں درڑائیا۔ ساچے بھگتاں سر رکھاں ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ تت کرشن جو پالی اکھوائے گاواں، گہر گمبیر گنٹو غریب دیاں وڈیائیا۔ چار جگ دا سماج بدل کے آتم پرما تم سانجھیاں کراں لاواں، لاشریک تیرا جوڑ جڑائیا۔ تیرا ناؤں نرنکار سناواں نال چاواں، چاؤ گھنیرا مینوں نظری آئیا۔ جگ جنم دے وچھڑے سنت سہیلے گرمکھ ملاواں، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ مینوں یاد آوے کی قول کیتا رام بھرت آشا رکھ کے جگت کھڑاواں، خیر تیری اوٹ تکائیا۔ سریشٹی دریشٹی اندر اکو تیرا نام پڑھاواں، ودیالا ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیا۔ منزل اگتی تیری چرن کول چڑھاواں، جتھے چڑھدا لہندا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں رکھنیاں پین نہ کھئے جٹاواں، جٹا جوٹاں تون منزل آکے دیاں وکھائیا۔ ساچا سماج اک بناواں، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا راہ تیرے ملن دا سچ چلاواں، جگ چلدی دے لوکائیا۔ گرمکھ دیاں اندر ویکھ اچھاواں، اچھیا سب دی پور کرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا اگنی جلاواں، جل تھل مہیٹل کھوج کھوجائیا۔ ستجگ کہے میں ست دھرم دا ست اکھواواں، ست ست نال وڈیائیا۔ سچ سچ تیرے چرناں وچوں لیاواں، لوک مات دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کریا نال دین دنی دا بدل دیواں ناواں، نام ندھان اکو اک جنائیا۔

★ ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار پُر ضلع جالندھر ★

سَتَجُگ کہے پرہ تیرا کھیل سدا چوہ جُگی، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ کلجُگ اتم اؤدھ رہی پُگی، پینڈا پندھ آپ انت کرائیا۔ ست سچ دوار وسا جھگی، جھگڑا مندر مسجد دے مٹائیا۔ مانو نرمل کر بُدھی، بییک ایک سمجھائیا۔ تیرے نام دی رمز رہے نہ گجھی، بیو ابھید دے کھلائییا۔ اپنی دھار نرنکار کر آگھی، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ کلجُگ سرشٹی وہن وچ ڈبی، پھڑ بابوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت آتم رووے بھیں، ساچا میلا لینا ملائییا۔ ہنکار وکار میٹ کے خدی، خود اپنا پردہ لاپیا۔ دھار رہے کوئی نہ دوچی، دوآ ایک وچ سمائییا۔ تیری منزل محبوب کدے نہ مکی، چڑھ چڑھ تھکے پاندھی راپیا۔ تیری درگاہ اگم اتھاہ اچی، اوچو اوچ تیری سرنائیا۔ سَتَجُگ کہے پرہ سنت سہیلے بنا اپنے مکھی، مکھ اتم دے وڈیائییا۔ جگت رہے کوئی نہ دکھی، دکھیاں درد گوائیا۔ انت آخیر بے نظیر تیرے وچ لگے سب دی رچی، واسنا کوڑی دے مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، گرمکھ گرسکھ ہرجن ساچے آپ پُچھیں، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائییا۔

★ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبد کہے سُن پُکھ اکال باپو، بابت تیری دیاں جنائییا۔ آد جُگادی دھر دے ڈاکو، تیرا پڑدا دیاں کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر اٹھا کے تیرے کاکو، نکیاں وڈیاں اکھ کھلائییا۔ دساں اگمی انوکھی باٹو، باطن دیاں جنائییا۔ میرے ول کھئے نہ جھاگو، نیتر نین نہ اکھ اٹھائییا۔ نرگن روپ سرگن دے ساکو، سگلے سنگی تیری بے پرواہیا۔ میں انت آخیری تینوں آکھوں، کہہ کہہ دیاں جنائییا۔ کی سندیسہ دیندا رہیا پائو، پترکا مات وڈیائییا۔ شرع وچ بنیا رہوں افلاطو، فلاصفی تیری ہتھ کیسے نہ آئییا۔ کیوں امرت نال چھکایا تمباکو، طبع دتی بدلائییا۔ کی تیرا بیو اولڑا بھاکھو، پڑدا دینا اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ سَتگر شبد کہے میرے پُکھ اکال ابا، امی نظر کھئے نہ آئییا۔ آیویں دو جہان رکھدا رہوں دبا، بھہ اپنا اک سمجھائییا۔ ویکھیاں نیتر کیسے نہ لبھا، لبان اُتے سب نوں رہیا بھوائیا۔ جُگ چوکرئی بنیا رہوں کبا، ساچا راہ نہ کھئے چلائییا۔ تیرا کھیل

سجّا کہتا، خیرخواہی نہ کہنے کہتا۔ لیکھا رکھیا وچ مدھا، آگا پچھا نہ کہنے سمجھائیا۔ حُکمے اندر سب نوں بدھا، بندگی وچ لئی وڈیائیا۔ گُر اوتار پیغمبر تیری سرنی لگا، لگ ماتر ڈھولے گئے سُنائیا۔ تیرا سمجھیا کیسے نہ آگا، پچھلی کہانی رہے بتلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل دینا وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھیا تیرا زور، جورو زر ڈہائیا۔ تُوں جُگ چوگری بنیا رہیا چور، چوری گھر گھر آپ کہائیا۔ اپنی کھچ کے پچھے ڈور، تندی گُر اوتار پیغمبر نال جڑائیا۔ ست نال کر کے خور، جھوٹھ نال دتا ٹکرائیا۔ چار کُنٹ اندھیرا کر گھور، گھرنے وڑ کے اپنا مُکھ چھپائیا۔ کیسے تیرا وقت نہ سمجھیا بھور، امرت ویلا امرت میگھ نہ کہنے برسائیا۔ شبدی دس کے منتر پھور، فُرنیاں وچ اپنی کل ورتائیا۔ آپ بن کے نرگن ہور، سرگن ہور رہیا سمجھائیا۔ نالے وس کے سدا کول، گلی وچ ڈیرہ لائیا۔ ناد دُھن وچا کے ڈھول، نام کریں شنوائیا۔ جُگ چوگری بدلا آئیوں بول، انبولت آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا کھیل کھلائی۔ شبد سُت کہے پرہہ دُھر دے سُتے، سُتیا لے انگرائیا۔ جُگ چوگری تینوں کوئی نہ پُچھے، بھہ وچ سارے سیس نوائیا۔ گُر اوتار پیغمبر بندھا کے گئے جسے، اسمِ جسم وچ وکھائیا۔ بنک دوارے رہے لکے، اندر وڑ کے جھٹ لنگھائیا۔ کیوں نام دی دھار نال مُکھ رسنا لگائے حُتے، حُکم دینا جنائیا۔ کیوں دین مذہب لیکھے کئے، ماتو جھکڑا دتا پوائیا۔ کیوں گانے بنھدا رہوں گئے، سگناں ونڈ ونڈائیا۔ کیوں لکدا رہوں گئے، اپنا آپ چھپائیا۔ کیوں ہندا رہوں غصے، بھہ وچ سرب ڈرائیا۔ کی کھیل تیرا کایا پتے، بُتخانے کی وڈیائیا۔ کی سہاؤندا رہوں رُتے، زُٹری نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا لیکھا دے جنائیا۔ ستگر شبد کہے کیوں کراؤندا رہوں اِشنان، جلدھارا نال وڈیائیا۔ کیوں چکھاؤندا رہوں پان، رنگت رنگ وڈیائیا۔ کیوں سُناؤندا رہوں گان، انراگی راگ جنائیا۔ کیوں بناؤندا رہوں رام، رمتے رام ڈہائیا۔ کیوں وڈیائیا رہوں کاہن، سکھیاں سنگ بنائیا۔ کیوں پیغمبر دیندا رہوں دان، دانشمندان نال لڑائیا۔ کیوں سیکھاؤندا رہوں پرنام، سجدے سیس جھکائیا۔ کیوں سُناؤندا رہوں کلام، کلمہ کائنات الایہیا۔ کیوں بدلاؤندا رہوں ودھان، نانک نرگن دئے گواہیا۔ کیوں پہناؤندا رہوں کیرپان، کیرپاندھ سمجھائیا۔ کیوں تت مٹاؤندا رہوں نشان، جگ رہن کہنے نہ پائیا۔ بھيو کھول کے دس سِری بھگوان، ہر کرتے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پورب لیکھا دینا سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے

کیوں بنایا جنجُو بودی، چوٹی سیس سُہائیا۔ کیوں ونڈ ونڈائی ویدی سوڈھی، بنساں وچ ودھائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبران دتی اپنی سوجھی، رمز سمجھ وچ لگائیا۔ کیوں بنائے ویراگی جوگی، تپیاں اگن تپائیا۔ کیوں رسیا بنیوں بھوگی، پڑدا دینا اٹھائیا۔ کیوں صاحب ہوئیوں سنجوگی، ساچا میل ملائیا۔ کیوں بودھ آگادھا بنیوں بودھی، بُدھی توں پرے پڑھائیا۔ کیوں ہر گھٹ بنیوں گوجھی، گرہ گرہ ویکھ وکھائیا۔ کیوں رچنا رچی لوک پرلوکی، پاربرہم دینا سُنائیا۔ کیوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان اکھراں والی بنائی پوتھی، پُستک کی وڈیائیا۔ کیوں بنائے جٹا جوٹی، ہر شبدی منگ منگائیا۔ کیوں ونڈ ونڈائی دشا کوٹی، چار کُنٹ سُہائیا۔ کیوں کھیل کھلایا جوٹھ جھوٹھ، سچ سُچ سہائیا۔ کیوں بہرم بنایا دوکھ، دردی درد سُنائیا۔ کیوں رچن رچایا پنج بھوٹ، پنچم نال مہکائیا۔ کیوں کھیلیا کھیل وڈا مضبوط، جس توں سکے نہ کھئے بدلایا۔ کیوں ہر گھٹ ہوئیوں مؤجود، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں توں اپنا دے نہ سکیوں کوئی ثبوت، تیری ثابت صورت نہ کھئے کرائیا۔ جس توں مان دتا سوئی تن وکھایا پھوک، تت رین کھئے نہ پائیا۔ آپ سُتا رہوں گھوک، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ بنیا رہوں سوہل ملوک، چھیل چھیلیا ناؤں اُچھائیا۔ ستگر شبد کہے مینوں یاد جو گر اوتار پیغمبران نال کیتا سلوک، شرع وچ دتے لڑائیا۔ دویت وچ سب توں پھوک، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔ سب توں وکھری وکھری دس کے پوج، پوجنیوگ اپنا مکھ چھپائیا۔ کی ہویا جے تیرے اتوں گئے جھوج، جھوجن والا ستگر تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا کھیل دینا وکھائیا۔ ستگر شبد کہے کیوں جگت رکھی سُنت، لبان نال کٹائیا۔ کی لبھا تینوں وچوں اُمت، عمل دتا بدلایا۔ کیوں دویت دی بھیج کے مک، پیغمبران اندر دتا بھرائیا۔ کیوں ممتا موہ دی دے کے ہمت، حوصلہ دتا ودھائیا۔ جے توں رام توں اللہ ہو کے بنیوں نندک، نندیا وچ پیغمبر دتے لگائیا۔ میں حیران پرہو تیرے نام دی ویری کڈی کیتی ہمت، حوصلہ آپ ودھائیا۔ رام کرشن دی بدل کے سمت، سمرن دا سماں دتا چکائیا۔ تینوں وڈا کہے کے تیرے نال گئے چمٹ، چمٹا اُمت ہتھ پھرائیا۔ ذرا نگاہ مار اپنے وقت وچوں اک منٹ، منٹ نال سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال کیوں رکھی مُچھ داہڑی، کیساں کی وڈیائیا۔ کیوں اگلی پچھلی کھیل وگاڑی، دھر دا حکم سُنائیا۔ کی موج دسے بہاری، کی رس رہیا چکھائیا۔ کی پچھے تیرے نال لا سکیا کوئی نہ یاری،

یارانے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھیو کھول جوت یرنکاری، یرور دینا سمجھائیا۔ کی کھیل آگے آگاڑی، کی کرنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا کھلائیا۔ ستگر شبد کہے کیوں بٹھی پگڑی ٹوپی، ننگا سر کیوں رکھائیا۔ کیوں سکھی بنائی گوپی، بن جنگلاں وچ وڈیائیا۔ کیوں تیڑ بندھائی دھوتی، کی صفتاں صفت صلاحیا۔ کیوں تھالاں وچ رکھائی جوتی، دیک گھرت نال سُہائیا۔ کیوں بھیٹا اپنی کدا رہوں پکوان بنا کے روٹی، دُدهادھاری آپ اکھوائیا۔ کیوں ہر گھٹ اندر واسنا رکھی کھوٹی، کھول کے دینا سمجھائیا۔ کون آتم بنا کے اپنا گوتی، پڑیاں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سنسا دینا مٹائیا۔ ستگر شبد کہے کیوں پھڑیا تیر کمان، کیوں تڑنگا لیا دوڑائیا۔ کیوں وسیا پیابان، جنگلاں وچ کُرائیا۔ کیوں لڑیا وچ میدان، یرگن سرگن رُپ بدلایا۔ کیوں رتھ چلایا وچ جہان، مہاسارتھی کی تیری بے پرواہیا۔ کیوں پھاسی چڑھیا آن، کیونوسی مُشکان بندھ بندھائیا۔ کیوں کیتی قتلِ عام، محمد کی سُنائیا۔ کیوں نانک دتا نام، اللہ تون ستنام بدلایا۔ ستنام دا بدل ودھان، واپگرُو جوڑ جُڑائیا۔ کیوں امرت کیتا پان، پاناں دا رس گوائیا۔ کی کھیل تیرا بھگوان، سچ دینا درڑائیا۔ میں جگ چوگری بُندا رہیا حیران، شبد دھار کہے تیری بے پرواہیا۔ جے پرہ تیرے ول چھلاں دی لاواں میزان، انگنت دیاں جنائیا۔ جے بینتی کریں پروان، پروانہ تیرا دیاں سُنائیا۔ جے صاحب ہوویں مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جے سچ پُچھیں میں اچ تک شبد کہے تینوں کہا نہیں سری بھگوان، سری بھگوان تیرا ناؤں نہ کھئے درڑائیا۔ تیرے صفتی ناواں نوں کر کے پردھان، پرچیاں گر اوتاراں پیغمبران ہتھ پھڑائیا۔ پٹھ ٹھوک کے کہندا رہیا لوک مات جاؤ جوان، پشت پناہ دے وڈیائیا۔ نال شرع دا دس ایمان، عمل دتا درڑائیا۔ اوہناں پرہو تیرے پہلے نام نوں کر بدنام، اپنا نام ناواں دتا جنائیا۔ تون کراؤندا رہوں قتلِ عام، جگت قتل گاہ بنائیا۔ جھگڑا پوا کے پیغمبران اوتاراں وچ شرع عام، شرع وچ لڑائیا۔ ایہ کھیل تیرا تمام، تمنا وچ لڑائیا۔ میں ایسے کر کے تینوں اچے تک نہیں کہا بھگوان، کیوں تون اپنا بھیت نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے وکھائیا۔ ستگر شبد کہے ہڑی باپو تیریاں ونڈاں، پتا ہو کے پچیاں دتا لڑائیا۔ میں رو کے پاواں ڈنڈاں، کوک کوک سُنائیا۔ میں تیرا پڑدا کرنا ننگا، کھول کے دیاں سُنائیا۔ میں حیران ہویا تون اپنا امرت چھڈ کے سنسار نوں نہاؤندا وچ جمنا گنگا، سُرستی گوداوری وچ بھوئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بنا کے وچ کرایا دنگا،

دنگل دتا لڑائیا۔ گر اوتار پیغمبران شرع لڑائی دے کے دھندا، دھرم دا دھڑا دتا دکھائیا۔ جے پرہو تون وی ہوویں پنجاں تتاں والا بندہ، تینوں بندھن وچ پھسائیا۔ میں حیران ہویا کیسے تون دھوتی کیسے دے تیڑ پوایا تمبا، کیسے تون تہمت نال سمجھائیا۔ ایہہ کھیل تیرا اچنبا، اچھل تیری وڈیائیا۔ اچے تک کیسے تون دکھایا نہیں اپنا کندھا، پار کنارہ نہ کھئے درڑائیا۔ تیرا سفر سارے دس کے گئے لمبا، نیرن نیر نہ کھئے دکھائیا۔ میں تیری کھیل ویکھ کے کبا، کبنی گئی آئی۔ پرہ دے کول کڈا فریاں والا منع، جگ جگ سب تون دئے بھلائی۔ کی تینوں پراپت ہویا کیساں وچ رکھا کے کنگھا، کیوں کنگن ہتھ پوائیا۔ کیوں کھڑگ پھڑایا تمبا، شتر روپ بدلائی۔ کیوں تن کچھ لگایا انگا، کپڑا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دینا جنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو تیری ویکھی چلاکی، چال نرالی نظری آئی۔ تیرا کھیل نورانی خاکی، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ تیرا میلا نال کملاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ تون صاحب سوامی جوت جاتی، جاگرت نظری آئی۔ سچ دس دے پُرکھ اکال کی سندیسہ دتا گوہند انت آخیری راتی، مات لوک سمجھائیا۔ کی لہنا دینا رکھیا باقی، پنجاں لگیاں وچ نہ آئی۔ تیری جوت پُرکھ اکال اوہ پھپھے کٹنی جیہڑی بن اسماننلاوے ٹاکی، ٹاکرے والا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے مکائیا۔ شبد گرو کہے سُن صاحب میرے حضور، تیرا حضوریا نظر کھئے نہ آئی۔ ہُن بن تیرے لہاں کہنوں ضرور، ضرورت والے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ پچھلا جگ چوکڑی دا تون وی دسیں مفرور، لہیاں ہتھ کیسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی بیڑے چڑھدے ویکھے تیرے پور، پُریاں لوآں سمجھ کیسے نہ آئی۔ پتہ نہیں تون آونا کہ سرب کلا بھرپور، بھرپور ربیا سرب تھائیا۔ مینوں این دسدا تیتھوں ڈردے گر اوتار پیغمبر تینوں صفتاں وچ کر کے گئے مشہور، تیرے ملن دا مسلا حل نہ کھئے کرائیا۔ اوئے دھر دے جھگڑالو تون لوک مات پا کے فتور، فتح دا ٹگا مستک نہ کیسے دکھائیا۔ جو آیا سو تیرے نام دا مذہبی کر غرور، جگت وچ وڈیائیا۔ مانو لڑا کے تیرا ہویا مشکور، شکر یا کہہ کے سپس نوائیا۔ پرہو ایہہ کی تیرا دستور، دوسر نالوں دوجا دوجے نالوں تیجا تیجے نالوں چوتھا چوتھے جگ وچ سب اپنا اپنا مان رہے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے شبد یچے کر نہ شیطانی، کیوں سہج سہج سُنائیا۔ میری کھیل دو جہانی، دوہری دھار پرگٹائیا۔ میرا جلوہ نور اسمانی، جوتی ڈگمگائیا۔ جے میں حکم وچ نہ کراں

بے ایمانی، بیوہ کدے نہ ہوئے لوکائیا۔ میں جگ جگ گر اوتار پیغمبران دی بدل دیوان خاندانی، خاندان اپنا نام سمجھائیا۔ کسے
 دی قائم رہن نہ دیوان جوانی، جوین سدا نہ کھئے ہندھائیا۔ جس توں مات لوک بھیجاں اُس توں دساں ایہہ تیری جوہ بیگانی،
 دعویدار نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبد دُلا رے ہئے
 کئے، نوجوان دیاں جنائیا۔ پرہ دی ودیا سب توں وکھرے حساب والے بٹے، جس دی حاصل ضرب سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار
 پیغمبران دس کے نکے نکے ٹپے، ٹاپوآں وچ دتا ٹکائیا۔ بنا دستخطاں توں دے کے پٹے، لوک مات مُجارے دتے دکھائیا۔ انت سارے ہو
 گئے نام کئے، حُکم ملیا دُھر درگاہیا۔ جو دُھر دے لیکھ لکھے سو پورے کرنے سچے، سچ دیاں سمجھائیا۔ کیتے قول نہیں ہونے کچے،
 کنچنگڑھ دیاں وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران جو حُکمے لیکھ لکھے، لکھت وچ صلاحیا۔ سو پورے کرنے اِکے، ایکنکار بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ شبد گرو کہے پرہ کیوں رکھدا اوہلا، سچ دے درڑائیا۔ کی انت
 گوبند نال بول بولا، انبولت دینا سمجھائیا۔ اوہ نشانی دیدے جیہڑی گوبند توں دتی چھٹن لگیاں چولا، اوہ تیرا ادھیڑ نہ کھئے کرائیا۔
 جتھے نہ کوئی کھار چکن والا ڈولا، کاہنی کندھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا بھیو دینا کھلائییا۔
 ستگر شبد کہے کی گوبند منگی منگ، جس ویلے آخیری ساس آئیا۔ کی بخشیا توں اند، ایہہ وی دینا جنائیا۔ ویکھیں پُرکھ اکال ہُن
 نہ ہوویں دنگ، حیرانی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن سب کچھ تیرے پچھے دتا ونڈ، ورہنڈ وچ لٹائیا۔ جس توں سرِشٹی کہے گجری
 چند، تے گوبند کہے میرا پُرکھ اکال پتا مائیا۔ میں بولنا نہیں نال رسنا دند، جہوا جگت نہ کھئے بلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے گوبند بیٹھا چن چوکی، چوکر اِک لگائیا۔ مینوں خبر اگتی پہنچی،
 بھجیا واہو داہیا۔ اوہ گھڑی بڑی سی سوکھی، سوہنی نظری آئیا۔ میں گوبند دے چار چپھیرے پھر کے لانو لئی چوٹھی، چوٹھے
 جگ کُرمائیا۔ گوبند تیری سکھی نہ جاوے اوتی، اوئے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد تیرا ہوئے
 سپائیا۔ گوبند کہا جے توں میرا باپ، پتا اِک اکھوائیا۔ مینوں سمجھا اپنا آپ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں اِکو پچن جانا آکھ، جس
 توں سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ بہاویں میں لڑاکا پت تیرا گُستاخ، غصے والا اکھوائیا۔ میں پھر وی تیرے سکھ بنائے تیری شاخ، تیرے ہتھ

پھڑائیا۔ میرا لیکھا نہ کوئی جست نہ کوئی ٹانک، ٹکیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گوہند انت آخیر مستک اُتے دوویں رکھے ہاتھ، اکھاں لئیاں دبائیا۔ میں سب کچھ تینوں دتا بانٹ، ----- پُرکھ اکال کہے جس ویلے میں ویکھیا جھاک، جھاکئی اک لگائیا۔ گوہند دا کھل گیا تاک، میری جوت ہووے رُشنائیا۔ اوس دی پوری کیتی آس، ہر ساچے بے پرواہیا۔ اگنی دی نکلی لاٹ، دھواں دھار سائیا۔ میں پندھ میٹی واٹ، وٹنا دتا لگائیا۔ گوہند تیری میری اک ذات، پچھلی کیتی صفائیا۔ میں تیری مٹاں بات، پڑدا دیاں چُکائیا۔ گوہند تیرا ہووے ساتھ، سدا سدا وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ گوہند چوَنکی اُتے ٹیک دتے گئے، گٹ ہتھ ہتھ وچ پھڑائیا۔ پرہو کیوں جنم دتا پئے، ماتا دے پٹاں وچ ٹکائیا۔ جس گودی توں گوہند ہویا سیکھنے، ماتا گجری نظر کھئے نہ آئیا۔ آگے واسطے میں ایہو جہے مات پتا نہیں رکھنے، جو جنم کے مر جائیا۔ ہُن جانا تیرے وطنے، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گوہند کہے میرا اک آخیری سندیسہ، ست ستوادی دیاں جنائیا۔ میرا انت آخیری لیکھا، تتاں ہونی جُداِیا۔ میرا انت آخیری رکھیں چیتا، جیتن دیاں درڑائیا۔ میں تیرا سورپیر بیٹا، مرن جمن وچ پھیرا کدے نہ پائیا۔ جد وساں تیرے چرناں بیٹھاں، اپنا آسن لائیا۔ پرہے جے تینوں لوڑ ہووے تے تینوں آپ ٹکاواں اپنے پیٹا، اپنے پیٹ وچ چھپائیا۔ پھیر اندر وڑ کے تینوں ویکھاں، اُتے لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مینوں سدا رکھیں تھلے اپنیاں کیساں، تیری قسم دیاں بدلائیا۔ آگے تُوں گر اوتار پیغمبران تُوں دیندا رہوں ٹھیکا، بولی لوک مات کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہا میں چلیا چھڈ جگت، پرہے تیری سیو کرائیا۔ انت آخیری وقت، تیرے وچ سہائیا۔ قوَل کر پرہے دوویں آئیے پرت، پترکا دے لکھائیا۔ پتا پوت دی اکو ہووے شرط، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال تھوڑا گیا اٹک، خاموشی وچ سہائیا۔ گوہند نے کھڑگ کڈھی جھٹک، ہتھ وچ اٹھائیا۔ جے میں تیرا جگرے لخت، لکھ کے دے پھڑائیا۔ جے تُوں مینوں بنایا سخت، نرمی وچ کدے نہ آئیا۔ او باپ، کدی چچیاں توں کر کے رکھیں نہ کوئی پجت، وکھرا گھر سہائیا۔ میں مات لوک تکیا ہُن ویکھنا تینوں اُتے عرش، فرش دینا تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند کہا میری آسا اک انت، انت دیاں جنائیا۔ تُوں صاحب میرا بھگونت، پرہو تیری وڈیائیا۔ تُوں سچ سوامی کنت، صاحب تیری

سرنائیا۔ میں کوئی کرنی نہیں ممت، خوشیاں وچ جنائیا۔ آگے وسنا تیری سمت، کوڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کھیل ڈھر دی دینی دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا، گوبند اپنی ہتھ پھیر کے داہڑی، دعوے نال جنائیا۔ ہُن چھڈ دے سریر تے ناتا ٹٹ جائے ناڑی، چکھا وچ سہائیا۔ میں لیکھا دسناں آگاڑی، بھیو ابھید کھلائییا۔ جس ویلے تیرے میرے سمت دی آوے چوتھی ہاڑی، چار کنت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیری منسا پور کرائیا۔ گوبند کہے پرہو لا لے گھٹ کے انگ، انگیکار اکھوائیا۔ اوہ ویکھ گرمکھ میرے چند، تیری جوت رُشنائیا۔ جنہاں نوں چھڈ گیا پُری اند، سر سے دتے رُڑھائیا۔ سچکھنڈ دتے تنگ، تیرے در سہائیا۔ میں اوہناں دا منگدا سنگ، چھڈی جگت لوکائیا۔ اوہناں پچھے پھیر مارنا پندھ، لوک مات جنم دوائیا۔ پر یاد رکھیں، میں پھر نیلے دا کسنا نہیں تنگ، پاکھر زین نہ کھئے سہائیا۔ میں پھرنا وچ برہمنڈ، بن لتاں باہواں واہو داہیا۔ ماننا اک اند، رس تیرا سوہا پائیا۔ کھڑگ کھنڈے دا کرنا نہیں جنگ، شبدي اپنی دھار دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد میرا سنگ رکھائیا۔ گوبند کہے گر اوتار پیغمبران بدھے گانے، مؤلی تند سہائیا۔ پرہو اپہ سارے سکن پُرانے، آگے مینوں مول نہ بھائیا۔ جس طرح تیرے میرے نال یارانے، سچکھنڈ بہ کے خوشی منائیا۔ ایسے طرح تیرے بھگت میرے مہانے، پراہے ڈھر دے نظری آئیا۔ جنہاں نے وسنا ہیٹھاں ست رنگ نشانے، نشانے پچھلے دینے گوائیا۔ پُرکھ اکال اوہناں دے پچھے سانوں آؤنا پئے نال بہانے، دوجا راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ست رنگ بولیا جھٹ، گوبند دتا سُنائیا۔ کیوں سورے ماریا پھٹ، انیالا تیر چلائییا۔ مینوں دس دے کجھ جھٹ، سہجے پُچھ پُچھائیا۔ تہاڈا کیہڑا کھلنا ہٹ، دوارا کون سہائیا۔ میں وی اوتھے آواں تھ، اپنا پندھ مکائیا۔ ویکھاں کھیل جگ، جاگرت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا لیکھا دینا مکائیا۔ گوبند کہا میرے سیکھ ڈھر دے دھرمی، پُرکھ اکال سرنائیا۔ جوڑ جڑیا نال نہکرمی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ انت اوہناں نے آؤنا ایس دی سرنی، چرن کول سرنائیا۔ جھگڑا مکنا مرنی ڈرنی، بھے بھو نہ کھئے دکھائیا۔ اکو ٹک اگتی پڑھنی، چھڈنی جگت پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سُن کے چن ست رنگ گیا ڈگ، چرنی سیس نوائیا۔ جے تیرا پُرکھ اکال اک، اکو پتا مائیا۔ جے تیرے لاڈلے سیکھ، مینوں وی اپنا سیکھ

لے بنائیا۔ گوہند کہہا ہُن نہیں آگے دیواں لکھ، پِن اکھراں اکھڑ وکھائیا۔ تیرا سانجھا کر کے پت، ناتا بھگتاں نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا ویکھ وکھائیا۔ ستّ رنگ سُن میرا ہور وچار، تینوں دیاں جنائیا۔ تُوں رہنا خبردار، آلس نندرا باہر کڈھائیا۔ جس ویلے میرے پُرکھ اکال دا سمت آوے چار، چار گنٹ ڈہائیا۔ تینوں بھگتاں دا بناواں یار، ساچا جوڑ جڑائیا۔ لہنا دینا پورا کراں ادھار، قرضاً رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گوہند کہہا ستّ رنگ تُوں منگی منگ کمال، کملاپت دئے درڑائیا۔ اٹھ سوہنے خوشیاں نال پا دھال، نچّ ٹپ کے دے وکھائیا۔ گوہند نے انت اخیر اتم ساس اپنے کڈھکے ستّ رومال، کمرکے وچوں چکھا اُتے دتے ٹکائیا۔ ستّ جوت دا ہویا جمال، جوت جوت وچ رُسنائیا۔ نُور چمکیا اُتے اسمان، برہمنڈ کھنڈ ڈگمگائیا۔ تاڑی لا کے کہہا سِری بھگوان، دو جہاناں تیری صِفت صلاحیا۔ گوہند کہہا اوہ چلّے تے گئی کمان، کمان اکو ہتھ رکھائیا۔ جس تُوں سکے نہ کھئے پہچان، جگ نیتز نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ گوہند کہہا ستّ رنگ، تینوں بھگتاں نال ملاواں گا۔ جس ویلے میرے چمکے اوہ چند، چاندنی تیرے اُتے پواواں گا۔ سوہنا بنا کے سنگ، آپے ویکھ وکھاواں گا۔ میرے کول انوکھا ڈھنگ، دُھر دا حُکم اک جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در دوارا اک سہاواں گا۔ ستّ رنگ کہن ساڈا پری پیہلا لال، لال رنگ وڈیائیا۔ گوہند کہہا میں ہو کے دین دیاں، دیا آپ کھائیا۔ سیکھیا سچ سیکھال، سمجھ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے شہنشاہی چوٹھا آوے سال، سمت سوہیا پائیا۔ اوس ویلے ماجھے والیاں بنھنے لال رومال، گٹ سچّے نال سوہیا پائیا۔ خوشیاں نال پاؤندے آؤن دھال، گوہند تُوں ہی پتا مائیا۔ اسیں تیرے لاڈلے بال، ہوئے نہ کدے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کنچن رنگ کہے گوہند مینوں دس طریقہ، تریک دے سمجھائیا۔ گوہند کہہا اوہ تیرا باؤن بل تے پچھلا ریشیاں نال شریکا، ساتھیان دیاں ملائیا۔ تیرے نال اوہناں دی ہووے پریتا، جنہاں تُوں پریم میل ملائیا۔ پر یاد رکھیں اوہناں وچوں اک دے ہتھ وچ ہونی گیتا، نوین نکور سوہیا پائیا۔ اوبدے اُتے سوا انچ دا فیتا، کنچن دینا لگائیا۔ باقی سب نے رومال بنھنے ٹھیکا، گٹ کھچے نال سچّائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جموں والے جمع لئے کرائیا۔ سوہا لال کہے سُن گوہند میرے

سوہنے، سوہنیا دیاں جنائیا۔ جس نے سب دے دھون دھونے، دُرمت میل گوائیا۔ گوہند کپا میں سب دے پچھلے لیکھے کھوہنے، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہہ نوں بھلے سارے رونے، روندیاں چُپ نہ کھئے کرائیا۔ اوہ سوہے رنگ تیرے جگت نے بناؤنے پوئے، چیتھڑ پاٹے ویکھ وکھائیا۔ پر تیرے لیکھ دوا بے والیاں نال پروئے، پراہنے بن کے آون چائیں چائیا۔ سب دے کھلے ہون لوئے، نیترا اکھ سُرے سنگ مٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا لیکھا تیرے لیکھے پائیا۔ چٹا کہے واہ میرے سوُر پیر سلطان، گوہند تیری بے پرواہیا۔ گوہند کپا میرے پچھلے اوہ مہان، تینوں دیاں درڑائیا۔ جنہاں وچوں ڈلے کیتی پہچان، بے پہچان آپ سمجھائیا۔ تیرا لیکھا اوہناں نال، نال نال وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اکو رنگ دینے رنگائیا۔ نو نو اِنج دے ہون رومال، وڈا چھوٹا نہ کھئے بنائیا۔ کھبے ہتھ ہوون پروان، پاربرہم ویکھ وکھائیا۔ اگی قدم چل کے ہتھ رکھکے اُتے کان، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جیکارا دین لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میل لائے ملائیا۔ پیلا رنگ کہے میں گوہند تیری پوشاک، دوس زین تیری سیو کھائیا۔ ذرا میرے ول جھاک، میں اپنا آپ وکھائیا۔ گوہند کپا او میں نہیں میرے سکھ تیرے ساک، سنبندھی دتے بنائیا۔ اوہ میرے نالوں پاک، پوتر ویکھ وکھائیا۔ مینوں نہ سمجھیں گوہند ایہہ تتاں والی خاک، جس ویلے گوہند آیا گوہند وچ سہائیا۔ نہ کوئی سیوک تے نہ کوئی چاک، میلا میلاں نال اتفاق، نفاق اندروں باہر کڈھائیا۔ اوہ پیلیا رنگا گوہند نال چھوہ کے ہو نہ جاویں گُستاخ، گُستاخی موہے کدے نہ بھائیا۔ تینوں پھراؤنا شنکر دی جوہ، پرس رام دیہو، کرشن دی رجوہ، کرنال والیاں جوڑ جڑائیا۔ تیرا کھیل سچے ہتھ توں ہونا شروع، شہنشاہ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نیلا رنگ کہے میرے نیلے والے بانکے، تیری بے پرواہیا۔ گوہند کپا بھل جاؤ پچھلے ساکے، اگلا لیکھا دیاں درڑائیا۔ جو کچھ میرا پتا پُرکھ اکال آکھ، اوہو رہیا سُنائیا۔ جس دا کھیل ہونا ساچے، وجتی سچ ودھائیا۔ ہُن گوہند تن ویکھو سڑدا آنچے، اگتی رہی تپائیا۔ پھر آواں تے آواں نال اپنے باپے، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ بھر بھر کے ٹوہ ٹوہ کے لہہ لہہ کے اپنے لہہ لاساتھ، گرُمکھ جوڑ جڑائیا۔ کیوں پُرکھ اکال دی صلاح نال شبد گرو نے لکھیا جنہاں لیکھا مستک دُھر دے ماتھ، اوہناں ہووے آپ سہائیا۔ ایہہ منت کوئی نہ واچے، سنت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جیہڑے مل گئے گر تیغ بہادر نوں چاندنی چوٹک دلی

والے احاطے، اوہناں نوں اوسے تہاں پرگٹائیا۔ اوہ نیلے رومال بٹھ کے آؤن کے کھبے ہاتھ، صدی چودھویں دی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کالا رنگ کہے گوہند تون وی بدھی سی اک دن تہمت، کالے رنگ رنگائیا۔ میں تیرے نال ہو کے سہمت، سوہنی سیو کھائیا۔ دُنیا تینوں کہا احق، جو اچ دا پیر ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکال نے کیتی رحمت، دُھر سندیسہ دتا سُنائیا۔ اوہ یاد کر لے جس ویلے اکھ نال لائی سینت، اشارہ سیکھاں ول کرائیا۔ تیری ضرور لیکھے لاواں کیتی محنت، مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوہند کہا او کالے رنگ تینوں بٹھن کے سیکھ نو، بھتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری کتی بٹھ کے رکھن گے اک اک دانہ جوں، جس دا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جس ویلے پاربرہم پت پریشور سرشٹی دی درشٹی اندر آوے بھوں، بھومکا ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے مینوں دسا اپنا اک ناؤں، نرنکار دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گوہند کہا سُن کالے رنگ ثالثی، تینوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے میں پہلے دن پڑھی سی فارسی، پہلا اکھ رسنا نال گائیا۔ پہلا حرف لکھیا سی عبارتی، قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ اوس ویلے سمجھ دتی سی عارفی، عارفان مان وڈیائیا۔ پھیر نظارہ تکیا جیہڑی نانک نے کیتی آرتی، دیپک سوہنے ویکھ وکھائیا۔ پھیر ویکھیا جوت اگتی اوس پروردگار دی، جو پرورش کرے لوکائیا۔ پھیر سنی آواز اوس سرکار دی، جو حُکم حُکم وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ گوہند کہا کالے رنگ تیرا رنگ اپارا، اپرپیر سوامی تیری وڈیائیا۔ تیرا لیکھا کلجگ انت کنارہ، اگلا بھیو کھئے نہ پائیا۔ گوہند تیرا بن سہارا، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں گرمکھاں دے اندر پیارا، پریم پریتی توڑ نیہائیا۔ جنہاں دا بھارت وچ اکھاڑا، دوس رین اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچے ہتھ تیرا میل ملائییا۔ ست رنگ کہن اسیں اٹھ ستے، ستیاں لئی انگڑائیا۔ پورب لیکھے چُکے، چُکے رین پڑھائیا۔ ویکھیئے پُرکھ ابناشی اچتے، پاربرہم بے پرواہیا۔ لہنے مائل رہے نہ لکے، پڑدا دینا اٹھائیا۔ گرمکھو ست رنگ کہن ساڈے نال نہ رہو غصے، پچھلا گلہ دینا گوائیا۔ اساں لگنا نال تہاڈے جسے، جسم ضمیر اک بنائیا۔ پھر آپے ستاراں ہاڑ نوں گوہند سانوں پُچھے، کس بدھ آئے چائیں چائیا۔ سب دے سچے کھبے ہتھ آگے جان جھکے، جھک جھک سیس نوائیا۔ سب نے کہنا اسیں اوس دوارے پُچے، جتھوں ہووے نہ کدے

جُدائیا۔ جس نے اُجاڑ کے اپنے جھگے، گُرمکھاں دے گھرانے دتے وسائیا۔ اوس دِن نون سب دے پیار ہو جانے سُمچے، سانجھا جوڑ
جُڑائیا۔ ستّ رنگ کہن اسیں تا دئیے مُچھے، پرہوؤ مُشکل حل کرائیا۔ دھنّ بھاگ جے نون سانوں پُچھیں، اگلا لیکھا دئیں دِرڑائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب نون گودی اپنی چُکے،
چاکر ہو کے سیو کھائیا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستّ رنگ کہن اسیں بجھنا نال گُٹ، سچّ کھبے سوہا پائیا۔ دُھر دا ناتا نہ جائے تُٹ، تئیاں نال گنڈھ پوائیا۔ اُجل ہووے
مُکھ، مُکھئے گُرمکھ نظری آئیا۔ وچھوڑے والا مٹے دُکھ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جُگ چوکڑی رہے چُپ، اپنا حال نہ کیسے
سُنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھپ، اپنی لئی انگرٹایا۔ جس نے گوہند بنایا ستّ، تس ابناشی اچت، چرن کول سرنائیا۔ جو سرگن
توں نرگن بدل کے آیا رُخ، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ سو سانوں دیوے سُکھ، گھر ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستّ رنگ کہن کیوں سانوں گُٹ نال کیتا اشارہ، آشا دیاں جنائیا۔ ایہہ شبدی کھیل دسدا رہیا
تئی اوتارا، طرح طرح نال دِرڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھدا رہیا نظارہ، نیج نین اکھ کھلائیا۔ نانک گوہند جئاؤندا گیا لارا، حُکم
سندیسہ اک سُنائیا۔ ایہہ کھیل اکم اپارا، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ نرگن نرویر نرکار نرکار چوویواں اوتارا، چار جُگ دا لیکھا دئے
مُکائیا۔ جن بھگتاں نال بٹھ پیارا، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستّ دھرم دا کھول دوارا، چارے ورنان دئے وڈیائیا۔ ستّ رنگ کہن
سب نے کرنی اک نِمسکارا، سیس اک جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رومال
کہن اسیں چھوہنا تن وجود، ستّ رنگ ساچا سوہا پائیا۔ سب دا اکٹھا ہونا اک محبوب، مُحبت وچ اپنا میل ملائیا۔ دین مذہب
دی کٹ حدوڈ، شرع زنجیر دینی کٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، ذات پات آتم برہم سمجھائیا۔ سچ دھرم دی دس کے سوچ، سکھیا
اکو دینی دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میل لئے ملائیا۔ ستّ رنگ کہن اسیں خوشیاں وچ ہسدے،

ہستی تک بے پرواہیا۔ ایہ کھیل الکھنا الکھ دے، لیکھا لیکھ نہ کھئے مکائیا۔ نظارے ویکھنے پُرکھ سمرتھ دے، جو صاحب سوامی سوہبا پائیا۔ ویس تکنے نریش اکھ دے، پاربرہم پرہہ نظری آئیا۔ بھنڈارے ویکھنے دھرم دوارے ہٹ دے، جو ہر کرتا آپ ورتائیا۔ ست رنگ کہن اسیں آئیے ٹپدے نچدے، ناچ خوشیاں والا دکھائیا۔ جیکارے بول پُرکھ الکھ دے، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سارے اکو گھر وسدے، دوجا در نہ کھئے بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سوہنگ جاپ چیدے، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جھگرے مُک جاون آون جاون جنم کرم پپ دے، پتت پُتت دئے کرائیا۔ لہنا مُکا دے جگت ترسنا من مت دے، بُدھ بیکی آپ کرائیا۔ حساب کِتاب پورے کرنے جو لیکھے بنا دستخط دے، کھاتے سب دے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میل ملائے سچ دوار اکھ دے، اکھئے ہو کے کاٹھ کوڑا اگنی دینا جلائییا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے او ہاڑو سب کچھ کر جا ہڑپ، اپنا پیٹ بھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے تڑپ، دھڑکن نہ کھئے مٹائیا۔ دین مزب رہے بھٹک، اگنی آگ لگائیا۔ اپنا کھیل کر چٹک، چار کُنٹ پھول پھلایا۔ سرشٹی ویکھ ہوئی بیکھٹک، کھٹکا رہیا نہ رائیا۔ چار کُنٹ چڑھیا کٹک، کٹاکش کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ منوا من ہويا کمبخت، کامنا وچ دہائیا۔ گر اوتار پیغمبران چکنا وقت، ویلا دئے گواہیا۔ تیرا حُکم اکو فقط، فقرے سارے دئے بھلایا۔ نیترووے دھرنی دھرت، دھول دئے دہائیا۔ جے صاحب آیا پرت، پت پریشور ویس وٹایا۔ میری پوری کرے شرط، شرع زنجیر کٹایا۔ کامنا رہے کوئی نہ حرص، ہوس دیوے گوائیا۔ بینتی منظور کرے عرض، آرزو شہنشاہیا۔ اپنا پورا کرے فرض، فیصلہ حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا بھیو اک کھلایا۔ ستگر شبد کہے ہاڑ اپنی لا دے چوٹ، چوٹی والے ویکھ دکھائیا۔ سب دی تٹی پا دے گوٹ، سار پاسا دئے دہائیا۔ جیواں بُدھی ویکھ کھوٹ، گگرم کانڈ ہلکائیا۔ اکو تک نرمل جوت، جوت جوت رُسنائیا۔ کوڑی میٹے کوئی نہ سوچ، سچ سچ نہ کھئے پرگٹایا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے ہاڑ تیرا اک اڑکا، اٹکن دُھر دی نظری آئیآ۔ جن بھگت سہیلا وچھڑیا چرکا، چری وچھنے میل ملائیآ۔ لہنا دینا پُورا کر باپ پرکا، پت پریشور ہو سہائیآ۔ گھر سہنجنا کر تہرکا، تہر دربار وچے ودھائیآ۔ جن بھگتاں مارے کوئی نہ جھڑکاں، جھنجٹ کوڑا دینا مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا میل ملائیآ۔ سَتگر شبد کہے ہاڑ نہ بن ناپینہ، نبیاں لے اٹھائیآ۔ حسن حسین دا ویکھ پسینہ، علی نال گواہیآ۔ لیکھا جان جگت زمینا، ضامن ہو کے پھیرا پائیآ۔ تیرے حُکم دا چڑھیا اوہ مہینہ، جس وچ محبوب مُحبت وچ سہائیآ۔ ہاڑ کہے محمد احمد دا ویکھیا اک آئینہ، این آئینہ نظری آئیآ۔ جان تکیا وجود بے نہ، وجہ سکیا نہ کھئے سمجھائیآ۔ دُھر کلمے نال کہا کی کہنا، کہہ کے دے جنائیآ۔ محمد کہا میں تینہوں سب کچھ لینا، لے کے خوشی بنائیآ۔ پروردگار کہا آہ اگتی لے کہنا، تن وجود نال چھہائیآ۔ تیری سیوا کرے کچھ سینا، سیناپت وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیآ۔ ہاڑ کہے میں محمد احمد تکیا اک، اک وچ سہائیآ۔ دوہاں نے لیکھیا دھنّ پرہو تیرا سکھ، جو سکھ سکھ وچ وڈیائیآ۔ پریم توں باہر بت، بت بت وچ نوت نت رہیا سہائیآ۔ جگت جوانی جت، بہار لاہ کے پٹھ، پندھ مُکا کے سوا گٹھ، جھگڑا مُکا کے پتھر اٹ، پاتن اکو سوہیا پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیآ۔ ہاڑ کہے میں جگ چوکرئی رہیا گنگا، مُکھ بچن نہ کھئے سُنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر دین مذہب دا لیندے رہے بھنگا، لب وچ اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ ایسے کارن ہویا کلجگ اندھیر دُھندا، کوڑی دُھند نہ کھئے مٹائیآ۔ شرع وچ رہے کوئی نہ گنڈا، گردش اپنی سرب گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے گھر وسائیآ۔ ہاڑ کہے میرے اندر گوبند کڈھیا ہاڑا، ہاڑی انت ویکھ وکھائیآ۔ پُرکھ اکال تکیا لاڑا، لاڑی نال نہ کھئے سہائیآ۔ سوہنالاوے اکھاڑا، سُرتی شبد کاہن نچائیآ۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھے گاڑھا، آکے پچھے رُک کدے نہ جائیا۔ سب دا پُورا کر کے ہاڑا، ہر پردا کھوج کھوجائیآ۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، ناڑی ناڑی ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھگتاں دے کے اک اشارہ، اشارے دا سہارا آپ اکھوائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال شبد اگئی کہنا، بن اکھڑ نراکھڑ دھار وچوں پرگٹائیا۔ گوہند ویکھ اپنے نیناں، جس لوچن نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔
 ابناشی کرتے تیرا دینا، نرویر پُرکھ جھولی پائیا۔ ساچے بھگتاں گُرمکھاں سنگ رہنا، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ گوہند ویکھ اگئی دھار، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ چرن جھکدے ویکھ تئی اوتار، بن
 سیس جگدیش سیس نوائیا۔ نیوں نیوں سجدے کرن عیسیٰ موسیٰ محمد برخوردار، حقیقت وچ حقیقی راہ جنائیا۔ نرگن نانک سرگن
 ناتا توڑ سنسار، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ بہگت سہیلے دُھر دی دھوڑی چرن لاون چہار، مستک اپنا آپ چُھائیا۔ صوفی سنت فقیر
 کرن دیدار، بن دید عید چند رُشنائیا۔ ساچا وقت سہنجنا، صاحب سوامی سہائے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری در بیٹھے
 سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا لیکھا رہیا وکھائیا۔ گوہند ویکھ لے اپنا لیکھا، لکھت وچ کدے نہ
 آئیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی کرے کرائے جو وسے سچکھنڈ دیسا، دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ جگ چوکرئی نت
 نوت سرگن نرگن جس نے رکھیا چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور ابناشی کرتا بن کے کھیوٹ کھیٹا، نئیا نوکا
 جگت دُنی ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار لوک مات سب دا پورا کرے ٹھیکا، آگے
 مُنیاد نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے گوہند ست، دُلا رے
 دیاں جنائیا۔ اُٹھ ویکھ تیری موئی رُت، جس نوں جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ میں ہر گھٹ اندر
 لیکھا رکھیا لک، پت پرمیشور ہو کے اپنا نور نہ کھئے چمکائیا۔ جگ چوکرئی اوتار پیغمبر گر مینوں رہے جھک، سجدیاں وچ سیس
 سیس نوائیا۔ انت ویکھ اپنا دیس پردیسیاں دا پینڈا گیا مُک، تتاں والا گرو رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو ستگر شبد اگئی تیری دھار
 جاوے اُٹھ، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم ہو کے لے پُچھ، پاربرہم برہم پڑدا دئے چُکائیا۔
 امرت رس نچھر دھار بوند سوانتی بنا جگت پیالے دیوے اوہ گھٹ، نام خُماری دُھر دی آپ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنديسہ نر نریشا ایکنکارا پروردگار سانجھا یارا نر نرنکارا آپ درڑائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال

میرے پتا پُرکھ، پُرکھو تم دیاں جنائیا۔ بنا ساچیاں گُرمکھاں توں کتے نہیں ملدا سکھ، دو جہان کَم کسے نہ آئیا۔ میں انہاں پیاریاں نوں
گودی لَواں چُک، بچے نہیاں ہیٹھ دبائیا۔ تیرے چرن کولاں وچ دیواں سٹ، جتھے کدے نہ ہووے جدائیا۔ جے کدی گوبند توں پھیر
لویں پُچھ، تینوں اگلا بھیو دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اباںشی گھٹ نواسی میرے واسطے میرے سکھ سب کچھ، دوجا نظر کچھ نہ آئیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن گوبند میتے، مِت پیارے
دیاں درڑائیا۔ میرے آد جگادی ٹھانڈے سپتے، شبدی دھار تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے نیکے، نتے نتے بال سہائیا۔ حُکم
سندیسے نام کلمے دیندا رہیا وچ حدیثے، حضرتان کر پڑھائیا۔ اتم سب دا لیکھا صدی چوڈھویں بیتے، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔
پاربرہم پت پریشور نرگن نرویر نراکار نرنکار دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سب تھائیں کرے آپ تصدیقے، جگت وسیقہ
کَم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گوبند کہے میرے پرم پُرکھ پرہ دیال، دین ہو کے
دیاں جنائیا۔ مینوں ویکھ لین دے اپنے لال، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے لَواں بھال، جگ جنم دے وچھڑے میل
ملائیا۔ جنہاں نوں کدے پوہ نہ سکے کال، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جد وسن وسن سچکھنڈ تیری دھرمسال، سچ دوارے سوہیا
پائیا۔ جے تُوں نرگن سرگن ہو کے آویں تے مات لوک آون تیرے نال، جگت جگ جگت دینی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی آس رکھائیا۔ گوبند کہے درگاہ ساچی دے پروردگار، پرم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جے
تُوں سب دا سانجھا یار، لاشریک اک اکھوائیا۔ جلوہ گر نُوں اُجیار، نُوں نُوں ڈگمگائیا۔ تیرا صفتاں وچ اظہار، شاستر سمیرت وید
پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان رہی درڑائیا۔ ذرا کھول کے ویکھ اپنا کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ کیوں پرہو تیرے بھگت سڑن
وچ اگنی ہاڑ، امرت میگھ دے برسائیا۔ جے گوبند تیرا سچا سٹ دُلاں، شبدی جوتی ہو کے خوشی منائیا۔ میریاں پیاریاں سیکھاں
نوں بن ہتھان لے اٹھال، باہواں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گُرمکھ نہ کوئی شاہ نہ کوئی کنگال، پریم پیارا نظری آئیا۔ اے پرہ میرے
گُرسکھاں دا بن دلال، تتان والے گُرو دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرگن ہو کے آتما دا مالک ہو کے پرماتما کر سنہال، سب تھائیں لہنا دینا
دے چُکائیا۔ ترے گُن مایا رہے نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ آ کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ

کو کے کال، ده دشا دئے دُبائیا۔ کوئی سکے نہ سُرَت سنبھال، سادھ سنت تیری منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ ساچا دسے نہ دهن مال، نام خزانہ ہتھ کسے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پرماتم اپنیاں بھگتاں دے اندر اپنا دیپک بال، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ گُرْمکھ میرے نہ ہون بے حال، بہل سارے لینے کرائیا۔ چار جُگ توں وکھری چلدے چال، پچھلا لہنا دے مُکائیا۔ انتر نرنتر نرگن نرگن ہو نِخال، سرگن سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند میں ویکھ ہو یا حیران، حیرانی اک آئیا۔ چار جُگ دا بھل گیان، وِدیا کوڑ جگت لوکائیا۔ نج آتم دھرے نہ کوئی دھیان، رسنا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ پنڈت پاندھ مَلا شیخ بنے شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ نرگن نور جوت جگے نہ کوئی مہان، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ شبد ناد سُنے نہ کوئی دُھنکان، انحد نادی ناد نہ کھئے سُنائیا۔ آتما دی کرے نہ کھئے پہچان، پرماتما درس کھئے نہ پائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا دھرتی سب دی ہوئی بیابان، ہری سِنچ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ گوہند کہے ایہ نہیں منظور، سچ دیاں جنائیا۔ ساریاں وچ نہیں قصور، کیوں فتویٰ ربیا لائیا۔ اٹھ ویکھ تیرے بھگت تیرے مزدور، جو چاکری تیرا نام سیو کھائیا۔ جنہاں دے اندر تیرے نام دی ثور، ثریا نوں تھلے چھڈکے، دسم دواہری نوں پیراں تھلے دب کے، تیرے شبد دی منزل چڑھ کے، تیری جوت وچ سمائیا۔ اوہ نہ مَورکھ نہ مَورُھ، جنہاں نے نیتر نین تکیا اوہناں نوں ملیا پرکاش ضرور، جو ثرت تیرا درشن پائیا۔ ثوں صاحب حاضر حضور، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گوہند کہے پرہ کلجگ انت سارے نہیں جھوٹھے، شبدي دھار جنائیا۔ چوراسی وچوں گُرْمکھ میرے بوٹے، جو تیرے چرناں وچ لگائیا۔ تیرے نام دے لیندے ہوٹے، ہلارا پریم رس رکھائیا۔ تینوں تگن ہر کوٹے، ہر گھٹ رمیا نظری آئیا۔ اوہناں دے اندر اکو سوجھے، جگت سمجھ دتی گوائیا۔ نرگن دھار اگمی بوجھے، بوجھیا دیپک رہے جگائیا۔ اوہ بے شک وسدے ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی کوچے، مندر تیرے سوہیا پائیا۔ اوہناں دے اندر بھاؤ نہیں کوئی دوجے، دُتیا دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے دُلا رے بچے، سچ دیاں سمجھائیا۔ جیہڑے پریم تیرے وچ رتے، رتن امولک دیاں وکھائیا۔ بھاگ لگا کے پنج تے، ترے گن ڈیرہ دیواں ڈھاپیا۔ اوہناں نوں درس دیواں نج اکھ،

دوئے لوچن بند کرائیا۔ آتم پر ماتم ناتے جوڑ کے سکے، سگلا سنگ نہائیا۔ اوہناں دی پیج تیرا پتا آپے رکھے، گوبند تیرے ست دُلا رے گُرمکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ اوہ بھانڈے تن رہن نہ کچھے، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ جنہاں دے اندر لُوں لُوں رچے، ساڈھے تِن کروڑ دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے گھلائیآ۔ سُن کے بات گُفت سُنید، وِجی حق ودھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کرن دید، دیدا دانستہ درشن پائیا۔ جس دی صفتاں وِچ کردے آئے تمہید، سوبلیاں وِچ گائیا۔ جس دے بنے جگت عزیز، نئے بچے رُوپ وکھائیا۔ جس نے نام کلمہ دتی تمیز، طبیعت دتی بدلائیا۔ جو دسدا رہیا حدیث، حضرتان کرے پڑھائیا۔ اوہ کھیل کرے جگدیش، جاگرت جوت نُوں رُشنائیآ۔ جس نُوں گوبند تکیا پیس پیس، پیس پیسا بے پرواہیا۔ جو لکھ چوڑاسی جانے نیت، گھٹ گھٹ اندر کھوج کھوجائیا۔ جس جھگڑا پوایا مندر مسیت، شودوالے مٹھ گُردوار وِٹ وِٹا ئیا۔ سو لیکھا جانے ہست کیٹ، چارے کھانی پھول پُھلائیآ۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، کروٹ اپنی لئے بدلائیا۔ گوبند دھام وکھاواں اوہ انڈیٹھ، جس نُوں جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جتھے اِکو ڈھولا اِکو نام اِکو کلمہ ہووے گیت، تُوں میرا مین تیرا راگ الا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ گوبند کِہا پرہم مین تیرا آد جگادی بھیتی، شبدي گُر اکھوائیا۔ مین جگ چوکڑی تیری جاناں نیکی، جو نیکیاں وڈیاں نال کرائیا۔ اوہ سب دا مالک گُر اوتار پیغمبر بنا پردیسی، لوک مات سیو کھائیا۔ کیسے دے موڈھے دھر کے کھیسے، کیسے نُوں جنگلاں وِچ بھوائیا۔ کیسے دا کھیل کیسے دا میل کیسے دا ہیتی، کیسے دا نیتی، کیسے اپنا نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ در تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سمت آیا چار، چار جگ دا لیکھ ویکھ وکھائیا۔ در جھکدے تئی اوتار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ پیغمبر کرن پُکار، نیتر نیناں نیر وِہائیا۔ وِشن برہما شو چرن دھوڑی لاون چہار، شہنشاہ اوٹ رکھائیا۔ دیوت سُر ہاکار، گن گندھرب رہے گُرائیا۔ دو جہان ویکھن اپنی دھار، برہمنڈ کھنڈ راہ رہے تکائیا۔ کی کھیل کرے نرنکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے اپنی دھار، سو پُرکھ نرنجن اپنا آپ پرگٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن میت مُرار، ایکنکار اپنا رنگ رنگائیا۔ آد نرنجن جوت کرے اُجیار، ابناشی کرتا پڑدا لاہیا۔ سِری بھگوان دے دیدار، پاربرہم برہم اپنا میل ملائیا۔ سچکھنڈ دوارا کر تیار، تھر گھر ساچا دئے سمجھائیا۔ بھگت سہیلے لئے اُٹھال، نو کھنڈ پرتھمی

ست دپ پھول پھلائیآ۔ چوراسی وچوں کرے پیار، چارے کہانی اپنا بھیو چکائیآ۔ نو دس یاراں پیس تیس چار در رہے نہ کھئے حساب، لیکھا سب دا پور کرائیآ۔ نراکھر دھار وچوں ویکھے اوہ باب، جس دا حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گوہند اٹھ ویکھ کھولکے تاکی، تقویٰ اکو دیاں جنائیآ۔ تیرا لہنا دینا انت اخیر باقی، دین دیاں ہو کے جھولی پائیآ۔ جو دھر دی دھار شبد اگتی اگھی، آخر پوری دیاں کرائیآ۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند کراں رُسنائیآ۔ تیرے پیار دی نام سوغاتی، چار ورنان دیاں ورتائیآ۔ من مت رہن نہ دیاں نار کڈاتی، گلکھنی گھر گھر اندروں دیاں کڈھائیآ۔ جھگڑا رہن نہ دیواں ذات پاتی، دین مذہب نہ کھئے لڑائیآ۔ اکو کلمہ دینا صفاتی، صفا ملیچھاں دیاں اٹھائیآ۔ میری یاد کر لے بن اکھراں والی پاتی، جو پترکا بن کاغذ تینوں وکھائیآ۔ دھر سندیسہ نام اگتی باقی، باطن دتی دیرائیآ۔ شبدي روپ تیری حیاتی، اکو جوت جوت سہائیآ۔ منزل ویکھ اگتی گھاٹی، جس دا انت کھئے نہ پائیآ۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں کوئی نہ ساتھی، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا میل لائے ملائیآ۔ گوہند کہے لہنا دینا جگ، جگ جیون داتے تیری وڈیائیآ۔ میں منگ منگنی اج، ہاڑ ستاراں دئے گواہیا۔ پہلوں دین دنی وچ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے حد، مایا ممتا موہ وکار رہن نہ پائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن مانو ذاتی بنا اپنی جد، آتم پر ماتم دے سمجھائیآ۔ دین مذہب دا جھگڑا ہر پردے وچوں کڈھ، دہ دشا نہ کھئے لڑائیآ۔ تون میرا میں تیرا ساری سرشتی گاوے چھند، سنسا روگ رہے نہ رائیآ۔ کروٹ بدل کے اپنی کنڈ، کنڈھا کلجگ پار کرائیآ۔ جن بھگتاں پا دے اپنی ٹھنڈ، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنا درس دکھائیآ۔ جے گوہند نال تیری گنڈھ، تے میرا لیکھا یاد کر پُری اند، سرسے والی ڈھائیآ۔ اوہ میرے لاڈلے چند، جنہاں دا خوشی بند بند، چوراسی والا میٹ کے پندھ، در تیرے سوہیا پائیآ۔ انہاں دے چرناں تھلے وپندی گوداوری گنگ، جمننا سُرستی نیناں نیر وپائیآ۔ وشن برہما شو انہاں تون منگاں رہے منگ، پرہ دا درشن دیو کرائیآ۔ انہاں دے انتر روون پنج، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار کوک کوک سنائیآ۔ ترے گن مایا ہوئی دنگ، رجو طمو ستو در تون باہر بیٹھی ویکھ وکھائیآ۔ گوہند کہے پُرکھ اکال میں تیرے پچھے کھنڈے والا کیتا جنگ، کھڑگ کٹار ہتھ اٹھائیآ۔ اکال اکال پوائی ڈنڈ، ڈنکا دو جہان وجائیآ۔ ہن کیوں نہیں ہندا بھگتاں سنگ، اپنا

رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا پنڈ، دُوجا نگر نہ کھئے دسائیا۔ تَت سریر پنج مات پتا دی بند، آتم تیرا رُوپ نظری آئیا۔ کیوں نہیں وجاؤندا اپنے نام دی گھر گھر کنگ، تتاں توں پرے اپنے پرینچ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا پُور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں پُورا کراں اقرار، دعوے نال جنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کرے نہ کھئے تکرار، اَسرار وچ نہ کھئے آئیا۔ سب دے اندرے اندر دیواں اگتی گفتار، گُفت سُنید کراں شنوائیا۔ نرگن نُوں مِلاواں سانجھا یار، جو جلوہ گر خُدائیا۔ جو وسے سچ محل اٹل اُچ مینار، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جتھے رُو سس سُوچ چند نہ کھئے اُجیار، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئیا۔ ایک نُوں ایک جوت ایک اکھیل اگم اپار، الکھ اگوچر بیٹھا سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ گوبند کہے پرہو کی رنگ رنگاوینگا، مینوں دے جنائیا۔ کی میرے گُرمکھ گود بہاوینگا، اپنی گود ٹکائیا۔ کی جُگ جنم دے وچھڑے میل مِلاوینگا، مانس مائکھ لیکھے لائیا۔ کی ساچی منزل اک چڑھاوینگا، جتھے نظر کھئے نہ آئیا۔ کی جوتی جوت مِلاوینگا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ کی شبدی دُهن سُناوینگا، انحد راگ الائیا۔ کی امرت جام پیاوینگا، بن بُلان رس چکھائیا۔ کی درگاہ ساچی بہاوینگا، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ پُرکھ اکال کہہ گوبند، سو مٹاں جو مٹاوینگا، منسا تیری پُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا رنگ آپ وکھائیا۔ گوبند کہے پرہو میں کوئی کرنا نہیں جھیڑا، جھگڑا اور نہ ہور وکھائیا۔ چوڑاسی والا بدل دے گیڑا، اپنا حُکم ورتائیا۔ جیہڑا حُکم کیتا ندیڑا، انت دیاں سُنائیا۔ اُس دا کرنا پئے نیڑا، کوڑی ونڈ نہ کھئے جنائیا۔ میں ڈھنیا کر کے بیٹھا ربیا جیرا، زیر زبر نہ کھئے جنائیا۔ جس کارن پایا پھیرا، اپنا ویس وٹائیا۔ ہُن پُرکھ اکال کر دے مہرا، مہربان تیری سرنائیا۔ دین دیال صدی چوڈھویں چار گنٹ ویکھ اندھیرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بہریا بیڑا، کندھی بیٹھا سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند میں اوتار پیغمبران دین لگا سدا، صدی چوڈھویں وچ جنائیا۔ نرگن دھار اُٹھو جس دھار وچوں تہاڈا دیپک جگا، جوت نُوں ہویا رُشنائیا۔ کلجگ اتم مارو نگاہ، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ جیہڑی میرے ملن دی دس کے آئے بدھا، اوس مارگ تے چلے کوئی نہ سِدھا، ساچی منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جگت وکار ہنکار وبھچار ڈراچار اندر مُلا شیخ مسائک وکا، اپنی قیمت گئے گوائیا۔ بچیا ربیا نہ کوئی وڈا نکا، کام کرودھ وچ ہلکائیا۔ جو کلیمیاں والا

بدلا ريبيا سِڪ، نام والى مُهر لگائيا۔ اوبدى ربيى كوئى نه دِشا، ساچى ونڌ نه ڪهڻي ونڌائيا۔ سب نون بھل ٿيا ڀرڪھ اڪال سب دا پتا، اڪو جنيندى مائيا۔ جوتى جوت سرُپ هر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، اڪو دينا دُهر دا ور، بهيو ابھيدا ريبيا ڪھلايا۔ بهيو ابھيدا سچ ڪھلاواں ڪا۔ چارے ويدان پنڊھ مُڪاواں ڪا۔ اچھل اچھيدا هو ڪے ويڪھ وڪھاواں ڪا، جنھاں دا اندرون بدليا ديدا، نِگاه اوبناں دى آپ بدلاواں ڪا۔ جنھاں نے ڪوڙى رسنا ڪھاڊھا سِيڊھا، تنھاں نون چوراسى وچ بهواواں ڪا۔ جنھاں گوبند تيرے پيار دا بيچ بيچا، پھل تنھاں پھلواڙى آپ لگواں ڪا۔ مينون بھگتاں پالن دى سدا ريچھا، پال ڪے لوڪ مات وڪھاواں ڪا۔ ساچى اندر ديواں تميزا، ين وديا آپ درڙواں ڪا۔ جوتى جوت سرُپ هر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ساچا ڪھيل آپ وڪھاواں ڪا۔ سُن ڪے شبد اگتى بولے ست رنگ، پرھ تيرى ڪي وڏيايا۔ اسين گوبند ويڪھيا پُرى اند، ماچھوواڙے دھيان لگائيا۔ جس دے نال ساڏا سنگ، سنگت بن ڪے جھٽ لنگھائيا۔ اوھ ونڌدا ڪيا ونڌ، حصّے دُهر دے تيرى جھولى پائيا۔ ساڏا نانا جوڙ ڪے توڙ ڪے جيرج انڌ، اُتبھج سيٽج نالون ٿڙائيا۔ اڪو تيرى سيچ وچھا ڪے پلنگ، سچ سنگھاسن ڪيا سھائيا۔ جس ويلے انت آخِر نيڙے دا ڪھوليا تنگ، پاڪھر زين پھير نه پائيا۔ دووڙين بھتھ جوڙ ڪے سيس نوايا ور بھنڌ، نيون نيون تيرے آگے واسطه پائيا۔ ميں ڀرڪھ اڪال تيرا ست دُلارا اگتى چند، گرُمڪھ ميرے چند نظري آيا۔ جے ميں تيرا دوارا جاواں لنگھ، گرُمڪھ ميرے پچھے آون چائين چائيا۔ انھاں دا وچھوڙا ميں سھ نه سڪا رنڌ، اڪيلا رهن ڪدے نه پائيا۔ جوتى جوت سرُپ هر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، دُهر سنديسھ ريبيا سُنائيا۔ ڀرڪھ اڪال دُهر دا شبد سُنا بولى، انبولت راگ الايا۔ گوبند ويڪھ اگتى ڏولى، ين ڪھاراں ريبيا پرگنائيا۔ جتھ پاوے ڪھڻي نه رولى، رسنا جھوا نه ڪھڻي ٻلايا۔ نظر آوے ڪوئى نه دھوڙى، دھرنى دھرت دھول نه ڪھڻي وڪھائيا۔ سڪن بھڻے ڪوئى نه موڙى، رنگن رنگ نه ڪھڻي رنگائيا۔ پڙدا رپے ڪوئى نه اوڀلى، بهيو ابھيد ريبيا ڪھلايا۔ نون صدى چوڏھويں اپنى رُت ويڪھين موڙى، موڙا وچ مل ڪے موڙا روپ سھائيا۔ جوتى جوت سرُپ هر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، مھر نظر نال ترائيا۔ گوبند ڪپے ڪي گرُمڪھ ميرے تارين ڪا، تارنهار دينا جنائيا۔ ڪي اوبناں پيچ سوارين ڪا، ين تتاں پار ڪرائيا۔ ڪي اوبناں جوت اُجيارين ڪا، اندھ اندھير مٿائيا۔ ڪي اوبناں شبد انادى دُهن دُهنڪاوين ڪا، انتر راگ سُنائيا۔ ڪي اوبناں امرت رس نچھر جھرنا دُهر دى دھار جھراوين ڪا، بوند بوند وچون ٿپڪائيا۔ ڪي اوبناں دا ڪھيڙا مندر اڪ اُسارين ڪا، جس دى نيہ نه ڪھڻي اُڪھڙائيا۔ ڪي

چار ورنان اٹھاراں برنن اپنے در بہاویں گا، بہڑی بہڑی کرے سرب لوکائیا۔ ----- جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گوہند، سچ شبد سناؤندا ہاں۔ بھیو ابھید کھلاؤندا ہاں۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھلا لیکھ ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ گر اوتار پیغمبر جو دھردا رہیا بھیکھ، نرگن سرگن ویس وٹاؤندا ہاں۔ شاستر سمرت وید پُرن جو لکھدا رہیا لیکھ، نراکھر وچوں اکھر ونڈ وٹاؤندا ہاں۔ لوک مات وکھاؤندا رہیا دیس، لکھ چوراسی اندر سوہیا پاؤندا ہاں۔ آد جگادی رہاں ہمیش، ستجگ تریتا دواپرکجگ ونڈ وٹاؤندا ہاں۔ وشن برہما شو مہیش گیش، سیوک سیوا سچ لگاؤندا ہاں۔ اپنا دسیا کیسے نہ بہیت، بے انت بے انت اکھاؤندا ہاں۔ جس نوں کرپا کیتی اوس نے لیا چیت، سب نوں یاد وچ الاؤندا ہاں۔ جس ویلے ساچے بھگت دیواں بھیج، اوس ویلے لوک مات اپنا آپ پرگٹاؤندا ہاں۔ اوہناں دے اندر مانا نسیج، کایا کجے ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اندھ اندھیر گواؤندا ہاں۔ آتم پر ماتم دس کے بہیت، بجر کپاٹی گنڈا لا ہندا ہاں۔ گھر سوامی لہنا ویکھ، باہرلی بھٹکنا جگ مٹاؤندا ہاں۔ جنم کرم دی بدل کے ریکھ، گھر اپنا اک درڑاؤندا ہاں۔ نظری آواں نیتن نیت، نیج آتم پر ماتم ہو کے سوہیا پاؤندا ہاں۔ اوہناں دا کایا کھیڑا کدے نہ ہووے کہیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا پڑدا لاہندا ہاں۔ گوہند کہے کی پردہ پرہو لاپویں گا۔ دین دیاں دیاں کماویں گا۔ جنہاں دی میں کردا رہیا پرتپال، پرتپالک ہو کے گود اٹھاویں گا۔ سچکھنڈ وسا کے سچی دھرمسال، سچی درگاہ اک جاناویں گا۔ جنھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، ذات پات نہ ونڈ وٹاویں گا۔ جدھر ویکھاں اودھر دسیں نال، ہر گھٹ رمیا نظری آویں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ لکھاویں گا۔ گوہند، چوتھے جگ دا آیا ہاڑ، ہاڑا کڈھے لوکائیا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اجاڑ، ٹلے پربت پہاڑ رہے گر لائیا۔ سانتک ست نہ دے کوئی پُرکھ نار، نیتر نین نیر رہے وائیا۔ مُحبّت وچ دے نہ کوئی یار، یارانے کوڑے کوڑے لوکائیا۔ گر چیلے دا رہیا نہ کوئی پیار، ٹھگی چوری گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہاباکار، گروڈار روون مارن دھائینا۔ شاستر سمرت وید پُرن سنے نہ کوئی گُفتار، انجیل قرآن کایا کرہ پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ من ممتا موہ چلیا وکار، بنکار گرہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ دُھر دی منزل جگت ہوئی دُشوار، دُشمن اندروں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جو لکھت دے کے آئے گرو اوتار، پیغمبر پھریاں وچ

سُنائیا۔ اوہ بھلیا سرب سنسار، سنجی دے لوکائیا۔ ہُن سَت دُلا را شبدی کرنا تیار، ترے گن اتیتا آپ پرگٹائیا۔ جس نے سرِشٹی درِشٹی اِشٹی ویکھنی چار کُنٹ دہ دِشا اپنی وار، وارتا سب دی پھول پُھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند تُوں تتاں والا نہیں سریر، تن وجود نظر کھئے نہ آئییا۔ تُوں کوئی اکھراں والا نہیں پیر، پیغمبران والی نہ کھئے پڑھائیا۔ تیری کوئی تتاں والی نہیں تصویر، تسبیح مالا نظر کھئے نہ آئییا۔ تیری کوئی ودیا والی نہیں ضمیر، بڈھی والی نہ کھئے چٹرائیا۔ تیری کوئی سرِشٹی والی نہیں تقریر، حرفاں والی تحریر بنائیا۔ تُوں کوئی شہنشاہ نہیں امیر، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ تُوں کوئی چنتا والا نہیں دلگیر، غمی وچ کدے نہ آئییا۔ تُوں کوئی ٹکڑے منگن والا نہیں فقیر، گھر گھر الکھ جگائیا۔ تُوں کوئی گوہند کاغذاں والی نہیں بیڑ، سر تے چُک کے بھجن واپو داہیا۔ تُوں کوئی دویت والی نہیں پیڑ، دین مذہب دا جھگڑا دیویں پائیا۔ تُوں کوئی پُھن والی نہیں خمیر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ درِشٹ کھول کے بول گیا کبیر، طوبی طوبی تیرا نام خُدائیا۔ جے تُوں دین دُنی دی بدل دیویں تقدیر، تدبیر اپنی دئی سمجھائیا۔ پُرکھ اکال جے تُوں پاتشاہ تے گوہند تیرا وزیر، بنا گوہند تون تیرا لوک مات دا مسلا حل نہ کھئے کرائیا۔ ویکھ جوٹھیاں جھوٹھیاں دی ودھی بھیر، گرواں اوتاراں پیغمبران دی سکھیا کم کیسے نہ آئییا۔ آگے واسطے دین مذہب اُتے مار دے لکیر، جھگڑا اوج نیچ رہے نہ رائیا۔ شرع دی کٹ زنجیر، آتم پرما تم دے سمجھائیا۔ تیرے کول نام دا کھنڈا شبدی شمشیر، حُکم تیرا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں ایتھے کر دے اخیر، آگے ودھن کھئے نہ پائیا۔ سَتجگ ساچا کر تعمیر، متا بھگتاں نال رکھائیا۔ گُرسکھ گوہند دے بغلگیر، یار دُھر دے لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا میل لائے ملائییا۔ گوہند کہے، پُرکھ اکال چار جُگ تُوں رہوں لُکدا، نرگن نظر کیسے نہ آئییا۔ گر اوتار پیغمبر تیتھوں متتاں وچ تیرا نام رہیا پُجھدا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تُوں اشارہ دیندا رہوں اک چھوٹی چھوٹی ٹک دا، نام نام وچوں بدلائیا۔ تیرا بھیو کھئے نہ بُجھدا، سارے ڈھولے گئے گائیا۔ تت سریر وجود اندر آ کے تیرے پیار وچ رُجھدا، ناتا جگت نال کرائیا۔ تُوں پھیر کریں کھیل ہور دا ہور کُجھ کُجھ دا، پڑدا پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ کیسے گر اوتار پیغمبر تُوں سمجھ نہیں دتی کس طرح لیکھا مُکنا اتم کلجگ دا، اشاریاں وچ سارے گئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پڑدا اوبلا دے چُکائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند میں بڑا ول چھل دھاری، اچھل

اچھلّ اکھوائیا۔ میں نرگن نؤر جوت نرنکاری، نرور وڈ وڈیائیا۔ میں جگ جگ سرگن تت نال لاواں یاری، انتر ناتا نہ کھئے نرٹائیا۔
 جے پرت کے آواں دوچی واری، تے نام اپنا لواں بدلائیا۔ ایہہ کھیل اپر اپاری، شاستر سمتر کہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر میرے
 در دے جگت پنہاری، نت نوت سیو کھائیا۔ کیسے دی بودی کیسے دی کٹائی مچھ داڑھی، کیسے نؤں کیساں نال وڈیائیا۔ ساریاں دا
 لیکھا اتم ایسے ستاراں ہاڑی، ہاڑا کڈھکے دین دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دے پرکھائیا۔ گوہند کہے
 پرہ میرا ویکھ بغیچہ، گرمکھ گرسکھ نظری آئیا۔ جتھے جھگڑا نہیں اوچاں نیچاں، راؤ رنگ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جتھے وڈیائی نہیں شاستر
 سمتر وید پُراں گیتا، گرتھان حصہ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہناں دا انتر نرنتر تیرے نام نال ہویا ٹھانڈا سیتا، اوہ جگت والی چھڈ گئے پڑھائیا۔
 جنہاں نے امرت رس میرے پریم دا پیتا، اٹھسٹھ تیرتھ ڈیرہ گئے ڈھاپیا۔ اوہناں دے اندر اکو حدیثا، حضرت نؤں مل کے وجی
 ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ ویکھ ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی تینوں دیاں دکھائیا۔ پُرکھ اکال
 ویکھ لال ڈلارے، لالن دیاں جنائیا۔ جیہڑے چار جگ رہے کوارے، بنا پرما تم دے آتم نہ سکے پرنائیا۔ اوہ چھڈ گئے کایا محل
 مینارے، جگت لوہ نہ کھئے ہلکائیا۔ اوہناں جنم لیا وچ سنسارے، سرسے دا لیکھا دے مکائیا۔ اوہناں کوئی کڈھنے نہیں تیرے آگے
 ہاڑے، منتاں وچ نہ کھئے منائیا۔ گوہند دے سکھ گوہند دے لاڑے، در گوہند دے سوہا پائیا۔ جتھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نارے،
 نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ تیئی اوتاراں دے اشارے، عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ اٹھائیا۔ نانک بن کے گیا لکھارے، لیکھا لکھیا بے پرواہیا۔
 جس ویلے ارجن نے ستنام لکھیا نراکھ دی دھارے، اکھ وچ بدلائیا۔ اوس نؤں نظری آیا نؤر جوت نرنکارے، جس دا بھو کھئے نہ
 پائیا۔ گوہند کہا پُرکھ اکال میں اکو منگن والا تیرے دوارے، دوچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 مہر نگاہ اک اٹھائیا۔ گوہند کہے پرہ ویکھ لے میرے دولھے، جنہاں دلہن تیری جوت پرنائیا۔ اوہ تیرے شبد دے جھولدے جھولے،
 جو تن ماٹی خاک وچ رکھائیا۔ میرے قول کدے نہ بھولے، اہل بھل وچ کدے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنا بدل دے اصولے،
 اصلیت تینوں دیاں سمجھائیا۔ جنان چر ساچے سکھ درگاہ ساچی نہ قبولیں، اپنی خوشی بنائیا۔ چرن دھوڑی نہ دیویں دھولے، دھول
 دھول نہ کھئے وڈیائیا۔ ٹوں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار کنت کنتولے، قادر کرتا نظری آئیا۔ کی ہویا جے

گوبند تیرے کولوں اپنا لہنا دینا وصولے، جھگڑا اور نہ کھئے رکھائیا۔ دین دیاں اپنا شبد حکم دے معقولے، محبوب دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوبند کہے ویکھ گرمکھ سوہنے سجے، سجن دھر دے دیاں جنائیا۔ جنہاں دے پڑدے لینے کجے، کجل دھار رہے وکھائیا۔ نرگن تیرا آؤنا کدے کدے، نو سوؤ چرانوے چوکری جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پرماتم گر اوتار پیغمبر تیرے حکم اندر بدھے، بندنا وچ ڈنڈاوت وچ سجدیاں وچ تینوں سیس نوائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے تیرے پریم وچ مدھے، مدھر دھن اوہناں دے سنائیا۔ میں چاہندا گرمکھاں دے اندر تیری جوت جگے، دوس زین ہووے رُشنائیا۔ تینوں مل کے پھیر کوئی نہ بھجے، بھجن بندگی اپنا نام دینا درڑائیا۔ چار جگ وچ گر اوتار پیغمبران منشاں دے رنگ کر دتے ڈتے، مذہباں والی ونڈ ونڈائیا۔ دیناں والی حد کوئی نہ ٹپے، زڑھدی ویکھ لوکائیا۔ صدی چوڈھویں سب نے ویکھ لے مزے، مذاق تیرا نام اڈائیا۔ سادھ سنت سمجھ سکے کوئی نہ وجہے، پڑا آگے نہ کھئے اٹھائیا۔ جدھر ویکھے سارے کردے دغے، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی کیسے اندر نہ لبھیں، ایہ تیری بے پرواہیا۔ جے تُوں آئیوں جوت سروپ لوک مات پیر دتے، کھٹکا کرن کھئے نہ پائیا۔ ویکھیں ہُن کھیل رہن نہیں دینا گبھے، دوا بے والے رہے جنائیا۔ جس کارن ماجھے والے سدے، لیکھا پچھلا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوبند کہے پرہ انہاں دا اپنے گھر وچ لے ناواں، نام ندھان دے جنائیا۔ جنہاں نے ستان رنگاں نال سجائیا باہواں، باہواں مینوں رہے وکھائیا۔ جو تُوں گوبند نال لئیاں لاواں، گرمکھ گوبند لے پرنائیا۔ اج تون کر دے ساواں، کانی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا قول اقرار پورا ہووے نال چاواں، چاؤ گھنیرا دینا پرگٹائیا۔ میرا تیرے اُتے دعوا، دعویٰ نال سنائیا۔ انہاں گرمکھاں انہاں بھگتاں ناتے چھڈ دتے پُتران ماواں، تیری گود ویکھ وکھائیا۔ ہنس بنا دے ہنس بنا دے بدھی رہے نہ وانگ کاواں، مانک موتی چوگ چگائیا۔ تیرے چرناں بل بل جاواں، گرمکھ رہے نہ کھئے نتھاواں، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ جس طرح پرہو میں تیری سیج راواں، گرمکھاں تُوں او سے تھان بہاواں، جتھے اکو نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوبند کہے پرہو آہ ویکھ اگئی ہنس، گرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ ایہ جوت دھار دا ہنس، شبد نال گڑمائیا۔ من ہنکاری رہے نہ کنس، راون کرودھ دینا کڈھائیا۔ کی ہویا جے تیرا نام گایا جہوا نال سہنس، دوئے سہنسر کم کھئے نہ

آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لہنا پُور کرائیا۔ گوہند کہے آہ ویکھ اوہ گُرمکھ سجن، جیہڑے دُھر دے نظری آئی۔ جنہاں بنا پُرکھ اکال توں کرنا نہیں ہور بھجن، پچھلی بندگی جھولی پائی۔ انہاں دا لیکھے لاؤنا بدن، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائی۔ بنا تیل باقی توں دیپک جگن، جوت نؤر ہووے رُشنائی۔ جے پُرکھ اکال آج نہ پاویں سگن، سچ پریم نہ کریں گُرمائی۔ گھر گھر نہ واجے وجن، اُحد ناد نہ کھئے شنوائیا۔ انہاں پیاریاں نے جنگلاں وچ نہیں جانا لہن، مندر مسیتاں پھیرا کھئے نہ پائی۔ راتیں سُتیاں دے جاگدیاں چاڑھ رنگن، رنگ اپنا دینا رنگائی۔ انہاں نہاؤن نہیں جانا گنگا جمن، گوداوری سُرستی پھیرا کھئے نہ پائی۔ جے میں گوہند تے پچھلا دُشٹ دمن، دماں دا لیکھا رہے نہ رائی۔ انہاں دی اپنی جوت وچ ملا لے پون، سواس سواس وچ ملائی۔ جے کوئی مینوں پُچھے پُرکھ اکال کون، گھٹ گھٹ رمیاں دیاں دکھائی۔ انہاں دے اُتے میکھ برس دے سون، اگنی تت دے گوائیا۔ کوڑی کریا کر دے دمن، اپنے وچ چھپائی۔ ایہہ گوہند دا چمن، کلی کلی مہکائی۔ بُن میں کوئی نیناں دیوی کرن نہیں جانا ہون، دھونی آگ نہ کھئے تپائی۔ کچھ لیکھا ویکھ باؤن، بل رسیا کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری آسا ویکھ دکھائی۔ گوہند کہے ویکھ میرے پریمی، پریم دیاں جنائی۔ جیہڑے اندروں دُھر دے نی، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ ساچے ساک سینی، مٹر رہے اکھوائیا۔ آج درس کر لے بنا نیتی، نین مُندھاری تینوں دیاں درڑائی۔ ایہہ کتھا کہانی پھیر گوہند نہیں سُناؤنی، شبد شبد نہ کھئے سُنائیا۔ ویکھیں کس بدھ کوڑی کریا دھار وینی، رُڑھدی دے لوکائی۔ کیسے کم نہیں آؤنا نہاؤن کیتا ترینی، ترے گن لیکھا نہ کھئے مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُورب لیکھا دے مُکائی۔ گوہند کہے سُن پُرکھ اکال ویکھ لے گُرمکھ چنگے مندے، صاحب دیاں سُنائیا۔ باہروں دسدے تتاں والے بندے، جگت منس نظری آئی۔ جے اندروں تکیں تیرے پریم وچ رنگے، تونہی تونہی ڈھولا گائی۔ دین مذہب دی منزل لنگھے، ذات پات دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ایہہ پھردے تیرے وچ برہمنڈے، جیو پنڈ دا لیکھا دے مُکائی۔ انہاں دی لاج رکھنی جنہاں نے سیس رکھائے کنگھے، مُچھ داہڑی نال وڈیائی۔ جیہڑے چل کے آئے پیریں ننگے، تیرے پریم وچ سمائی۔ نیتربین نہ ہوون اندھے، نیج لوچن نین دینا کھلائی۔ گوہند اپنی وست کوئی نہ منگے، بن گُرمکھاں وست کھئے نہ بھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا میلا لینا ملائی۔ گوہند کہے ایہہ ویکھ وڈے چھوٹے، بالے نڈھے نظری آئی۔ جنہاں پچھے میں وارے جگر

دے ٹوٹے، نیہاں بیٹھ دباٹیا۔ میرے گرسکھ کدے نہ ہوون کھوٹے، کھوٹیوں کھرے بنائیا۔ جنہاں دے واسطے دھرم دے آگئے لنگوٹے، تیل مالش والا سُہائیا۔ تیرے پیار وچ مارن غوطے، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ میرے بھگوان پُرکھ اکال، گوبند بنا گرمکھاں سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ اوّر نہ کھئے رکھائیا۔ جیہڑے ہو گئے تیرے میرے جوگے، گنتی اوہناں دتی سمجھائیا۔ اجّ لیکھا باقی رہے نہ کایا چوگے، جنم جنم دا گیترا دینا مُکائیا۔ اوہناں دے پردے جان سودھے، سدھی اپنی دینی وکھائیا۔ جھگڑا مُک جئے لوک پرلوکے، برہمنڈ کھنڈ پندھ مُکائیا۔ جنہاں مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پڑھیا سلوکے، صلح کل تیرے نال مل کے اپنا آپ سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند تخللے کھلل خدا خادم خدو خدی مؤجو ظاہرا وزل زمیں زمانے اسمانے زول ناد شنوائیا۔ تمیزے رو محبوے مزہ گزارنے ظاہرے جوہائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، تیرا لہنا تیری جھولی پائیا۔ لہنا توں پا دے جھولی، صاحب سوامیاں۔ تیری انتر دی گولی، پرہ انترجامیاں۔ بدل دے کلجگ بولی، شبدي دُھن بانیاں۔ کھیڈ دے ساچی ہولی، ویکھاں میں چارے کھانیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے گھر وسانیاں۔ پُرکھ اکال کہے کی ہولی ویکھینگا، گوبند دیاں وکھائیا۔ گوبند کہا کی کھیل اگئی کھیڈینگا، میرے خالق خلق نور خدائیا۔ پُرکھ اکال کہا کی میرا شبد سندیس بھیجیں گا، چاروں کٹت تھاوں تھائیا۔ گوبند کہا کی پھر وی اپنا نام ویجیں گا، جگ جگ جگت بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ گوبند کہے میں کیوں تینوں کہا اکال، تیرا نام وڈیائیا۔ میں کیوں نہیں کہی چنگی دھرمسال، گرتھان والی پڑھائیا۔ میں کیوں نہیں کہا دیال تے کال، دوویں روپ وٹائیا۔ میں کیوں نہیں بدلی اپنی چال، نعرہ نام سنائیا۔ میں جان تکیا توں سب دی سرت رہوں سنہال، گر اوتار پیغمبر تیرے نئے بچے تیرے چرناں وچ سیس نوٹیا۔ میں جانیا توں ول چھل کیتا وچ جہان، اچھل چھلداہاری تیری بے پرواہیا۔ کیسے توں بنا کے رام، کیسے توں بنا کے کابن، بنسریاں دی دُھن دتی سنائیا۔ کیسے توں اللہ کیسے توں ستنام دا دسیا انتظام، کیسے توں واہ واہ گرو دتا سمجھائیا۔ پرہو تیرے نام نے تیرے پیاریاں دا کیتا قتل عام، صوفیاں توں سولیاں اُتے چڑھائیا۔ تیرا بدلن والا نام، تینوں کدا ربیا بدنام، بدلا سکیا نہ کھئے مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے بھیجے بنا کے غلام، سجدیاں وچ تینوں سیس جھکائیا۔ اکھراں والی دس

کے کلام، کائنات وچ بھٹکائیا۔ میں گوہند نرگن دھار شبد امام، مہدی مہندی تیرا نام رنگائیا۔ مینوں کھندے کل کلکی تے اُس دا تیرے سر نہ کھئے الزام، ظلم جگت نہ کھئے کمائیا۔ مذہبیاں والا کرے نہ کھئے گھمسان، گھنن گھیر وچ نہ پائے لوکائیا۔ جے پرگٹ ہوواں تے پرگٹ ہوواں شرع عام، کاغذاں والی صفت موہے نہ بھائیا۔ ہُن میں رام نہیں جنگلاں وچ کٹاں بناس، سینا پچھے رو رو نیر وپائیا۔ میں کرشن نہیں مُکٹ بین نہیں کول نین نہیں سکھیاں توں کراؤن والا ایشنن، گٹواں پچھے پالی بن کے بندرابن پھیرا پائیا۔ میں موسیٰ نہیں مُنہ پرے ڈگ کے اپنا آپ نہ سکاں تھام، جوت دی جھلک پلک نہ کھئے سمجھائیا۔ میں عیسیٰ نہیں پھاسی دا تیرا سُن پیغام، پھر وی تیرا ڈھولا گائیا۔ میں محمد نہیں کر کے قتل عام، قتل گاہ تیری در گھر دیاں بنائیا۔ میں نانک نہیں پھڑ کے ستنام، بھجّاں تھاوں تھائیا۔ میں گوہند نہیں پا کے کریان، کھنڈا کھڑک جگت جھٹکائیا۔ میں تیرا شبد سُت بلوان، جس دا دے نہ کھئے نشان، نظر آوے نہ وچ جہان، رسنا کرے نہ کھئے وکھان، بانی دیوے نہ کھئے گیان، بُدھیوان نہ کھئے وڈیائیا۔ میں لبھان نہ اُتے اسمان، زمیں اُتے نہیں کوئی دکان، برہمنڈاں کھنڈاں وچ نہیں کوئی کان، منگن والا نہیں کوئی دان، پوجن والا نہیں کوئی پتھراں والا بھگوان، تلکان والی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ پرہوؤ اک تیرا شبد سُت بلوان، پردھ بال روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جس نوں مائی جھے نہ کوئی آن، پتا گود نہ کھئے سُہائیا۔ کدے نہ جائے وچ مسان، پیغمبراں وانگ قبران وچ نہ کھئے دبائیا۔ اکھراں وچ گائے نہ کوئی گان، صفتاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہوؤ نہ میں بنیا کیسے دا ججمان، نہ منگتا ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جد دیواں دیواں تیرا حُکم فرمان، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ جُگ چوکڑی بدلنا ایہہ میرا انتظام، تیرے حُکم وچ حُکم بدلائیا۔ کیا کوئی جانے ایہہ تتاں والا انسان، تتاں وچ مت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اکو دینا جنائیا۔ گوہند کہے پرہوؤ میں نہیں تیرا منگتا، منگن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں پیار منگیا تیریاں سنگتاں، ناتا بھگتاں نال جڑائیا۔ انہاں دے اندروں کڈھ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ اوہناں نوں کوئی آس نہ رہے سورگ بہشت جتتا، جتت بہشت انہاں دے چرناں ہیٹھاں دینے دبائیا۔ تیرے دوارے رہے کوئی نہ بھکھا ننگتا، نام بھنڈار دینا بھرائیا۔ توں بودھ اگادھا پنڈتا، بُدھی توں پرے دینا سمجھائیا۔ جے پوجن تے اکو کرن تیری متتا، جمن مرن والے گرو نوں سپس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیری آسا بہ وڈی، وڈے نال وڈیائیا۔ جس نے

سرشٹی درشٹی اپنے پریم نال بدھی، لاشٹی سب دا آپ اکھوائیا۔ گوہند پوری ہو لین دے چوڈھویں صدی، باران سال لنگھدیاں دیر لگے نہ رائیا۔ میں کوئی رہن نہیں دینا جیہڑا کھاندا وچھی ڈھگی، سارے دھرم رائے دی چاڑھنے گڈی، گاڈ اللہ واپگرؤ رام کرشن اکو نام دینا سمجھائیا۔ نرگن جوت نرنکار دی جگی، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ سب نوں مٹنا پئے پت پرمیشور کلاپتی، پاربرہم بے پرواہیا۔ جنہاں نوں نام نہیں ملیا رتی، اوہناں دے بھنڈارے دینے بھرائیا۔ گرمکھو کیسے نوں دوجے کول جان نہیں دینا واسطے گتی، آون جاون دا پنڈھ دینا مکٹایا۔ کیسے سادھ سنت وچ جگنی نہیں موم بتی، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جدھر ویکھو وا وگنی تتی، تتاں دئے تپائیا۔ ایہہ کلجگ دی انت آخری بھٹھی، پٹنے والا رہیا جلائییا۔ جس دی پُرکھ اکال نال پے گئی پتی، حصیدار اکھوائیا۔ ایہہ اُس نوں کھیل لگی اچھی، اچھی طرح درڑائیا۔ جیہڑی دُنیا کائنات من واسنا پھرے بھجی، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لے ملائییا۔ گوہند کہے میرے صاحب سربنگ، دین تیری سرنائیا۔ ساچا دے آگما اند، آگمڑا بھیو کھلائییا۔ نوری وکھا اپنا چند، چند نور ہووے رُشنائیا۔ جیہڑے سنت سہیلے گرمکھ تیرے پیار دے ہوئے پابند، آپا بھیٹ کرائیا۔ آج اوہناں نوں کچھ ونڈ، اپنی گنڈھ کھلائییا۔ جنم جنم دے سڑدیاں پاٹھنڈ، تتی وا نہ لگے رائیا۔ نج آتم دے اند، پرمانند وچ سمائیا۔ جو تیرا گاؤندے چھند، گوہند نوں ہی پتا مائیا۔ کایا چولی دینی رنگ، جگت للاری لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھیو کھلا دے برہم ہنگ، ہنگ برہم آپ درڑائیا۔ جیہڑے بھگت سہیلے تیرے گھر پئے جم، بھگت دوارے سوہا پائیا۔ انہاں دا لیکھے لالے دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی چم، چم درشٹی دینی بدلائییا۔ جنم مرن دا رہے کوئی نہ غم، غم خوار ہونا سہائیا۔ چوراسی وچوں بیڑا بٹھ، بھوجل پار کرائیا۔ جو تیرے پریم نال گئے من، من اوہناں دینا بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در آیاں گرمکھاں ساچیاں سکھاں بھگتاں سنتاں ہُن کھا لین دے آن، آن داتے تیری وڈ وڈیائیا۔ پھیر ساریاں دے پھڑ کے کن، سوادھان لینے کرائیا۔ آو تہانوں وکھاواں اوہ چن، جس نوں گجری چن کہے لوکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کرن دھن دھن، دھرنی دھرت دھول دھول سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وسیرا رکھے بن سدا چھپری چھن، مندر محل اٹل اچ منار جگت سنسار نظر کیسے نہ آئییا۔

گوہند کپہا شوا ور موہے دیو، دیو دیو وڈیائیا۔ نرگن نرگن لگے نیہوں، نرنکار تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال بنیا پیو، مات اک ہو جائیا۔ جو آد جگاد رہیو، رہبر نور خدائیا۔ امرت برکھے مینہوں، سینتل دھار وہائیا۔ نرمل کرے جیو، پنت پُنت بنائیا۔ داتا الکھ ابھیو، بھہ بہنجن وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ور دیو موہے میرے داتا، دیال دیا کھائیا۔ نور الابی ہووے ناتا، ندھان تیری سرنائیا۔ ویکھاں کھیل اکانتا، اکل کل بے پرواہیا۔ بہم نہ رہے بہرانتا، بھہ بہو چُکائیا۔ وکھا اگئی کھاتا، پڑدا اک اٹھائیا۔ تُوں سوامی صاحب بدھاتا، پارہم سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا میل ملائیا۔ ساچا دے ور موہے میرے محبوب، مُحبت وچ سرنائیا۔ میں منگاں تیرا عرش عرُوج، شاہ سلطان تیری وڈیائیا۔ مینوں حد وچ نہ کریں محدود، بندھن بند نہ کھئے کرائیا۔ چاروں گنٹ ہونا موجود، ہر گھٹ نظری آئیا۔ تیری منزل اک مقصود، اگم اتھاہ وڈیائیا۔ تیرے پیار وچ جاواں جھوچ، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا رنگ رنگائیا۔ دے دے دات میرے پارہم، ایکا منگ منگائیا۔ شُبہ کرم میرا اگئی دھرم، جس دھرم دی سار کسے نہ پائیا۔ لیکھا رہے نہ ماٹی چرم، تتوت نہ کھئے وڈیائیا۔ بھلیکھا میٹ دئی دا بہم، بھہ بہو چُکائیا۔ میرا تیرے گھر دا جنم، گجری تتان والی مائیا۔ میں جھگڑا چھڈیا مرن جنم، آون جاون پنڈھ مکائیا۔ اکو تگ کے تیری سرن، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ بنا تیرے توں ودیا ہور نہ جاواں پڑھن، سیکھیا سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ تیری منزل آواں چڑھن، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ مظلوماں پچھے آواں لڑن، اپنی آس نہ کھئے بنائیا۔ جھگڑا میٹ کے ورن بن، ذات پاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں کرنی دا کرتا کرن، قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا میلا لیتنا ملائیا۔ گوہند کپہا میں کراں شُبہ کرم، نہکرمی دینا وکھائیا۔ میرا تیرے نال پرنا، پرم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ میں کھیل اگئی کرنا، جہنوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ ساچی گھاڑت گھڑنا، گھڑیال تیری وجے ودھائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی تُوں میرا لڑ پھڑنا، میں پلو تیرا پھڑ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر مہر نگاہ اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن گوہند دُلا رے سَت، سَت دیاں جنائیا۔ نرگن دھار ہو ابناشی اچت، چاترک ترکھا دیاں گوائیا۔ دھر دا دے اگما سکھ، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ تُوں جیوں میری اگئی ککھ، جتھے جوت نور رُشنائیا۔ سچکھنڈ دا بوٹا لوک مات لایا پُٹ،

بٹنے و جی ودھائیا۔ تیرا ناتا کدے نہ جاوے تٹ، دُھر دی گنڈھ وکھائیا۔ جودھا سُرُوپِیر بن کے اُٹھ، شبِدی رُوپ پرگٹائیا۔ جام پیالہ
 پی گھٹ، رس رسیا دیواں چکھائیا۔ کوڑی کِریا لے لٹ، مایا ممتا موہ گوائیا۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر تیرے
 ہتھ بٹکائیا۔ پُرکھ اکال کِہا مینہوں لے لا ور، ور داتا دِیا کھائیا۔ اِکو وسنا گھر، گرہ مندر و جے ودھائیا۔ تیرا میلا نرائن نر، پُرکھ
 پُرکھوتم سوہا پائیا۔ نام کھنڈا لے پھڑ، دو جہاناں بھے جنائیا۔ سِرِشٹی درِشٹی نال لڑ، اپنا بل ودھائیا۔ تیرا نام تیر چلے کڑ کڑ،
 تِکھی مُکھی دھار سُہائیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ نَہا لا اِکو سر، سروور دُھردرگاہیا۔ بھانا لینا جر، جروانے
 دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گوبند تیری میری دھار شو شکتی، دُو جا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ مین مالک دُھر عرشی، پرِتم بے پرواہیا۔ تیرا کھیل اُپر دھرتی، دھرتی دھول دئے گواہیا۔ آہ لے میرے پیار دی پرچی، پرچہ
 دو جہان وکھائیا۔ کوڑی میٹ اندھیر گردی، جھگڑا دُنی دے چکائیا۔ گوبند پھیر کیتی عرضی، سپس جگدیش نوائیا۔ ویکھیں پرہو،
 کتے باپ نہ بنی فرضی، دھوکھا میرے نال کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند مین تیرا غرضی، ناتا سچا لیا جڑائیا۔ ایتھے اوتھے بن کے دردی،
 دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل میرے اپنے گھر دی، بیگانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری کلا رکھاں چڑھدی، سپس جگدیش اپنا ہتھ
 بٹکائیا۔ تیری دھار میرا نام ہووے پڑھدی، دُو جا راگ نہ کھئے لائیا۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔
 شو شکتی میرا رُوپ، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ مین مالک ست سُرُوپ، صاحب سُلطان دُھردرگاہیا۔ اُچ اگما بھوپ، پُریاں لوآں حُکم
 ورتائیا۔ وساں چارے کوٹ، دہ دِشا سوہا پائیا۔ میٹاں جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ گوبند مین تیرے اُتے گیا تٹھ، مہر
 نظر اُٹھائیا۔ پھر پُرکھ اکال نے پھڑ کے گٹ، کھنڈا ہتھ دتا چمکائیا۔ اُٹھ ظلم نال جٹ، اپنا بل درڑائیا۔ ہنکار وکار پھڑ کے گٹ، کایا
 کُٹیا کر صفائیا۔ گوبند تیرا دھن کھئے نہ لے لٹ، تیرے اندر دتا بٹکائیا۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک
 اُٹھائیا۔ شو شکتی نرگن دھار پُرکھ اکال، اقل کل سچ جنائیا۔ جو میرا نام بولے سو نِحال، انتر انتر و جے ودھائیا۔ ست نال سِری
 سِری نال اکال، اکال سِری ست بنا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس کارن ایہہ شبِدی لیا رچ، رچنا ایسے وچ جنائیا۔ پڑھ پڑھ سِرِشٹی دی
 درِشٹی گئی تھک، رسنا کوک کوک سنائیا۔ حقیقت لہی کیسے نہ حق، محبوب پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ

اپنے وچ سمائیا۔ اک سندیسہ نر نریشا گوہند اوس ویلے دتا دس، جس نوں لکھن وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شبدی دھار پیا ہس، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جس ویلے تیری میری ویکھن والی ہو گئی اکھ، تتاں والا نظر کھئے نہ آئیا۔ لوڑ رہے نہ کیسے بھٹ، گاوت گاگا نہ کھئے جنائیا۔ سچ دھرم دے دے ہٹ، وست اموک دھردرگاہیا۔ چار ورن لاہا لین کھٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش خوشی منائیا۔ تیرا پریم ہووے ست، ست تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ شو شکتی کہے گوہند میں تیری داسی، داستان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ عیسیٰ نے آہ ماری جس ویلے لٹکیا نال پھاسی، اچی کوک کوک سُنائیا۔ او میرے مالک خدا ابناشی، تیری بے پرواہیا۔ پہلوں مینوں بنا کے اپنی ذاتی، جلوہ نور کیتا رُشنائیا۔ ہُن بن گیوں وڈا گھاتی، گھاؤ میرے اُتے لگائیا۔ میری جگا کے اندروں باقی، جوت اپنے وچ رلائی۔ میں پجن دساں ساچی، سچ خدائے تینوں اک درڑائیا۔ جس ویلے گوہند آیا تیرا سورپیر ست ہاٹھی، بلدھاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا ساچا دئے اُٹھائیا۔ شووم شکت کہے میں سیوادار، سیوک نظری آئیا۔ میرا سارے کردے گئے انتظار، صفتاں وچ صلاحیا۔ میرے نال کریا نہ کیسے پیار، مُحبت وچ جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ میں ٹیڈھی اکھ وینہدی رہی سنسار، دین دنی کھوج کھوجائیا۔ میں اشاریاں وچ لنگھا دتے تیئی اوتار، اپنی بانہ نہ کیسے پھڑائیا۔ موسیٰ نوں سٹ کے منہ دے بہار، سدھی سدھ وچوں کڈھائیا۔ عیسیٰ نوں اسماناں دے اُتے چاڑھ، پھیر تختیاں اُتے لٹکائیا۔ شویم شکتی کہے میں کیسے دی بنی نہیں یار، یارانہ لان کدے نہ آئیا۔ کراں سب نوں خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ مینوں بہاویں شکتی سمجھو بہاویں پُرکھ اکال، میری کلا دی سار کیسے نہ پائیا۔ گوہند جے تینوں میری بہال، میں بنا بہالیاں تیرے وچ سمائیا۔ اُٹھ ذرا آگے کر خیال، تینوں دیاں درڑائیا۔ اُٹھ ویکھ اپنے لال، ست دُلا رے دھیان لگائیا۔ جیہڑے نیہاں ہیٹھاں دینے سنہال، دادی گجری دئے دُہائیا۔ جنہاں کرنا جگت کمال، چمکور سوہا پائیا۔ جے ہور پُچھنا ای حال، ننگی پیریں دیاں پھرائیا۔ ہور دساں کمال، تن چیتھڑ لیرو لیر وکھائیا۔ سؤلاں دی سیجا دیواں سوال، ایہ میری بے پرواہیا۔ سرہانا کوئی نہ تکیہ کوئی نہ جیہڑا تھلیوں سر دئے اُٹھال، گھاس تنکا سوہا پائیا۔ تینوں اوتھے بھوجن دیوے نہ کوئی کھوال، پریمی پیارا سکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اک کیڑی دا پیار، تیرے چرن سیس نوائیا۔ اوہ آ کے کہے گجری دے لال، تون شہنشاہ دھردرگاہیا۔ تینوں کس نے ایتھے دتا سوال،

سوہنا آسن وچھائیا۔ تُوں میرے گھر دا مہان، بانکے سُوَرے نظری آئیا۔ اَج تینوں دیواں کُجھ کھوال، تیرا پیٹ بھرائیا۔ میں رِدھی نہیں کوئی دال، جگت سواد نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ رنگ اک وکھائیا۔ شویم شکتی کہے در میرے دہلیزے، دہلیز دیاں لنگھائیا۔ جیہڑا میرے اُپر پتیجے، پت پریشور کہہ کے سیس نوائیا۔ میں اوس دی پوری کراں ریجھے، منسا وچ وڈیائیا۔ گھر ملاواں سہجے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ذرا مار کے ویکھ نیجھے، تینوں دیاں وکھائیا۔ جیہڑے گوہند تیرے بغیچے، گُرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ اوہناں دا وقت آخری پیتے، لوک مات سمجھائیا۔ کرے کھیل ترے گن اتیتے، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوبلا دے اٹھائیا۔ شویم شکتی کہے میں بڑی چالاک، نظر کیسے نہ آئیا۔ جو گر اوتار پیغمبر اُچائے پھیر ملائے وچ خاک، تن مائی سواہ کرائیا۔ نکے نکے کھول کے تاک، پڑدے اندرے اندر اٹھائیا۔ نرگن نال بنا کے ساک، سجن لوک مات سمجھائیا۔ شبد سندیسے دے کے واک، واقفکار آپ ہو جائیا۔ اتم لیکھا سب دا کرے باق، لہنا رہن کھئے نہ پائیا۔ یاد کر لئیں ماچھوواڑے والی رات، ستھر سیج ہنڈھائیا۔ اوہ سوہنی چنگی پرہات، جس وچ ملیا دُھردرگاہیا۔ اوس کڈھکے بن اکھراں تون کتاب، گوہند دتی وکھائیا۔ آہ ویکھ لے اگلا حساب، جس دا انکڑا نہ کھئے جنائیا۔ تیرا سب تون اُتے سب تون ہیٹھاں احباب، باب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جان تگ لے تے دے سے آزاد، آزادی تیرے نال رلائییا۔ گوہند پہلوں تیرا جگت کھیڑا کرنا برباد، گھرانہ جگت نظر نہ آئیا۔ گوہند ہو کے شاد، خوشیاں تالی دتی لگائیا۔ پھر آئی اگتی آواز، پُرکھ اکال دتا سنائیا۔ گوہند آکھیا میرا کھلیا راز، رحمت تیری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ شو شکتی کہے میرا ور چنگا، چنگیاں دیاں جنائیا۔ گوہند ہن تُوں کر چنگا، جنگ جو روپ وکھائیا۔ باہروں دسیں تتاں والا بندہ، اندر جلوہ نُور رُشنائیا۔ تیرا کھیل جہان سنگا، سگلا دیاں بنائیا۔ پُرکھ اکال دے نام دا وجا مردنگا، ڈنکا اکو اک شنوائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم آوے کنڈھا، پینڈا پنڈھ مُکائیا۔ تیرا صاحب ہووے بخشنا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ تیتھوں چھڈا کے پُری اندا، اند اپنے وچ ملاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ گوہند کہا ور تیرا داتار، موہے سدا بھائییا۔ تُوں سوامی ایک نرنکار، نروریر تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی تیری دھار، ست ستوادی چلی آئیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ وجدی رہے

ودھائیا۔ میں نیوں نیوں کرانِ نِسکار، چرن چرن سرنائیا۔ تیرا گھر سچا گھر بار، دُھر دربارا سو بھا پائیا۔ جتھے جوت جگے اپار، دیا
 باقی لوڑ رہی نہ رائیا۔ شبدی ناد وجے دُھنکار، سُنّ سمدھی دتی گوائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اپرمپر سوامی ویکھ وکھائیا۔ بے شک
 میرا گھرانہ دے اُجاڑ، پُتران پیار نہ کھئے ودھائیا۔ پر یاد رکھیں نرنکار، تینوں دیاں جنائیا۔ میریاں سیکھاں دا ادھار، جُگ چوگری
 تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ شو شکتی کہے او گوہند ویکھ لے میرا سقنا،
 خواب خُدا دا دیاں جنائیا۔ تُوں سریر وچوں انت لنگھنا، جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا کھانا پینا مُکنا، تن نہ کھئے ودھائیا۔ تُوں اوس
 دوارے پُجنا، جتھے وسے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ دئے وکھائیا۔ گوہند کہے میرا سُننا انوکھا،
 پر پُرکھ دتا جنائیا۔ میں پر بھو دا پُت تے گرسکھ بنے اوس دا پوتا، ناتا جگت جُڑائیا۔ جھگڑا مُک جائے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں چھڈ جانا پٹنا پوٹا، پٹیداری رہن کھئے نہ پائیا۔ شبدی دھار مارنا غوطہ، جوتی لہر وچ سائیا۔ گُرمکھ چاڑھ کے
 نام دی نوکا، کھیوٹ کھیٹا اکو دینا وکھائیا۔ جس تُوں چوڑاسی وچوں اکو وار ملن دا ملدا موقع، مڑ کے ملن کھئے نہ آئیا۔ ساچا مارگ
 دسنا سوکھا، رستہ اکو اک جنائیا۔ جتھے پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کھئے اٹھائیا۔ پوچنا پئے کوئی نہ چوٹکا، تلک للاٹ نہ
 کھئے لگائیا۔ لبھنا پئے نہ کیسے مندر مسجد کوٹھا، شو دوالے پھول نہ کھئے پھلایا۔ پریم پریتی اندر گُرمکھ ملا کے اپنی جوتا، جوتی جوت
 جوت سائیا۔ شبدی شبد جنا کے ہوکا، حُکم دُھر دا دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل رہیا
 وکھائیا۔ گوہند کہا میں سنی اگمی ٹکا، ہر صاحب دتا درڑائیا۔ میں پھر کے ویکھیا مدینہ مکہ، مقبریاں وچوں مُرشد پھول پھلایا۔
 جو مٹی اندر ڈھگا، پڑدیاں وچ لکائیا۔ جو سڑ گیاں نال ککھان، گر اوتار دھیان لگائیا۔ میں ہتھ ماریا اُتے پٹان، بہڑی دتی دُہائیا۔
 پُرکھ اکال ایہہ کی تیریاں وٹان، اوتاراں پیغمبران تُوں ونداں وچ بھوائیا۔ کی تُوں اپنی دھار نال کردا این تھٹھا، دھوکھیاں وچ پھسائیا۔
 کیسے تُوں چوڈاں صدیاں دا دتا پٹا، حُکم دُھر دا اک درڑائیا۔ تیرا کھیل تتان اٹھان، پنج تِنّ وجے ودھائیا۔ میں تیرے حُکم اندر اک
 ماچھوواڑے رات کٹان، پھیر کٹن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں چار جُگ دی منزل ٹپان، بھجان واہو دابیا۔ بنیا رباں تیرا بچے، بچن
 تیری جھولی پائیا۔ پھیر شبد گُرو ہوواں کدے نہ بنا تتان والا کچا، کاجی کگریا نہ کھئے سہائیا۔ اینویں ہاں وچ ہاں کران نہ اچھا، بھ

وچ سپس نہ کدے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہے میں سپنے وچ تکیا کی جگ، جگ جیون داتے دتا درڑائیا۔ جدھر ویکھاں لگی آگ، امرت میگہ نہ کھئے برسائیا۔ پن ہر نامے خالی دسن ہڈ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کوئی چڑھے نہ اُپر شاہ رگ، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ دُھن آتمک سُنے کوئی نہ ند، انحد نادى ناد نہ کوئی وجائیا۔ کوڑی پی پیالے والی مد، مڈھر رس نہ کھئے چکھائیا۔ بابروں ہو کے پڑے بگ، انتر کاگ وانگ گر لائیا۔ ساچا ملے کیسے نہ حج، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ من واسنا رہے بھج، بھٹکنا وچ لوکائیا۔ جیاں کر رہے بدھ، سُر گان رہی گر لائیا۔ دھرم رائے دا سارے دسن وگ، والی وارث گر اوتار پیغمبر بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کوڑ نگارہ رہیا وچ، ڈنکا کال رہیا سُنائیا۔ آتما پر ماتا ہو کے اڈ، وکھرا گھر بیٹھا بنائیا۔ ہنکار نشانہ رہے گڈ، شاہ سلطان کرن گرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آگلا لیکھا دے جنائیا۔ گوہند کہے میرا سُننا حقیقی، حکمت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کرے کھیل لاشریکی، شرکت وچ لڑائیا۔ جس دے وچ حق توفیقی، توحفے گھر گھر رہیا پُچائیا۔ سچ پیار رہے عزیزى، مُحبت وچ میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے تمیزی، توہمت کرے جگت لوکائیا۔ گوہند کہے میں پھر چار کُنٹ تکیا مینوں گر مکھاں دی نظری آئی تھوڑی باغیچی، جس دا پالک بے پروا ہیا۔ پھیر اپنا لہو کڈھیا وچوں چیچی، خُون دتا وبائیا۔ کلجگ ایہہ کھیل پرہو نے کیتی، قدرت قادر رہیا وڈیائیا۔ کل دھار ہونے اندھئی، اندھڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دے وکھائیا۔ گوہند کہے میرا سُننا کی کہندا، کہہ کہہ رہیا سُنائیا۔ میں ویکھیا چڑھدا لہندا، اُتر پورب پچھم دکھن پھول پھلائییا۔ تیرا بھانا رہیا سہندا، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ جس دی چرنی رہیا ڈھہندا، نمو نمو دُہائیا۔ دوارے رہیا بہندا، آسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گوہند میرے سُننے کہہ تیرا انت اخیر ندیڑ، دکھن دشا درڑائیا۔ پُرکھ اکال کرے مہر، مہربان ہونے سہائیا۔ انت ویلے نہلاوے دیر، دُور دُراڈا چل کے آئیا۔ تیرا بنا کے سوہنا ڈھیر، اگنی آگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میل لائے ملائیا۔ گوہند نے ویکھیا کھیل اپار، ہر کرتے دتا وکھائیا۔ انگپھے دے تپے انگیار، اگنی آگ دُہائیا۔ وچوں رو پئے ست رومال، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ کریا کر دین دیاں، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گوہند کہہ میں تھادی کراں پرتپال، اپنے نال ملائیا۔ اوہ ویکھ کھیل دین دیاں، جو دیاںدھ

اکھوئیا۔ کلجگ انت بدل کے چال، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں کر سنبھال، سمل بہ کے کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل کھلائیا۔ سُپنا کہے گوہند ویکھ انت آخر، آخر دیاں جنائیا۔ تکیا پیراں دا پیر، پیغمبر دُھردرگاہیا۔ جس نے کئے شرع زنجیر، ترپت دئے کرائیا۔ سیرت دے کے سیر، گرُمکھ بچے گود اُٹھائیا۔ بدل کے تقدیر، تدبیر دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا وکھائیا۔ لیکھا کہے میں لیکھ لیکھا، لیکھ لیکھ خوشی منائیا۔ لہنا دینا گوہند سکھ دا، سکھیا وچ وڈیائیا۔ جو پُت ہو گیا اک پت دا، پُرکھ اکال منائیا۔ مانس جنم جاوے جتدا، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویکھو نیڑا ہونا پت دا، پت وچ سمائیا۔ چوراسی وچ نہیں پسدا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیسہ کہے ست رنگے، تینوں دیاں وڈیائیا۔ آہ ویکھ میرے بھگت چنگے، سوہنے سوہا پائیا۔ جنہاں نال تینوں ملیا سنگے، سکلا سنگ رکھائیا۔ ویکھیں بھگتاں دے ہتھ ہون نہ دیویں گندے، جنہاں نال ہتھ کے تیرا میرا ڈھولا گائیا۔ کیسے کول نہ جاویں پنڈے، حصے حد منگن کیسے نہ جائیا۔ ایہ تئی پچھلی گنڈھے، آگے نہ کھئے ٹڑائیا۔ سب دا یارانہ سانجھا ہنڈھے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ست رنگ کہن اسیں بجھ گئے نال گٹ، گنڈھ اُتے لئی پوائیا۔ جس دا گوہند ساچا ست، تھانوں بچے لینا بنائیا۔ ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ دئے ڈھائیا۔ تیری منزل گئے پُج، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ راہ تگے تن جگ، دھن بھاگ جے ویلا گیا آئیا۔ سُخنا رہے سکھ، تیرا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دئے وکھائیا۔ ست رنگ کہن ساڈی لگی رہے پریت، پریم جس دا وچولا بنیا شبدی گر اکھوئیا۔ اج توں تیری سنگت وچ کھئے نہ رہیا نیچ، گرُمکھ ساچے سوہا پائیا۔ پچھلا لیکھا پچھے گیا پت، آگے دئے مان وڈیائیا۔ جیہڑے گاؤندے تیرا گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ جس دا رنگ جانے ہست کیٹ، اکو گھر لینا وسائیا۔ اکو جھکے تیرے در تے سپس، دوسر ڈنڈوت نہ کھئے وکھائیا۔ جیہڑا لیکھا اپنے نال بناندا، رنگ کہن، اسیں بھگتاں دے ساتھی، سوہنے نظری آئیا۔ گوہند ویکھ جے اسان تیری من لئی آکھی، سیوک بن کے سیو کھائیا۔ ہن آپے کریں راکھی، ویکھیں تھانوں تھائیا۔ اسیں چاہندے تیرے سکھ آگے کر نہ جان گستاخی، غصے وچ جدوں آویں آن کے تاریں پاپی، پتتاں پُت کرائیا۔ ہن سانوں دے دے تھاپی، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔

پچھلے حساب دی اپنی نہ دیویں کاپی، نمبر دینا گوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے ذاتی، دین مذہب نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانوں کتھا کہانی دس ساچی، سچ سچ سمجھائیا۔ ست رنگ کہن اسیں رومال ہو گئے ٹوٹے، ٹکڑے ٹکڑے نظری آئیا۔ تھوڑیاں توں ہو کے ہتے، اپنا انک ودھائیا۔ گرمکھو تسیں نہ رہو سوتے، ستیاں دئیے جگائیا۔ چوراسی وچوں ویکھو بڑے تھوڑے کوئی نہیں چوکھ، گنتی دے نظری آئیا۔ باقی رائے دھرم در جھوکے، جیہڑے مستک نہ سیس نوائیا۔ کایا دے خالی دسن کھوکھ، وست وچ نہ کھئے رکھائیا۔ بہاویں کنے پڑھن پوتھے، پرہہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارے کھئے نہ پہنچے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ ست رنگ کہن اسیں گٹاں نال نشانہ، نشان گوہند ربیا جنائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے بیگانہ، گھر ملنا بے پرواہیا۔ جس نے کوڑا تڑاونا یارانہ، ہتھوں لاه کے سانوں دتا سٹائیا۔ جنہاں نے مننا اک سری بھگوانا، ہتھ اُپر دینا اٹھائیا۔ ہن چھڈیا رواج پُرانا، پُراناں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ ناپن والا گیا پیانہ، پیمانہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہن مالا منکیاں والا نہیں زمانہ، ضامن اکو نظری آئیا۔ جیہڑا شہنشاہ شاہانہ، پاتشاہ دُھردرگاہیا۔ مستی وچ کرے مستانہ، نام خُماری اک چڑھائیا۔ گرمکھ بنیا رہے دیوانہ، ناتا تئے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ ست رنگ کہن گرمکھو جے نہیں کرنی سچ پریت، مینوں دیو جنائیا۔ اوہ رہے نہ سنگت بیچ، پلُو جائے چھڈائیا۔ سوہنگ رسنا نہ گائے سہاگی گیت، ڈھولا دُھردرگاہیا۔ جس نوں چاہیدی نہیں ایہہ بخشیش، اوہ مُکھڑا لُو بھوائیا۔ پھر وی جانڈیاں دی دیوے تھوک پیٹھ، شاباش کہہ کے دئے سنائیا۔ تہاڈا نشانہ آکيا ٹھیک، تھاکر نالوں ہوئی جدائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں گوہند پُرکھ اکال نال تہاڈی بھگتن آیا تریک، تواریخ پچھلی دئے بدلائیا۔ اندروں کر کے ٹھنڈے سیت، اگنی اگ دئے بوجھائیا۔ کوئی نہ منگے فیس، پوجا پاٹھ نہ کھئے کرائیا۔ جس دا اک ویراں جھک جائے سیس، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دئے وسائیا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو جس نے جانا چھڈ، ہتھ دیو اٹھائیا۔ جس نے کہانی مچھی ڈڈ، اوہ منہ لُو کھلائییا۔ جس نے چوراسی وچ پھرنا جگ، اوہ اندروں سیس نہ کھئے نوائیا۔ جس نے مات گرہ وچ سڑنا اگ، اوہ اکھاں لُو بدلائیا۔ جس نے بننا کگ، اوہ نندیا لُو کرائیا۔ ایہہ ویلا جے اج، کل نوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ ستّ رنگ کہن اسیں بدھّ نہیں گانے، گٹان نال سہائیا۔ اسیں تہاڈے نال پاؤن آئے یارانے، یاری اک بنائیا۔ ہُن چھڈنے گھر بیگانے، گھر اپنے سوبھا پائیا۔ جتھے ملے سری بھگوانے، نرگن نور الہیہا۔ کیسے نے اوہنوں کہا وسے دیس انامے، انامی دیس کہن والے سمجھ کیسے نہ پائیا۔ اوہ ناپدے رہے سُرتی والے پیمانے، شبد وچ چھپائیا۔ اکال پُرکھ کردا رہیا بہانے، تھوڑے تھوڑے دیپک ڈگمگائیا۔ اکھراں والے منا کے فرمانے، پڑدا لئے بنائیا۔ حکم دے لا کے کامے، کمال مذہب وچ بھسائیا۔ جاؤندے رہے وکھو وکھڑے دمامے، اپنا ڈنکا ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ بہندے رہے لا کے شامیانے، آسن ڈیرے لائیا۔ کردے رہے دھیانے، انتر ویکھ وکھائیا۔ سُن دے رہے ترانے، شبد ناد شنوائیا۔ جان تکیا گوبند نے جس ویلے سؤلاں دی سیج تے بانہہ دتی سرہانے، صاحب نظری آئیا۔ پُرکھ اکال نے پھڑ کے کانے، چاروں گنٹ دتا بھوائیا۔ گوبند ویکھ لے کتے پھیر نہ کریں بہانے، بہانے والا ساتھ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پڑدا رہیا چُکائیا۔ ستّ رنگ کہن ساڈے رنگ ویکھو وکھڑے، ادو ادی نظری آئیا۔ ساڈے تگو نخرے، سوہنا کھیل کھلائییا۔ گوبند دے یاد کر لو ستھڑے، ستھڑ کی وڈیائیا۔ دھتے دے ویکھ لو پتھڑے، پتھراں سوبھا پائیا۔ ستّ رنگ کہن گرسکھو ہُن نہ بنیو مکرے، فریب دینا گوائیا۔ جنہاں نے کھادھ بکرے چھترے، گوبند اوہناں توں دئے سزائیا۔ کیوں اوس چھڈ دتے پٹنے، پوٹے پٹنے والی پچھلی ریتی نہ کھئے رکھائیا۔ ہُن سب دے لیکھ کٹنے، پچھلا پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ بنا بھگتاں توں گھر کوئی نہیں وسنے، اُجڑی دے لوکائیا۔ سب دے آسن سکھنے، خالی ٹھوٹھ رہے وکھائیا۔ گرمکھاں دے دیپک جگنے، گوبند کرے رُشنائیا۔ تسیں میرے مکھ مکھنے، جیہڑے سوا لکھ نال لڑائیا۔ ہُن توں اوس دیس ڈھکنے، جتھے دے دھردر گاہیا۔ ہُن پالے نال مکھنے، ----- چلو چلیئے اوس وطنے، جتھوں پھیر نہ کھئے کڈھائیا۔ چوڈاں لوک تسیں خوشیاں نال ٹپتے، وشن برہما شو سیوادار بن کے رستے راہ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ٹہانوں ویکھ کے ہسّنے، دوہاں ہتھان دی تالی دینی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ ستّ رنگ کہن اسیں انچ نو نو، نو دوارے ویکھ وکھائیا۔ ساری درشتی رہے بھوں، سرشتی کھوج کھوجائیا۔ ویکھو کوئی اچے نہ جائیوسوں، ستیاں وقت لنگھائیا۔ تہاڈے پچھے گوبند نے کھادھا سی اک اک جوں، نو دن جھٹ لنگھائیا۔ اچ دی رات وچ کر لو اپنے باراں پووں، تٹی والی نرد دیو

گوائیا۔ سچکھنڈ ول سدھا کر لؤ رؤں، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ہُن پرہہ نؤں تہاڈا گوں، تہاڈی پھڑن آیا باہوں، اپنا پھیرا پائیا۔ جے پرہو تہاڈا بنے پتا ماؤں، تئیں کیوں نہ بچے بن کے گود سہائیا۔ اچ توں تہاڈا بدل گیا ناؤں، نرنکارا دئے وڈیائیا۔ تئیں ہنس بن گئے کاؤں، کاگ بدھی نہ کھئے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے چڑھائیا۔ ست رنگ کہن اسپں لال لالے، لعلان دئے وڈیائیا۔ اچ توں بدلوا اپنی چالے، پچھلی مت دینی گوائیا۔ اوس دے بن جاؤ بالے، جو بالم اک اکھوائیا۔ جیہڑا سدا کرے پرتپالے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کچھ یاد کر لؤ کی نانک کہا بالے، سہج نال سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب میل لئے ملائیا۔ ست رنگ کہن اسپں رنگ اپار، اپرمپر سوامی دتی وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈی ویکھن آئے بہار، بسنتی سوہنی سوہنا پائیا۔ جس وچ تئیں گل تے گلشن سوہنی کھلی گلزار، مہک مہک وچ مہکائیا۔ جیہڑا جھک گیا پُرکھ تے نار، گرمکھ اکو رنگ سہائیا۔ آتم دا کر وچار، پر ماتم وجے ودھائیا۔ جے باہروں کرو شنگار، کجَل نین مٹکائیا۔ اندروں رکھو دھواں دھار، ایہہ پریت کدے نہ بھائیا۔ باہروں بھاویں پاٹے چیتھڑ دیو وکھال، بھکھے ننگے نظری آئیا۔ اندروں بن جاؤ اوس دے لال، جیہڑا لال تہاڈے اتوں بھیٹ گیا کرائیا۔ ایہہ دُنیا جگت دہاڑے چار، سدا رہن کھئے نہ پائیا۔ کتھے گئے تہاڈے یار، پیو دادا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کیوں ایہہ گھڑن بھٹن والا وڈا گھمیار، تھٹھیار دھردر گاہیا۔ جنہ ٹھوک وجا کے ویکھنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ہُن آئی تہاڈی وار، وارتا پچھلی دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے گوبند انکھیٹھے وچ اگنی دتی بال، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ پُرکھ اکال اگے کیتا سوال، سوالی ہو کے اگے جھولی ڈاہیا۔ پرہو ہُن آواں تیرے نال، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ اوس ویلے میرے سکھ وکھاویں بال، بالے نڈھے نال رلائیا۔ گرمکھو ایہہ ویلا لؤ سنہال، سمبل وچ بیٹھا اپنا کھیل کرائیا۔ جس نؤں سارے رہے بہال، کوچا گلی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پُچھن آیا مُریداں حال، مُرشد ہو کے وپس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دئے سہائیا۔ ست رنگ کہن اوتے اپنے اندر ویکھو پتا، تتان پڑدیاں وچوں پردہ لؤ اٹھائیا۔ تئیں کی لینا کولوں پتھر اٹان، کندھاں سپس جھکائیا۔ بنا گوبند توں کیسے نہیں کرنا حتہ، صاف حساب نہ کھئے کرائیا۔ ساریاں انت دے جانیاں پٹھان، اگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ گرمکھو ویلا پرہہ دا چرن دھوڑی لا لؤ ٹکا، ٹکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گوبند دا سپر کدے نہ پھٹا، امرت رس اگما دئے چکھائیا۔

پھیر جگت دی کہانی شاستر والا چٹھا، چٹھیاں پڑھ پڑھ کے چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ ستّ رنگ کہن اٹے گُرمکھو میریو ویرو، ویرناں دیاں جنائیا۔ ذرا اپنا سینہ چیرو، چر دے وچھننیوں دیاں جنائیا۔ ساری دُنیا دا لیکھا ہو گیا زیرو، تہانوں اک دا انک لیا بنائیا۔ ایہ کھیل آخر آخیرو، آخر دتا سمجھائیا۔ کیسے کم نہیں آونی دھرتی دھن مال جاگیرو، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ گُرمکھو بن جاؤ ساچے ہیرو، در ساچے سوہا پائیا۔ ویراک اندر وباؤ سدا نیرو، نیناں چھپر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر دئے وکھائیا۔ ستّ رنگ کہن اٹے اپنا آپ کر لو سفید، چٹا نظری آئیا۔ پُرکھ اکال تے گوبند دا ویکھو عہد، عہدنامہ دیاں وکھائیا۔ بھکتو دھرم رائے دی وچ نہ وڑنا قید، بندیکھانے نہ کھئے بھوائیا۔ بنا ستگر شبد کیسے کم نہیں آونا قواعد، پڑھیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جے تہانوں مل گیا سبب نال دُھر دا وید، اندروں روگ لو گوائیا۔ ہُن اکھراں والی چھڈ دیو بخت، جھگڑے وچ نہ کھئے لڑائیا۔ جنہاں نے سچکھنڈ کرنی رہیائش، باہواں اُپر دیو اٹھائیا۔ تسیں چوراسی وچوں تھوڑے ملی نمائش، نمائندے اپنے لئے بنائیا۔ تہاڈی جھولی پا کے نام کیش، کیشیئر دُھر دے دتے بنائیا۔ ویکھیو کتے آنہ جائیو وچ تیش، غصے وچ جھٹ لو بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستّ رنگ کہن سارے کر لو صلاح، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ آگے کریئے نہ کوئی گناہ، پرہ نون دیو بتلائیا۔ بھویں کناں غصے ہووے پتا ماں، پھر وی پرہو دے چرن چھڈیو نہ، نانک دادک بھویں سارے جان تجائیا۔ اپنا درگاہ وچ لوآن لوآن، نانک گوبند دئے وڈیائیا۔ ویکھیو بھلکے کدی نہ کھائیو سور گان، ستیاں رہیا جگائیا۔ جنہاں ماتنی ٹھنڈی چھاں، سپس دیو جھکائیا۔ وسنا ساچے گراں، سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرم بھلیکھا دئے کڈھائیا۔ ستّ رنگ کہن جن بھکتو ساڈی مٹو ارداس، ارداسیاں وچ جنائیا۔ ایہ دُھر دا وبار خاص، خالص رہیا کرائیا۔ جس طرح گوبند پُرکھ اکال دے اُپر آکاش، جوت شبد وڈ وڈیائیا۔ او سے طرح دھرتی اُتے آیا تہاڈے پاس، پاسا رہیا بدلائیا۔ آگے تتاں دی پیندی راس، ہُن نرگن نرگن خوشی منائیا۔ جے سمجھ لو نیکی جہی بات، باطن پڑدا اک اٹھائیا۔ پتہ لگ جائے پُرکھ اکال اکو سب دا باپ، دو جابور نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ستّ رنگ کہن گُرمکھو کی انتر آئی دلیل، سچ دینی سنائیا۔ جے کوئی

کرنا چاہندا اپیل، اُٹھ کے دیو سُنائیا۔ جے کوئی کرنا چاہندا وکیل، گر اوتار پیغمبر لُو منگائیا۔ جے کوئی جانا چاہندا وچ تحصیل، من منو لُو اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ ست رنگ کہن ساڈے وچ نہیں کوئی دھبّا، اکو رنگ وکھائیا۔ جن بھکتو سب دا سانجھا ہویا ابا، پُرکھ اکال لینا منائیا۔ تسیں وی بدل دیو اندروں طبع، طبیعت لینی بدلائیا۔ پھیر نہ کہو پائے ربا، جگت رہوں ستائیا۔ جگ چوگرے لبھیاں کیسے نہ لبھا، مہر نظر میل ملائیا۔ تہانوں دے کے سدا، سمت چوتھے لیا جڑائیا۔ بھگت دوار دے کے جگ، سچ دوارے سو بھا پائیا۔ سوار لُو اپنا اگا، ملے مان وڈیائیا۔ من کلپنا کرپو کھئے نہ دغا، فریباں وچ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دے وسائیا۔ ست رنگ کہن جن بھکتو چوراسی وچوں لے لُو چھٹی، چھٹکارا لُو کرائیا۔ پندھ مُکا لُو ترے کٹی، ایڑا پنگل سکھمن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اسپں بجھ گئے تہاڈی گئیں، ستے منزلاں پار کرائیا۔ جتھے اکو جوت دی پوہ بھٹی، سورج چن نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگتاں دی پریت کدے نہ تھی، تئیاں رہیا جڑائیا۔ بھاگ لگا اوہناں کککھیں، جو جنم جنم دی تھی رہے جڑائیا۔ سدا رہو سکھی، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ بنے رہو وڈ مکھی، گرمکھ نظری آئیا۔ گاندے رہو دو ٹکی، توں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ انت سب دی منزل رہی مکی، مُکمل دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا اک سہائیا۔ ست رنگ کہن سارے ہو گئے اکٹھے، ملی مان وڈیائیا۔ آگے اک دو جے نوں کردے رہے تھٹھے، وڈے چھوٹے کہہ کہہ رہے ستائیا۔ پچھلی منزل تھے، سد اکو ویکھ وکھائیا۔ جتھے بھگت رہے بھائی بھین سکے، گرمکھ سوہنا سو بھا پائیا۔ پریم پریتی اندر پکے، ناتا کوڑ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کانڈ سدا دے سہائیا۔ ست رنگ کہن سچکھنڈ بیٹھے لا کے ڈیرہ، گھر اکو سو بھا پائیا۔ جتھے ڈھولا تیرا میرا، اکو صفت صلاحیا۔ پچھلا ہووے نیڑا، سوہنا وسے کھیڑا، نرگن دیپک جوت رُشنائیا۔ پُرکھ اکال کرے مہرا، مہربان محبوب مُحبت وچ دے وڈیائیا۔ ست رنگ کہن جس کارن گوہند پُرکھ اکال ماریا پھیرا، اپنا ویس وٹائیا۔ سو تہاڈا کر کے حق نیڑا، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بخشن لگیان نہ لاوے دیرا، دیر دے وچھڑے جوڑ جڑائیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ست رنگ کہن ساڈی اک اپیلے، بینتی دئیے جنائیا۔ جن بھگتو بنیو مات وسیلے، وصل ملے یار خدائیا۔ بنیئے سچ قبیلے، قبل دا مالک دئے وڈیائیا۔ بدلے نہ کدے دلیلے، دلبر دلدار نظری آئیا۔ قول اقرار ہاڑ مہینے، مہا تہت وجے ودھائیا۔ رنگ چڑھے رہن بھینے، بھڑی زین خوشی منائیا۔ جھگڑے مک جان لوک تینے، ترے گن لیکھا دینا گوائیا۔ صاحب یاد رکھیو سینے، سینہ اکو ویکھ وکھائیا۔ جگت وکار نہ بنیوں کینے، ممتا موہ دُبائیا۔ جھگڑا چھڈیو نر مدینے، آتم پر ماتم نظری آئیا۔ تہاڈے لیکھے لکن پسینے، جو بنے پاندھی راہیا۔ سچ دوار رہنا ادھینے، اعلیٰ ادنیٰ ملے وڈیائیا۔ پردے ہر ہر لہنا چینے، چنتا کوڑی باہر کڈھائیا۔ تہاڈے سپھل ہوون جینے، جیون جگت جگت سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا ساتھی دیا کھائیا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو دینا دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ نہائیا۔ مستک جھکنا ماتھ، ملی مان وڈیائیا۔ ناتا جڑیا سچے کھبے ہاتھ، سپس ہتھیلی اُتے ٹکائیا۔ جو گوہند گیا اکھ، پُرکھ ابناشی پور کرائیا۔ ذرا سارے لو جھاک، نیتر نین اکھ اٹھائیا۔ نرگن دھار لہو ساک، سجن نور خدائیا۔ سانجھی کر لو ذات، جھگڑا دُنی رہے نہ رائیا۔ تن وجود کر لو پاک، پنت پُنت آپ کرائیا۔ سچ دواویوں منگو دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ست رنگ کہن ویکھو کھیل پُرکھ اکھا، اکٹری کار کھائیا۔ سب دا لیکھے لاوے دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جگت راج چلایا نوان، نو کھنڈ وجے ودھائیا۔ دُھر سندیسہ دُھر دا کہواں، دُھر دی دھار دُھر پرگٹائیا۔ خوشیاں نال پھراں چاواں، بھجان واہو داہیا۔ آکے بدلن والا سماں، صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو بن گئی ساچی جوڑی، ہر سجن لیا جڑائیا۔ جگ چوکرئی کردے رہے بھڑی بھڑی، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ سانوں لہی نہ منزل پوڑی، پینڈا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کلجگ اتم ساڈی کرنی سوری، صاحب سلطان دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تھانڈا دئے سہائیا۔ ست رنگ کہن بھگتو ساچے بن جاؤ جوگی، جگیشراں پندھ مکائیا۔ ہوئے دا رہے کوئی نہ روگی، ہنگتا دینی گوائیا۔ حق حقیقت بنو بھوگی، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ آتم پر ماتم ہو سنجوگی، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ نام گاؤ سلوکی، سوہنگ ڈھولا راگ

الائیا۔ جھگڑا مُک جائے ناتھ تریلوکی، تَتاں لوکاں پندھ مُکائیا۔ سچکھنڈ دے بن جاؤ مؤجی، مجلس پرہہ دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر دیونہار سرنائیا۔ ستّ رنگ کہن اسپں دسن آئے اصلیت، اصل دئے سمجھائیا۔ گوبند نے کیتی وصیت، شبدي حُکم سُنائیا۔ جن بھگتاں بدل دتی طبیعت، طبع کوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت وچ دسن اقلیت، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار تہاڈی اہمیت، احمق روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا دئے سُہائیا۔ ستّ رنگ کہن جن بھگتو تئے نہ ناتا، ناتواں رہن نہ پائیا۔ دُھر دا بنے ساکا، سجنّ اک اکھوائیا۔ دو جہاناں راکھا، دوس رین ویکھ وکھائیا۔ سانجھا بن کے آقا، سیس ہتھ ٹکائیا۔ تَساں اکو شبد حُکم متنا آکھا، دوُجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا رہیا ملائیا۔ ستّ رنگ کہن اسان تکیا سنگھ شیر، شہنشاہ نظری آئیا۔ جو تہاڈے اُتے کرے مہر، مہربان دیا کمائیا۔ سرِشٹی نال کر کے ہیر پھیر، بھرماں وچ بھلائیا۔ بھگتاں وس کے نیرن نیر، اپنا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ دین دُنی پا کے وچ گیڑ، اُلٹی لٹھ رہیا گِرائیا۔ کوڑی کِریا چھیڑاں چھیڑ، جھگڑا کرے لوکائیا۔ گوبند دا لیکھا ویکھ ندیڑ، پڑدیاں وچوں بھلائیا۔ انت رہیا نبیڑ، حقیقت حق جھولی پائیا۔ اکو رنگ رنگا کے سنجھ سویر، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میلا میل وکھائیا۔ ستّ رنگ کہن اسپں ویکھیئے تتاں والے شیرسنگھ دا پروار، ناتا جگت تکائیا۔ جنہاں نوں اچے تک نہیں آیا اعتبار، اندرے اندر انتر نہ کھئے منائیا۔ رسنا کردے رہے پکار، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ سیکھ بنے نہ وچ سنسار، سیکھیا سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہ کھیل اپر اپار، پت پرمیشور آپ کرائیا۔ غفلت وچ ہو خوار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ ستّ رنگ کہن شیرسنگھ دے ویکھے بچے، بچیاں والے نظری آئیا۔ تن بھانڈے دسے اچے کچے، ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ چوری چوری چاڑھدے بھٹھے، مد مٹکیاں وچ ٹکائیا۔ اوہدے وٹدے ٹکے، قیمت گھراں وچ رکھائیا۔ اچے تک نہ بنے سکے، ساجن ملیا نہ بے پرواہیا۔ من واسنا نال بناؤندے متے، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ستّ رنگ کہن اسپں کرنا نہیں لہاج، سب نوں دینا جنائیا۔ جس گوبند دے سر تاج، اوہ حُکم رہیا سُنائیا۔ اسپں کوک سُناؤنی آواز، ڈھولا بے پرواہیا۔ جتھے نہیں سوال جواب، حُکمی حُکم وچ ورتائیا۔ پیغمبر کرن آداب، سجدے

سیس جھکائیا۔ لہنا دینا آج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستّ رنگ کہن ایہہ چوٹھے سال دی ہاڑی، سچ دیاں سُنائیا۔ تتاں والے شیرسنگھ دے پچّو آگے کوئی نہ کٹائیو مُچھ داڑھی، فرمانا اکو اک جنائیا۔ چوویاں سالان پچھوں تہاڈی آئی واری، چوویاں اوتار رہیا جنائیا۔ ایہہ کھیل آگم اپاری، بُدھی والی کتھا نہ کھئے پرگٹائیا۔ پُتران نال کیسے دی نہیں یاری، سکھاں بھگتاں نال میل کے اپنی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میل لائے ملائیا۔ جے مُچھ داہڑی لینی کٹّ، ستّ رنگ کہن سچ دئیے جنائیا۔ پھر بے شک بھگت دواویوں پچھے جانا ہٹ، آؤن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے مد پیالے پینے گٹ گٹ، نانا جانا تڑائیا۔ جے ویکھنا ساچا ہٹّ، سیس قدماں اُتے جھکائیا۔ اوہ تتاں والا پیو سب نوں گیا چھڈّ، سکا بن کے تہانوں گود نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو سب دا پتا مائیا۔ جیہڑے گرمکھ سچ سرنائی گئے ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ اوہ سچ دوارے رہے سچ، سبّن ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ ستّ رنگ کہن جے بننا شیرسنگھ دے پچّے، شیر ہو کے دیو وکھائیا۔ جے اندرون رہنا کچّے، مُکھڑا لہنا بھوائیا۔ تسیں اُپجے اوس دی رتے، جو رتن امولک گرمکھ رہیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دئے لکھائیا۔ ستّ رنگ کہن جے ایہہ بچن ہووے منظور، سچ سچ سُنائیا۔ پھیر پچھلے بخشے جان قصور، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ آگے بھنڈارا کراں بھرپور، بھکھیاں دیاں رجائیا۔ جے رہنا مَورکھ مَورھ، پلّو لو چھڈائیا۔ بھگتاں نوں اُدھارنا گرسکھاں نوں تارنا ایہہ آد جگادی دستور، دُھر دی ریتی چلی آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ ستّ رنگ کہن سُنو اک ارداس، بینتی دیاں جنائیا۔ ستاراں ہاڑ دہاڑا خاص، خالص رنگ رنگائیا۔ جے پرہ دے ہونا داس، داسی ہو کے سیو کھائیا۔ اندرون کرو وشواس، وشیاں دیو تھائیا۔ مانس جنم ہووے راس، رستہ دیوے دُھردرگاہیا۔ پوری کر دے گھاٹ، گھاٹا رہے نہ رائیا۔ منزل ویکھیو گھاٹ، مندر وجے ودھائیا۔ سْتے پیو جاگ، نیتز اکھ کھلائی۔ ستگرُو دوارے سچّا اک سماج، جوٹھ جھوٹھ کم کیسے نہ آئی۔ جے مُچھ داہڑی دا شیرسنگھ دے گھر ہووے رواج، باقی گرمکھ لکن کیہڑی تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میل دئے ملائیا۔ ستّ رنگ کہن اسیں کہہ کے جانا دس، داستان سُنائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو داتا اک اکھوائیا۔ مُحبّت وچ کدا وس،

واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جگت والی بدل لو اکھ، نج نیترا اکھ اٹھائیا۔ جگت وکارا دیو سٹ، گھروں باہر کڈھائیا۔ نام بھنڈارا لو
 جھٹ، پُرکھ ابناشی جھولی پائیا۔ مد والے بھن دیو سٹ، اگنی ہیٹھ نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر
 دا لیکھا پور کرائیا۔ سٹ رنگ کہن کی لینا وچوں شراب، شرع دیو تجائییا۔ گھر لو حیاتے آب، جو امرت رس چکھائیا۔ مُکھ توں لاه
 دیو نقاب، پڑدا نظر کھئے نہ آئیا۔ اگلی کرو یاد، پچھلا مول مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا اک
 وکھائیا۔ سٹ رنگ کہن موتا سنگھ جے گھر دی کڈھنی غریبی، تینوں دیئے جنائییا۔ شیرسنگھ دے گھر کیوں آئی بدنصیبی، بیٹھی
 ڈیرہ لائییا۔ سوہنی سوانی بن کے بیبی، نخرہ رہی وکھائیا۔ جس طرح تھادی اتوں اتوں گاؤندی جیہی، ایسے طرح اندروں من لو
 منائییا۔ پھیر گنڈھ جائے پیچی، پیچا پرہ اپنا نام پائییا۔ اج توں رل جاؤ بھگتاں والی وچ باغیچی، جو گرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ ایہ
 ست دھرم دی ریتی، تتاں والا پیار نہ کھئے وکھائیا۔ سب دی بدل جائے نیتی، نیتیان بھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، پڑدا اوبلا رہیا اٹھائیا۔ سٹ رنگ کہن رل جاؤ نال وچ سکھی، اندروں مان دیو گوائیا۔ پرہ دی دھار سب نالوں تکھی،
 کھنڈے دھار نہ کھئے چڑائییا۔ ایہ لکھت تھادی انت آخیری چٹھی، پھیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جیہڑی دھار اندر ٹکی، اوسنوں دیو
 تجائییا۔ ویکھو پوری ہو گئی متی، چووی سال تھادے نال نہ اکھ ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 دُھردرگاپیا۔ جے ستگر چلو بھاؤ، بھ بھو جنائییا۔ چوری چوری کدے نہ لائیو داؤ، سمجھنہار ہر گھٹ تھائیا۔ کرے سچ نیاؤ،
 عدل انصاف اک کھائییا۔ چرنی ڈگیاں پھڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائییا۔ کیسے گرسکھ توں نہ گھٹائیو اپنے پاؤں، گروآں والی ریت نہ
 کھئے چلائییا۔ جے منگنی تے اکو پرم پُرکھ دی چھاؤں، جو شہنشاہ مالک شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچی بنت رہیا بنائییا۔ کدی نہ کریو اندر وچار، سٹ رنگ رہے جنائییا۔ اس گدی دے اسیں ساں سردار، پتا ساڈا نظری آئیا۔
 کیوں ہو گئے گھر توں باہر، ملی نہ مان وڈیائییا۔ ایہ کھیل سچی سرکار، جو سب توں رہیا وکھائییا۔ بنا بھگتاں توں دیواں نہ کدے
 کیسے دیدار، جگت پچیاں انک دینا لائییا۔ گرسکھاں گودی لوان اٹھال، ایہو میری بے پرواہیا۔ ایہ منزل بڑی دُشوار، بن کِریا چڑھن
 کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ جے کہو پورن سنگھ کیتا دغا، سٹ رنگ کہن

ایہہ وی دیئے جنائیا۔ بنا پورن توں پورن پرہہ دا چلے کوئی نہ آگا، پچھا سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ ایہہ ایتھے اوتھے سدا اکو لیندے مزہ، دوچارس نہ کھئے وکھائیا۔ ہُن لوک مات دی کرن آئے گجا، بھگتاں اندر پھر پھر ویکھ وکھائیا۔ بنا پورن توں پورن پرہہ نوں لہی کوئی نہ جگہ، آسن سوہیا کھئے نہ پائیا۔ چھڈ کے دین دُنی دی حد، ہرجو اپنے گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رسیا وکھائیا۔ ست رنگ کہن پورن نہیں پرمیشور پورن، پورن پورن وچ سہائیا۔ جس نوں گرو اوتار پیغمبر منن حضورن، حضورئے سارے لئے بنائیا۔ اوہ اپنے سدا چلے دستورن، حُکم حُکم وچ پرگٹائیا۔ سکھ بھگت بناؤن واسطے کرے کدے نہ کیسے مجبورن، مجبوری وچ ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ ست رنگ کہن آج دی گھڑی سُلکھئی، سوہاؤنت سہائیا۔ جن بھگتاں پیج رکھنی، دیوے مان وڈیائیا۔ ناتا جوڑنا پت پتنی، پرم پُرکھ بخشنی اک سرنائیا۔ میل ملاؤنا دُھر دے وطنی، بے وطنان جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ ست رنگ کہن سانوں حُکم آیا جلدی، سچ دیئے سُنائیا۔ کچھ کھیل ہوئی کل دی، کی کلا پرہو ورتائیا۔ کلجگ آگ دے بلدی، بل راجا دئے دُہائیا۔ کچھ دھار وہنی جل دی، ورن رسیا گر لائیا۔ کیسے خبر نہیں گھڑی پل دی، پلکان پچھے دھیان نہ کھئے لگائیا۔ پرہہ دی کھیل ول چھل دی، اچھل چھل دھاری اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوبلا رسیا چُکائیا۔ ست رنگ کہن شیرسنگھ دے پروار دی آئی واری، دوجی وار آپ رکھائیا۔ موتا سینگھ ذرا اٹھ کے آگاڑی، حُکم دیاں سُنائیا۔ جگت جُگ آئی واری، وارث تینوں دیاں بنائیا۔ بچن کر لے قول اقراری، وعدہ اک جنائیا۔ ایس پروار وچوں مُنائیو کوئی نہ داڑھی، روم بھنگ نہ کھئے کرائیا۔ پھر پیج جائے سواری، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہر سنگت نوں بول کے دس دے تین تین واری، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ جے کوئی بھل گیا پھیر ایتھے آؤنا نہیں دوجی واری، بھگتاں وچ بہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے من جاؤ پریم دی دیاں خُہاری، نام مستی وچ سہائیا۔ ایہہ انت اخیر جگت دا وباری، ووبار اپنا آپ چلائییا۔ ویکھیو کتے بھل کے بن نہ جائیواشتہاری، بھگوڑے جگت نظری آئییا۔ ایہہ سکھیا نر ناری، سب نوں رسیا سمجھائیا۔ بھٹھی اُتے شراب والی توڑی پھر کدے نہ جاوے چاڑھی، ایہہ ریتی دینی بدلایا۔ آہ پھیر نہیں آؤنی ہاڑی، ہاڑا کڈھیا کم کیسے نہ آئییا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچا درباری، چوویاں سالان

پچھوں تہاڈی مسل اک وار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سچ دواری، در دوار اکو اک وسائیا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ست رنگ کہن منزل ملی آخیری، اکھراں توں باہر دتی وڈیائیا۔ جگ جنم دی گئی دلگیری، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ شرع
کئی گئی زنجیری، ظاہر ظہور ملی سرنائیا۔ ساڈی پوری ہوئی فقیری، فقرہ سُنیا دُھردرگاہیا۔ سب دی بدل گئی تقدیری، مقدر
لیکھ دتا بدلائیا۔ مل گئی دُھر دھام امیری، امرپد سوبھا پائیا۔ جتھے شاہی چلے بنا وزیری، تخت نیواسی اکو نظری آئیا۔ گر اوتار
پیغمبر جس دی نیکی جیہی پیری، بوٹے نئے نئے ویکھ وکھائیا۔ پنڈھ رہیا نہ گلی بھیری، مندر ساچے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ٹھاندا اک سہائیا۔ ست رنگ کہن ملی دُھر دی سرن، سرنگت وڈیائیا۔ پورا ہویا پرن، پت
پریشور ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا چُکیا مرن، جیوت روپ دھرائیا۔ جھگڑا گیا برن، ورن ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو ڈھولا لگے پڑھن، ٹوں میرا
میں تیرا راگ الائیا۔ ساچی منزل لگے چڑھن، کلجگ کوڑا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دئے
رنگائیا۔ ست رنگ کہن چڑھ گئی نام خُماری، خما پرہہ دتی کھائیا۔ زرگن دھار لا کے یاری، سرگن میلا لیا ملائیا۔ سندیسہ دیوے
وڈ سنساری، سنسا اندر رہن نہ پائیا۔ کر پرکاش جوت زرنکاری، زرویر ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں پیچ جائے سواری، سوارتھ اپنا نہ
کھئے بنائیا۔ پرگٹ ہویا اپنی واری، وارتا سب دی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ مندر اک سہائیا۔
ست رنگ کہن ویکھیا ابناشی اچتا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا تن وجود کوئی نہ بتا، بُتخانیان کرے صفائیا۔ ست سچ سہائے رُتا،
رُتری آپ مہکائیا۔ پچھلا پینڈا جائے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ کیسے دے مُکھ آگے لگن نہ دیوے حُقہ، گر مُکھاں آپ جنائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی دھار اک وکھائیا۔ ست رنگ کہن ویکھیا اوہ سوامی، جو سماں رہیا بدلائیا۔ بن کے

ہر گھٹ انترجامی، لکھ چؤراسی کھوج کھوجائیا۔ شبد اگئی بول بانی، بان نیرالا تیر چلائییا۔ مہا دس اکتھ کہانی، پردہ اوہلا رہیا اٹھائییا۔ کی سمجھے جیو پرانی، وید پُراناں سمجھ کھئے نہ آئییا۔ کلجگ اتم جوت نؤرانی، نؤر نؤرانہ ڈگمگائییا۔ جس دا کھیل اُپر اسمانی، دھرنی دھرت دھول آپ سہائییا۔ پڑدا لاہوے چارے کہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مارگ دُھر دا اک دِرڑائییا۔ چار چار دا میلا ست رنگ، رنگ ست رہے سُنائییا۔ تیرا کھیل پرہو دا رنگ، ملنگ چاروں کُنٹ ویکھ وکھائییا۔ سرِشٹی اندروں کر کے ننگ، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائییا۔ کوڑ وکار وہا کے کنگ، لوہ لہر وچ رڑھائییا۔ بھنڈی پا کے وچ وریہنڈ، چار ورن دئے رڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در وجدی رہے ودھائییا۔ ست رنگ کہن اسپں ویکھیا سارا جگت، جگ جیون داتے دتا وکھائییا۔ پھیر وکھائے اپنے بھگت، جو بھگون وچ سہائییا۔ سوہن اُتے دھرت، دھول دئے گواہییا۔ وسن اُتے عرش، عرشی پریم میل ملائییا۔ آگے رہے نہ کوئی حرص، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاپییا۔ اپنا پورا کر کے فرض، سیوک ہو کے سیو کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سنگ لئے بنائییا۔ رومال کہن اسپں ست رنگ دا روپ، روپ انوپ جنائییا۔ سب دا سانجھا اکو بھوپ، جس نؤں پُریاں لوآں سیس نوائییا۔ وسے عرش عروچ، درگاہ ساچی ڈیرہ لائییا۔ جن بھگتاں کرے محفوظ، اگنی آگ نہ کھئے تپائییا۔ جدھر تگن اودھر مؤجود، ہر گھٹ وسیا نظری آئییا۔ منزل دے کے حق مقصود، سچ دوارے دئے ٹکائییا۔ جتھے ناتا رہے نہ کوڑی کِریا کوڑ، کِریا کوڑ جنم نہ کھئے وکھائییا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، دھندا اپنا نام لگائییا۔ گرھ ہنکاری توڑ غرور، غُربت اندروں دئے کڈھائییا۔ تن تپے نہ وانگ تندور، امرت میگھ میگھ برسائییا۔ منوآ پائے نہ کھئے فتور، فتویٰ سب دے اُتے لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائییا۔ ست رنگ کہن اسپں سوہنے ستے، ست وچ سہائییا۔ گوہند بھگتاں دے دتے پتے، پت پریشور لئے ملائییا۔ جس دا اکو ڈنکا وچنا فتح، فتویٰ سب دے اُتے لائییا۔ سنت شہیلے کڈھے سچے، سچ پتا اک اکھوائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائییا۔ ست رنگ کہن ساڈا رنگ سدا پکا، پکی بھگتاں نال کرائییا۔ چھڈیا مدینہ مکہ، مقبریاں ڈیرہ ڈھاپییا۔ پڑھیا اکو ٹپا، سوہنگ راگ الائییا۔ اکھراں وچوں منظور ہویا اکو پیا، پورن پریشور دیوے مان وڈیائییا۔ جس نے ساریاں دا دھونا دھپا، دھبّا دئے مٹائییا۔ دوس رین پھرے نٹھا، بھجے واہو

داہیا۔ ساریاں نوں کر اِکٹھا، سہجے لیا ملائیا۔ جو گوہند دی چرنی ڈھٹھا، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ اوہناں دا شبیدی دھار بنا کے
 جتھا، بتھارتھ اپنا رنگ وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد تے سوہنگ کتھا، کہانی اور نہ کھئے بنائیا۔ ڈھر دے نام دا آتم اُتے لا
 کے ٹھپا، ٹھپی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ساچے ہوئے سہائیا۔ ستّ رنگ کہے سانوں بخشیا اک
 سنتوکھ، دھیرج دھیر دھرائیا۔ پریم دی دے کے موکھ، مُفت لیا پچائیا۔ بخش کے نرمل جوت، جوت کرے رُسنائیا۔ بنا کے آتم
 گوت، پرما تم وچ سائیا۔ بھلا کے پچھلی سوچ، اگلی سمجھ جنائیا۔ جس دے درشن نوں رہے لوچ، نرگن دھار گوہند اوہو ماہیا۔
 جو سب دے کایا ماٹی بھانڈے دئے پوچ، پتت پُنت کرائیا۔ اگے کدے نہ ہووے فوٹ، مرن جنم وچ نہ آئیا۔ سب دا سانجھا بن کے
 کھوٹ، مالک اک اکھوائیا۔ گلوں کوڑا لاپے توَنک، طبع ضمیر دئے بدلائیا۔ جس نوں بھگتاں ملن دا شوُق، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔
 اوس دوارے گئے پہنچ، چھٹی کوڑی لوکائیا۔ ستّ رنگ کہن جن بھگتو رکھیو نہ کوئی عدوَت، عداوت نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر بھلن
 نالوں چنگی موَت، جیون کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ساچا ویکھ وکھائیا۔ ستّ رنگ کہن جن
 بھگتو پرہ ویکھو سچے کھبے، دوویں ہتھ دین دُہائیا۔ اگے پچھے سدا لبھ، جو لبان توں پچھے رہے دھائیا۔ کایا مندر گھر گھر پھردا
 پیر دے، چوری چوری پنڈھ مُکائیا۔ حُکم سندیسہ دے کے سدے، سٹے لے اُٹھائیا۔ جس دے کارن آئے بھجے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کر
 لو درشن رچے، رجو طمو ڈیرہ ڈھاپیا۔ لبھیاں جگت کیسے نہ لبھ، مہر نظر نال ملائیا۔ اگے بن جاؤ شیر یگے، شرع زنجیر تڑائیا۔
 کلجگ کوڑی کِریا مول نہ چُکیو بن کے گدھے، کاگ ہنس روپ بدلائیا۔ آتم پرما تم لے لو مزے، مذاق چھڈو کوڑ لوکائیا۔ تہاڈے نیڑ
 نہ آوے قضے، کجّل دھار دیوے گواہیا۔ اک دو جے نال کرنے چھڈ دیو دغے، فریبی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلائییا۔ ستّ رنگ کہن سُرتی کھولو عوَرَت مرد، سب نوں دیاں جنائیا۔ جس کارن آیا پرت، پت
 پریشور بے پرواہیا۔ تہاڈا سانجھا کرے درد، دُکھیاں درد وندائیا۔ گوہند دی انت آخیری منظور کر کے عرض، عاجز لے بنائیا۔
 سچکھنڈ وچوں گھل کے اُتے دھرت، دھول دتی وڈیائیا۔ پھیر کھول کے پچھلی فرد، لیکھا لیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ ستّ رنگ کہن ویکھو اپنا ماہی، مہربان وکھائیا۔ اسیں دیون آئے گواہی، شہادت دینی

بھگنائیا۔ جس نے بوٹا پٹیا کاہی، اوہ تہاڈی جڑ لگائیا۔ جس دے آگے پیر پیغمبر دین دہائی، اوہ گوہند تہاڈا پتا مائیا۔ سب دیاں
 اکٹھیاں پکڑے باہیں، آگے ہو نہ کھئے جھڈائیا۔ ویکھو دھر دا مالک بنیا راہی، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے میلے چائیں
 چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جیہڑے گوہند دے جھیور چھپے نائی، بھگتاں نال لئے ملائیا۔ جن بھگتو تہاڈی زمین توں اتوں اسماناں
 توں پرے نہیں رہنی آواجائی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بنا پرہو توں تہانوں جمن والی نہیں کوئی مائی، جہاں دا لیکھا دتا مکائیا۔ سب دا
 مالک اک گوسائیں، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی رہیا سہائیا۔ ست رنگ کہن
 ویکھو سوہنا جڑیا جوڑا، جوڑی آپ بنائیا۔ چھڈ کے بانکا گھوڑا، گھوڑی چڑھیا بے پرواہیا۔ کلجگ ویکھ اندھ گھورا، بھجیا تھانوں
 تھائیا۔ بن کے ڈاکو چورا، چوری گہر گہر رہیا کھائیا۔ گرمکھ ویکھ کے بانکا چھوہرا، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ راتیں
 ستیاں درشن دے کے بھورا، بھرماں وچوں باہر کڈھائیا۔ انتر وڑ کے من نوں لایا موڑا، دین دنی دتی بھلائیا۔ سسے اُپر لگا کے بوڑا،
 ہوکا دتا جنائیا۔ پریم پیار دا لا کے پوڑا، منزل پنڈھ مکائیا۔ سرتی شبد بٹھ کے ڈورا، تندی آپ کھچائیا۔ بھگت بھگوان دی رکھکے
 لوڑا، لوڑیندے ساجن لئے ملائیا۔ باقی جواب دے کے کورا، گرمکھان دا کورم پورا لیا کرائیا۔ جنہاں دا پچھلا بھاگ متھورا، متھیا
 دس سرب لوکائیا۔ اپنا منتر دس کے پھورا، فُرنے پچھلے دتے تجائیا۔ کیوں گوہند نوں یاد آیا فتح سنگھ تے جورا، جو جوڑو زر گئے
 تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ست رنگ کہن اسیں ویکھ بھوئے خوشحال، خوشیاں
 وچ دہائیا۔ بن کے گوہند لال، لالن ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دی آپ کیتی بھال، کھوجے تھانوں تھائیا۔ آپ مڈھ گرسکھ بنا کے ڈال، بوٹا
 اکو رہیا سہائیا۔ گودی چک کے اپنے بال، بچن اپنے لیکھے لائیا۔ دینا ناتھ ہو دیال، دیاندھ دیا کھائیا۔ چار جگ توں وکھری چل
 کے چال، چال نرالی اک درسائیا۔ سب توں وکھرے کیتے شاہ کنگال، بھگت سہیلے روپ وٹائیا۔ جنم دی لیکھے لا کے گھال، سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میل لئے ملائیا۔ ست رنگ کہن تکیا عجب نظارہ، سوہنا نظری آئیا۔
 ملیا میت مرارا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ دھرم لگا اکھاڑا، گرمکھ رہیا نچائیا۔ دے وڈیائی ستاراں ہاڑا، ہاڑا سب دا پور کرائیا۔ گرمکھ
 سکھیاں تے گوہند اکو لاڑا، گر گر وجدی دسے ودھائیا۔ جھکڑا مکا کے پنچم دھاڑا، دھاڑوی شبد گود اٹھائیا۔ مانس جنم جائے

سوارا، ہرجن دے وڈیائیا۔ کِریا کوڑ کر کنارہ، نئیا نوکا دے ڈبائیا۔ اگے لے کے وَجھہ مہانا، نام ندهانا دے وکھائیا۔ جس دا مالک دھر دا رانا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جنہاں سوہنگ گانا گانا، گات خوشی منائیا۔ اوہناں سچکھنڈ دوارے جانا، اگلا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال دا گوبند دھار بانا، پُرانا کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ اگلا دس کے سچ نِشانہ، نِشانہ اپنا اک جھلائییا۔ جن بھگت رہے نہ کھئے بیگانہ، ویری ویر نہ کھئے کھائیا۔ سُنو دھرم دا اک ترانہ، تار ستار رہیا پلائییا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو پرہ دے نال لایا یارانہ، یاری دھر دی توڑ نیہائیا۔ دین مذہب دا جس نے تِنڈ وچ رہن نہیں دینا کانا، کائنات کرے صفائییا۔ میل ہونا جگت انساناں، حیواناں پڑدا آپ چُکائیا۔ لے کے آیا نام پیمانہ، نا پے خلق خدائیا۔ سنت سہیلا ہونے نہ کھئے پریشانا، ساتک ست دے کرائیا۔ گوبند چھڈ کے چلا تیر کمانا، جگت کھنڈا نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایک دے کے دھر فرمانا، فُر نے سب دے بند کرائیا۔ جودھا سُو رپر بلوانا، شبدي ناؤں پرگٹائیا۔ جس دی صورت نظر نہ آئے اُتے جہانا، چنہ جگت نہ کھئے جنائیا۔ جہڑا بدل کے گر اوتار پیغمبراں توں باہر خانہ، زمیں اسمانا اپنا ڈیرہ لائیا۔ شہنشاہ بن کے شاہ شہانہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نگاہ نگاہ وچوں اُٹھائیا۔ جس کوڑی میٹنی بغاوت، بغلگیر دینے بنائیا۔ ساچے نام دی دے سخاوت، سکھی سلطان دینے پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑ دی لاه علامت، عالم علما دینے سمجھائیا۔ مُحبت مہر بخش نیامت، تحفہ گھر گھر دینا پُچائیا۔ جن بھگت سہیلا رکھکے صحیح سلامت، سمیں وچوں پار کرائیا۔ دھرم دی دھار دے ضمانت، ظاہر ظہور لے جڑائیا۔ صدی چوڈھویں دی سب نے ویکھنی قیامت، قیما ہووے جگت لوکائیا۔ اگے توں بند کرنی جگت حجات، حُکم حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ست رنگ کہے ساڈا پورا عرصہ، عرش فرش ڈبائیا۔ سوہنا لگا برسا، برسی وچ ودهائیا۔ گوبند واجیا پرچہ، پراچین کھوج کھوجائیا۔ جس دی چار جگ کردے رہے پرچہ، چرچاں وچ ڈبائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی خرچہ، خرچ خواہ پڑدا لاپیا۔ جس دی سمجھ کھئے نہ آرجا، پڑدا اگے نہ کھئے چُکائیا۔ اوہ سب توں لین لگا چارجا، چارج سب دے اُتے لائیا۔ شبدي لاون لگا گاردا، گردن سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کھیل ہون لگا پُرکھ سرکار دا، دھر سرکار آپ جنائیا۔ جھگڑا مُکن لگا لکھ ہزار دا، کروڑی گنت نہ کھئے گنائیا۔ تیج چمکن لگا اکو ست دُلا ردا، جو سُو رپر اکھوائیا۔ ستگر شبد سدا للکاردا، بھہ بھو وچ ڈرائیا۔ ایہہ خوشی مہینہ ست رنگ کہن

ہاڑ دا، ہر اپنا مندر وکھائیا۔ سب دا لیکھا مُکيا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دا، جوہاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ پینڈا مُکيا اُتر پورب پچھم دکھن پہاڑ دا، پاربرہم پچھلا پندھ مُکائیا۔ ست رنگ کہن ویکھو کھیل سچّی سرکار دا، جو شرع عام رہیا بھگتائیا۔ حُکم چلنا اک مختیار دا، حصّے ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ نظارہ تکنا اوس دربار دا، جتھے دُھر درباری ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میلا میل ملائیا۔ ست رنگ کہن ست وچ ہو جاؤ ستی، ست وچ سائیا۔ سب دا مالک اکو کلاپتی، پت پرمیشور نظری آئیا۔ اکو سکھیا پڑھ لو پٹی، بیٹے نوں چھڈ کے گھٹ وچ کرے پڑھائیا۔ ہُن صدی چوڈھویں جاندی ٹپی، ٹپیاں دے گاویاں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جس پرہ پچھے چار جگ سرشٹی لبھ لبھ تھکی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سڑ گئے وچ بھٹھی، اگنی اگ جلائیا۔ بندے رہے بھٹی، ہتھ یوگ پرگٹائیا۔ پھردے رہے اٹھسٹھی، تٹاں اُتے کُرائیا۔ کھوجدے رہے مندر مٹھی، شِودوالے راہ تکائیا۔ بندے رہے یتھی، نار کنت جُدائیا۔ پرہ دا کسے درس نہ پایا رتی، کایا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ایس طرح کسے نہیں ویکھیا اکھیں، چار جگ دین دُباٹیا۔ بھگتاں دی نگری نہیں کدے کوئی وسی، بھگت دوارا نہ کھئے بناٹیا۔ دیناں مذہباں وچ سرشٹی پھسی، فیصلہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ ہُن ویکھو سب نوں پیندی غشی، کی پرہ کھیل ورتائیا۔ ساچی دھار نہیں لگدی اچھی، ہندو مُسلم سکھ عیسائی سارے رہے کُرائیا۔ بھاویں اوسے نوں رہے جپی، نام کلمیاں وچ گائیا۔ رسنا نال رہے دسی، صفتاں وچ صلاحیا۔ انتر پریت کسے نہیں لگی، لگی توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ جے کچھ لہنا ویکھو پورب بدھک ہُن "رام" نام دا جگی، جگت جگت سمجھائیا۔ سارے حیران ہونا ہُن پرہ نے مان نہیں دینا وچھی ڈھگی، سوراں سر نہ کھئے کٹائیا۔ امرت رہن نہیں دینا وچ کسے ندی، پانی پانی نہ کھئے چٹرائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں ساچی سرنی رہنی نہیں کوئی چنگی، چنگی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ دیناں مذہباں والیاں ہونی تنگی، تنگ ہو کے آپے دین دُباٹیا۔ گھر گھر ہونی خانہ جنگی، جھکڑا پئے لوکائیا۔ کھانا پینا اک اک ڈنگی، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ چڑھ لین دیو سال پکرمی ویہ سو پنجھی، پنجھی پنجھی دیاں وکھائیا۔ سرشٹی سر توں ہونی ننگی، پڑدا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑے آسن لا کے بیٹھے اُتے منجی، مجلس وچ وڈیائیا۔ اوہ سارے ختم کرنے دمبی، ڈمبھی رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی دھرت رہی کمی، بھڑی بھڑی کُرائیا۔ بائے ہُن نہیں رہی سب دی امی، امی کہہ کے رہے سُنائیا۔ کی کھیل ہونا وچ کایا ماٹی چمی، چمڑیاں ونڈ ونڈائیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں

آؤنی سرگھی ویلا کہ دھمی، دھماکے وچ دُہائیا۔ پرہہ نے تُہڈ مار کے ست دھرم دی ڈیگ دینی تھمی، تھمن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر
 اوتار پیغمبر جو سب نوں سنا کے کتیں، کٹا مٹاں کُڑل کہہ کے راگ سُنائیا۔ اوہ پڑھدے سُن دے وینہدے ویکھدے سرشٹی درشٹی
 اندر کرنی اُتھی، نیتز نین نہ کھئے اُٹھائیا۔ بن بھگتاں توں بھگت دا رہے کوئی نہ تھی، ناتے چُھٹنے جگت لوکائیا۔ جس ویلے جگت جہان
 اوکڑ بنی، بناں وچ سارے دین دُہائیا۔ بسیئر کالے ناگ پھنی، پُھنکارا نال تپائیا۔ امرت رس ملے نہ تھی، نمو نمو نہ کوئی وڈیائیا۔ بنا
 بھگتاں توں باقی دھرم رائے دے کئی، سچ دوار نہ کوئی سہائیا۔ آگے کھیل کرنی نوں، نواں جگ بدلایا۔ جن بھگتو اکو حکم
 جائیو مئی، دو جی لوڑ نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لہنا جھولی پائیا۔ ست رنگ کہن اسیں
 بھجے تھے گدے، انگن انگن ویکھ وکھائیا۔ کی اشارے دتے بُدھے، انتر انتر اک جنائیا۔ کیوں گوہند نے بھیکھن ہتھ رکھایا اُتے کجے،
 اپنا آپ جنائیا۔ کیوں اجیت ججھار جھوڑے، کھنڈا کھڑگ تیغ چمکائیا۔ کیوں کھیل نرگن سرگن دھار دوڑے، دوآ ایکار روپ بدلایا۔
 کیوں سب دے بھانڈے کیتے مُودھے، امرت رس نہ کوئی ٹپکائیا۔ کیوں جن بھگت کتے نہ ڈھونڈے، گھر بیٹھیاں درس وکھائیا۔ ایہہ بچن
 کہہ سی نانک جس ویلے موڈھے کھیس تے ہتھ وچ کھونڈے، پالی مجھیاں نظری آئیا۔ ایہہ گوہند کہا جس ویلے ہتھ رکھایا گرسکھاں
 اُتے چُونڈے، بودیوں کیس ودھائیا۔ ایہہ خبر سُنائی ہرکیشن گوئے، گیتا گیان وچوں اُپجائیا۔ ہرکیشن دا متر تیج بھان لیا ڈھونڈے،
 جو گیتا پھڑ کے سیس ٹپکائیا۔ ایہہ بھیو بڑے نے ڈُونگھے، بنا پُرکھ اکال سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر آئے روندیاں دے اتھرو
 گئے پُونجھے، نچ نین نہ کھئے کھلائییا۔ اللہ واپگرو رام ست ست کہہ کے رہے کوندے، رسنا جہوا نال صلاحیا۔ بنا بھگتاں توں پرہہ دا
 رس کوئی نہ چُونگھے، ست وچ نہ کوئی سمائیا۔ جن بھگتاں خوشیاں نال مارنے ہونگے، ہوکر دینی سُنائیا۔ اسیں اوس پرہو دی
 بوندے، جو سب دا پتا مائیا۔ پُرکھ اکال دی جھولی پا گوہند نے سانوں وچ جھونگے، بھیو اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ رومال کہن ست رنگ دا کریو کوئی نہ کھٹکا، کھٹکے وچ لوکائیا۔ گوہند نے نہیں کہا
 گُرمکھو کھائیو جھٹکا، جھٹکے والا گُرمکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ لاج لگائیو نہ گوہند پٹکے، پٹنے دا مالک گیا درڑائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ
 سمرتھ دا، گوہند سیوا وچ سمائیا۔ میں اُس دی صفت کتھدا، جس نوں کتھنی سکے کھئے نہ گائیا۔ اوسدی چرنی ڈھتھدا، جو میرا پتا

مائیا۔ میں ونجارا تہ اٹھ دا، اتم ہونے جدائیا۔ اک کھیل آگما دسدا، دہ دشا توں باہر پڑھائیا۔ جتھے میرا صاحب سوامی وسدا، سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ اوتھے اشارہ نہیں کیسے اکھ دا، رسنا جہوا نہ کھنے پلائیا۔ اکو جوت نورانہ دیپک جگدا، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ جے مات لوک ناتا جڑ جائے سچ دا، آکے نہ ہونے جدائیا۔ جو آتم پرما تم تون میرا میں تیرا ڈھولا چیدا، جگ جیون داتا ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مک جائے ساڈھے تن ہتھ دا، کایا گرہ پار کرائیا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، گوبند سہجے گیا سمجھائیا۔ بنا بھگتاں پرہ دا کھیرا کدے نہ وسدا، سوبھنیک نہ کھنے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو کی تہاڈی خواہش، سارے دیو جنائیا۔ پرہ توں بنا ہور کیدی کرو تلاش، لہو تھو تھائیا۔ گوبند نے نہیں کہا میرا گرسکھ کھاوے ماس، نانک تیغ بہادر دے ڈبائیا۔ جو سکھ سو گاوے سواس سواس، ساہ ساہ سہائیا۔ کوڑ وکارا کرے ناس، ممتا موہ مٹائیا۔ نرگن نور کرے پرکاش، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ پیوے جام آب حیات، حیاتی لے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، درگاہ ساچی ہونے سہائیا۔ ست رنگ کہن گوبند جھٹکے نہیں بکرے، سچ دیاں سمجھائیا۔ گوبند کیسے گرتھ دے پڑھے نہیں اکھڑے، ورقے نہ کھنے الٹائیا۔ انگل رکھی نہیں اُتے کیسے سطرے، سچے کھبے چلائیا۔ اکو سیج وچھائی تے ہنڈھایا یار ستھرے، دوجی لوڑ نہ کھنے رکھائیا۔ سکھ بن نہیں دتے مقرے، جھٹکا کرے نہ کھنے قصائیا۔ جیہڑا گوبند نال ٹکرے، ٹکر زمیں نال لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ ست رنگ کہے گوبند کدی دھریا نہیں سی ہتھ گچی، پچھے ہتھ نہ کدے رکھائیا۔ اُس تون پرہ دی دھار آگے دسی، جس دے آگے جھولی ڈابیا۔ میری گودی پا دے میری سکھی، ایہو منگ منگائیا۔ چوراسی وچوں نکئی، نکیوں وڈے دے بنائیا۔ اپنے نام دی دے ٹکی، بھکھیاں دے رجائیا۔ سوہنی سہا متی، تھت وار وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ست رنگ کہے گوبند ترتالی سال وچ نو کیتے ارداسے، روز سپس نہ کھنے جھکائیا۔ اندرے اندر کدا باتے، گفٹار پیار وچ ڈبائیا۔ کدی اکھاں کھولیاں نہیں سی امرت ویلے پرہاتے، اکھاں کھول اشنان نہ کدے کرائیا۔ کدی پھولے نہیں سی کھاتے، حساب کیتا نہ اکھ اٹھائیا۔ ویکھے نہیں سی وادھے گھاٹے، ہندسے جوڑ نہ کھنے جڑائیا۔ جدوں تکدا سی گرمکھاں دا لنگر تے پریم والے آٹے، دوسر اکھ نہ کدے ملائیا۔ اک ویراں ویکھیا جھاک کے وچ

باٹے، نگاہ نؤ وار ٹکائیا۔ پھیر پُچھیا پُرکھ ابناشے، دوئے جوڑ سِیس نوائیا۔ میرے دین دایلا میرا سِکھ کدی نہ جاوے وچ گھاٹے، گھاٹا تیرے کولوں پور کرائیا۔ جنہاں پچھے میں پھیر مارنی واٹے، اپنا پھیرا پائیا۔ اگوں پُرکھ اکال کہا داتے، دیاوان دتا جنائیا۔ جے توں گوہند میرے لگا آھے، آخر میلا لوان ملائیا۔ میں پرہو سدا ابناشے، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ کوئن کوٹ اوتار گر پیغمبر جنہاں دے ویکھدا رہیا تماشے، سرگن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ ست رنگ کہن گوہند نؤ وار اپنے چرناں توں لاپیا جوڑا، نؤ دوارے دین گواہیا۔ نؤ وار نیلا ہتھ وچ پھڑیا گھوڑا، سو سو قدم پنہ چلائیا۔ نؤ وار سوہنگ شبد پڑھدا سی ڈھولا، توں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ نؤ وار راتیں ستیاں چھڈ کے سریر دا چولا، پُرکھ اکال وچ سمائیا۔ نؤ وار پرتکے پھیر وچ بولا، لاگے ستیاں سمجھ کسے نہ آئیا۔ نؤ وار سچکھنڈ دا دوارا آپ کھولا، کنجی تالا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نؤ واری پرہ دا بن کے گولا، نانک دا بولا پور کرائیا۔ نؤ واراں سارے جیون وچ پڑھیا کیرتن سوہلا، رسنا نال گائیا۔ نؤ واراں خوشیاں والا کھیلیا ہولا، گرمکھاں رنگ چڑھائیا۔ نؤ واراں ہتھ وچ تگری پھڑ کے بنیا تولا، بنا سیر دھڑی ہتھ اٹھائیا۔ نؤ واراں اپنے پلنگ دا بنا کے ڈولا، پڑدا اُپر لیا پائیا۔ نؤ واراں اپنی رسنا نال کہا توں ہے میرے کولا، جلوہ گر نور الایا۔ نؤ ویراں کہے پرہو تیتھوں کلجگ انت ضرور پوانا رولا، گر اوتار پیغمبران دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نؤ ویراں گوہند نے کھبے ہتھ نال اپنا پکڑیا سی ڈولا، اُپر دتا اٹھائیا۔ نؤ وار پرہ دے نال کیتا قولا، اقرار نامہ لیا لکھائیا۔ نؤ وار منایا تینوں آونا پئے اُپر دھولا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نؤ وار گوہند کہا پرہو توں میری سیجے سونا، آسن اک بنائیا۔ نؤ وار گوہند توں پکھا جھلیا یونا، اپنی سیو کائیا۔ نؤ وار پرہ نے درشن دتا سی دُشٹ دمن، دامن اپنا اک پھڑائیا۔ نؤ وار گوہند کہا پرہو میرا کھڑیا رہے چمن، بغیچہ گوہند نظری آئیا۔ نؤ وار کہا میں اکو تیرا دوارا منگنا، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ نؤ وار کہا ساچے بھگتاں چڑھاویں رنگنا، رنگ آپ رنگائیا۔ نؤ وار کہا گرمکھاں دا اپنے نال کریں منگنا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گوہند نے سب دی سانجھی تے اکو منگی بندنا، بندیاں توں بندیخانے وچوں دینا چھڈائیا۔

☆ پہلی ساؤن شہنشاہی سمت ۴ ہر بہت دوار جیٹھووال ☆

گوبند شبد کہے پرہہ سمت چوٹھا رہیا لنگہ، لنگڑا لولھا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نرگن دھار ویکھ سچکھنڈ، درگاہ ساچی پڑدا آپ چُکائیا۔ نرور نرکار نرکار سٹا رہیں نہ سیج پلنگ، آسن سینگھاسن ابناشن ڈیرہ لائیا۔ سٹ ڈلارا تیرا چند، آد جُگادی سیو کھائیا۔ چرن کولان منگان منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جگت پیار نہ کوئی اند، کوڑی کیریا دتی تجائیا۔ دُھر دا میلا منگان سنگ، سکلا سنگ رکھائیا۔ کلجگ کوڑ میٹ دے گند، ککرماں ڈیرہ ڈاہیا۔ دُھر سندیسہ جنا چھند، اگئی راگ لائیا۔ ممتا موہ میٹ دے پندہ، منزل اکو اک مکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گوبند شبد کہے میرے دُھر دے اگئی نورے، نورانے سیس جھکائیا۔ قول اقرار کر دے پورے، پورن برہم دے درڑائیا۔ تیرے واجے انحد تورے، ترت اپنا ناد کر شنوائیا۔ کلجگ ناتے توڑ کوڑے، کوڑی کیریا دے مٹائیا۔ ساچے رنگ چاڑھ گوڑھے، انتر باہر آپ رنگائیا۔ چتر سگھڑ بنا موڑھے، مورکھاں اپنے گھر بہائیا۔ سمترہ سرب کلا بھر پورے، پاربرہم تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبران پچن نہ ہون ادھورے، حضرتاں ہو سہائیا۔ تیری لوڑ پئی ضرورے، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے مجبورے، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ سب دا تٹا مان غرورے، غرت نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو نام کر مشہورے، مشورہ اکو دے صلاحیا۔ لکھ چوراسی تیرا شکر کرے مشکورے، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ اکو مستک لگے دھوڑے، ٹگا تیرا نام خاک رمائیا۔ جھگڑا رہے نہ بودی جوڑے، سمت سماں دینا بدلائیا۔ سچ چڑھا شبد پنکھوڑے، پلنگ رنگیلا اک وکھائیا۔ لیکھا مُک جائے جلوہ کوہ طورے، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ سرگن دھار کوئی نہ گھورے، نرگن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے تیرا سمت چوٹھا جاندا بھجا، بھجن بندگی ویکھ وکھائیا۔ پوتر رہی کوئی نہ جگہ، جاگرت جوت نہ کھئے وکھائیا۔ ہنس روپ ہوئے کگا، مانک چوگ نہ کھئے چُکائیا۔ گرُو چیلے اک دو جے نال کردے دغا، فریباں وچ سرشٹ ہلکائیا۔ تیرا نور کیسے نہ لبھا، شاستر سمرت وید پُران رہے گر لائیا۔ دیناں مذہباں میٹ دے حدا، حدود اکو دے جنائیا۔ سرشٹ سبائی بن ابا، پتا پُرکھ اکال پرواہیا۔ جھگڑا مُکا دے گر اوتار پیغمبر کوئی اچا لما نظر نہ آوے قدا، قدیم دے

مالک اپنا بھیو کھلایا۔ ست دوارے دے دے صدّا، صدیاں دا لیکھا دے مُکّایا۔ تیرا نام بے پہچان کوئی وزن بہار چُکن والا نہیں
 گدھا، گداگر ویکھ تهاؤں تھائیا۔ ین تیری کِریا دُرمت میل دھووے کوئی نہ دھبّا، دھوبی دھار نہ کھئے لگّایا۔ ساچا ودھے کسے نہ
 آگا، کوڑی کِریا جگت ہلکّایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منکّایا۔ گوہند
 شبد کہے تیرا شہنشاہی سمت ماردا پھرے کوکان، کوک کوک سُنّایا۔ میں کپڑی کوٹ پھوکان، پھنکارے ربیا لگّایا۔ میں کس
 دوارے جا کے چوکان، چُکنی کراں خلق خُدائیا۔ کون دشا جا کے سوتّاں، سوتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا ویکھاں پنج بھوٹا، تن
 وجود پھول پھلّایا۔ خالی کراں ٹھوٹھا، ٹھوکر دیاں لگّایا۔ گر اوتار پیغمبر بنا ہتھاں توں لاون اپنا انگوٹھا، آخیری نشان دینا جنّایا۔
 جیہڑا کھیل کسے نہیں سوجھا، اوہ سمجھ دیاں سمجھائیا۔ جس دی یاد وچ ساڈھے تنّ سال روندنا ربیا بُدھا، نیتر نیناں نیر وپّایا۔ نو
 مہینے نو دن نانک گوڈا کر کے مؤدھا، سوا پھر جھٹ لنگھائیا۔ اک دن نظارہ ویکھیا با بے بُدھا، ارجن اکھ کھلّایا۔ گوہند تنّ وار بنیا
 دُڈا، ساڈھے باران رات چل کے نو نو پندھ مُکّایا۔ پنجاں پیاریاں کولوں پکرمی ستاراں سو سٹھ بنایا گُڈا، گُڈی رنگ نال رنگّایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دُھر دا دئے جنّایا۔ ستگر شبد کہے تیرا سمت شہنشاہی کرے حال حال، دیونہار
 دُپّایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی بدل دے اپنی چال، چال نرالی دے جنّایا۔ جگ چوکرئی جنہاں شبدی گھالی گھال، گھال اوہناں
 لیکھے پائیا۔ اوتار پیغمبر جنہاں بے دلال، گرو وچولے لے اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ حال، حالت وگڑی جگت لوکّایا۔ سب
 دے سر تے کوکے کال، آگے ہو نہ کھئے بچّایا۔ سچ دوارا ربیا نہ کوئی دھرمسال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگّایا۔ ستگر شبد کہے چوتھے سمت دے مالک، ملبا ویکھ جگت لوکّایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نکے
 نکے بالک، بال آنجانے سپس نوّایا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ دے نالش، مایا ممتا موہ گوائیا۔ جگت فریب رہے نہ سازش، ساجن
 ہارے تیرے آگے دُپّایا۔ اپنی کوٹے لا آتش، لہندا پہاڑ نال ملّایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک
 سُنّایا۔ ستگر شبد کہے او پرپھو دیون والے لارے، ویلا تیرا گیا آئیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہارے، ہرجو تیری اوٹ تکّایا۔ نو
 کھنڈ پرتھی ستّ دیپ تیرا ویکھن اک اکھاڑے، کھنڈا کھڑگ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سارے بولے نہیں ڈردے تیرے کول ستاراں ہارے،

ہاڑا کڈھکے پلّو گئے چھڈائیا۔ جیہڑے آؤندے رہے لوک مات بن کے لاڑے، انت لاڑی مؤت اوہناں گئی پرنائیا۔ تتاں والے گرو سٹے وچ اجاڑے، مسان مقبریاں وچ ڈیرہ لائیا۔ چار دن کٹ کے گئے دہاڑے، دہاڑی تیرا نام سیو کھائیا۔ ٹھہرے رہے وچ جاڑے، گرمیاں وچ اگنی آگ لگائیا۔ بن دے رہے تیرے ونجارے، چار کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ سارے وس کے تیرے سہارے، صاحب اوٹ اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، در سچ دوارا ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبہ کہے شہنشاہی سمت ویکھ لے چوتھے جگ، اپنا دھیان لگائیا۔ دروبی ساڈی اوڈھ گئی پگ، گر اوتار پیغمبر گئے جنائیا۔ پُرکھ اکال نرویر ہو کے کد، قدم اپنا اک اٹھائیا۔ حاضر ہو کے نیترووے بُدھ، بُدھی توں پرے رہیا جنائیا۔ تیرا لہنا دینا آسا منسا سب دی بُجھ، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ پارہسم پت پریشور انت آخیری نہ جائیں لک، پڑدا اپنا دے چکائیا۔ حُکے اندر مَول نہ رُک، رُفے سب دے ہتھ پھڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر پہلوں پڑھن تیری آکو ٹک، پھر دو جہان دُھر دا ڈھولا گائیا۔ شبہ گرو کہے پرہو آج توں کیسے دے کول رہے نہ کچھ، خالی کچھاں بغلاں سب دیاں دے کرائیا۔ کھڑی رہے کیسے نہ مچھ، مُشکل وچ پوے لوکائیا۔ لکیا رویں نہ کیسے گٹھ، پڑدیاں اندر پڑدا پائیا۔ ہُن شبہ گرو نہیں کرنا چپ، بنا زبان توں چارے کُنٹ کرے دہائیا۔ جن بھگتاں رہن نہیں دینا اندھیرے گھپ، ساچا چند کر رُشنائیا۔ تُوں کوئی تن وجود نہیں تتاں والا کپ، انتر منتر نظر کھئے نہ پائیا۔ سچ سوامی بدل دے رُخ، رُخصت دے کے گر اوتار پیغمبر چھٹی اپنے گھر گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر شبہ کہے شہنشاہی سمت دے راکھ، رکھک ہو کے دے وکھائیا۔ چار جگ تتاں والا گرو تینوں کوئی نہ آکھے، رسنا نال کہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے نام دے کہندے گئے ساکے، صفتاں وچ صلاحیا۔ تینوں اللہ واپگر و رام خُدا گاڈ کہہ کے تیرے بناؤندے گئے خاکے، انت خاک وچ ملائییا۔ تیرا حساب لاؤندے رہے ایکا صِفر بنا کے دباکے، دسم دواری وچ سرِشٹی دتی بھوائیا۔ جیہڑے اوتار پیغمبر گرو تیرے کا کے، کرمان دا لیکھا گئے سمجھائیا۔ تیرا نام سندیسہ کایا مندر اندر واچے، واچک ہو کے کر کے گئے پڑھائیا۔ تتاں والے سریر بندھن پا کے ناتے، ناتا جگت رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرا ویکھ وکھائیا۔ شبہ گرو گویند تیرا شہنشاہی سمت تکے، گیان دھیان اک درڑائیا۔ پروردگار خُدا سانجھے یار مار دھیان مدینے مکے، مقبریاں اتوں جھنڈیاں

دے اُٹھائیا۔ حضرتان دے پیراں تھلون کڈھ دے ٹکے، ٹکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ دتے، دہ دشا نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ ویکھ ویکھ ہستے، ہستی مٹی بے پرواہیا۔ دیناں مذہباں وچ جگت جہان پھسے، پھاسی گلوں نہ کھئے کٹائیا۔ جنہاں پیغمبران نور بدھا نال رستے، اوہ رستیاں دے اشارے گئے کرائیا۔ جناناں چر نور خُدا نہ لبھے، جلوہ گر گوسائیا۔ دپیک جوت کوئی نہ جگے، جاگرت جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ پرہو تیرا کھیل ہندا جگ چوگری کدے، قدیم دے قادر دیا کھائیا۔ تیرے آگے دست بدھے، دستگیر تیری سرنائیا۔ چاروں کُنٹ ہلونا لگے، بے سرب لوکائیا۔ صدی چوڈھویں دیدے مزے، مذاق ویکھ خلق خُدائیا۔ تیرے حُکمے اندر قضے، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کھیڑا دے وسائیا۔ شبدر گرو کہے چوتھے سمت دے سانجھے پیارے میت، مِتر پیارے دے درڑائیا۔ تیری کس دے نال پریت، پریم ہو کے دے سمجھائیا۔ تُوں کس دے وسیں بیچ، اپنا آپ چھپائیا۔ کون سُنائیں گیت، ڈھولا ڈھردر گاپیا۔ بد کیتی سرشٹی نیت، نیتوان وڈ وڈیائیا۔ جھگڑا مکائیں ہست کیت، اوج نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ پڑدا کھول صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ کِریا ندھان بدل لے پیٹھ، سمنکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دینا سمجھائیا۔ ستگر شبدر کہے میں گوبند ویکھاں سجن، سجن تیری وڈیائیا۔ چارے کوٹاں چلیا لبھن، پھولاں تھاوں تھائیا۔ گر اوتار پیغمبران چلیا کڈھن، پھڑ بابوں لواں اُٹھائیا۔ آو ویکھو تھادا سواہ مٹی ہویا بدن، بدلا دیو چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کھیڑا کرنا یتن، بیتھارتھ دیو درڑائیا۔ پچھلا ویکھو اپنا وطن، جس وچوں ہوئی جُدائیا۔ نیتر لوچن ویکھو اکھن، چار کُنٹ دیاں بھوائیا۔ ساچا دے کوئی نہ پتن، نئیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہو گئے شکن، شکوا سکے نہ کھئے گوائیا۔ نیتر رو رو سارے دسن، کوک کوک سُنائیا۔ بنا پرہو تیرے کوئی نہ آوے رکھن، ہوتے نہ انت سہائیا۔ اسیں گر اوتار پیغمبر کھاون والے مکھن، بستریاں سیج ہنڈھائیا۔ تڈھ بن کوئی نہ آوے چوراسی کٹن، کانٹیاں بھری لوکائیا۔ سچ دوار کھول دے ہٹن، گرہ اکو اک وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا نام جپن، ساہ ساہ وڈیائیا۔ کلجگ رین مٹے اندھیری مسن، زرگن نور چند کر رُسنائیا۔ تیرے پھل گرمکھ ساچے پکن، پھل سکے نہ کھئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر سنجوگی میل ملائیا۔ ستگر شبدر کہے چوتھے سمت کی تیرا ناتا گوبند، گوبند دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں اپنی کر کے رحمت،

رحم وچ سہم دتا گوائیا۔ جوتی شبد دھار ہو کے سہمت، سماں دتا بدلائیا۔ جن بھگت رہن دینا نہیں کوئی احمق، مۇرکھ مُگدھ نہ کھئے اکھوائیا۔ کسے دی دھوتی کسے دی تہمت، تمبیاں والے پار کرائیا۔ چؤراسی دی رہن نہ دیواں زحمت، آون جاون پندھ کٹائیا۔ جس نون شبد اشارے دی لائی سینت، ستیاں لیا اٹھائیا۔ چار جُگ دی جھولی پاواں پچھلی محنت، مزدوری مزہ دیاں چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ اپنا گھر وکھائیا۔ شبد گرو کہے دس اکھی باپ، اپنی کل دھرائیا۔ جے سب کچھ تون آپے آپ، اپنی بنت بنائیا۔ ہر گھٹ ہو ساکھیات، زرگن نور کر رُشنائیا۔ کیوں تتان دا دیویں ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند انت آخری گیا آگھ، آخر آس رکھائیا۔ میرے صاحب پُرکھ ابناش، تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے اندر تیرا ہووے واس، واسطہ میرے نال جڑائیا۔ تیرا نور میرا ہووے پرکاش، تیری جوت شبد دُھن میری شنوائیا۔ سدا وسان پاس، زرگن ہو کے زرگن ویکھ وکھائیا۔ نظر نہ آواں پرتھی آکاش، گگن مندل ڈیرہ ڈھاپیا۔ گوہند مل کے پاواں راس، ساچی خوشی اک پرگٹائیا۔ جگت دا کھیل تماش، سرشٹی دیاں وکھائیا۔ پرگٹ کر کے اپنا آپ، اپنے وچ ٹکائیا۔ جس گوہند دا بنیا باپ، اوس گوہند ملے وڈیائیا۔ تن ماٹی خاک سدا رہے پاک، پت پت پت آپ کرائیا۔ سرشٹی تون اوہلا رکھ کے ساکھیات، ہرجن سجن میل ملائیا۔ بھید کھلا کے نال قلم دوات، کائنات دا کلمہ دئے بدلائیا۔ ودواناں پا کے بہم بھرانت، عقل بُدھی دی چلن نہ دیوے کھئے چٹرائیا۔ گرمکھاں دے کے درس اکانت، اک اک پھڑ کے لئے اٹھائیا۔ سب دا پچھلا پھول کے کھات، جنہاں دی خاطر پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، پتن اپنا اک سمجھائیا۔ نام شبد دی دے کے دات، دیاوان دیا کھائیا۔ گر اتار پیغمبر سکے کوئی نہ جھاک، نیتراکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جس طرح پورا کرنا بھوکھت واک، پورن وچ پورن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ تھوڑا سماں سرشٹی دی درشٹی والا چھڈ جانا ساک، ساکہ اگلا دینا بدلائیا۔ جس ول نگاہ کر کے لیا جھاک، پڑا سہجے دینا کھلائییا۔ آتما پرمتا دا میل کر کے اتفاق، اتفاقا اپنا جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم دی میل دینی کاٹ، کٹیا کایا گرھ سہائیا۔ جیہڑے چرن کول پندھ مار کے آوندے واٹ، اوہناں دی واٹ اگلی دینی مُکائیا۔ ایہ پورن نہیں پُریاں تون پرے تہاڈا گھاٹ، تتان والا ویکھ کے بھل نہ کھئے کھائیا۔ گر اتار پیغمبر جس دی شاخ، ساکھیات بیٹھا سوہبا پائیا۔ پچھے یاد کراؤنا گوہند نے سکھی بنائی پہلی وساکھ، گرمکھاں دی سکھی سدا دینی بنائیا۔ تسیں دُور رہو میں وسان تہاڈے

پاس، راتیں سُنّیاں پھڑ پھڑ لوں اُٹھائیا۔ پھیر دسّاں تُوں میرا مِیں تیرا دوہاں دا سانجھا جاپ، دُوْجا نظر کھنّے نہ آئیا۔ گودی وِچ چُک کے کہاں اوہ تہاڈا باپ، جس نُوں جنّے کھنّے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سمت کہے شبد گرو مِیں آیا چوٹھا، چوٹھے جُگ ویس وٹائیا۔ سب تے وقت آؤنا اوکھا، اوکھی گھڑی دئے گواہیا۔ کیسے کم نہیں آؤنا پڑھیا پوتھا، پُستک رہے گُرائیا۔ نیترو روون چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق دین دُباٹیا۔ ثابت رہے نہ کیسے جگت سادھ دا کوٹھا، تن ماٹی خاک نہ کھنّے وڈیائیا۔ سب دا خالی ہونا لوٹا، لُٹیا سب دی دینی رُڑھائیا۔ کوئی منزل چڑھ نہ سکے پوٹا، پُٹکے جڑ بوٹے دینے سُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر سبّج دئے وڈیائیا۔ سمت کہے مینوں مارو نہ مُول طعنہ، سچ دیاں سمجھائیا۔ جن بھگنو پہلوں گوبند نال جوڑ کے یارانہ، یاری ساچی اک بناٹیا۔ رہن دیواں نہ کھنّے بیگانہ، در تھانڈے میل ملاٹیا۔ پھیر ملا کے نال سری بھگوانا، بھاگ سب دا دتا جنائیا۔ جیہڑا لکھ چوڑاسی دا کاہنا، سو صاحب سوامی تہاڈی سیو کھائیا۔ ویکھنہارا دو جہاناں، دوہری اپنی کار کھائیا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، زمیں اسمان گُرائیا۔ لکھ چوڑاسی نا پے اک پیمانہ، پیمانہ کرے خلق خُداٹیا۔ سویا رہے نہ کھنّے ندھانا، نیترا کھنّے دئے جنائیا۔ سب نُوں متنا پئے بھانا، سر سکے نہ کھنّے اُٹھائیا۔ جس نے جوت سرُوپی پھریا بانا، بان انیالا تیر چلاٹیا۔ سو وسے سچکھنڈ سچے مکانا، درگاہ سچّی سوہیا پائیا۔ نرگن دھار ہو پردھانا، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جودھا سوڑپیر بن بلوانا، بلدھاری اپنی کھیل کھلاٹیا۔ سمت کہے مِیں سمیں دا سمپ سوس سیس، سہس صاحب گوبند گیا جنائیا۔ چار جُگ جس دی ہندی رہی بخت، چار جُگ دے شاستر دین دُباٹیا۔ جس دی سمجھ نہ سکیا کوئی رہائش، آسن سنگھاسن نہ کھنّے درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبران جو دیندا رہیا تیش، غصّے نام وچ لڑائیا۔ مات گریہ کر کے اوبناں دی پیدائش، تت وجود وچ وڈیائیا۔ حُکمے اندر کر کے قید، حُکمی حُکم لیا منائیا۔ اپنے آپ نُوں دس کے واحد، واہ واہ کلمہ دتا پڑھائیا۔ انت اخیر کر کے عہد، قول اقرار اک جنائیا۔ سب نُوں دسیا گر اوتار پیغمبرو تسیں سمجھو آواں شاید، شہنشاہ بھیو نہ کھنّے جنائیا۔ تتان نالوں کر کے علاحد، اعلیٰ اپنے وچ ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا جائز، جائزہ لے نہ کھنّے سمجھائیا۔ سمت چوٹھا کہے گر شبد نہ آیویں مار دھگا، اپنا بل وکھائیا۔ جاہ ویکھ اپنا مدینہ مکہ، مقبریاں پھول پھلاٹیا۔ اوہ

پڑھ لے اپنا گکا کھکھا، چھ کھکھے دین دُہائیا۔ اوہ ویکھ لے سڑدے ککھان، جیہڑے تیرے کلمے ڈھولے گائیا۔ اوہ تگ لے نال اکھان، جیہڑے آخر منزل چڑھ کے دین دُہائیا۔ اوہ ویکھ لے خالی ہتھان، کھنڈا کھڑگ کٹار نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ لے چوڈاں ہٹان، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ اوہ ویکھ لے گر اوتار پیغمبر ہتھ مار دے اُتے پٹان، پٹنے والا ربیا سمجھائیا۔ اوہ ویکھ لے جنہاں نے دین مذہب دا لایا ٹھپا، ٹھوکر سارے رہے کھائیا۔ اوہ ویکھ لے جو پُرکھ اکال دا بن کے گیا پٹھا، پوجا پاٹھ جگت سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر نرگن دھار نرنکار جوت سروپ کیتا اکٹھا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا سماں پورا ہویا جو لوک مات دا پٹا، پٹیداری سب دی ویکھ وکھائیا۔ آگے پرہو دے نام دا مُل پئے کوئی نہ ٹکا، ہٹان وچ نہ کھئے وکائیا۔ جس دا بھیو سمجھ نہیں آیا رتا، سو رتن امولک گرمکھ لے اُپجائیا۔ سانجھا دس کے جسا، چار ورن کرے پڑھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو جاپ اگمی جیا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ جس اکھر رُوپ نرور بنایا پیا، سو پور رہیا سب تھائیا۔ اوس نوں کیا کوئی دیوے متاں، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہدا کھیل اپنا نال تتاں، تتوت اپنی دھار وکھائیا۔ تگ سکن نہ جگت نیتر اکھان، لوچن دو نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہدا نانا آد جگاد جگ چوکڑی بھگتاں نال پگا، پکوان پچھے بھگوان پھیرا کدے نہ پائیا۔ جے کوئی کہے وڈیائی وچ پرہو اچھا، اچھ دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جے اچھا بننا ہندا کیوں ویس وٹاؤندا کچھاں مچھاں، براہ نام دھرائیا۔ کیوں گوالا بن کے چاردا گائیں وچھا، بنسری جگت دھن شنوائیا۔ کیوں دھوتی تہمت چھڈ کے تیڑ پاؤندا کچھا، کیشن ہشن توں پلّو آپ جھڈائیا۔ کیوں سب نوں دے پچھا، لُکيا اگم تھائیا۔ جد چاہے تے بھگتاں کرے رچھا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جے لہو ہتھ نہ آوے کیسے دشا، اُتر پورب پچھم دکھن سب بھجن وابو داہیا۔ جے پریم کرو تے سب دی پوری کرے اچھا، منسا اپنے نال ملائیا۔ جے رسنا نال من کلپنا وچ کھندے جاؤ واہ واہ گرؤ اچھا، سوہنا بانکا نظری آئیا۔ پھیر اوہ کدی نہ بناوے اپنا بچھ، گودی گود نہ کھئے اٹھائیا۔ جے پریتی اندر نیتی اندر اکو گا لو سوہنگ ٹپا، ٹاپواں توں پرے دئے لنگھائیا۔ جتھے نرگن دھار نانا جڑے پگا، پت پرمیشور اپنا میل ملائیا۔ جے کوئی جانے اسیں گرؤ نال ملائیاں اکھان، اکھان وچ اکھ رکھائیا۔ اوہ سڑدا ویکھو ککھان، گرؤ دا نیتر جگ نیتر نظر کدے نہ آئیا۔ ایہہ جگت سادھاں دیاں وٹان، جنہاں پُجائے پتھر اٹان، پتھراں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر

ٹھانڈے ہونے سہائیا۔ سمت کہے ستگر شبد نہ کریں سوڈے بازی، بازی گر اپنا سوانگ ورتائیا۔ ویکھیں کتے ڈنڈاوت بندنا وچ
سجدیاں والے تینوں کر لین نہ راضی، رزق رحیم تیری گھر گھر وڈیائیا۔ بے شک تُوں کھیل جان دا آدی، جگ جگادی ویکھ
وکھائیا۔ پر یاد کر لے کی انت آخیری چن زوراور سنگھ تُوں اکھیا گجری دادی، دعویٰ نال جنائیا۔ پچھو گوہند دے گرمکھاں دی
بہتی ودھنی نہیں آبادی، انگنتاں وچوں تھوڑے نظری آئیا۔ جنہاں دے اندروں سرتی ہونی جاگی، ستیاں آپ اٹھائیا۔ اوہناں چھڈ
دینی نہاؤنی وساکھی ماگھی، مگن اپنے سنگ رکھائیا۔ ستگر ہو کے اوہناں دا بنیا رہے واگی، نیلے والی واگ دینی تجائیا۔ لہنا پورا
کرنا نانک والا بغدادی، بغلگیر آپ بنائیا۔ نور دا نور ہووے امدادی، دوچی لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے سماجی، ساچی
سمجھ دینی درڑائیا۔ دھر دا مالک بن کے گاڈی، گارڈین سارے دینے ہٹائیا۔ جیہڑا مالک دھر دا آدی، انت اوہو ویکھ وکھائیا۔
جن بھکتو بھگوان نال ٹھاڈی سدا سدیو دی ہو گئی شادی، شادیاں سدا دے دئے وجائیا۔ بنا پورن توں پوری موج نہیں لہنی جگت
بہار باغیں، باغبان دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند نے قول کیتا مہا سنگھ دے نال اُتے ڈھابی، سر پٹاں اُتے رکھائیا۔ پشت پناہ مار کے
تھاپی، تھپڑ سہجے نال مکھ اُتے لگائیا۔ کمرکسے وچوں کڈھ کے کاپی، کچھ لکھن لگا نال قلم شاہیا۔ مہا سنگھ نے عرض کیتی گوہند
میتوں نہ تاریں تاریں میرے پاپی، پاپیاں پار کرائیا۔ میں منگاں تُوں گرمکھاں دی سدا کریں راکھی، راکھا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کچھ
لہنا دینا لہنا نہیں باقی، باقی لیکھا تیری جھولی پائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ہووے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیری منے
کوئی نہ آکھی، گوہند تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ اوس ویلے سچ دوار دی کھولیں ہاٹی، گھر اکو لینا پرگٹائیا۔ غریب زانیاں تُوں دینی حیاتی،
جیون جیون وچوں بدلایا۔ جیہڑے آج تک تیرے نالوں وچھڑے گرمکھ تیرے ساتھی، اوہ سارے لینے ملائیا۔ ایہو میری منزل ایہو
میری واٹی، ایہو پندھ دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سمت کہے میں چوتھا پھراں چار
چپھیرا، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ جتھے گرمکھ گاؤندا ہووے تُوں میرا میں تیرا، ویکھاں چائیں چائیا۔ اندر وڑ کے گھر دساں نیرن
نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جنم مرن چکا کے گیڑا، گیڑا گیڑے وچوں بھوائیا۔ سچ دوارے بٹھ کے بیڑا، پتن اکو دیاں وکھائیا۔ جتھے
صاحب سوامی انترجامی کردا ہووے مہرا، محبوب محبت وچ سہائیا۔ گرمکھو درشن کر لو اک وار کیراں، کیرن کیرن وچوں پرگٹائیا۔

سمت کہے ایہہ کوئی جن بھگت کرے جیرا، جو جیرج انڈج دا لیکھا دئے چُکائیا۔ بڑا اؤکھا کول آؤنا شیرا، شیر دی بھبک سُن کے بھجَن واسو داہیا۔ جنہاں دا آپ وسائے کھیڑا، کھیڑکی اندروں آپ کھلایا۔ اوہ گرمکھ پچھے رہ جائے کھیڑا، مات پت بھائی بھین ساک سَجَن جائے تجائیا۔ اوہنوں چنگا لگے پرہہ چرن کول دا ڈیرہ، ویکھے اکو گرہ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ سمت چوٹھا کہے شبد گرو آگے چلن نہ دیویں چلاکی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جھگڑا ویکھ لے تَت وجود خاکی، خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر گھر منوا ہویا عاقی، کوڑ تَمنا نہ کھئے مٹائیا۔ ساچی دیوے کوئی نہ داتی، داتار دیا نہ کھئے کمائیا۔ سمت چوٹھا کہے مینوں یاد آیا جیہڑی انت اخیر کرشن ارجن نون گل آگھی، سندیسہ دُھر دا اک درڑائیا۔ جس ویلے گیتا گیان دا ربیا کوئی نہ پائھی، پاٹھشالا نہ کھئے وڈیائیا۔ اوس ویلے کھیل کرنا پُرکھ ابناشی، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ چار جُگ دے بھگت بناؤنے ساتھی، سب دے لیکھے پور کرائیا۔ کلجگ پوری کر کے مزل واٹی، وعدے سب دے کھوج کھوجائیا۔ آگے دھار دس کے ساچی، ستجگ ساچا دئے پرگٹائیا۔ اکو منڈل پاوے راسی، نرگن نرگن اپنی راس رچائیا۔ ہر گھٹ اندر ہو کے واسی، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جُگ چوڑکی شبد گرو گرو شبد دوہاں دی اک جماعتی، اگلی پٹی بن پٹنے والے نہ کھئے پڑھائیا۔

پٹی کہے میں سب دے پٹے کراؤنے تصدیق، شہادت حق بھگتائیا۔ جیہڑے کلمیاں دی کردے گئے تبلیغ، طمع وچ پرہہ دا نام وڈیائیا۔ انت سب تے پھیرنی لیک، لائن این دینی لگائیا۔ سانجھا دس کے ڈھولا گیت، گیدی شیر دینے بنائیا۔ جھگڑا چھڈ جان مندر مسیت، مسلا سب دا حل کرائیا۔ سب دی لگے اک نال پریت، پریت اکو نظری آئیا۔ سب نون پتہ لگ جاوے پرماٹما وڑیا کس دے بیچ، کون دوارے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ پنجویں سمت نون سب نون دُھر خبر دی دے دیوے رسید، سندیسہ سچ اک سُنائیا۔ کھل جائے جگت دی نیند، آس دئے مٹائیا۔ کوئی مار نہ سکے ڈینگ، نام دا نام نہ کھئے سمجھائیا۔ ہلارے چڑھی سب دی ٹٹ

جائے پینگھ، پینگھی ہور نہ کھئے الاہیا۔ بنگ قصائیاں دا گوئند دا کہنا پینگ، جس پیالے دی سار کھئے نہ پائیا۔ شبد گرو منسا آسا پوری ہووے امید، آمد وچ وجے ودھائیا۔ جگت والی جگت بھل جائے عید، عید دی عادت عبادت اندروں دئے بدلائیا۔ ستگر شبد کرے تردید، تائید وچ گر اوتار پیغمبر تالیاں دین لگائیا۔ گرمکھو بھکتو کھنڈے کھڑگ نال ہون نہیں دینا کیسے شہید، شہنشاہ ہو کے دھر دی دولت پریم وچ ورتائیا۔ حیران نہ ہووے کہ وقت گیا بیت، بیتی کہانی نہ کھئے دُہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے شبد گرو تُوں نہیں کوئی بھکھا ننگا، بھکھاری رُوپ وٹائیا۔ چار جگ تُوں کراؤندا رہوں دنگا، دغے فریباں وچ گر اوتار پیغمبر لڑائیا۔ مؤلی تند دا بٹھ کے تگا، گانے دتے سجائیا۔ کیسے گر اوتار پیغمبر دا ودھن نہیں دتا اگا، پت پوترے جوت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ آپ بن کے شیر بگا، شرع وچ سارے دتے پھسائیا۔ تھوڑا جہا نام دا دے کے مزہ، انتر امرت رس چکھائیا۔ تھاپی دے کے دھرتی اُتے جگ، بھومکا دتی سہائیا۔ اپنے نام دی اندر لگا کے اگا، دویت وچ دتا لڑائیا۔ کیسے نُوں ٹوپی کیسے نُوں بودی کیسے دے سیس بٹھا کے پگا، اپنا بھو نہ کھئے گھلائییا۔ کیسے نُوں الف کیسے نُوں یے کیسے نُوں اوڑا گھیرا پا کے ساریاں نُوں وچ گھگا، گھراں دے گھرے دتے بنائیا۔ کیسے نُوں نہیں دسیا کھیل کیتا کس وجہ، بدھی بدھ نہ کھئے درڑائیا۔ اپنے حُکم دا رکھکے دبا، گر اوتار پیغمبر لے ڈرائیا۔ کیسے نے پتا کہا کیسے نے کہا ابا، کوئی باپ کہہ کے سیس نوائیا۔ کیسے رام کہا کیسے کرشن کہا کیسے اللہ واپگرُو کہا ربا، راہ سب دے دتے بدلائیا۔ کیسے دا دھرم کیسے دا ایمان جگت نشانہ گڈا، گاڈی گڈیاں والے بنائیا۔ نگا جہا مذہب دا دے کے ڈبا، وچ سہجے دتا ٹکائیا۔ اوبناں دنی نُوں کہا سانوں اکو اک لبھا، جو لبان تون پچھے بیٹھا آسن لائیا۔ حُکمے اندر دیوے سدا، سندیسہ رہیا سُنائیا۔ جس دی سرنائی گر اوتار پیغمبر رہبر ہو کے لگا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوہ پرہو ویکھو کیسے دا بنیا نہیں سکا، سب دے لیکھے ویکھے دکھائیا۔ اپنے حُکمے اندر پگا، جگ چوڑی پینڈا رہیا مُکائیا۔ صفتی نام دا جگ جگ دس کے تپا، بچیاں والی کری پڑھائیا۔ نالے دھول مارے نالے مارے دھپا، نالے حُکمے وچ بھلائییا۔ بھورا نام دے کے کہا چھو تہانوں دتا گپھا، چھکو چھکاؤ چائیں چائیا۔ پھیر اوس نُوں کر کے رفع دفعہ، دفعہ اپنی نال حُکم دتا بدلائیا۔ سمت چوتھا کہے پرہو ستان ورقیاں وچوں ہن پہلا پرتلے صفہ، صفا ملیچھاں دے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا ہو گیا خفا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کیسے دین

مذہب کول تیرے نام دا رہیا نہیں نفع، گھاٹے وچ لوکائیا۔ دین دُئی ہوئی بے وفا، وفادار نہ کھئے دسائیا۔ اینویں کہندے پانی ڈھوواں
 پھیراں پکھا، سیوا سیو کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ کے کہندے تیرا نام جپا، جُچی پڑھ کے جھٹ
 لنگھائیا۔ کیسے نوں لگا تیرا نہ پتہ، پت پریشور سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نوں مہربان ہو کے اپنے نام بھنڈارے وچوں گُرمکھاں تھوڑیاں دتا
 پھگا، جو منگن تیرے در تے آئیا۔ مات گریہ لگے نہ دھبّا، جُوئی جُوں نہ کھئے بھوائیا۔ سچ دوارے وسا، بستی تیری ڈیرہ لائیا۔
 جتھے تگن والیاں نہیں کوئی اکھاں، جوتی جوت جوت سائیا۔ نوں سوامی ستگر سکھا، سکھی سپیلی جوڑ جڑائیا۔ ستگر شبد
 تیریاں سب نوں رکھاں، پنجابی بولی وچ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے کوئی نہ متاں، متیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچے پریم رنگ وچ
 رتا، رتن امولک پیرا نظری آئیا۔ جس نے نوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا جپا، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ سمت چوٹھا کہے
 چوٹھے جگ بن ستگر شبد توں جھوٹھیاں سب دیاں کپاں، دُھر دا گاہک نظر کھئے نہ آئیا۔ انت اخیر سب نوں تپاں، سر سکے نہ کھئے
 اٹھائیا۔ بن کھنڈے کٹار سب نوں کپاں، کپین ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اکھیں وینہدیاں سب دے اندر چھپاں، چھپر چھن نہ کھئے وکھائیا۔
 بھگت سہیلیاں اندر وڑ کے پُچھاں، پوشیدہ پڑدا لاپیا۔ گر اوتار پیغمبراں وانگو آؤ تہانوں گود اٹھاواں وانگ پُتاں، دُھر دی بناں
 جنیندی مائیا۔ سوہنی ویکھاں سہنجی رُتا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جنم کرم دا رہے نہ کھئے وگتا، وگڑی دیاں بنائیا۔ مات گریہ لٹکے
 کوئی نہ پُٹھا، جو در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سمت چوٹھا کہے جن بھگتو پریم پیار دیاں لٹ لو لٹاں، لٹی جانی کوڑ لوکائیا۔ سریشٹی بھری
 نال دُکھاں، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پت جھڑنے نالوں رُکھاں، رُکھی سُکھی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کی حال ہوئے منکھاں، مانو ہوئے
 دُہائیا۔ ستگر شبد کہے سمت چوٹھے میں پیار وچ مُحبّت وچ اوہناں بھگتاں جھکاں، جو جھک جھک پریم نوں سیس نوائیا۔ جنہاں
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے پڑھ لئیاں ٹکان، ٹخم تاشر دیاں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی اندر بھکھا، بھکھیاں بھکھ دئے گوائیا۔

★ ۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۴ دیدار سنگھ دے گرہ شفہی پُر ضلع امرتسر ★

سُن گوہند شبد سُوَرے سربنگے، پُرکھ اکال اکِ دِرڑائیا۔ لکھ چوراسی انتر نرتن نرگن ہو کے ویکھاں جنکے، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمکائیا۔ سنت سہیلے جن بھگت لبھاں دُھر دے بندے، بندگی وچ مشندگی اور نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑ کڑیار وکھایا جیون جُکت جکت دھندے، تن وجود ماٹی خاک پھول پھولائیا۔ پریم ہو کے پریمیاں دیوے اک اندے، اند آتم پرماتم آتم اک جنائیا۔ ست سوامی انترجامی ہو کے وساں سنگے، سگلا سنگ بہ رنگ اپنا آپ جنائیا۔ جو سچ سرنائی صاحب ستگر لگے، لگ ماتر دا لیکھا دیاں مُکائیا۔ ترے گن مایا اگنی تت کوئی نہ تپے، تامس ترسنا دیاں مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو نام چپے، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار شبدی دھار دیواں پتے، پت پریشور ہو کے پڑدا اوہلا دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایک ایکنکارا اکو اکِ جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند دیواں نام اکما سچ، ساجن دُھر دا اکِ دِرڑائیا۔ بھاگ لگاواں کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ اندر وڑ دیاں وکھائیا۔ من کلپنا کوئی نہ سکے بچے، دہ دشا اٹھ نہ کھئے دھائیا۔ آتم پرماتم دھیرج دے کے ست، ست دھرم دا مارگ اکِ دِرڑائیا۔ ناڑ بہتر کسے نہ ابلے رت، رتن امولک ہیرا نام دُھر دا جھولی پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم ساچا ہووے جس، دوسر صفت نہ کھئے صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری ہووے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ کھیل ویکھاں پرتمھی آکاش، گگن گگنتر پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے سواس سواس، پون پونا اون گونا گیڑا دیاں مُکائیا۔ نرگن نور جوت جوت کر پرکاش، پرکاشت ہو کے ویکھاں سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرائن اکو اکِ دِرڑائیا۔ سُن گوہند شبد ڈلارے، دُھردرگاہی دیاں جنائیا۔ پچھلے پتے جُگ چارے، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ چارے بانی واجاں مارے، پرا پسنٹی مدھم بیکھری رو رو دئے دُہائیا۔ کِرپا کر آپ نرنکارے، نرویر تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہارے، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بنا تیری کِرپا دُہدے پاتھر کوئی نہ تارے، پابن پار نہ کھئے کرائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دین دنی تیرے سہارے، سہائک نائک دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دین دیال در تیرے سرب پکارے، پتہ پتہ سیس سرب جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا

دے دے دُھر دا ور، سچکھنڈ دوارے ایکنکارے تیری آس رکھائیا۔ گوہند شبد سُن دُھر دے مپتے، مِتر پیارے دیاں دِرڑائیا۔ کلجگ اندر سَتجگ بدل دے رتے، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مکے مندر مسیتے، کایا کعبے ہونے رُشنائیا۔ گھر وکھا اک انڈیٹھے، گرہ مندر دے سہائیا۔ جتھے نام ندھان امرت رس جان پیتے، سر سروور اکو سوہا پائیا۔ پڑھنی پئے کھئے نہ گیتے، اکھڑ وکھڑ نہ ونڈ وندائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچے، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پرما تم پرما تم مل کے ہوون ٹھانڈے سیتے، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ پنج وکار تن وجود ماٹی خاکی ہون بھے بھیتے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کرے کھیل سمرتھ سوامی ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی مہربان مہر نظر اک تکائیا۔ کسے تپنا پئے نہ وچ انگیٹھے، گوہند اتم لیکھا گیا مکائیا۔ ایکا تاج سوہے سیس جگدیشے، دو جہان نوجوان مرد مردان اپنا حُکم ورتائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ صدی چوڈھویں انت اخیر سارے جان پیتے، باطن پڑدا سکے نہ کھئے گھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ گوہند شبد سُن سورپیر بہادر، جودھے دُھر دے دیاں جنائیا۔ کرے کھیل کریم کرتا قادر، قُدرت کائنات سرشٹی ویکھ وکھائیا۔ دو جہان کرے اگما عادل، انصاف ویکھے تھاون تھائیا۔ جھگڑا مکائے مقتول قاتل، قتل گاہ بے پرواہ پڑدا دئے اٹھائیا۔ مُقدس جنائے دھام باتل، بیتل مقدس اک وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم دوار ہووے پاتن، نیا نؤکا ایکا نام چڑھائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم سب دا ہووے پوجا پاٹھن، سمرن جوگ ابھياس اکو دئے دِرڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر جو مل کے آکھن، آخر لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ پڑدا اوہلا بن وچولا کھولے باطن، بے وطنان وطن دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن نرویر بن کے ساتھن، دُھر دا سنگی اپنا سنگ نبھائیا۔ گوہند شبد سُن حُکمران، سندیسہ دُھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہووے ویران، ویری مِتر اکو رنگ وکھائیا۔ دین دُنی بدل جائے ودھان، وعدے وچ واحد دسے جگت لوکائیا۔ صدق صبوری ثابت کر ایمان، عمل اکو دئے جنائیا۔ دھرم دوار رہے نہ کوئی بے ایمان، بیوہ روپ نہ کھئے دُہائیا۔ اتم سریشٹ سرشٹی درشٹی بڈھی تون پرے جن بھگتاں ہووے خاندان، بھگون ناتا اپنے نال جڑائیا۔ پنج تہ دے برہم مت زرگن زرگن دیوے پہچان، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھا یار ڈھولا اکو گان، کلمہ کائنات

قائم ہو کے دئے جنائیا۔ ساچی منزل درگاہ ساچی حق دس آسان، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پاربرہم برہم دیوے جیو جنت دان، جگت جگت جوگ جاگرت جیو ایش دئے درڑائیا۔

★ ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

دُھر دا حُکم سِری بھگوان، بھگون اپنا دئے جنائیا۔ من واسنا سارے گرلان، انتر پریم نہ کھئے رکھائیا۔ جگت وکار کیتا بے ایمان، دھرم دی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ شرع وچ بن شیطان، کوڑ کرن وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی جانی جان، ہر گھٹ بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکڑی کھیلے کھیل وچ جہان، یرگن سرگن پھیرا پائیا۔ میل ملاؤندا رہے بہگت بھگوان، دُھر دی اپنی کار کھائیا۔ وشنوں ویکھ ہویا حیران، برہما نیترا کھ شرمائیا۔ شنکر مستک ٹکے لگا لاپن، بھڑی بھڑی کر لائیا۔ منجیت ماریا دھیان، چھوٹا بالا اکھ اٹھائیا۔ ویکھ جگدیش نوجوان، سورپیر لے انگرائیا۔ پال سنگھ لگا تکان، ین اکھ اکھ اٹھائیا۔ گردیال لگا سنان، چیت بے پروا ہیا۔ سورن لگا گان، ین کان کھیل وکھائیا۔ براہمن ہو پردھان، سب نون دتا جنائیا۔ لوک مات مارو دھیان، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ جس نون سچکھنڈ بیٹھے کہندے اسیں بھگوان، اُس نون مات لوک ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ متا پکائیے اکٹھے ہو آن، مشورہ اک درڑائیا۔ پرہو چھڈ دے جھوٹا جہان، کلجگ انتر سچکھنڈ آجا چائیں چائیا۔ روندہ رہے انسان، آنسو نیناں والے وہائیا۔ سانوں در کر پروان، پروانے دُھر دے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جگدیش کہے سُن منجیت کاکا، ویر چھوٹے دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال ساڈا آقا، اوہو پتا مائیا۔ بینتی کریئے چھڈ دے دُنیا والا ساکا، لوک مات لیکھا دے مُکائیا۔ آگے ساڈا دے ساتھ، سچکھنڈ رہ کے خوشی منائیا۔ تیرے وچھوڑے دا پئے نہ گھاٹا، پنچم ہو کے سپس نوائیا۔ تیرا بھل گیا گوبند باٹا، تینوں جل پانی نہ کھئے پیائیا۔ کوڑ سرشٹی کوڑی راسا، کوڑ کوڑا روپ بنائیا۔ آگے بدل دے پاسا، بازی اپنی دے اٹھائیا۔

سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوارے کر لے واسا، کایا تے دے تجائیا۔ تیرا نور سدا ہووے پرکاشا، پرکاش وچ مل کے ساڈی وجدی رہے ودھائیا۔ تُوں ہی ساڈا سانجھا باپا، تیرے چرن اوٹ تکائیا۔ تینوں کپڑا کوئی چڑھنا تاپا، آپا اپنے وچوں لے کے ساڈے کول آئیا۔ سچکھنڈ بہہ کے سب دا بن جا راکھا، تینوں پریا جگت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تینوں بھوجن کھانا نہ پیہنا پئے آٹا، جگت ترسنا نہ کھئے وکھائیا۔ تیری چرن دھوڑی منگے جوت جوالا والی لاٹا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ وشن برہما شو تیرا داسی داسا، گر اوتار پیغمبر تیرے چرناں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی آسا پور کرائیا۔ منجیت جگدیش تہانوں رہے صد، واری ساڈی دینی آئیا۔ اوہناں نوں آویں چھڈ، جیہڑے ناتا رہے ٹرائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہہ سج، سجن ہو کے دھردرگاہیا۔ اپنے نام دا جواؤندا رہے ند، دو جہاناں دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا کھپڑا دئے سہائیا۔ جگدیش کہے سن میرے نئے ویر، وارتا دیاں سنائیا۔ اک وار اٹھائے سارے اوتار پیغمبر گر پیر، واسطہ دینا پائیا۔ پُرکھ اکال گھت کے آ وپیر، ناتا جگت نالوں ٹرائیا۔ پھر آپے تیری لبھدے رہن تصویر، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تُوں کوئی منگتا نہیں پانی نیر، سمند ساگر تیری بے پرواہیا۔ کوئی درویش نہیں فقیر، بغلی ہتھ اٹھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ اسیں تیرے عزیز، سچکھنڈ بیٹھے سیس نوایا۔ جے چووی سال وچ کیسے نوں آئی نہیں تمیز، چوویئیں اوتار اپنی چال لے بدلائیا۔ سریر چھڈنا تیرا اک چھوٹا پاٹا ہویا قیض، ناتا دین دنی ٹرائیا۔ اسیں بیٹھے رکھکے تیری اُمید، آسا وچ راہ تکائیا۔ محمد کہے میری ویکھ قرآن مجید، مَجسمہ رہی درڑائیا۔ عیسیٰ کہے میری ایہو تمہید، طمع توں باہر رکھائیا۔ موسیٰ کہے میری سجدے والی مجید، نسبت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نانک کہا غریب، ایہو دے کے آیا دہائیا۔ گوبند کہا تیری سمجھے نہ کھئے ترکیب، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر لکھتی لے رسید، دھر فرمانا حکم درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنا دے سمجھائیا۔ منجیت کہے جگدیش پرہو نوں کہیئے آ جا چھیتی، بچے تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں سب دا انتر بھیتی، سچکھنڈ تیری وچے ودھائیا۔ تینوں باہروں جگت واسنا متھا رہے ٹیکھی، اندروں پریم نہ کھئے رکھائیا۔ قدمان اُتے رہے لیٹی، چرن دھوڑ نہ کھئے رمائیا۔ کیوں صاحب ہوئیوں پردیسی، سچکھنڈ ساچا دے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر میلا لے ملائیا۔ جگدیش کہے منجیت آ ویکھ جگت اندھیری رات، راتیں دیاں جنائیا۔

سب نوں بھلی مانس ذات، ماتو روپ نہ کھئے جنائیا۔ جس صاحب توں گرو اوتار پیغمبر منگدے آبِ حیات، اُس نوں پانی جل ہتھ نہ کھئے بھڑائیا۔ کچھ لیکھا لکھ دے نال قلم دوات، کائنات وچ حکم ورتائیا۔ ایہہ کھیل ساکھیات، پڑدیاں وچ نہ کھئے چھپائیا۔ اک ہور اگئی بات، تینوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ منجیت کہے اک آواز اگئی وچی، وجہ دیاں سمجھائیا۔ ذرا ویکھ طرف سبھی، ہر سجن رہیا درڑائیا۔ جس دی جوت مات جگی، اتم اوہو رہیا بھجھائیا۔ جس دی سمجھ کوئی نہ سدی ودی، سُدھی سُدھ نہ کھئے بنائیا۔ حکمے اندر سرشٹی بدھی، درشٹی دئے گواہیا۔ جس نے سب دی کرنی کیتی ردی، مان وڈیائی نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ ناتا توڑ دیوے اپنا تن وجود ہڈی، جوت دی بخش دیوے اپنی گدی، گداگر ان شہنشاہ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ جگدیش کہے منجیت کی سُنیا تارا سینگھ کہے پائے پانی، پانی ہتھ کھئے نہ آئیا۔ اک سو سینتی دن ایسے پانی دی چلدی رہی کہانی، کہاوت سب نوں رہیا درڑائیا۔ سارے سمجھدے رہے شیطان، اتر بھیو نہ کھئے گھلائییا۔ ہن ہون لگی حیرانی، جس ویلے تتاں دی ہونی جدائیا۔ جیو چھدے تن وجود پرانی، پران پرانیت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ جگدیش کہے منجیت کر دے ہاں، میری ہاں نال ملائییا۔ اوہ ویکھ آ گیا ناں، بنا اکھراں توں نظری آئیا۔ ٹوں دو سال تریٹھ دن پہلے کہا میں بناواں تھان، سوہنا ستھرا اک سہائیا۔ پھیر آوے میری رنجیت کور مان، سچکھنڈ جاوے چائیں چائیا۔ سو وقت پہنچیا آ، گھڑی پل دیاں درڑائیا۔ اٹھاراں ساون ساڈھے نو دا رات دا وقت دینا سہا، ناتا ت سریر ٹرائیا۔ ٹوں ملیں نال چاء، سچکھنڈ ساچے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل اک درڑائیا۔ منجیت کہا میری ماتا آوے وچوں لوک مات، ماتر بھومی جگت تجائیا۔ صرف اچ دی کٹی اوس نے رات، پھر ت سریر رہے نہ رائیا۔ ٹوں کھول کے تکیں تاک، پڑا لینا اٹھائیا۔ تینوں آ کے دیوے شاباش، پیار نال اپنے گلے لگائیا۔ تیرا سوہنے دھام واس، سچ دوارا سوہا پائیا۔ جتھ اکو نور جوت پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ منجیت کہے ایہہ لیکھا کدھروں آیا لیکھ، کون رہیا وکھائیا۔ جگدیش کہا ایہہ شبدا گئی ملے سندیس، دیوے دھردرگاہیا۔ اُس دے آگے ہو جا پیش، اپنی لے انگڑائیا۔ جو مالک اک نریش، نر نرائن

اک اکھوائیا۔ سدا رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلائیآ۔ منجیت کہے
 میرے شبد گردیو سوامی، صاحب تیری وڈیائیآ۔ تُوں آد جُگادی انترجامی، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیآ۔ تُوں وسیں سچ دوار
 انامی، درگاہ ساچی سوہیا پائیآ۔ تُوں ویکھ جوہ بیگانی، لوک مات اکھ اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 پڑدا دے چُکائیآ۔ منجیت کہے شبد گردیو میرا اک سوال، سوالی ہو کے دیاں جنائیآ۔ کُچھ پچھلا ویکھ احوال، بہرم دیاں کڈھائیآ۔
 میری ماتا دا ہون لگا سی زوال، ناتا ت نالوں ٹرائیا۔ اوس ویلے حُکم کیتا سی مہربان، شبد اک سُنائیآ۔ تینوں جیون دا دتا دان،
 زندگی وچ وڈیائیآ۔ میں ویکھ ہویا حیران، مینوں جگدیش دتا درڑائیآ۔ کس بدھ میری ماتا دا سماں پہنچیا آن، مینوں دے
 سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیآ۔ ستگر شبد کہے سُن منجیت دُھر دُلا رے، دُو لھے دیاں
 سُنائیآ۔ جگ جیون دن چارے، آئیو کَم کیسے نہ آئیآ۔ جو آئے سچکھنڈ دوارے، درگاہ ساچی سوہیا پائیآ۔ سد وسے اک محل اٹل
 مینارے، جتھے وجدی ہٹے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے سہائیآ۔ منجیت کہے میری بینتی اک
 ارداس، عرض دیاں سُنائیآ۔ میرا پرہ دے اُتے وشواس، واسطہ اوسے نال جُرائیا۔ جو کدے نہ کرے نراس، آسا وچ رکھائیآ۔ جو
 پچھلا لیکھا لیکھا نال قلم دوات، دعوے نال اوہو پور کرائیا۔ پچھلے پاڑ دے کاغذات، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا حُکم دینا ورتائیآ۔ منجیت کہے میں آیا سب تون نگا، نکیاں وڈیاں دیاں جنائیآ۔ میرا اکو دُھر دا پتا، پت پریشور بے پرواہیا۔
 جس نے بدل دینا جُسا، تے وجود چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اک وکھائیآ۔
 منجیت کہے صاحب ستگر مار جھاکئی، تیرا دھیان لگائیآ۔ ویکھ جسم خاکی، خاک وچ سمائیآ۔ رہے کوئی نہ عاقی، چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ بخش اگئی داتی، داتار تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلائیآ۔ منجیت
 کہے تُوں پرہو سب دا باپا، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں مٹی تیرا آکھا، تینوں اپنے آکھے لینا لگائیآ۔ تیرے سچکھنڈ دوارے وچ
 تیریاں بھگتاں کیتا سیاپا، نیتر نینان نیر وبائیآ۔ سب دا گھلا ویکھ جھاٹا، مینڈھی سپس نہ کھئے گندائیآ۔ تیری انت آخیری باتا، باطن
 دیاں جنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ منجیت کہے پرہو تیرا کرواؤنا وبار، نیتر نینان نیر

وہائیا۔ سب نے کیتا گریہ زار، ہاباکار نال ڈہائیا۔ ٹوں بخش اک وار، وارتا پچھلی دے بدلائیا۔ میرا تتاں والا نہیں پیار، مُحبت وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی تیرے ہتھ نظری آئیا۔ منجیت کہے میری آسا تیرا رنگ، رنگت دے چڑھائیا۔ میں نکے بچے منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری ماتا دا سریر ہون نہ دیویں بھنگ، جگت ہووے نہ تت جدائیا۔ اپنے لکھے حُکم پورے سال لین دے لنگھ، پھیر کھیل دینا ورتائیا۔ جھگڑا کران نہ پھیر وربھنڈ، برہمنڈ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ منجیت کہے میں آکھاں نال ہاسی، ہس ہس دیاں جنائیا۔ پرَم پُرکھ میں تیرا ساتھی، تیرا سنگ نبھائیا۔ ٹوں ویکھ کھیل ماتی، لوک مات نین اٹھائیا۔ جس دی نیڑے آئی واٹی، اوس دی واٹ دے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لہنا دیاں چُکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن بال بالے، بالی بُدھ دیاں جنائیا۔ میرے کھیل سدا نرالے، جُگ چوگری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جے اک ویراں کہے دیوے سنگھ پالے، رسنا آواز لگائیا۔ پچھلی کیتی دا دے کے احوالے، احوال اک درڑائیا۔ پھر لیکھے لاواں گھالے، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ جگت مرٹو پھیر جوالے، جوالا اگن نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ منجیت کہے میری انت آخری نمسکار، چرن کول سرنائیا۔ منگتا بن بھکھار، جھولی دتی ڈاہیا۔ بخش دے اک وار، ایکنکار تیری سرنائیا۔ پھیر ہووے سچ ووبار، ووباری لہنا بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگدیش کہا منجیت نہ کر اپنی مِت، سچ دیاں سمجھائیا۔ اپنے پیر دی کر بمت، مینوں نال ملائییا۔ پرہ دی بدل دئیے سبت، چرن کول سپس جھکائیا۔ اسپں کیہڑے تیرے نندک، تیرے حُکمے اندر سچکھنڈ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدا دینا چُکائیا۔ منجیت کہے اسپں ہوئیے دوویں اکٹھے، اکو وار جنائیا۔ پرہ تیری سرن ڈھٹھے، ڈھیہ پئے سرنائیا۔ اسپں آئے پیار دے وٹے، مُحبت وچ تیری جھولی پائیا۔ تیرا لیکھا لیکھ کوئی نہ کئے، کٹاکش اور نہ کئے لگائیا۔ جیہڑا وک گیا تیرے ہتھے، دوسر تول نہ کئے ٹلائییا۔ اسپں دوویں بھائی سکے، سچکھنڈ دوارے بہ کے خوشی منائیا۔ تیرے درشن کر کے بسے، بستے ویکھی دُھردرگاہیا۔ ایسے کر کے پھردے نئے، کل نوں ساڈی ماتا دی تتاں نالوں ہونی جدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا پورب ویکھ وکھائیا۔ منجیت

کہے اسیں دوویں چھوٹے وڈے، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ لکے حُکم اندر بدھے، بندنا اِکو سیس نواٹیا۔ کسے نال نہیں کیتے دغے، بال اوستھا دین دُنی دتی تجائیا۔ دو جہان رہے سچے، سچ سچ ملی وڈیائیا۔ ہُن بھانڈے نہیں کچے، نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ پُرکھ اکال تیرے بچے، بچے ہو کے سیس جھکائیا۔ تُوں مہر کر دے رتے، رحم اپنا ساڈی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے پچھو تہانوں کتھوں آئی یاد، کون یاد کرائیا۔ کیوں کرو فریاد، اُچی کوک سُنائیا۔ منجیت کِہا میں تیریاں بھگتاں دا جگدیش نال مل کے کھیڑا کر کے آیا آباد، لوک مات سوبھا پائیا۔ جتھے تیرے نام دا وجے ناد، ہووے سچ شنوائیا۔ اسیں اوس ماتا دی داد، جس نے جنم دے کے تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ منجیت کہے سانوں یاد کیوں آئی ماتا، ماتر بھومی ویکھ وکھائیا۔ ایہ جگ چوکڑی گاتھا، نرگن سرگن وجدی رہے ودھائیا۔ دُھر دا بنیا ساتھا، سکلا سنگ بنائیا۔ چھڈیا ت آٹھا، نؤواں پندھ مُکائیا۔ منزل مُکی واٹا، گھر پایا دُھردرگاہیا۔ جتھے جنم نہیں کوئی گھاٹا، کرم نہ کھئے چٹرائیا۔ ویکھ کے تیرا کھاتہ، بینتی دتی سُنائیا۔ مہربان دے دے داتاں، داتار تیری سرنائیا۔ تُوں صاحب ستگر ساچا، سجن اک اکھوائیا۔ نہ بھئی تن کاچا، ماٹی خاک ملائیا۔ جس دا لیکھا اچے باقا، تیری لکھت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ پُرکھ اکال کہے پچھو سچ پریت، پریم ہو کے دیاں جنائیا۔ تَساں مات بنائی میری ریت، دُھر دا رنگ چڑھائیا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، بھگت دوارا دتا پرگٹائیا۔ جتھے صاحب وسے ٹھیک، ٹھاہر ہو کے ڈیرہ لائیا۔ تَساں ویلے سر بدل لئی تریک، تاریخ دیاں بدلائیا۔ جس نؤں سارے رہے اڈیک، اوس دا سماں دیاں ودھائیا۔ پا کے جھولی بھیکھ، بھچھیا اک ورتائیا۔ ساچے نام دی کر تصدیق، شہادت دیاں بھگتائیا۔ آسا کر منسا وچوں اُمید، خوشی وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ منجیت خوشیاں نال پیا ہس، چرن کول سیس نواٹیا۔ جگدیش نؤں مار کے اکھ، بن اکھ دتا سمجھائیا۔ ساڈا پورا ہویا ہنہ، ہنہ لیا نبھائیا۔ سچ دوارے کر اکٹھ، پرہو لیا منائیا۔ جیہڑا بُرج جانا سی ڈھٹھ، ناتا تتاں نالوں ٹزائیا۔ اوہ بنیا رہے ہنہ، پرہہ رحمت آپ کرائیا۔ ہُن خوشیاں نال جائے وس، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ پُرکھ اکال لوک مات جانا نس، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ جانا ٹپ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ منجیت کہے اسیں بالے نڈھے آنجان، صاحب ستگر دینا جنائیا۔ نو دین سریر دا کسے کولوں نہیں کراؤنا اشنان، سیوا جگت نہ کھئے وکھائیا۔ نو دین کسے دے ہتھوں جل نہیں کرنا پان، رسنا رس نہ کھئے وکھائیا۔ نو دین کوئی چرن جھکے نہ آن، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ ایہہ سب توں کرنا پینا پروان، حکم دھر دا اک سنائیا۔ ایتھ اوتھ دو جہان کھیلے کھیل مہان، مہا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ناتا چھڈ جگت جہان، کھیل ویکھ زمیں اسمان، آپ ہو کے بے پہچان، محبان اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۸ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

منجیت کہے میں تیرا چھوٹا بالا، بچہ دھر دا نظری آئیا۔ توں پتا پڑکھ میرا دین دیاالا، دیاںدھ تیری وڈیائیا۔ میں راتیں ویکھ ہویا بے حال، بہیل ہو کے دتی دُہائیا۔ حکم دتا چھیانویں کروڑ میگھ مالا، تیرا فرمانا اک جنائیا۔ جاؤ سیوا کرو وچ جہانا، مات لوک راہ وکھائیا۔ بوند بوند بھر دیو پیالہ، اپنا بل رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا لیکھ لائیا۔ منجیت کہے میں تیرا اند اندراسن، سنگھاسن تیرے ملی وڈیائیا۔ میں تیرا نور پرکاشن، پر جوت اکھوائیا۔ ہو کے داس داسن، سیوک سیوا سچ رکھائیا۔ میں حیران ہویا اُتے آکاشن، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل کھیل تماشن، دو جہان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لینا لگائیا۔ منجیت کہے میں سیوا کرنی نکئی، نکئی دیاں جنائیا۔ میں بننا تیری اوہ سکھی، جس توں سکھیا دتی سمجھائیا۔ تیرے چرن دوار دی دھار تکھی، تکھی دھار مکھ شرمائیا۔ تیری لیکھ لیکھنی لکھی، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ تیرا وسیرا نہیں پتھر اٹی، سچ دوارے سوہا پائیا۔ چار جگ دی آشا ساچے در تے رو کے پٹی، گر اوتار پیغمبر رہے گر لائیا۔ تیری ویکھ کے سمت والی متی، سماں رہیا گر لائیا۔ ہوکا دیوے گوبند والی چٹھی، حرف بحرف کر پڑھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا میرے وچوں لیکھا پائیا۔ منجیت کہے میں لے کے آواں پریم پانی، پت پریشور سیو کھائیا۔ نال لے کے گُرمکھ تیرا ہانی، بھجیا واہو داہیا۔ بھگت دوار دی ویکھ نشانی، نیرن اکھ کھلائیا۔ جھگڑا مُکا کے چارے کھانی، در اکو سوبھا پائیا۔ ٹوں صاحب ستگر جان جانی، جانہار تیری وڈیائیا۔ میں چڑھ کے گیا تیرے شبد بیانی، دو جہاناں پندھ مکھائیا۔ میرے اندر آئی حیرانی، حیرت وچ دُہائیا۔ کوئی بھگت نہیں کوئی سکھ نہیں جیہڑا میرے صاحب ٹوں دیوے پانی، سیوا سچ نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میرے صاحب ستگر دُھر دے پتا، پت پریشور سیس نوائیا۔ بے شک میں بالا تیرا نگا، نکیاں وڈیاں دیاں سمجھائیا۔ راتی سندیسہ مینوں دتا، میں سُنیا چائیں چائیا۔ میں کِریا تیرا پچھا، بھجیا واہو داہیا۔ ٹوں کریں میری رچھا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جل پانی دا کڈھکے جاواں سیٹھ، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جے حکم دیویں نؤواں دناں وچ ساری سرشٹی ڈوب دیواں کیسے دی نظر نہ آوے پٹھا، پانی پانی وچ رُڑھائیا۔ تیرا امرت رس مٹھا، بن تیری کِریا ہتھ کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سیوا پور کرائیا۔ منجیت کہے میں حکم دتا تیرا دُھر دی دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ میگھ مالا تیری پنہار، سیوک سیوا وچ رکھائیا۔ ست ساگر جل دھار، پون ہوا وچ اڈائیا۔ تلے پربت ٹکراں مارن وارو وار، سر سکے نہ کھئے نوائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، اپرپر تیری بے پرواہیا۔ میں ست دلارا تیرا تیرے چرن دوار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تیری کِریا اندر میگھ برساں برکھادھار، بوند بوند تیرے چرن کول چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرا نام ملے وڈیائیا۔ منجیت کہے پرہو میں تیرا بچہ نہیں کوئی بھکھا ننگا، مانگت نظر کھئے نہ آئی۔ کوئن کوٹ میرے چرناں ہیٹھاں ویندی گنگا، صاحب دتی وڈیائیا۔ سنساری تینوں سمجھدے بندہ، تتاں والا ویکھ کے اپنی اکھ بدلائیا۔ میں چڑھ کے اُتے برہمنڈاں، نظارہ تکیا چائیں چائیا۔ جس دا کیسے نظر نہ آیا کندھا، اوتھے بیٹھا سہج سُبھائیا۔ سچ پریم دا لے کے اندا، اند تیرے وچ سمائیا۔ اکو منگ آخیری منگاں، درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا ویکھ وکھائیا۔ منجیت کہے پرہ میرے ول ویکھ نال اکھ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ میرے پریم دا پانی چکھ، میری منسا تیرے وچ نظری آئی۔ تیرے چرن جاواں ڈھٹھ، ڈگیاں لینا اُٹھائیا۔ جے کہیں تے رکھاں ایسے طرح دِن اٹھ، جیوندا نظر

کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دوارا رہے نہ مٹھ، منس منس کران صفائیا۔ تیرے پریم دا ویکھاں حق، تیری وست دُھردرگاہیا۔ جیہڑے تیرے
 ہو کے تینوں جان چھڈ، اوہناں دیاں سزائیا۔ کسے کم نہیں آؤنا ماس ہڈ، ناڑی ناڑی دیاں تپائیا۔ بھگت بھگوان سچ نشانہ دیواں گڈ،
 گاڈ تیری اوٹ رکھائیا۔ جے تیرا تپ پیاسا ہووے جگ، جگ جیون دا تے ساڈا جیون کم کسے نہ آئیا۔ میں دُھردرگاہ بیٹھا سچ، تیرے
 حُکم اندر اپنا سیس جھکائیا۔ میرا میگھ تیرا امرت تیرا نیر تُوں صاحب پی لے رَج رَج، دوس رین مُک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری سیوا لیکھے لائیا۔ منجیت کہے جے کہیں تے رکھاں بوندا باندی، بادل گھنگھور گھٹا چھائیا۔ جے
 کہیں تے تیرے حُکم دی چلا دیواں آندھی، اندھی کران جگت لوکائیا۔ جیہڑی دُنیا پیندی کھاندی، اٹھاں دناں اندر کران صفائیا۔ کسے
 کم نہ آوے سونا چاندی، مایا ممتا نہ کھئے وڈیائیا۔ دو جہان تیری باندی، بندنا وچ سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، میری سیوا اپنے در رکھائیا۔ صاحب سوامی میرا پی لے امرت تیرا پیار رس، رسنا رس دے تجائیا۔ جے کہہ دیویں اک
 وار بس، بستے سب دے دیاں بندھائیا۔ تُوں بچن کیتا نو دِن جل نہیں لیتا چھک، ایسے کر کے میں اُتوں بھجیا واہو داہیا۔ جوڑ کے
 دوویں ہتھ، سیس رہیا نوائیا۔ تیری کھیل اکٹھ، وڈ وڈے تیری وڈیائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، داتا دُھردرگاہیا۔ سد تیرا گواں
 جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور دینی کرائیا۔ اے پرہو نو دِن دا کیتا کیوں
 ہتھ، ہتھیئے دے درڑائیا۔ کیوں گیڑن لگا اُلٹی لٹھ، طبع رہیا بدلائیا۔ بن تیری کِرپا تیرے کولوں سارے جان نٹھ، سیوادار رسن کھئے
 نہ پائیا۔ تُوں اِکلا تے اِکلا تیرا ہٹ، ونجارن ویکھی خلق خدائیا۔ میں پُریاں لوآں آیا ٹپ، ٹپے ڈھولے گاؤندا پھراں چائیں چائیا۔
 تُوں کرنہارا کچھ سب، صاحب سُلطان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دینی مان وڈیائیا۔
 منجیت کہے میرے ہندیاں تُوں کیوں رہیں پیاسا، جو پیاس سب دی دئے بُجھائیا۔ تُوں سب دی پوری کیتی آسا، ترسنا دتی گوائیا۔
 میں بن کے داسی داسا، سیوک سیوا سچ کرائیا۔ من کے تیرا آکھا، آیا چائیں چائیا۔ تُوں میرا ہونا راکھا، رچھیا کرنی تھاؤں تھائیا۔
 میں تیرا اک بھرواسا، ست مہینے تِن دِن تیری سیو کرائیا۔ میں لین آیا شاباشا، سرشٹی رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ منجیت کہے میں سیوا کران دوس رین، وقت وقت نال سہائیا۔ جس ویلے تیرا حُکم آوے

چٹھی رسین، دُھر فرمانا اکِ درڑائیا۔ اوسے ویلے جل جل ویا دیاں وین، تھلاں دیاں رڑھائیا۔ تیرا حُکم مٹاں عین، تیرا ہو کے تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا رنگ اکِ رنگائیا۔ منجیت کہے میرے انتر آئی خوشحالی، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ میری ویکھ کے بُدھ بالی، بال لیا اُٹھائیا۔ چاڑھی مستک لالی، لال گُلالا رنگ رنگائیا۔ جوت جگائی اکِ اکالی، اکل کل آپ اکھوائیا۔ لہنا ویکھیا ماضی حالی، پڑدا انتر باہر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ منجیت کہے اسیں تیرے طلب گار، طالب طُلبے نظری آئیا۔ ٹوں صاحب پروردگار، پاربرہم اکھوائیا۔ اسیں حاضر وچ دربار، در ٹھانڈے خوشی بنائیا۔ تیرے حُکم دا سدا کردے رہیئے انتظار، انتشار نہ کھئے رکھائیا۔ سُن دے رہیئے گفتار، گفت شنید دھیان لگائیا۔ راتیں سُبھاوک کیتا خبردار، بے خبراں خبر درڑائیا۔ ویکھیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری نال ملائیا۔ جیہڑے تیرے نال باہروں کردے پیار، اندر پریم نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری منسا پور کرائیا۔ منجیت کہے نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھا، چنتا غم نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے پریم دی ہووے ہرکھا، چہہر خوشی منائیا۔ مٹے میری حرصا، ہوس دیاں گوائیا۔ تیرا حل کرے نہ کوئی پرچہ، پراچین توں ریتی چلی آئیا۔ جگت وویاراں وچ ہندی چرچہ، چرچاں وچ ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیا۔ منجیت کہے جگدیش مار نگاہ، نگاہبان ربیا درڑائیا۔ جس دا مارگ اکِ سِدھا، سِدھ سادھک سیس نوائیا۔ اوہدی کون جانے بدھا، بھیو ابھید کون کھلائیا۔ بے شک میں عمر وچ نکا، ست مہینے تن دن اکھوائیا۔ میرا لیکھا پرہو نے لیکھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں سب نوں دینی سکھا، سکھیا اکِ درڑائیا۔ ویکھو کھیل پرہو دی اچھا، نراچھت دھار چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریم دی پا دے بھچھا، بھچھک ہو کے منگ منگائیا۔ جگدیش کہے منجیت پریم وچ نہ بھٹے کروپی، چہہر جگت ادھار وایا۔ جیہڑی سیوا پرہ نے سوئی، سہج سہج لینی کھائیا۔ جیہڑی خبر شبد سندیسے وچ پہنچی، تینوں دتی سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا راہ وکھائیا۔ جگدیش کہے میں یچن کہواں سچا، سچ دیاں درڑائیا۔ ٹوں جگت جوانی وچ یچہ، یچن وچ وڈیائیا۔ سرشٹی نال کریں نہ دھگا، وینا وین وایا۔ پہلوں کچھ کھیل ہو لیں دے مدینہ مکہ، مقبریاں وچ پئے ڈبائیا۔ پھیر حُکم آوے سچا، دُھر فرمان اکِ جنائیا۔ لہندی دشا

پانی لہے نہ کیسے نال لپا، لبان پیاس نہ کھئے بُجھائیا۔ پورن دا پرگٹ ہووے اکو پپا، پپو پاپا دوویں دین دُہائیا۔ صاحب ستگر پن پیار
 بھگت بھگتی کیسے دا نہیں سکا، سجن سج نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے پریم دا امرت میگھ رسا، رستہ باوستہ دینا سُنائیا۔

★ ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پردیسی پہلے جنم دا اروڑا، پنڈ سبرا سوہیا پائیا۔ کول کاغذ رکھدا سی کورا، قلم شاہی نال لیکھ بنائیا۔ پرساد رکھدا سی تھوڑا،
 پنجان پیسیاں گندھ بندھائیا۔ موڈھے رکھدا سی دوہرا، دوہری دھر اُٹھائیا۔ اک دن گھیر لیا چوراں، راہ وچ اٹکائیا۔ ماریا تھوڑا
 تھوڑا، بھے وچ ڈرائیا۔ رین دا اندھیر گھورا، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ چلے کوئی نہ زورا، نیتر نینا نیر وبائیا۔ کوئی سہاک ہووے
 مورا، مہر نظر اُٹھائیا۔ ستاراں سؤ اٹھونجا بکرمی اگی ساون گوہند چڑھائے شبدی گھوڑا، ستمکھ ہو کے دیا کھائیا۔ دے کے درس
 بھورا، جلوہ گر رُشنائیا۔ بن کے بانکا چھوہرا، اپنا روپ دتا وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔
 پایا درس آسا ودھی، خوشی وچ وڈیائیا۔ اودھروں رات پتی سی ادھی، سماں رت سہائیا۔ ستارویں صدی، صدقے واری گھول
 گھائیا۔ بیاسا دی وگدی ندی، ستلج وچ رلائی۔ گوہند دھار اک لڈھی، نیرویر روپ چمکائیا۔ پرکاش روپ جگی، نور ڈگمگائیا۔
 پون ٹھنڈی وگی، سوہنی رت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ روڑے پایا درس انوکھا،
 نام شامو وچی ودھائیا۔ گوہند ملن دا ملیا موقع، مکمل ویکھ وکھائیا۔ جس دے ہتھ وچ ست دھرم دا سوٹا، بھے ٹھگاں چوراں رہیا
 وکھائیا۔ سُنایا اک سلوکا، نام شبد سمجھائیا۔ میں مارن نہیں دیندا کیسے بے دوشا، دوشیاں دیواں سزائیا۔ تون میری انتر کیتی لوچا،
 حاضر ہو کے ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائی۔ شامو کپا ویکھی شمع، نور وچ
 رُشنائیا۔ مینوں بھلیا ونج وپار دا طمع، دھیان گوہند چرن لگائیا۔ مینوں بھل گئی جمن والی اماں، پتا نظر کھئے نہ آئی۔ میں ہتھ جوڑ

کے آواز کڈھی اپنے دماں، دامنگیر لیتا بچائیا۔ تیرے چرناں نال رہواں، چرن سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل رسیا دکھائیا۔ چوراں وچوں اک چور سمجھدار، جس نوں دھیندا کہہ بلائیا۔ ونج وپار دا کرے وبار، ٹھگان چوراں یاراں نال صلاح پکائیا۔ اوس ویکھیا نوری چمتکار، جگی جوت الہیا۔ گوبند شبدی آواز مار، نیڑے لیا بلائیا۔ اوس کر نِسکار، چرن دھوڑ خاک رمائیا۔ گوبند دوہاں نوں بنا کے یار، سانجھا ناتا دتا دکھائیا۔ دونان دے اندر آئی وچار، کی کھیل دتی رچائیا۔ گوبند اک نور دا دے کے چمتکار، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ دھیندا کہے اوہ شامو کجھ جان، تینوں دیاں جنائیا۔ گوبند نوجوان، سورپیر بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ دھوڑی خاک رمائیا۔ میلا ملایا آن، ہویا سچ سہائیا۔ کچھ منگیئے اس تون دان، وپاری ہو کے اپنا ونج بنائیا۔ ایہہ دیونہارا مہربان، دے کے خوشی بنائیا۔ دوہاں عرض کیتی چرن کول کر دھیان، نیناں نیر وبائیا۔ گوبند نے انگل کیتی اسمان، اشارہ دتا کرائیا۔ جس ویلے میں تے میرے نال آیا بھگوان، زرگن زرگن ہو کے کھیل کھلائیا۔ پھر لہنا دینا چکواں وچ جہان، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ مانس وچوں تہاؤں مانس جنم دیواں انسان، دوجی جوئی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ سمیں نال کراں پہچان، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ دوہاں مل کے گایا گان، ٹونہی ٹونہی راگ الایا۔ اسیں دوویں بڑے آنجان، سانوں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ پچھلا لیکھا ناں دھیندا ہُن امیر چند گلائی، آواز ایسے کر کے لگائیا۔ ویکھ لے اپنا ساتھی، گوبند دتا ملایا۔ منوآ رہے کوئی نہ عاقی، ممتا موہ مٹایا۔ اپنا امرت جام دیوے بن کے ساقی، دُھر پیالہ ہتھ اٹھایا۔ اندروں کھول کے بند تاکی، پڑدا دئے چکائیا۔ زرگن جوت جگے باقی، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ تُساں پچھہ اکٹھی سنی آکھی، ہُن اکھاں نال اکھ لو ملایا۔ تہاڈی پہلی سانہ کے رکھی پاتی، جس اُتے حرف نہ کھئے بنائیا۔ اج میل ملایا مُکی واٹی، پندھ پندھ مُکائیا۔ منزل چڑھی گھاٹی، وشن برہما شو اکھ اٹھایا۔ صاحب ستگر کرے راکھی، رکھک ہووے تهاؤں تھائیا۔ جس دی جوت جگے اوسے دی باقی، جاگرت جوت ویکھ دکھائیا۔ لہنا دینا چکائے لوک ماتی، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ میل ملائے نال پُرکھ انباشی، انباشی کرتا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پچھلا پیار تار ٹونہی، ٹونہی ٹونہی راگ الایا۔ ایہہ

رسنا نال نہیں کوندی، کوک کوک سُنائیآ۔ ایہہ ویکھے کھیل جوہ دی، جنگل اُجاڑ پہاڑ کھوج کھوجائیآ۔ ایہہ ونجارن بُت وچ رُوح دی، رُوح رُوح نال ملائیآ۔ ایہہ کھیل سچے سَنگرُو دی، وچھڑیاں جوڑ جُڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے لائیآ۔ پردیسی کیوں آیا بھجّا، بھجیا واپو داہیا۔ گلاٹی تُوں کیوں دتا سدا، سہجے لیا بلائیآ۔ ایس دی اوہ جانے وجہ، جو وجود دے اندر بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جو آد جُگادی سب دا ابا، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جگت لبھیاں کدے نہ لبھا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ جنہاں ویکھے پُورب حقا، حقیقت والے لئے ملائیآ۔ اپنے پریم دا دے کے رسا، رستہ دئے سمجھائیآ۔ جو ہر پردے اندر وسا، واسطہ اپنے نال جُڑائیآ۔ ہُن خوشیاں وچ ماردے رہو کچھان، کچھ مچھ دا لیکھا دتا مکائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے رچھا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ تہاڈا پچھلا ٹکانا پچھلا گرہ سُبھدرا والا پتہ، پیرھی یارویں اچے وی چلدی آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھ وکھائے بن جگت نیترا اکھان، سکھا سکھائی اپنے رنگ رنگائیآ۔

★ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سو پُرکھ نرنجن سورا سرینگ، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ ہر پُرکھ نرنجن وسنہارا سنگ، نرگن نرویر دیوے سچ اند، اند اپنا آپ پرگٹائیآ۔ ایکنکار دین دیاں بن بخشند، بخشش رحمت آپ کھائیآ۔ آد نرنجن نور الہی پرکاش چند، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ سِر بھگوان میٹنہارا اندھیر اندھ، بے پرواہ اگم اتھہ اپنی دیا کھائیآ۔ ابناشی کرتا امرت دھار واپونہارا اگمی گنگ، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی کل ورتائیآ۔ پت پریشور لیکھا جان آد جُگاد جُگ چوکرئی سرگن نرگن کرے کم، پُرکھ اکالا دین دیاں اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کل ورتائیآ۔ ست ستوادی ہر کرتارا، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ نور نور کر اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ سہاونہارا سچکھنڈ سچا دربارا، درگاہ ساچی سوہیا پائیآ۔ نرگن نور جوت کر

أُجیارا، آد جُگاد ڈگمگائیا۔ شبد اگمی اپنی دھار بول جیکارا، ناد انادا آپ سُنائیا۔ تخت نِوِاسی شاہو بھوپ بن سِکدارا، اپنا کھیل
 آپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نِوِاسی پُرکھ ابناشی رُوپ انُوپ شاہو بھوپ
 آپ پرگنائیا۔ شاہو بھوپ ہر سُلطانا، وڈا وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھ اگم مکانا، بن تیل باقی دیپک جوت کرے رُشنائیا۔ جو
 آد جُگاد جُگ چوکرئی نرگن سرگن پھرے بانا، نرُویر پُرکھ نرکار نرکار اپنی کار ورتائیا۔ وشن برہما شو دیونہارا ساچا دانا، سچ
 سوامی انترجامی اپنی دات ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کھیل کھلائے وچ جہانا، پرتھی آکاش برہم پرکاش آپ کرائیا۔ ناد دُھن شبد سُنائے
 اگمی گانا، انبولت اپنی دھار پرگنائیا۔ جس دا لیکھا آد جُگاد جُگ چوکرئی نِت نوت برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر
 زمیں اسماناں دو جہاناں، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کرنی قادر رہیا کر، ہر کرتا
 بے پرواہیا۔ جس توں منگدے اوتار پیغمبر گر ور، وشن برہما شو کھڑے در سیس جھکائیا۔ جو نرگن نرکار سب دا گھارن دے گھڑ،
 بھنہار آپ ہو جائیا۔ حق مقام درگاہ ساچی بیٹھا چڑھ، چار کُنٹ دہ دشا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال، ہر کرتا آپ جنائیا۔ دینا بندھپ دین دِیال، دیندھ
 وڈ وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی ویکھ چوتھا سال، سال گرہ سب دی پھول پُھلایا۔ سچ دوارا سِت دُلارا شبدی اُٹھا اگم لال، دُھر
 فرمانا اکو اک جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بدلنی چال، چال نرالی اک پرگنائیا۔ سچ دوارا دس سچی دھرمسال، در
 اکو اک کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھو ابھیدا رکھ اپنے ہتھ، ہر کرتا وڈ
 وڈیائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، پروردگار دُھردرگاہیا۔ جس دا چار جُگ گاؤندے آئے جس، صفت صلاحاں وچ وڈیائیا۔ شاستر
 سمرت وید پُرن انجیل قرآن کھانی بانی قلم دوارا دسے سچ، ست ستوادی اک پڑھائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نِوِاسی گیا وس، بے
 پرواہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے چرن کول گیا ڈھٹھ، بن سیس جگدیش جھکائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر
 شاہ حقیر کر کے اکتھ، شہنشاہ ویکھے چائیں چائیا۔ ستجگ تریتا دواپر گیا تھ، کلجگ اتم ویلا دے ڈبائیا۔ ست دھرم دا رہیا کوئی نہ
 ہٹ، مندر مٹھ شو دوالے گرودوار رہے گر لائیا۔ پھری دروہی اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی نیتز نیناں نیر وہائیا۔ گھٹ گھٹ

اندر من کامنا رہی نیچ، کام کرودھ لوہہ ہنکار سریشٹ دریشٹ ہلکائیا۔ ناڑ بہتر اُلی رت، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ست دھرم دی بھلی مت، گرمت بیٹھی مکھ چھپائیا۔ دھیرج ربیا کوئی نہ جت، سادھ سنت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ در ٹھانڈا کہے پرہو تیرا دربارا، دو جہاناں سچ نظری آئیندا۔ تیرا کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر بھيو کھئے نہ پائیندا۔ صدی چوڈھویں ویکھ کنارہ، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس جھکائیندا۔ نانک گوہند اُچی کوک کرے پُکارا، تیئی اوتار باباکر سُنائیندا۔ وشن برہما شو رووے زارو زارا، کروڑ تینتیس نیر نینا نیر وحنیندا۔ ست دھرم دا ربیا نہ کھئے جیکارا، جاگرت جوت نہ کھئے ڈگمگائیندا۔ بھرے بھلا سرب سنسارا، سرب کلا سمرتھ سوامی تیرا درس کھئے نہ پائیندا۔ مندر چڑھ نرمل نور جوت کرے نہ کھئے دیدارا، دید عید نہ کھئے رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ تیرا در ٹھانڈا سیت، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ شبد گرو تیرا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جھگڑا مکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ ستجگ ساچی دس دے ریت، کلجگ کوڑی ریتی رہے نہ رائیا۔ دھام وکھا اک انڈیٹھ، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کیوں ستا کر کے پیٹھ، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ کیوں سچ سوامی دُھر دے میت، مٹر پیارا گوہند گیا سمجھائیا۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کھئے لڑایا۔ سریشٹ دریشٹ کرائے بھہ بہیت، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ گر اوتار پیغمبر صدی چوڈھویں سارے کرن تصدیق، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ تُوں مالک خالق پرپالک جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے چھتر جھلے سیس، شاستر سمرت وید پُراں دے گواہیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ کر بخشیش، رحمت اپنی اک کرائیا۔ جھگڑا میٹ ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، دُھر دے حضرت کر پڑھائیا۔ صدی پيسویں رہی بیت، باطن پردہ دے اٹھائیا۔ جن بھگت تیرے عزیز، گرمکھ گرسکھ گودی لے اٹھائیا۔ ساچے نام دی دے تمیز، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے گاؤن گیت، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ سب دی آسا پوری کر دے منسا، مہربان تیری سرنائیا۔ گرمکھ ہر سنت بنا دے بنسا، سوہنگ موتی چوگ چُکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا بنسا، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ کھئے وندائیا۔ من ہنکاری مار دے کنسا، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ ستجگ سچ بنا

دے بنتا، گھڑن بہنہار تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل جگ چوڑی آدن اتنا، نت نوت ویس وٹائیا۔ مہربان مہر کر دے اُپر سنگتا، ست ستوادى اپنا راہ جنائیا۔ تیرا بھگت دوجے در ہووے نہ منگتا، بھکھک ہو کے جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ تُوں لکھّ چوراسی آتم پر ماتم ساچا کنتا، کنتول تیری وڈیائیا۔ کوڑا موہ میٹ دے ممتا، وکار ہنکار نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ در تیرے الکھ محبوب، مُحبت وچ سرنائیا۔ وکھا اک عرش عرُج، جلوہ گر ڈگمگائیا۔ کلجگ کوڑی کړیا میٹ حدوُد، گرہ مندر اک سُہائیا۔ تیرا نظر نہ آئے کوئی وجود، جسم ضمیر دے بدلائیا۔ تیرا کھیل پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سوہا پائیا۔ نرگن جوت پن ورن گوت پُرکھ اکال اپنا دے ثبوت، صاحب سوامی پردہ آپ اُٹھائیا۔ ہر گھٹ وسیں موجود، گرُمکھاں لئیں ترائیا۔ تیری منزل اک مقصود، مقامے حق وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ در ٹھانڈا دسے ایک، ایکنکار وجے ودھائیا۔ سرِشٹ سبائی دس دے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دین دنی دی بڈھی کر بیک، دُرمت میل کر صفائیا۔ نچ نیر تینوں لین ویکھ، لوچن اندروں کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ملا شیخ، پنڈت پاندھا نہ کھئے پڑھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کھول بہیت، نو دوار ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پر ماتم دس بہیت، سرتی شبدي جوڑ جڑائیا۔ پنچ وکارا کر کھیت، ہوئے ہنگتا گرہ ٹڑائیا۔ نظری آئیں نیتن نیت، نرویر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر دے لیکھ، بھوکھتاں وچ تیری آس تکائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی تُوں بیٹھا رہوں سچکھنڈ اپنے دیس، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ بھگتاں کارن ہندا رہوں پیش، پیشینگوئی سب دی دئے گواہیا۔ تُوں رہن والا ہمیش، جمن مرن روپ نہ کھئے بدلائیا۔ تیرا مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، چوٹی مؤنڈ نہ کھئے مُنڈائیا۔ تیرا انت اخیر گرو دس دسمیش، دہ دشا کر کے گیا پڑھائیا۔ آپ اپا کر کے بہیت، بنس سر بنس تیرے لیکھے لائیا۔ تُوں مالک خالق پرتیالک کھیٹ کھیٹ، تٹ کنارہ دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرویر ہو کے سرِشٹ سبائی ویکھ، دیناں مذہباں پردہ دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، آسا منسا پور کرائیا۔ سمت کہے میں چوتھا آیا، نرگن نرویر تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کړیا بدل دے مایا، ممتا موہ وکار گوائیا۔ تُوں صاحب سجن سکھدایا، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ لکھّ چوراسی رچن رچایا، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانی راگ الا یا، چارے کوٹاں کر شنوائیا۔ چارے

جُگ کھیل رچایا، سَتجُگ تریتا دواپرکلجُگ اپنی کل دھرائیا۔ اوتار پیغمبر گُرو ویس وٹایا، نت نوت اپنی کار کھائیا۔ پاربرہم تیرا بھیو کسے نہ آیا، پردہ سکیا نہ کھئے چُکائیا۔ سب نے جُگ جُگ تینوں سیس جھکایا، سجدیاں وچ لوکائیا۔ رسن جہوا بئی دند ڈھولا گایا، چار جُگ کری جگت پڑھائیا۔ قلم شاہی لیکھ لیکھایا، کاغذ بنت بنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر جُگ جُگ اپنا پھیرا پایا، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ انت سندیسہ تیرا اک سُنایا، ڈھولا سوہلا راگ الاٹیا۔ جس ویلے کلجُگ ویلا اتم آیا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس نوں جنئے کھئے نہ مایا، گودی گود نہ کھئے سُہائیا۔ جس نوں کھلائے کوئی نہ دایا، در دوار نہ کھئے سُہائیا۔ ٹوں خالق خلق بے پرواہ نُور رُسنایا، نُورو نُور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ سمت کہے میں سال چوٹھا آیا جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ لگی آگ، ترسنا جگت نہ کھئے بُجھائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کگ، سرشٹی درشٹی تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ موہ ہنکار وکار گیا ودھ، کام کرودھ کرے لڑائیا۔ سادھ سنت جیو جنت تیرا پریم گئے چھڈ، آتم پرما تم ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ خالی دسن ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی ہڈ، تیری حد پار نہ کھئے کرائیا۔ ایسے کر کے اوتار پیغمبر گُرو تینوں گئے صد، ہوکا نام والا سُنائیا۔ ٹوں صاحب سُورا سرگ، شہنشاہ ڈھردرگاپیا۔ تیرا نام اگتا ند، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ وشن برہما شو رہے بھیج، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، کل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجُگ اتم ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کل دھرائیا۔ ست دھرم دا کھول دے ہٹ، ہٹوانا اکو نظری آٹیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سارے گاون جس، صفتاں وچ تیرا نام صلاحیا۔ جن بھگتاں اندروں کھول دے اکھ، نج نیت کر رُسنائیا۔ سچ سوامی ہو پرتکھ، پارکھو گُرمکھ لے اُچھائیا۔ آگے ہووین کدے نہ وکھ، وکھرا گھر سُہائیا۔ کچھ لہنا دس کے گیا راما بیٹا دستھ، وششٹ نال گواپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا ویکھ جس ویلے کرشن چلایا رتھ، رتھوہی ہو کے اپنی کار کھائیا۔ چوٹھا سال کہے میرے پریم پُرکھ ابناشی، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا منڈل راسی، گگن گگنتر وچی ودھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر ویکھ تیرے ساتھی، جُگ جُگ تیری سیو کھائیا۔ دیوت سُر مندے آکھی، گن گندھرب راگ الاٹیا۔ شاستر سمرت وید پُران ویکھی تیری پاتی، سندیسے شبد والے جنائیا۔ ٹوں پاربرہم پت پریشور آتم تیری ذاتی، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ زرگن ہو کے کر راکھی، سرگن میلا میل سہج سُہائیا۔ کی لیکھا دس کے گیا گوبند

اک ست پنج چھ دی وساکی، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ اوہ لہنا دینا ویکھ باقی، باقی نویس پھول پھلایا۔ پُرکھ اکال تیرا تن وجود نہیں کوئی خاکی، تتاں وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ صدی چوڈھویں اندھیری راتی، کلجگ کوڑ کیریا ہلکائیا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ پاٹھی، تلک للاٹ نہ کھئے لگائیا۔ بغل قرآن رکھائے نہ کوئی ساچی، مسلا حق نہ کھئے سنائیا۔ جیون بدلے نہ کھئے حیاتی، سنت کنت نہ کھئے ملائیا۔ کیرپا کر کھلاپتی، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سوریپر باٹھی، جودھا اکو دھردرگاہیا۔ ساچی منزل چڑھا دے گھاٹی، گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ صدی ویہویں پوری کر دے واٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سمت میرے چار، چوتھے جگ دیاں وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ مات سنسار، لکھ چوراسی انتر کھوج کھوجائیا۔ ساچا رہیا نہ کوئی پیار، مُحبت وچ محبوب نہ کھئے ملائیا۔ ساچا آتم پرما تم ناتا جڑیا نہ کنت بہتار، آتم سیج نہ کھئے سہائیا۔ رسنا جہوا کتھنی کہہ کہہ سارے رہے اچار، ہردے ہر نہ کھئے سہائیا۔ میں تیرے سمت وچ سب تُوں کر دیواں خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ حکم دیواں پیغمبر گرو اوتار، اوترا اپنی کار کرائیا۔ جا کے ویکھو اپنی وار، نرگن سرگن پردہ لاپیا۔ جو دس کے آئے وبار، بھرے بھلی کوڑ لوکائیا۔ کی کرنی کماؤندے کار، کرتا پُرکھ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیرا لیکھا دئے بنائیا۔ پُرکھ اکال کہاگر اوتار او آگے، اگلا لیکھا دیاں وکھائیا۔ حُکے اندر سب تُوں رہیا سدے، دھر فرمانا اک جنائیا۔ کیوں مات لوک وچوں آئے بھجے، بھجن بندگی اپنا نام درڑائیا۔ سوادھان ہووو بڈھے نڈھے، نوجوان لوو انگرائیا۔ تسیں ستجگ تریتا دواپر کلجگ وارو واری گئے کدے کدے، قدیم دا لیکھا دیاں مکائیا۔ دین مذہب دے چکھدے رہے مزے، مانس مانس نال لڑائیا۔ چڑاؤندے رہے اپنی منزل اپنی حدے، محبوب مُحبت وچ نہ کھئے سمائیا۔ کیسے یاد نہ آئی کپڑی پُشت کپڑی جدے، یکے بعد دیگرے سارے کر کے گئے شنوائیا۔ صدی چوڈھویں ثابت صدق کیسے نہ لبھے، صوفی فقیر رہے کُرائیا۔ لیکھے سادھاں سنتاں دسن نہ بگے، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرنتھاں پنٹھاں بہار بدھے، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ پارہم پت پرمیشور نرگن دھار کیسے نہ لبھے، اندر بہہ بہہ سارے رہے دھیائیا۔ شبد سندیسہ نر نریشا مُول کیسے نہ گھلے، گھائل ہوئی خلق خدائیا۔ نرگن نور ظہور وچ کدے نہ رلے، رولا پوے تھاوں تھائیا۔ بن جن بھگتاں صدی چوڈھویں کوئی نہ پھلے، پت ڈالی پھل رُکھ

لہرائیا۔ جنہاں نوں آپ پھڑائے پلے، پلّو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ سچ دوارا اوہناں نے ملے، جتھے وسے دُھر درگاہیا۔ جھگڑا مُک جائے جلے تھلے، اسگاہاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ سچکھنڈ دوارے جوت اگمی بلے، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ سوہنا سہنجنا اک محلے، محبوب اکو نظری آئیا۔ جس دے نہ کوئی اُپر نہ کوئی تھلے، مدھ سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کھول کے تاکی، پردہ دھرم اُٹھائیا۔ تہاڈا دِسے کوئی نہ ساتھی، سجن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اوج نیچ نظر نہ آئے کھئے پاکی، پتت ہوئی جگت لوکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تہاڈا بنیا نہ کھئے جماعتی، جملہ اکھر نہ کھئے سمجھائیا۔ جو سندیسہ دے کے آئے کاغذاتی، قلم شاہی نال لکھائیا۔ اوہ سمجھے نہ علم صفاتی، صفا سب دی رہیا اُٹھائیا۔ پرہ دا کھیل ویکھو اتفاقی، اتفاقی اپنی کار کھائیا۔ جو تہانوں بھیجا رہیا بہ بدھ بھاتی، بھاونا اپنے نال ملائیا۔ اپنا دین مذہب ویکھو پراتی، پرہ پُرکھ رہیا درڑائیا۔ اندر ویکھو پون سواسی، ہر پردا پھول پھلائییا۔ جنہاں دے پچھے چڑھ کے آئے پھاسی، تتاں نالوں ت کر جڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوبلا رہیا اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سُنو اگمی فرمان، جودھے سُرپر بنو جوان، مرد مردان دئے وڈیائیا۔ اپنے گرمکھ سنت سہیلے صوفی لُو پچھان، چوراسی وچوں پھول پھلائییا۔ جنہاں نوں اکھراں دا دتا گیان، نراکھر لُو ملائیا۔ چڑھاؤ اوس بیان، جس نوں دو جہان نہ کھئے اٹکائیا۔ جھگڑا مکے پون مسان، تت وجود کرو صفائیا۔ ملاؤ دُھر دے کابن، جو سکھیاں سنگ نبھائیا۔ وکھاؤ اوس رام، جو رام راما رہیا پرگٹائیا۔ جو پیغمبراں کرے پچھان، کلمہ کائنات جنائیا۔ جس نے دسیا ستنام، نانک نرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ جو فتح ڈنک وجائے آن، گوہند حُکم سُنائیا۔ سو سورا صاحب سلطان، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ سب نوں کر کے سوادھان، ستیاں رہیا اُٹھائیا۔ کلجگ شرع ہوئی شیطان، دھرم دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جو نام کلمہ دے کے آئے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری وچ سمجھائیا۔ اوہ ملیا نہ کیسے مقام، مقامے حق نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ کوڑ چڑھیا طوفان، گھر گھر اندر رہیا رڑھائیا۔ کیوں تہانوں مَن والے ہوئے بے ایمان، بیوہ دِسے لوکائیا۔ جنہاں نے مسلے پڑھے کران، کایا کجے درس کھئے نہ پائیا۔ جنہاں واپے شاستر سمرت وید پُران، پورب جنم دا لیکھا نہ کھئے مُکائیا۔ جیہڑے رسنا گاؤندے ستنام، کیوں نہیں اندروں ہندی صفائیا۔ جیہڑے فتح جیکارا کہن نال زبان، کیوں پٹھاں رہے وڈھائیا۔ گر اوتار

پیغمبرو صدی چوڈھویں تہاڈی دھرم دی لٹی گئی دکان، دعویدار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ چوتھے سال کر لے سوجھی، سمجھ دیاں سمجھائیا۔ ثابت رسیا کوئی نہ جوگی، جُگیشہر رپے کُرائیا۔ سنت رسیا نہ کھئے سنجوگی، میلا میل نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنی ہوئی کام دی بھوگی، بھگون رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کیسے کم نہ آئی جنجُو نال بودی، تلک ترسُو نال وڈیائیا۔ کیسے لیکھے نہ لگی مُنی ہوئی ٹھوڈی، لبان دا کٹیا کٹاکش تیر نہ کھئے چلائیا۔ بھل گئی سیکھیا ویدی سوڈھی، سُو رپر رنگھیت اپنا آپ نہ کھئے مٹائیا۔ جے کوئی بھگت سُہیلا بچیا اوہ وی پرہ دے پریم پیار دی وچ ڈوڈی، جس دا پردہ نہ کھئے کھلائیا۔ کیوں سرشٹی ہوئی ہوئے دی روگی، گر اوتار پیغمبرو دیو جنائیا۔ جاں کہو اسیں نہیں اندر دے دھوبی، سکھئے نہ کر صفائیا۔ پھر کھیل کرے پرہ ٹھاکر دُھردرگاہی مَوجی، مَوجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں آد جُگاد دین مذہب دا حرص نہیں اوہ کلمیاں دا نہیں لوہی، جماعتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جتھے رمز کیسے نہیں پہنچی، سارے گئے سنائیا۔ اوس پرہو دی کُل گر اوتار پیغمبرو کدے نہ اوتی، جن بھگت سُہیلے جُگ جُگ لے پرگٹائیا۔ جس وڈیائی دتی رُوداس چارے مَوجی، مہربان مہر نظر تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا آپ جنائیا۔ سمت چار کہے گر اوتار پیغمبرو لوک مات مارو اپنا دبا، بھے دیو وکھائیا۔ زور لاؤ چوٹی پتاں، پاربرسم دیو درڑائیا۔ جیہڑا صاحب کیسے نہیں لبھا، اوہ نیتراں دیو وکھائیا۔ جس دے حُکمے اندر برسمنڈ کھنڈ بھجا، پُری لوہ سیس نوائیا۔ جس دی ہر گھٹ اندر جگ، گھر گھر اندر ڈیرہ لائیا۔ جو وسے اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو نام پیاوے مدھا، خُماری اک چڑھائیا۔ جو شبدی دیوے سدا، دھر فرمانا اک سنائیا۔ جو جُگ چوکڑی پھر پھر بھجا، نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ اوس دے حُکم دی لبھ لؤ وجہ، وضاحت نال درڑائیا۔ کیوں بودی ٹوپی سیس رکھائی پگا، پگڑی دیوے نہ کھئے صفائیا۔ کلجگ اتم سب دے نال کر کے دغا، داغ سب نوں دتا لگائیا۔ کیسے نے سُو رکھا دھا کیسے نے گاں وچھا ڈھگا، پچیا رسن کھئے نہ پائیا۔ کیسے نے الف پڑھی کیسے نے اوڑا آیرا ببا، باہوں پھڑ کے پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کی اپنی کل درڑائیا۔ چوتھا سمت کہے گر اوتار پیغمبرو کیوں تُسیں سْتے، سچکھنڈ لؤ انگرٹائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں دُکھے، درداں وچ دُہائیا۔ غریب نانا نے مردے بھکھے، بھکھیاں نہ کھئے رجائیا۔ بھگت جتھے کیسے نہ ککھے، جنیندی

کم کسے نہ آئیا۔ لہنا مکے نہ اُلٹے رُکھے، دس دس ماس نہ اکن بُجھائیا۔ صدی چوڈھویں کیوں سارے بیٹھے چُپے، چُپ چُپیتے لو انگریزائیا۔ جگت مات سہاؤ رُتے، رُتڑی پرہ دے نام مہکائیا۔ بھاگ لگاؤ کایا تے، پنج تہ ہونے رُسنائیا۔ کیوں گُرمکھاں نال ہونے غصے، گلہ اندروں دیو گوائیا۔ کیوں اپنے پریم دے ہتھیار سٹے، شستردھاری ہو کے اپنا بل ودھائیا۔ کیوں مُحبت وچ تے، تئیاں لو جُزائیا۔ کیوں نہیں گانے بندے پیار دے گئے، ساچا سگن منائیا۔ صدی چوڈھویں سہاؤ رُتے، رُت دُھر دی دیو وکھائیا۔ سارے گاؤ مجھے، مُشکل دین دُنی پار کرائیا۔ چوٹھا سمت تہانوں پُچھے، پیشینگوئی دیو وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تُوں آیا چار سمت، سمیں ملی وڈیائیا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، ہر حوصلہ دتا ڈھابیا۔ جائے کپڑی سمت، چارے گنٹ دُہائیا۔ جیہڑے ودوان اوبو بن گئے نندک، پنڈتاں مُلا مُل لیا چُکائیا۔ جھگڑا ویکھیا جیرج انڈج، اُنہج سیج نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا دئے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے اگمی بات، باطن بھیو کھلائییا۔ سچکھنڈ وچ ساڈی سب دی اک جماعت، اکو اک پڑھائیا۔ کھیل کیتا کی لوک مات، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ پرہ دی وکھری وکھری دس کے یاد، نام نام دتا بدلائیا۔ بھیو کھلاؤندے رہے بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ پر سمجھیا نہیں کسے اوس دا راز، جو رازق رحیم اکھوائیا۔ کردا ربیا اپنا ناز، زرویر پُرکھ دُھردرگاہیا۔ ساڈی کھلن نہ دتی جاگ، چار گنٹ اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں اسیں ویکھنا اوس دا بھاگ، جو بھاگ حصہ سب دی جھولی پائیا۔ ساڈا گل ہویا چراغ، چشم دید نہ کھئے رُسنائیا۔ انت اوس دے ہتھ پھڑاؤنی واگ، جو وارث دین دُنی دا نظری آئیا۔ جس گوبند دا شرع توں پرے اُڈیا باز، بازاں والا ناؤں پرگنائیا۔ اوس دا دھرم دا ویکھنا راج، رعیت دو جہان لے پرگنائیا۔ بھوکھتاں وچ مار کے آئے آواز، سندسیاں وچ سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تُوں سب دا کرنا کاج، کرتے پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا ہو گیا سماں، سماپت دتا کرائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ہونا نواں، نو نو چار دئے گواہیا۔ سرشٹی درشٹی دُکھی ہونی پن دما، دامنگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کوڑا لالچ مٹاؤنی طمع، تابعیداری اک بنائیا۔ جس ویلے پنجواں سال ہونا رواں، رام کرشن سپس نوائیا۔ چرن چُجے جگت مائی حوا، آدم آدم دا کھیل

وکھائیا۔ دین مذہب دا جس نے توڑنا بتا، باون بل دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں لیکھا مٹاؤنا جہاں، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب نے حکم اوس دا مٹا، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا پرکاش نوری دھار گوبند چٹا، چن چاندنی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دُھر دا آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی بدل دینی عادت، ہر کرتے ہتھ وڈیائیا۔ سریشٹ سبائی دس اک عبادت، عمل اکو اک جنائیا۔ من دی رہے نہ کوئی عداوت، عدل انصاف نہ کھئے درڑائیا۔ کوڑی کریا کر ممانت، ست سچ دئے پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دی دے کے نام ضمانت، دو جہاناں ہونے سہائیا۔ جیہڑے سنت سہیلے چار جگ دی سانہ کے رکھے امانت، سو کلجگ انت دئے پرگٹائیا۔ دُھر دی دے کے نام نیامت، تُخفہ اکم اتھاہ درڑائیا۔ اگنی تت بُجھا کے کرے سانت سانتک، رجو طمو ستو نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے ناستک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سمت چوتھا کہے گر اوتار پیغمبرو اک وار لاوو زور، جورو زر ویکھ وکھائیا۔ تُسیں ہور پرہ نہیں کوئی ہور، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں تہاڈا ایشٹ منن والے بنے چور، تھگی تہاڈے نال کھائیا۔ تُسیں سچکھنڈ بیٹھے اوہناں دی اندروں کھچو ڈور، سُرتی اپنے نال ملایا۔ تُساں کیہڑا چڑھ کے جانا اُپر گھوڑ، لوآں پُریاں پینڈا پندھ مکائیا۔ چار کُنٹ نہ کرنی پئے دوڑ، قدم قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ سب دے من دے فرنے دا اندروں مٹا دیو شور، شوہر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سارے تگ کے ویکھو نال غور، گہر گمبہر رہیا سمجھائیا۔ صدی چودھویں سادھاں سنتاں بدل گئے تور، طبع طبیعت طیب نہ کھئے بدلائیا۔ رسنا چن کردے کوڑ، کوڑی کریا نال وڈیائیا۔ سچکھنڈ لگا نہ کیسے دا پوڑ، پوڑی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ گرتھ پڑھ کے مارن پھوڑ، ناتا جگت نال رکھائیا۔ بنا شبد گرو توں کیسے دے سیس نہ جھلے چوڑ، پون چوڑ نہ کھئے کرائیا۔ کیسے دے کول اتتر نور نہیں بھور، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ باہروں جگت گرو بنے بطور، باطن پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ منتر پھرے نہ کیسے پھور، فرنا من نہ کھئے گوائیا۔ کایا وڑ کے ڈونگی گور، آپ اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ چوتھا سمت کہے گر اوتار پیغمبرو تُسیں پھیر پھنو تن خاکی، لوک مات ویس وٹائیا۔ کیوں تہاڈے ہونے تہاتھوں عاقی، عقل بُدھی دیو سمجھائیا۔ تہاڈی رمز کیسے نہ جاتی، جاگرت جوت نہ کھئے جگائیا۔ جے تُسیں پُرانے ہو گئے باگی، پھر شبد ڈنگورے ہتھوں دیو سُٹائیا۔ پرہ نوں اک وار کہہ دیو تیری سریشٹی ساتھوں نہیں

جاندی سامبھی، جاہ سمبل وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیری درشتی دین دُنی بھلایا بہرم سونے چاندی، رُوپا رُوپ نال وڈیائیا۔ نام دھرم دی
 دے کوئی نہ باندی، بدن سارے گئے بھلاییا۔ چاروں کُنٹ کوڑ دی آندھی، جڑ سب دی رہے اُکھڑاییا۔ بے شک باہروں دُنی
 ساری نہاندی، اندر کرے نہ کھئے صفاییا۔ تیرا نام راگاں ناداں وچ گاندی، اُحد ناد نہ کھئے شنواییا۔ پون ملے نہ کیسے ٹھانڈی، اگنی اگ
 نہ کھئے بُجھاییا۔ مُسافر بنے پاندھی، منزل حق نہ کھئے پُچاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا دے جناییا۔ گر
 اوتار پیغمبر بھر کے لما ہوکا، یائے کر سُناییا۔ کلجگ اتم دُبن والی نوکا، نئیا پار نہ کھئے کرائیا۔ جس گوبند چھڈیا پٹنا پوٹنا، پاٹل ہو کے
 ویس وٹایا۔ اک ڈھئیے دا لا کے ڈھونکا، کلجگ اتم لے انگراییا۔ دین دُنی نوں ویکھے نال شوکا، چاروں کُنٹ پھول پھلاییا۔ اپنا اپنے
 ہتھ رکھے موقع، مُکمل اپنی کار کھاییا۔ بے خبری وچ کدے نہ کرے دھوکھا، سُنیاں لے اُٹھاییا۔ پردہ لاه کے کایا کوٹھا، کپڑ گڑھ کرے
 صفاییا۔ جن بھگت اُٹھا کے پُرکھ اکال دا پوتا، گوبند پتا دے وڈیائیا۔ سِدھا میل ملا کے نال نرمل جوتا، جوتی جوت وچ رکھاییا۔
 چوراسی وچ مارن نہ دیوے غوطہ، ڈونگھے وہن نہ کھئے وباییا۔ کلجگ جیو رہن نہ دیوے کھوٹا، کھوٹے کھرے پھول پھلاییا۔ ساچے
 نام دا سچ دوارے نہیں کوئی توٹا، اتوٹ اٹھ دے ورتایا۔ ساچا مارگ دس کے سوکھا، منزل اکو اک چڑھاییا۔ جتھے پڑھنا پئے نہ پوتھا،
 بغل قرآن نہ کھئے اُٹھاییا۔ رکھنا پئے کوئی نہ روزہ، رازق رزق رحیم دے سرناایا۔ جو گرمکھ ہو گیا پرہ دے جوگا، جُگت اپنی دے
 سمجھاییا۔ اندروں کڈھکے ہوئے روگا، ہنگ برہم دے وکھاییا۔ پردہ لاه کے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں کرے رُشنااییا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گھر اک سُہاییا۔ اوتار کہن اسیں مات لوک تیئی، ترے پنج وچ سہاییا۔ اگلی کھیل ویکھنی
 تی، نر نرنکار دے وڈیائیا۔ کچھ پجن سُنایا رام چند کیکئی، ایدھیا رسنا گایا۔ تون نہیں ماں متریئی، مت تیری موہے بھاییا۔ جس
 ویلے پُرکھ اکال آیا بن کے بڑھیئی، رُوپ انُوپ آپ وٹایا۔ اُس دی سب اوتار پیغمبراں گرواں پاؤنی صحیح، شہادت اک بھگتایا۔
 جس دا لیکھا لیکھیا نہیں جاندا اُتے بہی، واحد مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا آپ اُٹھاییا۔
 پیغمبر کہندے اسیں اوس دا اگما نُور، نُور نُور وچوں پرگٹایا۔ جس نے دتا سچ ظہور، ظاہر ظہور کر رُشناایا۔ اوہدا کلمہ کرن آئے
 مشہور، مشورہ اک پکٹایا۔ جس دا صفتاں والا دستور، دست دست نال ملائییا۔ اوہدا سجدہ کر منظور، سیس رہے نوٹایا۔

جِس دا جھگڑا نال کوڑ، کوڑی کِریا کرے صفائیا۔ سگھڑ بنائے مُورکھ مُوڑھ، مُفلساں دئے ترائیا۔ قدماں دی دے کے دھوڑ، قدیم دے وچھڑے جوڑ جُڑائیا۔ ماٹی وجود چاڑھ کے رنگ گوڑھ، رنگت اپنی اک چمکائیا۔ مہر نگاہ نال بخش دیوے حضور، کلمہ روزے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ صُوفیاں رہن نہ دیوے مغرُور، فقیراں فقرہ اک جنائیا۔ سب دا توڑ کے مان غرُور، عُربت اندروں دئے کڈھائیا۔ اوبدا حُکم فرمانا سب نوں کرنا پئے منظور، جس دے پچھ سُولی چڑھیا منصور، منسا اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ پیغمبر کہن اسیں اوس دے نزدیکی، جو نیرن نیرا نظری آئیا۔ جس دی شرع نہیں شریکی، شرکت دئے مٹائیا۔ جس دی مُحبت وچ توفیقی، تُعارف کرے خلق خُدائیا۔ جس دے چرن کول عزیزی، قدم بوسی رحمت خُدائیا۔ جو دیوے حق تمیزی، طمع تمنا دئے گوائیا۔ جس دی چوڈاں لوک باغیچی، چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔ اوس دا کلمہ گائے حقیقی، نغمہ دُھر دا رہیا درڑائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے اُمیدی، آمد اپنی اک جنائیا۔ حضرت کرن آئے تائیدی، تاکید دُھردرگاہیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجیدی، مجموعہ اکھراں والا بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل آپ بنائیا۔ پیغمبر کہن موسیٰ ویکھ اپنا مسلا، مُشکل حل کون کرائیا۔ عیسیٰ ویکھ اپنا اصلا، اصلیت دے درڑائیا۔ محمد چوڈھویں صدی دا کی مسلا، صاحب مُصاحب کی سمجھائیا۔ کپڑا کلمہ پروردگار نے دسنا، کلمیاں توں باہر کر پڑھائیا۔ کپڑا جینودیاں گاؤنا رسنا، رسنا دئے وکھائیا۔ جس دے قدماں اندر وسنا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ محمد کہہ میں اوس امام نوں سدنا، جو نبیاں دا نبی رسولان دا رسول معقول نظری آئیا۔ جس دا آگا آکے ودھنا، وحدت وچ لوکائیا۔ جس دی واحد ہونی بندنا، بندگی اک درڑائیا۔ چڑھ کے اپنی منزلا، محبوب ہو کے پردہ دئے اُٹھائیا۔ اُس دا چراغ دپیک اکو جگنا، جگہ جگہ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ دس گرو کہن اوہ سب دا اک خاوند، خصم نانک کہہ کے گائیا۔ جس دے حُکمے اندر پابند، پاربریم بے پرواہیا۔ جس دی مہا گاؤندے چھند، ڈھولے صفت صلاحیا۔ جس دا لیکھا اتم پُری اند، اند گوہند وچ پرگٹائیا۔ جلوہ نُور چاڑھ کے چند، ظہور دئے چمکائیا۔ تن وجود کر کے کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اک اُٹھائیا۔ آسو گھوڑے کسے تنگ، ویکھے سرب لوکائیا۔ گرمکھاں دے کے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ اتم ہو کے مات وچوں ننگ، ننگی پیریں

ماچھوواڑے ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکال توں منگے منگ، ستھر یارڑا اک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا
 جانے دُھردرگاہیا۔ دس گرو کہن نانک نرگن دھار، نرور وچ سہائیا۔ تن وجود آکار، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیا۔ جوت نور اجیار،
 شبد دھار شنوائیا۔ کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر آپ سمجھائیا۔ منزل چڑھ دُشوار، در ساچے وجے ودھائیا۔ حُکم دُھر دربار،
 سندیسہ اک الائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نہکلنک ناؤں پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرے خوار، خالص آپ جنائیا۔ جیون جُگت
 جانے جُگ چار، چوکڑی پردہ دے اٹھائیا۔ ویلا وقت لے سنہال، سمبل اپنا آسن لائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر کر تیار، بنک
 سہنجنا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ نانک گوہند کہے تُوں دُھر دا کھلاپاتی،
 پت پریشور نظری آئیا۔ جو آد جُگاد بھگتاں ساتھی، سکلا سنگ نبھائیا۔ جنہاں نوں چوڈاں رتناں وچوں سیس نوآوندا ایراپت
 ہاتھی، گج دتی مان وڈیائیا۔ جس دی چار جُگ گر اوتار پیغمبر گاؤندے ساکھی، ساکھیات نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ ست
 دھرم دی کھولے ہاٹی، ونج ونجارا اکو دے سمجھائیا۔ کلجگ اتم میٹ اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ رام نام دی دے کے
 گاتھی، منتر اکو دے سکھائیا۔ سچ سُنیہڑا جناوے پاتی، پتن اکو اک وکھائیا۔ جتھے گرمکھ آتما ہنس سروور نہاتی، دُرمت میل رہے نہ
 رائیا۔ منسا من رہے نہ نار کڈاتی، گلکھنی کوڑ دے گوائیا۔ سُرتی سدا رہے جاگی، آلس نندرا دے مٹائیا۔ پریم پیار دے ویراگی،
 ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ گرمکھ دین دنی دا بنا کے تیاگی، گھر اکو دے سمجھائیا۔ اتم ہارنی نہ پئے بازی، بازاں والا گود اٹھائیا۔
 جیہڑے اتم کلجگ ہو گئے باغی، باہر ملے سزائیا۔ جنہاں دے اندر نانک نرگن ربابی، تار ستار رہیا بلائیا۔ اوہ مل گئے نال پُرکھ
 ابناشی آدی، جو انت ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ سمت کہے میرا بہادروں آیا
 مہینہ، گر اوتار پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ پرہہ دا بھگت ویکھو نگینہ، جس دی قیمت کھئے نہ پائیا۔ جنہاں ہر کا نام چینا، چنتا اندروں
 گئے گوائیا۔ کوڑ وکار اوبناں توں چھینا، چھن بہنگر کرے جنائیا۔ لیکھا مُکا کے لوک تینا، ترے ہون دھنی دے سرنائیا۔ تڑپن دیوے
 نہ وانگ جل مینا، امرت جام پیائیا۔ جنہاں نوں پیدل چلایاں آیا پسینہ، پُشت پناہ اوبناں دی ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ نہ کھئے کینہ، کامل
 مُرشد دے گواہیا۔ جس نوں محمد کہا آمینا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ دیون آیا سچ تعلیم، گرمکھ طلبیاں کرے پڑھائیا۔ جس

دا کیسے نہیں سمجھیا ضمیر، ذرا ذرا نہ ونڈ ونڈائیا۔ اُس دا لیکھا حق تخمینہ، طمع کوڑ نہ کھئے گوائیا۔ جو کھیل کھیلدا اسماناں توں اُتے
 تھلے زمینا، ضامن دُھردرگابیا۔ گُرمکھاں ٹھنڈا کرے سینہ، کلجگ اگنی اگ بُجھائیا۔ جو مالک وڈ پربینا، پربتیاں دا کھپڑا رہیا
 چُھڈائیا۔ جن بھگنو پربہ دے چرن دوارے جینا، دوجا جیون کم کیسے نہ آئیا۔ آبِ حیات امرت پینا، رسنا رس دینا گوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سنائیا۔ چوٹھا سال کہے میرا بہادوں آیا بہلا بہدر، بہاؤنا سب دی ویکھ وکھائیا۔
 گر اوتار پیغمبرو تھادیاں اُمتاں وچ پینا غدر، گداگر بنے لوکائیا۔ کیسے دی پوری ہونی نہیں کوئی سدھر، صدے وچ دے لوکائیا۔
 کلمیاں دی پوے کوئی نہ قدر، کائنات دے دُہائیا۔ بنا پروردگار توں کرے کوئی نہ عدل، انصاف رہن کھئے نہ پائیا۔ تھادے وس وچ تھادا
 مذہب رہیا کوئی نہ تیر، پتر دھی مان نہ کھئے رکھائیا۔ ہُن سارے کر لؤ صبر، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دا شبدی جودھا
 شیر بر، بھبک اپنی لے لگائیا۔ گر اوتار پیغمبرو محرم ہونے نہ کیسے وچ قبر، مقبرا دے نہ کھئے دُہائیا۔ تھادا لیکھا لیکھا کوئی کر نہ سکے
 رڑ، بھوکھتاں وچ بھیکہ بدلائیا۔ کلجگ جیو باہروں ہو گئے بغلے پڑ، اندروں نور نہ کھئے چمکائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ بن گئے چھپڑ، دُرمت
 میل نہ کھئے دھوائیا۔ صدی چوڈھویں سنت فقیر درگاہ ساچی کوئی نہ سکے اڑ، ادھواٹے سارے بیٹھے مارن دھائیا۔ مایا ممتا والے پھکڑ،
 فکرے ڈھولے تھادے رہے گائیا۔ دُنیا وچ مار کے چکر، چکرورتی رہے اکھوائیا۔ گھبو کھنڈ کھا کے کرن شکر، شکرہ جگت دا
 رہے کرائیا۔ نالے سادھ تے سچ دے نال لاون ٹکر، ٹکرے منگ کے جھٹ لنگھائیا۔ کوئی نہیں دسدا جیہڑا پہنچیا ہووے پتن،
 کنارے بیٹھا سوہیا پائیا۔ رام اللہ واپگرُو گاڈ کہہ کے اپنا کردے یتن، یتھارتھ ملے نہ دُھردرگابیا۔ اوہ سنت نہیں اوہ بھگت نہیں اوہ
 اوتار نہیں اوہ گرو نہیں اوہ پیغمبر نہیں جیہڑے مِتتاں کر کے پربہ دا نام چن، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جنہاں دی پیج آپ آوے پربہ
 رکھن، اوہ اٹھ اٹھ ویکھن چائیں چائیا۔ اکو چرن دوارے نسن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پربہ دا درشن کر کے ہسن، بہتیاں دی لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لے ملائیا۔ چوٹھا سال کہے گر اوتار پیغمبرو بہادوں مہینہ پربہ دا
 بھجنگی، ہر بھجنگم ویکھ وکھائیا۔ سوریہر بہادر نوجوان جودھا جنگی، جنگجو اکو اک وڈیائیا۔ تسیں ویکھو سارے سریشٹی اندر
 تنگی، تنگدست دے لوکائیا۔ دیناں مذہباں دی تُساں نے پائی کندھی، حداں ونڈ ونڈائیا۔ پربہ دے صفتی نام دی دس کے ڈنڈی،

رام کرشن اللہ واپگرؤ ستنام دی کیتی لڑائیا۔ وریہنڈ وچ پا کے بہنڈی، پریہ نؤں بہنڈیا تهاؤں تھائیا۔ کلمے گا کے اپنے دندی، دانشمند دتے بھلائیآ۔ ہُن ویکھو مات لوک تھادی کپھڑی سبآ چنگی، مجلس کون وڈیآئیآ۔ گر اوتار پیغبر جان تگن سب دی پٹھ ننگی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیآ۔ اندروں کہن آتم اندھی، کنت کنتوبل نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ باہروں کہن ودواناں دی لگی منڈی، پُستکان دی کرن پڑھائیآ۔ ودیا دے بن پاکھنڈی، پاربرسم نہ کھئے ملائیآ۔ کلجگ کھیل کیتی بہ رنگی، رنگت اپنی دتی وکھائیآ۔ رسنا کر کے گندی، کوڑی کریا وچ ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیآ۔ چوتھا سال کہے ویکھو بہادروں آیا بھجآ، بھاجڑ دسے جگت لوکائیآ۔ گر اوتار پیغمبرو اپنا ہتھ آگے کرو سجآ، ہر ساجن ویکھ وکھائیآ۔ سب دی تلی دے وچ داغ لگا، محمد دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں گروآں نال چیلیاں کرنا دغا، مُرید مُرشدان سیس نہ کھئے نوائیا۔ جگت وکار ہینگنا وانگ گدھا، گداگر کرے شنوائیا۔ مایا رس دا کوڑا سب نے لینا مزہ، امرت رس نہ کھئے چکھائیآ۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ گروڈار پوتر رہے کوئی نہ جگہ، نیتربین دسے جگت لوکائیآ۔ ہنس بُدی ہووے کگا، کاگ وانگ کُرائیا۔ اوس ویلے سب نے کہنا یائے اللہ دروبی ربا، ابا نظر کھئے نہ آئیآ۔ کیسے نے کہنا پُرکھ اکال سورا سربگا، بغلگیر نورا اہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو اپنا دئے کھلائیآ۔ بہادروں کہے میں مہینہ بے شک جگ، جگ چوڈھویں سال بسالا مینوں گائیآ۔ میرے وچ کیتا کیسے نہ حج، حاجی رت نہ کھئے سہائیآ۔ جگت جگیا سواد لو بھج، بھجیاں پار نہ کھئے لنگھائیآ۔ سب دا مالک اک سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیآئیآ۔ جس دے کول دھر دا حق، حقیقت اک سمجھائیآ۔ کر کے ککھوں لکھ، ککھوں دئے وڈیآئیآ۔ جوں بہاوے توں لے رکھ، مہر نظر اٹھائیآ۔ صدی چوڈھویں سب نے ہونا بھٹھ، پچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جھگڑا مٹنا اٹھسٹھ، تیرتھ تھ رہے کُرائیا۔ مان رہے نہ مندر مٹھ، شودآلے مسیتاں حال دُہائیآ۔ چار ورن ہنکاری بُرج جانا ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیآ۔ انت پریہ دا ہونا اکٹھ، جگ جنم دے وچھڑیاں لے ملائیآ۔ اکو نام ڈھولا گیت سب نے لینا رٹ، پچھلا رٹا دینا مُکائیآ۔ سوامی نظری آؤنا کلاپت، پت پرمیشور نورا خدائیآ۔ جن بھگنو بہادروں کہے میں دسن آیا سچ، سنیہڑا اک سنائیآ۔ کیسے کم نہیں آؤنا کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ نہ کھئے وڈیآئیآ۔ اوس پریہو دی چرنی جاؤ ڈھٹھ، جو ڈھٹھیاں لے اٹھائیآ۔ جس دا وڈا چھوٹا نہیں قد، قدیم توں قدرت دا مالک آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ بہادوں کہے مینوں ویکھ کے آؤندی ہاسی، خوشیاں وچ جنائیا۔ ساچے منڈل پوے کوئی نہ راسی، گوپی کاہن ناچ نہ کھئے نچائیا۔ نور چمکے نہ پرتھی آکاشی، گگن منڈل نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی دے نہ کھئے داسی، ہنکار وچ دُبائیا۔ کیونموسیٰ چڑھیا اُپر گھاٹی، مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ کیوں عیسیٰ لٹکیا پھاسی، صلیب گل چُھپائیا۔ کیوں محمد کئی واٹی، جنگلاں وچ دُبائیا۔ کیوں نانک نرگن سرگن بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ کیوں گوبند چار ورن بنایا جماعتی، اکو رنگ رنگائیا۔ کیوں تیئی اوتاراں متی پرہ دی آکھی، حُکمے وچ سیس نوٹائیا۔ کیوں کلجگ اتم رکھی آسی، آشا اِک پرگٹائیا۔ صدی چوڈھویں پرگٹ ہووے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا ویس وٹائیا۔ جو دین دُنی دی ویکھے گستاخی، کایا مندر اندر پھول پُھلایا۔ جن بھگتاں سنتاں کرے راکھی، رکھک ہو کے دئے وڈیائیا۔ جاگرت جوت دس کے دُھر دی جاتی، اتم پرما تم لئے ملائیا۔ کر پرکاش اندھیرے دیا باقی، نورو نور ڈگمگائیا۔ گرمکھاں بدل کے جگت حیاتی، جنم ستگر گھر وکھائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کاغذاتی، مہر نظر نال پار کرائیا۔ بقایا رہے کوئی نہ باقی، لیکھا سب دا صاف کرائیا۔ سچ پریم دی دے کے پاتی، پتن اگلا پار کرائیا۔ جتھے وسے شاہ پاتشاہ ہر گھٹ نواسی، نواس استھان اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوارا اِک کھلایا۔ بہادروں کہے میں دساں حُکم کھلا، خالق خلق رہیا درڑائیا۔ جن بھگتو پرہ دوارے لگے کوئی نہ مُلا، قیمت کرتا نہ کھئے پائیا۔ جن بھگت کدے نہ رُلا، رُلدیاں لئے اُٹھائیا۔ بہاویں تُسیں جاپ کریو کدے نہ نال بُلان، ہردے اندر لینا وسائیا۔ صاحب ستگر کدے نہ بُھلا، جُگ جُگ بھلیاں لئے سمجھائیا۔ جیہڑا ستگر دے کنڈھے تول ٹلا، اتمول اٹل بنائیا۔ اوبدا چراغ نہیں ہونا گُلا، دیپک جوت سدا رُشنائیا۔ ساچے گلشن وچ جن بھگت سہیلا گنچے تون باہر گُلا، پھول ڈالی آپ مہکائیا۔ جس دا پُھل کدے نہ ہُلا، اوہ اپنا کلمہ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بہادروں کہے جن بھگتو اِک دی کر لو پوجا، سیس جگدیش جھکائیا۔ بنا پُرکھ اکال تون اور نہیں کوئی دوجا، دُتیا بھاؤ دینا گوائیا۔ جو بند ہویا تہاڈے کایا اندر کُجا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ جس نے اشارہ دتا مہاتما بڈھا، بڑ بوہڑ دئے دُبائیا۔ بیہو کھلایا گُجھا، رمز اِک جنائیا۔ کلجگ اتم میرا نور رہنا نہیں لُکا، لوک پرلوک ہووے رُشنائیا۔ سدا پرہو پریم دا بھکھا، بدر دئے گواہیا۔ روداس دا کھا کے ٹکر رُکھا، سکہ ساگر وچ سمائیا۔ نامے دا

میٹ کے دُکھا، دیہرا دتا بھوایا۔ دھتے دا گوا کے عُصہ، بجر وچوں سدھر پور کرائیا۔ لہنا مُکا کے کچھ مچھا، کشمکش ویکھے جگت لوکائیا۔ جن بھگتو تُساں پچن مٹنا سچا، چلنا اک رضائیا۔ گرمکھو رہو کوئی نہ کچھا، کچا تند کم کیسے نہ آئیا۔ رسنا نال کہو نہ اچھا، اندروں آتم لینا منائیا۔ جو پرہو دا بن گیا بچہ، پچپن اپنی جھولی پائیا۔ دیوے گھر حقیقی حقا، حقیقت اک درسائیا۔ تہاڈے اندر مدینہ مکہ، کعبے توں پرے نور خدائیا۔ تہاڈے مندر ویکھو سجا، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ کایا دوارا ویکھو جگہ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساچے نام دا دے کے سدا، بھگتاں لیا اُٹھائیا۔ ساچے پریم دا لے لؤ مزہ، تہانوں مذاق کرے لوکائیا۔ جنہاں دے سرتے کوکدی قضا، کلجگ قصائی چھری رہیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ بہادوں کہے جن بھگتو بن جاؤ جو بن وتے، گھر گھر وجے ودھائیا۔ مٹو اک سری بھگوتے، جو سب دا پتا مائیا۔ چار ورن روپ دھرو ہر سنگتے، دویت رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آپے تہاڈے چولے رنگ دئے، رنگن اک چڑھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر منگدے، اوہ دیونہار گوسائیا۔ تُسیں ساتھی اوبدے انگ دے، انگیکار آپ ہو جائیا۔ دن تھوڑے ہور منگ دے، منگنی سب دی دئے گوائیا۔ ویکھو وشن برہما شو ہتھ ہتھدے، سپس سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میلا سانجھائے ملائیا۔ بہادروں کہے جن بھگتو سُنیو میری ارداس، بینتی اک جنائیا۔ صاحب ستگر تہاڈے پاس، اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا نور جوت پرکاش، برہم کرے رُشنائیا۔ منڈل پا کے راس، سُرتی شبدی ناچ نچائیا۔ گھر وکھائے پرتھی آکاش، گگن گگنتر دئے جنائیا۔ لیکھے لائے پون سواس، ساہ ساہ وچ وڈیائیا۔ تہاڈی پوری کر کے جاوے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکا کے جگت ذات، جاگرت جوت وچ سمائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا بدھاتا لئے بندھائیا۔ منزل چاڑھ کے اوکھے گھاٹ، گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے واٹ، وٹنا ملے چائیں چائیا۔ آتم سیجا بہہ کے کھاٹ، کھٹکا اندروں دئے کڈھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ انت آخری جاواں آگھ، سندیسہ سچ سمجھائیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئی گستاخ، عُصہ اندروں باہر کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا پورا کرنا بھوکھت واک، واقع ویکھے چائیں چائیا۔ ساچے سنتاں دا بن کے چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ گرمکھاں چرن دھوڑی دے کے خاک، مستک ٹکے دینے رمائیا۔ پریم پریتی دا بخش اتفاق، نفاق اندروں دینا کڈھائیا۔ تُسیں اوس

پرہو دے ساک، جتھوں ہووے نہ کدے جدائیا۔ بنا سجدیاں توں سب نوں کرے پاک، پتت پُتیت دئے کرائیا۔ بہادروں کہے میری
 شہنشاہی سمت دی پہلی رات، سگناں نال منائیا۔ جن بھگتاں پئے نہ جم کی پھاس، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال پار کرائیا۔ بہادروں کہے میرا بھگوان، بھگوان اک اکھوائیا۔ جس دا آد جگاد دھرم نشان، دو جہاناں
 آپ جھلائییا۔ سب نوں دیونہارا دان، نام ائملا جھولی پائییا۔ سچکھنڈ دا حکمران، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ اوتار پیغمبر کر پروان،
 گرواں ویکھ وکھائییا۔ لیکھا جان جیو جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ حکم سندیسہ دے فرمان، شبدي شبد پڑھائییا۔ کلمے دس
 کلام، کائنات سکھلائییا۔ انت ہو پردھان، ڈنکا اک وجائییا۔ کوڑی کِریا میٹ شیطان، کلجگ شرع دئے بدلائییا۔ ستجگ ست بنا
 ودھان، وعدہ سب دا پور کرائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، دُھر فرمانا اک اُپجائییا۔ لکھ چوراسی گوپی بنکے کاہن، نام شبد دُھن
 سُنائییا۔ سینتا سرتی پرنا کے رام، رمٹیا رام ویکھ وکھائییا۔ امام ہو کے دیوے پیغام، پیغمبران کرے پڑھائییا۔ دھرم دس سچ اسلام،
 اسم اعظم اک وکھائییا۔ سجدیاں نال پرنام، نمستے وچ وڈیائییا۔ پرگٹا کے دُھر مکان، مقام اکو اک جنائییا۔ جتھے وسے نہ کھئے انسان،
 تتاں والا نظر کھئے نہ آئییا۔ اکو دپیک جوت جگے مہان، نورو نور نور رُشنائییا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو دیوے نہ کوئی بلیدان، تن
 سیس نہ کھئے کٹائییا۔ اوہ دھام لامقام، بے مقام آپ سہائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل سِری بھگوان،
 بھگوان اپنی کھیل رچائییا۔ بہادروں کہے جن بھگتو نرمل کر لو بُدھی، بُدھ بییک کرائیا۔ لیکھا رہنا نہیں ودی سُدی، کیشنا سُکلا پکھ
 نہ کھئے جنائییا۔ پُرکھ اکال دا آؤنا نو سؤ چرانویں چوکرئی جگ پچھوں جُگی، جگ جگ گرو اوتار پیغمبر سیو کئییا۔ ایہہ کھیل نہیں
 کوئی گجھی، رمز اشارے نال درڑائییا۔ جس نے دھار مٹاؤنی دوجی، دوا ایک وچ سہائییا۔ جن بھگتاں منزل رکھنی سوکھی، دکھیاں
 دکھ مٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 جن بھگتاں منزل چاڑھ دئے اچی، جتھے اُچ اکم اتھاہ اپنا ڈیرہ لائییا۔

★ ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

بھادروں کہے میٹاں بھرم، بھرمیاں بھرم گوائیا۔ جھگڑا میٹاں ماٹی چرم، چم درشتی دیاں بدلائیا۔ ست سچ دساں دھرم، دھرم آتما اک سمجھائیا۔ نہکرمی دا ویکھاں کرم، جو نہکرمن لئے ترائیا۔ بخشے ساچی سرن، سرنگت اک وکھائیا۔ جن بھگتاں آیا پھرن، پھرن بابوں لئے اٹھائیا۔ ساچا ڈھولا نام پڑھن، آتم پر ماتم راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملاٹیا۔ ساچا میلا کر ملاپ، ملنہار جگدیش کرائیندا۔ سب دا مالک بن کے آپ، اپنے گھر وسائیندا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتا جوت جگائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ سنتاپ، سنسا اندروں باہر کڈھائیندا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پتت پُنت ویکھ وکھائیندا۔ پورا کر کے اپنا واک، واقفکار ہو کے کھیل کھلاٹیندا۔ سرشت سبائی بنا کے داسی داس، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگتاں دے کے پورا وشواس، وشا اکو اک درسائیندا۔ جس دا نور جوت پرکاش، پرکاشوان اپنا کھیل کھلاٹیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اک سہائیندا۔ در ٹھانڈا ہونے سانتک ست، سچ ملے وڈیائیا۔ پورن وڈیا دے کے برہم مت، پاربرہم کرے پڑھائیا۔ ست سنتوکھ دے کے دھیرج جت، یتھارتھ اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، لوچن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، نام مہا دس اکتھ، بھیو ابھیدا اپنا دے کھلاٹیا۔

★ ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ پرپتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دے وڈیائی پرہو جن بھگت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ گرمکھ پرگٹ کر ساچے سنت، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم میلا کرنا ہر کنت، سچ سوامی انترجامی آپ سہائیا۔ گرھ توڑیں ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن دھر دا پنڈت، نراکھ زرویر دے سمجھائیا۔ چار ورن بنا دھرم دی سنگت، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے دوارے نیوں نیوں کراں

مِتّ، سپس جگدیش جھکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ہر گھٹ انتر بخش اپنی بمتّ، حوصلہ دے ودھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیری دسے سمّت، نو نو چار وجے ودھائیا۔ منوا من کرے نہ علتّ، کوڑی کریا دے گوائیا۔ مانس رہے کوئی نہ نندک، گڑھ ہنکاری دینا تڑائیا۔ جگت وکارا میٹ دے چنت، چنتا چکھا نہ کوئی تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دیدے ساچی سکھیا، دُھر دی کر پڑھائیا۔ دین دنی سمجھ مٹھیا، تھر رہن کوئی نہ پائیا۔ تن وجود جائے نہ بھٹیا، جس انتر وسے ہر رگھڑائیا۔ جھگڑا مٹا دے کایا بتیا، اوچو اوچ تیری سرنائیا۔ آتم پرما تم بن متیا، میت مُرارے ویکھ وکھائیا۔ گھر وکھا اگم انڈٹھیا، جس گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ لیکھا سب دا کر دے چٹیا، ڈرمت میل دھوائیا۔ جو سنت سہیلا تیرے چرن کول وکھا، قیمت کرتا دئے چُکائیا۔ رسنا رس رہے نہ پھکیا، امرت جام دینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا رنگ دینا رنگائیا۔ جن بھگتاں دیدے شب دگیان، ودیا اور نہ کھئے پڑھائیا۔ زرنتر انتر دے دھیان، آتم پرما تم میل ملائیا۔ امرت رس کرا اشنان، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شب دانا سنا دھنکان، انحد نادى ناد وجائیا۔ گھر وچ گھر وکھا مکان، پن تیل باقی دیپک جوت کر رُشنائیا۔ پُرکھ اکالے مہربان، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک والی دو جہان، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ تیری مہا کردے شاستر سمرت وید پُران، گر اوتار پیغمبر تیرا ڈھولا گائیا۔ ست دھرم دا تیرا اک ودھان، جس دی ترمیم کرے نہ کھئے وچ لوکائیا۔ جھگڑا ویکھ زمیں اسمان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ جیو جنت سرب گرلان، نیتر روون مارن دھائینا۔ ساچا دسے نہ کوئی امام، عمل حق نہ کوئی کھائیا۔ من ممتا کیتے غلام، غریت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ تیرا کلمہ بھلیا کلام، کائنات نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں وگر گیا نظام، بھے بھو نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا نام ہویا بدنام، بدی وچ بدلہ رہے چُکائیا۔ کریا کر سری بھگوان، مہربان ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر آپ پہچان، کرم ککرم دا لیکھا پھول پھلائییا۔ ست دھرم دی دسے نہ کوئی دکان، مندر مسجد شودوالے مٹھ کعبے دین دُہائیا۔ ٹوں ہر گھٹ جانی جان، جاننہار تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں دے دے نام دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ چرن پریتی بخش دھیان، پد زربان اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں دے دے اپنا جوگ، جُگتی دُھر دی آپ درڑائیا۔ آتم پرما تم کر سنجوگ، سجنّ میلا لینا ملائییا۔

آتم سیجا کر بھوگ، بھسمڑ اپنا کھیل وکھائیا۔ سب دا پردا لینا سودھ، سُدی ودی نہ ونڈ ونڈائیا۔ ہؤمے ہنگتا کڈھنا روگ، ہنگ
 برہم دینا جنائیا۔ ساچے نام دا دے کے چوگ، چُغلی نندیا توں لینا پچائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کوڑ
 کُٹب دینا چُھڈائیا۔ ساچے شبد دی لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ بھکت بھگوان تیری گوت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔
 جھگڑا مُکا دے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق چار کُنٹ دُبائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے اک سلوک، سوہلا دُھر دا دینا
 پڑھائیا۔ چرناں بیٹھ زُلا دے بھگتاں دے مکٹی موکھ، مُفت اپنی دیا کھائیا۔ آون جاون جھگڑا رہے نہ سوچ، چنتا اندروں دینی
 مُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرا درشن کرن روز، روزہ نماز بانگ دا کھپڑا دینا چُھڈائیا۔ مُحبّت وچ کر اگئی چوج، چاروں کُنٹ ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں دیدے مَوج، مجلس اپنے نال بنائیا۔ جن بھگتاں دے دے نام اگما
 رس، رستہ اندروں دے وکھائیا۔ منوآ من کر کے وس، وصل دس یار خُدائیا۔ نِج نیتر کھول کے اکھ، نر نرائن دے چمکائیا۔ شبد
 اگئی مار کے سٹ، سوئی سُر تی لے اُٹھائیا۔ نام بھنڈارا وکھا کے ہٹ، وست امولک جھولی پائیا۔ جھگڑا مُکا کے تیرتھ تٹ، آتم
 سروور دینا نُہائیا۔ جن بھگتاں انتر میل کٹ، باہروں کرن حق صفائیا۔ تیرا نام پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں
 سب کچھ تیرے ہتھ، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نوجوان مرد مردان تھ، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل انوکھا
 لکھ چوڑاسی گھٹ، گھٹ بھیت پرده دے اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سرِشٹ سبائی گاوے جس، صفتاں وچ تیری صفت
 صلاحیا۔ ساچا مارگ سچ سوامی انترجامی ایک ایکنکار ایکنکارے ایک دس، دہ دشا لیکھا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب تُوں دے دھیرج یت، ست
 سنتوکھ ست ستواد آپ پرگٹائیا۔

★ ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر دیپ سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

سمت کہے پرہ سنت کول رہی نہ کنجی، قفل سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ جگت مایا دوار بن گئے محصول خانہ چنگی، چُغلی نندیا وچ وڈیائیآ۔ جوٹھ جھوٹھ چکھدے نال چُنجھی، چار کُنٹ بھجن واپو داہیا۔ سچ نام دی رہے کھئے نہ پونجی، پنجم پنج نہ کوئی شنوائیا۔ کول ناہ نہ ہوئی اوندھی، نجر جہرنا نہ کھئے جہرائیا۔ من کلپنا سب دی کوندی، کوک کوک سنائیا۔ سمجھ آئی نہ شبد ستگرُو دی، گردیو سوامی سیس نہ کوئی جھکائیا۔ دھار جان نہ سکے شروع دی، شرع وچ پئی لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا میلا لینا ملائیآ۔ سمت کہے ساچا رہیا کوئی نہ رس، رستہ بھلی جگت لوکائیآ۔ جگت و دیا وچ رہے وس، واسطہ اکھراں نال بنائیآ۔ صفتاں وچ رہے پھس، صلاح صفت نہ کوئی سمجھائیآ۔ نیر لوچن نہ کھلی اکھ، آخر منزل چڑھن کوئی نہ پائیآ۔ مائس جنم کوڈی ہویا ککھ، قیمت آگے نہ کوئی ٹکائیآ۔ محبوب ملے کیسے نہ حق، حقیقت لاشریک نہ کھئے پائیآ۔ میں پھر کے ویکھیا ٹھ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔ نیر روون اٹھسٹھ، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لائیآ۔ سب دا کھیڑا ہندا دے سے بھٹھ، بھٹھیلے اگنی دینی بُجھائیآ۔ کیریا کر محبوب مہربان جھٹ، جھٹکے حلالی والیاں دے مکائیآ۔ کلجگ رین اندھیری دھار چھت، چھتر دھاری ہو سہائیآ۔ دُنی دین دی سانجھی کر مت، من مت کوڑی باہر کڈھائیآ۔ تُوں صاحب سوامی کھلاپت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کولان آگے ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے نام دا اکو ہووے ہٹ، ہٹوانا دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔

★ ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ گندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

سمت کہے ساچے نام دی رہے نہ کوئی لیاقت، لائق نظر کھئے نہ آئیآ۔ دھرم دواریاں پھرے سیاست، سیاہ کالا اپنا رنگ رنگائیآ۔ تیرے نام دی گھسی سرب وراثت، وشیاں وچ دُنی ہلکائیآ۔ مایا کارن بیٹے عبادت، پردے نام نہ کھئے وسائیآ۔ ساچے حُجرے کرے نہ کوئی زیارت، نور ظہور نہ کھئے چمکائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لیندے آرھت، دھڑت

وٹا مایا ممتا نال ملائیا۔ صفتاں وچ ویکھ تیری عبارت، پڑھ پڑھ رسنا جہوا خوشی منائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سب نوں دیوے لعنت، لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں دے قیامت، قائم مقام نظر کھئے نہ آئیا۔ کریا کر مہربان مُحبت وچ کر سخاوت، سُخن گر اوتار پیغمبران پور کرائیا۔ ست دھرم بنا بناوٹ، بندھن دین مذہب دے تڑائیا۔ نام یدھانا اکو دے نیامت، نر نرائن تیری سرنائیا۔ بودی ٹگا جنجُو سُنّت ویکھ حجامت، حاضر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ شبدی دھار جگت ممانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیری سارے ویکھن آمد، خوشامد وچ اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

سمت کہے گرمکھ کدے نہ مردا، گرمکھ گر گر دیا کمائیا۔ ساچی منزل اگئی چڑھدا، پینڈا پچھلا مات چکائیا۔ سچ دوارے اکو وڑدا، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال درشن کردا، دین دیاں بھئے سہائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، وجدی رہے ودھائیا۔ جھگڑا مُکا کے جگت در دا، گھر ساچا اک سہائیا۔ جتھے دیپک نور نورانہ جگدا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ لیکھا مُکیا سڑنا اگنی آگ دا، تن وجود نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ کہے میرا پورا ہویا جرم، جنم ملی وڈیائیا۔ پچھلا مٹیا بھرم، بھرم دتا گوائیا۔ آیا ساچی سرن، صاحب دتی سرنائیا۔ لیکھے لگا مرن، پاربرہم میل ملائیا۔ جھوٹھا ناتا کایا ماٹی چرم، چمدرشٹی وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گرمکھ کہے وڈا جگرا میرے گر دا، گردیو ملی وڈیائیا۔ راہ تکیا دیوت سُر دا، مَن جن بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو ویکھیا تڑدا، بھجے واہو داہیا۔ نظارہ تکیا اندھ گھور دا، گھوری بیٹھے سیس نوائیا۔ جھگڑا مُکایا ٹھگ چور دا، یارانے کوڑے دتے تجائیا۔ ناتا چھڈیا جورو زر زور دا، زوراور مل کے خوشی بنائیا۔ کھیل ویکھیا اگم ہور ہور دا، ہوکا دے کے دیاں سُنائیا۔ جنہاں نوں صاحب ستگر مات لوک وچوں تورد، ترت اپنے نال ملائیا۔ پرہہ مالک آتما دی ڈور دا، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرْمکھاں پچھے جُگ چوڑی نردھار دھار سدا رہیا
دوڑدا، مرد مردانہ بھجے واہو داہیا۔

★ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سرْمکھ سِنگھ دے گرہ پِنڈ کلا ضلع امرتسر ★

سمت کہے میں چوٹھے جُگ پچھوں آیا مات چہارم، چوستا ویکھ وکھائیا۔ حُکم سندیسہ دُھر دا لے کے آیا سالم، شاہ پاتشاہ دتا
دِرڑائیا۔ دیوان فرمان سرِشٹ سبائی عالم، علما علم مضمون اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبران دے ویکھ کے آیا کالم، انڈیکساں پھول
پھلاییا۔ مانو دھار ویکھ کے آیا ظالم، ظلم ستم نال دُبائیا۔ پیا پریتم دسے کسے نہ بالم، بلیدان نہ کھئے کرائیا۔ چار جُگ دا لہنا دینا ویکھیا
سالم، صحیح سلامت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در دینا اک سہائیا۔ سمت کہے میں چوٹھا آیا چوہ
جُگی، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دھار مر کسے نہ بُجھی، بُجھا دیپک نہ کھئے جگائیا۔ جگت وڈیائی وچ بُدھی، بُدھی بُدھ
ہین دُنی دتی بنائیا۔ مایا وہن وچ دُبی، دُبکنی پار نہ کھئے کرائیا۔ کوڑ کڑیار چکڑ گار کھبھی، خوبصورت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ شاہ
سُلطان روندے ویکھ بھبی، بھبک شیر نہ کھئے سُنائیا۔ آتما پرماٹما ہوئی جُدی، ساچا میل نہ کوئی ملایا۔ ست است دی کھیل ویکھ
کے دوجی، دوہرا ڈنکا دتا وجائیا۔ کال کلپنا ہر گھٹ اندر کُدی، بھجی واہو داہیا۔ ساچی رمز کسے نہ سُجھی، سورج چند شہادت
دین گواہیا۔ اتم اوڈھ دسے مکی، مُکمل کرے دُھردرگاہیا۔ بھاگ لگے کسے نہ کھھی، کلجگ کوڑ ہوئے کُرمائیا۔ دین دُنی ہوئی
دُکھی، دردی درد نہ کھئے ونڈائیا۔ بنا بھگتاں توں آتم دا دسے کوئی نہ سُکھی، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ سمت کہے میں کوک پکاراں
اُچی، اُچ آگم اتھاہ دیاں سُنائیا۔ من واسنا ہر گھٹ اندروں کڈھ دے لُچی، لوچن اپنا دے کھلایا۔ انت اخیر کلجگ اوڈھ پُچی،
پوچا پاٹھ دا لیکھا دے بدلایا۔ تیری نام دھارنا ہووے آگھی، اُگن آتھن وجے ودھائیا۔ بھگتاں رسنا رہے نہ گنگی، گوہند میلا لینا

ملائیا۔ تیرے نام دا خانہ رہے کوئی نہ چُنکی، حصّہ ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پار کنارہ کر دے وچوں لہر ڈُونگھی، قہر وچ شہر شوہر اپنا دے وکھائیا۔

★ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

چوٹھا سمت کہے میں ویکھے کپڑے گیرو، گیرو گردھار نظر کھئے نہ آئیا۔ من واسنا جگت بنے پنکھیرو، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واپو داہیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کھئے بیڑو، ملاح بے پرواہ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کایا بھاگ نہ لگا کھیڑو، کھڑکی بند نہ کھئے کھلائی۔ بن صاحب تیرے کھئے کرے نہ مہرو، نگاہ نظر نہ کھئے بدلائیا۔ کلجگ ستجگ جوٹھ جھوٹھ دھرم کرے بھیرو، ٹکر نرگن سرگن آپ وکھائیا۔ سچ سوامی دے نہ کیسے نیڑو، نر نرائن درشن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکسا ساچا میلا لینا ملائی۔ سمت کہے میں بستر بھوشن ویکھے بسنتی، بسنت رت نہ کھئے مہکائیا۔ تیرے نام دا ملے نہ کھئے مہنتی، مستک سارے رہے رگڑائیا۔ خوشیاں وچ مناوندے جنتی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ہویا وچھوڑا دھر دے کنتی، کنٹوبل تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جگت بھکھارن واسنا ہوئی منگتی، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ منزل ملی نہ کیسے اند دی، اند اند نہ کھئے مہکائیا۔ ڈور کچی دے تندی، بندھن حق نہ کھئے بندھائیا۔ واسنا کوڑی بھری گندی، امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ کلجگ گھڑی ربی لنگھدی، منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکسا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری رمز ساچے چھندی، چھندی گرمکھ آپ بنائیا۔

★ ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

سمت کہے سُن میرے صاحب چاویزا، چاؤگن چار چار تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل سمجھے نہ کھئے زاویزا، حضور حاضر نظر کیسے نہ آئیا۔ گوہند دھار بدل گوہزا، غرض سب دی پھول پھلائییا۔ بندگی بدل نوہزا، ناؤں نروہر اک درڑائییا۔ در کیسے نہ دے تمیزا، تمنا تدر جگت لوکائییا۔ مذہب رہیا نہ کھئے عزیزا، ضامن پلو گئے چھڈائییا۔ اکھراں والی گئی حدیثا، حضرت نہوز ہوز نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ٹھانڈا ویکھ وکھائییا۔ سمت کہے میرے صاحب ستگر لوزینے، لو محبت رہن کھئے نہ پائییا۔ بھرے بھلے جگت لوزینے، جہوا رس نہ کھئے وکھائییا۔ تسبیح مالا ہوئی نزمینے، ضمیمے جگت ودیا نہ کھئے وڈیائییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بیٹے لکزینے، نیم نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائییا۔ سمت کہے میرے پروردگار الززو، واحد کلمہ سمجھ کھئے نہ پائییا۔ گر اوتار پیغمبر فرمانے نزیزے ممنو، مزہ مذہب نہ کھئے چکھائییا۔ پوتر دے نہ کوئی پروردگار پاکیزے رُوح، راہ زن بنی لوکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائییا۔ سمت کہے پرہ کلجگ کالا کالجوت، کلا اپنی رہیا ورتائییا۔ مرید مُرشد بت رہیا نہیں نوزت، طیب یتیم دے لوکائییا۔ کلمہ گائے نہ کھئے حق ملزت، ملکیت اصلیت نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل مہانی اسمانی روہانی نوزلمت، اتادک تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل کلمے ززوکھے جوئے ززجت، سینہ زینہ سب دا ویکھ وکھائییا۔

★ ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو راج دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

جیو اس طریقے ڈھنگ نال ورچے پچے، پچین ستگر جھولی پائییا۔ پُرکھ اکال دین دیاں صاحب سوامی ملے سپچے، سپچ ساجن اکو نظری آئیا۔ جو بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچے، کنچن گڑھ دئے سہائییا۔ مہربان محبوب ہو کے لوں لوں اندر رچے، رچنا اپنی دئے

دکھائی۔ آتم پر ماتم میل ملاوے ناتا جوڑے سکے، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا رنگ رنگائی۔ نیچ نیتر لوچن درشن دیوے اکھ، آخر منزل
 چڑھ کے پردہ دئے اٹھائی۔ دھرم دوارے دسے پتے، پت پر میشور ہو کے ویکھ دکھائی۔ نام ندھانا دے کے اپنی امولک ستے، کوڑی
 کریا کرے صفائی۔ جس ویلے کایا ماٹی بُت ڈھٹھے، تتاں ہونے جدائی۔ اوس ویلے نرگن دھار ہو کے گرمکھ اپنی گودی چُکے، چاکر ہو
 کے ساچی سیو کھائی۔ دو جہان رہ جان ہکے بکے، گر اوتار پیغمبر ویکھن اکھ اٹھائی۔ سچکھنڈ دوارے چرن کول اپنے گھتے، جتھے
 گھاؤ اور نہ کھتے لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میلانے ملائی۔ جیو، بچن دا سُن لو ڈھنگ، طریقہ اک
 جنائی۔ سچ دوارے منگو منگ، مت آگے کرو ڈھردر گاہیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر نوری چمکیا چند، جوتی جوت رُشنائی۔ سو
 دین دیال سدا بخشنند، مہربان محبوب اپنی مُحبت وچ سمائی۔ آتم پر ماتم بنائے سچا سنگ، سکلا سنگ آپ کرائیا۔ پردہ لاه کے
 ہنگ برہم، پاربرہم میلانے ملائی۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی چم، چم درشتی دئے بدلایا۔ ستگر دے گھر پو جم، جنم جنم دا گیڑا دئے
 مکائی۔ ناتا توڑ کے ترسناطم، رجو ستو طمو دی کرے صفائی۔ لیکھ لاوے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے اپنا پلو نام پھڑائی۔ بن
 رسنا جہوا راگ سنائے کن، اند ناد ناد و جائیا۔ سنت سہیلے بنو جن، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پینڈا دئے مکائی۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی
 تن، وجود ملے چائیں چائیا۔ جیون جیون جگت بیڑا دئے بتھ، بندھن اگلا پچھلا دئے کٹایا۔ گرمکھ گر ستگر سچکھنڈ دوار پُچائے
 اپنا چن، سوریہ چن جس نوں سیس جھکائی۔ وشن برہما شو گر اوتار پیغمبر کہن دھن دھن، پرہو دھن تیری بے پرواہیا۔ جو
 پریم پریتی اندر ایکا بچن جائے من، منسا من دی پور کرائیا۔ مڑ کے مات گریہ پھر کدے نہ پئے جم، جننی گود نہ کھتے رکھائی۔ ہرش
 سوگ مٹا کے غم، گہر گمبھیر اپنے وچ ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، درگاہ ساچی دئے سہائی۔ جیو سُن لے
 کس بدھ ہووے چھٹکارا، چھٹی لکھ چوراسی وچوں پائی۔ ساچا مندر ملے ڈھردر بارا، درگاہ ساچی سد سہائی۔ جتھے دیا دیپک
 اک اجیارا، نرگن نور جوت رُشنائی۔ سجدے کرن گرو اوتارا، پیغمبر سیس جگدیش جھکائی۔ تن وجود نہ کھتے سہارا، ماٹی خاک نہ
 سوہا پائی۔ لیکھا جانے ڈھر دربارا، ڈھر درباری ویکھ دکھائی۔ کلجگ اتم بن سہارا، صاحب سلطان ہونے سہائی۔ جنہاں نوں
 دسیا ایکا نام جیکارا، سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان کری پڑھائی۔ سو اترے پار کنارہ، منجھدھار نہ کھتے رڑھائی۔ ایہ

کھیل گیت نہیں پرگٹ کیتا ظاہرا، ظاہر ظہور وڈی وڈیائیا۔ ویکھو اوس صاحب دا کنارہ، جس دا گھاٹ پتن جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں پرہ بنے آپ سہارا، سہائک ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ جگت پچن، بن سترگر چرن ہور نہیں کوئی چارا، چار وید دین گواہیا۔ شبدي دھار نرگن اک اشارہ، اشاریا اپنا نہ کیسے سمجھائیا۔ جو پُرکھ اکال دین دیاں دے ڈھیہہ پیا دوارا، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ کدے نہ کرے ادھارا، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، چوویاں اوتار جس دی گر اوتار پیغمبر گاون وارا، وارث ہو کے لاوارساں اپنے گھر وسائیا۔

★ ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گھر ترنتارن ضلع امرتسر ★

چوتھا سمت کہے پرہ دا ساچا اکو سوہلا، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیا۔ نرگن نرویر دسے اپنا ڈھولا، ڈھوا دیوے بے پرواہیا۔ پریم پریتی اندر بنا کے گولا، گولک وچ وست امولک اک ٹکائیا۔ من واسنا میٹے رولا، کلپنا کوڑ نہ کھئے ستائیا۔ نرگن دھار نظری آئے مؤلا، ملک الموت نہ دئے سزائیا۔ وچھوڑے وچ نہ پاؤنا پئے رولا، دوہرا دھر دا اک درڑائیا۔ گرمکھاں بہار کرے ہولا، گٹھڑی سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سمت کہے میرے انتر آوے حیرانی، ہر گھٹ ہردا ویکھ وکھائیا۔ پردہ لہواں جوہ بیگانی، ثوری جوت کر رُشنائیا۔ کھیل ویکھاں سرشٹ اسمانی، اسم اعظم اک جنائیا۔ کلمہ سناواں دھر کلامی، کائنات اکم پڑھائیا۔ جگت کوڑ میٹاں بے ایمانی، بے پرواہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گرمکھاں لیکھے لاواں در سچ جوانی، جگت جوانی کھڑا دیاں چھڈائیا۔ دینی پئے نہ کھئے قُربانی، کربلیاں دا پندھ دیاں مُکائیا۔ دھر دا بن کے دانی، داتار ہو کے جھولی دیاں بھرائیا۔ لیکھا مُکا کے چارے کھانی، خانگاہاں دی کران صفائیا۔ منزل دس کے اک رُوحانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سمت کہے میں کوئی ویکھیا نہیں جگت سوڈاگر، سوڈا ہٹ نہ کھئے رکھائیا۔ بھاگ لگا کایا گاگر، گہر گمبہر ویکھ وکھائیا۔ جو دیونہارا ساچا آدر، آدرش اپنا دئے وکھائیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا قادر، قدیم عظیم اک درڑائیا۔ صدی چودھویں بن کے آوے ساجن، سجن صاحب دھردرگاہیا۔ گرمکھ سنت سپیلے جاگن، آلس

نندرا پرے کرائیا۔ سو صاحب سوامی مارے آوازن، رسنا جہوا نہ کھئے ہلکائیا۔ ست سچ دا کرے کاجن، ناتا اکو نال جڑائیا۔ پرم پُرکھ کوئی بنیا نہیں مہاجن، بے پرواہ بے پرواہی اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ وڈ راج راجن، جھگڑا مکاوے جگت سماجن، سمیں دا ساتھ سوامی رگھناتھ اپنا پور کرائیا۔

★ ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر ★

سمت کہے میرے چار جگ دے مالک، پارہسم تیری سرنائیا۔ آد جگادی دھر دے خالق، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار دو جہاناں بن ثالث، پروردگار اپنی دیا کھائیا۔ نام ندھانا مرد مردانہ نوجوانا بن کے دے خالص، خصوصیت وچ اصلیت دے درڑائیا۔ مایا ممتا موہ وکار بوجھا آتش، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سپتے اپنا رنگ رنگائیا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب راؤ رنگ رہے کوئی نہ سازش، صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پردہ دے اٹھائیا۔ تیرا نام کلمہ بندگی ڈنڈاوت اکو ہٹے حقیقی عبادت، چار کنت دہ دشا ڈھولا سوہنگ تیرا نام وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ نرگن دھار بدل دے عادت، عدل انصاف نرگن نرویر آپ کھائیا۔ من کلپنا کوڑ رہے نہ کھئے بغاوت، شرع شریعت لیکھا دینا چکائیا۔ تیرا ناؤں نرنکارا توں سدا صاحب صحیح سلامت، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سمت کہے میرے پُرکھ ابناشی، پت پرمیشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نو سو چرانوے نو نو چار ویکھ منڈل راسی، مہربان محبوب محبت وچ پھیرا پائیا۔ وست امولک نام دھار ملے کوئی نہ ساچی، ساچے سجن تیری ریت مندر مسیت گئے بھلائییا۔ من کلپنا کوڑی کیریا سب دا دیوے ساتھی، نو نو کوڑی کیریا وجے ودھائییا۔ آد نرنجن درد دکھ بہنجن، گر اوتار پیغمبران پوری کر آکھی، آخر منزل چڑھ کے سچ دوارے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لہنا دینا سب دا ویکھ وکھائیا۔ سمت کہے پرہ ویکھ وشن برہما شو دھار، شہنشاہ بن نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ لہنا دینا جان تئی اوتار،

ستجگ تریتا دواپرکلجگ پڑدا آپ چکائیا۔ بہرم بھلیکھا رہے نہ مؤسیٰ عیسیٰ محمد چار یار، چار یاری نقاب نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہلا کایا چولا ویکھ گرو گر دھار، دہ دشا پردہ آپ اٹھائیا۔ چار کنت ہوئی ہاہاکار، ہر ہر تیرے نام دہائیا۔ تیری منزل محبوب ہوئی دشوار، حق حقیقت چڑھن کھئے نہ پائیا۔ آب حیات امرت رس ست ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جگ چوکرئی نرگن سرگن تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ ہوں بالک سیوک تیرا سیوادار، جگ جگ دھر دی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سمت کہے میرے صاحب ستگر سلطانا، ست سچ تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھائیا۔ تیرا ناؤں پرگٹ ہووے گن ندھانا، ڈنکا چاروں کوٹ محبوب کر شنوائیا۔ سندیس نریش ہمیش تیرا سناواں گانا، گہر گمبھیر پردہ آپ چکائیا۔ ٹوں جودھا سورپیر مرد مردانہ، تڈھ بن دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا حکم فرمان سندیس کرن پروانہ، پرم پڑکھ تیری بے پرواہیا۔ ساچا کلمہ شبدا اگئی دے کلاما، کائنات امام اماما آپ سنائیا۔ کل کلکی نہکنک جوتی نور تیرا جامہ، تن وجود نظر کیسے نہ آئیا۔ شبدا اگئی تیر تیرا نشانہ، نو جوانا ویکھ خوشی منائیا۔ جھگڑا مکا زمیں اسمانا، پاربرہم پت پریشور ہو مہربانا، پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکائیا۔ تینوں جھکدے زمیں اسمانا، چرن کول دے سرنائیا۔ پیغمبر تیتھوں منگدے دانا، گرو گردیو امرت رس پیون مہانا، در ٹھانڈے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچکھنڈ دوار ایکنکار کل اپنی آپ پرگٹائیا۔ سمت کہے میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا اک جنائیا۔ کرپا کر دھر دے یار، یاد تیری رہی ستائیا۔ صدی چوڈھویں سریشٹی دریشٹی اندر آئی ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ودھیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، ترسنا کوڑ کرے لڑائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے دشوار، نو دوارے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ سرتی شبدا کرے نہ کھئے پیار، گوہند ملے نہ سچا ماہیا۔ گہر ٹھاکر سوامی جوتی دیپک دیوے کوئی نہ بال، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ آکے ویکھ مریداں حال، مُرشد داتے تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں چار ورن اٹھاراں برن دین دنی ترے گن مایا مہا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے زشنائیا۔ نیترون دے شاہ کنگال، دین دنی دے دہائیا۔ پھل رہیا نہ کیسے ڈال، سنمل مانو رہے لہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی گھٹ ہو واسی تیری آسا اوٹ اکو اک تکائیا۔ سمت

کہے میری منظور کر عرضی، عرض بینتی دتی جنائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کر عرضی، غریب نانے ویکھ وکھائیا۔ دُھر دے نام دی بدل طرزی، طریقہ نام دے جنائیا۔ جھگڑا مُکا دے شرع چھری کردی، یک حُکم دے سمجھائیا۔ چار ورنان ونڈ دردی، دیناں اناتھاں گود اُٹھائیا۔ تیرا انت کی حرجی، حرجانے سارے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دین دیاں دیا کماؤندا اے۔ پُرکھ اکال شبد اگم الاؤندا اے۔ وشن برہما نوں آپ درڑاؤندا اے۔ کروڑ تیتیسا سُر نر من جن بیہو ابھید کھلاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر نرگن سرگن دھار آپ پڑھاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سویا آپ اُٹھاؤندا اے۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، کھانی بانی پڑدا آپ لا ہندا اے۔ نام ندھان سری بھگوان، مہربان آپ پرگٹاؤندا اے۔ دھرنی دھرت دھول دھول دے کے دان، دیا ندھ ٹھاکر سوامی اپنی کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ کِریال دیاں کِریا ندھان، ایکا ڈنکا شبد و جاؤندا اے۔ امرت آتم رس سب نوں کرا پان، پاربرہم پت پریشور نچھر جھرنا اک جھراؤندا اے۔ ٹوں میرا میں تیرا دے کے سچ گیان، بودھ اگادھا شبدي ناد آپ سناؤندا اے۔ ساچا مندر وکھا مہان، مہا اکتھ کتھ درڑاؤندا اے۔ دیا باقی کھلا پاتی جوت جگا مہان، اندھ اندھیر کوڑ باہر کڈھاؤندا اے۔ چرن پریتی ساچی ریتی بخش کے دُھر دا دان، داتا دانی اپنی گود اُٹھاؤندا اے۔ بھاگ لگا کے کایا کعب مندر حق مکان، محبوب مُحبت وچ اپنا میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا، نر نرنکارا اکو اک درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال کہے سُن سمت میرے میت، مِت پیارے دیاں بنائیا۔ ستجگ بدل دیواں ریت، کوڑی کِریا رہن نہ پائیا۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیت، کایا کعب دیاں سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے گیت، گہر گمبھیر میلا سہج سُبھائیا۔ ایکا رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ گہر وکھا اپنا انڈیٹھ، گہر گہر مندر اندر کراں رُشنائیا۔ پاربرہم پریم دسائے اپنی پریت، پریت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ شبدي گرو گرو گرو گرو ہوئے کراں تصدیق، شہادت گر اوتار پیغمبر دیاں بھگتائیا۔ کلجگ ویلا وقت انت نزدیک، دُور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ کھیلے کھیل ہر لاشریک، شرکت ویکھے خلق خُدائیا۔ ساچا نام دس حدیث، حضور حضرتان کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سمت بالے نڈھے، چچیا دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبران دتے سدے، حُکمے نال اُٹھائیا۔ حُکم وچ تبدیلی دی کپڑی وجع،

وضاحت نال دیو درڑائیا۔ کیوں نہ تہاڈا دیپک جگے، دین مذہب ہویے رُشنائیا۔ من کلپنا سارے لیندے مزے، آتم رس نہ کھئے چکھائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا ہڈے، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ دوارے آو بھجے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ ساچے سمت گر اوتار پیغمبر آؤنگے۔ چار جُگ دی کرنی ہر کرتے آگے بکاؤنگے۔ کیوں جھگڑا ورنی برنی، یں رسنا بول سُناؤنگے۔ کیوں لگن نہ ہر دی چرنی، چارے ورن بھيو کھلاؤنگے۔ کیوں شک اگمی پڑھنی، ساچا راگ الاؤنگے۔ کِس بدھ منزل پوڑی چڑھنی، سچ دوار سہاؤنگے۔ سب نے ڈھنہا اکو سرنی، سرنگت اک درساؤنگے۔ پُرکھ اکال اپنی کھیل کرنی، کرنی دے کرتے آگے اپنی کار کھاؤنگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در ساچا اک سہاؤنگے۔ گر اوتار پیغمبر کہن در ساچا سچ سہاواں گے۔ چار جُگ دا لیکھا لیکھ لیکھاواں گے۔ صدی چوڈھویں بہرم بھلیکھا، بہرماں وچوں باہر کڈھاواں گے۔ جو کر کے آئے لوک مات آدیسا، دشا اپنی آپ سمجھاواں گے۔ کیوں مذہب دین چلایا پیشہ، پیشینگوئی وچ سُنواں گے۔ کیوں مؤنڈ مُنڈائی بودی جنجو لبان کٹائیاں ویس وٹایا دھاری کیسا، قسم قسم نال پرگٹاواں گے۔ کی لہنا دینا گوہند دس دسمیشا، دہ دشا آگھ سُنواں گے۔ پُرکھ اکالا دین دایلا آد جگاد جُگ چوکرئی رہے ہمیشہ، واسطہ اوس دے آگے پاواں گے۔ جس ستجگ تریتا دواپریدلی ریکھا، کلجگ انت اخیر اوسے ہتھ پھڑاواں گے۔ جیو آد جگاد جُگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن کھیوٹ کھیٹا، دو جہان ملاح اک پرگٹاواں گے۔ جس دا شبدي دھار گوہند ست بیٹا، پاربرہم پُرکھ اکال اکو اک مناواں گے۔ پچھلا چار جُگ دا کر کے چیتا، چیتن سب نوں آپ کراواں گے۔ سب دا بننا اکو نیتا، نر نرائن سرب درڑاواں گے۔ جس نے ستجگ کھولنا بھیتا، بھانڈا بہرم سرب بھٹاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد ساچی کھیل درساواں گے۔ سمت کہے میرے انتر چڑھدی لالی، لالن لال دئے وڈیائیا۔ جنہاں نے پورب گھال گھالی، گھر ساچے سوہا پائیا۔ لہنا دینا چُکاوے دُھر دا مالی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ در تون جاوے کوئی نہ خالی، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن سواالی، منگن اکو منگ منگائیا۔ تون نرگن شبدي جوت اکالی، اکل کل اکھوائیا۔ لبھیاں ہتھ نہ آویں بھالی، چاروں کُنٹ دہائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سب دی پوری کر دلالی، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ ساچا میلا کر ملاپ، ملنی ہر

جگدیش کرائیا۔ دو جہاناں تیرا اکٹا جاپ، جگ جیون داتے دینا درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر صاف، دُرمت میل دھوائیا۔ گھر گھر اندرون کڈھ پاپ، پتت پُنت دے بنائیا۔ پرگٹ ہو ساکھیات، نرگن نور کر رُشنائیا۔ لکھ چوراسی آتم تیری ذات، اذاتی نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں سب دا پتا مائی باپ، خالق خلق تیری وڈیائیا۔ رُوچ بُت کر دے پاک، پاکیزہ تیرا نور کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکھتاں وچ گئے آگھ، آخر لہنا دئے چکائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، نرگن نور چند کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سرشٹی درشٹی اندر دس دے جاپ، رسنا جہوا ڈھولے صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، درے در تیری وجدی رہے ودھائیا۔ سمت کہے تیرے نام دا ہووے وادھا، واحد اک دے جنائیا۔ گرمکھاں دا گوبند پتا تے پُرکھ اکال دادا، دعوے نال درڑائیا۔ بھيو کھول دے بودھ آگادھا، برہم ودیا اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا بوجھا دے آگا، تنو تت نہ کھئے تپائیا۔ ستجگ حصہ دے دے بھاگا، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ گرمکھاں انتر نرمل جوت جگا چراغا، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں سرشٹ سبائی بدل سماجا، سمجھ سمجھ وچ سمجھائیا۔ گرمکھ ہنس رہے کوئی نہ کاگا، کاگوں ہنس بنائیا۔ دھن آتمک راگ انحد سنا نادا، نادى آپ وجائیا۔ تیرے نام دا ہووے وادھا، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے تیرا گوبند جس نوں کہندے والا بازاں، بازی دین دُنی وکھائیا۔ کریا کر پُرکھ اباشا، اباشی کرتے تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل سدا اُتے آکشا، دھرنی دھرت دھول بھاگ لگائیا۔ کوڑی میٹ زین اندھیری راتا، زُتری اپنی آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل جگ چوکرئی آد جگادا، نو نو چار دا لیکھا دینا مکائیا۔

★ ۵ بھادرون شہنشاہی سمت ۴ کرئیل سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر پُرکھ تیرا بھرواسا، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ وشن برہما شو نیکیاں نیکیاں تیریاں شاخان، شناخت وچ سمجھ نہ کھئے درڑائیا۔ جگ چوکرئی نرگن سرگن اسین سناوندے رہے تیریاں بھاشاں، نام کلمہ شبد ڈھولا راگاں ناداں وچ سنائیا۔ پر پُرکھ پر ماتم تیرا کھولیا نہ کیسے خلاصہ، ست سوامی انترجامی پڑدا سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ تیری کریا نال تیرے

نال جُرڈا رہیا ناتا، مہربان محبوب مُحبّت تیرے نال رکھائیا۔ تن وجود کایا ماٹی پنج تت چلدا رہیا راتھا، رتھ رتھوہی بے پرواہی شہنشاہی تیری وجی ودھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی تیری سُناؤندے کئے گاتھا، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک پروردگار صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ دیناں مذہباں وچ ونددے آئے تیرا علاقہ، مانو وچ مانو حصہ آئے پائیا۔ تیرے حُکمے اندر کُندے آئے فاقہ، فقر تیرے ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں صاحب سوامی نوجوانا مرد مردانہ آد جگادی اکو ایکنکارا آقا، تُوں دھ بن دوجا نظر کئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر دین دُنی دا ویکھ واقع، واقفکار ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جنم کرم دا صاف رہیا کیسے نہ کھاتہ، ست دھرم دی دھار نہ کئے پرگھائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں مانس جنم پیا گھاتا، گھاٹی منزل پوڑی نہ کئے چڑھائیا۔ امرت رس پچھے ہتھ نہ آوے گوہند باٹا، نچھر جھرنا نہ کئے جھرائیا۔ ساچی منزل پوری کرے کوئی نہ واٹا، ادھواٹے بیٹھی جگت لوکائیا۔ کایا چیتھڑ سب دا دسے پاٹا، نام ندھان تیرا اوڈھن سپس نہ کئے ٹکائیا۔ کلجگ انت ویکھ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کئے چمکائیا۔ مان وڈیائی رہی نہ پتا ماتا، پوت سپوتا نظر کئے نہ آئیا۔ ساچی سکھیا سُنائے کوئی نہ ساک، دُھر فرمان نہ کئے درڑائیا۔ گرہ مندر اندر کرے کوئی نہ واسا، آتم پرماں جوڑ نہ کئے جڑائیا۔ سادھ سنت پھرے اداسا، اداسی ویراگی تیاگی بیراگی دین دُہائیا۔ دُرمت میل تن وجود پکڑ کیسے نہ کاٹا، پنت پُنت نہ کئے بنائیا۔ بن تیرے دوجا رہیا کوئی نہ داتا، دیونہار تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساڈا من لے آکھا، اکھیں رو رو نیر وہائیا۔ ہو سہائی دیناں اناٹھا، دین دیاں دیا کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم جھگڑا پیا ذات پاتا، دین مذہب کرے لڑائیا۔ سچ دوار دا رہیا کوئی نہ ہاٹا، گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کوک کوک سُنائیا۔ سر سروور نظر نہ آئے تیرتھ اٹھ ساٹھا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی اکھ نہ کئے گھلائییا۔ پاربرہم پت پریشور کوڑ کریا بدل دے پاسا، پیشینگوئی سب دی پور کرائیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانٹا، جگ جگ اپنی کار کھائیا۔ ویکھنہار اک اکانتا، سچکھنڈ ساچے لے انگرزائیا۔ تیرے نام نوں چار کُنٹ جدا ڈاکا، آگے ہو نہ کئے بچائیا۔ ہوں سیوک تیرے داسی داسا، داستان سارے رہے سُنائیا۔ ساچے منڈل پوے کوئی نہ راسا، گوپی کاہن رہے گر لائیا۔ نیتر رووے رام وچ بنواسا، سیتا ست نہ کئے ملائییا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی جاتا، آتم پرماں کر رُسنائیا۔ نرگن نروریر نرکار نرکار جوڑ اپنا ناتا، ناتواں گر اوتار پیغمبراں لیکھا دے مکھائیا۔ سچ دھرم دی چار ورن

اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دس جا جاچا، یاچک گُرمکھ گُرسکھ لے پرگٹائیا۔ جھگڑا مُکا دے کایا ماٹی پنج تت کاچا، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ من کلپنا اندر سنسار چار کُنٹ ناچا، درشت اشٹ نہ کھئے کھلائییا۔ ترے گن مایا گھر گھر چڑھیا تاپا، کلجگ جیواں رہیا تپائیا۔ رُوح بُت کیسے نہ ہویا پاکا، آب حیات امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ کیسے کم نہ آیا سمرن جوگ پوجا پاٹھا، ابھاس وچ تیرا نُور نظر کھئے نہ پائیا۔ پھری دروبی تیرتھ تاٹا، ٹکیاں والے گُرو رہے گُرائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نیترو رووے کھلا جھاٹا، مینڈھی سپس نہ کھئے گندائیا۔ پیار رہیا نہ بہین بھراتا، ساک سجن سین مٹر میت نہ کھئے وڈیائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار چار کُنٹ جگت چڑھی براتا، پاربرہم پت پریشور تیرا کھیل سمجھ کیسے نہ آئییا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا بھوکھت لکھ کے آئے قلم دواتا، شاہی شکر والی وڈیائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ اناشا، نہکلنک کل کلکی ویس وٹائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا دھرم دھرم دا پورا کر دے گھاٹا، نام امولک کایا گولک آپ ورتائیا۔ تیرا پریم ہر گھٹ اندر مارے ٹھاٹھا، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ بھاگ لگا دے تت آٹھا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ سوہیا پائیا۔ جگ چوگری تیری سمجھی کیسے نہ کراماتا، نرگن سرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ جگت وکار ہنکار وبھچار ککرم مانو دے اندروں کڈھ بدھاتا، بُدھی وچ بدی نہ کھئے لوکائیا۔ انت اخیر سب دی ایہو خواہشا، خالص گُرمکھ لے پرگٹائیا۔ جنہاں دے انتر تیرا واسا، نرتت اوہناں لے جگائیا۔ آگے کیسے توں کٹنا پئے نہ کوئی جگراتا، جگ جیون داتے دینا درسائیا۔ بند کواڑی اندروں کھول تاکا، بجر کپائی باٹی پڑدا دے اٹھائیا۔ شبد نام سنا آگما اناہتا، دھن آتمک راگ الاٹیا۔ نرگن نُور جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ سچ دوار وکھا کھیل تماشا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جتھے توں میرا میں تیرا نرگن نرگن جڑے ناتا، سرگن تت کھپڑا دینا چھڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی انترجامی اسپس سب توں دے کے آئے جھانسا، صفتاں وچ تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچا اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال اکو دے دے سبق، سیکھیا دین دُنی درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں طبق، چوڈاں لوک وجے ودھائیا۔ میل ملا دے دین دُنی بن مردانہ مرد، مدد اور نہ منگ منگائیا۔ شرع چھری حلال کرے کوئی نہ کرد، قتل گاہ دا لیکھا دے مکائیا۔ غریب نہانیاں ونڈ درد، دیناں دکھیاں درد ونڈائیا۔ انت اخیر سب دی منّ عرض، نمستے

کہہ کے سپس جھکائیا۔ وچھوڑے والی میٹ دے مرض، مریض عزیز اپنے لے بنائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے اسچرج، اچرج لپلا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں تیری غرض، بن اکھاں اکھ رہے اٹھائیا۔ سب دی پٹھی ہوئی نرد، پاشا سار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ لہنا دینا سب دا پورا کر دے قرض، مقرؤض ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرے کول نوؤ سوؤ چرانوے چوکڑی جگ دی پچھلی فرد، فیصلہ حق دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا دینا سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بنیا رہیں نہ ولی چھلی، اچھل چھلداہاری اپنی کھیل کھلائی۔ ٹوں جودھا سورپیر مردانہ بلی، بلداہاری اک اکھوائیا۔ نوؤ کھنڈ پرتھی لکھ چوراسی جیو جنت ویکھ گلی گلی، گرہ مندر اندر پڑا آپ اٹھائیا۔ تیری نور دھار جوت آتم پرما تم ہو کے سب میں رلی، رلا رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں بیت چلی، چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ پورا کر قول اقرار جو کیتا محمد نال علی، عالم فاضل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال چاروں کُنٹ ویکھ خیرانی، حیرت سب دے اندر آئی۔ ثابت رہی نہ کیسے جوانی، جو بن حق نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چڑھی طغیانی، چاروں کُنٹ رہی رُڑھائیا۔ ست دھرم دی نظر نہ آئی نشانی، نظر بین ہوئی لوکائیا۔ چار جگ دا ساڈا لیکھ بھلیا جو لیکھیا نال کانی، گرتھ شاستر دین گواہیا۔ ہر گھٹ اندر آئی بے ایمانی، بیوہ روپ دسی لوکائیا۔ منزل پائے نہ کوئی پد نربانی، نرور تیرا نور نظر کیسے نہ آئی۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، چارے بانی پڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ سرت شبد ملے کوئی نہ بانی، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائی۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاح والی سارے پڑھدے بانی، انتر آتم پرما تم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں وٹھو تیرے قُربانی، چرن کول اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ کلجگ انت سب دی میٹ پریشانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں اگلا لیکھا دے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی ودیا ہوئی پُرائی، پُرائ اٹھاراں پار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ والی دو جہانی، جہالت عدالت وچوں دین دُنی دینی کڈھائیا۔

★ ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ دارا سنگھ دے گرہ اورنگاباد ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن جگ جگ تیرے مجارے، مظاہر تیرا نام لگائیا۔ دیندے رہے اشارے، تیری شرع جگت سمجھائیا۔
 بخشدے رہے سہارے، تیری اوٹ دھردرگاہیا۔ لگاؤندے رہے آگھاڑے، حکم وچ لڑائیا۔ اتم پہنچے اوس کنارے، پچھلا پندھ
 مکائیا۔ جتھے میلا کلکی اوتارے، کل کلیش دئے گوائیا۔ شبدی سگن چڑھ کھارے، خالص اپنی کار کھائیا۔ دُنیا بھری چکر گارے،
 غریب نواز لینا دھوائیا۔ بھگت سہیلے کڈھن ہاڑے، ہوکیاں وچ جنائیا۔ کر پرکاش اوبناں دی ناڑے، نُوں جوت چمکائیا۔ بھاگ لگا
 کایا آجاڑے، سچ بھومی دے سہائیا۔ تیرا میل ہووے دن دہاڑے، راتی لبھن کھئے نہ جائیا۔ دُھر دے رنگ چڑھا گاڑھے، اپنی دیا
 کھائیا۔ لیکھا یاد رکھ جس ویلے گوبند لکھا وچ جھاڑے، ماچھوواڑے اپنا آپ چھپائیا۔ اکھیاں لا کے تاڑے، تاڑی تیرے وچ کھائیا۔
 تیرا پریم تن من ٹھارے، سولان سیج نہ کھئے تپائیا۔ ہمت حوصلہ مائل نہ ہارے، ہردے تیرا نام دھیائیا۔ مُحبت وچ للکارے، کوک
 کوک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کھڑے قطارے، لائن آکو رہے جنائیا۔ تیرا نُوں چمکان مارے، جوت جوت رُشنائیا۔ تیرا نام وجائے
 ستارے، ست ست وڈیائیا۔ گوبند اپنا بل ابھارے، کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ ایہہ ویکھن والے نظارے، پُرکھ اکال آپ وکھائیا۔ میل
 ہویا سچ دربارے، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ تھلے روون چند ستارے، سوریہ نیر وہائیا۔ اُپر کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر آپ
 جنائیا۔ نگاہ دھرنی دھرت دھول مارے، زردھن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ دسے دھاڑے، دھاڑوی من
 نظری آئیا۔ سادھ سنت ٹٹو دسن بہاڑے، دُھر دی منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ سنیاسی ویراگی تیاگی نار کم ذات دسن ڈارے، ڈائری
 کوڑ دی رہے بنائیا۔ بن پُرکھ اکال چار ورن کوئی نہ تارے، تارنہار نہ کھئے اکھوائیا۔ بھٹھ ہو گئے سارے دوارے، دوارکاواسی دئے
 سنائیا۔ منزل ملے نہ کیسے تھارے، تھر تھر کیسے سبائیا۔ ناو لائے نہ کھئے کنارے، نئیا نوکا جگت رُڑھائیا۔ پرگٹ ہو آپ
 نرنکارے، نرویر دئے وڈیائیا۔ سنت سہیلے پکر اٹھالے، پھڑ باہوں گود بیٹھائیا۔ رہن نہ دیوے داغ کالے، کوڑی کیریا دئے دھوائیا۔
 اندروں کھول کپاٹی تالے، طلب اپنی اک جنائیا۔ سریشٹ دریشٹ توڑ جنجالے، جاگرت جوت کرے کھیل سبائیا۔ جس دے دیندے

آئے احوالے، حال ویکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، گر اوتار پیغمبران من سوالے، سب دی منسا پور کرائیا۔

★ ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ مسّا سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ اسیں لگے رہے کایا کوٹھی، حکم زنجیر تیرا نظری آئیا۔ جگ جگ تیرے نام دے بنے رہے ٹوڈی، حکم حکم وچوں بدلائیا۔ کیسے دی داہڑی رہن نہیں دتی اُتے ٹھوڈی، کیسے دی رگڑ کے دتی مُنائیا۔ کیسے پھل لگا کے ساچی ڈوڈی، مُچھ داہڑی کیس سہائیا۔ کیسے بنا کے سنیاسی جوگی، رس بھوگی کھیل کھلائیا۔ کیسے کرا کرائی بن وجوگی، سنجوگی ہو کے کھئے سیس نوائیا۔ کیسے دا کھیل کھلایا ویدی سوڈھی، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ خانہ چلا کے دھر دا مودی، مُدتاں دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ساچے نام دی سب نوں دے کے روزی، روزیاں وچ دتا پھسائیا۔ اشارے نال دیندا رہوں سوجھی، شبد نال اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مالک ستگر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دیندا رہوں جھلکان، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ اشارہ کردا رہوں پچھے پلکان، پاربرہم اپنا پڑدا لاپیا۔ نام سندیسہ رہوں گھلدا، سنیہڑا اک سمجھائیا۔ منزل منزل رہوں چلدا، پوڑی دُنڈا اک درڑائیا۔ جوتی دھار ہو کے رہوں رلدا، تن وجود سوہا پائیا۔ سچ سنگھاسن رہوں ملدا، گھر وچ گھر ڈیرہ لائیا۔ دھام دسدا رہوں اٹل دا، اٹل پدوی اک سمجھائیا۔ کھیل وکھاؤندا رہوں جل تھل دا، اسگاہاں وچ وسائیا۔ دیپک ہو کے رہوں بلدا، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ سوما ہو کے پھندا رہوں جل دا، امرت دھار اک سہائیا۔ انت کھیل ویکھ کلجگ کل دا، کلکاتی ہوئی لوکائیا۔ ڈنکا وجیا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دل دا، دلیری سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل کپٹ وکار چھل دا، اچھل چھلداہاری تیرا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہوؤ قدیمی سُرے، سُریر ویکھ وکھائیا۔ ساڈے کارج بھئے ادھورے، حضرت راون مارن دھائینا۔ اُمت اُمتی ہوئی موڑھے، موڑھ مُگدھ روپ بنائیا۔ مستک لائے کوئی نہ دھوڑے، ٹکے خاک نہ کھئے رمائیا۔ دین مذہب ناتے ہو گئے کوڑے، کوڑ

کُٹب دسے لوکائیا۔ گرو گُردیو کہن جو مان وڈیائی دتی کیساں والے جوڑے، جٹا جوٹ ہونے سہائیا۔ اوہ صدی چوڈھویں کوئی کر نہ سکیا پورے، پورن برہم نہ کھئے درڑائیا۔ تیرے ناد وجدے سُنے کھئے نہ تورے، تریا توں پرے نہ کھئے سمجھائیا۔ تون سمرتھ سوامی سرب کلا بھرپورے، پاربرہم اپنا پڑدا لینا چُکائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ دُور نیڑے، نرگن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جن بھگتاں وس کایا کھیڑے، کھیڑکی اندروں دے کھلائییا۔ لکھ چوراسی مٹا گیڑے، آون جاون رہے نہ رائیا۔ سنت سہیلے چڑھا اپنے بیڑے، نئیا نوکا نام چلائییا۔ جیہڑے ہو گئے آتم روپ تیرے، تیرا میرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سنت سہیلے گُرمکھ بھگت سچکھنڈ لے جا اپنے ڈیرے، ڈھیری خاک لہنا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکا رنگ رنگا سنجھ سویرے، صُبح شام دا لیکھا دے مُکائیا۔

★ ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ گُرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ زور، جوڑو زر جگت لڑائیا۔ صدی چوڈھویں اندر سارے ہو گئے چور، ٹھگی چوری مات کھائیا۔ مانس ہو کے کھاؤن ڈھور، منکھتا دتی گوائیا۔ چاروں گنٹ صاحب سلطان تیری لوڑ، دو جہان دھیان لگائیا۔ مایا مٹا میٹے نہ کوئی شور، شرع شریعت نہ کھئے پرگٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے انت بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ بھگت بھگوان نرگن جوڑ، جوتی جاتا میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی رہی کوئی نہ طاقت، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ دیناں مذہباں بھلی جگت لیاقت، دھرم دوار نہ کھئے وکھائیا۔ پریم پیار مُحبت رہی نہ وچ رفاقت، رستہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ بُدھ بییک نہ دسے لیاقت، لائق نظر کھئے نہ آئییا۔ کلمہ ڈھر سُنے نہ کھئے عبادت، مندر مسجد سارے دین دُہائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی وگری حالت، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ نام ندھان لہے نہ کھئے نیامت، نمکھ نمکھ اپنا آپ نہ کھئے کٹائیا۔ بن تیری کِریا موڑھ مُگدھ بنے کوئی نہ سٹھرا سیانپ، سچ سچ نہ کھئے سہائیا۔ دین دُنی ہوئی آنجانت، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے در دے وڈیائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا

کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتے بے پرواہیا۔ جو سَتجگ تریتا دواپرکلجگ تھاپن تھاپی، پڑدے اویلے اندرون باہر چُکائیا۔ بھگتاں دا بنیا کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پرما تم رمز کیسے نہ جاتی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ مایا کارن بن دے پاٹھی، بن بھگتاں تیرا دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ ہنوں سیوک تیرا داسی، داسی ہو کے سیو کھائیا۔ جن بھگتاں مائس جنم کر راسی، رستہ اپنا دے درڑائیا۔ جتھے ملے نہ جم کی پھاسی، رائے دھرم نہ کھئے سزائیا۔ چرن کول بندھا ناتی، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل چار ورن اٹھاراں برن چڑھا اگئی گھاٹی، گھاٹا سب دا پور کرائیا۔

★ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گوبند تیری پورب آس، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا دیوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو پُرکھ اکال آکے کیتی ارداس، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، سَتجگ ساچا چند چمکائیا۔ وششٹ ویکھے مار جہات، رام راما اکھ کھلائییا۔ پرس رام گیا اکھ، پُشکر دیوے سچ گواہیا۔ گوبند منگے ڈھر دا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ ست پریتی جڑے نات، ناتوان پورب ویکھ وکھائیا۔ جتھے سپت رشیان کٹی رات، رین وسیرا جھٹ لنگھائیا۔ سو سوامی کھولنا ہاٹ، در دربارا اک وڈیائیا۔ منگ منگے گوبند سورا راٹھ، رہبر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں گر اوتار پیغمبران پُچھنی وات، واتا ورن ویکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میلا لینا ملایا۔ گوبند انتر آتم کیتی عرضوئی، عرض عزیز دتی جنائیا۔ تیرے نام دی حق دروبی، طوبی کرے خلق خُدائیا۔ دھرنی دھرت دھول دیوے کوئی نہ ڈھوئی، سہارا کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اندر روئی، بن نینان نیر وائیا۔ پُرکھ اکال سار نہ پاوے تڈھ بن کوئی، مہاسار تھی نظر کھئے نہ آئیا۔ شاہ سلطان راج راجان پت رہے کھوئی، خالص روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جو نانک بینتی کیتی تلونڈی بھوئی، بھومکا اُپر اکھ ٹکائیا۔ جو کیر نوں ہس کے کہا لوئی، لوٹناں توں پرے کر رُشنائیا۔ تیرا بھید جانے پرہہ کوئی، گوبند

کہہ کے رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی تیری وڈیائیا۔ گوہند کہا میرے
 نرنکار، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ کلجگ ویکھاں اتم دھار، صدی چوڈھویں پھول پھلائییا۔ مندر مسجد شوہوالے مٹھ ہوئے خوار،
 تیرتھ تہ رہے گُرائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کرے ہاباکار، امرت رس نہجر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ میں ویکھاں کھیل اپار، اپرمپر
 سوامی تیری کھیل بے پرواہیا۔ سچ بینتی رہیا گزار، گزارش وچ تیری سرنائیا۔ جس ویلے کل کلکی لے اوتار، امام اماما ویس
 وٹائیا۔ تیرا سانجھا ہوئے دربار، کھتری براہمن شوہر ویش وند نہ کھئے وندائیا۔ تیرے دھرم دا کھلے بھنڈار، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری مل کے سیو کھائیا۔ گوہند آسا ترسنا پرہ تیرے چرن دوار، بھکھک ہو کے اگئی منگ منگائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ
 سچی سرکار، دو جہانان تیری وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں آد جگادی دیونہار، جگ چوڑی پاواں سار، نرگن سرگن کھیل اپار،
 کلجگ اتم ہو اُجیار، تیرا لہنا دینا قرض دیواں اُتار، سچ دھرم کر جیکار، ایکو ڈنکا نام وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا دوارا اک سہائیا۔

★ ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دی-۹ ★

صدی چوڈھویں کہے کیسے سمجھ نہ آئی تارا قُطب، کاتب لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ چار جگ دے شاستر دسن مُگدھ، پردہ سکیا نہ
 کھئے اٹھائیا۔ بھیو کھولیا نہ کیسے نال جگت، جگہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ لیکھا لایا نہ کیسے دزست، دزستی وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ بھیو
 کھولے نہ کھئے مُرشد، مُریداں مضمون نہ کھئے جنائیا۔ سنجگ تربتا دواپر کلجگ ملی کیسے نہ فرصت، تیئی اوتار سیس نوئیا۔ صفت
 جنائی نہ کیسے اُلفت، موسیٰ عیسیٰ محمد حقیقت حق نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا جنائیا۔
 زمیں اسمان کہے جگت و دیا کہے قُطبی تارا، سمت وچ وڈیائیا۔ جگت و دیا کیتا اشارہ، بڈھی نال ٹکرائیا۔ وچار وچ دسیا سیارا،
 اپنی کر وڈیائیا۔ لیکھا لکھدے گئے حُکمے وچ کہن تیارا، توئے طرف نہ کھئے درڑائیا۔ صفتاں وچ کیتا اظہارا، قلم نال شاہیا۔ اک اک دا

انک جوڑ کے محمد کہا گیاراں، الف الف نال ملائیا۔ پریم بھگتی دا دس دوارا، دھرو پربلاد دتی گواپیا۔ مہر مُحبّت دی اُچا آبشارا، امرت وہن دتا وہائیا۔ رُوپ انُوپ دس نیارا، کھیل کیتا دُھردرگاہیا۔ سمجھ آیا نہ کیسے وچارا، بھیو سکیا نہ کھئے کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے نمسکارا، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ چارے کھانی دیندے گئے لارا، حُکمے اندر حُکم درڑائیا۔ جس دا لیکھا جانے کل کلکی چوویاں اوتارا، اوتری اپنی کار کھائیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ دھارا، دھرنی دھرت دھول نہ کھئے وڈیائیا۔ جو سرگن نرگن کھیل کرے دوبارا، دو اک وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھیو دئے کھلائیا۔ قُطبی کہے مینوں لکھے نہ کوئی کاتب، قدیم دا لیکھا دیاں جنائیا۔ میں کران سرب مُخاطب، مُخبراں لوں اُٹھائیا۔ جنہاں میری کھوج وچ کیتا تعاقب، بھجے واپو داہیا۔ بیان دیندے رہے میری معرفت، محو اپنا کھیل جنائیا۔ سمجھ سکیا نہ کوئی عارف، علم عالم نہ کھئے وڈیائیا۔ کرا سکیا نہ کھئے تُعارف، سُمکھ وچّی نہ کھئے ودھائیا۔ شاستراں میری کیتی سفارش، قاعدہ کلمہ گئے سمجھائیا۔ اکھراں والی لکھ عبارت، صفتاں نال جگت وڈیائیا۔ مینوں سمجھیا نہ کیسے وچ بھارت، بھیو سکیا نہ کھئے جنائیا۔ میں جُگ چوکرّی سب دی ویکھدا رہیا سازش، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ لگاؤندا رہیا آتش، اگنی آگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ قُطبی کہے مینوں کھندے قُطب نُا، نُائش ویکھی جگت لوکائیا۔ چار جُگ دے تگے رہنُا، جو رہبر ہو کے پھیرا گئے پائیا۔ سارے سجدہ کردے گئے خُدا، خود مالک نظر نہ آئیا۔ دست بدست منگدے گئے دُعا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تن وجود لیکھا دیندے رہے وبا، شفا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تیری آد جُگادی اک دُعا، ادب نال درڑائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر تن وجودوں ہندے رہے جُدا، ماٹی خاکی ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں ویکھدا رہیا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک سُہائیا۔ تکدا رہیا راہ، رستہ پھول پھلائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا بے پرواہ، بے پرواہ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ قُطبی کہے میرے قُطب دا سمجھیا کیسے نہ قُطرا، رُوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب نوں میرے اُتوں بنیا رہیا خطرہ، خُوَف وچ سارے سیس نوئیا۔ اکھراں والے لکھدے رہے میرا خسره، نمبر سکیا نہ کھئے لگائیا۔ زمیں اسمان سمجھیا نہ کیسے شجرہ، عقل بُدھی نہ کھئے چترائیا۔ میرا کھیل سب توں وکھرا، منڈل منڈپ دئے گواپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ صاحب تیری

سرنائیا۔ قُطبی کہے میں ویکھی تیری قُدرت، قادر کریم بے پرواہیا۔ صفتاں وچ کرے اُفت، مہا وچ وڈیاٹیا۔ صدی چوڈھویں کیسے نہ رہی فُرصت، جگت وکار پلّو نہ کھئے چُھڈائیا۔ ثابت رہیا کوئی نہ مُرشد، مُریداں مدد نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک رنگ دینا وکھائیا۔ قُطبی کہے میرے قُطبِ دین، دین الہی دیاں جنائیا۔ جس ویلے محمد بنیا تیرا مسکین، سجدے وچ سپس جھکائیا۔ عیسیٰ دسی حق تعلیم، طُلبا دتا پڑھائیا۔ موسیٰ لیکھا لا قدیم، قادر اپنا رنگ رنگائیا۔ زرگن نُر دس کے سین، سینہ بسینہ کیتی پڑھائیا۔ گرہ وکھا اک عظیم، اسم اعظم دتا جنائیا۔ جگت ونڈ کر تقسیم، گرہ کایا دتا پرگٹائیا۔ جھگڑا پا اُتے زمین، فرش خاکی تن خاک خاک نال لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دین دُنی بنا یتیم، یاد اپنی دتی بھلائییا۔ قُطبی کہے کریں نہ کوئی کرودھ، صاحب دیاں سُنائیا۔ قَوْل اقرار ویکھ لے نال بودھ، بُدھ دئے گواہیا۔ جس ویلے گوبند ارداسا لیا سودھ، سِدھا تیرا راہ تکائیا۔ جس ویلے نانک درشن کیتا روز، رمز اگتی اک جنائیا۔ پیغمبران کیتی کھوج، بھجے واپو داہیا۔ اوتاراں دس کے چوج، چرن کول دتی سرنائیا۔ بھگتاں دے کے مَوج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ بھيو کھلا کے گوجھ، پڑدا اوہلا دتا چُکائیا۔ ہوئے میٹ کے روگ، ہنگتا دتی مٹائیا۔ دُور کرا کے چنتا سوگ، سنگم اکو دتا سمجھائیا۔ نام چپا کے بنا ہونٹ، رمز زرنتر انتر اک سمجھائیا۔ جُگ بتا کے کوئی کوٹ، سَتجگ تریتا دواپر کججگ پار کرائیا۔ مینوں منزل چاڑھ کے اپنی چوٹ، چوٹا دتا اُچھائیا۔ نظارہ تکدا رہیا تیری جوت، بن ورن گوت سوبھا پائیا۔ تُوں آد جگاد کدے نہ ہویا فوٹ، گر اوتار پیغمبر مڑھی گور دبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ قُطبی کہے میں کیوں رہیا تھر، تھر گھر واسی دے جنائیا۔ تُوں مالک میرا اکو پر، پیا پریتم نظری آئیا۔ ست دھرم دی ساچی دھر، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ جُگ چوکڑی گیڑا رہیا گِڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ چرن کول دسے کوئی نہ نیڑ، دُور ڈراٹے سارے سپس نوائیا۔ سچ سہنجنا تیرا کھیڑ، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ مہربان کر مہر، محبوب تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ قُطبی کہے تُوں آد جگادی عدلی، انصاف تیرے ہتھ نظری آئیا۔ جس ویلے جُگ دی کریں بدلی، بدلہ چُکے جگت لوکائیا۔ کھیل ویکھیں منزلو منزلی، منزل اپنا ڈیرہ لائیا۔ دھار وکھائی اپنی رنگلی، تیری رنگت بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبران تیرے کولوں وست منگ لئی، مانگت ہو کے جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے

یار کلجگ انت سِری بھگونت جس ویلے دو جہاناں چڑھیں جنگ لئی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ شستر بستر استر کھنڈا کھڑگ کوئی نہ سنگ لئیں، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ بھگت ارداس ایکنکار اکو من لئیں، ممتا چھڈنی جگت لوکائیا۔ سْت دُلا رے شبد کولوں اپنا کم لئیں، کایا کپڑ تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ سندیس نر نریش دُھر فرمانا بنا کت کہیں، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کھانی بانی توں پرے کر پڑھائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان حُکے اندر بتھ لئیں، بندنا اپنی اک جنائیا۔ جے پرگٹ ہووین ہووین گوہند اپنے چن لئی، چار جگ دا چار کُنٹ اندھیرا دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دینا مُکائیا۔ قُطب کہے میں ویکھیا دو جہاناں گُره، کائنات پھول پھلائییا۔ دین دُنی وچ کوئی نہ دے بُرا، کوڑ گُریار نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ اکال تُوں چلاوَنہارا دین مذہب دا چُہرا، جگت قصائی روپ وٹائیا۔ جھگڑا چھپڑیا وڑ کے کایا گُره، ماٹی ہاٹی کایا کوٹھے سوہیا پائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا بیڑا ویکھ رُڑھا، ویہندے وہن وپے لوکائیا۔ تیرا پیار کیسے نہ جُڑا، آتم پرما تم گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ ست دھرم دی دے تھُڑا، وست امولک نہ کھئے ورتائیا۔ سریشٹ سبائی ہوئی دڑا، سچ کرم رہن نہ پائیا۔ تیرے ایشٹ دا مٹ گیا کُہرا، کھوج کرن کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں جگت جیو دے نِگرا، سترگر پُرکھ اکال ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ قُطبی کہے مینوں کہن تارا چنگا، تیر اکو نظری آئیا۔ کی واسطہ پایا کبیر وچ گنگا، جل پانی دھار سہائیا۔ کی آس رکھی ایشٹا بکر ہویا ایشٹنگا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ کی اشارہ کیتا کرشن کنارے جمنا کنڈھا، کنڈا واڑ ویکھنا جگت لوکائیا۔ کی منگ منگی رام رام بن کے بندہ، رام رام کھوج کھوجائیا۔ کی لیکھ لیکھایا باون سندا، بھيو ابھیدا دینا گھلائییا۔ کی اشارہ کیتا گوتم نال چندا، نیتر نین اکھ شرمائیا۔ کی کھیل جنایا دُرگا ایشٹبھج کھنڈا، سار کھڑگ پڑدا دینا اٹھائیا۔ کی وشن برہما شو وکھایا دُنڈا، دُنڈاوت اپنی اک جنائیا۔ کی سْت دُلا رے شبد چڑھایا چندا، نِرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ تُوں صاحب سوامی آد جُگاد جُگ چوکری بخشندا، بخشنہار بے پرواہیا۔ قُطبی کہے نہ میں مائس نہ میں تت وجودی بندہ، ماٹی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ قُطبی کہے میں جُگ چوکری دساں حال، حالت دیاں درڑائیا۔ پچھے بیتے کوٹن کال، جُگ چوکری بندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کھیل کھیلدے

گئے کمال، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ مایا ت وجود پیندا ربیا جال، شمع طمع وچ چھپائیا۔ کھیل ہندا ربیا شاہ کنگال، اوچ نیچ وچی ودھائیا۔ نرگن آگے سرگن کردا ربیا سوال، سوال جواب اپنی کار کھائیا۔ سنت بھگت گھالدے رہے گھال، صوفی فقیر سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال ہندا ربیا دیال، دین دیوے مان وڈیائیا۔ جگ چوکرئی بدلدا ربیا چال، بیہو سکیا نہ کھئے کھلائیا۔ جس ویلے سریشٹی تے آوندا ربیا کال، ڈور وڈنکا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ قطبی کہے جگ چوکرئی بدلدا ربیا جگ، جگ جیون داتے ہتھ وڈیائیا۔ میں کھیل ویکھدا ربیا سد، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ سب دی پار کردا ربیا حد، حدود وند نہ کھئے وندائیا۔ کھیل ویکھدا ربیا آگے ودھ، پن قدمان قدم اٹھائیا۔ نرگن جوت دی سرگن جد، جگ چوکرئی وچی ودھائیا۔ کی قول کیتا جس ویلے گوبند انکھی لائی آگ، اگنی آگ وچوں تپائیا۔ کس بدھ ناڑی سڑے ہڈ، ماس مسلا حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیسہ دینا سُنائیا۔ قطبی کہے میں سُنیا انت آخیری واک، واقف کار ہو کے دیاں جنائیا۔ اک اکلے کھولیا تاک، پڑدا دتا چکائیا۔ گوبند مار آواز، سندیسہ اک سُنائیا۔ مینوں اوسے ویلے آئی جاگ، نندرا دتی مٹائیا۔ میں بھریا وچ ویراگ، نیتر نینان نیر وہائیا۔ تون پُرکھ اکال کھول کے ویکھ لے کیتاب، جتھے حرف نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کھئے لکھن والی قلم دوات، قاعدہ قانون نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی دین مذہب سماج، شرع وند نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی لیکھا سمجھ آد جگاد، جگ چوکرئی بیہو نہ کھئے کھلائیا۔ نہ کوئی وسیا سُن سادھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ قطبی کہے پُرکھ اکال میں ویکھیا تیرا اصول، اصلی دیاں جنائیا۔ میں تیرے چرن کول دی لا دھول، جس نون دھوڑ والا سمجھ سکے نہ رائیا۔ میرا لیکھا تیرے نال جگت وبار وچ استھول، کارن تیری کار کھائیا۔ تیرا حکم تیرا ت وجود معقول، مکمل روپ وٹائیا۔ جگ چوکرئی دھرم والا نہ بدلاں اصول، اصلیت وچ تیرا راہ درسائیا۔ خوشی وچ رباں مشغول، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ تون مالک خالق پرتپالک میرا صاحب سوامی کنت کنتھول، گرہ مندر اندر وجے ودھائیا۔ سچ پنکھوڑا تیرا ربیا جھول، ہلارا دو کنارہ پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ستگر تیری اوٹ رکھائیا۔ قطبی کہے میرا سب تون وکھرا بھوکھت، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ میری پُرکھ اکال

کرا دے سدا لکھت، دوسر قلم نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں میرا آد توں اکو ایشٹ، گر اوتار پیغمبران سپس نہ کدے جھکائیا۔ سدا کھلی
 رکھائی درشٹ، دشا اکو ویکھ وکھائیا۔ میں کوئن کوٹ ویکھے راما وششٹ، وشیاں والے گرو گئے سپس نوائیا۔ تت وجود بھوگدے
 گئے گرہست، پیغمبران پرا پسنٹی مدھم بیکھری وچ دتا پھسائیا۔ نام دھار دے کے ٹانک جست، جسم اسم قسم وچ جنائیا۔ قُطبی
 کہے مینوں آد توں انت تک اکو عشق، عاشق معشوق دا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جو لوک مات آیا گر اوتار پیغمبر سو گیا خسک، تھر
 رہن کھئے نہ پائیا۔ کیسے اشارہ کیتا سورگ کیسے دسیا بہشت، دوزخ وچ دروبی نام خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ساچا کھیل دینا وکھائیا۔ قُطبی کہے جس ویلے میرا لیکھ لکھدا، دیوے مان وڈیائیا۔ میرا روپ ہووے ساچے سکھ دا، سکھیا
 صاحب ستگر دیوے سنائیا۔ نانا مک جائے کوڑے پت دا، بتکاری اکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دین دنی اوس ویلے جندا، سر سکے نہ
 کھئے اٹھائیا۔ قُطب کہا میں سندیسہ دیواں آگے ایشٹ ہونا اک دا، ایکنکار اکو نظری آئیا۔ جو روپ دھار پُرکھ اکال پت دا، پت
 پرمیشور ڈھردرگابیا۔ جس نے جھگڑا مکاؤنا پتھر اٹ دا، سل پاپن پوجن کھئے نہ پائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت دو
 جہاناں کارج نچٹھدا، زرویر ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک
 سہائیا۔ قُطبی کہے میں دیواں اک سندیسہ، سچ دیاں جنائیا۔ جگ بدلنا جس دا پیشہ، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس
 ویلے گوبند پنٹھ بنایا دھاری کیسا، کیس گڑھ دھیان لگائیا۔ منگ منگی اک ہمیشہ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پُرکھ اکال تیرا دوارا
 سچکھنڈ دیسا، دشا دیشنتر ویکھ وکھائیا۔ میں اک بچن کراواں چیتا، جیتن ہو کے سپس نوائیا۔ جس ویلے لوک مات آویں بھگتن بن
 کے ہیتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں بنیں نینا، زرنکار بے پرواہیا۔ تیری اگتی ہووے کھیدھا، جگت بُدھی نہ کھئے
 سمجھائیا۔ گوبند پہلوں ہووے بھیجا، بھجن بندگی توں رہت آپ کرائیا۔ اُس دے اندر ہووے تیری سیجا، سچ سینگھاسن ڈیرہ
 لائیا۔ ہتھ پھڑنا نہ پئے کوئی کٹار نیزہ، نگاہ تیری دو جہان نظری آئیا۔ جلوہ تُوں ہووے تیجا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پڑھنا پئے کوئی
 نہ ویدا، ویدا توں باہر اپنا حکم دینا سنائیا۔ جن بھگتاں ول سدھا رکھنا دیدا، نگاہ نگاہ نال رکھائیا۔ نیاز دینی نہ پئے کیسے عیدا،
 سجدہ سپس نہ کیسے جھکائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرنی امید، آمد اپنی وچ وڈیائیا۔ قُطبی کہے پُرکھ اکال تیرا راز رہے پوشیدہ،

سمجھ کیسے نہ آئیا۔ صفتاں وچ جگت اکھڑ الفاظ کرن تمہیدا، گا گا ڈھولے گیت سُنائیا۔ میں تیرا اک عزیزا، پُوت سپُوتا ڈھر دا نظری آئیا۔ جُگ چوکڑی تیرے پریم وچ آئی تیزا، طمع کوڑ نہ کھئے منائیا۔ جُگ چوکڑی تیرا وسدا اُجڑدا ویکھدا رہیا بغیچہ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ تُوں مالک خالق اوچاں نیچاں، اتم برہم تیرا نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در راز کھولنا اپنا بھیو پیچیدہ، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ قُطبی کہے میں سرِشٹی دا میٹنا بہرم، بہرم دیاں گوائیا۔ میرا تیرے نُور وچوں جرم، جنم دین والی اور نہ کھئے مائیا۔ اکو اوٹ ساچی سرن، سرنگت سمجھائیا۔ کیسے دوارے گیا نہیں پڑھن، تیری ودیا بے پرواہیا۔ جُگ چوکڑی میرا ہویا نہ مرن، مر جیوت تیرے وچ سمائیا۔ میرا سچ پیار دا پرن، پرنام کر کے سپس نوائیا۔ سدا رکھیں اپنی سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ جس ویلے بھگتاں آویں کھڑن، لوک مات ویس وٹائیا۔ بھاگ لگاویں اُپر دھرن، دھول دھول خوشی بنائیا۔ میں وی پرساں تیرے چرن، چرنودک مُکھ دینا چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ قُطب کہے مینوں ویکھدے وچ شمال، شرکن غریب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا تیرے نال جمال، جلوہ نُور تیرا رُشنائیا۔ جُگ چوکڑی بینتی کردا رہیا سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کلجگ اتم دس حال، حالت دین دنی درڑائیا۔ تُوں حُکم سنڈیسے اندر سدا دتا ٹال، بھیو اتم نہ کھئے جنائیا۔ گوبند سنڈیسہ دتا اک کمال، الفی کایا تن چُھہائیا۔ صدی چوڈھویں جس ویلے سرِشٹی درِشٹی اندر پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ دیپک جگے نہ کیسے بے مثال، جوتی نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ ست سچ نہ رہے مال، لٹی جائے جگت لوکائیا۔ اکو کھیل کھیلے شب دُھر دا بال، بالی بالا ناؤں دھرائیا۔ کلجگ اندر ستجگ بدل کے چال، چاروں کُنٹ کرے رُشنائیا۔ مُریداں ویکھے مُرشد حال، بے حال ہونے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی لیکھے لائے گھال، گھالان وچ لال لال اپنے لئے اُچائیا۔

★ پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

آسُو کہے میں آساوند، پُرکھ اکال دین دیال تیری اک سرنائیا۔ مالک خالق پرتپالک دُھر دے خاوند، پاربرہم پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن دھار اگئی نور الہی چند، نرور پُرکھ تیری صفت صلاحیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی دے اند، پرماند وچ سائیا۔ ایتھ اوتھ دو جہان سری بھگوان نرگن دھار نرگن نال گنڈھ، سرگن جھگڑا دے مُکائیا۔ امرت رس نجھ دھار ست ستوادی پا ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ من وکار کوڑ ہنکار کڈھ گند، سچ سچ اک اُپجائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم دین دنی گاوے چھند، سوہلا ڈھولا اکو راگ الائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے حکم ہوون پابند، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ آسُو کہے میں آیا مات، ماتر بھومی ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابنش، جگ چوگری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کاتب لیکھا لکھ نہ سکے خاص، خالص سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران دھرایا اک وشواس، وشا تیرا نام دھیائیا۔ تُوں صاحب سرب گنتاس، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ منڈل منڈپ پا اگئی راس، تن وجود ناچ نہ کھئے نچائیا۔ آتم پرماتم ویکھ اپنی ذات، اذاتی جھگڑا دے گوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، رتڑی اپنا نام مہکائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے جو آکھ، آخر لیکھا پور کرائیا۔ نرگن نرور نرکار نرکار پرگٹ ہو ساکھیات، صاحب ستگر اپنا وپس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی وجے نام ودھائیا۔ آسُو کہے میں مانگت ہو کے منگان منگ، مانگت ہو کے سیس نوائیا۔ کِریا کر سورے سرینگ، مہربان تیری وڈیائیا۔ میں بولاں بنا زبان دند، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ جس کارن گوبند چھڈیا پُری اند، اند تیرے وچ سائیا۔ صدی چوڈھویں رہی ہنڈھ، محمد احمد دئے گواہیا۔ جگت وکار کوڑ ہنکار ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ من واسنا پائے کوئی نہ ڈنڈ، ڈنڈاوت اکو دے جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویشان ہونے سنگ، سگلا سنگ اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ آسُو کہے میرے سوامی، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ تُوں آد انادی انترجامی، گھٹ نواسی دُھردرگاہیا۔ بودھ اکادھ شبدا اگئی تیری بانی، پاربرہم پت پرمیشور تیری صفت صلاحیا۔ تیرا کھیل چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج نظری آئیا۔

آتم نور تیرا نورانی، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پڑدا دے اُٹھائیا۔ جس کارن تتی لوح اُتے بیٹھا سٹ بھانی، بھانا اپنا دے دکھائیا۔ گوبند کر کے پچیاں دی قُربانی، کربلا دا لیکھا گیا مُکائیا۔ صدی چوڈھویں مُریدان مُرشدان اندر آوے بے ایمانی، بیوہ ہووے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ اَسُو کہے سچکھنڈ دوارے میری پُکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کی آسا رکھکے گئے تیئی اوتار، طرح طرح نال جنائیا۔ کی پیغمبران کیتی گفتار، گُفت سُنید کی سمجھائیا۔ کی گُرواں کیتا اِظہار، پڑدا اوبلا دے اُٹھائیا۔ کی بھگتاں کیتا (اقرار، اقرارانما) ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوڈھویں پیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری، دئے دُہائیا۔ دیوت سُر روون زارو زار، نیتر نینان نیر وہائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہاکار، دھیچ دھیچ نہ کھئے رکھائیا۔ مایا ممتا موہ ہویا وِبھچار، ککرم دھرم کرے لڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سرشٹی پڑھ پڑھ گئی بار، اِشٹی اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیرا لیکھا سب تون باہر، قُدرت دے مالک تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں بے نظیر ہو اُجیار، اُجالا اپنا اک کرائیا۔ نام سندیسہ دُھر دا کلمہ ایکا دے ایکنکار، اک اکلے اپنی دیا کھائیا۔ جس دا کاتب بنے نہ کھئے لکھار، قلم شاہی نہ کھئے وڈھائیا۔ الفیے نہ پاوے سار، صفتان وچ نہ کھئے صلاحیا۔ میری منگ تیرے دربار، سچکھنڈ ساچے سیس نوائیا۔ تُون قُدرت دا کرتا کرنی دا کرتار، مہبان بیدو بیخیر یا اللہ، جلوہ گر نور الہیا۔ ویکھ دین دُنی دا حال، ماضی کرے نہ کھئے خیال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اک عرضوئیا۔ اَسُو کہے میری آسا رہی لوڑ، لوڑیندے سجن دیاں درڑائیا۔ صدی چوڈھویں سب تون تیری لوڑ، گھٹ گھٹ انتر تیرا نام دُہائیا۔ نام ندھان سری بھگوان ساچا منتر فُرنہ دے پھور، فوَرن اپنا حُکم ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی اُتے کر غور، گہر گمبھیر کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کِریا من واسنا اندروں کڈھ کوڑ، غُربت اندروں دے کڈھائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں مات بہڑ، مایادھاری ممتا وچ پھسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن اَسُو میرے پیارے، سچ دیاں جنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڈھویں میرے کھیل نیارے، نرور ہر ہو کے اپنی کار کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران نہ کوئی وچارے، اکھراں تون باہر تیری پڑھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر سدا پنہارے، نت

نوت سیو کھائیا۔ صدی چوڈھویں جو دے کے گئے اشارے، دُھر دے کلمے نال سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے کل کلکی اوتارے، نہکلنکا نرگن نؤر کرے رُشنائیا۔ پاوے سار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑے، ٹلے پربت پھول پُھلائییا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی چارے بانی آپ سمبھالے، سمبل اپنا ڈیرہ لائییا۔ گوبند شبد ستگر پورا ہووے نالے، نالش میٹے کوڑ لوکائییا۔ ساچی ودیا انتر نرتر منتر اک سیکھالے، سندیسہ دیوے دُھردرگاہییا۔ کوڑا توڑ جگت جنجالے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نؤر اگما دیپک اِکو بالے، دو جہاناں ڈگمگائییا۔ بھاگ لگائے سچکھنڈ سچّی دھرمسالے، دھرم دوارا اک وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارے دئے وڈیائییا۔ اَسو سُن نئے بچّے، ہر کرتا دئے وڈیائییا۔ کلجگ جیو بھانڈے کچّے، کنچن گرھ نہ کھئے وڈیائییا۔ گر اوتار پیغمبران جو مارگ دئے، حُکے اندر رہبر ہو کے راہ وکھائییا۔ اوہ صدی چوڈھویں چار ورن لگدے اچّھے، اچھی طرح سمجھ کیسے نہ آئییا۔ من کلپنا کوڑی کریا تن وجود ماٹی اندر نچّے، نؤ دوار دئے دُبائییا۔ سارے ست دوارے ہووو اِکھئے، سچ محلا اُچ اٹلا اک سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرائن اک سُنائییا۔ اَسو سُن دیواں سچ ڈلارا، گوبند تیرا میل ملائییا۔ جس دا عجیب عجب جگت توں وکھرا نظارہ، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائییا۔ صدی چوڈھویں جس نے کرنا پار کنارہ، کلجگ کوڑی کریا نیا شوہ دریا رُڑھائییا۔ ساچا دس کے اک دوارا، چار ورنان لیتا ملائییا۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹے وچ سنسارا، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی نانا جوڑے تھاون تھانیا۔ گرُمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت رہے نہ کھئے غدارا، غدر من دا اندروں دینا کڈھائییا۔ جسدا لیکھا لیکھ زویداس چھارا، گرداس حاضر ہو کے دئے گواہییا۔ نانک نرگن سرگن کھیل کرے اپر اپارا، اپرپر سوامی ویکھ وکھائییا۔ سادھ سنت جیو جنت جگت ودیا چلے کھئے نہ چارا، چاروں کُنٹ ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان محبوب اک اکھوائیا۔ اَسو کہے پرہہ گوبند دیوے کیہڑی تعلیم، طُلبے کون پڑھائییا۔ کون وسے دھام عظیم، عرش فرش توں پرے دئے سمجھائییا۔ کس بدھ میٹے جگت مذہب تقسیم، دویتی دئے گوائیا۔ سچ دھرم دا پرچلت کرے نیم، نر نرنکار تیرے نال ملائییا۔ کی کہہ کے گیا نائی سین، سینت نال سمجھائییا۔ کی محمد اشارہ دتا جس ویلے حرف لیکھیا عین، عارف سمجھ کیسے نہ آئییا۔ کی لیکھ ہویا نال حسن حسین، حسینا لاڑی مؤت دئے گواہییا۔ کی مؤسیٰ

عيسى اگمى ايشارے وچ کہن، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ تیرا کھیل نر نرائن، نر ناری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بھيو گھلیا نہ بالمیک کولوں وچ رمائن، راما دسترہ بیٹا لیکھا اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در در تیری وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا گوبند سُت دُلارا، دُولھا دُھر دا نظری آئیا۔ جس نے کلجگ کرنا انت کنارہ، کائنات ویکھ وکھائیا۔ میرے نام دا بول اک جیکارا، جے جے کار دو جہان سُنائیا۔ شبدي شبد دھار ایشارہ، عیش و عشرت وچ کدے نہ آئیا۔ جس گوبند نے تے سریر چھڈکے شبدي روپ دھریا دوبارا، نور نور وچوں چمکائیا۔ اوس دا لیکھا آؤنا نہیں وچ کیسے اخبارا، اڈیٹر اڈٹ وچ نہ کھئے لیائیا۔ جس نے دو جہان چارے کھانی لاؤنا اکھاڑا، چارے بانی ڈنک وجائیا۔ کھیل کرنا بہتر ناڑا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ پھول پھلایا۔ اُس دا حُکم سب توں نیارا، نینکاری دُھردرگاہیا۔ سب دا میت پیارا، متر اک اکھوایا۔ سو کل کلکی لئے اوتارا، امام اماما ویس وٹائیا۔ نرگن نور کرے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سب دا پیر ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوبند کہے میں پُرکھ اکال دا جودھا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ میں آد جگادی گیان بودھا، بُدھی توں پرے کران پڑھائیا۔ مایا ممتا میٹاں روگا، ہوئے ترسنا کوڑ مٹائیا۔ حُکم سُناواں چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق کران شنوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بناواں پوتھا، اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ کران پرکاش ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی کوٹھا، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ میل ملاواں نال نرمل جوتا، جوتی جوت وچ سہائیا۔ ساچے نام دا دیواں ہوکا، حُکم دساں دُھردرگاہیا۔ پہلی اَسو لوک مات کیسے ورلے گرُمکھ ملے موقع، لکھ چوراسی اکھ نہ کھئے کھلایا۔ گوبند لا کے اکو ڈھونکا، ڈھئیے پچھوں لئے انگڑائیا۔ جس چھڈیا پٹنا پوٹھا، ماچھووارے سیج سہائیا۔ ندیڑ دے کے سب نوں دھوکھا، اگنی تے اپنا آپ جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن اَسو جگ دے میت، متر پیارے دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دبالا سب دی بدلے ریت، ریتیان مہربان اک اکھوایا۔ سمت چوٹھا جان دے بیت، بتی کہانی نہ کھئے درڑائیا۔ جھگڑا پینا ہست کپٹ، رنگ راجان کرن لڑائیا۔ سب دی ننگی ہونی پیٹھ، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ سیاست وراثت سب دی رہنی پیچ، پار کنارہ نہ کھئے درڑائیا۔ گوبند شبد پُرکھ اکال نال گنڈھ لینی پیچ، پیچیدہ پیچا اپنا لینا پائیا۔

جِس بھوکھت دی سارے کردے گئے اڈیک، اوہ ویلا نیڑے آئیا۔ جس دی مہا گا سکے نہ کوئی رسنا جیہہ، جہوا نہ کھئے شنوائیا۔ اوس نے سب نوں دینی ترتیب، ہندو مسلم سکھ عیسائی لینے سمجھائیا۔ مانو ہو جاؤ اک دو جے دے قریب، کایا کجے سوہیا پائیا۔ ویکھو لیکھا لیکھا سپارے ستارویں وچ قرآن مجید، مجلس محبوب نال کرائیا۔ جس دی کر نہ سکیا کوئی تمہید، تحریر تقریر وچ نہ کھئے جنائیا۔ اوس دی آسا منسا پوری کرے امید، آمد وچ وجے ودھائیا۔ کلجگ انت دھر دے شبد مناؤنی اکو عید، عادت عبادت وچ بدلائیا۔ ساچے کلمے دی کر تاکید، طرف یکطرف دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا رنگ اک رنگائیا۔ آسو کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، وجے نام ودھائیا۔ شبد گوہند پاوے پھیرا، چاروں گنت ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال میٹے جھپڑا، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول سے کھپڑا، گرہ مندر اکو سوہیا پائیا۔ اکو رنگ ہووے گرو چیرا، چیل گرو وچ سائیا۔ نام ڈھولا تون میرا میں تیرا، دو جا رہن کھئے نہ پائیا۔ تھوڑے دن ہور کر لو جیرا، جیرج انڈج دے ڈبائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل جانے کھپڑا، جگت سیاست سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کس بدھ دین دنی دا بٹھے بیڑا، بیڑے اپنے نال چڑھائیا۔ ست دھرم دا گھلا کرے ویہڑا، وہم اندرون دے کڈھائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ آسو کہے میں ویکھاں گوہند سورا، سورپیر وڈیائیا۔ جس دا ہووے جوتی نورا، نور نور وچوں چمکائیا۔ بچن دا ہووے پورا، پورن برہم دے درڑائیا۔ ساچا نام کرے مشہورا، مشورہ اکو نال رکھائیا۔ جس دا کھیل نہ ہووے ادھورا، کوڑی کرپا دے گوائیا۔ گرمکھاں بخش کے چرن دھوڑا، ڈرمت میل دے دھوائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آسو کہے مینوں گوہند چاڑھے مستی، مست دیوانہ دے بنائیا۔ پُرکھ اکال جس دی ویکھاں ہستی، جو ہست کیٹ وچ سائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا ساڈھے تین ہتھ کایا ہستی، سمبل سوہیا پائیا۔ کرپا کرنی آگے عرشی، عرشی پریم اپنی دیا کمائیا۔ سب دا لہنا دینا بے باق کرنا قرضی، مقرؤض جھولی سرب بھرائیا۔ کھیل دسے اپنے گھر دی، جتھے گرو اتار پیغمبر نیوں نیوں سپس نوائیا۔ کچھ کھیل ہونی دشا چڑھدی، چڑھے طوفان بے پرواہیا۔ لہندی دشا ویکھو ڈردی، ڈریوک پوپ رہے جنائیا۔ دکھن آشا کی پڑھدی، پرا پسنتی تون پرے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل اگمّا جلدی، جل دھارا ربی گرلایا۔ اَسُو کہے میں خوشیاں وچ کردا ہاسا، ہس ہس رہیا جنایا۔ پُرکھ اکال دا
 ویکھاں کھیل پرتھی آکشا، گگن گگنتر کھوج کھوجایا۔ جس نے دین دُنی دا بدلنا پاسا، کروٹ اپنی نال بدلائی۔ کوڑی کریا میثی
 شاخا، شناخت اپنی دینی سمجھائی۔ سب دا مالک اِکو نظری آوے آقا، عقل بدھی توں پرے کرے پڑھائی۔ جو سب دی جوت
 سرب دا جاتا، جاگرت جوت دُگمگائی۔ گوہند اوسے دا دے کے گیا بھرواسا، جس نے ویس وٹایا گرو دس جگت دباکا، دہ دشا
 کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا بن کے پتا ماتا، پت پرمیشور آپے ویکھ
 وکھائی۔ اَسُو کہے مینوں گوہند دے چنگا، چار کُنٹ رُشنائی۔ جس دے چرن چُھے سُرستی گنگا، گوداوری سیس نوئی۔ جس دا
 لیکھا سورا سربنگا، سوریہ چن سر نہ کھئے اُٹھائی۔ کلجگ کوڑی کریا جس میثنا دنگا، دغے توں لے پچائی۔ جگت سیاست ناچ
 کراؤنا ننگا، چار کُنٹ وکھائی۔ جیہڑے گرمکھ گوہند نال لاؤن گے کندھا، پھڑ باہوں لے اُٹھائی۔ جو بھل گیا وانگ بیراگی بندہ،
 بندگی وچ دُہائی۔ جس نشان مٹاؤنا تارا چندا، اِکو جوت کرے رُشنائی۔ اوس پھڑ اگمی کھنڈا، کھنڈاں برہمنڈاں دینا بلائی۔ ساچے
 پریم دا گرمکھاں دے کے اگم اندا، اندپری دا لہنا دینا مکائی۔ ٹوں میرا میں تیرا گاؤنا چھندا، ناتا جگت نالوں ٹرائیا۔ جھگڑا مُکا کے
 جیرج انڈا، اُتہج سینج لیکھا رہے نہ رائیا۔ دُھر دے نام دا پھیر کے رندا، کوڑی کریا صاف کرائیا۔ ست دھرم چڑھا کے ڈنڈا، پوڑا
 اِکو دینا پرگٹائی۔ جتھے وسے صاحب بخشنا، پُرکھ اکال دُھر دا رام حق گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا
 کھیل رہیا وکھائی۔ گوہند کہے میری دھرم دھار سیاست، سیاہ نظر کھئے نہ آئی۔ جگت مایا نہ کھئے وراثت، موہ وچ نہ کھئے وڈیائی۔
 جیہڑا مینوں بھلیا میں سب نوں لینا وچ ہراست، پچیا رہن کھئے نہ پائی۔ جے کوئی سادھ سنت کرے شرارت، شرع وچوں دینا
 کڈھائی۔ گوہند بن اکھراں توں لیکھ کے گیا عبارت، بن حرفاں حرف پرگٹائی۔ جس نے دین دُنی دی بدل دینی عادت، عدل انصاف
 اِک کرائیا۔ پُرکھ اکال دی دس اِک عبادت، جھگڑا دُنی دینا مٹائی۔ سچ مَحبت کر سخاوت، سُخن پچھلا پور کرائیا۔ نام ندھان دے
 کے نیامت، ناؤں زینکارا دینا جنایا۔ ممتا موہ میٹ علامت، عالماں علم دینا سمجھائی۔ جگت سیاست ویکھو اگلے سال ہونی شامت،
 شمع نور نہ کھئے رُشنائی۔ جنہاں دے کول پرہ دے نام دی سچی نیامت، عملاں وچ وڈیائی۔ کوڑی کریا کرے نہ کھئے بغاوت، بغلگیر

کرے خلق خدائیا۔ جس دا مالک صحیح سلامت، صاحب سوامی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ آسُو کہے جے میرے وچ پنٹھ خالصے کرنی کانفرنس، متا آتم برہم پکائیا۔ سارے گرمکھ روپ بن جاؤ ہنس، ممتا موہ وکار
 گوائیا۔ سچ دھرم دا نظری آوو ہنس، وڈا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ من ہنکاری مارو کنس، کایا کجے بیئے رُشنائیا۔ جس نے تہادی بنائی
 بنت، سو ستگر بیئے سہائیا۔ پُرکھ اکال مل کے بنو سنت، جگت وڈیائی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نر نرنکار ملو کنت، کنتوہل اکو
 سوہیا پائیا۔ جو چاڑھے سب نوں رنگ بسنت، چولی اپنے پریم رنگائیا۔ بھیو کھلاوے جیو جنت، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ پھر
 سانجھا ہووے فرنٹ، فیصلہ اکو اک وکھائیا۔ پرہ دے نام دا جھوٹھا رہے نہ کھئے ایجنٹ، ایجنسی جگت والی نہ کھئے کھلائییا۔ جے
 تُساں دھرم دے لاؤ نے ٹینٹ، تنبو قناتاں وچ وڈیائیا۔ جے اکھئے کرنے دھوتی بودی کیس مُچھ داہڑی والے جنہاں ہیٹ ٹوی پیہنی
 پیٹ، پریم پریتی وچ بندھائیا۔ پھر ست دی سہاؤنی اوہ کینٹ، جتھے ٹرینگ دیوے دُہدرگاہیا۔ بنا پریم توں ساچا دے کوئی نہ
 ایجنٹ، جوائنٹ کرے نہ کھئے لوکائیا۔ باہروں بہاویں کنے لاؤ سینٹ، اندروں دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ گوہند دھار بنو مہنت، مہا
 اکو دینی سُنائیا۔ لیڈر جگت دسن سنت، گرمکھ ورلے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جو کانفرنس دا بنے پردھان، پردھانگی ہر کھائیا۔ اوسے دے اندر وسیا ہووے بھگوان، شبدي شبد
 کرے پڑھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، جو گوہند گر جنائیا۔ جو رام کرشن دی کرے پہچان، بن اکھان اکھ ملائییا۔ جو موسیٰ عیسیٰ
 محمد دا دیوے فرمان، فرمان بردار دئے درڑائیا۔ ست دھرم دی دس پہچان، بے پہچان دئے ملائییا۔ جے کوئی اکھ بولے نال زبان، اوہ
 وی دُہر دا حُکم سُنائیا۔ جگت وڈیا دی کلیان، گوہند ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس پنٹھ دی پُرکھ اکال نال مل کے شان، شہنشاہ گوہند
 گیا سمجھائیا۔ اوس دا حُکم ہووے پروان، پروانے ویکھنے تھاوں تھائیا۔ سرب سمتیاں والے اکھ ہووو آن، اپنا اپنا میل ملائییا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ آسُو کہے جنہاں سب نے ہونا اکھیا، متا اک پکائیا۔ آگے توں
 دین مذہب دا رہے کوئی نہ رٹا، جھگرے وچ نہ کھئے دُہائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی ویکھو گر اتار پیغمبراں جیہڑا پرہ دے کول
 لکھیا پٹا، پٹنے والا دئے گواہیا۔ چار جگ دے انت اخیر بے نظیر دھرم دی دھار جئاؤ نا ٹپا، ٹپی بندی دا لیکھا دئے مکائیا۔ جو قول

اقرار وچ سنسار نرگن دھار جوت نرکار کیتا پگا، پاربرہم پت پرمیشور اپنا حکم ورتائیا۔ کہے نہ کھئے چونکہ چنانچہ البتہ، عالم فاضل علم علوم وچ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہڑا اک سنائیا۔ آسُو کہے میرا گوبند بنیا سجن، ہر ملیا دھردرگاہیا۔ جو چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچے نام دی چاڑھے رنگن، رنگت اکو دئے وکھائیا۔ جے سچ وست کوئی آئے منگن، منگو میلا ہووے نال دھردرگاہیا۔ پین کھان والے پار کدے نہ لنگھن، درگاہ سچ نہ کھئے پُچائیا۔ سوہنے دھرم دے بنو پرندھن، پرندھک اپنا ناؤں دسائیا۔ جگت پریتی جے مل کے ٹٹی سارے گنڈھن، گنڈھ پوے تھاوں تھائیا۔ جھگڑا پوے نہ ماٹی بدن، تن وجود نہ کھئے لڑائیا۔ جے پریم پریتی وچ آئے سدن، صدقے واری گھول گھائیا۔ باجوے تن دن ستاراں سو اٹھونجا بکرمی گوبند چرن کول کیتا مجن، دھوڑ مستک نال چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا کہے مینوں لبھے کوئی نہ لکھت، لیکھ لیکھ تھکی قلم شاہیا۔ پڑدا لاپہیا نہ اندروں کیسے درشت، درشتی درشت نہ کھئے گھلائی۔ مینوں یاد آیا اک ویراں صلاح کیتی رام وششت، متا گرو گودیو بنائیا۔ حقیقی مجازی توں پرے کیڑا عشق، جو تن وجود توں بنا لیا ہنڈھائیا۔ جاں تکیا اکو پُرکھ اکال اپنی آیا وچ فہرست، دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ باقی جو اُچیا سو تن ماٹی خاک وچوں گرہست، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ اشارہ دے کے گیا سورگ بہشت، سکھ ساگر مات سمجھائیا۔ آسُو کہے میں اوس ویلے سدا جاواں خسک، اپنا پلو چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ آسُو کہے میں آس رکھاواں گا۔ گھٹ نواسی ویکھ وکھاواں گا۔ جوت پرکاشی نور چمکاواں گا۔ بن کے داس داسی، سیو کھاواں گا۔ پھر کے پرتھی آکاشی، نرگن سرگن کھوج گھجاواں گا۔ جیہڑی کتھا چار جگ کیسے نہیں واجی، واکھ ہو کے آپ درڑاواں گا۔ جو انت آخری گوبند ندیڑ شبد سنہڑے وچ اپنی دھار آگھی، آخر اکھراں وچوں پرگٹاواں گا۔ جس دا لیکھ لیکھا نہیں کیسے پاتی، پترکا سب توں اوہ جناواں گا۔ کلجگ انت سری بھگونت میٹے اندھیری راتی، زڑی نور چند چمکاواں گا۔ ساچی سیج بنا کے کھائی، آتم برہم بھیو چمکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دھرم دی پرگٹ کر پرہاتی، پرہ دا نام اک جپاواں گا۔ جپو نام پرہو پرہ ایک، ایکنکار درڑائیا۔ ستجگ ساچی بخشے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لائیا۔ بڈھ کرے بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے

سیک، اگنی تت بُجھائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے ریکھ، لیکھا اگلا دئے وکھائیا۔ سچکھنڈ جنا کے دیس، پچھلا کھہڑا دئے چُھڈائیا۔ پرہ چرن رہو ہمیش، دانی داتے سیس نوائیا۔ جتھوں گر اوتار پیغمبر رہیا بھیج، بھگت بھگوان لئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ ساچے میلے دا دیوے سماں، ہر سترگر دُھردرگاہیا۔ جس نے جُگ بدلنا نواں، نو نو چار کرے رُشنائیا۔ نام جپاؤنا دم دما، سواس سواساں وچوں پرگنائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی چما، چم درِشٹی دینی بدلائیا۔ ویکھو کی لیکھ لیکھیا چوڈاں سو تپہ انک پتا، پناہ دیوے تھاؤں تھائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی تنا، طمع کوڑی دئے گوائیا۔ سچ پرکاش کر کے اگنی شمع، شمعدان ساڈھے تِن ہتھ سہائیا۔ ویکھو کوئی بنیو نہ براہمن پنا، دھوکھا گوبند نال رکھائیا۔ پُرکھ اکال سب دا پتا تے سب دی اماں، جمن والی اکو مائیا۔ سچ پریم دا مارگ ہون لگا رواں، رمنا رمنا ملے وڈیائیا۔ جس نے گگن ریا یا بنا تھا، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ اوہ شبد سناوے جگت سروتے کتاں، جو کتا گوبند اپنا گیا لگائیا۔ جس شبد اشارہ دتا دھتا، بجر کپاٹی پتھر توڑ تڑائیا۔ اوس نے میٹنا حد بتا، وٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ اک سیاسی کچھ دُکھی بُندا وچ کھتے، من کلپنا وچ گُرائیا۔ سارے گوبند دے بنو نوری چتے، چند نور کرو رُشنائیا۔ اَسو کہے پُرکھ اکال نے ضرور بدلنا سماں، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ چٹرائی چلے نہ جگت دے برہما، وشن شو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ ہرجن ساچے میلا جگت، ہر جگدیشر آپ کرائیا۔ میل ملاوے دُھر دے بھگت، بھگون اپنا رنگ چڑھائیا۔ مات لوک سہائے ویلا وقت، گھڑی پل وار تھت دئے درسائیا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع دا مالک ویکھ وکھائیا۔ جے اکتھ کرنا جگت والا نہ ہووے فقط، فقرہ گوبند دینا دُبرائیا۔ جس دا پرکاش ہونا اُتے فرش، زمیں اسمان نور رُشنائیا۔ اوہ سب نوں دین والا اپنے نام پیار دا خرچ، خزانچی گرمکھ لئے بنائیا۔ جو دُھر دے دوارے اُتے بھٹے درج، جتھوں سکے نہ کھئے بدلائیا۔ سنساری رکھو کوئی نہ غرض، غرض پریم والی بنائیا۔ کیوں پُرکھ اکال کول آد جگاد جگ چوکرے سب دی فرد، سنت سہیلے ویکھے تھاؤں تھائیا۔ سٹیج بناؤن توں پہلوں پنجاں پیاریاں کولوں کرائیو عرض، آرزو اپنی نال رکھائیا۔ جے تُوں جودھا سوریہ مردانہ مرد، مدد کر تھاؤں تھائیا۔ غریب نہانیاں نال ونڈ درد، دُکھیاں ہو سہائیا۔ سیاست چھری شرع کیسے اُتے نہ چلے کرد، دھرم دوار بنے نہ کھئے قصائیا۔ کوڑی کِریا

میٹیو اندھیر گرد، گردش جھوٹہ رہے نہ رائیا۔ ست دھرم دی ساچی چُکیو کھڑگ، کھنڈا خیرخواہی والا اٹھائیا۔ پھیر کیسے دا ہووے کوئی نہ حرج، حرجانے پورے ہوون تهاؤں تھائیا۔ جس نے پُٹھی سِدھی کرنی نرد، نہ اوہ نرتے نہ مدین نراں دا نرائن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بھگتن بت کرے کھیل سدا اسچرج، اچرج لپلا مالک ہو کے نیلا، نیلے والا اپنا حکم ورتائیا۔

باجوا گوبند کول پھیردا ہندا سی مونگلی، پہلوان ساڈھے تر تالی سال دا پچھلا نظری آئیا۔ اک دن گوبند پریم وچ لائی انگلی، کندھا دتا دبائیا۔ رمز اشارے والی بوجھ لئی، تن مندر دتی درڑائیا۔ ہن تیری ایس جنم دی اوڈھ پگ گئی، ناتا جانا تڑائیا۔ تیرا حصہ رکھنا کلجگ اتم جگ لئی، جگت وچ ملایا۔ ایسے کارن ایہہ اندرے اندر سوجھ گئی، سمجھ دتی سمجھائیا۔ دوت والی اگنی بوجھ گئی، ممتا کوڑ دتی چھڈائیا۔ ایہہ کھیل ہونی پریم پیار دھار ددھ لئی، سپر شیر اک اُپجائیا۔ ایہہ کھیل ہونی دھرم سیاست مڈھ لئی، جگت وچ ودھائیا۔ جو ایس نشانیاں اک گئی، گوبند انیالا تیر نہ کھتے چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریم پیار بندھائے مائس منکھ لئی، دکھ دئی والے کڈھائیا۔ مازولے مسیح، حضرت محمدے زویہ، حسن حسینے توزیہ، خُدا الزوا، خزین نزع، جموستے فزا، پازل نروچے وزبکا وزیئل حقوے، حکمران اک درڑائیا۔ مزست نالشول وجنگ جنگ جوئے محمدے نوزی حضرتے تمزیہ پیغمبرے ازی چشمانے نزی، رؤشانے وزی، وزیول وضع رحمت ال دوا، مقدسے خُدا، خُدی مرکوبے نزو، نزیما نزا، زامینے جما، آسمانے کیشاں، درگاہ حژاں، عالمینے امان، محبان محبوب نظری آئیا۔ محمدے دُعا، دروہی خُدا، ونوہی صدر، جوہی جدا، ازربے اداکھ، نووستو نزاں، چازین چازو چزے چوز چار کُنٹ نظری آئیا۔ کربلائے خُدا، کربلائے وبا، کربلائے ربا، کربلائے نورا، کربلائے سوا، کربلائے خطا، ایلینے دُعا، حضرتے زُرا، زاویر زیر زیر وچ ملایا۔ گوبندے کسست، پیغام چگست، دیامے پیشے نوست چوچو چار ورن ویکھ وکھائیا۔ فرزندے گوبند، ناکھندے نہپند، نابودے بندے بند، بدنے زما، ربوتتے ازان چشمے

نران، کلمے کران دسے گر وڈ وڈیائیا۔ کربلا گرلاہٹ، مانوے سناہٹ، قدمے آہٹ، کُنو کُن قضا کزی ویکھ وکھائیا۔ گوہندے گلیرز
 جستا پروردگارے نَشچا، مُجبتے مہا، پیار سیکھ دا، سیکھ دے پچھے بچے اپنے بھیٹ کرائیا۔ بھرواسا اک دا، جو لیکھ سب دے
 لیکھدا، اکھاں نال نہیں جگت دسدا، کرے کھیل گر اوتار پیغمبران نال نت دا، جگ چوکرزی سب دا جنم جتدا، یتھارتھ اپنا کھیل
 وکھائیا۔ گوہند پیار نہیں کیتا کیسے اک دا، چار ورنان بھیو کھولیا وچ دا، جتھے پُرکھ اکال تن وجود وچ ٹیکدا، آتما توں پرماتما ہو کے
 کدے نہیں بھٹدا، ذات پات دا جھگڑا دتا مکائیا۔ گوہند کپا میرا گرسکھ میرا ددھ کدے نہیں بھٹدا، پُھٹکل روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گرُو
 گوہند کوئی روپ نہیں سی پتھر اٹ دا، اکو جوت جو پُرکھ اکال وچوں پرگنائیا۔ گرسکھان نال میلا کر کے گیا نت دا، جگ چوکرزی
 دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جے کوئی روپ بن جائے گوہند دے سچے سیکھ دا، گوہند اوسے وچ سمائیا۔ کیوں گوہند گُرمکھ پریم وچ وکدا، جگت
 ونجاریاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہدا روپ نہیں کیسے مَن رکھ دا، جو مالے منکیاں والے بھوٹایا۔ اوہ سَت دُلارا اوس پُرکھ اکال پت دا،
 جس نوں پت پریشور کہہ کے گر اوتار پیغمبر رہے گائیا۔ اوس جھگڑا نہیں پایا کوئی مس دا، خالص چار ورن دئے بنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ محمد نے حق سلام دا دتا ہوکا، کرہ قرآن والا جنائیا۔ گوہند نے
 کھتری براہمن شوڈر ویش نوں اکٹھا دتا موقع، جٹ جھیور چھیمے سارے دتے ملایا۔ اکو پُرکھ اکال دی دس کے جوتا، جگت
 جگیشراں توں پرے کیتی پڑھائیا۔ جس دی بُدھی وچ کر نہ سکیا کوئی سوچا، سمجھ وچ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ گوہند نے گُرمکھان
 پچھے اپنے بچیاں دی بھیٹا کر کے لوتھا، تن وجود جھگڑا دتا مکائیا۔ گرسکھ دا ساچا سریر سمجھ کے کوٹھا، اپنا آسن دتا جائیا۔ ایسے
 کر کے پہلوں امرت پنجان پیاریاں دتا بہُنا، پریم نال چھکائیا۔ پھیر ہو کے اوہناں جوگا، ہتھ اوہناں آگے ڈھاپیا۔ گرسکھو میں پُرکھ
 اکال دا سیکھ تے گرسکھ ہووے اوس دا پوتا، بنس گوہند نظری آئیا۔ گوہند کپا گرسکھو کوئی رکھنا نہیں روزہ، ونڈ کے کھانا تہاڈی
 ریتی دتی بنائیا۔ نرگن دھار بدل کے چوغہ، چوراں یاراں تھگیاں ویکھ وکھائیا۔ میرے سر تے کوئی چوٹی والا نہیں ہونا بودا، قدم
 چل نہ پندھ مکائیا۔ نرمل دھار ہو کے جوتا، شبیدی شبد کھیل کرائیا۔ ساچے پریم دی دے کے اوٹا، اوڑک اپنا رنگ رنگائیا۔
 گرسکھ رہن نہ دیواں کوئی کھوٹا، کھوٹے کھرے لوآن بنائیا۔ سب نوں دساں ستگر شبد اکو بہُنا، بہتے گرُوآن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل دئے وکھائیا۔ کربلا کہے میرا کھیل ویکھ گئے گھبرا، گھر گھر پئی دُبائیا۔ گڑھی چمکور کہے گوبند میرے وچ کیتی دُعا، پُرکھ اکال دھیان لگائیا۔ تیری امانت تیرے در دیواں پُچا، ساچی سیوا لوک مات کھائیا۔ محمد کہہ میرے خُدا، تیرا نام دُبائیا۔ کیوں پریم والے کیتے جُدا، جُز حصّہ ونڈ ونڈائیا۔ گوبند بچے بھیٹ چڑھا کے دو ہتھان خالی دتا وجا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جو کُچھ تیرا تیری جھولی دتا پا، اپنا پلّو لیا چُھڈائیا۔ نہ کوئی گھر رہیا گراں، نہ کوئی مندر مکان دِسائیا۔ اے پرہو مینوں گرسکھاں دے اندر سوہنا لگے تھان، جتھے آسن لائیا۔ جیوندیاں جیواں تیرا ناں، مرن توں پچھوں آتما تیرے وچ ملائیا۔ کیوں تُوں سب دا پتا ماں، گُرمکھ تیری گودی دینے ٹکائیا۔ محمد کہہ کے گیا تہانوں مقبریاں وچ دیواں سوا، کفن قبران والا ٹکائیا۔ جس ویلے انت قیامت جاوے آ، قیامگاہ بنے لوکائیا۔ میرا امام آوے ویس وٹا، جلوہ گر ویس وٹائیا۔ اوس آگے میں پھیر کراں دُعا، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ انہاں سْتیاں تُوں لے جگا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جنہاں تُوں میں نہیں سکیا ملا، تُوں آپے اپنے وچ رکھائیا۔ گوبند کہہ گُرمکھاں دی پکڑاں بانہ، دُھر دا ساتھی آپ ہو جائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، چوڑاسی والا پھند کٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے دیاں بہا، جتھے نرگن نُوں جوت رُشنائیا۔ جس نے پیار مُحبّت وچ کہہ دتی ہاں، ہر دے پوڑے دیاں چڑھائیا۔ نتھوایاں دیواں تھان، نائیاں ہوواں سہائیا۔ پتت پایاں دیواں ترا، اپرادھیان رنگ رنگائیا۔ جس پیار مُحبّت وچ اک وار سیس دتا نوا، تُوواں کھنڈاں توں لیکھا دیاں مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ کربلے وچ ہوئی ہاباکار، سپاہ سالار دین دُبائیا۔ گوبند دے سنگھ مار کے للکار، شہیدی خوشیاں والی پائیا۔ جس ویلے جھوڑے اجیت جُجھار، گوبند چلیہ ہتھ اُٹھائیا۔ پھیر رکھ کے دست اُتے کٹار، کھنڈا کھڑگ لیا چمکائیا۔ آہ ویکھ میرے زرنکار، تینوں دیاں وکھائیا۔ جے کوئی میرا اک سیکھ کُردا ہووے گریہ زار، دُکھاں وچ گُرائیا۔ آگے توں میں گرسکھاں نال کدے نہ کراں پیار، تیری جوت وچ ڈیرہ لائیا۔ میں امرت دتی اوہ دھار، جس نے دھرنی دھرت دھول دتی سہائیا۔ پُرکھ اکال کہہ گوبند ایہہ گُرمکھ تھوڑا چر رہن وچ سنسار، پھیر نیتی جان بدلائیا۔ امرت چھک کے کرن دُراچار، نار ویسوا جگت بندھائیا۔ دھرم دواریاں وچ کرن وبھچار، اپنی پت گوائیا۔ گوبند کہہ پُرکھ اکال میں پھر آواں دُوچی وار، نرگن نُوں کراں رُشنائیا۔ اپنے نام دی مار کے مار، اندروں سب دی کراں صفائیا۔ ایہہ کھیل

اگم اپار، الکھ اگوچر اپنے نال رکھائیا۔ محمد دا کلجگ نال پیار، گوہند دا لہنا پُرکھ اکال، ایہہ کھیل جگت بے مثال، جس دی مسل اصل وچ نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی جگت بُدھی توں دیسے باہر، انہو وچ اندریشٹ دریشٹی گرمکھاں دئے کھلائیا۔

★ ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال سب دا پورا کرے قول، کال مہاکال بیٹھے سیس نوائیا۔ لیکھا جانے اُپر دھرنی دھرت دھول، دھول ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا مؤل، مؤلا ہو کے دیا کھائیا۔ جس گوہند نے امرت دھار بخشی پائل، بنا رسنا رس چکھائیا۔ جس کھیل کھیلیا ساول سُندر سؤل، مُکند منوہر لکھی نرائن ناؤں دھرائیا۔ اوس دا بھیو جانے کوئی نہ پنڈت پاندھا رؤل، شاستر سمرت وید پُران کہن کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ دُھر دا پڑدا کہے میں جانا لٹھ، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دی ستجگ تریتا دواپر کلجگ گاؤندے آئے گتھ، گر اوتار پیغمبر سولیاں ڈھولیاں راگان ناداں وچ سنائیا۔ سو سوامی انترجامی کھیل کرے دو جہاناں سچ، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا پار کر کے حد، حدوڈ اکو اک دئے سمجھائیا۔ دھرم دوار ایکنکار سنت سُپیلے سجن سد، صوفی سنتاں جوڑ جڑائیا۔ دین دُنی نالوں کر کے اڈ، مارگ اپنا اک وکھائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم گاوے جس، وید پُراناں لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت سماج سمگری ہووے بس، بستہ ویدیا پُستک دئے بندھائیا۔ اکو نام ندھان سِری بھگوان لئے رٹ، دوجی اور نہ کئے سیکھائیا۔ ناڑ بہتر ایلے کوئی نہ رت، رتن امولک ہیرے لئے اُچھائیا۔ نرمل بیبک بُدھی کر کے مت، مست مستانے لئے بنائیا۔ انتر باہر گرہ بھیتر جانے مت گت، گہر گمبھیر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈے ویکھ وکھائیا۔ در ٹھنڈا کہے میں آد جگادی ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ درگاہ ساچی ویکھاں اگما دیس، دوجی دشا ونڈ نہ کئے ونڈائیا۔ جتھے پرم پُرکھ پرماتم رہے

ہمیش، سچ سنگھاسن بیٹھا سوہیا پائیا۔ تس نیوں نیوں کراں آدیس، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کہہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اگئی آپ ورتائیا۔ وست اگئی کہے میرا نہ کوئی رُپ، رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ میرا کھیل ست سرُپ، ست ستوادی لئے پرگٹائیا۔ میرا مالک شاہو بھوپ، ہر شہنشاہ اکھوائیا۔ میں پھراں چارے کوٹ، اُتر پُورب پچھم دکھن بھجان وابو داہیا۔ لہنا دینا میں چُکاواں پنج بھوت، اپ تیج وئے پرتھی آکاش پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، رنگ ساچا دینا رنگائیا۔ رنگ کہے میرا رنگ انوکھا، جگ نیتِ نظر کیسے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی پُکھ اکال دیوے کدے کیسے نہ دھوکھا، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ اپنا مارگ دس کے سوکھا، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، جگت وِدیا نہ کھئے ہلکائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ دُرمت میل پاپ جائے دھوتا، پنت پُنت آپ کرائیا۔ سنت سہیلا رہے کوئی نہ کھوٹا، کھوٹے کھرے آپ بنائیا۔ جینوندیاں جگ دینا پئے نہ کیسے مہوچھا، مریاں بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا مُکا کے مات لوکا، پرلوک اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا دے کے نام سلوکا، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ درگھر ساچا سوہاؤنت، سچکھنڈ دوار وجے ودھائیا۔ جتھے آتم پرماتم میل ملے نار کنت، کنتوبل اکو نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ بہشت جنت، سورگ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اکو نام ندھانا گا کے منت، منتو اپنا حل کرائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ گُرمکھ سجن بنا کے سنت، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک اُچائیا۔ جگت پیار بنا کے بنت، بسن بنواری ویکھ وکھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، جگت وِدیا توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس دے کول چار جُگ دی سند، بھگت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ دے کے نام ندھان انت، ان کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، درگھر ساچا اک سہائیا۔ در گھر ساچا سچ سہنجنا، سوہاؤنت سہائیا۔ کِریا کر پُکھ نرنجنا، نرور ویکھ وکھائیا۔ داتا دانی بن درد دُکھ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ ناؤں نام نرنکارا پا کے انجنا، نیتِ اکھ کھلائییا۔ ستگر صاحب بن کے سجن، گُرمکھ میل لئے ملائیا۔ رنگ انڈٹھ چاڑھ کے رنگنا، رنگت اکو دئے پرگٹائیا۔ پُکھ اکال دس کے اپنی بندنا، بندھن شرع دئے ٹڑائیا۔ جوتی نور چاڑھ کے چندنا، اندھ اگیان دئے

گوائیا۔ ساچی گودی چُک کے انگنا، انگیکار آپ اکھوائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہ کے کندھنا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ آتم پر ماتم سچ دوارے جس دا ہووے منگنا، تن وجود ماٹی خاک وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سورا سربنگنا، سوربیر ڈھردرگاہیا۔ صاحب ستگر سوربیرا، ہر سجن اک اکھوائیا۔ جس دا نظر نہ آوے بستر تن کوئی چیرا، چاروں کُنٹ کھیل کھلائییا۔ جو بدل دیوے جنم مرن تقدیرا، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ گرمکھ سکھ بنائے ہیرا، مانک اپنا آپ اُچائیا۔ امرت رس دے کے سیرا، اگنی تت دئے گوائیا۔ ساچے سگن دا پاکلیرا، کائنات وچوں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دھرم دا بٹھ کے بیڑا، بیڑا ویکھے تھاوں تھائیا۔ بیڑا کہے میں جگ جگ بجھا، ستجگ ترینا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ جگت واسنا لیندا رہیا مزہ، مذاق وچ ویکھی خلق خدائیا۔ سب دے سر تے کوکدی قضا، کال قصائی ڈنک رہیا وجائیا۔ گرمکھ وِرا چلے پرہ دی رضا، رازق رحیم اکولے منائیا۔ مایا ممتا کوڑی کِریا چھڈے دغا، داغ تن وجود دئے وکھائیا۔ اوہناں گرمکھاں دو جہان ودھے آگا، آگن وچ گر اوتار پیغمبر خوشی منائیا۔ در سوہے اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار ایکنکار دیوے اگنی جگ، استھان بھومکا ڈھر دی نظری آئییا۔ جس دی کوئی سمجھ نہ سکے وجہ، وضاحت وچ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جنہاں نام ندھانا گانا بدھا، سگن ڈھر دا اک منائیا۔ سگن کہے میں ڈھر دا میتا، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ جس کلجگ وچ ستجگ بدلی ریتا، راتی زٹری ویکھ وکھائیا۔ پچھلا لہنا دینا گر اوتار پیغمبران نال بیتا، پتی کہانی نہ کھئے درڑائیا۔ آگے پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھا یار اپنا حکم چلاوے ٹھیکا، ٹھاکر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مارگ پنٹھ دسے نیکن نیکا، نرویر ہو کے اپنی کھیل کھلائییا۔ بھيو جانے سادھ سنت جیو جی کا، گھٹ گھٹ اندر پھول پھلائییا۔ ست سچ بخشے اپنی پریتا، پریتم ہو کے دیا کھائییا۔ نام رس نجھر برسے میٹھا، انڈیٹھ اپنی کھیل کھلائییا۔ کروٹ لے بدل لے پیٹھا، سمنکھ ہو کے نظری آئییا۔ ساچے نام دی دے حدیثا، ہر حضرت کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آسا منسا سب دی پوری کرے اُمیدا، نراسا نظر کھئے نہ آئییا۔ اُمید کہے میں آسا تگی، تقویٰ اک رکھائیا۔ درس پاواں صاحب سلطان حق، جو حقیقت دئے سمجھائییا۔ صدی چوڈھویں سریشٹ سبائی ہو گئی شکی، شکوہ سکے نہ کھئے چکائییا۔ میں چار کُنٹ دہ دشا نرگن دھار ہو کے نسی،

بھجی واپو داہیا۔ ساچی منزل اشارے نال کیسے نہ دسی، پڑا سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں وچ دین دُنی پھسی، فیصلہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ ایسے کر کے جُون پرگٹ ہو کے ودھدی جائے اک لکھ ہزار اسی، ہاکن ڈاکن ویس وٹائیا۔ جیہڑی ریت نانک نرگن دھار دسی، ساچی پرپہ دے نال گڑمائیا۔ اوہ سمجھ کیسے نہ لگی اچھی، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ جنان چر پاربرہم پت پریشور ملے نہ کلاپتی، جگت سنت کنت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ سچ دوارا ہر ویکھے آپ، دُھر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دس کے اکٹا جاپ، جگ جیون داتا ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کرپا مٹے سنتاپ، ست ساچا چند چمکائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، منسا سب دی پور کرائیا۔ آتم پرما تم سریشٹ سبائی سانجھا کر کے پاٹھ، پاٹھشالا اکولے پرگٹائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہاٹ، نام بھنڈارا دیوے چائیں چائیا۔ میل ملا کے لوک مات، دھرنی دھرت دھول خوشی منائیا۔ سچ دوارا گرمکھاں دا ساچا ساک، منمکھ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پیار مُحبت وچ اک دوجے دے رہن داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا ساچا دے وشواس، وشا کوڑا دئے گوائیا۔

★ ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کوٹن کوٹ آسُو پیتے، باطن دھیان اک لگائیا۔ راہ تكدے گئے ہر جگدیشے، جگدیشر ملے بے پرواہیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پیتے، آسا منسا نال ودھائیا۔ نرگن دھار کردے رہے اڈیکے، راہ رہبر ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو دس کے گئے طریقے، طرح طرح نال جنائیا۔ بھیو بھاؤ گھلاؤندے رہے ہری کے، ہر منتر نام درڑائیا۔ لیکھ دسدے گئے جیو جی کے، کرم دھرم جنم وچ سمجھائیا۔ نام کلمہ پڑھاؤندے گئے حدیثے، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ اشارہ دیندے گئے بیس بیسے، بحث وچ نام شبدا شنوائیا۔ پُرکھ اکال آوے نیچے، نرور نرکار ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے بغیچے، چارے کھانی پھول پھلائییا۔ جن بھگتاں چاڑھ رنگ مچھے، نرگن دھار اتر کدے نہ جائیا۔ بھیو کھلائے صاحب انڈیٹھے، انڈیٹھی کار کھائیا۔ گویند دا لہنا دینا پورا

کرے قول انت اقرار انگیٹھے، اگنی ت اگن وڈیائیا۔ ساچے نام دا شبدی دھار کرے ٹیکے، ٹیکا ٹپنی رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکاوے
 سل پتھر پاہن اینٹے، چھپر چھن نہ کھئے وڈیائیا۔ لہنا دینا لیکھے لاوے تیرتھ تیتھے، تٹ کنارے ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں نال پریم پریتی
 گنڈھ پیچے، پیچیدہ اپنا راز سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چیکے، چار گنٹ گولائیا۔ شاہ سلطاناں خالی ہوون خیسے، خالص
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جہان دی بند کرے فیسے، ستگر نام ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ دین دنی کوڑ گڑیار پیسے، پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔
 ساچا چھتر جھلے اک جگدیشے، چار گنٹ وجے ودھائیا۔ سرشٹی درشٹی ہووے بھے بھیتے، بھے بھو اکو ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا
 چکاوے پچھلے جگ پیتے، پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ لہنا دینا دیوے جنم کرم جو کیتے، قدرت دا مالک ویکھ وکھائیا۔ ساچا نام
 پرگٹائے اگنی گیتے، گہر گمبھیر آپ سُنائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیتے، ہر بھگت دوارے نور کرے رشنائیا۔ ترے گن مایا ہو اتیتے،
 ترے بھون دھنی اپنی کھیل کھلائییا۔ ست دھرم دی سچ چلائے ریتے، ریتی دھر دی آپ پرگٹائیا۔ گرمکھ ساچے کرے ٹھانڈے سیتے،
 اگنی ت نہ کھئے جلائییا۔ دین دنی ویکھے چپ چپیتے، چاروں گنٹ پھول پھلائییا۔ ہرجن بن کے دھر دے میتے، ماتر بھومی ہوتے سہائیا۔
 تھان سہائے بن جگت قالین غلیچے، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ چرن ٹکائے اوس دہلیزے، جتھے نور کرے رشنائیا۔ ہر بھگت بنا اپنے
 عزیزے، بال آنجانے گود ٹکائیا۔ ساچے نام دی دے تمیزے، طمع اندروں دئے گوائیا۔ نج نیتراوے نیجھے، نراکھر کر پڑھائیا۔ مارگ
 دسے دھر دے سیدھے، سیدھ سادھنا اک اکھوائیا۔ جگت حیا مٹائے نین دیدے، دیدا دانستہ نظری آئیا۔ ساچا نور چند چمکے اگنی
 عیدے، عدم تشدد جھگڑا دئے مُکائیا۔ لہنا دینا پورا کرے قرآن مجیدے، شریف شرفا ویکھ وکھائیا۔ نرگن دھار وس نزدیکے، نرور
 پڑدا آپ اٹھائیا۔ جھگڑا مٹا کے ہست کیتے، کایا کٹیا لئے بدلائییا۔ مٹھے کرے کوڑے ریٹھے، رس امرت نام بھرائیا۔ ہرجن رہن سدا سد
 جیتے، جنم مرن کٹائیا۔ جگت وکار چڑھے کوئی نہ چکھا جیتے، جیتن سب نوں آپ کرائیا۔ امرت نام رس جنہاں پیالے پیتے، پریم ہو
 کے لئے اٹھائیا۔ جس دی یاد وچ نو سو چرانوے چوکری جگ پیتے، باطن لیکھا ویکھے تھائوں تھائیا۔ جس دی دھار باریکے، پت
 پریشور اپنی کار کھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ شریکے، شرکت اندروں دئے گوائیا۔ چار جگ دے پچھلے ویکھے وسیقے، پڑدا اوہلا
 آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو دس کے گئے ٹھیکے، ٹھاگر ہو کے پور کرائیا۔ جو چار جگ کاغذ کورے رکھے چیتے، لیکھ اگما دئے

لکھائیا۔ صدی چوڑھویں جگت ودیا رہی پیٹے، بیٹے والے آگے اک ڈبائیا۔ گرمکھ دُھ کدے نہ پیٹے، پُھٹکل دسے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تیری وجدی رہے ودھائیا۔ کوٹن کوٹ آسُو لنگھے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیندے رہے سنگے، سماں سمیں نال سہائیا۔ جُگ چوڑی رہے منگے، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کرپا کر سُوڑے سربنگے، تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل ویکھیا گوہند دھار پُری اندے، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ امرت رس چکھیا وچوں کھنڈے، کھڑگ کھنڈا سوہا پائیا۔ منزل تیری چڑھے ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو دتی جنائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے اتم کھنڈے، کنارے ملے نہ کھنڈے وڈیائیا۔ ویکھے کھیل وچ وریہنڈے، برہمنڈ پھول پھلائییا۔ جن بھگتاں بہار چُکے اپنے کندھے، بوجھل کوڑی دسے لوکائیا۔ نام ندھانا دسے دُھر دا چھندے، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیا۔ امرت دھار ویائے گنگے، گہر گمبیر پڑا آپ اُٹھائیا۔ مان رکھائے گوہند کنگھے، کال مہاکال بیٹھن سیس نوائیا۔ لیکھے لاوے نیلے منگے، آسن پلانا سنگھاسن دے وڈیائیا۔ لہنا دینا چُکائے تارا چندے، سطح ستار ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بجر کپاٹی کھولے چندے، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ سنت سُپیلے کر کے بندے، بندگی ڈنڈوت اک جنائیا۔ ساچے نام دا دے کے پرماندے، پرم پُرکھ کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ہنگ برہمے، برہم ہنگ میل ملائییا۔ نیتربین گرمکھ مُول رہن نہ اندھے، اندھ اندھیرا دے چُکائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے تن وجود چولی رنگے، رنگت اپنی اک چڑھائیا۔ چار کُنٹ کرائے دنگے، دنگل ویکھے کوڑ لوکائیا۔ مان مٹائے جگت ترنگے، ست رنگے اپنے رنگ رنگائیا۔ گریسکھ رہن نہ دیوے دو رنگے، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ دوجا در کدی نہ منگے، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ لیکھ مُکاوے ودیا پنڈے، بودھ آگادھ کرے شنوائیا۔ دھرم نشانہ اکو ٹنگے، دو جہاناں لہر لہرائیا۔ منزل پوڑی چاڑھ کے ڈنڈے، ڈر بھے بھو دے مٹائیا۔ سچ دوارا اکو لنگھے، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ وشن برہما شو جتھے رہندے، کِرت کر کر خوشی منائیا۔ اوتھے کلجگ جیو رہن نہ دیوے مَورکھ موڑ درندے، در دوارے دے ہٹائیا۔ مان رہے نہ کیسے پرندے، گوہند باز دے گواہیا۔ پُرکھ اکال کوئی نہ نندے، نندک نئیا نوکا دے ڈبائیا۔ کرے پرکاش جیو پنڈے، پنج بھوتک سوہا پائیا۔ جو سنت سُپیلے گرمکھ جُگ جُگ دے کھنڈے، پھڑ پھڑ باہوں لے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچی کار کھائیا۔ آسُو کہے کوٹن کوٹ آسُو مکے، مُکمل بھيو کھنڈے نہ پائیا۔

گُر اوتار پیغمبر دے کے گئے زُقعے، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی اکھراں نال لیکھائیا۔ ایک اُتے مار دے گئے دُکے، دُوآ
 ایکا کرے لڑائیا۔ پُرکھ اکال لُکیا رہیا گُٹھے، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گُر اوتار پیغمبر پا کے راہ پُٹھے، اپنے نام نال نام دتا ٹکرائیا۔
 پریم خُماری دے کے گُٹھے، گھاٹ اگلا دتا جنائیا۔ جنھے پریت کوئی نہ ٹُٹھے، گندھنہار آپ ہو جائیا۔ کھیل کرے ابناشی اچتے، پاربرہم
 میل ملائیا۔ جس ویلے چاہوے بدل دیوے رُخے، رستے بستیاں وچ بندھائیا۔ بھاگ لگاوے رسنا جہوا مُکھے، مُکھ توں بانی صفتاں
 نال صلاحیا۔ سنت منی سنگھ نو دِن روندا رہیا پنڈ بڑکھے، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ اکال ہُندا رہیا غُصے، دُھر سندیسہ اک
 جنائیا۔ میرا بہار کون چُکے، کندھالئے اُٹھائیا۔ منی سنگھ چرن کول گُٹھے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سُو رپر دسے نہ کوئی بنا تیرے
 گوبند سُنتے، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اسیں سادھ سنت نام پنجالی پھڑ کے جُتے، جوترے والا ہل میتھوں قلم رہیا چلائیا۔ جے
 مینوں سچ پُچھیں، پاربرہم تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال کہا منی سنگھ جس ویلے میں آیا گوبند جُسے، جسم اسم بدلایا۔ جگت
 جنم دے وچھڑے میلان رُسے، رسی ڈوری نام بندھائیا۔ اودھروں بھوک پئے دو کتے، کوک کوک سُنائیا۔ پرہو ساڈی ڈور تیرے
 نالوں نہ ٹُٹھے، ساڈے پردے لئی انکرائیا۔ دھرم رائے ٹنگے کوئی نہ پُٹھے، آگے ملے نہ کھئے سزائیا۔ ایس جنم وچ گئے لُٹے، آگے ہونا آپ
 سہائیا۔ جے گرمکھ کرنے اک مُٹھے، سانوں لینا نال ملائیا۔ تیری دھار وچ پروتے، پرانے اپنے لہنا بنائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں آؤنا
 جگت رُت بڑتے، چھ رُت بھیو کھئے نہ پائیا۔ کیسے سمجھ نہیں آؤنی چوٹی گتے، گوتم رو کے دئے دُہائیا۔ جیہڑے مارگ رستوں گھسے،
 منزل پنڈھ نہ کھئے چُکائیا۔ گرمکھاں دے کے ساچا سُکھے، سُکھ ساگر وچ ٹکائیا۔ کھا کے ٹکر رُکھے، رستہ ویکھن چائیں چائیا۔ دو
 جہان اوتھے جھکے، سر سر اک نوائیا۔ چرن کول پرہہ چھوہ کے، شہنشاہ مل کے ملے وڈیائیا۔ نرگن دھار سرگن ہو کے، سرگن نرگن
 ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں ڈرمت میل دھو کے، پتت پُنیت آپ کرائیا۔ جیہڑے مات لوک گئے رو کے، اوہناں دا لہنا جھولی پائیا۔
 جو جگ نیتر گئے سوں کے، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جھگڑے مُکا دے اک دو کے، تُوں میرا میں تیرا سچ جنائیا۔ ساچا امرت
 جاوے چو کے، رس نچھر اک وہائیا۔ سب دے کولوں نام بھنڈارا جاوے کھوہ کے، دھرم دوارا اکو اک پرگٹایا۔ جن بھگتاں کولوں
 کُچھ نہ رکھے لکو کے، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ دیوے نیتر اپنی لو دے، لوچن اندروں اک کھلائیا۔ جیکارے دس کے سوہنگ

سو دے، سُنیاں لئے جگائیا۔ جھگڑے مُکا دے جوجن جگت کوہ دے، کوہ طوَر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں دے سَمکھ کھلو کے، کھلے درشن دئے کرائیا۔ ساچا بیج جاوے بو کے، پتّ ٹہنی پھل پھل آپ مہکائیا۔ ساچے تاگے جائے پرو کے، پریتم ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ دُرمت مَیل جاوے دھو کے، پتت پُنیت آپ کرائیا۔ جن بھگتاں جہا ہو کے، ہوکا نام دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساچا ڈھوآ دیوے ڈھو کے، ڈھول مردنگ اند اپنا نام جنائیا۔

★ ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گرمکھ ساچا نام کرن گرہن، گرہن سوریہ نہ کھئے وڈیائیا۔ مٹے اندروں اندھیری رین، چند اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ نیتر پیکھن اپنے نین، نج نیتر اکھ کھلائییا۔ درشن ہووے نر نرائن، نہکرمی پردہ لاپیا۔ بہرم رہے نہ کھئے ہندوین، ہندو ہندسا اک جنائیا۔ بالمیک اشارہ کیتا وچ رمائن، راما راہ تکائیا۔ کرشن ارجن لگا کہن، نام سندیسہ اک درڑائیا۔ جو پرم پُرکھ تون ہونے طرفین، ناتا بھگون نالوں ٹڑائیا۔ اوہناں امرت رس ملے نہ کھئے کامدھین، ایراپت نہ کھئے چڑائیا۔ بھیو کھلے نہ کھئے عین، رسائن ہتھ کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرہن سوریہ اُپر چھایا، سائبان اُپر فلک نظری آئییا۔ ایہ کھیل بے پرواہیا، پارہم آپ کرائیا۔ جنہاں توڑے ناتا ترے گن مایا، ممتا موہ چُکائیا۔ ساچا نام دئے سُنایا، سُن سادھی وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنا گرہ دئے وکھایا، گھر مندر وجے ودھائیا۔ جتھے سوریہ چند نظر کھئے نہ آیا، نہچتر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ منڈل منڈپ پندھ مُکایا، گگن گگنتر لیکھا آپ مُکائیا۔ جس گرہ گرمکھ رہیا وسایا، وست اپنی اک جنائیا۔ اوتھے گرہن گرہیا وچ کدے نہ آیا، نیتر اکھ نہ کھئے درسائیا۔ جگت وڈیا لیکھا دے پرایا، پارہم پرہ اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پکھان جگت ونڈ ونڈائیا۔ سچ گرہن جو گرہن کرے ہردیو، ہر کرتا نظری آئییا۔ ایہ دھرنی دی سیو، دھول وچ دُہائیا۔ برہما دی کتھنی جہو، ویداں وچ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال لیکھا سدا نہکیو، نہچل آسن اک وکھائیا۔ جس نوں گا نہ سکے رسنا

جہو، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سچ گرہن جگت دی دُھج، دُھرا دھرم نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت وڈیا کھیل جُگ، جُگ چوڑی مات چلی آئیا۔ جس دھاروں سارے رہے آگ، اُگن آتھن وجے ودھائیا۔ اُس دی سمجھ دے نہ کوئی کُجھ، پڑدا بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ نو وار گرہن ویکھ کے رویا بُدھ، نیتز نیناں نیر و ہائیا۔ میرے انتر لگا دکھ، درد دے دُہائیا۔ پُرکھ اکال مہتھوں پُچھ، سچ دیاں سُنائیا۔ کیوں جگت کلنک نوں سارے رہے جھک، تینوں سیس نہ کھئے نوائیا۔ کیسے کول نہیں کُجھ، سوریہ نیتز رو کے مارے دھاپیا۔ چندر چند نہ سکے اُٹھ، پڑدا پرے نہ کھئے ہٹائیا۔ تیری دھارا کھیل اُلٹ، سدھی سادھ نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا کھیل قدیمی مُدھ، بھیو سکیا کھئے نہ پائیا۔ جگت نگاہ اسماناں وچ رہی اڈ، انتر نیتز تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ مسیح گرہن ویکھ کے کہا گڈ، گاڈ گولڈن تیری اک سرنائیا۔ جیہڑے سڑدے نال وڈ، وڈو دے جگت لوکائیا۔ پیتے پچھ جُگ، جھگڑیاں وچ دُہائیا۔ کردے رہے یُدھ، یُدھسٹر گیا سُنائیا۔ کرشن اُپر کر کے مُکھ، رسنا دتا سُنائیا۔ ایہہ کھیل کارن ٹک، بُدھیواناں ونڈ ونڈائیا۔ ٹک دے بدلے جنہاں پینی کُٹ، کایا کُٹیاں ملے سزائیا۔ خالی بھانڈے ویکھنے ٹھٹھ، ٹھاکر ٹھوٹھے پھول پھلائیا۔ جس دی صفت کردے بتی دند بلاں نال بٹ، مہا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ جگت وچار گرہن وسیع، دھرم دھرم وچ دُہائیا۔ کُجھ دھیان کر کے گیا موسیٰ مُسلسل اک وسیع، واسطہ پرہ دے نال رکھائیا۔ اے نور الابی ربی، ریوئل امام تیری وڈیائیا۔ کیوں سوریہ چند رہیا دبی، بہار نیرالا اُپر پائیا۔ کیوں کھیل تیرا کایا ماٹی ہڈی، نارڑی ماس جنائیا۔ اک زمیں تے مار کے اڈی، واسطہ دتا پائیا۔ سچ خُدا کیوں تیری سب توں چُھٹی گڈی، گداگر دے لوکائیا۔ تُوں آویں کدی کدی، قدیم دے مالک دُھردرگاپیا۔ کیوں پانی پُوجا ہندی ندی، وہناں وچ و ہائیا۔ مینوں دسدا تیرا لیکھا ویہویں صدی، صدمہ سب نوں رہیا وکھائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں کپڑی کیتی بدی، بدلا ویکھے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے کھلائیا۔ جگت گرہن جگت اندھیرا، اندھلا اندھ وکھائیا۔ محمد بن کعبیوں لا کے ڈیرہ، صفہ صوفیاں والی وچھائیا۔ چوڈاں طبقات کپڑا گپڑا، صدی چوڈھویں دئے دُہائیا۔ پچھ بہرم رہیا بتھیرا، بھلیکھیاں وچ لوکائیا۔ پرہو کیسے ایشٹ نہ منیا تیرا، دیوی دیوتیاں سیس نوائیا۔ سوریہ چند کرے نہ کھئے نیڑا، منزل حق نہ کھئے پُچائیا۔ صاحب سوامی کر حق نیڑا، نرویر تیری

وڏيائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساڇا رنگ دينا رنگائيا۔ جگت گرين جگت جگياسو، جگيشر دتي وڏيائيا۔ نالو پوجا ڪردو نالو پيندو تباڪو، رام ڪام دووڀن ڪم ڪيسو نه آيا۔ جگت وديا بن ڪو ڏاڪو، ڏاوانڏول ڪيتي لوڪائيا۔ ليڪها لڪهيا منيشر باسو، واسديو حڪم سُنائيا۔ ستجگ تريتا دواپرڪلجگ جگت بهرم گرين سب دا ساڪو، سجن ريشيا نظري آيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، پڙدا اوڀلا ڏي اُٿائيا۔ جگت گرين گريستي دهار، ريشيا وڏ وڏيائيا۔ سوريه چند ڪرن پڪار، دهرني دهرت دهول ويڪه وڪهائيا۔ ساڇا ٻيو سدهار، سدي ودي نه ونڏ ونڏائيا۔ ڪرپا ڪري ڪرتار، قُدرت دا مالڪ ديا ڪمائيا۔ جس دے حڪم اندر جگ چار، منزل منزل اپنا پنڊه مڪائيا۔ سو ڪهيل ڪري ڪرتار، ڪرني دا ڪرتا آپ هو جائيا۔ جگت گرين جگ وچار، وچر ڪي سُنائيا۔ گرمڪه گرمڪه سنت سڀيلو گرين ارتھ توڻ سدا باهر، ارتھات اتھو جس نوڻ اڪو دتا جنائيا۔ جتھي سچڪهنڊ دربار جوت جگ ايڪنڪار، ديا بائي نه ڪئي اُجيار، گر پيغمبر نه ڪئي اوتار، سوريه چند نه ڪئي چمتڪار، دهرني دهرت دهول نه ڪئي آڪار، داني منگتا نه ڪئي بهڪهار، رسنا بولي نه ڪئي اُچار، جهوا ڪري نه ڪئي گفتر، دني ٻيو نه ڪئي گرفتار، پڙدا سڪي نه ڪئي ڏار، پنڊت پانڊها پاوي ڪئي نه سار، شاستر سمرت ويد پڙان جاننهار، جس در بيٺو آپ سچي سرڪار، سروور سراسر جن بهگتا نال رکھائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني جوت دهر، نهڪنڪ نرائن نر، مهارج شيرسنگھ وشنوڻ بهگوان، ڪري ڪهيل آپ ڪرتار، ڪرني دا ڪرتا ايڪا ايڪا اڪھوئيا۔

★ ۱۳ اسو شهنشاهي سمت ۴ سرجيت سنگھ دے گره پنڊ فيج پڙ بٿالا ضلع گرداس پڙ ★

ستگر شبد چوڏهويں چندا، صدي صدي دئي گواپيا۔ نوري اسم ديس ڪوئي نه بنده، بندگي وچ بندهن نه ڪئي ٿڙائيا۔ مانو ريسا ڪوئي نه چنگا، مانڪه رنگ نه ڪئي رنگائيا۔ محمد دهار آخيري ڪنڊها، ويلا وقت وچ ودهائيا۔ بن پڙڪه اڪال ڪوڙا دهنڊا، دهرم دي دهار سمجه ڪيسو نه آيا۔ ڪلجگ جيو جگت جهان ننگا، اوڏهن نام سيس نه ڪئي ٿڪائيا۔ گوبند گهر نه آئي ڪوئي ڪهنڊا، ڪهڙگ بٿو نه ڪئي اُٿائيا۔ ساڇي منزل چڙه ڪوئي نه ڏنڊا، ڏنڊاوت وچ سيس نه ڪئي جهڪائيا۔ برهم وديا ريسا ڪوئي نه پنڊا، شاستر سمرت ويد

پُراں رہے گُراٹیا۔ امرت دھار وہے نہ گنگا، جل تھل مہیئل نیتر رووے مارے دھابیا۔ آتم پر ماتم بنیا کوئی نہ سنگا، ستگر میل نہ کھئے ملاٹیا۔ پردہ چُکیا نہ ہنگ برہما، پاربرہم پت پریشور رنگ نہ کھئے رنگاٹیا۔ سرشٹ سبائی گاؤندی رسنا جہوا دندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگاٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے ستگر شبدا آگئی میتا، مٹر پیارا نظری آٹیا۔ جو جُگ چوکڑی بدلے ریتا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹاٹیا۔ جو بھیو جانے لکھ چوراسی جیو جی کا، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجاٹیا۔ دُھر دا کلمہ دئے حدیثا، حضرتان کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا جانے پیس پیسا، صدی پيسویں نال ملاٹیا۔ جو قول اقرار پُرکھ اکال گوہند نال کیتا، پن اکھراں اکھرا بنائیا۔ جگ نیتر نیناں کیسے نہ ڈیٹھا، لوچن ویکھن کھئے نہ آٹیا۔ اوہ کرنی کرے ہر جگدیشا، جاگرت جوت کر زُشنائیا۔ جیہڑا پچھلا لیکھا بیتا، باطن پڑدا دئے چُکائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے پریتا، پریتم ملن کھئے نہ آٹیا۔ جھگڑا رہیا ہست کیتا، اوچاں نیچاں من کلپنا رہی لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو رہیا گھلاٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں صدق گھولی واری، ستگر شبدا ملے وڈیائیا۔ ساچی دسے نہ کھئے سرداری، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ گرواں اوتاراں پیغمبراں نال جگت کرے غداری، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آٹیا۔ ساچی رہی کوئی نہ یاری، یارانہ توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ سب دی بازی اتم باری، بازاں والا ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام کھنڈا تیز کٹاری، کھڑگ شبدا نام چمکائیا۔ دو جہاناں پاوے ساری، برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائیا۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جُگ پچھوں آئی جس دی واری، وارتا سب دی ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا موہ وکار ہنکار کرے کاری، وبھچار ڈیرہ ڈھابیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی متدے گئے تابعداری، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ کھیل کرے وڈ سنساری، سنساری بھنڈاری سارے لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سارے کردے سودا، بٹوارے بیٹھے ہٹ گھلاٹیا۔ جھگڑا پایا پرہ دے ناؤں دا، اللہ واپگرؤ رام کہہ کے مانو رہے لڑائیا۔ کھیل ویکھیا بھ بھو کا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ ذاتی پاتی بازی ویکھی جگت داؤ کا، در تیرے وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں روندے ویکھے سادھ سنت، فقیر صوفی مارن دھابیا۔ ساچا ملیا کیسے نہ کنت، دُھر دا میل نہ کھئے ملاٹیا۔ ہویا

وچھوڑا جگت بھگونت، بھگون بھاگ نہ کھئے لگائیا۔ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نظر کیسے نہ آئیا۔ بودھ اکادھا بنے کھئے نہ پنڈت، اکھراں دی سارے کرن پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچی بنے کوئی نہ سنگت، نانک گوبند لیکھا گئے بدلایا۔ شاہ سلطان راج راجان سنت بھکھاری ہو کے منگن، در در الکھ جگائیا۔ ساچے نام دا ہتھ دے کیسے نہ کنگن، دین دیاں گانا حق نہ کھئے جنائیا۔ دھرم دوار کرے نہ کوئی بندن، بندیاں توں بندنا کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ سب دی آشا ہوئی ننگن، ممتا موہ پھرے ہلکائیا۔ جھگڑا پیا وکار بھجن، سچ میلا نہ کھئے ملائیا۔ نظری آئے نہ داتا درد دکھ بھے بھنجن، بہو ساگر رڑھدی دے لوکائیا۔ نیت نام پائے کوئی نہ انجن، اندھ اندھیر نہ کھئے چکائیا۔ بن ستگر شبد ساچا رہیا کوئی نہ سجن، ٹھگ چور یار چاروں کٹ بیٹھے دھونیاں لائیا۔ آتم پر مات دیوے نہ کوئی اندن، پرمانند نہ کھئے سائیا۔ ستگر دھوڑی ٹکا مستک لائے کوئی نہ چندن، سورہ چند نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ویکھ کھیل وچ ور بھنڈن، برہمنڈ پڑدا آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا دھردرگاہ ہوکا، حقیقت حق دیاں درڑائیا۔ پھری دہائی چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ ساچا گائے نہ کھئے سلوکا، سوہلا راگ نہ کھئے ودھائیا۔ پرہ ملن دا ملے کیسے نہ موقع، جگت جگیا سو نیت نینان درس کھئے نہ پائیا۔ بھاگ نہ لگے کایا ماٹی کھوکھا، ساڈھے تین ہتھ نہ وجے ودھائیا۔ پرکاش دے نہ نرمل جوتا، جاگرت جوت نہ کرے رُشنائیا۔ مایا ممتا وچ سارے مارن غوطہ، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ من بڈھی دا لیکھا ہویا تھوتھا، تھر گھر بیٹھا سچ سوامی نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں لیکھے لاؤنی نہیں کیسے دی لوتھا، مٹی خاک دینی ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے آپس پیسے، سچ دیاں سمجھائیا۔ پچھلے چار جگ لوک مات پیتے، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی دئے گواہیا۔ اُس توں پچھلا لیکھ لیکھ نہ کھئے حدیث، حضرت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اتم سب دے خالی کھیسے، نام بھنڈارا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ بھو کھلے نہ جیو جی کے، جاگرت جوت نہ کھئے جگائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں لوک مات کرنی کرم کیتے، کاڈاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ ہر ہر ناؤں رسنا جہوا بتی دند گایا کیتے، گھر گمبھیر پڑدا دتا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا ساچا سنگ نبھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا چاروں کٹ پھیرا، پھر پھر ویکھاں جگت لوکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی

ایکنکار مار اپنا پھیرا، پاربرہم پت پرمیشور اپنا ویس وٹائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار دیہرا، ساچا رنگ تیرا ناؤں نہ کھئے چڑھائیا۔ سادھ سنت جیو جنت من بُدھی پایا جھیڑا، کلپنا کوڑ ہوئی ہلکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے دے گپڑا، کھتری براہمن شودر ویش پڑدا دے اٹھائیا۔ تیری یاد وچ سہاں بیتیا ہتھیرا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ بھیو کھلا گرو گر چیرا، چپلا گر اپنا ناؤں جنائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیرا ویلا، واہ واہ تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دین دیاں دیندھ تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے اٹھ ویکھ مار جھاکئی، پردہ دو جہان اٹھائیا۔ ساچا جام پیاوے نہ کوئی ساقی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ لہنا دینا پورا کر جو گوہند رکھیا باقی، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ اندھیری راتی، ست دھرم ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ تُوں آتم نور سرب دا ذاتی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ تیری سب توں وکھری نرالی گاتھی، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دے جنائیا۔ دوس رین اٹھ پھر تیرے پریم دی ہووے پرہاتی، گھڑی پل حصہ نہ ونڈ وٹائیا۔ جھگڑا مکا کاغذاتی، قلم شاہی لہنا پور کرائیا۔ ماتو ماتو دین مذہب وچوں چار کُنٹ لے آزادی، جھگڑا اور رہے نہ رائیا۔ پاربرہم برہم آتم پر ماتم کر شادی، شادیانہ کایا مندر اندر دے وجائیا۔ تینوں نرگن دھار سرگن رہے ارادھی، رادھا کرشن رام سینا اللہ واپگر گود تیری صفت صلاحیا۔ بن تیری کیریا کایا مندر اندر سرت کیسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گوہند دھار بنیا کھئے نہ ساتھی، ساچا سیکھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پنچم میتے مئے کھئے نہ آکھی، آخر لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جگت ودیا دے سارے بنے پاٹھی، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ سُنے شبد نہ کھئے انادی، نادی دھن نہ کھئے اُچائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے وچ ہونی بربادی، چاروں کُنٹ نیترووے مارے دھاپیا۔ مینوں دُکھ ہویا پُرکھ اکال تیرے گوہند پنٹھ دا دسے کوئی نہ واگی، واگ نوں ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جگت واراں گاؤندے ڈھاڈھی، ڈھولک چھینے رہے کھڑکائیا۔ ست دھرم دی دسے نہ کھئے آبادی، آبرو سارے گئے گوائیا۔ تُوں صاحب سوامی ہر گھٹ وِسادی، بسمل اپنی کھیل کھلائی۔ حُکے اندر سارے کر کے باغی، بغلگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوار دا رہے نہ کھئے دماغی، دماں وچ دم ملا کے دامن سب نوں رہے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چاروں کُنٹ نساں، بھجاں واہو داہیا۔ میں

تکاں تیریاں اکھاں، پن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ میں ویکھاں آرباں پدماں کروڑاں لکھاں، کوٹن کوٹ کھوج کھوجائیا۔ پُرکھ ابناشی سچ سچ تینوں دساں، دست بدست سیس جھکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ وچوں میں تیرا پیار ویکھیا اوہناں جٹاں، جنہاں نوں جٹا جوٹ سمجھ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ میں پھری بھجی وچ پتھراں اٹاں، ٹلے پرت واپو داہیا۔ تیرے دوارے دُہتھڑ مار کے پٹاں، نیتز نیناں نیر وپائیا۔ جے توں پُرکھ اکال سب دا پتا، پت پرمیشور نظری آئیا۔ کلجگ انت ویکھ وڈا نکا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تیرا نور کتے نہ دسا، دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ غریب نانا جگت جگیا سو ہو کے پسا، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ کیوں سب نوں دتا پچھا، اُتر پورب پچھم دکھن کروٹ لے بدلایا۔ تیرا صاحب ستگر شبد گرو اکو ٹکا، جو دھر دا نظری آئیا۔ جس نے گوبند دتا چٹھا، شبد اکھا اک سمجھائیا۔ اوس دا انت آخری کڈھ سٹا، سٹیباری میٹ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں چار کُنٹ فرق، فرقے والے نظری آئیا۔ سچ دوارا کر گئے ترک، ثرت تیرا ناؤں بھلایا۔ مدھ مایا وچ ہوئے غرق، کنارہ پار نہ کھئے دسائیا۔ مانو مانو خوش ہووے نہ کھئے کر کے درس، دید عید نہ کھئے منائیا۔ توں بیٹھا اُتے عرش، فرش رہیا کر لایا۔ پُرکھ اکال ویکھ پرت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ نیتز رووے دھرنی دھرت، دھول دئے گواہیا۔ تیری گوبند نال شرط، کلجگ شرع دے بدلایا۔ جھگڑا مٹا مندر مسجد چرچ، چرچا کوڑ رہے نہ رائیا۔ غریب نائیاں اُتے کر ترس، رحمت آپ کرائیا۔ سب دی میٹ حرص، ہوس دے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ستگر شبد کدے نہ بڈھا، نڈھا نوجوان نظری آئیا۔ لوک مات گرمکھاں کدے نہ دیوے دغا، دغے فریب وچوں باہر کڈھائیا۔ بنا گوبند دے گوبند دا ودھے کدے نہ آگا، ایہہ پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ جیو ہنس ہوئے کگا، بڈھی کاگ وانگ کر لایا۔ باہروں بن کے بگڑا پتا، انتز وکھ رہے لکائیا۔ تیرے دھرم دا رہیا کھئے نہ سکا، ساجن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ مایا ممتا اندر وڑ گئی دے کے دھگا، جو رو زور زور رہیا وکھائیا۔ تیرا امرت رس سچ پریم کیسے نہ چھکا، شاکر ہو کے سیس نہ کھئے نوائیا۔ ست دھرم دا پہنیا کیسے نہ کچھا، دھیرج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مچھ داہڑی کیس سب نے رکھا، رکھک تیرا مل کے درس کھئے نہ پائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھا، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آڈگی در، پروردگار الکہ جگائیا۔ کِریا کر اگئی ہر، ہر بردا ویکھ وکھائیا۔ سچ نھا اک سر، سرور امرت اک پرگٹائیا۔ جتھے بے نرائن نر، مندر اکو دے سمجھائیا۔ جھگڑا مٹے چوٹی جڑ، چیتن تیری وجے ودھائیا۔ سچ دوارے آپے کھڑ، کایا کھڑکی پردہ دے اٹھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ لے پھڑ، پھڑ باہوں جوڑ جڑائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ کِریا کر، کِریا ندھان تیری سرنائیا۔ عرض بندنا بندگی در درویش ہو کے رہے کر، کرنی دے کرتے قادر دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل زمیں اسمان، لیکھا آد جگادی دو جہان، گر اوتار پیغمبران دیویں دان، زرگن سرگن کھیلیں کھیل وچ جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت کوٹن کوٹ اپنا روپ انو پ بدلائیا۔

★ ۱۳ آسو شہنشاہی سمت ۴ بٹالا مولانا خلیل ال رحمان لدھیانوی، جامہ مسجد پھگواڑا کچا رحمان

چاندنی چوک مکان نمبر ۰ ۵۲۹۶ ★

آپ نے پریم پیار مُحبت دی بڑی کیتی تشریح، تفصیل دلیل نال جنائیا۔ جس خُداوند کریم دا صحن وڈا وسیع، پیمانیاں وچ ناپ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ اوتاراں پیغمبران گرواں سدا دیوے ترجیح، ترتیب وار سلسلا دُھر دا دئے سمجھائیا۔ جلوہ نُور دے کے ربی، عالمین علما کرے پڑھائیا۔ کائنات مانو اندر ویکھے نیکی بدی، نُوری ہو کے نُور کھوج کھوجائیا۔ جہالت ہوئی چوڈھویں صدی، صدمہ گھر گھر ویکھو خلق خُدائیا۔ جو فرمان دُھر کلمہ سندیس دے کے گئے نبی، انسان مہبان پڑا اٹھائیا۔ اوس دا کھیل ہونا جدی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ حضرتے حضران دُھردرگاہیا۔ کوڑ گُریار جوٹھ جھوٹھ جگت نفاق دی جس میٹنی گدی، گداگار کرے لوکائیا۔ سو نُورے اللہ خود خُدا بے پرواہ سرشٹ سبائی دیوے پناہ، مہربان مہبان بیدو بی خیریا اللہ عالمین بیٹے سہائیا۔ آپ نے بڑی کیتی صفت صلاح، رسنا زبان کلام سچ جنائیا۔ کھیل ویکھے خالق خلق بے پرواہ، خود خُدا نُور الایہیا۔ جو رہبر ہو کے ساچا دے

راہ، راستا براستا اپنا حُکم جنائیا۔ سجدیاں وچ کلمیاں وچ کرنی دتے دُعا، عبارت وچ عادت دتے بدلائیا۔ لیکھا جانے رُو حے رواں، بے نظیر لاشریک شرکت اندروں باہر کڈھائیا۔ جس نے ہندو مسلم سیکھ عیسائی سب دا سانجھا مارگ دسنا نواں، چار ورن اٹھاراں برن بہین بھائی بھائی۔ سو صاحب سلطان نوجوان مرد مردان لیکھا جانے سب دے پون سواس دماں، دامنگیر بے نظیر مہر نظر آپ اٹھائیا۔ دین دنی جھگڑا مٹاوے کایا ماٹی چہا، جلوہ نور ظہور رُو حے بُت خاکی، پاکی پاک آپ جنائیا۔ صدی چودھویں چار کُنٹ ویکھی اندھیری راتی، نور نورانہ نوری چند آپ چمکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ساچے نام کلمے دے سدا اک جماعتی، طلبیاں والی ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ جنہاں پڑھیا علم صفاتی، اوہناں بدل گئی حیاتی، حضرت حضور حاضر اکو نظری آئیا۔ جس دا لیکھا الفیے لکھ نہ سکے قلم دواتی، کاتب بھیو نہ کھتے گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے دھردرگاہیا۔ آپ نے صفت کیتی جہوا نال کلام، لفظ بلفظ الفاظ سوہنے جوڑ جڑائیا۔ سب دا سانجھا اک امام، عمل ویکھے خلق خدائیا۔ جس دے ہتھ چوداں طبقات نظام، دین دنی اپنا حُکم منائیا۔ سو واحد لاشریک حق دا دتے پیغام، حقیقت دیوے تھاون تھائیا۔ سب دا بدل دیوے نظام، جوٹھ جھوٹھ کوڑ گریار دتے مکائیا۔ پیار مُحبت ملّت کرے وچ عوام، امن دا ضامن اک وچائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن اک اکلا کرے انتظام، سچ محلا سرشٹی دتے وکھائیا۔ جس دا نور اکو جہا صُبح شام، دوس رین ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ سو میٹنہارا بدی خدی حرام، ہر پردے کرے صفائیا۔ سچ پیغام بنا رسنا سنائے بنائے کانے الہام، علم توں باہر جنائیا۔ کایا کعبے سچ محبوب مُحبت وچ کرے کام، قیامت دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ میل ملائے انساناں نال انسان، ساچے کلمے نام دے صوفی فقیر سنت بنائے کسان، اسم جسم اندر اپنا اک سمجھائیا۔ سو صاحب ہونے مہربان، جو والی دو جہان، جس دا کھیل جگت تمام، دامنگیر شاہ حقیر اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان محبوب مُحبت وچ ناتا سب دا لے جڑائیا۔ ضرورت سب دُنیا نوں کافی، قافیہ قاف سمجھ کیسے نہ آئیا۔ من شیطان شرع کرے گستاخی، غصہ کایا اندر تن وجود گھر گھر رہیا ٹکائیا۔ پیغمبران گرواں اوتاراں دی متے کوئی نہ آکھی، پڑھ پڑھ جگت وقت لنگھائیا۔ ساچی منزل چڑھ کوئی نہ گھاٹی، اندر بند نہ کھولے تاکی، تقویٰ اک نہ کوئی رکھائیا۔ درگاہ ساچی بنے کھتے نہ ساتھی، مقامے حق ڈیرہ کھتے نہ لائیا۔ جگت ووبار کار کھیل بازی گر ناٹی، ساچا مارگ سارے گئے

بُھلائیآ۔ شمع نور سچ خدا جگے کیسے نہ راتی، سرگھی پر بھاتی نورے آفتاب طلوح رُشنا نظر کیسے نہ آئیآ۔ جدھر ویکھو دیناں مذہباں
 اختلافی، نفاق اندروں نہ کھئے کڈھائیآ۔ جب تک انسان انسان دا پریم مُحبت دا بنیا نہ ساقی، ساکے سکے نہ کھئے بدلائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے دُھر دا ہر، جس درگاہ وچ دردوند نوری خدا کو نظری آئیآ۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۴ سُرجیت سنگھ دے گرہ فیج پُر بٹالا ضلع گرداس پُر ★

صدی چوڈھویں کہے دین دُنی ویکھ چلاکی، چار گنٹ دھیان لگائیآ۔ شرع شیطان ہوئی جسم خاکی، خاک پاک روپ نہ کھئے
 بدلائیآ۔ جدھر تگان اندھیری راتی، نرگن چند نہ کھئے چمکائیآ۔ صوفی سنت فقیر دے نہ کھئے جماعتی، ساچا اکھر ودیا نہ کھئے جنائیآ۔
 تیرا کھیل انوکھا کملاپاتی، پت پرمیشور سمجھ نہ کھئے سمجھائیآ۔ چمکے نور نہ کھئے باقی، دیپک دیا نہ کھئے رُشنائیآ۔ اندر وڑ کے سب دے
 مار جھاتی، پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھائیآ۔ بند کواڑا کھلی کیسے نہ تاکی، سادھ سنت روون مارن دھائیآ۔ من منوآ ہر گھٹ بنیا عاقی،
 عقل بُدھ دی چلے نہ کھئے چٹرائیآ۔ تیری دھار نہ کیسے پچھاتی، اُتر پورب پچھم دکھن بھیو کھئے نہ پائیآ۔ سچ ناؤں نرنکار دس اگمی
 گاتھی، گا گا اپنا راگ الائیآ۔ تُوں صاحب سوامی پُرکھ سمراتھی، گنوتنا دُھر درگاہیا۔ تیری کھیل اگمی ڈاڈھی، دُنداوت بندنا جیو
 جنت دے سمجھائیآ۔ تیری مہا گا سکے کوئی نہ ڈھاڈی، ڈھولک چھیناں نہ کھئے کھڑکائیآ۔ بن تیری کِریا سُرتی نرنتر کیسے نہ جاگی، انتر
 اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ مُحبت وچ بنیا نہ کھئے ویراگی، ویری اندروں نہ باہر کرائیآ۔ دُھن سُنے نہ کھئے انادی، انحد ناد نہ کھئے شنوائیآ۔
 سرشٹی بھسی وچ عشق حقیقی مجازی، دوہاں توں پرے تیرا نور نہ کھئے چمکائیآ۔ لہنا دینا پورا کر نانک والا بغدادی، قول اقرار پورا
 آپ کرائیآ۔ کھیل ویکھ اُچ دے پیر پیغمبر حاجی، حضرت اپنا دھیان لگائیآ۔ شرع توں پرے دس نمازی، نوازش وچ حُکم اک سُنائیآ۔
 صدی چوڈھویں کوڑی کِریا ویکھ بازی، بازاں والے تیری بے پرواہیا۔ ہرجن جن بھگتاں بن امدادی، مدد تیری منگ منگائیآ۔
 اچھل اچھل پچھلی چھڈ وادی، وعدہ گر اوتار پیغمبر پورا دے کرائیآ۔ سنت سُپیلا تیرا رہے کوئی نہ داغی، دغا ویکھ جگت لوکائیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تُوں صاحبِ سُلطان دُھر دا آدی، آد پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے نگاہ مار چار گُنت، کُٹنب اپنا ویکھ وکھائیا۔ سوادھان ہو نواسی بیکٹھ، سورگ بہشت چرناں ہیٹھ دبائیا۔ جھگڑا پیا جنجُو بودی سنت، مُچھ داہڑی کیس کرے لڑائیا۔ پھری دروبی وچ اُمت، عالمِ علم نہ کھئے سمجھائیا۔ سَت دھرم وچ رہی کوئی نہ ہمت، حوصلہ سارے بیٹھے ڈھاپیا۔ کلجگ کوڑا کرے عِلت، جگت شرع رہیا لڑائیا۔ شاہ سُلطاناں ہووے ذلت، خواری گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال تیرے آگے مِت، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے رہے کوئی نہ نندک، دھول وجے اک ودھائیا۔ میری سگلی میٹ چنت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پُرکھ اکالے پروردگار، پراپسنتی مدھم بیکھری تیری صفت صلاحیا۔ دین دُنی دے آد جگادی سانجھے یار، یارڑے ستھر ویکھ جو گوبند لیا وچھائیا۔ سندیسہ دتا تیری دھار، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوجا اور نہ کھئے پیار، پیا پریتم اک منائیا۔ بیس پیسا کھول کواڑ، بند تاکی آپ گھلائییا۔ چاروں گُنت دے اُجاڑ، دھواں دھار دے لوکائیا۔ اندھیرا دے ڈونگھی غار، نرگن نُر نہ کھئے رُشنائیا۔ چار گُنت تیرے اختیار، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے نہ کھئے مختیار، مُکھیئے اپنے وچ ملائییا۔ تیرا حُکم ہووے گفتار، گفتگو ویکھے جگت لوکائیا۔ تیرے کلمے دا اظہار، تیرا نام صفت صلاحیا۔ تُوں کل کلکی اوتار، نہکلنکا ناؤں پرگٹائیا۔ امام اماماں دا سیکدار، حضرت حق کرے پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری تیرے چرن کول نمسکار، قدماں وچ اپنا سیس جھکائیا۔ تُوں قُدرت دا قادر کرنی دا کرنیہار، کریمِ عظیم نظری آئییا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی گئی ہار، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ★

صدی کہے میرے واسطے رو کے گیا سدھنا، صدمیاں وچ گُرائیا۔ اوس جھگڑا تکیا اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف نہ کھتے کھائیا۔ جھگڑا جانیا ماٹی بدنا، تن وجود دے لڑائیا۔ سریشٹ سبائی ہوئی بے وطن، گھر سچ نہ کھتے ملائیا۔ دھرم نیا چڑھے کوئی نہ پتتا، جگت نام ونجھ مہانے کم کیسے نہ آئیا۔ ساچا گرمکھ پیرا دے کوئی نہ رتنا، امولک اپنا روپ وٹائیا۔ جگت لباس دے سوانگی نٹنا، نٹوآ کلجگ نال رلائیا۔ روپ دھارے واسی پٹنا، پٹا اپنا ویکھ وکھائیا۔ جس نے جگت وبار کار ٹھپنا، ٹھپا پرہ دا نام لگائیا۔ سادھ سنت کرے سکھنا، سکھی سلطان نہ کھتے وڈیائیا۔ بہہ کچھ ویکھے اپنی اکھنا، نیتر نین اٹھائیا۔ ست سروپ ہو پرتکھنا، پاربرسم پرہ پڑدا لاپیا۔ کیسے دا چلے کوئی نہ یٹنا، یتھارتھ اپنی کار کھائیا۔ گرمکھ ورا اوس نے رکھنا، رکھک ہو کے ہوتے سہائیا۔ سچ دوارا اکو وسنا، جتھے وصل ملے نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ بر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا بر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سنت سہیلا ست دھرم دا سدنا، صدا اپنا نام سُنائیا۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۴ سرب ہند اکالی کانفرنس بٹالا ★

پنتھ خالصہ کوئی نہیں تینوں خطرہ، پُرکھ اکال اک سرنائیا۔ اپنے کایا مندر اندر اپنا اُلٹ دے پتڑا، جو پاتی گر گوہند گیا جنائیا۔ جس نے ماچھوواڑے تھادے پچھے ہنڈھائی سیج ستھرا، یارڑا اک دھیان لگائیا۔ اوہ گوہند تھاتھوں کدے رہے نہ وکھرا، ہر پردے ہوتے سہائیا۔ تسیں آگے ہن اوس کنارے پتتا، جس پتن دا مالک بے پرواہیا۔ بھایں دوٹی دشمن کتا کرن یٹنا، پنتھ خالصہ تھانوں ملے وڈیائیا۔ اج خوشیاں نال سانجھا لا کے جائیوٹنا، پریت پیار رنگ چڑھائیا۔ جیہڑا پہلوں پرگٹ ہویا وچ پٹنا، ہن نرگن جوت سروپ کرے رُسنائیا۔ گرسکھ گوہند پیار نالوں کوئی رہو نہ سکھنا، خالی جھولی سب نے لینی بھرائیا۔ اک دو منٹ وچ ایناں کچھ پیا دسنا۔

★ ۱۴ آسُو شهنشاهی سمت ۴ یگیادت ایم • پی • نال بٹالا ★

یگیادت جی دهرم کشیتز دا سچا یگ، جُگاں توں ریشیاں مُنیاں ریتی چلی آئی۔ جس نال ملے سورا سربگ، شاه پاتشاه سچا شهنشاهی۔ درشن دیوے اُپر شاه رگ، نرگن نرور نور جوت کر رُشنائی۔ صدی چودھویں کلجگ کوڑی میٹے اگنی آگ، جو سرشٹی درشٹی رہی تپائی۔ مانو مانکھ ہویا کگ، مانک موتی بنس چوگ نہ کھئے چُکائی۔ کوڑ وکار ہنکار وبھچار ککرم اندھیر رہیا وگ، ہلارا دیوے تھاؤں تھائی۔ جگت سیاست ست دهرم توں سب دے خالی کیتے ہڈ، ناری ماس دئے ڈبائی۔ دهرم مریدا گئے چھڈ، گر اوتار پیغمبران دا رستہ گئے بھلائی۔ کسے نوں سمجھ نہیں کی کھیل ہونا کد، قدیم دا قادر قدرت دا مالک دئے کرائی۔ جس دی چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ساری جد، آتم پرما تم اپنا رنگ وکھائی۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ دی میٹ کے حد، گھر سانجھا اک وکھائی۔ مایا ممتا موہ وکار دیوے متھ، مدھر دُهن نام خُاری اک سُنائی۔ جو جگت وپار وچ ہونے وڈ، وکھرا وکھرا راہ چلائی۔ اوہناں ساریاں نوں سچ پریمی لین سد، سدا مُحبت والا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر پردے کرے صفائی۔ یگیادت جی یاد کرو اپنا بیان، جو رسنا جہوا آئے سُنائی۔ جس نوں بولیا نال زبان، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ مٹیا اک بھگوان، پت پریشور نور خُدائی۔ سب دی کرے کلیان، کائنات کھوج کھوجائی۔ جیون وچ زندگی دا بدل دئے ودھان، واہ واہ کرے حق پڑھائی۔ اوہ لیکھا جانے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائی۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، لوک پرلوک راہ تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُهر دا ہر، سے دا مالک اک اکھوائی۔ رسنا جہوا بٹی دند سارے کھندے، کہہ کہہ رہے جنائی۔ سانجھی سٹیج اُتے مل مل بہندے، کندھا کندھے نال ملائی۔ بھتے جگت ممتا دے وہن وہندے، مایا وچ ہلکائی۔ تھوڑے دهرم دے رستے پیندے، جنہاں چھٹی کوڑ لوکائی۔ اوہ حُکم دُهر دا سہندے، سیس جگدیش جھکائی۔ اوہ ویکھن چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ اکھ اُٹھائی۔ پٹھ لا کدی نہ ڈھندے، جو سورپیر اپنا بل پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائی۔ جگت سیاست رہی ہار، سوڈے بازی نظری آئی۔ سارے کردے ٹکیاں دا وپار، مایا ممتا نال وڈیائی۔ باہروں بن کے متر یار، اندروں دغا رہے کمائی۔ جے لیڈر ہو جان سمجھدار، سمجھ سمجھ

وچوں اُلٹائیا۔ پھر جھگڑا رہے نہ وچ سنسار، دین مذہب کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ایہہ پردھاناں دا اختیار، اختلاف اندرون دین تجائیا۔ سارے پرہو دے بن جان برخوردار، بچے ہو کے سیو کھائیا۔ رام کرشن اوم اللہ واپگرؤ گاڈ اوسے توں کہہ کے کرن نمسکار، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ اوسے دی رعیت تے اوسے دی سرکار، اوسے دا حکم اوسے دا پرچار، دین دُنی اوسے دی نظری آئیا۔ جے اندرون نکل جاوے ہنکار، کوڑی کیریا رہے نہ وبھچار، ڈراچار کرم نہ کھئے کھائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی دھرم دا اک پیار، مذہب دا جھگڑا دین گوائیا۔ جے سنت سہیلے اٹھن پنج ست دو چار، اپنا بل دھرائیا۔ بھے رکھن نہ شرع دی کوئی کٹار، نیرویر ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ اوہناں توں کوئی کر نہ سکے گرفتار، وارنٹ سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جنہاں دا دھرم دا بول سچ دا جیکار، مُحبت دا پیار محنت وچ جنتا دی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آتما پرماٹما پرماٹما آکو نور خلق خدائیا۔ یگیادت جی جے ساریاں لیڈراں توں مل جائے سچی دات، اندر مل کے وجے ودھائیا۔ باہروں مٹ جائے اندھیری رات، دھرم دا چند کرے رُشنائیا۔ باہروں صوفیاں والی گفتار، اندر مورکھ مت رکھائیا۔ بھتے سٹیج توں اتر کے جس ویلے ہندے باہر، پھیر اپنے من دا ڈنکا دیندے وجائیا۔ جے ہر پردے وچ آجائے ست دی وچار، دھرم دے نیتے بن کے سب دی کرن اگوائیا۔ پھیر سُکھاں وچ سُکھ روپ بن جائے سنسار، دکھاں دا دکھ دین گوائیا۔ ایہہ اچے تھوڑی تھوڑی آؤن لگی وچار، جو وچر کے لیڈر رہے سُنائیا۔ جس ویلے کیریا کری آپ نرنکار، ہر پردے کرے صفائیا۔ جس توں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان رہی پُکار، بھوکھتاں وچ گرو اتار پیغمبر راہ تکائیا۔ اوہ کھیل کرے ڈھردرگاہی پروردگار سانجھا یار، حق حقیقت ویکھ وکھائیا۔ جس دا سچکھنڈ سچا دربار، صدی چوڈھویں پورا کرے قول اقرار، کل کلکی اک اتار، اماماں دا امام چوڈاں طبقات دا سیکدار، ساچی سکھیا پا کے بھچھیا، پورب مستک دا دیوے لیکھ لیکھیا، بھوکھت دا عشق پریم وچ بدلائیا۔ یگیادت جی سٹیج اُتے بولنا یتھارتھ، جدی جدی سرب سمجھائیا۔ جنان چر اپنا نہ چھڈے سوارتھ، بھاؤنا سیوا والی پرگٹائیا۔ اوناں چر دھرم دی بن نہ سکے کدے وزارت، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ بھتے وچوں من دی رکھدے شرارت، تھوڑے صاف پردے والے نظری آئیا۔ سٹیج اُتے سنتاں دی تھوڑی جیہی صاف عبارت، باقی من دی ممتا وچ ہلکائیا۔ دھرم جُدھ وچ دھرم دھرم دی کرے سفارش، دوجی آس نہ کھئے

رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ تہاڈی سوہنی سُنی تقریر، لفظ بلفظ دیاں دوہرائیا۔
 نانک گوبند بھاویں چھڈ کے گئے سریر، تتاں والا ناتا جگت تڑائیا۔ رام کرشن دی اوہو تصویر، چارے وید اوہو کرن پڑھائیا۔ پُران
 شاستر دسَن سچ تدبیر، گیتا گیان اک جنائیا۔ جتھے ایکنا دی پیار مُحبّت دی پھڑی جائے شمشیر، اوہ شمع سب دی گل کرائیا۔
 جھگڑا مُکاوے شاہ حقیر، اُوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ بنا سچیاں پُرشاں توں دین دُنی دی کوئی بدل نہ سکے تقدیر، دردیاں درد نہ کھئے
 ونڈائیا۔ سارے کٹھے ہو قریب، نیرن نیر ہو کے دُئی دَویت باہر کڈھائیا۔ سجن میت بنو رقیب، دوست دست دست نال ملائیا۔
 ساریاں پارٹیاں دی سانجھی ہووے ترتیب، طریقہ اک اک سمجھائیا۔ بندو سکھ پیار مُحبّت وچ بھائی بھائی اک دُو جے دے عزیز،
 تمیز اندروں دین جنائیا۔ جنہاں دے پچھے گوبند دُلا رے کیتے شہید، شہادت پتا والی بھگنائیا۔ تُساں بڑی سوہنی کیتی تمہید، نانک
 دی نگری دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم دا ساچا ایک، بن نیتر لوچن
 نین اکھاں رہیا وکھا، ہر پردے اندر زرتتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی رسنا کہا واہ، واہ واہ وجے ودھائیا۔ جے سانجھے فرنٹ دا
 سدھا کر دیو راہ، رہبر ہو کے کرو اگوائیا۔ ایہ سارے تہاڈے گواہ، شہادت اک بھگنائیا۔ تہاڈی منظور ہووے دُعا، دُھر دا رام
 جھولی دئے بھرائیا۔ کوڑی کِریا میٹو وبا، دُکھ دلدر جگت اندروں دینا کڈھائیا۔ سب دا اکو اک خدا، خدی تگبر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔
 جو مل کے آوے مزہ، اوہ رس دینا چکھائیا۔ دُئی دَویت دی رہے کوئی نہ عادی، ملک اُموت کولوں سب توں بری دینا کرائیا۔ سب
 دا مان کرو جگہ جگہ، ابھان اندروں دینا تجائیا۔ آپے اکٹھے ہو جان سارے وچھڑن دی رہے کوئی نہ وجہ، وجوہات اگلا دینا
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، واہ واہ وچ واہ واہ آپے لبھا جو لبان توں نکلے ہوٹاں دے بچن پردے دی وچار
 نال ملائیا۔ پور بلا جنم بڑا دُور، بل نال نظری آئیا۔ ایہ سیوادار مزدور، پھریدار ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ جس ویلے باؤن آیا
 حضور، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ این بندنا کیتی نال دستور، سیس دتا جھکائیا۔ اوس خوشی نال کہا تیرا مائس جنم ہویا منظور،
 منظوری دُھر دے گھر بنائیا۔ رام کرشن نال تیرا چلدا رہے پور، تیرتا دواپروجدی رہے ودھائیا۔ جس ویلے کلجگ صدی چوڈھویں
 لوک مات ودھیا کوڑ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی مُورکھ مُوڑھ، ہوئے ہنگتا وچ گرلائی۔ اوس ویلے

تیری جوت دا چمکے پھیر نور، پنجاں تتاں سوبھا پائیا۔ تینوں مُحَبَّت دا بناؤنا مزدور، جنتا دی سیو لگائیا۔ پھیر ملے حاضر حضور، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا سب دی رہیا پور، پورن برہم دئے درڑائیا۔ پچھلا رشتہ نال نرنکار، باون دئے گواہیا۔ رام نال رہیا دن چار، پنچوٹی ملی وڈیائیا۔ کرشن نال گنواں لئیاں چار، ساڈھے تن سال نال بھجیا واپو داہیا۔ کلجگ ملیا اک ادھار، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ لکھیا لیکھ نہ میٹے کوئی سنسار، بدھنا بدھ اپنی آپ سمجھائیا۔ جیہڑی ڈھائی سطران دی قطار، جس دے اکھڑ دو پنج ست چار، چار جگ دا لیکھا رہے سمجھائیا۔ اوسے کارن جنم لیا دھار، تت وجود ملی وڈیائیا۔ ہردے اندر وس کے آپ کرتار، کایا قصع کھوج کھوجائیا۔ جتھے آتما پرمتا برہم پاربرہم دی دھار، شو شکتی اپنا کھیل کھلایا۔ اشتہج دا ادھار، راما کرشنا نور اُجیار، وید ویاسا دئے ادھار، پاربرہم اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا پچھلا قرضہ دئے اُتار، جو ملیا تیس مل کے ملت وچ من دی علت دئے گوائیا۔

★ ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۴ مسّا سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

صدی چوڈھویں کہے میں پھراں تھی، چوڈاں طبق ویکھاں چائیں چائیا۔ چار کُنٹ تپن والی بھٹی، اگنی اگ اپنا شعلہ ریبی اُٹھایا۔ اُمت نبی رسولان دی حد تھی، اسلام امام نہ کھئے بنایا۔ جیہڑی عبارت دسی پئی، لکھت لیکھ وچ سمجھایا۔ اوس توں کھٹی کیسے نہ کھٹی، کھٹکے اندر دیاں ڈبائیا۔ سب نوں بھرنی پینی چٹی، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میری لٹی جانی ہٹی، ونجارے بیٹھے مکھ چھپایا۔ میری ترسنا جانی پھٹی، پاٹے چیتھڑ رہی کُرائیا۔ میری پھوڑ دتی مٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھری بھجی، بھجن بندگی ویکھاں تھاوں تھائیا۔ من واسنا دین دنی نچی، کوڑ کلپنا وچ کُرائیا۔ کتھا کہانی دسے کھئے نہ سچی، سچ سنجم سارے بیٹھے تجایا۔ مایا ممتا موہ وکار اگنی مچی، امرت میگھ نہ کھئے برسایا۔ ست دھرم دی پت کیسے نہ رکھی، کلمہ کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ میں سب نوں ویکھ کے آئی اکھیں، آخر رو رو

رہی جنائیا۔ دُھر دا رہیا کوئی نہ پکھی، پرہہ دا میلا سچ دوار نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھجی دُوڑی، بن بن پاندھی راہیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی ویکھی کوڑی، کلپنا کوڑ وچ ہلکائیا۔ ساچی منزل ملے کوئی نہ پوڑھی، ڈنڈا ڈنڈوت والا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جیو جنت سادھ سنت ہوئے کھوری، ہنکار وکار کرے لڑائیا۔ مُلا شیخ مسائک کرن چوری، پنڈت پاندھا لُٹے چائیں چائیا۔ بن پروردگار سانجھے یار میری پھڑے کھئے نہ ڈوری، ڈاواں ڈول دیاں ڈہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھج بھج تھکی، تھکاوٹ میرے اندر آئیا۔ ملیا نہ کوئی سخاوت والا سکھی، وست امولک جھولی کھئے نہ پائیا۔ میں دین دُنی ویکھی تگی، طاقت سارے بیٹھے گوائیا۔ ساچے کلمے دی گائے کھئے نہ گاتھی، نعرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ میں ویکھ کے اپنی صدی، صدمے وچ رہی کُرائیا۔ حُکمے اندر بدھی، بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم پروردگار ساچی دے کوئی نہ گدی، گداگار ہوئی لوکائیا۔ تیری ویکھاں نوح دی ندی، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ اپنا حُکم دے دے جدی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان محبوب مُحبت وچ منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دیواں سچ اطلاع، بے خبراں خبر سُنائیا۔ میرے گر اوتار پیغمبر بن گواہ، شہادت دُھر دی دین بھگتائیا۔ میری کلمے والی صلاح، نغمہ نام کران سنوائیا۔ دین دُنی دا ویکھو لیکھا نال قتل گاہ، قیامت سب دے سر تے چھائیا۔ نیترو کے بابا آدم کہے حوا، حواس حواس حرص نہ کھئے مٹائیا۔ سچ پیغام دیوے آپ خُدا، خُدی تکبر ویکھے تھاوں تھائیا۔ حضرتان دی منظور کرے دُعا، جو طوبی طوبی کر کے سیس نوائیا۔ وائدت وچ واحد کلمہ دئے پڑھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا سری بھگوانا اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری انت ویکھو لکیر، لائن دتی لگائیا۔ حقیقت دا رہیا نہ کھئے فقیر، فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ شرع دا توڑے نہ کھئے زنجیر، شریعت وچ دین ڈہائیا۔ ساچی پڑھے نہ کھئے تکبیر، تدبیر سکے نہ کھئے جنائیا۔ بدلی کرے نہ کھئے ضمیر، ضامن ہو کے مُرشد دیوے نہ کھئے گواہیا۔ دُور دراڈا منزل چڑھیا ویکھے کبیر، قبران اندر پھول پھلائییا۔ مُحبت والا ہویا نہ کھئے بغلگیر، دستگیر دست نہ کھئے ملائییا۔ لیکھا دس انت اخیر، آخر اک جنائیا۔ جس دے ہتھ نرگن کھنڈا اوہ شمشیر، جس دی دھار سکے نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کھول کے دیواں بیان، کوک کوک سُنائیا۔ ست دا دے نہ کھئے نشان، نشانہ دھرم نہ کھئے جھلائیآ۔ ثابت رہیا نہ کھئے ایمان، عمل چھڈیا خلق خُدائیا۔ سرشٹی ہوئی بے ایمان، بیوہ اپنا روپ وٹائیا۔ میں سندیسہ دیواں پیغام، پیغمبران توں پرے کراں سنوئیا۔ پُرکھ اکال ستجگ کرن والا انتظام، انتقام اپنے ہتھ رکھائیا۔ میں چار کُٹ ہوئی بدنام، بدی میری جھولی سب نے دتی پائیا۔ لڑائی کرے شرع شیطان، شریعت ربی گُرائیا۔ میں منگی منگ آکے مہربان، محبوب کول واسطہ پائیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں بالی بُدھ آنجان، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بن تیری کرپا میرا لیکھا مکے نہ وچ جہان، جہالت سکے نہ کھئے کدھائیا۔ زرگن نرویر نراکار نرنکار داتے دانی دے دان، دوٹمند میری جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی نوجوان، سورپیر سچ سلطان، مہربان ہو کے مہر نظر اک اٹھائیا۔

دین دیال دیندھ ساگر، گہر گمبھیر اک اکھوائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ آپ سہائیندا۔ نرم کرم کر آجاگر، جگتی جوگ جگت درڑائیندا۔ سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اکو اک سمجھائیندا۔ صاحب کریم ہو کے قادر، قدرت دا مالک ویکھ وکھائیندا۔ جگت سانجھ سچی کرے ثابت، ثبوت کلبوت وچ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وست اگتی دات جگت جگت است ابناشی اچت جھولی پائیندا۔

★ ۱۵ آسو شہنشاہی سمت ۴ امراؤ سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

پنتھ خالصہ گوہند دھار، دھرم روپ وڈیائیا۔ چار ورن اک پیار، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نچھر امرت رس دیوے ٹھار، بوند سوانتی اک چوائیا۔ انتر کھولے اک کواڑ، بجر کپائی پردہ لاپیا۔ مایا ممتا موہ میٹ کے دھواں دھار، اندھ اندھیرا دئے چکائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی زرگن نور جوت کر اجیار، نورو نور کرے رُسنائیا۔ ساچا مندر دُھر دا اک وکھال، بن اکھاں اکھ

کھلائیآ۔ دیناں بندھپ ہو کے دین دیاں، دیاںدھ اپنی دیا کھائیآ۔ اکو رنگ رنگا کے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ گرمکھ بنا
 کے دھر دے لال، لالنا اپنا رنگ چڑھائیآ۔ وست امولک دے کے مال، دھن دؤلت نام خزانہ جھولی پائیآ۔ پرگٹ ہو کے ویکھے
 مُریداں حال، مُرشد بن کے نُور خُدائیآ۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ
 دئے سزائیآ۔ دوس زین کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ سو گرمکھ ساچے بال، بال انجانے گود ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے میل ملائیآ۔ گوہند دا خالصہ آد جگادی خالص، دھرم دوارا ملے وڈیائیآ۔ مایا ممتا نہیں کوئی لالس،
 کلپنا وچ نہ کھئے گُرائیآ۔ غفلت نندرا نہیں کوئی آلس، منوآ من نہ کھئے بھوئیآ۔ پریم پریتی دا بن کے بالک، سپس جگدیش اک جھکائیآ۔
 پرہ ملن دی سچی ہووے عادت، انتر انتر دھیان رکھائیآ۔ ٹوں میرا میں تیرا گاوے عبادت، ڈھولا اکو اک سُنائیآ۔ سب توں اتم
 سریشٹ ہووے نازک، ملوک سوہنا نظری آئیآ۔ کوڑ مارے کوئی نہ سازش، ہر پردے اندر بیوئے صفائیآ۔ اگنی تت نہ تپائے آتش،
 ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیآ۔ گوہند خالصہ اگنی پنتھ، جنہاں سکھیا
 ڈھردرگاپیا۔ جس دی سیوک گر اوتار پیغمبر اسنکھ، گنتی گنت نہ کھئے گنئیآ۔ جس دی مہا صفت کردا گرو گرتھ، اکاون باون
 اپنا راہ چلائیآ۔ سو دین دیاں ہرجن بنا اپنے ہنس، بڈھی کاگ دئے بدلائیآ۔ میل ملا کے کوٹاں وچوں سہنس، ہرجن اپنا جوڑ جڑائیآ۔
 ست دھرم بنا کے بنت، گھڑن بھنہنہار ویکھ وکھائیآ۔ سو گرمکھ سچا سنت، جو ستگر وچ سہائیآ۔ گرھ ٹٹے اندروں ہوئے ہنگت،
 ہنگ برہم دئے سمجھائیآ۔ گوہند سورا بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نرگن ودیا اک پڑھائیآ۔ جھگڑا مکاوے سورگ بہشت جت، چرن
 کول اک سرنائیآ۔ نیڑے رہن نہ دیوے کوئی نندک، دُشت ڈراچار وکار ہنکار کرے صفائیآ۔ منوآ من ویکھے کوئی نہ علت، علم عالماں
 اک جنائیآ۔ سچ پریم دی دے کے ہمت، حوصلے دھر دے دئے ودھائیآ۔ گوہند خالصہ چار گنٹ ہونا ساچی سمت، حصہ ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیآ۔ سرگن نرگن دھار دوباں دی ملت، ملاپ آپ جاپ وچوں پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا
 دئے درڑائیآ۔ گوہند خالصہ ست نرالا، نرکار دئے وڈیائیآ۔ جس نوں اوٹ اک اکالا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیآ۔ ست سچ دی گھالے
 گھالا، سیوک ہو کے سیو کھائیآ۔ تس دا ہووے آپ رکھوالا، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ پھل لگا کے اپنے ڈالا، پت ڈالی آپ

مہکائیا۔ ساچا سب دا حل کرے سوا، پُورب لیکھا پھول پُھلایا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکالا، مہروان مُجُوب اپنی مُحبّت وچ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گُرمکھ ساچے آپ پرگنائیا۔ ساچا گُرمکھ مت ہووے نہ تھوتھی، کوڑی کِرپا نہ کُئی رکھائیا۔ جس گوبند نام دی پڑھی اگئی پوتھی، پُستکان توں پلُو جائے چُھڈائیا۔ اوس نے منزل اکو سوچی، جتھے ملے بے پرواہیا۔ جتھے پُج گئے زوداس چمارے ورگے موچی، کبیر جُلابا ڈیرہ لائیا۔ رُکھی سُکھی کھا کے روٹی، پریم پریتی وچ جھٹ لنگھائیا۔ چڑھ کے اگئی چوٹی، چوٹ تن نگارے اک سُنائیا۔ اندروں کڈھکے واسنا کھوٹی، پریم پریتی وچ پرم پُرکھ اک منائیا۔ پرماٹما دا بن کے گوتی، آتما اپنا سنگ جنائیا۔ جتھے جگے بن تیل باقی جوتی، نِراکار کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دئے وڈیائیا۔ گوبند خالصہ پیوے امرت نیر، رس اکو اک جنائیا۔ جس نال بدل جاوے تقدیر، جیون جیون وچوں وٹائیا۔ پرکاش ہووے کایا ماٹی تے سریر، تن وجود وچے ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، امیر غریب نہ کُئی وکھائیا۔ ساچے دھرم دی سمجھ تدبیر، طریقہ اکو لین اپنائیا۔ کوڑی کِرپا جگت چھڈ لکیر، رستہ اپنا لینا بدلایا۔ ساچے سنت بن فقیر، ڈھولے صُوفیاں والے گائیا۔ ویکھ کھیل بے نظیر، نظر اپنی اک اُٹھائیا۔ جتھے شرع دی نہیں کوئی شمشیر، کٹاکش تیر نہ کُئی لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جنہاں اندروں بدلے ضمیر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ گوبند خالصہ تگے وچ خلقت، خالق مخلوق کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر نرگن نراکار کرے حرکت، نور نورانہ اپنی کار کھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار میٹے حسرت، حسد اندروں دئے کڈھائیا۔ ناتا توڑ کے عیش و عشرت، آسا منسا اپنے نال ملایا۔ ظاہرا درس دیکھئے اگتا حضرت، حضور نور کرے رُشنائیا۔ جس دے نالوں گُرسکھ کوئی نہ جائے وچھڑت، پچھرت سب توں لئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر میلا میلے سہج سُبھائیا۔ گوبند خالصہ آتم برہم چنگا، تن وجود کرے صفائیا۔ نہاؤن جائے کدے نہ گنگا، جھنا سُرستی گوداوری راہ نہ کُئی تکائیا۔ لبھن جائے کُئی نہ پنڈا، جگت ودیا نہ کُئی وڈیائیا۔ اکو مانے سچ اندا، نجانند وچ رسائیا۔ شبدی پوڑی چڑھ کے ڈنڈا، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ جتھے پہنچیا نہیں کوئی بندہ، بندی خانہ نظر کُئی نہ آئیا۔ اوتھے روپ اک اگتا، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دی دھاروں گوبند ذریعے پنٹھ خالصہ جمّا، جس دی جمن والی اکو مائیا۔ جس دے اندر ہونے کوئی نہ طمع، لالچ کوڑ نہ کُئی جنائیا۔ ہرکھ سوگ نہ ہووے

غما، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ پُرکھ اکال دھیاوے دم دما، دامنگیر اِکو لئے بنائیا۔ جھگڑا چھڈ کے کایا ماٹی چما، چمّ درِشٹی اندروں لئے بدلائیا۔ سو پرگٹ ہووے نال سماں، سماپت پچھلیاں دئے کرائیا۔ ایہہ کھیل انوکھا نواں، نر نرائن آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ گوبند خالصہ سوہنا ہووے رُپ، انوُپ دئے وڈیائیا۔ شبدي دھار اُچے پُوت، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ تانا پیٹا اِکو ہووے سُوْت، سُوْتردھاری کھوج کھوجائیا۔ پھرے دروہی چارے کوٹ، ڈنکا وجے تھاوں تھائیا۔ لیکھا میٹے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ لئے پرگٹائیا۔ کوڑ کڑیا رهن نہ دیوے کپُوت، کلکھنی رہے نہ جمن والی مائیا۔ شبد اکما بھیج کے دوُت، دُتیا بھاؤ دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ دا رنگ چڑھائیا۔ گوبند خالصہ چار ورن دی دھار، دھرنی دھرت دھول وجے ودھائیا۔ سانجھا بولے اک جیکار، دُھر دا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اِکو اِشٹ منے نرنکار، دوُسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اِکو مندر ویکھ دوار، اِکو آسن سنگھاسن سوہیا پائیا۔ اِکو پیاؤنا امرت ٹھنڈا تھار، اگنی اگ تت بُجھائیا۔ سو خالصہ گوبند گوبند کرے تیار، گوبند گوبند وچوں پرگٹائیا۔ جو جوئے جنم نہ جائے بار، مانس مانو مائکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا مارگ دے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن چائیں چائیا۔ سو خالصہ جس خالص کرے آپ کرتار، کرنی دا کرتا دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچي سرکار، رستہ مارگ پنٹھ راہ جُگ جُگ آپ جنائیا۔

★ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

صدی چوڈھویں کہے پرہ تھکے گر اوتار پیغمبر سارے، مہاسارتھی ویکھ تھاوں تھائیا۔ فلک اُتے روون نیتر نین ستارے، سطح زمیں زما نہ کھئے وڈیائیا۔ نبی نوح کرے اِشارے، اگنی سینت نال سمجھائیا۔ کلجگ نئیآ آئی اوس کنارے، جتھے کھیوٹ کھیٹا سکے نہ کھئے بچائیا۔ وشن برہما شو کڈھن ہارے، مِتتاں وچ سپس جگدیش جھکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسن کوڑ اکھارے، مایا ممتا اپنا ناچ نچائیا۔ پھری دروہی جنگل جوہ وچ پہارے، سمنڈ ساگر ڈونگھے وہن نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نارے، نار کنت

سُہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ساچی منزل تیری چڑھ نہ کوئی زینکارے، نو دوارے سرِشٹی درِشٹی رہی کُرائیا۔ الکہ اگوچر تیرا کھیل اگم اپارے، اپرمپر سوامی نظر کیسے نہ آئیا۔ کائنات مخلوقات خالق خلق تیرے سہارے، صاحب سلطان مہربان تیری بے پرواہیا۔ بیت گئے پچھلے جگ سارے، سنجگ تربتا دواپر اپنا پندھ مکائیا۔ کلجگ اتم دسے دھواں دھارے، زرگن سورہ چند نہ کھئے چڑھائیا۔ ساچی رہے نہ کیسے یادگارے، یادداشت تیری بیٹھے بھلائیا۔ کِریا کر میرے پروردگارے، محبوب مُحبت وچ تیرے قدمیں سر سر جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ دینا جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جھک جھک کراں سلام، قدم بوسی وچ ڈھائیا۔ پیغمبران دا لیکھا ویکھ پیغام، سندسیاں وچ شنوائیا۔ تیری دین دنی دا وگڑ گیا نظام، نوبت حق نہ کھئے وجائیا۔ جگت وشیاں سرِشٹی ہوئی غلام، زنجیر کوڑ نہ کھئے ٹڑائیا۔ نظری آدھر امام، عمل ویکھ خلق خدائیا۔ تُوں آد جگادی ہر گھٹ جانی جان، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ بھگت سہیلے کر پہچان، بے پہچان اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ تُوں آتم دھار پر ماتم سب دا کاہن، گوپی گوپ گوپالے لے پرنائیا۔ سینتا سرتی ویکھ اپنی رام، رمٹیا رام رمیا ہو کے پڑدا دینا چکائیا۔ حق خدا حقیقت وچ ہو مہربان، محو اپنا پھیرا پائیا۔ جس تیرا پڑھیا منتر ست نام، سو ست وچ تیرا راہ تکائیا۔ جس فتح ڈنکا وجایا وچ جہان، جے جیکار اک کرائیا۔ اوہ آسا تیری رکھے سری بھگوان، بھگون بھاگ حصہ اپنا جھولی دینا پائیا۔ تیرا بھگت خالصہ ہووے بلوان، بلدھاری اک پرگٹائیا۔ جس دے ہتھ ہووے دھرم نشان، چار کُنٹ دہ دشا دئے جھلائیا۔ سجدے کرن زمیں اسمان، لوک پرلوک ڈنڈاوت وچ اپنا آپ مٹائیا۔ تیرے نام دی ہووے کلیان، سب دی سانجھی ہووے زبان، بے زباناں اپنا نام دینا درڑائیا۔ مانو ذاتی بناؤنی انسان، صدی چوڈھویں انت کرنا اک احسان، بخشش وچ رحمت جھولی پائیا۔ ایہہ جیو پنڈ سب تیرا ت پران، سواس ساہ تیرا نظری آئیا۔ فنا ہون والا مکان، مقام اپنا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن میرے گرو، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ دھرم خالصہ ہووے شروع، شریعت شرع دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ گوبند حکم اندر ترو، تریا توں پرے تیرا درشن پائیا۔ ساچے مارگ توں کدے نہ مڑو، چلے واہو داہیا۔ آتم ہو کے پر ماتم نال جڑو، جوڑی اپنی لئے بنائیا۔ منتر تیرا اگم زرتتر ہو کے پھرو، فُرے من دے بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا

لیکھا جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں پنتھ سچے دی خصوصیت، گھر گھر کایا مندر اندر پھول پھلایا۔ کس بدھ گوبند دھار اصلیت، اصل وصل یار کر کے اپنی خوشی منایا۔ کس نوں یاد بن اکھراں والی وصیت، وسیع وشال ویکھ وکھایا۔ جنار چر گرسکھ پُرکھ اکال دی ساچی نہ سمجھن ولدیت، جگت ولد والدہ کم کیسے نہ آئیا۔ بنا تیاگ بھکتی تون دھرم دی نہیں کوئی اہمیت، عمل امر نہ کھئے کرائیا۔ ساچی دھار دی کھیل نو نویت، نو کھنڈ وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پڑدا دینا اٹھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے نیتر آوے شرم، نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ ساچا دسے کھئے نہ دھرم، دھرماتما دھرم نہ کھئے کھلایا۔ جگت ممتا سب نے بنایا اپنا کرم، کرم کانڈ دا بھیو نہ کھئے کھلایا۔ پیار لگا کایا ماٹی چم چرم، چم درشتی نہ کھئے بدلایا۔ بہاویں سکھاں دے گھر سکھاں دا ہندا جرم، بنا گوبند ملن تون سکھ نہ کھئے اکھوایا۔ ایہو سرشتی دی درشتی وچ بہرم، جو بنا گوبند دے پڑدا نہ سکے اٹھایا۔ بہاویں نت گردواریاں وچ ورن، نچ نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ جنار چر مستک دھوڑی لگے نہ گوبند چرن، چرنودک جام امرت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جھگڑا مکے نہ ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اک رنگ نہ کھئے رنگایا۔ کوئن کوٹ سکھ جم کے پھیر مرن، مر کے پھیر جوئیاں وچ اپنا آپ بھوایا۔ جیہڑے گرسکھ گوبند دے پوڑے چڑھن، اوہ سچکھنڈ دوارے ورن، جتھے پُرکھ اکال پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ گوبند نے پنتھ پایا پُرکھ اکال دی جھولی، سہارا اکو دتا سمجھایا۔ دھر دے شبد دی دس کے بولی، انبولت راگ الاٹیا۔ کیسے کم نہیں آونی پنج تت کایا ماٹی چولی، بن چوچی پریتم سر ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ گوبند کپا گرسکھو میں تہاڈا سیوک تے تہاڈی گولی، چاکر ہو کے سیو کھایا۔ میں دھرم نگارے دا بن کے آیا ڈھولی، ہوکا دیواں تھاوں تھانیا۔ جس پرہو نے میری ہٹ کھولی، امرت جام دتا ٹکایا۔ اوہ بھاگ لگاوے اُپر دھولی، دھرنی دھرت وجے ودھایا۔ اوس وچ دین دُنی وچ پئے روئی، مذہب مذہب نال لڑایا۔ کیسے دے کول میری امرت دھار رہے نہ پائلی، امرت چھک کے جوٹھ جھوٹھ نال اپنا جھٹ لنگھایا۔ ایہ کھیل ہووے انہونی جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ چار ورنان نیتر اکھ رونی، نینا نیر وپایا۔ بن ستگر گوبند ڈرمت میل کیسے نہ دھونی، دھوبی دھار روپ نہ کھئے بدلایا۔ ایہ دُنیا چار دین دی پرؤہنی، جھٹ اپنا رسی لنگھایا۔ جس دی آتما پرمتما نال چھوہنی، اوہ چھوہرا بانکا گرمکھ نظری آئیا۔ جس نے اچرج کھیل رچاؤنی، چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھایا۔

چار ورن دی ہر سنگت اک بناؤنی، پھڑ باہوں میل ملائیا۔ کوڑی کیریا شبدی بہار نال دباؤنی، مڑھی گور وچ ٹکائیا۔ ساچی ریت اک چلاؤنی، بنا مندر مسیت کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن جوت اک جگاؤنی، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔

★ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۴ بخشیش سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ★

گرو گوبند ستگر پورا، پور رہیا سرب تھائیا۔ گرسکھ چن ہون نہ دیوے ادھورا، حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ انتر دے کے آتم نورا، جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ نانا توڑ کے جگت کوڑا، تن وجود کرے صفائیا۔ ساچی لا کے مستک دھوڑا، ٹکا خاک نام رمائیا۔ سیوک ہو کے سچ مزدورا، سیس تلی اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دھردرگاہیا۔ گوبند ستگر سب دا سانجھا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ گرمکھاں دے پریم اندر باندھا، بندگی وچ بندے رہیا بنائیا۔ گرمکھاں دے ڈھولے سدا گاؤندا، گرمکھاں دے مان وڈیائیا۔ گرمکھاں دا پریم پیار پیندا کھاندا، اپنی آس نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھاں دے اندر باہر آؤندا جاندا، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ گوبند ستگر سدا ساتھی، سکلا سنگ نبھائیا۔ گرمکھ پوری کرے آگھی، آخر اپنا جوڑ جڑائیا۔ سوا پھر کدا رہیا راکھی، پیدل نال چلیا چائیں چائیا۔ ست دھرم دی کھول کے ہائی، وست اپنا نام ورتائیا۔ توں میرا میں تیری ذاتی، دوجا نظر نہ کھئے وکھائیا۔ نام سندیسہ دیوے پاتی، پترکا اک جنائیا۔ جس ویلے آوے کلجگ اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچی پڑھے کوئی نہ گاتھی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اوس ویلے میں گرمکھاں دی چڑھاں اُپر چھاتی، شہنشاہ ہو کے دیا کھائیا۔ تیرا پندھ مُکاواں واٹی، قدم قدم نال بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سکھ کہا گوبند ایہ میرا من تن دھن، تیری جھولی پائیا۔ میں سیوا کرن والا تیرا جن، جمن والی نظر آئے کوئی نہ مائیا۔ اپنی کیریا بیڑا بٹھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوبند ہس کے کہا توں میرا لاڈلا چن،

میں تیری کراں وڈیائیا۔ تیرا بیڑا دیواں بٹھ، بندھن جگت والا ٹڑائیا۔ گرسکھ رسنا کہے دھنّ دھنّ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ گوبند
 کہا سر کٹیا تے گرمکھ میرے گھر گیا جم، گودی اپنی لوان رکھائیا۔ گرسکھ تارنا میرا کم، بان دُھر دی بنی آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ گوبند چار کُنٹ دہ دشا پھردا، دوس رین آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھان دا وینہدا
 پھردا پھردا، گھٹ گھٹ اندر کھوج کھوجائیا۔ جیہڑا پچھلیاں چوہ جُگان دا وچھڑیا چر دا، اوہناں وی لئے ملائیا۔ بنا گوبند توں مانس
 جنم پیندا کیسے نہ نبردا، پاندھی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ گرو گوبند
 سب دا پیارا میت، مٹر اکو نظری آئیا۔ گرسکھان دس ساچی ریت، ریتیوان دیاں جنائیا۔ گرسکھو میرے ہتھ اُتے سب دا سیس،
 سچ دیاں سرنائیا۔ ٹہانوں ملاواں نال اوس جگدیش، جو جگدیش دُھردرگاہیا۔ جیہڑا ٹہاڈے وسیا بیچ، اندر نور رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ گوبند کہے میرا گرسکھ جائے بھجا، بھجن بن رسنا رسیا چلائییا۔ واہ واہ
 گرو بن رسنا دیوے سدا، نعرہ اکال اکال سُنائیا۔ اُس دا کھیل کرایا ہتھ کھبّا سجا، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہنوں پُچایا اوس
 جگ، جتھے بیٹھا دھیان لگائیا۔ جتھے بغلا بیڑا ہنس ہووے بگا، سر سروور امرت اک ٹہائیا۔ گوبند گرسکھ نال کدے کرے نہ دغا،
 داغ ڈرمت میل سدا دھوائیا۔ جے کیرپا نہ کردا تے گوبند دا کدے نہ ودھدا اگا، سکھ سارے جاندے مُنہ بھوائیا۔ ایہو ہی پنٹھ ودھن
 دی وجہ، گوبند اندر وڑ کے ویکھے چائیں چائیا۔ اپنے امرت رس دا دیوے مزہ، نرنتر انتر اک چکھائیا۔ اوہناں دے نیڑ نہ آوے قضا،
 لاڑی مؤت نہ سکے پرنائیا۔ ستگر دی گرسکھ دوارے خدا، گرسکھ حد ستگر وچ سیس ٹکائیا۔ پر ایہہ کھیل ہندا کدے کدا،
 قدیم دی ریتی چلی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، سچ دوارے ہرجن دیوے سدا سدا، سدھنا سین شہادت رہے بھگتائیا۔

☆ ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۴ چنن سینگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ☆

صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی دُنیا خاکی، خاک چھانی تھاوں تھائیا۔ چاروں کُنٹ تکی اندھیری راتی، نرگن چند نہ کھئے چمکائیا۔ گوبند والی پڑھ کے ویکھی پاتی، جو پترکا گیا سمجھائیا۔ گروآں دی سنی بھوکھت والی ساکھی، جو ساکھیات دئے گواہیا۔ پیغمبران دا جیون ویکھیا حیاتی، جنم جنم کھوج کھوجائیا۔ جس نے مینوں بنایا داسی، حُکم دتا دُھردرگاہیا۔ میں صوفی سنت فقیر چڑھدے ویکھے پھاسی، فیصلہ حق نہ کھئے کمائیا۔ ایسے کر کے مینوں انت اخیر ور ملیا پُرکھ انبانشی، ناتے کوڑے دتے تڑائیا۔ جو سچکھنڈ دوار دا سچا واسی، واسطہ بھگتاں نال رکھائیا۔ جس نوں لبھے کوئی نہ پنڈت کاشی، مُلا شیخ رہے کُراٹیا۔ اوہ کرے کھیل الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ میں راہ تگدی جگت تقدیر والی وساکھی، وساہ کے گوبند پھیرا پائیا۔ جس وچ پُرکھ اکال ہونا پرتاپی، پرتاپ اپنا دئے درڑائیا۔ کلجگ دی پُشت پناہ تے لا کے تھاپی، تھپڑ مار کے لئے اُٹھائیا۔ اُٹھ ویکھ لے اپنے پاپی، پاربرسم دئے جنائیا۔ جنہاں تیری متی آکھی، میرا ناؤں گئے بھلائییا۔ کلجگ کہنا ایہہ پرہو میری نہیں گستاخی، حُکم تیرا پور کرائیا۔ جے تیری نرگن نور جوت پرکاشی، پرکاشوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ باقی جھگڑا مکا لہنا دینا باقی، حساب لیکھا ساچا دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سہج سہج تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھے جگت نمازی، نوازش والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جہان ویکھے حاجی، حضرت تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میری انت اخیر کل کاتی نال بازی، بازاں والا ویکھ وکھائیا۔ جو پرہ دے بھانے اندر سدا راضی، رضا وچ چلکے اپنی خوشی بنائیا۔ اوتھے شرع پوہ نہ سکے قاضی، قضا دا جھگڑا دئے مکائیا۔ کھیل کھیلے پرے عشق حقیقی تے مجازی، مذہبناں دا محبوب ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے بھگتاں دا بنیا رہے امدادی، مدد وچ عدد اپنے ونڈ ونڈائیا۔ نرگن جوت جگا مہتابی، آفتاب دا لیکھا دئے مکائیا۔ منسا آسا پور کرائے نانک نرگن بغدادی، بغلگیر دستگیر شاہ حقیر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کوڑ گریار رہن نہ دیوے نازی، نازک ویلا اپنا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی دساں حال، حرف بحرف جنائیا۔ جس دی کردے رہے بھال، لبھن تھاوں تھائیا۔ جس دی دھار شاہ کنگال، کوچھے کلمے روپ بدلائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں، دیاںدھ آپ ہو جائیا۔ ترے گن مایا توڑنہار جنجال، جاگرت

جوت کرے رُشنائیا۔ گر در مندر جس دی دهرمسال، مٹھ دیہرے مسیتان دئے وڈیائیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا کمال، جو کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام سچا دهن مال، دؤلت دؤلت خانہ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا حُکم کرے ہر سال، ارشا ورسا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ قادراہاد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے مینوں آ ملی جمننا سُرستی گوداوری گنگی، گنگوتری اپنا پندھ مُکائیا۔ ہس کے کہن نہا دھو سیس واہ کنکھی، مینڈھی سگناں والی لے گندائیا۔ ساچا وٹنا مل ہو کے ننکی، تن وجود کر صفائیا۔ ویکھ محمد دی آسا جو آس وچ منگ منگی، پروردگار آگے جھولی ڈاپیا۔ صدی چوڈھویں کہیا میں تگنا نور نوراہ چندی، چوڈھویں دا نور نظری آئیا۔ مینوں آس جاپدا میں پے گئی ٹیڈھی ڈنڈی، بھج بھج تھکی واہو داہیا۔ اُمت دی منسا ہو گئی گندی، سنت کم کیسے نہ آئیا۔ جاں پلک چُکی تاں ویکھیا گوبند سورا جنگی، جنگجو بہادر اکو نظری آئیا۔ جس دی تلوار دھار بہ رنگی، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ پھردا چار کُٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کنڈھی، چلے چائیں چائیا۔ سب دے اُتے لاؤندا جائے پابندی، اوتار پیغمبراں رہیا ڈرائیا۔ چھڈاؤندا جائے مذہباں دی حدبندی، بندگی وچوں بندگی رہیا بدلائیا۔ میں ڈردی ڈردی پیہواں دندی، دنداسا ملیا کم کیسے نہ آئیا۔ میری اؤدھ جاندی ہنڈھی، انت آخیری ویکھ وکھائیا۔ میری ٹٹی جگت منجی، پاوا چول نہ کھئے سہائیا۔ میں پھر پھر چارے کوٹ ہمبھی، کوٹ کُٹ ویکھ وکھائیا۔ ایس ویلے رہی کبی، ڈر اتتر میرے چھائیا۔ کیوں جگت فقیر سنت ہو گئے ڈمبی، حق وچ حقیقت نہ کھئے سمجھائیا۔ پون ملے کھئے نہ ٹھنڈی، اگنی تت رہی تپائیا۔ ٹٹی سکے کھئے نہ گنڈھی، گنڈھنہار نہ دیا کھائیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈی، برہمنڈ دین ڈپائیا۔ دین دنی ہوئی اندھی، نیتز اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میں بار تھک کے انت اک دوارا لنکھی، پچھلا پندھ مُکائیا۔ جتھے بیٹھا سورا سربنگی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اوتھے واسنا دے کوئی نہ مندی، مند بھاگاں لے ترائیا۔ دھار رہے نہ کھئے دو رنگی، ایک رنگ رہیا چڑھائیا۔ جس دا گوبند سورا بھینگی، اشٹبھج بیٹھی سیس نوائیا۔ روداس چمارا چھڈ کے آر

رمبی، ربی نور درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نہا دھو کے
 دھوتا مُند، نین کجَل لیا پائیا۔ اپنی پاک کر کے رُوح، رہبر ولّ ویکھ وکھائیا۔ کی حُکم دیوے شبد گُرو، گُردیو کی جنائیا۔ کی آشا
 دسے دھرو، دھرم دی دھار پرگٹائیا۔ کی مارگ ہونا شُرُوع، شرع دئے بدلائیا۔ کی منتر مات پُھرو، فُرنے من دے بند کرائیا۔ کِس
 بدھ پُرکھ اکالا مُڑو، لوک مات ویس وٹائیا۔ کِس بدھ بھگتاں نال جُڑو، جوڑی اپنی لے بنائیا۔ کِس بدھ کلجگ کوڑی کِریا بیڑا
 رُڑھو، وہن وہن دئے دُبائیا۔ کِس بدھ مالک خالق ہو کے ترو، ترت اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی میں کی کران اکیلی، کلھی سمجھ کچھ نہ آئیا۔ محمد بن میری سپیلی، سکھی ہو کے
 سنگ نبھائیا۔ مینوں مات لوک وچوں کر دے ویہلی، پچھلا پیندا دے مُکائیا۔ میں چوڈاں سو برس بنی رہی تیری چیلی، سیوک
 ہو کے سیو کھائیا۔ وڑی رہی چوڈاں طبقات دی حویلی، حوالات نظری آئیا۔ ہُن میں جوین وتی نوجوان الیہلی، اپنا بیلی لبھنا
 چائیں چائیا۔ جس نے کھیل جُگو جُگ کھیلی، خالق خلق دئے ودیائیا۔ سگناں دی دھار لے کے جاواں مٹھی بھیلی، رس رس
 وچوں پرگٹائیا۔ بھیت چڑھاواں مُحبت والی چھیلی، عید بقرعید نہ کھئے منائیا۔ چوڈاں برس دی میں سدوُل گیلی، گلی ویکھنی دُھر
 دے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نہا دھو کے پایا بُرقع، مُکھ اپنا
 لیا چھپائیا۔ پہلوں پھیرا ماراں وچ تُرکان، تُرکی والے لَواں اٹھائیا۔ پھیر عرب کھاواں پُھلکا، رُکھی مسی کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پھیر
 کھیل کران دیوا گُل کا، چند نور نہ کھئے چمکائیا۔ رنگ وکھاواں اپنے بُل کا، بُلبل ہو کے نظری آئیا۔ لہنا دینا مُکاواں محمد والی کُل دا،
 کُل مالک نال کران صلاحیا۔ دھواں دُھکدا رہے نہ کیسے چلھ دا، چلی پانی دیاں تڑپھائیا۔ لہنا مُکاواں علی دے دُلدا دا، دُبَل
 ویکھاں تھاوں تھائیا۔ اُمّتی بوٹا ویکھاں ہلدا، پھل پُھل نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میرا جی کُدا میں نِگ پاواں نتھ، بلاک ساڈھے تنّ ٹکائیا۔ پھیر مکے مدینیوں جاواں نتھ، پگلی ہو کے بھجّان
 وابو داہیا۔ چوڈاں طبقات ویکھاں ہٹّ، اپنی اکھ کھلایا۔ ساری سرشٹی ویکھاں تگّ، کیتھوں ملے نور خُدائیا۔ میں چرنی دُگاں
 جھٹ، کھلے جھاٹے سپس نوائیا۔ جاں ویکھیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گُرو دوار خالی نظری آئیا۔ نیتر روون تیرتھ تٹ، کنارے

دین دُہائیا۔ میں نالے روئی تے نالے پئی ہس، دوویں ویس وٹائیا۔ مینوں لبھ نہ میرا حق، حقیقت بھو نہ کھئے کھلائییا۔ سب دے اُتے پیا شک، شکوے وچ دُہائیا۔ میری تھوڑے سے واسطے سوچدیاں سوچدیاں لگ گئی اکھ، آلس نندرا وچ سہائیا۔ مینوں آواز کیسے سنائی نعرہ حق، حق حق جنائیا۔ او کھلیئے جے نؤر ملنا محمد دی دھار دا سچ، جلوہ گر خُدائییا۔ اوہ وسے وچ ساڈھے تین ہتھ، جگت کجے گیا تجائیا۔ اوہ نوجوان گوہند سؤرا سرب کلا سمرتھ، صاحب سوامی اک اکھوائیا۔ جے لوکاں توں پُچھینگی تے تینوں دسنکے جٹ، تتاں والا جگت جنائیا۔ ویکھیں سُن کے پچھے نہ آویں ہٹ، اپنی پٹھ بدلائیا۔ سُن کے جا دُھر دی مت، متا دُھر دا دیاں سنائیا۔ اوہدے چرناں جا کے ڈھٹھ، اپنا سیس نوائیا۔ جے کِرپا کر کے تینوں لئے رکھ، گھر اپنے لئے وسائیا۔ سچ پیار دا دیوے رس، رستہ اگلا دئے درڑائیا۔ پھیر تینوں چوڈاں طبق دسن خالی ککھ، قیمت کرتا نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا لئے ملائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نہا دھو کے کیتی گت، سوہنا اپنا روپ بنائیا۔ میں ویکھنا اہناشی اچت، پروردگار نؤر خُدائییا۔ میرے اندر آواز آئی بائے اُف، اُلفت وچ جنائیا۔ نی مکھوں کر چپ، کیوں ربی کُرائیا۔ جِناں چر پہلوں ملیں نہ پُکھ اکال دے گوہند سٹ، تیری سٹی دی اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ اوہدے اندر تیرا پروردگار بیٹھا لک، لُکیا نظر کیسے نہ آئییا۔ دُنیا کہے اوہ سٹا گھوک، نی اوہ ویکھے سرشٹ سبائیا۔ تیرا انت آخیری ویلا رہیا ڈھک، سال بسالا دئے دُہائیا۔ ہُن بمت کر کے اٹھ، اپنی لے انگریزائیا۔ چرن کول اوس دے گھٹ، جے گھٹ آب حیات دئے پیائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا چارے رُخ، اپنی اکھ کھلائییا۔ جاں تکیا عیسیٰ موسیٰ محمد اوسے دے کولوں رہے پُچھ، کی اگلی کار کھائییا۔ کیوں ہویا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائییا۔ میں حیران ہو گئی محمد دی کئی ویکھ کے مُچھ، لباں اُتے نؤر نہ کھئے چمکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا وکھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں مہندی دا لایا سگن، امام مہدی دتا جنائیا۔ میں ویکھن لگی اُتے گگن، اپنی اکھ کھلائییا۔ کچھ اندروں لگی منگن، واسطہ دتا پائیا۔ دُھر حُکم ہویا اوس دے کول جاہ جس دے ہتھ نال سوہے دُھر دا کنگن، کنگھا اپنی کار کھائییا۔ اوہ پرہہ دا نؤر چندن، چاندنی چند کرے رُشنائیا۔ ڈنڈاوت کر بدن، سیس سجدیاں وچ جھکائییا۔ جے کِرپا کر کے لاوے تینوں انگن، اپنی گودی لئے بیٹھائییا۔ اُس دا تتاں والا نہ ویکھیں بدن، اوہو نؤر نؤر خُدائییا۔ الہی ذات الہی رین، اللہ

اپنی کار کماٹیا۔ اوہ ویکھ گُر اوتار پیغمبر اوسے نوں چپن، جس دا جاپ دین دُنی رسنا نال گائیا۔ تیرا پھل لگا پکَن، ویلا وقت دے دہائیا۔ جگت سنسار لگا تپن، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ اوہ اکو آیا سب نوں رکھن، رکھیا کرے تهاؤں تھائیا۔ جس دا اکو کنارہ گھاٹ پتَن، نیا نوکا اکو اک وکھائیا۔ اوتھے کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ طبق پتَن، قدم قدم نال بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اپنی سوہنی صورت بنائی چٹے ویکھان دند، دنداسا دُھر دا اک لگائیا۔ میں چوڈاں طبقاں دی کھلو کے نال کندھ، اپنا پاسا لیا رگڑائیا۔ اللہہو دا لا کے چھند، نعرہ لیا سُنائیا۔ میں تکیا اسمان اُتے چند، تاریخاں وچ سوہیا پائیا۔ میرا خوشی ہو گیا بند بند، بندگی کر کے سپس نوئیا۔ مینوں آواز آئی اچی پوے ڈنڈ، رولا دو جہان دے سُنائیا۔ نی تیری چوڈھویں صدی رہی ہنڈھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ آگے بنا گوبند تون دینا نہیں کیسے نے اند، اند اند وچوں نہ کھئے پرگٹایا۔ اوہ چھپن والا نہیں چند، آد جگاد کرے رُسنائیا۔ کُجھ اوس دے کولوں منگ، جو دیونہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے پندھ، رستے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔

پہلا ایشٹ سی نانک گوبند دھار، آشا گوبند نال پرنائیا۔ پچھلے جنم توں پُری اند سیوا کیتی سال چار، دھیرا تیرا نام نظری آئیا۔ تیرا جنم گھر سی ذمیندار، جو قوم ٹھاکر دا اکھوئیا۔ تیرے انتر اُپجیا اک پیار، آتم لئی انگڑائیا۔ میں جنم لوں سُدھار، گوبند سنگ بنائیا۔ جیہڑا دکھیاں دا یار، دردیاں درد وندائیا۔ تُوں چھڈ کے گھر بار، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ ہو کے سکھ تیار، مُچھ داہڑی کیس ودھائیا۔ روز نو ویراں چرناں اُتے کردا رہیا نمسکار، چار سال ساچی سیوا کماٹیا۔ اک دن گوبند پُچھیا نال پیار، پریم نال بلائیا۔ پُچیا کی سوہنا لگے سنسار، کی چنگی جگت وڈیائیا۔ تُوں رو کے کہا میں تیرا درس منگاں وسان تیرے دربار، در تیری آس رکھائیا۔ جے تیرا پتا پُرکھ اکال، مینوں وی لے جا اپنے نال، درس کراؤنا چائیں چائیا۔ گوبند کہا تیرا پورا کران سوال، لوک مات آواں نال لے کے پُرکھ اکال، منشا جنم وچ تیرا جنم بدلایا۔ جس ویلے کھیل کرنا بھگت بھگوان، تینوں پنجان تتاں دا دیواں دان،

وست اپنی جھولی پائیا۔ تیرا سُہا کے پنج تت مکان، درس کراواں سِری بھگوان، جتھے جھلدا اک نشان، نانک گوہند ہوئے پروان، پھریدار گوہند اپنا رُوپ وٹائیا۔ ایہہ پچھلا لیکھا دتا آن، لہنا دینا مُکایا جگت چُکائی کان، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھیر دسیا اوہو گوہند جوت سرُوپی دُھر دا پرگٹ ہو وچ انسان، پنج تت پُورن پُورن برہم وچ ملائیا۔ اوہو منزل تے اوہو مکان، اوہو نانک تے اوہو گوہند دی دُکان، سودا اکو ہٹ وکائیا۔ ست جوت دی ساچی دھار، جس توں کہندے اگم اپار، اوہو کھیل کرے کرتار، کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ دا لہنا جگت جُگ ویکھ وکھائیا۔ گُرسکھ دا دھرواس جے ہووے تُندا، جوکے وانگ لئے پچائیا۔ دے کے پیالہ امرت گھٹ دا، اندروں کرے صفائیا۔ جے بھاگ ہووے نکھٹ دا، مہر نظر نال ترائیا۔ کیوں ساک جو بن گیا پتا پُت دا، ناتا سکے نہ کدے چھڈائیا۔ بے شک بچہ کوٹن وار باپ نالوں رُسد، اوہ رُسیاں گود بٹھائیا۔ اوہ جنم جنم دے وچھڑیاں توں پُچھدا، پسچاتاں وچوں باہر کڈھائیا۔ گُرسکھو تہاڈا لہنا دینا کدے نہیں مُکدا، جُگ چوکڑی چلیا آئیا۔ تہانوں نظارہ دینا اوس سچے سُکھ دا، جس سُکھ وچ گوہند آسن لائیا۔ ایسے کارن جامہ دتا مُکھ دا، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، قیمت پائے اپنے نام دی اک ٹک دا، تُخم تاشیر شاہ حقیر دئے بدلائیا۔

★ ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے میں نشان لایا اُتے اپنی ٹھوڈی، لال رنگ لیا چڑھائیا۔ میں بہنا اوس دی گودی، جو گوداوری کنڈھے گیا سمجھائیا۔ میں چھڈنے سُنّت بودی، سمت پرہہ دا ویکھ وکھائیا۔ میں چوڈاں صدیاں محمد دی کہانی روزی، رازق رحیم رہیا ورتائیا۔ پھر ملنا پریم چوجی، جو چوج نرالے رہیا کرائیا۔ ہنگتا دی رہنا نہیں پھر روگی، روگ اندرو دینا کڈھائیا۔ ساچے در دی پا کے سوجھی، سمجھ وچوں سمجھ لینی بدلائیا۔ کھوج کے دُھر دا دھوبی، دُرمت میل لینی دھوئیا۔ بن کے کملی کوچھی، گل پلُو لینا

پائیا۔ جے تیرا کھیل ویدی سوڈھی، نرگن سرگن کار کھائیا۔ میری پگدی ویکھ اوڈھی، اوڈھ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بدل دینا ورتیرا، لباس اپنا لیتنا اٹھائیا۔ میں ہوئی بڑی دلگیرا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ میں لبھدی اوہ ہیرا، جو نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جس دے سیس ہووے سوہنا چیرا، چیرے والا ڈھر دا ماہیا۔ پھر دا ہووے وانگ فقیرا، فقرے ڈھر دے ڈھولے گائیا۔ میں پُچھاں وے گرو میرے ویرا، کُچھ مینوں دے سمجھائیا۔ جیہڑا دیندا امرت سیرا، کتھے لُکیا شہنشاہیا۔ جو شرع دیاں کٹ زنجیراں، شریعت وچوں باہر کڈھائیا۔ اوہ پیغمبراں دا پیغمبر پیرن دا پیرا، پاربرہم اکھوائیا۔ جس نون سجدہ کرے کیرا، مقبریاں والی دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دے کول شبد اگئی تیرا، کمان کندھ نام اٹھائیا۔ جو پار کرائے مارگ رستہ بھیڑا، بھیڑی گلی نہ کھئے وکھائیا۔ میں چاہندی اوہدے در تے ملے رنگلا پیڑھا، سہاگن ہو کے جاواں چائیں چائیا۔ میری بدل دیوے تقدیرا، تدبیر دئے سمجھائیا۔ کھیل ویکھاں شاہ حقیرا، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں منگ منگاں گرمکھو جے اک اک مینوں لیا دیو کھیرا، کلیاں کوڈیاں نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بدل لیتنا اپنا بدن، بدیاں وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ پرہہ کھیل کرن لگا کُچھ وچ عدن، تمدن ویکھے تھاوں تھائیا۔ کوڑی کفنی لگا دین، الفی سچ اک پرگٹائیا۔ آ کے اپنے پتن، ہوکا رہیا سُنائیا۔ جے نون میرا میں تیرا نام چپن، تنہاں ملے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھر کے آئی پاک پتن، بٹنے والا اونٹھ رہیا سُنائیا۔ میں لہندی دشا آئی دسن، دہ دشا کہہ سُنائیا۔ میں اکھیں آئی تگن، ویکھاں تھاوں تھائیا۔ کتھوں مینوں پرہہ دا ہیرا ملدا رتن، ہرجن سوہنا روپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بلاں لائی سُرخ، سیاہ سُرخ لے بنائیا۔ چوڈاں طبقات دی محمد کولوں کھسن لگی کُرسی، عرش قُرس دئے ڈھائیا۔ آگے ریتی چلنی مہاپُرش دی، گر اوتار پیغمبر سیس جگدیش جھکائیا۔ ہُن کھیل ورتتی ڈھر دی، جس نون نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ایہہ کلا ورتتی اندر دی، پُریاں تون باہر ڈیرہ لائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آئی پھردی تُردی، چلاں چائیں چائیا۔ مینوں خبر ملے سچے ستگر دی، ڈھیہہ ڈھیہہ لاگاں پائیا۔ میں پچھے کدے نہ مُردی، بہاویں محمد ورگے کوٹاں راہ وچ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ مینوں اکو لوڑ پرہہ درشن دے تھڑ دی، جیہڑی پور

نہ کدے کرائیا۔ میں اوس مُحَبَّت وچ جُڑدی، جتھے کعبیاں والے اپنا آپ گئے گوائیا۔ میں چوڈاں صدیاں رہی جھردی، ہوکیاں وچ اپنا
 جھٹ لنگھائیا۔ ہوئی ہوئی رہی کھردی، کھر کھر کے اپنی کھلڑی لئی لہائیا۔ جس ویلے میں خبر سنی گوبند بانکے چھوہر دی،
 شہنشاہ آیا دھردرگاہیا۔ میں کوک ماری اچی زور دی، چیکھاں نال کُرائیا۔ میری آسا تیرے چرناں بہڑ دی، بہڑی بہڑی دُہائیا۔
 میں ننکی پیریں دُوڑدی، ٹلے پربت سمنڈ ساگر تگے چائیں چائیا۔ مینوں پیاس سی اوس دے پریم اوڑ دی، اوڑک اوسے دا راہ تکائیا۔
 دُنیا لبھے ذات براہمن گوڑ دی، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے خُدا دی کھیل کھیلے کھیل چور دی،
 چوری چوری بھگتاں رہیا ملائیا۔ میں سیانو میں واقف اوس دی تور دی، جو جگ جگ اپنا قدم بدلایا۔ میں نشانی رکھی
 رَویداس والی دوہر دی، جیہڑی ہیٹھاں اُتے لے ٹکائیا۔ میں کوئی خواہش نہیں کھزور دی، محمد نے حمدلا کہہ کے مینوں لیا پرگٹائیا۔
 میں کوئی بنی نہیں ہردے کٹھور دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا مالک اک اکھوائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میں متھے لا کے بندی، بٹ بٹ ویکھاں جگت لوکائیا۔ جھگڑا پیا فارسی اُردو بندی، گُرمکھی گُرمکھ نہ کھئے
 جنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں نوں سارے جاندے بندی، بندک ہوئی لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن گرو گرتھ نوں وکا کے
 وچ ٹاکی چندی، چندویا تان کے اپنا سیس نوائیا۔ کیسے دھار نہ جانی پرہ دی دھار سندی، ساگراں وہن وبائیا۔ دین دنی ہوئی
 ٹیڈھی ونکی، رستہ حق نہ کھئے اپنائیا۔ سُپھل ہوئے نہ کیسے دی زندگی، زندگی جیون نہ کھئے بدلایا۔ دھرم دی پیار دی وجے کوئی نہ
 کینگی، آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ رس ماندا جگت سنسار بندی، امرت دھار نہ کھئے چوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں عمر بھوک لئی
 اتی، آگے ودھاؤں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں پوٹیاں اُتے رہی گئی، گن گن جھٹ لنگھائیا۔ میرے صاحب نے کھیل کرنا لوک مات
 وچ دن تئی، تتاں لوکاں جھگڑا دینا مُکائیا۔ سرشٹی ودھی دینیں، جہاں دے ہتھ دینی پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں متھے پا کے ٹکا، ٹک ٹکی اکے وچ لگائیا۔ جس نے لیکھ دُھر دا لیکھا، محمد
 دتی وڈیائیا۔ انت اخیر اوہ سب نوں دین والا پچھا، اپنی کروٹ لے بدلایا۔ میں کوک پکاراں سُن لے دُھر دیا سکھا، سچ سچ
 سُنائیا۔ اکو من لے پُرکھ اکال پتا، پت پریشور اکو مائیا۔ جس نے دین دنی دا بدل دینا سک، سک وچوں جھگڑا دئے اٹھائیا۔ اوہدا

تیر انیالا تکھا، ترکھا وچ دو جہان تڑپھائیا۔ جس دا بھانا سب نے کر کے مٹیا مٹھا، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ آگے کھیل کرنا انڈٹھا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کالے تون سر تے اوڈھن لینا چٹا، چٹی دھار گُرمکھاں نال ملائیا۔ میری اکو آسا منسا اکا، اکو دی سرنائیا۔ گُرمکھو میں پہلی کتک تھادے نال پاؤن آؤنا حصّہ، حصّیداری لینی بنائیا۔ نالے دسانگی کی گوبند نے میرے واسطے لکھیا چٹھا، سر سے وچ گیا دبائیا۔ جیہڑا لما چوڑا سی سوا گٹھا، چوڈاں سو اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ اوہنوں چھہا کے اپنے نال گٹا، پھیر چرناں نال دتا دبائیا۔ چوڈاں طبقاں دی درمیانی دھار ویکھ کے وتھا، دوہاں دے وچ دتا ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا میل لئی ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرمکھو جے تسان بنا میرے ویرے، ویرتا لینی اپنائیا۔ میل کرنا ظاہرے پیرے، پاربرسم پرہہ جوڑ جڑائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں والیو نال لے کے آؤنے کلیرے، پنج پنج جوڑ جڑائیا۔ ایہہ کھیل کرنا دستگیرے، جو دست بردار کرے لوکائیا۔ میں بہنا اوس رنگے پیڑھے، جیہڑا ستاراں ہاڑ اُتے کرناں والے لے کے آئیا۔ اکٹھے کرنے سرب فقیرے، پھکے جھولیاں وچ پائیا۔ ویکھو آگے رہو نہ کھئے خمیرے، خمیر دئی دا دینا کڈھائیا۔ پُرکھ اکال بدل دیوے ضمیرے، ضامن ہو کے ہونے سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا کھیل شروع ہونا دھیرے دھیرے، دھرتی دھول دھول اُتے ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سینگھ دے گرہ قادراہاد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے میں آواں پیر دبی، ہوئی ہوئی پندھ مکائیا۔ نور تکدی آواں الابی ربی، ربیول امام شہنشاہیا۔ نال لے کے آواں رسول نبی، پیغمبر پیراں نال ملائیا۔ میری مینڈھی سیس ننگی ہووے ادھی، ادھا اوڈھن نال ڈھکائیا۔ نالے چُکی آواں اپنی گدی، جو لکھ کے دتی دھردرگاہیا۔ قبراں وچوں کڈھ کے لیاواں اک ہڈی، جو شاہ رگ دی گھنڈی روپ وٹائیا۔ نشانی لیاواں نال محمد دی ادی، سوا انچ ویکھ وکھائیا۔ سندیسہ دے کے آواں نوح ندی، حکم دھر دا اک جنائیا۔ سب نوں ہوکا دے سناواں ایہہ

مات لوک سماں ملدا کدی کدی، جُگ چوڑی نظر کیسے نہ آئی۔ چار کُنٹ جناؤندی آواں دُنیادارو چھڈ دیو گدی، بدلہ دینا پئے
 دُھر درگاہیا۔ میری ویکھو پتندی صدی، صدے گھر گھر دیواں پائی۔ میرا سندیسہ سٹیو نہ کھئے وچ ردی، کوڑ کر یا نہ کھئے ملائی۔
 جس نے گوبند دے سر تے پگ بدھی، اوہ بندنا سب نوں دئے سمجھائی۔ اوہدی جوت اکو جگی، دو جہاناں کرے رُشنائی۔ مینوں
 وی اچے چنگی طرح نہیں لہی، سواں سُن کے پھراں چائیں چائیا۔ مینوں ہُنے اوس دی اندر لگن لگی، لگاں ماتراں پچھلی گئی
 بھلائی۔ میرے اندر پون وگی ٹھنڈی، ساتک ست رہی کرائیا۔ مینوں آیں جاپدا اوہ ساریاں نوں اکو دھار نال رہیا گنڈھی، دین
 مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ میں حیران ہوئی اوہنوں سارے کھندے پکھنڈی، جگت دئے ڈھائی۔ اون میرے انت تک سارے پا دینے
 اک ڈنڈی، ڈنڈا دُھر دا ہتھ اٹھائی۔ گرمکھ آتما رہن دینی نہیں کوئی رنڈی، سہاگی کنت لینا ملائی۔ اک فرمان دی لا پابندی،
 طوفان کوڑا دینا گوائیا۔ اوہ جودھا سورپیر جنگی، جنگل جوہ ویکھ وکھائی۔ تیراں سو تڑھنویں تک سب دے اُتے آؤندی جانی
 تنگی، تنگ دست نہ کھئے جھڈائی۔ میں اچ تک کیسے نوں گل دسی نہیں کوئی چنگی، بوند بوند نالوں پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ پرگٹائی۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھو آئیو نال ریجھاں، پہلی کتک خوشی منائی۔ میں تہانوں
 دسناں اپناں عیداں، اگلیاں تھتاں دیاں درڑائی۔ ٹساں ویکھنا لا کے نیجھاں، نیتراکھ اک گھلائی۔ میریاں آسا منسا پوریاں ہونیاں
 امیدان، آمد وچ وجے ودھائی۔ سب دے اندر آؤنیاں تمیزاں، طمع دینی گوائیا۔ تہانوں وکھاواں تہاڈا پتا پُرکھ اکال تے میرے ولوں
 تہاڈا جیجا، جگ جیون داتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دئے اٹھائی۔ صدی چوڈھویں کہے
 میں لانا ہار شنگار، سوہنا روپ سہائی۔ میں پرناؤنا اک پروردگار، جلوہ گر نور خدائی۔ جس دا سچا ہووے پیار، آد جگاد نہ
 کھئے جدائی۔ بنی رہواں سیوادار، سد چرناں سیو کھائی۔ ہو کے خدمتگار، خادم اپنا روپ وکھائی۔ کر کے نمسکار، ڈنڈاوت وچ
 ڈھائی۔ کرپا کر سانجھے یار، یارڑا ستھر ویکھ وکھائی۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ سنسار، سنساری بھنڈاری چلے نہ کھئے چترائی۔ تیرا
 سوہنا دسے دربار، در دوارا اکو اک وکھائی۔ جتھے جھکن نر نار، نر نرائن وجے ودھائی۔ تیرا حکم ہووے مختیار، مختیار نامے سب
 دے پورے دینے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا وکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں بنا جوہن وتی،

سوبنا روپ بنائيا۔ ميں ويكھنا رنگ بستى، رُت بهار مہكائيا۔ ميں پرناؤنا دُھر دا كنى، ہر وڈا وڈ وڈيائيا۔ جس دے نام دى اكو پنگتى، بھُتا پڑھن دى لوڑ رپے نہ رائيا۔ اوہ مان ديوے ہر سنگتى، سچ سچن نور خُداييا۔ جھگڑا مُكا كے بہشت جتتى، سورگاں ڈيرہ ڈھاپيا۔ لوڑ رپے نہ كيسے ان دى، ترڪھا ترسنا نہ كھئے تپاييا۔ اوس دا حُكم رپواں مندى، نيون نيون سپس نوائيا۔ صورت ويكھاں اوس چن دى، جو دو جہان كرے رُسنائيا۔ اوہدى مہا ہووے دھن دھن دى، رسنا جہوا سارے ڈھولے گائيا۔ سروت مُك جائے سرون كن دى، انحد نادى ناد دئے سنائيا۔ چنتا رپے نہ ہر كھ سوگ غم دى، سانتك ست دئے ورتائيا۔ ليكھے لائے دھار پون سواس دم دى، دامنگير آپ ہو جائيا۔ صدى چوڈھويں كہے ميں نج محمد دے گھر جمدى، اتم ہونى جُداييا۔ ميرى كايا نہيں كيسے كايا ماڻى چم دى، تن وجود نہ كھئے وكھائيا۔ ميں اوسے دى دھار وچ پلدى، پلك پلك نہ جھلاں جُداييا۔ ميرے اندر اوسے دى جوت بلدى، جس نوں بليدان دے كے گر اوتار پيغمبر اپنا بيٹھے سپس نوائيا۔ ايہ كھيل اوس اچھل اچھل دى، جو ول چھلداہارى اپنى كار كمائيا۔ ميں دُھر سنديسہ گھلدى، گھلوگھارا ہونا لوكائيا۔ پرہ دى كھيل كدے نہ تلى، تلياں مندر وچ وجا كے نہ سكن بچائيا۔ كيسے نوں خبر نہيں گھڑى پل دى، پلكاں دے پچھے كى كى كار ورتائيا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، ساچا پڑدا دئے اُٹھائيا۔ صدى چوڈھويں كہے جن بھگتو ميں كرنى اك ارداس، بينتى دى جئيا۔ ميئون پورا بھروسہ سب دے اُتے وشواس، وشا اپنا دينا جئيا۔ ميں پھردى رپى وچ پرہاس، جنگلاں وچ دُبائيا۔ ميں تكدى رپى اُتے آكش، كاش چوڈاں صدياں وچ ميئون ملن كدے نہ آيا۔ ميئون لگى رپى پياس، ترڪھا نہ كھئے بُجھائيا۔ جے جُجھار نوں گوبند دے دیندا اك گلاس، پھير صدى چوڈھويں كہے ميرى قيمت رهندي نہ رائيا۔ ميں ايسے كر كے رپى بہاج، بہجاں چائى چائيا۔ جس نے بدل دينا سماج، سماں دينا اُٹھائيا۔ ميرا اوس دے نال ہووے كاج، اند اوسے وچوں پرگٹائيا۔ نالے كنت كہاں نالے بھگونت كہاں نالے كہاں گرو مہاراج، تيرے چرناں سپس جھكائيا۔ اگلا ليكھا ميں پھير دساں جس ويلے سر تے لگا ويكھوں تاج، تاجاں والا دُھردرگاہيا۔ اوہدے بھتھاں اُتے گرمكھ اُڈدا ہووے باز، بازاں والا سوبھا پائيا۔ صدى چوڈھويں كہے ميں پھير اوہ سناؤں راگ، جس نوں اج تڪ سكيا كھئے نہ گائيا۔ جس دا محمد مُحْتاج، روزياں وچ پڑھے نماز، بھكھا رہ كے جھٹ لنگھائيا۔ صدى چوڈھويں كہے ميں اوس دى تھانوں دسنى اگمى آواز، جيہڑى قرآن شريف

وچ الفیے دے نال نہ کھئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرمکھو
میں آواں نیویں، نیتز نینان نیر وہائیا۔ مستی وچ ہوواں کھیویں، خواجہ خضر چرن دھون نون نال اُٹھائیا۔ ایہہ صدی ہونی ویہویں،
عیسیٰ دئے گواہیا۔ مینوں اُمت والیاں کہنا اوہ صدی چوڈھویں اوس دی بن گئی بیوی، جس نے بیوہ کرنی لوکائیا۔ مینوں کوئی ڈر
نہیں بہاویں لکھ چوڑاسی کہے پرہو دی تیویں، میں خوشیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں چوڈاں سو برس اوسے دے آسرے اُتے
جیوی، اپنا جھٹ لیا لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آواں
نیتز روندی، بھڑی بھڑی دہائیا۔ ڈھولا آواں گاؤندی، گا گا جگت سُنائیا۔ مینوں لوڑ نہیں کسے ماں پیو دی، بہین بھائی ساک سجن
کَم کسے نہ آئیا۔ مینوں پریتی اوسے دے نیہوں دی، جو لگی توڑ نہائیا۔ میں نیاز لیانی اوس اگتی گھیو دی، جس گھرت نون جوتاں
والی ہتھ کھئے نہ پائیا۔ میں سیوا کرنی اوس دیو دی، جس نون مسیح قدماں وچ جھک کے سیس نوائیا۔ میں دھار منگنی اوس امرت
مینہوں دی، جو بنا رسنا رس چکھائیا۔ ساری دُنیا نے سمجھنا ایہہ کھیل کپڑی کیوں دی، قیمت کرتا کھئے نہ پائیا۔ سچ پُچھو چوڈاں
سو برس مینوں اگ لگی رہی برسوں دی، وچھوڑے وچ تڑپ تڑپ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، چرن کول دئے سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ڈرنا نہیں کسے اسلام، پیغمبران بھے نہ کھئے رکھائیا۔ میں سُننی نہیں کلام، کلمیاں
دینا تجائیا۔ میں ویکھنا نہیں کوئی حجام، مچھ داہڑی دئے کٹائیا۔ میں نبی چھڈنے تمام، چار یاراں نالوں یاری لینی تڑائیا۔ میں ویکھنا
نہیں آرام، سکھ کَم کھئے نہ آئیا۔ میں رہنا نہیں غلام، شرع زنجیر دینا کٹائیا۔ میں منگنا نہیں انعام، جھولی آگے نہ کسے پھیلائییا۔ میرے
اندر چاؤ گھنیرا میں ویکھنا اوہ امام، جس نون پیغمبر سارے سیس نوائیا۔ جس دے حُکم نال آؤندے رہے جہان، لوک مات ڈھولے
گائیا۔ میں اوس دا ویکھنا مکان، جو مقامے حق سوہیا پائیا۔ اوس دا جینا نام، جو ناؤں نرنکارا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، میری آسا منسا اپنے وچ ملائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں متھے لاوندی آواں
خاک، خاک سار روپ وٹائیا۔ دھن بھاگ جے ملن دا ہویا اتفاق، اتفاقا ملیا بے پرواہیا۔ مٹر پیارا دُھر دا احباب، سجن میت
سوہیا پائیا۔ ست سچ وجائے رباب، جو تونہی تونہی راگ الائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اوس دی یاد وچ اچے تک بھن نہیں کھادھا

کباب، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ کیسے نال انگ لگا کے لگایا نہیں داغ، دغیباز چھڈی لوکائیا۔ ناتا توڑ دتا سماج، بندھن رہیا نہ رائیا۔ میں منگدی اوس دا راج، جو راؤ رنکاں لے پچائیا۔ جس نے کھیل کیتی آد، انت اوسو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا میری جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آئیو وچ لمی، مانواں دیاں سنائیا۔ میں محمد دی آشا وچ جمی، کلے وچ اپنا ناں دھرائیا۔ دھر دے حکم نال منی، رضا وچ سیو کھائیا۔ سُخن سُنیا اپنی کتیں، سندیسہ دُھردرگاہیا۔ سُن میری لاڈلی چٹی، چند ستارا تیری دئے گواہیا۔ چوڈاں صدیاں اُمت دھار بٹھی، بٹا حد دتا وکھائیا۔ جس ویلے کائنات ہونی اٹھی، نیتربین دئے دُہائیا۔ مِتر پیارا رہیا کھئے نہ تنی، مُلا شیخ مسائک پلُو جان چُھڈائیا۔ اوس ویلے تُوں اک پروردگار دی بنیں وئی، خاوند اک لینا ہنڈھائیا۔ جس دا وسیرا نہیں چھپر چھٹی، جنگل جوہ نہ ڈیرہ لائیا۔ پیار مُحبت وچ تیرے نال بٹھ لے اپنی کٹی، چوڈاں سو سال دی کواری کتیا لے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا مِتر پیارا دُھردرگاہی تنی، تن من دا راکھا آپ اکھوائیا۔

صدی چوڈھویں کہے میرا ست رنگ دا ہووے کلیرا، حصے پنج پنج بنائیا۔ ماجھے وچوں لیاوے نرین سنگھ میرا ویرا، پُر گمان سوبھا پائیا۔ دوآبے وچوں لال سنگھ بن کے ہیرا، ہتھ اپنے لے ٹکائیا۔ مالوے وچوں سوڈاگر سنگھ ہتھ کے لال چیرا، دُھر دی سیوا لے کھائیا۔ جموں وچوں چیل سنگھ آوے دھیرا دھیرا، دھرم دی دھار روپ بدلائیا۔ چوہاں دا ہووے اک وطرہ، ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ وہاں دا ویہویں صدی ہوئے آخیرا، واہ واہ وجے ودھائیا۔ کیشن سنگھ ڈاہوے پیڑھا، ڈھائی گز پُرانا دُپٹا اُپر پائیا۔ میرے لاگے تھان نہ ہووے بھڑا، ست ست قدم جگہ دینی بنائیا۔ اک پھڑ کے کالا کیڑا، مار کے پیڑھے اُتے دینا ٹکائیا۔ اک دانہ لے کے زیرا، نال دینا رکھائیا۔ سوا پا دُدھ ہووے سپرہ، مٹھا رس چکھائیا۔ اک کریان دا ہووے بیڑا، شستر دینا ٹکائیا۔ لال رنگ دی مار لکیرا، حد دینی سہائیا۔ کیہر سنگھ بن کے حال فقیرا، بغلی گل وچ لٹکائیا۔ آسا سنگھ سنگل گل پا زنجیرا، ول تین تین وکھائیا۔ بھجن

سنگھ لے کے اک گڈیرا، بچیاں وانگ بھجے چائیں چائیا۔ دوندر لے کے لال لیڑا، ننھی بچی رُوپ وٹائیا۔ جُگندر سب دی بن ہم شیرہ، پانی گلاس ہتھ اٹھائیا۔ پریم سنگھ دوا بے والا اپنی ننگی کر کے ہڈی ریڑا، کالا داغ لے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل دے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کول ہووے اک گونگا، مکھ کہن کچھ نہ پائیا۔ امیر چند گلاٹی پھلیاں دا لے کے آوے جھونگا، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ نال چھوٹا پچھ ہووے مُنڈا، ککھ کشمیرو دے سہائیا۔ گرسکھ اک لتاں توں ہووے تُنڈا، سہارا لاٹھی والا بنائیا۔ رنجیت کور کت وچ پا کے بُندا، کیس کھلے دے رکھائیا۔ آگے ویکھو کھیل کیہڑا پھیر ہُندا، ہندوستان وچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گردھارے کول ہووے ٹکڑا برفی، ہتھ سجے وچ اٹھائیا۔ چرنی کول ہووے کڑچھی، جو گھر بار چھڈ کے پرہ دی سیو کھائیا۔ رام سنگھ کول ہووے پرچی، بدھک دا لیکھا دے چکائیا۔ ہشن کور دے کول ہووے چرخی، سوتر تند اک وکھائیا۔ بسنت کور دی چٹی ہووے وردی، انت دا لیکھا دے مکھائیا۔ ہربنس کور پرہ دی بانی ہووے پڑھدی، شبدی راگ الاٹیا۔ سب دا مکھ ہونا دشا چڑھدی، منجیت دے گواہیا۔ لہندی دشا ویکھو لڑدی، صدی چوڈھویں اکھ سنائیا۔ ایہہ کھیل اپنے گھر دی، گھر وچ لینی بنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں آئی حق وچار، وچر کے دیاں جنائیا۔ میں آؤنا بھگت دوار، خوشیاں وچ چائیں چائیا۔ باہر کراں نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ نو دا وقت لینا وچار، ودھ گھٹ نہ کھئے رکھائیا۔ پنج پیارے مینوں ملن پہلی وار، بستر پیلے تن چھپائیا۔ ننگی کڈھ کے ہتھ کٹار، کٹاکش دھر دا دین لگائیا۔ میں کر کے نمسکار، سپس دیاں جھکائیا۔ میں سُنیا تہاڈا وسے ایتھے یار، کرتا دھردرگاہیا۔ جے تہانوں اوبدے اُتے اعتبار، مینوں دیو ملائیا۔ میں سکن مناؤنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری نال رکھائیا۔ نبی رسول ڈردے کچھ نہ سکن اُچار، بھے وچ اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لہنا دے چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنا اوہ آسن، چراں توں آس رکھائیا۔ جتھے بے پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا دھردرگاہیا۔ وچھاؤنی اوہ چادر، جیہڑی کور تریپت دی سیو لگائیا۔ بخشیش سنگھ ہووے نال ساتھن، کتی کتی نال اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دُبائی دے کے کہاں میں صدیاں دی پاپن، میرا پاپ نہ کھئے گوائیا۔ جس ویلے محمد دی اُمت لگی گواچن، میں وچوں پیر آئی خسکائیا۔ میرا سُکھی ہویا سواسن، جن بھگتاں

درشن پائیا۔ مئی مُنِشَر سارے آکھن، ایہو دُھردرگاہیا۔ اَجّ میری لیکھے لگی سگناں والی کیتی داتن، اپنا رنگ بدلائیّا۔ مینوں سارے اندروں پرہو دے پیارے جاہن، جو سوہنگ چپ کے اپنا جھٹ لنگھائیّا۔ جیہڑے اکو اکھڑ واچن، جگت ودیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیّا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں وکھائیو کالی الفی، الفیے دتی تجائیّا۔ میرے خُدا دی چوٹھی برسی، چوٹھا جُگ دئے دُبائیّا۔ جن بھکتو میں تہاڈے وچ ہو جانا بھرتی، اپنا ناواں لینا لگائیّا۔ پھر تہاڈے آگے کرانگی عرضی، عرض دینی سُنائیّا۔ سَتگر کدے نہ متو فرضی، جو جم کے پھیر مر جائیّا۔ پُرکھ اکال بنا کوئی نہیں تہاڈا دردی، مات پت بھائی بہین جھوٹھے ناتے جان چُھڈائیّا۔ نار کنت اک دُو جے دے غرضی، انت توڑ نہ کھئے نبھائیّا۔ میں چاہندی تہاڈی ساریاں دی پرہ دے نال ہو جائے مرضی، جنم مرن دی مرض رہے نہ رائیّا۔ جے تسیں روکو پرہ درشن توں میں نہیں رہنا ورجی، واجب یچن دتا سُنائیّا۔ میرے واسطے ساڈھے تنّ گز دی الفی سیں کے لیاوے لال سینگھ درزی، جو یارانہ پچھلا محمد نال رکھائیّا۔ میں پھر بھید کھولانگی اگلی گلّ دی، کی آشا ہور ودھائیّا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے چڑھائیّا۔ صدی چوڈھویں کہے اکو میرا ابا، عالمین اکھوائیّا۔ جس دا دو جہان دبا، بھے وچ ڈرائیّا۔ اوہ لبھیاں کسے نہ لبھا، کھو جے جگت لوکائیّا۔ وسے اپنی خدا، سچکھنڈ ڈیرہ لائیّا۔ سب توں وکھرا ادا، نرگن نُوَر جوت رُشنائیّا۔ جے بھگت دیوے اوہنوں سدا، اوہ لوک مات آوے چائیں چائیا۔ جُگ چوکڑی پریم پیار دا بدھا، بندنا وچ سارے سیس نوائیّا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تارنہارا مچھ کچھ دڈاں، دُنڈاوت وچ منوَت اپنی اک جنائیّا۔

گرمکھ اگی لال بٹھن دستارے، اکیاں گنڈھ پوائیّا۔ دس ویاہے دس کوارے، اکیواں رنڈاں نظری آئیّا۔ ساریاں دے ہتھ وچ ہون پنج پنج چُھہارے، وڈا چھوٹا نہ ویکھ وکھائیّا۔ اگی اگی بولن جیکارے، ڈھولا دُھردرگاہیا۔ سُر جیت سینگھ ہووے وچکارے، بیٹھا اٹھیا اکو رنگ رنگائیّا۔ جس دا ویاہ ہونا سی دوبارے، اوسدا لہنا پور کرائیّا۔ گردرشن دے تھوڑے دن رہندے سی وچ سنسارے، نو ماگھ انت اخیر سمجھائیّا۔ اوس نوں جنم دینا پھیر وچوں اپنی دھارے، پچھلے کرم دا لیکھ بنائیّا۔ باوَن بل بل باوَن

دوویں کرنِ نمسکارے، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ تیرا کھیل سچّی سرکارے، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ کھیل پرہو مہانا، میں سچ دیاں جنائیا۔ جیہڑا پیڑھا منگایا سی نال بہانہ، ویاہ گردرشن دا یاد کرائیا۔ اچے تک اوس نوں حُکم نہیں دتا تیرا ایس اُتے مالکانہ، تیری ونڈ ونڈائیا۔ اوہنوں رکھیا کر بیگانہ، صدی چوڈھویں نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں دیا کھائیا۔ گردرشن دا لیکھا پچھلے ستجگ دی دھار، چار جگ توں چلی آئیا۔ صدی چوڈھویں کل ہوئی تیار، محمد نال وڈیائیا۔ کھیل کرن والا کرتار، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ جس کتیا نے گھر گھر بھگتاں دے دوارے بھوگ دا کرایا وبار، راؤ رنک اکو جیہے دتے بنائیا۔ اوس دی جگہ صدی چوڈھویں نوں پیڑھے اُتے دینا بیٹھال، موٹ نال لاڑی دینی پرنائیا۔ پرہہ دا کھیل کوئی نہ جانے سارے جیو بال، بالی بُدھ نہ کھئے وڈیائیا۔ بنا وقت توں پُرکھ اکال کدے نہیں کردا اقبال، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ بل ویلے دا سورن سنگھ ایس گھر دا اک نکا جہا بال، جو باؤن دا درشن پائیا۔ ایسے کر کے ایتھے کھولیا حال، اگلا لیکھا پھیر دیاں سمجھائیا۔ پرہہ دی مرضی جس نوں چاہے مارے جس نوں چاہے دئے جوال، پُچھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔

☆ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صدی چوڈھویں کہے میں آئی بھجی نٹھی، بندگی بندیاں والی تجائیا۔ چوڈاں طبقاں ٹپی، پلا آئی جُھڈائیا۔ آشا کر کے پکی، پہنچی چائیں چائیا۔ میری پریت ہووے نہ کچی، کچا تند نہ روپ وکھائیا۔ جو پچھلی آسا رکھی، سہجے پور وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل حقیقت حق، حق دیاں درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی نال چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ میں بھگت دوارے آگے لیا ساہ، ساہ ساہ وچوں بدلائیا۔ پنجاں پیاریاں کولوں منگی پناہ، سپس سپس جھکائیا۔ میرا پچھلا

بخشو گناہ، دُکھڑا رہے نہ رائیا۔ مُحَبَّت وچ کرو ہاں، حامی بھرو تھائیں تھائیا۔ میں وی جا کے درشن کراں، جو مالک دُھر درگاہیا۔ جس نے جیون دینا نواں، نو نو چار ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرا پورا ہویا سماں، سہج سہج سُنائیا۔ میں اوس دی چرنی پواں، پون پانی جس دی سیو کمائیا۔ اوس دوارے بہواں، جتھے بیٹھیاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ مینوں جگت دی نہیں کوئی طمع، لالچ وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ویکھو تن وجود، اندر باہر وجے ودھائیا۔ ملیا مالک اک محبُوب، مو نور خُدائیا۔ جس دا سارے دیندے گئے ثبوت، بھوکھتاں وچ لکھائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر مؤجود، چاروں گنٹ نور رُشنائیا۔ منزل دس حق مقصود، درگاہ ساچی اک وڈیائیا۔ جتھے اکھر نہیں ہزارا درود، بصری اسم نہ کھئے شنوائیا۔ نہ کوئی ہتھیاں والی پوج، نہ کوئی سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آئی بھجی دُوڑی، پچھلا پندھ مُکائیا۔ چوڈاں طبقاں لا کے پوڑھی، پوڑھی ڈنڈے آئی تجائیا۔ اُمت اتم ویکھی کوڑی، مٹھارس نہ کھئے چکھائیا۔ میری دُہائی بھڑی بھڑی، ہوکا حق الایا۔ میں ویکھنا تگ کے غوری، بن نیترا اکھ کھلائییا۔ نظر آیا اور دا اوری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آئی دُور دُراڈی نسی، نساں اپنیاں رہی وکھائیا۔ چوڈاں وار میں چوڈاں طبقاں وچ پھسی، کنڈھے اُتے ڈگ ڈگ اپنا آپ بھٹائیا۔ شرع دی توڑ کے سہجے رسی، رستہ اپنا لیا اپنائیا۔ میں حیران ہوئی جس ویلے چار گنٹ ویکھیا اپنی اکھیں، دُھر دی اکھ کھلائییا۔ پروردگار دی دسے کوئی نہ سکھی، سخاوت والا ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ محمد ربیا کھئے نہ ہتھی، ایمان امام نہ کھئے جنائیا۔ سارے الفیے دی پڑھدے پٹی، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آئی بھگت دوار، پچھلا پندھ مُکائیا۔ میں چھڈ کے چوڈاں طبق چبار، چارے گنٹاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ مستک دھوڑی لا کے چہار، ٹکے نور جوت رُشنائیا۔ دُوروں کڈھدی آئی ہاڑ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیری دروہی میرے پروردگار، یامبین تیری سرنائیا۔ جس نے میرے لیکھ وچار، پوریلے کھوج کھوجائیا۔ درس کرایا پنج پیار، جو گویند رنگ چڑھائیا۔ جنہاں دے ہتھ تیز کٹار، میرے پاپاں کری صفائیا۔ مینوں سوہنے لگے لاڑ، جوہن وتے نظری آئیا۔ میں چرن اُتے کر نمسکار، اپنی آسا پور

بنائیا۔ میں چاہندی اگی گرسکھ بولن حق جیکار، جے جے کار کرے لوکائیا۔ ایہہ دُھر دے اوہ اگئی نعر، جس نون گر اوتار پیغمبر سُنن چائیں چائیا۔ وشن برہما شو کھڑے پنہار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی تھکی ماندی، بلہین دُہائیا۔ میں نون ہی نون ہی آئی گاندی، اگو تیرا نام دھیائیا۔ میں چھڈ کے سونا چاندی، لالچ دتا مٹائیا۔ میں ویکھی نہیں پون ٹھانڈی، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ میں کیسے سروور نہیں نہاندی، جلدھار نہ کھئے وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا دینا چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں بھگت دوارا، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ دُھر دا ملے اشارہ، عیش و عشرت ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرا ہو گیا انت کنارہ، نئیا نوکا رہی ڈلائی۔ کی کرے محمد وچارا، وچرے دسے نہ کھئے سُنائیا۔ میرا محبوب پروردگارا، جلوہ گر نور الایہیا۔ جس دا مقامے حق دربارا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ کلمیاں تون باہر اکھاڑا، بن رسنا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں امت کھندی ہو گئی بڈھی، اپنا روپ بدلایا۔ بڑھاپے وچ پھرے ڈڈی، چل سکے نہ رائیا۔ پا نہ سکے لڈی، قدم قدم نال اٹھائیا۔ میرے اندر وچار سچھی، آشا لئی پرگٹائیا۔ کوئی رمز ماردا گجھی، مینوں اندرون رہیا بلائی۔ جس نے سب دی بدل دینی بڈھی، بڈھیوان نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بے شک دُور ڈراڈی آئی تھکی، تھکاوٹ وچ دُہائیا۔ بھگت دوارے آوندی مول نہ اگی، عقل بڈھی تون پرے دساں پڑھائیا۔ مینوں آیں جاپدا ایہہ بھگتاں دی سنگت کٹھی، گرمکھ دُھر دے نظری آئی۔ جنہاں تون میرا میں تیرا پُرکھ اکال دی پڑھ لئی پٹی، پٹنے والا وچولا اگو ماہیا۔ جس دے دوارے اُتے گر اوتار پیغمبر بندے ستی، ست ستوادی کہہ کے سیس نوائیا۔ میں وی اوس دی آسا رکھی، جو رکھیا کرے تھائیں تھائیا۔ اوس دے چرناں وسی، جو واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جن بھگتو جے سچ پُچھو تے میں آئی مسی مسی، چاروں کُنٹ ٹھوکران کھائیا۔ تین ویراں مینوں راہ وچ پے گئی غشی، مکھ وچ جل نہ کھئے ٹکائیا۔ پرہو دے پیار وچ ہندی رہی اچھی، ایہو وجدی رہی ودھائیا۔ مینوں ویکھو میں سُک کے ہو گئی پچھی، پچھم تون بھجی تے پورب ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا رنگ دئے چڑھائیا۔ جن بھگتو میں جنم کرم دی ماڑی، مڑ مڑ دیاں

سُنائیا۔ میں چوڈاں صدیاں بنی نہیں کیسے دی لاڑی، پرناون والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں نو ویراں گوبند دی تکی داڑھی، چوڈاں ویراں سیس نوایا۔ تن ویراں محمد دے سر تے رکھی کھاری، پھلاں گنڈھ ٹکائیا۔ ایہ میری کھیل نیاری، کلمے والے نہ کیسے سمجھائیا۔ سچ پُچھو میں خُدا توں بنا ہندی رہی دکھیاری، میرا درد نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا پڑا دئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج پیارے کرو منظور، میں نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ مینوں آئی نوں کرو قبول، تہاڈے قدماں دیاں دُبائیا۔ درشن کر لین دیو اک حضور، جو داتا دُھر درگاہیا۔ بخشے میرے قصور، قسم کھا کے دیاں سُنائیا۔ میں چھڈ کے مان غرور، بیٹھی واسطہ پائیا۔ جے مل جاوے اک چرن دی دھوڑ، ٹکا لوں چھپائیا۔ پھیر میں دو جہاناں ہو جاواں مشہور، مشورہ تہاڈے نال رلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا دئے ملائی۔ صدی چوڈھویں کہے پنج پیاریو میری اک عرضوی، عرض دیاں جنائیا۔ بنا گوبند توں کیسے نہ ملدی ڈھوئی، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میری اک حق خُدا دی دروہی، طوبی طوبی کر سُنائیا۔ مینوں آن ملاوے کوئی، پریم میلا ہووے سبھائیا۔ میں اپنی پت کھوبی، لجا رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تہانڈے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کی تسیں پیارے پنجے، اکو روپ بنائیا۔ میرا دُور کروگے رنجے، رنجش دیو گوائیا۔ میں جیو جہان ویکھے اندھے، چاروں گنٹ اکھ اُٹھائیا۔ چوراسی وچوں تھوڑے دسے بندگی والے بندے، جو پرہ دا درشن پائیا۔ میں آگئی اوس اپنے کندھے، جتھے کندھی دا مالک اپنا کھیل کرائیا۔ ہن اک وار ساری سرشٹی تے کراؤ نے دنکے، دغیاں والے دینے کھپائیا۔ گوبند نے جتھے لائے پنجے، پنج پرپنج دینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج پیاریو میری اک ارداس، خوشیاں نال جنائیا۔ میں ویکھنا کھیل تماش، پڑا دینا اُٹھائیا۔ مینوں دسدا پُرکھ ابناش، جو ابناشی اپنی کل ورتائیا۔ تسیں میرا دیو ساتھ، آگے چلو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی دساں بات، کہانی کی جنائیا۔ تہاڈی پنجان دی جماعت، سوہنی نظری آئیا۔ میں چاہندی آج توں بشن سنگھ دا دکھڑا ہو جائے ناس، درد رہے نہ رائیا۔ سُکھالا ہووے سواس، رنگ چڑھے اک اہیسا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دیا سنگھ نہیں

بڈھا، سُر پیر نظری آئیا - جس دا لہنا گوبند نال سُدها، ودی سُدی نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا بھاگ ہونا ادا، نِرگن نُر ڈگمگائیا۔
 میں کوئی منگن نہیں آئی بھگا، حصہ وچ نہ کھئے جنائیا۔ میں خوش ہوئی جس ویلے بھگتاں دا بھگت دوارا ویکھیا جھگا، چوڈاں طبق
 دی جھگی کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر میرے ہتھ بٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں اپنے
 ویرے، جو سوہنے نظری آئیا۔ جنہاں دے ہتھیاں وچ کلیرے، آگے آون چائیں چائیا۔ ہتھ مِلاون دھیرے دھیرے، پریم پریتی اک
 سکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وچدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کی
 میرے لئی لیائے سوغات، ویرو مینوں دیو جنائیا۔ ایہہ چنگی سوہنی رات، بھنڑی خوشی بنائیا۔ پہلوں کہو اسیں سارے اک
 جماعت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر میں تھادی داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تھادی مُحبت میرا سواس، ساہ ساہ سمائیا۔ میں
 نہیں تکیا اُپر آکاش، خاک اُتے خاک دھوڑی بٹکا مستک لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در
 تھاندا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے وکھاؤ کپڑا ست رنگ، سچے ہتھ نال اٹھائیا۔ او گرمکھو ایہہ تے میری پہلی منگ، میں
 اشارے نال جنائیا۔ بھگت دوارے آون دا بنا کے ڈھنگ، بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ ایہہ پنجاں دی پنج پنج وار گنڈھ، تندن تند جڑائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ کلیرے نہیں ایہہ کلمے دی دات،
 کلاماں والیاں دیاں سنائیا۔ سُنو عرش فرش دی بات، باطن دیاں درڑائیا۔ بھگتاں دی اک جماعت، اکو نُر نُر رُشنائیا۔ جو محمد
 گیا آکھ، سو پروردگار آشا پور کرائیا۔ میں رہنا نہیں گستاخ، غصہ گلہ دینا گوائیا۔ جن بھگتو میں سکھن آئی جاچ، یاچک ہو کے
 سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میل لائے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں بٹھو ہتھ کلیرے،
 مکھوں سوہنگ ڈھولا گائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پریم کلیرے بٹھے، درگاہ ساچی وچی ودھائیا۔ میں چوڈاں طبقاں پھر کے آئی
 بٹے، کندھی کندھے اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں حُکم سُن دی آئی اپنے کنے، کی کلمہ دُھردرگاہیا۔ جیہڑی صدی ماتا ککھ وچوں نہ جھے،
 مریاں خاک نہ کھئے دفنائیا۔ اُس دا بیڑا مالک اکو بٹھے، جو بنہنہار اک اکھوائیا۔ دھنّ وڈیائی جے محبوب میری مئے، منسا پچھلی پور
 کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پڑدا اپنے وچ چھپائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے الفو زلیاو اُمتے نزی شاجو

کزو گلزا ازیں محمدے سہا قبرے کلو ڈائے خُدا، خسوسیجھاں زونے زحّد چستے کڈل، دستے بزول، مستے رسؤل، اسلامے دُعا، تیری رضا رحمتے خُدا، خادمے ادا، نادانے نِداں، تیری نظرے مہر نظری آئیا۔ میں سختے سُخن، ایلی دُہائی حُسن، حُسنے زکل محبُوبے حق تنولزری مؤجُحلی زختانو کِست کنو قُدرتے قادر قادر کریم نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا اِکو اللہ، علی رسؤلان رہیا بنائیا۔ جس دا پھڑیا دُھر دا پلا، پلّو سب توں لیا چُھڈائیا۔ جس دا لیکھا جلاں تھلاں، دو جہان رہیا چلائییا۔ وسے نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میرا میٹے اتم سلا، سلل ہو کے اپنا نُور دئے چمکائیا۔ پائے اُف میرا محمد رہ گیا اِکلا، کلمہ کزو، کسے دی رہی نہ کھئے رجوہ، کم نہ آیا وُضو، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ دئے بدلائیا۔ اٹھے پرہو کپڑا تیرا ست رنگا، ست ست دے سمجھائیا۔ مینوں تے جاپدا ایہہ جموں والیاں دا ڈنڈا، جو ڈنڈوت سب نوں دئے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی وچ کوئی رہن نہ دیوے گندہ، کلمہ سب نوں دئے پڑھائیا۔ جیہڑا گوبند نے بنا بتھاں توں ماچھو واڑے لایا پنجہ، پنجاں دی شہادت دئے بھگتائیا۔ ویکھو صدی چوڈھویں کہے اُمت دا پاٹن لگا تمبا، ٹاکی پھیر نہ کھئے لگائیا۔ میرا بھگتو ہون لگا کارج انندا، انند اِکو دیواں سمجھائیا۔ اوہ جس نوں تُسیں سمجھدے بندہ، اوہ مالک نُور الہیہا۔ میں منگیا اوس دا سنگا، سگل سرشٹی دتی تجائیا۔ مینوں جھوٹھا دسے دھندا، دھرم دا مارگ اِک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری کھیل رہیا بنائیا۔ اوہ کلیرے کہن اسیں تیریاں بابواں لمکے، لمی آيو رہے وکھائیا۔ نی اسیں وی پرہ دی دھاروں جم کے، ست رنگ لئے بدلائیا۔ جے تُوں آئی پینڈا بھن کے، بھجی واہو داہیا۔ سُن لے نال کت دے، بن کتاں دئیے سُنائیا۔ جے کوئی کھیل کیتے بھگتاں وچ چھل دے، اکھ لئی مٹکائیا۔ پھیر ویکھیں تینوں تیریاں ستاں زمیناں توں تھلے گھلدے، اسماناں اُتے نہ کھئے چڑھائیا۔ اسیں بھگت اوس پرہ دی گودی وچ پلدے، جو پلک وچ کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شیو اپنی دھار وچوں اُچھائیا۔ اچ لیکھے مُکنے اوہ دوارے بل دے، جس دی باون دئے گواہیا۔ اوہ صدی چوڈھویں کملیئے تُوں تے چلی اچ تے بھگت جن کہن اسیں چلے کل دے، بھج بھج پندھ مُکائیا۔ جے تُوں شرع رکھنی اسیں نہیں تیرے وچ رلدے، تیتھوں مُکھ جانا بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا گھر دینا وسائیا۔ ست رنگ کہن اسیں ہو گئے اِک دو جے دے ساتھی، سوہنا سنگ بنائیا۔ ہُن مننی پٹو تینوں آکھی،

سیس جگدیش جھکائیا۔ ہُن چلنی نہیں کوئی ہائی، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تینوں آج دی ملی راتی، اپنی رُتھی لینی مہکائیا۔ کچھ لیکھا رہ جانا چھپی پوہ نوں باقی، باقاعدہ دئے درڑائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال نے سوا گھنٹہ الاہی کلمے دا بننا پاٹھی، جس نوں نوؤ سوؤ چُرانوی چوکڑی جُگ وچ پھیر کوئی نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے کلیرے سوہنے بھجے، مینوں دیو جنائیا۔ ایہہ سماں ملدا کدے کدے، قدیم دی ریتی چلی آئی۔ جس ویلے پُرکھ اکال دی جوت جگے، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ اوس ویلے بھگتاں نوں آوندے مزے، بنا بھجن بندگی توں پار لنگھائیا۔ کسے نوں ٹیکنے نہیں پیندے متھے، پتھراں سیس نہ کھئے رگڑائیا۔ چڑھاؤ نے نہیں پیندے ٹکے، اپنی قیمت نہ کھئے بنائیا۔ جس ویلے ساری سرشٹی دیناں مذہباں وید شاستر پُران قرآن انجیلاں توں اگے، پڑھ پڑھ ہوئے ہلکائیا۔ اوس ویلے آوے پُرکھ سمرتھے، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ جاپ دسے، دہ دشا دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جن بھگتاں ہردے وسے، ہر ہردے کرے صفائیا۔ کلجگ میٹے زین اندھیری مسے، کوڑ کُریارا ڈیرہ ڈھابیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے پورے کر کے پٹے، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ پھیر ساری سرشٹی پرہو دا اکو نام چپے، جگ جیون داتا ایشٹ منائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی بھین بھائی بن سکے، دوجا ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا نین نین دئے چمکائیا۔ صدی چوڈھویں ہوئی جہی بولے، بُل ہوئی ہوئی پلائییا۔ میں آئی بھگتاں کولے، کوئیل وانگ کوک گُرائیا۔ جنہاں مان وڈیائی ملے اُتے دھولے، دھول وچے ودھائیا۔ میرے پورے ہوئے قول قولے، کول نین دئے وڈیائییا۔ جس نوں نانک کہا نور اولے، عالمین بے پرواہیا۔ ہر گھٹ اندر نوری جوت ہو کے موئے، مولا روپ اگم اتھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کتھے کیشن سنگھ سوربیرا، لالو نانک نظری آئییا۔ میرا ہتھ نال ڈاہوے پیڑھا، پیڑھی اپنی لئے بدلائیا۔ جس دا گوہند بنھنا بیڑا، بیڑا پُرکھ اکال کندھ ٹکائیا۔ جس دا لال رنگ دا چیرا، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ پورب جنم دا مریا ویکھو کیڑا، لہنا سب دی جھولی ٹکائیا۔ جس دا ادھار دانہ زیرا، زیر زیر دا پندھ مُکائیا۔ چاروں طرف ویکھو لکیرا، اپنا رنگ ربی چڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا کڈا سوہنا ویرا، جو میرے سگن رہیا بنائیا۔ مینوں اک ویراں دیوے دھیرا، دھیرج نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھراں پُٹھی پیریں، پرا پسنتی مدھم بیکھری دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں چوڈاں صدیاں تحری، جس دی تحریر نہ کھئے بنائیا۔ میرے پرہو دی رمز گہری، گہر گمبھیر نہ کیسے جنائیا۔ جس نے گر اوتار بیغمبر بنائے شاعری، شرع کلمیاں والی دتی سکھائیا۔ گل وچ پھاسی پا کے بیڑی، جگت دتے لٹکائیا۔ میں حیران ہو گئی بھگت تارن لگیاں نہ لاوے دیری، ڈیرہ گرمکھاں وچ لگائیا۔ جس دے کول جگت مہانیاں والی نہیں بیڑی، چپوآں والی کار نہ کھئے کھائیا۔ جس ول مہر نظر اک پھیری، پھردیاں ٹردیاں پار لنگھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وی بن آئی اوس دی چیری، چری وچھنی دیاں دہائیا۔ جس نرگن ہو کے ماری پھیری، پھر پھر ویکھی خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا میلا لئے ملایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پنتاں توں پار ویکھاں فرنگی، فارس پرے دہائیا۔ جنہاں دھار دو رنگی، عیسیٰ دئے گواہیا۔ موسیٰ چڑھ کے ویکھے کندھی، اپنی اکھ اٹھائیا۔ جس نے سب دی بدل دینی کنڈی، رستے دینے اٹھائیا۔ سب دی پٹھ کرنی ننگی، پُشت پُناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ مذہب دی رہن نہیں دینی کوئی پابندی، شرع زنجیر کٹائیا۔ جن بھگتاں بن کے سنگی، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا ناتا لے جڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا بدلدا جاندا ارادہ، پردیوں دیاں جنائیا۔ میں چھڈ کے سنتاں سادھاں، سیدھا اکو راہ تکائیا۔ جتھے حکم ملے بودھ اکادھا، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ اوبدے نام دا اکو قاعدہ، کا کھا نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دے چرن چمڈے کرشنا رادھا، سیتا رام سیس جھکائیا۔ جس دا ساتھی گوہند والا بازاں، بازی اپنے نال جنائیا۔ اوہ کرے اپنا کھیل اگتی وادھا، وادل کرے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا رنگ دئے بدلایا۔ صدی چوڈھویں کہے جے میں وڑ جاں چار وچ دیواری، نمانی ہو کے دیاں سُنائیا۔ محمد دی رہنی نہیں چار یاری، یارانہ سب نے جانا ٹڑائیا۔ میں چار گنٹ پھر پھر تھکی ہاری، ہوکیاں نال سُنائیا۔ میں چوڈاں صدیاں رہی کواری، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ بھڑی محمد دی ہو گئی رتی داڑھی، مہندی رنگ رنگائیا۔ مینوں چھڈ کے گیا پچھاڑی، پچھا گیا بدلایا۔ میری لگ گئی آگ ناڑی، ناڑ ناڑ رہی گر لائیا۔ میں ڈگدی پھری وچ جھاڑی، جھاٹا کھلا دیاں دہائیا۔ کتھوں ملے نی میرا پروردگاری، جو پرورش کرے تھاوں تھائیا۔ جاں ویکھیا اُس دی کھیل نیاری، نرنکار اپنا روپ بدلایا۔ شبدي حکم دھر دا سدا دیوے وچوں اپنی دھاری، دھرتی اُتے نہ کیسے سمجھائیا۔

صدی چوڈھویں تُوں سیوا کیتی بھاری، کیسے بھرم رہے نہ رائیا۔ ایسے کر کے لگیں پیاری، تینوں پیاریاں وچ ملائیا۔ چھپی پوہ تُوں ساڈھے تن گھنٹے دیویں ایتھے بھاری، اندر باہر سیوا کھائیا۔ پھیر دسناگا تیرے محمد دی کہو جہی آوے ہاڑی، پائے نال دُہائیا۔ میرے کول حُکم دی لاؤن والی چنگیاڑی، جو سب تُوں دئے جلائیا۔ ویکھیں کتے بھگتاں نال نہ کریں غداری، نہیں تے گدھے تے چاڑھ کے چاروں کُنٹ دیاں پھرائیا۔ آگے اک دی ہونی سکداری، حُکم چلے دُھر درگاہیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دے گلوں دیناں مذہباں دی لاه دینی پنجالی، ہؤلا بھار بھار نہ کوئی وکھائیا۔ اکو دیک جگنا سب دے کایا مندر وچ تھالی، جو گگن دا لیکھا نانک گیا سمجھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا، پروردگار سانجھا یار سرشٹ سبائی دا بنے اکو حالی، ہلت پلت سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا رنگ دئے چڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بہواں اُتے پیڑھا، پیڑ پچھلی رہے نہ رائیا۔ اُتے لوں لال لیڑا، جو گرمکھاں رنگ چڑھائیا۔ میرا سوہنا پھبے کلیا، کلیاں پنج پنج بنائیا۔ جیہڑا مریا نکا جہا کیڑا، کیٹ ہست دئے وڈیائیا۔ جیہڑا سوہنا دانہ زیر، زیرو دا لیکھا دیوے چُکائیا۔ میں تگاں لا کے اپنی نظیرا، نظر نظر وچوں بدلائیا۔ کتھے میرا لال لیڑا، میں مُکھ لیاں چُھپائیا۔ آہ ویکھو سچے پاسے آن بیٹھا کبیرا، گویاں دا گوی سوہنا پائیا۔ مینوں کہے اک اکھ چوں وہا دے نیرا، نیناں چھپہر دے لگائیا۔ میں ہس کے کہا نہ ہو دلگیرا، تینوں دلبر دیاں ملائیا۔ جس دا تُوں راہ دس کے گیوں بھیرا، سہجے ملن کھئے نہ پائیا۔ وے کبیرا سہجے مُکھ توں لاه دے لیڑا، نرگن نور نظری آئیا۔ جو سب دی بدل دیوے نقدیرا، جہاں دا لیکھا ٹھڈیاں نال گوائیا۔ جس دے ہتھ سچ نام دی شمشیرا، شرع دے بندھن رہیا ٹرائیا۔ جے سچ پُچھیں اوہدے کول بھگتاں دے پریم دا گڈیرا، بچیاں وانگ کھیلاں رہیا کھلائیا۔ چل اٹے میرے مال جاگیرا، جگہ جگہ دیاں بدلائیا۔ جیہڑا پھردا وانگ فقیراں، بغلی لے کے آگے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ----- شہنشاہ تے نال کنگال دسے، کنگالی کنگلیاں وچ چُھپائی ہوئی اے۔ پھیر تگو تے پاتشاہ غریباں دا رکھوال دسے، جوڑی اپنے نال بنائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے دیناں دا دین دیاں دسے، دردیاں اپنا درد وندائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے سرت سنبھال دسے، گلوکڑی گل وچ پائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو یار دا یار دسے، یاری دُھر دی توڑ نبھائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے جوت اکال دسے، بچیاں اپنی گود اٹھائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے سچکھنڈ سچے دھرمسال

دے، جتھے بھکھیاں رنگ رنگائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے جگت توں وکھری چال دے، پچھلی ریتی سرب گوائی ہوئی اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کھیل کھلائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو اپنا رنگ رنگائی جاندا۔ پھیر ویکھو بھگتاں دو جہاناں پار کرائی جاندا۔ پھیر ویکھو سچکھنڈ دوار بٹھائی جاندا۔ پھیر ویکھو خوشیاں نال ڈھولے گائی جاندا۔ پھیر ویکھو بھگتاں دی چھاتی اُتے آسن لائی جاندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیہڑی کیسے نہیں کیتی اوہ کر کے وکھائی جاندا۔ اُٹھ یار پُرانے صوفی، ستیا دیاں جگائیا۔ پچھلی کھیل ہونی منسوخی، مُسلسل دیاں درڑائیا۔ گرُمکھ رہن نہیں دینا دُکھی، دردیاں درد وندائیا۔ بھاگ لگاؤنا ماواں گکھی، جو بھگت جنیندی مائیا۔ دو جہاناں گودی جاواں چُکی، چاروں کُنٹ سیو کھائیا۔ جن بھگتو میری کھیل اچے نہیں مکی، اگلا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ جیہڑی کتھا کہانی گر اوتار پیغمبران نہیں میتھوں پُجھی، اوہ سب نوں دینی سمجھائیا۔ تسیں میرے ججماں میں تہاڈی کتن آیا بُتی، بُنخائیاں کران صفائیا۔ تسیں میرے سوہنے سچ مُکھی، مُکھڑے دیاں دھوائیا۔ تہاڈا لیکھا مُکیا اُٹے رُخیں، رُخصت لکھ چوراسی وچوں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھائیا۔ اوہ یار پیارے سانجھے، بغلی دے پھڑائیا۔ تسیں چار جُگ دے سارے تھکے ماندے، گرُمکھ پچھلے نظری آئیا۔ جنم جنم رہے جس گاندے، ڈھولا صفت صلاحیا۔ ہُن کیہڑی گلوں شرماندے، لوک لجیا دینی گوائیا۔ میں کوئی چارن نہیں آیا ڈھانڈے، مجھیاں پال بن کے گئواں بندرابن پھرائیا۔ میں چاہندا تسیں رہو پیندے کھاندے، خوشیاں جھٹ لنگھائیا۔ میں تہاڈے رہواں پراند سراندے، پیراں ول کھلو کے تہاڈے متھے دا درشن پائیا۔ جے تسیں اک سروور نہاندے، میں سروور تہاڈا دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ آہ لے بغلی اپنی فقیرا، فکر دتا مُکائیا۔ ذرا آ جا آگے سنگل والیا پا کے زنجیرا، زنجیری تیری دیاں کھچائیا۔ تُوں پیتا دُدھ مات دا سپرا، رسنا رس وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے وکھائیا۔ آہ ویکھ لو شرع دا سنگل، سگل دیاں جنائیا۔ پرہ دی خاطر پھردے جوہاں جنگل، ٹلے پرہت دھیان لگائیا۔ کھا کے موں کندن، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ لا کے متھے چندن، ترسول رہے بنائیا۔ ڈنڈاوت کر کے بندن، متھے رہے گھسائیا۔ کر ایشنان گنگن، سورج دیوتا پانی چڑھائیا۔ پُج گوداوری کنڈھن، پانی ناساں وچ ٹکائیا۔ بن کے پُجاری براہمن، نین نین رہے سمجھائیا۔ جن بھگتو بنا

پرہو توں سارے آیویں ونجھن، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ تہاڈا اکو وار دا مجن، منزل دو جہان چُکائیا۔ جنہاں دا مالک دُھر دا سجن، شہنشاہ نُوں الاہیا۔ چاڑھ دیوے اپنی رنگن، رنگت اک رنگائیا۔ گُرمکھ کسے دوارے جاوے نہ منگن، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ اوہ سنگل والے دس کپڑا خریدوگے سنگ، سنگی کون بنائیا۔ کپدے کولوں منگونگے منگ، دیون والا کون اکھوئیا۔ ویکھو پرہ دا سوہنا ڈھنگ، نام دا سنگل سب دے گل وچ دیوے پائیا۔ جے تَساں پریم توں ہونا تنگ، بابواں اُپر لو اُٹھائیا۔ جے سچ پُچھو مینوں بھگتاں نوں مل کے پیدی ٹھنڈ، وڈے چھوٹے اکو رنگ رنگائیا۔ کتے حیران نہ ہو جائیو اس نے چنگے کیتے پیارے پنج، مینوں پنجاں دا رُوپ سارے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ سنگل کہے میں سکلا ساتھی، سانجھا یار اکھوئیا۔ جس ویلے تیرا ایراپت ہاتھی، چوڈھویں رتن دتی دُہائیا۔ جس ویلے گوہند نے نیلے اُتے پائی کاٹھی، زین دتی ٹکائیا۔ اوس ویلے شبدا اگئی بانی آگھی، بنا اکھراں کر پڑھائیا۔ جس ویلے میرا آیا پُرکھ ابناشی، کرتا دُھردرگاہیا۔ گُرمکھاں دے گلوں سدا واسطے کٹ دیوے جہاں دی پھاسی، سنگل اپنے ہتھ تڑائیا۔ لحاظ کردا نہیں کسے ساک سجن سین بھائی بھین تے پُہی ماسی، ناتا گُرمکھاں نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سنگل کہے میں بنیا نال لوہا، میرا گھاڑن دتا گھڑائیا۔ جس ویلے میں سُنیا سوہنگ دوہا، دُہائی دے کے دیاں جنائیا۔ اوئے گُرمکھو میں وی گیا موہیا، موہ میرے اندر اُچائیا۔ میں بھہاں مار کے رویا، دتی حال دُہائیا۔ جیہنوں کپدے چوَنکہ چناچہ گویا، سو مڑھی گور دا لیکھا ربیا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے وکھائیا۔ سنگل کہے میں دیواں انت سندیسہ، صدی چوڈھویں نال دُہائیا۔ جن بھکتو بھگت اُدھارنا پرہ دا پیشہ، پیشین گوئیاں وچ سارے کئے سمجھائیا۔ جس دا نرگن نُوں رُوپ اگئی جوتا، جوتی جاتا اک اکھوئیا۔ دُھر دا دس سچ سلوکا، نام ندھانا ربیا پڑھائیا۔ دھن بھاگ سنگل کہے مینوں تہاڈے نال مل گیا موقع، مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے وکھائیا۔ سنگل کہے میرا دُکھ مٹیا پیڑا، درد ربیا نہ رائیا۔ لیکھا ویکھنا نہی بچی دوندِر جس دے سر تے لال لیڑا، آگے ہو کے سیس نوائیا۔ جس دا جگت بھگت وتیرا، وتکرا وچ نہ کھئے بنائیا۔ امرت دینا انتر سپرا، رس دینا چکھائیا۔ دے کے نام جاگیرا، جاگرت

جوت دگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ مکھوں بول کے کہے لال چنی، چٹیاں والیاں دیاں جنائیا۔ ویکھو نکئی جہی مئی، جو مئیاں مان ٹڑائیا۔ جس دے اندر نام دی ڈھنی، ڈھر دا راگ اک الاٹیا۔ بھاگ لگا ساڈھے تِن ہتھ کئی، کایا وجے ودھائیا۔ رس پریم مکھ دا بلیں، چشم دید چمکائیا۔ سچ پریتی گھول گھلی، محمد دئے گواہیا۔ بھکت دوارے پھلی پھلی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چھوٹی ننھی بنی گواہ، شہادت دئے بھگتائیا۔ جن بھکتو پرہو سب دا پتا ماں، بچیاں وانگ گود اٹھائیا۔ کدے نہ کرے نانہ، جو چرن دوارے سپس جھکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، ڈرمت میل کرے صفائیا۔ میریاں پھڑ کے دوویں بانہ، اُپر رہیا اٹھائیا۔ لال چیرے والیاں لئے اٹھا، اٹھو میرے بھائیا۔ اکیاں ویکھ لو رنگ دتا رنگا، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ انہاں توں وکھرا ہور کوئی نہ، سنگت دا رُپ انہاں وچ ملائیا۔ جن بھکتو اسیں سارے بہین بھرا، سوہنگ ڈھولا لئیے گائیا۔ ہُن سارے بہ جاؤ نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھے تھاوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت کیوں ہندا جائیں اُداس، محمد دے جنائیا۔ محمد کہے میں منگیا پانی دا گلاس، جو پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ میرا میرے کولوں ہندا جائے ناس، ثابت رہن کھئے نہ پائیا۔ شیخ رہیا کوئی نہ پاک، پنت پُنت نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دھوڑی لا کے مستک خاک، خالی ہتھ دیاں ڈھائیا۔ حضرت اوس دے نال ہویا ملاپ، جو ملدا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں کائنات، قائم مقام حکام کھوج کھوجائیا۔ میں تگاں الفیے دی لغات، او محمد اُمرشد ہو کے کیوں پاگیوں وفات، وفاداری توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ ویکھ پرہ دے پیاریاں دی یاد، یادداشت سب نوں رہیا کرائیا۔ جس دے کول اک پانی دا گلاس، چوڈاں صدیاں دی بچی نظری آٹیا۔ ایتھوں دینا پرہ نے سب نوں آبِ حیات، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ جو آگیا اُپر دھرتی خاک، خاک خاک وچوں اٹھائیا۔ سب دا کھول کے اندروں تاک، پڑدا دینا چُکائیا۔ تسیں اوس پرہو دے ساک، جو سب دا پتا مائیا۔ تہاڈے جنم جنم دے کٹ کے پاپ، پنت پُنت دتا بنائیا۔ آگے کوئی نہ رہو گستاخ، غصہ گلہ دینا گوائیا۔ ایہ سوہنی سہنجی رات، زُڑی اک مہکائیا۔ تہانوں کرنا پئے نہ پوجا پاٹھ، لیکھا سب دا دتا مکائیا۔ نہاؤنا پئے نہ تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہ اوہ آبِ حیات، جس

نوں کریلے والے ترس ترس کے اپنا نیر و ہائیا - جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پُور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 جس ویلے آبِ حیاتِ محمد دے لگا نال لبان، پیالہ لبریز نظری آئیا۔ اون ہو کے بہار پٹان، پبلک نوں دتا سُنائیا۔ او مُریدو میرا اِکو
 ابا، مالک دُھردرگاہیا۔ جیہڑا کدے نہیں کدا دغا، دردیاں درد وندائیا۔ چوڈاں صدیاں میرا ودھاؤنا آگا، آگلا بھیو اپنے وچ چُھپائیا۔
 مینوں پتہ نہیں لگدا اوس نے پرگٹ ہونا کیہڑی جگہ، کون دھام وڈیائیا۔ محمد نے سر توں ہو کے ننگا، پٹھا ہو کے سجدہ دتا کرائیا۔
 پروردگار امرت پا کے وچ شاہ رگا، رگ رگ کیتی رُشنائیا۔ محمد پُچھیا مینوں دس کچھ وجہ، وضاحت نال سمجھائیا۔ حُکمِ ملیا میری
 چلنا وچ رضا، رمضان دا مہینہ بھکھا رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جس ویلے میں آیا نرگن نُوں ہو کے شیر بگا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تسیں
 گر اوتار پیغمبر میرے نام دا وجائیو ڈگا، تے ڈگڈگیاں میرے نام دیاں ہتھوں دینیاں سُنائیا۔ میں کوئی جاپ نہیں کرنا ہو کے اک ٹنگا،
 اشدُہج دیویاں والا نہ روپ بدلائیا۔ جس ویلے جن بھگت دین سدا، پھر لوک مات کران رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ چڑھائیا۔ پانی کہے محمد دی کدی نہ لہے اداسی، اُدے است دیاں دُہائیا۔ عیسیٰ دی کتے کوئی نہ پھاسی،
 فیصلہ حق سُنائیا۔ موسیٰ دی مُنہ دے بہار ڈگن والی گاتھی، سارے رہے گائیا۔ تیری پرہو کھیل کسے نہ جاتی، جوتی جاتے تیری
 بے پرواہیا۔ تیرا کھیل جگ چوڑی بھُ بھاتی، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ ساچے منڈل تیری راسی، گر اوتار پیغمبر تیرا راہ تکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میرا لیکھا جھولی پائیا۔ محمد کہے میں پیتا حیات آے، اول دتا پیائیا۔ تکیا
 نُوں اک محرابے، جلوہ حق رُشنائیا۔ جس کارن بھجیا وچوں مکے کجے، کایا لئی بدلائیا۔ پانی پیتا مدینے والی ڈھاے، چلیاں ست
 ست کرائیا۔ مینوں آواز دتی آدم میرے باے، امان حوا کیتی شنوائیا۔ سُن نغمہ آگئی راگے، پیغام اک الاہیا۔ جس ویلے مُحبت
 رہی نہ عشق حقیقی مجازے، مجلس کوڑ ہووے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ محمد
 کہے میرا سجدہ ڈنڈاوتِ نمسکار، چرن بندنا قدم بوسی وچ سیس جگدیش جھکائیا۔ امرت آبِ حیات بھگتاں دی حیاتی اُتوں دیوے
 وار، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا پورا قرضہ کراؤنا ادھار، ادر دے وچ ویکھ وکھائیا۔ جے تیرا بھگتاں نال پیار، پاربرہم ہو
 کے اپنی سیو کھائیا۔ سب نوں پچیاں وانگ گود اٹھال، چھوٹا وڈا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس طرح بَشَن سِنگھ تیرا بال، بچن اپنا رنگ

چڑھائیا۔ تیرے ہُنڈیاں بھگتاں دے کول نہ جائے کال، پھر تینوں سیس نہ کھٹے جھکائیا۔ جے تُوں کر نہیں سکدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پھر گھلے کھول لے اپنے وال، درویشاں والا رُوپ وٹائیا۔ جتھے کتے ہووگا اپنے پرماتما تُوں لوانگے بہال، تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ محمد کہے پرہہ صدی چوڈھویں دی جیہڑی بدلن لگا چال، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ جن بھگتو تہاڈے پریم دی تہاڈے اندروں کھچ کے ڈھال، اپنے ہتھ لے ٹکائیا۔ ایہہ کھیل بے مثال، بھگتاں تُوں کتوں پھڑ کے چاروں کُنٹ لے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آئی خوشحالی، سوہنی خوشی بنائیا۔ پھل ویکھن آیا اپنی ڈالی، پتا پتا پھول پھلایا۔ بے شک کلجگ رین اندھیری کالی، کلیاں کلیاں تُوں لکھ چوراسی وچوں لیا اٹھائیا۔ ایہہ کھیل ویکھو حالی، ماضی دا لہنا دیاں مُکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی منزل ہو گئی سُکھالی، سُکھی ساندی اپنے گھر لے پُچائیا۔ جتھے جگے جوت اکالی، اکل کل بیٹھا بے پرواہیا۔ بھگت ادھارنا پرہہ دی رسم پُرانی، پُریاں لوآں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ آگے کبیر سدھنے رَوَداس دی پڑھدے رہے کہانی، ہُن بھگتاں گنت نہ کھٹے گنایا۔ جس نے تار دینی چارے کہانی، خانے سب دے ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی قبول ہو گئی سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان دی جے دی پڑھی بانی، بان انیالا دتا لگائیا۔ ایس نہی بچی دا پانی، پاربرہم دا میل لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں پڑھ کے دسو وارتا، کی میں آئی سُنائیا۔ میں رُوپ نہیں کوئی نار دا، تتاں والی نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں درشن کرنا آگئی یار دا، جو دھر دا نور خُدائیا۔ جام پینا حقیقی پیار دا، جو پریم ہو کے دے پلائیا۔ میرا روگ میٹ دے چوڈاں صدیاں وچھوڑے والے بیمار دا، اندروں دکھ گوائیا۔ پھیر میں کہاں ایہہ امام مہدی رُوپ کلگی اوتار دا، جو گوہند گیا جنائیا۔ جو ڈیاں دے بیڑے تاردا، ڈگیاں تُوں پار لنگھائیا۔ جن بھگتو سمجھ لو ہُن ویلا رہنا ہوشیار دا، ہوش اپنی نہ لینی گوائیا۔ ایتھے آؤنا کم نہیں کیسے نار بدکار دا، بدی والا بدن نہ کھٹے وکھائیا۔ میرا پرہوؤ بنا بھگتاں توں سب تُوں دُرکاردا، ویکھو دُرگا تہاڈیاں چرناں وچ سیس نوائیا۔ جے میرا ناتا نہ ہُندا ایس رَوَداس چمیار دا، مُکھ چم کے کس تُوں گلے لگائیا۔ جے میں مالک نہ ہُندا انہاں نبیاں پیاریاں دی سرکار دا، صدی دا ڈیرہ کون ڈھابیا۔ جے میں مالی نہ ہُندا ایس گلزار دا، ایہہ گلشن کون مہکائیا۔ جن بھگتو میں کوئی بھکھا نہیں کھان پین دے رُزگار دا، خالی

ہتھ تھادی سیو کھائیا۔ میں بھریا تھادے محض پیار دا، مُحبت وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تھانوں پتہ نہیں کیوں نانک نے نام جیبا ست کرتار دا، کرتا پُرکھ اک منائیا۔ کیوں جامے دس اپنے رہیا دھاردا، رُوپ انوپ درسائیا۔ اوہ بھگتو تھادی پیج رہیا سواردا، سوارتھ پرمارتھ پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ تھادے پنجان تتان نوں رہیا شینگاردا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میللا لئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں محمد دی آسا، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ میری مٹ گئی پیاسا، ترکھا دتی گوائیا۔ جن بھگتو سب نے بچیاں وانگ خوشیاں دا کرنا ہاسا، ہستی اپنے اندر لینی وسائیا۔ بھگتاں دا بھگوان اُتے بھرواسا، بنا بھگتاں توں بھگوان کم کیسے نہ آئیا۔ تسیں اوس پرہو دیاں شاخاں، جو شناخت کر کے چار کُنٹ ویکھ کے سرشٹی وچوں باہر کڈھائیا۔ تھادا اوس دے نال جڑیا ناتا، جس نوں نر نرائن کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جے سچ پُچھو اس دے کول میرا کھاتہ، جس دے کول اکھراں والی کراں پڑھائیا۔ میں اوہناں اکیاں دا راکھا، جو چھہارے مُٹھاں وچ بند کر کے بیٹھن چائیں چائیا۔ ذرا اُٹھ کے تازی مار کے کرو ہاسا، سگن پایا دھردرگاہیا۔ پر ساڈا نال نہیں کوئی تیا چاچا، بھائی بھین نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے گائی نہیں گاتھا، تھالیاں ویل نہ کھئے اُٹھائیا۔ جنج چڑھے نہیں مار کے تھائیاں، دھوون موڈھیاں اُتے اکڑائیا۔ تھادے سنبندھیاں نوں ایہو گھاٹا، ساڈے توں بنا پرہ نے اپنیاں نال کیتی کڑمائیا۔ نالے کر کے کھلا جھاٹا، ویس اپنا لیا بدلائیا۔ دُوروں فرنگیاں وانگ کہہ کے ٹاٹا، سمندران توں پار ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جہدی پٹھ وچ کالا داغ، ہڈی ریڑ دئے وکھائیا۔ جس دے اندر اک دا راک، ساچا ڈھولا گائیا۔ سروں گنجی تے پھرے نال مجاز، آکر رہیا وکھائیا۔ یار محمد دا ایہ پرہ نے کیتا کاج، بن کجل نین لیا چمکائیا۔ ساچے بیڑے چاڑھ جہاز، پتن دتا وکھائیا۔ ایہہ ویکھو اگلا رواج، بھگتاں نال کرے کڑمائیا۔ کدی ہتھ تے اڈا سی باز، کدی گرمکھاں نوں گود ٹکائیا۔ ناتا جوڑ کے کنت سہاگ، سورگ بہشتاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہُن کوئی سوئی دا دے جواب، ڈانگ والا نظری آئیا۔ آگے سمجھ محمد ہُن سوریر بنیا جاٹ، جٹا جوٹ کرے صفائیا۔ ہُن کیہڑا مصلا وچھاؤنا پھڑ کے ٹاٹ، لوٹا وُضوآن والا ہتھ اُٹھائیا۔ آگے واسطے متھے وچ مار کے کھول دینا کپاٹ، کول نین دیاں ملائیا۔ ذرا انہاں ول جھاک، اپنی دے صفائیا۔ جن بھگتو میں بھکھا میں ننگا تے میری پُچھو وات، واقفکار پچھلا نظری آئیا۔ ایہہ پاتشاہ تے میں اناتھ، اناتھاں دی

ناتھ سیو کھائیا۔ پر اک فرق، ایہہ سریر سڑن والا وچ کاتھ، تے میں زنگن نؤر جوت پرکاش، مینوں جنے کوئی نہ مات، گرہہ وچ کدے نہ آئیا۔ جد دیواں بھگتاں نؤں نام دی دات، داتا ہو کے ڈھردرگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ کالا داغ کہے میری ہو گئی چٹی چربی، چران بعد ملی وڈیائیا۔ آگے میں سن دا ساں آواز وچ عربی، عرباں دا لیکھا رہیا مکائیا۔ ہن سندیسہ دیوے رام سنگھ لیاوے اوہ پرچی، جو پرچہ بدھک والا جنائیا۔ ہشن کور لیاوے چرخ، جو بدھک ویلے دی اس دی پچھلی مائیا۔ ایسے کر کے پرہو بنیا رہیا دردی، جگ جگ دا لیکھا جھولی پائیا۔ بسنت کور جس دی چٹی وردی، اٹھ کے دئے گواپیا۔ ایہدی آشا پرہہ دے پیار اندر رہی سڑدی، دواپر جگ دئے گواپیا۔ ایہدا رین وسیرا ہویا وچ دسوٹا جتھے دھار قلعے کوٹ گڑھ دی، پانڈواں سنگ وڈیائیا۔ کرشن کرشن نؤ مہینے رہی پڑھدی، دروپت مل کے خوشی منائیا۔ ایہہ کھیل سانجھے گھر دی، پچھلیاں ساریاں رہیا جنائیا۔ شاخ میٹنی چوٹی جڑ دی، آتم پرما تم ناتا لینا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ رام سنگھ دا کی خالی کہے پرچہ، پراچین رہیا درڑائیا۔ تیرے کول پچھلے جگ دا خرچہ، حساب لیکھا جھولی دینا پائیا۔ میں کر کر تھکا عرضاں، بان انیالا تیر چرن لگائیا۔ مینوں تیرے ملن دیاں غرضاں، غضب وچھوڑا سہہ سکاں نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دینا سہائیا۔ پرچی کہے میری لکھت اک الہی، سچ دیاں جنائیا۔ بدھک دا اک ویراں میل ہویا سی شانتی نال اتفاقی، اجیت سنگھ اوہو نظری آئیا۔ ایہہ پھڑ لے اپنے دست ہاتھی، پریم پیار دھر دا رہیا بندھائیا۔ سب توں وکھری پرہہ نے زویداس دے ہتھ پھڑا دینی کاپی، جس دی کاپی کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے ادھار نے جنم کرم دے پاپی، پنت پنت بنائیا۔ صدی چوڈھویں کرنی راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے چڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گل کراں یکطرفی، طرفداری نہ کھئے جنائیا۔ گردھارا سنگھ لیاوے برفی، پیڑھے تے بیٹھی نؤں دئے کھوائیا۔ چرنی ہتھ لیاوے کڑچھی، لنگر دی سیوا دئے سمجھائیا۔ میں پچھے رہی ڈردی، بھگتاں کولوں اکھ جڑائیا۔ جس ویلے پتہ لگا انہاں دے اندر دھار نرائن نر دی، زنگن نؤر وچ سہائیا۔ میں کھیل ویکھی گھر گھر دی، جو گردشن ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا صاحب ہووے راضی، رازق

رِزقِ رحیم دئے وڈیائیا۔ میں پریم نال رنہاں بھاجی، بھجن بندگی ایہو نظری آئیآ۔ جن بھگت ہوں ساتھی، سگلا سنگ رکھائیآ۔
 میں مٹاں سب دی آکھی، آخر سیس جھکائیآ۔ جن بھگتو گھر بار چھڈنا سب توں اوکھی گھاٹی، پتر دھیاں نار کنت نہ کھئے تجائیآ۔
 جس نے پریم پُرکھ منّ لیا اکو کھلاپاتی، پت پریشور اپنا سیس نوئیآ۔ اوہ جنم کرم دھرم دی بن کے ساچی، سچ رہی وکھائیآ۔ اوس
 دی صاحب ستگر سر بتھ دے کے آپے کرے راکھی، رکھیا کرے تھائیں تھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر نال ترائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں کڑچھی نوں دیواں آدر، ادنی ہو کے سیس نوئیآ۔ ہُن میں ویکھنی اوہ چادر، جیہڑی تریپت
 کور لے کے آئیآ۔ بخشیش سنگھ جیہڑا رہندا باد قادر، قادر دی سیو کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 رنگ اک چڑھائیآ۔ دوویں چادر لین چُک، چارے کتیاں ہتھ اُٹھائیآ۔ ایہ کھیل ابناشی اچت، پارپریم رہیا کرائیآ۔ جس دے اندر
 رہیا چُھپ، چھینجا کروڑ سیس جھکائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ اندھیرا گھپ، ساچا نور نہ کھئے چمکائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں محمد دے
 گھروں ہوئی ہوئی سب کچھ لیانا چُک، بستریاں تھلوں کران صفائیآ۔ ویراگن ہو کے آؤنا اُٹھ، نیویں نظر اپنا مکھ چُھپائیآ۔ چُکے
 چُکے پیر لینا پُٹ، آہٹ سنن کھئے نہ پائیآ۔ سُکا نال لے کے ٹک، اک ڈنگ دا بوجھ وچ ٹکائیآ۔ آٹے دی لے کے مُٹھ، مُنہ لینا
 رنگائیآ۔ کچا پھڑ کے ٹھٹھ، کِناری بغلاں وچ چُھپائیآ۔ میں آ کے ویکھنے کتھے اوس پرہو دے پُت، جو بیٹھے ڈیرہ لائیآ۔ میں راہ وچ
 منگدی آواں سُکھ، واسطہ اکو آگے رکھائیآ۔ میرا پینڈا سہجے سہجے جاوے مُک، مُکمل ملے مان وڈیائیآ۔ پر اک گلّ چنگی کتک دی
 پہلی تے مینوں لگی نہیں ڈھپ، پیاس راہ وچ نہ کھئے ستائیآ۔ میں بھگت دوارے آ کے پنجاں پیاریاں نوں لیا پُچھ، کتھے دے تہاڈا
 دُھر گوسائنیآ۔ اوہناں اگوں بدل کے رُخ، سیس دتا جھکائیآ۔ میں کہہ نہ سکی کچھ، پیر پیغمبر کچھ مچھ میرے نال جو چل کے آئے
 چائیں چائنیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ رہیا وکھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہوئی ہوئی آگئی پیریں
 دبی، دادا پوتا ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ جس ویلے ویکھیا نور ربی، اللہ اک الہیآ۔ اوہدی مینوں سوہنی لگی گدی، جو گداگر ان دئے
 وڈیائیآ۔ میرا سر تے بہار بوجھل ہو گئی ڈگی، میری دھون رہی اکرائیآ۔ میری درد کرن لگی ہڈی، ہڈی ہڈی رہی کرائیآ۔ میری
 دُکھن لگی ادی، پتاں بہار ہو کے چلی واہو داہیا۔ جاں مینوں پتہ لگا میں محمد دی چوڈھویں صدی، سدے نال پرہ دے دوارے

آئیا۔ میں خوشیاں وچ ہستی، ہستی ویکھی شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا کھیل ربیا جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی نال مجاز، اپنا رُخ بدلائیا۔ میری ستی دی کھل گئی جاگ، نین اکھ مٹکائیا۔ میں سنی اگئی آواز، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ اٹھ کھلیئے بدلدا ویکھ سماج، سماں ربیا کُرائیا۔ میں خوشیاں وچ پئی ناچ، ادی پیر والی بدلائیا۔ اک واری چوری نال میں گرمکھاں ولّ لیا جھاک، ٹیڈھی اکھ جنائیا۔ واسطہ پایا میری پت لُو راکھ، ٹھاڈے ہتھ وڈیائیا۔ جھٹ پُرکھ ابناشی دتا اکھ، ایتھے میری اکو شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا سنگ ربیا نہیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں اکھیا نال پیار، سہج نال سمجھائیا۔ او کھلیئے بھگتاں توں گھنڈ دے اتار، کیوں بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ بے شک توں چوڈاں سو سال پچھوں اچے مٹیاری، تیرا جوہن نہ کھئے ہنڈائیا۔ آہ ویکھ اپنا کرتار، قدرت دا مالک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھاگاں بھری سہاگن، سوبھاؤنت اکھوائیا۔ میں پیڑھے اُتے آئی براجن، سُکھاسن ڈیرہ لائیا۔ ویکھنا ڈھر دا کاجن، کی کرتا دئے وڈیائیا۔ کون بھگت سہیلے جاگن، جو نیتر اکھ کھلاییا۔ برہوں وچ ویراگن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا دسے نرنکار، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بل باؤن لے کے اشتہار، پچھلا لہنا رہے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کل دی مٹیاری، جوہن وتی بھجے چائیں چائیا۔ جس دا اچے تک نہ بنیا کوئی شنکار، رنگت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لہنا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سہاگن جُگ دی، جُگ چوڈھویں دئے گواہیا۔ میری اؤدھ ویکھ پُگدی، پنجابن ہو کے دیاں وکھائیا۔ میری جوتی جاوے بُجھدی، لوچن نُوں نہ کھئے رُشنائیا۔ مینوں دھار نہیں کوئی سُجھدی، بہڑی کر کے دیاں دہائیا۔ جے کوئی گھٹ پیاوے ددھ دی، سوا پا گلاس ہتھ پھڑائیا۔ پھر میں چادر وچ کدے نی لکدی، پلُو مُکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں کولوں پُچھدی، وے ویرا کیتھے میرا ماہیا۔ میں اوس دوارے کوں پُجدی، گھنگٹ اکھ نہ کھئے کھلاییا۔ راہ وچ کدے نہ رُکدی، آگے نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلانے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے آہ میں ددھ گھٹ پیتا، پیت پیتمبر سیس ٹکائیا۔ پرہہ دا گرمکھ رہے جیتا، میں جُگاں دی منگ منگائیا۔ انہاں دی سُرُقی اوس رام دی ہو جائے سینا، جیہڑا کدے نہ کرے جدائیا۔ جو آتما پرماٹما دا ساچا میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔

جے کوئی بچیاں وانگ صاف کر لئے نیتا، سچ دوار ملے وڈیائیا۔ پھر پڑھنے دی لوڑ رہے نہ گیتا، پُراناں ورقہ نہ کھئے اُلٹائیا۔ جیہڑا پنجان پیاریاں منگیا رس میٹھا، اوہ سب نوں دتا چکھائیا۔ نانک نے مٹھا کیتا ریٹھا، پرہہ گُرمکھ رہیا بنائیا۔ جن بھگت سدا رہے جگ جیتا، رَوَداس چارا کرے لکھائیا۔ جھکڑا مُک گیا اوچاں نیچاں، بِندوُ مُسلم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مان رہیا نہ بیس بیسا، صدی بیسویں رہی کُرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہور دسنی ریتا، صاحب ستگر آکے واسطہ پائیا۔ جے توں مالک نیکن نیکا، وڈ وڈا آپ اکھوائیا۔ گُرمکھاں کدی نہ دیویں پیٹھا، پچھا نہ جانا بدلائیا۔ ویکھیں اگلے جنم دی پائیں نہ کوئی تاریخا، ایسے جنم وچ کھڑا دینا چُھڈائیا۔ تیری کر سکیا نہ کوئی پریکھا، گر اوتار پیغمبر سیس جھکائیا۔ جس ویلے پھاسی چڑھیا عیسیٰ، خُدا نے دُدھ گلاس دتا وکھائیا۔ جس ویلے موسیٰ مُنہ دے بہار ڈگا ٹھیکا، اوس ویلے دُدھ دتا پیائیا۔ جس ویلے محمد خُدا نے کلمیاں وچ گھسیٹنا، بدن کھل نالوں لہائیا۔ اُس نے منگ کے سوا پا دُدھ پیتا، مُکھوں کہہ جانگجند مُجرا اپنا دے وکھائیا۔ خُدا نے کہہ محمد میں مالک کُل، عالم میرا نُور رُشنائیا۔ جد میں بھگتاں قیمت دیواں تے چُکاواں جنم مرن دا مُل، امرت رس مُکھ چوائیا۔ اوہناں بچیاں دا دیوا کدے نہ ہُندا کُل، جنہاں دا اوڈھن سر تے نظری آئیا۔ ویکھیو اندروں کوئی نہ جائیوڈُل، اڈل شبدی دھار رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رہیا چڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کہہ بیٹھی جُگندر کور سب دی ہم شیرہ، بہین بہین نظری آئیا۔ اوہ رَوَداس جس دے کول اک کسیرا، براہمن رنگ چڑھائیا۔ اک کھیل ہور بے نظیرا، نظر وچ نہ کھئے ٹُکائیا۔ کوئی سمجھے نہ پرہوُ دی تدپیرا، طریقہ ڈھنگ نہ کھئے درڑائیا۔ اک مِت کیتی اک بَمِت کیتی اک عِلت کیتی بھگت کیرا، قبر وچ جان توں پہلوں دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے وکھائیا۔ کبیر کہہ سُن میرے بندھوُ، بندنا وچ جنائیا۔ ارجن دا لیکھا ہونا نال چندوُ، چند سؤرج دئے گواہیا۔ اوس دا پریہی ہونا اک ٹھنڈوُ، ذات کھتری ونڈ ونڈائیا۔ اوہدا بھراتا ہونا گنڈھوُ، نام پرہہ دا ڈھولا گائیا۔ بھتیجا ہونا گنگوُ، جمن جمن والی مائیا۔ گل وچ ہونا جنجوُ، تند تند کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے چڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں یاد آگئی پچھلا آگیا چیتا، جیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ اک دن رَوَداس نوں ہرجوُ مل گیا وچ کھیتاں، راہ وچ جانڈیاں جپھی پائیا۔ کہہ چیمارا میرے کول دُدھ دا ٹھیکا، میں بھگتاں دیاں

پیاٹیا۔ رَوَداس کِہا پہلوں بدل دے میری ریکھا، مُنیاں رکھیاں توں باہر کر پڑھائیا۔ پھر اُنگلاں مار کے وچ کيساں، پنج وار دِتا بِلایا۔ جے تُوں مالک رہن والا ہمیشہ، جُگ چوکڑی ویس وٹایا۔ مینوں دس کی تیرا لہنا ہونا نال گر دسمیسا، گوبند نال وڈیایا۔ پُرکھ اکال کِہا جس ویلے کوئی رہے نہ مُلا شیخا، شکتی اشٹبھج نہ کھئے وکھائیا۔ رام کرشن چھڈ جان مات لوک دا دیسا، پردیسی ہو کے ڈیرہ لایا۔ گرو بنائے نہ کوئی گرمکھ بیٹا، گودی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ پھیر بہتی دیر کراں نہ ویٹا، ویٹو اپنا ادھیکار لَواں جھائیا۔ سب دا اندر ویکھاں پیٹا، پٹنے والا نال جڑایا۔ پرہہ نُوں ملن دا مُحبت نام رکھ دیواں ریٹا، قیمت ودھ گھٹ نہ کھئے کرائیا۔ آپ وسان بھگتاں دے ساچے دیسا، دِشا اور نہ کھئے سمجھائیا۔ کراں صفائی بن کھاڑی تيسا، دُرمت میل دیواں دھوایا۔ ایسا اندر وڑ کے ماراں پیچا، جس دی گنڈھ نہ کھئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رہیا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اوئے رَوَداس میریا ویرا، ویرنا دیاں جنائیا۔ سب دے سر تے پریم دا چیرا، چیرے والا ویکھ وکھائیا۔ میرا سہاگاں والا کلیرا، کلی کلی رہیا مہکائیا۔ تُوں کٹ شرع زنجیرا، شاید پھر ملن کھئے نہ آئیا۔ تُوں صاحب گنی گھیرا، گور تیری وڈیایا۔ بدل دے تقدیرا، تدبیر اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوبلا دے اٹھایا۔ صدی چوڈھویں کہے کی نانک کولوں جُگندر رکھی تانگھ، مینوں دے جنائیا۔ جس ویلے منبراں مناریاں تے چڑھ کے تیری دیندے بانگ، اللہہو تیرا نام الایا۔ میں ویکھ اگئی سوانگ، نگاہ چار ول ٹکائیا۔ تُوں وی ذرا جاگ، اپنی اکھ کھلایا۔ دُنیا ہو گئی کاگ، ہنس روپ نہ کھئے بدلایا۔ پائے کپدے ہتھ پھڑائیے واگ، ڈوری کون اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دئے وکھائیا۔ رَوَداس کِہا صدی چوڈھویں خوشیاں والی رات، سچ دیاں درڑایا۔ پرہہ دے کول اگئی سوغات، جیہڑی نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ بنائی ست دھات، وادھا گھاٹا نہ کھئے رکھایا۔ نہیاں پچیاں دی دسے جماعت، دو اک جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا رہیا ملایا۔ رَوَداس کہے اوہ ویکھو بشن سنگھ دی دھی، امرجیت نظری آئیا۔ جس نے تیرا امرت لینا پی، بوندان ترے میرے کولوں مکھ پوایا۔ ایہ میرے پائے چیتھڑ درزی دی بیٹی لیندی سپں، سیون آدھ وچکار لگایا۔ میں دتا نہیں سی کدے کچھ اوہ سدا مینوں کھندی سی جی، میں جی آیاں کہہ کے سر ہتھ دیندا رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے

رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے صاحب میری جو بن بھری جوانی، بھگونت کنت نظری آئیا۔ تیتھوں جگندر منگی اک نشانی، نشانہ اندر دتا لگائیا۔ ٹوں ہن کر دے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا اپنے نال کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پھڑا دے ددھ والا گلاس، تیری بے پرواہیا۔ اکیاں کتیاں دی پوری کر آس، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ روداس دا کسیرا ہو گیا پاک، پوتر روپ بنائیا۔ ستاں دھاتاں دی تیرے ہتھ وچ اوہ مندری تے اوہ چھاپ، اگی ویکھو نظری آئیا۔ جن بھگتو سب دے کتے جانے پاپ، پت پت دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اگی کتیاں اٹھن اک دھار، پردے انتر خوشی منائیا۔ ویہویں صدی دا ویہاں نال وبار، جو کوار پرہہ دا رنگ چڑھائیا۔ اکیویں دھرم دی دھار، سچ دا راہ وکھائیا۔ وڈے چھوٹے اکو رنگ رہنا وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری سیس نوائیا۔ جس دا لیکھا جگ چوگری چار، چار جگ ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مندری دئے پھنائیا۔ ساچی مندری نام دا مندرا، مدت دا لیکھا دئے چکائیا۔ پرہہ نوں لبھنا پئے نہ وچوں کندرا، جنگلاں وچ نہ کھوجن جائیا۔ سب دیاں پریم پیار والیاں انگلا، جو ہر سنگت سیو کھائیا۔ اندر رہن نہ دیوے گنجھلاں، ہر پردے کرے صفائیا۔ ایہہ کھیل آخیری ایہو کھیل مڈھلا، دوہاں دا مالک آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ست دھات دی سوہنی دے انگوٹھی، ست وچ سائیا۔ ایہہ پرہو دے نام دی بوٹی، جو بوٹا جگت دئے لگائیا۔ درشن ہووے نرویر ترے کٹی، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سہنجی ہووے رتی، رتی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ مندری کہے مینوں یاد آگئی بل باؤن دی دھار، دھرنی دھرت دھول جنائیا۔ پڑھا کہے میں چوڈاں صدیاں بنا خبراں توں بنا اکھراں توں پڑھدا رہیا اخبار، بنا نیناں توں نین ملائیا۔ جس وچ آواز آؤندی رہی اگئی یار، یار یارانے وچ جنائیا۔ کی ہونا انت وبار، ووباری ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے چڑھائیا۔ لال سنگھ الفی لیا دے کالی، کلمے وچ دہائیا۔ جیہڑی سیوا چوڈاں صدیاں گھالی، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ میتھوں محنت کیتی نہیں جاندی بابلی، بھڑی بھڑی میری دہائیا۔ میں کسے دے آگے نہیں ہونا سولی، سوال اپنا اک جنائیا۔ میں کہنا توں پرہو جیوندا شاہلی، شاہلا تیری وڈیائیا۔ میں کی تکیا اج

ترکالیں، تکلے والی بُڈھڑی مائیا۔ جس دی پھل لگا سچ ڈالی، گُرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ کوئی دواویوں جائے نہ خالی، بُھکھیاں بُھکھ دے مٹائیا۔ پرہو دُنیا دی دیویاں والی دیوالی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ساچی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گلاٹی لیا دے سانوں پھلیاں، محمد خوشی منائیا۔ کشمیرو تیریاں روندیاں رہندیاں بُلیاں، بچّہ ننھا دے وکھائیا۔ تیریاں آندراں اندروں ڈلیاں، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ہُن خوشیاں دینیاں کھلیاں، مہر نظر ٹکائیا۔ جن بھگتو داجاں دیاں کم نہیں آوندیاں جُلّیاں، زر زیور نہ کھئے وڈیائیا۔ جیہڑیاں آتما میرے اُتے تُلّیاں، تولا بن کے دیاں وکھائیا۔ پرہ دیاں بچّیاں کدے نہ رُلّیاں، سچ دوارے دیاں وڈیائیا۔ کسے دے کھان نہیں جاندیاں گلیاں، جگت بُھکھ نہ کھئے بنائیا۔ وسن نہیں جاندیاں وچ گلیاں، بہین بھراواں کر جُداِیا۔ ایس بچّے دے مُکھ نوں لاواں پھلیاں، جس دی جگت ہونی رُشناِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سارے رکھو اکے تے بھرواسا، بھرم دیو گوائیا۔ جس دے کول جنم کرم دا کھاتہ، خطرے دئے گوائیا۔ لَین دین دا نہیں کوئی گھاٹا، نام بھنڈارے دئے بھرائیا۔ جنہاں پچھے ستجگ تون کلجگ اتم ماریاں واٹاں، گُردرشن دئے گواہیا۔ جس نے ماگھ مہینے وچ سوئی جانا سی اُتے کھاراں والی کھاٹا، کانہیاں کندھ رکھائیا۔ اوس دے پچھے رنجیت کور دا کھلا کر کے جھاٹا، سماں دتا بدلاِیا۔ صدی چوڈھویں تینوں مٹنا پئے آکھا، اکھ نہ کھئے بدلاِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے در دئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ تیرے کھیل نیارے، اکو رنگ رنگائیا۔ جاؤ اپنے دوارے، بھئے سدا سہائیا۔ اٹھو دس ویاہے دس کوارے، بابواں اُپر لو اٹھائیا۔ اکیواں رنڈا ہووے نالے، سوہنا میل ملاِیا۔ ویکھو سب دی سُرَت سمبھالے، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھرم دوارے دئے وڈیائیا۔ ویاہے کوارے اکٹھے کیتے رنڈے، اکو رنگ رنگائیا۔ تئیں سارے چڑھو پرہو دے ڈنڈے، ڈنڈاوت اک جنائیا۔ ماڑے کیتے چنگے، میرے چند نور رُشناِیا۔ جدھر ویکھو سدا تہاڈے سنگے، اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ الفی کہے میں کالی کہ گوری، مینوں دیو سمجھائیا۔ میں ساہمنے آواں کہ چوری، چوراں وانگ پھیرا پائیا۔ کس دے نال بتھاں ڈوری، تند لَواں جُڑائیا۔ میں کس دے نال جوڑاں جوڑی، اپنا سنگ وکھائیا۔ نی سکھیو جے کتے پرہو نوں چاڑھو پریم دی گھوڑی، بازاں والا نال ملاِیا۔ میں پھر ہو جاواں ہور دی

ہوری، نُوَر جوت رُسنائیا۔ مینوں سارے تگن ایہہ چوڈاں صدیاں دی بانکی چھوہری، کینھوں آئی رُوپ بدلایا۔ جے تَساں بھگتو میری سفارش نہ کیتی میں ہو جاواں گی کوہڑی، چلیاں پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ کسے نوں کہوانگی میری پٹھ تے نکلی پھوڑی، درد رہی ستائیا۔ میری عمر رہ گئی تھوڑی، باراں سال نظری آئیا۔ آہ وے بھگنو میری بھڑی، دُہتھڑا مار کے دیاں سُنائیا۔ جے بھگت کہہ دین پریٹ لگ گئی موری توری، ترت اپنا رُوپ لوں بدلایا۔ پیڑھے اُتے بہہ جاواں کہان نوں نکوری، جوہن وتی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری منسا پور کرائیا۔ الفی کہے، ہا یائے، مینوں کہندے اللہ رانی دی گولی، میں محمد دی سیو کھائیا۔ میں چپ کر کے کدے نہ بولی، بُلان توں پچھے اپنی آسا دیاں دبائیا۔ مینوں بڑا چاء کدی میں وی بہوانگی ڈولی، اپنا رنگ رنگائیا۔ پھر سُنیا چوڈاں طبقات پے گئی رُوئی، یائے یائے دتی سُنائیا۔ محمد کہیا اوہ کیوں پئی این تُوئی، تُوئے تُوئے بھجیں چائیں چائیا۔ مینوں چاء آؤندا جے رُڑکے والیو تند لیا دیوؤ مُوئی، میرا کلیرا دیوؤ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ویکھو رُڑکے والیاں دا وبار، شبدی کھیل کھلایا۔ چل کے آئے دربار، اپنا پندھ مُکائیا۔ جگت والا وبار، کلیرا کوڈیاں والا بندھائیا۔ کتے رُس نہ جائے صدی چوڈھویں مُتیار، سپیلیاں نوں باہواں کوں وکھائیا۔ اک رُپئیا تے اک پیسا ایہہ سگناں دی کار، کیوں کہ آپے مُنڈا تے آپے کُڑی رُپئیا اکو کم آئیا۔ اوہ گُرسکھ لاگیوں اک پیسا مُنڈے کُڑی دے اُتوں دتا وار، تھپاڈی جھولی دتی بھرائیا۔ جے اک رُپئیا نہ آؤندا تے گُدرشن کدی نہ زندا رہندی وچ سنسار، ایہہ بن رسنا توں شبد دے نال لیا منگائیا۔ لچھمن سنگھ تے تیج کور دوہاں دا ناتا اپر اپار، اس دے نال پچھلا چلیا آئیا۔ ایہہ ویکھو کھیل سچّی سرکار، جس نوں چاہے اوہے نوں لئے پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایہہ رُپئیا بڑا چٹا، ٹنک ٹنک رہیا جنائیا۔ کُڑی مُنڈے دا سوہنا نکلے سٹھ، اک مورتی اکو جوت نظری آئیا۔ اکو دوہاں دا سانجھا چٹھا، اکو اک پڑھائیا۔ اکو دوہاں دا دھام انڈٹھا، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ کچھ ہور لبھیئے جے وچوں کچھ نکل آوے سٹھ، ایہہ تھوٹھی ایہہ ڈوری ایہہ کوڈی ایہہ روداس دا کسیرا، پر مُنڈا لبھا اوہ وی بنا چیرا، جے کُڑی لبھی تے مُچھاں داہڑی والی بیٹھی اُپر پیڑھا، جس دی پیڑھی پچھلی نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ ایہہ جمدی نہ ایہہ مردی نہ ایہہ سڑدی تے نہ ایہوں قبران وچ کھائے کیڑا، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ نہ ہووے کدے دلگیرا، نہ کھاوے

منڈا سیرا، نانک دادک ملن کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے سگن نال کُچھ رُپئیے جنہاں نون کہندے نوٹ، کاغذاں ونڈ ونڈائیا۔ وے بھراو وے تے ملنا نال اوس جوت، جو جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ تسیں تے کہندے اس دی ہور کوئی گوت، تے مینوں آیں دِسدا ساریاں گوتاں دا مالک نور خُدائیا۔ تسیں لبھدے پھردے تھادے ساہمنے لک کے بہ گیا وچ کایا دے پوش، کوش وچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دی آسا رہے لوچ، اوہ لوچناں دے پچھے ڈیرہ لائیا۔ جتھے سنت نہ سکن سوچ، اکھیں میٹیاں اکھ نہ کھئے چمکائیا۔ زبان نال کہندے لوک پرلوک، سلوک ڈھولے رہے گائیا۔ نالے پاٹھ کردے نالے پوجا کردے نالے مالا پھردے نالے کہندے پرہو کتے دے دے موکھ، مکئی منگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کہندے نام جینا روز، ایہ روزی سواساں دی بن آئیا۔ جنہاں نے صاحب ستگر دے ویکھے چوج، چرن لگدیاں ہی پار کرائیا۔ جنم مرن کرم دا رہے کوئی نہ روگ، دُھر دا سنجوگ اپنے نال کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اٹھے پائے میریا راما، رام دئے جنائیا۔ میری الفی پا کے تیروں لاه دے پجامہ، پُنه پُنه سرنائیا۔ میں ویکھیا محمد تیرا غلاما، سجدے سپس نوائیا۔ سُن اگئی کلاما، کلمہ رہیا بھلائییا۔ جے تون مہدی اماما، عملاں تون باہر نور خُدائیا۔ پھیر و جا دے اپنے نام دا اک دممام، دامنگیر ہو کے اپنا پلُو لینا پھڑائیا۔ تیرا کھیل نہیں جسمانا، اسماناں تون پرے تیری رُشنائییا۔ سچ دس الفی والے انہاں وچوں کپھڑا تیرا بیگانہ، کپھڑا دشمن نظری آئیا۔ میں تک کے آئی تیرا وڈیاں چھوٹیاں نال یارانہ، یاری سب دے نال رکھائیا۔ مینوں آیں جاپدا تیرا دھرم راج دے کول اک نکا جہا تھانا، پُلیس ابلیس دتا بہائیا۔ کیسے نون پُچھدا نہیں پینا کھانا، خواہ مخواہ سب نون دئے سزائیا۔ جس ویلے بھگتاں دا ہووے جانا، اندر وڑ کے اپنا آپ جنائیا۔ کیوں اپنیاں دے پچھے انہاں دا ستگر نوجوانا، شبد دا رُپ سوبھا پائیا۔ اُس ویلے دھرم رائے دا نکل جائے پاکھانا، بھہ وچ اپنی سرت بھلائییا۔ تے جن بھگت گاؤندا جائے ترانہ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ میں چلیا وچ میدانا، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ سچکھنڈ کرنا بسراما، جتھے وشن برہما شو سپس نوائیا۔ تے گرو اوتار پیغمبر سیوا کرن بن کے کاما، کام والا گرو نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گھر دئے وسائیا۔ الفی کہے مینوں سارے اکھو کالی، کالا رنگ رنگائیا۔ دوہاں بتھیاں دی مارو تالی، سوہنا تال بنائیا۔ میں ڈر گئی جنہاں دے اندر پرہہ نے جوت بالی، بال بڈھے اکو رنگ سوبھا پائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری منسا پور کرائیا۔ الفی کہے میں پڑھنی اِکو الف، گرْمُکھو دیو پڑھائیا۔ میں چُکن آئی حلف، قسم کھا کے دیاں سُنائیا۔ مینوں پتہ نہیں کہندے کیوں مُشرف، مُشکل دئے تڑائیا۔ انہاں دسیا پرہہ دی اِکو پکی شرط، شرع توں باہر کڈھائیا۔ میں ڈردی گئی جرک، طوبی طوبی میری دُہائیا۔ میں سب کچھ کر کے ترک، تڑت بھگتاں سپس نوائیا۔ جن بھگنو میرے کول نہیں کوئی خرچ، پلے گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ میں راہ وچ آؤندی آؤندی یسُو دے وڑ گئی وچ چرچ، چُغلی والے سارے نظری آئیا۔ میں بھج اُٹھی میرے چوکنے وچ ہون لگا درد، دارا سنہاں دُڈیا اُٹے اُٹھ میرا ساتھ دے وندائیا۔ ہُن میں پرہہ دے بھلیاں نوں بھجوا دیوانگی وچ نرک، سورگ دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں نے شرع دی پھیری کرد، قتل کیتی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا گھر دئے وسائیا۔ الفی کہے مینوں دس دے میرا سبق، اندر سینگہ بہتا پڑھیا نظری آئیا۔ جاں ویکھیا دُہائی دُہائی دُہائی چوڈاں طبق، طوبی طوبی رہے سُنائیا۔ پھیر ویکھیا بھگتاں دے اندروں دسی چمک، نور ظہور چمکائیا۔ مینوں بھل گیا تبریز شمس، منصور سولی اُتے دئے دُہائیا۔ کیوں گوہند دے ہتھ وچ اوہ کچ، جس نوں خنجر کہے لوکائیا۔ جے کوئی سمجھ جائے ایس دی رمز، تے رمضان دے روزے کرائے ختم، بھکھیاں جھٹ نہ کھئے لنگھائیا۔ جے پریم پیار دا دے دئے اِک چمچ، بوند بوند وچوں اُٹھائیا۔ پھیر بُدھی وچ آجائے سمجھ، سمجھ بُدھی وچ سائیا۔ پھیر ایہو ایہدی مہربانی ایہو ایہدی شیطانی ایہو کردا غضب، غرض سب دے نالوں تڑائیا۔ جدوں دل چاہے بھگتاں وچ ہو جائے جذب، جذبات سب دئے بدلائیا۔ کفنی کہے میں بھجی وچوں عرب، عربانیاں البانیاں اعلانیان سارے آئی تجائیا۔ بھلا مینوں دیو کھاں ضرب، لمی چوڑی پڑھے لکھے میرا طول عرض دیو کڈھائیا۔ جے کوئی سار پاشا جانن والا دسو میری تئی کیوں پوے نرد، پووں وچوں ہٹائیا۔ میرا رنگ کالا کتے سمجھو نہ زرد، لال گلال نہ کھئے وکھائیا۔ میں تے گرْمُکھو اچے پہلی ویراں کرن آئی عرض، پتہ نہیں چھبی پوہ نوں کی کی حال سُنائیا۔ جے مینوں پتہ لگ گیا کہ ایہ مردانہ مرد، جس دی مدد علی منگ منگائیا۔ مینوں ڈر لگدا کتے میں ہو نہ جاواں غرق، اپنا آپ گوائیا۔ سچ پُچھو محمد نے ماری ارک، کوہنیاں نال بلائیا۔ وچوں ابو نوں آیا ہرکھ، غصے وچ اپنا آپ جلائی۔ اِک صوفی بھر کے آگیا چرس، سوٹا کھچ کے دھواں دتا اڈائیا۔ اودھروں میگھ پیا برس، اپنی چھپر لائیا۔ محمد نے کر کے عرض، اکھاں پٹھیاں لئیاں اُٹائیا۔ خُدا نے راگ الا یا نختوسنو

سن میری طرز، ٹلھا ٹلازے طالب طلبیاں دئے سمجھائیا۔ ویکھو کتے قرآن شریف تے قرآن مجید وچوں میری نہ سمجھو طرف، کونیاں کِناریاں وچ رہ کے جھٹ نہ کھئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلانے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی بہینو اک گاؤ سہاگی گیت، سج ویابی ڈلھن آئیا۔ کوئی کہو باہمنی کوئی کہو مُسلمانی کوئی کہو نیچ، آپو اپنی بولی دیوُ سمجھائیا۔ کوئی کہو سلوار جمپر پائی قمیض، کوئی کہو الفی پا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کوئی کہو پڑدا چُک کے مُکھ ویکھئے لا کے نیجھ، کتے اٹھی کانی نہ ڈولی پائیا۔ ساریاں کہنا اودوں ویکھاں گیاں جدوں پانی وارانگے جدوں لنگھن لگی دہلیز، بوہے وچ سگن منائیا۔ پر پائے نہ ایہدا کوئی سوہرا تے نہ کوئی سس تے نہ ایہدا کوئی تتاں والا خصم کپہڑا کرے ریجھ، اکھاں ویکھ ویکھ ساریاں جھٹ لنگھائیا۔ نی نہ ایہ ڈولی بہندی مارے چیک، پائے ماں نہ کر سنائیا۔ خبرے اس نے کتھوں سیکھ لئی تمیز، جدوں بولے تے بولے کیتھے گیا میرا دُھر دا ماہیا۔ میں اوس دے نال گئی پتیج، پت پریشور اک ہنڈھائیا۔ جو ساریاں توں بنا دئے عزیز، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے در دئے وڈیائیا۔ آندھناں گوانڈھناں کہن کتھوں آئی بہو، بیٹی کس دی جائیا۔ کپہڑے مندر مینارے رہو، کون دوارے ڈیرہ لائیا۔ کس دا حکم سہو، سپس کس جھکائیا۔ بڈھڑیاں کہیا اس نے بے سگناں دا لیڑا اُتے لیا جپہڑا وانگ لہو، سوہا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ وچوں مائی حوا بولی نی بہینو ایہدی وڈیائی جھوٹھیاں توں ساریاں توں کھاؤ، ڈین بن کے کدھروں آئیا۔ باہمنیاں کہن اوہو ویکھو پھردے کیتو راہو، اپنا نکھتر رہے بدلائیا۔ جے کوئی سانوں منس دیوے گئو، پنڈی دھو کے ٹھا کر لیئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ اک آگئی بڈھڑی سوانی، مُکھ دند نہ کھئے رکھائیا۔ چلو ویکھئے بہو رانی، کیوں ساتھوں پڑدا رہی کرائیا۔ ایہ ضرور اکھوں ہوویگی کانی، نگ وڈھی نظری آئیا۔ بُل چیریا ہووے گا وانگ مدھانی، دند کوڈیاں وانگ باہر لمکائیا۔ ساڈا مُنڈا نہیں ایس دا ہانی، ایہ پراہنی بیٹھی پڑدا پائیا۔ نہ کوئی گل وچ گانی، ہتھیں باہواں چھلے چھاپاں نہ کھئے چھنکائیا۔ ساریاں کہندیاں بے بے ایہ جدوں بولے بولے اگم دی بانی، پریت پرہ دے نال رکھائیا۔ جپہڑا جلاہا تندا سی تانی، کبیر جلاہا تھوڑی اکھ چرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ساریاں کہن پی پی توں چُک دے مُکھ توں پڑدا، ساریاں درشن لین پائیا۔ پی پی کہے مینوں وکھاؤ پہلوں گھر دا، جپہڑا سہیڑ کے لیایا

چائیں چائیا۔ میرا اندرے اندر دل سڑدا، دُکھی ہو کے رہی سُنائیا۔ نی میں بُهل گئی جیہڑا میرا وچھڑیا چوڈاں سو سال چر دا، چری وچھنیاں نہ کھئے ملائیا۔ جے کدھروں آجائے پھردا تڑدا، میں پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ میرا ڈر لٹھ جائے میرا پتی کدی نہیں ہندا مُردا، مُدّتاں دے میلے لئے کرائیا۔ جس نوں بہیت آگیا سچے ستگر دا، اوہ سنت سوانی دوجے ملن کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دیوے تھاؤں تھائیا۔ الفی کہے جس دے کول شبد حُکم دی نشانی، آگے دیوؤ ٹکائیا۔ میری پوری ہون لگی قُربانی، کربلے دا پندھ مُکائیا۔ میں شرع چھڈنی شیطانی، شریعت لینی بدلائیا۔ جلوہ تکنا اسمانی، نور اک خُدائیا۔ جوہ رہن نہیں دینی بیگانی، بغلگیر دینے وکھائیا۔ پنت رہے نہ کھئے پرانی، پُراناں والیاں دینا سمجھائیا۔ آتم پرما تم سب دی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ جس دا لیکھا چارے کھانی، انڈج جیرج اُنہج سینج ویکھ وکھائیا۔ سو آد جُگادی دُھر دا بانی، سمرتھ سر اپنا ہنٹھ ٹکائیا۔ لیکھا پار کرائے عالمے جاویدانی، درگاہ ساچی سچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ جس دے کول شبدي دھار دا پٹکا، دُپٹا آگے دیوؤ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اتم سب دا کرنا جھٹکا، حلالی والے حلال بنائیا۔ چاروں کُنٹ پئے کھٹکا، کھٹی سکے نہ کھئے کھائیا۔ میدان دسے رت کا، رتی رت نہ رنگ رنگائیا۔ ایہہ کھیل کھلاپت دا، پت پریشور رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا بدلہ رہیا چُکائیا۔ پٹکا کہے میں آیا تھلے پیر، چرن ہیٹھ سرنائیا۔ ورتے سرشٹی قہر، قہر وچ لوکائیا۔ میں بھگتاں دی منگان خیر، بی خیر تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹ دے لہر، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ تیرا بھگت دوارا دسے شہر، جتھے شہنشاہ سوہا پائیا۔ دئی دویتی رہے کوئی نہ زہر، زہریلاپن دینا چُکائیا۔ الفی کہے صدی چوڈھویں کہے میں دسنا کس طرح ورتنا قہر سوا پیر، پھریدار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹی درشٹی دیوے بھیڑ، چھیڑ اندرے اندر چھڑائیا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۴ گردھارا سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سر گنجا وال دو چار، ماٹی چرم نظری آئی۔ تِن سؤ سٹھ ہاڈی سوہبا بہتر ناڑ، ناڑی لکھ لکھ ڈہائی۔ تن وجود بنیا کنڈیاں جھاڑ، کائے چہن تھائیں تھائیا۔ پیریں پندھ نہ مکے واٹ، گوڈے گئے دین ڈہائی۔ تون شبد بھل گیا جیہڑا ستیاں دتا رات، ناواں حصّہ یاد رکھائی۔ اک سؤ ستاراں وار اس تون پہلوں تینوں پچھیا، پورا دے سنائی۔ نال دکھ کدے نہ مکیا، بہانے وچ نہ کدے رکھائی۔ تیرے اندروں نشانہ آکيا، بھرم رہیا بھرمائی۔ ستائی وار تینوں چڑھیا غصیا، اپنا آپ تپائی۔ اجے دکھ تیرا نہیں مکيا، کلیش کرے لڑائی۔ جیہڑا رہنا نہیں سی جسیا، جسم تن نظری آئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرتا کھیل کرائی۔ دو چار وال کہن کیوں ہتھ پیر ہوئے ڈڈے، ڈگڈگی رہے وجائی۔ کیوں پیڑ کردے گوڈے، درداں وچ ڈہائی۔ سانوں آیویں کہندے پیر یودھ، یدھ کیتی نہ کھئے لڑائی۔ جے ہو جائے پرہو جوگے، جگتی اپنی نہ کھئے چٹرائی۔ جو بدل دیوے کایا چوگے، چنگے گھر دئے وسائی۔ دکھ درد میٹے روگے، روگیاں ویکھ وکھائی۔ اجے پیڑ پینی سچے موڈھے، دکھ اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کھلائی۔ موڈھا کہے میرے پیڑ پینی کندھے، کندن روپ نہ کھئے وکھائی۔ جگت واسنا ویکھنے دھندے، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائی۔ تندرستیاں نال کدے نہ ہندے چنگے، انتر پریم نہ کھئے وکھائی۔ جیہڑے سؤلیاں اُتے ٹنگے، اوہ سب تون بہتا پرہ دا نام دھیائی۔ اجے تے راہ وکھایا آگے ہور چڑھاؤنا ڈنڈے، جتھے ڈاڈاں مار کے دئیں ڈہائی۔ اوتھے دکھ کوئی نہ ونڈے، ونڈنہار نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے وکھائی۔ پیڑ وچ پیندیاں چیساں، چشم نظر کچھ نہ آئی۔ ویکھن والا سمت پیسا، پیسویں صدی نال ڈہائی۔ جو پچھلا پیسن پیسا، اوہ لیکھا دیوے تھائیں تھائی۔ اگلے سمت مٹھا کر دیوے کوڑا ریٹھا، کوڑی وکھ گوائی۔ پیسیاں نال بھر دئے کھیسے، گھسن مکئی تون لئے چھڈائی۔ سریر ہووے شیشہ، شمع نور چمکائی۔ دھر دا بن کے میتا، متر ہو کے ہوئے سہائی۔ بے شک تیرے نال دھوکھا کیتا، لاریاں وچ وقت لنگھائی۔ انتر کرے ٹھانڈا سیتا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھ لاوے دو چار وال، سہاک ہو کے کرے پرتپال، ناک ہو کے ہووے رکھوال، رکھنہارا دیا کھائی۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ صوفی کوٹ محمد خاں والے نال ویدانت سمیلن امرتسر ★

سنت سادھو کدے نہ بھولے، بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جنہاں دا آتم پرما تم اکو روپ کنت کنٹولے، ساچی سیجا سوہیا پائیا۔ جس دا لہنا اوس دا اوسے کولوں و صولے، راجا بھکھاری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا کھیل پیغمبر رسولے، گر اوتار پڑدا لاپیا۔ سچ محبت پریم پیار دا دے کے جھولے، جھلک پلک خلق توں پرے دئے وکھائیا۔ نت نوت نرگن نرویر دا نراکار اصولے، نیم وچ نیاں اکو اک سمجھائیا۔ حکم فرمان سندیسہ دیوے معقولے، محرم ہو کے اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نت نوت اپنی کھیل کھلائی۔ سنت سجن کدے نہ بھلدا، سکھیا دیوے جگت لوکائیا۔ مایا ممتا وچ کدے نہ رلدا، ہومے ہنگتا نہ کھئے بنائیا۔ اکو نام ترازو ٹلدا، ساچے کنڈے چڑھ کے اپنا وزن بنائیا۔ سنگ رکھ کے صلح گل دا، صحیح سلامت ویکھے تھائوں تھائیا۔ جیہڑا روپ اوس امل دا، جس دی قیمت نہ کھئے چکائیا۔ سو سچ پریتی اندر محبت دھار دھلدا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جتھے سنتاں دا دوارا گھلدا، جگت جگیا سو سو چرن پریتی گھول گھلدا، کرم کانڈ دا لیکھا جائے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر اک اندر بیٹھا وڑ، نرگن نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ سنت صوفی حق کلام، حقیقت دئے جنائیا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ کوئی مذہبناں والی سلام، سجدیاں والا سپس نہ کھئے جھکائیا۔ نہ کوئی الفیے نہ کوئی قاعدیاں کیتاباں دا کرن والا انتظام، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی مندر مسجد شودو والا مٹھ مکان، دیہرا حجرہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی مرید مُرشد دئے پیغام، الہام علم عالم نہ کھئے درڑائیا۔ نہ کوئی صفتی صفتاں دا دئے انعام، نہ کوئی گریستی پڑدا لاپیا۔ جتھے آپ اپنا ایکا ہووے ایشی، کائنات رہے نہ دریشی، دریشٹاں دا لیکھا دئے مکائیا۔ اوہ دھار سادھو اک دی، جس وچ اک دا ایکا اکو نظری آئیا۔ ایسے کارن سادھوآں اندر بھل نہ دسدی، جو بھلیاں رستے رہے وکھائیا۔ سنت محبت کوئی واسنا نہیں بھل دی، شک کے سگندھی دین مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل گھر گھر، کایا مندر اندر اپنا نور چمکائیا۔ سنت صوفی زلیو زغل زیوا زیتے زجہک تنزیہ زکشا ولیول علما واحدے نور نور لاپیا۔ قدمے بوسی کجوت محبانے رُو حانے ازانے زوینے جوچستے کایا ماٹی خاکی بُت بُتخانے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنت یجن بھل وچ بھگوان نالوں کدے نہ جان رُٹھ، رُٹھیاں جگت منائیا۔ جو اپنی آتم سیجا بیٹھا تھ، اپنے اندروں پی کے امرت اپنا گھٹ، جگت وکار

باہر کڈھ کُٹ، کایا گُٹیا اندر نِرگن جوت پِن ورن گوت دیا باقی کملاپاتی سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار
 سانجھا یار جلوہ گر اپنا نُور نُور نُور ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے پرماٹما آتما اِکو ذاتی، جوتی
 دا جاتا آپ اکھوائیا۔ تہاڈی رسنا پوتر کہے واہ واہ، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ اندرون ملے اَلت مُحبت والا راہ، رہبر ہووے نُور
 خُدائیا۔ ساچی دیوے شبد اگتی صلاح، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ آتما دا پرماٹما پرماٹما آتما دوویں اِک دُو جے دے گواہ، دُو جی
 شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ نج نیتر سدا ہووے رُشنا، دُوئے لوچن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بنا منزل تون منزل ویکھے جس منزل دا مالک بے
 پرواہ، جس نُور خُدا کہہ کے سارے رہے گائیا۔ آپے خُدا آپے جُدا، جُدا خُدا ونڈ وچ کدے نہ آئیا۔ محرم دا محرم ہووے اللہ، تن
 رباب پِن تند سِتار پلائیآ۔ اوسے دا سجدہ اوسے دا کلمہ اوسے دی دُعا، اوسے دے انتر اوسے دے نرتنر اوسے دی جھولی پائیا۔ جس
 دی وجہ سکے نہ کھئے سمجھا، وجود تون باہر لبھن محبوب ایسے کر کے بتھ کیسے نہ آئیا۔ صوفیاں سنتاں راہ سب نُور اندرون دسیا سدا،
 نو دوارے چڑھ کے دسم دواری سہج وڑ کے، من منسا ممتا تچ کے، نِرگن دھار وچ سبج کے، جوتی جاتا نرویر پُرکھ لبھ کے، آپ اپنے
 وچ ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سدا حقیقی حق دے، شریکت وچ کدے نہ آئیا۔ آد جُگادی
 وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان جے جیکار کرائیا۔ جو ترے گن مایا پنچ تت سرتی نرتی
 وچوں دیونہارا دان، چارے کھانی چارے بانی سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیغمبران سندیسے دیوے دُھر فرمان، کلمہ کائنات نبی رسُول
 درڑائیا۔ بھگت بھگوان پرگٹا کے اگم نشان، دین دُنی دا مالک لے اُچائیا۔ تون میرا میں تیرا آتما پرماٹما دوہاں دا اِکو گان، اِکو راگ اِکو
 ناد اِکو دُھن اِکو سار شبد دی دھار ساز وجائیا۔ اِکو مندر اِکو مکان، اِکو کھیلے کھیل مہان، اِکو رُپ دھرے دھیان، اِکو لیکھا جانے
 دو جہان، اِکو گھٹ گھٹ رُویا نُوجوان، اِکو دھرم جھلائے نشان، اِکو پیغمبر گرو اوتار بنے مہان، لوک مات پھیرا پائیا۔ اِکو دیوے نام
 شبد دان، اِکو دیوے دھرم پوجس استھان، اِکو دیا جوتی جگائے مہان، گوتی گھر گھر سب دا نظری آئیا۔ امرت رس آب حیات
 دیوے پین کھان، اِکو آتم سیجا بستر دے جتھے سُنیاں آوے آرام، جگت کھٹیا کم کیسے نہ آئیا۔ اِکو سب نُور دیوے امرت رس، جس
 نال ہووے من وس، دہ دشا نہ جاوے نس، ناتا توڑ کے کوڑی اکھ، پرتکھ گھر وچ گھر ملائے آپ گوسائیا۔ تون میرا میں تیرا آتما

پر ماتا دوہاں دا اکو جس، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں مالک تن وجود ماٹی خاک ننگ منہ پیر ہتھ، ایہہ سارے سیوادار لئے بنائیا۔ کیوں میں میرا تے ایہہ ہٹ، جس دے وچ وست بے پرواہیا۔ جیہڑا اندر وڑیا پھیر او سے مندر چڑھیا ساچا لاہا لئے کھٹ، جگت کھٹی کوڑی رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اک دوجے دا نام لئے رٹ، رٹا اور رہے نہ رائیا۔ میں آتما سچ تُوں پر ماتا سچ تے دوہاں دا پیار کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ اندر وڑ مندر چڑھ دوویں بیٹھے آسن لائیا۔ جگت نیتر سائوں کوئی نہ سکے پھڑ، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد کدے نہ جائے مر، سد جیوت جیوت وچ سمائیا۔ کیوں دوہاں دا اکو جہا گھر، دوویں روپ نر ناری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سنت بھل وچ بھلیکھا نہ کدے رکھائیا۔ دھن دھن اک سوامی، جو ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی دا انتر جامی، انتر انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جس دا حکم فرمان گر اتار پیغمبران گائی بانی، کلام کلمیاں وچ جنائیا۔ اوہ شہنشاہ سلطانی، ویکھے جگت عوامی، کھیل کرے تمامی، طمع تون پرے اسلامی، سنتاں دی توڑ غلامی، جوانی اپنے نال ہنڈھائیا۔ ودیا تون باہر ودوانی، نشاناں تون پرے نشانی، پر خیرانگی کہ جدوں آوے تے آوے وچ جسم جسمانی، اسمانی زمیں زمانی اپنی کار کھائیا۔ جلوہ گر نور نورانی، سنتاں سمجھے دھار نہ کدے بیگانی، پیار وچ اپنا پیار وکھائیا۔ جدوں منگے سچ دی قربانی، سدا وکھائے علمے جاودانی، مقامے حق استہانی، درگاہ ساچی سچکھنڈ سچ دوارا سوہا پائیا۔ ایہہ ویدانت دی کھیل بہاویں پُرانی، ودواناں دی ودوانی سدا چڑھ وچ نویں جوانی، اگلی دے ہور کہانی، جس تُوں پہلی بانی نہ کھئے سمجھائیا۔ جیہڑے چڑھ گئے منزل رُوحانی، اوہ ٹپ گئے زمیں اسمانی، چھڈ گئے انجیل قرآنی، نیراکھ وچوں نیش اکھڑ بن اکھاں تون نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر گھٹ میلا میلے سہج سُبھائیا۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۴ ویدانت سمیلن سوامی ہری گری بکلو والے نال امرتسر ★

ٹھاڈا پریم بُرش دی داتن، در دوار دئے کھلائیآ۔ جتھے نؤر نؤر دا ساتھن، آتم پرماتم پرماتم آتم نظری آئیآ۔ اُچھے اگئی نادن، تریا توں پرے سچ شنوائیا۔ کھیل ویکھے برہم برہمان، برہمانڈ پھول پھلائیآ۔ بھیو کھلائے بودھ آگادھن، بُدھی توں پرے سمجھائیآ۔ لیکھا جان آد جُگادن، جُگ جُگ پردہ لاپیا۔ ویکھے کھیل اندھیری راتن، کوڑی کریا پھول پھلائیآ۔ پڑدا لا بُندے باطن، جلوہ گر نؤر خُدائیآ۔ جس طرح دند صاف کرے داتن، اپنی سیو کھائیآ۔ ایسے طرح سنت من نؤں اندروں مانجن، مجن دھوڑی اِشنان کرائیا۔ برہم دا برہم ہووے کاجن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ ویکھے چائیں چائیا۔ داتن کہے میری سیوا اپار، اپرپر سوامی دتی لگائیآ۔ میں آگیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری کھوج کھوجائیآ۔ چاروں کُٹ تگاں نین آگھاڑ، بن اکھاں اکھ تگائیآ۔ کس دے اتر زرتہ حق پیار، مُحبّت وچ محبوب مل کے خوشی منائیآ۔ آتما دا آتما پرماتما روپ یار، برہم پرما پرما پُرکھ صفت صلاحیا۔ دوپاں دا مندر اک دوار، کایا بنک سوہیا پائیآ۔ دیا باقی جگے اکم اپار، اکم اتھاہ کرے رُشنائیآ۔ ایہہ داتن کہے میں اوس دی سکھی سپیلی پیاری نار، جو نر نرائن نر ہر ہری گری ہر دا روپ وٹائیآ۔ جس دی جگت منزل دُشوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرہ مندر ویکھے وکھائیآ۔ داتن کہے جس ویلے اندر وڑدی، اپنا زور لگائیآ۔ تُوں ہی تُوں ہی راگ پڑھدی، دوجی اکھ نہ کھئے جگائیآ۔ سچ دوارے چڑھدی، اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ کھیل ویکھاں ناڑ ناڑ دی، ہڈ ماس کھوج کھوجائیآ۔ نرگن جوت اگئی بلدی، گھر مندر ہونے رُشنائیآ۔ بھومکا سوہے نہچل دھام اٹل دی، ست ستوادی آپ سمجھائیآ۔ جیہڑی دھار شبدا اگئی آواز کایا مندر اندر گھلدی، بن راز رمز دئے جنائیآ۔ جے میری لیکھے لگ جاوے سیوا گھڑی پل دی، کیوں ہری گری سوامی جی چاء پیالی وچ دتا بھرائیا۔ داتن کہے میں بھری وچ پیالی، پیالہ کایا ویکھے وکھائیآ۔ جس دے نؤر جوت اگئی لالی، جلوہ گر کرے رُشنائیآ۔ ساڈھے تِن ہتھ دی دھرمسالی، مندر اکو وجے ودھائیآ۔ ترے گن مایا تئے جنجالی، جاگرت جوت ہووے رُشنائیآ۔ من منسا رہے نہ کالی، کالکھ ٹکا دئے دھوائیا۔ داتن کہے میں کوئی سیوا کیتی نہیں باہلی، تھوڑے سمیں وچ سنتاں نال مل کے اپنی خوشی بنائیآ۔ داتن کہے جس ویلے ہری گری لائی ہتھیلی ہتھ، اُنگلاں وچ دبائیآ۔ میں اندرے اندر پئی ہس، ہستی

ویکھی بے پرواہیا۔ انہاں دے بُلاں نالوں آیا زیادہ مینوں رس، کیوں مینوں اندروں رستہ دتا سمجھائیا۔ میں اوتھے گئی وس، جتھے آتما دا آتما بیلی نظری آئیا۔ سنی اوہ کتھا اکتھ، جس نوں رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے سُنائیا۔ میرا ناتا چھٹ گیا تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش توں پرے بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ میں خوشی نال دسار سچ، داتن اٹھ کے لئے انگرائیا۔ میرے لوں لوں اندر سوامی دا پیار گیا رچ، کیوں این مینوں رچنا پرہ دی دتی وکھائیا۔ میں میز اوتے پئی نچ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں نہیں کوئی وکھ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ بے شک میری ویکھن والی نہیں اکھ، شاخ ٹہنی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر انتر یرنتر یرنتر لہنا سب دا دئے چکائیا۔

ویدانت دا وِدیا توں باہر وِشا، وِشیش برہم برہم برہم وِچ وِڈیائیا۔ ایہہ کوئی کتھا کہانی نہیں قصہ، جو صفتاں نال صلاحیا۔ ایہہ کوئی جگت ونڈ نہیں حصہ، کائنات وکھرا گھر سمجھائیا۔ ایہدا تن وجود نہیں کوئی نکا، وِڈا چھوٹا نہ کھئے سمجھائیا۔ جے سمجھو ویدانت ساریاں دا پتا، جس وچوں فلاصفی نکل کے عارفان کرے پڑھائیا۔ انت یرگن دا یرگن دے نال سٹا، جس دے اُتے کالا اکھڑ نہیں کوئی نراکھڑ دھار چٹا، الفیے ونڈ نہ کھئے وِڈائیا۔ سرب دا پیار تے سرب نال کرے حتہ، بے تکاری اکو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر آتم اپنا رنگ وکھائیا۔ سوامی کہا بہت سُندر، پوتر پچن رسنا وچوں جنائیا۔ کِرپا کر کے کھول دیو گنجھل، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان چوڈاں لوک چوڈاں طبق وشن برہما شو دیوت سُر بن اکھال توں دسن، گر اوتار پیغمبر جس در بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ چار وید کون کپڑی قلم شاہی نال لکھن، کون دھار اگم اپار نراکھڑ کرے پڑھائیا۔ جنہاں نال ساری سرشٹی دے متھن، متھیا دے لوکائیا۔ اک گل برہم دی کیوں برہم کولوں آوے سیکھن، ایہہ پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میللا لئے ملائیا۔

★ ۵ کتک شهنشاهی سمت ۴ مہارشی مہیش جوگی دے نال پچن امرتسر ★

ہاتھ سے ہاتھ مل کے ہووے اند، اند آتما دینا جنائیا۔ جس دا پرکاش پرے سوریہ چند، گگن گگنتر توں باہر کرے رُشنائیا۔ پڑدا رہے نہ کوئی برہم، پاربرہم برہم مت نظری آئیا۔ جگت مٹ جائے ترسنا طم، رجو طمو ستو بیٹھے مکھ چھپائیا۔ چنتا رہے نہ ہرکھ سوگ غم، من ممتا وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ ہووے پرکاش کایا ماٹی چم، انتر نرنتر درشتی دینی بدلائیا۔ بنا رسنا جہوا توں نام چلے آگم، نرویر نراکار نرنکار اکو نظری آئیا۔ انتر نرنتر باہر باطن رہے نہ کھئے بہرم، ست ست ست وچ سمائیا۔ لیکھے لگے چوراسی وچوں مانس جنم، جنم دا داتا کرم کرم دا بدھاتا، آتم دا نانا پرماتم دی ذاتا، ذات ذات وچوں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ دئے دکھائیا۔ شبہ نام سُنیا آپ جی دا مُنی مہیش، وشن برہما شیو شنکا رہے نہ رائیا۔ اک آتما اک برہم تے اک ہووے آدیس، اک ایکنکار اک اک وچ وڈیائیا۔ اسیں جانا چاہئندے اوس دیس، جتھے اپنا آپ نریش، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا کتاں توں سُننا سندیس، بن اکھراں توں وِدیا لینی ویکھ، جتھے الفیے نہ کھئے بنائیا۔ سدا نظر آوے چیتن چیت، من بُدھی سدا رہے بییک، بہاو کوڑ کڑیارا دُور کرائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم اک دوجے وچ پرویش، رُوپ رنگ ریکھ بن اکھاں دینا سمجھائیا۔ جس دا نہ کوئی مُچھ داہڑی کیس، موند مُندایا سیس نہ کھئے دکھائیا۔ جو سدا رہے ہمیش، آد جگاد جگ چوڑی اپنا کھیل کھلایا۔ سو نظری آوے نیتن نیت، نیج لوچن نین اکھ پرتکھ اپنا آپ درسائیا۔ مہیش جوگی جی دسنی اوہ جگتی، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ مگر بھجی پھرے مکتی، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ دسم دواری توں آگے جاوے سرتی، شبدا ناد دھن وچ شنوائیا۔ سمجھ آوے اپنے ستگر دی، جو بنا اکھراں توں کرے پڑھائیا۔ اوستھا ملے اوس آتما اندپڑ دی، جتھوں آتما اند اند اند وچ سمائیا۔ جتھے منزل جوگیاں دی تُردی، انت جس دے در سمائیا۔ ساڈی خواہش اوس لوڑ دی، جتھے جگت لوئن کم کھئے نہ آئیا۔ واسنا رہے نہ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ٹھگ چور دی، چنتا چکھا دینی جلائییا۔ برہم دھار برہم آتما کھیل کی جگت گھنگھور دی، گھر وچ گھر دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ ہتھ کہے میں سوہنا چنگا، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ ریشیاں دے چرناں ہیٹھاں وِہندی گنگا، گوداوری جمن سُرستی اپنا سیس جھکائیا۔ باہروں تن وجود والا دے بندہ، اندر نور نور رُشنائیا۔ جس دا امرت

رس رہندا چوندا، ترسنا بھکھ جگت مٹائیا۔ دیوے سدا سچ اندا، اندا آتما وچوں سمجھائیا۔ من کدے نہ ہووے گندہ، پیار مُحبت وچ بھجے واہو داہیا۔ جگت کلپنا وچ کرے دنگا، ہووے وچ لڑائیا۔ جس ویلے ریشیاں دا ہو جاوے سنگا، سنگ دل ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ گھر سنت کنت بھکونت آتم پرما تم اکو سیجا تے اکو سون منجا، دوجی چارپائی ونڈ نہ کیسے ونڈائیا۔ اکو منزل اکو ڈنڈا، اکو کھیل وچ برہمنڈا، جس دا ست سرؤپ سب توں چنگا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی، مہیش یوگی ڈھر سنجوگی آتم رس بھوگی، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ ہتھ اُتے ہتھ مارے تھپکی، سوہنی آواز بنائیا۔ آواز وچ رمز اوس سچ دی، جو ستیاں لئے جگائیا۔ بے شک ایہہ کایا ماٹی کچ دی، پنجاں تتاں نال وڈیائیا۔ ایہدے اندر جوت جگدی، زرگن تور کرے رُشنائیا۔ مانو من واسنا اوسے دے آکھے لگدی، حُکھے وچ بیٹھی سپس نوائیا۔ ایہہ کھیل اوس سمرتھ دی، جو سرب ویاپی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہتھ نال ہتھ مل کے جگت دی علت دئے گوائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال سوامی دیو مورتی جرمن والے نال چن ہونے ★

جرمن وچوں آئے مورتی دیو، دیو آتما تور الابیا۔ آتم دھار کردے سیو، پرما تم وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے الکھ بھو، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ دس کے دھام نہکیو، نہچل اکو آسن لائیا۔ جتھے گاوں والی نہیں کوئی جہو، رسنا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ امرت رس ملے میو، ہنگ برہم وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دیو مورتی مورت ویکھ اکال، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ جس دا لہنا دینا نال دین دیاں، دین دنی توں پرے کرے رُشنائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال سپس جھکائیا۔ سچ دوار سچے دھرمسال، دھرم دوار نظری آئیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم ڈھر دی بھال، کایا مندر اندر میلا سہج سُبھائیا۔ جگت جگ نالوں وکھری زالی چال، پاربرہم پت پریشور آتم پرما تم بھو کھلائییا۔ ہن ویکھنا آگے دا

موجودہ حال، حالت ویکھنی جگت لوکائیا۔ کسے دی لیکھے پئی کوئی نہ گھال، گھائل ہووے کوڑ خُدائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی ساتھ دیوے نہ کھئے دلال، اگلا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ وست امولک کایا گولک ساچی وست رہی نہ دهن مال، جگت خزانہ خالی دئے دُبائیا۔ تن وجود ماٹی خاکی پھل دسے نہ کایا ڈال، پھل پُھل سِمنل رُکھ وانگ نیتز روون مارن دھائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوہلا اندروں دئے چُکائیا۔ دیو مورتی آیا وچوں جرمن، جنم جنم دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ من ممتا اندر کھئے نہ بہرمن، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ لیکھا ویکھے نہکرمی ہو کے آپ نہکرمن، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سریشٹی وچ کوٹاں وچوں بھگت سُپیلے جمن، جنم مانس وچ مانو روپ وٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ساچی وِدیا پڑھن، اکو پئی نور الاہیا۔ ساچے جوگی ہو کے منزل اوہ اگتی چڑھن، جتھے پوڑی ڈنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ نانا توڑ کے جنم مرن، چوڑاسی پھاسی گلوں کٹائیا۔ سچ دوارے اوس ورن، جتھے نور نور وچ سائیا۔ جھگڑا دسے نہ کوئی ذات پات ورن برن، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نچ نیتز کھول کے ہرن پھرن، اکو تگن نور الاہیا۔ جو پردے انتر کر کے پرن، پرنام سری بھگوان ویکھے چائیں چائیا۔ آتما پر ماتم پر ماتم آتما نوں دیوے سرن، سرنگت اکو دیوے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ دیو مورتی تیرا پچھلا لیکھا نال رام، وششٹ وشیش دئے گواہیا۔ جس دا سیوا کرنی ساڈھے تن گھنئے روز دا کام، کرم وچ اپنا دھرم بنائیا۔ بستر صاف کردا رہیا تمام، طمع لالچ نہ کھئے جنائیا۔ ایدھیا تون نو میل اوس ویلے کنبنسی ہندا سی گرام، دشا چڑھدی سوہا پائیا۔ پچھلے جنم دا دھیرو سی نام، دھیج وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دئے درڑائیا۔ دیو مورتی پچھلا نام دھیر، دھرم دھار درڑائیا۔ اک دن رام دے پھڑ کے تیر، انگل مکھی اُتے لگائیا۔ کس بدھ ایس دے نال دیویں چیر، اپنا بل ودھائیا۔ کی ہندی کسے تُوں پیڑ، دُکھ درد ستائیا۔ رام نے کہا ایہہ کھیل انت اخیر، دسن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے دین دُنی کیتی تعمیر، حُکھے اندر آپے ڈھاپیا۔ جس دے کول نام شمشیر، دھار دو دھار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو اہیدا دئے گھلائییا۔ دھیرو نے کہا دس وششٹ مئی مہربان، وشیاں تون باہر کی وڈیائیا۔ کس بدھ مانس جنم ہووے کلیان، آون جاون رہے نہ رائیا۔ کس گرہ ملے بھگوان، بھانڈا بہرم بھیو بھٹائیا۔ کیڑا جیئے نام، پڑدا اوہلا

دینا اُٹھائیا۔ وِشِشٹ ہس کے کہا ہُن تیرا کران انتظام، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اندر ہوواں نگاہبان، پڑدیاں وچوں پڑدا پھول پُھلائیآ۔ آگے دیواں ساچا دان، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ جس ویلے تربتا دواپریتے وچ جہان، کلجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں شرع ہووے شیطان، کلمہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ کائنات دسے بے ایمان، دین دُنی دئے وکھائیا۔ شاہ سلطان سہائتا کرے کوئی نہ آن، غریب نہانیاں گلے نہ کھئے لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دئے نہ کھئے گیان، بدھی توں پرے کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ اوس ویلے کھیل ہووے مہان، نرگن نرویر نراکار نرنکار آپ کرائیا۔ تیرا لہنا دینا رکھے وچ جہان، جہالت کوڑی کھوج کھوجائیا۔ انتر نرنتر دے کے اپنا دھیان، یوگ جُگتی والا سمجھائیا۔ آتم پرماتم ہووے پروان، پرم پُرکھ میلا سہج سُبھائیا۔ جو ویکھنہارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر حضرت عیسیٰ موسیٰ دیونہارا دان، محمد کلمہ جھولی نام بھرائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار نرگن دیا باقی کملاپاتی جوت جگائے آن، انا فنا اپنا کھیل کھلائیآ۔ سچ دوار ایکنکار کِریا دھار وچ سنسار میلا میل ملائے آپ بھگوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا پُورب جھولی پائیا۔ دھیرو کہا سُن وِشِشٹ رام دوویں دسو گر، ستگر رُپ وٹائیا۔ کس بدھ لوک مات آواں مڑ، مانس مانس رُپ دھرائیا۔ وِشِشٹ کہا سُرتی دھار جاوے جوڑ، شبدی اگئی گنڈھ پوائیا۔ ساچے پوڑے چڑھیں توڑ، لگی پریت نہ کھئے ترائیا۔ چار کُنٹ جاوے بھڑ، جس ویلے بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ وِشِشٹ نے کہا سُن اوس ویلے اک پُرکھ اکال دی پوے لوڑ، ہر پردا اکو آس رکھائیا۔ جس دے آگے چلے کوئی نہ زور، جو رو زر سیس نوائیا۔ جو پرماتم ہو کے سرب آتم پکڑے ڈور، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئیآ۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ جھگڑا شوہ دریا دیوے روڑھ، بیڑا اکو نام وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنہار پرکاش اندھ گھور، کایا ماٹی ویکھ وکھائیا۔ دھیرو کہا میرے رام، رام دے وکھائیا۔ کون دیوے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ رام ہس کے کہا ایہہ کھیل پرہو بھگوان، جو بھگتاں رنگ رنگائیا۔ ساری سرشٹی درشٹی ویکھے آن، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ ایسے کر کے دیو مورتی مورت ہوئی اوس مہربان، جو ناد تورت تریا توں پرے رہیا وجائیا۔ سرب گھٹا گھٹ آسا منسا پورت، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ سچ مُحبّت پریم پیار دی نام اگئی دھوڑت، ٹکا

مستک اگم اتھاپیا۔ آسا منسا سب دی پورت، ترسنا جگت دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔

زمیں اسمان سورج چند جتنے ستارے، زمیں اسمان دو جہان نظری آئیا۔ نانک لکھ کروڑی رسنا نال اچارے، صفتاں وچ وڈیائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان کھیل اپارے، اپرمپر سوامی آپ جنائیا۔ تیئی اوتار حضرت عیسیٰ مؤسیٰ محمد رسنا کہہ نہ سکے اچارے، اشاریاں وچ نہ کھئے جنائیا۔ دس گرو پاربرہم پت پرمیشور حق خدا کردے کئے نمسکارے، نیوں نیوں سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ لکھ چوراسی جوں چارے کھانی انڈج جیرج اُتہج سینج جل وچکارے، دھول دھول دے درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بائبل تریت لکھ لکھ تھکے ہارے، بیہو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ آد انت سری بھگونت پروردگار سانجھا یار واحد گاڈ لیکھا جانے اپنی دھارے، ودوان ودیا وچ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ نواسی آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جو دیسے زمیں اسمان، ظاہر ظہور نیتر نین رُشنائیا۔ جس دا مالک اک امام، مہربان محبوب نور خدائیا۔ رو سس سورہ چند چلن تھاؤں تھان، دوس زین اپنی کار کھائیا۔ بنا دھرنی دھرت دھول تون منشاں دے وسن والا ہور نہیں کوئی تھان، گگناں اُپر ڈیرہ کوئی نہ لائیا۔ منڈل منڈپ جو شاستر رہے جنا، وستھار وچ اظہار وچ گفتار وچ رفتار وچ اپنا پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ہر گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ زمیں اسماناں اُتے انہو کوئی نہ کدا، اندرشت نہ کھئے سمجھائیا۔ نانک ایکا ایکنکار چرناں اُتے سیس دھردا، جگدیش دیونہار سرنائیا۔ مات لوک انت شبد اگتی حکم کدا، سندیسہ راگ الاہیا۔ کوئی مانو مانکھ مانس تاریاں ستاریاں اُپر نہیں وسدا، مناریاں اُتے ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ راکٹاں وچ جگت وگیان پھرے لہدا، کھوجیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اگتی کھیل اوس رب دا، جو ہنکار سب دا دئے گوائیا۔ تھوڑے سمیں پچھوں مانس اپنی ہمت ہار کے ویکھو سب کچھ چھڈدا، سنّ مون اُپر لبھن کھئے نہ جائیا۔

دیوِ مورتی جرمن سنگی ساتھی، لیڈی جینٹ سوبھا پائیا۔ جنہاں دے انتر نور ساکھی، گاڈ گڈ دئے وڈیائیا۔ مٹی کور
اندھیری راتی، نائیٹ لائیٹ کرے رُشنائیا۔ پریم پریتی دسے ساچی، لو ابو ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم اکو ذاتی، سول سول بے پرواہیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ دیوِ مورتی سہائی سوہنی نائیٹ، شب و روز وچی ودھائیا۔
جنہاں دا پردا اندروں پوتر وائیٹ، بلیک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ آتما پرما تم دی لے کے سائیڈ، گائیڈ بن کے بنیا بے پرواہیا۔ جس دا
رستہ مارگ وسیع وائیڈ، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ خوشی وچ غمی ہوئی ڈائیڈ، ڈیتھ گئی پائیا۔ مُحبت اُتے ہو کے رائیڈ، شاہ
آسوار بھجّا چائیں چائیا۔ جس نوں تھینک یو کر کے کہا جائے گائیٹ، ٹھیک ٹھاکر میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ رنگائیا۔ دیوِ مورتی جرمن وچوں لے کے آیا فرینڈ، دوست سجن ویکھ وکھائیا۔ دست نال ملایا
ہینڈ، ہتھ ہتھ وچ وڈیائیا۔ سنتاں نوں میل کے کوئی نہ رہے بلائینڈ، نیج نیتر نور ہووے رُشنائیا۔ ذرا ویکھو مستک پچھے بیہائینڈ،
پڑدا انتر اُٹھائیا۔ جتھے محبوب وسے بن سن مُون لائیٹ، نراکار نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر
گھر، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ دیوِ مورتی آیا وچ پنجاب، پنج آبی ویکھ وکھائیا۔ نال لیایا مٹر احباب، پیارے سنگ رلائیا۔
ویکھو جرمن والے ساتھی چھڈ گئے کباب، رسنا مکھ نہ کھئے لگائیا۔ جے سینا رام دا کرن آداب، ساچا راگ الاہیا۔ انہاں دا لہنا دینا
حساب، پچھلا نانک نال چلیا آئیا۔ پہلوں رہندے سی وچ بغداد، بغلیاں گلاں وچ پائیا۔ جس ویلے نانک دی سنی رباب، من انتر
وچی ودھائیا۔ بھل گیا زندگی والا خواب، خالص اکو راہ تکائیا۔ نانک کہا تہا توں ایس توں ہور آوے سواد، بن رسنا رس چکھائیا۔
جس ویلے پرما تم آتم میلا کرے آپ، آپ اپنا جوڑ جڑائیا۔ رام وششٹ دا بخشیا ہویا تہاڈا وچولا بنے ساک، دیوِ مورتی چل آئیا۔
سب دی ماٹی خاک اندروں ہووے پاک، رُوح بُت ملے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے
سمجھائیا۔ دیوِ مورتی چل کے آیا دُور، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کھچ کے لیایا اوہ حضور، جس نوں حضرت سیس نوائیا۔ جس دا کلمہ
کلاماں توں باہر دستور، اکھراں توں باہر پڑھائیا۔ بخش کے جوتی نور، نورے چشم کرے رُشنائیا۔ مُحبت نال کر بھرپور، لو لو
نال جڑائیا۔ بھگت بھگوان دا ملنا آد جگاد جگ چوکرئی دا دستور، رام وششٹ دئے گواہیا۔ بہاویں ہن پورب وچ کراؤنا مشہور،

مشہوری واسطے مشورہ تُساں آپے دتا سُنائیا۔ جس ویلے سدوگے آوانگے ضرور، نو کھنڈ پرتھی دا پڑدا دیاں چُکائیا۔ جس جرمن وچوں وار شروع ہوئی اوسے وچ انت ہووے کفور، دھرنی دھرت اُتے رہن کھئے نہ پائیا۔ جو راکٹاں راہیں پاؤندے فتور، رشیا امریکہ سب دا پندھ مُکائیا۔ کیسے دا رہن نہیں دینا غرور، غُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بیوہ ابھیدا دئے کھلائییا۔ سوامی آگیا اوس دوار، جنھے نظرے نور خُدا۔ سچ مُحبّت دا اک پیار، جلوہ گر نہ ہوئے جُدا۔ آتم پرماتم دا اک ادھار، سچ سوامی دل رُبا۔ جرمن والیو پیاریو جس نے تہانوں دتا جگا، نام بتی اک لگائیا۔ یوگ ابھاس دتا سکھا، سکھیا اگم اتھاپیا۔ پچھلیاں وچھڑیاں نوں دتا ملا، ملیا میل سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دیو مورتی مہا مہان، رام رام وچ رام رہیا جپائیا۔ جس دا مارگ اک آسان، راہ سیدھا رہیا سمجھائیا۔ تسیں پنڈاں والے کِرسن، کھیتی واہ کے جھٹ لنگھائیا۔ سوہنا وقت پہنچیا آن، وجی سچ ودھائیا۔ سارے اک دا کرو دھیان، جو واحد گاڈ خُدا نظری آئییا۔ اوسے نوں کرو پرنام، جو ہر گھٹ اندر بیٹھا آسن جمائیا۔ اوسے دا کرو دھیان، جو زگن نور نور چمکائیا۔ شکرانے وچ صفتاں والا بیان، مُحبّت وچ پیار نال وڈیائیا۔ ہُن وقت ہو گیا سب نے لگنا پین کھان، کھان پین اپنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در آیاں نوں سیری بھگوان کرے پروان، پروانہ نام دا ہتھو ہتھ پھڑائیا۔

★ ۱۴ کتک شہنشاہی سمت ۴ شبد سنگھاسن ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ ★

قدم بنا قدم نہ جائے چُکیا، چار کُنٹ دہ دشا قدمان ہیٹھ رکھائیا۔ بنا جگ نیتر پینڈا جائے مُکیا، منزل بامنزل پندھ مُکائیا۔ گھر سوامی ملے لُکیا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بسنت سہائے اگتی رُتیا، پت ڈالی پھل پھل آپ مہکائیا۔ پرماتم آتم اٹھائے ستیا، آلس نندرا دُور کرائیا۔ جنم جنم گوائے غُصیا، خوشی غمی وچوں گوائیا۔ شبدی دھار رہن نہ دیوے رُسیا، کر کِرپا جوڑ جڑائیا۔

جِنہاں نوں صاحب ستگر آ کے پُچھیا، لوک مات ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ستگر چرن قدم جھکنا بڑا سوکھا، بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ رکھنا پئے کوئی نہ روزہ، نمازاں وچ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی گوشہ، کونا کونا کھوج کھوجائیا۔ صحیح طعام دا دے کے توسا، جگت رسنا لیکھ مُکائیا۔ پورب جنم دا میٹ کے روسا، رسیا ہو کے اکھ کھلائی۔ دُکھ سہے نہ کھئے بے دوشا، دوشیاں لئے اٹھائیا۔ سُن سمدھی وچ نہ رہے خاموشا، شبد اناد کرے شنوائیا۔ بُدھی دی رہن نہ دیوے سوچا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ نج نیتر کھول پوری کرے لوچا، لوئن اپنا نُور چمکائیا۔ مانس جنم وچ دیوے موقع، مُکمل اپنا رنگ رنگائیا۔ جیون نیا چلائے نوکا، نو دوارے جگت دریا پار کرائیا۔ وچھوڑے وچ بھرے نہ ہوکا، ہنگ برہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ مُحبت وچ کرے کوئی نہ دھوکھا، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ سچ دوار دی بخش کے اوٹا، اوڑک اکو گھر سمجھائیا۔ نام ندھان لگا کے چوٹا، چوٹی چڑھکے ویکھ وکھائیا۔ من کلپنا وچ رہن نہ دیوے کھوٹا، کھوٹے کھرے روپ بدلائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق سُنائے ہوکا، حُکم اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ ستگر دوار قدم پئے نہ چُکنا، رستہ بند نہ کھئے وڈیائیا۔ درشن کیتیاں پیندا مُکنا، آون جاون چوڑاسی تئے پھاپیا۔ پوجا پاٹھ دی سُکھنی پئے نہ سُکھنا، مندر مسجد شودوالے مٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرتھ تٹاں اُپر پئے نہ دُھپنا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ ایڑا پنگل سُکھمن پئے نہ ویکھنا، ترینی نیتی آپے پار کرائیا۔ کیسے دوارے سر پئے نہ سُننا، بخشنہار آپ وڈیائیا۔ کرم کانڈ دا سہنا پئے نہ دُکھنا، دردی ہو کے دردیاں درد ونڈائیا۔ مات گرہہ اُلٹا ہونا پئے نہ رُکھنا، دس دس ماس نہ کھئے تپائیا۔ صاحب ستگر شبدي دھار کہے میرے پُتنا، پتا پُوت مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساچا قدم جن بھگتاں اُٹھے، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جنہاں اُتے صاحب ستگر پُرکھ اکالا تھے، دین دنی دا مالک خالق پرتپالک ویکھ وکھائیا۔ نام ندھان سری بھگوان گانا بٹھے تیرے گئے، آتم پرما تم دُھر دا شگن منائیا۔ نجھر دھاروں نروریر ہو کے اُٹھے، نراکار نرنکار کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے جگائے سٹے، سووت جاگت اپنا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی پنج تت بٹے، بُتخانہ دئے سہائیا۔

مالک ہو کے کدے نہ لکے، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ جو سر سر ستگر پورے جھکے، پردے انتر نرنتر سیس جھکائیا۔ اوہدا آون جاون پینڈا مکے، مکمل ستگر دیوے اک سرنائیا۔ آؤنا پئے نہ جنی ککھے، نو اٹھاراں نہ ونڈ ونڈائیا۔ کلپنا وچ نہ کھئے دکھے، سکھ ساگر روپ سمجھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور ہو کے ویکھے، پرتی وچ اپنا جوڑ جڑائیا۔ ساچی منزل قدم کدے نہ رُکے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ قدم چکن اُتے لاؤنا پئے نہ زور، جورو زر نہ کھئے وڈیائیا۔ جس ویلے صاحب ستگر کرے دؤر، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنج چور، پنجم شبد دُھن کرے شنوائیا۔ بیہو کھلائے توں کوئی ہور نہیں میں طرح طرح کوئی ہور، اور اورا نظر کھئے نہ آئیا۔ پروردگار آتما اکو کور، آد جگادی دیاں پرگٹائیا۔ جس دی طبیعت سمجھے نہ کھئے تور، طرح طرح نہ کھئے جنائیا۔ سو ہووے نہ کدے کمزور، بلہین نہ کدے اکھوائیا۔ جس دی دو جہاناں دؤر، برہمنڈ کھنڈ پرتھی آکاش ویکھے چائیں چائیا۔ سو صاحب ستگر جنہاں گرمکھاں گیا بہڑ، بہڑی بہڑی کرے نہ کھئے دُہائیا۔ جنم جنم دی ترسنا میٹے اوڑ، اوڑک اپنا امرت میگھ برسائیا۔ کایا رس مٹھا کرے کوڑ، انرس اپنا آپ چکھائیا۔ منوآ پائے کوئی نہ شور، شرع دا لیکھا دئے گوائیا۔ ہرجن کرے بھاگ متھور، متھیا دسے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوڑی نرگن دھار سدا نواں نکور، پردھ بال روپ نہ کھئے وکھائیا۔ قدم چکن توں ستگر کریا کرے پہلاں، پہلے در دئے وڈیائیا۔ مارگ اپنا سہلا، سہج سبھاؤ لے ملائیا۔ سچ دوار لے جائے اگئی محلا، محل محل جس دی صفت صلاحیا۔ ساچے نام دا دے کے شعلہ، تھالی دپیک دئے سمجھائیا۔ دین دُنی توں ہو کے وہلا، واہ واہ اپنی کرے پڑھائیا۔ کایا مندر اندر ویکھ کے جوہ بیلا، جنگل ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ چوراسی وچوں جن بھگتاں تگے سجن سہیلا، گرمکھاں اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم کر کے میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ توں میرا میں تیرا آپے گر آپے چیلا، آتم پرما تم اپنا کھیل کھلائیلا۔ آپے وسے دھام ٹویلا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ آپے کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، چترگیت لیکھا دئے گوائیا۔ آپے کرے اگئی کھیلا، جس توں گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے گئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ستگر بے پرواہیا۔ قدم چکن دی کیہڑی لوڑ، لوڑیندا ساجن گھر آئیا۔ جگت وچھڑیاں جگ لوے جوڑ، جوڑی آتم پرما تم لوے بنائیا۔ شبدی چاڑھ اگئی گھوڑ، تریا توں پرے دئے ٹکائیا۔ جتھے

اُور نہیں کوئی شور، شرع دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کرنی دا کرتا کھیل کرے بطور، باطن اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نورِ الہیہا۔ قدم چُکنا پئے کیوں، کون دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں نال پرہہ آپے لائے نینہوں، نرگن ہو کے سرگن میل ملائیا۔ تُوں ہی میں پرما تمارے تُوں دا تُوں، تُوں میں جھگڑا دئے گوائیا۔ امرت برکھ اگتا میہوں، ترسنا بھکھ دئے مٹائیا۔ لیکھے لاوے کھادھی کنک گندم گیہوں، تن وجود دئے وڈیائیا۔ سب دا مالک بن کے پیو، پتا پُوت گود اٹھائیا۔ جس تُوں پنچ کھندے دیو، دیو آتما ویکھ وکھائیا۔ مالک ہو کے الکھ ابھیو، بھے بھیو بھرم دئے مٹائیا۔ لہنا دینا مکائے پنڈ جیو، تن سریر ویکھ وکھائیا۔ آد انت جُگا جُگنت نرگن دھار ایکنکار پروردگار پُرکھ اکال اکو ایہو، رہبر بنے خلق خدائیا۔ جھگڑا مٹائے ساڈھے تن ہتھ سیاں سیوں، سیوک ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں تیر لگائے برہوں، انیالا اپنا آپ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن داتا اک اکھوائیا۔ قدم چُکن تون لَوے روک، رُقہ اگتی اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دا سلوک، سوہلا صاحب آپ سمجھائیا۔ چرناں بیٹھاں دب کے مکٹی موکھ، مُفت اپنا گھر وکھائیا۔ جتھے پرکاش اکو جوت، دوجا نظر کھئے نہ آئیہا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کھئے سمجھائیہا۔ نہ کوئی بُدھی کرن والی سوچ، نہ کوئی من دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیہا۔ نہ کوئی لگاؤ نہارا چوٹ، نہ کوئی سُتیاں رہیا جگائیہا۔ نہ کوئی پنڈت پاندھا دسے پروہت، نہ کوئی مُلا شیخ مسائک نائک نظری آئیہا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیا لا بہت، جو بوہ بھانتی اپنی کھیل کھلائیہا۔ قدم چُکن تون پہلاں بھگتاں دے اندر پہنچ، قدم دا سجن قدرت دا مالک قادر دیا کھائیہا۔ اوبناں درشن دیوے روز، جاگت سووت اپنی کھیل کھلائیہا۔ مُحبّت پیار دی دے کے مَوج، مجلس اپنے نال جنائیہا۔ باہر کرنی پئے نہ کھوج، کایا کعبے کرے رُشنائیہا۔ بھیو کھلا کے گوجھ، پڑدا دئے اٹھائیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا راگ سُنائیا۔ قدم چُکن تون پہلاں جاوے آ، جس تُوں اللہ کہے لوکائیہا۔ حاضر حضور ہوئے خُدا، خود غرضی اپنی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کدی نہ ہووے جُدا، جُز وکھرا نہ کھئے وکھائیہا۔ بن کے مُحبّت دا دلربا، محبوب نورِ الہیہا۔ مُرشد ہو کے مُریداں تُوں ملن دی پوری کرے ادا، ادب والا پرگٹائیہا۔ حقیقت دی حقیقت وچوں رباب وجا، بنا تند ستار پلائیہا۔ امرت آبِ حیات پلا، پلو اپنے نال جڑائیہا۔ جس تُوں کھندے رب اللہ، بنا وجہ

اپنا رنگ رنگائیا۔ اندروں آتما اپنے نال لئے رلا، اگئی گلی وچ بھوائیا۔ دھرم دی دئے صلاح، صفتاں وچ درڑائیا۔ حق دا بن ملاح، بیڑا لئے اٹھائیا۔ مارگ دس کے نواں، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین دُنی دا بدل کے سماں، سمائت سماج دی دئے کرائیا۔ چار ورن دا بن کے میاں اماں، آپ اپنی لئے انگڑائیا۔ ممتا والا رہن نہ دیوے کئے پیا، پاربرہم پرہہ اپنا پڑدا لاپیا۔ تُوں میرا میں تیرا جاپ جپائے سریشٹی اندر دماں، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ چنتا ہرکھ سوگ مٹائے غما، غم خوار ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن، تن وجود کرے رُشنائیا۔ بھٹکن نہ دیوے منسا اندر منا، کامل مُرشد ویکھ وکھائیا۔ بے شک تُسیں والے دو کٹاں، سروتے سروں روپ دھرائیا۔ بولن والی جو جہوا جس دا حد کوئی نہ بٹا، اوہ رسنا بول بول اپنا راگ الاٹیا۔ جنہاں اُتے صاحب ستگر آپے مٹا، ممتا موہ وچوں باہر کڈھائیا۔ چند ستاریاں توں پرے چمکائے اپنے چٹاں، جتھے سوریہ بیٹھا مکھ چھپائیا۔ شنکر نال سیس نوئے برہما، وشنو اکھ نہ کئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں سکھ دیوے اپنے چرنا، اندر نجانند توں آگے کرے رسائیا۔ گرمکھاں ساچا دس کے دھرما، دھرم دی دھار میل ملاٹیا۔ ناتا توڑ کے کرم گکرما، کرم کانڈ توں لئے بچائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ورنان، برناں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دا سر جھک گیا اک وار اُتے ستگر چرنا، آون جاون لکھ چوراسی پینڈا دئے چکائیا۔ نیتر کھول کے ہرنا پھرنا، فُرنے اندر فُرن دئے جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سوہنگ اکھڑا کو پڑھنا، جگت و دیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بنا قدم توں منزل اوہ چڑھنا، جتھے بیٹھا دھر دا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پرما تم ہو کے آتم ساچی ورننا، وریام ہو کے وارث ہو کے خالص اپنے وچ سمائیا۔

★ پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے زلیا زرے زر نور رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کولے با، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مسلے شاہ پا، پر پُکھ پڑدا اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دل زیتا، طالب طلبیاں کر پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نہگزلے ٹا، ٹا تم وقت دے جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نوویزا سا، ثابت صاحب اک فرمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گلزاؤ زا، چشمے چش نور

رُشناٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے دکھلے چا، چونی چو ززا وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مزیکے ہا، ہزل گیزے خُدائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے کنجوتے کھا، پرنزو زگ شاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے نکسڈے دا، دامن دستے پازت اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 تکمالے ڈا، زیدن زیکے نُور اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تامُخطی زا، زاہد ند چوزے زا اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مُحبتے را، رام
 کرشن دُبائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اُفتے زا، زاڑ ویکھ خلق خُدائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مُفلسے زا، زوی زَنک پھول پُھلاٹیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے کعاجسُو زا، زمنے نمون نرائن اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تیرا لیکھا سین الف سا، ساکار تیری بے پرواہیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے تیرا جھکڑا شین الف شا، شہنشاہ خاک رُلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پڑدا اٹھا سواد الف صا، صاحب تیری بے پرواہیا۔
 صدی چوڈھویں کہے منزل حق دس رضا، زُاد ظاہر نُور رُشناٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے طوٹے ظوٹے نال ملا، طالب طلبا روپ جنائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے عین غین گنڈھ پوا، اکھڑ اکھڑاں وچ سائیا۔ صدی چوڈھویں کہے فے قواف فُدرت ویکھ وکھا، نُور نُورانے نُور
 رُشناٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے قیف گاف جوڑا لئے جُڑا، نُون سین میل ملاٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے لام میم بھیو چُکا، مُردا مُرید لے
 اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نُون نرگن نُور جوت رُشنا، نُون مُون سُون اندھ اندھیرا ڈیرہ ڈھاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے کلزمُو تُوٹے وا،
 واسطہ تیرے آگے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حوا آدم تیری رضا، زگرے تُوٹھ چاروں گنٹ نظری آٹیا۔ حمزہ بے واسطہ رہے پا،
 الف اللہ اک خُدا، جُگ چوکرئی لیکھا رہیا مُکا، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ سنیہڑا اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں بھگتاں آوندا درد، دردوند ہو کے دیاں جنائیا۔ میں پُرکھ اکال دی
 ویکھی فرد، جس نُون رائے دھرم نہ سمجھے رائیا۔ چترگیت جانے مُول نہ مرد، زوراوَر نہ کھٹے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے عرض،
 نمستیاں وچ سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو سب دے رنگ ہوئے زرد، سر سکے نہ کھٹے اٹھائیا۔ جگت شرع دی ٹٹی کرد، قتل گاہ نہ
 کھٹے بنائیا۔ جنہاں نُون مارے کوئی نہ مرض، مریض اپنے لئے ترائیا۔ مائس جنم ہون نہ دیوے حرج، حضرتاں دا مالک نُور خُدائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے بھگتاں دی میں آپ کرائی عرض، نیانی ہو کے سیس نوائیا۔ پرہو سائوں تیری غرض، غرض تیری اپنے نال
 رکھائیا۔ کی کھیل ہونا اسچرج، میں پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے میں ویکھاں عجب نظارہ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جلوہ تگاں پروردگارا، پاربرہم نور خدائیا۔ در دوارے کڈھاں ہاڑا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ صاحب سوامی تیرا حکم ہیوے کوئی نہ ماڑا، ماڑی منڈپ ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں تگاں گرمکھ لاڑا، ساجن سوہنا سوہنا پائیا۔ پریم پریتی رنگ چاڑھ دے گاڑھا، نرگن سرگن اتر کدے نہ جائیا۔ امرت بخش ٹھنڈی ٹھارا، نجہر جہرنا آپ جہرائیا۔ شبد ناد دے ڈھنکارا، انحد نادى راگ الاٹیا۔ دیا باقی کر اجیارا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرا کھیل اپارا، جگ جیون داتے تیرا بھیو کھئے نہ آتیا۔ تیرا سب توں وکھرا وبارا، جگ جگ دیویں مان وڈیائیا۔ بھیو چکا پُرکھ نارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے سال گندیان گھس گئے پوٹے، اُنکلاں دین دُہائیا۔ راہ تکدی رہی چوڈاں طبق چڑھ کے اُپر کوٹھے، اکو درشن تیرا لوئن لوچے، لوچن بیٹھا راہ تکائیا۔ سو سوہنے مل گئے مؤقے، مکمل تیری سرنائیا۔ تیرا بھانا کوئی نہ روکے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں مؤت مارے کوئی نال نہ دھوکھے، دھرم دی دھار پرگٹائیا۔ میں اُچی اُچی دیواں ہوکے، حکم ملنا ڈھردرگاہیا۔ تیرے چرن کوئی نہ پہنچے، پرپنچ وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھگنو ٹھاڈی گولی، غلام جگت اکھوائیا۔ ڈھر دی رمز سمجھ کے بولی، انبولت راگ سمجھائیا۔ آگئی اُپر دھوولی، دھول ویکھ وکھائیا۔ پیار محبت وچ موئی، میلا میل مل کے خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا پڑدا دے اٹھائیا۔ صدی چوڈھوی کہے جن بھگنو دیاں اشارہ، عیش نال جنائیا۔ ویکھو کھیل سچی سرکارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو آد جگادی اک اوتارا، نر نرائن اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبران بن سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام کلمہ دے اپارا، اپرپر سوامی کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی لا اکھاڑا، چارے کھانی پھول پھلاٹیا۔ لیکھا جان جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پریت پھول پھلاٹیا۔ نرگن سرگن ہو اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتارا، امام اماما نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھول کے دساں پڑدا، اگلا بھیو کھلاٹیا۔ ویکھ کے لہندا چڑھدا، پہاڑ دکھن اکھ اٹھائیا۔ ایوں جاپیا پُرکھ اگما کھیل کردا، کرنی دا کرتا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں

کہے جن بھگتو میں دسساں سچ اچ، دھرم دی دھار سنائیا۔ ویکھو کھیل اُپر شاہ رگ، ہر کرتا کی جنائیا۔ جنہاں دا ناتا تٹنا جگ، دین تھوڑے پندھ مکائیا۔ مانس جنم دی مکن والی حد، آگے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ میں سن کے حکم سندیسے والا چھد، بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پچھلا دسساں لیکھا، جگت لکھت نہ کھئے وڈیائیا۔ کھیل ویکھیا وچ عرب دیسا، بالوریت ربی گرلائیا۔ پانی ڈھونا جنہاں دا پیشہ، مشکان کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دئے گھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں روواں زارو زار، نیر نیناں نیر وہائیا۔ دروبی میرے پروردگار، تیری سرن سرنائیا۔ پچھلا لیکھا ربی وچار، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ محمد ویلے دے اوہ حقدار، حقیقت اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی رنگن دئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی دسساں، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نالے روواں نالے ہسساں، نیر نیناں نیر وہائیا۔ بے شک لوک مات وچ کوٹن مر گئے لکھاں، انگت اپنا آپ تجائیا۔ سڑ گئے نال ککھاں، گوراں وچ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ میں منگدی جن بھگتاں دیاں رکھاں، نانی ہو کے سپس یوائیا۔ جن بھگتو ماردی نہیں گپاں، پیا پورن برہم درڑائیا۔ میرا ناتا جڑیا پگا، پاربرہم سرنائیا۔ مکہ مدینہ دتا دھگا، بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے گوبند آگیا کول، اپنا پندھ مکائیا۔ شبدی دھار گیا بول، انبولت راگ سنائیا۔ سٹی ربو نہ مؤل انہول، آلس نندرا دے تجائیا۔ میرا نام وجا ڈھول، ڈنکا ڈھردرگاپیا۔ سچ دوارا دیواں کھول، خالق خلق اک درڑائیا۔ ہر گھٹ انتر جاواں مؤل، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسے اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوبند مینوں ماردا مگا، ہولی ہولی جگائیا۔ ویکھ پچھلا بہتیا حقہ، حکم آگے بے پرواہیا۔ پچھلا رہیا کوئی نہ دکھا، دکھ درد گوائیا۔ سپھل کر کے ککھا، گلکھنی دئے وڈیائیا۔ اُجل کر کے مکھا، ڈرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا رہیا گھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوبند مینوں دتا ہلارا، سہج نال ہلایا۔ کلیئے اوہ ویکھ میرا دلارا، جس دا اتم نیرے آئیا۔ ناتا تٹن والا سنسارا، تن وجود بیئے جدائیا۔ چھڈنا پئے گھر بارا، بنس سربنس تجائیا۔ آؤنا پئے چرن دوارا، چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے میں بھگتاں دی کرنی قدر، قدرت دے مالک دھیان لگائیا۔ اپنی آسا پوری کرنی سدھر، صدقے واری گھول گھائیا۔ بے شک تیرے لختے جگر، پوت سپوت وڈیائیا۔ میں سیوا کرنی مہینہ مکھر، پھراں چائیں چائیا۔ تیرے کولوں کراؤنا عدل، انصاف اک وڈیائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بدن، بدلا دیاں چکائیا۔ اپنا پورا لاواں یتن، یتھارتھ دیاں درڑائیا۔ آگئی تیرے پتن، ڈیرہ کنڈھی اُتے رکھائیا۔ گرمکھ سکھیاں وچ وسن، واسطہ تیرے نال جڑائیا۔ میرا پورا کرنا یچن، یچیاں وانگ جھولی رہی ڈاہیا۔ جے تُوں آئیوں انہاں رکھن، ایکا کریں تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دینا چکائیا۔ گوہند کہے صدی چوڈھویں پچھے کر دھیان، تینوں دیاں جنائیا۔ بھیناں بھراواں دی ہووے پہچان، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ ایہہ دھرم دا کھیل مہان، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میری سہجے پچھے ہوئی زبان، اوہنوں پورا دینا کرائیا۔ جس ویلے یُدھ ہندا سی گھمسان، چمکور وچ ڈہائیا۔ گرسکھ کر پروان، تاج سپس اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ گوہند کہے صدی چوڈھویں پچھے مارے جھاکئی، اپنا نین اُٹھائیا۔ جس نوں تاج دتا اُس دے تے بھرتے دو بھیناں پچھے سی باقی، بنس سرینس سوہنا سوہنا پائیا۔ اُس دی خواہش اوہناں دا لیکھا لیکھے وچ رہیا واچی، اندرے اندر اکھ کھلائییا۔ ڈردا مکھ کہے نہ باقی، رسنا جہوا نہ کھئے جنائیا۔ گوہند اک بھڑا کے لاجی، تھاپی پشت پناہ ٹکائیا۔ فکر نہ کر تیرے پھیر بنا دیاں ساتھی، جمن والی وکھری ہووے مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوہند کہے صدی چوڈھویں پچھے رکھ اڈیک، تینوں دیاں وکھائیا۔ بن اکھراں توں ویکھ تواریخ، تریک ہندسیاں نال نہ کھئے جنائیا۔ جس دی میرے نال پریت، پریت ہو کے ہوواں سہائیا۔ میری پاؤنی اُتے لیک، تصدیق پُرکھ اکال کولوں کراوئیا۔ جو کراں سو جگ جگ ٹھیک، ٹھاگر ہو کے اپنا حکم منائیا۔ میرے وچ اوہ توفیق، جو طرف دوطرف یکطرف اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نین سنگھ دے اوہ بھین بھرا، مینوں پچھلے نظری آئیا۔ جس دا شبد گرو گواہ، سندیسے گھر گھر رہیا پچائیا۔ دلپ سنگھ جنڈیالے والا سمجھا، جس دی نوں مکھر نوں ہونی سی جدائیا۔ جنڈیالے وچوں مہندر کور دواہیوں لئی اُٹھا، ننھی بچی چل کے آئیا۔ میرا پچھلا نہ مرے بھرا، پرہو تیرے آگے ڈہائیا۔ میں سگن لوں منا، سب کچھ تیری بھیت چڑھائیا۔ جس تھالی وچ کھانا

دیواں گھوا، اوہ وی چُک لیائیا۔ پگڑی سیس والی اُٹھا، بھجی واہو داہیا۔ جے اک واری لئیں پچا، ہوویں آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آشا پور کرائیا۔ مہندرو کہے میرا ہور اک ویرا، سچ دیاں سُنائیا۔ اوہدی بدل دے تقدیرا، تیری بے پرواہیا۔ اوہدے واسطے ہور لیائی چیرا، چری وچھنے جوڑ جڑائیا۔ آگے دسے راہ بھیڑا، تڈھ بن ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ میرا نیتر وگے نیرا، لوچن رہے گُرا لائیا۔ شہادت دیوے بھگت کیرا، قبران توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں دسدا سنگھ کندن، مال چک وڈیائیا۔ میں اوہدے گھر دیاں دے اتھرو جاواں پونجھن، نیناں کراں صفائیا۔ ساچا تھان جاواں ہونجھن، ریتی پریم ونڈ ونڈائیا۔ ویکھاں کھیل نین موندن، صاحب تیری سرنائیا۔ گُرمکھاں جاواں پوجن، جے اوہناں لئیں پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری تیرے چرناں آواز، کوک کوک سُنائیا۔ ستی دی کھلی جاگ، لئی مات انگرائیا۔ جن بھگتاں پھڑ واگ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گُرمکھ دی لُجیا رکھ آج، ہوئے نہ مات جُدا ئیا۔ ایہ جنم مرن دا تیرے ہتھ کاج، دوسر دیوے نہ کھئے سزائیا۔ میں چاہندی آگے توں تیرا بدل جائے رواج، بنا تیرے حُکم توں گُرمکھ مرن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دے دے امرت نام گھٹ، گھٹے ٹیک کے دیاں دُہائیا۔ مینوں این دسدا نرائن سنگھ دا اگی مکھڑ نوں ناتا جانا سی ٹٹ، بوندی جگت جگ جُدا ئیا۔ گھر دیاں نالوں جانا سی رُٹھ، رُسیاں نہ کھئے منائیا۔ ایسے کارن تہ مہینے لنگھائے کر کے چپ، چرن چرن نہ کھئے اُٹھائیا۔ سدا کدا ربیا پُچھ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے گرہ سہاؤ رُت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نرائن سنگھ نوں بخش دے دات، داتے دانی تیری سرنائیا۔ بیبی مہندرو اوہدے لئی لے کے آئی سوغات، پگڑی اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ساڈی بہین بھراواں دی گوبند تیرے چرناں وچ بنی رہے جماعت، آگے نہ ہووے جُدا ئیا۔ کیسے کم نہیں آؤنی مٹی راکھ، ہڈیاں بالن دین جلا ئیا۔ جے بھگتاں پُچھیں وات، داتا ہو کے دُھر درگاہیا۔ میری لیکھ لگ جائے آج دی رات، رُٹری اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی دساں مینوں آوندا جاندا چیتا، چیتن ربیا کرائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ کے اکو نینا، میرے نیتر دین دُہائیا۔ بھگت ادھارنا جس کول

ٹھیکا، گر اوتار پیغمبران پینڈا دتا مکائیا۔ جوت سروپی دھار کے بھیکھا، لوک مات آیا چائیں چائیا۔ شاہو بھوپ بن نریشا، زرگن نرور ویکھ وکھائیا۔ نہ کوئی مجھ دابڑی کیسا، قسمت سب دی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مہندرو کہے میری ہور اک ارداس، سچ دیاں جنائیا۔ میں گلزار سنگھ دے جانا پاس، جو پچھلا میرا بھائیا۔ اوس دی آو رہندی صرف تن ماس، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ ایسے کر کے میں چوٹھی پگڑی لے کے آئی خاص، سر بھراواں آواں بٹھائیا۔ جیوندیاں دی بنی رہے جماعت، وجدی رہے ودھائیا۔ میں چائندی بھاگاں والی ہووے بھلک دی رات، سنگھ دلپ سر پگڑی دیاں بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھیر اودوں آگلا آوے بھلک، بھرم دئے مٹائیا۔ مالک ہو کے خالق خلق، خالص رنگ رنگائیا۔ دے کے اپنی جھلک، نور جوت رُشنائیا۔ ڈیرہ ڈھاہ کے موٹ ملک، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرائن سنگھ نین ملائیا۔ پگڑی کہے میں گوبند والی دستار، دست نال وڈیائیا۔ میرا پھیر ویکھو پرسوں ہندا وبار، کی کرتا کار کھائیا۔ جیہڑا لیکھ لیکھیا نہیں وچ سنسار، اوبدا لہنا دئے جنائیا۔ پچھلا قرضہ دئے اُتار، جو گوبند کتاں وچ گیا سنائیا۔ دوجا سنے نہ کھئے گفتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں خوشی ہووے سب، سچ دیاں جنائیا۔ جس ویلے گندن سنگھ دے گھر دی ویکھاں حد، بے حد نال وڈیائیا۔ اوبدے سر اُتے گرمکھ سنگھ بٹھے پگ، روداس چمارا سنگ نبھائیا۔ دھرم نگارہ جاوے وچ، وجدی رہے ودھائیا۔ گرمکھ پرہ دا بھانا ویکھن جگ، کی کرتا کھیل کھلائیا۔ چھیتی سڑنا پئے نہ وچ آگ، اگنی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اگلے دن اوٹھوں بھج، گلزار سنگھ لینا ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گلزار سنگھ نوں پگ بنہنی پٹھی، پٹھی کلا بھوائیا۔ جس کارن میں محمد نالوں رُٹھی، صدی چوڈھویں دئے سمجھائیا۔ ہُن لکی نہیں رہنا وچ گٹھی، پڑدے سب دے بھول پھلائیا۔ جے میں وی گئی لٹی، لٹاؤنی جگت لوکائیا۔ میری پریت پرہو نالوں نہیں ٹٹی، ٹوٹے پینے سارے دینے تجائیا۔ بتھیرے مینوں پھڑدے رہے کولوں گٹیں، اپنے ول کھچائیا۔ میں دوویں میٹ کے مٹھی، انگوٹھے سب نوں آئی وکھائیا۔ چوڈاں طبقات ٹنگ کے پٹھی جتی، جواے بازاں آئی ہرائیا۔ اشارہ دے کے آئی رُکھی رُکھی، کلیمیاں وچ سمجھائیا۔ تسیں سارے کٹو پرہ دی بتی، بتخانیاں

وچ وڑ کے دیو ڈہائیا۔ میری اودھ پچھلی پُگی، پینڈا لیا مُکائیا۔ تہاڈے کول گٹکوں گٹکوں کرن والی گھگی، گھنن گھیری وچ اٹکائیا۔ تسیں تے مینوں کہندے ڈڈی، میں ڈورُو ڈنک کھڑکائیا۔ خوشیاں وچ پاواں لڈی، لوہڑے پینوں تہانوں دیاں سمجھائیا۔ پیغمبر ہو کے میرے پرہ دی رمز نہ سُجھی، ستیاں دیاں اٹھائیا۔ تہاڈی شرع بند کراواں وچ کُجی، کوجا سب نوں اک وکھائیا۔ چار گنٹ ویکھو بھرسٹ ہوئی بُدھی، ساچا ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ بنا وہن توں دُنیا ساری ڈبی، پیر پیغمبر نہ کھئے ترائیا۔ میں ہسناں گداں تسیں رونا سب نے بھیں، ہوئیاں وچ ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں آیں دسدا گوہند نے نرائن سنگھ دے سر تے رکھیا تاج، تاجاں والے دتی وڈیائیا۔ کجھ بھین بھراواں دا ہور رواج، جگ دی ریتی چلی آئی۔ جس ویلے کوئی چنگا ہندا کاج، گھر گھر وجدی ودھائیا۔ ویکھو کھیل تسیں آج، عجب لپلا رہیا بنائیا۔ پچھلا ناتا تے بھگتاں دا سماج، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لہنا دئے مُکائیا۔ انہاں دی دوجی بھین ویکھو منجیت، منگو پُڑے توں چل کے آئی۔ دلپ سنگھ دا سوا کے قمیض، بھجی چائیں چائیا۔ کندن سنگھ دے کرنی ریجھ، گل دینا پہنائیا۔ گلزار سنگھ نوں ایسے نال دینا پتیج، پریم پیار وچ وڈیائیا۔ کچھ رڑکیوں آئی چیز، اوہ وی ہتھ دینی پھڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بُدھی ہو گئی بُدھڑیے تیری کردی اڈیک، ناتا تیرے نال رکھائیا۔ میں بھلدی نہیں تاریخ، تواریخ دتی بدلائیا۔ میں وینہدی ریبی کس طرح کباب بھن کے کھاندے اُپر سیخ، سخر چوٹی چڑھ کے دھیان لگائیا۔ واہ واہ میرے پروردگار کیتی تصدیق، پیغمبران دی شہادت دتی گواہیا۔ مینوں اوسے اُتے اُمید، جو عملاں دی کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلانے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سڑن توں پچھوں پچھے گرمکھو رہ جاندا کڑا، ہڈ ناڑی ماس نظر کھئے نہ آئی۔ ویکھو ہن آگے رہو کوئی نہ دڑا، خالص گرمکھ لینے بنائیا۔ ستگر اکو شبد بڑا، جگ جگ دا پندھ مُکائیا۔ نہ جہا نہ مرا، مڑھی گور نہ کھئے دفنائیا۔ جد ویکھو تے حاضر حضور کھڑا، پڑدے اندرون دئے چُکائیا۔ سدا بھگتاں دا پالے دھڑا، دوسر سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ جن بھکتو گرمکھ سب توں ہندا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ گرمکھ دی نشانی گوہند دا کنگھا، شہادت رہیا بھگتائیا۔ ہڈی کوئی سٹن نہ جاوے کیسے کنگا، کنگا گوداوری جہنا سُرستی بیٹھی راہ تکائیا۔

صدی چوڈھویں کہے ویکھ لو دھوکھا دین والا بن گیا بندہ، بھلیکیاں وچ بھلائیآ۔ ہتھ وچ پھڑ کے مورکھاں والا ٹبا، ست رنگا
 رہیا بلائیآ۔ چھڈ کے گوبند والا کھنڈا، دھر دا حکم رہیا ورتائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں آکھیا پرہو تون کدے نہ ہوویں رنڈا،
 کلیرے ہتھ کے سکن بھگتاں نال منائیآ۔ تیرا پیار دو جہان تون ٹھنڈا، ٹھاکر تیرے دوارے نظری آئیآ۔ جن بھگتاں لیکھ ہووے نہ مندا،
 مندبھاگاں لینا ترائیآ۔ تون کوئی پتری واجن والا نہیں پنڈا، گروہ کا گرہ دا ڈیرہ ڈھاپیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 مہر نظر اک اٹھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے جس دا تیرے نال پیار، پیا پریم ہونا سہائیآ۔ کوڑا جھگڑا دینا نوار، مہر نظر اک اٹھائیآ۔
 مایا دی واسنا نو دوار، نوڑیے دین گواہیآ۔ دواویوں لنگھائے سچی سرکار، شبدا حکم والا جنائیآ۔ رسنا نال نہیں کہا پکار، پگری
 دستار نال وڈیائیآ۔ تھالی گلاس لیائے اٹھال، گھرت وچ سوا پا پائیآ۔ بھین کہے پرہو میرے بھرا دے جوال، مکھ ویکھاں چائیں چائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہور دساں
 بھوکھت، ہتھ گرمکھ نال ملائیآ۔ آتما پرماٹما دا اکو ایشٹ، دوسر نظر کھئے نہ آئیآ۔ شہادت دیوے رام وشیشٹ، وشیاں تون باہر رہیا
 سمجھائیآ۔ جن بھگتاں دی بڈھی کدے نہ ہووے بھرشٹ، بھرم دا ڈیرہ ڈھاپیآ۔ گلزار سنگھ دے کولوں آؤنا کور ترپت، بالمیک دا
 آسن رہیا تکائیآ۔ اوتھ دسنا لیکھا ٹانک جست، اک دو کیوں پرہ نے ونڈ ونڈائیآ۔ کیہڑا سورگ تے کیہڑا بہشت، دوزخ دی اکن
 کون تپائیآ۔ کی سنجوگ کی وجوگ کی آتما پرماٹما گریست، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا دئے درڑائیآ۔ پال
 سنگھ، اوتھ آؤنا پئے ضرور، بالمیک تیری دھونی دئے ڈبائیآ۔ جتھے بوٹا ہندا سی کھجور، ستائی ہتھ سوہا پائیآ۔ ایہ ترپت کور تیرا
 ہندا سی مزدور، پانی لیا کے تیری سیو کھائیآ۔ نو وار مستک لاؤندا سی دھوڑ، سیس چرناں اے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیآ۔ بالمیک دی تین چار دی ہندی سی بستی، چھپر چھن چھپائیآ۔ جتھے پرہ دی ویکھدا سی
 ہستی، نرگن نور جوت رُسنائیآ۔ مُحبت ملدی سی سستی، قیمت نہ کھئے رکھائیآ۔ منزل سدا مکی سی شاہ رگ دی، رگ وید دئے
 گواہیآ۔ پوجا چھڈی لال آگ دی، اگنی آگ نہ کھئے تپائیآ۔ لہر چھڈی نشہ مد دی، مدھر دھن اک شنوائیآ۔ ذات ویکھی الہی رب
 دی، جو جوت نور رُسنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا دئے لکھائیآ۔ بالمیک تیرا اوہ ستھان، گنیا

کانٹیاں والی نظری آئیا۔ جتھے چُھپ چُھپ آؤندا سی بھگوان، لُک لُک درس دِکھائیا۔ سو دیونہارا دان، داتا دانی دُھردرگاہیا۔ اوتھے ہر سنگت تیرا ہووے پکوان، پکی گُرمکھاں نال پکائیا۔ ست رنگ دا کھڑنا نال نشان، دھرم دی دھار دینا جھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بالمیک کہے میرے کول سوا پنج سیر پانی ہندا سی کوسا، گشلتا نال سُنائیا۔ جس ویلے ہندا ساں وچ اک گوشہ، آتما پرمتا وچ سائیا۔ نام خُماری ملدی سی مدہوشا، سرتی شبد نال جُڑائیا۔ بھل جاندی سی جگت دی سوچا، من واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ میرے اندر آئی اک دن لوچا، آسا لئی پرگٹائیا۔ صاف سٹھرا پھیر کے پوچا، گوہر نال لپائیا۔ راہ تگاں اکٹا موقع، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ پرہو کوئی مارگ دسے سوکھا، میلا سہج ملائیآ۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پُستک ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کِریا کرے بن چھپر چھن کوٹھا، کایا کٹیا دئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آشا پور کرائیا۔ بالمیک کہے میرے اندر وجی دھنی، نادی ناد سُنائیا۔ پُرکھ اکالا وڈ گن گئی، گہر گمبھیر درڑائیا۔ تیری پُکار جئے سنی، سُن سمدھی وچ سمجھائیا۔ جس نوں یاد کیتا پچھے بلیں، بن رسنا مکھ بلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے در دئے وڈیائیآ۔ بالمیک کہے پرہو کر مہر، دین دیاں دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے ہووے اندھیرا جگت اندھیر، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پرگٹ ہووے شبدي شیر، بھیک اپنا نام لگائیا۔ تیرا لہنا چُکائے پھیر، پھرت پھرت اپنی سیو کھائیا۔ کلجگ اتم گِڑے گِڑ، گِڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لالو دا لہنا دینا سوا سیر، زوداس دا ناتا جوڑ جُڑائیا۔ کِریا کر نہ لاوے دیر، جگت وچھنے جوڑ جُڑائیا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا دئے نیڑ، پاربرہم پرہے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہن کتھے پھردی، پھیر لوں انگڑائیا۔ میں وچھڑی چر دی، چری وچھنے دیاں ملائیآ۔ سیوا کراں اوس پر دی، جو پریتم دُھردرگاہیا۔ دھار ویکھاں زرویر زردی، زرنکار نظری آئیا۔ جس دی لٹھ جگ جگ گِڑدی، گِڑے وچ دُہائیا۔ سرشٹی ویکھاں بھڑدی، بھجے وابو داہیا۔ گلزار ویکھاں کھڑدی، جن بھگتاں گلشن اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میل لئے ملائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے چھبی پوہ نوں آؤنے میرے سنگی ساتھی، جن بھگت سوانگ بنائیا۔ اکی سکھاں دے کول ہووے اک اک پاتھی، ماجھا مالوا جموں دوآبہ سارے سوہا پائیا۔ چوہاں دے کول ہووے اک اک راکی، زین

پاکھر نال رلائیا۔ سواراں دی پٹھ اُتے ہووے کالی ٹاکی، چھاتی اُتے سوہنگ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرمکھو سب نے کدھ کے آؤنا تُلے، کلغے سوہنے بنائیا۔ تہاڈے لیکھ دسنے دُھر دے، پڑدے آپ چُکائیا۔ میلے میلے شبد گُر نے، نانا توڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل بنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں واسطہ پا کے کہندی، کلمیاں وچ دُبائیا۔ بیبیاں سب نے سچے ہتھ نوں لا کے آؤنی مہندی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ گردھارا سنگھ نے چاٹی بھر کے رکھنی دہی دی، دُھر دا حُکم الائیا۔ اک جوڑی ہونی مہیں دی، سوہنی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرمکھو آؤنا جوٹے جوٹے، ہتھ ہتھان نال ملائیا۔ کہے ہتھ دے رنگ کے اگلے پوٹے، سوہنے لینے چمکائیا۔ کتاں تائیں اُچے ہون سوٹے، ہتھان وچ اُٹھائیا۔ بڈھڑے ضرور نال لیان پوتے، پیڑھی اگلی دئے ودھائیا۔ گُرمکھو سنگھ چڑھنا اُتے بوتے، آسن اپنا اک جنائیا۔ ماجھے والیاں گیاراں ڈاگاں نوں لاؤنے ٹوکے، تیکھی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دیونہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ہر اک بیبی سچے ہتھ نوں چاڑھے پنج پنج چوڑی، پنجے رنگ وکھائیا۔ گھروں نیت بدل کے آوے کوڑی، پریم پرہ دے نال ودھائیا۔ بھگت دوار نوں وارلاوے دھوڑی، مستک خاک رمائیا۔ بشن کور دے ہتھ وچ ہووے کستوری، رتی نوں سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ماجھا مالوا دواہ جموں لے کے آوے اک اک ڈھولی، ڈنکا ڈھول اُتے لگائیا۔ اک اک بنا کے لیاؤن ڈولی، چار کھاراں روپ وٹائیا۔ ساچے نام دی بولن بولی، تُوہی تُوہی راگ الائیا۔ اک اک ڈانگ لیانی وچوں پولی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے، بیبیاں گاون گوبند گیت، خوشیاں نال سُنائیا۔ ستگر چھڈ کے مندر مسیت، تیرا درشن پائیا۔ کلجگ انت بدل دے ریت، سَنجگ راہ وکھائیا۔ اندروں بدلے کیسے نہ نیت، سارے دسن بہین بھائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی اڈیک، سو ملیا چائیں چائیا۔ مائس جنم جائے جیت، جیون ستگر جھولی پائیا۔ پچھلا پچھے گیا پیت، آگے ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دئے وکھائیا۔ گُرمکھاں سر تے کیتے ہون منڑاسے، اپنا بل ودھائیا۔ کردے آؤن خوشیاں نال ہاسے، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ سب دے کول پنج پنج ہون

پتاسے، سگن گوبند والا سمجھائیا۔ اکو رنگ رنگائے وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے تائے چاچے، پتا پوت دئے سرنائیا۔ ستگر شبد جو جن واچے، پردے ہر کرے صفائیا۔ جنم جنم دے پورے کر کے گھاٹے، گھاٹی منزل دئے چڑھائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے آدھوائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سب دے کول ہووے اک اک پرچی، بڈھا نڈھا پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت دوارے ہونا بھرتی، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ چٹی سب دی ہووے وردی، وعدہ پچھلا یاد کرائیا۔ ایہہ کھیل سانجھے گھر دی، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پلکان دے اوپلے بیٹھا آپ گوسائیا۔ جوت وکھائے آگئی بلدی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ پون ٹھنڈی ہووے چلدی، اپنا رنگ رنگائیا۔ ویکھو کھیل بھگتاں دے دل دی، وجے چار لے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج بن کے آئیو مٹلا، مٹلانے روپ وٹائیا۔ جموں والیو سر تے رکھنا گلا، وچوں لما سوہا پائیا۔ شو سنگھ نے مگراں تے بنھنا ٹٹا جلا، ٹٹی جتی گنڈھ پوائیا۔ گل وچ چولا رکھنا کھلا، گئیاں تائیں لمکائیا۔ جیہڑا ویس کیتا سی بلھا، عنایت تائیں رجھائیا۔ نال مٹی دا چُکیا ہووے چُلا، چھوٹا جہا ہتھ اٹھائیا۔ چھاتی تے لکھ کے اپنا ناں لگاؤنا دلھا، دوہری دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجاب بییاں نے مٹی دی لیانی کئی، چھاڑی اُتے اک ٹکائیا۔ لیان اوہ جنہاں دے پتی نے داہڑی کدی نہ ہووے مٹی، گرمکھ سوہنے سوہا پائیا۔ اوہناں دے سر تے سوہے رنگ دی ہووے چٹی، ماجھا مالوا دواہہ جموں اک اک وند وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھ اگئی کھینڈن گتکا، اپنی خوشی بنائیا۔ اوہناں دے سر تے ہووے پٹکا، پٹنے والا ویکھ وکھائیا۔ جنہاں نے کدی نہ کھادھا ہووے جھٹکا، اوہ ہتھ لین اٹھائیا۔ اندر کوڑ رہے نہ کھٹکا، دھرم دا راہ تکائیا۔ پیار ہووے پرمیشور پت کا، پاربرہم دھیان لگائیا۔ سب دا ویس ہووے سیدھا جٹ کا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا کھیل اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سب دے لگے ہون بوجھے، پاکٹ نظری آئیا۔ جس کارن محمد رکھے روزے، اُس دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ گرمکھ ضرور لبھنے دو کھودے، خدی تکبر دین گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ دئے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سب دی جیب وچ

ہووے اک اک لاجی، سگن رام والا سمجھائیا۔ کس طرح مٹی ستگر جاوے آکھی، آخر دیاں درڑائیا۔ جن بھگتو تہاڈی جگ چوڑی رہنی ساکھی، سخاوت کران چائیں چائیا۔ سب دی بدل دینی راسی، رستہ اک درڑائیا۔ سچکھنڈ دوار بنا کے واسی، واسطہ اپنے نال بنائیا۔ تہاڈی پچھلی پریت اجے نہیں باسی، رس سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ڈوم بن کے تہاڈا بنیا مراسی، ججماناں دیاں صفتاں رہیا سنائیا۔ امرجیت سنگھ نے کپڑے پاؤنے خاکی، پیٹی لگ نال بندھائیا۔ گھوڑے اُتے چڑھنا مار پلاکی، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ بسنت کور دے ہتھ ہووے گلاسی، بچیاں وانگ لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دوآبے والیاں چُکنی اک پوڑی، ڈنڈے گیاراں نظری آئیا۔ مالوے والیاں لیانی اک پھوڑی، جو مساناں وچوں ہڈیاں پھول پھلائییا۔ ماجھے والیاں لیانی ڈوری، اسی گز سوہیا پائیا۔ جموں والیاں دو سیکھاں بناؤنی اپنی جوڑی، بازو بازو نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پڑا دئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سورن سنگھ نے لیانی تسبیح، منکے اکیاں نال وڈیائیا۔ اجیت سنگھ نال ہونا قصبی، جو شرارت دئے جنائیا۔ چیلہ سنگھ نے یاد کر کے آونی فارسی عربی، پنج لائناں وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقاں کہے کے آئی ٹاٹا، اشارہ ہتھان نال کرائیا۔ منزل مار کے پچھلیاں واٹاں، پینڈا آئی مکائیا۔ آکے کھلا واہیا جھاٹا، مینڈھی سیس گندائیا۔ امرت ویکھیا باٹا، بھریا اگم اتھاپیا۔ رس انوکھا چاٹا، پچھلا چیٹک دتا تجائیا۔ جن بھگتاں سوا سیر دا اٹا، صدق صبوری وچ کھائیا۔ جیہڑا بستر بھوشن پاٹا، جھپی پوہ لینا بدلائیا۔ میرا کاج ویکھے دیوی لاٹاں، اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پڑا پڑیاں وچوں اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مالوے والیو لیانی بندی سُرخی، سوا انچ جنائیا۔ میں کھیل دسنی اند پُر دی، کیوں گوہند کیتی جدائیا۔ کیوں لوڑ پے گئی سچے ستگر دی، شبدی میلا سہج سُبھائیا۔ کیوں سرشٹی جاندی رڑھدی، دیناں وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل دئے درسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو تسیں آئیو سرب اکٹھے، اپنی خوشی بنائیا۔ پریم پیار اندر تھے، رستہ پنڈھ چُکائیا۔ جودھے بن کے ہتے کئے، بل دینا ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے پورے ہوئے پئے، پلنے والا دئے سمجھائیا۔ سب نے رُلنا وچ گھٹے، مٹی خاک اڈائیا۔ کسے دی قیمت پینی نہیں دو

ٹکے، کروڑی شاہ دین دُبائیا۔ پُرکھ اکال نے پاؤنہ رتے، جھگڑے وچ لوکائیا۔ جو دین مذہب دی حد تے، تپا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ اوہ بھگت سُہیلے ہو گئے پکے، کچا تند نہ کھئے تڑائیا۔ پریم مُحبت اندر رتے، رتن امولک نظری آئیا۔ سچ دوارے بہہ کے ہستے، ہستی ویکھ نؤر الہیاء۔ ہُن کوئی دھتے وانگ چارنہ نہیں وچھ، بھگت وچھل ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ کٹوریاں وچ دُدھ نہ چھکے، گھر گھر اپنا درس دکھائیا۔ نُسیں جُگ جنم دے تھکے، اتم پینڈا دے مُکائیا۔ ماجھا مالوا دواہہ جموں پنج پنج بیبیاں گھر وچوں پکا کے لیانہ بھتے، پُھلکے پنج پنج رکھائیا۔ ویکھیو سب دے کارج ہندے فتح، فتح ڈنکا اک و جائیا۔ کوئی کھیل نہ جانے چنانچہ چوئکے البتے، عالم علم نہ کھئے وڈیائیا۔ شبد گرو آیا پنجان تتان دے وڈے، بدلی کیتی بیروائیا۔ اندر وڑ کے سب دے پردے پھٹے، پھٹ گھاؤ دے لگائیا۔ اُتلے ہیٹھاں کر کے بٹے، انکڑے دتے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ صدی چوڈھوی کہے میں چھڈ کے پچھلی یاری، سچ سچ سنائیا۔ رہ کے جگت کواری، اپنی آس ودھائیا۔ ملے اک پُرکھ نرنکاری، جس نؤں جنمے کوئی نہ مائیا۔ جنم مرن دی کئے بیماری، دُکھاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ میری پیج دے سواری، سوارتھ اپنے نال رکھائیا۔ بناوے اوہ لاڑی، جس دا روپ جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ پھراں پچھے اگاڑی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جن بھگتو چھبی پوہ نؤں ضرور پھیراں بہاری، اندر باہر کران صفائیا۔ میرے کول کوئی لفظ نہیں جس دے نال کران تکراری، جھگڑا دیاں مُکائیا۔ میں پریم پُرکھ دی ناری، جس نؤں جھکدے پیغمبر گُر اوتاری، وشن برہما شو لاگن پائیا۔ اُس دی کران برخورداری، جیہڑا آیا مات لوک دوباری، سرگن توں نرگن ویس وٹائیا۔ سچ پُچھو مینوں اپنے وچ کریو شماری، میری شمع لینی جگائیا۔ مینوں این دِسدا دُھر دا شہنشاہ جگت دا مداری، کھیل اپنی رہیا کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا ساتھ دے نبھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے لئی لے کے آئیو میرا رام، رام میری دُبائیا۔ میرے لئی لے کے آئیو میرے مُرشد دا پیغام، جو پیغمبراں دے وڈیائیا۔ میرے لئی لے کے آئیو میرا کابن، جو لکھ چوڑاسی سکھی رہیا پرنائیا۔ میرے لئی لے کے آئیو اک اک بادام، جو بدن دی بدلی دے کرائیا۔ میرے لئی لے کے آئیو گُرمکھ سوہنے اپنی شان، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ میں آگوں سب نؤں کران پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ویکھیو سب دا اکو دسے بھگوان، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نؤواں سیکھاں اٹھانے نؤ نیشان، نواں رنگ بدلائیا۔

ماجھا مالوا دواہ جموں چار چار گُرمکھ اُٹھانے وچوں پہلوان، موٹے تازے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اگی اگی بیبیاں سر تے چُتی بدھی ہووے پُٹھی، گنڈھ پچھلے پاسے رکھائیا۔ زور نال نہ ہووے گھٹی، ہولی جیہی لٹکائیا۔ اک اک گانا بنھنا گئیں، لال رنگ چڑھائیا۔ سریر ہووے کیسے نہ دُکھی، تندرست سوہیا پائیا۔ پچھ ہووے کیسے نہ کککھیں، اک اگلی ویکھ وکھائیا۔ جس نے بلیں کدے لائی ہووے نہ سُرخی، اوہ حصّہ لوے چائیں چائیا۔ پتی دے ساہمنے کدے بیٹھی ہووے نہ اُتے گُرسی، مان رکھے تھائوں تھائیا۔ جھوٹھی کدے کیتی ہووے نہ پھرتی، چلاکی اپنی اک جنائیا۔ کیسے دی جوٹھی کھادھی ہووے کدی نہ بُرکی، بنا گُرمکھاں توں دوسر نال حصّہ نہ کدے ونڈائیا۔ اوہ سار جانے سچے ستگر دی، جس دے اندر اکو سیک تے اکو ویکھے نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تھانڈے دے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں بڈھی نوں بنا دیو نڈھی، گُرمکھو میری دُہائیا۔ میری سدھر رہے نہ دبی، میری آشلے انگرائیا۔ تسیں مینوں نور دسدے ربی، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ میں کھلوتی ہتھ بدھی، واسطہ رہی پائیا۔ سچ پریتی اک نال لگی، چھٹی جگت لوکائیا۔ دین دُنی کولوں اگی، ناتا آئی تڑائیا۔ پروردگار ویکھ کے حتی، سپس لیا جھکائیا۔ جس دے دوارے کدے نہ ہوواں شکی، شکایت کرن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے نال کر لو پگی، پارہم مننا اک گوسائنا۔ جو آد جگادی سب دا کھلاپتی، پت پریشور آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت کر اکتھی، اکتھے اپنے نال ملایا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے کھیل ویکھنا سچے ستگر کا، گرو گُرسارے نال ملایا۔ درشن کرنا اوس اند پُر دا، جو پُریاں لوآن توں باہر نظری آئیا۔ ناد سُننا انوکھی سُر دا، جس نوں تالاں وچ نہ کھئے سُنائیا۔ جس نال جیوت ہووے مُردا، مُرید مُرشد وجے ودھائیا۔ رُپ دھاراں اگئی حور دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے دے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا نیلا ہووے بُرقع، اکھ بُریاں کولوں چرائیا۔ بلوونا دیواں سرشٹی تُرکان، تُرت دیاں پلائییا۔ کیسے نوں سمبھن نہ دیواں سُر تا، سُر تی سُر ت

بدلائيا۔ ست رنگ دا میرا ہووے کُرتا، کلی کلی نال جُڑائيا۔ پنجال پیاریاں سگن لیانا کُرتا، سوا سیر ہتھ اُٹھائيا۔ کوڑ کُڑیاں بیڑا
 ویکھو رُڑھدا، آگے ہو نہ کھتے اٹکائيا۔ جھگڑا پینا ٹھگ چور دا، ممتا موہ وچ لڑائيا۔ حُکم ورتنا پُرکھ اکال زور دا، جورو زر دئے
 دُہائيا۔ جھگڑا پینا جگت شور دا، چھری شرع رُوپ قصائيا۔ لیکھا بدل جانا دین دُنی بھگول دا، حدوُد حد نہ کھتے سمجھائيا۔ پرکاش
 ہونا جوت نرول دا، نرُویر نُوں چمکائيا۔ جو آد جُگادی تول تولدا، دو جہاناں آپ اُٹھائيا۔ شبد اناد اگتی بولدا، انبولت راگ سُنائيا۔
 کھیل کرے مات وچول دا، نرگن سرگن کار کمائيا۔ کیشن سنگھ نے دُنکا لاوُنا ڈھول دا، دُگا تِن وار کھڑکائيا۔ اک گیند رُوپ دھرے
 گول دا، وڈا چھوٹا نہ کھتے وڈیائيا۔ نو فُٹ نیزہ لما ہونا پول دا، مُکھی تکھی دھار بندھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچا میلانے ملائيا۔ صدی چوڈھوی کہے میری بغل ہونے تلوار، طرف دو طرف نہ کھتے وکھائيا۔ مُنہ وچ ہووے کٹار، اپنا رُوپ
 بدلائيا۔ اکو ہووے چوبدار، درشن سنگھ کالا رنگ رنگائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا پور کرائيا۔
 صدی چوڈھوی کہے میرا ہووے اکو ٹِکا، ٹکیاں ونج نہ کھتے وکھائيا۔ بنے سچ دھات دا سِک، ستگر ساچا دئے وڈیائيا۔ اُتے لکھیا
 ہووے ایکنکارا اکا، اکل کل دھاری دُھردرگابیا۔ جس دا صاف ہووے پچھا، اکو دھار دئے درڑائيا۔ میری آسا پوری کرے اچھا،
 نراچت ویکھ وکھائيا۔ اگلا لیکھ جاوے لکھا، لکھت بھوکھت دئے گواہیا۔ سرُوپ سنگھ لے کے آوے مٹھا، پاؤ پاؤ نال جُڑائيا۔
 رومال ہووے سوا گٹھا، چٹی دھار ویکھ وکھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مینوں دئے مان وڈیائيا۔ صدی
 چوڈھوی کہے ماجھا مالوا دوآبہ جموں مینوں دیوے چھلا، شالا ملے مان وڈیائيا۔ میں ویکھنا اوہ اللہ، جو عالمین اکھوائيا۔ سد سے
 اک اگلا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائيا۔ رُویا رہے جلا تھلا، گھٹ گھٹ رُوپ سمائيا۔ انت آخری پھڑے میرا پلا، آگے پلک نہ ہونے
 جُدائيا۔ دُئی دویت میٹے سلا، وچھوڑا جگت والا کٹائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کولوں کراوے ہلا،
 نعرہ اکو وار لگائيا۔ صدی چوڈھوی کہے میری چاندی دی ہووے زنجیری، زنجیر شرع دینا کٹائيا۔ جن بھگتاں دسنی حق فقیری،
 فقرہ صوفیاں والا سمجھائيا۔ گوبند دی ظاہر کرنی میری پیری، ہر گوبند دے وڈیائيا۔ آگے بدل جانی پرہ دی پیڑھی، حصہ ونڈ نہ
 کھتے ونڈائيا۔ ایہ کھیل ہونا تقدیری، تدبیر سکے نہ کھتے سمجھائيا۔ جھگڑا مُکنا پاتشاہ وزیری، وزارت اکو نظری آئيا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلائے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں چڑھنا سوہنا رُپ، رُپ ونت دئے وڈیائیا۔ مالک ملنا اکو بھوپ، بھوپت ڈھردرگاہیا۔ جس دی مہا سدا انوپ، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ لکھ چوراسی جس دا تانا پیٹا سوت، سوتردھاری اک ہو جائیا۔ گر اوتار پیغمبران کراوے کوچ، کوچا گلی کرے صفائیا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی پنج تت بھوت، بھوت بھوکھت کال کھوج کھوجائیا۔ جدھر ویکھاں تگاں موجود، حاضر حضور نور الایہیا۔ جیہڑا کدے نہ ہووے نیست و نابود، آدانت جڑ نہ کھئے اکھڑائیا۔ مُحبت والا اوہ محبوب، مُحبت کرے چائیں چائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کلبوت، کعبہ اپنا دئے درڑائیا۔ پچھلی کرنی کر منسوخ، اگلا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگتاں کر محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک سو پنج سیکھاں دے مستک ہووے دھار، سوہنگ پٹی نام بندھائیا۔ تھلے لگی ہووے چہار، دھوڑی خاک رمائیا۔ موڈھیاں اُتے ننگی ہووے تلوار، چنڈی اپنا رُپ بدلایا۔ پانی دی پیندی آوے پھہار، امرت برسے چائیں چائیا۔ وچ ہووے نہ کوئی غدار، کورٹا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ انتر رہے نہ کھئے ہنکار، وبھچار کرم نہ کھئے کھائیا۔ سب دا سانجھا ہووے پیار، مُحبت اکو نال درسائیا۔ اوہناں دا مکھ پہلوں ہووے ول پہاڑ، اپنی پٹھ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے لیکھے دئے لگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری گندی ہووے چوندی، پٹی سیس اُتے رکھائیا۔ جیہڑی وست ہتھ نہ آوے ڈھونڈی، کھوجیاں کھوج کھئے نہ پائیا۔ دھار چلے بُت رُوح دی، رُپے رواں ملے وڈیائیا۔ کھیل وکھاؤنی سچے ستگرُو دی، گردیو اکو ویکھ وکھائیا۔ ایہ میری کتھا کہانی شروع دی، شرع زنجیر دیاں کٹائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں سنگت جڑوگی، جوگ اگلا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے نیلے ہون پیر، نیلی بندی متھے وچ چھہائیا۔ سیوا کرے کوئی نہ غیر، گرمکھ سوہنے سنگ رکھائیا۔ بہیت دساں اوس سوا پیر، جس توں بھوکھتاں وچ گئے گائیا۔ پڑدا لاہواں کیہڑا لاہور شہر، جتھے مؤت قضا دئے ڈہائیا۔ کیہڑا دوتی دشمن کھائے ویر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ڈھر دا ور، ڈھر دی آسا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری سچی اُنگل ہووے پوٹی، ناخن نظر کھئے نہ آئیا۔ ست رنگ دی بنی ہووے ٹوپی، ستگر سوہنی جڑت جڑائیا۔ میں بنا اوس کابن دی گوپی، جس

نوں گوالیاں والے کاہن سپس جھکائیا۔ میری آئیو ہو گئی چوکھی، چوکھر روپ دے لوکائیا۔ میں چھڈ دتی پڑھنی پوتھی، پُستک
 دتی تجائیا۔ میری مت رہی نہ ہوچھی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ مینوں طعنے ملدے چوڈاں لوکی، طبقات وچ پئی ڈہائیا۔ میری بند
 ہو گئی روزی، روزہ رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ پرہہ ملنا ٹھاکر مؤجی، جو مجلس بھگتاں وچ لگائیا۔ اتم ہو گئی اوسے جوگی، جو
 جُگیشراں دے وڈیائیا۔ میں پریم سنگھ دے چڑھنا اُتے موڈھیں، موڈھیاں اُتے آسن لائیا۔ اک گلاب دی ہتھ وچ رکھنی ڈوڈی،
 گُرنام سنگھ لے کے آئیا۔ تھوڑا نور چمکاؤنا اُتے ٹھوڈی، جس دا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ گُرمکھاں دے ہتھ لگاؤنا گوڈیں، نیوں نیوں
 دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دھرم دی دھار دے جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 پچن سنگھ جو رہندا کانے کوٹے، دھرم دھرم وچ وڈیائیا۔ میرے لئی بنا کے لیائے پوٹے، لیکھا پچھلا دیاں جنائیا۔ جس دا حساب
 ڈھنیا اوٹے، ساڈھے تین تین وکھائیا۔ گوبند اُٹھیا لا کے ڈھونکے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سرشٹی وقت گوائے سوں کے، سُنتیاں نہ کھئے اُٹھائیا۔
 میرا پروردگار آیا بھوں کے، اپنا روپ بدلایا۔ میں سوہنا گاؤن سُنواں گوں کے، کلمیاں توں باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، میرا پورب لیکھ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرداس پُریاں مار کے لیانی گھگی، ڈوری سوا ہتھ بندھائیا۔ پھڑ کے
 لیاوے روپل کور مائی بڈھی، پچھلے جنم دا لہنا دیاں چُکائیا۔ ماجھے والیاں ست رنگ دی لیانی گڈی، اسماناں اُتے اُڈائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا لیکھا اچے بہت، سہج
 سہج سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا بہتا ودھیا اوت پوت، ویکھاں تھائوں تھائیا۔ دیناں مذہباں دے توڑ کے قلعے کوٹ، حدان دیواں
 گوائیا۔ دھرم دوارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جتھے اکو نرمل جوت، جوت نور رُشنائیا۔ اوتھے چلے کوئی نہ
 سوچ، سمجھ نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہہ کھیل پرہو دی مؤج، جو مؤلا ہو کے ربیا کرائیا۔ مہربان ہو کے جاوے پہنچ، پاربرہم دیا کھائیا۔
 جھگڑا پینا دیپ پُشکر نال کروچ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، گوتی سب دا نظری آئیا۔

☆ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ☆

صدی چوڈھویں کہے میرا سجدہ سری بھگوان، پاربرہم پروردگار سپس جھکائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے جس دا اک نشان، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ رہیا جھلائییا۔ وشن برہما شو دیوت سُر جس دی منن آن، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے بیٹھے سپس نوائیا۔ نام سندیسہ دُھر دا کلمہ دیوے پیغام، زرگن نرویر نرنکار آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ شرع شیطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا پڑا دئے اٹھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم دے کے برہم گیان، بھیو اہیدا اچھل اچھیدا دئے چکائیا۔ کایا ماٹی ساچی ہاٹی، ساڈھے تن ہتھ ویکھ مکان، مایا ممتا لوہہ موہ وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر سوامی انترجامی گھٹ نیواسی میرے رام، رمتا رمتا اپنی کھیل کھلائییا۔ جوت اکالا شبد نرالا مارے بان، انیالا آپ چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ اک درسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں رہی جھک، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ میرا پینڈا رہیا مک، دیاں کوک ڈبائیا۔ پُرکھ اکال رہیا اٹھ، پروردگار شہنشاہیا۔ چاروں گنٹ بدل کے رُخ، دین دنی پھول پھلائییا۔ اُجل دے کسے نہ مکھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سرشٹی درشٹی بھری نال دکھ، زرگن نور نہ کھئے رُشنائییا۔ بھیو سمجھے نہ کوئی کلجگ، جگتی جگت نہ کھئے جنائیا۔ مایا ممتا چوگ رہے چُگ، چُغلی نندیا رہی گر لائییا۔ نرمل دے کھئے نہ بدھ، بدھیوان نظر کھئے نہ آئییا۔ سب دی اوڈھ رہی پُگ، زرگن سرگن ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھیو کھولے نہ کوئی گجھ، پڑا انتر نرنتر نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی جگت علامت، دہ دشا پھول پھلائییا۔ ساچا نام ملے نہ کھئے نیامت، نغمہ حق نہ کھئے سنائیا۔ کایا مندر اندر کرے بغاوت، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لڑائییا۔ دھرم دیوے نہ کھئے سخاوت، سچ کرم نہ کھئے کمائییا۔ باہروں کوڑی کریا دے غلاظت، انتر کرے نہ کھئے صفائییا۔ چاروں گنٹ دے گراوٹ، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ دیناں مذہبان ہوئی تھکاوٹ، ذات پات بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائییا۔ صدی چوڈھویں کہے چاروں گنٹ اندھیرا گھپ، گھنن گھیر وچ لوکائییا۔ سرشٹی درشٹی روندی کرائے کوئی نہ چُپ، چپو نام نہ کھئے لگائییا۔ جھگڑا پیا پیو پُت، پُتر ماں نہ کھئے وڈیائییا۔ نار کنت نال رہی رُس، دُہاگن ہو کے نیتی رہی بدلاییا۔ ست دھرم گیا چُھپ، ساچا چند نہ کھئے

چمکائیا۔ گھر گھر اندر دسے دکھ، امرت میگھ نہ کھئے چوائیا۔ جن بھگت جنے کوئی نہ ککھ، جنی کم کسے نہ آئیا۔ پینڈا مکے نہ کسے اُلٹا رُخ، چوراسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ سچ دواریوں سرشٹی گئی رُس، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر چاؤ گھنیرا، گھنٹیا راہ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا گِڑے گِڑا، دین دِیالا دِیا کھائیا۔ چاروں کُنٹ ہووے جھپڑا، جھگڑے وچ جگت دُبائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُجڑے کھپڑا، گلشن حق نہ کھئے مہکائیا۔ مایا ممتا دُبے بیڑا، نئیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ میں تھوڑا سماں ہور کرنا جیرا، زیر زیر میری دئے گواہیا۔ اگلا وقت دسنا نیڑا، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ دُھر دا بھانا روکے کھپڑا، گر اوتار پیغمبر سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جگت واسنا ڈھہنا ڈیرہ، تھل اسگاہ دین دُبائیا۔ مندر مسیت رہے نہ دیہرا، شو دوالا مٹھ نہ کھئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آئی رُچی، سچ سچ سمجھائیا۔ میں اوس منزل پُجی، جتھے پندھ رہیا نہ رائیا۔ رمز لگی گُجھی، گھر گمبھیر دتا سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ ہونا اگھی، اگھن آتھن سیو کھائیا۔ جگت واسنا ویکھنی بُدھی، بُدھ روکے دئے دُبائیا۔ نئیا نوکا سب دی ڈبی، کھیوٹ کھیٹا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جگت دھار ویکھی یُدھی، یُدھسٹر واسطہ رہیا پائیا۔ جھگڑا ویکھنا مانس منکھی، مانو دانو دین دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، در ٹھانڈے ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرُمکھو پریم پریتی اندر مارو غوطہ، غم خوار تگُو چائیں چائیا۔ دوا بے والیاں لیانا اک طوطا، طرح طرح سمجھائیا۔ جو سندیسہ دیوے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق کرے اگوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں خوشیاں گاواں گیت، گھر گمبھیر سُنائیا۔ جن بھگتو بدل کے آؤنا ریت، ریتی اگلی اک سمجھائیا۔ جھگڑا چھڈ کے مندر مسیت، پُرکھ اکالا نال ملائیا۔ گر اوتار پیغمبران اوڈھ گئی بیت، بیتی کہانی کم کسے نہ آئیا۔ اکو چھتر جھلے پرہو دے سیس، جگدیش دو جہاناں سوہیا پائیا۔ اکو کلمہ نام حدیث، ہر حضرت کرے پڑھائیا۔ لیکھا ویکھے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں پھول پُھلائیا۔ سچ جنا کے اک پریت، پریم ہو کے میل ملائیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے واسطے کالی لیانی سووسی،

میرا سماں دئے گواہیا۔ جس دی دھار ہووے رُوسی، رِشیا وچ وڈیائیا۔ آسا ہووے مُوسی، عیسیٰ صفت صلاحیا۔ دوسر کرے نہ کھئے محسُوسی، مصرعہ پڑھ نہ کھئے سُنائیا۔ پیغمبر کر سکے نہ کھئے پرہ دی جاسُوسی، خُفیا راز نہ کھئے کھلایا۔ اوہناں نُونُ حق دتا مورُوسی، مالک نظر کھئے نہ آیا۔ انت بن کے خاک بھبھوتی، ماٹی وچ سمایا۔ ویس انیک پرہو بہُ رُوی، پڑا پڑیاں وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو دئے کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنی جوت الابی نُونُ رُبی، عالمین وڈیائیا۔ جو لکھ چوراسی طبعی، طبیعت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس نُونُ جھکدے رسُول نبی، پیغمبر خادم ہو کے دھوڑی خاک رمایا۔ اوسے دے حُکمے اندر بدھی، چاروں گنٹ بھجائ چائیں چائیا۔ اوسے دی جوت جگی، نرگن نُونُ جوت رُشنایا۔ جس نے سب دی بدل دینی گدی، گداگر ہووے لوکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہونا سُچی، سنجم بھگتاں نال بنایا۔ میری انتر بدلے رُچی، رچنا ویکھ دُھردرگاہیا۔ جیہڑی چوڈاں تیراں اندر رہی لُکی، باراں پڑا آپ اُٹھایا۔ مالوے والیاں لیانی اک کُتی، جو ڈبے رنگ دی محمد دا درشن پائیا۔ اوس دسنا کس طرح کلمے والے ہندے سُکھی، کائنات وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ سوامی انترجامی اپنا میل ملایا۔ صدی چوڈھوی کہے جموں وچ لتوں لنجا رام گوڑھا، اشٹبھج نال وڈیائیا۔ لال رنگ دا لے کے آوے چوڑا، سُنہہ نُسُنہہ سپس جھکایا۔ سُرندر سنگھ مستک کیتا ہووے جوڑا، اٹارسی پڑا آپ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں منگاں چٹی چادر، چوڈاں طبقات ویکھ وکھایا۔ جیہڑی بکالے رکھی اُتے تیغ بہادر، اوستھا پنتالی سال وڈیائیا۔ لہنا دسے اوہ اگئی قادر، جو کلمیاں دئے وڈیائیا۔ نرمل کرم کر اوجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچے نام بنا سوڈاگر، ونج وپارا اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان محبوب مُحبت وچ ویکھ وکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میری آسا ہو گئی تگری، اپنا بل دھرائیا۔ دلپ سنگھ دے سر تے بٹھو پگری، پرم پُرکھ سرنایا۔ جس دی آتما پرماٹما نال جائے جگری، جگ چوگری ملے وڈیائیا۔ ٹلے تول اوس اگئی تگری، نام ترازو جو اکھوایا۔ جس دا لیکھا جانے شوڈر ویش نہ کھئے براہمن کھتری، خطا وچ سرب لوکایا۔ پھول دسے کوئی نہ پتری، راسی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا پُورا کر دے جو دس کے گیا بہاردواج اتری، سپت رکھیاں وچوں صلاحیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جُگ جُگ جاگی، بندرا وچ کدے نہ آئیا۔ دُھر دے پریم اندر بھاگی، بھجی واہو داہیا۔ جُگ جُگ اوتار پیغمبر گرو ویکھے راگی، جو پرا پسنتی مدھم بیکھری پرہہ دا نام صفتان وچ صلاحیا۔ جس دی کھیل آد انت آدی، انت کل وڈیائیا۔ ہر گھٹ ہو وسادی، بسمل اپنی کار کھائیا۔ چار کُنٹ بن سماجی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دلپ سنگھ نے پاؤنا کُرتا، پچھلا کرم کاند گوائیا۔ گرمکھ جگت ہووے نہ مُردا، مُرشد اپنے رنگ رنگائیا۔ ایہو لہنا ستگر دا، جو شبدی شبد دھار اُچھائیا۔ ایہہ کھیل ستجگ شروع ہونا دُھر دا، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا سنگ اک رکھائیا۔ قمیض کہے میں تن ماٹی خاک چھوہیا وجود، پنج تت ملی وڈیائیا۔ کِرپا کرے حق محبوب، مہربان نور خدائیا۔ جو سدا سدا موجود، مُفلساں لے ترائیا۔ سد سے بھگتاں دی حدود، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کِرپا دیوے ہونجھ، مایا ممتا موہ گوائیا۔ ساک سنبندھیاں نیتر نین ہنچھو دیوے پونجھ، رون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پگڑی کہے میں سر اُتے جانا چڑھ، اپنا بل دھرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لینا پڑھ، واہ واہ وجے سچ ودھائیا۔ جس نے کھیل کھیلیا چوٹی جڑ، چیتن اپنے گھر وسائیا۔ گرمکھ نہ جنے نہ جائے مر، آوے جاوے پرہہ رضائیا۔ سچکھنڈ دوارے جائے وڑ، جتھے نرمل جوت نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میل لے ملائیا۔ پگڑی کہے مینوں گرمکھ لے بٹھ، بتا دین دنی تھائیا۔ نام سنندیسہ سنے سرون کت، کلمہ دُھر دا اک الاہیا۔ جس نون ماتا لے جم، پتا جیوندا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ بنا صاحب ستگر تون پون سواس دات دیوے کوئی نہ دھن، آتم راس نہ کھئے ودھائیا۔ سجن میت کیسے نہ آوندے کم، گھر دی نار ہووے پرائیا۔ ناتا رہے نہ ماٹی چم، ہڈیاں بالن ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پگڑی کہے میں بجھ گئی گرمکھ سر، سری سر دتی وڈیائیا۔ ست دھرم دی بن کے دھر، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ گویند نالوں وچھڑیاں نہیں ہویا چر، نیرن نیرے پنڈھ مکائیا۔ ستگر دی گودی وچوں گرمکھ کوئی نہ جاوے گر، گریاں گود اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا دُھر دا پر، پت پریشور بے پرواہیا۔ گرمکھاں دیوے دھام تھر،

تھر گھر ساچا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا انتر ہویا راضی، رازق رحیم دتی وڈیائیا۔ میں پریم پیار دی ونڈاں بھاجی، بھجن بندگی وچ سمائیا۔ جس نے سب دی ساچنا ساچی، ساچن ہار اکھوائیا۔ اوہ کلجگ کوڑی ویکھے بازی، بازی گر نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد پڑدا دئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھ سوہنا سنگھ دلپ، دیا باقی اک رُشنائیا۔ جس نون رائے دھرم نہ دئے صلیب، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ پُرکھ اکالا وسے قریب، کایا مندر اندر سوہنا پائیا۔ جس نے جنم وچ جنم دی بدل دتی ترتیب، ظور طریقہ اپنا اک بنائیا۔ صفت کر سکے نہ کھئے قرآن مجید، سپاریاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جگ جگ بھگتاں دئے ترتیب، یکے بعد دیگرے سارے دئے ترائیا۔ آسا منسا پوری کر امید، آمد وچ خوشامد نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ویکھو بھجّا آگیا وشن برہما شو سُرپت نال اندر، اندراسن آیا تچائیا۔ بھگتاں دی بھین ویکھاں اوہ مہندر، جو سگن پریم وچ منائیا۔ جس دا اندرون کھلیا جندر، شبدا جوت نور رُشنائیا۔ جس دا مالک اوہ پندر، جو شوں دی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سوہنی ویکھی جُکتی، جگ پچھلے دتے بھلائییا۔ جن بھکتو پرہ کولوں کدے نہ منگیو مکتی، مکتی کم کیسے نہ آئییا۔ دُھر جوت وچ ملن دی کریو پھرتی، آتم پرما تم وچ سمائیا۔ تہاڈی آد جگادی جوڑی دُھر دی، سچکھنڈ دوار وجے ودھائیا۔ اک آسا گوبند رکھی اندر دی، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے سرشٹی ہووے رُڑھدی، لوک مات نہ کھئے ترائیا۔ اوس ویلے لوڑ پوے پُرکھ اکال سچے ستگر دی، جس نون جنم کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے ہُن چکے کھئے نہ کانھی، کندھیاں اُتے نہ کھئے ٹکائیا۔ گرمکھ سوہنگ پڑھے بانی، نون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ امرت رس پیوے پانی، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ آگے مانے ہور جوانی، آيو بنا عرض تون دتی ودھائیا۔ بھگتاں نال بھگون کدے نہ کرے بے ایمانی، بیوہ رسن کھئے نہ پائیا۔ ستگر دا ناتا نہیں جسمانی، جسم ضمیر تون پرے کرے شنوائیا۔ کیوں بھگت دی دھار نہیں بیگانی، آپ اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جان زمیں اسمانی، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر

آوے ہاسا، خوشیاں وچ جنائیا۔ جن بھگتاں دے دِلاسا، پرہ دی گود ٹکائیا۔ رکھیو اک بھرواسا، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ سِری بھگوان
 سرب گُن تاسا، گنوتتا اک ہو آئیا۔ ساچے منڈل پاوے راسا، سُرتی شبدی گوپی کاپن نچائیا۔ ٹھاڈی پوری کرے آسا، ترسنا دئے
 بُجھائیا۔ جیون زندگی کھول خلاصہ، پڑدا دتا مٹائیا۔ گُرمکھو ٹہانوں سمجھاؤن لئی سرل رکھی بھاشا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ماجھے والیو لیانی اک سوئی، دھاگا نکے وچ
 لنگھائیا۔ سوا پا لیانی روئی، رحمت رحیم نال رکھائیا۔ گاؤندے آؤنا توں ہی توں ہی، انتر آتم راگ الاٹیا۔ اندروں کڈھکے آؤنا دئی،
 دویت ڈیرہ ڈھاپیا۔ اک بکری لیانی جیہڑی سجری ہووے سوئی، سوہنا رنگ چمکائیا۔ دوا بے والیو مار کے لیانی چوہی، لال
 سینگھ ہتھ وچ لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک کھلاٹیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے میں ویکھنا چاؤندی اناشی اچت، اناشی کرتا بھیو کھلاٹیا۔ جموں والیاں میری گندنی گت، پراندی کالی نال سُہائیا۔
 تیّ دن دا سُکا لیانا ٹک، ٹکڑا میرے ہتھ پھڑائیا۔ دوا بے والیو ڈوڈے والی مائی لیانی جس دا سنسار سینگھ مریا پت، سندیسہ دھر
 دا دئے جنائیا۔ ماجھے والیو اک کفن لیانا چُک، لال رنگ وچ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا
 ور، صدی چوڈھویں کہے میں پھیر ہوواں خوش، خوشیاں وچ اپنا حال سُنائیا۔ میں خوشیاں اندر گاواں گی۔ پروردگار اک مناواں
 گی۔ زرگن دھار نور چمکواں گی۔ دین دِیال ویکھ وکھاواں گی۔ کال مہاکال ڈیرہ ڈھاپوانگی۔ سچ دوار سیس جھکاواں گی۔ مستک
 دھوڑی خاک رماواں گی۔ ڈھولا گیت اک الاواں گی۔ جگت مسیت ڈیرہ ڈھاپوانگی۔ ستجگ ساچی ریت درسواں گی۔ اوچ نیچ
 میل ملاواں گی۔ پرہو پريت گھول گھواواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ
 جگاواں گی۔ تیرے دوارے الکھ جگیگی۔ اک کھیل ہونی اگتی مزے دی۔ میری دھار کسے نہ لہیگی۔ نر زرنکار تیری جوت اکو
 جگیگی۔ گر اوتار پیغمبراں سب توں سدگیگی۔ دیناں مذہباں دے بہار نال لوک مات وچوں لڈیگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے تیرے بہ کے سبگیگی۔ سچ دوارا اک سجاواں گی۔ پُرکھ اکال تیرا دھیان لگاواں گی۔
 ویکھ سچ سچ دھرمسال، سچ سینگھاسن سوہا پاواں گی۔ نام بھنڈارا لے دھر دا مال، خالی جھولی آپ بھراواں گی۔ گُرمکھ سنت

سُپیلے لے کے نال، در تیرے حال سناواں گی۔ کلجگ کوڑی کریا بدل دے چال، ستجگ ساچا تیرے کولوں لواواں گی۔ پریم پیار مُحبت دا دے اُچھال، سومیں امرت تیری دھار واپوانگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا وکھا دے اپنا گھر، جس گھر بہہ کے جھٹ لنگھاواں گی۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں اک دوارا، جتھے دوارکا واسی بیٹھے سیس نوائیا۔ جگے جوت اگم اپارا، بن تیل باقی ہوئے رُشناٹیا۔ جھکدے دسن گرو اوتارا، پیغمبر سجدیاں وچ خاک رمائیا۔ سوہنا لگا ہووے دربارا، سچکھنڈ دوارے وچے اک ودھائیا۔ تیرے حُکم دا ہووے اشارہ، سینت بن اکھاں توں آپ سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا تیرے کولوں کراؤنا پار کنارہ، انت کنت بھگونت فیصلہ دینا سناٹیا۔ جس کارن زرگن جوت آئیوں دوبارہ، سرگن اپنا پندھ مکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تینوں زرگن دھار کہندے چوویاں اوتارا، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان گر اوتار پیغمبر صوفی سنت فقیر بے نظیر سارے تیرے در تے دین گواہیا۔ پچھلا تیرا حُکم چلیا جگ چارا، اگلا کھیل دس سچی سرکارا، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیریاں بھگتاں دا سدا لگا رہے اگھاڑا، صدی چوڈھویں کہے میں منگدی رباں کڈھکے ہاڑا، تکدی رباں دلپ سنگھ ورگا لاڑا، جس دا پچھلے جنم دی بھین نال پیارا، ادھار ستگر گھر پچھلا رہیا نہ رائیا۔

★ ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے محمد رہیا بھج، حضرت چاروں کُنٹ واپو داہیا۔ دین دُنی اُتے پے گیا شک، اُمت عمل حق نہ کھئے کھائیا۔ دُھر دا کلمہ سارے گئے چھڈ، نبی رسؤل رہے گرلاٹیا۔ مُلا شیخ مساک ساچے کعبے کرے کھئے نہ حج، جلوہ نور نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت واسنا کائنات رہی دگ، اگنی کوڑ کُریار رہی جلاٹیا۔ جھگڑا پیا سرشٹی درشٹی اندر جگ، چار ورن اٹھاراں برن دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیا۔ آب حیات نام خُماری پیئے کھئے نہ مد، مدُھر دُھن نام بنسری ساچا کابن نہ کھئے اُپجائیا۔ پچھلی کیتی سب دی ہندی جاندی رد، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی نیتر رووے مارے دھائینا۔ چوراسی وچوں کوئی کیسے نہ

سکے کڈھ، جم کی پھاسی نہ کھئے ٹرائیا۔ پن ہر نامے سب دے خالی دسن ہڈ، دُھن آتمک راگ نہ کھئے الاٹیا۔ ست دھرم دا رہیا کوئی نہ تگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا گھر گھر، گرہ گرہ اندر پھول پھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ہویا صدمہ، نیتز نیناں نیر وپایا۔ قدم بوسی کرے کوئی نہ پروردگار قدما، قدیم دی ریتی رہے پھلایا۔ جھگڑا پے گیا اعلیٰ ادنیٰ، امیرِ غریب دئے دُپایا۔ ساچا رس ملے کوئی نہ چکھنا، امرت جامِ نِجہر جھرنا نہ کھئے چوائیا۔ چوڈاں طبقات مُشکل ہو گیا وسنا، زمیں آسمان مارن دھائینا۔ انت اخیر بے نظیر حق خُدا کیسے نہ لبھنا، چار کُنٹ دہ دشا نظر کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی گھڑیا بھانڈا بھجنا، بھجن بندگی والا صوفی سنت فقیر پڑا سکے نہ کھئے اٹھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار وچ دگنا، ترے گن مایا اگنی تت تپایا۔ دین دُنی ملک اُموت ڈور وچنا، فتح فوٹ والی وکھایا۔ ساچی رہی کوئی نہ بندنا، سجدہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ جگت جہان ہویا اندھنا، نِج نیتز لوچن نین نہ کھئے رُشناٹیا۔ چوراسی وچوں کیسے نہ کڈھنا، اندج جیرج اُتہج سیج چارے کھانی وچ بھوٹیا۔ کیسے کم نہیں آؤنا کایا ماٹی بدنا، تت وجود نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی بھيو کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت نیتز نین وپائے نیر، چھپر شاہ سلطان وکھایا۔ انت ہویا دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے بندھایا۔ شرع دا ٹٹن والا زنجیر، کڑی کڑی نہ کھئے جڑایا۔ کلجگ بدلن والی تقدیر، ستجگ ساچا لے انگڑایا۔ پروردگار نام کھنڈا پھڑے شمشیر، شہنشاہ اپنی دھار چمکایا۔ چوڈاں طبق کھسدی دسے جاگیر، پٹیداری دا جھگڑا دئے گوائیا۔ لہنا دینا مکے شاہ حقیر، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھابیا۔ آتما پرمتا کھیل ہونا پاتشاہ وزیر، گروآں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک اکو دھر دا پیر، جس نوں واپگرؤ اللہ رام گاڈ کہہ کے سارے گائیا۔ اوہدا کھیل بے نظیر، جگ نیتز نظر کیسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی ہونے سہایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اتم بھرے ہوکا، پائے اُف کر سُناٹیا۔ کورڑی ڈبن لگی نوکا، کھیوٹ کھیٹا ملاح نور جوت نہ کھئے رُشناٹیا۔ ڈر چُکیا پرہے کے بھوکا، بھے رکھے سر نہ کھئے لوکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی دیا کماٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دا سر رہیا جھک، نیتز نین بند کرائیا۔ کچھ بولے ناہیں مکھ، رسنا جہوا نہ کھئے پلاٹیا۔ خوشی نال نہ سکے اٹھ، اپنی لے انگڑایا۔ اپنی آسا اپنے اندر گھٹ، وچے

وچ دباٹیا۔ پروردگار کولوں رہیا پُچھ، سندیسہ سندسیاں وچ سُنائیا۔ کی میرا پینڈا رہیا مُک، ویلا انت دے جنائیا۔ میں کیتا کی کُچھ، بُدھی توں پرے کی پڑھائیا۔ جس کارن کئی مُچھ، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ کیوں بدلیا اپنا رُخ، پارہم بے پرواہیا۔ میرے انتر ایہو دُکھ، بھرے بُہلی کور لوکائیا۔ تیرا بنے کھئے نہ پُت، پُت پوترے جگت رہیا ہنڈھائیا۔ مینوں اکو تیری اوٹ، دوسر سِیس نہ کھئے نوائیا۔ سچ نگارے لا چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ دین دُئی دے اندروں کڈھ کھوٹ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ کر پرکاش اگئی جوت، نورو نور ڈگمگائیا۔ میری پچھلی مٹ جائے سوچ، آکے سمجھ دینی سمجھائیا۔ میں لیکھا چھڈیا چوڈاں طبق چوڈاں لوک، سلوک اکو دینا سُنائیا۔ چنتا غم ہرکھ رہے نہ سوگ، سنسا دینا مٹائیا۔ سچ پریتی بخشنا یوگ، جگتی اپنی اک اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے تیرا ہووے سنجوگ، پچھلا وجوگ لوک مات دینا گوائیا۔

★ ۳ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے پرہ دا کھیل اگتا گہرا، گہر گمبھیر اپنے وچ چھپائیا۔ چار جگ گراوتار پیغمبران کولوں کراؤندا رہے مُشاعرہ، نام کلمہ نام نال ٹکرائیا۔ دو جہاناں شبدي گر کولوں دواؤندا رہے پھرہ، حُکم اندر حُکم منائیا۔ دیناں مذہبان دا ونڈ کے دائرہ، حد وچ بے حد دئے کرائیا۔ کلجگ کورئی کرپا پردھان کر کے کائرا، قائم مقام دتی کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کُچھ کھیل ویکھنا وچ قاہرہ، موسیٰ محمد نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا ول زمیں، اسماناں اکھ بدلائیا۔ کائنات دھار دسی ننھی، سچ نور نہ کھئے چمکائیا۔ آواز ہوئی دھیمی، دُھر دا راگ نہ کھئے الایا۔ پُرکھ اکال دی نظری آئے کھئے نہ تیویں، تریا ترسنا والی ویکھی جگت لوکائیا۔ میں ہور ہو گئی نیویں، اپنی اکھ جھکائیا۔ جس آسرے جگ چوکرئی جیوی، کلجگ وچ بھجی واپو داہیا۔ اوس دی بناں بیوی، جو خاوند خاوند ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جس دی صدی چری سدیوی، پورب چلی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

ساچا رنگ دئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں اُتے دھرتی، دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ کس دے کول گویند والی پرچی، پراچین دا لیکھا ربیا وکھائیا۔ تگن مالک اکو عرشی، جو عرشے اعظم ڈیرہ لائیا۔ جس دی سدا صدی تے سدا برسی، ورھیاں والی گنڈھ نہ کھئے بٹھائیا۔ جدوں چاہے جگ جگ کرے اپنی مرضی، خود مالک آپ اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے بنائے سارے غرضی، ضرورت وچ اپنا نام دتا سمجھائیا۔ تھوڑی تھوڑی دات دے کے مات لوک دی خرچی، اکھراں نام دسی پڑھائیا۔ تن وجود پہنا کے وردی، ہندو مسلم سکھ عیسائی دتے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھجی پھردی سال بھر دی، پچھلے سال راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال توں رہی ڈردی، کیوں، اوہ گر اوتار پیغمبر دا لیکھا پچھلا پور کرائیا۔ ہن میری کلا ہوئی چڑھدی، لہندیوں چڑھدے چلی آئیا۔ میں دھار اوس آگے نہ دی، جس نون نر نرائن کہہ کے سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا محمد ہو گیا کبا، ہتھ کعبے ول اٹھائیا۔ جگت واسنا امت والی وچ کھبھا، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ کس کارن بقرعید وچ دیندے رہے دُبا، دُم دبا کے بھجن تھاون تھائیا۔ جس دی کھل دا بناؤندے رہے ٹونبا، ٹونبڑی اپنی پوتر صاف نہ کھئے کرائیا۔ کچھ کھیل ہونا سوا پا رُون دا، روم روم محمد دا دئے گواہیا۔ جھگڑا پینا نبی توح دا، ضو ضو وچ ڈبائیا۔ سچا کھیل آتما پرما تمارگن دھار رُوح دا، بُتاں وچ پُت بنا کے ڈیرہ دتا جمائیا۔ کھیل ہونا اکو ستگر شبد گرو دا، جو گور مڑھی توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھر دی کرنی توں کدے نہ مڑوگا، مڑ مڑ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۳ مگھر شہنشاہی سمت ۴ نرائن سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے دھر دی شبد کہانی دسوں، چار گنٹ دہ دشا نین اٹھائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اندر وڑ وڑ ہسوں، ہستی ویکھ شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ نرمانتا وچ سندیسہ دے ووں مسو، موسیٰ لوآں اٹھائیا۔ پیغام جنا کے اک یسو، مسیح دا مسلا دیاں درڑائیا۔ محمد ول پریم نال تکوں، نگاہ نین نال ملائیا۔ چوڈاں طبقات اندر نچوں، زرگن ہو کے کھیل کھلائیا۔

پُرکھ اکال نوں کہوں ویکھ اپنے چھو، بچیاں پڑا لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھول کے ویکھاں نین، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ کی لہنا دینا سنگھ نرین، چمکور گڑھی لیکھا پھول پھلا۔ گوبند دیوے کپڑا دین، مہربان مہر نظر نکائیا۔ ساچے نام دی بخش رسائن، رس امرت اک چکھایا۔ نقطہ دئی میٹ کے غین، عین اپنا روپ سمجھایا۔ جیہڑا لیکھا پچھلا نال مہندر بہین، سو میلا ملے سہج سبھایا۔ جگت دھار بن کے سین، ساک اکو گنڈھ رکھایا۔ ملے دھر سرنائی پرہ چرناں وچ چین، اگنی تت نہ کھتے تپایا۔ کوڑی کرپا ہوئے پرائن، پرہ پُرکھ پرہ ساچا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری ودھدی جائے آسا، اچھیا وچ وڈیا۔ میں ویکھاں کھیل تماشا، چاروں گنٹ دہایا۔ کی کرے کھیل پُرکھ ابناشا، ہر کرتا وڈ وڈیا۔ گرمکھاں کھول کے پچھلا کھاتہ، لہنا دینا باہر کرائیا۔ کلجگ کوڑی پھول اندھیری راتا، پڑا اوبلا وچوں چکھایا۔ پچھلے گرمکھ ہن جنہاں دی وکھری وکھری ماتا، ناتا بہین بھائی سمجھایا۔ گوبند دا پورا کر کے بھوکھت واکا، واقف کار ویکھے چائیں چائیا۔ جو لے کے آئی پگڑی والی سوغاتا، دوآبے وچوں پندھ مکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے جس دے سر تے گوبند دھریا تاج، تاجاں والے دتی وڈیا۔ پریم پیار دا دے کے راج، در گھر ساچا اک وکھایا۔ جتھے پرہ پُرکھ دا کاج، دوجا نظر کھتے نہ آتیا۔ شبدی گوبند اڈا باز، دو جہاناں پندھ مکھایا۔ پریتی نیلے والی واکا، شاہ سوارا ہتھ اٹھایا۔ مُحبت وچ دئے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ مایا ممتا کر تیاگ، ترے گن اتیتا ویکھ وکھایا۔ ناتا جوڑ کے کنت سہاگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں کھیل اگتا رشتہ، بھگت بھگوان دئے جنایا۔ چلے چترائی نہ کیسے فرشتہ، جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرافیل نیتر نین اکھ چرائیا۔ گوبند کھیل آہستہ آہستہ، ڈھنیا نئی اپنی کار کھایا۔ جن بھگتاں نال اپنا آپ کیتا وابستہ، سنگی ساتھی سوہنا روپ دھرائیا۔ ڈھولا دس کے دھر جس دا، وید پُراناں کھڑا دتا چھڈایا۔ پردہ لاه کے نیج نیتر لوچن نین اکھ دا، گھر وچ گھر دتا سمجھایا۔ دان دے کے مُحبت سچ دا، مایا ممتا کوڑ گوائیا۔ گھر وکھا کے پُرکھ سمرتھ دا، میلا میلیا سہج سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر

داتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں اپنا حال، حالت دیاں جنائیا۔ پروردگار سانجھا یار کرے کھیل بے مثال، جس دی
 مسل نہ کھئے وکھائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، ڈورُو ڈنک رہیا وجائیا۔ دین دُنی دے بے حال، ساچی منزل چڑھن کھئے نہ آئیا۔
 گرمکھاں لیکھے لگے پوری گھال، گھائل اندروں کوڑ گریار دئے کرائیا۔ ہرجن ویکھ اپنے لال، لالن اپنی گود ٹکائیا۔ ایتھے اوتھے کرے سدا
 پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ دھار دی دے کے اپنی بنا منکیاں توں مال، من کا منکا دئے بھوائیا۔ دیا باقی کملاپاتی گھر
 اگئی دیپک دیوے بال، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میل لائے ملائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے گوبند ویکھنہارا میت، متر پیارا دُھردرگاہیا۔ جس جھگڑا مکایا اوج نیچ، راؤ رنکاں ڈیرہ ڈھابھیا۔ پُرکھ اکال دی دس
 پریت، فتح ڈنکا گیا سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی ہووے بھے بہیت، بھانڈا بہرم بھوؤ بھنائیا۔ جھگڑا مکے مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نور
 نظری آئیا۔ اکو کلمہ بھوئے حدیث، اکو حضرت کرے پڑھائیا۔ اکو سب دی بھوئے اڈیک، جگ چوکرئی بیٹھے راہ تکائیا۔ جس نے بدل
 دینی تواریخ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی
 کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ست دا کھول کے ویکھاں تاک، تکبر دور کرائیا۔ جلوہ تگ کے نور پاک، پتت پُنت اپنا روپ
 بدلائیا۔ دھوڑی مستک لا کے خاک، ڈرمت میل گوائیا۔ جو گوبند گیا اکھ، سو سہجے ویکھ وکھائیا۔ بھین بھرا دا جڑیا پچھلا
 ساک، نانا بدھاتا اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈا اک درسائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے ایہہ پگڑی جگت والا نہیں دان، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ جگ جگ بھگتاں رکھے مان، مہربان محبوب ہو سہائیا۔
 چوراسی وچوں لئے پہچان، گھٹ نواسی پھول پھلائییا۔ نام سندیسہ دے پیغام، سوئی سرتی شبد جگائیا۔ کایا بنک دس مکان، گھر
 گھر وچ میلے سہج سُبھائیا۔ امرت رس دے پین کھان، کوڑی کریا ترسن مٹائیا۔ شبد ناد دے دھنکان، دھن آتمک راگ
 سُنائیا۔ نرگن نور جوت جگا مہان، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ میل ملا کے شاہ سلطان، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جتھے نہ کوئی زمیں نہ
 اسمان، سورہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی گوپی نہ کوئی کاہن، نہ کوئی سینتا رام وڈیائیا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر دیوے گیان،
 اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی تیر چلیا نہ کھڑگ کھنڈا کریان، میان ڈھال ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نہ کوئی دین مذہب نہ کوئی شرع

چھری شیطان، قتل گاہ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نہ کوئی ہندو مسلمان، عیسائی اکھ نہ کھئے مٹکائیا۔ لاکو کھیل نوجوان، مرد مردانہ اپنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا ڈھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آواں ہسدی، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ میں کٹھی اوس پرہو دے جس دی، جس دے ڈھولے سارے رہے گائیا۔ میں ہرہوں وچھوڑے وچ تپدی، مل کے اگن لواں بھجھائیا۔ صورت تگاں اوس پتی پتی دی، جو پتت ادھاری ایکا نور جوت ڈگمگائیا۔ رمز سمجھ میری اگئی اکھ دی، نیتز لوچن جھگڑا دئے چکائیا۔ کتھا کہانی دسے سچ دی، ست ستوادی آپ درڑائیا۔ مان وڈیائی رہے نہ بدھی مت دی، من کلپنا لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پریم پیار دی ساچی دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ ویکھی کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ گوبند پچھلا جانے ادھار، لہنا لہنے وچوں پرگٹائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ جس دا صدی چوڈھویں کردی ربی انتظار، بن نیناں راہ تکائیا۔ سو کھیل کرے پروردگار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں پاوے سار، برہمنڈ کھنڈ پڑدا آپ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر گرفتار، حکم ڈھر دے وچ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صحیح سلامت نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک میں نیوں کے کران سلام، سجدیاں وچ سیس نوٹیا۔ میرا نور الہی امام، عملاں توں باہر سوہیا پائیا۔ جس دی سمجھ نہ کھئے کلام، کلمہ کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ تیس بتیسا کرے نہ کھئے پہچان، حدیثاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ سچ توفیق اک مہربان، مہبان پیدو جلوہ گر نور خدائیا۔ جو وسے اے اسماناں اسمان، اسم اعظم نظر کیسے نہ آئیا۔ جس توں ہندے گئے سارے قربان، کرلے والے دین دُہائیا۔ سو دیونہارا پیغام، پیغمبران کرے پڑھائیا۔ رسولاں دے حقیقی جام، نبیاں پڑدا دئے اٹھائیا۔ صفتاں کرن والا غلام، نظماں وچ الفیے پڑھائیا۔ درگاہ ساچی کرن والا بسرام، بسمل ہو کے اپنا کھیل کھلائییا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت صدی چوڈھویں وگڑیا ویکھن والا انتظام، انتظامی وچ انتقام سب دا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی انراگی اپنا راگ سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے بھراواں سدا بھین پیاری، بھینا بن مٹیا نال وڈیائیا۔ آساں وچ سدھراں وچ منسا وچ آوازاں ربی ماری، رسنا جہوا

زبان نہ کھٹے پلاٹیا۔ گوہند نور حاضر حضور میلا کر پھیر دوباری، تیری سرن اک سرنائیا۔ سانوں پتہ نہ لگے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑی،
 ٹلے پربت ڈونگی گندر پھول پھلاٹیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک لکھ چوراسی پھریں پچھے آگاڑی، گھٹ گھٹ انتر ہو نرتتر نرویر نراکار
 نرنکار ویکھ وکھائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول جاواں بلہاری، ہنوں واری گھولی گھول گھول گھائیا۔ میں ویراگن برہوں وچھوڑے وچ
 دکھیاری، دکھیاں درد لینا ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دوا بے
 دی ماجھے والیاں نال پربت، ناتا بابھی رہیا بنائیا۔ نرین سنگھ دی پچھلی بھین نام منجیت، قمیض سوہنا لے کے آئیا۔ پچھا گوہند
 نال گیا پیت، آگے پُرکھ اکال نال وڈیائیا۔ سانجھی دواں دی ہووے ریجھ، خوشیاں اندر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا دئے گھلاٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو بھین بھائی دا ناتا سکا، اکھ سکے نہ کھٹے بدلاٹیا۔ میں ایسے کر کے
 چھڈ کے آئی مدینہ مکہ، کعبے وچ صدق صبوری نہ کھٹے وکھائیا۔ وشیاں وچ رڑھیا بُرا گگا، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار بویا بلکائیا۔
 ساجن رہیا کوئی نہ سکھا، سکلا سنگ نہ کھٹے بنائیا۔ میں اپنے نال پکا کے آئی متا، مشورہ اکو اک رکھائیا۔ میرے صاحب دا جس
 نوں مل گیا پتہ، سو پتن بہہ کے اپنا بیڑا لے ترائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا میٹے دھبّا، کالکھ ٹکا لاپیا۔ میں کوک سناواں کائنات
 سرشٹ سبائی پروردگار سب دا اکو ابا، امی اپنا روپ سمجھائیا۔ جگ جگ نام سندیسہ دیوے سدا، سد چھند ڈھولیاں والے
 گائیا۔ جن بھگتو چھبی بوہ نوں ماجھے والے نال لیاو اک گدھا، گداگر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ جس دے متھے اُتے لکھ کے لاؤنا پائے
 میریا ربا، رحمت حق نہ کھٹے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اپنی کار کھائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے کوئی مینوں پُچھو سہیلی، سہیلیاں دیاں جنائیا۔ کیہڑی کھیل پرہو نے کھیلی، نرگن اپنی کار کھائیا۔ کی دھار
 رکھے نویلی، نرگن نرویر وڈی وڈیائیا۔ کی بھگتاں رہیا میلی، جگ جگ وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ کی صاحب سوامی سجن بیلی، بیلیاں
 جنگلاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاوَنہارا ساچا گھر، گھر ٹھاندا اک پرگٹائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے گھر ویکھاں ٹھنڈا ٹھار، ٹھوکر جگت نہ کھٹے وکھائیا۔ جتھے نام کلمہ شبد جیکار، بن رسنا جہوا ڈھولا گیت اک الاٹیا۔
 نرگن جوت بھوئے اجیار، دیا باقی تیل نہ کھٹے پرگٹائیا۔ سچ سنگھاسن سوہے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے اُتے

سب نوں اعتبار، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو سیوادار، سر سر اپنا حکم منائیا۔ دیوت سر منگن دھوڑی چہار، ٹکے خاک والے رمائیا۔ ستجگ ترینا دواپر کلجگ بھجن وارو وار، دوس رین اپنا پنڈھ مکائیا۔ گھڑی پل ویکھن نین آگھاڑ، چاروں کنت اکھ کھلائییا۔ سو ویکھنہارا مُردان حال، مُرشد داتا بے پروا ہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا حل کرے سوال، نمبری اپنی پھول پھلائییا۔ جھگڑا میٹ کے کال مہاکال، دین دیاں دیا کھائییا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ سچکھنڈ دوار وکھا سچی دھرمسال، درگاہ ساچی پڑدا دئے اٹھائییا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، دین مذہب ونڈ نہ کھئے وکھائییا۔ سب دی لیکھے لاوے گھال، جو پرہہ دا نام دھیائییا۔ جو سکھیا گوبند گیا سکھال، تت وجود پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاؤنہارا سچ گھر، گرہ مندر اک سہائییا۔ گرہ مندر ہووے سوہنا، پرہہ سوہنی بنت بنائییا۔ جتھے نیتر نیر پئے نہ رونا، ہنجهوآں ہار نہ کھئے بنائییا۔ رسنا نال پئے نہ گاؤنا، بتی دند نہ کھئے جنائییا۔ بستر پئے نہ تن چھہاؤنا، ساڈھے تن ہتھ نہ ونڈ ونڈائییا۔ مستک کیسے نہ پئے گھساؤنا، نیوں نیوں کھئے نہ لاگے پائییا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیاں نظری آؤنا، سچکھنڈ ساچے سوہنا پائییا۔ جس نے ستجگ اندر اپنا حکم ورتاؤنا، کلجگ کوڑا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار ورنان اکو رنگ رنگاؤنا، کھتری براہمن شوڈر ویش ڈرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم ساچا نام چپاؤنا، جو سوہنگ ڈھولا نانک گیا گائییا۔ اکو کھڑگ کھنڈا دو جہان چمکاؤنا، جو تیر بھتھا سوہنگ گوبند گرو گیا سمجھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہہ نے ساچا مارگ لاؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چاروں کنت کیتی تلاشی، دہ دشا پھول پھلائییا۔ جدھر ویکھاں اودھر مدرا ماسی، مستی نام خُماری نہ کھئے چڑھائییا۔ دھرم استھانان اُتے ہندی ویکھی بدمعاشی، سادھ سنت دھیاں بھیناں رہے تکائییا۔ جوٹھے جھوٹھے ویکھے گرو گرتھ دے پاٹھی، بُدھی بیک نہ کھئے بنائییا۔ ساچا امرت نہ دیوے کوئی گوبند والی باٹی، پنجاں پیاریاں وچوں ثابت نظر کھئے نہ آئییا۔ چار ورنان بدلے نہ کھئے حیاتی، ہزاراں لکھاں نیتر رو کے رہے کُرا لائییا۔ جیہڑی کتھا کہانی گوبند نے انت آکھی، بن اکھراں دتی سُنائییا۔ اوس دا لہنا ویکھنا جن بھکتو ایسے وسا کھی، وساہ کے سب نوں دئے سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گوبند دی سانہہ کے رکھی بن اکھراں والی اوہ پاتی، جس دا لیکھ جگت ودیا نہ کھئے سمجھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے کی

گوہند رہیا لکھدا، لیکھا بن قلم شاہیا۔ کی رُوپ ہووے میرے سِکھ دا، سِکھیا لوے دُھردرگاہیا۔ اِشٹ رکھے ایکنکار اک دا، دُوَسر سِیس نہ کدے جھکائیا۔ پُت بنے اگے پت دا، جو ایتھے اوتھے ہونے سہائیا۔ جھگڑا مکے آون جاوون نِت دا، چوڑاسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سو گرومکھ مانس جنم جتدا، جو گرو گرو سِیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوے آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان نرگن نور ہو کے دِسا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار سانجھا یار جلوہ گر نور خُداٹیا۔

☆ ۴ مگھ شہنشاہی سمت ۴ گرانام سینگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر ☆

صدی چوڈھویں کہے میں راتی پھری وچ مدینے، مُدعا سب دا ویکھ وکھائیا۔ نور دِسیا نہ وچ کیسے دینے، مذہب غضب تعجب وچ دئے ڈبائیا۔ محمد ہویا پسینو پسینے، خیرانی چاروں کُنٹ چھائیا۔ کیوں کلمیاں والے ہونے کینے، کم ذات کلکھنی رُوپ وٹائیا۔ سجدہ کرے نہ کھئے ہو ادھینے، واعظ حق نہ کھئے درڑائیا۔ پرتی رہی نہ جل مینے، آب حیات جام نہ کھئے پیائیا۔ کی کھیل ہونا اگلے رمضان مہینے، رمز اشارے والی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پڑدا دئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی مدینے دی چار دیواری، دیا باقی نہ کھئے ڈگمگائیا۔ مُرید مُرشدان تُندی ویکھی یاری، یارانہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ کلمے اُتے ہوئی بے اعتباری، صدق بھروسہ یقین نہ کھئے درسائیا۔ رسُول رسُولاں نال کرن غداری، محسُول شرع والا وکھائیا۔ اُمت وچ ہوئی بے زاری، زارو زار نیتر نیتان نیر وٹائیا۔ لکدی پھردی پہاڑ اُجاڑیں، درگاہ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ لگی آگ بہتر ناڑی، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ شیخاں مُلا دی ویکھی رتی داڑھی، رنگ مہندی والا چڑھائیا۔ اک اوپلے چھپی ویکھی باری، جس وچ باران ماہ بہہ کے محمد اپنے چرناں اُتے اپنی اکھ ٹیکائیا۔ آساں دی پھیردا رہیا بہاری، سدھراں دی سیو کھائیا۔ لاگے رکھکے پھلاں دی کھاری، کانٹے نو اُتے ٹیکائیا۔ لال مہندی گھول کے گاڑھی، پنجاں پوٹیاں نال چھپائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا جگت بازاری، بازاں والا اندر بیٹھے نوں نظری آٹیا۔ پھیر بنیا سچ پُجاری، سجدے وچ سِیس جھکائیا۔ کی کھیل کرے مداری، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ پڑھیا درود اک ہزاری، بجر

وچ گائیا۔ تیری کھیل بے شماری، شمار انت نہ کھئے سمجھائیا۔ اُف پائے کر کے چوڈھویں صدی پکاری، رو رو مارے دھائینا۔ میرے مالک پرتپالک داتاری، دیاوان تیری سرنائیا۔ تیرے حُکمے اندر رواں کواری، جگت کھوئت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میں بننا نہیں لاٹاں والی جو وسے اُتے پہاڑیں، مندران وچ ڈیرہ لائیا۔ میں سدا پھراں تیرے پچھے آگاری، دوجا اور نہ کھئے تکائیا۔ سچ ایشٹ دی رہاں پُجاری، پُستک ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس ویلے کھیل کرے ایکنکاری، دوباری اپنی کار کھائیا۔ لیکھا ویکھے دوباری تباری، چوہاری اپنی ونڈ ونڈائیا۔ پنچم میلا باہر پرپنچ دھاری، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی اک باری جس وچ دسیا اک کبوتر، نین موند دھیان لگائیا۔ کچھ پکار کرے ابوتر، بنا طرز تال دُہائیا۔ محمد دا کپڑا بنیا گھر، حمد وچ اک دھیان جنائیا۔ اندھیرا بھے وچ آوے ڈر، بھیانک روپ خدائیا۔ ساچا پلُو کوئی نہ پھڑے لڑ، لڑی لڑی نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ ہب آپے ویکھے کھڑ، کھڑکی وچوں اپنا پڑدا لاپیا۔

★ ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ گندن سینگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے نیتز رووے چند ستارا، سطح بستہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کرے کھیل کی پروردگارا، پاربرہم پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دا نام لوک پرلوک وجے نگارہ، نؤبت حق حق سنائیا۔ اوتار پیغمبر خدمتگارا، گر گر بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو بھکھارا، حوا آدم نہ کھئے وڈیائیا۔ کھیلے کھیل اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ چار گنٹ ہو اجیارا، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی پاوے سارا، انڈج جیرج اُتہج سینج پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چند ستارا رہیا رو، بن لوچن نین نیر وہائیا۔ کی کھیل رہیا ہو، ہوکاہوہو اہییا۔ ساڈے نال ہویا دھروہ، دھرو پرہلاد دئے گواہیا۔ پروردگار دا ٹٹا موہ، مُحبت حق نہ کھئے جنائیا۔ سب کچھ رہیا کھوہ، خالق خلق دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔

چند ستارا رووے مارے دہا، کوک کوک سنائیا۔ کرے کھیل کی بے پرواہ، پت پرمیشور ڈھردرگاہیا۔ سائوں کرن لگا جُدا، جُز اپنے ہتھ رکھائیا۔ دین دُنی دی بدل ادا، عداوت کوڑی رہیا گوائیا۔ ساچے نام دی دس صدا، رہبر ہو کے پڑدا لہیا۔ ساڈی قبول کرے دُعا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ مایا مٹا میٹ وبا، موہ وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر کرتا شہنشاہیا۔ چند ستارا کہے ویکھئے کھیل بے نظیر، نظر توں اوہلے دئے جنائیا۔ اشارے دے رہیا کبیر، بن اکھاں سینت رہیا لگائیا۔ ویکھو پرم پُکھ دی تدبیر، طریقہ اور نہ کھئے جنائیا۔ سب دی بدل دیوے تقدیر، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اگتی دس اوہ تصویر، جس توں مُصوّر تصور کر نہ کھئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں پوے بھیڑ، چاروں گنٹ گنٹ کُرائیا۔ جھگڑا پئے غریب امیر، امرپد نہ کھئے وکھائیا۔ نام کھنڈا کھڑگ شمشیر، زرگن دھار اک چمکائیا۔ ویکھ وکھانے شاہ حقیر، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ نیر رو کے کہے قرآن مجید، تیس بتیس ڈھولا اک الہیا۔ ساچی رہی کوئی نہ دید، نیر نین اکھ نہ کھئے ملاییا۔ مان رہیا نہ کھئے عید، عید الفطر ڈھولا حق نہ کھئے جنائیا۔ محمد بن الفیے توں کیتی وصیت، اصلیت اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر دا ہر، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ چند ستارا کہے میرے محبوب، مہربان تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل اچ عروج، عرش فرش تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کر محدود، حدود اپنی اک پرگنائیا۔ چاروں گنٹ دسیں موجود، مجلس بھگتاں وچ لگائیا۔ بھاگ لگا اُمت کایا کلبوت، کلمہ کلمے وچوں اُچائیا۔ ساچا سندیسہ دے جبرائیل دوت، اسرائیل نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ چند ستارا کہے میری انتر انتر آہ، ہوکا لے کے دیاں جنائیا۔ پیر پیغمبر میرے گواہ، شہادت تیرے در بھگنائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر گیا آ، اپنا بیٹھی پندھ مکائیا۔ منسا سب دی ویکھ شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ توں جلوہ گر اک خُدا، توری نور ڈگمگائیا۔ اسیں چلیئے تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری سیو کھائیا۔ کرپا کر میرے مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی رہے ڈاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے چند ستار مُرشد ویکھ اپنا مُرید، مُریدان ویکھ وکھائیا۔ جو تیرا راہ تگن بن دید، نیر لوچن نین سیو کھائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے تاکد، دُھر فرمان اک درڑائیا۔ اوہناں آسا

منسا پوری کر اُمید، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ غفلت والی کھول نیند، آس کوڑا دے گوائیا۔ صاحب سوامی تینوں لون چیت، چت ٹھگوری من نہ کھئے رکھائیا۔ میں تیرا ٹوں میرا آتم پر ماتم گاون گیت، دھر دا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جھگڑا مٹا ہست کیت، اوچاں نیچاں رنگ رنگائیا۔ تیرے چرن کول ہووے پریت، پریتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ سدا دے حاضر حضور نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کیرپا کر لاشریک، شرکت کوڑی دینی کدھائیا۔ تیرے اندر حق توفیق، تُحفہ نام جھولی دینا بھرائیا۔ تیری دھار سب توں مُفید، مُفلساں دے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در درویش ہو کے آس رکھائیا۔ چند ستار کہے میرے صاحب صاحب سلطان، سُتیاں لے اُٹھائیا۔ گوہند والا لیکھا مار دھیان، گڑھی چمکور دے دُہائیا۔ گُرمکھ ساچے کر پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھر دا دے اگمی گیان، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ست وکھا اک نشان، جنہ چہتر جھلے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ چند ستار کہے میرے صاحب پُرکھ ابناشی، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ گُرمکھاں اندر وڑ کے کر تلاشی، گھٹ گھٹ اندر پھول پھلائییا۔ کس نوں تیرے ملن دی آسی، آسا وچ بیٹھا راہ تکائیا۔ منؤا مؤل نہ کرے بدمعاشی، بدی دا ڈیرہ بیٹھے ڈھاپیا۔ یاد کردے دوس راتی، گھڑی پل ساہ ساہ سمائیا۔ تیرا نور بن کے ذاتی، آتم ہو کے پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ کر پرکاش بن دیا باقی، کول نین ڈگمگائیا۔ چرن پریتی سچی حیاتی، جیون جیون وچوں سمجھائیا۔ امرت دے بوند سواتی، مدھر پیالہ ہتھ اُٹھائیا۔ لہنا دینا رہے کوئی نہ باقی، باقاعدہ اپنی کار کھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی خاکی، خالق خلق ہو سہائیا۔ تیرا میل ہووے اتفاقی، وعدے پورے دے کرائیا۔ آتم پر ماتم جڑے ناتی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں دھر درگاہ دا ساقی، جام حقیقی دے پلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ چند ستار کہے میری ہور اک آسا، آسا وچ وڈیائیا۔ جس نوں گوہند اُتے بھرواسا، ہردے اندر ویکھ وکھائیا۔ اوس آپے ہوویں راکھا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پورب پورا کرنا گھاٹا، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ گوہند والی دھار، دھرم دوارے نظری آئیا۔ بہین بھرا دا سچ پیار، سنگت سنگھ نال وڈیائیا۔ کرم دھرم دی کردا کار، نہکرمی کرم کھائیا۔ اُس دے سپس بجھے دستار، ایتھے اوتھے دو جہان

ملے وڈیائیا۔ گندن سنگھ میلا نال کنت بہتار، پاربرہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں سوہنا تن دا ہووے بستر، ماٹی خاک ملے وڈیائیا۔ سچ پریتی ہووے شستر، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ جگت نظر توں باہر ہووے بنتر، دوئے اکھاں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بھیو مکاؤنا کایا ماٹی من تن، بڈھ بییک دینی کرائیا۔ لہنا دینا چکاؤنا ساچے سنتن، ست ستوادی تیری وڈی بے پرواہیا۔ میل ملاؤنا آتم کنتن، نر نرائن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈھے سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پچھلے جنم دی بہین مہندر، ناتا پورب نظری آئیا۔ ویکھ کھیل رووے اندر، سُریت نیناں نیر وہائیا۔ کاہن چھڈ کے بن بندر، گوکل متھرا رہیا تجائیا۔ رام کھول کے نیندن، نین اکھ مٹکائیا۔ صاحب تیری سچ پریتن، پیا پریتم سوہا پائیا۔ بے شک کتنے کوٹ کال جگ بیتن، ستگر شبد بھل کدے نہ جائیا۔ بنے وچولا جگ جگ میتن، نو سو چرانوے چوکرئی جگ پھول پھلایا۔ ستجگ تریتا دوپرکلجگ چلاوے ریتن، مارگ آپ پرگٹایا۔ ساچا کلمہ دس آگم حقیقن، حدیث حضرتان اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ساچا پیار بہین بہراتا، بھیئا بہرم بھو مٹایا۔ ایکا بخشئی سچ سوغاتا، قمیض تمیز نال پہنایا۔ دوہاں دا ہووے اکو راکھا، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جس دی جگ چوکرئی چلدی رہے شاخا، بھگت بھگتاں نال وڈیائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چمکایا۔ گرمکھاں دی جمن والی وکھری وکھری ماتا، آتم دا پتا ماتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ ساچے نام دی دس کے گاتھا، اکھراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جنم جنم دا پورا کر کے گھاٹا، وست امولک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ہووے ساچا سنگ، سگل ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا چاڑھے رنگ، کایا ماٹی آپ رنگایا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم وجے سچ مردنگ، ناؤں ندھانا مرد مردانہ آپ جنایا۔ آسا منسا سدھر پوری سب دی کرے منگ، ممتا موہ نہ کھئے جنایا۔ کھیل ویکھے تارا چند، زمیں اسمان دئے دہائیا۔ جس نے نیلے دا کسیا تنگ، شاہ سوار وڈی وڈیائیا۔ اوہ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آوے لنگھ، چوڈاں طبقات چرناں ہیٹھ دہائیا۔ ویکھے کھیل وچ وربھنڈ، پھول پھلے جیرج انڈ، اُنہج سیتج پڑدا دئے چکایا۔ امرت دھار وپائے گنگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، بخشہارا دُھر دا ور، دُھر سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھا یار اپنی دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کوک کے ماراں ہاکاں، حُکم دیاں جنائیا۔ ساری سریشٹی دا اکو آقا، کائنات حُکم ورتائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبران مٹیا باپا، پتا پُرکھ اکال سمجھائیا۔ سو ہر گھٹ اندر ویکھے اپنا آپا، آتم برہم پڑدا لاپیا۔ نیج گھر کھولن والا تاکا، طاقت اپنی اک سمجھائیا۔ دین دُنی دا بدل دیوے خاک، خالص اپنی کھیل وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے اگمی گاتھا، گہر گمبھیر پڑھائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا نور الاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ ساچے آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھاں اُجل کرنا مُکھڑا، مُکھ مُکھئے دیا کھائیا۔ ہرجن رہے کوئی نہ دُکھڑا، دردیاں درد وندائیا۔ تیری سہنجی ہووے زُڑا، زُڑی اپنے نام مہکائیا۔ گرمکھ رہے کوئی نہ سُڑا، سُتیاں لینا جگائیا۔ بھاگ لگاؤنا جنی ککھڑا، جو بھگت جنیندی مائیا۔ تیرا نور اگمی اپنی دھاروں اُترا، نرگن نور جوت زُسنائیا۔ تیرا شبدی دھار پُترا، پت پرمیشور دینی وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تیرا سُکرا، سُکرانے وچ سیس جھکائیا۔ ٹھگ چور یار لُکیا رہے نہ کوئی کیسے نُکرا، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے آگے کوئی نہ مُکرا، مُجرم ہو کے سارے بیٹھن سیس جھکائیا۔

★ ۵ مگھ شہنشاہی سمت ۴ بُدھ سنگھ دے گرہ ڈینے وال ★

بُدھ سنگھ پال سنگھ دے کول دیواں بھیج، سچکھنڈ ساچے خوشی بنائیا۔ جتھے اکو نور دا تیج، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پُرکھ اکال دی مانے سیج، سُکھاسن اک ٹکائیا۔ اپنی اکھیں لوین ویکھ، سریر چھٹن توں پہلاں درشن دیواں چائیں چائیا۔ گرمکھ دا ستگر دا اکو میچ، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا اوہ بولد جیہڑا واہندا رہیا شیرسنگھ دا کھیت، سیوا خوشی نال کھائیا۔ ہُن وسنا اوسے دے دیش، جتھے جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ بُدھ سنگھ توں اوہو سورپیر بلوان، ستائی چگ والا نظری آئیا۔ جیہڑا خوشیاں نال کردا سی دان، سیوا سادھ

سنگت کھائی۔ تیرے گھر دا نوّ واری کھا دھا پکوان، بھوگ لگا کے دُھر دا رنگ رنگائی۔ پچھلی کیتی کر پروان، ہُن بھلیاں گلے لگائی۔ بخشاں اوہ سچّا استھان، جتھے سنت بھگت گروّ اوتار پیغمبر بیٹھے تیرا راہ تکائی۔ ستگرُوّ کدی نہ گرسکھاں دی بھلے پہچان، بے پہچان ہو کے اپنا پھیرا پائی۔ مکتی دا کی منگنا دان، مکت دوارے توں آگے سچکھنڈ ساچے دئے پُجائی۔ جتھے اکو وسے سِری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ تکرّا ہو پھیر اک وار نوّجوان، اپنا بل دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، امرت رس دیوے پین کھان، سُکھ دا ساگر کایا گاگر وچ وکھائی۔

★ ۵ مگھّر شہنشاہی سمت ۴ سُکھدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے میرے واسطے بوٹا لیانا تُلسی، تُلھا ککھاں والا بنائیا۔ سچ پریم دی کر کے آؤنا سُرتی، سُرتی شبدا نال جڑائی۔ بیٹھن واسطے لیانی کُرسی، بازو دو چار سمجھائی۔ اک چڑیا لیانی اُددی، نچے تپے چائیں چائیا۔ میں ویکھاں کھیل سچے ستگر دی، جو صاحب سوامی آپ کرائیا۔ میں جیوت ہوواں مُردی، مُرید مُرشد مل کے وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائی۔ صدی چوڈھویں کہے میرے واسطے بھگتاں لیانی نام دی پونجی، بھنڈارا اندرے اندر بھرائیا۔ سنگت سوہنگ سوہنگ ہووے کوندی، چارے گنٹ آواز سُنائیا۔ کھیل ویکھاں بُت رُوح دی، رُوح بُت وجے ودھائی۔ شکل تگانہوہو دی، جو زنگن نُور کرے رُشنائیا۔ گھال ویکھاں بھگت دھرو دی، پربلاد نال وڈیائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دئے چُکائی۔ صدی چوڈھویں کہے سُکھدیو مستک لاؤنا تلک، لال رنگ سندھور بنائیا۔ سوہنا لیانا اک خلعت، مُخاطب ہو کے دیاں جنائیا۔ کالے رنگ دی ہووے سلک، سوسا سوہنا سوہنا پائی۔ منوا کرے کوئی نہ علت، بدھی ست وچ سائیا۔ خواری دے سے کوئی نہ ذلت، کوڑ کُریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نال سوا پاؤ لیانا نمک، نمک حرام نہ کھئے اکھوائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے آؤنا چنت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ ہر سنگت کر کے آؤنا ہمت، حوصلہ اک ودھائی۔ میری سب دے آگے متت، نمرتا وچ

جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلائے ملایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھ کے ہسساں، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ شبد سندیسہ دساں سنگھ مسّا، مصرعہ پچھلا یاد کرائیا۔ لگ نؤں بٹھ کے آؤنا موٹا رسّا، ساڈھے تِن ہتھ لمکایا۔ تیڑ پاؤنا پاٹا کچّھا، مٹی گھٹے نال بھرائیا۔ ہتھ وچ پھڑنا اک نکا جہا وچّھا، دیوی اشٹبھج جنائیا۔ پُرکھ اکال سب دی کرے رچّھا، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لہنا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں نیتر کھول، اکھّ اکھّ نال اٹھائیا۔ ڈھر سندیسے رہی بول، انبولت رہیا جنائیا۔ ماجھے وچوں پریم سنگھ دے نیزہ ہووے کول، لما اچا سوہنا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ڈھولے سُننے وچ بیٹی، صفتاں وچ صلاحیا۔ سرمکھ سنگھ ہتھ وچ لے کے کینچی، نکي وڈی نظر کھئے نہ آئیا۔ گندن سنگھ چھاتی اُتے لکھ کے لاؤنی پینتی، اکھّر گوبند والے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے دیو دینتی، دانو مانو ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اٹھ اٹھ تگاں، اپنا دھیان لگائیا۔ سچ سنیہڑا اکو دساں، دہ دشا دیاں جنائیا۔ جن بھگتاں نانا جوڑاں پگا، پکی ڈھر دی گنڈھ وکھائیا۔ صاحب ستگر سرنائی ڈھٹھاں، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ کلے والے گرمکھاں لال پگاں بنھیاں اٹھاں، اٹھاں دا اکو رنگ نظری آئیا۔ لال تاگا بٹھ کے آؤنا نال پٹاں، پچھلا لیکھا دئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں پر پُرکھ اکال جے آگیا وچ جٹاں، جٹا جوٹاں دا لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا رکھے اپنے ہتھاں، ہتھو ہتھی سب دا لیکھا پور کرائیا۔

★ ۵ مگھ شہنشاہی سمت ۴ تیج کور دے نوت پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر ★

ستگر سرن سدا پت ماتا، پاربریم پت پریشور اک اکھوائیندا۔ آتم پرماٹم آد جگادی جوڑے ناتا، نرگن نرویر نراکار نرکار اپنے انگ لگائیندا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ دیوے اگئی داتا، دانی ہو کے دیاوان آپ دیا کھائیندا۔ ویکھنہارا کایا ماٹی تن وجود جیو پنڈ کاچا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ پھول پھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگھر ساچے میل

ملائندا۔ ستگر شبد کہے جو بنی دھرم دی ماتا، ناتا پتر دھی جڑائیا۔ کِریا کرے پُرکھ ابناشا، پُرکھ اکال دین دِیال دِیا کھائیا۔ سچ دوارے کرے واسا، آتم پر ماتم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون کٹکے جنم پھاسا، ست سوامی انترجامی در دوار ایکنکار اکو اک وکھائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان پاربرہم پت پریشور انت کنت بھگونت پُچھے واتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا اپنے گھر وسائیا۔ کِریا ہووے اُتے کور تیج، تیج جوتی نور نور وچ چمکائیا۔ پت پریشور دے کے اپنے اگتی سیج، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اکو اک وکھائیا۔ شبدي ستگر حُکمے اندر دیوے بھیج، بن بھجن بندگی توں لیکھا دئے مکائیا۔ کرم کرم دی بدل کے ریکھ، جنم جنم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچکھنڈ دوارے رکھے ہمیش، نرگن جوتی جوت وچ ملائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر کردے آدیس، ڈنڈاوت بندنا سجیدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ تیج کور ناتا ٹٹا مات پت بھائی بھین، ساک سجن سین پتر دھی اوت پوت گئی تجائیا۔ پاربرہم اکو ملے دھر دا سجن سین، زوریر نراکار اپنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تھر گھر دیوے دھر دا بہن، آون جاون لکھ چوراسی پینڈا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی سچ دوارا ایکنکارا اکو اک دئے وکھائیا۔ تیج کور کہے میرا تتاں والا نہ سمجھیو جوائی، میتا دھر دا نظری آئیا۔ میرا لہنا دینا رہیا مکائی، مکمل اپنا رنگ رنگائیا۔ میں خوشیاں وچ دیواں دُبائی، دوہرا ڈھولا سوہلا دھر دا راگ سنائیا۔ مینوں مل گیا اوہ راہی، جو رہبر ہو کے سچکھنڈ دوارا دئے وکھائیا۔ جتھے سورج چند نہ کوئی رُشنائی، اکو جوت ڈگمگائیا۔ ناتا چھڈیا جگت کُٹب کُرمائی، کرم کانڈ دا لیکھا دتا مکائیا۔ بھٹکدی بھرمی نوں سچ دوار رہیا پُچائی، پورب لہنا جھولی پائیا۔ رائے دھرم چتر گپت نیتروون مارن دھائیں، بھڑی بھڑی کر سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ تیج کور کہے میں آساں وچ نہیں ہوئی بڈھی، بڑھاپا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری سدا پیار مُحبت والی رہی بڈھی، حرص وچ اپنی ہوس ودھائیا۔ چچیاں نوں ویکھ کے سدا ٹپی کُدی، غمی غم خوار دی جھولی پائیا۔ میری شان ہوئی اُچی، آتم دسی سچی، پدوی ملی ادتی، ترے گن لیکھا دتا مکائیا۔ بھاگ لگے جگت والے پتیں، میری سرت اٹھائی ستی، سہاؤنی کیتی رتی، راہے

پائی گتھی، منزل دُھر دی دتا چڑھائیا۔ میری آون جاون کھیل مُکی، میری سچ پیار نال بھر گئی مُٹھی، جگت وِکار وِچ گئی نہیں لئی، آتم پر ماتم دھار مُول نہیں ٹئی، گنڈھنہار گویال سوامی گوبند ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جیہڑا رس دیندی رہی دُدھی، ایسے کر کے مات ہوئی اگھی، اؤدھ جگت والی پُگی، نرگن دھار ہو کے اڈی، آکاشاں توں پرے پرکاش وِچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، جھگڑا مُکا کے ودی سُدی، حُکم اندر جیون پکھ پرتکھ روپ بدلائیا۔

★ ۵ مگھ شہنشاہی سمت ۴ گردیال سینگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے میں چار جگ دے گرتھان ویکھیا پتڑا پتڑا، اکھراں حرفاں پھول پھلائییا۔ گر اوتار پیغمبراں ویکھیا شجرہ، پُشت در پُشت اپنا نین اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی نہ میٹے خطرہ، بھہ بھو نہ کھئے گوائیا۔ حضرت محمد ہویا دِسدا سترہ بہترہ، اوستھا اپنی رہیا بدلائیا۔ اُمت وِچ نور دسے نہ قطرہ، قاتل ہوئی لوکائیا۔ مایا رانی گھر گھر کرے نخرہ، ممتا وِچ اپنا نین مٹکائیا۔ میں تکیا پورب دکھنا، نگاہ نگاہ وِچوں بدلائیا۔ بنا پروردگار دین دُنی کیسے نہ رکھنا، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہویا سکھنا، وست امولک کایا گولک نہ کھئے ٹکائیا۔ مینوں پھردی پھردی نوں یاد آ گیا پٹنا، پٹنے والا ویکھاں مالک دُھردرگاہیا۔ جس نے شرع زنجیر کٹنا، کٹاکش دُھر دا دینا لگائیا۔ اپنی کرنی توں مُول نہ بٹنا، صدی چوڈھویں ویکھے چائیں چائیا۔ جو کھیلے کھیل اپنے وطن، بے وطن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ لہنا جان حقیقت حقنا، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ پھرے دُہائی مدینہ مکنہ، کعبے رے کر لائیا۔ نیترووے بؤرا ککنا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ حُکم مئے یک یکنہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگاں نین اگھاڑ، لوچن اکھ کھلائییا۔ ٹلے پربت ویکھاں پہاڑ، چوٹیاں اُپر سوبھا پائیا۔ بیلے جنگل ویکھاں اُجاڑ، ڈونگھی کندر دھیان لگائیا۔ سمند ساگر ویکھاں آر پار، جل تھل مہیئل پھول پھلائییا۔ بالوٹلے تگاں چہار، اگنی جگت انگیار رہی تپائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے میت مُرار، متر پیارا ہوئے آپ سہائیا۔ نانا ٹن لگا محمدی چار یار، چوتھا جگ اپنا کھیل کھلائییا۔

قُدرت دا قادر ہو اُجیار، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ مِیں حاضر ہو کے ویکھاں وچ دربار، درے دربار سیس نوائیا۔ سد تیری خِدمتگار، خادم ہو کے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ صِفتاں وچ کراں اظہار، گن مہا وچ وڈیائیا۔ سچ دس سچی سرکار، صاحب سُلطان دے سمجھائیا۔ کیوں گلزار سِنگھ نے بنہنی پُٹھی دستار، کہہنا سجا ہتھ چلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پُٹھی پگڑی سچی کہی، ساجن ساچے دیاں جنائیا۔ مُحبت دا نانا توڑ کے بھجی، محمد چھڈیا یار الہیا۔ تیرا جلوہ تگ کے نُور ربی، عالمین دتا سیس جھکائیا۔ حضرت روندے ویکھے نبی، رسولاں پئی دُہائیا۔ میری آہ تیرے چرناں ہیٹھاں دبی، ساہ ساہ سمجھائیا۔ جتھے تیری اگئی جوت جگی، نُورو نُور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ساچا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ہون لگا دست بردار، درے دربار دُہائیا۔ رون لگا برخوردار، برخلافی وچ کُرا لائیا۔ جس خُدا نوں سمجھیا پروردگار، مُدتاں توں ساتھی چلیا آئیآ۔ جس دا کردا رہیا اظہار، کلمیاں وچ وڈیائیا۔ اوہ سہج سُبھاؤ شبدی حُکم وچ کر کے انکار، انقلابی اپنا ڈنک وجائیا۔ چوڈاں طبق نہ کھئے سہار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلانے ملائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے جس ویلے محمد چار یاراں نوں پائی قسم، قسم خُدا دی اک سمجھائیا۔ اوس ویلے پُٹھی پگڑی دی کیتی سی رسم، ونجارا گلزار سِنگھ جس توں خرید کے چوہاں دے سر تے دتی بندھائیا۔ نال تاگا رکھیا سی پشم، ایسے کر کے پچھم نوں کعبے سارے سیس جھکائیا۔ حُکم دتا سندیسہ دتا اوس خُدا دا منو اسم، جو اعظم نُور الہیا۔ تتاں والا نہیں جسم، وجود وند نہ کھئے وندائیا۔ جلوہ تگو اکو چشم، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ فرمانا اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جس ویلے چار یاراں پگڑی بدھی پُٹھی، پچھے گنڈھ پوائیا۔ چارے بہا کے محمد اپنی چارے گتھیں، کونا گوشہ ویکھ وکھائیا۔ چوہاں دے مہندی لا کے پنجان پوٹیں، لال رنگ دتا چڑھائیا۔ قسم کھاؤ دین وچ لیانا جو رکھے بودی دھوتی، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ اسلام نوں بناؤنا اپنا گوتی، دُوجا پریم نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا دئے درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد نے چوہاں دے پچھے دتی آپ گنڈھ، بوولی بوولی ہتھاں نال بندھائیا۔ ہتھ ماردا گیا اُتے کند، پُشت پناہ ٹکائیا۔ تہاڈے نال مینوں پوے ٹھنڈ، میرے نال تہاڈی وجے ودھائیا۔ جھگڑا کرنا نال جنگ،

شرع وچ ڈہائیا۔ چوڈاں صدیاں میری منگ، آسا ایہہ دکھائیا۔ جس ویلے ویلا وقت جاوے لنگھ، اپنا پینڈا پندھ مکائیا۔ سرشٹی دُنیا کائنات ساچے کلمے توں ہووے ننگ، پڑدا سر نہ کھئے رکھائیا۔ اوس ویلے میرا امام میرے چوڈاں طبقات آوے لنگھ، لما چوڑا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نظر نہ آوے کیسے کوئی ٹنگ، بانہہ ہتھ نہ کھئے پلائییا۔ کر وکھرا انوکھا ڈھنگ، نورو نور کرے رُشنائیا۔ لیکھا جان سرب برہمنڈ، وربھنڈ پھول پھلائییا۔ پڑدا لاه کے جیرج انڈ، اُتہج سیبج دئے سمجھائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہوے کندھ، بہانڈا بہرم بہو بہنائیا۔ شرع شریعت میٹ کے کوڑ پکھنڈ، آتم پرما تم میلانے ملائییا۔ سچ دوار دا دے کے اند، رس اِکو اِک چکھائیا۔ شستر نال کرے نہ جنگ، حُکمے اندر کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار وچے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چار یاراں پُھے بدھے پٹکے، اپنا ویس بدلائیا۔ آگوں پچھا کوئی نہ پرتے، حُکم سُننا چائیں چائیا۔ محمد کہہا مینوں کچھ کھیل دِسدا وچ سرسے، دُور ڈراڈا دیاں جنائیا۔ اُس توں بعد پروردگار پرتے، پاربرہم نور الایہیا۔ کرے کھیل اُپر دھرتے، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبراں جو اپنے نام دے دتے خرچے، اتم اپنے لیکھے پائیا۔ چار جُگ دے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی والے ویکھے پرچے، سچ سوال کون حل کرائیا۔ جھگڑا مکائے چوٹکے چناچے اگرچے، اگر مگر رہن کھئے نہ پائیا۔ چار جُگ دی کیتی کرنی سب دی ویکھے پڑھ کے، بن اکھراں نراکھر دھار وچوں سمجھائیا۔ دین مذہباں دی چوٹی ویکھے چڑھ کے، منزل بمنزل اپنا پندھ مکائیا۔ اوہناں کھوجے جو نہاؤن اُٹھ کے تڑکے، باہروں دھوتے اندروں کام چیشٹا ستائیا۔ لیکھے جانے چوٹی جڑ دے، استھول کارن پڑدا دئے چُکائیا۔ اوہناں ویکھے جو جیوت ہوئے مر کے، مر جیوت روپ بدلائیا۔ اوہناں ویکھے جو بہانا آئے جر کے، حُکمے اندر سیس نوائیا۔ اوہناں ویکھے جو ستگر سرنائی آئے تر کے، کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا اپنی کرپا کر کے، ہر کرتا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے جانے اپنے گھر کے، گرہ گرہ مندر پھول پھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جگت وچار رُسی، رُستم محمد آئی تجائیا۔ میری مینڈھی ویکھو کھسی، سیس پٹی نہ کھئے گندائیا۔ کتاں توں ہو کے بچی، بھجی واہو داہیا۔ مینوں اُمت والیاں کیتا لُچی، کلمہ حق نہ کھئے گائیا۔ مینتھوں کوڑ دی گنڈھ جاوے نہ چُکی، سٹ کے بھجی واہو داہیا۔ مینوں کھندے ایہہ کمذاتن کُتی، جو گھر گھر کرے لڑائیا۔ میری جڑ مُلا شیخان مسائکاں پٹی، جو بغل

قرآن رہے رکھائیا۔ میں کٹکے آئی بٹی، ڈوم مراسن بن کے جھٹ لنگھائیا۔ میری انت مُحَبَّت والی دھار نِکھٹی، سچ پیار نہ کھئے ودھائیا۔ میں کوک سُناواں اُچی، بھڑی بھڑی دُہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد نے میٹیاں دوویں مُٹھی، گھٹ کے مستک اُتے بُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے نام دی سچ دُہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا اگم کڑاکا، کاڑ کاڑ دِتا جنائیا۔ ستگر شبد بنیا لڑاکا، گھر گھر اپنا بل وکھائیا۔ چوڈاں طبقات توڑ کے تاکا، تقدیر سب دی رہیا بدلایا۔ دو جہاناں ویکھ کے خاکہ، اشارے دُھر دے رہیا سمجھائیا۔ رہن دینا کوئی نہیں آقا، عقل بُدھی دی چلے نہ کھئے چترائیا۔ صاف رہے کوئی نہ پکا، پتت روپ ہووے لوکائیا۔ قیمت رہے کیسے نہ دھاتا، دھرم دی دھار دینی بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر رہے کوئی نہ داتا، سب دا پینڈا دینا چُکائیا۔ چار جگ دی رہے کوئی نہ گاتھا، رسنا جہوا نہ کھئے پڑھائیا۔ جگت دوارے ٹیکے کوئی نہ ماتھا، مستک سیس نہ کھئے جھکائیا۔ کوڑا رہے نہ پتا ماتا، پوت سپوت نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ آپے بن کے جوتی جاتا، جاگرت جوت ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر دا راکھا، رکھیا کران تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر اُتھدی ہُک، ہوہو وچ سُنائیا۔ میں ویکھاں اوہ ککھ، جنھوں جننی بھگت جن جائیا۔ اوہناں نال ونڈاواں دُکھ، دردن ہو کے درد لوں کھائیا۔ اُجل کران مُکھ، پریم پریتی نال دھوائیا۔ سہجے لوں پُچھ، جن بھگتو کپڑا تہاڈا پتا مائیا۔ جو کلجگ اتم رہیا تھ، مہر نظر اک اُتھائیا۔ ہرجن کہن کھلیئے ساتھوں نہ پُچھ، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جس دے کول سب کچھ، اوہو ساڈا آد جگادی پتا مائیا۔ جو دُور دُراڈا نیڑے بیٹھا دُھک، زرگن اپنا پندھ مُکائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا کڈھے کُٹ، کایا کُٹیا کر صفائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آئی وچاری، وچر کے دیاں سُنائیا۔ گلزار سینگھ نے بن کے آؤنا مداری، بغلیاں گل وچ دو لٹکائیا۔ ہتھ وچ کُتا لیانا شکاری، پتلا لما سوہنا نظری آئیا۔ اپنی پُٹھی چاڑھنی داڑھی، رُخ والاں والا بدلایا۔ اک ہتھ وچ ہووے کپڑی، ہتھا چھوٹا جیہا پوائیا۔ نیکی جہی ہووے پٹاری، پتے کھجور نال سُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے ساچی بھین دا پا لے کُرتا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چھبی پوہ

نوں آویں تُردا، قدم قدم پندھ مُکائیا۔ گیت گاؤندا آویں سُر دا، سُرُتی شبد نال مِلائیا۔ تیرا وچھوڑا اند پُر دا، اتم سہجے پور کرائیا۔ جس ویلے گوبند گھوڑے اُتے تُردا، شبد شبدی کھیل کھلائیآ۔ نون مداری ہندا سی اوس سچے ستگر دا، آوندیاں جانڈیاں اپنی کھیل بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میلا میلے چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مداری دا کپہڑا ہووے رُپ، تن بستر کون چُھائیا۔ کس ویلے کرے کوچ، چلے بن کے رابیا۔ ہردے وچ رہے نہ دُوج، لُجیا لوک لاج گوائیا۔ نالے کہے میں پرہو دا دُوت، ستگر شبد نال کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری پُرانی سدھر، صدیاں دی دیاں جنائیا۔ گلزار سنگھ دا پیلے رنگ دا چولا ہووے کھدر، گئیاں تائیں لمکائیا۔ دوویں بھیناں مل کے سوہنگ اُس دے اُپر کڈھن، چھاتی اُتے سُہائیا۔ ایہہ آتما پرماٹما دا سگن، استری پُرش ونڈ نہ کھے ونڈائیا۔ جن بھگتو تھادے دپیک لگے جگن، جگت جگ ہووے رُشنائیا۔ مستک لگن لگا جمن، دھوڑی خاک رمائیا۔ پورب جنم دا لیکھے لائے بھجن، بندگی وچ بندے لائے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نام دی چاڑھ کے رنگن، انگن اپنا اک سُہائیا۔

★ ۶ مگھ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے میں سوچدی رہی سوچ، سچ سنجم وچ اپنا آپ ٹکائیا۔ سچ دوارے گئی پہنچ، درگاہ ساچی سیس نوائیا۔ حُکم سُنیا نرمل جوت، پروردگار دتا الایا۔ مسیح دی آسا پنج بن کے آون پوپ، کراس یسُو والا لٹکائیا۔ سدا گاون ساچی ڈھوک، ہو گاڈ گاڈہو نعرہ لایا۔ چار رُپ دھارن پروہت، جنجو بودی تلکان نال سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہہ کرنی کھیل ادتی، دُتیا بھاؤ مٹائیا۔ پنج مل کے آون بھوٹی، گلتی گل وچ بندھائیا۔ پنج بستر پہن سوٹی، کھدر پُرانا سوہیا پائیا۔ پنج پی کے آون بوٹی، بھنگیاں والا رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجاں بدھے ہون دمالے، سیس اُتے

سُہائیا۔ پنجان مستک کیتے ہون کالے، کالی دھار ملے وڈیائیا۔ پنجان ہتھ وچ ہووے ڈھالے، گوہند رنگ رنگائیا۔ پنجان ہتھ وچ ہوون پھالے، تکھی مکھی نال جنائیا۔ پنج بنے ہون گوالے، دوہنے ہتھان وچ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنا بھیو چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اگی ہوون سوہنے جوان، مچھ پُٹھ نظری آئیا۔ ہتھان وچ ہوون تیر کمان، رام لچھمن ویکھ وکھائیا۔ اگے ہووے ہنونت بلوان، شو سنگھ جلا پٹھ اُتے ٹکائیا۔ پنج پچھے ہون پٹھان، تہہ خانان والے سُہائیا۔ پنج گرمکھ لینے چھان، لے داڑھے جو ودھائیا۔ پنج ویکھنے جو تازہ سر مُنان، سیس صاف سُتھرا بنائیا۔ پنج جینیو لٹکاؤن اُپر کان، دھوتی اگور پچھے لین بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ پنجان ہتھ ہووے ترسول، شنکر سیس نوایا۔ پنج اڈاؤندے آون دھول، پیران نال بلائیا۔ پنج برساوندے آون پھول، برکھا سوہنی لائیا۔ پنج گرمکھ ہون معقول، سوہنگ مستک وچ لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں کھیل انوکھا، انوکھی دھار بنائیا۔ پنجان سکھاں دے کول گرو گرتھ دا ہووے پوتھا، چور نرائن سنگھ جھلائییا۔ پنجان دے کول وُضو والا ہووے لوٹا، کھبے ہتھ وچ سوہبا پائیا۔ پنجان کول اک اک رُپیا ہووے کھوٹا، جس دی قیمت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج وجاؤندے آون سنکھ، دُھن ناد شنوائیا۔ پنج بلاؤندے آون پنکھ، مور چکور سمجھائیا۔ پنج سناؤندے آون چھنت، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ پنج کڈھدے آون مِت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پنج ویکھن چڑھدی سِمت، اپنا سر بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں کوئی نہ کہیو بُری، بُریاں دیاں کھپائیا۔ پنجان دے ہتھ وچ ہووے اک اک چھری، شرع زنجیر کٹائیا۔ میں رہنا نہیں نگری، صاحب سیس دتا نوایا۔ میں جوہن وتی بننا اوہ گُری، جس دا روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ میں ہونا نہیں بڑھی، بڑھاپا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک دے ہتھ وچ ہووے قرآن، مالا منکے گل وچ پائیا۔ بھریا ہووے نال گمان، فتویٰ شرع والا سمجھائیا۔ نال جگدا ہووے شمعدان، چار مکھیا گرمکھ

سوبنا ہتھ اٹھائیا۔ نال پہرہ ہووے کِریان، دو دھارا نظری آئیا۔ نال پھڑیا ہووے اک فارم جو کرن والا چالان، کورٹ والا سوہیا پائیا۔ اک لکھن والا ہووے قلمدان، شاہی لال نیلی نال وڈیائیا۔ اک بنیا ہووے پردھان، ٹوپی گاندھی والی ٹکائیا۔ پھیر سُننا حُکم سِری بھگوان، کی سندیسہ دئے جنائیا۔ سب دی مٹن لگی شان، شمشان بھومی دِسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرِشٹی دا ایشٹ والا وکھائے میدان، مہربان اپنی کار کھائیا۔

★ ۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ بلونت سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے تیرا نام دُہائی، طوبی کر سُنائیا۔ پنج بے ہون قصائی، چھریاں ہتھان وچ لکائیا۔ پنج بے ہون شوڈائی، وال کھلے نظری آئیا۔ پنج گاؤندے ہون تیرا نام خُدائی، خود مالک تیری بے پرواہیا۔ پنجان گل وچ پائی ہووے بھابی، رسیاں نال بندھائیا۔ پنج بھلے ہون راہی، اگر پچھڑ بھجن واپو داہیا۔ پنج دیندے آؤن دُہائی، پرہہ ملیا دُہردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُہر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مائیو بیویو جاگو، جگہ جگہ سُنائیا۔ اگی کمرکسا کسنا وانگ بھاگو، کِریاناں موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ مکھوں کہنا لجیا رہے نہ ستگر باجھوں، گوبند بنا نہ کھئے سہائیا۔ اپنا آپ آپے سادھو، سادھان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اودھم سنگھ نے بنا بندہ ویراگی مادھو، بندگی وچ جنائیا۔ پنج بننے بنس جادو، جادو رُپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجان دا ویس ہووے تُرکی، باسکاٹ کُرتیاں اُتوں پائیا۔ پنجان نے کھادھی ہووے گھپو کھنڈ دی بُرکی، رس مٹھے نال سہائیا۔ پنجان نے کھیل کرنی وانگ دُرگی، دُرگا اشٹبھج بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگھر ساچا اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اگی بیپیاں دے سر تے ہووے ٹوپی، گول چاروں طرف رکھائیا۔ سر تے پہنائے زویداس چارا موجی، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ پنج پنج نال لگے ہون موتی، رنگ پیلے وچ وڈیائیا۔ اک کتیا ہووے وچ چھوٹی، دوندر کور دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اکیاں دے کھلے ہوون کیس، کیسادھاری ویکھ

وکھائیا۔ ایہہ ہوبار گرو دس دسمیش، جو انت ندیڑ گیا درڑائیا۔ جس ویلے چلے نہ کوئی کیسے دی پیش، پیشنگوئی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کرے اولڑا ویس، انیکا اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اگی بییاں دے سوہنگ لیکھیا ہووے اُپر چھاتی، پستان دے اندر نظری آئیا۔ جنہاں نے مالک مٹنا اکو کھلا پاتی، پت پرمیشور دھردرگاہیا۔ اکو عمر تے اکو ہووے ذاتی، اکو رنگ رنگائیا۔ اکو ستگر اکو بنے ساتھی، سگلا جوڑ جڑایا۔ گوہند دی پوری کرے آکھی، جو انت ندیڑ گیا سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سرب کلا سمراتھی، سمرتھ اکتھ مہا اپنی آپ جنایا۔ صدی چوڈھویں کہے میری آسا اک ہور، ہوئی جیہی سُنایا۔ محمد نے اک دن سوا پھر ہتھ وچ پھڑی سی چکور، بغل وچ ٹکائیا۔ پھیر ویکھیا ول مور، نگاہ نین اٹھایا۔ دوہاں دی ویکھ کے تور، توت اپنی آس ودھایا۔ میرے خُدا نوں جے انہاں دی پے جائے لوڑ، جھٹ بھیٹا دیاں چڑھایا۔ اگوں حُکم آیا موڑ، ہر کرتا آپ جنایا۔ حضرت، تیرا کیہڑا زور، جوڑو زر پچھ تیری اُمت ہوئے ہلکائیا۔ میں ہُن ہور تے پھیر کوئی ہور، میری سمجھ گُر اوتار پیغمبر کیسے نہ آئیا۔ میں آد دا جُگاد دا جُگ چوڑی دا چور، چوری چوری اپنا کھیل وکھایا۔ میں کی کرنے چکور تے مور، میرے گُرمکھ تیرے نالوں چنگے سوہا پائیا۔ جنہاں دی میرے نال بجھتی ڈور، تند سکے نہ کھئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سدا سدا نو نواں نکور، بردھ بڑھاپے وچ کدے نہ آئیا۔

★ ۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ پریم کور دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے میرے مالک دی حق توفیق، داتار دھردرگاہیا۔ چوڈاں منکیاں والی مالا ہووے حقیق، حقیقت دئے جنایا۔ ٹوپن رام لیاوے خرید، حُکم مئے چائیں چائیا۔ چار یاراں دی آسا منسا پوری ہوئے اُمید، علی نال گواہیا۔ جھگڑا مُک جائے مُرشد مُرید، پیر مُریداں اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا دسے قرآن مجید، خلاصہ اکھراں والا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ساچے لئے انگریزایا۔ صدی چوڈھویں کہے صاحب دے لگ نوں ہووے ہری پیٹی، پٹنے والا سیو کھایا۔ خرید کے لیاوے

جوگندر کور بیٹی، امرجیت کور گڑگاواں نال ملائیا۔ اک خنجر ہووے دیسی، درشن سنگھ دلیوں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ویکھاں کھیل اگئی امام، خوشیاں وچ سیس نوائیا۔ جس دا ہریا لباس ہووے تمام، مہدی دی مہا بے پرواہیا۔ نال نفر ہووے غلام، کپور سنگھ سنگھ سمجھائیا۔ نال پڑھدا ہووے کلام، ڈھولا گوبند اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در گھر دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ہرے اُتے ہوون نو ستارے، لال نیلا سوبھا پائیا۔ علی اللہ نوں اشارے، اللہ علی گیا جنائیا۔ جس ویلے اُتراں اپنی دھارے، دھرتی خاک سوبھا پائیا۔ چاروں کُنٹ ہووے زین اندھیر غبارے، چند نور نہ کھئے چمکائیا۔ کلمہ بھلے وچ سنسارے، سپہرفی راگ نہ کھئے الاٹیا۔ کراں کھیل اپارے، اپرمپر بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں اک ہور پریت، پریم نال وڈیائیا۔ میرے لئی بناؤنا تویت، انج چاروں کُنٹ وکھائیا۔ سیوا کرے گردرشن تے منجیت، منسا پچھلی ویکھ وکھائیا۔ کشمیرو تاگا کالا لیاوے ٹھیک، انج ستائی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر سندیسہ اک سناٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں پچھلی دھار، نین اکھ اٹھائیا۔ لینا قرض ادھار، پورب چلیا آئیا۔ کھیل سچی سرکار، سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جو آیا اپنی وار، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سرجیت کور نے ساڈھ تے انج لیانا فیتا، کالے رنگ وچ نظری آئیا۔ لہنا چکاؤنا پورب رام سیتا، بالمیک دئے گواہیا۔ جیہڑا آگے پچھے جوڑا کیتا، سیوا دھر دی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر وجے ہلونا، سہج سہج بلائیا۔ توں بہتا نہیں کونا، کتھا اور نہ کھئے ودھائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے کرم و ہونا، بھاگ بھاگ دینا سمجھائیا۔ بھگت دوارے نو دن پہلوں لاؤنا چوونا، چنی چٹی وچوں صاف کرائیا۔ اُتے گوبند دا دساں انگلیاں وچوں کڈھکے لاؤنا خونا، چارے کوٹاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں مان بخشنا دونا، دُنیا دے دیوت دینے بنائیا۔ کوئی صفت کر سکے نہ مُنہ نہ، رسنا مکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ دوارا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے یاد نہیں کیتی موئی اٹی، اٹکن دیاں گوائیا۔ جس نال پرہ دی چلدی ہٹی،

جُگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ پیغمبران نوں ایہو ملدی کھئی، سویمبران وچ سیس نوائیا۔ پڑھ کے بن اکھراں والی پٹی، لوک مات دینا درڑائیا۔ صدی چوڈھویں میں بھرنی نہیں کسے دی چٹی، پچھلا جھگڑا دینا چکائیا۔ میں بن کے ست سروپ دی جٹی، پُرکھ اکال لینا منائیا۔ جگنا نہیں بن کے موم بٹی، نور ظہور کران رُشنائیا۔ میں ہونا نہیں ستی، اگنی آگ جلائیا۔ میں سمجھنا نہیں پتی، گر اوتار پیغمبر جو مذہبان ونڈ ونڈائیا۔ میں پھرنا سدا تھی، بھجنا چائیں چائیا۔ جنھے بھگتاں دی سنگت ہووے اکٹھی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اپنی کر دے رتی، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بننا جگت شوقین، چھوگری بانکی سوہنا روپ وٹائیا۔ جس نال میرے پرہ دی نہ ہوئے توہین، نام نیتز نین کجل لینا چھپائیا۔ جس نال میرا میرے وچ نہ ہوئے غم گین، سو سوہنگ ڈھولا لینا گائیا۔ میں عرشاں دا مالک تکنا اُتے زمین، جو ڈرے ڈرے وچ سہائیا۔ نظرے نور تکنا سین، ساکھیات سوہا پائیا۔ میں بننا نہیں جل میں، پھڑ جل وچوں کوئی باہر کڈھائیا۔ میں ویکھنی دھار مہین، جو باریک تاریک دئے گوائیا۔ سجدیاں وچ ہو مسکین، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میرا لہنا میرا دین پراچین، چراں دا چلیا آئیا۔ میں شہنشاہی دھار سدا حسین، جو بن وتی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سد رکھ اپنے ادھین، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ وکھائیا۔

★ ۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے گرمکھ سنگھ ہووے آسوار، سانڈھنی اُتے سوہا پائیا۔ جوڑا ہووے تلیدار، نواں نکور نظری آئیا۔ سر تے تُلے والی ہووے دستار، رنگ نیلا سوہا پائیا۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے کٹار، بنا میان تون چمک وچ چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھ بنائیا۔ گرمکھ چڑھے اُتے اوٹھ، اوٹا ڈھٹیا رنگ رنگائیا۔ گیڑا لیاوے چار کوٹ، سنگت ارد گرد بھوائیا۔ نال کچے تند دا رکھ سوٹ، دھاگا سوہنا سوہا پائیا۔ آگے بٹھایا ہووے سرجیت سنگھ سچ سپوت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ اجیر سنگھ پھڑی ہووے مہار، صدی چوڈھویں گھولی واری آپا گھول گھائیا۔

اس دی ٹیڈھی ہووے دستار، کھبّا کن پڑدے وچ چھپائیا۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے ستار، کنگِ نکِ جہی وڈیائیا۔ گاوے مستی والی دھار، ٹونہی ٹونہی راگ الاٹیا۔ پال سنگھ لال پگڑی ہتھ ٹیڈھی روپ بنے گھمیار، پیچ ونکے ٹیڈھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکمے اندر اپنا حُکم بدلایا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج بنے ہون راکش، ڈرگا نال دُہائیا۔ پنج لاؤندے ہون آتش، انار پُہاریاں والے چلاٹیا۔ پنج کردے آؤن سازش، جھگڑا اک دوجے نال بناٹیا۔ پنج چُکی آؤن بالک، چھوٹے نتے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک بنیا ہووے گنگو، براہمن روپ وٹائیا۔ اک بنیا ہووے اندھو، نینہین شوڈائیا۔ اک پاؤندا آوے ڈنڈو، روّلا واہو داہیا۔ اک بن کے دیناں بندھو، بندھن اپنا آپ پوائیا۔ انہاں پچھے ہووے پنجاں پیاریاں دا اک پنجو، پنجے لال رنگ رنگائیا۔ سرتوں ننگا ہووے تیجا سنگھ گنجو، گردھارا سنگھ سرتیل نال چمکائیا۔ بڈھڑا نال ہووے نندو، بھجے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دی ساچی کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے رنجیت کور کول ہووے ٹھنڈا پانی، سوا سیر ونڈ ونڈائیا۔ اگی بیبیاں پڑھن دُھر دی بانی، شبد دُھر دا ناد سنائیا۔ انہاں وچ اک ہووے کانی، دئے لوچن روپ نہ کھئے چمکائیا۔ اک ہووے ترکھانی، ذات باڈھی ونڈ ونڈائیا۔ جس دے ہتھ ہووے مدھانی، سری نویں نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نال لینی تیج بھان والی گیتا، پُران بھوکھت لہنا اُٹھائیا۔ انجیل اُتے لا کے کالا فیتا، بغل لینی چھپائیا۔ پرہ نے ویکھنا سب دا کیتا، کی اکھڑ دین گواہیا۔ پڑدا لاہنا ست دیپاں، لوآن کھوج کھوجائیا۔ پنجاں سکھاں چڑھ کے اُپر جیپا، تین چکر دینے لگائیا۔ جنہاں وچ اک ہووے ضرور دیپا، دلپ سنگھ ناؤں وڈیائیا۔ اوہ کھڑکاؤندا جائے پیپا، مکھوں کہے ویکھو دُھر دا ماہیا۔ اک بنیا ہووے سیٹا، اک رام روپ جنائیا۔ اک کھیل کرے کرشن انڈیٹھا، اک رادھا رنگ رنگائیا۔ اک اشٹبھج دی لے سیٹا، ہتھان باہواں جوڑ جڑائیا۔ اک منگدا ہووے بھیکھا، کوئی بھچھیا نام جھولی دیوے پائیا۔ اک تتی کر کے ہتھ وچ سیکھا، موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ اک کالا مکھ کر کے مارے چیکاں، حال حال دُہائیا۔ اک جوڑا ہووے پتر دھی کا، پریم پریتی وچ سمجھائیا۔ اک روگی ہووے ریہ کا، جس دا ہڈ ہڈ درد نال ستائیا۔ اک ہندسا لکھیا ہووے ویہ کا، جو گرسکھ سب نوں دئے جنائیا۔ اک دانہ ہووے بی

کا، جس بیج دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اک حصہ ہونا ہیہ کا، چول پاوے وچوں کڈھائیا۔ اک ڈبا ہونا سوا پاگھی کا، گھرت نانک راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی رنگ رنگائیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھاں دھار نیلی، نیلے والا سوبھا پائیا۔ نواں بییاں دے نگ وچ ہووے تیلی، نگ سوہے نال وڈیائیا۔ اک اک ہتھ وچ ہووے کیلی، نو نو اینچ وڈی چھوٹی نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہناں اُتے چنی ہووے کیلی، سردی ٹھنڈ نہ کھئے ڈرائیا۔ جس دی دھار ہووے پیلی، رنگ دھر دا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ ترپت کور دے گرہ پنڈ ویرووال ضلع امرتسر ★

صدی چودھویں کہے بالمیک کٹیا ویکھ ٹھیک، ٹھاگر ہو کے دیا کمائیا۔ تریتا دواپر کلجگ تیری کردی رہی اڈیک، پاربرہم پت پرمیشور تیرا دھیان لگائیا۔ آسا منسا پوری کر امید، ترسنا ترکھا دے بھجائیا۔ دھر دے حکم نال کر تصدیق، ستگر شبد تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں صاحب سلطان سچکھنڈ دوار سدا وسنیک، دور نیڑے سوبھا پائیا۔ بھگت بھگوان دے پریت، پریم تیری وجے ودھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاواں گیت، گہر گمبھیر ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ کایا ماٹی کر ٹھانڈی سیت، اگنی تتوت بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چودھویں کہے بھگت ویکھ استھان، بھومکا بیٹھی راہ تکائیا۔ پروردگار وڈ مہربان، محبوب تیری اک سرنائیا۔ جودھے سورپیر نوجوان، نر نرائن پردہ دے اٹھائیا۔ سچ دوارے بخش مان، مہر محبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دھرم پرگٹا نشان، نشانے کوڑے دے چکائیا۔ تینوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ حکم سندیسہ دے فرمان، فرنا من رہے نہ رائیا۔ شرع کوڑی میٹ شیطان، شریعت وچوں باہر کڈھائیا۔ تیرا حقیقی اک ایمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چودھویں کہے پرکھ اکال اپنی ویکھ دھرنی دھرت، دھول دھول بیٹھی آس لگائیا۔ نرگن دھار ہو کے آویں پرت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ بالمیک دی پوری

کر دے شرط، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیر گرد، نوری جوت کر رُشنائیا۔ تیرا کھیل سدا اسچرج،
 صفتناں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ ٹوں جودھا سوریہ مردانہ مرد، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ غریب نائیاں نال ونڈ درد، دین دیال ہو سہائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ بھومکا ویکھو
 بھومی، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ٹوں گہر گمبہیر داتا گئی، گنونت تیری سرنائیا۔ ساچے نام دی بخش دُھنی، آتمک راگ دے اُچائیا۔
 پُکار تیرے دوارے جاوے سنی، انبولت اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ سارے چھڈ گئے رکھی مئی، رکھیش نظر کھئے نہ آئیا۔ جاپ جگت دی
 رہیا بلیں، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سپس جھکائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میرا سپس ویکھ جھکدا، ہر کرتے مہربان۔ کیوں نہیں مات آ کے پُجھدا، جیو جنت بھئے حیران۔ نام دس اکو
 اپنی ٹک دا، لیکھا مکے آون جان۔ نانا جوڑ مُحبّت سکھ دا، کوڑی کریا میٹ شیطان۔ گہر سہا پتا پت دا، آتم پر ماتم دے گیان۔
 صدی چوڈھویں کیوں پھریں لکدا، چوڈاں طبق بھئے حیران۔ قول اقرار پورا کر عیسیٰ موسیٰ محمد مکھ دا، تیس بتیسا کی حکم دیوے
 قرآن۔ کیوں نہیں اپنی دھاروں اُٹھدا، ست سوامی نوجوان۔ جھگڑا مکا دے کلجگ دا، ستجگ ساچا کر پروان۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا ویکھ ماتو مانکھ دا، پاربرہم پرہہ نرگن مار دھیان۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ بھومکا ویکھ
 سوہنی، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ تیری صورت کوئی نہ جانے موہنی، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ ایں دسدا دُنی دین ساری
 رونی، نیتز نیناں نیر وبائیا۔ تیرے شب قصابی کوہنی، شرع چھری جگت والی جھٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کی ہویا جے دواپراٹھاراں لیکھ لیکھا ہویا اکشونی، اٹھائی لکھ اک اک ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دُھر دے کنت دین دُنی
 ہوئی دُنی، ہنسپاں وچ انکڑیاں وچ حساب نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے در تیرا ٹھنڈا، پروردگار نظری آئیا۔ کلجگ کوڑ گریارا میٹ دے کندھا، شوہ دریا وچ
 رڑھائیا۔ ساچے نام دی بخش سگندھا، کایا مندر اندر مہک مہکائیا۔ ساچی منزل چڑھا ڈنڈا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ نج آتم دے
 اندا، پرمانند وچ سمائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہووے چھندا، اندر باہر وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا انت

آخیری کنڈھا، کنڈھی والے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے رنگ رنگائیا۔
 پُرکھ اکال کہے صدی چوڈھویں نہ ماریں دہا، دھرم دھار سمجھائیا۔ پرہہ مالک بے پرواہ، پروردگار رُپ لاپیا۔ خُدی تکبَر توں
 باہر رہے خُدا، خود مالک وڈ وڈیائیا۔ آتم ہون نہ دیوے جُدا، جو پرما تم ڈھولا گائیا۔ ہر پردے سُن دا رہے صدا، ناد دُھن
 شنوائیا۔ سچ سنڈیسہ دئے جنا، کلمیاں باہر پڑھائیا۔ چار کُنٹ ڈنکا دئے وجا، اُتر پُورب پچھم دکھن دئے بلائیا۔ کھیل کھیل آگم
 نواں، چار کُنٹ پڑدا لاپیا۔ صدی چوڈھویں ضرور بدلے تیرا سماں، سماپت ہوئے لوکائیا۔ نیتر روندی پھرے حوا اماں، بابا آدم رہیا
 کُرائیا۔ وشن برہما شو نیر ویاون چھمچھا، چھپر رہے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں ہویا غما، غم خوار کی کی کھیل کرائیا۔ سب نوں
 دیناں مذہباں دی چھڈنی پینی طمع، لالچ نظر کھئے نہ آئیا۔ دُھر سنڈیسہ اکو کہواں، جس دا بھیت نہ کھئے کھلائیا۔ بالمیک دا تھاؤں
 پھیر بنا نواں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بالمیک کہے میں تیرا رکھیشر
 رشی، انتر دھیان لگائیا۔ جس نے تقدیر تدبیر بے نظیر لکھی، بن لکیر فقیر سمجھائیا۔ ذرا کھول کے ویکھ رام وششٹ والی چٹھی،
 جس دے حرف نہ کھئے ونڈ ونڈائیا۔ اکھراں وچ کیسے نہ ڈٹھی، نیتر لوچن نظر کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی سہاری بندی ٹپی، اوکڑ ڈلیکڑ
 لانو نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی وڈی نہ کوئی نکئی، رُپ رہی بدلائیا۔ جاں ویکھاں تیرے ستگر پریم پیار دی سکھی، جس وچ سکھیا
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مان دیوے ایکنکارا آئی، اک اکلّا دیا کھائیا۔ بالمیک تیری سہاوے مات
 جھگی، جھگڑا مٹے لوکائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں اوڈھ پُگی، خاک در خاک ہوئے لوکائیا۔ ساچا راہ کیسے کھئے نہ سَجھی، بُدھی
 عقل نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ اکالا رمز لگاوے گجھی، بن سینت اکھ کھلائیا۔ دھار رہن نہ دیوے دوجی، دُویت پڑدا دئے اٹھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنا کھیل اپار،
 اپرپیر سوامی دیاں جنائیا۔ میں تکنے تئی اوتار، جو تیری جوت وچ سمائیا۔ میں پیغمبراں ویکھنا تُوں اجیار، ظہور دینا چمکائیا۔ میں
 گرواں تکنا اکھاڑ، جو اپنی دھار وکھائیا۔ میں رنگ ویکھنا جو دیسے ایسے ہاڑھ، ہاڑا کڈھکے رہی سنائیا۔ تیرے حُکم دا لگے اکھاڑ،
 برہمنڈ کھنڈ دینا نچائیا۔ نگاہ مارنی تِلے پریت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، سمنڈ ساگر ڈونگھی کندر پھول پھلائیا۔ تیرا ناؤں اک زرنکار،

نِرویر تیری سرنائیا۔ میں جُگ جُگ پھر پھر گئی ہار، تھکی ماندی دیاں دُبائیا۔ چار کُنٹ دِسے نہ کھئے گلزار، گلشن مہک نہ کھئے مہکائیا۔ مُنشان اندر کوڑی کِریا خِزان دی آئی بہار، پتّ ٹہنی رہی کُملائیا۔ پُرکھ اکالے تیرا کردی رہی انتظار، صدی چوڈھویں اکھ اُٹھائیا۔ آمل میرے دُھردرگاہی یار، تیری مُحبّت وچ دُبائیا۔ میں تیری خدمتگار، در ٹھانڈے سیو کھائیا۔ غفلت وچوں کر بے دار، نِندرا آلس دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہوں مانگت ڈھیہ پئی سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے نبی اُل زوا، زئیکے زمو جنتے جلال سو بھا پائیا۔ تینوں ولیاں کہا خُدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیری وِجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بن گئی تیری منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ چار جُگان وچوں مینوں تیرے نام دی لہی کوئی نہ پنکئی، ورقے ورقے دتے اُٹھائیا۔ میں پچھے رہی سنگدی، نیتر نین نہ اکھ اُٹھائیا۔ جس ویلے میں کھیل تکی بھگت بھگوان دے سنگ دی، زرگن سرگن وِجدی ویکھی ودھائیا۔ میری منزل مُک گئی پچھلے پندھ دی، اگا نیڑے نظری آئیا۔ کچھ دھار ہونی مسل مشہور تیرے جنگ دی، جگہ جگہ دُبائیا۔ دھار ویکھ اوس ڈلڈل تنگ دی، علی اللہ ہو کہہ کے ربیا سُنائیا۔ نشانی مٹنی تارا چند دی، تیرا نور اکو جوت رُشنائیا۔ کی حالت ہونی ور بھنڈ دی، نو کھنڈ دئے دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، دھرم دوارے تیرا راہ تکائیا۔ دھرم دوارے تگاں راہ، ہر ربیر ویکھ وکھائیا۔ کِریا کر میرے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا دے مُکا، مُکمل اپنی کار کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دس اک رضا، رحمت حق دے سمجھائیا۔ خالق خلق مخلوق جیون دے نواں، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ مایا ممتا رہے نہ طمع، تامس ترسنا دینی گوائیا۔ گھر گھر اندر پروردگار جگا شمع، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ بھنڈارا دے اپنا دھنا، نام خزانہ جھولی دے ٹکائیا۔ سَتجگ ساچا ہووے رواں، کلجگ کوڑی کِریا بیٹھے مُکھ چُھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، رحمت دُھر دی آپ کھائیا۔ صدی چوڈھویں اُٹھ ویکھ پیاری نہی، بن نیناں دیاں جنائیا۔ جو گنڈھ دے کے رکھی اپنی کئی، محمد والے ہتھ چُھپائیا۔ اُس نوں کھول دے بچی چئی، تارا چند دئے دُبائیا۔ تیرا ربیا کوئی نہ تنی، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نوں چوڈاں طبقات پھری بھئی، بھجی واہو داہیا۔ اُمت ویکھی اٹھی، نین اکھ نہ کھئے رُشنائیا۔ سب نوں روٹی ملے کوئی نہ

کھتی، روزیاں والا دئے ڈہائیا۔ جس نے حُکمے اندر گھلی، سُنہڑا اک سمجھائیا۔ اُس نوں سپس جھکاؤندا علی، محمد چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ سب نوں دینی پینی بلی، بلیوان ویکھ وکھائیا۔ تُوں جگت واسنا وچ پھلی، پھلی بھوت دتا کرائیا۔ اتم جانا دلی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہوؤں نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ صدی چوڈھویں سُن لا بات آگئی ایک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیغمبران بخشاں اکو ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دین مذہب توں سب نوں کر بیک، نانا جگت والا چُھڈائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھا کے دیس، دہ دشا دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جتھے سوامی ہو کے وساں ہمیش، انترجامی ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹ کے مُلا شیخ، مسائکاں لیکھا دیاں مُکائیا۔ جگت رہے کوئی نہ بھیکھ، بھیکھادھاری دیاں گوائیا۔ سترگر نام کوئی نہ سکے وچ، ہٹاں وچ مُل پوائیا۔ سب نوں مات لوک سمجھاواں تہاڈا پردیس، دیسی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ور داتا اپنی دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن شبد سندیسہ آد، جُگ چوڑی دیاں جنائیا۔ جس نے کھیل رچیا برہم برہماد، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ شبد اگم وجا کے ناد، دو جہاناں رہیا سُنائیا۔ کلجگ بدل دیوے سماج، ساچی سکھیا اک اُچائیا۔ جس نوں کہندے اللہ واپگرؤ گاڈ، رام رحیم کہہ کے ڈھولا گائیا۔ رسنا جہوا بتی دند لیندے سواد، صفتاں صفت وچ وڈیائیا۔ سو سب دی کھولے اتتر جاگ، زرتتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس گوبند دا سارے اڈدا تكدے باز، بازاں والا نظر کیسے نہ آئیا۔ سو ہر پردے ہو وساد، بسمل ہو کے اپنی کار کھائیا۔ ست دھرم دا بخش کے راج، رعیت چار ورن اُچائیا۔ لیکھا جانے موہن مادھو مادھ، مُکند منوبر لکھی نرائن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہہ مینوں نہیں کوئی لالچ، طمع نہ کھئے رکھائیا۔ میں چاہندی تیرا روپ خالص، سرشٹی درشٹی اندر رُشنائیا۔ تیرے ملن دی سب نوں ہووے لالس، لالن تیرا راہ تکائیا۔ میں بُدھ ہین آنجانت، میری چلے نہ کھئے چترائیا۔ لکھ چوراسی تیری دھار امانت، دھرنی دھرت دھول اُتے نظری آئیا۔ تُوں آد جگادی صحیح سلامت، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساچا کلمہ نام دے نیامت، رس انڈٹھا آپ چکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا نہ رہے بغاوت، جھگڑا کوڑ دینا چُکائیا۔ چرن پریتی دے سخاوت، سُخن اپنے نال ترائیا۔ ممتا موہ نہ رہے بناوٹ، پنچ وکارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جدھر تگاں تیرے

پيار دی دسے سجاوٹ، گُرمکھ سوہنے نظری آئيا۔ ميري تيران سو ائھاسي سال دی لاه تھکاوٹ، تھکی ماندی دياں دُٻائيا۔ ميرے پلُو رہے نہ کھئے علامت، علم والياں توں پلا دينا چُھڙائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ايکا دينا ساچا ور، کيسے کم نہ آئی الفیے دے اکھراں والی ضمانت، بنا نراکھر تیری دھار نہ کھئے ملائيا۔ صدی چوڊھویں نہ کر جھگڑا، پروردگار رہيا درڑائيا۔ تينوں کھيل وکھاواں اگلا، پڑدا آپ اُٹھائيا۔ کلجگ جيو بگڑا بغلا، نہاتا دھوتا سوہيا پائيا۔ اندر نام ہين کنگلا، دھن دُولت نہ کھئے وڙيائيا۔ چوراسی پھرے وانگ پگلا، بھجے واہو داہيا۔ گھر سُنے نہ چار منگلا، دُھن شبد نہ کھئے شنوائيا۔ دھرم رائے بنھن والا نال سنگلا، گر اوتار پیغمبر نہ کھئے سہائيا۔ دين مذہبان پھران وچ جنگلان، حد حدود ڈيرہ ڈھاپيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ديونہارا ساچا ور، دُھر سنديسہ اک سُنائيا۔ بالمیک کہے صدی چوڊھویں تُوں کيون پایا وچ رولا، مخاطب موہے پرہ دے نال کرائيا۔ جس تُوں پیغمبران کہا مولا، مولا ہو کے رہيا سہائيا۔ نانک کہا اول اول، اعلیٰ عالمن وڙيائيا۔ ميں اوس دے کولوں پور کراونا قول، جو کول نين نرگن نور جوت رُشنائيا۔ بھاگ لگاونا اوس دھولا، جس دھرنی ساچا رنگ رنگيا۔ کوڑی کريا بہار کرے ہولا، جن بھگت سہیلے سنگ ملائيا۔ اوہناں اندر اپنا رہن نہ دیوے اوہلا، آتم پرما تم پڑدا دئے اُٹھائيا۔ تُوں میرا ميں تيرا سانجھا ہووے بولا، انولت راگ سمجھائيا۔ صدی چوڊھویں میرا صاحب سلطان اکو دو جہاناں ہووے تولا، ترازو اپنا نام ہتھ اُٹھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ساچا کھيل دئے وکھائيا۔ صدی چوڊھویں کہے بالمیک، پُرکھ اکال سب دا وسیلہ، وشياں توں باہر ویکھ وکھائيا۔ جس دا بھگت سنت آد جگاد قبیلہ، جگ چوڪری ميل ملائيا۔ تر تے دی پچھلے جنم دی بہین شिला، شيلونت سوہيا پائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، پورب لہنا ویکھ وکھائيا۔ بالمیک کہے مینوں مار لین دیو جھاکي، بن اکھاں اکھ اُٹھائيا۔ کی اوہو بندہ خاکی، جو میرا سنگ نہائيا۔ بن کے سيوک داسی، جل دھارا نال وڙيائيا۔ اک دن ہويا اندھیرا راتی، جھکھڑ مينہہ وٻائيا۔ وقت سمجھيا نہ کھئے پرہاتی، وجے ڈیڑھ اُٹھ کے دھائيا۔ آگے آئی ڈونگھی کھاڙی، مُنہ دے بہار سُنائيا۔ ڈھائی وار لگی بازی، پٹھ رگر نال رگڑائيا۔ اودھروں آگيا شاہ سوارا اک تازی، اپنا روپ بدلایا۔ ہس کے کہا واہ واہ جی، واہ واہ تیری بے پرواہيا۔ سيوک کہا ہاں جی، ہاں ہاں وچ رکھائيا۔ گھوڑے والے کہا اک وار لہنا میرا ناں جی، ناؤں نرنکارا گیا سمجھائيا۔ ايہ سوہنا چنگا تھان جی،

تھان تھنتر ملے وڈیائیا۔ بالمیک اچی کر کے کہا بانہ جی، بازاں والا میری جیائے رکھائیا۔ پُرکھ اکال سب دا پتا ماں جی، دوچی جمن والی نہ کھئے مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ورا داتا اک اکھوائیا۔ ستائی ہتھ کھجور کہے میں اچا لما برچھ، میری سار نہ کھئے پائیا۔ میرے اندر پرہ ملن دی حرص، ہوس دتی ودھائیا۔ میں سدا چھاں دین دی کردا رہیا کرت، اوئندیاں جانڈیاں اپنی سیو کھائیا۔ مینوں وشواس ہویا درڑت، میرا پردا دئے گواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگارا سانجھا یارا ضرور میلے جو گئے وچھڑت، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دھام سوہا پائیا۔ بالمیک کہے میری نکئی ہندی سی گلی، گل بھگتاں دئے وڈیائیا۔ میری پاٹی ہندی سی جلی، آسن سنگھاسن نہ کھئے سہائیا۔ میری ڈھٹھی ہندی سی چلھی، دوویں ویلے آگ نہ کدے تپائیا۔ میری سکی ہندی سی گلی، رُکھی کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ میری آسا ہندی سی ڈلی، پرہ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ میری خواہش ہندی سی بھلی، گلشن روپ مہکائیا۔ میں پرہ نوں یاد کیتا نہیں سی کدے نال بھلیں، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ دئے چڑھائیا۔ بالمیک کہے میرے کول ہندا سی تونے دا اک پیالہ، جس وچ پلک جھلک رُشنائیا۔ اوس دے وچوں نظر آوندا سی دین دیا لا، دیا ندھ دیا کھائیا۔ میں اک دن اُس نوں ٹنگیا نال کھجور دے پتے جس دا نہیں کوئی ڈالا، سہج دتا لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ستگر وڈ وڈیائیا۔ دھرتی کہے تسیں سارے پاوو شور، مینوں رہے سُنائیا۔ میں ویکھاں کلجگ اندھیرا گھور، اندر وڑ کے کھوج کھوجائیا۔ دین دنی ہوئی چور، ٹھگی پرہ دے نال کھائیا۔ باہروں ہور تے اندر ہور، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مینوں اوہ چنگا لگے جیہڑا روداس چمڑی لاہوے ڈھور، اپنی کار کھائیا۔ ناتا چھڈ کے مڑھی گور، گر ستگر وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در گھر ساچے دیوے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کی کہنا رکھی کیش، کیشو کی سمجھائیا۔ کی دسدے برہما وشن مہیش، شنکر کی درڑائیا۔ کی لیکھا گوہند دس دسمیش، دہ دشا دینا سُنائیا۔ کی لہنا دینا ہمیش، جگ جگ جھولی پائیا۔ میں زانی ہوئی پیش، پیشنگوئی دیاں درڑائیا۔ پرہ بھگتاں نال کرے بیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا دینا نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوہا پائیا۔ ڈھر سندیسہ دیوے بھیج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ بالمیک کہے میرے دُھر دے بھگونت، بھگون دے سمجھائیا۔ کیہڑا کلجگ وچ سنت، جو ستگر تیرے وچ سمائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم ڈیرہ ڈھاپیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، سوہلا ڈھولا تیرا راگ سنائیا۔ جھگڑا چھڈ بہشت جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ دوسر آگے کدے کرے نہ منت، سیس جگدیش آکو اک نوائیا۔ میں حیران ہو گیا کیسے وچ ربی کوئی نہ ہمت، حوصلے سارے بیٹھے ڈھاپیا۔ مالا گھڑ کے منکے پھیر کے جیہڑے کردے پرہو تیرے آگے منت، کی دوجیاں لین ترائیا۔ گرتھیاں پڑھ کے میٹدے چنت، ڈھولے گیت صلاحیا۔ منوآرک نہ سکے کرنوں علت، عالم علما چلے نہ کھئے چترائیا۔ سارے تیرے ہوئے نندک، گرتھیاں دی کرن وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دینا کھلائیا۔ بالمیک پرہ کدے نہ چاہوے اُلفت، مہا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس نوں گا سکے کوئی نہ پُستک، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ بھیو جانے کوئی نہ مُرشد، مُریداں کی وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے دوارے سارے بیٹھے مُفلس، خالی جھولیاں آگے ڈاپیا۔ صدی چوڈھویں کیسے نوں ملن جوگی پرہ نے رکھی نہیں کوئی فرصت، وِہلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلانے ملائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک دُھر دا آبا، نور اک الاہیا۔ جس دا دو جہاناں دبا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھجدے اُتے پتاں، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ ساچے نام دی گاؤندے سدا، ڈھولا دُھردرگاہیا۔ جس دی نرگن سرگن بن گئے جدا، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ اُس دا حُکم سدا سورا سربگا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آئی حیرانی، حیرت وچ دُہائیا۔ کیوں چاروں گنٹ ودھی بے ایمانی، بیوہ ہوئی لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کھئے گئی تہاڈی مہربانی، محبوب نال نہ کھئے وڈیائیا۔ کدھر گئی کربلیاں والی قُربانی، گڑھی چمکور دئے دُہائیا۔ کیوں کلجگ کوڑی چڑھی طُغیانی، سادھاں سنتاں ربی رُڑھائیا۔ ست دھرم دی مٹی نشانی، نشانے سارے گئی چُکائیا۔ نیر رووے چارے کھانی، چارے بانی سار کھئے نہ پائیا۔ دھاپیں مارے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنا سُستی سار کھئے نہ آئیا۔ تھی بھجی پھرے اللہ رانی، ہوہو نغریاں وچ سنائیا۔ کدھر گئی برہما دی مشرانی، گانا سگن نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در آسا اک ودھائیا۔ دھرتی کہے ایتھے بالمیک دی جھگی، جھونپڑی سوہنی نظری آئیا۔

جس دا لہنا چوہ جُگی، جُگ کرتا آپ سمجھائیا۔ اتم اوہ وی اوڈھ پُگی، سماں رہیا سہائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرے بُدھی، من ممتا موہ مٹائیا۔ آتما پر ماتما کولوں رہے نہ لُکی، گھر سوامی جوڑ جڑائیا۔ برہم دھار رہے نہ رُٹھی، پاربرہم آپ منائیا۔ گُرمکھو کدی وچار نہ کریو ترکٹی، ایڑا پنگل سُکھمن تہاڑے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ تہاڑی جگت واسنا جائے تٹی، منوآدہ دیشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جس کارن بالمیک دوارے لوح پٹی، ترے گن بھیٹا دتی کرائیا۔ تہانوں لکھ چوراسی وچوں دے کے چھٹی، پُرکھ اکال نال ملاییا۔ ویکھیو کیسے دی کریو کوئی نہ بُتی، بُتخانیان توں لیکھا دتا مُکائیا۔ سدا بھگتاں دی شان اُچی، اُج اگم دے وڈیائیا۔ ایہہ رمز رہے نہ لُکی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کرنی قدم بوسی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ بالمیک کہے میں رکھنی نہیں خاموشی، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ دھرنی کہے میں بیٹھی ہاں نردوشی، پاپ پن نہ کھئے درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دے واسطے رہیا سوچی، بُدھی توں پرے میری پڑھائیا۔ بالمیک تیرا ساتھی روداس چمارا موچی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی دُور دُراڈی نیڑے، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ بالمیک کہے توں وس جا اوس کھیڑے، جتھے کھڑا کھڑوتا پرہہ نظر کیسے نہ آتیا۔ دھرنی کہے توں چھڈ دے پچھلے جھیڑے، دیناں مذہبان والی لڑائیا۔ چڑھ جا اوس پرہو دے بیڑے، جتھے نئیا نوکا اکو نام نظری آتیا۔ آگے سر تے نگاہ پریم دی پھیرے، پھیری جگت والی رکھائیا۔ لے جائے اوس سچے ڈیرے، جتھے ڈیریاں والا پہنچ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا گھر وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دھوڑی لاواں خاک، مستک نال چھپائیا۔ بالمیک کہے کھلیے ہو جا پاک، پرہہ پنت پُنت بنائیا۔ دھرنی کہے میرا کھول کے ویکھ تاک، پڑدا اندروں اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا پورا کرنا انت واک، وعدہ دُھر دا چلیا آتیا۔ ایہہ سہنجی بھاگاں والی رات، مگھر چھ ملے وڈیائیا۔ پچھلی پھیر کراواں یاد، یادداشت آگے نال رلاٹیا۔ واسطہ پا کے کہے ستگر گُرمکھاں اندروں دھونا داغ، دُرمت میل دھوائیا۔ دیپک جوت جگاؤنا چراغ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ نجھر رس دا دینا سواد، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ بھگتاں نوں کڈھکے وچوں سماج، اتم برہم دینا درڑائیا۔ گُرمکھ تیرا لنگرا لولھا رہے نہ کھئے اپاہج، بلدھاری دینا بنائیا۔ ہر پردے اندر ہو وساد، وشو اپنی کل ورتائیا۔ نج نیتر کھول کے اپنی جاگ، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنا آپ درسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں در سہنجنا، سوہاؤنت نؤر۔ بالمیک کہے میرا آد پُرکھ نرنجنا، نؤر ظہور۔ دھرنی کہے میرا سوامی درد دُکھ بھے بہنجنا، سرب کلا بھرپور۔ گُرمکھاں کراوے چرن دھوڑی سد مجنا، نرگن سرگن ایہہ دستور۔ پریم پریتی چاڑھے رنگنا، نانا توڑ کے کوڑو کوڑ۔ دُھر درگاہ دی دس کے بندنا، سجدہ اکو کرے مشہور۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سوامی حاضر حضور۔ بالمیک کہے میرے نیتر روندے نیر، چھپر دین دُبائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اُف پائے میرا اخیر، آخر رہی گُرائیا۔ دھرنی کہے میرا مؤلا بدلے تقدیر، تدبیر اپنی اک جنائیا۔ ہس کے کہے کبیر، سچکھنڈ بیٹھا تاڑی لائیا۔ گر اوتار پیغمبرو دین مذہب دی رہے نہ کھئے جاگیر، حصے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پچھلی اُتے مارن لگا لکیر، لائن اپنی آپ کھچائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انت رہیا نہ کھئے فقیر، جو فقرہ ڈھولا دُھر دا گائیا۔ ترے گن مایا سب دا اندر تگیا خمیر، تاشیر دتی بدلائیا۔ کسے نظر نہ آوے بے نظیر، نیتر نین اٹھائیا۔ طوبی میری جس دی قسم پائی ناں دسیا خنجیر، محمد گیا سمجھائیا۔ اوہ ممتا اوہ مایا اوہ کلپنا سب دی ہوئی بغلگیر، دستگیراں توں پلّو رہی چھڈائیا۔ عالم فاضل صاف دے نہ کھئے ضمیر، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا لے ملایا۔ بالمیک کہے میرے سیوک دا نام ہندا سی مدھوسا، مدھو کہے کے سارے گائیا۔ رکھدا سی سچ بھروسہ، صدق وچ سیس جھکائیا۔ پانی رکھدا سی کوسا، اگنی تت تپائیا۔ اندر سُن دا سی اکو نام دا ہوکا، ہر پردے وچ ٹکائیا۔ چاہندا سی جد ملاں تے نال پُرکھ اکال دی جوتا، تتاں والے گرو دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھاون جُگان پچھوں ملے موقع، جُگ بیتدیاں دیر نہ کھئے لگائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں جیون جہان تھوتھا، ہوچھی مت دسائیا۔ بھاون پروار ودھ جائے پوت پوتا، دوہت پوت نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھکتاں دے کے مارگ سوکھا، گھر اپنا اک درڑائیا۔ مدھو کہے میں اک دن پُچھیا کولوں بالمیک، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ کچھ مینوں دس گیت، گوہند کس بدھ گائیا۔ اوس نے دے دتی تریکھ، سہج نال سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ہویا ٹھیک، ٹھاکر ملے دُھردرگاہیا۔ آتما پرماٹما دی اوہ آپے دتے پریت، میرے دس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اجے تے میں اوس نوں رہیا اڈیک، آسا وچ دھیان لگائیا۔ جد اوہ تیرے میرے آپے آگیا نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ کیوں اوس دے وچ

سچ توفیق، ٹحفے گھر گھر دئے ٹکائیا۔ مدھو کپا کی کوئی ہونا پئے شہید، شہادت تن والی بھگتائیا۔ بالمیک کپا ہن اوہدے چرناں وچ رکھنی اپنی دید، دیدہ دانستہ میل ملائیا۔ ایہو آسا تے ایہو امید، ایہو خواہش وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ڈھر مستک ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے کی بالمیک دئے سندیسہ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ بالمیک کپا بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشینگوئی او سے دی رہیا درڑائیا۔ دھرنی کہے کی دھار کے آوے ویسا، کون روپ بدلائیا۔ بالمیک کپا مینوں ویکھ لا جٹا جوٹ جوں دھاری کیسا، دس دسمیشا کھیل کرائیا۔ ویکھیں بھل نہ جاویں جیتا، جیتن سرتی نال کرائیا۔ گر اوتار پیغمبران مکا دئے ٹھیکا، ٹھاکر ہو کے پھیرا پائیا۔ سب دا مالک بن جائے ایکا، ایکنکار نور خدائیا۔ تیر انیالے نال کرے چھیکا، شکم وچ گرمکھاں کرے جنائیا۔ لیکھا جان کے سچ سندیسہ، لوک مات پھول پھلائییا۔ جس دا شبدی دھار اکو بیٹا، جو گھر گھر بھگتاں دئے پچائیا۔ جگ چاکری بن کے کھیوٹ کھیٹا، جگت جہان پار کرائیا۔ سچ ملاوے ڈھر دا نیتا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ دھرنی کہے بالمیک کس بیٹھیں گوشے گٹھے، نکر دے سمجھائیا۔ جتھے صاحب سوامی ٹھے، مہر نین اٹھائیا۔ بھگت سپیلے گودی چکے، ڈھر دی گود بہائیا۔ جگت اٹھائے ستے، نج نیتر اکھ کھلائییا۔ بھاگ لگاوے ایسے مکھر دی رتے، چھ پروشٹا نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ساچا لہنا دئے مکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سن ڈھر دے داس داسی، داستان دیاں جنائیا۔ پرہہ دا کھیل اگم تماشی، تماشین جگت لوکائیا۔ جو سچکھنڈ و سے صاحب ابناشی، نراکار نور الاہیا۔ اُس دی متی سب نے آکھی، جو اکھراں تون باہر کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے بنے بھاٹی، راگاں ناداں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے جوت پرہہ جاتی، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سد اپنا در وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ڈاکٹر پال سنگھ لے کے آوے تکھی دھار چاکو، چکناچور ہووے لوکائیا۔ پرگٹ سنگھ بن کے آوے ڈاکو، بھیکھ اولڑا اک وٹائیا۔ ہرچرن سنگھ بنا کے لیاوے ماٹو، رنگ ست وچ سمجھائیا۔ تربت لکھ کے لیاوے سوہنگ پرما تم آم دا باپو، آد جگاد نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چوڈاں لوکاں ویکھنی ہئی، چوڈاں طبقاں پھول پھلائییا۔ میں پت پریشور نور الاہی جگت وسنا ویکھنی ستی، ست ستواد وچ کون سمائیا۔ کس دی

ہندی اتم گتی، گر اوتار پیغمبر کی کی سیو کھائیا۔ سادھاں سنتاں اندر ویکھنی جوت دی جگدی ننھی ننھی موم بتی، کس گرہ نور ہووے رُشنائیا۔ جگت منڈلیشور ویکھنے یت، ہنٹھ کون نہائیا۔ ودواناں دی پڑھی ویکھنی پٹی، پٹنے والا کرے اگوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھردرگاہی اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنی دین دُنی دی درشت، انتر نرنتر پھول پھلائیا۔ کس دا پُرکھ اکال ایشٹ، ایشٹیو کون منائیا۔ کس دی بڈھی ہوئی بھرشٹ، ککرماں وچ ہلکائیا۔ کس دا دُھر دا سچا عشق، حقیقی مجازی توں باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اندر دی بناں کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ کس گھر وسے پریم میرا چوجی، ہر کرتا ڈیرہ لائیا۔ کون ہویا ممتا دا روگی، ہوئے ہنگتا وچ گر لائیا۔ کون بنیا دُھر سنجوگی، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ کون نار کنت دا بھوگی، کون آتم پرما تم مل کے خوشی بنائیا۔ کون کرم کانڈ دا بوجھی، بہار ککرماں والا اٹھائیا۔ کون پا کے بیٹھا سوجھی، گھر ٹھاکر ویکھ وکھائیا۔ کون سر تے رکھکے بودی، رام کرشن نین ملائیا۔ کون بن کے ویس دھار جوگی، جگتی وچ سمائیا۔ کون منڈی کر کے روڈی، ملے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، در میلانے ملائیا۔ چھ مکھہ کہے میری سوہنی تھت، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ دھن وڈیائی ملیا دُھر دا مت، مٹر پیارا بے پرواہیا۔ سدا سوامی وسے چت، من ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ بن اکھاں پئے دس، چاروں کُنٹ نور رُشنائیا۔ دُھر دا ونڈے حص، نانا توڑ کوڑ لوکائیا۔ انتر آتم مارے کھچ، سرتی شبد وچ سمائیا۔ جن بھکتاں درشن دیوے نت، جاگت سووت سوہیا پائیا۔ آتم سیجا جائے لٹ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ گر مکھو کیسے نوں تارے کوئی نہ پتھر اٹ، پاہن پوجن کھئے نہ جائیا۔ بنا ستگر توں سرتی کیسے نہ جاوے ٹک، سادھیاں وچ سمجھ نہ کھئے پائیا۔ جنہاں دے کول دُھر دے نام دی چٹ، چٹی دھاری دسم دھاری لے ملائیا۔ پنجاں دا جھگڑا آپے لے نچٹھ، ایہ ستگر ہنٹھ وڈیائیا۔ پورا ستگر کدے نہ دیوے پٹھ، سنمکھ ہو کے گود ٹکائیا۔ کوڑی کیریا وچ ہون نہ دیوے چچ، اوکھ راہ نہ کھئے پائیا۔ جس پریم پیار نال کیتا بت، اوسے نوں لکھ چوراسی وچوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ٹھانڈے دے ٹکائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب ستگر ٹھنڈا، اگنی آگ بُجھائیا۔ آتم برہم دا دیوے اندا، نجانند پرمانند وچ سمائیا۔ بنا بندگی توں پار کراوے

بندہ، بندھن سارے دئے ٹرائیا۔ نہاؤنا پئے کیسے نہ گنگا، جل دھارا نہ کھئے وہائیا۔ کھلونا پئے نہ کھئے اک ٹنگا، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ جس دے اُتے صاحب ستگر ہووے بخشندا، بخشیشِ رحمت نام کھائیا۔ اوہ گرمکھ نیتر نین کدے نہ ہووے اندھا، نیج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ ستگر شبد دسویں حصے دا کدے نہیں لیندا چندا، چُنکی خانیاں اُتے محسُول نہ کھئے لگائیا۔ جدوں چاہوے بھگتاں نوں چارھ دیوے اُتے برہمنڈاں، پوڑی دُنڈا نیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ بالمیک کہے میں کی دساں حال، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کوڑ نگارہ رسیا وجائیا۔ موٹ لاڑی وجاوے تال، تال تلواڑا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ چترگیت لیکھا رسیا سنبھال، ورقہ ورقہ نال اُٹائیا۔ رائے دھرم تگے شاہ کنگال، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر کھیل ہونا بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے بنائیا۔ کی تھوڑا جہا کھیل کیتا کرشن کھیلن والے نال گوال، گوکل بندرابن کی سمجھائیا۔ کورو پانڈو پھڑ کے شستر ڈھال، تیر تلوار نال لڑائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں مریدا وچ بدل گئی چال، چالاکئی وچ بندے خاکی دینے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، دُھر دا مالک خلق دا خالق خلق دے اُتے اپنی دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو پروردگار دا تگو حُجرہ، جس نوں مُحبت کرے لوکائیا۔ جس دی یاد وچ بُلے شاہ کر کے گیا مُجرا، عنایت والی منزل نہ کھئے چڑھائیا۔ گر اتار پیغمبر پرہ دی مردم شُماری وچ حُسرا، ولد والدہ روپ نہ کھئے بنائیا۔ زرگن سرگن ایکو دھار نہیں کوئی دوسرا، دئے لوچن نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچے سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے واہ میرے بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ بالمیک دا لیکھے لا پکوان، پکا رِدھا اپنے وچ سمائیا۔ جن بھگتاں ساچے در کر پروان، پروانے دُھر دے لئے اُپجائیا۔ تیری جوت دا ویکھن شمعدان، جتھے سڑن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹوں داتا دانی مہربان، محبوب مُحبت وچ تیری بے پرواہیا۔ اک سو ستاراں سال پچھوں ست رنگا جھلے نشان، نشانی ستجگ دئے اُپجائیا۔ دُوروں تگے سکھیاں والا کابن، نیتر نین اُٹھائیا۔ خوشی ہووے سیتا نال رام، رام نال صفت صلاحیا۔ عید منائے محمد والا امام، مہدی دشا لہندی ڈیرہ ڈھابھیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھنی شام، ستجگ ساچا سچ کرے رُشنائیا۔ اکو پُرکھ اکال نوں سرشٹی مئے تمام، ہندو مُسلم سکھ عیسائی سارے سیس نوائیا۔ اکو ایشٹ دے ہون غلام، اکو درشٹ ملے وڈیائیا۔

اِکو سب دا ہووے پین کھان، مدراس ماس رسن نہ کھئے چھپائیا۔ کچھ چھیتی آؤن والا جاپان، جین وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ جگت بیڑے دا ستگر شبد بنیا کپتان، سُمند ساگر دین دُنی وچ بھوائیا۔ پتہ نہیں کس بدھ جگت کوڑا ڈبے ایمان، عمل ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے دی کر پہچان، بے پہچان اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دیواں اتم ہوکا، حُکم اک سنائیا۔ سُنو چوڈاں لوکا، پرلوک میری دُبائیا۔ وشن برہما شو گاوو سلوکا، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر جان نہ دیوؤ موقع، مُکمل پڑدا دیاں اٹھائیا۔ انت اخیر سب دے نال ہون والا دھوکھا، دھوؤاں دھکھدا دسے لوکائیا۔ ثابت رہنا نہیں کسے دا ساڈھے تِن ہتھ کایا کوٹھا، پنج تہ نہ کھئے پچائیا۔ پُرکھ اکال بن کے نرگن دھار چوٹا، چوٹ سب تُوں رہیا لگائیا۔ دھرتی اُتے رہن نہیں دینا کوئی کھوٹا، من منکا دئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں انتر جگا کے جوتا، جوتی جوت لئے ملاٹیا۔

★ ۷ مگھ شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ رام پُر ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے راتی پُرکھ اکال نے مینوں ماریا دھپھا، میری گردن دتی پلاٹیا۔ جا کے ویکھ مُریداں پیراں مُرشدان دی صفحہ، پھوڑھیاں سب دیاں پھول پھلاٹیا۔ میری حُکم والی لگن لگی دفعہ، جس تُوں سکے نہ کھئے تڑائیا۔ غصے وچ ہو کے خفا، تیوڑی متھے اُتے چڑھائیا۔ کی دُنیا دیناں وچوں کھٹیا نفع، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر اپنے دئے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پھر پولی جہی مار چپیڑ، گلہ لال دتی کرائیا۔ حُکم دتا جا کے ویکھ ندیڑ، کیوں گوہند بیٹھا مُنہ بھوائیا۔ خالی دسے وہڑ، دھرتی دھول دھول نہ کھئے وڈیائیا۔ کی آگے چھیڑے چھیڑ، اپنی کل پرگٹائیا۔ کی اُلٹا دیوے گیڑ، اُلٹی جگت لٹھ بھوائیا۔ پھیر آکھیا جا کے ویکھ بھیلنی والے بیر، جو رام آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں پیڑ ہوئی گچی، رگ پٹھے دین دُبائیا۔ میرے اندر پئی

کھچی، اُف پائے نال دُہائیا۔ میں وڈیوں ہو گئی نیکی اپنا مان گوائیا۔ حُکم سُنیا جا کے ویکھ بھگتاں والی سکھی، ورن برن توں باہر سوہبا پائیا۔ پرہ دے چرناں وچوں کڈھ گوبند والی چٹھی، جو پچھلی رکھی چُہائیا۔ پھیر ویکھ ہاپے والی ٹپی، جو اپنا روپ درسائیا۔ پھیر بھے دکھایا جس وچ میں اُچی رو رو پٹی، دُہتھڑاں نال دُہائیا۔ وشنوں کول دسی نیکی جہی ٹکی، جو سب نوں رزق پُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرے مستک لائی مٹی، اُنگل اپنی نال چُہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا سندیسہ کئی، کتا متاں گرل کر سُنائیا۔ تیرا مالک دُھر دا دھنی، دھناڈھ وڈ وڈیائیا۔ جیہڑا وسے بن چہر چھٹی، سچ دوارے سوہبا پائیا۔ نی توں اوس دی بنا وئی، ون سوہنا ویس وٹائیا۔ تینوں بستر پہنئے داتو لنگی، ڈگوری بغل وچ ٹکائیا۔ سوا رُپیاا بٹھ کے لیاوے کئی، دُپتے چٹے گنڈھ رکھائیا۔ نال روٹی ہووے کھٹی، ادھ وچوں ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے کول آؤنا ابلیس، جامہ لعنت والا گل وچ پائیا۔ نو جوان ہون پُلیس، باوردی نظری آئیا۔ اوس نوں پھڑ کے لین گھسیٹ، کھچن واہو داہیا۔ کڈھکے رول شیٹ، سرشٹی دین دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں منگدی اک دھوبی، دھوبن اپنی نال لیائیا۔ جس دے سر تے بدھا ہووے پُھل گوبھی، مکھ اُپر ول اٹھائیا۔ گٹھڑی چُکی ہووے موڈھیں، بستر میلے بندھ بندھائیا۔ اک نال ہووے جوگی، بہنگی موڈھے اُتے سُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج منگتے ہون فقیر، چیتھڑ پائے نظری آئیا۔ گل وچ سنگل ہووے زنجیر، پیراں وچ لٹکے واہو داہیا۔ پچھے پاؤندا آوے لکیر، نشان دئے گواہیا۔ ایہ ہون سارے گھراں دے امیر، بھکھا وچ نہ کھئے رلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دیوے تھانئیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجار کول ہووے ڈھولک چھینا، چمٹیاں نال کھڑکائیا۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے رمانا، بالمیک وڈیائیا۔ سب دے ہتھیں کرا کنگن ہووے گہنا، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساتھی بنے سنگھ نرینا، سکلا سنگ نہائیا۔ پاگل ہووے نال سُرینا، کیس کھلے گل جنائیا۔ پنجار سکھاں دے گل ہووے بنیناں، قمیض گل نہ کھئے چُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پنجار دے کجل ویکھ نیناں، نیتر دھار وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج وکھاؤندے آؤن مگا، اپنا زور ودھائیا۔ بھاگ سنگھ دے

ہتھ وچ ہووے حُقعہ، جس نوں جھاری کہے لوکائیا۔ دیدار سنگھ پھڑیا ہووے ڈبّا کُتا، ڈھانگے لے نال بلائیا۔ میلا سنگھ دے ہتھ وچ ہووے کُپا، تیلیاں والا رُوپ وٹائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجاب بییاں دے سر تے ہون بنوٹی کیس، پُٹھے سدھے وال بندھائیا۔ جنہاں نوں ویکھے آپ صاحب دسمیش، گر گوبند پھول پھلائییا۔ پھیر کہے واہ واہ کلجگ تیرے وچ سیکھ ہوئے ملیچھ، جو گرمکھ ویسوا رُوپ بنائیا۔ میں کوئی وسدا نہیں پردیس، اکھاں توں اولے ڈیرہ لائیا۔ گرمکھو میں تے وسان تھائے وچ ہمیش، کیوں ستگر توں چوری رہے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچا ڈھردر گاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک گرمکھ چکی ہووے ڈگی، ہوکا آگے پچھے لگائیا۔ میرے کولوں خریدو کوئی جھگی، نوین نکور دیاں وکھائیا۔ ایہنوں پا کے سارے چھڈ دیو اندروں بدی، بدکاری دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ اتم رہنی نہیں کیسے دی گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ ویکھو جو بن وتی چوڈھویں صدی، صدے گھر گھر رہی سُنائیا۔ جھگڑا چھڈو رسوُل نبی، پیغمبران پندھ مکائیا۔ شرع دار رہے کوئی نہ لبی، لبیاں دا جھگڑا دینا مکائیا۔ ویکھو نور الابی ربی، جلوہ گر خدائیا۔ جو لکھ چوراسی طبعی، طبیعت دئے بدلائیا۔ میں ایسے کر کے پھردی بھجی، تھہاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرم نشانہ رہیا گدی، گاڈ گڈ اپنی کار کھائیا۔

★ ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ امیر چند گلاٹی دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

امیر چند یاد رکھ سنان والی کھیڈا، پورب بھيو چکائیا۔ اوہدیاں سوریان تے تیریاں بُندیان سی بھیدان، دوویں مل کے جھٹ لنگھائیا۔ اک دن تینوں لگا سی ٹھیڈا، مکھ بہار ڈگ کے پائے دتا جنائیا۔ سنان نے چک کے کیتا ٹھیڈا، مکھوں کہے کیوں رولا رہیا پائیا۔ آیویں نخرہ کرے ویدا، مسخرہ رُوپ بنائیا۔ تلاشی لے کے وچوں جیباں، رُپئے ستاراں ڈھائی باہر کڈھائیا۔ پھیر رون لگا نال فریباں، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سنان کہے بھیدان نال ویکھ چردی سوری، بچے پچیاں وچ ملائییا۔ سدا متھے رکھدی گھوری، گھرک گھرک ڈرائیا۔ بن کے مورکھ موڑھی،

مُکھ وِشٹے نال سہائیا۔ ایہو بھید کرے مزدوری، رس کوڑ وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سنان کہہا تُوں ڈگا نال چلاکی، سچ دیاں جنائیا۔ ذرا میرے ولے جھاکیں، میں وی نبیاں وچوں ناؤں رکھائیا۔ میرا وی اوہو اللہ پاکی، جو پاکیزہ کرے لوکائیا۔ وست دیوے ساچی، کلمہ نُور الہیہ۔ اوس ویلے تیرا جنم ہندا سی گھر مراسی، ناں رسوُلا کہہ کے سارے گائیا۔ سنان تُوں کرن لگا ہاسی، تالی ہتھان والی وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا دئے ملائیا۔ سنان کہہا نہ کر بے صبری، صبر وچ جنائیا۔ مالک ویکھ اگما امبری، جو امبراں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جانے جگت دھار سوُمبری، سبھا وچ سمجھائیا۔ حساب کِتاب رکھے لیکھے والی نمبری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ رسوُلے نے کہہا سُن سنان یار، یرانے وچ جنائیا۔ مینوں نہیں تیرا اعتبار، تیرے خُدا دی کی وڈیائیا۔ میں تینوں چھڈ کے تیرے کولوں تیرے دواویوں ہوواں باہر، مُڑ کے آؤن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھیر کدے نہ کراں انتظار، آس اُمید نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر اپنا بھیو کھلائیا۔ رسوُلے کہہا میں تینوں جاواں چھوڑ، پچھلا ساتھ تڑائیا۔ مینوں کسے پیغمبر دی نہیں لوڑ، میں اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں ٹھگ نہیں کوئی چور، صاف سٹھرا اِشٹ منائیا۔ میں مندا نہیں مڑھی گور، تتان وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اک وکھائیا۔ سنان کہہا چھڈن والی چھڈ دے بات، باطن دیاں جنائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے اندھیری رات، زین اپنا روپ بدلائیا۔ ویکھے کھیل پُرکھ ابناش، زنگن نُور کر رُشنائیا۔ تُوں اوس دی کرنی مُحبت وچ تلاش، پیار وچ بوجھ بُجھائیا۔ لیکھے لاوے سواس سواس، ساہ ساہ وڈیائیا۔ رہنا داسی داس، سیوک سیوک روپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سنان کہہا ویکھیں پرہ چھڈ نہ جاویں، نبیاں دا نبی نظری آئیا۔ سیوا کریں نال چاویں، چاؤ گھنیرا اک بنائیا۔ چرن دھوڑ دُھر دی نہاویں، مستک خاک رمائیا۔ پتر دھیاں سرب تجاویں، بنس سربنس نہ کھئے وڈیائیا۔ دُھر دا ساچا راگ الاویں، تُوں میرا میں تیرا راگ سُنائیا۔ بنا ستگر توں بل ہندا نہیں کسے باہویں، بلدھاری کوٹن گئے پھیریاں پائیا۔ ستگر دوارا چھڈ جگت وچ کتے نہ جاویں، آون جاون ایسے وچ دئے کٹائیا۔ تیری دھار پھیر ہووے مرداویں، تت سریر نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، در گھر ساچا اک سہائیا۔ سنان کِہا آؤن جان دا چھڈیں جھگڑا، جگت پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ مارگ ویکھیں اگلا، پتت پُنتِ جنائیا۔ کلجگ کِریا کرنا حملہ، بھہ بہیت دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، حُکے اندر آپ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا نال خیالی، دھیان دھیان وچ پرگنائیا۔ صاحب ستگر کی کرے مہربانی، محبوب اپنی دیا کمائیا۔ منزل ویکھ رُحانی، روم روم پھول پُھلائییا۔ جھگڑا مُکا دین دُنی اسلامی، اسم اعظم اک وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے غلامی، غُربت اندرون دینی کڈھائیا۔ گُرمکھ کہن ساڈے پچھے نہ ہیوئے بدنامی، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، دیا دتی کمائیا۔ میرے کارن لگی تھوڑی سٹ، انگ بھن نہ کھئے جنائیا۔ جیون سوارتھ دینے سی ٹھپ، ٹھپا مہر والا لگائیا۔ میں بول کے دساں سچ، سچ دیاں دِرڑائیا۔ آون جاون توں صدی چوڈھویں کہے میں وی گئی آگ، آخر دتا دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا بھيو آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مؤت دے بدلے لگی چوٹ، چُنکیاں رہی وجائیا۔ کِریا کیتی زمل جوت، مہر نور نال چمکائیا۔ میری اپنی مُک گئی سوچ، بُدھی دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ میں درشن لوچاں روز، روزہ رکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دُکھ دلدر ہووے دُور، دماں وچ سائیا۔ منوآ بائے نہ کھئے فُتور، فیتیاں اندر بند کرائیا۔ گُرمکھ رہے نہ کھئے مغرور، زمرانتا وچ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، منوآ من کرے نہ کھئے فُتور، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔

★ ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سادھو سینگھ دے گرہ تیغا سینگھ والی بستی ضلع فروزپُور ★

صدی چوڈھویں کہے نو کھنڈ پرتھمی سٹ دیپ گھنی، گھنن گھیری وچ ویکھی جگت لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیری ویکھی دین دُنی، کائنات کلمیاں والی کھوج کھوجائیا۔ حق پکار ایکنکار سچ دوار کیسے نہ سنی، انسنت بیٹھی کوڑ لوکائیا۔ ست دھرم دا دسیا کھئے نہ مٹی، مَنیشر جُگیشر تیشر رکھیشر بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا سب دی چوٹی گئی مٹی، مایا ممتا موہ وکار

ہنکار دے لوکائیا۔ تیرا ناؤں چدے کلجگ جیو رسنا بلیں، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سچ پھلواڑی کوئی دے نہ پھلی، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ من واسنا جگت دُباگن ناری بھلی، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ بھاگ لگے نہ ساڈھے تین ہتھ کایا گلی، مندر اندر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ صدی کہے میرا انت آخیری اکو مدعا، مُدتاں توں وچھڑی دیاں جنائیا۔ کی کریا کھیل اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول وجے ودھائیا۔ تیرا نام ہووے آگھا، اگن آتھن سارے ڈھولا گائیا۔ کلجگ کوڑا بدل دے جگا، ستجگ ساچے دے مان وڈیائیا۔ کی آشا رکھ کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے دینا سمجھائیا۔ کرنا پئے کوئی نہ یُدھا، یُدھشٹر دی آشا رہی گر لائیا۔ میرا لیکھا جگت جہان مُکا، مُکمل ملے اک سرنائیا۔ کوڑ کڑیارا بھن حقم، حُکم ملے دُھردرگاپیا۔ وچھوڑے والا رہے نہ دُکھا، دردیاں درد وندائیا۔ گوبند والا ویکھ پڑھ کے رُقع، جو بن اکھراں گیا لکھائیا۔ جھگڑا میٹ مائس مُکھا، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ سنت سہیلے بنا پتا، پوت سپوتے گود ٹکائیا۔ جس دا چرن کول تیرے سیس جھکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھ چل کے آون پنج بُدھے، بڑھاپا انت آخر نظری آئیا۔ جنہاں دے کول لال رنگ دے ہوون گڈے، سو بنے ہتھاں وچ ٹکائیا۔ پنج گرمکھ اک لتوں ہون ڈڈے، پھوڑیاں بغلاں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری دُھر دی آسا، منسا مہربان تیری سرنائیا۔ کچھ لیکھا دُھر اوتاری تیرا ہنسا، مانک موتی چوک جگت وڈیائیا۔ اگما نام تون میرا میں تیرا تیرا میرا اکو منتا، منتو سب دا حل کرائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ بناؤنی اپنی بنتا، گھڑن بھننہار تیری سرنائیا۔ سچ سندیسہ دیواں دُھر دی سنگتا، سگلا ناتا جوڑ جڑائیا۔ گرمکھ کسے دوارے کدے ہوئے نہ منگتا، بنا جگدیش سیس نہ کسے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں در تیرے ممنون، منتان وچ دُبائیا۔ انت آخیری بدل دے قاتوں، قاعدہ اپنا اک درڑائیا۔ تیرے نام دا سانجھا واحد ہووے مضمون، اکھراں والی ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ بھگت دوارے اُتے لگنا خون، اٹاں ستر دین گواپیا۔ اگلا کھیل نہ معلوم، پڑدا سکے نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار دُھر سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ویکھو

سچ سچ منار، بھگت دوارا سوہا پائیا۔ جو کھیل آگم اپار، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ میں سن دی رہی گفتار، گفت شنید دھر کلمے وچ جنائیا۔ کی کھیل سچی سرکار، کی کرتا کار کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در مستک آپ چھہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھیل ویکھاں اپارا، اپرمپر ویکھ وکھائیا۔ میرا انت اخیر کنارہ، نئیا ڈولے تھاؤں تھائیا۔ محمد کی کرے بے چارا، پروردگار چلنا حکم رضائیا۔ سجیدیاں وچ کرے نمسکارا، قدم بوسی کر کے سیس جھکائیا۔ حق ہو دا لا کے نعرہ، دھوڑی خاک والی رمائیا۔ مالک خالق اک داتارا، دیاوان اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا شبد سندیسہ پتر، گرمکھاں دیاں جنائیا۔ میرے ساتھیوں میرے لئی داج لیانا اٹ ستر، زویداس چہارا دئے گواہیا۔ چوڈاں نال لیانے پتھر، چوڈاں لوک لکھت وچ لکھائیا۔ چار جگ دے علم توں وکھرے ہون اکھر، جس دی الف یے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سب نے آؤنا نال شوق، سنگل شرع والا ٹرائیا۔ کیہر سنگھ دے گل وچ لکھیا ہووے جھوک، سوا ہتھ وچ لمبائیا۔ جوڑا کیتا ہووے چوٹک، پگڑی سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ لال کیتے ہون ہونٹ، داہڑی کھلی نال ودھائیا۔ تیر بندھا ہووے لنگوٹ، بھسم لتاں اُتے رمائیا۔ کنجی وچ پائی ہووے جوک، مٹی آدھ سیر وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج گرمکھ آؤن پیریں ننگیں، جوڑا چرن نہ کھئے چھہائیا۔ کیساں وچ پچھے نوں واپی ہووے کنگھی، چیر آدھ وچوں کڈھائیا۔ ہتھ وچ چھاپی پھڑی ہووے جنڈی، ہری تازی سوہا پائیا۔ ٹونہی ٹونہی گاون چھندی، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سد چلاں حق رضائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجاں بییاں بدھی ہووے پگ، تڑلے ہیٹھاں اُتے رکھائیا۔ اک اک ہتھ وچ پھڑیا ہووے کگ، جوکان کان گرلائیا۔ نال پانی دا ہووے جگ، ٹھنڈا سینتل دھار واپائیا۔ اوہ ترن اُتے پب، ادی زمین نہ کھئے چھہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، واہ واہ اپنی کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج بناؤن اک حجرہ، روپ کعبے والا درسائیا۔ پنج بُلھے والا لاؤن مُجرا، گھنگٹ کڈھکے ناچ نچائیا۔ پنج ہتھ وچ پھڑ کے مُنگلا، مُتہرے موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ پنج کتاں نوں

چوڑیاں والے پا کے گنڈلا، گورکھ دا لیکھا دینا مکائیا۔ پنج مچھاں نوں پا کے گنجهلاں، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج بییاں ہتھ وچ پھڑے ہون چہرے، ہوہو کر کے روّلا پائیا۔ مکھوں کہن اسیں بہین بھرا چھڈ دتے نگرے، نانا گرمکھاں نال رکھائیا۔ جو حُکم دتا گوبند اندپڑے، پُریاں لوآں توں باہر دئے جنائیا۔ جس کارن سرسے وچ رُڑھے، وپندے وپن وبائیا۔ جس کارن ناتے مات جُڑے، وچھڑیاں لیا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہاری تھکی، تھکاوٹ وچ دُہائیا۔ جن بھگتو تھادے نال گل کران پکی، پاکیزا ہو کے آکھ سُنائیا۔ مالوے والیاں میرے لئی لیانی اک پکھی، جو دُھر جڑت جڑائیا۔ اوہنوں ہتھ وچ پکڑے اوہ سکھی، جو سُنن مئے دُھردرگاہیا۔ جس دی دوجے ول نہ جائے آکھی، نیتر نین نہ کھئے چترائیا۔ اکو تُوں میرا میں تیرا پڑھے پئی، پن بٹنے والے سپس نہ کیسے نوائیا۔ دین مذہب دی حد جائے ٹپی، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد تیرے چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چوڈاں طبقاں چکنا چکاؤنا اوہلا، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ کی کھیل کردا مؤلا، مولویاں دتی ودھائیا۔ کی گوبند اقرار قول، کون قول رہیا نبھائیا۔ کی کھیل ہونا اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول ملے کی ودھائیا۔ کون کرے بہار ہوّلا، کوڑی کیریا شوہ دریا رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نور الہی عالمین اول، عمل ویکھ خالق خلق خدائیا۔

★ ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گرچرن کور دے گرہ ہیرا منڈی فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے مینوں آئے نہ کدے بڈھاپا، بردھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میرا پروردگار پُرکھ اکال اکو پاپا، ابا کہہ کے جس نوں آواز لگائیا۔ نرگن دھار میرا ساکا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ حُکم دین والا دُھر دا آقا، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ جگ چوکرئی دُھر دا دیوے ساتھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ محمد دی بینتی آرزو من کے آکھا، آخر اپنا گھر سمجھائیا۔ دین دُنی دا بن کے راکھا،

مہربان محبوب مہر نظر اُٹھائیا۔ زمیں اسماناں بھیو کھلا کے ساتا، چوڈاں طبقاں رنگ رنگائیا۔ دُھر دا کلمہ دس کے پاٹھا، کائنات دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان دُھر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری آيو کدے نہ پیتے، سال بسال ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں جگ جگ کھیل اگتے کیتے، گر اوتار پیغمبر نال ملایا۔ کلمیاں وچ دس دی رہی حدیث، صفتاں وچ ڈھولے نام صلاحیا۔ سب دی پرکھدی رہی نیتے، چوراسی اندر کھوج کھوجائیا۔ پاربرہم دی کردی رہی تمہیدے، اکھراں نام درڑائیا۔ لیئدی رہی دھرتی اُپر خاک نیچے، نیچوں اُچ راہ تکائیا۔ پھل پھلواری ویکھدی رہی بغیچے، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ پڑدے لا ہندی رہی مندر مسیتے، شودوالے مٹھ بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری کدے نہ مٹے جوانی، جون وتی نظری آتیا۔ آب حیات سد پیواں ٹھنڈا پانی، امرت رس جھرنا جھرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھاں اگتی دُھر دی بانی، چارے کھانی ڈیرہ ڈھابیا۔ سچ دوار بن نانی، نیوں نیوں صاحب سلطان لاگاں پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ویکھاں کتھا کہانی، صفتاں والے ڈھولے سارے گئے گائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا ہوکیاں وچ بھردے پانی، سسکیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ وشن برہما شو جس دے در دربانی، در درویش ہو کے اپنی الکھ جگائیا۔ نبی رسول جس دی وینہدے رہے قُربانی، کرپلا رووے مارے دھائینا۔ شرع شریعت وچ ونڈ کیتی جگت جہانی، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ میری جگ چوکڑی کیسے سمجھ نہ آئی خاندانی، خُداوند کریم عظیم میرا گرہ نہ کیسے سمجھائیا۔ میں سدا وسان عالمے جاویدانی، جس گھر ملے نور الاہیا۔ انت اخیر میرے اندر سب دے اندر آوے پریشانی، پسچاتاں کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اکو رہیا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سدا بالی نڈھی، زرگن دیوے مان وڈیائیا۔ میرا تن وجود ماٹی خاک نہیں ہڈی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ میں اکھراں والی نہیں صدی، ایکا صفر صفر وند وندائیا۔ میری کوئی گر اوتار پیغمبر والی نہیں گدی، گداگر ہو کے بھجان واہو داہیا۔ میں اک اکال دے حکم اندر بھجی، جس تُوں بندنا کر کے دو جہان سپس جھکائیا۔ جس دی جوت اگم اتھاہ جگی، جاگرت جوت رُسنائیا۔ میں اوس دی سرنی لگی، جو لگ ماتر دا ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ پریتم پیار مُحبّت وچ بدھی،

مدہوش ہو کے نام خُماری لئی چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میری آیو کدے نہ جاوے بیت، باطن بھیو دیاں جنائیا۔ کلجگ اندر ستجگ بدلے ریت، ریتیان دئے وڈیائیا۔
 چار ورن اٹھاراں برن دسنا اکو گیت، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرنی حق پڑھائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک اندر حق توفیق،
 حقیقت ویکھے چائیں چائیا۔ آسا منسا میری پوری کرے اُمید، آہ وچ دہاہ نہ کھئے لگائیا۔ لہنا دینا مکائے انت قرآن مجید، تیس بتیس
 اپنے پیٹے پائیا۔ ساچے نور دی بخش کے دید، دیدا دانستہ نور دئے چمکائیا۔ میں اوس دی بنان عزیز، جو اعلیٰ ادنیٰ ویکھے چائیں
 چائیا۔ سچ دوار دی دئے تمیز، تہذیب اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اکو اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری اوڈھ نہیں گئی لنگھ، ویلا وقت دیاں درڑائیا۔ میں بیٹھنا اوس
 پلنگ، جس نون گرمکھ چار لین اُٹھائیا۔ کول کھلوتا ہووے ٹرنگ، زین پاکھر نظری آئیا۔ نال وجدا ہووے مردنگ، نوبت ڈنکا نام
 سُنائیا۔ کول چمکدا ہووے چند، ستارا آدھ وچ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دوارے دئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری آیو نہیں لمی، صدیاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں اوس دی دھاروں جھی، جس دا جنم
 مرن نہ کھئے سمجھائیا۔ میری اکو امی، پچھا پُرکھ اکال دُھردرگاہیا۔ میں سدا نکور نویں، جو بن وئی سو بھا پائیا۔ میں گچھ سندیسہ
 سُنیا کتیں، ابناشی کرتا رہیا سُنائیا۔ اک گرمکھ دو مکھاں والا آوے بن کے دھنی، ناری پُرش دوویں رُوپ وٹائیا۔ تیڑ دھوتی
 ہووے بٹھی، ساڑھی سیس اُتے سہائیا۔ لال ہووے کئی، سوا گٹھ وند وندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، دیونہار سچی سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پروردگار اک وسیلہ، وشیاں تون باہر نظری آئیا۔ اوتار پیغمبر
 گرو جس دا قبیلہ، بنس سربنس رہیا سہائیا۔ محمد دی جانن والا دلایا، بھوش بھوکھ نال دسائیا۔ جس نون کہا عالمینا، عالمین کہہ
 کے سیس جھکائیا۔ تیس دی سب تون وکھری تعلیم، الفیے تون باہر پڑھائیا۔ اُس دا نور ظہور حسینہ، رُوپ رنگ تون باہر کرے
 رُشنائیا۔ کدے نہ ہووے کینہ، بے پرواہ بے پرواہی وچ سائیا۔ ایکا رنگ چاڑھے بیہنا، بھنڑی زین نال وڈیائیا۔ اک گرمکھ دے
 ہتھ وچ ہووے مینا، مچھلی پانی وچ سہائیا۔ اک وجاؤندا آوے پینا، ٹونہی ٹونہی راگ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی پڑدا دئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نہیں کوئی کوچھی کملی، بُدھ ہین نہ کھئے اکھوائیا۔ میں کوئی منگن والی پھڑی نہیں بغلی، مانگت ہو کے جھولی کھئے نہ ڈاہیا۔ میں پھردی نہیں وچ جنگلیں، ٹلے پربت ویکھاں واپو داہیا۔ میں روپ نہیں دھریا کوئی نقلی، نقلیاں وانگ وپس وٹائیا۔ میں پروردگار دی دھار اصلی، اصلیت وچوں اصل دیاں درڑائیا۔ اکو محبوبُ محبت یار خدا ویکھاں وصلی، دوجے اکھ نہ کدے ملائیا۔ نہ موٹی نہ پتلی، اچی لمی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ تن وجود بدنی، سریر رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ نہ نین سہاواں کجلی، لوچن اکھ بدلائیا۔ میں چوڈاں صدیاں پندھ مکایا مزلو مزلی، منزل اپنی ویکھی چائیں چائیا۔ جتھے کلجگ ستجگ دوباں دی ہووے بدلی، بدلا چکاوے دھردرگاہیا۔ انصاف کھئے ایکنکار عدلی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل آد جگاد جگ چوکرئی سریشٹ سبائی جگ لئی، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔

★ ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۴ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے میرا پریم اک نرائن، ہر کرتا نظری آئیا۔ جس نوں کہندے مکٹ بین، بنسریاں والے ناد سنائیا۔ شہادت دیوے بالمیکی رمائن، رام رام روپ وٹائیا۔ میں سب نوں آئی کہن، سندسیاں وچ درڑائیا۔ اک جوڑا آوے بھائی بھین، جو ناتا پرہ دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھردی اچی اڈی، نینتر لوچن نین اٹھائیا۔ میری پتندی جاوے صدی، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ حضرت نوح لے کے آیا اپنی ندی، تٹ کنارے گھاٹ رہیا وکھائیا۔ ہوئی ہوئی پھردا پیر دبی، کھٹکا سنے کھئے نہ رائیا۔ بھے رکھے جوت ربی، ڈر کئی رہیا کترائیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے نکئی جہی ڈبی، بنا ڈھکن رہیا وکھائیا۔ جس وچ کوڑ گریارا آشا بدھی، مایا ممتا نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آئی آہستہ آہستہ، اپنا پندھ مکائیا۔ گرمکھ چار روپ دھراون وانگ فرشتہ، جبرائیل اسرائیل اسرافیل میکائیل اپنا کھیل کھلائییا۔ میں پھیر ویکھیا بھگتاں دا نوستا، دھر مستک

کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تِن وار کرنا یائے یائے، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔ جن بھگت بنا اک دھرم رائے، سنگل موڈھیاں ہتھاں وچ لٹکائیا۔ اک چترگیت بن کے لیکھا دئے وکھائے، صفحہ صفحہ نال بدلائیا۔ چار جمدوتاں دند ہون ودھائے، نو نو اِنج لمبے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سد تیری سچ سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک ہووے دُھر دی آشا، اشاریاں نال جنائیا۔ اک بولے اگتی بھاشا، بھاشن سمجھے کوئی نہ رائیا۔ اک گُرمکھ لیٹ کے تِن وار بدلے اپنا پاسا، پٹھ اُپر نیچے وکھائیا۔ اک تالی مار کے کرے ہاسا، ہا ہا کر کے راگ الاٹیا۔ اک پیپی نو سال دا بچہ کچھڑ چُک کے ڈھاکا، نیتر رووے مارے دھائینا۔ میرا وچھڑن لگا کاکا، کوئی مردیاں لئے بچائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بچن دساں ساچا، سچ دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سوامی انترجامی اپنا کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چوڈاں طبقات آئی پٹی، قدم قدم نال بدلائیا۔ ساچی سکھ کے آئی پٹی، پٹنے والے دتی درڑائیا۔ ست دھرم چلاؤنی ہٹی، گان ذبغ نہ کھئے وکھائیا۔ نام بھنڈارا بخش کے رتی، رتن امولک گُرمکھ لینے اُچائیا۔ جنہاں دی اُجل ہووے متی، دُرمت میل کرے صفائیا۔ ناتا جوڑ حقیقت والا حقی، حُکم دُھر والا منائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں دُھر دا کھلاپتی، پت پرمیشور نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھردی چار چھیرے، بن قداماں پنڈھ مُکائیا۔ سرِشٹی درِشٹی دسے وچ اندھیرے، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوتار پیغمبر ویکھے بتھیرے، نام ڈھولے گیت سُنائیا۔ مُرید مُرشد ویکھے چیرے، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ دین مذہب دے ویکھے بیڑے، گھاٹ پتن ڈیرے لائیا۔ لہنا انت نہ کھئے نیڑے، لیکھا صاف نہ کھئے کرائیا۔ میں بیٹھی رہی کر کے چیرے، صدیاں اکو راہ ویکھے وکھائیا۔ کون ویلا پُرکھ اکال کرے مہرے، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی یاد وچ تسبیح مالا منکے بڑے پھیرے، پھیری وچ دیندی رہی دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دی دھار دینی سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا نین آگھاڑ، اکھ پرتکھ کھلائیا۔ تکیا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پربت پھیری پائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کُڑیاری دھاڑ، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ ساچی نظر نہ آئی کوئی نار، کھلاپت جو رہی ہنڈھائیا۔ نو نو چار دسے وبھچار،

دُرِاچاری دین دُبائیا۔ میں رو کے کہا پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کِرپا کر میرے پروردگار، پاربرہم تیری اوٹ رکھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر کر سُدھار، ودی سُدی دا پینڈا دے مُکائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی کر اُجیار، جوت اکالا دین دِیالا کر رُشنائیا۔ سچ وکھا سچا دربار، دُھردرباری پڑدا لاییا۔ تیرے نام دا سُنناں اک جیکار، تُوہی تُوہی راگ الایا۔ نو نو میری نِمسکار، سجدیاں وچ دھوڑی خاک رمائیا۔ قدماں اُتوں جاواں بلہار، خادم ہو کے تیرا راہ تکائیا۔ آدم حوّا کرے گریہ زار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چاروں کُنٹ ویکھ کبی، بلہین دیاں دُبائیا۔ سادھ سنت جگت فقیر ہونے ڈمبی، ڈمب ممتا نال بنائیا۔ کسے تُوپی پائی کسے پھنی تمبی، دھوتی والا دھرم دی دھار نہ کھنے پرگٹائیا۔ میرے نرنتر انتر آئی غمی، غم خوار غم گین ہو کے دیاں سُنائیا۔ میری سُدکی جائے چھی، چم درِشٹی دے بدلائیا۔ ہُن دھار دس توں، نو جوہن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری دُھر دی اک ارداس، بینتی دیاں جنائیا۔ سدا وسیں بھگتاں پاس، مُرید اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن نور دینا پرکاش، اندھیرا ت دینا گوائیا۔ تیری یاد وچ آوے سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ چار ورن دسے اک جماعت، اکو طلبیاں کر پڑھائیا۔ اکو نام اکھر دس اپنی اوس اگتی لغات، جو نراکھڑ اپنے وچ چھپائیا۔ در دوارے تیرے رہے اکھ، آخر میلا لینا ملایا۔ پرہو اتما تیری شاخ، پر ماتم تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان دینا ساتھ، سکلا سنگی بہ رنگی اپنی کھیل وکھائیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ گرداس سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے سیس شہنجا سوہنا گنداں، مینڈھی نو نو بنائیا۔ کن وچ پا کے نکا بُندا، بندگی کراں چائیں چائیا۔ اک گُرمکھ دے ہتھ وچ پھڑیا ویکھاں دُبا، دُنب اپنی رہیا بلایا۔ اک نے سر تے بھریا ہووے کُنہا، پانی جل نال وڈیائیا۔ اک دے ہتھ

وچ ہووے گول گنڈا، ساڈھے تِن ہتھ ڈنڈی نال سہائیا۔ اک بنیا ہووے گنڈا، بدمعاشاں والا رُوپ وٹائیا۔ اک ہتھوں ہووے تُنڈا، بازو سدھے پٹھے بلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، صاحب سُلطان بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے دندیں ہووے دنداسا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ چار گُرمکھ میرے کول کھیڈن سار پاشا، لہنا کُورواں پانڈواں والا سمجھائیا۔ اک بیری ٹہنی ہووے جس دیاں ہوون تِن شاخاں، ہریاں پتیاں نال سوہیا پائیا۔ اک مٹی دا خالی ہووے کاسہ، نواں نکور دیاں جنائیا۔ جس نون پھڑیا ہووے بھتیجے نال چاچا، چاچا بھتیجا دوویں ہتھ چُھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا اکو نقطہ، دوسر دھیان نہ کدے لگائیا۔ اک گُرمکھ زور نال آوے بکدا، بلبلیاں رہیا وجائیا۔ اک نیوں نیوں آوے جھکدا، دھوڑی مستک خاک چُھائیا۔ اک وڈا روگی ہووے دُکھ دا، پائے کر دئے دُہائیا۔ اک نون ہووے وچھوڑا پُت دا، بے اولادا نال ملایا۔ اک بھکھا ہووے ٹک دا، غریبی وچ پلُو سارے گئے چُھدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سچ سُنیہڑا آندی، آدم حوا نال ملایا۔ میرے نال اک بیبی ہووے بانڈی، گولیاں وانگ سیو کھائیا۔ جس دے ہتھ وچ کنگن ہووے چاندی، بور پنج پنج چُھائیا۔ اک دے ہتھ وچ ہووے ڈھانڈی، بغل چُھری نال سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں خبر سُنواں چنگی، جن بھگتاں دیاں جنائیا۔ کیسے واسنا مول نہ ہووے گندی، پت پت دیاں بنائیا۔ پنجاں گُرمکھاں پٹھ کر کے آؤنا ننگی، کالا نشان مگراں اُتے لگائیا۔ کوک کوک پاؤندے آؤنا بھنڈی، ور بھنڈ وچ دُہائیا۔ اوہناں پچھے اک بیبی ہووے رنڈی، جس دی کنت نال ہووے جُدا ئیا۔ اُس دے ہتھ وچ ہووے چنڈی، لال رنگ نال رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در ٹھانڈے ہوئے سہائیا۔ پنجاں گُرمکھاں بٹھی ہووے تیڑ تہمت، کئی والی نظری آئیا۔ اوہ بے ہون احق، مَورکھاں والا ویس سمجھائیا۔ اِشارے کرن نال سینت، اکھاں نال وڈیائیا۔ پُٹھی لگی ہووے عینک، شیشہ ثابت نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، وڈ داتا دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں ہو چُکئی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کون میرا ساچا تنی، پریم پرتی رہیا بنائیا۔ دُھر

فرمان رہیا مئی، سندیسہ شہنشاہیا۔ اک بیبی آوے بھتی، وال کھلے دئے ڈبائیا۔ اُس دا ناں ہووے چٹی، چار وار گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا بیڑا رہیا بنھی، بنھنہار اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے میں دساں جوڑ کے دوویں ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ مالوے وچوں اک بیبی نے نگ وچ پائی ہووے نتھ، بلاکاں تتاں نال وڈیائیا۔ اوہ پرہہ دا گیت گاوے چھبی پوہ وچ ستھ، ہتھ ڈھاکاں اُپر رکھائیا۔ اُچی بانہہ کر کے کہے ویکھو پُرکھ سمرتھ، جو مالک دُھر درگاہیا۔ سارے چرنی جاؤ ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جو وسے گھٹ گھٹ، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ پنج گرمکھ بنے ہون بھٹ، لیکھا گر ارجن والا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ملے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پیار میری اندر چھاتی، چھت چھپر چھن نہ کھتے وڈیائیا۔ کھیل دساں اپنی اگئی راتی، رُٹری پرہہ دے نال سہائیا۔ منزل وکھاواں اگئی گھاٹی، گھاٹے سب دے پور کرائیا۔ ناظر سنگھ دی ماں دے ہتھ وچ ہووے باٹی، گھیو کھنڈ نال بھرائیا۔ اُتے دتی ہووے نیلے رنگ دی کھدر والی ٹاکی، اُنتی گھر وچ سوہا پائیا۔ چل کے آوے کھلی جھاٹی، مینڈھی سیس نہ کھتے سہائیا۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے موم باقی، باطن پڑدا دیاں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، لیکھا پچھلا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چار گرمکھ ہوون میرے بورے ککے، کالا نظر کھتے نہ آئیا۔ اک دوجے نوں مارن دھکے، دھکیاں نال پلائیا۔ پھر بندھن پاؤن اکھتھ، باہواں باہواں وچ پھسائیا۔ پھر اک دوجے دے کھچن پٹے، وال کیس پھڑ کے دین ڈبائیا۔ مُکھوں کہن ماہی ملیا سچے، سچ سچئی سرنائیا۔ اک دوجے نوں کہن اسیں ہن نہیں رہنا کچے، گرمکھ بن کے دینا وکھائیا۔ ساڈی صاحب آپے پت رکھے، لیکھا کرے تھائیں تھائیا۔ ایہہ ہوون اوہ چار جنہاں مُسلماںاں گرو گوبند نوں بُلائی سی فتح، سلام دی جگہ سجدہ کر کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھید دئے

چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک بیبی بن کے آوے مشرانی، پنڈتانی اپنا ویس وٹائیا۔ ہری اوم تے ست دی پڑھدی آوے بانی، اوم اوم رسنا نال گائیا۔ گڑوی وچ بھریا ہووے پانی، چھٹے مار کے اپنا آپ پوتر لئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کراں فرماں برداری، سیوک ہو کے سیو کائیا۔ بنا قرض توں لاہواں اُدھاری، پُورب لیکھ چُکائیا۔ سیس جھکاواں جوت نرنکاری، نرور سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، در گھر ساچے بہ کے خوشی منائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجاں گُرمکھاں دے کول ہووے گُرج، کندھیاں اُتے رکھائیا۔ پنجاں دے کول اُپر اُڈاؤن والے ہون بُرج، جو آتش نال اُڈائیا۔ پنجاں نے تالی و جاوَن دی لائی ہووے بُرد، آواز زور زور سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دربارا اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگاں اوہ چندا، جو سوریہ چند دیوے رُشنائیا۔ میں تگاں اوہ بندہ، جو بندگی توں باہر ڈیرہ لائیا۔ میں تگاں اوہ پھندا، جو چوراسی بندھن اپنے وچ بندھائیا۔ میں تگاں اوہ رندا، جو دُرمت میل کرے صفائیا۔ میں تگاں اوہ کھنڈا، جو دوٹاں دُشٹاں گھاؤ لگائیا۔ میں تگاں اوہ کنڈھا، جتھے بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو کوٹ جنم دی بھگتی نالوں پرہہ دا درشن اکو وار چنگا، جو چار جگ دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا دُھر دا سنگا، ساتھی ہو کے سنگ نبھائیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ بیبی مہندر کور دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے میں چوڈاں طبقات توں باہر آئی گھنن، گھنن گھیری ویکھاں جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں دے پیر آئی چھن، بن رسنا مکھ مکھ چُھائیا۔ منمکھاں چوٹیاں آئی منن، سر سر سیس نہ کھئے وڈیائیا۔ سنت سہیلے آئی چنن، چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ نام دی دھار بناؤن آئی کندن، سچ مَحبت وچ کر صفائیا۔ درشن کر کے نین موندن، نیتر لوچن نین ہوئی رُشنائیا۔ امرت پین آئی بوندن، سواتی ستگر دئے چکھائیا۔ اُچی اُچی آئی کوکن، کوک کوک دیاں دہائیا۔ لیکھے لا لو اپنا کایا ماٹی پنج بھوٹن، آتم پرما تم

ناتا لینا جڑائیا۔ جوت اکالن جگت انگیاری مایا ممتا لگی پھوکن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ مشورہ ہندا دسے رؤسن، رشیا ایشیا وچ دُہائیا۔ کھیل کرنا عیسیٰ مؤسن، مُسلم سہئے لینے جگائیا۔ محمد ہون لگا کوچن، کوچا گلی دیاں دُہائیا۔ انت اتھرو لگا پونجھن، ہنجهو صاف کرائیا۔ کوڑا لگا ہونجھن، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دسے ساچی پوجن، دوجا اشٹ نہ کھئے بنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نہاتی دھوتی چمکی، سوہنا نور بنائیا۔ میں ویکھاں دھار شمسی، تبریز رہیا کُرائیا۔ منصور اشارہ دیوے نال رمزی، سینت وچ جنائیا۔ سرشٹی اُتے گھڑی آونی غم دی، چنتا وچ کُرائیا۔ کھیل ویکھنی چہر چہن دی، مندر محل پھول پھلائییا۔ حد مُکنی کایا ماٹی تن دی، مذہبان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وڈیائی ہونی بھگت جن دی، ستجگ ساچے خوشی بنائیا۔ کھیل مُکنی ممتا من دی، موہ وکار نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچا اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے بھگتاں نرمل کرنی بُدھی، بھگت دینے بنائیا۔ گُرمکھ اک لیاوے دُگدگی، ڈبرو وانگ کھڑکائیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا انت اخیر چوہ جُگی، کلجگ کوڑ کُٹم دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں اندر دے کے اپنی رُچی، رچنا دھر دی دئے وکھائیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ مناواں ضلع فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے میرے پروردگار میری پُشت پناہ دے تھاپی، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں اُمت وچ رہن دینا کوئی نہیں پائی، پاکیزہ روپ نہ کھئے درسائیا۔ تیری خوب متی اکھی، آخر واسطہ پا کے دیاں دُہائیا۔ میری معاف کر گستاخی، غصہ گلہ دینا گوائیا۔ میں کتھا کہانی دساں ساچی، صاحب ستگر سچ سمجھائیا۔ اگے گوبند دے دھر دا ساتھی، جو پچیاں نہیاں ہیٹھ دہائیا۔ میں منزل چڑھ کے ویکھاں اگئی گھاٹی، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ اک گُرمکھ ہووے جو گکرماں دا ہووے پاپی، پت اپنا آپ بنائیا۔ تُوں مہر نگاہ نال جھاکیں، نیر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ نام پیالہ دیویں بن کے

ساقی، جام دُھر دا آپ پلائیآ۔ میں سیوک تیری داسی، در ٹھانڈے سیس نوآئیآ۔ تُوں پرم پُرکھ ابناشی، کل کرتے تیری بے پرواہیآ۔ کھیل ویکھ منڈل راسی، دو جہاناں کھوج کھوجائیآ۔ محمد دے اندر ہووے اُداسی، صدی چوڈھویں رہی کُرائیآ۔ عیسیٰ تُوں یاد آوے پھاسی، پُورب لیکھا دیاں سمجھائیآ۔ جو کروت پنڈت دیندے رہے کاشی، قصائیناں والا رُوپ دھرائیآ۔ سویر ویلے نہاؤندے رہے پرہاتی، امرت ویلے گنگا اُٹھ اُٹھ دھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے تیرے اُتے اک بھرواسا، پُرکھ اکال تیری سرنائیآ۔ میں چوڈاں طبقاں چھڈیا ساٹھا، اُمت نبی رسُوں آئی تجائیآ۔ میرا اگلا پُورا کر دے خواہا، بھوکھتاں وچ تیرے اگے منگ منگائیآ۔ پریم پریتی جوڑ ناتا، ناتواں اپنے نال بندھائیآ۔ ساچے نام دی بخش داتا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی سانجھی ہووے گاتھا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیآ۔ تینوں جھکدے رام وششٹ تریلوکی ناتھا، عیسیٰ موسیٰ محمد سجدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ نانک نرگن سرگن ٹیکے ماتھا، گوبند نیوں نیوں لاگے پائیا۔ تُوں آد جگادی ایکنکار اکو پتا ماتا، مت متانت دے گوائیا۔ دین دُنی دا بدل دے ساکھ، ساکھیات ہو کے اپنا رنگ رنگائیآ۔ گر اوتار پیغمبر انت رہے کوئی نہ چاچا، پتا ہو کے گرُمکھ اپنی گود اُٹھائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن راکھا، نرگن سرگن ویس وٹائیآ۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی کھلاپاتا، پت پریشور پروردگار سانجھے یار تیری اک سرنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ستگر تیری اوٹ تکائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی چار کُنٹ، دہ دشا پھول پُھلائیآ۔ میں تکیا تیرا بیکنٹھ، سورگاں وچ پھیرا پائیآ۔ تیرا نام شبد سدا انسنت، سرون سمجھے کھئے نہ رائیا۔ تیری مہا دو جہاناں اگت، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ تیرے دوارے کراں مِتت، نیوں نیوں سیس نوآئیآ۔ جن بھگتاں دے بمتت، حوصلہ اندر دے بٹھائیآ۔ اوہ سیدھے آون تیری سمت، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیآ۔ چھپی پوہ تُوں پنج نال لیاون نندک، جو نندیا وچ تیرا نام دھیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار کُنٹ ویکھاں اندھیری آندھی، ساچا تُوں نہ کھئے چمکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھاں پاندھی، رستیاں وچ بستے چُک کے بھجن واہو داہیا۔ میں تیرتھ تٹاں آئی نہاندی، گنگا گوداوری جمن سُرستی پھول پُھلائیآ۔ میں دُنیا سُوں گاں ویکھی کھاندی، بکرے دُنہ مَکھاں وچ لگائیآ۔ موہ ودھیا سونا

چاندی، تیرا پریم نہ کھئے سمجھائیا۔ تن وجود ترے گن مایا ایلے ہانڈی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پھری دروبی مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈارے تھاؤں تھائیں تھان دی، انتر نرنتر تیرا پڑدا نہ کھئے اٹھائیا کلجگ جیواں بُدھی ہوئی کار دی، دوس رین کاگ وانگ کُرائیا۔ جیا رہی نہ پتر ماں دی، بہین بھائی نہ کھئے شرمائیا۔ عدالت رہی نہ کھئے نیاں دی، پنڈت پاندھے مُلا شیخ گرنٹھی پنٹھی اپنا آپ گئے گوائیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے گراں دی، ساچا دھرم نہ کیسے سمجھائیا۔ اوٹ گئی ستگر والی چھاں دی، چھپر چھن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دیوے ساچا ور، آسا منسا پوری کر آدم بابا مائی حوا دی، ہوا وچ ہوا دے بدلائیا۔

★ ۱۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں بھج بھج تھکی، تھکاوٹ وچ پینڈا پنڈھ مکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا مینوں دسی شکی، ست سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ میں جدھروں دی لنگھی مینوں سارے مارن آکھیں، سینتاں نال سمجھائیا۔ ساڈے نال کر لے پکی، ناتا اپنا لینا جڑائیا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسی، تالی ہتھان دتی وجائیا۔ کملیو میں پُرکھ اکال بنایا اکو پتی، دوسر انگ نہ کدے لگائیا۔ مینوں سادھ سنت کہن نہ ایہہ بوری نہ ایہہ گکی، کالا سوہا روپ نہ کھئے بنائیا۔ جوبن وتی پُریاں لوآن جئے ٹپی، بھجے واہو داہیا۔ ایہنوں پھڑ لو سارے ہتھو ہتھی، اپنا بل دھرائیا۔ وکار نال لو تھی، ہنکار وچ دبائیا۔ کیہڑی گلوں اچھی، کون وڈیا رہی سکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں واہو داہی نسی، اپنا بل پرگنائیا۔ اوس دوارے آ کے وسی، جتھے وصل ملے نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ ویکھنا کھیل سچے پر دا، پیسا پریم دئے وکھائیا۔ اک گرمکھ وچھڑیا ہووے چر دا، ناتا محمد نال بنائیا۔ اوہ آوے پھردا پھردا، منزل پنڈھ مکائیا۔ بھیو دساں نرائن نر دا، نر نرنکار پڑدا دیاں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنا چھبی پوہ، پروہت پنڈت پھول پھلائییا۔ مُلا دا تکنا گروہ، جو کندھا کندھے نال چھہائیا۔ کرم دھرم دا لیکھا ویکھنا دو، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ جگت وکار دا توڑنا موہ، مُحبت وچ

سائیا۔ سب دے کولوں سب کچھ لینا کھوہ، خالی ہتھ دینے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در آشا اک پرگٹائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک گِرمکھ سوہرا نال لیاوے جیجا، جی آیاں کہہ کے خوشی منائیا۔ اک چاچا نال لیاوے بہتیجا، جو سیس نواون دُھردرگاہیا۔ تِنان دا دل ہووے تیجا، جو ترے گن مایا ناؤں دھرائیا۔ چوٹھے جُگ دا لہنا ویکھیو پوری ہندی ریجا، مہربان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہوئی چکتی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ شبد سندیسہ دیواں اوس پی پی مٹی، جس دا مالک سورن دھرو نال وڈیائیا۔ دو جہاناں کھیل ویکھاں سٹھی، گبھے بھجان چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ستگر بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار کُنٹ دیواں ہوکا، حُکم دسنا دُھردرگاہیا۔ کلمہ سناؤنا چوڈاں لوکا، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کِریا بدل کے سوچا، سمجھ سمجھ نال بدلائیا۔ سرِشٹی اِشٹی حصہ رہنا چوٹھا، چوٹھا جُگ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔

★ ۱۷ مگھ شہنشاہی سمت ۴ سماں کور دے گرہ پنڈ سنڑا ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں نو نو چار لایا چگر، دہ دشا انہو درِشٹی پھول پھلایا۔ صاحب سوامی تیرا دسیا کوئی نہ فقر، جو فقرہ ڈھولا تیرا نام سُنائیا۔ اکھراں نال اکھراں دی ہندی ویکھی ٹگر، جھگڑے وچ دین دُنی دیوے دُہائیا۔ ساچے تول تُلے کوئی نہ تگر، نام پدارتھ ہتھ کسے نہ آئیا۔ مایا ممتا موہ وکار بنایا مکر، فریباں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جگت گرو دسے کوئی نہ دھاری چھتر، چھتر دھاری تیرا روپ نہ کھئے درسائیا۔ میں پھول کے ویکھے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پتر، پنتاں اُتے بھجی واپو داہیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحی تیرا صفتاں والا دسن پتن، یتھارتھ تیرا پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ ورن برن ذات پات تن وجود ماٹی خاک ہویا چھٹن، شاہ پاتشاہ تیرا وصل اصل ملے نہ یار خدائیا۔ ساچی منزل درگاہ ساچی سچکھنڈ ویکھے نہ کھئے اپنا وطن، بے وطن ہو کے سارے رہے کُرائیا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر شاہ سلطان تن وجود اوڈھن والے کفن، کاف گاف دا نقطہ نون نہ کھئے

سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حقیقت وچ لاشریک سارے کردے دفن، مُردا مُرید مُرشد اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچ دوارے دُھر دی آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار کُنٹ دہ دشا بھجی تھی، بھجن بندگی والا نظر کھئے نہ آئیا۔ کایا مندر اندر ست وست لہی کھئے نہ چنگی، مایا ممتا موہ وکار ہنکار بھری لوکائیا۔ جگت ترسنا آشا ہوئی گندی، پت پت تیرا میت نہ کھئے درسائیا۔ میں کھیل تکیا چار کُنٹ وچ وربھندی، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پھول پُھلائییا۔ دین مذہب ذات پات اوچھڑ ہو گئی ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا والا سجدیاں وچ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ سچ سہاگن نار پریم پریتی در کدے نہ لنگھی، نیت نیتاں نام دھار کجَل نہ کھئے پائیا۔ مینوں این دسدا درشتی سرشتی مایا موہ وچ پھندی، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ صاحب سلطان دین دیال آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سدا بہہ ڈھنگی، طریقہ سادھن اپنا دے سمجھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم چار ورن اٹھاراں برن دے سکھ انندی، اند پرمانند وچوں پرگٹائیا۔ پُرکھ اباشی گھٹ نیواسی پاربرہم پت پریشور میں آئی تیرے دوارے کندھی، پروردگار سانجھے یار پردہ اوہلا اندروں دینا چُکائیا۔ میں چوڈاں طبق پن قدماں آئی لنگھی، پدماں ارباں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ حق محبوب لاشریک جلوہ گر تیرے کولوں مول نہ سنگی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا ایکنکار اپنا دینا جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی دساں حال، حالت نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، ڈورُو ڈنک رہیا وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر حل کر سکیا نہ کھئے سوال، نمبری سب دی ایکے دتے نال مل کے مارے دھائینا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انت آؤن والا زوال، زیر زیر دا لیکھا دے چُکائیا۔ عالم فاضل دھرم ودیا ولوں ہوئے کنگال، وست امولک نام دؤلت جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ ترے گن مایا توڑ سکے نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت کرے نہ کھئے رُشنائییا۔ پاربرہم پت پریشور زرگن سرگن تیری سمجھے کوئی نہ چال، چار ورن اٹھاراں برن پڑدا اوہلا نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گگن دیپک ویکھ اگتی تھال، ترے وستو جگت روپ رنگ ریکھ تون باہر دے سمجھائیا۔

★ ۱۷ مگھ شہنشاہی سمت ۴ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں ساچی دات آئی منگن، جن بھگتو در درویش ہو کے دیاں سُنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب نے رکھنا انگن، گرہ مندر اندر کایا وچ چھپائیا۔ نام خُاری سچ پریتی چاڑھے اگئی رنگن، نرویر نرکار نرکار اپنی دیا کھائیا۔ گرمکھ بھاگ ہین ہوئے کھئے نہ مندن، مندبھاگی نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم دیوے سچ اندن، کوڑی کریا کرم کانڈ دا ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ صاحب ستگر اشنان کراؤنا چوئکی چندن، چند ستارا نور جوت رُشنائیا۔ سب دے کٹھارا بندھن، بنا بندگیوں بندے دئے بنائیا۔ جگت شرع شریعت کرے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ نام بھنڈارا آیا ونڈن، بھے بھو اک جنائیا۔ جن بھگتاں اندر آیا لنگھن، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ کرے کھیل سورا سرینگن، پانت اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جس دے کول انوکھا ڈھنگن، طریقہ تواریخ نہ کھئے سمجھائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں آیا گنڈھن، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ شبد ادھاری چُکے کندھن، بابوں پکڑ گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر کرتا ڈھردرگابیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں کی دلیل، سوچ سمجھ رہی نہ رائیا۔ میری منظور ہوئی اپیل، اپرپر سوامی ویکھ وکھائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے وکیل، وکلا دا لیکھا رہیا مکائیا۔ جس نے بستر پہننے نیل، نیلے والا ڈھردرگابیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھے کچیل، جگت کامنی پھول پھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر لیکھا اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگاں اوہ راہ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ویکھاں اوہ خدا، جو مُحبت وچ سائیا۔ ہوئے نہ کدے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دو جہاناں پنے ملاح، نیا نوکا نام چڑھائیا۔ شوہ دریا پکڑے بانہ، وہندے وہن نہ کھئے وہائیا۔ نام اگما دے کے ناں، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت بُجھائیا۔ چوراسی وچوں کرے حق نیاں، عدل انصاف اپنا دئے درڑائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماں، بال آنجانے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اٹھ اٹھ ویکھیا چار گنٹ، بن نیتر نیناں اکھ کھلایا۔ کیوں کیتی مات سُنت، شرع وچ دُہائیا۔ میری انت رہے نہ اُمت، عمل حق نہ کھئے کھائیا۔ کیوں سپس کرایا مؤنڈت، مُنڈی خاک وچ دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے محمد ہتھ رکھے اُتے چھاتی، اک دوجا رسیا دبائیا۔ ویلا رسیا کھئے نہ پرہاتی، سندھیا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اُتم رسی کوئی نہ ذاتی، پت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹی، ادھوائے بیٹھی کوڑ لوکائیا۔ ساچا بنے کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار دا بنیا نہ کھئے جماعتی، نش اکھر وچوں نراکھر نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو مینوں دین والا شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں پنجاں گُرمکھاں دا سوہنا ویکھنا چاہندی لباس، نین نین مٹکائیا۔ نیلی دھار ہووے پرکاش، نیلے رنگ نال وڈیائیا۔ اندر وسیا ہووے ابناش، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پت پُنت آپ ہو جائیا۔ کھول کے اندروں تاک، پڑدا دئے اُٹھائیا۔ اوہناں اک آیت پڑھنی نماز، بنا وُضو توں نماز کرائیا۔ ایہ میری انت آخری خواہش، صدی چوڈھویں رسی سُنائیا۔ میں کردی رسی تلاش، ٹلے پریت کھوج کھوجائیا۔ ساری اُمت دسی بدمعاش، رُوح پاک تن وجود نہ کھئے کرائیا۔ سب نے گاں دا کھادھا ماس، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ انت رہے کوئی نہ شاخ، شناخت کرے نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، صاحب سُلطان اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ دے اُدے رہے گوگے، حقیقت سچ نہ کھئے سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جتنے جوگے، جگتاں وچ کئے درڑائیا۔ انت اخیر بائے کوئی نہ موقعے، مُکمل بھیو کھئے نہ پائیا۔ جو آیا سو گیا روکے، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ لوک مات کھٹیا کھاٹ اُتے سوں کے، تتاں والا سریر ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تگنا اوہ نظارہ، جو نظریہ دئے بدلائیا۔ پنجاں سکھاں نے ڈھڈ اُتے بدھیاں ہون تلواراں، تکھی دھار وکھائیا۔ خوشیاں نال لاؤندے آون ٹاہراں، ڈھولے گوبند والے گائیا۔ دسنا کھیل سرسے والا اوہ کنارہ، جس دا پار سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ جس کارن گوبند کھیل کرے دوبارا، پُرکھ اکال دیوے وڈ وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا لا کے نعرہ، نر نرائن دئے ملانیا۔ ایہ کھیل اگئی سرکارا، سرجنہار رسیا درڑائیا۔ پنجاں گُرمکھاں دیاں پگاں نوں کالا رنگ ہووے گاڑھا، ڈب نظر کھئے نہ آئیا۔ گلوں گُرتا ہووے اُتارا، قمیض تن نہ کھئے جُھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سترگر دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں حق نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ سندیسہ دیوے دُھر پیغامی، پیغمبراں توں پرے

پڑھائیا۔ جس دا کھیل نہیں جسمانی، نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ دینی پئے نہ کھئے قربانی، کربلا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ دُھردرگاہی بن کے آیا دانی، دیاوان بے پرواہیا۔ ساچی منزل دس آسانی، اصل اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو کریو کدے نہ بے ایمانی، بیوہ رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ میرے انت ہونی اوہ طُغیانی، جس تُوں سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ ایہہ سرِشٹی دسدی فانی، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ مات لوک تہاڈی جوہ بیگانی، درگاہ ساچی سچ محل سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بدل دینی دھار پُرانی، پُراناں ویدان جھگڑا دینا چُکائیا۔ بیوہ کھلاؤنا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سینج آپ اُٹھائیا۔ پڑدا لاہنا چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری لیکھا دئے درڑائیا۔ اکو دیوے پد نربانی، نرور اپنی کار کھائیا۔ آتم پر ماتم میلا ملا کے ساچے ہانی، سُرتی شبد وچ ملائیا۔ منزل اکو گرمکھو سدا رُوحانی، دوجی نظر کھئے نہ آئیا۔ بننا اوس پرم پُرکھ دی رانی، جو رحمت حق کھائیا۔ جھگڑا مُک جائے جگت مسانی، مڑھی گور دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، آب حیات مُکھ چوائیا۔ تہاڈی اکو گھر سدا جوانی، جوین ونتا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھو سوہنگ دھار دُھر نشانی، نیچاؤر نشانے سارے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت سری بھگونت پاربرہم پت پرمیشور کوڑی کیریا رہن نہ دیوے کھئے ابھانی، مان نائیاں آپ ہو جائیا۔

گرسکھ سر تے بٹھ دستار، پگڑی گرمکھ بھیت کرائیا۔ ماچھوواڑے دا ادھار، چوٹی چار ورن توں باہر درسائیا۔ ہر سنگت دا بنیا رہے پیار، مُحبت بختے چائیں چائیا۔ سوہنا دسدا رہے شنکار، شرع وچوں باہر کڈھائیا۔ پیچ ماردا وارو وار، کھبّا سبّا ہتھ بدلایا۔ ایہہ کھیل کرے نرنکار، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو جن بھگتاں پیج رہیا سوار، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دستار کہے میرا تانا پیٹا سوت، چٹا نظری آئیا۔ دُھر درگاہوں آوے دوت، شبد سندیسے گرمکھان دئے سنائیا۔ دوسر اور نہ کریو پوج، نمستے سپس نہ کھئے جھکائیا۔ صاحب ستگر جدھر ویکھو سدا موجود، حاضر حضور نظری آئیا۔ جس دی اکو منز لے مقصود، اکو گھر وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد

دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھو تیرا بدلدا جائے سک، سِک گُرمکھاں پور کرائیا۔ جیہڑا دُھر دا لیکھ لکھا، سب دا پور کر وکھائیا۔ جن بھگت کسے دوارے لین جاوے نہ بھچھا، بھنڈارا نام دینا بھرائیا۔ اپنا تیر انیالا لا تکھا، تکھی مُکھی آپ بنائیا۔ دھرم دی دھار بنا حصّہ، قسمت سب دی دے بدلایا۔ مینوں یاد آوندا پچھا، سؤلاں ستھر دئے گواہیا۔ چاٹی جے تیرا روپ نکا، نکيون وڈا دیاں بنائیا۔ بن کے دُھر دا پتا، پوت سپوت اپنی گود ٹکائیا۔ مانس جنم جاوے جتا، ہار نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، روداس کولوں لال دے مستک چمکاوے ٹکا، ٹک ٹکی اکو نال لگائیا۔

★ ۱۸ مگھ شہنشاہی سمت ۴ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ زڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں راتیں چڑھی مناریاں اُتے منبر، منع دین دنی ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر سارے بیٹھے کمن، تھر تھراہٹ وچ دُہائیا۔ مُرشد مُریداں تائیں لبھن، کائنات کھوج کھوجائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے کردے بھجن، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ کسے دا دسیا نہیں بدن، جوتی شبدي دھار وڈیائیا۔ پُرکھ اکال ویکھیا مگن، ست سروپ سہائیا۔ جس دے لکھ چوراسی دپیک جوتی جگن، چارے کھانی کرے رُشناٹیا۔ کلجگ انت اخیر لگی ویکھی اگن، تتوت ربی جلاٹیا۔ میں نگاہ ماری ول گگن، اسماناں نین اٹھائیا۔ نظر آیا نہ کھئے تریلوکی نندن، رام دئے دُہائیا۔ کدا دسیا کوئی نہ بدن، بندگی وچ سپس نہ کھئے جھکائیا۔ تٹی کوئی نہ آوے گنڈھن، وچھڑیاں میل نہ کھئے ملاٹیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈن، برہمنڈ رہیا کُرائیا۔ تکھی دھار چمکے چنڈن، پرچنڈ کھیل کھلاٹیا۔ ابناشی کرتا سب نوں لگا دنڈن، حُکے اندر حُکم ورتائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ ورلے چاڑھے رنگن، رنگت رنگ رنگیلا دُھردرگاہیا۔ دھرتی دا خالی دسیا انگن، گرہ وجی نہ کھئے ودھائیا۔ گوہند دے مستک تلک لگاؤنا نال چنڈن، چند سورج سپس نوائیا۔ رسنا ڈھولا گیت گاؤنا بتی دنڈن، صفتاں نال صلاحیا۔ وبار کرنا پنکج پنجن، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ کرے پرکاش آد نرنجن، زرویر نور گوسائیا۔ داتا دانی درد دکھ بھہ بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ گُرمکھاں سب نے نیترا پا کے آؤنا انجن، نین کالی دھار

مٹکائیا۔ دُھر دے حُکم دی کرے نہ کھئے اُلنگھن، من مت نہ کھئے وکھائیا۔ جس ویلے چار کھار گُرمکھ چُکن پلنگن، دھرتی اُتوں اُپر اُٹھائیا۔ میں اوس ویلے صدی چوڈھویں کہے سب دے چرناں کرنی بدن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ناظر سینگھ کلجگ دھار بناؤنی نئیا، نوکا سوہنی خُوب سہائیا۔ چھبی پوہ رات باراں وجے سب نے اُس وچ پاؤنا اک اک رُپئیا، رُپا ریکھ نہ کھئے بدلائیا۔ مُکھوں کہنا ہر سنگت بن گئی بھینا بھئیا، ناتا دھرم دا دھرم بنائیا۔ رُوداس چارے لیکھ لکھنا اوس ساچی وبئیا، جس نوں سکے نہ کھئے بدلائیا۔ بُلھے شاہ ویس والیاں نچ کے کہنا دئیا دئیا، پیر دھرتی اُتے بلائیا۔ اک گُرمکھ نے ہتھ وچ لکھ کے پھڑیا ہووے ڈھئیا، گوبند دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد لیکھا سب دا پھول پُھلئیا، لیکھا پُورب ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۸ مگھ شہنشاہی سمت ۴ آتما سینگھ دے گرہ پنڈ رُزکا کلاں ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے پائے میریا اللہ، اللہ تیری بے پرواہیا۔ جگت شرع دا خالی ویکھیا مُصلّا، مُسلم مُسلسل تیرا پیار نہ کھئے بنائیا۔ محمد دے اِکلا، اک ایکا ایک دھیان لگائیا۔ لہندی دشا اُجڑن والا محلا، سنج مسان دئے دُہائیا۔ اُمت دی کرنی دا پھلا، سب دی جھولی رہیا پائیا۔ جس دیاں جگ چوکرے سُن دے رہے گلاں، بھوکھتاں نال من پرچائیا۔ سو سوامی پرکاش اپنے دپیک بلا، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ پاوے سار جلا تھلا، اسگاہ تھل کھوج کھوجائیا۔ دھرم دوارے حُکم دیوے دلا، شبد شہید آپ اُٹھائیا۔ چار کُٹ پاوے ترٹھلا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ رُوداس چارے دی ٹٹی جتی دا چمکن لگا تلا، چھبی پوہ راہ تکائیا۔ لال سینگھ دے ہتھ وچ چوہی نال پھڑیا ہووے اک بلا، رنگ چٹا سوہیا پائیا۔ اس وچ ہونا نہیں ڈھلا، حُکم مننا شہنشاہیا۔ اکیاں کمان چڑھاؤنا چلہ، ہتھ اسمان ول اُٹھائیا۔ اک گُرمکھ وچ رلاؤنا بلا، اکھیں وچوں کالی نہ کھئے پرگٹائیا۔ سوا فٹ نال لیانی سیلا، جس نوں رام چرن گیا چھہائیا۔ نو اِنچ لمبا لیانا کلا، لوہے دھات دینی وڈیائیا۔ نو اِنچ ریت دا بناؤنا ٹلا، محمد منزل ویکھ وکھائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا ویکھے الللا، لا الہ، پڑدا دئے اٹھائیا۔

★ ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۴ کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلان ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں نال رلاواں دین دئی دے ربہر، جو رستہ گئے وکھائیا۔ ساچے بھگتاں اُتے لاواں نام دی چہہر، میگھ اگتا اک برسائیا۔ جگت واسنا کوڑی کرپا کران بہتر، بہترین اپنا کھیل کھلائیا۔ سرشٹی والا کھول کے نیتز، نیج نین دیاں چمکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دا ویکھاں کھیتر، کوڑ کڑیارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دا حل کر سکیا کوئی نہ پیر، سوال سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اک گرمکھ رتی تین لیاوے کیسر، جو کشتی وچ ٹکائیا۔ جس ٹکا لاؤنا کلجگ چھیٹر، پچھوکر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا دھردرگاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نال رلاؤنے پیغمبر اولیئے غوث، کایا غُسل خانے وچوں صاف کرائیا۔ دھرم دی دھار دسنی نال دھونس، دھول اُتے ڈنکا اک وجائیا۔ اک بیبی مہندی لیاوے اک اونس، پڑی کاغذ وچ بندھائیا۔ جس دا بڈھڑا ہووے کھونت، چل پھر سکے نہ رائیا۔ اوس سر وچ گندیا ہووے نال چونک، ٹھوٹھی سگی نال نظری آئیا۔ اک دے بتھ وچ لکھیا ہووے گرمکھ منمکھ دی مرے کوئی نہ مؤت، ستگر سرن سچی سرنائیا۔ اک نے لاٹاں والی دی جگائی ہووے جوت، نو دیوے تھال وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں جن بھگتاں دا کھیل کراوے نال شوق، شوقین دے بچے توہین وچ کدے نہ آئیا۔

★ ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گرمیز سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں دسنا اگتی کھیل، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دیاں سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم کرو سچا میل، کایا ماٹی تن وجود وجے ودھائیا۔ زرگن جوت پرکاش تگو پن باقی تیل، صاحب سوامی انترجامی گھٹ کرے رُشنائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی دھرم رائے دی کٹو جیل، چتر گپت دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ایکنکارا اکو متو سجن سہیل، گر اوتار پیغمبر جس نوں بیٹھے سیس نوائیا۔ آد جگاد نت نوت ستجگ تریتا دواپرکجگ جو کدا آیا کھیل، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب ستگر وسنہارا دھام نویل، سچکھنڈ ساچے سو بہا پائیا۔ جتھے میلا گوبند دھار گرو گر چیل، تت وجود دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، نام ندھانا اک درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں محمد دی دساں خواہش، انتر انتر بھیو کھلائییا۔ جس دی نانک کری تلاش، گوبند حکمے اندر سیس نوائیا۔ سو صاحب پُرکھ ابناش، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی لیکھا جانے پون سواس، ساہ ساہ اپنی دھار پرگٹائییا۔ جگ جگ جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ پروردگار سانجھا یار سرب گناں گتاس، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی کل ورتائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہہ مالک رزق رحیم، رحمت حق کھائییا۔ جس نے دین مذہب ذات پات کیتی تقسیم، نام کلمہ جگ جگ بدلائیا۔ اوہ مالک خالق پرتیالک سچکھنڈ نواسی قدیم، قدرت دا کرتا اک اکھوائیا۔ جس دے اُتے اوتار پیغمبراں کیتا یقین، صدق بھروسہ گرو گدیو گئے سمجھائییا۔ جس نے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دسی سچ تعلیم، اکھراں وچ لوک مات سمجھائییا۔ اُس دا کھیل سچ دوارے عالیشان عظیم، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ رنگائییا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی دھار سد حسین، روپ رنگ ریکھ سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ جس دا مارگ رستہ کایا مندر اندر مہین، نو دوارے پار نہ کھئے کرائیا۔ سو جن بھگت سہیلا کھیل کھلائے جس نوں سمجھے نہ کھئے جل مین، چند چکور نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا لہنا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گر اوتار پیغمبراں رہی آکھ، سنیہڑا سچ سنائیا۔ لوک مات ویکھو اندھیری رات، نوری چند

نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ساچی سُنے کوئی نہ گاتھ، شاستر سمرت وید پُران رہے کُراٹیا۔ امرت
 رس دیوے کوئی نہ دات، اٹھسٹھ تیرتھ روون مارن دھائینا۔ کھتری براہمن شودر ویش بنے نہ کھئے جماعت، گرہ مندر اندر گھر گھر
 پئی لڑائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، پُرکھ ابناشی درس کھئے نہ پائیا۔ نُو سُو چُرانوںے چوکرئی پچھے پُجھی کیسے نہ وات،
 واتاورن بدلیا سرب لوکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا صاحب سوامی ہر گھٹ اندر ویکھے مار جھاک، پڑدا اوللا انتر نرنتر دئے وکھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبران پورا کرے بھوکھت واک، واقفکار ہو کے کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ اندر ستجگ بدل جاوے سماج،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، وڈ داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر کی رہے دس،
 دہ دشا دھیان جنائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کھیل کرے سمرتھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں لاپے
 ستھ، ستھر یارڑا اک ہنڈھائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں گگن پاتالاں زمیں اسماناں نیتر رونا اکھ، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ آتم
 پرما تم توں میرا میں تیرا کرے کوئی نہ جس، صفتاں والی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ من کلپنا دین دنیا جگت دوارے رہی تھ، کام کرودھ
 لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ من کا منکا گیڑے نہ کوئی اٹی لٹھ، مالا منکیاں والی کم کیسے نہ آئیا۔ کایا تن سروور اندر نجھر جھرنا دیوے
 کوئی نہ جھٹ، اٹھسٹھ تیرتھ امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دوس رین رہی تھ، منزل منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ چار
 کُنٹ دہ دشا محمد اُٹھ اُٹھ ویکھے جھٹ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ کون دین مذہب دی میں لگا وٹ، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا
 نام دھر دا کلمہ اگئی لائے سٹ، سوئی سرتی شبد ناد اُٹھائیا۔ ستجگ مارگ سرشٹی درشٹی اندر دیوے رکھ، رکھیا کرے تھاوں
 تھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بول کے گئے سچ، سو سچ سوامی سچ سچ وچ سمائیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن
 گڑھ دئے وڈیائیا۔ منوآ من نہ پئے نچ، سرتی شبد نال جڑائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، اگنی تت بُجھائیا۔ ایک میللا کر پُرکھ سمرتھ، ناتا
 جوڑے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی جس دی مہا سدا اکتھ، رسنا جہوا بتی دند کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

★ ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا دُھر پیغام، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا وِگڑیا جگت نظام، نوبت نام حق نہ کھئے سُنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی من کلپنا بنی غلام، شرع زنجیر نہ کھئے تڑائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ ہویئے حرام، نیتز نین اکھ نہ کھئے شرمائیا۔ گھر گھر وڑیا کرودھ کام، لوہہ موہ وِکار ہنکار ہلکائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران ہویئے بدنام، بدی توں پرے پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ پردے وسیا دِسے نہ کیسے ہر نام، نادی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ اُجڑیا دِسے کایا کھیڑا گرام، پنج تت روپ نہ کھئے سہائیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کھئے پہچان، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ سچ جگدیش پن حدیث کرے نہ کھئے سلام، سر سر نہ کھئے نوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پڑھے نہ کوئی کلام، کائنات کرم کانڈ دا لیکھ نہ کھئے مُکائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نہ میٹے کوئی اندھیری شام، شمع نور جوت نور نہ کھئے رُسنائیا۔ کریا کھیل پُرکھ اکال صاحب سلطان، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اتتر زرتتر دے آرام، سانتک ست ست ورتائیا۔ تیرا امرت جھرنا نچھر جھرے مہان، مہا کتھ کتھ سُنائیا۔ لیکھے لا پون سواسی پران، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مالک خالق پرتپالک اگمی دُھر دے حق امام، کلجگ کوڑی کریا عملان دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے پروردگار حقل کر یقین، یکطرف دے سمجھائیا۔ دُھر دی دھار دے تعلیم، طالب طُلبے کر پڑھائیا۔ گھر وکھا اعلیٰ عظیم، عالیشان تیری سرنائیا۔ ٹوں شہنشاہ قدیم، فُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ تیرا آتما نہ نر نہ مدین، ناری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین مذہب وچ آئے نہ کدے تقسیم، کھتری براہمن شوڈر ویش ناؤں نہ کھئے پرگٹائیا۔ سدا سدا سد لکھ چوڑاسی تیرے ادھین، وشن برہما شو تیرے حُکے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دین دُنی دی ویکھ غُربت، ہنکار بھری لوکائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا اکو مُرشد، مُریداں پڑدا دئیں اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا نالوں کر کے فُرصت، نانا بندھن دینا تڑائیا۔ تیرے نام دی مہا اکو ہووے اُلفت، ہر پردے تیرا ناد کرے شنوائیا۔ تیرا کھیل آد جُگادی جُگ جُگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری ونڈ ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری انت اخیر اوڈھ ربی پُگ، جیون جُگتی تیرے ہتھ پھڑائیا۔ مینوں سچ دوار ایکنکار اکو رہیا سُجھ، جتھے سوجھ سمجھ بڈھی دی چلے نہ کھئے چترائیا۔ دیناں بندھو دین دِیال

بھیو ابھیدا کھول گجھ، رمز اشارہ نر نرنکارا اکو دینا لگائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مہربان سب دی نرمل کر بڈھ، بیک ہو کے انیک لے ترائیا۔ کریا کر ابناشی اچت، ستجگ سہا اگتی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ نرگن دھاروں آپے اٹھ، جن بھگتاں اُپر تھ، امرت جام دے گھٹ، رس اکو اک وکھائیا۔ مایا ممتا رہے نہ لٹ، دئی دویتی کڈھ پھٹ، سنت سہیلے بنا اپنے ست، کلجگ جیو اپرادھی لے ترائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی بُت، کر پرکاش نرمل جوت، جھگڑا رہے نہ ورن گوت، دین مذہب اکو رنگ رنگائیا۔ انت اخیر ہونا خوش، جگت جہان لینا پچھ، کیوں تیرا آتم تیرے نال گیا رُس، رُسیاں نوں رُستم ہو کے میل ملائیا۔ جھگڑا پینا چار کُنٹ، دھرم دوارا بناؤنا اک بیکنتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دربارے تیری آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نیتز ویکھ میرے بھگونت، صاحب تیری سرنائیا۔ آتم ناری دے ملیا کوئی نہ کنت، سہنجنی سیج نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ بھرے بھلے سنت، تیرے وچ نہ کھئے سائیا۔ گڑھ توڑے کوئی نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھو نہ کھئے جنائیا۔ بودھ اگادھا بنے کوئی نہ پنڈت، اکھراں دی سارے کرن پڑھائیا۔ دھرم دی دھار دے کوئی نہ سنگت، گرسکھ گر گر روپ نہ کھئے سائیا۔ مایا ممتا موہ وکار کر کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ جھگڑا مکا دے آون جاون جیرج اندج، اُتبھج سینج ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیرے در دوارے ایکنکارے میری ممت، صدی چوڈھویں نیوں نیوں لاکے پائیا۔ منوا کوئی نہ کرے علت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ چاروں کُنٹ تیری ہووے صفت، صفتاں وچ جگت صلاحیا۔ سچ پریتی اندر کر گرفت، مایا ممتا موہ گوائیا۔ نام بستر دے خلعت، تن پوشاک حق وکھائیا۔ جگت خواری نہ ہووے ذلت، ذلیل دلیل دینی بدلائیا۔ پر م پُرکھ تیرا رہے کوئی نہ نندک، دُشت دُراچار لیکھا دینا مکائیا۔ تیرا شبدا گرو جس دے وچ آد جگادی ہمت، بلدھاری نظری آئیا۔ لیکھا انت کرا دے سنت، سماج دا سماں آپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا دُھر دا اکو سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ کھیل ویکھ اپنے گھر دا، دھرنی اُتے پھیرا پائیا۔ تیرا نام کوئی نہ پڑھدا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ تیری منزل کوئی نہ چڑھدا، پڑدا اندروں نہ کھئے اٹھائیا۔ جیوت جیو کوئی نہ مردا، مُردا مُرید گور نہ کھئے ٹکائیا۔ جدھر ویکھو جگت جہان لڑدا، جھگڑیاں وچ دُہائیا۔ مایا ممتا وچ سڑدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میں راہ تگاں تیرا نرائن نر دا، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ

تکائیا۔ کون ویلا جن بھگتاں آ کے وردا، گرمکھ اپنی گود بٹھائیا۔ سنت سہیلے ساجن پھڑدا، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے محمد ویکھیا ہاڑے کڈھدا، چوڈاں طبقات پئی دُہائیا۔ دُہر امام تینوں صددا، اُچی کوک کوک جنائیا۔ کھیل ویکھنا
 اوس الہی حق دا، جو محبوب نُوڑ خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُہر دا ور، در گھر تیری آس
 رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد رہیا وچار، حضرت رہیا دھیان لگائیا۔ کی کرے کھیل پروردگار، پارہم بے پرواہیا۔ میری اُمت
 دی کھڑی گلزار، گلشن جگت وچ مہکائیا۔ ہُن آون والی خزاں بہار، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ گریہ زاری وچ اظہار، دروہی
 دروہی رہیا سُنائیا۔ یامبین سچی سرکار، بی خیر یا اللہ تیری وڈ وڈیائیا۔ سجدہ نمستے ڈنڈاوت بندنا مستک لا کے دھوڑی چہار،
 خاک پاک پوت رہیا بنائیا۔ ناتا رہیا نہ کیسے یار، صدی انت نہ رہی وفادار، اُمت میری ہوئی غدار، گداگر ہو کے بھجے واہو
 داہیا۔ میرا رہیا نہ کھئے اعتبار، کِرپا کر سچی سرکار، آد جگاد تیرے اختیار، میں چوڈاں صدیاں دا مختیار، انت مختیار نامہ تیرے
 چرناں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، شبدي جوت سچے سلطان، مہربان محبوب مُحبّت وچ تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۱۹ مگھ شہنشاہی سمت ۴ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے مینوں حکم دیوے عیسیٰ، عیس ال سلام رہیا جنائیا۔ ویکھ کھیل ہر جگدیشا، جگدیشر اپنا حکم
 ورتائیا۔ سمت چل رہیا پیسا، پیسویں صدی دے دُہائیا۔ اک ڈھائی فٹ دا لیانا شیشہ، ڈھائی سوا ونڈ ونڈائیا۔ تیری پوری ہووے
 اچھا، ملے مان وڈیائیا۔ مارگ دے سیدھا، ہر شہنشاہ بے پرواہیا۔ منسا پوری ہووے امید، دُہر دا عمل اک جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُہر دا ور، وڈ تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں خبر دے موسیٰ،
 مُورشد آپ کرائیا۔ اک نواں لیانا فیتا، جرمن روپ بدلائیا۔ اک گرمکھ کول ہووے چوچا، چھوٹی اوستھا وچ وڈیائیا۔ ایہہ کھیل
 اگئی رُوح دا، جو رُوح بُت وچ سمائیا۔ اک گرمکھ بنیا ہووے میت دُہر دا، دھرم دی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ساچا میلانے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ، موہ مُحبّت کوڑ ٹُرائیا۔ سُن میری اگتی رمز، سینت جگت نہ کھئے لگائیا۔ کی ہون لگا غضب، میری ڈہائی وچ ڈہائیا۔ میرا کوئی نہ کرے ادب، بے ادبی وچ شرمائیا۔ میٹن لگا مذہب، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں حیران ہویا تُعجب، پریشانی وچ گُرائیا۔ میرا کدھر گیا مُنعصب، مُطالع کر نہ کھئے سمجھائیا۔ چار یاری دا نظر نہ آوے وفد، سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ صفتاں والا گئے کوئی نہ لفظ، بے معنی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر وڈے وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کہہ کے رہیا بول، بن رسنا جہوا گائیا۔ نوواں سیکھاں دے کول، جھنڈے نیلے سوہا پائیا۔ جس ویلے ڈگا لگے اُپر دھول، اوہ سارے دین پلائییا۔ اللہہو اکبر مکھوں کہن بول، میری آشا دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے موسیٰ دسے اپنا مسلہ، مُصاحب ہو جنائیا۔ کھیل ہون لگا اصلا، اصلیت وچ وڈیائیا۔ دین دُنی دی بدلن لگی نسلا، مانو ذاتی اکو رنگ رنگائیا۔ پرہ ملن دا ملن لگا اکو رسائل رسلا، دو جا راہ نہ کھئے جنائیا۔ سچ سُنہڑا اکو دسنا، دہ دشا کر پڑھائیا۔ پروردگار دے چرناں وسنا، دوسر تھان نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں مات لوک پئے نسنا، بھجّاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں دسے عیس ال سلام، سلام علیکم کہہ کے رہیا جنائیا۔ اٹھ ویکھ اگتی امام، عملاں توں باہر سوہا پائیا۔ دُھر دی دے کلام، کلمہ کائنات جنائیا۔ سانوں بردے بنا غلام، سچ ساچی سیوا وچ رکھائیا۔ صدی پيسویں اسیں ہونے بدنام، بدی کماوے جگت لوکائیا۔ گھر گھر دسے کوڑ حرام، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ نمرتا وچ کرے نہ کھئے پرنام، سپس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ میری نگاہ گئی وچ جاپان، جپین وچ اکھ کھلائییا۔ پھیر مات تگے افغان، خانان ویکھ وکھائیا۔ پھیر ویکھیا دین دُنی دا ودھان، جس دی دھار نہ کھئے بدلاییا۔ پھیر دُھر دی ویکھی کلام، جو دُھر دا شبد کرے شنوائیا۔ جان تگیا چار گنٹ وگڑیا نظام، بندوبست حق نہ کھئے کرائیا۔ میں ویکھ ہویا حیران، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ سب دے اندر وڑیا شیطان، شرع شرم حیا دتا مٹایا۔ پروردگار دا دسیا نہ کوئی خاندان، صوفی نظر کھئے نہ آئیا۔ میری آشا منشا کہے میرے مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ سب دا لیکھا میٹ وچ جہان، جہالت جگت رہے نہ رائیا۔ یرگن داتے آ وچ میدان، لوک مات اپنا

حُکم ورتائیا۔ تیرا جھلے دھرم نشان، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو نظری آئیا۔ آد جگادی سدا پہلوان، پھیری پا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچے بھگتاں دے اپنی پہچان، بے پہچان اوہلا دینا چکائیا۔

★ ۱۹ مگھ شہنشاہی سمت ۴ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گرایا ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے مینوں پیندیاں ہاکاں، چوڈاں طبق رہے گرلائیا۔ محمد وکھاوے اپنا خاک، خاک مٹی دھوڑ اڈائیا۔ پڑدا لاه کے تاکا، جھلک رہیا جھمکائیا۔ اُمت تئن لگا ساکا، ساتھی رہن کھئے نہ پائیا۔ حُکم دیوے دُھر دا آقا، پروردگار دیوے نور الہیہ۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں خوشیاں نال آیا ہاسا، ہس کے تالی دتی وجائیا۔ میں ہتھ رکھکے اُپر ڈھاکا، بنا تن لئی انکڑائیا۔ وے محمد ا تون کل دا نکا جیہا کاکا، کلیمیاں وچ پرہہ دا ڈھولا گائیا۔ میں دسنا نو سو چرانوے چوڑی جگ دا ساک، جس دی چار جگ گر اوتار پیغمبر شاستر دین نہ کھئے گواہیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک اکو باپا، پتا پُرکھ اکال درڑائیا۔ میں جوڑیا اوس نال ناتا، گھر ساچے وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد بولیا نال زور، جوڑو زر دُہائیا۔ میری تئن لگی ڈور، بندھن بندہ نہ کھئے رکھائیا۔ چوڈاں طبق اندھیرا گھور، جلوہ نور نہ کھئے رُسنائیا۔ میری اُمت ہو گئی چور، ٹھگی وچ دُہائیا۔ چاروں گنٹ پیا شور، شوہر سچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میں تکیا نال غور، کی گھر گمبہر کھیل ورتائیا۔ میری رہی کوئی نہ دوڑ، بلہین رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کہے یائے اُف، اُفت نظر کھئے نہ آئیا۔ غمی وچ نہ سکاں اُٹھ، طاقت اور رہی نہ رائیا۔ میرے گھر وچ پینی لٹ، مگہ مدینہ مارے دھائینا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری بدلن والی رُت، خزاں اپنا رنگ رنگائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لک، بھيو ابھیدا دئے جنائیا۔ جس نوں سجدیاں وچ رہیا جھک، قدماں اُتے سپس نوائیا۔

اوہ دس کے اکو ٹک، ٹخم تاشیرا سب دی رہیا بدلائیا۔ کیسے کم نہ آئی کئی مچھ، انت اخیر پرہہ دیونہار سزائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ویلا رہیا ڈھک، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ محمد کہے میریا اللہ، عجب تیری سرنائیا۔ جن بھگت میرے لئی لیاؤن اک مُصلا، سوہنا سفری ہیٹھ وچھائیا۔ نال ہووے اک چمڑے دی کھلا، خالق خلق تیری چترائیا۔ لوٹا بھریا ہووے جلا، وُضوُ وجہ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد تگے اکو راہ، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کی کرے کھیل خُدا، خُدی تکبر ڈیرہ ڈھابیا۔ چلے چلائے اپنی حق رضا، رحمت رحمان رحیم بے پروابیا۔ حُکم دیونہار قضا، قضا اجل نال چترائیا۔ میری شہادت اک بھگتا، بھکوتی والا رہیا اٹھائیا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ، نبی نوح ڈھیہہ ڈھیہہ پئے سرنائیا۔ لہنا جانے تھائوں تھان، ہر گھٹ ویکھے نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دا ڈھائی گز ہووے ڈپٹا، رنگ نیلے نال رنگائیا۔ وچ کالا ہووے پٹا، پٹنے والا ویکھ وکھائیا۔ کئی دھاگا ہووے کھٹا، ڈوری نو وند وندائیا۔ اک سوا ہتھ دا ہووے گتا، چاروں کُنٹ سوہیا پائیا۔ اُس دے اُتے لکھیا ہووے مکہ، اکھڑ الف والے صلاحیا۔ اک گرمکھ پچھے لاؤندا آوے دھگا، زور زور بلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجان گرمکھاں صُبح تون رکھیا ہووے روزہ، مہینہ رمضان دیاں سمجھائیا۔ جنہاں نے بنا باہواں تون گل وچ پایا ہووے چوغہ، چُغلی نندیا نہ کھئے سُنائیا۔ ادھواٹے مُتیا ہووے بودا، ہندو سکھ نہ رُپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری انت اخیر بات، باطن دیاں جنائیا۔ صاحب سوامی بخش دات، دیاوان تیری وڈیائیا۔ نرگن سرگن دے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ چار ورنان بنا اک جماعت، اکو اکھڑ کر پڑھائیا۔ نوری نظر آ ساکھیات، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ امرت دے آب حیات، حیاتی دین دُنی بدلائیا۔ سچ دوارا وکھا گھاٹ، جتھے منزل دُھر درگاہیا۔ جھگڑا دے نہ ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ اکو پت پریشور کھلاپات، لکھ چوراسی ناری کنت بندھائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے دُھر دا ساک، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جیون جنم دا پورا کر دے گھاٹ، لیکھا سب دا آپ چُکائیا۔ مایا ممتا میٹ

دے واٹ، وعدہ کر کے توڑ نبھائیا۔ آتم سیجا سہا دے کھاٹ، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ تُوں ڈھردرگاہی پُرکھ سمراتھ، جلوہ گر نُوں خُدائیا۔ رُوچ بُت کر پاک، پتت پُنیت دے کرائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واک، واقف کار تڈھ پن دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو امرت ویلا دھرم دی ہووے پرہات، ست سچ ملے وڈیائیا۔ جُوں بھاوے تُوں لہنا راکھ، رکھیا کرنی تهاؤں تھائیا۔ صدی چوڈھویں سریشٹی دریشٹی اندر اڈے خاک، خالص رُوپ نہ کھئے سمجھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم ترے گن مایا دی بدل دے پوشاک، گلاف کوڑا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تیری وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ہو رہیا دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کی کرے کھیل اگتا پیر، پیر پیراں بے پرواہیا۔ جس دا نُوں بے نظیر، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جس دی ڈہائی دیوے کبیر، قبران توں باہر رہیا سمجھائیا۔ سو توڑن لگا شرع زنجیر، شریعت ڈیرہ ڈھاپیا۔ چٹے اُتے پا کے نام لکیر، لیکھا سب دا رہیا بدلائیا۔ کی ہویا اُمت تقدیر، کون تدبیر رہیا جنائیا۔ کُچھ لیکھا صدی چوڈھویں کہے میرا کشمیر، کشمکش وچ ڈہائیا۔ مۇسیٰ پھڑن والا شمشیر، محمدی آگے کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تڈھ پن دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اُٹھ کے رہیا تگ، تقویٰ اک رکھائیا۔ کی حُکم حقیقت حق، حاکم کون جنائیا۔ کی میرا لیکھا ہوون لگا ٹھپ، حساب انت رہیا چُکائیا۔ میں کدھر جاواں تھ، کون قدم لواں اُٹھائیا۔ اگمی حُکم آیا جھٹ، سہج دتا دِرڑائیا۔ صدی چوڈھویں تینوں ہونا پئے وکھ، وکھرا اپنا راہ تکائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، دُوچا اور نہ کھئے سمجھائیا۔ لہنا دینا دیوے بتھو ہتھ، جگت ادھار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اتم کلجگ ہونا بھٹھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبران دیونہارا دان، داتا دانی کر مہربانی محبوب مُحبت وچ مو اپنا بھیو کھلائییا۔

★ ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۴ نچھتر کور دے گرہ گرایا ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں کھیل تگاں پریم عرشی، جو عرشے اعظم نور رُشناٹیا۔ جس دی سوہنی سُہاؤنی سُہنجی ہووے برسی، برساں دے وچھڑے میل ملاٹیا۔ کھیل سمجھاوے اپنے گھر دی، گرہ پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں بھگت دوارے کر کے بھرتی، بھاؤ بھاؤنا پچھلی پور کرائیا۔ چلے کھیل آگے نر دی، نر نرائن دئے وڈیائیا۔ امرت بخشے دھار سچے سر دی، سرور چرن دھوڑ اشنان کرائیا۔ دین دُنی ہووے سڑدی، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ ہر سنگت تون میرا میں تیرا ڈھولا ہووے پڑھدی، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ دھاڑ مُکا دے کپٹ چھل دی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ اک جوت پرکاش کرے بلدی، بل باؤن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا رنگ دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی سرشٹی والی سیواں، سیان ساڈھے تے ہتھ پھول پھلاٹیا۔ سندیسہ دیواں جگت جیواں، جیون جگت آپ سمجھائیا۔ من اپنا کر لو نیواں، ہنکار وکار دینا گوائیا۔ پرہہ سرنائی سکھ لو تھیواں، تھر میلا سہج سُبھائیا۔ پردہ کھولے انتر نرنتر انتریواں، انتشکرن بھیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے لیکھ لیکھیا ہووے چوڈاں طبق، گرُمکھ ہتھ اُٹھائیا۔ پُرکھ انباشی آگلا دیوے سبق، آگم اتہاہ کرے پڑھائیا۔ جھگڑا میٹے دین دُنی خالق خلق، مخلوق پڑدا دئے اُٹھائیا۔ کرے پرکاش خالق خلق، اسمان ڈگمگائیا۔ جوتی نور دے کے جھلک، جھلے گرُمکھ لے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوبلا دئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک گرُمکھ منبر مینارے چڑھ کے دیوے بانگ، اللہہو اکبر نعرہ لائیا۔ اک گرُمکھ چوڈاں رنگ دا بدلے سوانگ، ٹاکی ٹاکی نال جڑائیا۔ اک ماردا ہووے چانگ، اچی کوک کوک دئے دُہائیا۔ اک وڈی پٹے پلانگھ، چوڈاں قدم چل کے نعرہ دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا بھیو کھلاٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پورا ہویا تپ، تپدا ہردا سانت کرائیا۔ اک گرُمکھ کول مریا ہووے سپ، چھوٹا لما حصہ نہ کھئے وندائیا۔ اک نے کالے گوڈیاں اُپروں کیتے ہون پٹ، سیاہ روپ دکھائیا۔ اک اوس نوں کٹدا آوے پچھوں ٹھپ ٹھپ، سٹ پٹھ اُتے لگائیا۔ دو بنے

ہوون نٹ، سوانگی اپنا بھیکہ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا کھیل جنائے پک، کچی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔

★ ۲۰ مگھ شہشاہی سمت ۴ نصیب کور دے گرہ پنڈ ڈوڈا ہریانا ضلع ہوشیارپور ★

صدی چوڈھویں کہے میں آئی بھگت دوار، بھگوان دیوے مان وڈیائیا۔ چرن بندنا نیوں نیوں کران نمسکار، سجدیاں وچ بیٹھی سیس جھکائیا۔ ویکھاں کھیل سچی سرکار، ہر کرتا کار کھائیا۔ بھگت وچھل بن گِرو گِردھار، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ میں خیران ہوئی جو چھڈ گیا سنسار، سنسار سنگھ سرے والیاں وچ رلیا چائیں چائیا۔ جس دے اندر اک جیکار، ٹونہی ٹونہی راگ الاٹیا۔ بیٹھ سچکھنڈ سچ دوار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جتھے جھکدے گر اوتار، پیغمبر نین شرمائیا۔ دھوڑی خاک رماؤندے وشن برہما شو وارو وار، کروڑ تیتسے دئے ڈہائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ برخوردار، بال نہانے روپ وٹائیا۔ ترے گن مایا پنج تت پنہار، سیوک چاکر نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا دُھر دا بھگت، ہر بھگوان دئے وڈیائیا۔ ناتا توڑ کے آیا کورے جگت، جاگرت جوت ہوئی رُشنائیا۔ لہنا لیکھا اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ ڈہاٹیا۔ خوشی نال چڑھیا اُپر عرش، عرشی پریم ویکھ وکھائیا۔ جتھے میگھ رہیا برس، امرت بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کر کے حرص، ہوس اگلی دینی بھجائیا۔ رحمت وچ کیتا ترس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا گرمکھ میت، ہرجن سوہنا سوہا پائیا۔ جس دی ستگر نال پریت، پریم اکو رہیا منائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گا کے گیت، ڈھولا سُنیا دُھردرگاہیا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا وچوں ہو اتیت، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت گیا بھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نیتر نین نین اٹھائیا۔ اُس دے چرن چھے گنگا، گوداوری جمن سُرستی نیوں لاکے پائیا۔ ستگر شبد سناوے مردنگا، انحد نادی ناد وچائیا۔ گوبند سورا سدا سنگا، ساتھی اکو دُھردرگاہیا۔ گھر وکھاوے اوہ

پُری اندا، جتھے سوریہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ تھلے دسن کوٹ برہمنڈا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ صدی کہے میں چوڈویں اوہ، اوڑک دیاں جنائیا۔ سنسار سنگھ ناتا کوڑا توڑ کے موہ، ماتا پتا نالوں کیتی جدائیا۔ بہیناں بھائیاں چھڈ گروہ، پُرکھ اکال اک منائیا۔ آتم پر ماتم نال گئی چھوہ، رنگ چڑھیا دُھردرگاہیا۔ اک دا روپ اک آکے نہ رہے دو، سرگن اپنا پندھ مُکائیا۔ درگاہ ساچی ویکھی لو، اندھ اندھیرا دتا مٹائیا۔ جتھے کال سکے نہ پوہ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچ سنگھاسن گیا سوں، جتھے سویا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی نور گیا ہو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ کھلائیآ۔ سنسار سنگھ کہے صدی چوڈھویں ٹوں کی دسین میری بات، کھلیئے تینوں سمجھ کچھ نہ آئیآ۔ ذرا بن اکھاں میرے ول جھاک، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ آکے میرا ویکھ پُرکھ سمراتھ، جو گودی رہیا بکائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، جتھے نہ کوئی دیوس نہ کوئی رات، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں کدے نہ ہوواں اداس، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ جدھر ویکھاں میرے پاس، پُرکھ اکال دین دیاں نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سنسار سنگھ کہے سُن میری جگت ماتا، ماتر بھومی اُتے دیاں جنائیا۔ تیرا مُحبّت والا تھے کدے نہ ناتا، پیار پر بھو نہ کدے بھلائیآ۔ تیرا پُتر تیرا پُت بنیا ساچا، چھڈی کوڑی دُنی لوکائیا۔ وکھرا بھوئے تن ماٹی خاکا، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو ملیا اگمی باپا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ امرت جام پیایا باٹا، رس دُھر دا دتا چکھائیا۔ میں مل گیا وچ جوتی جاتا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ سب نے مننا میرا آکھا، بہین بھراواں دیاں درڑائیا۔ تہانوں رہے کوئی نہ گھاٹا، گھاٹی منزل اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بردا پھول پھلائیآ۔ سنسار سنگھ کہے میرے سُن جگت ویر، ویر نون دیاں جنائیا۔ میرے پچھے وہائیو کوئی نہ نیر، نیتر نین نہ کھئے وہائیآ۔ میں منزل چڑھیا اوہ اخیر، جتھے منزل ملے بے پرواہیا۔ میرے کول بیٹھا ویکھو کبیر، قبران دا ڈیرہ ڈھابیا۔ مینوں مل گئی اوہ جاگیر، جس دا حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری بدل گئی تقدیر، تدبیر پر بھ نے دتی سمجھائیا۔ میں پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں پینڈا آیا چیر، وشن برہما شو راہ وچ بیٹھے سپس نوائیا۔ میرا انتر نہ ہویا دلگیر، خوشی وچ بھجیا چائیں چائیا۔ میری آسا منسا پوری ہوئی امید، ترسنا اور رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا

بے پرواہیا۔ سنسار سنگھ کہے میرا ویکھو دھام انوکھا، سرینس دیاں جنائیا۔ جتھے جنم دا ہووے کدے نہ دھوکھا، چوراسی گیڑ نہ
 کھئے بھوائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، بن اکھراں ملے وڈیائیا۔ رکھنا پئے کوئی نہ روزہ، رازق رزق رحیم دئے سرنائیا۔ میرے جیون دا
 مینوں سوہنا مل گیا موقع، ستگر پورے لیا اٹھائیا۔ میں راہ وچ کھیل ویکھیا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں اکھ اٹھائیا۔ سارے
 سوہنگ پڑھن سلوکا، دھرتی توں اُپر پیندی ایہہ دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے سچ سرنائیا۔
 سنسار سنگھ کہے میرا لوک مات نشانہ، میرا ستگر نظری آئیا۔ دھیاں پُت بھین بھرا جگت بیگانہ، مات پت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔
 جس دا مینوں سارے دیندے رہے طعنہ، اوہ تئی میرا اکو نظری آئیا۔ لے کے آیا سچکھنڈ مکانا، سچ دوارے دتا ٹکائیا۔ میرے
 وچھوڑے والا پورا کر کے خانہ، اگلا لیکھا دتا مُکائیا۔ ساچا دس کے اگم ترانہ، تریا توں آگے کیتی پڑھائیا۔ چرن پریتی دے کے مانا،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہائیا۔ سنسار سنگھ کہے میرا گھر سہنجنا سوہنا،
 چھپر چھن نہ کھئے وڈیائیا۔ نیت نال پئے نہ رونا، ہنجھوآں ہار نہ کھئے بنائیا۔ اپنا آپ نہ پئے کھنا، دُبٹھڑاں نال نہ کھئے دُبائیا۔ جدھر تگاں
 پرہہ دا کھیل بڑا انہونا، سمجھ سکے نہ رائیا۔ اپنا بخش اگئی لوٹنا، میرے انتر کیتی رُشنائیا۔ میرے بھراوو میں مات لوک وچ مات پتا
 دے گھر جمیا چار دن دا پرائنا، اتم اپنے گھر وچ گیا آئیا۔ جتھے سُکھاں دی نیند سوٹا، ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ جد جاگاں تے تون میرا
 میں تیرا ڈھولا گاؤنا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد اپنے گھر وسائیا۔
 سنسار سنگھ کہے سُن ماتا میری کور نصیب، نصیباں والیئے دیاں جنائیا۔ سچکھنڈ دھام ویکھ عجیب، میرے اندر وجی ودھائیا۔
 جس ویلے تون آوینگی میرے نزدیک، سب کچھ سہجے دیاں دکھائیا۔ ایتھے سب بیٹھے نال ترتیب، صوفیاں ڈیرے لئے جمائیا۔ نہ کوئی
 امیر نہ کوئی غریب، اکو رنگ سوہنا پائیا۔ جدھر ویکھاں سارے پرہہ نال کرن پریت، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ سدا سدا بیٹھے ٹھانڈے
 سیت، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ میں وی اوہناں دے بیٹھاں بیچ، جو چار جگ دے مینوں پلو گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال لیا ملائیا۔ سنسار سنگھ کہے ماتا میں تیری اوہ اولاد، جس ملے مان وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ
 میرے نال ہتھ ملاوے پربلاد، دھرو ہس ہس رہیا سُنائیا۔ روداس چھارا کر کے یاد، حلیمی غریبی رہیا درڑائیا۔ میں سُن کے اگما

ناد، تالی پن ہتھان دتی وجائیا۔ ویکھیں کدے رو کے کریں مینوں نہ یاد، سد خوشیاں وچ میرا ڈھولا گائیا۔ مکھوں کدے نہ کہنا مینوں سنسار سنگھ کر کے گیا برباد، بربادی وچوں لوں پچائیا۔ میری اندروں کھل گئی جاگ، سوون دا جھگڑا آپ چکائیا۔ جیون دی حرص بوجھنی آگ، ترسنا دتی مکائیا۔ تیرا پُت نہیں بنیا کاک، ہنسار وچ وڑیا چائیں چائیا۔ اپنی زندگی وچ ماتا پتا نوں لگن نہیں دتا داغ، کوڑی اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ چار جگ میرا جگدا رہے چراغ، شمعداں پرہہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ بے شک تینوں طعنے دیوے سماج، دھکے مارے لوکائیا۔ پر تیرے پتر نوں ملیا اوہ راج، جتھے اٹل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ وڈا ہویا وقت سہنجنا سُبھاگ، سوہنی ملی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سنسار سنگھ کہے میں سچ سنگھاسن ستا، ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ ملیا میل اناشی اجتا، چیتن سرتی دتی کرائیا۔ سچکھنڈ سہائی رُتا، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ مینوں ٹنگے کوئی نہ پٹھا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ میرا پیار اچے نہیں ٹٹا، ٹنڈی ویکھنی انت لوکائیا۔ میں کسے نالوں نہیں رُٹھا، ناتا اکو گھر سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دی ملی اوٹا، اوڑک اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا تن وجود ہویا نہیں کھوٹا، قیمت کھریاں والی پائیا۔ بے شک میرے گھر پُت ماتا تیرا ہویا نہیں کوئی پوتا، ناتا جگت نہ کھئے وکھائیا۔ ایہہ کدے کدیں نہ سوچا، سمجھ وچ کدے نہ آئیا۔ جگت پریوار مایا ممتا دا دھوکھا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ایکو ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سنسار سنگھ کہے گرمکھ ویکھ میرے ویر، ویر سجن نظری آئیا۔ کدے نہ ہونا دلگیر، کلپنا وچ کُرائیا۔ امرت پینا سپر، سانتک ست ورتائیا۔ بنس سربنس سجن مٹر جگت قبیلہ ناتا ٹٹیا اخیر، آخر آیا تجائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آتم پرما تم میل ملایا پاتشاہ وزیر، وزارت اپنی لئی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوگری ستجگ تریتا دواپرکجگ نو نو چار دا پینڈا آوے چیر، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔

☆ ۲۱ مگھڑ شہنشاہی سمت ۴ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ بھانا ضلع جالندھر ☆

صدی چوڈھویں کہے میں کوکدی ویکھی شرع، رسول پیغمبران رہی جنائیا۔ مُرید رہیا کھئے نہ کھرا، مُرشد بیٹھے مُکھ چُپائیا۔ چوڈاں طبقات اُجڑا دسے گھرا، گرہ مندر نہ کھئے سُہائیا۔ دُھر دا حُکم دیوے نرائن نرا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا دو جہاناں پئے ڈرا، گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر کھڑا، کھنڈا کھڑگ نام رہیا چمکائیا۔ جس دا بھگتاں نال اکھی دھڑا، سنگی ہو کے سنگ رکھائیا۔ سچ دوار دا لنگھ کے درا، درد دردیاں رہیا درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وہن ویکھے ہڑھا، اُتر پُورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے مُرشدو، مُرید رہیا کوئی نہ ثابت، صدق صبوری حق نہ کھئے نبھائیا۔ ساچے کلمے والی چُھٹی عبادت، علم عالما رہیا لڑائیا۔ نیکی وچوں بُری والی عادت، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ عقل بُدھی رہی نہ کیسے دی لیاقت، مُورکھ مُوڑھ ہوئی لوکائیا۔ باہروں مذہباں والی بناوٹ، انتر کوڑ کُریار بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میرے انتر آئی تھکاوٹ، چوڈاں صدیاں بھجی واہو داہیا۔ اتم ہون لگی بغاوت، جھگڑا دسے کوڑ لوکائیا۔ ساچا نام کلمہ کرے نہ کھئے سخاوت، وست امولک جھولی نہ کھئے پائیا۔ مایا ممتا آسا ترسنا لگی عداوت، دُئی دویتی روگ نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُوں ستگر صحیح سلامت، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیر پیغمبرو کیسے کول رہیا نہ حق، حقیقت سچ نہ کھئے درڑائیا۔ اُچی شان رہیا نہ نگ، شرع مٹی خاک ملائیا۔ مینوں سب تے پیا شک، ثابت روپ نہ کھئے درسائیا۔ من کلپنا سارے رہے تھ، واسنا اندر بھجن تھاون تھائیا۔ دھیرج سنتوکھ رہیا نہ ہٹھ، صبر صبوری نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کلجگ کھیل کیتا بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ نام وست رہن دتی نہ کیسے ہٹ، خالی بھنڈارے دتے کرائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شہودوالے مٹھ، گردوار رہے کُرائیا۔ نیتز روندے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی مارے دھائینا۔ مکہ کعبہ رہیا ڈھٹھ، مدینے مُدعا نہ کھئے جنائیا۔ میں انت اخیر پندھ مُکایا تھ، سال بسالا کھیل وکھائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ تیرے چرن کول چرناں جاواں ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جن بھگتاں جنا مارگ سچ، اوچ نیچ ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگایا کایا ماٹی کچ، اتم برہم پڑدا دئے

اُٹھائیا۔ ہر پردے اندر وس، وصل دئے محبوب نور خدائیا۔ چاروں گنٹ تیرا ہووے جس، ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا ڈھولا گائیا۔ تُوں صاحب سرب کلا سمرتھ، پاربرہم پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جوڑ کے دوویں ہتھ، سجدیاں وچ بیٹھی سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ بھیت گرہ مندر کایا اندر ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ بہام ضلع ہوشیارپور ★

صدی چوڈھویں کہے میں ہس کے کہا عسی، عیسا ل اسلام دتا درڑائیا۔ اٹھ ویکھ اپنا بیتدا بیسا، بیسویں صدی نال ملائیا۔ سب دا خالی ہویا کھپسا، وست امولک نظر کئے نہ آئیا۔ کی کرے کھیل ہر دھر جگدیشا، جگدیشر اپنی کار کھائیا۔ انت اخیر سب دی بدنہارا ریتا، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ جو بھيو چکائے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم کرے ٹھانڈا سینتا، اگنی تے دئے بھجھائیا۔ بھيو کھلا کے اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں اکو گھر وسائیا۔ ساچا نام کلمہ دسے حق حدیثا، حضرتان توں پرے دسے پڑھائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم بن کے دھر دا میتا، متر پیارا ایکنکارا نظری آئیا۔ ست ستواد برہم برہما کرے اگم نصحیتا، نصیحت گر اوتار پیغمبر ----- جو کر کے گئے وصیتا، اوہ وسیقہ ویکھے تھاوں تھائیا۔ دین دنی دی بدن والا طبعیتا، تابعداری سب نوں دئے جنائیا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پوتر کرے نیتا، نیتوان اپنی کار کھائیا۔ بھيو کھلاوے مندر مسینتا، ملا شیخ پنڈت پاندھے گرتھی پنٹھی اپنا راہ جنائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور اکو چرن کول سچ پیرتا، پت پرمیشور اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینو حضرت عسی رہیا وکھا، پڑدا انتر نرنتر اک اُٹھائیا۔ جو دھردرگاہوں لیکھا رہیا لکھا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جو دین دنی وچ حصہ لیا پا، سو پروردگار جھولی پائیا۔ جس نوں کلمیاں وچ دسدے آئے خدا، خود مالک نور الایہیا۔ جس توں

ہو کے آئے جُدا، پہاسی گل دے وچ لٹکائیا۔ اُس دا سمجھیا نہ کھئے مُدعا، مُدّت توں بیٹھے راہ تکائیا۔ اوہ کرے کھیل اُپر بُدھا،
 دھرنی دھرت دھول اپنا ڈیرہ لائیا۔ شبّی دھار ہو کے کُدا، جوتی نُور ڈگمگائیا۔ نو سؤ چُرانوی چوکری نو نو چار کرائے یُدھا،
 انہو اندرِشٹ بھیو نہ کھئے سمجھائیا۔ جو آسا منسا رکھکے گیا مہاتما بُدھا، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں عیسیٰ ربیا سمجھا، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔
 رمز اشارے ربیا لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جُگ بدلن دی پرہہ نوں پئی ادا، نت نوٹ اپنی کھیل کھلائییا۔ اتم ساتھوں ہون لگا
 جُدا، بھیو ابھیدا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ لیکھا مُکاؤن لگا ایکا دوجا، دوا ایکے وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے عیسیٰ نیوں نیوں کرے سلام، سمت سمتی ویکھ وکھائیا۔ کون بدلن
 لگا کلام، کائنات پڑدا دئے اُٹھائیا۔ کون ویکھن لگا نظام، چاروں کُنٹ پھول پھلائییا۔ کون سندیسہ دیوے پیغام، دُھر سندیسہ نُور
 الاہیا۔ ساچا کرن آئے انتظام، دہ دشا اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے اپنے غلام، حُکمے اندر حُکم جنائیا۔ میں انت اخیر ہویا
 حیران، حیرانی وچ وکھائیا۔ سب دا میں لگا نشان، نشانے کوڑے ربیا چُکائیا۔ اتم پر ماتم دے کے اک گیان، سکھیا سکھ سچ
 سمجھائیا۔ جن بھکت سہیلے کر پروان، پرم پُرکھ پرہہ دیوے مان وڈیائیا۔ چرن پرتی ایکا دھیان، ایشٹ دیو اک سمجھائیا۔ سچ
 دوارے بخش کے مان، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ دُھر دے شبّد چڑھا بیان، کوڑی کِریا پندھ مُکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا کعبہ سہا مکان،
 گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ جتھے اتم پر ماتم میلا ہووے آن، سچ وجدی رہے ودھائیا۔ امرت رس ملے پین کھان، جگت کوڑی ترسن
 بُجھائیا۔ انحد شبّد سُنے سچّی دُھنکان، انراگی اپنا راگ لائیا۔ جوتی جوت ملے بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی دیا کھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کی دتے عیسیٰ حضرت، حضوریا ربیا
 جنائیا۔ بیس صدی کیتی عیش و عشرت، خوشیاں وچ ڈہائیا۔ میری خواہشان والی ویکھ حسرت، ہر گھٹ اندر دیاں سمجھائیا۔
 میں کردا ربیا کسرت، دوس زین اپنا بل ربیا ودھائیا۔ انت اخیر آئی گردش، میری چلے نہ کھئے چترائیا۔ اگے کرے کوئی نہ پرورش،
 سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ عیسیٰ کہے میں

سُناواں کوک، کوک کوک جنائیا۔ ویکھو کی ہون لگا سلوک، نرویر نرنکار نراکار کھیل کھلائیا۔ سرشٹی درشٹی چاروں کُٹ جائے چوک، آس نندرا دئے مٹائیا۔ کی کھیل ہونا کایا پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پڑدا دئے اٹھائیا۔ کی جھگڑا ہونا چارے کوٹ، دہ دشا دسے لڑائیا۔ لہنا دینا مکاؤنا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ نال ملائیا۔ پوتر رہیا نہ کھئے کلبوت، کلمے والے رہے گر لائیا۔ پروردگار ہو موجود، مجلس ویکھے تھائوں تھائیا۔ مایا ممتا کرے نیست و نابود، جڑ سب دی رہیا اکھڑائیا۔ جن بھگتاں کر محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گھر وکھا عرش عروج، عالیشان دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ستجگ ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ عیسیٰ کہے میں لاواں حق نعرہ، بن رسنا جہوا گائیا۔ ویکھو کھیل پروردگارا، یامین تیری سرنائیا۔ میرا اتم آیا کنارہ، نیا ڈولے تھائوں تھائیا۔ جو دے کے گیا اشارہ، پوپاں تائیں درڑائیا۔ اوہ ہون لگا ظاہرا، ظاہر ظہور نور خدائیا۔ جو نرگن دھار آئے دوبارا، تتاں والا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت جوت چمتکارا، اندھ اندھیر گوائیا۔ سرشٹی درشٹی دئے ادھارا، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن وکھائے اک دوارا، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں کل کلکی کہندے نہکلنک اوتارا، امام اماما دھردرگاپیا۔ اوہ کھیلے کھیل سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ نال رلائے تینی اوتارا، موسیٰ عیسیٰ محمد پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نانک گوہند دے سہارا، سگلے سنگی رہیا جنائیا۔ وشن برہما شو کر بھکھارا، در مانگت جھولی رہیا بھرائیا۔ دیوت سر کروڑ تینتیسا روندے زارو زارا، اند اندراسن رہیا پلائییا۔ رو سس کرن پکارا، منڈل منڈپ سیس جھکائیا۔ در دگدے ستجگ تریتا دواپرکلجگ وارو وارا، واسطہ رہے پائیا۔ تیرا کھیل اکم اپارا، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ آئیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، مس سمنڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ تون صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پروردگارا، سانجھا یارا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چارا، چوکرئی بیٹھی ڈھیریاں ڈھاپیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر پار کنارہ، ست دھرم دا مارگ دینا لائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نیوں نیوں کران نمسکارا، سجدیاں وچ دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور چوویاں اوتارا، ظہور حضور اپنا دینا وکھائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۴ دھرمجیت دے گرہ مؤجُو مُجارا ★

صدی چوڈھویں کہے ست دے نہ کھئے نشانہ، کوڑ کڑیارا چاروں طرف نظری آئیا۔ شرع پیغمبر ہویا بیگانہ، بغلگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ حقیقی جام دیوے نہ کھئے پیانہ، آب حیات نہ کھئے چکھائیا۔ ودیا رہی نہ کیسے علمانا، علم عالم دئے ڈہائیا۔ نوری جوت کایا جگے نہ کھئے شمعانا، اندھ اندھیرا گیا چھائیا۔ ڈھندھوکار ہویا زمیں اسانا، چوڈاں طبقاں پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ مسلہ حل نہ کرے کوئی قرآنا، تیس بتیسا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ ساچا سُنائے نہ کھئے نام ترانہ، نعرہ حق نہ کھئے جنائیا۔ محمد ہویا پریشانا، حیرانی پردے اندر آئیا۔ کی کھیل کرے رحمانا، رازق رزق رحیم ڈھردرگاہیا۔ جس دی یاد کرے نہ کھئے کلاما، ڈھر دا کلمہ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی پڑدا لاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے مُحبّت دے نہ مُرید مُرشد، جگت ممتا رہی کُرائیا۔ نرگن دھار کرے کوئی نہ اُلفت، پنجاں تتان جگت وڈیائیا۔ کلپنا وچوں ملے کیسے نہ فرصت، آتم پرما تم رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا سب تے آئی مُشکل، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ مُلا شیخ مساک دے کوئی نہ خوش دل، غمی گھر گھر ڈیرہ لائییا۔ نیتر نظر نہ آئے کیسے علی دا دُلل، دعویدار نہ کھئے اکھوائیا۔ اُمت پُھلاوڑی وچ چہکے نہ کھئے بلبل، نام سُریلی آواز سُنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، جلوہ گر نُور لاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں چار کُنٹ فریب، دین دُنی دغ وچ ہلکائییا۔ مایا ممتا بھری کیسے نہ جیب، پردے ہوس نہ کھئے مٹائییا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کتیب، کعبیاں ولّ سیس نوائیا۔ پروردگار سانجھا یار کوئی نہ سکیا ویکھ، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جدھر تگاں اودھر کوڑا بھیکھ، کوڑ پکھنڈ ڈنڈ رہیا پائییا۔ بھرے بھلے مُلا شیخ، مساکاں مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ لوک مات سمجھے نہ کھئے پردیش، ساچا گھر نظر کیسے نہ آئیا۔ جتھے پرما تم رہے ہمیش، آتم میلا میلے سہج شُبھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے سچ سندیسہ دے کے گیا گر دسمیش، بازاں والا آواز لگائییا۔ اک پرگٹ ہووے جودھا نر نریش، نر نرائن ڈھردرگاہیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبران سیوا مات لگائییا۔ انت کنت بھگونت سرشٹی درشٹی لئے ویکھ، لکھ چوڑاسی پھول پُھلائییا۔ جگ نیتر نظر نہ آئے بن رُوپ رنگ ریکھ، رکھیاں مُنیاں دا پڑدا دئے کھلائییا۔ جس دی مہا شاستراں توں باہر وشیش، وشیاں وچ وچار نہ

کھئے پرگٹائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے وسے ایک، ایکنکارا اپنا ڈیرہ لائیا۔ سو سوامی بخشنہارا ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دُنیا ویکھی کرم کانڈ دی روگی، ممتا دکھ نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم بنے نہ کھئے سنجوگی، ڈھر دا میل نہ کھئے ملائیا۔ میں چاہندی پنجان بھگتاں دے سرتے ہووے بودی، لمی سوہنی سوہا پائیا۔ کالا نشان ہووے اُتے گوڈیں، دُور دُراڈا نظری آئیا۔ نیلی بندی ہووے اُپر ٹھوڈی، اپنا رنگ چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھے دستگیر، پیر پیراں کھوج کھوجائیا۔ سب نوں شرع دا بجھا زنجیر، کڑی کڑی نال بندھائیا۔ اکھراں والی پڑھن تکیر، تحریر تقریر وچ جنائیا۔ جیہڑی آسا رکھی کبیر، کعبیاں توں پرے گیا سمجھائیا۔ اوہ منزل اک اخیر، جتھے وسے دُھردرگاہیا۔ جس نوں سمجھے بُدھی نہ کھئے ضمیر، انہو اپنی کھیل کھلائییا۔ سو داتا دانی گہر گمبھیر، گنوتنا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے بے نظیر، نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا امرت رس ملے سیر، جگت ترسنا کوڑی دینی گوائیا۔

تیرا جنم نانک دھار، تلونڈی نظری آئیا۔ تیرا پچھا ہندا سی گھمیار، کچے بھانڈے آویاں وچ تپائیا۔ اک دن نانک لنگھیا اوس بازار، گیاراں سال دی عمر سوہا پائیا۔ نوں چھوٹا پچھ سئی ڈھائی سال، ماتا پتا گود سہائیا۔ بھج کے ماری چھال، اپنی لئی انگرٹائیا۔ اک نکا جہا پیالہ لیاندا اٹھال، نانک ہتھ پھڑائیا۔ اوس ہس کے کہا، واہ نتے بال، تیرا پُرکھ اکال ہووے سہائیا۔ کولوں کڈھکے اک رومال، مُکھ تیرے دتا چھپائیا۔ درشن دتا کمال، اندر ہوئی زُشنائیا۔ نوں کیتا حال حال، رولا دتا پائیا۔ تیری بھین آئی بھجی میں ویر نوں لوں سنہال، کی دکھڑا لگا انیائیا۔ نانک نے کہا ایدھر دھرو دھیان، بن اکھان اکھ اٹھائیا۔ تہاڈا میل کراواں انت نال اوس سری بھگوان، جس نالوں وچھوڑا آگے ہووے نہ رائیا۔ اوسے کارن تہانوں جنم ملیا پھیر انسان، ناتا بھین بھائی دتا بنائیا۔ آگے دی

چُک گئی کان، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جد وسو چرن کول سِری بھگوان، دوْجا در نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، آد جُگاد جُگ چوْکڑی نِت نوت سب دی آسا منسا پور کرائیا۔

★ ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت ۴ ہرہجن سنگھ دے گرہ ڈانڈیاں ضلع ہوشیار پور ★

صدی چوڈھویں کہے سرِشٹی دی درِشٹی ہوئی موڑھ، موڑکھ مگدھ چار ورن نظری آئیا۔ انتر سب دا ناتا جڑیا کوڑ، سچ دھرم دی چلے نہ کھئے چترائیا۔ مایا ممتا موہ رنگ چڑھیا گوڑھ، ہوئے ہنگنا گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔ پُرکھ اکال چرن لاوے کوئی نہ دھوڑ، مستک ٹکے خاک نہ کھئے رمائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بھل گئے حضور، جو گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ زرگن جوتی دِسے کیسے نہ نور، مندر مسجد شِودوالے مٹھ سارے دین دُبائیا۔ نام بھنڈارا کرے نہ کھئے بھرپور، خالی کاسے گھر گھر نظری آئیا۔ من واسنا دُنیا ہوئی مزدور، دوس زین بھجے تھاوں تھائیا۔ جیون زندگی دا سمجھے نہ کھئے قصور، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ چاروں کُنٹ پیا فتور، فیصلہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ امرت نام دیوے نہ کھئے سرور، مد پیالے کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چاروں کُنٹ دین دُنی بھلی، بھرم وچ لوکائیا۔ بھاگ لگا دِسے نہ کیسے کایا کُلی، ساڈھے تِن ہتھ مندر نہ کھئے سہائیا۔ دُنیا پرہ دا نام چیدی بلیں، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سچ ترازو تول کوئی نہ تلی، کنڈا نام زرنکار نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت نچھر دھار کیسے نہ ڈلھی، سرور پیالے کم کیسے نہ آئیا۔ ست دھرم پھلواڑی کوئی نہ پھلی، کرم کانڈ پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ پرہ چرن پریتی گرمکھ سوانی کھئے نہ گھول گھلی، نچھاور اپنا آپ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے سرِشٹی ویکھی کردی ہاباکار، تٹ کنارے رہے گرلائیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکا سنسار، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآنا رہے اچار، گرتھان رہے سُنائیا۔ نرمل جوت کیسے انتر نہ دِسے اُجیار، دیا باقی کملاپاتی نور کرے نہ کھئے رُسنائیا۔ امرت آتم رس کیسے ملیا نہ ٹھنڈا ٹھار، نچھر جھرنا بوند سوانت نہ کھئے چوائیا۔ چاروں کُنٹ دِسے دھوواں دھار، انہو درِشٹی انتر زرنتر نہ کھئے جنائیا۔ کی کھیل کرے ہر کرتار، قُدرت دا

مالک اپنی کار کھائی۔ بھہ رہیا نہ کیسے تیئی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد ڈر نہ کھئے رکھائی۔ نانک گوہند پردیوں دتا وسار، صدق صبوری والا سکھ نظر کھئے نہ آئی۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ گئے ہار، تیرتھ تٹ نیترو کے مارن دھائی۔ کریا کر سچی سرکار، مہربان محبوب اپنی دیا کھائی۔ دین دنی سوئی سرتی کر خبردار، بے خبراں آپ اٹھائی۔ تیرا سچ رہیا نہ کھئے پیار، چرن کول منگے نہ کھئے سرنائی۔ دیناں مذہباں سب نوں کیتا خوار، ذات پات گھر گھر کرے لڑائی۔ پرما تم آتم آتم پرما تم اک وکھا سچا گھر بار، گرہ ایکنکارا آپ درڑائی۔ توں پت پتوتنا شاہ پاتشاہ شہنشاہ گرمکھ سلکھنی ہووے تیری نار، نار کنت مل کے آتم سیجا وجے ودھائی۔ کلجگ کوڑی کریا لوک مات وچوں کڈھ باہر، ہر پردے کر صفائی۔ ستجگ ساچا دھر کھتری براہمن شودر ویش اک وکھا دھرم دوار، آتم برہم پڑدا آپ اٹھائی۔ کریا ندھان جگت پرکرتی نورتی کر آپ پروردگار، سچکھنڈ نواسی اپنا رنگ رنگائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار کنت اتر پورب پچھم دکھن ویکھیا وارو وار، چوڈاں لوک چوڈاں طبق ساچا سبق نہ کھئے سمجھائی۔ سنت سہیلا بھگت گرمکھ گرسکھ صوفی فقیر تیرا دے کوئی نہ برخوردار، عاجز ہو کے نوازش وچ تینوں سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھر دے حکم اندر اندریشٹ وکار دریشٹی سب دی کر گرفتار، دھر فرمانا بندھن ایکو پائی۔

★ ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت ۴ پریم سنگھ دے گرہ گوہند پرا پھگوارا ★

صدی چوڈھویں کہے میں دساں نال ایمان، عمل دین دنی ویکھ وکھائی۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے گیان، بڈھ بیک نہ کھئے کرائی۔ سچ سچ دے نہ کھئے نشان، کوڑ نشانہ جگت لوکائی۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ دے حرام، تیرتھ تٹاں کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بلکائی۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دے اندھیری شام، ستجگ ساچا نور چند نہ کھئے چمکائی۔ بھاگ لگا دے نہ کیسے کایا ماٹی گرام، بنک دوارا سوہا کھئے نہ پائی۔ دھر سندیسہ جنائے نہ کھئے پیغام، جنم کرم دا مسلہ حل نہ کھئے کرائی۔ چار کنت وگریا انتظام، دین دنی پئی ڈبائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں رو رو کراں پرنام، نمستیاں وچ سیس جھکائی۔ کریا کر میرے مہربان، محبوب تیری

سرنائیا۔ پرگٹ ہو اماما امام، محمد دیوے جگت ڈبائیا۔ ست دھرم دا پورا کر کام، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دین دُنی دا ویکھیا اندر، نگاہ تن وجود ٹکائیا۔ ساچا سوہے کوئی نہ مندر، ساڈھے تن ہتھ نہ کھئے رُشنائیا۔ بجر کپاٹی توڑے کوئی نہ چندر، پڑدا دُنی نہ کھئے اٹھائیا۔ منوآ چاروں گنٹ بھجے بندر، سرتی شبد نہ کھئے بندھائیا۔ پرکاش ہوئے نہ اندھیری گندر، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں سچ وست آئی منگن، در ٹھانڈے سپس جھکائیا۔ پُرکھ اکال چاڑھ دے رنگن، نرویر اپنا رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دا توڑ دے بندھن، بندگی اکو دے سمجھائیا۔ چرن دھوڑی کرا مجن، سر سروور اک ٹھائیا۔ مینوں جھگڑا دسدا وچ عدن، عدالت حق نہ کھئے کمائیا۔ میں ویکھیا اُپر گگن، محمد نیناں راہ تکائیا۔ تُوں بیٹھا اک اکلّا مگن، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا کھیل خاص، خصوصیت وچ دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکالا بدلن لگا لباس، دین دُنی دھار بدلائیا۔ جھگڑا مکاؤن لگا گوپی کابناں والی راس، تٹ کنارے کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہن نہ دیوے شاخ، شناخت اپنی اک کرائیا۔ نرگن نور کر پرکاش، کلجگ کوڑ اندھیرا دئے گوائیا۔ منوآ من نہ رہے بدمعاش، من کا منکا دئے بھوائیا۔ موہ وکار کر کے ناس، ناستک آستک دئے جنائیا۔ ساچے منڈل سُہا کے راس، رستہ اپنا اک وکھائیا۔ جتھے نرمل نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر داتا ڈھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے چاروں گنٹ ہندے چرچے، چرچاں وچ پئے ڈبائیا۔ اگی بییاں ہتھ وچ پھڑنے برچھے، بُرچھا گردی دینی مٹائیا۔ جیہڑا کھیل ویکھیا گُرمکھاں اُپر سرسے، سو صاحب دئے سمجھائیا۔ ایہہ کلجگ دے انت آخری پرچے، پراچین دا لیکھا دئے مُکائیا۔ کرنے کھیل اگے نہ دے، نہ نرائن ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں جگت بوہارا، بوہاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔ چھبی پوہ تُوں اک ہونا وچ سُنیارا، جس دی ذات ملے وڈیائیا۔ مستک نشان لایا ہووے نال گارا، گہر گمبھیر پھول پھلائییا۔ جس دا جنم ہویا دوبارہ، گوہند حصہ گیا ونڈائیا۔ اُس دا بھيو کھولنا سارا، کیوں سرسیوں کیتی جڈائیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

مہربان اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دین دُنی دا تگنا ت وجود، کایا ماٹی ویکھ وکھائیا۔ کس دے اندر وسے محبوب، مُحبت وچ میل ملائیا۔ کون چڑھیا منزله مقصود، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ کون پیار وچ گیا جھوج، ایکا دوآ دوج مٹائیا۔ کس نوں دُھر دی آئی سوجھ، سمجھ لئی بدلائیا۔ تگ کے عرش عروج، عالم پیندا دتا مکائیا۔ جنم کرم دا لیکھا کر منسوخ، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آون جاون گیڑ مُکا کے اُٹا رُخ، چوراسی پھاسی لئی کٹائیا۔ دھرم دوارے بن کے سٹ، بھگت بھگوان وچ سٹائیا۔ میل مل کے نال ابناشی اچت، جیتن سرتی لئی کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار کُنٹ دہ دشا جن بھگتاں ویکھنا کی کایا انتر دُکھ، دُکھاں دا دارو دُھر دا نام دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا انت مُکاؤنا ماؤ ماٹکھ، مانس اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۲۳ مگھ شہنشاہی سمت ۴ محل سنگھ دے گرہ پھگوارا ★

صدی چوڈھویں کہے میں دساں حقیقت حقے، حق حق دیاں درڑائیا۔ جو ویکھیا بن نیت لوجن نین اکھ، آخر منزل چڑھ کے دھیان لگائیا۔ جس ویلے نانک نرگن سرگن دھار گیا مگے، مقبریاں توں پرے اپنا کھیل کھلائییا۔ جیون جیوت روپ مارے دھکے، ہتھان پیراں تائیں بلائییا۔ نانک اسماناں توں اُپر پرے تگے، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ دُھر فرمانا آیا تیری پت آپے رکھے، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو بھیجے دیگرے بعد یکے، یک مالک اک اکھوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نانک کہا نال پیار، پریم پریتی وچ جنائیا۔ ذرا نگاہ اگئی مار، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جدھر نہیں محبوب دا دربار، اودھر پاسا دے بدلائیا۔ جتھے مگے کعبے دا نہیں منار، حُجرہ نظر کھئی نہ آئییا۔ جتھے منبراں اُتے نہیں آواز، گیت ناد نغمہ نام نہ کھئی سنائییا۔ جتھے پڑھیدی نہیں نماز، سجدہ سپس نہ کھئی جھکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا بے پرواہیا۔ جیون اندر ماری جھاکئی، بن اکھاں اکھ اٹھائییا۔ نانک کھول کے پڑدا تاکی، دُئی دویت دتی مٹائییا۔ آب حیات دتا بن کے ساقی، امرت رس چکھائییا۔ جیون وچوں زندگی بدل حیاتی،

پردے اندر کرى صفائيا۔ جدھر ويكھے اودھر نورِ الٰهيا كملاپاتى، پت پرميشور نظرى آيا۔ چاروں كُنٹ دھرتى خاكى، دھول رو كے
 دئے دُبايا۔ جوتى جوت سرُوپ ھير، آپ اپنى كِرپا كر، كرے كھيل ساچا ھير، مَحْبُوبُ مَحَبَّتِ وچ بھيو كُھلايا۔ نانك كِرپا كيتى انتر،
 جيون وچى ودھائيا۔ كُھليا بھيو نرنتر، پڑدا رھيا نہ رائيا۔ وڑيا اوس اندر، جتھے تارا چند نہ كُھئے رُشنايا۔ تگيا اوھ گگننتر، چوڊاں
 طبقان پرے رُشنايا۔ جتھے اكو ست دا منتر، پير پيغمبر بن رسنا جھوا نعره لائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ھير، آپ اپنى كِرپا كر، بھيو
 ابھيدا دئے كُھلايا۔ نانك كِها سُن مَبِينِ مَحَبَّتِ قاضى، قضا توں پرے دياں سمجھائيا۔ جتھے پروردگار اگم اتھاه راضى، رازق رِزق رحيم
 سو بھيا پائيا۔ جس دى منزل چڑھے نہ كُھئے نمازى، سفرى پندھ نہ كُھئے مَكائيا۔ جتھے محراب حُجرياں والى نہيں محرابى، منبر مينارا نظر
 كُھئے نہ آيا۔ دُلْدُل دِسے كُھئے نہ تازى، مقبرا سار نہ كُھئے سمجھائيا۔ اوتھے شاه پاتشاه شهنشاه اكو جس نوں گر اوتار پيغمبر كرن آدائى،
 سجدياں وچ سپس جھكائيا۔ ميرا كھيل اوس دا جو آد جُگاد جُگ چوكرى اپنى رضا وچ راضى، دوسر كھيل نہ كُھئے وكھائيا۔ كى بھويا
 تُوں وسيس وچ بغدادى، بگلگير محمد دھيان لگائيا۔ ميرا پُر كُھ اكا لا دين دَيالا اِك امدادى، نِت نوت ساچا سنگ نبھائيا۔ بھوجھى مت
 رھن نہ ديوے پاچى، پاربرسم پرېھ اپنا بھيو كُھلايا۔ جوتى جوت سرُوپ ھير، آپ اپنى كِرپا كر، كرے كھيل ساچا ھير، سچ كرنى كار
 كمائيا۔ نانك كِها ويكھ اگم مصلّا، حق دياں درزائيا۔ جتھے وسے اِك رسول اللّٰه، عالمين ڈيرھ لائيا۔ صوفياں پكرن والا پلا، واحد
 جلوھ گر نور رُشنايا۔ ليكھا جانے جلا تھلا، گھٹ بھيتر كھوج كھوجائيا۔ سو سوامى ميرے انتر نرگن نور بھو كے رلا، جوتى جاتا
 دُگمگائيا۔ خالى دِسے نہ كُھئے محلا، مَحْبُوبُ مَهر نظر اپنى نال درسائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ھير، آپ اپنى كِرپا كر، ديونھارا ساچا ور،
 سد اپنا بھيو كُھلايا۔ قاضى اندرون بھويا نرديك، نمرتا وچ دھيان لگائيا۔ ميں سفرى تيرا عزيز، ڈھيہ ڈھيہ لاگے پائيا۔ بھتھان نال
 نہ ليا گھسيٹ، تَنگان چُك نہ كُھئے بدلايا۔ نانك كِرپا كر كے كايا كعبه حق وكھائى مسيت، مسله اگلا حل كرائيا۔ برھوں وچ نكل گئى
 چيڪ، جيون رووے مارے دھاپيا۔ اِس دے وچ حق تَوْفِيقِ، تعريف وچ نورِ الٰهيا۔ جس دى كلمه كرے تصديق، قرآن دئے
 گواپيا۔ ميري منسا آسا پوري كرے اُميد، ترسنا تر كھا بُجھائيا۔ دُھر دا كلمه دسے حديث، حضرتان كرے پڑھائيا۔ پنتان كرے پُنپنت،
 دُرمت مِيل گوائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ھير، آپ اپنى كِرپا كر، كرے كھيل ساچا ھير، سد اپنا حُكم ورتائيا۔ صدى چوڊھويں كپے ميں

ویکھیا نانک رُوپ انوکھا، سیلی ٹوپی سیس سہائیا۔ کیسے نال نہ کردا دھوکھا، دھوکھے والیاں لئے ترائیا۔ بغل مار قرآن دا پوتھا، تیس
 بتیسا صفت صلاحیا۔ کھیل دسے اُپر چوڈاں طبقاں چوڈاں لوکا، پڑدا اوبلا آپ اُٹھائیا۔ خُدا ملن دا واحد اِکو مَوْقع، مائس جنم رہیا
 سمجھائیا۔ اللہہو سَت نام دا سَت دھرم دا ہوکا، حُکم اِکو بے پرواہیا۔ من بُدھی دی کرو کوئی نہ سوچا، انہو ویکھو نُورِ الاہیا۔
 جتھے رکھنا پئے کھئے نہ روزہ، رمضان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنديسہ
 اِکو اِک سُنائیا۔ نانک کِہا سُنو محمدی مِیت، مِتر پیاریو دیاں جنائیا۔ اوس محبوب دا ویکھو کعبہ حق مسیت، جتھے حق نظری
 آئیا۔ انتر وڑدیاں بدل جاوے نیت، من ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں میرا میرا تیرا انتر اُچے گیت، دُوچی اوْر نہ کھئے پڑھائیا۔ تن ماٹی خاک
 ہووے ٹھنڈی سیت، اگنی تے دئے گوائیا۔ جدھر تگُو اودھر دُوْر دُرادا نیرن نیرا سدا نزدیک، نِرگن سرگن اپنی کھیل کھلایا۔ آتم
 پرما تم بختے سچ پریت، اللہہو اناہوہوہو اپنا بھيو چُکائیا۔ سب دی خوش کرے طبیعت، تابعداری اِک دِرڑائیا۔ سُنو میری سچ
 نصیحت، حُکم سنديسے وچ سمجھائیا۔ بِندو مُسلم اِکو جِہی اہمیت، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کیسے دی بدلے نہ کدے بدنیت،
 نیتوان بننا تھاوں تھائیا۔ سچ خُدا سچ مُرشد حق مُرید سب دے اندر نِرگن نُور جوت اصلیت، تے وجود ماٹی خاک کَم کیسے نہ آئیا۔
 پڑدا کھولے ویکھو جو محمد کر کے گیا وصیت، وصل یار اِکو اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ نانک جیون وکھایا اوہ حُجرہ، جتھے ہُجرت نہ کھئے کرائیا۔ جلوہ گر دا اِکو مُجرا، نُور نُورانہ ناچ نچائیا۔
 سرِشٹی اُتے جس دا نقشہ نہیں کوئی شجرہ، نین اکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ کھیل کرے کریم قادر قدرا، قُدرت دا مالک نُورِ الاہیا۔ جو
 سب دیاں پُوریاں کرے سدھراں، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ دیناں مذہباں وچ رُوپ دھرے کوئی نہ وکھرا، اِکو جوت نُورِ الاہیا۔ ذرا
 ویکھو نُوراں کھول قرآن دا پترا، جس وچ بھيو دتا جنائیا۔ بنا حق نام حقیقی کلمے توں مُلا شیخ مسائک قاضی سب سکھنا، تن
 وجود سچ رباب نہ کھئے وجائیا۔ اِکو مُرشد اِکو دی سرنی ڈھٹھنا، اِکو گرہ اِکو مندر اِکو گھر اِکو دوارا دئے وکھائیا۔ اِکو مالک خالق
 پرتپالک اِکو دا نام چینا، اِکو داتا صفت صلاحیا۔ جس نے ایتھے اوتھے دو جہاناں نِرگن سرگن دھار رکھنا، رچھیا کرے تھائیں تھائیا۔
 جیون نیون نیواں ہو کے چرن دھوڑی خاک لاوے متھنا، ٹکا ٹک ٹکی نال رمائیا۔ نانک سچ تیرے دوار وسنا، جتھے دُئی دُویت

رہے کوئی نہ رائیا۔ نانک ہس کے کہا تیرا مالک اوہ پرہو سُلکھنا، جس دیاں سُکھاں سُکھ کے نیازاں رہے چڑھائیا۔ انت آخیری اوس نے لہنا دینا میرا پورا کرنا پھیر جنم لے وچ پٹنا، پٹیداری سب دی ویکھ وکھائیا۔ پھیر تن وجود دی کر کے گھٹنا، ناتا تتاں والا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہو کے شبد نگارے جس دا ڈنکا وجنا، چوڈاں طبق دئے اٹھائیا۔ جیون اوس ویلے پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھا یار دو جہاناں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں اکو نسننا، نر نرائن نراکار نرویر اپنی کار کھائیا۔ تیرا لہنا دینا مُکاوے ہتھو ہتھنا، پورب کرما ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جو سُن سُنا کے سُن کے آئے دوارے، در مانگت سیس نوائیا۔ تِس اُپر کِریا کرے آپ نرنکارے، نرگن نرویر ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کایا ماٹی پیج سوارے، ڈرمت اندرون میل دھوائیا۔ امرت بخشے سچ بھنڈارے، نجہر جہرنا آپ چوائیا۔ شبد اناد دئے سچی دھنکارارے، انحد راگی راگ سُنائیا۔ جوتی جوت کرے اُجیارے، آتم برہم برہم رُشنائیا۔ منزل چاڑھے حق دوارے، جتھے سوریہ چن نظر نہ آئیا۔ وشن برہما شو دسن پنہارے، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں کڈھن ہاڑے، خالی جھولیاں رہے وکھائیا۔ اوہ دوارا ایکنکارا سچکھنڈ سچی سرکارے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو سوبھا پائیا۔ دیندا آیا جگ چوکرے وارو وارے، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا حکم ورتائیا۔ بھگتان نال کرے حق پیارے، بہاؤ بھگتی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد بخشنہار اک سرنائیا۔ جو منگن آیا بن کے منگتا، انتر آتم دھیان لگائیا۔ تِس دا گڑھ توڑے ہوئے بنگتا، بنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بہیو کھلائے بن کے بودھ اگادھا پنڈتا، انہو اپنی دھار جنائیا۔ جھکڑا مُکا کے جیرج انڈتا، اُتبھج سیتج لیکھا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، کایا مندر اندر کرے رُشنائیا۔ سُن سُنا کے جو آئے تھے، بن بن پاندھی راہیا۔ کِریا کرے پُرکھ سمرتھے، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نام پریتی کایا چولی رتے، رنگ مجیٹھ چڑھائیا۔ آتم پرماٹم ناتا جوڑے سکے، ساجن اکو اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھے، جنم مرن دا گیڑ مُکائیا۔ سچکھنڈ دوارے اپنے چھڈے، جتھے رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ نام ندھانا نویت وجے، جلوہ جوت نور رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سنت بھگت صوفی فقیر بیٹھے اکٹھے، آسن سنگھاسن سوبھا پائیا۔ اوتھے دین مذہب دے نہیں رتے، ذات پات نہ کھتے

لڑائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دایالا نرگن دھار سچّی سرکار شاه پاتشاه شہنشاہ سچ پریتی اپنی دھار رتے، رتن امولک گرُمکھ ہیرے لے بنائیا۔ جو بھگت دوارے آئے بن بھکاری، بھکھک بھچھیا دیوے چائیں چائیا۔ ناتا جوڑ نال جوت نرنکاری، نراکار ساکار میلا میلے سہج سُبھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا گڑھ توڑ ہنکاری، من منسا ممتا دے گوائیا۔ ناد شبد دے دھنکاری، آتم پرما تم اپنا راگ جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم آد دی سچّی یاری، چوراسی وچ نہ کھتے بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر حکمے اندر جگ جگ سیواداری، چاکر اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں کارن بھگون نرگن سرگن روپ دھرے اوتاری، اوتر اپنا ویس وٹائیا۔ دھن بھاگ جو ستگر نام پنے وپاری، ونج اکو ہٹ جنائیا۔ جتھے جنم کرم دی اترے بیماری، کرمان دا روگ رہے نہ رائیا۔ دیونہارا درس نین مندھاری، نج نیترا اکھ کھلائیا۔ گھر وچ گھر وکھا سچا گھر باری، دسم دواری اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، در آیاں دے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا جدا واجا، سُر تال نال وڈیائیا۔ گیت گایا غریب نوازا، صفتاں نال صلاحیا۔ ناؤں سُنیا گوہند جس دے سپس اُتے تاجا، کلغی والا سوبھا پائیا۔ دو جہان راج مہاراجا، محبوب نور الہیہ۔ جو لہنا دینا جانے سنت سادھا، صدق صبوری سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس کلجگ اتم رچیا اپنا کاجا، کرنی دا کرتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش کرے دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ دُھر پریم دا بخش انراگا، اپنا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا نال طبلہ، آواز اپنی رہیا سُنائیا۔ کلجگ جیو نار رہو کوئی نہ ابلا، مالک اکو لینا پرنائیا۔ جس نوں کھندے پریشور پت کلا، کول نین دُھردرگاہیا۔ جو سدا رہت بن عملاں، کرم کاند وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے روپ بنایا تریلوکی ناتھ اُپر جمن، تٹاں اُتے کھیل کھلائیا۔ جس نے عیسیٰ موسیٰ محمد کھلایا چمن، گلشن اُمت دتا مہکائیا۔ جس نے نانک بھجیا واسطے امنا، صدق صبوری جھولی پائیا۔ جس نے گوہند حکم سُنایا دوٹاں دُشٹاں دنڈنا، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سب نوں دسنی اکو بندنا، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ آتم برہم دینا اندنا، رسنا رس نہ کھتے وڈیائیا۔ ساچا نور چمکاؤنا چندنا، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ ساچے گرُمکھاں لاؤنا انگنا، گودی دُھر دی لینا بہائیا۔ ساچا نام کیسے دواویوں پئے نہ منگنا، گھر بھنڈارا دینا بہرائیا۔ تیرا ناؤں سورا سربنگنا، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔

گوہند دی مہا کی کرے لال نندنا، نند لال جی تھوڑی گیا سُنائیا۔ فارسی دے دو چار اکھڑ جس نوں دتے گنڈھنا، اوہ گنڈھ گیا پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ جوڑی واجا کہے اسار دوہاں گایا پرہہ دا راگ، نانک نام وڈیائیا۔ ساڈی اُنگلاں ہتھان نال کھل گئی جاگ، سوئی سُر تی لئی انگرائیا۔ ساڈے انتر آیا ویراگ، ویری دُشمن باہر کڈھائیا۔ ساڈی بنس بُدھی ہوئی کاگ، جس ویلے ناد سُنیا دُھردرگاہیا۔ ساڈا کھیڑا ہویا آباد، کایا وجی ودھائیا۔ او سے ویلے سچ سرنائی گئے لاگ، نون سو اکھڑ سکھیا اپنے وچ سمائیا۔ کر کے وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں والا اپنا آپ بنائیا۔ جس دا مُحبت والا شبدي دھار اڈدا باز، بازاں والا ہنڈے سہائیا۔ واجا جوڑی کہے سُلکھنی گھڑی ہوئی آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جیہڑے پریم پریتی اندر پتت پُنتی آئے بھاج، بھجن بندگی دتا سُنائیا۔ اینہاں گوہند نال تنّ دن پچھلے جنم وچ کیتا سی ساتھ، اپنا سنگ بنائیا۔ ایہہ نقلیئے ہندے سی بھاٹ، سوہا ستگر گھر سمجھائیا۔ اوہناں دا لیکھا پُورب جنم چُکایا ہتھو ہاتھ، باقی اور نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا گائی ستگر مہا دی گاتھ، لیکھے پرہہ ساچائے لگائیا۔ آسا منسا من کلپنا توں پرے پوری کرے آس، پریم مُحبت پیار وچ ستگر درس دی ترسنا ترکھا دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم برہم ہر گھٹ دیونہارا پرکاش، اندھ اگیان وچوں اپنا نام کرے رُشنائیا۔

★ ۲۳ مگھ شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ دے گرہ پھگواڑا ★

صدی چوڈھویں کہے مینوں دتے فلک والا ستارا، سطح بُندی اُتے دھیان لگائیا۔ دُور ڈراڈا چند کرے اشارہ، چندرما دی دھار بے پرواہیا۔ دوہاں دا کی لیکھا وچ سنسارا، سنسار ساگر بھیو دینا کھلائییا۔ جس کارن نرگن دھار آیا دوبارہ، نرور اپنا پھیرا پائیا۔ کی کرے کھیل سچ نرکارا، نرکار حکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے جیو گوارا، گداگر ہو کے پھول پھلائییا۔ جیہڑے کردے چرن کول نمسکارا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اوہناں میلا میلے سچ دربارا، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر ویکھن اک

اُجیارا، نُوْر نُوْرانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ چند ستارا کہے کی کھیل کرے بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کیوں ساڈا اُٹھائے نشان، نشانے وچ سمجھائیا۔ اسیں سُن کے ہوئے حیران، حیرانی ساڈے انتر آئیا۔ ساڈی چُکن لگی کان، ویلا وقت دئے گواہیا۔ محمد سُنے نہ کھئے فرمان، فرمان بردار نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے ہوئے حیران، حیرانی اندر ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرا ویکھ وکھائیا۔ چند ستار کہے ساڈا کلے والا نشان، کائنات اُڈائیا۔ ساڈا جوین نُوْجوان، نُوْر نُوْرانہ سوہیا پائیا۔ ساڈا مندر سچ مکان، سچ دوارا اک وکھائیا۔ ساڈا ستگر مہربان، محبوب دُھردرگاہیا۔ ساڈا مالک والی دو جہان، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ ساڈا داتا دیوے دان، دیاوان جھولی آپ بھرائیا۔ ساڈا صاحب دیوے گیان، یں اکھراں کر پڑھائیا۔ اسیں ویکھ ہوئے حیران، حیرانی ساڈے اندر چھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سب دی کرے پہچان، بے پہچان رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۳ مگھ شہنشاہی سمت ۴ گرمیت سنگھ دے گرہ پھالا ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں گئی محمد والی اُتے قبر، مقبرہ ویکھیا چائیں چائیا۔ دھابیں مار کے کہا کیتھے تیرا اُمت والا تیر، ساک سنبنده مکھ چھپائیا۔ اگئی آواز آئی نگاہ مار ول شیر بتر، جو بھے بھیانک اپنی کھیل کھلائی۔ تھوڑا سماں کر ہور صبر، بے صبری چاروں گنٹ دیاں وکھائیا۔ میری بدل رہی نظر، ندری ندر نہال نہ کھئے کرائیا۔ کسے دا رہنا نہیں کوئی قدر، قدرت دا مالک حُکم ورتائیا۔ چاروں گنٹ پینا غدر، گداگر ہووے لوکائیا۔ دیناں مذہباں کرنا پدھر، حد بنا وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ سب دی پوری آسا کران سدھر، صدمے سب دے ویکھ وکھائیا۔ نی میں کی کرن آیا عدل، انصاف دُھر دا اک جنائیا۔ دین دُنی دا خاکہ دینا بدل، بدلہ چُکاواں چائیں چائیا۔ سچ دوارا اکو دساں لنگھن، جتھے میلا ملے شہنشاہیا۔ دھرم دھار وکھاواں پلنگن، جس دی بادھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ نام ندھان وچے مردنگن، تنبورا تند ستار نہ کھئے پلائییا۔ کرے کھیل سورا سربنگن، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں سب

نوں دساں اِکو بدن، ڈنڈاوت سجدہ اِک درڑائیا۔ بھيو چُکاو اِکھنڈ برہمنڈن، ورہنڈن پڑدا لاپيا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی بدن، آتم
 برہم میلا سہج سُبھائیا۔ چرن دھوڑی کراواں اِکو مجن، ڈرمت میل دھوئیا۔ سرشٹ سبائی بن کے سجن، سگلا سنگی آپ اکھوئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر دیونہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں محمد دی قبر دے
 اندر ماری جھاکي، اپنی اکھ جُرائیا۔ اونھ دِسیا کوئی نہ ساتھی، میری رام دُبائیا۔ پُچھے کوئی کیسے نہ واتی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔
 میں سنائی اگئی باقی، فرمانا دُھردرگاہیا۔ کتھے گئے محمد ساتھی، سگلا سنگ تجائیا۔ میں تیری مندی رہی آکھی، آخر توڑ نیہائیا۔
 ہُن مل گئی مینوں پر پُکھ دی پاتی، سُنہڑا دتا سنائیا۔ نانا توڑ کے تائی چاچی، ماسی پُھپی دینی تجائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھ
 گھاٹی، چوڈاں طبقاں پندھ مُکائیا۔ جتھے وسے پُکھ اِبناشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ اوتھے تیری دھار دھار بنائے ساچی، سچ سچ
 وڈیائیا۔ میں کوئی تن وجود نہیں تن ماٹی خاکی، رجو طمو ستو نال وڈیائیا۔ میں نرگن نور جوت پرکاشی، پرکاشت کیتا بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اِک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے قبرستان وچ دِسیا اِک رُقہ، بن اکھراں
 نظری آئیا۔ اِک مودھا اُلٹیا حُقہ، حُکم دُھر دا راہ تکائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی ٹکا، نُخم تاثیر رہیا بدلایا۔ اِک رُوپ دِسیا چار
 جُگ دا بھکھا، جس دی ترسنا نہ کھئے بُجھائیا۔ اِک بن چھپر چھن تون دِسیا جھگا، جو پروردگار آپ سہائیا۔ حضرت محمد ہویا
 بڈھا، ہتھ کر اُتے ٹکائیا۔ ہتھ وچ پھڑیا موٹا گدا، ہوئی ہوئی چلے اپنا پندھ مُکائیا۔ پتہ نہیں کی حال ہونا اُتے بسدھا، دھرنی کی کی
 کھیل وکھائیا۔ پُکھ اکالا بدن والا جُگا، جُگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا سمجھیا کیسے نہ مُدعا، مُدتاں تون بیٹھے راہ تکائیا۔
 اوہ انت آخر آپے پُجا، پوجنیک شہنشاہیا۔ جس دا کھیل رہے نہ لکا، لُقمان بیٹھا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں قبر دے اندر ویکھیا پڑدا، پردہ نشین دیا کھائیا۔
 جگت جہان تکیا سڑدا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ کورے وسن ویکھیا ہڑدا، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پردہ گھلایا کیسے نہ سچے در دا،
 منزل حق نہ کھئے چڑھائیا۔ مُرید مُرشد ساتھ جاوے چھڈدا، سنگی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نانا مُکدا جاوے ماس ناڑی بڈ دا، تن وجود
 نہ کھئے وڈیائیا۔ مارگ ملے نہ ساچے پد دا، منزل محبوب نہ کھئے چڑھائیا۔ نظارہ تکیا کلجگ بد دا، بدی گھر گھر رہیا وکھائیا۔ کھیل

ویکھیا دین مذہب دی حد دا، ونڈاں وچ ونڈیاں آپ جنائیا۔ نظارہ ویکھیا اوس پُرکھ سمرتھ دا، جو سرب کلا اکھوائیا۔ جو جُگ جُگ پیج رکھدا، نت نت ہونے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبران مارگ دسدا، شبد سندیسے وچ سُنائیا۔ اتم کھیل کرے حقیقی حق دا، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیساک سُنائیا۔ محمد دی قبر کہے سُن صدی چوڈھویں بُڈھڑی مائی، سچ دیاں سُنائیا۔ میری پردیاں وچ دُبائی، بہڑی بہڑی رہی کُرلائیا۔ محمد دی شرع بنی قصائی، چُھریاں ہتھان وچ اٹھائیا۔ اُمت ہون لگی جدائی، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جیہڑا گوہند بوٹا پٹیا کابی، اوہ جڑ رہیا اکھڑائیا۔ جیہڑے بچے نیہاں ہیٹھ دباؤ، اوہ مینوں رہے بلائیا۔ میرا انتر خالی وچ وست کھئے ناہیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر دا دھرم آپ اُچائیا۔ قبر کہے میرے اندر نہ کوئی مئی نہ کوئی خاک، ہڈ ماس ناڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں مُرداں مُردا ہون دی دساں جاچ، جیوت اپنا رُوپ لوو بدلائیا۔ دُھر دے مُرشد دا رکھو سدا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ صدی چوڈھویں آئی اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ محمد دی محرم والی خواہش، خالص اپنا رنگ دکھائیا۔ جس دی سارے کرن تلاش، کھوجن تھائوں تھائیا۔ اوہ کرنی دا کرتا کرے جوت پرکاش، زرگن نور نور الاہیا۔ پیغمبران کرے داسی داس، سیوک سیوا رُوپ پرگٹائیا۔ میرے اندروں سب کچھ رہیا بھاکھ، بھاکھیا دُھر دی دیواں سُنائیا۔ محمد دا پورا ہون لگا بھوکھت واک، پیشینگوئی ویکھ دکھائیا۔ میرے اندر کیسے نبی دی چھپی نہیں کوئی ذات، جلوہ نور نہ کھئے چمکائیا۔ میں تے دھرتی وچ پٹی کھاڈ، بیٹھی اپنا آسن لائیا۔ عیسیٰ میرے وچ ورن لگیاں تین واری مُکھوں کپا گاڈ، بنا رُوچ توں کلمہ گائیا۔ محمد اندر وڑ کے کپا مینوں واحد، میرا مالک نور خدائیا۔ مینوں اکو گل محمد دی رہی یاد، سو سب نوں دیاں سُنائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سب نے ہونا برباد، بدی کرن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ جیہڑا خوشیاں نال لگایا باغ، گلشن مات مہکائیا۔ ایہدا بُجھنا انت چراغ، دیا باقی نہ کھئے رُسنائیا۔ قبر کہے ایہ میری دھیمی جیہی آواز، ہولی ہولی سُنائیا۔ سارا چھپی پوہ نوں دسوں راز، کی محمد اپنی حمد وچ آسا گیا رکھائیا۔ کی نانک نے نو فقیرے بولے وچ بغداد، جس نوں اچ تک نہ کھئے سمجھائیا۔ کی نغمہ کپا جس ویلے گوہند نے اُنگل اتوں اڈایا باز، بازاں والے اپنا دھیان لگائیا۔ قبر کہے میں سب دی سُن دی رہی آواز، سُن سُن اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اک دن ساریاں کٹھیاں کپا

ساڈے مالک دے سِر تے ہونا تاج، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دے آگے نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، بول بالا آگے نہ کھئے سُنائیا۔ ساریاں جھک جھک کرنا آداب، نمستیاں وچ سیس نوائیا۔ قبر کہے محمد نے ہور دسیا اوس دے کول آگئی کتاب، کُتب خانے وچ نہ کھئے بُکائیا۔ جس دا لیکھا نہیں حساب، گنتی وچ گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ قبر کہے محمد نے تِن وار کہا اللہ میرے احباب، تیری بے پرواہیا۔ میرے پچھوں نانک آوے لے کے تیری رباب، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ نہ اوہ سنت ہووے نہ اوہ جگت والا سادھ، پیغمبراں والا رُوپ نہ کھئے دھرائیا۔ نہ اوہ حقیقی ہووے نہ ہووے عشق مجاز، دوہاں توں پرے تیرا کھیل بے پرواہیا۔ اوہنوں بخشنا اوہ خطاب، جو خطا سب دی معاف کرائیا۔ اوہ پھر تینوں کرے یاد، تیرا دھیان لگائیا۔ انتر انتر مار آواز، پروردگار دئے سُنائیا۔ جس ویلے سرِشٹی دی درِشٹی ہون لگے برباد، سادھنا سچ نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنی دا وگرن لگے سماج، گر اوتار پیغمبر نہ کھئے سہائیا۔ تُوں کھیل کھلاؤنا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ میں پروردگار تینوں متیا باپ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ نانک نے گاؤنا تیرا سوہنگ جاپ، آسا محمد اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ ودھنا پاپ، پت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ منوآ من ہونا گستاخ، من مت کرے لڑائیا۔ اوس ویلے تُوں پرگٹ ہوویں ساکھیات، زرگن زرویر نراکار اپنی دیا کھائیا۔ جھگڑا مُکا دیئیں دین مذہب کاغذات، حصّہ ونڈ نہ کھئے دکھائیا۔ سانوں سب تُوں دیئیں شاباش، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اسیں تکیئے تیرا تُوں جوت پرکاش، چاروں کُنٹ ڈگمگائیا۔ قبران وچوں پیغمبراں تُوں کریں خلاص، مقبریاں وچ نہ کھئے ودیائیا۔ سنت سہیلے کریں تلاش، کایا کعبہ پھول پھلایا۔ کوڑ کلپنا کریں فاش، ناتا دین دُنی تڑائیا۔ میری اکو آسا منسا اکو انت آخیری ساس، ساہ ساہ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور داتے تیری ودیائیا۔ محمد قبر کہے تُوں سارے کرنے قابو، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹنا وادھو، وادھل رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ دین مذہب اک دُو جے نال ملاؤن بازو، بازی گر اپنا ڈنک دینا وجائیا۔ تیرے بھگت دُھر دے ہون سادھو، سادھنا سچ دینی سمجھائیا۔ جو جن سرن سرنائی تیری لاگو، لگ ماتر دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیرے دھرم دوارے ستجگ وچ کھئے نہ پیئے تباکو، محمد رو کے رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نگاہ اک اٹھائیا۔ محمد قبر کہے پرہہ میٹ دینا تُوں دھبّا، دھوبی ہو کے کریں صفائیا۔

سچ پیغمبران دا بن کے ابا، امی اپنی گود اٹھائیا۔ تیرا نور ظہور جلوہ گر کھیل ہووے بگا، بغلگیر کریں لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبران دا لیکھے لا کے آگا، آگے اپنا حکم ورتائیا۔ ستجگ ساچے نہ کوئی بگری گان کھائے ڈھگا، چھری چلے نہ جگت قصائیا۔ سارے من تیری رضا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ امرت رس دا دینا مزہ، آب حیات پیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، صدی چودھویں کہے نو گرمکھ چڑھے ہون اُپر گڈا، گائیڈ گاڈ ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۴ مگھر شہنشاہی سمت ۴ منسا سنگھ دے گرہ پھالا ضلع جالندھر ★

صدی چودھویں کہے محمد قبر چوڈاں ہتھ ڈونگی، چوڈس چند چمکائیا۔ جس دے نال رکھی اک کھونڈی، قدم نال چھائیا۔ اک ریت دی بھر کے چوڈی، دوہاں چرناں وچ رکھائیا۔ ڈھائی فٹ دی کول ٹکائی ٹونبی، لہندی دشا سوہا پائیا۔ اک پوٹلی رکھی سوا پا روں دی، چٹی سفید دتی ٹکائیا۔ اک بیڑی رکھی نبی نوح دی، چھوٹی جیہی بنائیا۔ اک ج ٹکائی نال کھوہ دی، موٹی پتلی نہ کھئے سمجھائیا۔ اک بیری ٹاہنی لیاندی جوہ دی، جنگل وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کھیل کھلائییا۔ صدی چودھویں کہے جس ویلے محمد نوں کیتا دفن، دفعہ دفتر وچ لگائیا۔ چار کنیاں والا اُتے پایا کفن، چاروں طرف رنگ رنگائیا۔ اُپر کیوڑا لگا برسن، گل روپ مہکائیا۔ مریداں کیتا درشن، پردہ ٹھوڈی توں اُپر اٹھائیا۔ سب دا دل لگا بھٹکن، ہوکیاں وچ بلائییا۔ اوس ویلے بدل لگا سی گرجن، گھنگھور گھٹا چھائیا۔ صوفی فقیراں دا ٹولا سی اک درجن، باران مست نظری آئییا۔ اوہ کرن لگے عرضن، خود خدا تیری بے پرواہییا۔ ایہہ کھیل تیرا اسچرجن، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر کرنی کار کھائییا۔ صدی چودھویں کہے میں کراں کی تعریف، صفتاں وچ صلاحیا۔ قبر دے کول آیا اک ضعیف، ضعیف العمر نظری آئییا۔ اُس دے ہتھ وچ پھڑی نکئی جیہی مسیت، حُجرہ ہتھان نال بنائییا۔ اک ولزازو لکھیا اکھر اُتے تویت، تازہ لیا بنائییا۔ مکھوں کہے محمد توں تے راضی کردا سیں مریض، کیوں مُردا ہو کے گور سمائییا۔ نال سپارے پڑھ

قرآن مجید، مُکھوں رہیا الایا۔ جس خُدا دی کر کے گیوں تائید، اوہدا پڑدا کون اُٹھائیا۔ حُکمے اندر کیتی تاکید، فرمانیاں وچ جنائیا۔ آپ اوس دا بن کے عزیز، سیوا اعظم والی کمائیا۔ اکھراں دا بن حفیظ، حرف حفظ گیا کرائیا۔ کپہڑا لُطف تے کپہڑا لُطیف، لطیفہ آگلا کون سمجھائیا۔ کیوں تتاں تئی پریت، رُوح کیتی جُدا ئیا۔ تن ہویا کیوں پلِیت، خاک وچ دبائیا۔ کدھر گئی تیری بخشیش، رحمت نُور الایا۔ جس دے چرناں قداماں جھُکدا سیس، کیوں چلیا خاک لُکائیا۔ وڑ بیٹھوں کایا ماٹی رکھکے قبراں بیچ، مقبریاں وچ صلاحیا۔ پھیر کریئے کدوں اُدیک، سچ دینا سمجھائیا۔ محمد آشا کہے میں ناچیز، جگت نہانی سیو کمائیا۔ میرے امام دی رکھو اُمید، جو عملاں توں باہر نُور خُدا ئیا۔ صدی چوڈھویں جان دیو پیت، منزل منزل پندھ مُکائیا۔ پھر آپے آوے صاحب پروردگار جو لہنا دینا مُکائے ابلیس، چار یاری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے قبر وچ دو کبوتر دے رکھے کہمب، سچے کہے ٹیکائیا۔ نو پتے رکھے امب، دُور ڈراڈے لے منگائیا۔ اک ٹوٹا رکھیا نال چم، سوا ہتھ سوبھا پائیا۔ اک لکھ کے رکھیا خوشی غم، دوویں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے قبر وچ سوا پا رکھی نیاز، ستاں رنگاں سوبھا پائیا۔ اک تامبے دا رکھیا اعزاز، محمد احمد نام لکھائیا۔ اک یسو سہایا کراس، سچے ہتھ نال چھپائیا۔ اک پانی دا بھر گلاس، سیس نال ٹیکائیا۔ اک ٹکڑا رکھ کے چاک، اپنی خوشی بنائیا۔ اک پھٹی رکھ کے تاک، کھڑکی دتی سہائیا۔ اک کوری رکھ کیتاب، کافی قلم نال ٹیکائیا۔ اک چار مُریدان سیر توں پُٹ کے جھاٹ، وال پنج پنج ٹیکائیا۔ اک تئی رسی کڈھکے وچوں کھاٹ، اندر دتی رکھائیا۔ اک نیلا روپ بنا آکاش، گتے اُتے رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے قبر اندر رکھیا رنگ نیلا، نیلم وچوں ونڈ ونڈائیا۔ سوا گٹھ دا رکھیا تِیلا، ماشے نو وزن سمجھائیا۔ اک دوپٹا دھریا گیلا، ڈھائی گر ونڈ ونڈائیا۔ اک اکھراں دا بنا قبیلہ، اُمت نبی نال ملایا۔ اک بستر رنگ کے پیلا، تھلے دتا وچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چارنہارا رنگ بھینا، مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اُٹھائیا۔

★ ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۴ چرن کور دے گرہ پھرا لا ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے محمد نور انت ویلے ہوئی درد، درد درد وچوں اُجائیا۔ اوسے ویلے اوسنوں نظری آئی چوڈاں طبق دی فرد، لیکھا ویکھیا تهاؤں تھائیا۔ نال چمکدی دسی کرد، جو شرع قصائی روپ وٹائیا۔ انت اُددی دسی گرد، اندھ اندھیر لوکائیا۔ پرگٹ ویکھیا سورپیر مردانہ مرد، اکل کل دھاری نور الایا۔ آبا ہویا زرد، لالی رہی نہ رائیا۔ نگاہ ماری اُمت کول نہیں کوئی خرچ، کلمہ حق نظر کھئے نہ آئیا۔ خالی ویکھے خرچ، چراگاہاں وچ دُہائیا۔ تگیا اُپر فرش، فلک پرے رُسنائیا۔ جھاتی ماری خلق، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ پُٹھی ہوئی نرد، سارپاشا رہیا سمجھائیا۔ آواز سنی گرج، فرمانا دُھردرگاہیا۔ کچھ انت کر لا عرض، آرزو دے درڑائیا۔ اگلا کھیل ویکھ اسچرخ، کی کرتا کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد تگیا عجب نظارہ، امیر غریب ویکھ وکھائیا۔ صدی دا صدے والا کنارہ، اعلیٰ ادنیٰ رہیا کُرائیا۔ کرے کھیل پروردگار، پارہم بے پرواہیا۔ جو زنگن دھار لے اوتارا، نور نورانہ نور الایا۔ کھیل ویکھے وچ سنسارا، شرع شریعت پھول پُھلائییا۔ وپس وٹا کے آپ دوبارہ، دو جہاناں پڑدا لایا۔ لہنا چکا تئی اوتارا، موسیٰ عیسیٰ محمد لیکھا جھولی پائیا۔ آگے ویکھیا دساں گرواں دا پسارا، نانک گوبند وچے ودھائیا۔ اس توں پرے امامان دا امام بن سکدارا، شاہو بھوپ کھیل کھلائییا۔ جس نوں کہندے کہنگے کلکی اوتارا، کل اپنی کار کھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی کر گرفتارا، فرشتیاں دا ایشٹ دئے بدلائیا۔ چار جگ دی بدل کے دھرم دھار دی دھارا، دفعہ اپنی اک سمجھائیا۔ جس دا لیکھ لیکھے اپنے حکم نام نال اشارہ، بُدھی وچ نہ کھئے ودیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دے انتر پئی چیس، دُکھ دتا ستائیا۔ وٹ کے حق کسپس، قسم کھا کے دتا جنائیا۔ میرے صاحب سوامی جگدیش، تیری بے پرواہیا۔ میں بنا خنجر توں ہون لگا شہید، شہادت دیاں بھگتائیا۔ میری منسا پوری کرنی اُمید، آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ ہُن سونا مُحبت والی نیند، غفلت غافل رہے نہ رائیا۔ میں بردا تیرا ناچیز، عزیز بن کے سیو کھائیا۔ میرے کلمے دی کریں تصدیق، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چوڈاں صدیاں دسن نزدیک، پینڈا دُور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔

صدی چوڈھویں کہے محمد دے اندر پئی ہُک، ہُو اللہ اللہ ہُو نعرہ دتا لائیا۔ اوہنوں نظری آیا اوس ویلے سکا اک ٹک، ٹکڑا بیہا رُوپ وکھائیا۔ پھر بنا کتاں توں سنی ٹک، سوہنگ راگ اگم اتھاپیا۔ پھر کسے نے ہوئی جہی لیا پُچھ، محمد کی آشا ہور ودھائیا۔ پھر انڈٹھا گیا چُھپ، نیتز نور نہ کھئے چمکائیا۔ پھر ہوئی جہی چُک، ہلونا دتا لگائیا۔ ویکھ تیرے پچھوں میرا گوبند آون والا پُت، سْت دُلا را دیاں وکھائیا۔ جس نوں دیواں سب کُچھ، کشمکش دا جھگڑا دیاں مُکائیا۔ جس کٹاؤنی نہیں داہڑی مُچھ، کیس سیس جگدیش سوہا پائیا۔ میرے پیار دی سوہنی سُهنجی رُت، رُتڑی دُھر دے نال مہکائیا۔ جس دا سجدہ بنا قدماں توں میرے چرن جاوے جھک، جھاک اگلی پھیر درڑائیا۔ تت سریر دا مٹا کے دُکھ، درداں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بدلا کے رُوپ مانس مُکھ، شبدي دھار کراں آگوائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی مانے آپ مَوج، مان نائیاں اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۴ بیہی ہر بھجن کور دے گرہ پنڈ کوٹلی تھان سینگھ ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں قبران نوں کیتی ہاسی، ہس کے تالی دتی وجائیا۔ نی تھائے وچ وڑے جو چڑھ گئے اتے پھاسی، صلیب گل دے وچ لٹکائیا۔ جنہاں ریتی مٹائی پنڈتاں والی کاشی، کشمکش کیتی نام خُدائیا۔ اج رہیا نہ کوئی ساتھی، تتاں والا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ انجیل قرآن لکھ کے دے گئے پاتی، سنہڑا اک سُنائیا۔ صفتاں والے اکھر بنائے لُغاتی، معنیاں وچ چُھپائیا۔ اک دُو جے دا رہیا نہ کھئے جماعتی، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کی کرتا کھیل کھلائی۔ صدی چوڈھویں کہے مقبریاں ویکھ ماری میں تالی، تلی تلی نال ٹھکرائیا۔ ہُن انت دی کرے کون دلالی، وچولا گیا مُکھ چُھپائیا۔ کدھر منگتا جائے سوالی، کس آگے جھولی ڈاپیا۔ تتاں والا ہویا خالی، خالق خلق بھیو نہ رائیا۔ باغ دا رہیا انت نہ مالی، ہریا سینچ نہ کھئے کرائیا۔ ہُن کون ویکھے شالی، شالا کون دئے وڈیائیا۔ صرف حرفاں والی رہ گئی قوالی، سداں وچ آواز سُنائیا۔ لیکھا ویکھیا میں حالی،

حالت دیاں جنائیا۔ جتھے محمد دا مقبرہ اوتھے برچھ ہندا سی ٹاہلی، شیشم کہہ جگت سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں مقبرے ویکھے نال اکھاں، بن نیتز نین کھلائیآ۔ پھر ہتھ ماریا اُتے پٹاں، آواز لئی پرگٹائیآ۔ پھیر ٹھوڈی اُتے اُنکلی رکھاں، سوچاں وچ اپنا آپ دُبائیآ۔ پھر چار گنٹ نساں، بھجی واہو داہیا۔ پھیر دُبتھڑ ماری پٹاں، ہڑی ہڑی کر سُنائیا۔ کیڑا لاہا کھٹاں، کون ملے وڈیائیآ۔ پھر چوڈاں طبق تگاں، چاروں طرف ویکھ وکھائیآ۔ پھر بھج کے نٹھ کے تھکاں، ہمت رہے نہ رائیا۔ پھیر لک کے وچ ککھاں، اوڈھن لیا بنائیآ۔ پھر کھان نوں لبھاں بہتا، کھوجیاں ہتھ کچھ نہ آئیآ۔ پھر پانی لبھاں تتاں، نہا دھو کے خوشی منائیآ۔ پھر میں گھٹن لگی اپنیاں لٹاں، اُنگلیاں نال دبائیآ۔ مینوں سمجھ آئی اک رتا، کیسے اندروں دتا بلائیآ۔ جھٹ وکھایا اگمی گتا، جس دی گت مت اپنے ہتھ رکھائیآ۔ اُتے نظری آیا مکہ، مُکمل دتا سمجھائیآ۔ پھر اپنے اندر ڈھکا، نور نہ کھئے رُسنائیآ۔ پھر کڈھکے اک ٹکا، قیمت دتی وکھائیآ۔ پھر سوئی دا وکھا کے نگا، مارگ چھوٹا دتا سمجھائیآ۔ پھر میری دھوون تے ماریا دھپھا، پیر دتا بلائیآ۔ پھر غصے وچ ہویا خفا، اپنا بھے وکھائیآ۔ انت سب دا لیکھا کر کے رفع، لوک مات رہن نہ پائیآ۔ ایکنکار دی اکو دھارا لبھ کے دفعہ، جس دی ترمیم نہ کھئے کرائیا۔ بن اکھراں والا ویکھ تیجا صفحہ، جو صفا سب دی صاف کرائیا۔ پھر مہربان ہو کے دتا گپھا، وست امولک جھولی پائیآ۔ اس دے وچوں تینوں ہووے نفع، وادھا بھگتاں نال بنائیآ۔ میں جوڑ کے دوویں ہتھاں، سیس دتا نوائیا۔ اودھروں وگن لگا ٹھگا، ٹھنڈی پون چلائیآ۔ میرے پیر وچ جُبھ گیا دگا، درد نال ستائیآ۔ اودھروں کوئی بن کے آگیا ہٹا کٹا، سورپیر ناؤں دھرائیا۔ ہتھ مارے اُپر پٹاں، گر اوتار پیغمبراں رہیا بلائیآ۔ کہے تیر نشا نے نال پھٹاں، نام انبالا رہیا چلائیآ۔ پھر ودھا کے اپنیاں جٹاں، جٹا جوٹ دتا سمجھائیآ۔ پھر مخول وچ کرن لگ پیا ٹھٹھا، ٹھوکران نال ستائیآ۔ میں کھیل ویکھنا تتاں اٹھاں، پنج تِن پڑدا لاپیا۔ سب دا لہنا مُکاؤنا اِکٹھا، چار جُگ دا پندھ چُکائیآ۔ دین مذہب دا میٹنا رٹا، راٹی کین نہ کھئے وڈیائیآ۔ اکو دھر دا دسنا ٹپا، تُوں میرا میں تیرا اک پڑھائیآ۔ صدی چوڈھویں سب دے اُتے پاؤنا چھپا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ میرے پریم دا پہلا پیا، پورن پریشور رُوپ اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں جو نام دا دتا پھکا، پھک سب دا حصہ کرائیا۔ اکو حُکم دے کے سچا، سچ دیاں سمجھائیآ۔ ستگر رہے کوئی نہ کچا، کوڑ گُریاراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ گر شبَد

ہووے گھر پکا، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جس دا لیکھ مٹے نہ رتا، رتن امولک گرمکھ ہیرے لئے بنائیا۔ بیج بیج اپنے وٹا، پُہل پُہلواری آپ مہکائیا۔ چاروں گنٹ پھرے نسا، بھجے واہو داہیا۔ نام بھنڈارا دے کے رسا، رستہ اندروں دئے وکھائیا۔ صدی چوڈویں مقبریاں توں باہر صاحب سوامی سدا وسا، وصل اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبد شبد دی دھار سب توں مارنہار جیہا، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۴ مگھر شہنشاہی سمت ۴ نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے محمد تھوڑا رہ گیا سماں، سماپت ہووے کوڑ لوکائیا۔ کی کھیل وکھاوے بابا آدم حوا، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ کی سندیسہ دیوے دُھر دی اماں، امڑی کہہ کے جس توں سیس نوائیا۔ کون جگت ترسنا مٹاوے طمع، انتر تریپت دئے کرائیا۔ ہرکھ سوگ چُکائے غما، غم خوار ویکھ وکھائیا۔ اگلا مارگ دتے نواں، ہندو مُسلم سیکھ عیسائیا۔ جھگڑا مُکاوے کایا ماٹی چما، چم درشتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایکا رنگ رنگائے پون سواس دماں، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ ممتا موہ رہے نہ منا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ اکو فرمان کلمہ سُنائے کتاں، سندیسہ شہنشاہیا۔ کتھے تیرا نشان جانا تارا چٹا، چند دُھر دے دے درڑائیا۔ نبی رسولاں مُکن لگا بٹا، بندگی اگلی کون سمجھائیا۔ محمد رو کے نیتر چھمچھا، چھپر ربیا وکھائیا۔ میں انت آخری اک اِکلا، کل دھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دیاں بھوکھتاں وچ کردے آئے گلاں، پیشین گوئیاں وچ سُنائیا۔ اوہ لیکھا جانے دُھر دا اللہ، عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اٹھ ویکھ بل دھار، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ کدھر گئے تیرے چار یار، بے مہار ہوئی لوکائیا۔ دہ دشا ہاکار، ہوہو نعرہ کھئے نہ لائیا۔ کلمے وچ پیا تکرار، جھگڑے وچ دُہائیا۔ تیرے پریم دی کرے نہ کھئے گفتار، گفت سُنید پڑدا نہ کھئے چُکائیا۔ جلوہ نور نہ کھئے اُجیار، اندھ اندھیرا گیا چھائیا۔ اُمت اُمتی کرے نہ کھئے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ محمد کہے میرے کول چوڈاں صدیاں دا پٹا، لکھت بن قلم شاہی رہیا وکھائیا۔ اگے پینا دین دُنی وچ رٹا، جھگڑا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ اوہ

ویکھ عیسیٰ پھردا تٹھا، ویہویں صدی دے دُہائیا۔ اوہ ویکھ گوہند سُرپیر ہٹا کٹا، جوہن ورتا نظری آئیآ۔ پُرکھ اکال جو وسے گھٹ گھٹا، سو کھیل رہیا کھلائیآ۔ نِج نیتر کھول ویکھ اپنیاں اکھاں، نینان نور نور چمکائیآ۔ میں سچ سندیسہ دساں، دہ دشا ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ویکھ کی ہویا جگت حیاتی، جیون جُگتی نظر کیسے نہ آئیآ۔ کیدھر گئی تیری پرہاتی، سندھیا رووے مارے دھاپیا۔ تیری اُمت اچے نہ جاگی، سوئی سُرت نہ کھئے اٹھائیآ۔ سب دی کایا دے خالی ہانڈی، وست اموک نہ کھئے ٹکائیآ۔ جنہاں نے رسنا کھادی ڈھانڈی، اوبناں انت ملے سزائیآ۔ دُہائی دیوے تیرا عیسیٰ گوانڈھی، کوک کوک سُنائیآ۔ پن پُرکھ اکال دوہاں دی پت جاندی، پن پروردگار ہونے نہ کھئے سہائیآ۔ میں تیراں سو اٹھاسی سال دی تھکی ماندی، پندھ مُکایا چائیں چائیا۔ اتم اوہ راہ تکاندی، جس ویلے امام اماماں پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سوامی انترجامی، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا بھیو کھلائیآ۔ محمد کہے صدی چوڈھویں اٹھ چھیتی نال جھاک، اشارہ دیاں جنائیآ۔ تے وجود تگ خاک، مایا پڑدے پھول پھلائیآ۔ انت آخیری ویکھ اپنا واک، جو سب نوں آیا سُنائیآ۔ پڑدا کھول کے ویکھ تاک، تقویٰ رکھ نور الاہیا۔ اتم ہوئی اندھیری رات، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیآ۔ میری ذات ہوئی بدمعاش، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیآ۔ رہیا رُوح کوئی نہ پاک، پتت پاپی رہے گر لائیآ۔ میرا دیوے کوئی نہ ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے سہائیآ۔ میرے ہیٹھ نہیں کوئی کھاٹ، کھٹیا رُپ نہ کھئے درسائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کی کھیل اُتے اسماناں، اسم اعظم کی جنائیآ۔ کون حُکم ملے فرمانا، فرمان بردار بن کے دینا سُنائیآ۔ کی لکھیا لیکھ وچ قُرآنا، مجید دے دُہائیا۔ کی دے کے آیا بیانا، سودا حق خُدا درڑائیآ۔ تیری آشا دا بدل جانا زمانہ، زمیں زماں دے دُہائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلاما، زنجیر بے نظیر دے کٹائیآ۔ جس دا وجنا اک دمامہ، نوبت حق نام سُنائیآ۔ ستجگ ساچی دس کلاما، کلیمیاں توں باہر دے سمجھائیآ۔ جتھے ملے میل سری بھگوانا، دوسر نظر کھئے نہ آئیآ۔ ست دھرم دا جھلے نشانہ، نشانے کوڑے دے کھپائیآ۔ مانو رہے نہ کھئے بیگانہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن دھار نور نورانہ دُھردرگاہیا۔ محمد کہے سُن چوڈھویں صدی میری اگئی آس، آہستہ آہستہ دیاں درڑائیآ۔ جس

ویلے میرا اتم پورن ہون لگا سی سواس، جان لباں اُتے آئیا۔ اک سندیسہ گیا ساں آکھ، آخر دتا درڑائیا۔ مُریدو ہویو نہ کھئے
 گُستاخ، مُرشد نال کریو نہ بے وفائیا۔ اکو اللہ نور کرنا یاد، یادداشت اک درڑائیا۔ عیسیٰ جس نون کپھا گاڈ، واحد لاشریک نور
 خُدائیا۔ جس نے تہانوں کیتا آباد، اُمت دتی بنائیا۔ اتم اوسے نے کرنا برباد، سب دا لیکھ چُکائیا۔ سریشٹی دا بدل دیوے سماج،
 صاحب سلطان دُھردرگاہیا۔ اللہہبو اناہو اکو لے آواز، تون میرا میں تیرا ڈھولا دئے جنائیا۔ جس دے آگے گر اوتار پیغمبر اسیں
 سارے ہونے لاجواب، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہدے جوتی نور دا جھل سکے کوئی نہ تاب، نیترا اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ اُس دے کول بن
 اکھراں دی آد جگادی اوہ لغات، جس دا نام نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 پارہسم پرہ اپنا بھیو کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے کی دسی گل چنگی، میرے انتر دے سمجھائیا۔ مینوں ایس جاپدا پروردگار بڑا بہ
 ڈھنگی، اچھل اچھل بے پرواہیا۔ جس دی دھار سدا دو رنگی، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ کس بدھ صدی چوڈھویں کرے انت
 کنڈھی، پینڈا پنڈھ مکائیا۔ پون دیوے ٹھنڈی، سواساں وچ سمائیا۔ سریشٹی کرے رنڈی، دُھر دا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دین
 مذہب وکھاوے ڈنڈی، ڈنڈاوت اپنے وچ چھپائیا۔ انت سب دی کنڈ کرے ننگی، ہتھ پُشت پناہ نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر پرگٹ ہووے
 سورا سربنگی، ہر کرتا نور الہیا۔ شبدي گرو اٹھائے جنگی، سورپیر اک اکھوائیا۔ جھگڑا مکائے وچ وربھنڈی، برہمنڈی ڈیرہ لائیا۔
 گر اوتار پیغمبران دی ویکھے لکھی ہوئی سندھی، سند سب دی پھول پھلائییا۔ دیناں مذہباں دی توڑے پابندی، شرع شریعت ڈیرہ
 ڈھابیا۔ نیترا اکھ رہن نہ دیوے اندھی، لوچن نین کرے رُشنائیا۔ کلپنا کوڑ کڈھے گندی، سگندھی اک بھرائیا۔ گرمکھ سنت فقیر
 بنائے سچ فرزندی، عزیز اپنے لے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میں سندیسہ دیواں پوپ، پورن برہم درڑائیا۔ کیوں سچ ہو گیا الوپ، بھیو دیو کھلائییا۔ کدھر گئی نرمل
 جوت، جوتی جاتا نور گوسائیا۔ سچ رہی کیسے نہ کھوج، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کس تون سجدے کردے روز، اکھیں نور نہ کھئے
 چمکائیا۔ اتم کرے کدے نہ بھوگ، پرما تم میل نہ کھئے ملائییا۔ ہویا گھر نہ سچ سنجوگ، وچھوڑے وچ سرب ڈبائیا۔ کراس والی کاہدی
 مؤج، گل وچ رہے لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منکائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے میں ویکھاں اُپر تھلے نیچے، نیچاں اُوچاں ویکھ وکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبراں جو لائے باغیچے، پتّ ٹہنی جگت مہکائیا۔ مانو مانو وکھرے وکھرے اپنے کیتے، بِنْدُو مُسَلْم سِکھ عِيسائِي لے بنائیا۔ ناپ کے شرع دے فیتے، حداں ونڈ ونڈائیا۔ سُنّا کے ڈھولے گیتے، اکھراں نال سُنائیا۔ وکھا کے مندر مسیتے، شِودوالیاں مٹھاں وچ بھوائیا۔ منگا کے ڈھر دی بھیکھے، بھکھاری لے بنائیا۔ پرہو دی سچ حق ملی نہ کیسے پریتے، پریتم میل کے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ تیراں سو اٹھاسی سال ایسے طرح پیتے، بتی کہانی دیواں جنائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیئے، اُوچاں نیچاں رہی لڑائیا۔ رنگ چڑھیا نہ کیسے تن چولی جگت مجھئے، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ نام پیالے جام کیسے نہ پیتے، ترسنا ترکھا نہ کھئے گوائیا۔ چوڈاں صدیاں دی محمد تیرے کول رسیدے، آگے مُنیاد نہ کھئے ودھائیا۔ اپنی دین دُنی ول تگ لا نال دیدے، دیدہ دانستہ اکھ اٹھائیا۔ پھر یاد رہنے دن پچھلے پیتے، آگلا بھيو نہ کھئے گھلائیآ۔ پُرکھ آکلا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار بدلن والا رتے، مندر مسیتاں کھڑا دئے جھڈائیا۔ دین دُنی دی اندر صاف کرے پیتے، نیتیاں دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد کہے یائے اُف بھڑی، صدی چوڈویں دیاں سُنائیا۔ کیوں اُمت ہو گئی کوڑی، پھل رس نہ کھئے چکھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ پوڑی، پاندھی پندھ نہ کھئے مکھائیا۔ زِرگن دھار زِرگن بٹھے کوئی نہ ڈوری، نیا ڈولے تھائوں تھائیا۔ میرے میرے نالوں کردے چوری، چوری ٹھگی جگت لوکھائیا۔ سچ ایمان دی رہی کوئی نہ جوڑی، ڈھر دا میل نہ کھئے رکھائیا۔ کچھ لیکھا باقی دِسدا سکھر روڑی، نُوَر نیاں نظری آئیا۔ جس دے کول دات بھوری، بھورے وچ بہ کے جھٹ لنگھائیا۔ گھر چھڈ کے تیراں سال دی چھوہری، نانا دُنی آیا لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر لیکھا ویکھ وکھائیا۔ محمد کہے میں کی کراں متا، مطلب بھری کوڑ لوکھائیا۔ ساچا دِسے نہ کوئی بھٹا، آہار وچار نہ کھئے وڈیائیا۔ خالی ہویا مگہ، کعبیاں پئی دُپائیا۔ چاروں کُنٹ پیندا دھگا، ممتا وچ لڑائیا۔ بھائی بھائی رہیا نہ سکا، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ آیں دِسدا جھگڑا پینا بُرا کگا، اُمت نال لڑائیا۔ اپہ کھیل ویکھنا اکھاں، صدی چوڈھویں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نوجوان مرد مردان، دو جہاں ویکھنہارا بنا اکھاں، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پروردگار سانجھا یار جلوہ گر نُوَر الاہیا۔

☆ ۲۵ مگھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہردیال سنگھ دے گرہ جالندھر ☆

صدی چوڈھویں کہے میں جلوہ گر ویکھیا نؤر نورانہ، مُبین مہبان مہربان نظری آئیا۔ جو آد جگاد جگ چوڈھویں مہربانا، سؤربیر سلطان شہنشاہیا۔ نام سندیسہ نت نوت دیوے دو جہاناں، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں سندیسہ اک سُنائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران دیونہارا دانا، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی جھلاونہارا اک نشانہ، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں ہو پردھانا، پاربرہم پت پرمیشور اپنا حُکم ربیا سُنائیا۔ جس نؤں سجدے کردے زمیں اسمانا، رَو سس سؤریہ چند بیٹھے سیس نوائیا۔ جو لکھ چوراسی ست سرؤپی دھر دا کاہنا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا مالک حق، حقیقت والا نظری آئیا۔ صاحب سُہیلا سدا سمرتھ، ست ستوادی سوہیا پائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گاؤندی جس، ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ جس دی سرن سرنائی وشن برہما شو دیوت سُر رہے ڈھٹھ، گر اوتار پیغمبر سیس رہے نوائیا۔ جس کھیل کھلایا پنج تے ترے گن نال اٹھ، آسا منسا دتی بھرائیا۔ سو سندیسہ نر نریشا دیونہارا سچ، ست ستوادی اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا اک حضور، حضرتان دا حضرت نظری آئیا۔ جس نے موسیٰ بخشیا جوتی جلوہ کوہ طور، ثریا توں پرے کیتی پڑھائیا۔ جس نے لیکھے لایا شاہ منصور، منسا صوفیاں ویکھ وکھائیا۔ جو جگ چوڈھویں کھیل کرے ضرور، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنی کار کھائیا۔ جس نؤں کہندے پاتشاہ غفور، غفلت سب دی میٹ مٹائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا دستور، دستبردار کرے لوکائیا۔ کوڑی کِریا کر نہ منظور، انت اخیر دھگا دیوے لائیا۔ مایا ممتا میٹ کے کوڑ، سچ سچ دے وڈیائیا۔ گرمکھاں بخش اگئی دھوڑ، ٹکے مستک نام رمائیا۔ آسا منسا پاربرہم برہم آپے پور، آتم پرماتم ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک خالق پرتپالک ایک، ایکنکار نظری آئیا۔ ستجگ ساچی بخشنہارا دھرم دھار دی ٹیک، مایا ممتا کوڑ وکار مٹائیا۔ کھیل کھلے بن روپ رنگ ریکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کل ورتائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی سچ اپنے دیس، دشا زرتنر انتر پھول پھلایا۔ سچ سندیسہ دیوے نام سندیس، پرا پسنتی مدھم

بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ بھگت سہیلا اک آکیلا جوتی جاتا ہو کے کرے ہیٹ، ہتکاری ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا دُھردرگاہی پروردگار، پارہم پت پرمیشور نظری آئیا۔ جس نوں ڈنڈاوت بندنا سجدے کردے گرو اوتار، پیغمبر نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سو حُکم سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول رہیا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں سرِشٹی درِشٹی گئی ہار، اشٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نوں جوت کر اُجیار، اُجالا کرے تھاوں تھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دیوے اپنی دھار، شبدي شبد ڈنک وجائیا۔ جس نوں بُدھی وچ سمجھ سکے نہ کھئے سنسار، انہو اپنا حُکم چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، دھرم دی دھار آپ بندھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک اک محبوب، مُحبّت وچ وڈیائیا۔ بیٹھا سچ عرُوج، عالیشان ڈیرہ لائیا۔ جس دی منزل حق مقصُود، مہربان مہربان کرے رُشنائیا۔ جدھر تگاں اودھر مؤجُود، چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ جگت کوڑی کِرپا توڑے حدُود، دیناں مذہباں لیکھا دئے چُکائیا۔ ست سچ دسے اک اصول، اصلیت اپنی دئے سمجھائیا۔ دُھر سندیسہ نام دیوے معقول، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ حق مُحبّت وچ رہے مشغُول، دوس رین اپنا رنگ رنگائیا۔ مالک ہو کے کنت کنتوہل، نار بہتار لئے پرنائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ نر نریشا، نر نرکارا اکو اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کراں اک عرضوئی، آرزو سچ سُنائیا۔ میرا صاحب ملاوے کوئی، کونا کونا پھول پھلائییا۔ جس دی محمد پائی دروہی، دروہی نام خُدائیا۔ اُس دے در ملے جگ ڈھوئی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوسے دی مُحبّت وچ موئی، زندگی جیون کم کسے نہ آئیا۔ بن نیر نیناں روئی، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ مینوں سہج سُبھاوے میل ملاوے جو سوئی، سو پُرکھ نرنجن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنا چاہندی کوئی اپنا گوتی، گوتم دا ساتھی نظری آئیا۔ جس دی ست رنگ دی ہووے دھوتی، کئی کئی نال بندھائیا۔ سر دے اُتے ہووے بودی، مُکھوں رام رام دُہائیا۔ سندھو ملیا ہووے اُپر ٹھوڈی، ترسول مستک وچ بنائیا۔ گل چولا پایا ہووے وانگ جوگی، بازو نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ

ذات دا ہووے سوڈھی، گوہند ویکھے چائیں چائیا۔ اُس دی بُدھ ہووے نہ کوچھی، اُجل نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکنا کھیل اپار، اپرمپر دئے وکھائیا۔ چار ہوون محمدی یار، بلدھاری نظری آئیا۔ مُکھوں نعرہ کہن پکار، ہُو اللہ تیری بے پرواہیا۔ بغلاں وچ ہووے تلوار، مُکھ تکھا اُپر رکھائیا۔ بھجے پھرن چار چُپھار، گھٹا پیراں نال اُڈائیا۔ مُکھوں کہن محمدی یار، محبان بیدو تیری وڈیائیا۔ یا مُبین استغفار، نعرہ حق سُنائیا۔ چھاتی اُتے کھچی ہووے لکار، نعرہ حق سُنائیا۔ اوہناں وچ اک ہووے گھُمیار، جس دا پچھلا جنم دیاں سمجھائیا۔ ایہہ کھیل سچّی سرکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اتم خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ سندسیاں وچ کراں اظہار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ ویکھو کھیل پروردگار، پارہسم اپنا پڑدا ربیا اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چھبی پوہ دا کردی انتظار، بن نیتر لوچن نین اکھ گھلائیا۔ سو سہنجنا آوے وار، واہ واہ وجے حق ودھائیا۔ میں نیوں نیوں کراں نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد انت نہ پاراوار، بے پرواہ بے انت اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۵ مگھ شہنشاہی سمت ۴ مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر ★

صدی چوڈھویں کہے پرہہ تیری دھار باریک، جگ نیتر لوچن نین نظر کیسے نہ آئیا۔ پیغمبر نگ نال کڈھدے ویکھے لیک، لائن اپنی اپنی جنائیا۔ اک دُو جے دی شہادت وچ کرن تصدیق، سمکھ ہو کے دین گواہیا۔ بھڑی دروہی یامبین تیری اڈیک، لاشریک تیری سرنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اک تیرے وچ توفیق، تابعداری سب نوں دینی سمجھائیا۔ ساڈی آسا منسا پوری کرنی اُمید، ترسنا پچھلی دینی گوائیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اسیں کرا کے آئے اڈیک، صدی سدییوی راہ جنائیا۔ سو وقت پہنچیا نزدیک، دُوں دُرائے نیرن نیرا پردہ دینا اُٹھائیا۔ کیسے سنت بھگت صوفی ہونا نہ پئے شہید، کلجگ کوڑی کِریا دینی مٹائیا۔ زرگن دھار ویکھ اپنی دید، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ دُھر سوامی بن رفیق، رشتہ اپنے نال جڑائیا۔ دین دُئی ہوئی فریق، فرقیان وچ رہی کُرائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، الکھ اگوچر اگم اتھاہ، در تیرے سپس جھکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر رہے سہم، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اُمت کیسے رہی نہ قائم، قیامت اتم دئے دُہائیا۔ بن تیرے کرے کھئے نہ رحم، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ پردے انتر نہ آوے چین، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ نیتز کھلے کیسے نہ عین، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مُرید مُرشد بیٹے طرفین، یکطرف رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کِرپا کر میرے مُبین، بی خیر اللہ تیری دُہائیا۔ تُوں نرگن دھار آد نرائن، نر ہر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیر پیغمبر ویکھن اُپر تھلے، زمیں اسماناں دھیان لگائیا۔ دُھر سندیسہ کون گھلے، پیغامان وچ کرے شنوائیا۔ مُریدان مُرشدان چُھن لگے پلے، پلُو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ بھڑی سب نے رہ جانا کَلے، دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ کرے کھیل پاربرسم پت پریشور جو وسے نہچل دھام اٹلے، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر دھرے کھئے نہ دھیر، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع تُوں لگا زنجیر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ سب دی بدلن لگی تقدیر، تدبیر دسے دُھردگاہیا۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، امراید اک سمجھائیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، چاروں گنٹ رہیا چمکائیا۔ دین دُنی کر دلگیر، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ حالت وگڑی ویکھے ضمیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبران انتر دسے حیرانی، حیرت وچ دُہائیا۔ ساڈی اُمت ہوئی بیگانی، ناتا جگت تڑائیا۔ بھلی اگم کلامی، کائنات مُکھ بھوائیا۔ جھڈی مُحبّت والی غلامی، غُربت سب دے اندر ڈیرہ لائیا۔ ساڈے نام دی ہوئی بدنامی، بدی وچ کوڑ گکرم کھائیا۔ اتم سارے دسن فانی، بچیا نظر کھئے نہ پائیا۔ لنگھ گئی بال اوستھا نال جوانی، بڈھاپا کلجگ روپ وٹائیا۔ پیغمبر کہن رہنا نہیں کوئی ہُن بانی، دست بدست سارے سپس جھکائیا۔ اسپں دیندے آئے بکریاں قُربانی، عید بقرعید وچ منائیا۔ ہُن آوُن والی طُغیانی، چاروں گنٹ لے رُڑھائیا۔ ممتا میٹے شرع بے ایمانی، بیوہ کرے خلق خُدائیا۔ پُرکھ اکالا شاہ سُلطانی، دُھر فرمانے رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، منزل ویکھنہارا رُوحانی جِسمانی، ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبران پے گیا فکر، فقریاں وچ سُنائیا۔ پروردگار اپنی دھاروں آوے نکل، جس تُوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ کیسے نظر نہ آئے شکل، بن

رُوپ رنگ ریکھ کھیل کرائیا۔ بُدھی سمجھے کھئے نہ عقل، من مت نہ کھئے چٹرائیا۔ اپنا کھیل کرے ہرِ حقال، حقیقت اپنا راہ چلائی۔ کوڑی کریا کر کے قتل، دھرم دی دھار لئے پرگٹائیا۔ جن بھگتاں وکھا کے اپنا وطن، سچ دوارا دئے سمجھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا چین، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر متھے اُتے مارن ہتھے، ہتھیلی پیشانی نال ملائی۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ ساڈا منارا رہیا ڈھٹھے، نشانہ کوڑ دئے گوائیا۔ زور چلے کیسے نہ ہتھے، تیج تپ نہ کھئے دھرائیا۔ دین مذہب دی میٹ کے وٹ، رستہ صاف رہیا بنائیا۔ اکو نام اکو کلمہ سرِشٹ سبائی لیتا رٹ، رٹا مذہب رہے نہ رائیا۔ اکو تیرتھ اکو تٹ، اکو گھر دئے سمجھائیا۔ اکو مندر مسیت شودوالا مٹھ، گردوارا اکو نظری آئی۔ اکو نُور نُورانہ شبدا اگتی مارے سٹ، سوئی سُرتی سرب جگائیا۔ اکو ناؤں زینکار کھول کے ہٹ، ونج وپارا دئے سمجھائیا۔ اکو تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پر ماتم آتم ہووے سانجھا جس، سو سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی پروردگارا سانجھا یارا کرے سچ پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھ ویکھ کے کراں ہاسی، خوشی وچوں خوشی پرگٹائیا۔ کی حُکم دیوے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ کس بدھ میٹے کلجگ اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ دین مذہب بنائے اک جماعتی، اکو پٹی نام دئے سمجھائیا۔ سب دا مالک پُرکھ اکالا بنے کھلاپاتی، پت پریشور نظری آئی۔ چار گنٹ دہ دشا دین دنی دی کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ زرگن سرگن دیوے سچا ساتھی، آتم پر ماتم ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ منزل انت کنت بھگونت چاڑھے اگتی گھاٹی، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جتھے جھکدے رام ویشٹ تریلوکی ناتھی، عیسیٰ موسیٰ محمد سجدیاں وچ سیس نیوائیا۔ نانک زرگن گوبند دھار جوت پرکاشی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا صاحب سوامی کلجگ انت سب دی بدل دیوے حیاتی، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی زرگن دھار سرب دا ساتھی، سرگن میلا میلے سہج سُبھائیا۔

★ ۲۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ ہرہجن کور دے گرہ ہری پُر ★

صدی چوڈھویں کہے تیئی اوتار کرو دھیان، اندریشٹ ویکھ وکھائیا۔ ست سچ دا ربیا نہ کھئے نشان، نو ست ربیا کرائیا۔ مایا ممتا موہ ودھی شیطان، شرع شریعت ربی کرائیا۔ دھر دا حکم مئے نہ کھئے فرمان، فرماں بردار نہ کھئے اکھوائیا۔ دین دُنی ہوئی بے ایمان، بیوہ ویکھی کوڑ لوکائیا۔ سوہے بنک نہ کھئے مکان، دوارا تن نہ کھئے وڈیائیا۔ بھلے بھرے راج راجان، جگت شاہ رہے کرائیا۔ چاروں کُنٹ ہویا ویران، ویری گھر گھر سوہا پائیا۔ آتم برہم سکے نہ کھئے پہچان، نیج نیترا اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ رس ملے نہ کیسے پین کھان، امرت دھار نہ کھئے وبائیا۔ جوت جگے نہ نور مہان، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ سچ سوامی ملے نہ آن، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ کھیل ویکھو سری بھگوان، ہر کرتا کی کار کھائیا۔ جوتی جاتا ہو بلوان، پُرکھ بدھاتا حکم سُنائیا۔ صدی چوڈھویں بدل دینے حکمران، حکم حکم وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ویکھو پیغمبر پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دیاں جنائیا۔ نام کلمہ انیالا مارے کوئی نہ تیر، تیکھی مُکھی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ ذات اذاتی ہوئی دلگیر، دھیج دھیر نہ کھئے بندھائیا۔ شرع تئے نہ کھئے زنجیر، چھری دسے جگت قصائیا۔ ثابت ربیا نہ کھئے فقیر، علما علم نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہ دے پُجا نہ کھئے قریب، نیرن نیر نہ درشن پائیا۔ جھگڑا پیا امیر غریب، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ ساچی دیوے نہ کھئے ترتیب، طریقہ ڈھنگ نہ کھئے جنائیا۔ پرہ دا بنے نہ کھئے عزیز، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ ست سچ دی کرے نہ کھئے تمیز، مُحبت حق نہ کھئے کھائیا۔ ویکھو کھیل پرہو عجیب، عجب نرالا ربیا کرائیا۔ جو مالک خالق آد جگاد قدیم، قُدرت دا قادر بے پرواہیا۔ جس دا محل اٹل عالیشان عظیم، عرش فرش توں پرے سوہا پائیا۔ سو وکھاؤنہارا اگما سین، سیما سب دی پھول پھلائیا۔ حُکمے اندر کرے ترمیم، دھر فرمانا اک جنائیا۔ جس دا مارگ کہندے مہین، سو رستہ دئے پرگٹائیا۔ جن بھگتاں بڈھی پوتر کرے ملین، ملیجھ ویکھے کوڑ لوکائیا۔ دین مذہب دی میٹے تقسیم، آتم پرماٹم اکو برہم جنائیا۔ جھگڑا مُکا کے نر مدین، نر نرائن دئے درسائیا۔ کلجگ نوں انت کہے آفرین، بتھ پُشت پناہ ٹکائیا۔ تیرے اُتے کرپا کری آپ کریم، رحمت سچ کھائیا۔ ست دا ربیا نہ کھئے ادھین، کوڑ کُریارا ڈنکا دتا وجائیا۔ مایا ممتا کر شوَقین، شرع شرع نال دتی ٹکرائیا۔ نور دا ربیا نہ کھئے حسین، چم دریشٹی بھرمی کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ست سنديسہ اک سُنائيا۔ صدی چوڈھویں کہے گر دس مارو جھاتی، پڑدا انتر نرنتر کھول کھلائیآ۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ آتم برہم بنے کوئی نہ پاٹھی، پاٹھشالا رہی گُرائیآ۔ نرگن دھار دسے کوئی نہ ساتھی، سرگن پوجن چائیں چائیا۔ برہوں تیر لگاوے کوئی نہ کاتی، کایا کوڑ وکار نہ کھئے مٹائیآ۔ امرت کیسے ملے نہ بوند سوانتی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیآ۔ جھگڑا ویکھو ذاتی پاتی، تھادی کیتی سارے رہے اُٹائیآ۔ پُرکھ اکالا لیکھا منگے باقی، وہی کھاتہ اپنا رہیا سمجھائیآ۔ خبر سنديسہ دیوے دُھر دی کتھا کہانی ساچی، سُچ سنجم اک سمجھائیآ۔ اپنی اپنی کھول کے ویکھو پاتی، جو پترکا دتی پھڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے لکھ چوراسی ویکھ اپنا کرم، گھر گھر اندر دیاں سُنائیآ۔ مانو دس تیرا کیہڑا دھرم، دھیرج دھار کون جنائیآ۔ کس بدھ میٹیں اپنا بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیآ۔ کس بدھ بھاگ لگے کایا ماٹی چرم، نرگن نور جوت ہووے رُسنائیآ۔ کس بدھ لہنا دینا مکے جنم مرن، آون جاون رہے نہ رائیآ۔ کس بدھ صاحب سوامی دیوے سرن، چرن کول اک سرنائیآ۔ کس بدھ اپنا پورا کرے پرن، پت پریشور آگے سیس نوئیآ۔ کس بدھ جھگڑا مکے ورن برن، ذات پات کرے نہ کھئے لڑائیآ۔ کس بدھ اپنی منزل سکھے چڑھن، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیآ۔ کس بدھ دُھن آتمک راگ لگے پڑھن، بن اکھراں تون ہوئے پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجدی رہے ودھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر سُنو گُرو گُردیو، مانس ذاتی دیاں جنائیآ۔ کیہڑی رسنا کیہڑی جہو، جوا کون صفت صلاحیا۔ کیہڑا ایشٹ گُرو گُردیو، دیو آتما کون منائیآ۔ کیہڑا لیکھا جانے الکھ ابھیو، آگم اتھاہ دیو سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تھانڈے منگ منگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر بن اکھان نیر نین تکو، تقویٰ آکو اک جنائیآ۔ میں شبد سنديسہ دیواں حقیقت حقو، دُھر دا حاکم رہیا سُنائیآ۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا چھڈو، اتم چھڈنی پئے جگت لوکائیآ۔ آتم دھار پرما تم نرگن دھار ناتا بنھو، بنھنہار اک اکھوائیآ۔ کوڑی کرپا جگت وکار سرشٹی دی درشٹی وچوں باہر کڈھو، انتر نرنتر رہن کھئے نہ پائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا گھر سوامی ٹھاکر ایکا سدو، جس دی آساگئے رکھائیآ۔ نام خُماری ساچا جام پیاوو مدھو، مدبوش دیو کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر

دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُر اوتار پیغمبر سُہاوو راتی رُتی، رُتری دیو مہکائیا۔ سرِشٹی دُنی رہے نہ سُتی، نیترا اکھ دیو کھلائیآ۔ کسے نوں کرنی پئے نہ کسے دی بُتی، ڈوم مراسی جھگڑا دیو چُکائیا۔ جیہڑی دُباگن راہوں گھنٹی، سُہاگن درگاہ ساچی دیو بنائیا۔ بھاگ لگاؤ کایا بُتی، بُتخانیوں کرو صفائیا۔ من کلپنا رہن نہ دیوے لُچی، سچ سچ دینا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اوس پرہو دے درشن دی بُکھی، جس نوں بھوکھتاں وچ آئے گائیا۔ اوس دوارے سب نے ہونا سُکھی، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ مایا متا جڑ جائے پٹی، پٹنے والا دیوے مان وڈیائیا۔ اپنی گنڈھ پاوو ٹٹی، آتم پرما تم ناتا جوڑو سہج سُبھائیا۔ دین مذہب نوں دے دیو آگے چھٹی، چھٹکارا ہووے کولوں لوکائیا۔ سب دی انت آخیری واٹ مکی، مُکمل دُھر دا حُکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اگلی کھیل رہن نہ دیوے لُکی، لوک پرلوک سلوک اپنا اک سُنائیا۔

★ ۲۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپورتھلا ★

صدی چوڈھویں کہے پیغمبر دیون ہوکا، حُکم دُھر دا رہے جنائیا۔ لیکھا مُکن لگا چوڈاں طبق چوڈاں لوکا، لُکیا بھیو رہے نہ رائیا۔ پروردگار سانجھے یار دا آیا موقع، مُکمل اپنا کھیل کھلائیآ۔ دین دُنی دے نال کرے نہ دھوکھا، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ انت آخیر بے نظیر مارگ دسے سوکھا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ رسنا جہوا بتی دند پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پردے انتر نرترا اپنا نام دئے اُپجائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ اگمی کوٹھا، نو دوار نر نرنکار کوڑا پندھ مُکائیا۔ من مت دی رہن نہ دیوے سوچا، بُدھی توں پرے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر اُچی اُچی رہے کوک، دروہی نام خُدائیا۔ ساڈی چُکن لگی چوک، ویلا انت گیا آئیآ۔ جھگڑا پینا چارے کوٹ، دہ دشا ہوئے لڑائیا۔ ثابت رہے نہ کوئی پنج بھوت، ترے گن رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ کلمے والیاں ہونا کوچ، گلی کوچے دروہی نام خُدائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر چاروں کُنٹ تكدے، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ ویکھن کھیل پُرکھ سمرتھ دے، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ بن قدماں تون چوڈاں طبقاں تھدے، بھجن واپو داہیا۔ ساچا کلمہ پھرن دسدے، اللہہو اناہو سُنائیا۔ اشارے دیندے نیج نیتر نیں اکھ دے، پرتکھ ویکھو گوسائیا۔ ہن کھیل رہے نہیں ساڈے وس دے، واسطہ پرہ دے آگے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر اک دوجے دا تگن راہ، رہبر ویکھن نور الاہیا۔ کی کھیل کرے خُدا، خُدی تکبر میٹ مٹائیا۔ اُمت اُمتی کر جُدا، جُز جُز دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جلوہ نور کر رُشنا، ظاہر ظہور پڑدا دے اوٹھائیا۔ ساچا مارگ دس نوں، تو نو چار پندھ مکائیا۔ دین مذہب میٹ کے طمع، تامس ترسنا دے گوائیا۔ آتم برہم جگا کے شمع، کوڑ اندھیرا دے مٹائیا۔ ہرکھ سوگ گوا کے غما، غم خوار ویکھ وکھائیا۔ ستجگ ساچا کرے رواں، رحمت اپنی حق کھائیا۔ لیکھ لاوے یار چوہاں، محمد نیوں نیوں لاگے پائیا۔ بھروسہ کیسے نہیں کوئی دماں، دامنگیر ہووے نور الاہیا۔ صدی چوڈھویں سُنھنجا ہووے سماں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نرگن داتا آپ اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر کردے ہاہکار، ہوکیاں وچ دُہائیا۔ کھیل کرے پروردگار، پاربرہم پت پرمیشور نور الاہیا۔ انت آئی سب توں ہار، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ دھرم دا رہیا نہ خدمتگار، خادم روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کاغذ قلم شاہی پائے نہ سار، کلمے کائنات دُہائیا۔ دین دُنی نہ ہووے تابعدار، غفلت وچ اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے رُشنائییا۔ مُحبت حق نہ دے پیار، مایا ممتا ہوئے ہلکائییا۔ سجدہ کرے نہ کھئے نیمسکار، دُنڈاوت وچ نہ کھئے وڈیائییا۔ صدی چوڈھویں کہے سارے کردے اوس دا انتظار، جو آد انت اک اکھوائیا۔ جس دا صفتاں وچ کر کے آئے اظہار، راگان ناداں وچ سُنائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار سرشٹی درشٹی وچ کرے گرفتار، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر سارے رہے ویکھ، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا انت کنت بھگونت کرے کیڑا ویس، اولڑا اپنا روپ دھرائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گر دس دسمیش، بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹاں وچ جگت سمجھائیا۔ جس دا

مُجھ داہڑی نہ کھئے کیس، مؤنڈ مُنڈایا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی سچکھنڈ دوارے وسے ہمیش، نرگن نروریر نرکار نرکار نور رُشنائیا۔ جس نے صدی چوڈھویں چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش کرنے ایک، ایکنکار اپنی کل دھرائیا۔ دین دنی دی بُدھی کرے بیک، من مت کوڑ کلپنا کایا مندر اندروں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مُکاوے پنڈت قاضی مُلا شیخ، شرع دا لیکھا دئے چُکائیا۔ دُھر فرمانا دیوے حق سندیس، ناؤں نرکارا اک جنائیا۔ جس دے آگے چلے کھئے کیسے نہ پیش، پیشتر سارے اوسے دا راہ تکائیا۔ سو سوامی چار ورن اٹھاراں برن میٹے فریب، دغدار رہن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا سب دی خالی کرے جیب، جہوا کوڑ وکار نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر ٹھاکر اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر کردے سجدے، سر سر جھکائیا۔ ہوں سیوک تیرے بردے، بندگی وچ دُہائیا۔ حُکم رضائی چلے، بھانے وچ وڈیائیا۔ چوڈاں صدیاں رہے پلے، اپنا بل پرگنائیا۔ کھیل ویکھدے رہے کلجگ کل دے، جس کلمے دتے بھلائیا۔ سچ فرمانے رہے پھلے، سندسیاں وچ وڈیائیا۔ راہ تکدے رہے نہچل دھام اٹل دے، دُور دُراڈے نور الاہیا۔ گھول ویکھے جل تھل دے، مہیئل پئی دُہائیا۔ تیرے حُکم بھانے کدے نہ ٹلے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر کہن نال ایمان، ست ست وچ سمجھائیا۔ ساڈی اُمت ہوئی بے ایمان، بیوہ دسے لوکائیا۔ صدق صبوری والا رہیا نہ کھئے خاندان، روپ خانگی والا رہے وٹائیا۔ حقیقت وچ سمجھے نہ کوئی اسلام، اسم اعظم نہ کھئے وڈیائیا۔ مسلہ دسے نہ کھئے قرآن، کایا گرہ نہ کھئے جنائیا۔ جگت شرع بنی غلام، غُربت اندر ڈیرہ لائیا۔ صدی چوڈھویں سانوں کیتا بدنام، بدی گھر گھر گئی سمائیا۔ سکھیا رہی نہ سچ کلام، کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ اسپں آسا رکھدے ساڈا آوے امام، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ دین دا دُنی کرے آپ انتظام، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری شام، سَنجگ شمع کرے رُشنائیا۔ مذہب دا رہے نہ کوئی غلام، شرع زنجیر دئے نُرئیا۔ اکو نام چین تمام، تارا چند دئے گواہیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، نشانے پچھلے دئے گوائیا۔ ساچا مندر سہائے مکان، کایا کعبہ اک وڈیائیا۔ جتھے دیوا جوتی جگے مہان، امرت رس نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ ساچی سیجا کرے بسرام، سنگھاسن اکو اک وڈیائیا۔ پیغمبر کہن صدی چوڈھویں ویکھ

کھیل دو جہان، دو جہاناں والی آپ کرائیا۔ جس دا بھیو بائے نہ کھئے انسان، عقل بُدھی وچ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا مار دھیان، ایتھے اوتھے دو جہاناں جودھا سورپیر مرد مردان، آد پُرکھ اپر مپر سوامی پارپرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار اک اکھوائیا۔

★ ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کیورتھلا ★

صدی چوڈھویں کہے میں کھیل دساں سبھی، سب پرہ نے دتا بنائیا۔ صاحب ستگر کول چل کے آئے راتیں اک سو گیاراں نبی، گل پلُو واسطہ پائیا۔ نو نو قدم پٹھیں پیری چلے اُپر پیس، ایڑی زمیں نال نہ کھئے چھپائیا۔ پروردگار سب دی لیکھے لے لے صدی، سدیو دا لیکھا دے چکائیا۔ مہربان تُوں آوندا کدی کدی، قدیم دے قادر ہو سہائیا۔ ساڈی کیتی ہوئی ردی، قیمت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری جوت اگئی جگی، نور نور ہویا رُشنائیا۔ ساڈی رووے پسلی ہڈی، مقبریاں وچ ڈبائیا۔ وہن وہن والا تیرا اگما نوح ندی، جس دی نوح سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پچھلی مٹن لگی حدی، حدود اگلی نظری آئیا۔ تیرا جلوہ نور الہی ربی، ریولشانی بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ اُمت عالم بن طبی، طبیعت سب دی دے بدلائیا۔ ساڈی آشا تیرے قدماں ہیٹھاں دبی، دھوڑ لا کے دھول وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نییاں پٹھے جوڑے ہتھ، پُشت پُشت نال ملائیا۔ دُور دُراڈے گئے تھ، رینگ رینگ کے پندھ مکائیا۔ اودھروں عیسیٰ دا کلاک کرے ٹک ٹک، وقت ڈھائی والا سہائیا۔ موسیٰ بدل اپنی کروٹ، نیتر نین نین اکھ اٹھائیا۔ کی کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا کار کھائیا۔ نبی جھکے جھٹ، قدم بوسی خاک رمائیا۔ اندر کلمہ لیا رٹ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پچھلی ساڈی ڈوری کٹ، آگے اپنا تند جُڑائیا۔ چوڈاں طبق رہیا نہ ہٹ، ہٹوانے بیٹھے ڈھیری ڈھابیا۔ تیرا بھانا مٹنا در سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اسیں تیرے نکے جہے بچ، بچن تیری گود

سُہائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیری مہر نظر ساڈے اُتے رہے اکھ، آخر لیکھا دینا مُکائیا۔

★ ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ ترسیم سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا ★

صدی چوڈھویں کہے نبی لے کے آئے گلدستہ، گلدان مُحبت والا بنائیا۔ سر جھکایا آہستہ آہستہ، نیوں نیوں چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ ہوئی ہوئی بولے تیرے نال ہوئے وابستہ، مالک خالق تیری اوٹ رکھائیا۔ اسیں حیران ہو گئے تیرے بھگت دا روپ دھرنی لگے فرشتہ، سندیسے دُھر دے کون جنائیا۔ ناپ متی ختم ہون لگی بالشتا، ہتھ گریبا نہ کھئے جنائیا۔ گرمکھان دا بدلن لگا نوشتہ، پیغمبران دی ربی نہ کوئی چترائیا۔ درشن ہون لگا دیدا دانستہ، نور ظہور تیرا رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گلدستے وچ اکھی گل، جگت گلشن نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے چہکے نہ کوئی بلبل، کوئل راگ نہ کھئے الاٹیا۔ قیمت پائے کوئی نہ مل، کھاری وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ پت ٹہنی جائے نہ ہل، خزان رُت نہ کھئے بدلائیا۔ ایہ کھیل تیرا صلح گل، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر کہن نبی کہن تیرے بھگت جان نہ رُل، رُلدیاں اپنی گود اٹھائیا۔ میں ویکھنا چاہندی تیری ہووے اکو گل، گل مالک خالق تیرا نور نظری آئیا۔ تیرے دوارے جائے کوئی نہ بھل، بھگتاں مارگ دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا نام پیار مُحبت وچ اٹل، کرتے قیمت سکے کھئے نہ پائیا۔

صدی چوڈھویں کہے نبی و جاؤندے آئے نوبت، ڈگا پریم والا لگائیا۔ پروردگار تیری چاروں کُنٹ سنی سوہت، لوک پرلوک رہے جس گائیا۔ دروہی دُہائی تیری سانوں ہور دے دے موبلت، قداما اُتے سر جھکائیا۔ ساڈی خالی کر نہ گولک، بھنڈارا دے ورتائیا۔ تیرا حُکم پچن امولک، امل تیری بے پرواہیا۔ کِرپا کر صاحب انبولت، شبدی حُکم جنائیا۔ تیرا سہارا سدا اندولت، ڈولدیاں لے پچائیا۔ سمرتھ سوامی سب کُچھ تیرے کولت، کُل مالک رحمت وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے نام دُہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نبی ہتھ وچ پھڑ کے آئے تنکا، کابی ککھ نظری آئیا۔ تیرا کھیل ان پِن کا، بھیو سکے نہ کھئے جنائیا۔ اتم لیکھا تِن دِن کا، ودی سُدی نہ کھئے وڈیائیا۔ لہنا دینا چُکا جن جن کا، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ محمد چوڈاں طبق پھرے مَن دا، چاروں کُنٹ واپو داہیا۔ چوڈاں صدیاں تیرا بھیو نہ پایا بہن کا، پڑدا اوبلا نہ کھئے چُکائیا۔ ٹوں سانوں نُور دِتا کِنکا کِنکا، پچیاں وانگ پرچائیا۔ سال بسالا تیرا لیکھا رہیا گندا، حساب انکڑیاں وچ لگائیا۔ نظارہ دسدا رہیا تیرے چنھ دا، چند ستار سمجھائیا۔ نبی کہن چہی پوہ ٹوں اک بوٹا لیانا نَم دا، جس دے پتیاں دی سیج محمد گیاراں سال ہنڈھائیا۔ اک بُت لیانا شو لِنگ دا، اک پاربتی سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نبی ہتھ وچ پھڑ کے آئے مہتابی، نُور وچ چمکائیا۔ کیوں کرے پرہوُ شتابی، شرع رہیا بدلائیا۔ نگاہ مار حق محرابی، محبوب نُور الاہیا۔ اسیں سب تیرے اصحابی، حضرت سیس نوائیا۔ چھڈی مُحبت عِشق حقیقی تے مجازی، مزہ تیرے وچوں پائیا۔ تیرا فرمان سُنیا اک جوابی، طلب اک ودھائیا۔ تیرا حُکم انت اگما وچ پنجابی، تیرے پنچے ملے وڈیائیا۔ ساڈی اُمت ہو گئی باغی، دعویدار نہ کھئے اکھوائیا۔ تیرا کھیل سدا جُگ آدی، انت تیری سرنائیا۔ ہوکا دیندا پھرے نانک ربابی، رُبُل عالمین جنائیا۔ جگت بہن کھاندا رہیا کبابی، کعبیاں وچ دُہائیا۔ سچّی رہی نہ کوئی آدابی، ادب آداب نہ کھئے درڑائیا۔ نبی کہن اک ڈھائی گز دُپٹا ہونا اُنابی، جو محمد تیتویں سال اپنی گردن اُتے ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔

★ ۲۷ مگھ شہنشاہ سمت ۴ پھمن سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا ★

صدی چوڈھویں کہے نبی چھڈ کے آئے بُت، بُتخانیان ڈیرہ ڈھاپیا۔ سارے کہن پرہو تیرے سُت، سُت ڈلارے لے ملائیا۔ تیرے چرن رہے جھک، سجدہ سیس سُہائیا۔ ساڈا پینڈا رہیا مُک، انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سانوں سمجھا اگتی ٹک، جھکڑا کلمیاں دے گوائیا۔ تیرے دوارے جائے رُک، باہر جان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اگلا حُکم لئیے پُچھ، کی تیری بے پرواہیا۔ سانوں سب کُچھ جاوے سُجھ، پروردگار پردہ دینا اٹھائیا۔ پندھ رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ سدا تیری ویکھیئے مؤج، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ تیرے گرُمکھاں دی سب توں نرالی دسدی فوج، فوجداری جگت دی دینی گوائیا۔ اک سُگندھی لیانی جیہڑی بنی ہووے وچ کنوچ، مہک نال مہکائیا۔ ایہہ سانوں تیرے بھگتاں نوں لاون دا شوق، خوشیاں نال سیوا کرئیے چائیں چائیا۔ پھیر چھبی پوہ نوں سارے جائے پہنچ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جس ویلے تیرے نگارے تے وچی دھونس، ڈنکا بے پرواہیا۔ بے دار ہوئیے بردے بنیئے تیرے دُھر دے کھونت، خصم تیری وڈیائیا۔ تُدھ بن انت جائے نہ آیویں اؤنت، بندھن ناتا لینا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ نبی کہن تیرے پریم دا ویکھنا تعما، سوہنگ اُپر لکھائیا۔ اسیں پھر مل کے گائیے نغمہ، سندیسہ تیرا الاہیا۔ جھکیئے تیرے قدماں، سد ملے سرنائیا۔ اگلا رہے نہ صدمہ، درد دینا مٹائیا۔ سُنہبہ نَسُنہبہ دا لیکھا مُکنا پدماں، دُرگا دئے دُہائیا۔ تیرا جلوہ تکنا چشماں، نُور تیری رُشنائیا۔ سب دے پورے کریں چناں، اقراراں توڑ نبھائیا۔ اگتی ویکھیئے گھٹنا، کی تیرا کھیل نظری آئیا۔ چھبی پوہ نوں نال لیانا وٹنا، جو سوہنا سگن بنائیا۔ آگے پرکاش ہونا جس نے کھیل کرایا پٹنا، پٹی سب نوں دئے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا کٹنا، حُکم دُھردرگاہیا۔ تیرے بھگت دوارے نبیاں بہ کے سوہنگ نام رٹنا، راتی رُتی وجے ودھائیا۔ آگے اور نہ کوئی یتنا، بیتھارتھ دتا سمجھائیا۔ سد وسنا تیرے وطن، بے وطن پندھ مُکائیا۔ پرہو کوئی رہے نہ سیکھنا، سخی سُلطان سب نوں دینی سرنائیا۔ تیرا پرساد تیرے ہتھوں سب نے چھکنا، دوجا اور نہ کئے ورتائیا۔ جو کھاوے اُس انتر تیرا نُور تیری دھار رکھنا، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے نام دی اک سرنائیا۔ نبی کہن لال سنگھ نے رات نوں پاؤنے کالے بستر، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پنج تلواراں پہنیاں شستر، شمع ہتھ اُتے

ٹکائیا۔ چٹا کاغذ پڑھنا پتر، پندراں انچ لمبائی چوڑائیا۔ اُتے پڑدا کرنا گرمکھاں چھتر، چٹی چادر نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگلا پڑدا آپ اٹھائیا۔

★ ۲۷ مگھڑ شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ احمدپُر ضلع کپورتھلا ★

صدی چوڈھویں کہے نبی لے کے آئے ٹوپی سیلیا، سلسلے وار وکھائیا۔ سُن پُرکھ اکال دھر البلیا، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل رنگ نویلیا، بے عیب تیرے ہتھ ساڈی چٹرائیا۔ اسیں رہنا نہیں اکیلیاں، اکل کل دھاری تیرے وچ سمائیا۔ تُوں مُرشد اسیں تیریاں چیلیاں، چلہ کٹن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت جہانوں ہوئیاں وِلیاں، ناتا لیا ٹڑائیا۔ چوڈاں طبقات باجیاں پیلیاں، اپنی کھیل کھلائیا۔ انت پسینے وچ آئیاں تریلیاں، اگنی تت رہی جلائییا۔ ساڈی اُمت سائوں کڈھدی ڈیلیاں، بھے سر نہ کھئے منائیا۔ جھگڑا پیا ذاتاں پاتاں ڈوم مراسی نائی تیلیاں، دھر دی طلییاں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جگت ڈرایا من ممتا جھمیلیاں، کوڑ کڑیاری نال ملائییا۔ آہار بنایا بکرے چھیلیاں، گنٹو ماس جگت قصائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، داتے تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے نبی جھک جھک کرن سلام، صحیح سلامت دھیان لگائیا۔ ساڈا وگڑ گیا نظام، ناظم ویکھ جگت لوکائیا۔ بردا رہیا نہ کھئے غلام، کوٹ غربت بھری لوکائیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے انتظام، بھے ڈر نہ کھئے منائیا۔ تارا چند رووے نشان، نشانہ نور نہ کھئے چمکائیا۔ جہالت ودھی جیو جہان، عدالت سچ نہ کھئے کھائیا۔ چھری شرع ہوئی شیطان، شریعت گھر گھر کرے لڑائیا۔ پیغمبر کہن چھڈ آئے میدان، دھرنی دھرت دھول پنڈھ مکائیا۔ اگلا سُن آئے فرمان، کی سندیسہ نور الاہیا۔ چوڈاں طبقات لٹی جانی دکان، وست اٹل نہ کھئے ورتائیا۔ کِرپا کر ہر مہربان، محبوب منگ منگائیا۔ کی تیرا حُکم ڈھنڈورا ہووے شرع عام، کی تیرا حُکم سُن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نبی دھوڑی لاؤندے چہار، شہنشاہ خاک رمائیا۔ اسیں تیرے برخوردار، خدی تکبر دتا گوائیا۔ منگدے درس دیدار، نور چشم رُشنائیا۔ درگاہ ساچی دے بنا حقدار، گھر گھرانے دے وڈیائیا۔ ساڈی مت ہوئی غدار، بھے ڈر نہ کھئے وکھائیا۔ اسیں چھڈ دتا

سنسار، نانا لیا ٹرائیا۔ کلمیاں والا رکھیا نہ کھئے بازار، ہوکا کوک نہ کھئے سنائیا۔ آگے سب کچھ تیرے اختیار، مختیار نامے تیری جھولی
 بھرائیا۔ تُوں صاحب سچا سکدار، تیرا حُکم رضائیا۔ کرے کراویں کرنیہار، قُدرت قادر تیری نظری آئیا۔ سچکھنڈ سچّا تیرا دربار،
 درگاہ ساچی وجّے ودھائیا۔ نبی کہن اسیں تیرے برخوردار، برخورداری وچ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنُوں بھگوان، تیرے حُکم دا انتظار، انتظاری وچ بیٹھے راہ تکائیا۔

گرمکھ سنگھ دُھر دا گرمکھ، گرمکھ گرمکھ رُوپ وٹائیا۔ تیغ بہادر نال ڈھائی سال مانیا سُکھ، بکالے ڈالے سیو کھائیا۔ نُو
 وار ستگر نُوں کندھیاں اُتے چُک، باہروں اندر تے اندروں باہر دتا ٹکائیا۔ جس ویلے تیغ بہادر نُوں ترتالیویں سال پیٹ وچ ہُندا سی
 دُکھ، درد درد نال ستائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بیہو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ناویں وار جس دِن چُکیا، بابل
 سوہنا نظری آئیا۔ کندھے سہارے نال اُٹھیا، تیغ بہادر لئی انگریئیا۔ گرمکھ سنگھ نے پُچھیا، ستگر تیری وڈ وڈیائیا۔ پردیوں اندر
 جھکیا، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ تیرا مینُوں لگ جائے دُکھیا، تُوں ستگر سوہنا سوہنا پائیا۔ تیغ بہادر اوسے ویلے نواں نروآ ہو کے اُٹھیا،
 اپنی لئی انگریئیا۔ چھاتی نال لگایا تے کہا میرے پتیا، بچیا دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال جُگ چوکڑی رہیا لُکیا، تیرا میلا میلاں
 سہج سُبھائیا۔ سوہنی سہاویے زتیا، لوک مات مہک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا گھر وسائیا۔
 گرمکھ کہا صاحب ستگر تیری لوڑ، میں سیوک نظری آئیا۔ تیغ بہادر کہا میں گرو تینُوں پُرکھ اکال نال دیواں جوڑ، ایہہ میری سیوا
 بن آئیا۔ گرمکھ کہا میری تُوں نہ تیرے نالوں ڈور، پریتی تیرے نال رکھائیا۔ تیغ بہادر کہا میں تینُوں اوس دے نال دیواں تور، جو تیرا
 میرا لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہویا گھور، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ امرت ویلا سرگھی رہے نہ بھور،
 بھوری درس نہ کھئے کرائیا۔ سادھ سنت بن جاوَن ٹھگ چور، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکالا دین دایالا اپنیاں واگاں آوے
 موڑ، زرگن ہو کے اپنا نُور لے چمکائیا۔ ساری دُنیا سرِشٹی پاوے شور، کوکے حال دُبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ساچا میلا لے ملائییا۔ گرمکھ سنگھ کہا کہ میری پھیر کپڑی ہووے ذاتی، پھیر ستگر دے سمجھائیا۔ تیغ بہادر کہا تُوں ہُن وی

گرمکھ پھیر وی گرمکھ ایہہ میری دین والی داتی، گرمکھ نوں گرمکھ وچوں پرگٹائیا۔ نال پریم نال لایا اُتے چھاتی، تین وار پانی اُتے دتا دھرائیا۔ پھیر کہا گرمکھ سنگھ ایہہ میری رکھنی یادی، یادداشت پچھلی تیرے وچ لکائیا۔ جس ویلے پریم پیار اُنشاہ نال اِشنان کراوینگا پھیر تیری بدل دیواں حیاتی، جیون اپنے لیکھے پائیا۔ پر یاد رکھیں نوں مہینے اٹھاراں دِن تینوں کرنی پوُ فریادی، مات گریہ دا آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ گرمکھ سنگھ کہا پرہوُ ستگر میں ضرور مٹاں تیری آکھی، اندر وڑ کے مینوں دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گرمکھ سنگھ نوں پچھلا سی گیان، اندرے اندر رہیا بلائیا۔ تیغ بہادر دی دھار کھے اوس پرہوُ دا کرا اِشنان، جتھے ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ اوہ کایا ورگا مکان، پتھراں اٹاں نال وڈیائیا۔ ستگرُو دا امرت اُپروں آوے اسمان، گرمکھ نے امرت دھرتی وچوں لیا کڈھائیا۔ کیسے دے گھروں منگن گیا نہیں دان، گھڑا گنہہ موڈھیاں اُتے نہ کھئے رکھائیا۔ ستگرُو دا حُکم مٹیا تے مٹیا ہویا پروان، پروانا آگیا دُھردرگاہیا۔ جنے چر وچ کرایا اِشنان، اونے چر توں پہلوں لیکھا دتا مُکائیا۔ دین دُنی دا دُکھ درد روگ نہ ویکھیا وچ جہان، ہسدا ہسدا وسدا وسدا اپنے گھر گیا چائیں چائیا۔ گرمکھ سنگھ دا گرمکھ گرمکھ سنگھ پھیر بنیا آن، جس دے گھر دا دھرم نشان بنس سربنس نوں پرہوُ دیوے مان، وڈے نکے پردھ بال سارے پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ٹہاڈے سر کوئی کرن نہیں آوندا اِحسان، پورب دا لیکھا سمیں اُسار سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۷ مگھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ کپورتھلا ★

صدی چوڈھویں کھے مینوں دِسدا اپنا انت اخیر، آخر دُھر کرتا رہیا وکھائیا۔ دیوے حُکم شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے نظیر، پاربرہم پت پریشور بے پرواہیا۔ جو لیکھا جانہارا شاہ حقیر، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بدلن والا تقدیر، تدبیر نام ندھان اپنی اک اُچھائیا۔ شرع شریعت کُنن والا زنجیر، لاشریک اپنا کھیل کھلائییا۔ سرب سوامی انترجامی آتم

پر ماتم بنن والا دستگیر، پاربرہم برہم ویکھے تهاؤں تھائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ حدود ونڈ رہن نہ دیوے لکیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد اپنا کھیل کھلائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میرا انت اخیر آیا نیڑے، نیرن نیر ہو کے دیاں جنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا چہڑن والے جھیڑے، اُتر پورب پچھم دکھن بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پروردگار سانجھا یار دین دُنی دیوے گیڑے، چار کُنٹ دہ دشا نرگن سرگن لٹھ بھوائیا۔ تن وجود کایا ماٹی ویکھے کھیڑے، بند کواڑی کھیڑکی پڑدا اندروں دئے اُٹھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ صوفی فقیر جھیڑے، ورنان برناں وچوں باہر کڈھائیا۔ بھيو کھلائے آتم پر ماتم پر ماتم آتم تون میرا میں تیرے، انبھو اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا انت اخیر چکر، چکرورتی رہن کھئے نہ پائیا۔ صوفی سُرتی والا ديسے کوئی نہ فقر، فقرے الفیے ڈھولے ساری سرشٹی رہی گائیا۔ نام ندھان تُلے کوئی نہ تکر، جگت ودیا ترازو کم کيسے نہ آئیا۔ عالم علما دین مذہب دی لاؤندے تکر، ذات پات وچ دُبائیا۔ سچ دوار دُھردربار درگاہ ساچی مقالے حق کوئی نہ سکے اِڑ، نرگن دھار نرویر نرنکار نرمل جوت نہ کھئے ملائیا۔ من واسنا کواڑی کرپا جگت جہان کیتا پھٹڑ، دُھر دی پٹی نام نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں کھیل دو جہاناں، جہالت بھری جگت لوکائیا۔ سندیسہ دیواں دُھر فرمانا، پُرکھ اکالا رہیا درڑائیا۔ جگت بُدھی پڑھ پڑھ تھکی شاستر سمرت وید پُراناں، انجیل قرآن رسنا جہوا نال گائیا۔ ساچی منزل چڑھ نہ کھئے نوجوانا، نو دوارے کایا مندر اندر پنڈھ مکائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جگائے نہ کوئی جوتی نور مہانا، امرت بوند سوانتی ٹھانڈی ٹھار نچھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ آتم برہم ست سروپ نہ کيسے پہچانا، بھيو ابھیدا بھيو نہ کھئے کھلائیآ۔ رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحی اللہ واپگرُو رام گاڈ ستنام سارے گاؤندے گانا، اجپا جاپ وچ اپنا آپ نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کرنی دا کرتا اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مُلا شیخ مسائک پنڈت پاندھے پڑھ پڑھ تھکے، تھکاوٹ وچ ویکھی لوکائیا۔ حق حقیقت ملے نہ مدینے مکے، کعبے اندر پئی دُبائیا۔ حُجرہ حق کوئی نہ ديسے، محراب احباب رباب نہ کھئے سنائیا۔ من کلپنا سارے پھردے ٹھے، کلمہ ناد دُھن کرے نہ کھئے

شنوائیا۔ بُدھی وچار بن گئے سچے، عقل و دیا نال وڈیائیا۔ منزل ملی کیسے نہ حقے، حقیقین نہ کھئے رکھائیا۔ میں چار ورن اٹھاراں برن تکے، کھتری برہمن شوڈر ویش پھول پھلایا۔ دوس رین شاستر سمرت وید پُراناں لائے رئے، مالا منکیاں والی بھوائیا۔ امرت رس نجھر دھار بوند سوانتی کوئی نہ چئے، چاترک ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم بن رسنا جہوا جاپ کوئی نہ چپے، سُرتی شبدا وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، کوٹاں وچوں سنت سہیلے اپنے پریم پیار وچ رکھے، رکھک ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا گُردر مندر مسیت، شوڈوالے مٹھاں پھول پھلایا۔ دیناں مذہباں والی ریت، مانو مانو حصیاں وچ ونڈ وندائیا۔ ترے گن توں باہر نظر آیا نہ کھئے اتیت، ترے بھون وچ نہ کھئے سمائیا۔ ساچا چہتر جھلے کیسے نہ سیس، ستگر ست نہ کھئے ورتائیا۔ جھکڑا پیا چاروں گنٹ ہست کیٹ، آتم برہم پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ میں سب دی اندر وڑ کے ویکھی نیت، نو دوارے بھجن چائیں چائیا۔ تن وجود خاکی ماٹی ترے گن اگنی وچوں کیسے نہ ہوئی سیت، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پریم پُرکھ دا گائے کھئے نہ گیت، گر اوتار پیغمبراں دے ڈھولے رہے گائیا۔ ابناشی کرتا گھٹ نیواسی پروردگار سانجھا یار وسیا کیسے نہ چیت، من چت ٹھگوری چاروں گنٹ نظری آئی۔ سچ سندیسہ دُھر دا کلمہ اگنی دھار سمجھے نہ کھئے حدیث، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اک اکلّا اکو اک درسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا مکہ کعبہ، کایا اُمت پھول پھلایا۔ رس ملے نہ کھئے دوآبہ، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ جھرنا جھرے کوئی نہ نابھا، کولی کول نہ کھئے وڈیائیا۔ سجدہ سیس نہ کھئے آدابا، قدم بوسی دھوڑ نہ کھئے رمائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نبی رسولاں ٹٹا ناتا، پیغمبر گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سب دا پھول کے ویکھیا کھاتہ، پڑدا اوبلا آپ چُکائیا۔ کی آگے کھیل کرے جوتی جاتا، پاربرہم پرہہ دُھردرگاہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ بول کے گئے اگنی بھاشا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ سو ویکھنہارا دین دُنی تماشا، لوک پرلوک سلوک اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھ ویکھ ہوئی حیران، ہر پردا پھول پھلایا۔ گھر گھر شرع پھری شیطان، چھری ممتا کرد اٹھائیا۔ ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، سچ عمل نہ کھئے جنائیا۔ نیترونندی ویکھی قرآن، مسلیاں وچ دُبائیا۔ جلوہ نور کرے نہ کھئے پہچان، نیترا اکھ نہ کھئے

بدلائیا۔ اللہ ہو اکبر سارے گان، نعرے بُجریاں وچ سُنائیا۔ دُھر دا سُنے نہ کھئے فرمان، پروردگار کی سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 محمد دی مٹن لگی شان، شہنشاہ اپنا کھیل کھلایا۔ انت آخیر ہونا ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ پرہہ اُتے کیسے دا رہیا نہ
 اطمینان، تسلی تصور نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنی ہوئی نادان، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل مرد مردان، نوجوان اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہہ دا کلمہ اگم اتہا، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑا جیہا جائے
 بنا ساہ، پون سواس نہ کھئے وڈیائیا۔ نام ندھان زرگن دھار جائے سما، سرگن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ناد دُھن ناد وچوں اُچا، ناد
 انادی آپے گائیا۔ جوتی نور کر رُشنا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وڈ
 داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار گنٹ تکیا پاپ، پت پت نہ کھئے کرائیا۔ بنا بھگت توں کوئی جپ سکے نہ اجپا
 جاپ، جگت وِدیا نہ کھئے چٹرائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں ترے گن تاپ، رجو طمو ستو نہ کھئے وڈیائیا۔ رُوح بُت ہووے پاک، ماٹی خاک
 نور جوت چمکائیا۔ اکھراں والی رہی نہ گاتھ، نراکھر وچ سمائیا۔ جتھے ملے پرم پُرکھ پرہہ آپ، آپ اپنا جوڑ جُڑائیا۔ آتم بنا کے سچا
 ساک، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سدا کھلا رکھے تاک، بجر کپائی کم کیسے نہ آئیا۔ ساچی پاؤندا دے راس، پن گوپی کاہن نچائیا۔
 ساچا نور کر پرکاش، پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ کِریا کرے پُرکھ ابناش، مہربان محبوب اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہناں پورب پوری کرے
 آس، جنم جنم دا لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی اک سہائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے اجپا جاپ اوہ گرمکھ چپدا، جس نوں جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ جگت دوارے منزل ٹپدا، سکھمن ٹیڈھی
 بنک ایڑا پنگل پیراں ہیٹھ دباٹیا۔ پیار چھڈ کے نج امرت رس دا، کول نابھی مکھ بھوائیا۔ سُن آواز اگے ند دا، شبدي دُھن دُھن
 وڈیائیا۔ دے پرکاش نوری ست دا، ست ست وچ سمائیا۔ نانا توڑ کے پنج تت دا، سُرتی اکال مورتی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوں
 بھاوے توں رکھدا، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ اوتھے اشارہ نہیں کوئی اکھ دا، نیتراکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اجپا جاپ جگت دھار نیرالا، نیرویر آپ جنائیا۔
 منکیاں والی پھیرنی پئے نہ مالا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ کایا مندر بنا کے سچي

دھرمسالہ، گھر وچ گھر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ دیا باقی کر اُجالا، کھلا پاتی ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکالا، آون جاون گیڑ چُکائیا۔ ساچا مارگ دس سُکھالا، سُکھ آسن وچ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اِکو اک سُہائیا۔ اجپا جاپ جپائے کایا مندر، منسا من رہن نہ پائیا۔ بھاگ لگا کے ڈُونگھی کندر، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ بجر کپائی توڑ کے جندر، ترے گن لیکھا دئے مُکائیا۔ منسا وچ پھرے نہ من بندر، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ کر پرکاش اندھیرا کھنڈر، نُوری جوت ڈگمگائیا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیرج انڈج، اُنُبھج سیتج ڈیرہ ڈھابپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار جلوہ گر اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اجپا جاپ نہیں کوئی اوکھا، ایہ ستگر ہتھ وڈیائیا۔ پڑھنا پئے کھئے نہ پوتھا، پُستک لوڑ رہے نہ رائیا۔ وڑنا پئے کیسے نہ کوٹھا، مندران وچ نہ پھیرا پائیا۔ دینا پئے کیسے نہ روٹا، پُن دان نہ کھئے سمجھائیا۔ پانی وچ مارنا پئے نہ غوطہ، اٹھسٹھ نہ پنڈھ مُکائیا۔ من کلپنا کرنی پئے نہ لوچا، جگ نیتز نین نہ کھئے اُٹھائیا۔ بُدھی کرنی پئے نہ سوچا، عقل وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ کرنا پئے کوئی نہ دھوکھا، جگت فریب نہ کھئے جنائیا۔ جنہاں نوں صاحب ستگر پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنے ملن دا دیوے موقع، جنم جنم دا پُورب لیکھ ویکھ وکھائیا۔ اوہ اجپا جاپ جپدے نال شوقا، رسنا جہوا بئی دند آتم پرما تم پرما تم آتم ڈھولا گائیا۔ اوہناں دا کایا مندر دین دیا لا سدا صاف رکھ چوٹکا، پت پت پتیت آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، گرہ مندر اک وکھائیا۔ اجپا جاپ جپدا جس نوں دُھر دی لوڑ، لوڑیندا سجن ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد آپے لئے جوڑ، انتر نرنتر میل ملائیا۔ بھٹکنا پئے نہ وچ کایا گور، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ ٹھگی کرے نہ کوئی پنج چور، ترسنا ترکھا نہ کھئے ودھائیا۔ ستگر سجن سوامی انتر جائے بھڑ، بھڑ اپنا میل ملائیا۔ سچ دوار دا لا کے پوڑ، منزل حقیقی اک وکھائیا۔ جس نور نوں آتم تکدا نال غور، گھر گمبھیر دئے وکھائیا۔ اُس دا فرنا پُھردا پھور، پچھلا فرنا رسن کھئے نہ پائیا۔ اجپا جاپ آتم پرما تم توں بنا نہیں کوئی ہور، ہوری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاوَنہارا دُھر دا گھر، گھر پڑدا آپ چُکائیا۔ اجپا جاپ وچ جس ہویا واسا، وصل ملے نور الاہیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم اک بھرواسا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چنچل من کرے کوئی نہ باسا، بُدھی بھرم نہ کھئے بھلائیا۔ سمرتھ

پُرکھ اِکو جاتا، جوتی جاتا دُھردرگاہیا۔ جس نے چار جُگ اکھراں والے شبد بنائی گاتھا، گر اوتار پیغمبران ونڈ ونڈائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماشا، پرتھی آکاش کھوج کھوجائیا۔ جس نوں جھکدے تریلوکی ناتھا، رام وششٹ سپس نوائیا۔ تیئی اوتار ٹیکن ماتھا، عیسیٰ موسیٰ محمد سجدياں وچ دھوڑی خاک رمائیا۔ نانک گوہند مٹیا پتا ماتا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ سو صاحب سوامی آد جگادی ستگر ساچا، ہر سجن اک اکھوائیا۔ جنہاں بھگتاں دے اندر لوں اندر راجا، ساڈھے تن کروڑ دے گواہیا۔ اوہ گرسکھ اجپا جاپ چدے بنا پون سواسا، ساہ توں بنا صاحب ترت شبد وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، زرگن دھار نور جوت پرکاشا، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔

★ ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ منجیت کور دے گرہ پنڈ منگوپر ★

۶۵۶

۶۵۶

صدی چوڈھویں کہے کی حال ہونا اتل، اطلاع محمد دے جنائیا۔ کی کھیل ویکھنا متل، مٹر پیارے پڑدا دے اٹھائیا۔ کی رنگ رنگاؤنا ستل، صاحب سوامی دیا کھائیا۔ تیرا کلمہ جائے کتل، کاتب کون کرے لکھائیا۔ دھائو روپ وٹائے پتل، قیمت کرم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کی ہونا چوڈاں طبق، سچ طبیعت نال دے جنائیا۔ کی پڑھنا سب نے سبق، سکھیا کون سنائیا۔ کی نور الابی دینی جھلک، جلوہ گر ڈگمگائیا۔ کی سندیسہ دسنا حمد، لاشریک پڑھائیا۔ کی اشارہ مار رمز، رحمت حق کھائیا۔ کی انت اخیر کرے غضب، مہربان محبوب دُھردرگاہیا۔ کس دا آگے ہووے ادب، سجدياں وچ سپس جھکائیا۔ کی سب دا سانجھا ہووے مذہب، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ میں حیران ہوئی تعجب، پریشانی وچ گر لائیا۔ منارا دسے کوئی نہ مسجد، حجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ مان دسے نہ مُرید مُرشد، سر سر نہ کھئے نوائیا۔ دھرم دی دھار ربی نہ اُلفت، کلمہ کلام نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دس اگمی راز، بھيو ابھید کھلائیا۔ پھیر پڑھے کون نماز،

سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ کی اُمت ملنا اعزاز، کون دیوے وڈیائیا۔ کی پڑدا کھولے آغاز، سہج دینا سمجھائیا۔ نگاہ مار اُپر آکاش، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کون نؤر کرے پرکاش، چند چاندنی ڈیرہ ڈھابھیا۔ میں اتم ہوئی اُداس، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ ساچا دیوے کوئی نہ ساتھ، سنگی سنگ گئے تجائیا۔ منزل ملے کوئی نہ گھاٹ، ادھوٹے بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ مُحبت جڑے کوئی نہ نات، ناتواں ہو کے دیاں دُبائیا۔ پیغمبران دی پھردی ویکھی جماعت، جملہ اکھر نہ کھئے سمجھائیا۔ بغلے رہی نہ کوئی کتاب، کُتب خانیاں ہوئی صفائیا۔ پُرکھ اکال دا سمجھے کون مجاز، پڑدا اوبلا دئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پُچھن لگی آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ ست دھرم دا کپڑا ہووے سماج، مانو مانو ایکاکھر وسائیا۔ جھکڑا رہے نہ کیسے ذات، جورو زر نہ کھئے لڑائیا۔ نام اُچے اکو ساچ، ست ست ملے وڈیائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کاج، کنچن گڑھ سوہا پائیا۔ کلجگ مئے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ پُرکھ اکالا دیوے دات، دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ کوڑی کریا پائے وفات، مڑھی گور وچ دبائیا۔ مذہبیاں کولوں ملے نجات، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ سب دے اندروں تونہی تونہی دی نکلے آواز، دوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ سریشٹی دی دریشٹی جاوے جاگ، آس نندرا میٹ مٹائیا۔ پردے اُچے حق ویراگ، ویری اندروں دینے کڈھائیا۔ کوڑ کریا ہووے تیاگ، دھرم دی دھار اک اُچائیا۔ سچ سوامی ملے سہاگ، جگت رنڈیا ڈیرہ ڈھابھیا۔ گرمکھ ہنس بن کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کچھ پردہ کھول باطن، بے وطن دیاں جنائیا۔ کی کھیل ہووے ماتن، ماتر بھومی ویکھ وکھائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتن، رُتی نؤر نہ کھئے رُشنائیا۔ باہروں مانو تتان والے جاہن، انتر کرے نہ کھئے صفائیا۔ بُت ہویا کیسے نہ پاکن، پلپت ویکھی جگت لوکائیا۔ دھوڑی ملے نہ کیسے خاکن، مٹی مستک نہ کھئے رمائیا۔ پڑدا لٹھے کیسے نہ تاکن، تقویٰ حق نہ کھئے جنائیا۔ حق بندگی وچ مائل نہ جاکن، سوئی سرت نہ کھئے اُٹھائیا۔ مۆرکھ مۆڑھ ہویے کاگن، ہنس روپ نہ کھئے بنائیا۔ مایا دُسے دُسنی ناگن، گھر گھر اپنا ڈنگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کی کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی دھار دینی درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کچھ تے آکھ، بن اکھراں دے سمجھائیا۔ کلمہ اگئی اشارہ دے بھاگھ، پڑدا اندروں آپ چُکائیا۔ کی اُمت نال کھیل ہونا مہینے وچ وساکھ، وساہ کے کی کرتا کار کھائیا۔ پڑدا کھول اگلی بات، باطن بھویو رہے نہ

رائیا۔ کیوں بدن لگا جاپ، جگ جیون داتا اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ملن دا دئے آپ اتفاق، بے وفائی دُور کرائیا۔ محمد کہے سُن چوڈھویں صدی میری ساتھن، سچ دیاں درڑائیا۔ میں سُنپہڑا آیا آگھن، بن اکھراں راگ الاٹیا۔ سب دے کرم آیا واجن، جنم پھول پھلاٹیا۔ گھاٹ آیا پاتن، تٹاں ویکھ وکھائیا۔ سب دی ویکھاں آسن، گھر گھر پھول پھلاٹیا۔ رُوح بُت رہیا کوئی نہ پاکن، پنت پُنت نہ کھئے جنائیا۔ میرا سب نالوں تٹا ناتن، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پروردگار ویکھے کھیل تماشن، زرگن سرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا دھرم اک اُپجائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کی پرہ دی آگے منسا، منصور توں پُچھ کے دے سمجھائیا۔ کتھے بھگت بھگوان دا وسدا بنسا، بنسی والے جتھے سیس نوٹیا۔ میرا اتم میٹ دے سنسا، بہرم رہے نہ رائیا۔ کپھڑی دھار بنے پرہ ساچے دی انسا، زرگن نور جوت زُسنائیا۔ من ہنکاری رہے نہ کنسا، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھابیا۔ گُرمکھ روپ دھرے جگ ہنسا، ہنگ برہم بھیو کھلاٹیا۔ ست دھرم دی ساچی ہووے بنتا، گھڑن بھتنہار دینا درڑائیا۔ پُکھ ابناشی اکو ہووے کنتا، قدیم دا مالک خصم گوسائیا۔ جھگڑا مُکاوے بہشت جنتا، سچ دوارے دئے اک سرنائیا۔ کلیمیاں وچ نامان وچ اکھراں وچ پتھراں وچ ستھراں وچ کڈھاوے کوئی نہ متتا، اگنی ت نہ کھئے تپائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنے ملن دی دیوے ساچی سَمتا، حوصلہ اک ودھائیا۔ نظری آوے چار کُنٹ دہ دشا ساچی سَمتا، سمرن پُوجا پاٹھ جوگ ابھاس دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جنم مرن دی کرم کاند دی رہن نہ دیوے عِلتا، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھابیا۔ سچ پوشاک تن ماٹی خاک دیوے خلعتا، خالق خلق دیا کماٹیا۔ کرنی پئے کوئی نہ سُنتا، سیس مُنداؤنا پئے کوئی نہ مُنتا، لبان کٹاؤن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایکا نام ندھان دیوے شبد اگنی دُھن دا، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ مالک خالق پرتپالک صاحب سوامی بنے گل دا، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھوڑی ٹکالاوے سب نوں اپنی دھول دا، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ حُکم سندیسہ دیوے دُھر معقول دا، مُکمل کر پڑھائیا۔ مارگ دس آتم پرما تم پرما تم سچ اصول دا، اصلیت وچوں اپنا اصل سمجھائیا۔ ناتا جوڑ کے پاربرہم برہم کنت کنتوبل دا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کون لہنے دینے لیکھے سرب وصولدا، حساب منگے تھاوں تھائیا۔ جس کول تھان ٹکانا نہیں کوئی پوُل دا، عارضی کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ اُس دا حُکم سندیسہ اکو شبد اگنی مضمون دا،

جس نوں پڑھے کھئے نہ وچ لوکائیا۔ اُس دا مارگ دھرم دوار قانون دا، قاعدے وچ ترمیم نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبران لیکھا کدے نہ بھولدا، اٹھل ہو کے لیکھے سب دے لیکھے لائیا۔

★ ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۴ فقیر سنگھ مجید پُر مہندر سنگھ ہرنام پُر ★

صدی چوڈھویں کہے راتیں نانک الف نال ملایا اوڑا، دوویں اکھاں دوباں اُتے ٹکائیا۔ تگیا رنگ گوڑھا، سوہنا سوہیا پائیا۔ انتر کہے کس نوں کہاں کوڑا، کوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جاں دھرنی ویکھے جگت جہان ہو گیا موڑھا، بڈھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ مستک لگے کیسے نہ دھوڑا، ٹکے خاک نہ کھئے رمائیا۔ پھیر تگیاپے دا وقت ہویا پورا، ژارا ژارڑ رہیا مٹائیا۔ پُرکھ اکال دا سچ دستورا، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جو بھوکھت دسیا حکم وچ حضورا، حضورئے ہو کے جگت سنائیا۔ سو وقت رہیا نہ دورا، نیرن نیرا پینڈا گیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، ہر داتا شہنشاہیا۔ نانک کہے میں ویکھی پیار نال الف، الفی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے اکو چکھیا حلف، حلفیہ بیان اپنے وچ چھپائیا۔ میں سدا رہنا یک طرف، دو طرف نہ ونڈ وندائیا۔ میں خدا نوں کہنا شرف، مشرف کہہ کے سپس نوائیا۔ میں تکنا اُتے عرش، عرش پریم دھیان لگائیا۔ میں ویکھنا اُتے فرش، جلوہ گر نور نور رُشنائیا۔ میں زرگن کرنا درس، درس پیاسی تہائیا۔ میں اپنی بجاہاؤنی حرص، ہوس رہے نہ رائیا۔ امرت دیوے برس، رحمت وچ وڈیائیا۔ میری منظور کرے عرض، بینتی دیاں سنائیا۔ اپنا کھیل ویکھ اسچرج، الفیے دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرے کلمے دی رہی نہ کھئے غرض، غُربت اندر بھری لوکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گرد، گردش وچ پئی ڈبائیا۔ دکھیاں ونڈے کھئے نہ درد، دیناں گود نہ کھئے ٹکائیا۔ تیری شرع قصائی ہوئی کرد، قتل گاہ ویکھی لوکائیا۔ ہوئے دی میٹے کوئی نہ مرض، مریض گھر گھر روون مارن دھائینا۔ ساچا پلے نہیں کیسے خرچ، دامن دامنگیر نہ کھئے پھڑائیا۔ نفع ویکھیا نہ کیسے چرچ، مسجد خالی جھولی رہی

وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا اپنا حُکم ورتائیا۔ اوڑا کہے میں ویکھیا اُٹھ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ وست دسی کھئے نہ مٹھ، نام ندھان نہ کھئے ورتائیا۔ سب نوں خالی دسے ٹھٹھ، پیالے ٹھوٹھے مُودھے ہوئی صفائیا۔ جگت وکار پائی لُٹ، گھر گھر دسے لڑائیا۔ دین دُنی اپنے اندروں دھرم دا بوٹا دِتا پُٹ، بن ہتھان باہر سُٹائیا۔ سارے بن گئے اپرادھی پُت، سُت دُلا رارین کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا رہے چُک، لڑاون چائیں چائیا۔ ہوئے ہنگتا وچ خوش، خوشی اپنی رہے پرگٹائیا۔ جگت وکار سہائی رُت، بھوگ بلاس وچ لوکائیا۔ ست سچ گیا چُھپ، کلجگ رین اندھیرا چھائیا۔ نانک دی سارے بھل گئے سُک، سوہنگ ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ اوڑا کہے مینوں ہویا بڑا دُکھ، دُکھی ہو کے دیاں سُنائیا۔ امرت ملے کیسے نہ گھٹ، جام حقیقی نہ کھئے پیائیا۔ خالی دسن بُت، تت اگنی ربیا تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی چودھویں کہے الف اووڑا آگے پچھے پچھے آگے، پاسا رہے بدلائیا۔ اکھراں والے رین نہ دیئے حصے، حصیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈے اندر اکو نور دسے، دوجی چمک نہ کھئے چمکائیا۔ اسیں اکے چڑھیئے چکھے، جتھے اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ اکو مئیئے پتے، جو پت پریشور نور خُدائیا۔ ہُن چھڈ دیئے دیناں مذہباں دے قطعے، کتے ساڈی وی ہوئے صفائیا۔ جس نے سانوں بہنڈارے دتے، اکھراں والا روپ پرگٹائیا۔ مات لوک چلائے سیکے، حُکمران دِتا جنائیا۔ انت ڈوری پچھے نہ کھچے، ساڈی کرے صفائیا۔ اسیں کالے اُتے بھیر ہوئیے چٹے، جنہاں چٹے توں کالے دتے بنائیا۔ انت آخیری نکلن لگے سٹے، قیمت کرتا سب دی دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ الف کہے سُن اوڑے ویر، ویرنا دیاں جنائیا۔ ساڈی سانجھی ہووے تقدیر، تکبر وچ رہے نہ رائیا۔ بندھن تئے زنجیر، حد دینی گوائیا۔ مئیئے اکو پیر، جس نوں واپسگرو کہہ کے گائیا۔ تکیئے اوہ تصویر، جس نوں مصوّر نہ کھئے کھچائیا۔ بدلیئے اوہ ضمیر، جتھے ضامن رہے نہ رائیا۔ چڑھیئے چوٹی آخیر، جتھے ساڈے اکھراں دی مکے پڑھائیا۔ دوتی والا رہے نہ کھئے خمیر، حُجاری سب نوں اک رکھائیا۔ منزل دا پینڈا رہیا چیر، چری وچھنے جوڑ جڑائیا۔ الف کہے جھگڑا مٹائیے شاہ امیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ اوڑا کہے سُن الف میری ہم شیرہ، حمد وچ سُنائیا۔ دوویں تکیئے بے نظیرا، جو نظراں توں اوہلے ڈیرہ لائیا۔

پیار مُحبت دا چُکئیے پڑا، دھرم دھار دی گنڈھ پوائیا۔ مینوں دے دے اپنا لیڑا، میرا بستر تیرے حصے آئیا۔ جہڑیاں گرتھاں دیاں
 بٹھیاں بیڑاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ اُس دا کھیل ویکھ آخیرا، جو آخر رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ الف کہے اوڑا تیری ویکھنی لکھی ہوئی پینتی، پینتیس اکھراں وچ وڈیائیا۔ گُرمکھ دے ہتھ وچ
 ہونی قینچی، شرع زنجیر کٹایا۔ میں ڈھولا گاواں بتی، بیٹل مُقدس میری دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ اوڑا کہے سُن الف بہین اے، ایکا دیاں جنایا۔ جے میری پینتی تے تیرا وی لیکھ لکھیا
 جائے نال یہ، ہندسے وچلے اکھڑ نال ملائیا۔ پر سچ جانی دھرم دوارے دواں دا لگنا نینہ، بھگتاں وچ سوہا پائیا۔ پُرکھ اکالا برکھ
 مینہ، امرت دھار وپایا۔ دین دُنی ماٹی ہونی کھیہ، خاک خاک نال اڈایا۔ ساڈی پوتر ہووے دیہ، اکھڑ اکھڑ سوہا پائیا۔ ہنکار
 رہے کوئی نہ میں، میں ممتا دینی مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دینا اٹھایا۔ الف کہے مینوں کیہڑا لکھ
 کاتب، قلم شاہی نال وڈیائیا۔ میرے ساہمنے ہووے مُخاطب، پڑدا رہے نہ رائیا۔ میں جاواں اوس دی جانب، رستہ راہ تکایا۔ اوہ
 میرا کرے تعاقب، ویکھے چائیں چائیا۔ میری بدل جاوے عادت، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ میں وی کہاں سانجھی ہووے اک عبادت،
 مالک اک اکھوائیا۔ ملے اگم نیامت، وست دُھردرگاہیا۔ رہیئے صحیح سلامت، دُکھ نہ لاگے رائیا۔ تُوں میری میں تیری دیواں
 ضمانت، ضامن اوڑ نہ کھئے جنایا۔ الف کہے مینوں دِسدا ضرور آوے قیامت، کامل مُرشد حُکم منایا۔ اوڑا کہے ایسے کر کے پنجاں نے
 کرا کے آؤنا حجامت، چوٹی سب دی دئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا پڑدا
 لاپیا۔ الف کہے سُن بھئی اوڑا، اوڑی دے کول دُبائیا۔ پنجاں بییاں گچی تون تھلے چار اُنگل کرنا جوڑا، ودھ گھٹ نہ کھئے بنایا۔ متھے
 لگی ہووے دھوڑا، چہار چہار شنکر والی چُھپائیا۔ بُلان تُوں نیلا رنگ چڑھیا ہووے گوڑھا، دوسر رنگ نہ کھئے بدلائیا۔ اچی اچی
 ماردیاں آؤن کھنگوڑا، خبردار ہو کے اکھ لُو کھلائیا۔ ہتھ وچ پھڑیا ہووے اک اک موڑھا، کدی کدی سر اُتے لین ٹکایا۔ پاؤندیاں
 آؤن فٹورا، ڈھولا زور زور سُنایا۔ پُرکھ اکال کرن مشہورا، نہکلنک تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،

نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جھگڑا مکاوے بہشتاں والیاں حوراں، پیغمبراں دے حُجریاں وچوں کرے صفائیا۔

★ ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ شکار پُر ضلع کیورتھلا ★

صدی چوڈھویں کہے میں دساں نال ایمان، عمل دین دنی جنائیا۔ تیس بتیسا بھیو کھلے نہ کوئی قرآن، کایا کعبہ نہ کھئے وڈیائیا۔ تن وجود دے شیطان، شرع شریعت وچ دہائیا۔ سجدہ حق کرے نہ کھئے سلام، سپس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ ہنجریاں اندر دے حرام، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ خدی تکبر کیتا غلام، غرت کرے نہ کھئے صفائیا۔ چاروں گنٹ وگڑیا نظام، نوبت حق نہ کھئے وجائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دے نشان، ست سچ نہ کھئے وکھائیا۔ کی کھیل کرے امام، ہر داتا بے پروا بیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، سرشٹی درشٹی کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چاروں گنٹ تکیا اندھیارا، نیتر نین نہ کھئے رُشناٹیا۔ مُحبت کرے نہ کھئے پیارا، پریم پریتی نہ کھئے جنائیا۔ جیو جنت ہویا گوارا، سادھ سنت رہیا کُرائیا۔ صوفی منزل چڑھے نہ کوئی چُبارا، جلوہ نور نہ کھئے رُشناٹیا۔ محمد ہو گیا بے اعتبارا، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ چار یاری ہوئے خوارا، خالص بھیو نہ کھئے کھلاٹیا۔ اللہ ہو رہیا نہ نعرہ، تُوں ہی تُوں ہی نہ راگ الاٹیا۔ من منوآ ہویا غدارا، کلپنا وچ رہیا کُرائیا۔ شرع چھری بنی کٹارا، قتل گاہ دین دنی ویکھ وکھائیا۔ سجدہ جھکے نہ پروردگارا، ست سنتوکھ نہ کھئے وکھائیا۔ نیتر رووے چند ستارا، چوڈس نور نہ کھئے چمکائیا۔ چوڈاں طبق ہااکارا، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگے کھیل انوکھے، انت دیاں درڑائیا۔ مُرید مُرشدان کردے دھوکھے، مُرشد مُریدان رہے بھرمائیا۔ وِدیا پڑھ پڑھ تھکے اکے پوتھے، منزل حق قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ کایا تکیا کیسے نہ گوشے، کایا گرہ نہ پھول پھلاٹیا۔ اگلی دھار کوئی نہ سوچے، پچھلی کردے سرب پڑھائیا۔ نیتر اکھ کھلی نہ لوچے، دوئے لوچن کم کیسے نہ آٹیا۔ بھکھے مر کے رکھے روزے، رازق رِزق رحیم نہ کھئے وڈیائیا۔ نیلی دھار پہنے چوغے، ہریا ویس وٹائیا۔ سپس کٹائے بودے، لبان کیتی صفائیا۔ بھیو کھلے کیسے نہ گوجھے، پڑدا انتر نہ

کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاوَنہارا دُھر دا در، در دروازہ اک گھلائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا
 حق حقیقی نُور، نُورانہ نظری آئیآ۔ جس دا ست سچ دستُور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ میرا لہنا دینا لیکھے لائے ضرور، گر اوتار
 پیغمبران نال ملائیآ۔ سرشٹی درشٹی اندر وکھائے حضور، حضرتان توں پرے کر پڑھائیآ۔ دُھر دا حُکم سب توں کرے مجبور، مجبوری
 پچھلی دئے گوائیا۔ جنم جنم دا میٹ قصُور، کُشلتا اپنی اک درڑائیآ۔ نام بھنڈارا کر بھرپُور، کلمہ کائنات سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار اک اکھوائیا۔ پیغمبر کہن آگے کپہڑا کلمہ لئیے رٹ، رٹن نظر کھئے نہ آئیآ۔ عیسیٰ
 کہے میرا کلاک کرے ٹک ٹک، ویہویں صدی وقت سمجھائیآ۔ موسیٰ کہے پچھلا سارا چھڈیئے ہنٹھ، آگے اور نہ کھئے ودھائیآ۔ سیس
 نوئیے پروردگار جھٹ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ دین مذہب دی ڈوری دیوے کٹ، نام کٹاکش اک لگائیآ۔ سچ دوار دا کھول کے
 ہٹ، دُھر دی وست دئے ورتائیآ۔ پیغمبر اوتاراں نال کریئے اکتھ، اوتار پیغمبران نال ملائیآ۔ دین مذہب دے جھگڑے دینے چھڈ،
 چھڈیئے کوڑ لوکائیآ۔ پیغمبر کہن جے اسیں ہڈیاں آئے دب، قبران وچ ٹکائیآ۔ انت اوس دی پوری ہووے حد، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔
 سارے مل کے اکو کلمہ اکو نام اکو گائیے چھد، چھند اکو اک جنائیآ۔ سچ دوار ایکنکار ویکھئے لوک مات جگ، جاگرت جوت ہووے
 رُشنائیآ۔ بن مگے کعبیوں کایا اندر کرائے حج، حُجرہ حق حق سہائیآ۔ بن مندر شُودوالے مٹھ، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیآ۔ سچ سرور
 وکھائے اگئی تٹ، کنارہ رہن کھئے نہ پائیآ۔ امرت آتم دیوے رس، رسنا جہوا نہ ہوئے ہلکائیآ۔ نام انیالا تیر مارے کس، دئی دویتی
 اندروں باہر کڈھائیآ۔ توں میرا میں تیرا دو جہان گاون جس، صفتان وچ صاحب صلاحیا۔ کلجگ مٹے اندھیری مس، ستجگ
 ساچا چند نُور ہووے رُشنائیآ۔ جگت وکارا بُرج جاوے ڈھٹھ، ہنکار گڑھ رہن نہ پائیآ۔ کِریا کرے اُپر تے اٹھ، نو دوارے ہوئے
 سہائیآ۔ دسم دواری ملے حق، وست امولک جھولی پائیآ۔ ناڑ ناڑ نہ ایلے رٹ، لوں لوں اندر نرگن نُور کرے رُشنائیآ۔ بُدھ بیک
 اُجل ہووے مت، من کا منکا دئے بھوائیا۔ چار ورن اکو دھار بنے جگت، جگ جیون داتا دئے وڈیائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے جدھر
 تگان صوفی سنت فقیر بھگت، جو بھگون ڈھولا گائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دایلا وکھاوے دُھر دا وقت، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جو گر اوتار
 پیغمبران لہنا پورا کرے فقط، فقرہ اپنا اک سُنائیآ۔ نرگن دھار دیوے درس، ترسنا ترکھا گوائیا۔ عرشاں توں آوے اُپر فرش، زمین

خاکی سوبھا پائیا۔ آبِ حیاتِ امرت میگھ دیوے برس، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ چنتا سوگ مٹاوے ہرکھ، ہوے گڑھ ٹرائیا۔
 چوراسی لوے پرکھ، چارے کھانی پھول پھلائییا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر کے غرق،
 گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ پچھلا لہنا کر کے ترک، تڑت اکلا حکم سمجھائیا۔ مانو مانو وچ رہے نہ فرق، بندو مسلم سیکھ عیسائی اکو
 رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے بہڑی میرے رہندے باراں برس، بہتی دیر لاگے نہ رائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے قرض،
 مقروض لیکھا دئے چکائیا۔ اتم کھیل ہونا اسچرچ، اچرچ لپلا آپ ورتائیا۔ پرگٹ ہووے سورپیر مردانہ مرد، نرگن نور جوت ہووے
 رُشنائیا۔ سب دی لیکھے لائے عرض، عاجز اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ست ستوادی بھیو کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا اوہ محبوب، جو محو محبت وچ سمائیا۔ دین دنی وچوں کڈھے دوج،
 دتیا بہاو دئے مٹائیا۔ سچ دھرم دی بخشے سوجھ، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ نظری آوے چارے کوٹ، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ سرشٹی
 درشٹی اندروں کڈھے جوٹھ جھوٹھ، ست سچ اک سمجھائیا۔ بھگت سپیلے اٹھائے پوت، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا
 ماٹی پنج بھوت، پنچم ناد دھن کرے شنوائیا۔ سچ سہنجنی ہووے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ انت اخیر پینڈا رہیا مک، سفری
 لیکھے سفر لگائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ لکھ چوراسی جیو جنت گائے اکو ٹک، ٹخم تاشیرا دئے بدلائیا۔ ست دھرم ست ستواد
 ستجگ سچ ملے سکھ، پت پریشور اپنا رنگ رنگائیا۔ ایش دیو سوامی اکو منن جگت جہان منکھ، چار ورن اٹھاراں برن دوجا
 راہ نہ کھئے تکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پروردگار کولوں لینا پچھ، نمرتا وچ سپس جھکائیا۔ کی آگے کرنا کچھ، کُشلتا نال دے
 سمجھائیا۔ کس بدھ پیغمبران میٹیں ڈکھ، دردیاں درد وندائیا۔ پوتر ہووے دھرت دھرنی دی ککھ، دھولی دھول سوبھا پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل ابناشی
 اچت، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔

★ ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ سُرکھ پُر ضلع کپورتھلا ★

صدی چوڈھویں کہے میں بول سُنواو سبّا، صاحب سلطان دیاں درڑائیاں۔ مینوں گوہند ماریا دبا، بھے وچ رہیا سمجھائیا۔ کلینے اٹھ ویکھ پُرکھ اکال دھر دا ابا، پت پرمیشور نورا اہیّا۔ جس دا دپیک اگئی جگا، جگہ جگہ کرے رُشنائیا۔ کیسے نال کرے نہ دغا، فریب کوڑا دئے مٹائیا۔ ست دھرم دا ساچلاوے آگا، آگن اپنے ہتھ رکھائیا۔ نام خُاری دیوے مدھا، مدھر دُهن اک سُنائیا۔ ساچے سنتاں دیوے سدا، حُکم سنیہڑا اک پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے دھبّا، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ کرے کھیل سورا سربگا، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ کوڑ کُڑیا لاوے دھگا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مکے کعبہ مکے، کایا کعبہ دئے درڑائیا۔ چار ورن بہین بھائی بنائے سکا، نانا دھر دا آپ وکھائیا۔ لیکھا مکے بورا کگا، کامل مرشد ہوئے سہائیا۔ کلجگ انت اخیر ویکھ تھکا، تھکاوٹ وچ دُباّیا۔ بنا گرمکھاں کیسے دی قیمت پینی نہیں ٹکا، ٹکیاں والا کم کیسے نہ آئیا۔ چار کُنٹ پینا رٹا، رٹا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ محمد دا چوڈھویں صدی دا پورا ہونا پٹا، پٹنے والا کرے صفائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد پھرے تھھا، بھجے واہو داہیا۔ سب دا لیکھا مکنّا اگٹھا، ہر کرتا آپ چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ چُونکہ چُناچہ البتہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچّا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں گوہند کہا نال زور، بھے وچ ڈرائیا۔ تکنا نال غور، گہر گمبہر دیاں وکھائیا۔ جس دے سر تے چھتر اگئی جھلے چور، چار جُگ دا مالک نظری آئیا۔ جو ہر تھان جاوے ہڑ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں رہیا دوڑ، دھرنی دھرت دھول کھوجے تھاوں تھائیا۔ لکھ چوراسی پھل ویکھے مٹھا کوڑ، جُون اجونی پھول پھلاّیا۔ دو جہاناں لا اگئی پوڑ، شبدي ڈنڈے آپ چڑھائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا میٹے شور، شرع دا جھگڑا دئے گوائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، نرگن نورا جوت رُشنائیا۔ میٹ مٹائے پنج چور، کایا مندر اندر کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں گوہند دتا جام، رس انوکھا دتا چکھائیا۔ شبدي دے پیغام، سنیہڑا حق سُنائیا۔ سندیسہ دے اسلام، اسم اعظم اک جنائیا۔ کھیلے کھیل دھر امام، عمل ویکھے خلق خُدائیا۔ خاکی پردے ویکھے انسان، تن وجود پھول پھلاّیا۔ کون درگاہ ساچی ہویا غلام، نفس ہوس وچ مٹائیا۔ کھیل ویکھے شرع شیطان، شریعت پڑا آپ چُکائیا۔ ثابت

تکے اُمت ایمان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں گوبند دتا سندیس، حق حقیقت دتی درڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ویکھ، مکہ کعبہ پھول پھلائیا۔ کی کردے مُلا شیخ، شخصیت نظر کھئے نہ آئی۔ چاروں کُنٹ کُوڑا بھیکھ، مایا ممتا وچ دُنی ہلکائی۔ ساچی کرے نہ کوئی ہدایت، ممتا موہ نہ کھئے چُکائی۔ کلمہ ملے نہ کیسے عنایت، وست اگم نہ کھئے وکھائی۔ جدھر ویکھاں سارے ہوئے نالایق، بُدھیوان نہ کھئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورا کرے اپنا حق فرائض، فرض ویکھے خلق خُدائی۔ صدی چوڈھویں کہے میرے گوبند رکھیا ہتھ سیس، سر دتا جھکائی۔ سجدہ کر اک جگدیش، جگدیشر دُھردرگاہیا۔ جس نے لیکھا مُکاؤنا موسیٰ دا بیس، عیسیٰ نال وجے ودھائی۔ پرگٹ ہووے اوتار چوہیس، کل کلکی سوبھا پائی۔ دُھر دا کلمہ دئے حدیث، حضراتاں کرے پڑھائی۔ جھگڑا مُکائے اوج نیچ، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبے کرے رُشنائی۔ جس دی سارے کردے اڈیک، پیشین گوئیاں وچ سُنائی۔ سو آسا منسا پوری کرے سرب اُمید، نرگن داتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نور نور ظہور آپ وکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں گوبند ویکھیا کھنڈا، شبد دھار جنائی۔ جو پھرے وچ برہمنڈا، برہما رہیا گھائی۔ وکھاوے اگم اندا، نجانند وچوں پرگٹائی۔ چڑھاوے اوہ ڈنڈا، جتھے منزل رہے نہ رائیا۔ سُناوے اوہ چھندا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔ لگاوے اوس کنڈھا، جتھے نئیا نوکا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان محبوب بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھے وچ کیتی سلام، علیکم کہہ کے سیس نوائیا۔ میں سندیس دیواں تمام، تمنا اپنی نال رالئی۔ کلجگ تیرا وگر جانا انتظام، بندوبست نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ ہووے قتل عام، قاتل مقتول سمجھ کھئے نہ پائی۔ پیغمبر نبی ہون بدنام، اسم اعظم نہ کھئے وڈیائی۔ چاروں کُنٹ دسے اندھیری شام، شمع نور نہ کھئے رُشنائی۔ حُجریاں وچ ہوئے حرام، مکہ کعبہ دئے دُہائی۔ لیکھا جانے نہ کھئے پسر پسران، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن دھار نور رُشنائی۔ صدی چوڈھویں کہے گوبند کیتی میرے اُتے رحمت، رحم رحیم دتا وکھائی۔ میں نیوں کے چرناں اُتے ڈھیہہ کے ہوئی سہمت، سہم اندروں دتا چُکائی۔ میری لیکھے لگی محنت، میرے اندر وجی ودھائی۔ پھر شبد اشارے کیتی سینت، بن اکھاں اکھاں نال

ملائیا۔ چاروں کُنٹ حیرانی ہووے ہیبت، بھے وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بیہو ابھیدا دئے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوبند دسیا کھول خلاصا، شبدی دھار جنائیا۔ پُرکھ اکال دا رکھ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جس نے چوڈاں طبق چوڈھویں صدی ویکھنا تماشا، تماشین نظر کیسے نہ آتیا۔ دین دُنی دا اُلٹاؤنا پاسا، کروٹ بدل سکے کھئے نہ راتیا۔ کوڑ گڑیار کرنا ناسا، موہ وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دھرم دا جوڑنا ناتا، ستجگ سچ لئے پرگٹائیا۔ آتم پرما تم دسنی گاتھا، تُوں میرا میں تیرا پڑدا دئے چکائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کاجا، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ منوآ دہ دشا نہ اٹھ اٹھ ناچا، نو دوار ڈیرہ ڈھاپیا۔ کرے پرکاش اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چڑھائیا۔ ستگر شبد جنہاں جن ہو کے واچا، واسطہ دُھر دے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سرب کلا سمراتھا، سمرتھ سوامی انترجامی اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوبند مینوں وکھایا مُکا، مُکمل دتا جنائیا۔ اوہ ویکھ پیغمبر اوتار جھکا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پینڈا سب دا اتم مُکا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا دین مذہب دا بھنن والا حقہ، حُکم اپنا اک پرگٹائیا۔ دھرنی دی سپہلی کرے گکھا، دوٹاں دُشتاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگتاں اُجل کرائے مُکھا، دُرمت میل دھوائیا۔ چار ورن کرائے سُکھا، ایک رنگ رنگائیا۔ دیوے وڈیائی مانس مانکھا، مانو اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل اُپر بسدھا، بُدھی سب دی پھول پھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے شبدی گوبند اکھیا نال پریت، پریم دیاں ملائییا۔ جیہڑا وسے باہر مندر مسیت، اندر وڑ نہ مُکھ چھپائییا۔ جس دی جگ جگ وکھری ریت، ریتوان دُھردرگابیا۔ کایا ماٹی کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائییا۔ جھکڑا مُکائے اوچ نیچ، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیا۔ زرگن دھار وسے سب دے پیچ، ساڈھے تن ہتھ سوہا پائییا۔ آد جگاد رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آتیا۔ جن بھگتاں امرت بخشے ٹھانڈا سیت، میگھ میگھلا اک برسائییا۔ ساچے نام دی پاوے بھیکھ، بھکھکاں جھولی دئے بھرائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے انت اخیر بے نظیر چار جگ دی بدل دیوے تواریخ، تاریخ اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زرویر نراکار اپنا کھیل وکھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں گوبند وکھایا چلیا، ترکش ویکھ دُہائییا۔ میرے مُکھوں نکلیا الللا، لا الا کہہ کے دتا سنائییا۔ سپس جھکا کے کہا بسملا، بسمل تیری دھار نظری آتیا۔ چوڈاں طبق ویکھیا بلا، دھیرج دھیر نہ کھئے

دھرائیا۔ پھیر امبر تکیا نیلا، نیتر نین اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ نہ کھئے وسیلہ، وصل یار نہ کھئے کرائیا۔ محمد دا وچھڑیا دسے قبیلہ، کعبہ رہیا کُرائیا۔ نعرہ سُنیا کھئے نہ حق آمینا، نیوں نیوں سیس نہ کھئے نوائیا۔ اتم مُکن لگی تعلیا، الفیے نہ کھئے وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ شرع تقسیما، یکطرف کرے صفائیا۔ کرے کھیل ہرِ عظیمیا، عالیشان نُورِ الاہییا۔ جس دی اکو منزل تے اکو زینہ، اکو ڈنڈے دئے چڑھائیا۔ جھگڑا مُکا کے نر مدینا، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ کلجگ کوزی کیریا میٹ کمینہ، کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی کرے ادھینا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہرِ وڈا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں گوہند پریم نال لایا ہتھ، ہتھ پُشت پناہ ٹکائیا۔ میں چرناں گئی ڈھتھ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پھیر ویکھیا جھٹ، اپنی اکھ کھلائییا۔ اوتار پیغمبران کیتا اکھتھ، بیٹھے راہ تکائیا۔ ساڈا پورا ہویا ہتھ، صدی چوڈھویں تیرے نال وڈیائیا۔ ہُن کدھر جائے تھ، چاروں کُنٹ دُبائییا۔ دین مذہب گئے چھڈ، ساڈا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کلمیوں ہوئے اڈ، کائنات رہی کُرائیا۔ مقبریاں وچ رہیا کوئی نہ ہڈ، مٹی خاک خاک سمائیا۔ پروردگار لئیے سد، سدا ہوکا اک جنائیا۔ کیریا کر اپنے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دین دُنی بُجھا آگ، آب حیات مُکھ چوائیا۔ ہنس ہوئے کگ، کاگوں ہنس دے اُچھائیا۔ کیریا کر اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ من کلپنا جائے بجھ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ دین مذہب دی میٹ دے حد، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ سرِشٹ سبائی تیرا گاوے چھڈ، تُوں میرا میں تیرا راگ الائییا۔ نام خُماری پیاوے مد، مدھر دُھن اک سُنائیا۔ تیرا آتم تیتھوں رہے نہ کھئے الگ، وچھڑیاں جوڑ لینا جڑائیا۔ تُوں صاحب سرب کلا سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا گاؤندے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلجگ انتر ستجگ لاؤنا تیرے وس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چرناں پئی ڈھتھ، ڈھپہ پئی سرنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ میٹ زین اندھیری مس، نوری چند کر رُشنائیا۔ میں زردھن ہو کے جوڑاں ہتھ، صاحب سوامی تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا سچ دھرم دا ویکھاں اکو ہٹ، جگت ہٹوانا رہن کھئے نہ پائیا۔

☆ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صدی چوڈھویں کہے میں پھر کے ویکھی لکھ چوراسی جونی، جواے باز جگت لوکائیا۔ کی ہویا جے دواپرکھیل کھیلیا اٹھاراں کھوہنی، یدھ بڈھ نال لڑائیا۔ کلجگ سرشٹی دی درشٹی وکار وچ اننت گنا ہو گئی دونی، دُنیدار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر پرہ دے گوڑھے وچوں کت کے گئے نہیں پونی، تند کچے جگت کھچائیا۔ آگے کھیل ویکھنی انہونی، جس نوں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ خالق دی خلقت چاروں کنت رونی، روندیاں چپ نہ کھئے کرائیا۔ پرہ دی دھار ویکھنی من موہنی، جس دا روپ رنگ ریکھ جگ نیر نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر داتا دھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھیل ویکھاں مُفت، مُفتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرہ دی دھار ویکھنی انگشت، جو گت شنید دئے رُشنائیا۔ محمد دا لیکھا ویکھنا دُرست، جو لیکھیا بن قلم شاہیا۔ دھردرگاہی تکنا آکو مُرشد، جلوہ گر نور الہیا۔ جس دی کر سکے کھئے نہ اُفت، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں کھیل نیرالا، نیراکار دئے وکھائیا۔ سب دا حل کرے سوا، سواالی بیٹھے آس رکھائیا۔ چار کنت کرے بے حالا، بہیل ہو کے سارے دین دُہائیا۔ چار کنت دہ دشا اپنی بدل دیوے چالا، چال نیرالی اک پرگٹائیا۔ سارے گیت گاؤندے ماضی کوئی سمجھ سکے نہ حالا، آگلا پڑدا نہ کھئے چُکائیا۔ پھل دسے نہ کیسے ڈالا، سرشٹی سمل زکھ کوڑ لہرائیا۔ چار جگ گر اوتار پیغمبر جس دا دے کے گئے احوالا، بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ صلاحیا۔ سو لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ شاہو بھوپ بن راجانا، لکھ چوراسی رعیت ویکھے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن دھار نور رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حُکم دیوے پُرکھ انباشن، انباشی آپ جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے بننے ساتھن، سگلا سنگ پرگٹائیا۔ سیوا کرن تریلوکی ناتھن، ناتھ اناتھان دیا کمائیا۔ پیغمبر سیس جگدیش نواجن، نوازش وچ دھیان لگائیا۔ گرو گریو شبد سنن آگتی بھاشن، جس دی بھاشا سکے نہ کھئے درڑائیا۔ کرے کھیل انت تماشن، پاربرہم پرہ دھردرگاہیا۔ سب دا لیکھا آیا واجن، گھٹ بہیتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صدی چوڈھویں تیرا سیس گندے اوہ مراسن، جو مصرعہ پرہ دا اک سُنائیا۔

صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا حُکم اپارا، اپرپر دتا جنائیا۔ تیرا کھیل جگت توں نیارا، زرنکار رہیا کرائیا۔ چرن پریتی دے سپارا،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا سنگ ہووے پنج پیارا، پنج وکار مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ہر ساچن اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ میری ہور آس، اصل دیاں سمجھائیا۔ جو گُرمکھ تیری شاخ، شناخت دینی
 درڑائیا۔ اکیاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک چاک، جو چاکری تیری کھائیا۔ اوہ وقت سہاؤن چھبی پوہ دی رات، زُڑی تیرے نال
 مہکائیا۔ بانہ کڈھکے دین آکھ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پرہو ساڈا لیکھا میٹ دے بن شاہی قلم دوات، چٹے اُتے چٹا دے لگائیا۔
 آتم پر ماتم جُڑے نات، پاربرہم برہم تیرے وچ سمائیا۔ ساڈا پچھلا پھولیں نہ کھات، اگلا رنگ دینا رنگائیا۔ سارے تینتھوں سکھ کے
 جائے جاچ، یاچک بن کے سیس نوئیا۔ کس بدھ پرہ دے رہی دا داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں کِرپا کرنی سب دے اندر
 وچ سواس، ساہ ساہ اپنا آپ سمائیا۔ جن بھگتاں اندر کر جوت پرکاش، نرگن نُوں دینا چمکائیا۔ بنا کتاں توں سُنن تیری آواز، ناد
 شبد دُھن شنوائیا۔ بنا رسنا توں تیرا امرت رس لین چاکھ، انرس دینا وکھائیا۔ تیری سُنن اگتی گاتھ، راتیں سُنتیاں دے اندر وڑ کے
 کریں پڑھائیا۔ منزل اپنی چڑھاؤنا گھاٹ، پینڈا اکو وار مکھائیا۔ مہربان ہو کے بخشنی دات، داتے جھولی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا اتم آیا کنڈھی، کنڈھے کھلوتی دیاں دھائیا۔ گُرمکھو
 واسنا رکھیو کوئی نہ گندی، سگندھی اندر لینی پرگٹائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے پابندی، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ بھگتو نیر
 اکھ رہے نہ اوندھی، ساچے لوچن ہوئی رُشنائیا۔ تسیں گوبند دے سَت دُلا رے جنگی، جنہاں سرسے کیتی جدائیا۔ ہُن ورہنڈ وچ
 پاؤ بھنڈی، چاروں گنٹ رہی گر لائیا۔ تہاڈا مارگ سدھا جگت جہان دی او جھڑ ڈنڈی، ڈنڈاوت والا نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں اوس
 پرہو دے سنگی، جو سکلا سنگ نبھائیا۔ ویکھیو کوئی پنجان تتان والا وجود نہ مٹو ڈمبی، نرگن نُوں پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔
 جگت نے توڑی انت جگت دے مالک گنڈھی، گنڈھنہار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل
 وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں سندیسہ دیوے پُرکھ اکال پاپا، بھاپا کہہ کے میں وی دیاں جنائیا۔ اگی بیبیاں ویس کرن جویں
 نوجوان دا کرن سیاپا، بستر اپنے لین سجائیا۔ جن بھگتاں دے اندروں کڈھنا ترے گن تاپا، تپدے پردے شانت کرائیا۔ مکھوں کہنا

سوںنگ پاٹھا، یائے یائے آواز لگائیا۔ یائے یائے سترگر پریم ماردا ٹھاٹھاں، یائے پرہ دے نام دُبائیا۔ یائے چھڈ دتی دیوی والی لاٹاں، یائے جوت نہ کھئے جگائیا۔ یائے یائے گر اوتار پیغمبران پورا کیتا نہ گھاٹا، یائے صاحب سلطان نہ کھئے ملائیا۔ یائے یائے ملیا پُرکھ سمراتھا، یائے یائے تون لیا پچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا ربیا گھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گُرْمکھ ویکھنے پنج شکاری، جو بھجے پھرن واپو داہیا۔ سب دے ہتھ وچ ہووے اک اک کھاڑی، تکھی دھار بنائیا۔ سب دے مُکھ اُتے آئی ہووے داڑھی، بچہ وچ نہ کھئے رلائیا۔ مُچھاں نوں وٹّ آن چاڑھی، چڑھدیوں لہندے ویکھ وکھائیا۔ بولی بولن اوہ پہاڑی، منجھو تنجھو کر سُنائیا۔ میگھی تیگھی رسنا نال اُچاری، اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجاں بیبیاں گندے ہون سیس، مینڈھی مینڈھی اُپر چڑھائیا۔ رسنا بولن پہاڑی گیت، اُچے ٹلے پربت دین دُبائیا۔ اگئی قدم چل کے اک وچوں مارے چیک، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پرہو گُر اوتار پیغمبر رہن نہ دینے شریک، شرکت کوڑی دینی مٹائیا۔ اک تیرے وچ توفیق، تیری بے پرواہیا۔ اوس ویلے سیاپے والیاں بیبیاں پٹاں اُتے ہتھ مار کے کہن تیری اڈیک، بہڑی بہڑی دین دُبائیا۔ یائے یائے ساڈی بدل دے نیت، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ پہاڑناں کہن ساڈی کایا کر دے ٹھنڈی سیت، اگنی ت دینا بُجھائیا۔ ساچی دات کر بخشیش، رحمت آپ کھائیا۔ جے پرہو نون دُور وسدا ساڈے کایا مندر آزدیک، باہر لہن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی نوری جھلک، مینوں جھلی دتا بنائیا۔ میں ویکھی اگئی چمک، بنا چند سورج رُشنائیا۔ میری وچ نہ آئی سمجھ، کی صاحب رہیا درڑائیا۔ مینوں گوہند ماری رمز، سہج نال سمجھائیا۔ جس لیکھے لایا صوفی فقیر شمس، تبریز نیر وہائیا۔ اوس دُنیا کیتی احمق، مَورکھ روپ چٹرائیا۔ کیسے نے دھوتی کیسے نے پہنی تہمت، کوئی ہیٹ پیٹ وچ وڈیائیا۔ پرہو جان تگیا تیرے نال کوئی نہ سہمت، سچ دوارے ملن کھئے نہ آئیا۔ گُر اوتار پیغمبران دی انت بے ارتھ گئی محنت، مزدوری جھولی کھئے نہ پائیا۔ جدھر تگاں دُئی دویت دی زحمت، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرْمکھو سب دے اندر ہووے مستی، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ ہرسنگت آوے ہسدی، ہستی تکنی

بے پرواہیا۔ صفت ہووے اِکو دے جس دی، مہا دُھردرگاہیا۔ کھیل مُکاؤنی رہنا وکھّ دی، دُو جا در نہ نظری آئیا۔ منزل تکی حق
 دی، ملے محبوب شہنشاہیا۔ وست دیوے ست دی، ست وچ سہائیا۔ پرواہ نہیں کرنی جگ دی، جاگرت جوت وچ سہائیا۔ ایہہ
 کھیل بھگتو سنسار والی اگ دی، اگنی ترے گن سرب تپائیا۔ جس دی پریت دُھر نال لگ گئی، لگی آگے نہ کھئے تڑائیا۔ تہاڈی زندگی
 کوئی بہین بھرا ساک سجن مات پت پتر نہیں جگ لئی، جگ جیون داتا اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نے کرم وچھنی سریشٹی چھڈ لئی،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر مالک ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دُھر دے حُکم دا
 کوئی نہ سمجھے معائنا، مطلب حل نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبران کسے نام اُتے کر کے نہیں دتے سائنا، دستخط نہ کھئے وکھائیا۔ جگ
 چوکرئی پچھوں سب دا معاملہ صاف کر کے کہے اوہ مالک ہن ہے نہ، جیہڑے اکھڑے الفیے اوڑے ایڑے وچ ونڈ وندائیا۔ پھر کِریا
 کرے نرگن دھار ستگر پنج تت گر اوتار پیغمبر بنھ کے وکھائے بنا نیناں، پرتکھ بے پرواہیا۔ جس دا حُکم سب نے مننا کہنا، سر
 سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے بول سناواں کوک، کوکر دُھردرگاہیا۔ سب نے سانجھا کرنا سلوک، صلح کل دئے وڈیائیا۔ حق خالق دی بنیو مخلوق،
 خالق ویکھو بے پرواہیا۔ جس نے پچھلا حُکم کرنا منسوخ، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بخش سلوک، بھیو ابھیدا دینا
 جنائیا۔ کوڑی کِریا چُکے چوک، چُکئی کرے لوکائیا۔ جو مایا نیندے ستے گھوک، شبد اشارے نال اٹھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج
 بھوت، بھوت بھوکھت دئے سمجھائیا۔ ست ستواد سہائے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ بھگت سہیلے گودی چُک، صاحب سوامی گلے
 لئے لگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سب توں لینا پُچھ، پُچھنا گھر گھر پائیا۔ دسو کسے دے کول کی کُچھ، جو پرہ دی بھیٹ
 چڑھائیا۔ پیغبرو کیوں داہڑی مٹی مُچھ، لباں دین دہائیا۔ تہانوں چوڈاں صدیاں توں آگے گیا کُچھ نہیں سُجھ، بھیو بہاؤ نہ کھئے
 سمجھائیا۔ کُچھ اُتر دیو مُجھ، مُلزم بن کے سس نوٹیا۔ کی سندیسہ ملیا تُدھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، میری منسا پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری بینتی اک ارداس، خوشیاں وچ سنائیا۔ جن بھگتو تہاڈی جنم جنم دی
 بُجھے پیاس، ترسنا کرم رہے نہ رائیا۔ چھپی پوہ سہاؤنی رات، بنا حُکم توں سوئے کھئے نہ پائیا۔ تہانوں مُحبت وچ لینا ڈاٹ، شبدي

دھار لینا اٹھائیا۔ ٹھاڈے سب دے بنے دھرم دوارے دے کاٹ، پچھلا لیکھا دینا کٹائیا۔ جنم کرم مٹاؤنی واٹ، آون جاون رہے نہ رائیا۔ سیج سہاؤنی کھاٹ، آسن سنگھاسن اک وڈیائیا۔ جتھے ملے پُرکھ ابناش، اوس منزل دینا چڑھائیا۔ لیکھے لا کے سواس، پون پوناں وچ سمائیا۔ جے جنم لیا تے لے کے جائیوشاباش، لعنت رہن کھئے نہ پائیا۔ جے تت وجود لیا تے کر کے جائیوپاک، پنت پُنت بنائیا۔ جے سیس نوايا پر ماتم رکھيو ساتھ، آتم جوڑ جڑائیا۔ جے سوہنگ گایا پاٹھ، شالا تن ملے وڈیائیا۔ ٹہانوں منزل چوٹی آخیر چڑھاؤنا ٹاپ، جتھے ٹپا کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹھاڈا لیکھے لگے آون جاون چلنا پھرنا واک، واک گر اوتار پیغمبراں پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم بخش اتفاق، نفاق اندروں باہر کڈھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو چھپی پوہ دی رات کرنی چُستی، چُست چلاک اپنا آپ لینا بنائیا۔ ٹھاڈے جنم دی ہونی دُرستی، جیون نواں دینا بنائیا۔ شبدی دھار جناؤنی سرتی، سرت شبد وچ ملائیا۔ دُھر دے نام دی دینی گڑھتی، پُرکھ اکال بننا دُھر دی دائیا۔ سیکھیا سناؤنی شبدی گر دی، جو ستگر اک اکھوائیا۔ جیہڑی منسا کوڑ اندروں پُھردی، اوہ ممتا دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو چھپی پوہ رات دے باراں وچے ماریو تالی، تلی تلی نال کھڑکائیا۔ مُکھوں کہنا پرہہ ملیا جوت اکالی، جو اکل کل اکھوائیا۔ جس دے دوارے اکو وار بننا سولی، پھر منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت رہے کوئی نہ خالی، نام بھنڈارا دیوے چائیں چائیا۔ دین دیا لا دُھر دا دانی، دیاوان اک اکھوائیا۔ جن بھگتو ٹساں دھار کھڑکاؤنی اک سو پنجاں اک دو جے نال کیریانی، آواز ٹپ ٹپ لگائیا۔ پھیر نظارہ تکیو جگت میدانی، جگت شرع دیاں بھڑائیا۔ لیکھا ویکھاں چار جگ دیوانی، جس دیاں گر اوتار پیغمبر تریخان گئے پائیا۔ چالان فارم بھرنا اوہ اسمانی، جس دا جسمانی بھیو کھئے نہ پائیا۔ منزل ویکھنی دین دُنی رُوحانی، رُوح بُت پھول پُھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا سچ جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ جن بھگتو رات نوں بہنا وچ قطار، لائن لائن نال ملائیا۔ جیہڑا آگے پچھے ہووے پُلپس والے اوس نوں کرنکے گرفتار، ایسے کر کے لئے بُلاییا۔ جیہڑے شور کرنکے فوجی اوہناں نوں مارنگے مار، چاروں کُنٹ کر تکرائیا۔ جیہڑے اندر گاؤنگے ٹوں میرا میں تیرا یار، اوہناں دے اندر وڑ کے سب نوں درس دیواں وکھائیا۔ ایہہ میرا

سب توں وکھرا وبار، نرگن ہو کے نرگن میلا میلان سہج سُبھائیا۔ اگے سُن دے رہے پڑھدے رہے آسماناں توں اُتے وسے نرنگار، سچکھنڈ بیٹھا سوبھا پائیا۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا ایکنکارا پروردگار سانجھا یارا کھیل کرے اپر اپار، اپرپر سوامی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اپنا پریم بنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بہت کچھ دسنا، دست دست نال ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بہت کچھ بکنا، جس نوں بکواس کہے لوکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بہت کچھ لبھنا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھ تیرے بنا نہیں میرا کوئی سجننا، متر نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں پُرکھ اکال اکو چننا، گوہند گر دئے وڈیائیا۔ سرشٹی رونا جن بھگتاں ہسنا، ہسدیاں خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیل کرے اتر پورب پچھم دکھنا، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ مُجگیالیزاہ زالیزاہ والیزا والزاقضالییا۔

★ ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ٹھیکیدار ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے کچھ آسا رکھی اشٹبھج جوالا، پورب بھيو ابھید کھلائییا۔ پنجان گرمکھاں دے ہتھ وچ ہون مٹھلاں، مسل محبوب والی سمجھائیا۔ ونڈ نہیں کوئی شاہ کنگالا، ہرجن ساچے سوبھا پائیا۔ گل وچ اکیاں منکیاں دی ہووے مالا، من کے منکے نال صلاحیا۔ جگت کھیل کرے نرالا، نروریر نرکارا ڈھردرگابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا ڈھردرگابیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا جگت احمق، مورکھ مگدھ کوڑ لوکائیا۔ مُرید مُرشد ہویا کوئی نہ سہمت، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ موہ وکار لگی زحمت، ہنکار گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ پروردگار کرے نہ رحمت، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ لیکھے لگے کھئے نہ محنت، مزدوری ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھولن لگی اپنا بستہ، بستى ویکھ جگت لوکائیا۔ دین دُنی دا بدلن لگی رستہ، رہبر ملیا ڈھردرگابیا۔ جس دا نام بھنڈارا سستا، قیمت جگت نہ کھئے لگائیا۔ جس نوں تکدی اُپر عرشاں، پن نیناں نین اٹھائیا۔ اُس دا کھیل ویکھاں اُپر فرشا،

فرماں بردار ہو کے سیو کھائیا۔ چرن دھوڑی نوں ترساں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ پنجاں بیبیاں ہتھ وچ بنا لیانا گلدستہ، گل گلشن وچوں مہکائیا۔ پریم پیالہ دینا اگئی رس دا، بن رسنا رس چکھائیا۔ ڈھولا گاؤنا دُھر دے جس دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں عجب کہانی، کہوت نظر کیسے نہ آئیا۔ کیسے نے منگنا آب کیسے نے منگنا پانی، آب بے تاب وچ دُبائیا۔ پیغمبران ہوئے پریشانی، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ بیہو کھولنا جگت جسمانی، جسم ضمیر سب دے پھول پھلایا۔ منزل نرنتر تکی رُوحانی، انتر اپنا پندھ مُکائیا۔ لیکھا جان دو جہانی، برہمنڈاں کھنڈاں دُھر سندیسہ دینا سُنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا پروردگارا سانجھا یارا سب دا جان جانی، انبولت اندرشت اپنا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں وچوں جھروکھے، چوڈاں طبقات دھیان لگائیا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سوچے، بُدھی وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نوں لوچن کوئی نہ لوچے، نین اکھ نہ راہ تکائیا۔ میں کھیل تکنا اوتھے، جتھے وسیا بے پرواہیا۔ جیو جنت کلجگ جگت جہان کھاوے غوطے، نئیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاوَنہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک درسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں مندر ویکھنا اگم اتھاہ، پروردگار دئے جنائیا۔ جتھے وسے زرگن نور جوت شہنشاہ، پاربرہم پت پریشور سوہا پائیا۔ بن تیل باقی جوتی جوت ہووے رُشنا، آد زرنجن ڈگمگائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا ت وجوڈ بیٹھے ہون سیس جھکا، نمستے ڈنڈاوت سجدہ کر کے شکر منائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دُھر دا ڈھولا لیون گا، دوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جس نوں واحد وحدت وچ سب نے کہا خدا، خود مالک نظری آئیا۔ زرگن دھار نہ ہووے جُدا، سرگن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں رُت سہنجی، سوہنیک اتنت۔ جگے جوت آد زرنجنی، کِریا کرے سری بھگونت۔ سب دے نیتر بائے انجی، نام ندھانا دسے منیا منت۔ دین دنی جگت جہان کوڑے وچوں ونجھنی، کوئی گرمکھ ورا رہسی سنت۔ دھوڑ ملے کیسے نہ مجنی، ہوئے وچھوڑا نار کنت۔ بھگت سہیلا صوفی دُھر دا سجتی، ہوئے ملاواں آد انت۔ جھگڑا رہے نہ کایا بدنی، گرھ توڑے ہوئے ہنگت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل جُگا جُگنت۔ صدی چوڈھویں کہے میں

ویکھنا جگ کرتا کرتار، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُراں گاؤندے وار، انجیل قرآن صفتاں وچ صلاحیا۔ جس نوں وشن برہما شو نیوں نیوں کردے نمسکار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بھجن واپو داہیا۔ جس دا حکم سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکجگ سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ جس دا لکھ چوراسی آتم پرما تم نور اجیار، دیا باقی کھلاپاتی گھٹ گھٹ کرے رُشناٹیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھنہار، نرویر نرکار نرکار اپنی کار کھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سب نوں کرنا خبردار، بے خبراں خبر سُناٹیا۔ غفلت وچوں ہووو بے دار، آس نندرا دینی تھایا۔ حقیقت دا مالک خلق دا خالق اکو تگو حقیقی یار، جو یارانے کوڑے دئے تھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دوارا ایکنکارا اک اکلّا دئے وکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سچ سندیسہ دینا لوک مات، متا پرہ دے نال پکھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا میٹے اندھیری رات، چار کُنٹ دہ دشا بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ لیکھا رہن نہ دیوے ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ نام ندھانا نوجوانا دیوے اگتی دات، وست امولک کایا گولک آپ ٹکھایا۔ ست دھرم دی ساچی بخش سوغات، توں میرا میں تیرا آتم پرما تم بھیو دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در تھانڈا اک وکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا آد جگادی اللہ، عالمین بے پرواہیا۔ جس وسایا سچ محلا، محبوب ہو کے ویکھ وکھایا۔ نبی رسولان پھڑایا پلا، نییاں ناتا جوڑ جڑایا۔ نرگن دھار اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کار کھایا۔ اتم سب نوں کر کے جھلا، جھلک اپنی آئے درڑایا۔ عرشوں فرش زمین خاکی ویکھے تھلا، جل تھل مہیئل کھوج کھوجایا۔ بن تیل باقی اپنے نور بلا، بلدھاری وڈ وڈیاٹیا۔ کرے کھیل اک اکلّا، اکل کل اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دئے چکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک اک، ایکنکار اکھوٹیا۔ جس دا لیکھا سارے گئے لکھ، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ اوس پورا کرنا بھوکھ، پیشین گوئیاں نال ملاٹیا۔ اشارہ کیتا جس جس، جسم ضمیر توں باہر دئے وکھایا۔ جگ نیتر کیسے نہ آوے دس، دہ دشا اپنا حکم سُناٹیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ نت، نوت اپنی کار کھایا۔ اوہ بن پرمیشور پت، پتونت وپس وٹایا۔ لکھ چوراسی آشلے جت، منسا سب دی اپنے وچ چھپایا۔ سب دی ننگی کر کے پٹھ، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکھایا۔ کھیل کرے اندٹھ،

ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک نولزو زلاکال، کُل زمان بے پرواہیا۔ جس دا محل عالیشان، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ بیغمبران لے کے بلیدان، شہادت شرع والی بھگتائیا۔ جوت جگا کے اُپر اسمان، زمیں زمان کھوج کھوجائیا۔ صفتان وچ بن کے رحیم رحمان، الفیے اکھراں وچ وڈیائیا۔ پوشیدہ رکھ کے دُھر کلام، کلمہ کائنات صفتان والا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے منزو میرا مُحبت والا امام، مذہباں والا مضمون نہ کھئے درڑائیا۔ میرا اسم دا اسلام، جس دا بدلے نہ کھئے نظام، نوبت حق حق سُنائیا۔ چوتھے جگ لے اک دام، جھگڑا میٹھے دُنی تمام، طمع دا لیکھا دئے گوائیا۔ دُھر دا دے سچ پیغام، پرا پسنتی مدہم بیکھری توں آگے کرے پڑھائیا۔ جتھے بُدھی سمجھے نہ کھئے انسان، عقل چلے نہ کھئے چترائیا۔ سو کھیل کرے بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹھے شیطان، شرع شریعت ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری ہونی سُنجنی رُتی، رُتری پرہہ مہکائیا۔ میں پچھلی پوری کیتی بُتی، بُتخانے ویکھ وکھائیا۔ جگت لالس وچ رہی ستی، انت لئی انگرائیا۔ بھگتاں نال ملاؤنی رُچی، رچنا ویکھنی دُھردرگاہیا۔ سچ دوارے بن کے سُچی، سنجم لینا بدلایا۔ آسن لا کے ساچی کٹی، چارے کُنٹ دینی تجائیا۔ محمد کولوں لے کے چھٹی، اپنا لیکھا لینا مُکائیا۔ گانا بنہ کے بھگتاں گئیں، ساچا سگن دینا وکھائیا۔ جس رِوداس چارے دی جُتی تُٹی، تُٹیاں گنڈھ پوائیا۔ اوس پھرنا اڈی اُچی، اُچ اگم دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو کھیل ویکھنا تُسیں، تُریا توں پرے دینا سمجھائیا۔ جتھے آتما پرماٹما نالوں کدے نہ رُسی، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل سدا اڈتی، انہو پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا وڈا مالک، مہربان نظری آئیا۔ جس نوں کہندے خلق خالق، مخلوق نور کرے رُشنائیا۔ انت میرا بنے ثالث، صاحب سوامی دیا کھائیا۔ چار ورن دے گرمکھ ویکھے خالص، خالص خالص آپ پرگٹائیا۔ جنہاں دے اندروں بدلے حالت، جہالت کوڑی دئے کڈھائیا۔ نام ندھانا دے نیامت، رس اگتا دئے چکھائیا۔ کوڑی کِرپا وچوں رکھ صحیح سلامت، سر اپنا بتھہ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، چار جگ دی گرمکھ ویکھ امانت، امن نال دامن اپنے وچوں باہر کڈھائیا۔

☆ ۷ یوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

ستگر شبد مہما اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جگ جگ حکم سندیسہ دیوے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کماٹیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم جناوے ساچا جس، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ نج نیتر لوچن نین کھولے اکھ، دئی دوتی پڑدا دئے چُکائیا۔ بھیو ابھید جنائے حقیقت حق، ہر پردے کر صفائیا۔ من کلپنا کر کے وس، مایا ممتا موہ گوائیا۔ امرت جھرنا دے کے رس، جگت ترسنا دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا دُھردرگاہیا۔ ستگر شبد آد جُگادی دُھر دا داتا، دیاوان دیا کماٹیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماتا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نت نوت ویکھے کھیل تماشا، نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ چاروں گنٹ اندھیری راتا، ساچا نُوں چند نہ کھئے چمکائیا۔ شاہ پاتشاہ سب دا ہاردا دے پاسا، بیدینگوئی سمجھ کیسے نہ آٹیا۔ جو صاحب ستگر گوبند چرن داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کماٹیا۔ تِس دی نرتنر انتر پوری ہووے آسا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ کِریا کرے پُرکھ سمراتھا، پروردگار نُوں الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ستگر شبد کہے آد جُگادی اک مہربان، محبوب بے پرواہیا۔ جس دا ست دھرم نشان، دو جہاناں رہیا جھلاٹیا۔ گر اتار پیغمبر مَن آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ حکم سندیسہ دیوے نوجوان، مرد مردانہ اکم اتھاہیا۔ سو لہنا دینا لیکھا ویکھے جیو جہان، تن وجود کایا ماٹی پھول پھلاٹیا۔ جو گوبند چرن سرن کرے دھیان، دوتے لوچن راہ تکائیا۔ اُس دا ہیوے مات کلیان، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ ستگر شبد کہے گر گوبند اک بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ در آیاں پوری ہووے آسا، نراسا نظر کھئے نہ آٹیا۔ دین دئی دا جگت بوہاری کھیل تماشا، نت نوت ویکھے وکھائیا۔ جس دے پردے انتر سُچ سنجم ہووے ساچا، ست نال وڈیائیا۔ تِس بھاگ لگے کایا ماٹی کاچا، کنچن گڑھ سوہیا پائیا۔ پرہ دوار داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کماٹیا۔ تِس دا کرم ہووے راسا، جنم ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ستگر شبد کہے جے آسا لوک راج، رعیت نال وڈیائیا۔ پھیر ویکھو اوہ گوبند جس سیس کلغی تے کلغی والا تاج، تخت نیواسی سوہیا پائیا۔ گھر بیٹھیاں مان وڈیائی دیوے دات، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ اندر

باہر چار کُنٹ دہ دشا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ پنج وار گوہند گُر نوں ضرور کرنا یاد، امرت ویلے اُٹھ کے نام دھیائیا۔ آپے اُجڑیا کھیڑا کرے آباد، وسدیاں نال وسائیا۔ پریمیاں دی پریم وچ پوری ہووے امداد، آمد خوشامد اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، جگت دا کرم جگت وچ بدلایا۔

۸ ★ پوہ شہنشاہی سمت ۴ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں کر کر تھکی بندگی، بندھن بندھناں وچ دُہائیا۔ سرگن دھار کردی رہی مُشندگی، مُشکل وچ بھجی واپو داہیا۔ کھیل ویکھدی رہی تارا چند دی، سوریہ نور جوت رُشنائیا۔ پروردگار رہی مندی، جلوہ گر نور الاہیا۔ کھیل تکدی رہی اُمت والے تن دی، وجوڈاں وچ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہوئی منگتی، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ میں کھیل جئاوئی ہنگ برہم دی، پاربرہم پڑا رہے نہ رائیا۔ جوت پرکاش کرنی اگے چنّ دی، جو دو جہاناں ڈگمگائیا۔ کھیل وکھاوئی اگے بھگون دی، جو بھاگ سب دا دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اتم کرنا سجدہ، بن سس سس جھکائیا۔ پرہ پُرکھ تیرا دسے کوئی نہ بردا، بندگی وچ بندھن نہ کھئے کٹائیا۔ جھگڑا میٹ چوڈاں طبق اپنے گھر دا، گرہ اکو اک درڑائیا۔ جتھے دپیک نور الاہی ہووے جگدا، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر توں ہی توں ہی ہووے چیدا، رسنا والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جیکارا ہووے اک الکھ دا، الکھ اگوچر تیری وڈیائیا۔ مارگ ملے دُھر دے سچ دا، ست سچ وچوں پرگٹائیا۔ جھگڑا مٹا دے کایا ماٹی کچ دا، کنچن گڑھ دے سُہائیا۔ ہر گھٹ انتر نرنتر ہو کے وسدا، وصل دینا یار خدائیا۔ نظارہ دے اگئی اکھ دا، پنج نیتر لوچن نین کھلائییا۔ جگت جہان ویکھ تپدا، ترے گن اگن نہ کھئے مٹائیا۔ جھگڑا پیا من مت دا، بُدھی عقل نہ کھئے وکھائیا۔ ابالا آیا بہتر ناڑی رت دا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ سنتوکھ رہیا کیسے نہ بٹھ دا، دھیرج یت نہ کھئے جنائیا۔ مان رہیا نہ اٹھسٹھ دا، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی کُرائیا۔ مکہ کعبہ ویکھ ڈھٹھدا، مسیت مسلہ حل نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دھرم دوار تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں جگت جوانی، جون ونت دھیان لگائیا۔ محمد دے کے گیا اک نشانی، نشانہ اور نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے مُلا شیخ مسائکاں اندر آئی بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہووے لوکائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ چڑھے طُغیانی، طرف دو طرف نہ کھئے بچائیا۔ میرے کلمے ہووے بدنامی، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ آب حیات ملے نہ پانی، رُوچ بُت نہ کھئے صفائیا۔ کلمہ حق نہ سمجھے کلامی، کائنات دئے دُبائیا۔ جھگڑا پینا چارے کھانی، چارے بانی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں یاد آئی کہاوت، حضرت سہجے گیا جنائیا۔ میرے نام ہووے بغاوت، بغلگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ دے عداوت، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ ساچا کلمہ ملے نہ نام نیامت، نعرہ حق نہ کھئے سنائیا۔ محبوب دے نہ صحیح سلامت، ست ست نہ کھئے دِرڑائیا۔ مایا متا موہ لگے علامت، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ پیغمبر دیوے نہ کھئے ضمانت، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ چاروں کُنٹ دے جہالت، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کوڑی اُمت رہے بناوٹ، حق حقیقت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کیتی حق قدم بوسی، دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر اپنے انتر کیتی خاموشی، جگت بول نہ کھئے سنائیا۔ مُحبّت وچ ہوئی مدہوشی، اپنا آپ بھلائی۔ انت اخیر سوچ اگمی سوچی، سچ صاحب دتی سمجھائیا۔ ساچے نام دی رہے کوئی نہ روزی، کلمہ رس نہ کھئے چکھائیا۔ من واسنا سریشٹی ہووے بھوگی، کلپنا تن وجود ہلکائیا۔ ثابت رہے نہ کھئے جنجُو بودی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دس کے گیا سہج نال اشارے، بن نیتز نین اکھ بَلائیا۔ کھیل ویکھنا اپنے انت کنارے، جگت نئیا ڈولے تهاؤں تھائیا۔ پیر پیغمبران رہے نہ کھئے سہارے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نرگن دھار آوے میرا پروردگارے، محبوب بے پرواہ نور خُدائیا۔ جوتی جوت کرے اُجیارے، کوڑ اندھیرا دئے گوائیا۔ دُھر دا کلمہ اک اُچارے، کائنات سچ پڑھائیا۔ دین مذہب کر گرفتارے، بندھن اپنا دیوے پائیا۔ دُھر دا بول اک جیکارے، چار ورنان دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کہا ساڈا حق مؤروٹی، پروردگار دتا بنائیا۔ صدی چوڈھویں تون اُمت

اندر کرنی جاسوسی، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ سب دی اصلیت دسنی خصوصی، خصوصیت دینی جنائیا۔ انت کھیل تکنی رُوسی، رہبر ہو کے دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سندیسہ دیوے سری بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ پنجان بیپیاں مستک ہووے نشان، کالا پیلا سوہا رنگ سُہائیا۔ آیو وہہ تیہہ سال دے ہووے درمیان، وڈا چھوٹا نہ نال رلائییا۔ تن تکھی ہووے کرپان، وجود محبوب ویکھ وکھائیا۔ سجے ہتھ وچ ہون رومال، لال رنگ نال رنگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا ایکو گان، رسنا جہوا نال وڈیائیا۔ کدی ویکھن اُپر اسمان، نیر نیناں نگاہ بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے حکم دیوے ڈھر درباری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دی کھیل عجب نیاری، رچنا اپنی رہیا رچائیا۔ جس دا نور جوت اُجیاری، نرگن نرور کرے رُشنائیا۔ لیکھا جانے وڈ سنساری، سنساری بھنداری پڑا دئے اُٹھائیا۔ جودھا سورپیر بن بلکاری، شبدی دھار لئے انگرائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر رہے پُجاری، بنا سیس سیس جگدیش جھکائیا۔ سو لیکھا جانے ڈھر دی دھاری، دھرم دوارا اک سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج گرمکھ ہون چھوٹے بچے، بچن اگلا دیاں سمجھائیا۔ جنہاں دی رسنا تون میرا میں تیرا نام چے، ڈھولا سوہنگ والا گائیا۔ اک دو جے موڈھیاں اُتے ہتھ ہون رکھے، پیار مُحبت وچ وڈیائیا۔ خوشیاں نال جاون نئے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تیڑ ہوون نکے نکے کچھے، تہمت اور نہ کھئے بندھائیا۔ ہتھ وچ پھڑے ہون لکھ کے پئے، پارہسم تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجان بیپیاں بدھا ہووے کرم کانڈ دا بستہ، نیلی ٹاکی وچ بندھائیا۔ کپڑا ہووے سب تون سستا، قیمت ودھ نہ کھئے لگائیا۔ نال چٹے کاغذ دا ہووے پرچہ، لائن لکیر نہ کھئے بنائیا۔ جس دا دو جہا ہووے درجہ، پہلی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار کُنٹ پھراں بھجی، بھجن بندگی ویکھ وکھائیا۔ دہ دشا پھراں اچھی پجی، نرگن اپنا روپ بدلائییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار جاواں پیر دبی، آہٹ سنن کھئے نہ پائیا۔ سادھ سنت ویکھاں کس دے اندر نور رُبی، جلوہ جوت کرے رُشنائیا۔ کپڑا نام دارو دیوے بن کے

طبعی، طبیعت اندروں دئے بدلائیا۔ جاں تکیا مایا ممتا دے روگی سبھی، ہوئے ہنگتا وچ لڑائیا۔ چاروں کُنٹ دسے بدی، بدن پوت پُنت نہ کھئے رکھائیا۔ من واسنا کیسے نہ کڈھی، کوڑ کِریا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ بِن گُرمکھاں بھگتاں پرہ دی جوت کتے نہ جگی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ حضرت نُوح ویکھے اگمی ندی، کنارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ انت بیتدی جاوے چوڈھویں صدی، صدمہ سب نوں دئے وکھائیا۔ پیغمبراں رہے کوئی نہ گدی، گداگر کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساجن اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا دُور نیڑا، نرگن ہو کے دیا کھائیا۔ سرگن تتاں والا جھپڑا، جھگڑے وچ جگت ڈہائیا۔ دھرم دوار بٹھے کوئی نہ بیڑا، بہار کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اُجڑا دسے کھپڑا، بستی حق نہ کھئے وسائیا۔ پروردگار دیونہارا گیڑا، کلجگ اُلٹی لٹھ بھوائیا۔ عدن عدل نال چھپڑے چھپڑاں، انصاف دُھر دا حق سمجھائیا۔ دُھر فرمانا میٹے کھپڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سریشٹ بھلائے دریشٹ اندر کر کر ہیرا پھیرا، پھیرے وچ اندھیرا ویکھے جگت لوکائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھجن سینگھ ایشر سینگھ دے گرہ اودھم پُر ★

صدی چوڈھویں کہے میں سندیسہ سُنیا اگم کلامی، بِن رسنا جہوا دتا سُنائیا۔ جس نے ناتا جوڑنا دین دُنی باہمی، ورن برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ میٹے اندھیری شامی، شمع نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے غلامی، غُربت اندروں دئے کڈھائیا۔ ساچی منزل دسے آسانی، رحمت اپنی حق کھائیا۔ ممتا موہ میٹے بدانتظامی، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ لکھ چوڑاسی ہووے جان جانی، گھٹ گھٹ اتر ویکھے وکھائیا۔ جن بھگتاں بھگتی دی پوری کرے قُربانی، کایا کربلا کر صفائیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ نہ رہے طُغیانی، امرت دھار اک وھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے آپ اپنی مہربانی، محبوب مُحبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ سریشٹ دریشٹ ویکھے چار کُنٹ نادانی، نگاہ اپنی اک اٹھائیا۔ جو جھگڑا پیا شاستر سمرت وید پُرانی، کایا کچے کرے صفائیا۔ ساچی منزل دس اک رُوحانی، رُوح بُت میلا میلے سہج سُبھائیا۔ ت وچھوڑا کٹ جسمانی، جسم ضمیر دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک اک احباب، ہر کرتا نظری آئیا۔ تن وجود وجائے رباب، انحد نادى ناد سُنائیا۔ جھگڑا لگا پُن صواب، صحبت اپنی دئے درڑائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر ہوون لاجواب، منزل حقیقی دئے چڑھائیا۔ چرن پِرتی دے خطاب، خطا بھل معاف کرائیا۔ سجدہ سیس دس آداب، جگدیش چرن دھوڑی ٹگا مستک دئے چُھائیا۔ شاہو بھوپ بن نواب، نوبت نام حق سُنائیا۔ جتھے پڑھنی نہ پئے کھئے کتاب، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا حُجرہ سہائے محراب، محبوب اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ دُرمت میل رہے نہ داغ، پتت پُنت آپ کرائیا۔ گھر شمع جگائے چراغ، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ نرگن دھار دیوے ساتھ، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، آس نندرا دئے مٹائیا۔ من ممتا میٹ واد وواد، وکھ کوڑی باہر کڈھائیا۔ ساچا شبد کرے اہلاد، دُھن آگئی ناد سُنائیا۔ تتوت کھولے راز، بھیو اہیدا آپ سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ وُضو نماز، بندگی بندنا اک پرگٹائیا۔ دُھر دا کلمہ کرے واعظ، وضاحت نال دئے سمجھائیا۔ دھرم دوارے رہے نہ کھئے ناراض، دئی دوتی ڈیرہ ڈھابیا۔ ساچے دھرم دا کرے آغاز، دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا مکے عشق حقیقی جگت مجاز، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر آیا سناٹا، سُن سہادہ وچ سہائیا۔ چوڈاں طبق ویکھیا ہاٹا، ہٹوانے بیٹھے مکھ چُھپائیا۔ میرا چیتھڑ ہویا پاٹا، بستر تن نہ کھئے درسائیا۔ کوڑ وکارا چُھے کانٹا، دوس رین ہویا دُکھدائیا۔ کلجگ کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ پوتر رہیا نہ تیرتھ تاٹا، گنگا گوداوری جمننا سُرستی ریبی کُرائیا۔ پھری دروبی مندر مسجد شودوالے ماٹھا، گروڈوار نینان نیر وہائیا۔ جوت جگے نہ دیوی لاٹاں، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ چار ورن پیا گھاٹا، چار گنٹ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ امرت ملے کیسے نہ باٹا، گوہند رس نہ کھئے چکھائیا۔ آتم پرما تم جڑے کوئی نہ ناتا، ناتوان ہوئی لوکائیا۔ سب دا دھرم رائے ویکھے کھاتے، چتر گپت رہیا جنائیا۔ انت اخیر اٹھائی گنڈ دسدے احاطہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو اہیدا آپ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں لاؤنا اکو نعرہ، حق حق دینا جنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھنا مظاہرا، مذہباں والے لینے اُٹھائیا۔ اپنا کرنا انت کنارہ، اگلا پندھ نہ کھئے سمجھائیا۔ محمد پورا کرنا اشارہ، جو اشاعت نال گیا درڑائیا۔ جس نرگن دھار آؤنا دوبارہ، نر نرائن ویس وٹائیا۔ نرگن نور کرے اُجیارا، جوتی جاتا دُگمگائیا۔

جن بھگتاں بن سچا بخشہارا، مُرید مُرشد لئے منائیا۔ چار ورن سہائے اک دوارا، دوجا در نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل آد انت بے شمارا، شمار وچ کتھن کھئے نہ پائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میرے انتر آئی چُستی، چلاکی دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کرنی دُرستی، پروردگار انکڑے دئے بدلائییا۔ جھکڑا پینا اُپر خُشکی، تری والے رہے کُرائییا۔ مُلا شیخ ویکھنے مُفتی، مسائکاں پڑدا دینا اُٹھائییا۔ کلجگ لٹھ گِڑنی اُٹی، وہندے وہن دئے وائیا۔ کھیل ہونی سچے ستگر دی، شبدي دھار اپنی کار کھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنی جگت چلاکی، چاروں کُنٹ دھیان لگائییا۔ پنج تت مایا خاکی، پنچم پنچاں میل ملائییا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھنے ساتھی، کون سگلا سنگ نہائییا۔ کون میٹے دُھر دی آکھی، ایشٹ دیو ویکھ وکھائییا۔ کس دی ہوئی اتم جاتی، جگت جاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کون مہا لکھ کاغذ قلم دواتی، صفتار وچ وڈیائیا۔ کون برہم دھار رہیا ارادھی، پاربرہم مل کے وچے ودھائییا۔ کون جسم ضمیر رہیا سادھی، صدق صبوری وچ جھٹ لنگھائییا۔ کون کلجگ کوڑی کیریا کیتا داغی، مایا ممتا موہ ہلکائییا۔ کون کھیل کرے کنت سہاگی، نار سہنجی روپ وٹائییا۔ کون سرتی سوئی کون جاگی، کون اپنا پندھ مکائییا۔ کون بنیا دھرم تیاگی، پریتم اکو رہیا منائییا۔ کون پُرکھ اکال توں ہویا باغی، مایا ممتا وچ ہلکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے کرائے آدی، جگ چوکڑی سد اپنا حکم ورتائییا۔

★ ۹ یوہ شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے مینوں نظر آیا روداس دا کسیرا، قسم کھا کے دیاں جنائیاں۔ جس دے انتر نرگن دھار جوتی جوت دی تصویرا، جس نوں مُصوّر تَصوّر نہ کھئے کرائیا۔ جس نوں نؤر چمکدا دِسے کبیرا، جو قبران تون باہر ڈیرہ لائیا۔ اوس دے وچ لکھی اگئی تدبیرا، جس دا طریقہ نہ کھئے درڑائیا۔ جس دا کھیل ویکھیا بے نظیرا، جو نظریہ رہیا بدلایا۔ جس دے وچ دین دنی دی تقدیرا، تکبری دا رُوپ درسائیا۔ نظر آیا جس ویلے صدی چوڈھویں دین دنی دا رس ہویا خمیرہ، ست رہن کھئے نہ پائیا۔ بھراتا تگے جگت ہم شیرہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار جگت ہلکائیا۔ دھرم کرم دی بدل جانی تاثیرا، تسبیح مالا کم کھئے نہ آئیا۔ صوفی سنت ہونے دلگیرا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جھگڑا پینا پاتشاہ وزیرا، زن و مرد نہ کھئے شنوائیا۔ چار ورن بھرسٹ ہونا وطیرہ، درشتی سچ نہ کھئے گھلائییا۔ شرع دا بجھ جانا زنجیرا، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ پھرے دُبائی امیرا، غریباں گرہ نہ کھئے سہائیا۔ اوس ویلے کھیل ہونا تقدیرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ دیوے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے روداس کسیرے نوں کہندے کوڈی، کوڈی جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اوس وچوں مینوں دسی گلاب دی ڈوڈی، جس دا پت ٹہنی نظر کھئے نہ آئیا۔ وچوں نظر آیا اگما جوگی، جو جگیشراں کرے پڑھائیا۔ ٹھاکر تگیا موچی، جو بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں روزی، رازق رحیم اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آتم برہم دا کھوجی، پاربرہم اپنا ناؤں سمجھائیا۔ جگ چوکڑی دھر سندیسہ دیوے اکادھ بودھی، بُدھی تون پرے کرے پڑھائیا۔ نام سُنائے اگم سلوکی، سو بلا سچ جنائیا۔ ویکھنہارا لوک پرلوکی، پڑدا دین دنی اٹھائیا۔ منزل دس سوکھی، در گھر ساچا اک وکھائیا۔ جتھے پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ بُدھی رہے کھئے نہ تھوتھی، من منسا نہ کھئے ہلکائیا۔ آتم دی آوے سو جھی، سمجھ وچوں سمجھ بدلایا۔ رمز اشارہ دے کے گوجھی، پڑدا دئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جن بھگتاں ہتھ لگاواں گوڈیں، گھٹنے ٹیک کے اپنا سپس نوائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اجیت سینگھ دے گرہ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے دین دُنیا بجھی دین والی رستی، رستہ حق گئی بھلائیآ۔ چھپر چھٹاں وچ وسی، وصل یار نہ کھئے کرائیا۔
 جونی گنددے لکھ چار اسی، حصیاں والی ونڈ نہ کھئے سمجھائیآ۔ رسنا کہندی پُرکھ اکال سب دا کلاپتی، پت پرمیشور جگت نہ کھئے
 ہنڈھائیآ۔ کلجگ اتم رہیا کھئے نہ جتی، یتھارتھ پرہ دی سیو نہ کھئے کھائیآ۔ سچ وست رہی نہ رتی، رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیآ۔
 تیرتھ تٹاں اُتے جا کے کراوندے گتی، پرہ دی سار کھئے نہ پائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن پت لٹھی، مہربان محبوب سر ہتھ نہ کھئے
 ٹکائیآ۔ چار کُٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی پھردی ٹھی، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ جم کی پھاسی کیسے نہ کئی، کٹاکش نام تیر نہ کھئے
 لگائیآ۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چار ورن دی ہٹی، جگت پرچون والا ہٹ دتا کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھیو ابھیدا جانے ت اٹھی، اپ
 تیج وائے پرتھی آکاش رجو طمعو ستو ست اپنے نال بدلائیآ۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش چند دے گرہ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے جگت و دیا دین دُنی کیتی عالم، علم والا سچ عمل نہ کھئے کھائیآ۔ شاہ سلطان چار کُٹ بیوئے ظالم، پیار
 مُحبت ناتا سچ نہ کھئے جڑائیآ۔ ست دھرم دی خالی دسے کالم، کلمیاں والے روون مارن دھاپیا۔ من ممتا وچ سرشٹی پھسی سالم،
 گرہیا پلّو سکے نہ کھئے چھڈائیآ۔ سچ دوارا کیسے نہ مالم، نہ معلوم نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہر صاحب ڈھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے جگت و دیا بنیا جگت نصیب، نسبت سچ نہ کھئے کڈھائیآ۔ دین دُنی
 ویکھی غریب، نام دھن پلے گندھ نہ کھئے بنھائیآ۔ من منسا ویکھی عجیب، ممتا موہ وچ ہلکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جو دے کے گئے ترتیب،
 سلسلے وار سمیں سمیں سمجھائیآ۔ اوس منزل دے پُجیا نہ کھئے قریب، دُور ڈراڈا پندھ نہ کھئے مکائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے نیترو کے کہا
 فرید، فرقہ پرہ دے نال بنائیآ۔ پروردگار تیری وگر جانی ترتیب، طریقہ ڈھنگ تیرا انوکھا نظری آئیآ۔ اوہ ویلا دُور ڈراڈا آوے

نزدیک، نیرن نیرا پندھ مُکائیا۔ دین مذہب بنن شریک، گر اوتار پیغمبران ہووے لڑائیا۔ ہتھ آوے کیسے نہ جیت، ہار وچ ہاردی دے لوکائیا۔ بن تیری کِریا آسا منسا پوری ہووے نہ کیسے امید، ترسنا ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا حُکم فرمانا شبد سندیسہ اک جدید، جدی اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا لیکھا جائے بیت، بہتر ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ خالی دے منارا مسیت، مصرعہ سچ نہ کھئے سُنائیا۔ سب دی تُندی دے پریت، پریم پریم نہ کھئے رکھائیا۔ بن تیری کِریا رہے نہ کھئے اتیت، ترے گن لیکھا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال رحمت وچ کرنی بخشیش، مہربان محبوب مُحبّت دھر دی دینی ورتائیا۔ تیرا نام کلمہ اکو ہووے حدیث، حضراتاں توں پرے دینا سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق صاحب پرتپالک اک جگدیش، جگدیشر میلا لیتنا ملایا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھر دا چاڑھنا رنگ مجیٹھ، بسیٹھ اپنا پریم رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چار جُگ دی پچھلی میٹ لیک، ستجُگ ست دھرم سچ نشان دینا وکھائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لال چند دے گرہ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے دین دُنی بھری نال گناہ، پتت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ مُلا شیخ کرن جناہ، حدیث حق نہ کھئے صلاحیا۔ کلمہ کرے کوئی نہ منع، منفی والا سارے روپ وٹائیا۔ کوڑی اگنی لگی تیتاں، وجود رہی جلائییا۔ سچ پرکاش ملے نہ شمع، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ مارگ دے کھئے نہ نواں، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین مذہب دی ودھ گئی طمع، لالچ مذہب والا رکھائیا۔ میں دھر سندیسہ کہواں، کہہ کے رہی درڑائیا۔ سچکھنڈ دوار گر اوتار پیغمبر ہوئے جمع، اکٹھے ہو کے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال لکھ چوڑاسی لیکھا ویکھ دماں، دامنگیر ہو کے پھول پھلائییا۔ دھر دا مارگ دس نواں، نر نرنکار تیری سرنائیا۔ نیوں نیوں تیرے چرناں ڈھپواں، جگت رہے نہ مان وڈیائیا۔ اکو ڈھولا دھر دا گواں، تُوں میرا میں تیرا راگ الائییا۔ تیری سیج سہنجنی سواں، جتھوں ستیاں نہ کھئے جگائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرے بہواں، چرن سرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،

ہر بردا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری سیتل ہووے چھاتی، چہہر اپنی دئے لگائیا۔ تیرا کھیل کھلاپاتی، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ کلجگ میٹ اندھری راتی، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ ٹوں وسنہارا اک اکتی، اک اکلّا نؤر الاہیا۔ ڈھر سندیسہ دے دے قلم دواتی، کاغذ شاہی نال وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا اک جماعتی، اکو سیکھیا دے سمجھائیا۔ ساچا نؤر پرکاش کر باقی، باطن بھیو رہے نہ رائیا۔ جن بھگت سہیلے اٹھا داسن داسی، داستان پچھلی دے سمجھائیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتے دے وڈیائیا۔ ٹوں صاحب ستگر ناتھ اناتھی، دینن دیناں ہو سہائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم تیرا نؤر اکو ذاتی، ذات پات دا جھگڑا دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا لیکھ نہ سکے کوئی لفظ لغاتی، الفیے دی ودیا کم کیسے نہ آئیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لیلا وتی دے گرہ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں بننا جوہن وتی، نرگن نؤر جوت چمکائیا۔ سچ دوارے ہونا سوہاوتی، صاحب سلطان لاگاں سرنائیا۔ پُرکھ اکال مناؤنا ڈھر دا کنتی، پت پرمیشور نؤر الاہیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے پنکتی، سوہنگ ناد کراں شنوائیا۔ کلا ویکھنی پرہہ انتی، اکل کل دھاری دئے وکھائیا۔ جن بھگت دوارے بن کے منکتی، درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بن جاؤ اک سنگتی، ورن برن جھگڑا رہے نہ رائیا۔ لیکھا مک جائے مٹا شیخ مساک پنڈتی، گرتھی گرہ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں ڈھر دی پوجا، پاربرہم پرہہ بھیو کھلائییا۔ ایشٹ رہے کوئی نہ دوجا، دتیا بھاؤ دینا چکائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھول تیجا، نچ لوئن کراں رُشنائیا۔ ڈھر دا مارگ دس کے سیدھا، رستہ اکو دیاں وکھائیا۔ جتھے نؤر رام سیتا، رادھا کرشن سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال اک اتیتا، ترے بھون دھنی ڈیرہ لائیا۔ پروردگار ٹھانڈا سیتا، جلوہ گر سوہا پائیا۔ سب دی آسا منسا

پوری کراں اُمیدا، جگت ترسنا رہے نہ رائیا۔ گرمکھو سب دا پورا ہووے عقیدہ، عقیدت وچ قاعدہ اک درڑائیا۔ جو لیکھا لیکھا
محمد وچ قرآن مجیدا، مُفلس ہو کے دھیان لگائیا۔ جس دی آیت کرے تمہیدا، صفتاں وچ صلاحیا۔ اُس دا لیکھ زلُو وزیدا، وزت
زوه درڑائیا۔ سو کھیل ویکھنا چشمدیدا، نیتر نین اکھ گھلائیآ۔ جس نون کھندے مہربان مہبان بیدا، بی خیر یا اللہ تیری سرنائیا۔
اُس دا حکم اگم پیچیدہ، پڑدا سکے نہ کھئے گھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، میری آسا منسا
ویکھ وکھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر اگم آواز، بن رسنا دیاں سُنائیآ۔ دین دُنی کھولے راز، پڑدا نرنتر رہے نہ رائیا۔ جس
کارن پڑھی نماز، روزہ رکھ کے جھٹ لنگھائیآ۔ اُس دا ملن لگا اعزاز، پروردگار جھولی پائیآ۔ چاروں گنٹ کرے ساج باج، اچھل
اچھل اپنی کھیل کھلائیآ۔ سوئی سُرَت کیسے نہ گئی جاگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیآ۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگ، دوس رین رہی
گُرائیا۔ ساچے کعبے جگے نہ کھئے چراغ، محراب حق نہ کھئے سہائیآ۔ منزل محبوب نہ کوئی آباد، سچ سنگھاسن نظر کھئے نہ آئیآ۔ سجدہ
سیس نہ کھئے آداب، نمو نمو نہ کھئے درڑائیا۔ ملیا میل نہ ایکا واحد، واہ واہ وچی نہ کھئے ودھائیآ۔ جو محمد کلمہ کیتا عائد، آیتاں وچ
سُنائیآ۔ دُھر فرمانے کر کے گیا ہدایت، حدیثاں وچ ونڈ ونڈائیآ۔ مُحبت وچ کر کے گیا عنایت، اعلیٰ ادنیٰ جگت سمجھائیآ۔ جگت
شرع دس شرائط، شریعت دتی وڈیائیآ۔ انت سارے حکم ہوئے جائز، جائز لین کھئے نہ آئیآ۔ مایا ممتا ہوئی راج، رعیت موہ وکار لیا
بنائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انت اخیر سب دا نکلن والا نتاچ، نتیجہ سب نون دئے وکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبران پورا ہویا
فرائض، فرض اپنا گئے نبھائیآ۔ انت اخیر بے نظیر ویکھنہارا نا لایق لایق، اُمت اُمتی پھول پھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جو کرے کرائے سدا جائز، ناجائز ونڈ نہ کھئے
ونڈائیآ۔

☆ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گردت سینگھ دے گرہ چھمب ضلع جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبران بدلی گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ میری انت اخیر انہونی ہونی صدی، صدمہ گھر گھر رہی وکھائیا۔ حضرت نوح دی وہنی ندی، جگت نیا نؤکا کم کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبران خواہش رہے نہ دبی، پڑدیاں وچوں پڑدا دئے چکائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کراؤنا یدئی، یدپ اپنا کھیل کرائیا۔ کلجگ کوزی کریا میٹنی بدی، بدلا دیوے تھاؤں تھائیا۔ ساچے نام دا بن کے طبعی، طبیعت سب دی دئے بدلائیا۔ زرگن جوت جگا کے ربی، رباعلمین ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھ اندھیرا گھپ، حیرانی اندر دھیان لگائیا۔ ست دھرم گیا چھپ، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ بھاگ لگے کیسے نہ بُت، کایا کعبہ نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ دِسے دُکھ، دردان بھری لوکائیا۔ اُجل کرے کوئی نہ مُکھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جنی لیکھے لگے کوئی نہ ککھ، بھگت روپ نہ کھئے دھرائیا۔ بھرے بھلا مانو ماٹکھ، من منسا وچ ہلکائیا۔ سیس جگدیش کیسے نہ جاوے جھک، ڈنڈاوت بندنا نہ کھئے درڑائیا۔ میں چار کُنٹ ویکھیا اُٹھ، پن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ دست رہیا نام نہ مٹھ، خالی ہتھ سرب وکھائیا۔ آتم پرمام ناتا گیا ٹٹ، سُرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ سب دے بھاگ گئے نکھٹ، کرم کانڈ رہیا کرلایا۔ امرت جام ملے نہ گھٹ، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ کلجگ جیو اپرادھی ہوئے سُت، صاحب ستگر ملن کھئے نہ جائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ میری سہنجی کرے رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، مہربان دھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے چار کُنٹ دِسے نہ کوئی سجن، سین میت نہ کھئے اکھوائیا۔ سچ پریتی ہوئے کوئی نہ مگن، پرمام میل نہ کھئے ملائیا۔ میں چڑھ کے ویکھیا اُپر گگن، نرنتر ہو کے اکھ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے منگن، درگاہ ساچی خالی جھولیاں ڈاہیا۔ ترے گن مایا چار کُنٹ دہ دشا لگائی اگن، صدی چوڈھویں سکے نہ کھئے بھجھائیا۔ دین مذہب اسیں سارے لگے چھٹن، بھڑی تیرا نام خدائیا۔ تیرا درس دیدار لگے منگن، اکو نور چشم رُشنائیا۔ پنچم میتے پا دے سگن، سمگری اپنی دے وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی بدن، بدلی کرنی تھاؤں تھائیا۔ تیرے ہتھ انصاف عدل، عدالت اپنی دینی درڑائیا۔ من کلپنا کرنی قتل، قاتل مقتول اپنی کھیل وکھائیا۔ ساڈا پورا نہ ہویا یتن، یتھارتھ سارے رہے سنائیا۔ نیا لگی کیسے

نہ پتن، آدھوٹے گھنن گھیری وچ گھٹائیا۔ لوک مات ویکھ اپنا وطن، بے وطنان لے ملائیا۔ نرگن دھار تینوں سارے سدن، سرگن بیٹھا سیس نوایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دواریاں وچوں لبھن، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں اُپر عرشاں، عرشی پریم دھیان لگائیا۔ کی ویس وٹائے اُپر فرشا، فرض اپنا کی سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوریاں کرے غرضان، غرضیکہ سب نوں ویکھے تھائوں تھائیا۔ بینتیاں لیکھے لاوے عرضان، آرزو سب دی جھولی پائیا۔ جو صفتاں وچ اپنے نام کلمے دیاں دسپیاں طرزان، طرح طرح درڑائیا۔ اتم سب دیاں پٹھیاں کر کے نردان، نر نرائن ویکھے تھائوں تھائیا۔ دین مذہب شرع چھری بن گئی کردان، قتل ہووے انت لوکائیا۔ ساچا ربیا کوئی نہ بردا، بندگی وچ نہ سیس نوایا۔ جگت جہان جائے بردا، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھيو کھلے نہ کیسے گھر دا، گرہ مندر منزل پندھ نہ کھئے چکائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا کوئی نہ پڑھدا، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ تیری منزل روحانی اسمانی جسمانی پوڑی ڈنڈا کھئے نہ چڑھدا، منزل پندھ نہ کھئے چکائیا۔ تیرا کھیل اکھے ہر دا، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ چُک دے پڑدا، پروردگار اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ایتھے اوتھے دو جہان سچ دوارے جوتی دھار کھڑدا، حکم سندیسہ شبدی شبد جنائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ چھمب ضلع جموں ★

صدی چوڈھویں کہے حضرت محمد کہا الہ، اللہ عالمین وڈیائیا۔ جوتی نور سدا ملاح، لوک پرلوک اک اکھوائیا۔ نام کلمہ دئے صلاح، صفتی صفت وچ وڈیائیا۔ رسول للا اپنے خدا، اصول اپنا اک پرگٹائیا۔ سجدہ کرنا دسے دُعا، لوچن نین اکھ کھلائییا۔ مُحبت پیار وچ بنے دلڑبا، دلدار اک اکھوائیا۔ دھر دی دسے حق صدا، سد ڈھولا اک سنائیا۔ درگاہ ساچی جنائے راہ، رہبر ہو کے آپ سمجھائیا۔ صوفیاں بخشنہار گناہ، رحمت اپنی وچ رکھائیا۔ دین دُنی کرنہار فنا، بسمل اپنی کھیل کھلائییا۔ دھر فرمانا دیونہار نوان،

نوجوانا آپ سنائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غماں، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ لہنا ویکھنہارا دم دماں، دامنگیر اک ہو آئیآ۔ پھول پھلائے ماٹی چماں، چم درشتی ڈیرہ ڈھابیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر ویکھے سماں، سماپت ہندی دسے لوکائیا۔ نرگن دھار کرے اپنا کما، کمترین گر اوتار پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ سچ پرکاش کر کے شمع، دیپک جوت کرے رُشنائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے طمع، ترسنا دئے گوائیا۔ ساچا مارگ کر کے رواں، کوڑ کریا روانگی دئے کرائیا۔ لیکھا ویکھے بابا آدم حوا، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار سچی سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد نو وار رنگے ہونٹ، اٹھتی سال دی آيو سوبھا پائیا۔ اپنے تن لگائی چوٹ، ڈنک نگارے نال چھپائیا۔ ایکنکارا رکھ ایکا اوٹ، اک دھیان جنائیا۔ نظارہ ملیا نرمل جوت، جوتی جوت رُشنائیا۔ انتر زرتتر کھلے سوت، سُرتی شبد وچ سمائیا۔ اپنی دھار ویکھی دھر دی کوت، گوتم بدھ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جس ویلے محمد ہویا گیان، وقت پنج پنج سوبھا پائیا۔ آفتاب غروب ہون لگا سی شام، کیرن کیرن وچوں چمکائیا۔ پروردگار دین لگا حقیقی جام، رس اکٹا آپ چکھائیا۔ پہلی آیت آئی کلام، اللہہوہو اللہ دتا سمجھائیا۔ پھر پڑدا کھول تمام، طمع دتی چکائیا۔ نفر بنا غلام، سیوا سچ سمجھائیا۔ کلمہ دسنا کلام، چار گنت شنوائیا۔ پھر غُسل کر حمام، باہر کیتی صفائیا۔ پھر آیا پیغام، ناد دُھن وڈیائیا۔ پھر وکھایا نشان، تارا چند وڈیائیا۔ پھر کرایا دھیان، سُرتی سُرت بدلائیا۔ پھر نظر آیا امام، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ پھر کلمہ دس امام، قاعدہ باقاعدہ دتا پڑھائیا۔ پھر حُکمی دس انتظام، بندوبست سمجھائیا۔ پھر نور دس جوان، پردھ بال پندھ مکائیا۔ پھر مندر کھول مکان، درگاہ ساچی دتی وکھائیا۔ پھر تخت نواسی بن راجان، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ پھر چوڈاں طبقاں ونڈ مہان، حصہ جھولی دتا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اشارہ ہویا ویکھیا امبر، لوچن نین نال ملایا۔ پھر درسایا دھر دا منبر، مناریاں وچ وڈیائیا۔ اوہ مہینہ سی ستمبر، یسُو دئے گواہیا۔ نور چمکیا نوری اندر، نور جوت رُشنائیا۔ گھلیا جیون جندر، پڑدا دتا اٹھائیا۔ پرکاش ہویا کندر، نور جوت رُشنائیا۔ تکن لگا اُپر گگن، گہر گمبھیر راہ تکائیا۔ مُحبت وچ ہویا مگن، مستی وچ لئی انگریائیا۔ سُرت رہی نہ تن وجود بدن، ماٹی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دوار دروازہ لگا لنگھن،

بنا قدم توں قدم اٹھائیا۔ درویش ہو کے لگا منگن، خالی جھولی آگے رکھائیا۔ آگوں حُکم سُن سورا سرینگن، جو سندیسے رہیا درڑائیا۔ میں ویکھاں کھیل وچ وربھنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ شبدی دھار لے پرچنڈن، چنڈ پرچنڈ دیاں چمکائیا۔ چار جُگ دی کرنی کر کے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ آکو اک سہائیا۔ ہُن محمد کچھ دات آیا ونڈن، تیری جھولی دیواں پائیا۔ جس ویلے چوڈاں صدیاں لنگھن، اپنا پندھ مٹکائیا۔ سرِشٹ سبائی دسے اندھن، نیتر نین نہ کھئے گھلائییا۔ مستک دسے کیسے نہ چنڈن، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ مان رہے نہ کیسے پنڈن، پنکج لیکھا دئے مٹکائیا۔ سچ سنائے کوئی نہ چھنڈن، سنسا بھرم نہ کھئے مٹائیا۔ چوراسی توڑے کوئی نہ بندھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچ انندن، اند پرمانند وچ سمائیا۔

جے گرمکھو ٹساں آسرا رکھیا اک، اک ایک ایکنکار ہو کے لوان ملائییا۔ ٹھانوں بنا کے سچکھنڈ دوارے دے سکھ، سکھیا دھر دی نال پڑھائیا۔ آگے سدا وسان ٹھاڈے وچ، ہر گھٹ کایا اندر ڈیرہ لائییا۔ سونڈیاں جاگدیاں ٹردیاں پھردیاں نوں لائی رکھاں کھچ، پریم پریتی وچ بندھائیا۔ ٹھاڈا مات پت بھائی بھین ساک سجن بن کے کراں پت، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لوک مات ٹھاڈی لگن نہ دیواں پٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ ٹھاڈے جنم کرم دا لہنا دینا دیواں نچھ، آون جاون جھکڑا دیاں مٹکائییا۔ پریم پریتی دی ٹھاڈے اندر پیدا کراں سک، دوس زین آکو رنگ رنگائییا۔ قلم شاہی نال ٹھاڈا لیکھا جاواں لکھ، جس نوں چار جُگ نہ کھئے مٹائیا۔ بھگت بھگوان وچ رہے کوئی نہ وتھ، فرقہ فرقیان والا گوائیا۔ آج دی سہنجنی ہوئی تھت، پوہ دس دئے گواہیا۔ بالمیک ایتھے آ کے کاغذ لکھیا سی سوا گٹھ، کلجگ دا انت راہ تکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے رنگ رنگائییا۔ جن بھگتو ٹساں رکھیا اک سہارا، سہائک ہو کے دیاں وڈیائییا۔ وکھاواں اوہ دربارا، جتھے گر اوتار پیغمبر سیس نوئییا۔ چمکواں اوہ ستارا، جس نوں سورہ چند سیس نوئییا۔ پرگٹاواں اوہ نظارہ، جو جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتو جس کارن ٹھانوں ایتھے وسایا پھیر دوبارہ، باون دا

لہنا جھولی پائیا۔ ٹھاڈے پچھے دھرتی دا لگے اکھاڑا، ہاباکار کُرائیا۔ گُرمکھاں رنگ چڑھے گاڑھا، پریم پریتی وچ رنگائیا۔ چار کُنٹ
 ہووے ہاباکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ویکھو کھیل پُکھ کرتارا، ہر کرتا اپنی کھیل ورتائیا۔ ٹھاڈا پُورب قرض دینا ادھارا، لہنا
 سب دی جھولی پائیا۔ جو رسنا نال لایا جیکارا، جے جے کار دینا کرائیا۔ پرہ دا لیکھ چھپدا نہیں وچ اخباراں، جگت سندیسہ نہ
 کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار چرن کول سہارا، دوسر اوٹ نہ کھئے
 سمجھائیا۔ جن بھگتو تُساں آسرا لیا تگ، تقویٰ اِکو اُتے رکھائیا۔ ٹھاڈا ضرور پُورا کران حق، کمی رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کِریا میٹ
 کے شک، سنسا اندروں دیاں کڈھائیا۔ ٹھاڈے پردے اندر وس، رس اپنا دیاں چکھائیا۔ تُسیں میرے میں ٹھاڈا دوہاں دا سانجھا
 جس، صفتاں وچ جگت صلاحیا۔ مارگ اگلا اکٹا دس، دہ دشا دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس کارن تُسیں آئے نس، اپنا پنڈھ مُکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچے لے ملائیا۔ جن بھگتو تُساں اِک دی رکھی آس، آسا
 وچ وڈیائیا۔ ٹھاڈی جنم جنم دی مُکی پیاس، ترکھا اگلی دتی گوائیا۔ تُساں وسنا اُتے آکاش، جتھے بیٹھا دُھردرگاہیا۔ تُساں ملنا اوس
 وچ پرکاش، جس دی مہاگر اوتار پیغمبر گئے گائیا۔ ٹھاڈا لیکھے لاؤنا سواس سواس، ساہ اپنے وچ رلائیا۔ سیوک بن کے داس،
 جن بھگتو ٹھاڈی سیوا لینی کھائیا۔ بخش اگمی دات، نام بھنڈارا دینا بھرائیا۔ تُسیں وڈیاں چھوٹیاں دی سوہنی لگو جماعت، ورن برن
 ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹھاڈی سچ پریتی تے پرہو دا سچا نات، ست سچ وچ سائیا۔ جو کچھ رسنا دیو کے آکھ، سو پُورا کر
 وکھائیا۔ ہر پردے دی سُنن آیا بات، آسا سب دی پُور کرائیا۔ تُسیں کدی کدی ویکھدے تے میں سدا ٹھاڈے اندر رہیا جھاک،
 اٹھے پھر ٹھاڈا راہ تکائیا۔ تُسیں میرے سجن سہیلے ٹھاڈا دُھر دا ساتھ، بنا بھگتاں توں سچکھنڈ چڑھن کھئے نہ پائیا۔ تُسیں منزل تے میں
 ٹھاڈا گھاٹ، کنارہ دوہاں دا اِکو دینا بنائیا۔ سرشٹی سٹی تے تُسیں گئے جاگ، ستگر شبد لیا جگائیا۔ ٹھاڈی جیونڈیاں دی اپنے ہتھ
 وچ پھڑ کے واگ، دین دُنی ولوں مُکھ دتا بھوائیا۔ تُسیں ہنس بن گئے کاگ، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ ٹھاڈی شمع دا پُکھ اکال چراغ،
 چراگاہاں وچ بھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، سب دے اندر اپنے نام رس دا دیوے سواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گیان چند، پُہن سِنگھ، بھاگ سِنگھ، پورن چند، شنکر داس،

★ گیان سِنگھ دے گرہ چھمب جموں

صدی چوڈھویں کہے میں تکیا اُپر فلک، آسماناں پرے دھیان لگائیا۔ نور نورا نے دتی چمک، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیا۔ شبد اشارے ماری رمز، سندیسہ اک سنائیا۔ انت اخیر جاہ سمجھ، سیکھیا اک درڑائیا۔ مالک خالق پرتپالک ویکھ وچ خلق، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ جھمک کے تک اپنی پلک، پردہ اوبلا اندروں باہر کڈھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا مینوں اکھی آئی جھلک، جھلی رہیا بنائیا۔ میرے نیتر نیتاں نیر آیا چھلک، ہنجهوآں دھار وبائیا۔ کی کھیل ہونا بھلک، پڑدا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ بڑے بڑے سؤریہ بہادر یودھے بیٹھے ملک، بلدھاری نظری آئیا۔ سچ مارگ توں سارے گئے تلک، سمبھل قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ منوآ چاروں گنٹ کرے علت، کوڑی ترسنا جگت ودھائیا۔ شاہ سلطاناں ہوئی ذلت، خواری سکے نہ کھئے مٹائیا۔ ست دھرم دی دیوے کوئی نہ خلعت، تن پوشاک نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تگان سارے دسن نندک، پرہ دی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے دتی پمت، جو پرہ نون سیس نوائیا۔ جنہاں دا اک نشانہ اکو سمت، اکو بنے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ٹدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا اُپر آسمان، آسا ہور ودھائیا۔ سُنیا ڈھر فرمان، اگم دتا جنائیا۔ تیرا مالک نگاہبان، نزویر نور الاہیا۔ دھرنی اُتے کرے کلیان، دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ اوس دے چرن کر پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دیوے ساچا نام، کلمہ اک وڈیائیا۔ ویکھ وکھائے چوڈاں طبق تیرا گرام، گرہ مندر پھول پھلائییا۔ سجدے وچ اوس محبوب نون کر سلام، جو صلح گل اکھوائیا۔ پیغمبر بردے تگ غلام، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سو دیونہارا حقیقی جام، انڈٹھا رس پیائیا۔ جس نے بدل دتی ڈھر دی کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ سو کھیل کرے امام، درگاہ ساچی دا مالک نور الاہیا۔ کل میٹ اندھیری شام، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ جھگڑا کوڑ میٹ عوام، کامل مُرشد ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، ڈھر دی دھار چلائے اک نشان، نوجوان مرد مردانہ اکو اک وکھائیا۔

جن بھگتو میں سدا تہاڈے نال، اکلّا نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں میرے شاہ میں تہاڈا کنگال، پریم پریتی تہاڈی منگن آئیا۔ نام وچولے بنا دلال، ونج دھر دا دئے کرائیا۔ جس گوبند نے وار کے اپنے لال، بچے گرمکھ اپنے لئے اپنائیا۔ اوہ تہاڈی سدا کرے سنبھال، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ذرا ویکھدے جاوو کس طرح دین دنی دی بدل دیوے چال، اپنی چال نہ کیسے سمجھائیا۔ سب دے پورے کرے سوال، آسا منسا دی ترکھا دئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا ساتھی اک اکھوائیا۔ جن بھگتو تسیں کدے نہیں اکلے، اکلّا بھگت نہ کھئے اکھوائیا۔ تسیں وسو اُس پرہو دے محلے، جتھے بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ تہاڈے انتر دپیک اوہ بلے، جس دا نور ہووے رُشنائیا۔ تہاڈی سہائتا کرے جلے تھلے، ہر تھان ویکھے چائیں چائیا۔ جس پیار مُحبّت وچ تسیں پلے، پلک ہون نہ دیوے جُدائیا۔ پورب جنم دے کیتے کرم کچھ ہُن پھلے، آگے پہلی بھوت دئے کرائیا۔ کیتی خوشی مناوے جیہڑی دھرنی تہاڈے چرناں تھلے، دھوڑی چم کے خوشی بنائیا۔ دھن بھاگ جو پرہ جوت وچ رلے، ناتا جگت کوڑ ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دئے ودیائیا۔ گرمکھو کدے نہ اکلّیاں دینا آکھ، اکلّا نظر کھئے نہ آئیا۔ جدوں تسیں اندر کرو یاد، حاضر ہو کے درس دکھائیا۔ تسیں اُجڑ کے ہونے آباد، آبادی بھگتاں دیاں ودھائیا۔ تہاڈا لیکھا لکھیا وچ اوس کتاب، جیہڑی گر اوتار پیغمبران ہتھ نہ کدے پھرائیا۔ جدوں چاہاں بھگتاں دا کراں آپ حساب، لیکھا لکھاں پن قلم شاہیا۔ جھگڑا مُکا کے پُن صواب، مہر نظر نال پار کرائیا۔ تہاڈا لیکھے لایا آؤنا جانا آج، آج دی گھڑی سلکھنی دتی بنائیا۔ تسیں پرہو دا بغیچہ سوہنا سہنجانا باغ، پریم سگندھی تہاڈے وچوں نظری آئیا۔ جن بھگتو تہاڈے توں وڈا ہور نہیں کوئی سادھ، سماجاں وچ پئی دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد تہاڈی رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بلونت کور دے گرہ چھمب ضلع جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں خوشی ویکھی الل صبح، سبحان اللہ تیری وڈیائیا۔ مہربان ہویا ویکھیا خدا، خود مالک دیا کھائیا۔ صوفیاں دا بن کے دل رُبا، دلدار دیا کھائیا۔ ساچے نام دی دس صدا، آواز اکو اک اُچائیا۔ اپنے ملن دی بنا ادا، عادت پچھلی دتی گوائیا۔ سنت سہیلے مات جگا، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ شبیدی حُکم لئے اُٹھا، غفلت نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا رنگ رہیا رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آئی بہہ خوشحالی، خوشی وچ دیاں جنائیا۔ پرہ دے بھگت پرہ دے ویکھے سوالی، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ مُحبت پیار دی گاؤندے اوہ قوالی، جو قائل کر کے زخم گھائل والا لگائیا۔ نرنتر اُچے دھار نرالی، نراکار نال وڈیائیا۔ مل کے جوت اکالی، اکل کل اپنی رہے بنائیا۔ جیہڑی وست چوڈاں صدیاں مینوں بتھ نہ آئی بھالی، بھجی تھی واپو داہیا۔ سو گرمکھاں سہج سبھاؤ پالئی، کرتا قیمت نہ کھئے لگائیا۔ میں کھیل ویکھیا حالی، ماضی جھگڑا دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا سچ سویرا، دُھندھوکار نظر نہ آئیا۔ جن بھگت گاؤندے تُوں میرا میں تیرا، ساچا ڈھولا دُھردرگاہیا۔ پُرکھ اکل کر کے مہرا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دُور ڈراڈا پینڈا دسے نیرن نیرا، نیڑا اپنا گھر سمجھائیا۔ جتھے وسے گرو گُر چیرا، چیرا گُر اکو جوت رُشنائیا۔ بھاگ لگے دھرم دوارے کھیڑا، کایا مندر اندر کھیڑکی دئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے نو سؤ چرانوے چوکرئی جُگ دا اتم ویکھنا گیڑا، چار جُگ دی کتھا کہانی پھول پھلائییا۔ دین مذہب دا میرے صاحب میٹنا جھیڑا، جھگڑا دنی وچوں گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سجن اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے صُبح ہویا اُجالا، اُجل گرمکھ ویکھے چائیں چائیا۔ جیہڑے وسدے اک سچی دھرم شالہ، سچکھنڈ دوارے ساچے سوہا پائیا۔ سوہنگ چپ کے نام سُکھالا، سُکھ ساگر وچ ڈیرہ لائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، پنچ وکارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ درشن کر پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری وچ سائیا۔ جس دا گُر اوتار پیغمبر دیندے گئے احوالا، راگان نادان وچ صلاحیا۔ سو کھیلے کھیل پُرکھ اکالا،

پاربرسم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، جن بھگت شہیلا بن دلالا، دھرم دوارے دیوے مان وڈیائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ ضلع جموں ★

صدی چوڈھویں کہے عیسیٰ موسیٰ محمد رہے سوچ، دھیان دھیان وچ لگائیا۔ پروردگار ساڈی آسا منسا پوری کرے لوچ،
نرگن نرویر نرکار نرکار لوچن دئے وکھائیا۔ کی کھیل کرنا پشکر وچ کروچ، حکم فرمانا اک سنائیا۔ جتھے ساڈی نہیں کوئی پہنچ، سو
سوامی اپنی کل ورتائیا۔ اسان کھیل ویکھیا ہت، صدی چوڈھویں بیسویں نال وڈیائیا۔ انت اندھیرا ہویا مات لوک، ساچا چند نہ کھئے
چمکائیا۔ ڈھر دا کلمہ ٹھلیا سلوک، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ گرہ گرہ ودھیا ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کھئے مٹائیا۔ ست دھرم دا رہیا
کوئی نہ جوگ، جگیشر بیٹھے مکھ بھوائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھے کوئی نہ اوٹ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ
تھکی لوکائیا۔ درس ملے کیسے نہ نرمل جوت، مندر مسجد شہودوالے مٹھ بیٹھے راہ نکائیا۔ چرچاں وچ روون پوپ، جوتی جوت
سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے موسیٰ عیسیٰ محمد رہے اکھ، انبولت
اپنا راگ سنائیا۔ بہڑی ساڈی امت ہوئی گستاخ، سجدہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ من کلپنا کیتا بدمعاش، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوڑ
کلپنا ودھی خواہش، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سچ مُحبت کرے نہ کھئے تلاش، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ نگاہ مارے نہ کوئی اُپر آکاش،
زمین اسماناں پندھ مُکائیا۔ رُوح بُت کرے کوئی نہ پاک، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، سچ نور نہ کھئے
چمکائیا۔ جو بھوکھتاں وچ آئے اکھ، پیشین گوئیاں وچ کر سنوائیا۔ سو کرے کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ ساڈی کرنی
ہونی ناس، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ اڈنی خاک، خاک سار دسے لوکائیا۔ وقت سہنجنا سانوں یاد، ویلا وقت دئے
گواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در ساچا اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے موسیٰ کہے سُن

عیسیٰ ساجن میت، سچ دیاں سمجھائیا۔ پروردگار بدن والا ریت، رحمت اپنی حق کھائیا۔ محمد دی چوڈھویں صدی ربی پیت، انت کنارہ نیڑے آئیا۔ جھگڑا مُکنا جگت مسیت، کایا کجے ہونے رُسنائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھڑی کار کھائیا۔ اسیں بردے اوہدے ناچیز، سرگن آئے سیو کھائیا۔ کلیمیاں وچ دس کے آئے تمیز، تہذیب نال سکھائیا۔ سارے حق خُدا دے بنو عزیز، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار دس کے آئے حدیث، صفتاں وچ صلاحیا۔ سو کھیل کرے جگدیش، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لہنا دینا چُکائے پیس پیس، سرگن لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں آسا منسا پوری کرے اڈیک، ترسنا ترکھا دیوے گوائیا۔ کلجگ اتم بدل دیوے تواریخ، طریقہ اپنا اک پرگنائیا۔ شاہ سلطانان منگاوے بھیکھ، راؤ رنکاں کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کریا کر شپید، شہادت دھرم اُچائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تئان آسا منسا پوری کر اُمید، آمد ویکھے تھاؤں تھائیا۔ دُھر دا حُکم دیوے شدید، دُھر فرمانا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکرئی کھیلے کھیل عجب عجیب، نرالی اپنی کار کھائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ ضلع جموں ★

صدی چوڈھویں کہے عیسیٰ موسیٰ محمد چھڈن لگے تسبیح، منکے مالا والے تجائیا۔ اکھڑ بدن لگے عربی، لیکھ لیکھ وچوں سمجھائیا۔ پروردگار سب دا سانجھا بنیا دردی، دیناں دا جھگڑا رہیا چُکائیا۔ کھیل وکھا اپنے گھر دی، گھرانے سارے ویکھ وکھائیا۔ کر پرکاش جوت نرائن نر دی، اپنا نور رہیا چمکائیا۔ سندیسا دیون والا جلدی، جل تھل مہیئل پھول پھلائییا۔ جیہڑی دھار سندیسے ربی گھلدی، کلے کائنات سُنائیا۔ اوہ کھیل کرے اچھل اچھل دی، ول چھلدھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ سانوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی کرتا کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے عیسیٰ موسیٰ محمد کہے پائے ربّا، خُدا خود تیری سرنائیا۔ کیوں ساتھوں جیو کرائے زیع، بے زبان دتے مروائیا۔ تُوں ساریاں دا اکو

سانجھا ابا، پتا پُرکھ اکال تیری وڈیاٹیا۔ ساڈی اُمت لگا دھبّا، آگے ہو نہ کھئے مٹاٹیا۔ تیرا نُور کسے نہ لبھا، جگت اندھیرے وچ دُہاٹیا۔ کسے دی اندروں بدلے نہ طبع، طیب طبیعت نہ کھئے اُٹاٹیا۔ اسپں سنڈیسہ دے کے آئے تیرا سدا، حُکم حُکمران اک جنائیا۔ انت آخِر ساٹوں سمجھ نہ آئی کوئی وجہ، بھيو بھيو نہ کھئے کھلاٹیا۔ کس بدھ ساڈا میٹے آگا، اگلی کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ بھید دسیا نہیں پرگٹ ہوواں کپھڑی جگہ، زمیں اسمان نہ ونڈ ونڈاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھے وچ سارے مٹدے تیرا دبا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہ سمت ۴ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ ڈر جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پیغبرو میرا خُدا سدا قدیمی، قُدرت دا قادر نظری آٹیا۔ تھانوں دے کے وِدیا اکھراں والی تعلیمی، طمع وچ لیا پھسائیا۔ مان دے کے فرش اُتے زمینی، ضِمنی اپنی دتی درڑاٹیا۔ تن وجود بخش کے جینی، جیون جُگت دتی سمجھائیا۔ اپنی دھار دس مہینی، رستیاں اُتے بھوائیا۔ شرع دس کہینی، تتان نال لڑاٹیا۔ جُگ جُگ کرن والا ترمیمی، بدلا سب دا دئے چُکائیا۔ اپنی دسی نہیں کسے حلیمی، نمرتا وچ نرویر نہ کسے بناٹیا۔ انت سب نوں بھوئے غم گینی، چنتا ویکھو تھانوں تھانیا۔ جھگڑا پینا مکہ مدینی، یوروشلم نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغبرو میرا مالک ایکا آدی، انت اک اکھوائیا۔ جیہڑا سدا کرے آبادی، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ اوتاراں پیغمبراں کولوں کرائے بربادی، مانو مانو نال لڑاٹیا۔ تھانوں بنا کے اپنے حاجی، درگاہ ساچی دتی وکھائیا۔ کائنات بنا فسادی، حُجرہ کعبے والا سہائیا۔ شریعت وچ لڑا گوانڈھی، اصلیت پڑدا لیا چُھپائیا۔ پیغبرو رام کرشن نالوں تھادٹی وکھری کر کے ہانڈی، اگنی تت دتا تپائیا۔ اوبناں توں چرواؤندا ربیا ڈھانڈی، تھانوں چُھریاں پھڑا کے بنا دتا قصائیا۔ ہُن ویکھو سب دی اوڈھ بیتدی جاندی، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ تْساں بدلی کیتی حُکمے اندر پرہ دے ناں دی، صفتاں والا ڈھولا گائیا۔ ایہہ کھیل اگم اتھاہ دی، جس نوں سمجھ کھئے نہ رائیا۔ ایہہ

خلقت کھیل انت فنا دی، فلہال حالت نہ کھئے درڑائیا۔ جسم ضمیر تگوتے امت بھری گناہ دی، پوت پاک نہ کھئے دکھائیا۔ تھادی رمز نہیں کوئی صلح دی، صلح گل ویکھ دکھائیا۔ تھادی شرع چلی ملا دی، فتویاں وچ دکھائیا۔ تھادی نماز چلی بلاں دی، پردے ہر نہ کھئے دکھائیا۔ انت کھیل مکنی چھوٹیاں چھوٹیاں گلاں دی، جو گل مالک دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آگے برکھا برسائے پھلاں دی، پھل پتی اپنے وچوں پرگٹائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جیوڑیاں جوں ★

صدی چوڈھویں کہے پیغمبرو ویکھو پرہ دی مرضی، مریض سب نوں دتا بنائیا۔ تھانوں سمجھ نہ دتی تھادے گھر دی، آد انت نہ کھئے سمجھائیا۔ میں چار کنت پھردی رہی ڈردی ڈردی، بھہ وچ اپنا پنڈھ مکھائیا۔ شریعت وچ دنیا ویکھی لڑدی، مذہباں وچ کڑائیا۔ ست دا ملیا کھئے نہ دردی، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت اندھیری ویکھی کلجگ کل دی، چاروں کنت اندھیرا چھائیا۔ مایا متا پھرے چھلدی، ویسوا گھر گھر پھیرا پائیا۔ مینوں یاد آئی راجے بل دی، جو باون گیا سنائیا۔ جس ویلے کھیل ہونی بھگتاں دے دل دی، سچ دربار وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محبت وچ سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے باون دے کے گیا دلاسا، بلدھاری آپ سمجھائیا۔ پرہ دے آتے رکھو بھرواسا، پارہم پرہ ویکھ دکھائیا۔ کلجگ اتم جس نے سب دا پھولنا کھاتہ، اکھڑ اکھڑ ویکھ دکھائیا۔ چوڈاں لوکاں ٹوہے احاطہ، چوڈاں طبقاں پڑدا لاپیا۔ جھگڑا مکھائے زمیں ساتا، ست اسماناں پنڈھ مکھائیا۔ ویس وٹائے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بھگتاں سنگ جوڑ کے ناتا، نر نرائن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھرم دوارا اک کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہا کی سندیسہ دتا باون، بلدھاری آپ جنائیا۔ کلجگ انت اندھیری ہووے شامن، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مات پوت سیج راون، بہین بھینا نہ کھئے وڈیائیا۔ رسنا جھوا بتی دند سارے گاوں، پرہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر رہے نہ کھئے ضامن، گرو گودیو پلؤ جان چھڈائیا۔

نِرگن ملے کیتوں نہ چانن، اندھ عُبار نہ کھئے گوائیا۔ من ممتا رنگ سارے مارن، ہنسنا وچ دُبائیا۔ ساچی کرے کھئے نہ باتن، طمع کوڑ
 پھرے لوکائیا۔ دھرم رہے کیسے نہ باہمن، براہمن برہم نہ کھئے درسائیا۔ جگت جیو ہون نہ دانن، نیج نین نہ کھئے کھلائییا۔ مدرا ماس
 کرے پانن، امرت رس نہ کھئے چکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نِرگن جوت کرے
 رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے باؤن بل نوں ماری مُکی، پٹھ اُتے لگائیا۔ ہتھ روٹی وکھا کے سُکی، سہج نال سمجھائییا۔ دو دھاری
 کڈھکے دُکی، سہج دتی وکھائییا۔ کلجگ آسا پرگٹا کے بھکھی، پڑدا دتا اُٹھائییا۔ بھاگ لگا کیسے نہ کھھی، جنی جن دتا سمجھائییا۔
 چاروں کُنٹ سرشٹی دُکھی، درداں وچ کُرائیا۔ نام وست ملے کتے نہ مٹھی، بھنڈارے خالی روون مارن دھاپیا۔ سب دی مت
 ہوئی پُٹھی، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چُترائییا۔ باؤن کہا بل پُرکھ اکال ویس وٹائے جگ جُگی، نِرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جس ویلے کلجگ
 اُودھ پُگی، ویلا وقت گیا آئییا۔ ست دھرم جوت بُجھی، نِرگن نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہر اپنا رنگ رنگائییا۔ صدی چوڈھویں کہے باؤن بل دی پٹھ تے رکھ چار اُنگل، نشان دتا لگائییا۔ چوتھے جگ دی
 ویکھ گنجھل، گنڈھ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ پرہہ دا نام باہروں سارے لنگھن، اندر ٹکن کیسے نہ پائیا۔ رسنا والا رس چُنکھن، پریم
 رس نہ کھئے چکھائییا۔ نظر آئے نہ نین مؤندن، نیتر لوچن نہ کھئے وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ سندیسہ اک سُنائییا۔ باؤن کہا بل آہ ویکھ میرے پوٹے، پُنے پُنے دیاں جنائییا۔ میری جان ہوئی ٹوٹے ٹوٹے، مذہباں ونڈ
 ونڈائییا۔ گر اوتار پیغمبراں پرہہ دے نام کرنے کھوٹے، کھرے اپنے نام سمجھائییا۔ دُئی دویت وچ کسنے لنگوٹے، پہلوان بن کے کرن
 لڑائییا۔ جگت جہان مارے غوطے، ڈُونگھی دھار ویکھ وکھائییا۔ آتم برہم کوئی نہ سوچے، پاربرہم نہ کھئے ملائییا۔ اتم سارے ویکھے
 روتے، نیتر نیناں نیر وہائییا۔ کلجگ انت گر اوتار پیغمبر ہو جانے چوکھے، پُرکھ اکال اپنا حُکم سُنائییا۔ ساچا وزن کوئی نہ جوکھے،
 ترازو حق نہ کھئے اُٹھائییا۔ آپو اپنے لکھ کے پوتھے، پُستک جگت وچ وڈیائییا۔ انت سارے ہوئے تھوتھے، کرتا قیمت دے چُکائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آپے
 پہنچے، لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ صوبیدار تیج بہان دے گرہ بخشی نگر جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں درگاہ ساچی ہو اُجیار، سچکھنڈ دوار لوآن انگڑائیا۔ نیتز لوچن نین ویکھاں اکھ آگھاڑ، بن تتان تت پرگٹائیا۔ نیوں کے پرہ دے چرن کول کر نمسکار، ڈنڈاوت وچ سپس جھکائیا۔ حُکم دے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائیا۔ تُوں تخت نواسی زرویر نراکار، مہربان تیری وڈیائیا۔ میں جُگ چوکڑی تیرا کھیل تکیا وچ سنسار، نو نو چار پھول پھلائییا۔ کلجُگ انت دھوڑی دے چہار، مستک ٹکا خاک رمائیا۔ تیرا کھیل تکنا اگم اپار، الکھ اگوچر پڑدا دینا اٹھائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے آپ نرنکار، ہر کرتا حق جنائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں کرنا خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا دُھر فرمانا، دُھر دی دھار وچوں پرگٹائیا۔ دیونہارا نوجوانا، مرد مردانہ سوہیا پائیا۔ جو وسے سچکھنڈ مکانا، مقالے حق ڈیرہ لائیا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ شبد سندیسہ دے فرمانا، فُرنے کوڑے بند کرائیا۔ ماتو رہن دیوے نہ کھئے بیگانہ، ہرجن اپنے نال جڑائیا۔ شبدی دے کے راگ ترانہ، تریا توں پرے دئے سمجھائیا۔ جتھے نرگن نور جوت مہانا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سندیسہ دینا وشنو دھار، وشو وچ جنائیا۔ برہما ویتا کرنا خبردار، پورب پڑدا آپ اٹھائیا۔ شنکر اپنا بل دھار، نرگن دھار لے انگڑائیا۔ سُرپت اند کر پیار، پریم پریتی دینا سمجھائیا۔ کروڑ تینتیس لیتا نال، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ چہی پوہ دوس لیتا وچار، وچر کے سب نوں دیاں سمجھائیا۔ سب نے آؤنا پندھ مار، دُور دُراڈا پندھ چکائیا۔ ویکھنا کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ بھاگ لگاؤنا بھگت دوار، بھگون مل کے وجے ودھائیا۔ جُگ بیت گئے نو سو چرانویں چوکڑی وچ سنسار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کہنا سنت کمار، سچ سچ سنائیا۔ براہ اٹھ کے ہو تیار، اپنا پندھ مکائیا۔ حیگریو چلنا نال، بھجنا چائیں چائیا۔ یکے پُرش تیرا کھیل کمال، بھیو ابھیدا دیاں کھلائییا۔ نر نرائن میرے داتار، لوک مات لے انگڑائیا۔ دتا ترے ویکھ ووبار، ووباری ہو کے دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی

چوڏھويں ڪهڙي ميں سب نون ڪهنا پڪار، اُچي ڪوڪ ڪوڪ سُنائيا۔ اُڻھو جگت ديؤ اوتار، اپنا رُوپ بدلايُيا۔ رِڪهه ديؤ خبردار، پرتھو ساچا سنگ سمجھائيا۔ متس ڪرني نه پئو وچار، ڪچھپ بهجنا واهو داهيا۔ دهنتر نين ليتا اگھار، باون اپنا راه تڪايُيا۔ هنس هونا نون هوشيار، من مت بڏھي تون پرے دياں سمجھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا دُھر دا ور، گرھ تيرے آس رکھائيا۔ صدي چوڏھويں ڪهڙي ميں نر سنگھ نون ڪهنا نال زور، اُچي ڪوڪ ڪوڪ سُنائيا۔ هري هر نون ليتا تور، ليڪھا مکے چائين چائيا۔ نر نرائن پڪڙني ڏور، تند ستار ليتي جُڙائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، مھر نظر ليتي اُڻھائيا۔ صدي چوڏھويں ڪهڙي ميں ڪهنا دسترھ بيٺو رامچند، چند چاندنا ويڪھ وڪھائيا۔ جو نون گايا اگهي چهند، ڏھولا راگ الاھيا۔ اتم ويڪھ پرمانند، نجانند دا ڏيرھ ڏھابيا۔ پرس رام ليتا سنگ، سوھنا سنگ وڪھائيا۔ جس ڪارن ڪيتا جنگ، يڏھاں وچ لڙائيا۔ سو ويڪھنا صاحب سورا سربنگ، نرگن دھار نور رُسنائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، دُھر دا ليڪھا رھيا سمجھائيا۔ صدي چوڏھويں ڪهڙي ميں سنپھڙا دينا ويد وياس، بنا وديا تون دينا سمجھائيا۔ اُڻھ ڪلجگ ويڪھ آئي پرھاس، پرھاتي اپنا رُوپ بدلايُيا۔ ڪابنا ڪرشنا ليتا ساٿھ، تریلوڪي نندن نال جُڙائيا۔ جو بهوڪھتاں وچ گيا اگھ، سنديسه لوڪ مات سمجھائيا۔ سو لهنا دينا پورا ڪرے پُرڪھ سمراتھ، هر داتا دُھردرگاھيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد ديونھار سرنائيا۔ صدي چوڏھويں ڪهڙي ميں ڪهنا جا ڪه موسيٰ، مُسلسل دينا جنائيا۔ بستر پھن لے ڪالا سوڙسا، سوھنا اپنا رنگ بنائيا۔ ويڪھ ڪھيل بنا پنج بهوڙا، توت وجود نظر نه آيا۔ نگاه پھير چارے ڪوڻا، اُتر پورب پچھم دکھن پھول پُھلايُيا۔ تيرا بچن هووے نه جھوڻھا، پروردگار سچ ڪرائيا۔ دين دُني دا ويڪھ ڻھوڻھا، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، هر وڏا وڏا وڏيايُيا۔ ميں سنديسه دينا عيسيٰ، عيسا ال سلام دياں جنائيا۔ اُڻھ تک لے اپنا بيسا، دوا زيرو نال وڏيايُيا۔ سب دا خالي هويا ڪھيسا، ڪلمه حق نه ڪھي رکھائيا۔ دين دُني بدلي نيتا، نيتيوان نظر ڪھي نه آيا۔ تيرے واسطے ساڏھ تڙ بٽھ دا فیتہ، ساڏھ تڙ انچ رُوپ بدلايُيا۔ بهيو ڪھولنا جيو جي ڪا، چوراسي پڙدا دينا اُڻھائيا۔ جس دے نال لا ڪے گئے پريتا، سو پريتم ويڪھ وڪھائيا۔ پچھلا سماں سب دا پيتا، ڪلجگ انت دے گواھيا۔ اگے بدل جاني ريتا، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جھگڙا مکائے مندر مسيتا، مسله اڪو اڪ سمجھائيا۔ صدي چوڏھويں ڪهڙي ميں ڪهنا محمد يار،

یارانہ دُھر دا ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل پروردگار، بے عیب نُوں الاہیا۔ جس نُوں سجدے کیتے وارو وار، بن قدمان سپس نوائیا۔ سو کھیل کرے کرتار، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ انت آخری پاوے سار، صدی چوڈھویں دئے دُہائیا۔ میرے دن تھوڑے رہ گئے وچ سنسار، لیکھا اور نہ کھئے ودھائیا۔ نیترواں دھاہاں مار، نیناں ہنجھوآں دھار بنائیا۔ تیرا بھوکھت رہی وچار، عقل بُدھی دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے خدمتگار، خادم روپ نہ کھئے بنائیا۔ میں کر کر تھکی انتظار، نیترواں رہی اٹھائیا۔ کس ویلے پرگٹ ہووے سانجھا یار، لاشریک نُوں الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کہنا نانک گوہند، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کرے گنی گہند، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ بھاگ لگائے بھارت ہند، زرگن نُوں جوت کر رُشنائیا۔ امرت دھار ویائے ساگر سیندھ، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ جن بھگت بنائے اپنی بند، گرمکھ ساچے لے پرگٹائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسے اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُنو اوتار پیغمبر گر، گردیو دیاں جنائیا۔ پورب ناتا ویکھو دُھر، دُھر مستک پھول پھلایا۔ جس دی سب نُوں پئی لوڑ، ہر کرتا نُوں الاہیا۔ اُس دے آگے نہیں زور، جوڑو زر سپس نوائیا۔ سو چار کُنٹ ویکھنہارا کر کے غور، دین دُنی پھول پھلایا۔ صدی چوڈھویں جائے بھڑ، بھڑی بھڑی ویکھے کردی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیمو ابھیدا بھیمو کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سندیسے دیواں سُنجنی رات، بھنڑی نال رلائی۔ گر اوتار پیغمبراں دھرم دھار دی لے کے آؤنا سوغات، سچ سندیسے رہی سُنائیا۔ نراکھ پڑھ کے آؤنا پرہو دی اگمی وچوں لُغات، جتھے اکھ بھیمو کھئے نہ پائیا۔ سب دی سانجھی ہوئے جماعت، ہندو مسلم سیکھ عیسائی وند نہ کھئے وندائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنی گاتھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ لوک مات اک بناؤنی جماعت، دوجا حصہ نہ کھئے وند وندائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو پُرکھ اکال دین دیاں نال جوڑنا نات، پروردگار سانجھا یار اک سمجھائیا۔ پھیر دساں انوکھی بات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،

مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچے منڈل پاوے اپنی راس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان دو جہان مرد مردان سِری بھگوان اپنا ناچ نچائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اجمیر سینگھ دے گرہ گاندھی نگر جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پروردگار میتھوں رہیا پُچھی، دین دُنی لوک مات جگت کی وڈیائیا۔ میں نرمانتا وچ چرناں اُتے جھکی، دُنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سیس جھکائیا۔ نیترو رو کے کپا چار ورن اٹھاراں برن ویکھے دُکھی، ساتنک ست نہ کھئے کرائیا۔ دھرم دی دھار اودھ دسے مکی، کوڑی کریا چار کُنٹ نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے آئے چھٹی، لوک مات ویکھن کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم سب دی پریت ٹٹی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ سچ سہنجی سوہے کھئے نہ رُتی، رُتری نام نہ کھئے مہکائیا۔ دُنیا غفلت اندر سٹی، سرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ جو بھیجیا سو کر کے آیا بٹی، بُتخانیان آیا تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیغمبراں وندن ونڈ ونڈی جُسیں، تن وجود حصے آئے پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں پروردگار لایا آگے، شبد اشارہ اک درڑائیا۔ سچ دس جوت کون دوارے جگے، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ میں رو کے کپا پرم پُرکھ کلجگ جیو مایا ممتا اگنی تپے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کیسے نوں تیرا درس نہ ہونے اُپر شاہ رگے، نو دوارے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ من واسنا وچ چار ورن بدھے، کھتری براہمن شوڈر ویش پلُو نہ کھئے چھڈائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ اندر بجھے، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ امرت نام ملے نہ کیسے رسے، رستہ رہبر نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں کُنٹ پھردے تھے، ممتا موہ پھری دُبائیا۔ تن وجود کایا چیتھڑ سب دے پھٹے، مجیٹھی رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھے، گردوار گردیو نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت صوفی فقیر کلجگ انت گھر گھر منگدے پھردے ٹکے، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورے ہو گئے پٹے، اُتے مُدّت نہ کھئے ودھائیا۔ کریا کر صاحب سوامی جھٹے، جھٹکا کھا کھا تھکی جگت لوکائیا۔ تیرے نام دی تھان کھاندی کٹے وچھے، شرع چھری جگت وچ قصائیا۔ مینوں چوڈاں صدیاں دین گن گن پٹے، ٹاپوآں وچ بھجی تھاوں تھائیا۔ کون ویلا صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی لبھے، پروردگار سانجھا یار جلوہ گر نظری آئیا۔ چار جگ جو آیا سو کر کے گیا دغ، فریباں وچ سب نوں گیا پھسائیا۔ دین مذہب دے بہار لڈے وانگ گدھے،

گداگر کیتی لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سچ دوار ایکنکار تیرا کیسے نہ لبھے، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی اکھراں وچ سندیسہ ربی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں خُدا نے سدیا اُپر امبر، رحمت حق کمائیا۔ کی کھیل ہُندا مینارے منبر، پڑدا دینا چُکائیا۔ کی لہنا دینا محمد اُمت ٹبر، رسُول لَلا کر سمجھائیا۔ میں رو کے کہا تیراں سو اٹھاسی سال بیٹھی رہی کر کے صبر، صدق صبور تیرا نام رکھائیا۔ ہُن جدھر ویکھاں چاروں کُنٹ پیا غدر، دھواں دھار نہ کھئے مٹائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان کرے کوئی نہ عدل، کوڑی کِریا گھر گھر ہوئی ہلکائیا۔ کِریا کر میرے صاحب سوامی کلجگ وچ سَتجگ دے بدل، دھرم دوارا انت پرگنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش تیری سرن لگن، ایکنکار تیرا اِکو اِشٹ منائیا۔ کایا مندر اندر آتم پرما تم پاوے سگن، ناتا دُھر دا باہمی لے جُڑائیا۔ جدھر ویکھاں تیرے دیپک جوتی جگن، جگت اندھیرا دے گوائیا۔ سنت سُوپیلے گُرمکھ گُرم گُرم برجن بھگت سُوپیلے تیرے پریم اندر ہوون مگن، نام خُماری اپنی دے چڑھائیا۔ کایا ماٹی تن وجود پنج تت اندروں پوتر کر بدن، دُرمت میل دُراچاری دے گوائیا۔ من کلپنا نام کھنڈے کر قتل، قاتل مقتول اپنا حُکم ورتائیا۔ چوٹھے جُگ گُرم اوتار پیغمبران چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ساری دُنیا درشتی اندر ہوئی بے وطن، سچکھنڈ دوار ایکنکار نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا انت آخیری اِکو گھاٹ تے اِکو پتن، اِکو تٹ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں پُچھے پُرکھ اگم، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کی گُرم اوتار پیغمبران کیتا م، مینوں دے سمجھائیا۔ میں نیترو رو کے چھم چھم، میں بنجھو دتے وبائیا۔ چاروں کُنٹ پیا غم، چنتا چکھا رہی جلائییا۔ گھر گھر ودھے ترسنا طم، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ پون سواس تیرا نام لئے کھئے نہ دم، ورن گوت پلُو نہ کھئے پھڑائیا۔ تیرے گُرم اوتار پیغمبر تن وجود ماٹی خاک ونڈ کے آئے چم، دین مذہب جگت نام دھرائیا۔ جدھر تگاں چار کُنٹ اندھیرا ساچا دے کھئے نہ چند، نوری نور نہ کھئے ڈگمگائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دوتے لوچن ہُنندیاں سرِشٹ سبائی ہوئی اٹھ، نیج نیتر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کِریا کر پریم پُرکھ سری بھگون، در تیرے سپس جھکائیا۔ دین دُنی دا بیڑا بٹھ، نام بھنڈارا دے دھن، شبدا اگئی ناد سنا بنا کن، جوت پرکاش کر بنا چھپری چھن، پڑدا رہے نہ ہنگ برہم، آتم پرما تم پرما تم آتم اپنے رنگ رنگائیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کیسری دیوی ستواری جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے محمد پُچھے مینوں دس دین دُنی دا عقیدہ، عقیدت وچ کون وڈیائیا۔ کون دوار ویکھی دُھر دی ساچی عیدا، عادت عبادت وچ بدلائیآ۔ کی اُمت خواہش انت اُمیدا، پردہ اوہلا دے چُکائیآ۔ کی کلمہ صفت کرے تمہیدا، کائنات درڑائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا لا کے نیجھا، لوچن نین نیترا اکھ کھلائیآ۔ انت اخیر کھیل ہویا پیچیدہ، پڑا سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ دُنیا سٹی غفلت والی نیندا، بے دار نہ کھئے کرائیا۔ مُردا مُرید پنے کوئی نہ جیندا، مر جیوت روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچن کھیل کھلائیآ۔ صدی چوڈھویں کی اُمت ویکھیا حال، حالت سب دی دے سمجھائیآ۔ کی گھالن آئی گھال، چار گنٹ اپنا پندھ مُکائیآ۔ کی حقیقت والا وجے تال، حق حق دینا سمجھائیآ۔ کی جو میں سیکھیا آیا سیکھال، قاعدے قانون وچ درڑائیآ۔ کی سارے جھک کے کرن سلام، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ کی راہ تگن اگئی امام، جو جلوہ گر نور الہیآ۔ صدی چوڈھویں کہے محمد وگر گیا نظام، بھے بھو نہ کھئے رکھائیآ۔ انتر وسے نہ کیسے کلام، کائنات پئی دُہائیآ۔ آب حیات پیوے کھئے نہ جام، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ من کلپنا سارے کیتے غلام، شرع زنجیر نہ کھئے تڑائیآ۔ تیرا ناؤں کرن بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیآ۔ حقیقی سُنے نہ کھئے پیغام، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیآ۔ حُجرہ حق ملے نہ کھئے نشان، محبوب ملن کھئے نہ پائیآ۔ میں ویکھ ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئیآ۔ ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، مُلا شیخ مسائک رہے گر لائیآ۔ پھری دروہی زمیں اسمان، چوڈاں طبق رووے مارے دھائینا۔ پروردگار ویکھنہارا دو جہان، نرگن اپنی اکھ کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں اُمت ویکھے کپڑا کعبہ، عملان وچ دینا درڑائیآ۔ کپڑا تگن شہنشاہ نوابا، جو نوبت نام حق سُنائیآ۔ کپڑا امرت پیون دو دواآ، جو جیون زندگی دئے بدلائیآ۔ کون اکھ پڑھن اُتے کیتا، الفیے سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ کون سیس نوئے وچ محرابا، حُجرے بہ کے خوشی بنائیآ۔ کون سجدہ کرے آدابا، قدم بوسی وچ وڈیائیآ۔ کون چھڈ کے بیٹھا عشق حقیقی نال مجازا، دوباں توں پرے نور جوت رُسنائیآ۔ کون ساچا روزہ رکھے پڑھے نمازا، ویلا وقت پنج پنج سنوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ایہہ تیرا پورا ہووے نہ خوابا، خالص نظر کھئے نہ آئیآ۔ اُچی کوک سُنائے مائی حوا پر بھ بڈھا آدم بابا،

بہڑی بہڑی کر جنائیا۔ انت اخیر بے نظیر لیکھا جانے دو دو آبا، شاہ سلطانا نور الہیہ۔ چار کُنٹ دہ دشا پھرے بھاجا، اُتر پورب
 پچھم دکھن پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں
 دس بخشنا کپڑا حُجرہ، ہُجت نظر کھئے نہ آئیا۔ کون خوشیاں والا مُجرا، مُحبّت وچ ناچ نچایا۔ کینھے لیکھا چار یاری عُمرا، بیٹھا
 سوہا پائیا۔ کتھے کھیل محمد احمد ہمر، ہر پردے دینا درڑایا۔ کیوں سرِشٹی درِشٹی ہوئی گمراہ، سر بھہ نہ کھئے رکھایا۔ صدی
 چوڈھویں کہے محمد تیری اُمت بھلی راہ، رہبر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تُوں دس کے آیا متنا اک خُدا، نور ظہور نور رُشنایا۔ سارے
 مقبریاں سیس رہے جھکا، قبران وچ بے صبر ڈیرہ لائیا۔ کسے دی قبُول نہ ہووے دُعا، درگاہ ساچی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کی میرا حُکم معقول، چار کُنٹ دینا
 سمجھایا۔ دین دُنی مئے سچ اصُول، اصلیت بھیو دینا کھلایا۔ قدم بوسی دھوڑی ٹِکا لاوے دھول، خاکی خاک خاک رمایا۔ صدی
 چوڈھویں کہا سب دا مانس جامہ دسے فضول، فضل رحمت نہ کھئے کمایا۔ تیرا کلمہ کائنات گئی بھول، اہل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اصل
 رہیا کسے کول نہ مُول، دُھر دا سنگ نہ کھئے نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست
 ستوادی ویکھ وکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد مینھوں کی رہیا پُچھ، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹِکایا۔ اُمت اُمتی گئی رُس، رُسیاں
 میل نہ کھئے ملائیا۔ میں نیانی میری بُدھی ٹُچھ، ورنن کر نہ کُچھ سُنایا۔ اُٹھ ویکھ اپنی دھار رہو نہ لک، پڑدا اوپلا آپ چُکایا۔
 دُھردرگاہی رہیا کوئی نہ جھک، سجدہ سیس نہ کھئے یوایا۔ سارے بھل گئے آتم پرما تم دی ٹک، تُوں میرا میں تیرا دُھر دا راگ نہ کھئے
 سُنایا۔ ایسے کارن سب دا پینڈا رہیا مُک، انت اخیر ویلا نظری آئیا۔ مینوں چار کُنٹ ویکھ ہووے دُکھ، دہ دشا حیرانی اندر آئیا۔
 سچ دھرم دا رہیا کوئی نہ سُت، اپرا دھی کوڑ ہوئی لوکایا۔ جس کارن کٹائی مُچھ، لبان دُنی ونڈ ونڈایا۔ اوہ بوٹا رہیا سُک،
 آب حیات جام نہ کھئے پیایا۔ پُرکھ اکالا دین دبالا پروردگار سانجھا یار بدل کے اپنا رُخ، نرگن نروریر نراکار نرکار اپنی کل ورتایا۔
 جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سچکھنڈ دوا ریوں آپے اُٹھ، درگاہ ساچی لے انگرایا۔ جگت اچھیا من کامنا ویکھے جوٹھ جھوٹھ، تن وجود ماٹی
 خاک پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنندیسہ اک سُنایا۔ صدی چوڈھویں

کہے محمد ویکھ اپنی گلی، کائنات دھیان لگائیا۔ چوڈاں طبق تیری دھار رہے نہ بھلی، اہل پڑدا دینا اٹھائیا۔ ست دھار دی دے کوئی نہ گلی، انرس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سارے کلمہ پڑھدے بلیں، انتر نرنتر نہ کھئے وسائیا۔ بے شک تیری پھلوڑی پھلی پھلی، پرپھلت نظری آئیا۔ انت ماٹی خاک ملنی جلی، اوڈھن اور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹی درشٹی ویکھے زلی، چار کنت دہ دشا نرگن ہو کے سرگن ویکھ وکھائیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ جسونت کور دے گرہ کوٹھا نہال پُر سنبل جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے محمد ویکھے اُتے بسدھا، زمین دھرتی خاک دھیان لگائیا۔ ضعیف العومر ہویا اتم بڈھا، بلپین رہیا سنائیا۔ میرا تن وجود ہویا کبا، کعبے والا حجرہ دئے گواہیا۔ پروردگار دا سمجھیا کوئی نہ مدعا، مدت توں بیٹھا دھیان لگائیا۔ کی لہنا دینا لیکھا نال بڈھا، پڑدا سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دھرتی اُتے مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ست سچ دا دے نہ کھئے نشان، نشانہ جگت گیا بدلائیا۔ دھر دا کلمہ پڑھے نہ کھئے کلام، کائنات رہی گرلائیا۔ سجدہ سپس نہ کھئے سلام، صحیح سلامت نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا جگت عوام، نیکی بدی رہی گرلائیا۔ شرع زنجیر کیتا غلام، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ نظر آئے نہ نگاہبان، نیج لوئن نہ کھئے رُسنائیا۔ چاروں کنت دے ویران، ویری گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ اصل وصل ملے نہ کیسے مہربان، محبوب مُحبت وچ جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نرگن داتا نیرویر وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دھرتی ول رہیا تک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اُمت اُتے پیا شگ، شکوہ سکے نہ کھئے گوائیا۔ حقیقت ملے کیسے نہ حق، ست سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ اتم کھیڑا ہندا دے بھٹھ، کلجگ اگنی رہیا ڈاہیا۔ چوڈاں طبقات ویکھیا نٹھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ سچ نگار لگے کوئی نہ سٹ، حجرہ حق نہ کھئے وڈیائیا۔ انت جوڑ کے دوویں ہتھ، بردا ہو کے سپس نوائیا۔ تُوں صاحب سرب کلا سمرتھ، بے انت تیری سرنائیا۔ جوں بھاوے تُوں لینا رکھ، ڈھیہہ ڈھیہہ لاگے پائیا۔ چار دیوار رہیا نہ ہٹ، ساچی وست نہ کھئے ورتائیا۔ میرا ویلا رہیا ٹپ، انت آخری سوہیا

پائیا۔ تُوں نِرگن دھار رکھنی پت، پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ تیرا کھیل الکھنا الکھ، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ میں جگت مسلے بنا مسلے سارے دینے ٹھپ، بندگی تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد کہے میں دھرتی اُتے ماری جھاک، انڈیھی اکھ کھلائییا۔ تن وجود تکیا دین دُنی خاکی، رُوچ بُت ویکھ وکھائییا۔ لہنا دینا لیکھا کیسے نہ باقی، حساب ہتھ نہ کھئے پھرائیا۔ دین مذہب وچ آئی گُستاخی، عُصے بھری لوکائییا۔ انت آخر کرے کوئی نہ راکھی، رکھک ہو کے سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ جھگڑا مکے نہ ذات پاتی، آتم پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ بن شبدی دھار ساچا رہیا کوئی نہ ساقی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کہے کیوں دھرنی پائی ونڈا، کلمیاں وچ شنوائیا۔ جاں تگاں دو جہاناں شبدی دھار دِسے کھنڈا، گوبند گر گہر گمبہر رہیا چمکائییا۔ جس نے چھڈیا پُری اندا، اند پرہ دے وچ سہائییا۔ انت ویکھنہار درِشٹی اِشٹی وچ ورہنڈا، نو ست پھول پھلائییا۔ جہنوں جھکدے تارا چندا، سوریہ بیٹھا سیس نوائیا۔ سو صاحب ستگر دین دیال بن بخشندا، بخشش رحمت آپ کھائییا۔ صدی چوڈھویں انت آخر سب دا سیس ہونا ننگا، اوڈھن نام نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا مُکنا جمنا سُرستی گوداوری گنگا، تیرتھ تٹ دین دُہائییا۔ بھیو کھلائے سورا سرینگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ محمد کہے میں جدھر تگاں مینوں دِسے دنگا، ست ست نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُوچی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ویکھ میری پوری ہوئی شرط، شرع شریعت رہن نہ پائیا۔ پروردگار آوے پرت، جلوہ گر نور الابیہا۔ کوڑی کِریا میٹے گرد، قضا قضائی دئے اُٹھائییا۔ چار ورنان ونڈے درد، دین دُکھی گود ٹکائییا۔ مایا ممتا میٹ کے مرض، مزہ اپنا نام دئے چکھائییا۔ دُھر دا کھیل کرے اسچرچ، اسچرچ لیلآ آپ ورتائییا۔ چار جُگ دی پچھلی کڈھکے فرد، تیئی اوتاراں لہنا جھولی پائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد ہیٹے کھئے نہ حرج، حرجا نے سب دے ویکھ وکھائییا۔ نانک گوبند جو کر کے گیا عرض، بینتی سچ سُنائییا۔ سو کھیل کرے عرشاں دا مالک اُپر دھرت، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائییا۔ جودھا سوریہ مردانہ بن مرد، شبدی دُنکا اک وجائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت حکمے اندر
ایتھے اوتھے دو جہان پین نہ دیوے فرق، فرقہ داری کوڑی میٹ مٹائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال میٹیا میرا سنسا، چنتا اندروں دتی گوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بناواں ساچا بنسا، کھتری
براہمن شوڈر ویش میل ملائیا۔ ست دھرم دی پرگٹ کر کے انسا، سنت سہیلے مات وڈیائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کراں اتنا،
سریشٹی دریشٹی انتشکرن دیاں بدلائیا۔ بودھ آگادھا ہو کے پنڈتا، نام سندیسہ دُھر دا کلمہ دیاں درڑائیا۔ ہرجن بنا کے ساچا ہنسا،
کاگ بُدھی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ سچ بنا کے بنتا، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
دُھر دا ہر، ہر کرتا اک رگھرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال کریا کردا، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ سب دا صاف کرے پردا، دین دُنی
کھوج کھوجائیا۔ جگ چوڑی نرگن سرگن دھار رہے پھردا، گر اوتار پیغمبر ناؤں دھرائیا۔ بھیو کھولے اپنے گھر گرہ نرویر نر دا،
نرنکار اپنی کار کھائیا۔ جس دے حکمے اندر ستجگ تریتا دواپر کلجگ گپڑا رہیا گڑدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواپیا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال مینوں دیوے حق پیار، مُحبت وچ جنائیا۔ کوڑی کریا
کراں خوار، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا ہوئے اجیار، دھرنی دھرت دھول دھول سوہا پائیا۔ سب دا ایشٹ ہووے پُرکھ
اکال، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوارا اکو ہووے دھرمسال، چار ورن بہہ کے اپنا ایک ایشٹ منائیا۔ کریا کرے ستگر شبد کیرپال،
کیرپن ویکھے چائیں چائیا۔ لہنا دینا چکائے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال، زمیں اسمان ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال میرے اندر کھول جاگ،
جاگرت جوت کیتی رُشنائیا۔ سچ مُحبت دا دے ویراگ، برہوں چوٹ اک لگائیا۔ دین مذہب دا کر تیاگ، اُمت جھگڑا رہے نہ
رائیا۔ ست دھرم جگا چراغ، کلجگ اندھیرا دینا مٹائیا۔ ہنس بُدھی بناؤنی کاگ، کاگ ہنس روپ بدلائیا۔ ستجگ ساچی ساجن

ساج، ست دوارا اک گھلاٹیا۔ چار ورن بنے اک ساج، آتم برہم پڑدا دینا اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھی ہوئے آواز، رسنا رس دینا چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال اپنا بھیو رہیا کھول، پردہ اوہلا حق چُکائیا۔ ساچے نام دا وجے ڈھول، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ بھگت بھنڈارا دیوے کھول، نرگن سرگن آپ ورتائیا۔ وست اکم انمول، انڈیھی جھولی پائیا۔ سدا سدا سد وساں بھگتاں کول، نیج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پر ماتم ہو کے جاواں مؤل، آتم اپنا رنگ وکھائیا۔ کھیلان کھیل اُپر دھول، دھرنی دھرت آسا منسا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کران بول، بھوکھتاں دا لیکھا لکھتاں وچ دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن بیٹھا رہے اڈول، سچکھنڈ دوار ایکنکار اک اکلا سچ محلا اپنا آپ سہائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکالا ڈھر دا راہی، رہبر آد انت اکھوائیندا۔ جس نوں سارے کھندے ماہی، محبوب مُحبت وچ سائیندا۔ مالک بن کے ڈھردرگاہی، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ جگ جگ بدلنہارا شاہی، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ اٹھائیندا۔ شاستر سمرت جس دی دین گواہی، گر اوتار پیغمبر صفت صلاحیندا۔ جس دے چار جگ نام ڈبائی، نرگن سرگن اپنا حکم ورتائیندا۔ سد سے نہچل دھام اکم اتھاہی، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ وڈیاٹیندا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال میرا دردی، دردوند اک اکھوائیندا۔ میں گولی اوسے گھر دی، جو گولک نام بھرائیندا۔ سد بھ وچ ریاں ڈردی، جو بھ بھو سرب وکھائیندا۔ اوسے دی یاد ریاں کردی، جو نت نت ویس وٹائیندا۔ اوسے دی پٹی ریاں پڑھدی، جو پاربرہم اکھوائیندا۔ اوسے دی چوٹی ریاں چڑھدی، جو سچ دوارے سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک ڈھر دا پوجنیک، پنت

پاؤن نظری آئی۔ آد جگاد لاشریک، شرکت ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ سب دی منسا پوری کرے امید، جگ چوڑی ویکھ وکھائی۔ دین دنی دی غفلت وچوں کھولے نیند، نیت لوجن نین اک چمکائی۔ جس دی صدی جاندی بیت، بیٹی اپنی کہانی رہی سنائی۔ کلجگ اندر ستجگ لاوے ریت، مارگ دھر دا اک اُچائی۔ آتم پرما تم دس کے پریت، ناتا دھر دا لے جڑائی۔ کر کے کایا ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر میرا مالک وجاوے تاڑی، بن ہتھان ہتھ لگائی۔ پرکاش کر کے ناڑی ناڑی، اندھ اگیان دتا گوائی۔ میں بھل گئی ورن برن مذہباں والی اکھاڑی، گرہ اکو ویکھ وکھائی۔ جتھے جگے جوت زرنکاری، زرویر سوہبا پائی۔ اُس دے چرن کول بلہاری، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ کلجگ اتم اوسے دی واری، وارتا پچھلی ویکھ وکھائی۔ لیکھا جانے جگت جوارى، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سد چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائی۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شو سنگھ دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں پُرکھ اکال اگے کیتی عرض، آرزو تمنا اپنی دتی درڑائی۔ پروردگار سانجھے یار، گر اتار پیغمبران ویکھ غرض، غرضیکہ سارے تیری اوٹ تکائی۔ تُوں جودھا سورپیر مردانہ مرد، پاربرسم پت پریشور اک اکھوائی۔ تیرا جگ چوڑی کھیل اسچرچ، اچرچ لپلا اپنی دئے ورتائی۔ کیوں دین مذہب ذات پات مانو پایا فرق، فرقیان وچ ونڈ ونڈائی۔ انت اخیر بے نظیر کوڑی کرپا کردے ترک، ترت اپنا حکم سنائی۔ میری دہائی اُتے عرش، فرش نیوں نیوں سپس جھکائی۔ امرت اگما میگھ برس، اگنی تت دینا گوائی۔ تَدھ بن کرے کوئی نہ ترس، رحمت رحیم نہ کھئے جنائی۔ سب دا پورا کر پچھلا قرض، مقروض اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تَدھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئی۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مالک نوجوانے، ہر کرتے تیری سرنائی۔ دین دنی دے ویکھ خانے، مخاطب ہو کے دے درڑائی۔ گر اتار پیغمبر بھوکھتاں دا دے کے گئے بیانے، بھو ابھیدا اگلا دے جنائی۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ کوڑے میٹ دے نشانے، دھرم نشانہ اک وکھائی۔ جگ چوڑی بدلدے ویکھ

ٻه انت زمانه، سَتَجُگ تريتو دواپرکَلجُگ اپنا پهيرا پائيا۔ تَدھ بن انت آخِر بے نظير شاه حقير نه کوئي پهچانه، نيتربين هوئي لوکائيا۔
 کَريَا کر شهنشاه سُلطانِه، هر سَتَگر تيري وڈ وڈيائيا۔ جن بهگت سُهپيلے لوک مات نه رهن بيگانِه، سچ دوارے ميلا ليتا ملائيا۔
 نيرنتر هو کے دَسَنے برهم ترانه، تُريا توں آگے کرني پُڙھائيا۔ تيرا نِرگن نُوَر جوت جگے مهانه، چاروں گُنٹ گُنٹ رُشنائيا۔ جوتي جوت
 سرُوپ هر، آپ اپني کَريَا کر، ايکا دينا دُهر دا ور، دهرم دوارا اک وکھائيا۔ صدي چوَدھويں کہے کهيل اپنا دَس فرمان، فرماں بردار
 هو کے سيس نوائيا۔ کي ليکھا جيو جهان، چار گُنٹ پُڙدا دے اُٹھائيا۔ پُڙکھ اکال کہے سنديسه ديواں دُهر فرمان، دهرم دي دهار اک
 دِرُڙائيا۔ جو گر اوتار پيغمبر دے کے گئے بيان، لهنا دينا سب دا جهولي پائيا۔ لکھ چوراسي جيو جنت سادھ سنت کايا کعبه ويکھ
 مکان، مقبرے دين دُني پھول پُھلائيا۔ نيتربين تگان فلک خلق اُپر اسمان، زمين زمان ويکھ وکھائيا۔ ميرا لهنا دينا نِرگن سرگن آد
 جُگادي دو جهان، برهمند کهنڈ اپني کار کرائيا۔ نِت نوت دهرم دي دهار دیندا رهواں دان، وست اموک اک ورتائيا۔ صدي
 چوَدھويں چار گُنٹ چار ورن لواں جهان، بچيا رهن کُئي نه پائيا۔ جن بهگت سُهپيلے لوک مات پهچان، پرده اندرون دياں اُٹھائيا۔ گهر
 سوامي مل کے رام، سيتا سُرَت لواں پرنائيا۔ نظري آ کے دُهر دا کابن، گهنڻيا نئيا اک وکھائيا۔ سچ سنديسه دے پيغام، پيغمبران
 ويکھاں تهاؤں تھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کَريَا کر، کرے کهيل ساچا هر، ست دا مالک بے پروا بيا۔ صدي چوَدھويں
 کہے پُڙکھ اکالا دين دَيالا دهرم دهار دا ديسے جوگی، جوگيشراں دئے وڈيائيا۔ آتم پرماتم نِرگن دهار دا ديسے بهوگی، جگت واسنا سيچ نه
 کُئي هنڊھائيا۔ آتم پرماتم بن کے دُهر سنجوگی، جُگ چوڪڙي وچھڙے ميل ملائيا۔ نام سنديسه دے کے آگادھ بودهي، بُدهي توں
 پرے کرے پُڙھائيا۔ بهيو چُکا کے لوک پرلوي، برهمند کهنڊ پنڊھ مُکائيا۔ ساچا کلمه دَس سلوکی، دُهر دا ڈھولا اک سُنائيا۔ پُڙکھ
 اکالا تهاکر بن کے مَوجي، مَوجُده اپنا درس وکھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کَريَا کر، ديونهارا دُهر دا ور، نهکلنک نرائن
 نر، مهاراج شيرسينگه وشنون بهگوان، جن بهگتان پردا رهيا سوڊهي، سُدھ وچ بُدهي اُجل دئے کرائيا۔

بھگتاں دی ماتا دا اکو متا، دوجی صلاح نہ کھئے وکھائیا۔ ناتا چھڈ کے پنج تتاں، جگت جہان کرے جدائیا۔ پُرکھ اکال چُکے ہتھان، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ جس پردیوں اک وار ٹیک لیا متھا، چوراسی وچ پھیر کدے نہ آئیا۔ سدا چرن کول دوارے رکھاں، جتھے نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جنہاں بھگتاں نؤں سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان دی جے جپایا ٹپا، برہمنڈ کھنڈ ٹاپوآں توں پرے اپنے گھر وسائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ تیج بھان دے گرہ سئ کیمپ جوں ★

صدی چوڈھویں کہے میں پچن آگے سنے، بن سرون پرہ نے دتے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں توں لیکھا منگے ہئے، انہونی اپنی کار کھائیا۔ جس کارن سرشٹی دے بائے گئے، حصیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ تسان گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت سنت سہیلے صوفی کتنے چُنے، مینوں لیکھا دیو وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کیوں انت آخری بنے بُرے، بُریائی اپنے تن سہائیا۔ تہاڈے ہندیاں مانس دسدے کیوں نگرے، گردیو سوامی ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ چاروں گنٹ ست دھرم ہندا دُرے، ڈراچار کرن لڑائیا۔ کیوں شرع والے چلدے چہرے، شریعت کرے لڑائیا۔ منتر حق کیسے نہ پھرے، فُرنا من نہ کھئے تجائیا۔ وہندے وہن جاندے رُڑھے، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ آتم پرما تم کیسے نہ جُڑے، دُھر دا میل نہ کھئے ملائیا۔ سچ وست توں سارے دسن تھڑے، آگم جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ کوڑی کِریا کرنوں مؤل نہ مڑے، شاستر سمرت وید پُران کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نؤر الاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سنی آواز دھیمی، دھرم دھار جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں پائی نیویں، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آتم مُحبت وچ ربی کیسے نہ تیویں، تریمت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مستی وچ نہ ہوئی کھیوی، خیرخواہی نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھو اپنی صدی سدیوی، جو پینڈا ربی مکائیا۔ پرم پُرکھ دی سچ دھار دسے کھئے نہ بیوی، خاوند خود خدا نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں سندیسہ دتا بنا زبان ہوئی،

اگم آواز سُنائیا۔ چار کُنٹ پا رُوئی، دہ دشا دے سُنائیا۔ ابا نشی کرتا پرگٹ اُپر دھوئی، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ چار
 جُگ دی بدلن آیا بولی، انبولت اپنا راگ سُنائیا۔ سچ پیار مُحبّت دی کھیلے ہولی، دُھر دا رنگ آپ چڑھائیا۔ جن بھگتاں چُکن آیا
 ڈولی، اپنے کندھ لئے اُٹھائیا۔ ساچا تولن رہیا تولى، ترازو اِکو اک وکھائیا۔ جوتی دھار سب دے اندر موئی، ہرجن اپنا میل ملائیا۔
 پورا کرے کیتا اِقرار قوئی، گول نین نور الہیہا۔ جس دی رُت بسنتی موئی، پتّ ٹاہنی گل گلشن گُرمکھ آپ مہکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا حُکم اسمانی، اِسم جسہ باہر جنائیا۔ جلوہ تکیا
 اگم نوری، تتوت نہ کھئے وکھائیا۔ شبدي دھار ویکھی رُوحانی، رُوح بُت کرے صفائیا۔ کوڑی کِریا کڈھے بے ایمانی، بیوہ رہن کھئے
 نہ پائیا۔ امرت رس دیوے پانی، آب حیات پيائیا۔ نام سُنا اگمّی بانی، بان انیالا تیر لگائیا۔ جھگڑا مُکا کے چارے کھانی، چاروں
 کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ سُرّتی شبد بنا کے بانی، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ لیکھا جان جیو پرانی، لکھّ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ شاہو
 بھوپ بن سُلطانی، دُھر دا حُکم اک دِرڑائیا۔ کرے کھیل دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے طُغیانی،
 ست سچ لئے اُچھائیا۔ شرع رہے نہ کھئے شیطانی، شمع اِکو کرے رُشنائیا۔ ساچی منزل دس آسانی، درگاہ ساچی میل ملائیا۔ جن
 بھگتاں دینی نہ پئے قُربانی، کربلا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا
 بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں راتیں مُول نہ سُتی، نیتراکھ نہ کھئے لگائیا۔ پروردگار دی کُندی رہی بُتی، بُتخانے کھوج
 کھوجائیا۔ میری گھس کے ٹٹ گئی جُتی، چمّ درشٹی لئی بدلائیا۔ میری اوڈھا جے نہ مکی، باقی حصّہ سوہیا پائیا۔ میں روٹی کھا کے
 سُکی، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں پھراں پریت ٹلے پہاڑ اُچی، جنگل جوہاں کھوج کھوجائیا۔ دین دُنی ویکھی دُکھی، ہاباکار کرے لوکائیا۔
 بھاگ لگا کسے نہ ککھی، وڈیائی ملے نہ کسے جنیندی مائیا۔ پرہ دی دھار اگمّی لُکی، لُقمان ویکھ نیر وپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آتم کر کے سُچی، سچ
 سچ اپنا نام سمجھائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گوڑھا رام دے گرہ سئ کیمپ جموں

صدی چوڈھویں کہے مینوں پرہ نے دکھایا اک حرؤف، جو مجموعہ حرفاں نظری آئیا۔ جس نال پچھلے حکم ہندے منسوخ، اگلا حکم اگم ورتائیا۔ ساچے نام دا ملے رسوخ، زسوا کرے جگت لوکائیا۔ جھکڑا مٹے ہرکھ دوکھ، دلیراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ بہاگ لگائے پنج بھوت، کایا تے کرے زسنائیا۔ ویکھ وکھائے چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھلائییا۔ لہنا مکا کے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ لے پرگٹائیا۔ سنت سہیلے بنا کے ست، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جگت سہنجی کر کے رت، پت ٹاہنی آپ مہکائیا۔ نرگن دھار آپے اٹھ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جن بھکتاں اُپر تھ، جگ جنم دے وچھڑے لے جڑائیا۔ چرن پرتی دس کے اوٹ، اوڑک اپنا گھر وکھائیا۔ جتھے پرکاش نرگن جوت، نرگن نور نور زسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در سہنجنا اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں نظر آیا اگم حرف، جس دا حصہ نہ کھئے ونڈائیا۔ چاروں کٹت وسیا دہ دشا اگتی طرف، زمیں اسماناں سوہیا پائیا۔ نرگن دھار نظر نہ آیا فرق، فرقہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دیناں مذہباں کر کے ترک، در ٹھانڈے سوہیا پائیا۔ جتھے نہ زمیں نہ فرش، خاکی فرش نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی نار نہ کوئی مرد، تے وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر کرے عرض، وشن برہما شو نہ سیس نوائیا۔ نہ کوئی روگ سوگ چنتا غم مرض، مریض بستر سیج نہ کھئے بیٹھائیا۔ میں ویکھ ہوئی اسچرج، پرہ اچرج کل ورتائیا۔ جس دے کول پچھلی سب دی فرد، لیکھا رکھیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سریشٹی دی آشا ویکھے ناولد، ولدیت بھیو کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ نندو شاہ دے گرہ سئ کیمپ جموں

صدی چوڈھویں کہے میں کہنا بس بس، بن بِلان بِل بلائییا۔ سچکھنڈ دوارے دینا دس، دہ دشا جگت تجائیا۔ گر اوتار پیغمبرو آؤ نس، بھجو چائیں چائیا۔ ٹہانوں وکھاواں آتم پرما تم دا ہندا جس، راگ سانجھا بے پرواپیا۔ جیہڑے کدی نہ ہندے وکھ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ باہر تکن کدے نہ اکھ، اندر مل کے خوشی وکھائیا۔ نام ندھانا رس چکھ، جہوا رس گئے گوائیا۔ پردے من

کے سچ، پرہ توں سپس نوائیا۔ چرنی رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ بھگتاں ہویا اکٹھ، مل کے وجی ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا رہے رٹ، تہاڈی چھڈی پڑھائیا۔ سب دی اُجل ہو گئی مت، بُدھ بیک جنائیا۔ جگت دوار نہ اُبلی رت، کوڑی ترسنا دتی گوائیا۔ جد بولن تے بولن نعرہ حق، حقیقت دسے تهاؤں تھائیا؛۔ امرت آتم پی کے رس، رستہ پچھلا گئے بھلائییا۔ دُنیا نالوں ہو کے وکھ، سرشٹی اپنی لئی وسائیا۔ جتھے وسے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر فرمانا آپ سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری ٹھیک رہی نہ سُرتی، کی ٹھا کر کھیل وکھائیا۔ میں کھلو گئی تُردی تُردی، قدم نہ آگے ودھائیا۔ مینوں کھیل آگئی یاد اندپر دی، جو گوہند دتی سمجھائیا۔ مینوں وچار آگئی دیوت سُردی، سُراسر دوویں ویکھ وکھائیا۔ مینوں سمجھ آگئی سچے ستگر دی، کون گرو گُردیو روپ بدلائیا۔ جاں کھیل تگاں تے سرشٹی ویکھاں رُڑھدی، کلجگ کوڑا وہن وہائیا۔ مایا ممتا وچ مُردی، زندگی زندگانی نہ کھئے وکھائیا۔ نمک وانگ جائے کُھردی، ثابت صورت نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں پھیر سنگت ویکھی جُڑدی، گرُمکھ مل کے وجے ودھائیا۔ جیہڑی اپنی منزلوں مول نہ مُردی، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ور داتے تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو بھج کے آؤ چھیتی، شرع والیو دیو وکھائیا۔ تہاڈی شرع واڑ توں کھا گئی کھیتی، خصم کِرساں نہ کھئے بنائیا۔ شاستر سمرت دا رہیا کھئے نہ بھیتی، پردہ اندروں نہ کھئے اٹھائیا۔ سب توں بھل گئی تہاڈی نیکی، بدیاں وچ ہوئی لوکائیا۔ میں کھیل ویکھیا لوک مات اپنے پیکیں، آگے سوہرا گھر راہ تکائیا۔ میں ہُن نہیں رہنا پردیسی، پردیسن ہو کے نہ جھٹ لنگھائیا۔ میں پرہ دے گھر کتیا جی پلٹھی، جس توں جمن والی اِکو مائیا۔ میں اوس پرہو دی بیٹی، جس دا روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ میری سب توں وکھری نیکی، چار جگ گر اوتار پیغمبر سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ میری دو جہان توں باہر ریکھی، جس دی ریکھا نظر کیسے نہ آئیا۔ مینوں لبھدے گئے سوڈھی ویدی، ویداں والے دھیان لگائیا۔ پیغمبر مُچھ داہڑی لا کے مہندی، میرا رنگ گئے رنگائیا۔ کھبے بنا کے دشا لہندی، حصے گئے ونڈائیا۔ میں کوک کوک منبر مناریاں اُتے کپندی، کلمہ ڈھر دا حق سُنائیا۔ بنا بھگتاں توں میری چُکے کھئے نہ بہنگی، چار کپار چار یاری نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔

صدی چوڈھویں کہے گُر اوتار پیغمبرو پردے کھول کے مارو جھاکئی، ناپڑد دیاں کرائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا ربیا کرائیا۔ جتھے چلے نہ کھئے اُستادی، شاگرد شرع نہ کھئے بنائیا۔ ساز وجے نہ کھئے ربابی، تند ستار نہ کھئے بلائیا۔ مِتِر دسے نہ کھئے احبابی، محبوب اکو نور الایبیا۔ جس دا حُکم سوال نہ کدے جوابی، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ سارے سجدہ کرو آدابی، نمستیاں وچ سیس جھکائیا۔ مِیں چاہندی چھبی پوہ نوں گُرمکھاں دے کول رومال ہون اناہی، محمد دی خواہش اتم آس دیاں سمجھائیا۔ مِیں بڑی ہوئی بے تابی، بہل ہو کے رہی گُرائیا۔ مِیں کھیل ویکھنا انادی، جو دُھر دا مالک دئے وکھائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا مُلا قاضی، قضا دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ مِیں عادت چھڈنی ماضی، مذاق پچھلا دینا اڈائیا۔ بھگتاں نال مل کے میری طبیعت ہووے راضی، رازق رحیم مل کے دیوے مان وڈیائیا۔ جو مالک دُھر دا آدی، انت اپنے وچ رکھائیا۔ لیکھا جانے دھرم سماجی، دُھر دربارا اک پرگنائیا۔ گُر اوتار پیغمبرو سچ دوارے دے سارے بن جاؤ حاجی، حُجرہ اکو ویکھ سیس نوائیا۔ انت اخیر رہے کوئی نہ باغی، بغاوت وچ عداوت وچ دین دُنی دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دے حُکم نال سب نوں جائے سادھی، سادھنا اپنا نام اک وکھائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رنگیلا رام دے گرہ سئی گیمپ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے گُر اوتار پیغمبر ویکھو چٹک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دین مذہب سارے رہے بھٹک، ساتنک ست نہ کھئے کرائیا۔ کورئی کِریا مایا متا چاروں کُنٹ چڑھیا کٹک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بودھ آگادھا ربیا کوئی نہ پنڈت، پردہ اندرون نہ کھئے چُکائیا۔ مُلا شیخ ہٹے منگت، در درویش روپ وٹائیا۔ دھرم دی دسے کوئی نہ سنگت، چار ورن کرے لڑائیا۔ تہاڈی کدھر گئی پمّت، حوصلہ نہ کھئے رکھائیا۔ بے ایمان دسے چار سمت، سنمل روپ لے وٹائیا۔ دین دُنی بنی نندک، صفتی جس نہ کھئے سُنائیا۔ منوآ من کرے علت، جگت شرارت وچ گُرائیا۔ انت اخیر درگاہ ساچی کر لو مِتت، پُرکھ اکال آگے عرضوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُر اوتار پیغمبر مات لوک لیاؤ تشریف، دین مذہب دولت خانہ ویکھ

وکھائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے تعریف، صفت حق نہ کھئے سنائیا۔ پرہہ دا رہیا نہ کھئے عزیز، برخوردار نہ کھئے اکھوائیا۔ بُدھی وچ نہ رہی تمیز، طمع کرے لڑائیا۔ جس دی کردے گئے اڈیک، آسا اک رکھائیا۔ اُس دی ویکھو دُھر دی تواریخ، جو تاریخ رہی بدلایا۔ جس دواویوں ملدی رہی بھیکھ، بھچھیا نام جھولی پائیا۔ جو سچ دوارے دا وسنیک، لوک مات کرے رُشنائیا۔ تہاڈا بھوکھت کرے تصدیق، شہادت دُھر دی اک بھگتائیا۔ سو وقت پہنچیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ خُدا ویکھو لاشریک، جو شرکت دئے گوائیا۔ جس دے اُتے حق اُمید، آسا پُور آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدی حُکم کرے تائید، تابعداری سب دی ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ نانک چند دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں آکاش اُتے سُنیا اک دھڑوگا، آواز اگم دتی پرگٹائیا۔ حُکم ہویا دین دُنی دا لیکھا ہونا متروک، وکھرا راہ نہ کھئے چلائییا۔ حُکم ورتنا شبد گروگا، ستگر اکو سوہیا پائیا۔ ستجگ وقت سہنچنا ہووے شروع کا، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاپیا۔ گرمکھ ورا بھگت جن ساچے مارگ تروگا، جس ترت اپنا حُکم منائیا۔ جگت واسنا وچوں مڑوگا، من ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا منتر انتر پھروگا، نرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ کوڑی کیریا بیڑا شوہ دریا رڑھوگا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ نام بھنڈارا چار ورنان کول تھڑوگا، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ مانو مانو نال لڑوگا، صلح سچ نہ کھئے کرائیا۔ بھگت بھگوان نال جڑوگا، جگ وچھڑے میل ملائییا۔ کلجگ گرو چیلیاں دے حُکم نال تروگا، اپنی دسے نہ کھئے وڈیائیا۔ ڈنکا وچنا دُرو دُرو دا، دوہری کھیل کھلائییا۔ کوئی ورا گرمکھ جیوت مروگا، جو ستگر چرن گور سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی کرنی کار کروگا۔ صدی چوڈھویں کہے دُھردرگاہی وجدے دیکے، بھہ رہیا وکھائیا۔ مینوں لیکھ وکھا سب کے، صفحہ صفحہ نال بدلایا۔ جن بھگت ملا لہہ کے، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جیہڑے عاشق ہو گئے دُھر دے رب دے، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ٹونہی ٹونہی کر کے سدّے، انتر آتم دھیان ودھائیا۔ ناتے توڑ کے کوڑے جگ دے، جاگرت جوت ویکھ وکھائیا۔ سڑنے چھڈے کوڑی آگ دے، ترسنا

دتی گوائیا۔ گرہ ویکھے دُھر حق دے، حقیقت پھول پُھلائیآ۔ بہرم رہے نہ اندر شک دے، سپہے لئے مٹائیآ۔ خوشیاں وچ دسن ہسدے، ہستی پا کے بے پروا ہیا۔ چاروں کُنٹ پھرن نسدے، بہجن واہو داہیا۔ اشارے کرن اکھ دے، نیتز نین بلائیآ۔ درشن کرنے پُرکھ سمرتہ دے، جو داتا دُھردرگا ہیا۔ جو آون جاون کٹ دئے، چوراسی پھند کٹائیآ۔ درگاہ ساچی رکھ دئے، سچکھنڈ دوار سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھ لیکھائے اکتھنی اکتھ دے، جس نون کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ امرو دیوی دے گرہ سئ خرد کپ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں سوہل چہیل چہیل تیری ملوگری، ملکہ جاگیر دو جہان ویکھ وکھائیآ۔ کیوں بند کیتا چوڈاں طبق صندوقری، چوڈاں صدیاں ونڈ ونڈائیآ۔ میں چاروں کُنٹ پھراں کوکدی، اچی اچی دیاں ڈبائیآ۔ ویکھو کوئی پریت کریو نہ عاشق معشوق دی، جو جمن تے مر جائیا۔ اک مُحبت رکھو محبوب دی، جو آد انت اکھوائیا۔ جہدی کھیل سدا جگت کلبوت دی، کایا کعبے ڈیرہ لائیآ۔ منزل دس اپنے عروج دی، گرہ دینا سمجھائیآ۔ مینوں لوڑ سدا تیرے موجود دی، وچھوڑا جھل سکان نہ رائیا۔ کھیل مُکا دے دین مذہب حدود دی، حد اپنی دے درسائیآ۔ کوڑی کریا جڑ اکھیر کھیل کر نیست و نابود دی، مہربان تیری بے پروا ہیا۔ ترسنا رہے کھئے نہ دوج دی، دتیا بھاؤ دینا مٹائیآ۔ ہن سلکھنی گھڑی لیا دے کوچ دی، کوچے گلی کر صفائیآ۔ تیری پوہ پُھٹے تیری آشا ویکھاں چوکدی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔ نندرا لاه دے دُنیا ستی گھوک دی، آس دے مٹائیآ۔ تحریر کر دے بھ۔ حُکم منسوخ دی، دُھر فرمانا اک سُنائیآ۔ عادت پا دے دھرم رسوخ دی، مانو مانو نال جڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں تیرا نور میری آلہڑ ہووے جوانی، جوہن وتی نظری آئیآ۔ میری جوہ نہ رہے بیگانی، حد پچھلی دینی گوائیا۔ میری دھرم دی رہے نشانی، چاروں کُنٹ گئی بنائیآ۔ میں نہ کیسے دی عورت تیویں نہ بناں زنانی، رَنا وچ کدے نہ آئیآ۔ تیرے نام دی گاواں بانی، تون ہی تون ہی راگ الاہیا۔ تیرا امرت پیواں پانی،

دوسر ترکھا نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے دوارے سُگھڑ سُچجی بناں سوانی، صاحبِ سلطان تیری سرنائیا۔ اکو کنت ہنڈھاواں دُھر دا ہانی، جو جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ سدا بخشیں چرن دھیانی، نِج نیترا اکھ کھلائییا۔ تیری منزل رہے رُوحانی، رحمت حق دینی کھائییا۔ ملدا رہیں نال آسانی، احسان سر نہ کھئے چڑھائییا۔ بھڑی مینتھوں دتی نہیں جانی کوئی قُربانی، سیس دھڑ نہ ونڈ ونڈائییا۔ جھگڑا میٹ دے پچھلا دیوانی، چوڈاں صدیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچی دس اک کلامی، کلمہ کائنات پڑھائییا۔ مینتھوں جھلی نہ جائے تیری بدنامی، بدیاں وچ دسی لوکائییا۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج رہی گر لائییا۔ ہر پردے اندر دسے بے ایمانی، پنت پُنت اپنا آپ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ بِن دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جو بن وتی نُور نُورانی تیری چھیل، چھیل چھیلے دے وڈیائییا۔ سچکھنڈ دوارے وساں تیرے آگے محل، چھپر چھن نظر کھئے نہ آئیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء اندر آواں ٹہل، آکاش پاتالاں اپنا پھیرا پائییا۔ ساچے بھگتاں مارگ دساں شبد سنڈیسے وچ سہل، اوچھڑ راہ نہ کھئے بھوئییا۔ ستجگ اندر سب دے نالوں کراں اپنی پھل، پھلی وار دُھر دی منگ منگائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا میری ہوون دَیل، دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ہر پردا تیرے اُتے کراں قائل، کائراں اندروں کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اُٹھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تیری آد جُگادی جو بن وتی، جُگ چوکرئی کھیل کھلائییا۔ تُوں صاحبِ سوامی دُھر دا ایکا کنتی، پت پرمیشور نظری آئیا۔ میری چولی رنگ چاڑھ بسنتی، چھ رُتاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں تیرے در دی منگتی، بھکھارن ہو کے جھولی رہی وکھائییا۔ تیری کھیل جُگا جُگنتی، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائییا۔ تیرا سنڈیسہ بودھ اگادھا پنڈتی، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائییا۔ دھار جنا دے اپنے برہم دی، پاربرہم پرہہ اپنا پردہ لاپیا۔ میں انت اخیر کلجگ رہی کیسے نہ کم دی، کوچھی کملی رُوپ وٹائییا۔ میں نِج محمد دوارے جمدی، مات لوک پھیرا پائییا۔ میں آسا کاسنوں رکھی تارا چن دی، نرگن نُور تیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں آواز سُن دی رہی کُن دی، تیرا کلمہ گئی بھلائییا۔ انت اخیر در تیرے دوویں ہنٹھ بٹھدی، نیوں نیوں سیس جھکائییا۔ سچ دوارا تیرا ملدی، در ٹھانڈے ڈیرہ لائییا۔ دے وڈیائی اپنے بل دی، بلدھاری ہو سہائییا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پدوی دے نہچل دھام
اٹل دی، اٹل محل دینا سُہائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رام چند دے گرہ نکووال جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پرہو میں سدا سُہاگن کدی نہیں ہونا بیوہ، خاوند جگت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پروردگار تیری کرنی سیوا،
سانجھے یار تیری سرنائیا۔ امرت پھل کھانا میوہ، دوُجی بھکھ نہ کھئے ودھائیا۔ تیری حقیقت سُنی بنا جہوا، کلمہ دُھر دا دینا درڑائیا۔
بھیو کھولنا اپنا الکھ ابھیوا، پردہ دینا اٹھائیا۔ تُوں ٹھاکر وڈ دیوی دیوا، دیو آتما اپنا رنگ رنگائیا۔ مندر ویکھنا نہچل دھام تیرا نہکیوا،
محل اٹل سوہا پائیا۔ میرا کوئی تتاں والا نہیں پھراوا، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نوجوان دُھر دی نڈھی، نو جوین رُوپ بدلائیا۔ لوک مات کراں کدی نہ بدی، بدکاراں کولوں
پلُو لوان چھڈائیا۔ مینوں جگت کہندا صدی، سیکڑیاں وچ گنایا۔ میں پیغمبران گر اوتاراں ملدی کدی کدی، قُدرت دے مالک
سد تیرا سنگ نہھائیا۔ لوک مات پھراں پیر دبی، آہٹ سُنن کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے تیری جوت جگی، نرگن نُوں کیتا رُشنائیا۔ میں
دُور دُراڈی آئی بھجی، بھجن بندگی دتی تجائیا۔ تیری سرن سرنائ لگی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرے اندر ودھائی وچی، خوشیاں
راگ سُنائیا۔ میرا دُکھڑا گیا بھبی، سنسا ربیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لینا لگائیا۔ صدی
چوڈھویں کہے میں آد جگادی نویں نویں، تیرے رنگ سمائیا۔ تُوں شہنشاہ کنگ میں اگئی کئیں، کائنات وچ نظر کیسے نہ آئیا۔ اتی
سندر جوین وتی حُسین، رُوپ رنگ نظر کیسے نہ آئیا۔ تُوں نرائن میں تیری دھار مدین، مُدّت توں وچھڑی دیاں دُہائیا۔ سجدیاں وچ
کہاں آمین، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ ویکھیں پھیر کدے نہ کریں تقسیم، حصیاں والی ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبران دی اُمت انت
ہووے یتیم، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں خالق آد جگاد قدیم، قُدرت دا مالک نظری آئیا۔ میں سدا سدا تیرے ادھین، جھک
جھک لاگاں پائیا۔ خدمت کراں بن مسکین، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ کرپا کر کلجگ اتم کر ترمیم، ستجگ سچ راہ وکھائیا۔ بے

شک تیرا مارگ بڑا مہین، پِن تیری کِریا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ انت اخیر دین دُنی ہوئی غم گین، چنتا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ ساچے کلمے دی کر تلقین، طاقت اپنی نال سمجھائیا۔ تُوں قُدرت قادر کریم، رحمت کر تُوں الایسا۔ کھیل ویکھ اُتے زمین، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ مینوں تیرے اُتے یقین، گر اوتار پیغمبر پلُو گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی دھار دس نوین، نو اپنا کھیل کھلائییا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شانتی دیوی دے گرہ سئی خُرد گپ جھوں ★

صدی چوڈھویں کہے میں تیری دھار چرن دھوڑی، سرن اک تکائیا۔ چھڈی دُنیا کوڑی، کُٹب دتے تجائیا۔ کیتی صبر صبوری، صدق بھروسہ اک رکھائیا۔ سد رہواں حاضر حضور، در ٹھانڈے سیو کھائیا۔ میری منسا کرنی پوری، ترکھا دینی بُجھائیا۔ لیکھے لاؤنی مزدوری، چاکر رہی کر لائیا۔ کلجگ کِریا میٹنی غروری، ہنگتا گرھ ٹرائیا۔ ساچے نام دی کریں مشہوری، مشورہ اپنے نال رکھائیا۔ دین دُنی رہے نہ کھئے مجبوری، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑ دوری، گھر اکو دینا وکھائیا۔ بُدھی رہے کھئے نہ موڑھی، چتر سگھڑ دینے بنائیا۔ من ممتا وچھی رہے نہ بھوڑھی، صفا سب دی دینی بدلائیا۔ واسنا رہے کیسے نہ چوڑھی، چندالکا اندرون دینی کڈھائیا۔ ساچی رنگت چاڑھ گوڑھی، نرگن اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، آسا منسا پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر دھواں دُھکھدا، دھواں دھار جگت لوکائیا۔ جھگڑا دسے مانو منکھ دا، مانو ذاتی نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ چندرما گیا چھپدا، انت اندھیرا گیا آئیا۔ جھگڑا پیا پیو پت دا، بہین بھائی نہ کھئے سمجھائیا۔ ٹھگ چور پھرے لکدا، چاروں کُنٹ کوڑ دُہائیا۔ سماں گیا سہنجنی رت دا، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ پاٹھ بھلیا سب نوں تیری شک دا، آتم پر ماتم راگ نہ کھئے لائیا۔ دین مذہب اک دوجے کولوں پُچھدا، کون رستہ سو بھا پائیا۔ کی لہنا دینا داہڑی مُچھ دا، بھيو ابھیدا دینا کھلائییا۔ میں وقت ویکھیا نہیں کیسے تے سکھ دا، گر اوتار پیغمبر گئے نیر نیناں نیر وبائیا۔ ہُن پڑدا اوہلا

رہے نہ لک دا، بھیو ابھیدا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار وڈ گوسائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میں تک تک تھکی کلیش، تیرے کلمیاں وچ دُہائیا۔ دھیرج دھرے نہ کھئے مہیش، برہما شو نہ سر اٹھائیا۔ چھتر
 جھلے نہ کیسے گنیش، وشنوں بنس نہ کھئے سہائیا۔ سندیسہ دے کے گیا دس دسمیش، دو جہاناں کر شنوائیا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت دھارے بھیکھ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس دی نظر نہ آوے ریکھ، رُپ رنگ نہ کھئے دسائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش،
 نرگن داتا دُھردرگاہیا۔ نرگن نرویر ہو پرویش، پروشٹا اپنالے بدلائیا۔ مانے کھئے نہ باسک سیج، سانگوپانگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی
 جلوہ دے کے تیج، تیج اپ وائے پرتھی آکاش کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دُھر دی کرنی کھیل کرے ویشیش، ویشیاں توں باہر اپنی کار کھائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بنسو دیوی دے گرہ سئی خرد کیمپ ضلع جموں ★

صدی چوڈھویں کہے سب دا لیکھا کر مُساوی، مُصم اکو رنگ رنگائیا۔ دین مذہب رہے نہ کوئی حاوی، ہر ہردے کر
 صفائیا۔ لہنا دینا ویکھ ارجن کنڈھا راوی، روایت پچھلی کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم دی تگڑی کر دے ساویں، ترازو اپنا نام رکھائیا۔
 پُرکھ اکال دین دیال بھل نہ جاویں، اہل تیری سرنائیا۔ دین دئی ہوئی نتھاویں، ساچا در نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر چکے کھئے نہ
 باہویں، باہمی ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ دوسر مگر کدے نہ لاویں، نت اپنا رنگ رنگائیا۔ میں ویکھاں چاویں چاویں، چاؤ گھنیرا دینا
 پرگنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگے جگت
 کنارے، تٹاں گھاٹاں ویکھ وکھائیا۔ ویکھے پیغمبر گر اوتارے، ستجگ تریتا دوپر کلجگ پھیریاں گئے پائیا۔ تیرے نام دے بول
 جیکارے، صفتاں والے راگ الاٹیا۔ اگئی دسدے گئے اشارے، شبدی حکم شنوائیا۔ کل کلکی لے اوتارے، نرگن نور جوت کرے
 رُشنائیا۔ جس در سارے ہون بھکھارے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکارے، دیوت سر لاگن پائیا۔

دھوڑی منگن سورج چند ستارے، منڈل منڈپ خاک رمائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن پنہارے، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ کھیل کرے وچ سنسارے، ہر اپنی کل دھرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا انت نوارے، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ چار ورن بہاوے اک دوارے، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اتم پر ماتم دس جیکارے، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرگن جوت کر اُجیارے، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی دین دئی تیرے سہارے، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لچھمن سینگھ دے گرہ کیمپ سئ کلان جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے پیغمبرو کر لو پھرتی، فُرنَا دُھر دا دیو سمجھائیا۔ پروردگارا چھیڑ چھیڑن لگا وچ تُرکی، تُرکستان نال ملائیا۔ محمد دُور دُرادا بیٹھا ویکھے نال گھڑکی، اکھان لال کڈھ دیکھائیا۔ سانجھی رہنی کیسے نہیں بُرکی، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ ثابت دسے کوئی نہ سُرتی، صورت حق نہ کھئے جنائیا۔ مٹن لگی چالاکئی چُستی، چوران یاراں ٹھگان ڈیرہ ڈھاپیا۔ ودھان اندر کرن لگا دُرستی، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جھگڑا کرے نہ کھئے مُلا مُفتی، لیکھا سب دا ربیا مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبران قائم رہے نہ کُرسی، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ اتم مٹے اندھیر بُرچھی، بُتخانیان کرے صفائیا۔ اگنی تت رہے نہ تُرشی، تُرت اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھردرگابیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبرو کر لوو چارا، چاروں کُنٹ میری دُہائیا۔ میرا آیا انت کنارہ، نئیا ڈولے تهاؤں تھائیا۔ مینوں دسے نہ کھئے سہارا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میں پھر پھر تھکی جنگل پہاڑاں، اُچے ٹلے واہو داہیا۔ محمد دے کے گیا لارا، اشاریاں نال سمجھائیا۔ اتم آوے پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ ویکھے کھیل سرب سنسارا، برہمنڈان کھنڈان پھول پھلائییا۔ جوتی نور کرے چمتکارا، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔ حُکم سندیسہ دیوے اگم اپارا، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے برخوردارا، بالے نتے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبرو سُنو حُکم سچے ستگر کا، کلمیاں والیو دیاں درڑائیا۔ میرا مُرشد میرا لاہن والا

بُرَق، نیتِ نین اکھ اٹھائیا۔ لہنا دینا دیون آیا نرگن دھار دھر کا، دھردرگاہی بے پرواہیا۔ لیکھا پورا کرے گوبند اندپر کا، پُریاں لوآں
 توں باہر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے پیغمبرو میں دسار حق حقیقی، حکم اک جنائیا۔ پچھلی چھڈ دیو سارے ریتی، حکم سُنو دھردرگاہیا۔ میری اتم صدی
 پیتی، ویلا اور رہیا نہ رائیا۔ اپنی جھولی پاؤ اپنی کیتی، دوسر سنگ نہ کھئے ملائیا۔ آگے کھیل ویکھو انڈیٹھی، جیہڑی اجے تک
 تہانوں خُدا نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نور الہیا۔ صدی چوڈھویں
 کہے سُنو پیغمبر گدزیلا زاول زو، زینہ جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ تہاڈا نعرہ رسنا والا اللہ ہو، ہو اللہ کائنات درڑائیا۔ انت ویکھو بیگانی
 سب دی جوہ، جگت حد نہ کھئے رکھائیا۔ کدھر گئے تہاڈے مُریداں دے رُوح، مُرشد بن کے دیو سمجھائیا۔ نور دسو ظہور دسو
 اکوہوہو، جس دی ریکھ نہ کھئے بدلائیا۔ کس بدھ تہاڈا انت تے ستجگ ہونا شروع، شروع دا قاعدہ دیو درڑائیا۔ کون مُرشد کون
 مُرید کون سکھ انت کون ہووے گرو، گردیو کون اکھوائیا۔ کون صاحب کون سلطان کون جیوت کون مرو، کون مڑھی گور اپنا آسن
 لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبرو کون تہاڈا
 قاعدہ، کائنات درڑائیا۔ کس بدھ ہونے علیاحدہ، وکھرا گھر وسائیا۔ اپنے آپ دا لے کے دسو جائزہ، کی گنوت وڈیائیا۔ کی آخری
 ہویا مُعاہدہ، اوہ وی دینا سمجھائیا۔ کتے وقت آیویں نہ جائے شاید، شہادت سب دی دینی بھگتائیا۔ جن بھگتاں دیناں مذہباں وچ کی
 ملیا فائدہ، مانو مانو نال لڑائیا۔ چاروں کُنٹ نعرہ ویکھو یائے یائے دا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبرو اپنا لیکھا دسو حساب، انکڑے نال ملائیا۔ دھر دی
 ویکھو اوہ کِتَاب، جتھے لیکھ ملے نہ قلم شاہیا۔ کون پُن کون صواب، کون رنگ رنگائیا۔ کون سجدہ کون آداب، کون دُعا سلام دینا
 سمجھائیا۔ میرے انت آخر تہاڈا کیہو جہا مزاج، میرے انتر وچ ودھائیا۔ جو اُمت گئے ساج، ناتا جگت وچ بنائیا۔ کی اوس دا انت
 رواج، رہبر ہو کے دیو درڑائیا۔ کون دوارے دیندے حیاتے آب، دھر دا جام اک پیائیا۔ سارے اٹھ کے کرو خطاب، مُخاطب ہو
 کے دھردرگاہیا۔ اتم سب نوں ملن لگا جواب، جواب طلبی وچ دہائیا۔ جس امام دا لیندے رہے خواب، اوہ آیا خیر خواہیا۔ جس

دا کردے آئے واعظ، وحدت نال جنائیا۔ جس دی پڑھدے رہے نماز، سجدیاں سیس جھکائیا۔ اوہ کھولنہار راز، پڑدا دئے اٹھائیا۔
 اوسے توں کہندے آد جگاد شہنشاہ جس دے سیس دو جہاناں تاج، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سب دا احباب، دوست اکو نظری
 آئیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پچن سنگھ دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے دین دُنی دسدی مٹھیا، گر اوتار پیغمبر رہن کھئے نہ پائیا۔ جگ جگ تیری اکھراں والی سیکھیا، اکھراں
 والی مات پڑھائیا۔ کرپا کر اپنا گرہ وکھا انڈھیا، جتھے نرگن نور جوت رُسنائیا۔ تیری مُحبتِ ملے پتیا، دوسر اور نہ کھئے جنائیا۔ آتم
 پر ماتم ہووے متیا، نرگن نرگن ساچا جوڑ جڑائیا۔ میری انت آخیری اچھیا، آسا منسا پور وکھائیا۔ پچھلا پچھے رہیا پچھیا، بھو اگلا
 دے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ وڈا نکیا، ایک رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال بن دُھر دا پتیا، پت پریشور دیا کھائیا۔ مانس جنم سب دا
 جاوے جتیا، جو تیری اوٹ تکائیا۔ امرت جام دے چھٹیا، میگھ اگم ورتائیا۔ ہرجن کدے نہ جاوے بھٹیا، دوشن نیڑ کھئے نہ آئیا۔
 تیرا لیکھ کدے نہ مٹیا، میٹنہار نہ کھئے اکھوائیا۔ میرے انت آخر دین دُنی دا کڈھ سٹیا، سٹے بازی ویکھ جگت لوکائیا۔ بھوکھتاں وچ
 گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے چھٹیا، سندسیاں وچ جگت سُنائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بنا کے گئے پتھر اٹیا، جگت محل
 وڈیائیا۔ تیرا نور کتے نہ دسیا، چاروں کُٹ اندھیرا چھائیا۔ دیناں مذہباں ویکھے حصیا، ذات پات نظری آئیا۔ تیرا تند کسے نہ کھچیا،
 سچ ستار نہ کھئے وجائیا۔ کرپا کر صاحب سمرتھیا، صاحب تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑ ہووے بھٹیا، بھو ساگر دے رُڑھائیا۔ پچھلا
 لیکھا جاوے ٹھٹیا، ستجگ ساچا راہ چلائی۔ پورا سب دا ہووے پتیا، پٹنے والا رہیا سُنائیا۔ لوک مات وچوں نام جائے کتیا، لیکھ
 اور رہے نہ رائیا۔ اکو تیرے نام دا ہووے ٹپیا، دو جہاناں کر سنوائیا۔ سب دا چیتھڑ پُرانا پھٹیا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی
 کھیل چونکہ چنانچہ البتیا، پردہ اوبلا نہ کھئے اٹھائیا۔ چاروں کُٹ شور مچیا، دہ دشا پئی دُہائیا۔ منوآ قلندر بن کے نچیا، دہ دشا اٹھ

اُٹھ دھائیا۔ ست رہیا کوئی نہ سچیا، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ ڈہائی پھری مدینہ مکیا، کعبہ حق نہ کھئے وڈیائیا۔ بہین بھائی نہ رہیا سکیا، پتا پوت نہ جوڑ جڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی مانو مانس تھکیا، بلہین رہیا گڑلائیا۔ تڈھ بن سب نوں کرے نہ کوئی اکٹھیا، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر انت تیری سرن ڈھٹھیا، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ نوں آئیوں پنجاں تتاں دے وٹیا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ تیرا سہارا سب نے رکھیا، بیٹھے دھیان لگائیا۔ حکم سندیسہ دے پکیا، پت پرمیشور اپنی کار کھائیا۔ سنت سہیلا تیرا جاوے رتیا، گرمکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ دو جہاناں وسیا، ہر گھٹ بیٹھا سوہیا پائیا۔ جگ چوڑی لہنا دینا تیرے اندر دیا، تڈھ بن باہر نہ کھئے سمجھائیا۔ دھر دے نور الہی ریا، یامین تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑا وین ویکھ ندیا، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ میری پوری ہون لگی صدیا، چوڈھویں اپنا پندھ مکائیا۔ تڈھ بن رہے کوئی نہ گدیا، گداگر دینے بنائیا۔ تیرا ناؤں نرکارا آد جگادی ودھیا، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ بدیا، بندھن ممتا دے ٹڑائیا۔ میں سرن سرنائی تیری لگیا، اکو اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ اتم میٹ حدیا، حدوڈ اپنی دے دکھائیا۔

<۳۰

<۳۰

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کہیم کور دے گرہ گیپ سئ کلان جموں ★

صدی چوڈھویں کہے دنیا ستی ویکھی گھوک، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیا۔ اپنے نشانیوں گئی چوک، رہبر راہ نہ کھئے درڑائیا۔ تن ہنکاری وچی پھوک، مایا ممتا رہی جلائیا۔ جھگڑا تگاں چارے کوٹ، دہ دشا دسے ڈہائیا۔ گھر گھر ودھیا جوٹھ جھوٹھ، ہوئے ہنگنا نال لڑائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئی پوت، ست سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ منوآ من بن کے کلجگ دوٹ، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ ست دھرم کر گیا کوچ، کوچا گلی کر صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ویکھنہارا تانا پیٹا سوٹ، سوتردھاری اپنی کھیل کھلائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کُلونت سِنگھ دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے مینوں کلجگ سوئی جُہی، چوبہ دتی لگائیا۔ مینوں یاد آئی پچھلی چوہ جُگی، پورب اکھ اُٹھائیا۔ جس وچ میں کدے نہ ہوئی بڈھی، اپنا روپ بدلایا۔ دھار رہن نہ دتی دوجی، دُتیا بھو بدلایا۔ ہُن میری اوڈھ پُگی، وقت رہیا نہ رائیا۔ کلجگ جیواں مَورکھ ہوئی بڈھی، بیک نہ کھئے کرائیا۔ رس رہیا کیسے نہ ددھی، ماتا سپر نہ کھئے وڈیائیا۔ رمز لائے کوئی نہ گجھی، انتر پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ چاروں کُٹ پیندی لئی، مایا ممتا ناچ نچائیا۔ وسدی دسے کوئی نہ جھگی، ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تَدھ پن واٹ کیسے نہ مکی، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اندرو دیوی دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پرہ تون بن اک سِکدار، سِک سب دی ویکھ وکھائیا۔ جگت مُتَعَصَب مذہب بنے نہ کھئے غدار، انتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ تیرے دھرم دا سِجیا رہے دربار، ہرجن ساچے سوہیا پائیا۔ تیرا نوری چمکدا رہے چمتکار، اندھ اندھیر گوائیا۔ کِریا کر میرے نرنکار، نرگن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساچیاں سکھیاں گاون منگلاچار، گیت تیرا گویند الائییا۔ میں ویکھنی چاہندی عجب بہار، سوہنا روپ پرگٹائییا۔ چھپی پوہ تیری اگئی یادگار، یاد یاد وچوں آئییا۔ گرمکھ سوہنے جن بھگت تیرے برخوردار، سنت سجن ملے وڈیائیا۔ میں پریت وچ کران پُکار، مُجبت وچ سُنائییا۔ پنجان بیبیاں دے گل وچ ہووے اک اک ہار، لال گلالا رنگ چڑھائییا۔ ہتھ کھچی ہووے کٹار، تیکھی دھار وکھائییا۔ رنگ چڑھیا ہووے لال، مکھی سوا گٹھ رنگائییا۔ رسنا بول کہن پُکار، تیری بے پرواہیا۔ جیہڑے سُنہہ سُنہہ دے سردار، دُرگا نال ونڈ ونڈائییا۔ اوہناں لہنا دینا دینا لہنا اُتار، قرضہ مقروض نہ کھئے رکھائییا۔ صدی چوڈھویں

کہے میں بناں خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن
نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا سچی سرکار، دوسر ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شاہنی دیوی دے گرہ پنڈ ماجرا جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے میں ویکھے تیرے نگر کھیڑ، پنڈ گراں پھول پھلائیآ۔ جدھر جاواں مینوں رہے چھیڑ، چھیکڑ دتی دہائیا۔
پُرکھ اکال لہنا دینا کل نیڑ، کوڑ گریاراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ گل پا چوراسی گیڑ، جو تینوں رہے پھلائیآ۔ جن بھگتاں اُتے کر مہر، جو تیرا
نام دھیائیآ۔ تُوں شبدي ستگر بر شیر، شرع کوڑی دے کھپائیآ۔ چار کُنٹ لے گھیر، حکم اپنا اک سنائیآ۔ سب دا لیکھا دے نیڑ،
بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے مالک میں تہمت بدھی تیر، اپنا وپس آئی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا
ساچا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں جدھر جاواں مینوں وچن ہجان، ٹھوکران نال پلائیآ۔ اوتار پیغمبرو کچھ
بھید دسو گجھا، پڑدا دیو اٹھائیآ۔ اوتار پیغمبر کہن تُوں پرہ دے نال رہی جگ جگا، چوڑی اپنی کھیل کھلائیآ۔ اتم انت دروہی
پائی دُبدھا، صاف انصاف دے جنائیآ۔ ساڈا لیکھا ہویا مودھا، پھڑ بابوں نہ کھئے اٹھائیآ۔ پرہ کرے کھیل اجوہ، عجب اپنی کار کھائیآ۔
دین مذہب میٹن لگا حدوڈا، جھگڑا مذہب رہیا گوائیا۔ صدی چوڈھویں تُوں آد جگاد اوس دی بنی رہی مجوہ، محبت کر کے
خوشی منائیآ۔ وسدی رہی اچ عرش عروجا، در عالیشان سوہا پائیا۔ ویکھدی رہی گلی کوچا، گلی یار دی بھجی واہو داہیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ پن اور
نہ کھئے دوجا، ایکنکار تیری وڈ وڈیائیآ۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کیرپال سنگھ دے گرہ گیمپ سیئی کلاں جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے چوڈاں طبقو مؤل نہ مارو آوازاں، میں گلّ سُنن کھئے نہ پائیا۔ میں تکیا اکو شاہو بھوپ راجن راجا، پُرکھ اکالا دین دیا لا دُھردرگاہیا۔ جس نوں صفتاں نال گاؤندے آئے نال راگاں ناداں، کلمیاں وچ کائنات دِرڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی رکھدے آئے آساں، دُور دُرآئے دھیان لگائیا۔ اوہ صاحب سوامی میریاں پُوریاں کرن آیا خواہشاں، خالق اپنا رُپ بدلایا۔ پندھ مُکا کے پرتھی آکشا، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مُکا کے ذاتاں پاتاں، مانو ویکھ وکھائیا۔ آگے سُن دے ساں بھوکھتاں وچ اوس دیاں باتاں، ہُن درشن کر کے خوشی منائیا۔ میریاں پُوریاں ہوئیاں واٹاں، رستے پندھ نہ کھئے بھلایا۔ میں منگنیاں اوس کولوں اگئی ذاتاں، جو دیونہار اکھوائیا۔ تہاڈے نالوں توڑنا ناتا، ناتا گرُمکھاں نال جڑائیا۔ جنہاں دا مالک جوتی جاتا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں نکیاں نکیاں شاخاں، پت تہنی رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چوڈاں طبقو کیوں مینوں کرو اشارے، سینتاں نال سمجھائیا۔ میں چھڈ دتے تہاڈے کنارے، بندھن آئی تڑائیا۔ درشن کر ایکنکارے، اپنی کلا لئی بدلایا۔ ڈھیہہ کے چرن دوارے، دھوڑی ٹکا خاک رمایا۔ مینوں بھل گئے یار پُرانے، چار یاری دتی تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری آشا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چوڈاں طبقو میرا انت آخری سلام، سلام علیکم کہے کے در جنائیا۔ میں سچ دساں پیغام، پیغمبران توں پرے پڑھائیا۔ جس نوں محمد کہا مہدی امام، اوہ مالک میرا مینوں نظری آئیا۔ جس میٹنی کوڑی کیرپا شام، ساچا نوری چند چمکائیا۔ میں حدان وچ نہیں رہی غلام، بندھن پچھلے آئی تڑائیا۔ آگے میرے پُرکھ اکال دا ویکھنا انتظام، جو بندوبست کرے تهاؤں تھائیا۔ اوتار گرُو پیغمبر جتھے رہے انت ناکام، بلہین دین دُہائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ست دھرم جھلائے نشان، دو جہاناں آپ جھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری منزل کیتی آساں، مُشکل پچھلی رہیا گوائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ فرنگی رام دے گرہ پنڈ تریوا جموں ★

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر دے دیو استعفا، کلجگ ویلا اتم دئے گواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو نام کلمہ دس کے آئے لطیفہ، صفتاں والا ڈھولا مات درڑائیا۔ اوس دا اتم خالی ہویا خیسا، دھن دؤلت نظر کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی جہوا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ انت اخیر سچکھنڈ دوارے سارے لو وظیفہ، لوک مات بھ نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساچی دسے نام حدیثا، حضرتان تون پرے کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا لیکھا مکائے پیسا، پیس پیسا ویکھ وکھائیا۔ ویلا وقت سہنجنا کرے عیسیٰ، موسیٰ مُشکل دئے مٹائیا۔ محمد لیکھے لاوے پیسن پیسا، صدی چوڈھویں نال رلائیا۔ نانک گوبند کھیل دسے جگ جیتا، پارہسم پت پرمیشور بے پرواہیا۔ سارے چھڈ دیو پچھلی چار جگ دی ریتا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم دھار پرہ دا نور سدا جیتا، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیتا، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر لوک مات لو چھٹی، جھٹکارا اپنا لو کرائیا۔ سچ مُحبت سرشٹی نالوں ٹئی، درشٹی بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ آگے منزل رہے نہ ترے کئی، دسم دواوری حصہ نہ کھئے سمجھائیا۔ کلمیاں والی کرے کوئی نہ بتی، بُتخانے پئی دہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا آتم دھار لگائے اپنی رچی، پرما تم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سُرتی شبد کرے سُچی، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا سہنجنی کرے رتی، رُتری اپنے نام مہکائیا۔ دھر پرتی جوڑے ٹئی، گنڈھنہار آپ اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر دین دُنی دا چھڈو کھڑا، لوک مات نہ اکھ اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کھلا ہون دیو ویہڑا، مانو مانو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین مذہب چلایا جیہڑا جیہڑا، اتم کم کیسے نہ آئیا۔ سب دا اجڑن لگا کھیرا، رت بسنت نہ کھئے سہائیا۔ کرے کھیل پرہ پُرکھ ابناشی دھر دا شیرا، شاہ پاتشاہ اپنی کار کھائیا۔ کلجگ اتم مٹے اندھیرا، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرا، چار ورن بختے اک سرنائیا۔ نام جپائے تون میرا میں تیرا، آتم پرما تم سوہنگ راگ الاٹیا۔ جن بھگتاں اندر ہووے چاؤ گھنیرا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ انت اخیر بٹھے بیڑا، ہرجو اپنے کندھ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی دیوے گیڑا، چارے کھانی آپ بھوائیا۔ صدی چوڈھویں

کہے میرا وقت اتم نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساجن اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو دین دُنی دا چھڈو ناتا، ویلا اتم گیا آئیا۔ اپنے اپنے کرم دا ویکھو کھاتا، دیناں مذہباں پھول پھلایا۔ کیسے ملے نہ نام ساچا، سچ سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا پنڈ کاچا، کنچن گڑھ نہ کھئے سہایا۔ نو کھنڈ پرتھی نو دوارے منو ناچا، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھا یار دُھر دا حُکم کیسے نہ واچا، واچک دین دُنی بنی لوکائیا۔ انت اخیر میٹے نہ کھئے اندھیری راتا، دھواں دھار نہ کھئے گوائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آد جُگادی سب دا پتا ماتا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر چار جُگ دا چاچا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھا آپ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو جگت ناتا چھڈو موہ، مُحبت اور رہے نہ رائیا۔ ایکا کھیل ویکھو سو، ہنگ برہم رہیا درڑائیا۔ چار کُنٹ کر لو، لوآن پُریاں ڈگمگائیا۔ پُرکھ بدھاتا آپے ہو، ہوکا دیوے تھاون تھائیا۔ سب دی طاقت آپے کھوہ، حُکم اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بہگوان، سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کرے چھبی پوہ، پوس اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سائیں داس دے گرہ پنڈ تریوا جموں ★

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو سب نوں بھرنا پئے خراج، جزیہ سب دے اُپر لائیا۔ اپنی طبیعت ٹھیک رکھیو مزاج، مزاجت کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ انت بدلن لگا سب دا راج، ناتا رعیت نالوں ٹڑائیا۔ پُرکھ اکالا اپنے ہتھ پکڑے واگ، واگ سب دیاں آپ بلائیا۔ اکو نور چمکن لگا چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ چار جُگ دا میٹ سماج، سمگری اپنی اک ورتائیا۔ کچھ آسا رکھ کے گیا بہار دواج، سپت رکھی کر صلاحیا۔ اتری پُچھیا اوس دا جواب، بن اکھراں دے سمجھائیا۔ دُھر دی دھار کیتا خطاب، مُخاطب ہو درڑائیا۔ جس ویلے بندنا دے تھان ہویا آداب، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ شہنشاہ دی جگہ بنے نواب، نویت نام حق وجائیا۔ پیغمبر اوتاراں دی جگہ جاون جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سب دا لیکھا رکھ اگے ہاتھ، اگمڑی کار کھائیا۔ جُگ

چوڑی چلا راتھ، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو اتم دینا پئے سب نوں ٹیکس، حُکم حکومت والا چلائییا۔ اپنے نؤر دا ویکھو عکس، چاروں گنٹ دھیان لگائییا۔ دین مذہب دے چھوٹے چھوٹے ریکس، بندھناں وچ بندھائییا۔ جھگڑا پایا شخصیت وچ شخص، شک وچ گُرائیا۔ کچھ آشا رکھ کے گیا دسواں اوتار متس، مچھ جل وچ دُبائییا۔ کلجگ انت جس ویلے مانس وکاری ہوئے رکش، راکش بُدھی نظری آئییا۔ اوس ویلے کھیل کرے پُرکھ اکال دین دَبال اپنے وقت، بے وقت کل نہ کھئے ورتائییا۔ پرگٹ ہو کے آوے اُپر جگت، دھرنی دھرت سوبھا پائییا۔ دُھر فرمانا دیوے سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ اپنے نام دا چاڑھ کے کٹک، چاروں گنٹ بھے وکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، صدی چوڈھویں دا جگت سُهنجنا ویکھ برس، برسی اپنی نال ملائییا۔

★ ۱۳ پوه شہنشاہی سمت ۴ پریمی دیوی دے گرہ تریوا جموں ★

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو چھٹو کھیل پُرانی، پُنه پُنه سپس نوئییا۔ ناتا توڑو وید پُرانی، انجیل قرآنی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جلوہ تگُو اک اسمانی، نؤر نؤرانہ نظری آئییا۔ جس دا کھیل جگت اسمانی، پنج تت نؤر جوت کرے رُشنائییا۔ ساچی منزل دئے رُوحانی، رُوح بُت وچ ودهائییا۔ دُھر دا نام دے نشانی، نشانہ اپنا اک لگائییا۔ تن وجودوں کڈھے بے ایمانی، ممتا موہ وکار گوائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا جھگڑا رہن نہ دیوے دیوانی، لکھ چوراسی گیڑ مکائییا۔ ساچی منزل دس اسمانی، اصل اپنے رنگ رنگائییا۔ سچ سندیسہ دے فرمانی، فرمان بردار لئے بنائییا۔ کوئی جوہ نہ رہے بیگانی، چاروں گنٹ اپنا حُکم ورتائییا۔ سب دے اُپر کرے مہربانی، محبوب اپنی نگاہ اُٹھائییا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، چارے بانی راگ الاہییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو ساچی سکھ لؤ تابعداری، طبیعت اپنی لؤ بدلائییا۔ لوک مات جناؤ اپنی سچی یاری، دین مذہب حد نہ کھئے رکھائییا۔ انت اخیر بنے نہ کھئے غداری، در گھر ساچا سوبھا پائییا۔ اکو ویکھو نؤر

نرنکاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دے جگ جگ صفتاں والے نام بنے پُجاری، پوجا کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوہ کھیلے کھیل وڈ سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے ادھاری، لیکھے پچھلے دئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر جانہارا برخورداری، عزیزاں تمیز ویکھ وکھائیا۔ پڑدا لاہوے نرناری، نرنرائن اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھر دی بخش سچی سرداری، درگاہ ساچی سب نوں دیوے مان وڈیائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلان جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں رام کرشن نوں پُچھیا مچھ داہڑی چنگی کہ کھودے، مینوں دیو سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوبند پُچھیا سیس کیس چنگے کہ بودے، پردہ دیو چُکائیا۔ سارے نیتر نیویں کر کے کہن اسیں او سے جوگے، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جگ چوکرئی تن وجود سانوں پوائے چوغے، تتوت نال وڈیائیا۔ حکم سندیسے جنائے نال موقعے، دھر فرمانے اگم الاٹیا۔ ساڈی سمجھ کچھ نہ سوچے، وچار وچ وچر نہ کھئے سنائیا۔ اسیں سارے چار جگ بے دوشے، حکمے اندر کار کھائیا۔ ساڈے سریر او سے جوگے، جو جگتی نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پُچھیا کرشن رام، میرا رام دیو ملائیا۔ ساچا کرو انتظام، بندوبست وچ وڈیائیا۔ دھر دا گھر دسو مکان، گرہ اکو اک وکھائیا۔ جتھے تتاں دا کوئی نہیں نشان، ماٹی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرگن نور سری بھگوان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان سیس نوائیا۔ میں اوس کراں پرنام، جو پریشور دھردرگاہیا۔ اوہ ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ چرن دھوڑ کرے اشنان، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل دئے مہان، گھر اپنے آپ ٹکائیا۔ جتھے پُج نہ سکے کھئے انسان، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان بیٹھے سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پُچھیا پیغمبر پیرو، پرم پُرکھ دیو ملائیا۔ جیہڑا سب دا آد جگادی پیرو، ہری ہر اپنی کھیل کھلاٹیا۔ جس دی کھچ سکے نہ کھئے تصویرو، مُصوّر تصوّر نہ کھئے جنائیا۔ جو شرع پائے

زنجیرو، کائنات و نڈ نہ کھئے و نڈائیا۔ جو منزل و سے آخرو، آخر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں پیغمبران اکھیا ویکھ اوس دی شمع، شمس تبریز نال دُہائیا۔ جس دے دوارے گر اوتار پیغمبر جمع، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ دیناں مذہبان دی رکھ کے طمع، اپنا اپنا بل سمجھائیا۔ پُرکھ اکال حُکم دیوے نوان، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ جھگڑا چھڈ دیو ماٹی چما، چم درِشٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ ساچا ہووے سماں، سُنجنی رُت مہکائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ دین مذہب رہے نہ بتا، جگت حد نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پُچھیا گرو دس، دسو حال خُدائیا۔ کس بدھ اتتم ہووے بس، بستے سب دے دئے بٹھائیا۔ سانجھا ہووے جس، صفتاں نال صلاحیا۔ ہنکاری بُرج جاوے ڈھٹھ، ہووے گرھ ٹڑائیا۔ بھاگ لگے تے اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ و جے ودھائیا۔ دھیرج ملے سنتوکھ ست، اگنی تے گوائیا۔ بھیو کھلائے برہم مت، پاربرہم ویکھ وکھائیا۔ تیر انیالا مارے کس، چم درِشٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، لوچن اپنے کرے رُشنائیا۔ ساکھیات ہو پرگٹ، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ نام بھنڈارا کھول کے ہٹ، چار ورنان دئے ورتائیا۔ ساچا گرہ دس کے تے، کنارہ اکو اک سہائیا۔ امرت آم نجھر جھٹ، امرت بوند سوانت پیائیا۔ دئی دویت میٹ کے پھٹ، نام پئی دئے بندھائیا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹنا ویکھ کوڑ لوکائیا۔ گرو دس کہن صدی چوڈھویں سب کچھ اُس دے ہتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا لہنا دینا پورا کرے حق، حقیقت دا مالک دیا کھائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ راجو دیوی دے گرہ سیئی کلان جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں کھیل تکیا چوہ جُگیں، جُگ جُگ بھیجی واہو داہیا۔ دین مذہب دھرم دوار دی بنی ویکھی چُنکی، گر اوتار پیغمبر محسول ٹیکس رہے لگائیا۔ دین دئی دی پُرکھ اکال دئی نہیں کیسے نوں کُنجی، اشاریاں نال سب نوں دتا پرچائیا۔ رسنا

رس چکھاؤندا رہیا چُنجھیں، امرت بھنڈارا اپنے وچ چُھپائیا۔ ایسے کارن سرِشٹی اتم ہوئی سنجی، ویرانی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جگت سنیاسیاں چوٹی گئی مُتی، ابھیا سی منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ داتا دے کھئے نہ گئی، وست نام نہ کھئے ورتائیا۔ اوڈھن سپس دے کسے نہ چُٹی، کھلی مینڈھی جگت دُہائیا۔ سچ پکار نہ جائے سنی، کوڑی کِریا رولا پائیا۔ ثابت رہیا نہ مُسلم سٹی، ایمان حق نہ کھئے رکھائیا۔ خالی ہوئی اتم گئی، وست سچ نہ کھئے ٹکائیا۔ شرع شریعت بنی خوئی، کل روپ قصائیا۔ ثابت رہی نہ کسے دھوئی، سادھو سادھنا وچ نہ کھئے جنائیا۔ پوتر رہی نہ کسے کوئی، رسنا کوڑ نال ہلکائیا۔ پوتر رہی کوئی نہ جوئی، لکھ چوراسی مارے دھاپیا۔ مایا ممتا ودھ گئی دوئی، گر اوتار پیغمبر موہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے قانونی، جگت دھار لئی بدلائیا۔ پُرکھ اکال توں سمجھن اک معمولی، گر اوتار پیغمبران دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں نال کرن وڈیائیا۔ جدھر تگاں ہوئی بے اصولی، اصل وصل یار نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں گنٹ دے سولی، دکھاں بھری لوکائیا۔ ساچی ملے کسے نہ دھوئی، مستک خاک نہ کھئے رمائیا۔ منسا کرے کوئی نہ پوری، پُریاں لوآں پندھ نہ کھئے مکائیا۔ سب دی زندگی ہوئی ادھوری، جیون لیکھے کھئے نہ لائیا۔ سرِشٹ سبائی دسی کوڑی، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ رنگت چڑھے کھئے نہ گوڑھی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار چاروں گنٹ بنی مجبوری، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ میں تیری چرن سرن پاربرہم پت پریشور اک مشکوری، مہربان محبوب مہر نظر نال تکائیا۔ پندھ مُکا نیڑے دوری، حاضر حضوری سوہیا پائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا ضروری، ضرورت سب دی رہی جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے توں پُرکھ اکالا دین دیاں جوتی دھار اک نوری، نور نورانہ نور الاییا۔ چار گنٹ دے دشا تیرے نام دی ہووے اک مشہوری، مشالاں دین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑی کِریا کر کافوری، ست دھرم ست سمائیا۔ ہر گھٹ اندر تیرا جلوہ ہووے کوہ طوری، کایا کعبے وچے ودھائیا۔ جن بھگتاں جھولی پا مزدوری، جگ جگ تیری سیو کھائیا۔ انتر رہے نہ گڑھ غروری، عُربت دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا جلوہ اکو نوری، نورے چشم کر رُشنائیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پورن سنگھ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے پرہہ پچھلی شرع کر مُردی، گرُمکھ مُردے مُردے لے بنائیا۔ بھیٹا رہے کیسے نہ ڈرگی، کالی کل نہ کھئے ورتائیا۔ ذبح کرے کوئی نہ مُرگی، سیس تن نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو دھار چلے پُرکھ اکال صاحب سچے ستگر دی، پاربرہم سب تیری سیو کھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ساتھ کرے اک دوجے دے لوڑ دی، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ طاقت رہے نہ کیسے دے زور دی، بلہین دینے کرائیا۔ ویکھ کھیل کلجگ آتم گھور دی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ وڈیائی ودھی ٹھگ چور دی، ہرجن بیٹھے مکھ چھپائیا۔ جن بھگتاں آشا تیرے لوڑ دی، لوڑیندے سجن لیتا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سب دی بند کر دے بھیٹا، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چوڑاسی وچوں مارے کوئی نہ کیسے دا بیٹا، منش ماٹو دینا سمجھائیا۔ آتم برہم کرا چیتا، چیتن سُرتی آپ جنائیا۔ نر نرائن تیرا ہووے ہیٹا، سچ پِرتی وچ سہائیا۔ جنم کرم دا پورا کر لیکھا، بھیو ابھید کھلائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھا اپنا دیسا، جتھے نرگن نور جوت رُشنائیا۔ دُھر فرمان اگئی دے سندیسہ، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دوارے وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نہ کوئی کرے کیسے قتل، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ ماٹو ذاتی تگے تیرا پتن، در دوارا ویکھ وکھائیا۔ تیرے ملن دا سب نون ہووے یتن، یتھارتھ دینا درڑائیا۔ ہرجن بھگت اٹھاؤ نے امولک رتن، ہیرے گرُمکھ نال ملائیا۔ سچ دوارا وکھاؤنا وطن، درگاہ ساچی پڑدا لاپیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وسن، نرگن نرگن وچ سہائیا۔ سو کھیل کرنا پُرکھ سمرتن، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی پیج آئیوں رکھن، مہربان مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ہرجن آئیوں کڈھن، جونی جوں نہ کھئے بھوائیا۔ ستگر دھار شبد آئیوں سدن، سدا دیویں تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکو منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں بھیٹا چڑھا رہیا مینسا، دیوی کلا دھار وڈیائیا۔ میرا دُور کر دے سنسا، پڑدا دے چُکائیا۔ کیوں لیکھا بندا رہیا نال دیتاں، بُدھی کوڑ وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں دُرگا منگدی رہی خُون، اپنی خوشی بنائیا۔ کی گوہند نے لیکھا ایہدا مضمون، وار چنڈی دے گواہیا۔ کی

حُکم تیرا قانون، سندیسہ دینا درڑائیا۔ کی جلوہ ہوئے جنون، ظاہر کریں رُشنائیا۔ کی بردا ہوئے ممنون، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں، دیوی ماتا خون دی بنی رہی پیاسا، ماں کر کے سارے اُس نون گائیا۔ ایہو پرہہ دا عجب تماشا، جُگ جُگ اپنا کھیل کھلائیا۔ جگت دی ماں بچیاں دے خون نال بھر کے اپنا کاسہ، سینگھ سوار ہو کے اپنا بل جنائیا۔ نون خوشیاں نال کر ہاسا، پرہہ کلا کی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں، اوہ ماتا نہیں جو بچیاں خون پیاسی، بھیٹا لے کے خوشی بنائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھہ ابناشی، ستجُگ وچ کلجُگ کوڑی کریا دتی سمجھائیا۔ تیرے وچ ویکھ کیتی ہوئی بدمعاشی، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ چار کُنٹ اندھیری راتی، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پتا پوت بنے اک دوجے دے گھاتی، ماں بچیاں نون چھڈ کے دوجے گھر اُٹھ جائیا۔ کیسے دا کوئی نہیں سچا ساتھی، ایہہ ڈرگا رہی سمجھائیا۔ اک کتھا کہانی اوس نے آکھی، اوم نمو آدیس گرو جی کا مرو دیوا جس دی سمجھے کھئے نہ باقی، باطن پڑدا نہ کھئے کھلائیا۔ اسمال جوگی کی سورئی کتھا کہانی آکھی، بھجان اٹھان تائیں ہلائییا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ انت تک شرع چھری چلدی رہنی کاتی، قتل گاہ بنی رہے لوکائیا۔ جس ویلے انت میرا آیا کھلا پاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ دیوا کہے اوہ دھر دا بن جائے ساتھی، میرا سگلا سنگ وکھائیا۔ چار جُگ میری کواری دی بیت جاوے حیاتی، انگیکار نہ کھئے کرائیا۔ میری مہا صفت رہے کاغذاتی، پتھراں وچ وڈیائیا۔ انت درشن کران پُرکھہ ابناشی، جو پاربرسم دھر دا ماہیا۔ پھیر اگلی دساں ساکھی، سُخن سچ سُنائیا۔ صدی چوڈھویں ایہہ سب دا لہنا دینا پورا ہونا چھبی پوہ دی راتی جس ویلے جن بھگت بنے براتی، سوہنا سنگ نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، سب دی پوری کرے جُگ جُگ کیتی آکھی، آخر اپنے نال ملائییا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اندر رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پرہہ تیرا راہ تکن دیو دانو یکھ، پون ہوا دھیان لگائیا۔ ورولیاں وچ رہے تھہ، ولولیاں وچ بھجن چائیں چائیا۔ اوچھڑ راہ رہے ڈھٹھ، اپنا آپ مٹائیا۔ اک دوجے نوں رہے دس، دُور ڈراڈے آپ جنائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا اپنی کھیل رچائیا۔ چھبی پوہ کر اکتھ، چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کیوں سانوں پچھ رہیا چھڈ، شبدی آواز نہ کھئے لگائیا۔ اسیں رہنا نہیں اڈ، اچی کوکو کرو حال ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اپنی کھیل بنائیا۔ دیوت سُر دیو دیت ساتھ رکھاؤ یکھ یکھنی، گوبند نال وڈیائیا۔ کلا رہے کوئی نہ سکھنی، حصہ سب دا ویکھ وکھائیا۔ ڈیرے چھڈو اپنے پتہنیں، مندر دیو تجائیا۔ لالسا کرو نہ ہیرے رتنی، مانک موتی نہ کھئے چٹرائیا۔ لالچ رہے نہ کوڑے وطنی، گھر بار دینا تجائیا۔ ساچی دھار اکو تکنی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دیا کھائیا۔ یکھ یکھنی دیو دانو سُر، سُرقتی اندر لو انگرٹایا۔ مالک خالق پرتپالک ویکھو دُھر، دھرنی دھرت دھول رہیا سہائیا۔ جو آد جگادی دو جہاناں گر، ستگر سچا صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ اپنی کرنی توں کدے جاوے نہ مڑ، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ لگی پریت نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ چار جگ دے وچھڑے رہیا جوڑ، نرگن سرگن میل ملائیا۔ تسیں وی سارے پاوو شور، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پرہو تیرے ہتھ ساڈی ڈور، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ کر سہائتا کلجگ اندھ گھور، گھوری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اسیں تیرے دوارے دے چور، چوری مکھن کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ بہڑی اتم جاویں بہڑ، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ سانوں پچھ نہ جاویں چھوڑ، بندی چھوڑ تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں پے گئی ساچی لوڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دوارا اکو دینا سہائیا۔ دیوت سُر دانو کہن یکھ یکھنی کریئے حق صلاح، متا اکو اک پکائیا۔ اپنی نگاہ مارو وچ گرہ، اندر انتر پھول پھلائییا۔ کی کردے رہے گناہ، حکم مٹیا نہ دُھردرگاہیا۔ جگت دیندے رہے پناہ، اپنا بل وکھائیا۔ اتم مٹن لگا ناں، نشانہ کوڑا دئے گوائیا۔ بن پُرکھ اکال سِر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ صدی چوڈھویں کرے نہ کھئے نیاں، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ ساڈے سب دے ہنڈیاں کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی گاں، ثابت

نظر کھئے نہ آئیا۔ کی کرے بیچاری دھرتی ماں، جمن والی رو رو مارے دھاپیا۔ سائوں ملے کتے نہ تھان، گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ پئی ڈہائیا۔ کس دوارے جا کے لئیے ناں، گنگا گوداوری جمن سُرستی تیرتھ تٹ کنارے نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ساچا دسے کوئی نہ راہ، دین مذہب گھر گھر کرن لڑائیا۔ گر اوتار پکڑے کوئی نہ بانہ، سارے پلُو گئے چھڈائیا۔ نتھوایاں دیوے نہ کوئی تھان، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک متو میری رضا، رمز نال سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی ملو آ، صاحب سوامی دیا کھائیا۔ جس نے دو جہاناں ساہ لیا سُدھا، تھت وار ونڈ ونڈائیا۔ چھپی پوہ نوں سب دے بخش دیوے گناہ، پُورب لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں کرن آیا حق نیاں، نیاںکار اکو اک اکھوائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بیلا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میرے رام کپھڑا تیرا علم، دُھر عالم دینا سمجھائیا۔ جس وچ ٹوں لیکھ لیکھیا ہووے پینا چلم، ڈرگندھ تباکو والی بھرائیا۔ جس رسنا نال تیرا کرنا ہووے سمرن، تیری مہا گائیا۔ اوہ کیوں نہ آوے تینوں ملن، جس دے انتر تیرا نور جوت رُشنائیا۔ کیوں جگت کوڑی کرپا پھسایا وچ جلہن، باہر سکیا نہ کھئے کڈھائیا۔ دیناں مذہباں وچوں سکے نہ کھئے پلن، گر اوتار پیغمبر بندھن نہ کھئے ٹڑائیا۔ چوراسی والا ڈکھڑا جھلن، مر جمن جمن تے مر جائیا۔ تیرے بھ وچ مول نہ کمن، ڈر سر نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کرپا چاڑھیا عمل، ست سرور نہ کھئے وکھائیا۔ ایسے کارن دنیا خالی ہوئی وانگ سمنل، پھل پھل نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا روپ دسے کسے نہ پمل، ظہور وچ نہ کھئے سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، کی اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں رسنا جہوا جگت لگایا تباکو، پرہو کی تیری وڈیائیا۔ کی ایہ کپھڑی اتم سریشٹ تیری دھاتو، جپھڑی دھرنی وچوں پرگٹائیا۔ ٹوں آد جگاد دُھر دا سب دا باپو، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ لکھ چوراسی اتم دسے ناسو، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبران دے پُنجا کے آنسو، تھوڑا تھوڑا اشارہ دتا کرائیا۔ بنا کے سیوک دُھر دے داسو، داستان دتی سمجھائیا۔ کلجگ اتم

بانہ کڈھکے کھئے نہ آکھو، میں دین دنی نوں اکو راہ دتا دکھائیا۔ مذہباں دے نکلے ٹاپو، نام اکھڑ ٹپیاں وچ بدلائیا۔ وکھرے وکھرے بنا کے پاٹھو، جگت ریتی وچ ڈبائیا۔ پانی دے سہا کے اٹھساٹھو، اٹھاں تتاں دتا نہائیا۔ سچ دس تڈھ بن ڈرمت میل کون کاٹو، پاپاں کرے صفائیا۔ لکھ چوراسی گھنڈی وانگ لاٹو، گردش وچ دسے لوکائیا۔ کیسے دا پورا حق نہ بنیا اتے چاچو، بنا پتا توں پوت دی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، میرے صاحب تیری وڈبائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں رسنا لایا کوڑ، کوڑ کٹم بنائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے موڑھ، مورکھاں نال وڈبائیا۔ اپنا چھپا کے نور، اندھیرے وچ بھوائیا۔ من منسا دے بنا مزدور، ساچی سیو نہ کھئے سمجھائیا۔ جگت خُماری دے سرور، سرتی دتی بدلائیا۔ آپ چھپ کے حاضر حضور، کیوں پردہ رہیا پائیا۔ میری بینتی کر منظور، صدی چوڈھویں سیس نوایا۔ جس فقیری نوں کہندے اچی نالوں کھجور، اوہ گرمکھاں دے چرناں ہیٹھاں دے دبائیا۔ توں سرب کلا بھرپور، بے انت تیری وڈبائیا۔ جگت ناتا توڑ دے غرور، ہوئے گڑھ رہن نہ پائیا۔ ساچے نام دی بخش نور، گھر گھر تیرا راگ کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، صدی چوڈھویں کہے میں انت ہوئی مجبور، مجبوری وچ حالت سب دی رہی سمجھائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سوہا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں تکیا پُرکھ اکال اکم سوامی، سمیں دا مالک اک اکھوائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی انتریامی، گھٹ گھٹ انتر ویکھے چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں بندا بانی، لوک مات تن وجود دے وڈبائیا۔ ست دھرم دی دات بخشے نشانی، وست امولک آپ ورتائیا۔ نام سندیسہ دیوے کلامی، کائنات کرے پڑھائیا۔ کھیلے کھیل دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ اکھراں والی سنا کے بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ نچھر امرت دس کے دھر دا پانی، رس اکو اک دکھائیا۔ کھیل کھلاوے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ساچا میلا دسے ہانی، دوجا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکی جوت اکالن، اکل کلا

اکھوائیا۔ سندیسہ دیوے تُوں بھگتاں دی بن مالن، پُهل سُگندھی نال لیائیا۔ محمد دی ربیں نہ آکے دلالن، وچولن نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہ بھگتاں لگا سنبھالن، نرگن اپنی گود اٹھائیا۔ کلجگ بدلن والا چالن، ستجگ ساچا راہ پرگٹائیا۔ گر اوتاراں پورا کرے سوالن، بھوکھتاں ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی بن کے جانی جانن، چارے کوٹاں کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کیریا میٹے کامن، مایا ممتا موہ گوائیا۔ نرگن تُوں بخشے چانن، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ساچے بھگتاں پھڑ کے دامن، پلُو دُھر دا گنڈھ پوائیا۔ پندھ مُکا زمیں اسمانن، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جتھے نرگن جوت جگے بھگوانن، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ بن چھپر چھن سوہے مکانن، سوریہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا شاہو بھوپ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو وسے چارے کوٹ، دہ دشا ربیا سہائیا۔ کلجگ میٹے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھابیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی پنج بھوت، تتوت کرے رُشنائیا۔ آسا ترسنا کرائے کوچ، من کا منکا دئے بھوائیا۔ ہردے اندر بخشے سوچ، سنجم اکو اک درسائیا۔ سب دی بدل دیوے بوجھ، بڈھ بیک لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر اپنا رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا تُوں نورانہ، پروردگار نور الہیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گر غلاما، جگت سیوا مات کھائیا۔ جس دا شبدا نام دمامہ، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ جس دی آگمی ناد دُھن کلاما، اکھراں نال صفت صلاحیا۔ سو پھر اپنا بانا، نرگن تُوں ڈگمگائیا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، زمیں اسماناں حکم ورتائیا۔ جو سب دا بنے کاہنا، لکھ چوراسی گوپی ویکھ وکھائیا۔ جو آد انت دا راما، سینتا سرتی سرب پرنائیا۔ جو توری جوت اماما، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ جو ست سروپ نوجوانا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ سو کھیلے کھیل وچ جہانا، جہالت ویکھے کوڑ لوکائیا۔ دین دُنی ہوئی بے ایمانا، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ جگت شرع چھری ہوئی کیرپانا، دھرم دی دھار نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اپنی کل ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا شہنشاہ دُھر دا مالک، نہ معلوم دیا کھائیا۔ جس تُوں کہندے سارے خالق، جلوہ گر نور الہیا۔ اوہ بن لگا اتم ثالث، نو نو چار ڈیرہ ڈھابیا۔ کلجگ کوڑی یندرا میٹے آلس، سوادھان کرے لوکائیا۔ ہرجن بھگت اُچائے خالص، چار ورنان ایکا رنگ رنگائیا۔ من کلپنا میٹے نالیش، کوڑی کیریا کرے صفائیا۔

ترے گن مایا نہ لائے آتش، اگنی آگ دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جو آد جُگادی صحیح سلامت، دُکھ روگ نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں پُرکھ اکالا گیا مل، پروردگار دتی وڈیائیا۔ میرے دھیرج دتی دل، حوصلہ دتا ودھائیا۔ جس بستر پہنے نیل، نیلی دھاروں پرے کرے رُشنائیا۔ اوہ گر اوتار پیغمبران سُن اپیل، مات لوک اپنا پھیرا پائیا۔ دین دنی دی بدل دیوے دلیل، دلبر ہو کے دیا کھائیا۔ جودھا بن کے سُرپیر چھیل، چھیل اپنا ناؤں کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیسہ رہیا سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں سندیسہ دتا اک، سہج نال سُنائیا۔ جا کے ویکھ بھگت بھگوان دے سکھ، جو اکو اوٹ تکائیا۔ جنہاں انتر پرہو ملن دی سک، دُھر پریم راہ تکائیا۔ اوہ تینوں آون دس، دہ دشا وچوں کرن رُشنائیا۔ جنہاں دے سوامی وسیا وچ، ہر کرتا انتر آتم ڈیرہ لائیا۔ اوہ مانس جنم رہے جت، چوراسی پھاسی گلوں تڑائیا۔ امرت نام دُھر دا رس لین مٹھ، کلجگ کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ دھام تگ صاحب انڈٹھ، گرہ مندر ویکھن چائیں چائیا۔ ابناشی کرتا وسیا چت، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا بنے مت، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں اکھیا شبد سندیسے دھار، رسنا نہ کھئے پلائییا۔ اٹھ ویکھ گر اوتار پیغمبران دا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ کیسے دا رہیا نہ کھئے اختیار، جگت مان نہ کھئے چترائیا۔ ویہویں چوڈھویں صدی دے سارے مختیار، مختیار نامے سب دے پور کرائیا۔ آگے حکم چلے سچی سرکار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹے وچ سنسار، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو رسنا جہوا بولے نام جیکار، اکو ایشٹ دیو سریشٹ منائیا۔ اکو مندر مسجد شودوالا مٹھ ہووے گردوار، اکو گرہ پُرکھ اکالا نظری آئیا۔ اکو نام ندھانا جیو جہانا دسے آپ کرتار، آتم پرماٹم پرماٹم آتم راگ الایا۔ صدی چوڈھویں کلجگ اتم میٹے دھواں دھار، زین اندھیری رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا ست کرے اجیار، اُجالا اپنا نور دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوڈھویں نوت نوت ایتھ اوتھ دو جہان پاوے سار، مہاسارٹھی اپنی کل ورتائیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ تھوڑو رام دے گرہ سیئی جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال ایکا بن جا اِشٹی، اِشٹ آتم پرما تم دے سمجھائیا۔ دین دُنی دی بدل دے درِشٹی، نرگن دھار اپنا رنگ رنگائیا۔ جگت کلپنا وچوں کڈھ سرِشٹی، سریشٹ اپنا راہ سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا دے دوزخ بہشتی، سورگ سار کیسے نہ آئیا۔ چار جُگ دے ویکھے گرہستی، گر اوتار پیغمبر پھیریاں گئے پائیا۔ اوہناں تیرا نام صلاحیا لیکھتی، اکھراں جوڑ جڑائیا۔ بھیو پایا نہ ٹانک جستی، اک دو ونڈ ونڈائیا۔ انت اخیر دُنیا فانی دِسدی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ حقیقی منزل لہے کیسے نہ اک دی، جو ایکنکار تیری جوت وچ سمائیا۔ دین دُنی دی آشا پھرے پٹی، خواہش رو رو دے دُہائیا۔ میرے صاحب سلطان کلیش میٹ دے نت دی، نر نرائن اپنا پڑدا لاپیا۔ تیری دُنیا سیکھیا لے لے ساچے سیکھ دی، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی نظر کھئے نہ آئیا۔ چرن دھوڑی منگن اِکو پت دی، پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ میں آسا کردی کت دی، جُگ چوکڑی گئے وِہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سب دا اِکو بن دُھر دا ساک، ہر ستگر نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر پورا کر بھوکھت واک، پیشین گوئیاں اپنے نال ملائیا۔ جھگڑا میٹ دین دُنی ذات پات، مذہب قوم نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پرما تم پرما تم دے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم ہووے تیری گاتھ، نام سندیسہ دینا سُنائیا۔ شبد سوامی انترجامی سچ چڑھاؤنا اپنے راتھ، دو جہاناں پار کرائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا سرِشٹی دی درِشٹی وچوں کر ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا ناؤں اُچے ہر گھٹ انتر سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دِھیائیا۔ تیرا نُوں چار ورن ہووے پرکاش، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو گھر درسائیا۔ رُوچ بُت ابناشی اچت پاربرہم کر پوت پاک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ تُوں سدا سدا سد آد جُگاد، جُگ چوکڑی تیرا کھیل نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا لیکھا لیکھ کے گئے نال قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ ونڈائیا۔ پاربرہم پت پریشور کلجگ انت سِری بھگونت دین دُنی دا بدل دیوے سماج، چار ورن اٹھاراں برن اِکو گھر وسائیا۔ سو کِریا کر دو جہاناں مالک آپ، اپنا پڑدا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در تیرے دُھر دی آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کوڑی کِریا میٹ کلیش، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ تُوں مالک اک نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ فرمانا

دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا کر پڑھائیا۔ انت کنت بھگونت پرہہ داتا آوے ایک، ایکنکار اپنی کل دھرائیا۔ سرشٹ سبائی بخشے ٹیک، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جن بھگتاں کرے بُدھ بیک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ آتم پرما تم کرے ہیت، نیج نیتز نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جُگادی سچکھنڈ سچ دوارا دُھر دا دیس، جتھے پردیسی نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ انگریز سنگھ دے گرہ سئ کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں جگت سماج دی دیواں ریٹ، حال حالت دیاں سمجھائیا۔ جیندیاں مردیاں سب نوں رہندا کھٹک، دُکھاں وچ دُبائیا۔ کوڑ کلپنا ماردی جھپٹ، سب نوں اپنے وچ چُھپائیا۔ بھیکھ پکھنڈ دا ودھیا کٹک، چاروں کُنٹ بل دھرائیا۔ ست دھرم گیا لٹک، سُرٹ سمبھل سکے نہ رائیا۔ گُرم تِتی جھٹک، جھٹکا کیتا جگت لوکائیا۔ تیرا حُکم رہیا نہ سخت، بھے سر نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈویں کہے مینوں ویکھدیاں آگیا اوہ وقت، جس دا بیٹھی راہ تکائیا۔ دُرگا رہی کھئے نہ شکت، اشدبھج دئے دُبائیا۔ تیئی اوتار چھڈ کے گئے فرش، ناتا تن وجود تڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھ عرش، تیرے نور وچ سمائیا۔ نانک گوہند دس کے گئے شرط، دُھر فرمان دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دین دُنی دی دیواں ریوٹ، در تیرے درج کرائیا۔ بھيو کھول زمل جوت، جوتی جاتے تیری وڈیائیا۔ پچھے جُگ بیت گئے بہت، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ دُھر دا دتا نہ کیسے سلوک، سندیسہ سچ نہ کھئے جنائیا۔ جو اُچیا تِس نوں مارے مؤت، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کیسے نوں ساڑیا کوئی ہویا فوٹ، مقبریاں وچ دبائیا۔ میں کھوجدی رہی کھوج، کی کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پرہہ تیری اک سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے صاحب دین دِیال، دِیاوان تیری وڈیائیا۔ لکھ چوراسی تیرے لال، پچے دُھر دے سوہا پائیا۔ چارے کھانی کریں سنہال، اندج جیرج اُتبھج سینج ویکھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل تیرا کمال، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ میری بینتی میرا سوال، میرے میری جھولی دینا پائیا۔ میں چاہندی ستجگ

ساچے تیری چلے ساچی چال، چار ورن اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دینا کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہہ تیری ستجگ چلے دھارا، دھرم دھار درڑائیا۔ مرن توں پچھے مارے کوئی نہ نعرہ، نیتر نیر نہ کھئے وہایا۔ بہاویں کوئی ویاسیا ہووے بہاویں ہووے کوارا، پردھ بال نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دا اکو جہا ہووے وبارا، سارے چلن حکم رضایا۔ بڈھیاں اتوں کوئی سٹے نہ بادام چھہارا، مکھانا ہتھ نہ کھئے رکھایا۔ کاغذاں نال کرے نہ کھئے سنگارہ، کوڑما جگت نہ کھئے بلائیا۔ سارے لاون اکو نعرہ، تیرے نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری منسا پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دین آئی اطلاع، عام عوام دینا جنایا۔ پروردگار میری صلاح، پُرکھ اکال دتی درڑائیا۔ ستجگ ست دا چلے راہ، رستہ اکو دینا وکھایا۔ بڈھے نڈھے مریاں سب توں اکو جہا ہووے چا، دُکھ درد نہ لاگے رایا۔ پائے اُف کہے نہ ماں، پتا کوک نہ کھئے سنایا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال توں اپنی دیا کہا، دین دیاں تیری سرنایا۔ اگی بیبیاں دے ہتھ وچ کانے لئیں پھڑا، ساڈھے تن فٹ ہووے لمبایا۔ پنج پنج کاغذ ٹکڑے لئیں جڑا، رنگ رنگ نالوں بدلایا۔ چھہی پوہ توں چلن نال چا، ہتھان وچ بلائیا۔ مکھوں کہن ساڈا بہاویں مر جائے پیو ماں، وڈا کرن کھئے نہ پائیا۔ انت جیکارا دینا لا، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جے کرائیا۔ چھہی پوہ توں پُرکھ اکال سب توں سوگندھ لئیں گھوا، گھر آ کے مُکر کھئے نہ جائیا۔ تیری سنگت تیری سنگت دی بنے گواہ، شہادت اور نہ کھئے بھگتایا۔ میری غریبی دی ایہو دُعا، صدی چوڈھویں سیس نوائیا۔ ویکھیں کتے آیویں نہ کر دیتیں بان، بان ہاں نال ملایا۔ میں تیتھوں دستخط لینے کرا، حرف حرُوف لکھنے جیہڑی نال رکھنی نیلی لال شاہیا۔ چوڈاں صدیاں میں آسا ربی تکا، سو اتم گیا آئیا۔ میں ضرور بانہ پھڑ کے پرہو چیتا دیاں کرا، چیتن ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے ڈھیہ پئی سرنایا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو ٹدھ پن کون سہائی، سچ دے سمجھایا۔ میں کوک کے دیاں دُہائی، بہڑی بہڑی کر سنایا۔ گرمکھو نیتر رونا نہیں بہاویں سجری دھی ویاسی دا پتی مرے جوائی، جوہن ونا نظری آئیا۔ جس بھیجیا اوہ سب دا مالک گوسائیں، ذمہ وار دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے بھگت بننا تے بنیو چائیں چائیں، لوک لجیا دینی تجایا۔ جے سنت بننا تے کھڑیاں کریو باہیں، آپ اپنا بل دھرائیا۔ جے گرمکھ بننا تے حکم متنا دُھردرگاہی، دوجا بھ نہ کھئے وکھایا۔ جے سکھ بننا اپنا آپ

نچھاور دینا کرائی، تن وجود دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے مٹکھ ہونا چھبی پوہ نوں پلے آئیو جھڈائی، آگے ملن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹھاڈی جیب دی پرچی ٹھاڈی دیون والی گواہی، جو سب دے ہتھ لینی پھڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے ول کرو خیال، جن بھگنو دیاں سُنائی۔ مینوں اڈیکدی نوں تیراں سو اٹھاسی بیت گئے سال، آساں وچ اپنا جھٹ لنگھائی۔ تسیں تے چھوٹے جہے بال، بچے نئے ویکھ وکھائی۔ ٹھاڈے پچھے میں پرہو نوں کہواں اینہاں دی کریں آپ سنبھال، اپنی گود اٹھائی۔ کرپا کر کے کڈھیں وچوں جگت جنجال، مہر نظر نال ترائی۔ پرہو جے اندر وڑ جائیں پھیر ایہہ سارے مارن چھال، اپنا بل آپ پرگٹائی۔ اپنے جنم دا وقت لین سنبھال، اگلے جنم دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل بڑا وشال، وشا سمجھ کیسے نہ آئی۔

۷۰

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں ویکھ ویکھ تھکی اکھر، اکھراں وچ جگت لڑائی۔ میں کٹھور ہو گئی پتھر، نرمی نظر کھئے نہ آئی۔ میرے ہنجهو سُک گئے اتھر، نین نیر نہ کھئے واپایا۔ بھڑی ساچا ربیا کوئی نہ فقر، فقیر نظر کھئے نہ آئی۔ چاروں کُنٹ وِ دیا دی ٹگر، ہنکار نال لڑائی۔ ساچا ملے کیسے نہ پتن، کندھا گھاٹ نہ کھئے سہائی۔ بے ارتھ دسے جیون یتن، یتھارتھ ملے نہ دھر دا ماہیا۔ رسنا جہوا سارے بکن، اچی کوک کوک سُنائی۔ پرہہ دا درس مؤل نہ تگن، نج نیتر نین کر رُشنائی۔ من ممتا مدرا ماس سارے چھکن، ہندو مسلم پچیا نظر کھئے نہ آئی۔ چوراسی گیڑ مؤل نہ کتن، جوں اجونی ڈیرہ لائی۔ اپنا سردا مؤل نہ پھٹن، نام انیالا تیر چلائی۔ ساچا لایا جگت نہ کھٹن، مٹکھ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کوڑی کریا اندر ٹپن، بھجن واپو داہیا۔ تیرا نام مؤل نہ چپن، تون میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ سرشٹی ہوئی من متن، گرمت گئی بھلائی۔ کوڑ گریاریاں اندر وسن، واسطہ چھڈیا بے پرواہیا۔ میں سب نوں آئی دسن، اچی کوک دیاں جنائی۔ بنا پُرکھ اکال تون پت آوے کوئی نہ رکھن، دو جہان نہ کھئے سہائی۔ ساچا گھر نہ دیوے وطن، بے وطنان گھر

۷۰

پُچائیا۔ اِکو صاحبِ سَتگر سب دا سانجھا کر حقن، حقیقت اپنی دے دِرڑائیا۔ تُوں اللہ واپگرُو رام اوم بن نشکن، شک سب دے دُور کرائیا۔ اِکو رُوپ دُنیدار تیرا تکن، اِکو جوت ڈگمگائیا۔ کھیل وکھا پُرکھ سمرتن، ہر اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا نام چار ورن رتن، رتّا جگت دینا مُکائیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی چار لکھ اسی، آساوند دھیان لگائیا۔ سب دی جہوا پڑھ پڑھ گھسی، تکی تهاؤں تھائیا۔ دُور دُرادی پھری نسی، بھجی واپو داہیا۔ تیری منزل کیسے نہ دسی، پنڈت پاندھ پُچھے چائیں چائیا۔ مُلا شیخان ملی جوت نہ ربی، تیرا بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ ودواناں بڈھیواناں تیری سمجھی کیسے نہ گدی، مالک حق نہ کھئے جنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دیناں مذہباں دی بند ہویا وچ ڈبی، حصے چھوٹے چھوٹے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دی وکھاؤندے رہے ندی، سمنڈ ساگر نہ کھئے سمجھائیا۔ کیسے نے سریشٹ سمجھائی نہیں چوتھائی ادھی، چھوٹیاں چھوٹیاں ونڈاں گئے پائیا۔ میں وی پھردی پیر دبی، ہولی ہولی چلاں چائیں چائیا۔ دیناں مذہباں وچ جاواں کدی کدی، قدیم دے مالک تیری کھیل ویکھ وکھائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر بجھی حدی، ونڈاں رہے پائیا۔ تیری نور دھار کتے نہ لہی، ست چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں واسطہ پاواں بتھیں بدھی، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ صاحب سرنائی تیری لگی، ناتے دوئے دتے تڑائیا۔ مینوں بندھناں وچوں کڈھیں، اپنے گھر وسائیا۔ ٹٹی پریت گنڈھیں، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ سدا سہاگن رکھیں ہون نہ دیویں رندی، جگت رنڈیا دینا چکائیا۔ گر اوتار پیغمبران دی رہے نہ کھئے پابندی، پابند اپنے لینے بنائیا۔ میں بند نہیں رہنا خانے بندی، بندیخانے دینے تڑائیا۔ میں گوہند تکنا سورپیر بہادر جنگی، جودھا اِکو ویکھ وکھائیا۔ جس نے ورہنڈ پاؤنی بھنڈی، برہمنڈ لیکھا دئے مُکائیا۔ تیرے نام دی دئے سگندھی، وست امولک اک ورتائیا۔ میں چھڈ دینی دیناں مذہباں دی پُرانی منجی، سنگھاسن تیرا اِکو ویکھ وکھائیا۔ میں سروں نہیں رہنا گنجی، سیس گند کے اپنا رُوپ لینا

بدلائیآ۔ میں کتنی نہیں کوئی تنگی، سکہ ساگر وچ سمائیآ۔ میں نہاؤن نہیں جانا جمن سُرستی گوداوری گنگی، تیرا چرن دھوڑ اِشنان میری دُرمت میل دئے دھوائیآ۔ میں متی نہیں کوئی پنڈی، شو شنکر سیس نہ کھئے نوائیآ۔ میری مینڈھی رہنی نہیں کھنڈی، ساچا رنگ لینا رنگائیآ۔ میں بھہ نہیں رکھنا سُرپت راجے اندی، اند اندراسن آئی تجائیآ۔ میتوں پنج پُهل بھیٹا کرے اوہ لڑکی جو ہووے سِندهی، تحفہ گرْمکھاں ہتھ گھلائیآ۔ میری مٹ جائے اگلی چندی، چنتا رہے نہ رائیآ۔ میں سدا تیرے چرناں وچ زندگی تیری جھولی پائیآ۔ ہُن چلنا نہیں ڈنڈی ڈنگی، راہ سِدھا لیا اپنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیری بے پرواہیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں اکھڑ ویکھے تیرے اُتے سلیٹ، پتھر پتھراں نال چھپائیآ۔ اک دُوچے دے آگے پچھے رہے لیٹ، وارو واری اپنا آپ بدلائیآ۔ اک دُوچے نون آپا کردے رہے بھیٹ، نانا اک دُوچے نال جڑائیآ۔ اک دُوچے نال دسدے رہے ہیٹ، بتکاری تیری بے پرواہیآ۔ پارہم پت پریشور اپنا دس دے آپے ہیٹ، بھیو ابھیدا دے گھلائیآ۔ میں پڑھن نہیں جانا چار وید، پُراں اٹھاراں ورقہ نہ کھئے اُٹائیآ۔ چھ شاستر چکنی نہیں کتیب، اٹھاراں دھیائے نہ ڈھولا گائیآ۔ میں سہنسر مُکھ نہیں بناؤنا وانگ شیش، جہوا سہنسر دو بلائیآ۔ میں سر نہیں بدلاؤنا وانگ گنیش، شنکر ترسول نہ کھئے وڈیائیآ۔ میں رشیان دے ہونا نہیں پیش، جنگلاں وچ کُرائیآ۔ میں وسنا نہیں گر اوتار پیغمبران دے دیس، جو جمن تے مر جائیآ۔ میں ویکھنا نہیں دین دُنی دا کلیش، کلمیاں والی نہ کراں پڑھائیآ۔ جد وسان تے تیرے چرن ہمیش، دُوچی اوٹ نہ کھئے تکائیآ۔ جان تگاں تے تیرا لاڈلا پُت دسمیش، جوتی جاتا نظری آئیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میرے کھلے رہن نہ کیس، مینڈھی سیس دینی گندائیآ۔ میں چھڈ جاواں پردیس، پردیسن ہو کے دیاں دُہائیآ۔ دین دُنی نون کہاں آؤ میرا ماہی لؤ ویکھ، جو مالک دُھردرگاہیآ۔ جیہڑا کیسے ہتھ نہ آیا مُلا شیخ، پنڈت پاندا ملن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، تیرا درشن منگان ہمیش، دوسر اکھ نہ کھئے ملائیآ۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دؤلت سینگہ دے گرہ کوٹلی جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے میں حرفاں دیاں پڑھیاں قطاراں، سطران لائیناں ویکھ وکھائیا۔ کاغذ ویکھے نال اشتہاراں، پتے صفحے لئے بدلائیا۔ دوس زین کردی رہی وچاراں، سوچ اپنے اندر رکھائیا۔ کون دھام ملے میرا داتارا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جس نون کہندے پروردگارا، جلوہ گر نور الہیا۔ جس دا کھیل دین دنی توں باہرا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی نرگن نرویر دیوے دیدارا، بن دید عید چند کرے رُشنائیا۔ سرب سوامی میں ویکھاں سرجنہارا، سچکھنڈ نواسی پڑدا دئے اٹھائیا۔ چار کنت دہ دشا میں پھر پھر تھکی وارو وارا، سال بسالا اپنا پنڈھ مکائیا۔ انت پُچھیا پیغمبر گر اوتارا، اپنی آشا دتی جنائیا۔ میرا میلو ساجن میت مُرارا، مٹر پیارا نور الہیا۔ جس دا اگم اتھاہ محل اٹل اچ منارا، چھپر چھن نہ کھئے جُھائیا۔ درگاہ ساچی وسے دھام نیارا، چار دیواری ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ رو سس سورہ چند نہ کھئے اُجیارا، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئیا۔ ایکا نرگن جوت بن ورن گوت ہووے اُجیارا، جوتی جاتا دگمگائیا۔ اوس دے چرن کول کران نمسکارا، رو رو لاگان پائیا۔ بینتی کران کیرپا کر ویکھ اپنا سنسارا، لوک مات دھیان لگائیا۔ چار ورن دسے اندھیارا، کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا نور نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پڑھ پڑھ تھکی لیکھ، اکھراں نال وڈیائیا۔ چاروں کنت تکیا بھیکھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ داہڑی رتی مُلا شیخ، مساک نیتر روون مارن دھائینا۔ دھر دا دسے کوئی نہ بھیت، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ درس کرائے نہ کوئی نیتن نیت، نج نیتر نہ کھئے رُشنائیا۔ دھرنی دھرت دھول سب نے مٹیا اپنا دیس، پردیسی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پڑھ پڑھ ویکھے حرف انیک، علماں وچ وڈیائیا۔ بنا پرہ توں ملے نہ ساچی ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ دھر دا دسے کوئی نہ دیس، گھر سہنجنا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے سندیس، دھر فرمانے حکم سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے نر نریش، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس دی مہا کرے کوئی نہ جہو، رسنا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ داتا دانی ہووے الکھ ابھیو، اگم اتھاہ نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی

کار کھائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں حرفاں لیا پُچھ، سہج نال سنائیآ۔ تسیں کیوں سارے رہندے چُپ، کاغذاں اُتے آسن لائیآ۔ ویکھو کلجگ اندھیرا گھپ، تہاڈے پڑھیاں سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ کیوں نہیں اندروں کوڑ کلپنا دیندے ٹک، کھنڈا نام والا کھڑکائیآ۔ کیوں پرہ دے نالوں گئے رُس، اپنا پلُو جگت چھڈائیآ۔ کی جام پینا گھٹ، مینوں دیو درڑائیآ۔ جس کارن ساچی سُرتی گئی ٹٹ، شبیدی میل نہ کھئے ملائیآ۔ گھر گھر اندر وڑیا دُکھ، دردیاں درد نہ کھئے گوائیآ۔ کی تسیں سفل کر نہیں سکدے ماتا ککھ، جننی جن نہ دیوے کھئے وڈیائیآ۔ حرف کہن صدی چوڈھویں ساڈی منزل رہی مُک، اتم پینڈا نیڑے آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی اپنے بھانے اندر سدا رہندا خوش، جگ چوکڑی اپنی کرنی کار کھائیآ۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دیوی سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پرہ تیرے نام اکھڑ لکھے کاغذ شاہی، شہنشاہ سرشٹی دتی سمجھائیآ۔ چار جگ دے گرنتھ دین گواہی، شہادت دُھر دی رہے بھگتائیآ۔ میری تیرے آگے اک دُہائی، نیترو رو رو دیاں سنائیآ۔ جنان چر دین دُنی دے پردے اندر کریں نہ آپ لکھائی، لیکھ دُھر دا دُھر بنائیآ۔ اوناں چر مٹے نہ کدے جدائی، وچھوڑا کٹ نہ کھئے وکھائیآ۔ کِریا کر میرے گوسائیں، مہربان تیری آس تکائیآ۔ ہر گھٹ انتر کر رُسنائی، نرگن نور ڈگمگائیآ۔ نجھر جھرنا دے جھرائی، امرت بوند سوانتی جام پیائیآ۔ کوڑی کِریا میٹ دے شاہی، دُھر دا ساچا رنگ رنگائیآ۔ آتم دا پر ماتم بن ماہی، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ میں نیوں نیوں لاگاں پائیں، بن قدمان سیس جھکائیآ۔ تُوں شہنشاہ دُھردرگاہی، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرا ویکھ وکھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے تیرے اکھراں نال لکھی تیری صفت صلاح، مہا جگ جگ وڈیائیآ۔ جگت مہانے دس کے گیوں بن ملاح، حُکمے اندر حُکم چلائیآ۔ تیرا کھیل بے پرواہ، جگ چوکڑی تیرا نام دُہائیآ۔ جنان چر انتر اپنی دیا نہ دئیں کما، مہر نظر اٹھائیآ۔ اوناں چر تیرا درشن سکے کوئی نہ پا، پوجا پاٹھ نہ کھئے وڈیائیآ۔ تُوں مالک خالق پرتپالک اک خُدا، خُدی

تکبری اندرون دے کڈھائیا۔ تیرا نور تیتھوں ہونے نہ کھئے وندائیا۔ سچ دوارا اک سہا، سوہاؤنت تیری سرنائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی اک جگا، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ بنک دوارا ایکنکارا اک وڈیا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ میری تیرے آگے دُعا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ بن تیری کرپا مہربان محبوب تیرا درشن کوئی نہ سکے پا، منزل حقیقی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند پڑھ پڑھ تھکا جگت جہاں، پنڈت پاندھے مُلا شیخ مساک بغل قرآناں پھرن اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا اور نہ کھئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تیرے اکھڑ دیندے رہے سندیسہ پاتی، خبراں خبراں نال ملائیا۔ تُوں لکیا رہوں دُھر دا کھلاپاتی، پت پرمیشور اپنا مکھ چھپائیا۔ میں جھگڑا تکدی رہی کاغذاتی، قلم کلمہ نال ٹکرائیا۔ لیکھا ویکھدی رہی قلم دواتی، کاغذاں اُتے اپنی اکھ ٹکائیا۔ بن تیری کرپا لوک مات بنیا کوئی نہ تیرا ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ کرپا کر مہربان جیون جگت بدل دے حیاتی، ہر پردے کر صفائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں بھوکھتاں وچ تیری کتھا کہانی آکھی، کہہ کے گئے سُنائیا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کر دے باقی، باقاعدہ اپنا حُکم ورتائیا۔ بیہو کھلا دے سری بھگوان تن خاکی، تن وجود پڑدا دے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کلجگ ویکھ اندھیری راتی، صاحب سوامی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تیرے اکھڑ کی گچھ کہندے، کہہ کہہ کلمے نام سُنائیا۔ میں پھر پھر ویکھ چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ بھجی واپو داہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نہ مل کے بہندے، ہندو مُسلم سکھ عیسائی وندان بیٹھے پائیا۔ مکھوں سارے اللہ واپگرؤ رام تینوں کہندے، اندر شرع چھری دسے قصائیا۔ باہروں سجدیاں وچ بندنا وچ ڈنڈاوت وچ سارے تینوں ڈھہندے، اندرون پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بن تیری کرپا بھانا کھئے نہ سہندے، بہرم گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وہن جانڈے وہندے، پھڑ باہوں پار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بن تیری کرپا سچ دوار مؤل نہ بہندے، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ مایا دیوی دے گرہ مکھووالی جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے پرہہ کوڑی کریا کلجگ دے روڑھ، شوہ دریا وین وہائیا۔ ست دھرم دا ناتا آگے ساچا جوڑ، پارہہم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چار گنٹ رہے نہ کوئی اندھیرا گھور، دُھر دا نُور دے چمکائیا۔ جھگڑا مُکا دے ٹھگ چور، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پریتی نبھا توڑ، دُھر دا میلا سچ ملایا۔ اکو تیرا منتر پُھرے فُرنَا پھور، فُرنَا من رہے نہ رائیا۔ منوآ پائے کوئی نہ شور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور داتے تیری وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہہ کلجگ کوڑی کریا کر دے ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر ہردے وچوں تیرا نام نکلے سواس سواس، ساہ ساہ تیری یاد آئیا۔ سُرتی شبدی گھر گوپی کاہن پا راس، تن وجود گرہ منڈل اک سہائیا۔ نرگن نُور جوت کر پرکاش، پن تیل باقی دیپک جوت کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ملن دی پوری کر خوابش، ترسنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا جلوہ ملے پرتھی آکاش، گگن گگنتر تیرا ظہور ویکھ وکھائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، اماوس کوڑ رہن نہ پائیا۔ ست سچ دی دے دُھر دی دات، داتے دانی آپ ورتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دے نام سوغات، سگندھی سب دے اندر اک بھرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب دے اندروں نکلے آواز، سوہنگ ڈھولا ساچا راگ الاٹیا۔ بھیو ابھیدا کھول دے راز، رازق رزق رحیم تیرے آگے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہہ کلجگ کوڑی کریا کر دے دُور، نیرن نیر نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ نظر آ حاضر حضور، حضرتاں دے مالک اپنی کل دھرائیا۔ تُوں سمترتھ سوامی سرب کلا بھرپور، بے انت بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ جگ چوگڑی تیرے سیوک مزدور، گر اوتار پیغمبر سیو کھائیا۔ میری بینتی عرض کر منظور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں جنم کرم دے معاف کر قصور، دکھ درد دے گوائیا۔ گھر درشن دے ضرور، کایا مندر اندر پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی دیپک بخش نُور، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ نام خُماری دے سرور، مست پیالہ جام پیائیا۔ جدھر ویکھن اودھر دسیں حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو

بھگوان، سنت سُہیلے گُرمکھ سجن آد جگاد جگ چوڑی درگاہ ساچی تیرے در ہون منظور، سچکھنڈ دوارے مل کے دُھر دی وجے حق ودھائیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش چند دے گرہ مکھووالی جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے میں سنی آواز اگتی، اگم اگتے دتی جنائیا۔ میری مٹ گئی ہرکھ غمی، چنتا دکھ رہیا نہ رائیا۔ ترسنا بُجھی طمی، تامس دتی مٹائیا۔ خواہش پیدا ہوئی نویں، نو جوبن لئی انگرائیا۔ بن اکھراں توں ویکھی وحی، وعدے سب دے پھول پھلایا۔ جتھے بن اکھراں توں لکھیا اوتار چووی، چوڈاں طبقاں چلے کی چٹرائیا۔ گر اوتار پیغمبر صفت کر نہ سکے دُھر دی بہاشا والے کوی، نام کلمیاں نال وڈیائیا۔ میں دس نہ سکاں کی کھیل کرے انھوی، پرہہ اپنی کار کھائیا۔ جس دی شک آد انت سب نے اکو گوی، دُھر دا ڈھولا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سنی اگتی ناد، انادی دتا جنائیا۔ مینوں پچھلی بھل گئی یاد، آگے اگا نظری آئیا۔ کلجگ کوڑا ہونا برباد، ستجگ ساچا سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبران اچڑناں باغ، باغبان نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دنی بھننا چراغ، دیوا بتی نہ کھئے رُشنائیا۔ دین مذہب بدلنا سماج، ذات پات پندھ مکائیا۔ ست دھرم چلنا رواج، مانو ایکا رنگ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کرنا کاج، ہر کرتا دیا کھائیا۔ نویں ساچنا دینی سماج، دُھر دی ساچی بنت سمجھائیا۔ پیغمبران انت ہونا جواب، دُھر دا حکم اک الہیا۔ پُرکھ اکالے سب کچھ کرنا آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسنا جاپ، دو جہاناں کر پڑھائیا۔ دین دنی دا بننا باپ، لکھ چوراسی گود اٹھائیا۔ کھڑا چکاؤنا زمیں سات، زمیں اسماناں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سنی دُھر دا نام، نام ندھان دتا جنائیا۔ مینوں پچھلا بھلیا جہان، اگا ویکھیا چائیں چائیا۔ دین مذہب دی رہنا نہیں غلام، شرع زنجیر دینا کٹائیا۔ پرہہ ملنا اک امام، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نوں کہن سری بھگوان، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جگ چوڑی کھیل کھیلے مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ سو صاحب دیوے پیغام، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔

کھیل ویکھ زمیں اسمان، دھرنی دھرت دھول وڈیاٹیا۔ سب دا لیکھ چُکائے آن، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اوس دے چرن کران دھیان، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب نون دیونہارا دان، داتا آد انت اکھوائیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پریتو دیوی دے گرہ پنڈ چندر میلو جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا نام اپارا، اپرمپر سوامی دتا سُنائیا۔ مینوں بھل گیا سنسارا، دین دُنی دتی تجائیا۔ نظر تگان پروردگارا، جلوہ گر نور الہیا۔ جس دا پیغمبران دتا اشارہ، سینت نال گئے سمجھائیا۔ نرگن نور ہوئے اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دو جہاناں پاوے سارا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ کلجگ میٹے دھوان دھارا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ سچ کرے وپارا، ونجارا اپنا نام پرگٹائیا۔ چار ورنان دے سپہارا، سب دا بن کے پتا مائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی کھول کے اک دوارا، ایکا مارگ لے پرگٹائیا۔ ایکا ایشٹ ہووے دوبارہ، سریشٹ سبائی آپ سمجھائیا۔ ایکا نام ہووے جیکارا، ایکا راگ ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نرگن جوت اک اوتارا، سرگن لیکھا جانے تھاون تھائیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سردار سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا سریشٹ سبائی جگ، نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ دھیان لگائیا۔ چار کنت دہ دشا لگی آگ، امرت میگھ ڈھر دی دھار نہ کھئے برسائیا۔ ساچی منزل چڑھ نہ کھئے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ بن مکے کعبیوں ساچا ملے کیسے نہ حج، کایا حجرہ نہ کھئے سہائیا۔ پھر پھر تھکی مندر مسجد شودوالے مٹھ، تیرا نور نورانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پنڈھ

مُکایا ویکھے تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تیرا نام بھنڈارا ملیا کوئی نہ ہٹ، سچ و نجارا ونج نہ کھئے کرائیا۔ جدھر تگاں اودھر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لگی آگ، کوڑی کریا دین دُنی رہی جلائیآ۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیرا گاوے کھئے نہ چھند، سچ سوامی انترجامی تینوں ملن کھئے نہ آئیآ۔ انتر نرنتر نچ آتم ساچا ملے نہ کیسے انند، پرمانند نہ کھئے سہائیآ۔ دین دِیال صاحب کیرپال آد جُگاد سدا بخشند، تیری بخشش وچ تیرا دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے دین دُنی دی ویکھی ودھی ترسنا، ترکھا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ دُور ڈراٹے تگن شو برہما وشنا، بن نیتز نین اکھ کھلائیآ۔ نانا توڑ گئے راما کرشنا، کیشنا پکھ ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل وکھا گئے جتنا، آگے پڑا نہ کھئے چُکائیآ۔ نانک گوہند لیکھ اگتی لکھنا، بھوکھتاں وچ گئے سمجھائیآ۔ جس دی مہا گا سکے نہ کوئی رسنا، صفتاں وچ نہ کھئے وڈیائیآ۔ اُس دا کھیل ہونا اکھنا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگادی دُھر دا سچنا، میت پیارا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار کُنٹ ویکھیا تن وجود تپدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیآ۔ سواس سواس پرہو تیرا نام کھئے نہ چپدا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیآ۔ من کلپنا جگت جہان نسدا، دوس زین بھجے تھاوں تھائیآ۔ کیسے نور ملیا نہ نچ نیتز اکھ دا، دھئے لوچن کم کیسے نہ آئیآ۔ مارگ سمجھائے نہ کھئے سچ دا، ست سچ نہ کھئے وڈیائیآ۔ تیرا کھیل نظر نہ آیا روپ پرتکھ دا، پاربرہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ انت کھیل وکھاؤنا حقیقت حق دا، لاشریک تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا راہ تکدا، نرگن بیٹھے نرگن دھیان لگائیآ۔ ہن ویلا صاحب سلطان پُرکھ سمرتھ دا، پروردگار اپنا ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ صدی چوڈھویں کہے دین دُنی ساری ویکھی دُکھی، دردیاں درد نہ کھئے وندائیآ۔ چار کُنٹ ہوئی بھکھی، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ سُپھل دِسے کیسے نہ گکھی، ملے وڈیائی نہ جنیندی مائیآ۔ تینوں گردن کھئے نہ جھکی، سپس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ میں گھر گھر رہی پُچھی، گرہ گرہ ویس وٹائیآ۔ دنیادارو مینوں دسو تسیں، کیس ملیا بے پرواہیا۔ تیری رمز کیسے نہ بُجھی، اشارے کرن کھئے نہ پائیآ۔ سب دی دُرمت میل بھری بُدھی، پت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ کھیل دسے کھئے نہ گجھی، پڑا اندروں نہ کھئے اٹھائیآ۔ تیری آتما تیرے نالوں رُسی، ساچا میل نہ کھئے

کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال صاحبِ سوامی صدی چوڈھویں کہے میں تیری کرن آئی بُتی، بُنخانے ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ تیرا کھیل اگما اڈتی، تڈھ بن بھیو نہ کھئے جنائیا۔ ساری سرشٹی ویکھی سٹی، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ سہنجی ہونے کسے نہ رُتی، رُتڑی رُت نہ کھئے مہکائیا۔ انت اوڈھ سب دی پُگی، گر اوتار پیغمبر بیٹھے راہ تکائیا۔ جو کھیل کرے پرہ جُگیں، جُگ چوکرے حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کدے نہ اُکین، سچ نشانہ دینا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دین دُنی ہوئی بدنیتی، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ دُھر دی کرے نہ کھئے پریتی، پریتم ملن کھئے نہ پائیا۔ سارے وڑ گئے مندر مسیتی، کایا حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ تیری دھار سدا انڈیٹھی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ کِریا کر صاحب بخشیشی، بخشش رحمت آپ کرائیا۔ میری اوڈھ جاندی انت بیٹی، بیٹی کہانی دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دین دُنی ودھیا حرام، دھرم دی دھار نہ کھئے بندھائیا۔ کلمہ سُنے نہ کھئے پیغام، پیغمبران پلو گئے تڑائیا۔ ساچا جھلے نہ کھئے نشان، نشانہ نچھاور نہ کھئے کرائیا۔ من واسنا ہونے غلام، شرع زنجیر نہ کھئے تڑائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک دُھر دے امام، عمل ویکھ جگت لوکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری شام، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کھئے سلام، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ کوڑی کِریا کیتا بے ایمان، بیوہ رُپ ہوئی لوکائیا۔ کِریا کر میرے بھگوان، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا سجدہ تینوں سلام، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تڈھ بن دوجا اور نہ کوئی مہربان، محبوبُ مَحَبَّت وچ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، زہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی کلجگ انت سری بھگونت دُھر دے کنت پروردگار سانجھے یار اپنا سانہ آپ انتظام، حُکم دُھر دا اک منائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ مان کور دے گرہ سپر جوں ★

صدی چوڈھویں کہے میری پورن ہون لگی آگھی، آخر سب نون دیاں جنائیا۔ کریا کر پرم پُرکھ ابناشی، پاربرہم بے پرواہیا۔ جن بھگت بنا دے میرے ساتھی، سگلا سنگ جنائیا۔ میری شہنجنی ہووے راتی، چہبی پوہ وڈیائیا۔ سنت سُپیلے ویکھنے اک جماعتی، جو چار ورن اکو کرن پڑھائیا۔ میں پرہ دی ہوواں داسی، سیوک ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ بھجی پھراں پرتھی آکاشی، زمیں اسماناں راہ تکائیا۔ سندیسے دیندی جاواں پاتی، سنپڑیاں وچ درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مٹو اکو کھلاپاتی، جو جیون مرن وچ نہ آئیا۔ جو نام کتھا کہانی سُنائے ساچی، دُھر فرمانا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی منشا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر آوندی مستی، خوشی وچ وجے ودھائیا۔ کریا کرے مالک عرشی، عرشی پریم نور الابیہا۔ کھیل وکھائے اُپر دھرتی، دھرنی دھول وجے ودھائیا۔ دھار پرگی نرائن نر دی، نر ہر اپنی کھیل کھلائی۔ بوجھ بچھائے دُھر دے گھر دی، گرہ مندر اک درڑائیا۔ جتھے آتما پرما ووردی، سُر ت شبد وچ سہائیا۔ ترے گن اگنی جائے سڑدی، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر میلانے ملائی۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پرم پُرکھ ہوون لگا میرا، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ چوڈاں صدیاں جو کیتا جیرا، حوصلہ ہمت نال بنائیا۔ اوہ کتن لگا گپڑا، اپنا حکم سُنائیا۔ سچ دوارے رکھ ڈیرہ، سوہاؤنت بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کریا ڈوبے بیڑا، شوہ دریا رہیا رڑھائیا۔ جن بھگتاں تارے کر کے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبران واسطہ پایا پُرکھ اکال لوک مات آ اک ویراں، ویروے نال گئے جنائیا۔ لہنا دینا چکا گرو گرو چیرا، چیل گرو ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ کھیڑا، کھڑکی اندر دی دے کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر اپنے دے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آوے ہاسی، خوشیاں نال جنائیا۔ میں چھڈنے پُرانے ساتھی، سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں تکنا پُرکھ ابناشی، جو کرتا رہیا وکھائیا۔ گرمکھ لبھنے جیہڑے ہوون نہ مدرا ماسی، رسنا جہوا نہ کھئے بلکائیا۔ جنہاں دے انتر نرگن نور جوت پرکاشی، اندھ اندھیرا گئے مکائیا۔ اٹھ پھر بنی رہے پرہاتی، سندھیا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جھکڑا چھڈ کے ذات پاتی، اکو آتم برہم ویکھ وکھائیا۔ گھر سوامی درشن پاؤن

کھلا پاتی، پت پرمیشور سپس نوائیا۔ نیتر لوچن درشن کرن دوس راتی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جیون وچوں بدل اپنی حیاتی، جیون جیون رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کے تن خاکی، ماٹی ساچی سچ سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا جو دُھر دی دھار رہے آگھی، آخر منزل چڑھ کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کتھا کہانی دسے ساچی، سچ ست نال پرگٹائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ کھوڑ سلاریاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میرے انتر وجی دُھنی، پرہہ سچ ناد سُنائیا۔ میتھوں چھٹن لگی دُنی، مذہباں کراں جُدائیا۔ بانڈی خالی کر کے کٹی، کنبہ پچھلا دینا بھلایا۔ گرمکھ لبھکے ساچے گنی، گنوان ویکھ وکھائیا۔ جنہاں اکو ٹک ہووے سنی، جو دُھر مالک آپ سُنائیا۔ اوہ جُگیشر دُھر دے مئی، مون دھارن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں سپس نواواں اوہنیں، جو اکو ایشٹ رہے منائیا۔ میں جن بھگت دوارے بھگتاں بننا پرابوئی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ دُھر دی خبر اگم سُناؤنی، جس نون اور نہ کھئے سُنائیا۔ کلام اتھاہ گاؤنی، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرے انتر کری رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ہونا حق ملاپ، جن بھگتاں نال وڈیائیا۔ میں پوتر ہونا پاک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ چھڈ گُراوے ساک، اکو کنت منائیا۔ جس دے گرہ جگے چراغ، دیپک نور رُشنائیا۔ کراں وڈ وڈ بھاگ، بھگتاں مل کے وجے ودھائیا۔ میں بدل لینا سماج، سب نون دیاں سمجھائیا۔ سرشٹی درساؤنا مالک اکو واحد، کائنات جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا حُکم کرے راج، رعیت ویکھ تھاون تھائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لچھی دیوی دے گرہ سپڑ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میرے انتر آیا گیان، ہر کرتے دتا درڑائیا۔ سندیسہ دے وچ جہان، دین دُنی مات سمجھائیا۔ ایشٹ متنا سب نے سیری بھگوان، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ جو آد جگادی کاہن، دُھر دا رام بے پرواہیا۔ جس نون پیغمبران متیا امام، نور نورانہ نور رُسنائیا۔ جس نون جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ لاگن پائیا۔ وشن برہما شو منگدے دان، کروڑ تینتیس جھولیاں ڈاہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجن وچ میدان، جگ چوکڑی اپنی کار کھائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دُھر دا اک سلطان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ساچا اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آواز آئی اگئی سد، چھند صاحب دتا سُنائیا۔ دین مذہب دی چھڈنی پوے حد، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال دی سب نون بنا پئے جد، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ کھتری براہمن شو در ویش رہے نہ کھئے الگ، وکھرا راہ نہ کھئے چلائییا۔ مہربان محبوب کھیل کرے وچ جگ، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ ترے گن مایا بوجھا کے آگ، اگنی تت دئے گوائیا۔ ساچا حُجرہ سہا کے حق، حج اکو گھر کرائیا۔ اکو دس دوار مندر مٹھ، گرو دوار اک وکھائیا۔ جتھے امرت جھرنا رس لین چٹ، چٹک دین دُنی گوائیا۔ زرمل جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا شہنشاہیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا آپ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کوئی کسے نہ وس، حُکم ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نور اک چمکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر آیا دُھر پیغام، پیغمبران دیاں جنائیا۔ ویکھو کھیل اگڑے امام، جو عملاں تون باہر رہیا کرائیا۔ سب دی بدل دیوے کلام، کائنات ویکھ وکھائیا۔ تسیں پچھلے دسو غلام، غلامی وچ سیو کھائیا۔ تہاڈے ہنڈیاں چاروں گنٹ ودھیا حرام، پردا صاف نہ کھئے بنائیا۔ نیتر کھولو سرب تمام، لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ کائنات ہونے بدنام، بدی گھر گھر نظری آئیا۔ میں کرن لگا انتظام، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ کوڑی کریا میٹ نشان، نشانہ دھرم دینا جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اندر وچی ستار، ستیاں لیا اٹھائیا۔ حُکم دیوے ہر زینکار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پھر کے ویکھ جگت سنسار، چاروں گنٹ پندھ مکائیا۔ آ کے دس سرب اظہار، بھو

ابھیدا دینا گھلائیآ۔ کون سجدہ کرے نمسکار، کون ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ کون بھریا وچ ہنکار، کون غدار نظری آئیآ۔ کون برہوں وچ رووے زارو زار، کون بیٹھا مکھ بدلائیا۔ کون نیتر نین رہیا آگھاڑ، کون نین مؤند اکھ نہ کھئے اٹھائیآ۔ کون کہے مُحبت والا یار، کون بے وفا بن کے جھٹ لنگھائیآ۔ کون تگے نؤر اُجیار، کون جگت اندھیار بیٹھا آسن لائیآ۔ کون کوک کوک کرے پکار، انتر انتر دھیان رکھائیآ۔ صدی چوڈھویں سب دا ویکھنا حال، گھر گھر اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا انت حل کرے سوال، جواب سہجے دئے وکھائیآ۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گرانام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میرا خوشیاں دا پوہ چھبی، جن بھگتو دیاں سُنائیآ۔ تکنا نؤر الابی ربی، مہربان خلق خدائیآ۔ چرن بندنا کراں ہتھیں بدھی، بندگی وچ سیس نوائیا۔ میری پوری کر لئیں صدی، صدقے واری گھول گھائیآ۔ نوح دے ہتھ پھڑا کے ندی، نیا اپنی لے اٹھائیآ۔ پروردگار تیرا کھیل کدے کدی، جگ چوڑی پچھوں آئیآ۔ میں پھری نٹھی بھجی، بھجن بندگی والے ویکھ وکھائیآ۔ کوٹاں وچوں مینوں تھوڑی سنگت لہی، جو تیرے دوارے سوہا پائیآ۔ میری کوک کوک کے بہ گئی گھگی، آواز اور نہ کھئے جنائیآ۔ تیری سرن بن تیری کریا آتم کدے نہ لگی، تن وجود چھوہن کھئے نہ پائیآ۔ میری لالی ہو گئی بگی، رو کے دیاں دُبائیآ۔ کلجگ جیواں ککرماں بھار بنھیا ڈگی، گٹھڑیاں گھر گھر رہے ٹکائیآ۔ کھا کھا سور تے ڈھگی، امرت رس کئے گوائیا۔ تیری نؤر جوت کیسے نہ لہی، نرگن درس کھئے نہ پائیآ۔ دُنیا داری چلدی کوڑی گدی، سچ عدل نہ کھئے کھائیآ۔ میں ویکھیا سدی ودی، کیشنا شکلا پکھ پھول پھلائیآ۔ ساری دُنیا دسی اجنبی، گھر دا مالک سوہا کھئے نہ پائیآ۔ ترے گن آگنی خوب مگھی، چار کُنٹ رہی جلائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے دھر دا ور، میری پھر پھر گھس گئی اڈی، آگے ہمت رہی نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا دہارا آؤنا اچھا، اچھی ملے مان وڈیائیآ۔ میں سنیہڑا دے کے آئی کچھاں مچھاں، جھوڑیاں تائیں سُنائیآ۔ اوتاراں

پیغمبران گرواں کہہ کے آئی اچھا، سندیسہ دُھر دا اک الاٹیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دا ہووے بچّہ، اوہ ضرور آوے چائیں چائیا۔ جیہڑا
 کرم کانڈ دا کچّا، اوہ کئی جائے کترائیا۔ میرے صاحب دیاں مینوں سدا رکھاں، رکھک ہو کے ویکھے تهاؤں تھائیا۔ میں بدل لینیاں
 اکھاں، اُمت نالوں مُکھ بھوائیا۔ چھڈ دینے ساتھی کروڑاں لکھاں، بھگت سہیلے تھوڑے لینے اپنائیا۔ اتم مار دُبٹھڑ پٹاں، پٹنے گھر گھر
 دینے پائیا۔ گرمکھاں پردے بھٹاں، پرپہ دا تیر نام چلاٹیا۔ بھڑی میں وس پے جانا ہُن جٹاں، کمینیاں کولوں پلّو لینا چھڈائیا۔ میں
 پھرنا نہیں چوڈاں ہٹاں، در در نہ گنڈا کھڑکائیا۔ میں سوّنا نہیں بسترے کھٹاں، لیف نہالی نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میں پڑھنا نہیں کوئی ٹپّا،
 ہوہو نہ کھئے جنائیا۔ میں کھانا نہیں کوئی وچھا کٹّا، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ میں کوئی پٹنا نہیں حُقے دا گٹّا، ٹوپی ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔
 میں کوئی دین مذہب دا ویکھنا نہیں رٹّا، روٹی گلی ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میں کوئی پیغمبران کولوں منگن نہیں جانا پھگا، خالی جھولی آگے
 وکھائیا۔ میں راہ نہیں تکنا مکّہ، مدینے اکھ نہ کھئے رلاٹیا۔ میں ساک نہیں بناؤنا پورا کگا، نانا کالیاں نالوں ٹڑائیا۔ میں سب نوں دے
 کے آئی دھکا، دھکے نال بھجی چائیں چائیا۔ اک بچن سناواں سچّا، سچ سنیہڑا اک اگم اتھاپیا۔ پُرکھ اکال دا کیسے نہیں پتہ، کلجگ
 پتن بیٹھی جگت لوکائیا۔ جس ویلے میں دُنیا تگاں مینوں پیندی غشا، ہوش سمجھ رہے نہ رائیا۔ پائے اُف آباں وچوں کھرباں وچوں
 اسنکھاں وچوں پرم پُرکھ دا وِرا کوئی بچّہ، جن بھگت نظری آئیا۔ اوسے دا راہ تگے دُور دُرادا بیٹھا نانک تپّا، تپیشراں ویکھ وکھائیا۔
 مینوں سچ پُچھو میں ویکھیا اوہ اگمی صفحہ، جس دی صفت سارے رہے گائیا۔ اوتھ لکھیا بنا پُرکھ اکال دین دیاں توں زندگی دا
 ہور کتے نہیں ہونا نفع، نقصان وچ جگت لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جو کدے نہ ہووے خفا، غصے وچ کدے نہ آئیا۔ جد مہر کرے
 کوٹ جنم دے پاپ کر دئے رفع، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نانا جوڑنا پگا، پکی طرح جنائیا۔ جن بھگتو تسیں وی
 آویں اتوں نہ کہو اچھا، پردیوں ہر لینا اپنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا ٹھیکیداری دا پورا کرے پٹّا، آگے لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ خزان سنگھ دے گرہ رنیر سنگھ پُرا جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے مینوں نظر آئی اگتی بستی، جس دی چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ نرگن نور نراکار ویکھی ہستی، روپ رنگ ریکھ جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے عرشی، جوت جوت وچ سمائیا۔ جنہاں اُپر تگی انوکھی پرچی، جس دا لیکھ اکھر وچ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا نراکھر، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو لیکھیا جاوے نہ کیسے اُپر پتھر، قلم شاہی نہ جوڑ جڑائیا۔ جس دی لائین بنے کھئے نہ سطر، حرؤف ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت نیتر مول نہ تگن، نگاہ اکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر مول نہ دسن، سمجھ رمز نہ کھئے لگائیا۔ اوہ لیکھا ہتھ پُرکھ سمرتن، جو داتا دھردرگاہیا۔ جس دے وچوں جگ جگ نرگن دھار سرگن دیوے کتھن، کتھنی کتھ کتھ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا اگتی لیکھ، جس دی لکھت لوک مات نہ کھئے سمجھائیا۔ جس وچوں اوتار پیغمبران گرواں ملے سندیس، جگ جگ کلمہ نام سمجھائیا۔ اوہ سدا رہے ہمیش، جگ چوکڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس وچوں تھوڑا حصہ نظری آیا دس دسمیش، گوہند شبد گر جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوہند تکیا لیکھ اوہ، جو بن اکھراں نظری آئیا۔ جس نال دین دنی توں ہون نرموہ، ناتا نراکار نال رکھائیا۔ اکو نظری آئے پُرکھ اکال سو، صاحب سوامی دھردرگاہیا۔ جس دی آد انت جگا جگت لکھ چوراسی لو، گھٹ انتر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہرون مہر نظر اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوہند تگی اگتی لکھت، جس دا لیکھ نہ کھئے درڑائیا۔ اوس وچ پرم پُرکھ دا بھوکھت، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو پُرکھ اکال دا ایشٹ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ لہنا دینا ختم ہووے سرشٹ، تت وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبران دی لسٹ، ترتیب نال درسائیا۔ جس کارن بھیجیا راما وششٹ، کرشن بھیو کھلائییا۔ کیوں موسیٰ عیسیٰ محمد کھلائی درشٹ، اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا پڑدا لابییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا بن حرفاں توں اوہ پاتر، جس دا پتہ نہ کھئے سمجھائیا۔

جس دے اشارے وچوں چار جُگ دے نکلدے وید شاستر، اوتار پیغمبراں والی پڑھائیا۔ ایہہ تھوڑے تھوڑے نکے نکے لگ ماتر، اگلا پردہ نہ کھئے کھلائیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ دئے سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوبند تھوڑی ویکھی اگتی ہٹی، پُرکھ اکال دتی وکھائیا۔ جنہوں نِرگن نانک پڑھی پٹی، بن اکھراں اپنے انتر لئی ٹکائیا۔ اوہ کھیل اگتی سمرتھی، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ جس نوں ونڈ نہ سکے کھئے ہتھو ہتھی، لوک مات جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ جس دی دھار آد انت سچی، جُگ جُگ اپنی کار کھائیا۔ اوہ ودیا اوہ سکھیا پُرکھ اکال کسے نہ دسی، حرف حفظ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نِرگن اپنی دھار جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوبند تکیا اگم حرُوف، حرف نال ملائیا۔ جس وچ لکھیا چار جُگ دا لہنا ہونا منسوخ، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکنا کایا ماٹی پنج بھوت، بھوت بھوکھت کال دئے گواپیا۔ دُھر دا ڈنکا وچنا چارے کوٹ، چوتھے جُگ رنگ رنگائیا۔ شبد اگتی بھجے دوت، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نام کھنڈا اگما سوت، سوتردھاری کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا ربیا کھلائیئا۔ صدی چوڈھویں کہے گوبند تکیا اگم نظارہ، نظر نظر وچوں بدلایا۔ دیکھ کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر خوشی بنائیا۔ کلجگ اتم دسیا کنارہ، نیا ڈولے تھاوں تھائیا۔ چار جُگ دا شاستر ہویا بے چارہ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بھٹھ کھیرا دسے سنسارا، سچ مندر نہ کھئے وڈیائیا۔ دُھر دا لگے نہ کھئے جیکارا، صفتی نام صفت وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، دُھر دا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دیناں مذہباں لگا اکھاڑا، نام کلمے نال ٹکرائیا۔ پوتر دسیا نہ کوئی مندر مسجد شودوالا مٹھ گروڈوارا، بڈھ بیک نہ کھئے رکھائیا۔ من کلپنا سرشٹی درشٹی اندر ودھیا ہنکارا، ہنکاری گڑھ نہ کھئے ٹڑایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہونے وبھچارا، پت پت نہ کھئے کرائیا۔ جگت ودیا کوڑ کلپنا دئے ہلارا، آم برہم بھيو نہ کھئے کھلائیئا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کھئے دوارا، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ پائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج یت دھرم دا رہے نہ کھئے دوارا، دین دنی ہوئی ہلکائیئا۔ گوبند پُرکھ اکال دے چرناں تک نیوں کیتی نمسکارا، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکارا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ مان رہے نہ گرو اوتارا، پیغمبراں بھے نہ کھئے رکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہووے وبھچارا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کِریا کریں میرے گِرو گِردھارا، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ ٹوں آد جگاد شہنشاہ سچ سچی سرکارا، تڈھ بن عدل نہ کھئے

کھائیا۔ زرگن نور جوت کریں اُجیارا، شبدی ستگر ہو کے ڈنک و جائیا۔ تیرا ناؤں جگت جہان ہووے کل کلکی اوتارا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دُھر دا دسنا نام جیکارا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھے یار دسنا اک دربارا، جس در تیری اکو وجے ودھائیا۔ تیرا لیکھ الیکھ تیرا بھیکھ انیک شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پاوے کھئے نہ سارا، بے انت بے انت کہہ کے سارے تینوں گئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کیرپا میٹ اندھیارا، ست دھرم سیت سچ دا مارگ دینا وکھائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رنیا رام دے گرہ کلئے جموں ★

صدی چوڈھویں کہے گوہند تکی اوہ لکیر، جو لائن نور الاہیا۔ جتھوں سکھیا ملدی سنت سادھ فقیر، بھگت نام وڈیائیا۔ شرع دا تئدا زنجیر، دین مذہب بندھن رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مکدا شاہ حقیر، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھابیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، مایا ممتا نہ کھئے ہلکائیا۔ ونڈ رہے نہ تن سریر، وجود وکھ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا سہج سکھدائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوہند تکی اوہ لائن، جس دی سمت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جو میل ملاوے پُرکھ اکال نال عین، رستے وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ ناتا توڑے کوڑے ساک سجن بھائی بھین، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھابیا۔ نام دھن ملے رسائن، دولت دُھر دی نظری آئیا۔ کایا مندر اندر اچے گائن، گیت گوہند اک الاہیا۔ زرگن نور نظر آئے نج نین، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ سچ دھار تکی جس اتے کیسے دے نہیں سائن، سند ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر دُور ڈراٹے کہن، کہہ کہہ رہے جنائیا۔ ایسے دھاروں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نکلے دُھر رمائن، راما کرشنا ایسے دا ڈھولا گائیا۔ ایہو کھیل آد جگادی نر نرائن، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دین دُنی جگت دے پرائن، ساچا بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا آپ اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوہند تکی پن شرع زنجیر، کڑی کڑی نہ کھئے جڑائیا۔ جتھے نعرہ حق بولے کبیر، قبران توں

باہر ڈیرہ لائیا۔ حقیقی نور چمکے تصویر، تصور کر نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھا جان بے نظیر، نظر اپنی وچ چھپائیا۔ جس نال بدل جائے سرب تدبیر، طریقہ اپنا دئے درڑائیا۔ جس دے وچوں چار جگ دی بانی نکلی تقریر، تحریر نال وڈیائیا۔ سو کھیل اگم آخیر، آخر دتا جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں واسطہ پا کے کہا پیرن پیر، پیر پیرا تیری سرنائیا۔ میرا صاحب بن دستگیر، دستبردار کرے لوکائیا۔ میرے اتم پاٹے چیتھڑ ویکھ چیر، چیرے والے دھر دے ماہیا۔ تُو قادر کرتا کریم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا نور نورانہ سدا حسین، حسینہ دوجی نظر کھئے نہ آئیا۔ تُو سرب کلا پرین، پارہم تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دے دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے نام دی ہووے نہ کھئے تقسیم، تفرقہ رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہ سمت ۴ پیارے لال دے گرہ کلئے جموں ★

صدی چوڈھویں کہے گوہند ویکھیا اوہ نقطہ، جس دا نشان نہ کھئے جنائیا۔ جتھے جگ جگ پینڈا مکدا، آگے پندھ نہ کھئے سمجھائیا۔ چار جگ دا تیئی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گرو پجدا، چھٹی جگ دا گیڑ چکائیا۔ آگے پھیر کچھ نہیں سجدھا، نور نور وچ سائیا۔ پُرکھ اکال آ کے پچھدا، گر اوتار پیغمبران آپ اٹھائیا۔ ناتا ویکھو اگما پتا پت دا، جنن والی دسے کھئے نہ مائیا۔ کی کھیل تہاڈی رت دا، موسم مینوں دیو سمجھائیا۔ کس بدھ جیو جہان دنداوت بندنا سجدیاں وچ مینوں جھکدا، نام کلاماں وچ ڈھولے رہیا گائیا۔ کی حال وچھوڑے والے دکھ دا، بھيو ابھیدا دیو کھلائییا۔ کس بدھ جاپ ہندا میری اتم پرما تمک دا، سوہنگ ست پڑھائیا۔ کس بدھ مان ہندا مانس مائکھ دا، لکھ چوراسی وچوں سوہا پائیا۔ کس بدھ شبد اگما اندرون اٹھدا، ناد انادی دھن سنائیا۔ کس بدھ پُرکھ اکال ہر گھٹ اندر لکدا، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوہند ویکھیا اوہ کتا، جس دا اگا پچھا نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس تون آگے جان تون گر اوتار پیغمبر کیتے منع، منزل آگے نہ کھئے سمجھائیا۔ جتھے بہہ کے پُرکھ اکال جوت شبدی دھار دیندا وچ تنان، لوک مات وجود

دئے وڈیائیا۔ راگ سناوے اپنا بنا کتاں، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ کرے پرکاش نرگن جوت چٹا، چند چاندنی ڈگمگائیا۔ لیکھ
مُکاوے ہرکھ سوگ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ مایا ممتا میٹ کے طمع، ترسنا کوڑی دئے بُجھائیا۔ جد دیوے تد اپنا نام نواں،
جُگ جُگ اپنا کھیل وکھائیا۔ جد بدلے دین دُنی دا سماں، سہج سُکھدھاری اپنی کل ورتائیا۔ جان بنائے دین دُنی دا بنا، دیناں
مذہباں ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا ہرجن میل ملائییا۔ صدی چوڈھویں
کہے گوہند اوہ تکیا مکتا، جتھے مُکمل نُور الاہیا۔ کھیل اگئی دھار سُچ دا، سنجم نظر کھئے نہ آئییا۔ گھرانہ سوہے سدا چُپ دا، شورو
غُل نہ کھئے مچائییا۔ بہاؤ دے نہ کیسے مُکھ دا، تت وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ شبد سُنو تے اکو تُک دا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا الاہیا۔
گر اوتار پیغمبر جوتی دھار ویکھو جھکدا، بن سیس سیس نوائیا۔ اوتھے جھکڑا نہیں کیسے دُکھ دا، چنتا روگ نہ کھئے ستائیا۔ جد ویکھو
ناتا جوتی شبدی دھار اگے سَت دا، اپرا دھی نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساچی دھاروں آپے اُٹھدا، جن بھگتاں اُپر اُٹھدا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر
اپنی اک اُٹھائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سیوا رام دے گرہ کھئے جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پرہ دی کرو پہچان، جو بے پہچان روپ وٹائیا۔ شبد سندیسہ سُنو نال کان، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔
نیتر کھول کرو دھیان، انڈٹھڑی کھیل وکھائیا۔ نرگن جوت سری بھگوان، اپنی کل ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبراں بول ویکھ زبان، اکھڑ
اکھڑ کھوج کھوجائیا۔ سچ دوارے کر پروان، پروانگی وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دُنی دا بدل دیوے ودھان، واحد اپنا حُکم چلائییا۔
پُرکھ اکالا کدے نہ ہووے بے زبان، زبانی کلامی کار نہ کھئے بُھگتائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے بن کے حُکمران، جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو ہتھ مارو اُتے چھاتی، بل اپنے انتر
پرگٹائیا۔ پرہ ملنا کھلاپاتی، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ سنت سہیلے ملنے ساتھی، گرُمکھ گر گر جوڑ جڑائیا۔ کتھا کہانی سُننی

ساچی، سچ مارگ لینا اپنائیا۔ لیکھے لاؤنی زندگی والی راتی، جیون جیون وچوں پرگٹائیا۔ کھیل ویکھنا آد انت دا آدی، کی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو کی میرا منوگے اکھا، اکھراں وچ دیاں سنائیا۔ کی نرنتر تھادے بھاکھا، بھاکھیا دیو سمجھائیا۔ جن بھگت کہن سانوں پرہو تے بھرواسا، دوجا بھرم نہ کھئے بھلائییا۔ اوہ مالک دھر دا ساچا، صاحب سلطان اکھوائیا۔ اسیں اوس دے داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ صدی چوڈھویں آپے دے تھان کر لے ساڈا ساتھا، مل کے چلیئے چائیں چائیا۔ آگے تیرا سی محمد نال ناتا، چار یاری ویکھ وکھائیا۔ ہن وکھائیے تینوں اوہ پُرکھ اکال بدھاتا، جو پاربرہم اکھوائیا۔ اسیں سارے اوسے دیاں شاخاں، تون وی اوسے دا نور نظری آئییا۔ اوس پرہو دا کھول کے دس خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں چکائییا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو اوہ دھر دا اکو داتا، دیونہار گوسائیا۔ جگ چوکرئی سب دا راکھا، رچھیا کرے تھاون تھائیا۔ جو اوس دی چرن دھوڑی سچ سروور نہاتا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے سوہیا پائییا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو مینوں دیو چھٹی، خوشیاں نال ودا کرائیا۔ میں مستی وچ قدم جاواں پٹی، چلاں چائیں چائیا۔ تسیں ہتھ ملاؤنے اپنے گئیں، زور نال دبائییا۔ مکھوں کہنا جگت نالوں ٹٹی، ناتا پرہ دے نال جڑائییا۔ تھادی دھار کدے نہ جاوے لٹی، لٹیرے اندرون دینے کڈھائییا۔ تھادے نال دس دن بڑی سوہنی سہائی رُتی، دسم دواوری دا درشن دیاں کرائیا۔ تسان چل چل گھسائی جُتی، روداس چمارے تون گنڈھ دیاں پوائیا۔ جیہڑا بستران دا بہار کندھیاں اُتے پھرے چُکی، اوس بدلے تھانوں چُک کے سچکھنڈ پُچائییا۔ انت سمیں کیسے نوں ہون نہ دیواں دُکھی، پرگٹ ہو کے اپنا درس کرائیا۔ اُجل کر کے مات ککھی، لیکھے لاواں جمن والی مائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تھادے پیار دی بھکھی، تسان بھکھ ترسنا دتی گوائیا۔ جس ویلے تسان گندی میری گتی، مینڈھی مینڈھی نال جڑائییا۔ پھر بھاگ لگاواں سب دے کایا بتیں، رنڈیا دو جہان دیاں کٹائییا۔ ایہہ کھیل رہنی نہیں چھپی، چھپر چھٹان تون باہر کران رُسنائیا۔ سب دے بھاگ لگاواں پُتیں، اؤنتر رہن کھئے نہ پائییا۔ تسان میرے نال کئی بتی، بھجے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد ساچی کار کھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو بے شک تسیں گئے تھک، تھادی تھکاوٹ ویکھ وکھائییا۔

ضرور اس محنت دا دیواں حق، سب دی جھولی پائیا۔ سچ دوارے لوان رکھ، رکھیا کراں تهاؤں تھائیا۔ مارگ دُھر دا دس، دہ دشا توں پلّو دیاں جُھڈائیا۔ انیالا تیر ماراں کس، تکھی مُکھی دھار بنائیا۔ تہاڈا لہنا ہتھ پُکھ سمرتھ، دوجا اور نہ کھئے سہائیا۔ اک وار ایکنکار چرنی جاؤ ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ سدا تہاڈا سانجھا بنیا رہے اکٹھ، بھگتاں نہ ہونے جدائیا۔ نام بھگتی دا کھلا رہے ہٹ، بھنڈارا دیوے دُھردرگاپیا۔ امرت دھار بخش کے رس، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ تُساں گھر جانا ہس ہس، خوشیاں وچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا تہاڈا راہ رہیا تک، رستے رستے دُھر دا پندھ مُکائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا جموں ★

صدی چوڈھویں کہے تہاڈے صاف دسن پردے، پردے ہر وڈیائیا۔ جیہڑے اک سرنائی گردے، گرہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیارے اک پر دے، پریم اک منائیا۔ وچھڑے جُگاں چر دے، سہجے لیا جُڑائیا۔ آکے کھیل ویکھنے نرور نر دے، نرنکار دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا اپنے گھر وسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو تہاڈے انتر ویکھیا نور نورانہ، جلوہ اک الابیہا۔ سُنیا اگم ترانہ، تونہی تونہی آواز سُنائیا۔ تکیا سچ یارانہ، یاری پرہ دے نال لگائیا۔ جھڈیا کوڑ جہانا، ناتا لیا تڑائیا۔ گُرمکھ دسے نہ کھئے بیگانہ، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ حصہ سب دی جھولی پائیا۔

☆ ۱۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار چوٹھی منزل جیٹھووال ☆

صدی چوڈھویں کہے میں چھڈے مینارے مندر، حُجرے دتے تجائیا۔ چڑھ کے پرہو دے اُپر امبر، امن ویکھیا چائیں چائیا۔ میرا چوٹھی منزل توں اُتے ہون لگا سوہبر، میل ملنا دُھردرگاہیا۔ جن بھگتاں گلشن کھڑن لگا چمن، بغیچہ لوک مات وڈیائیا۔ لہنا مُکن لگا دُشٹ دمن، جو جلدھارا منگ منگائیا۔ دو جہان لگا کبن، عرش فرش دئے دُبائیا۔ پُرکھ اکالا ساچا مارگ لگا بنھن، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دُشٹ دمن دا مضمون، ہیمکنٹ لکھن کھئے نہ پائیا۔ گوہند شبدي دھار دس کے گیا قانون، قاعدہ باقاعدہ اک درڑائیا۔ میرا لیکھے لگے اتم خون، پُرکھ اکال رنگ رنگائیا۔ جتھے بچے دے بال معصوم، نیہاں ہیٹھ سہائیا۔ اوتھے بنھنا سچ اصول، چار جگ دی ونڈ ونڈائیا۔ دُھر فرمانا ملنا معقول، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ سچ دھرم دا دسنا رول، کرے کھیل نور الہیا۔ گر اوتار پیغمبران مکے محسول، چنگی خانہ دین مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دُشٹ دمن نے ویکھی دھارا، دھرنی توں اُپر نظری آئیا۔ جتھے بچے نہ کھئے گر اوتارا، پیغمبر نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد نام نہ کھئے جیکارا، کلمہ نبی نہ کھئے سنائیا۔ اکو پُرکھ اکال ایکنکارا، اک اکلا سوہا پائیا۔ نو نو چار دا لہے ادھارا، جگ چوکڑی پھول پھلائییا۔ میلا میل کے گوہند سُت دُلارا، زرگن نور کرے رُسنائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، سچ دوارا اک وکھائیا۔ جتھے جھکن گرو اوتارا، پیر پیغمبر سپس نوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگیا اوہ مینارا، جس دی منزل نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگتاں نال ہویا ووبارا، درگاہ ساچی وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دُشٹ دمن کر کے گیا آس، آسا اک ودھائیا۔ گوہند منگدا گیا ساتھ، انت اخیر دھیان لگائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس کلجگ اتم کرنا ناس، سنجگ ساچا رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلے رکھنے پاس، پاسا دین دنی اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کرنی خواہش، ترسنا میٹھ تھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا کارج ہونا راس، رستہ دیوے نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچن بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں دساں اُنگلیاں لایا نشان، کی کھیل بے پرواہیا۔ ایہہ آسا رکھ کے گیا رام،

کرشن بھگوان، تریتا دواپر جگت وڈیاٹیا۔ مۇسىٰ کۆك سُنائے پيغام، دُھر دى دھار جنائيا۔ عيسىٰ جس ويلے تختے چڑھيا پڑھي اگمى کلام، نغمہ انتر انتر گائيا۔ محمد کپھا ميرا امام، آوے بے پرواھيا۔ جس دى جگت منارياں توں باہر شان، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے بند نہ کھئے کرائيا۔ دُھر دا سانجھا ديوے فرمان، فُر نے پچھلے ويکھ وکھائيا۔ اکو مندر حق ديسے مقام، مقامے حق دئے جنائيا۔ جتھے جسم اسم وند ہووے نہ کھئے انسان، تتو اپنا رنگ رنگائيا۔ صدی چوڈھویں کہے سو مالک خالق پرتپالک ميرا صاحب ہویا مہربان، محبوب اپنی دیا کھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دین دُنی دا لیکھا منگے بلیدان، بلدھاری جگ رہن کھئے نہ پائيا۔

★ ۱۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے صوفیاں حق نماز، اعزاز وچ خود خدا جھولی پائيا۔ حقیقی کلمے نال کھول راز، اندر نور ظہور کیتا رُشنائيا۔ بھیو ابھیدا کھول آغاز، پردہ دتا چکائيا۔ رسیا نہ کھئے راز، پوشیدہ بھیو نہ کھئے چھپائيا۔ سدا لئی اکو وار دس کے سچ آداب، ادب دتا درڑائيا۔ ساچا مالک حق جناب، سچ دوارے نظری آتيا۔ جو پنج وقت دى پوری کرے خواہش، ترسنا اپنے وچ ملائيا۔ سدا پرکاش بخشے کایا ماٹی لاش، شمع نور ڈگمگائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا اپنا رنگ رنگائيا۔ سچ نماز حق حقیقی، حقیقت اک جنائيا۔ ناتا ملے نال لاشریکی، جو واحد دُھر دا ماہيا۔ جس دے ہتھ سچ توفیقی، تحفہ کلمہ جھولی پائيا۔ برخوردارى دسے عزیزى، نمرتا اک درڑائيا۔ سچ جنائے تمیزی، بہرمان دُور کرائيا۔ اگم دس حدیثی، حضرت دئے سمجھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی اک سہائيا۔ صدی چوڈھویں کہے جس بردے اندر محبوب، مُحبت وچ سائيا۔ دوس رین موجود، وچھڑ کدے نہ جائيا۔ سہائے اچ عروج، عالیشان دئے وڈیائيا۔ منزل حق مقصود، سہجے دئے پُچائيا۔ جتھے کھیل ہزارا درود، بصرى اسم رمز شنوائيا۔ صوفیاں رکھے محفوظ، نظرے کرم درڑائيا۔ پاک کر تن وجود، رُوح بُت

کرے صفائیا۔ کوڑی کریا کر نیست و نابود، ست سچ وچ ٲکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے رنگ دئے
 رنگائیا۔ سچ نماز سدا سچ کلام، کلمہ کائنات دئے وڈیائیا۔ جو ویکھ وکھانے عالم علمین علمان، اُلفت وچ پھول پھلایا۔ چار کُنٹ دہ
 دشا ویکھے سب بندو مسلمان، مُصمّم اپنا کھیل کرائیا۔ ست سچ نال سدا قائم ایمان، حُدی تکبر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دے اندر وسیا
 حضرتان دا حضرت امام، عملان توں ربت دئے کرائیا۔ میٹ اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُسنائیا۔ بن رسنا توں دے پیغام،
 اگم آواز سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر پروردگار نور الہیا۔ سچ نماز پڑھو بشیر،
 بشرطے اکو رنگ وکھائیا۔ اندر نظارہ تگو بے نظیر، جو نظریہ دئے بدلائیا۔ جس دی صفتاں وچ سارے تقریر نال کر کے گئے تحریر،
 لیکھا لیکھت نال وڈیائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ ویکھنہار حقیر، پیراں دا پیر نظری آئیا۔ صوفیاں ہون نہ دیوے کدے دلگیر، دلدار
 دلبر اپنا میل ملائیا۔ تن وجود ماٹی خاک بدل دئے تاثیر، تہذیب اک درڑائیا۔ جس دی مہا صفت کرے قرآن مجید، دھر دا بھیو
 گھلائییا۔ سو آسا منسا پوری کرے اُمید، ترسنا اور رپے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور،
 مہربان اک اکھوائیا۔ سدا کرے خُداوند مہربانی، محبوب دھردرگاہیا۔ جس دا آد جُگاد نہ کھئے ثانی، لاشریک نور الہیا۔ شاہو
 بھوپ دھر سلطانی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دا فرمان پیغمبر دیندے گئے پیغامی، سُنہیڑا حق سنائیا۔ اوسے دی صفت اوسے
 دی مہا اوسے دی سلامی، سلام علیکم کہہ کے اپنا رنگ رنگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دین دُنی جگت نادانی، عالم علم نہ کھئے وڈیائیا۔
 جنان چر حق خُدا خود مالک کرے نہ آپ مہربانی، محبوب ملن کھئے نہ پائیا۔ مہر اندر مُحبت اندر اندرون کڈھ دیوے بے ایمانی،
 شرع شیطانی نہ کھئے جنائیا۔ مالک ملے اوہ اسمانی، جو جسمانی پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھا یار جلوہ گر واحد لاشریک نرگن دھار نراکار نروریر اک اکھوائیا۔

★ ۲۰ پوه شهنشاهی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے ست دھرم ہون لگا طلوع، آفتاب اک رُشنائیا۔ سب دا پرگٹ ہون لگا شبد گرو، گردیو بے پرواہیا۔ جس نے آد کیتا شروع، انت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنی کرنی کرنے توں کدے نہ مڑو، نہ کوئی روکے روک رکھائیا۔ اپنے حکمے اندر آپے ترو، تروت اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیہو ابھیدا آپ کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا کھیل اپار، اپرمپر سوامی رہیا وکھائیا۔ جس دی میں خدمتگار، اوہ خدمت سب دی رہیا کھائیا۔ کیرپا کر سچی سرکار، ساچا میلا رہیا ملائییا۔ میں نو نو کران نمسکار، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اگم تیری وڈیائییا۔ کیرپا کر سچی سرکار، ہر کرتے دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سچ کران اظہار، اشتہاری دیاں جنائییا۔ لوآن پُریاں کر کے خبردار، برہمنڈاں دیاں اٹھائییا۔ میری آئی خوشی بہار، زڑی سچ مہکائییا۔ حکم دساں دھر سرکار، کی کرتا رہیا جنائییا۔ چھبی پوه وقت وچار، باراں وچے نال ملائییا۔ دس گرمکھ سوہنے لیان ہار، انتر چاؤ بنائییا۔ دس بیلیاں نال ہون تیار، ہتھان وچ اٹھائییا۔ جو صدی چوڈھویں دی گولی ہووے سیوادار، سیوکن روپ بنائییا۔ اک اک پھڑ کے گل وچ دئے ڈال، دس دس بیس سوہا پائییا۔ گرمکھ کھڑکاؤن تلوار نال تلوار، سوہنی آواز بنائییا۔ اک وار بول جیکار، جے جیکار دین کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد ساچی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چوڈاں ہون پھریدار، خبرداری نال جنائییا۔ ایہہ حکم سچی سرکار، دھر دی دھار وچوں پرگٹائییا۔ سب توں کردے رہن خبردار، آس نندرا وچ کھئے نہ آئییا۔ خوشیاں نال پھرن اندر باہر، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ چوڈاں فٹ ساہمنے کوئی نہ بھے پیر پساں، خالی جگہ نظری آئییا۔ جتھے میں نچاں نچاں خوشیاں کران اظہار، سوہنا وپس بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک ہونا عدلی، میرا سنگ بنائییا۔ چوڈاں پھریداراں دی تن وار ہووے بدلی، پوه چھبی سوہا پائییا۔ گرمکھ کھڑا ہووے کوئی نہ نقلی، جو اندر وکار بنائییا۔ ہر سنگت وچ بھگت رہنا جو اصلی، اصل دا اصل دینا سمجھائییا۔ یار ملے محبوب وصلی، ناتا اپنے نال رکھائییا۔ بھگون ملن دی دھار بڑی پتلی، باریک نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ جنہاں اندر رمز لگ گئی،

اشارے نال جنائیا۔ اوہ کدے نہ جاون جنگلیں، جوہاں وچ نہ پھیرا پائیا۔ چڑھ حقیقی منزلی، پرہہ دے وچ سمائیا۔ سیج سہنجی ویکھن رنگلی، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ اوتھے وست پئے کھئے نہ منگنی، ترسنا بھکھ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو نور جوت اگئی جگنی، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں رمز ڈونگھی، خالق وچوں پھول پھلائییا۔ اک دھونی تاؤنی دھوں دی، اگی پاتھیاں نال رکھائیا۔ اُتے پوٹلی ساڑنی سوا پا رُوں دی، جو محمد سنگ رکھائیا۔ اک بیڑی اُتے رکھنی نوح دی، محمد قبر دئے گواپیا۔ اک بیری ٹہنی رکھنی جوہ دی، جوئے باز ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پُشپا لے کے آئے پُشپ، پوشاک پھولن سوہا پائیا۔ پنج میوے لیا نے حُشک، پنج چھہارے نال سہائیا۔ پنج بادام رکھنے دُرست، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تِنّ بار کرنی پُشپ برکھا، پنج پیارے سیو کھائیا۔ تِنّ وار بیہیاں اچا کرن برچھا، جو تھے مَکھ رکھائیا۔ پھیر سب نے اپنی جیب وچوں کڈھنا چٹا پرچہ، پرچی ہتھ وچ اُٹھائیا۔ ہر اک نے پردے اندر بھگت دوارے بھرتی ہون دی کرنی چرچا، چری وچھنے لئے ملائییا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نام بھنڈارا دین لگا آگے کرے کوئی نہ صرفہ، مہر نظر نال ترائیا۔ دُھر دا دیوے اگئی خرچہ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج گُرمکھ میرے پیراں ہیٹھاں ہتھ دھرن، قدم واری واری ٹکائیا۔ مُکھوں کہن اسیں دھرم دا چاہندے من، جیون سَتگر جھولی پائیا۔ پھیر کئی گھٹ کے پھڑن، نیتر نیناں نیر وائیا۔ پھیر سوہنگ ڈھولا پڑھن، ساڈی کٹ جُدائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جو میری ہووے باندی، بندنا کر کے سیس نوئیا۔ سر کالے رنگ دی ہووے پراندی، سوا ہتھ لمی سوہا پائیا۔ بھری ہووے چاء دی، چنتا غم چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائییا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرمکھ سُن لے اک بات، رَوَداس دیاں جنائیا۔ تِتاں رنگاں دی تیرے کول ہووے دوات، سیابی وکھ وکھ وندائییا۔ نو کورے رکھنے کاغذات، اپنے کول چُھپائییا۔ اک جلاکازو لکھ کے رکھنا پاس، جیب وچ چُھپائییا۔ اگلا کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا دئے درڑائییا۔ جیہڑی سیوا باقی کرنی

خاص، اوہ بھیو دئے گھلائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیئا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کرنی اک نِمسکاری، نیوں نیوں سیس نوائیئا۔ پرہیو نوں کہنا گرمکھ دے نال چار ہور ہون لیکھاری، جو لیکھا لیکھے نال بنائیئا۔ ستگر شبد ساچی ویکھن دھاری، دھرنی دھرت دھول نہ کھئے وڈیائیئا۔ روداس وانگن پکی لاون یاری، نانا مات پت تڑائیئا۔ بہین بھرا دا دکھ نہ لگے بھاری، نار کنت کرے جدائیئا۔ منظور کرے صاحب دی برخورداری، عاجز ہو کے سیس نوائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج سیج نال ملائیئا۔ صدی چوڈھویں کہے دھر فرمانا رہیا بھیج، ہر کرتا آپ جنائیئا۔ میری پھلاں دی ہووے سیج، سنگھاسن سوہنا لینا سچائیئا۔ اُتے خالی رکھی ہووے اک کتیب، کاغذ چٹے نظری آئیئا۔ گرمکھ ستگر نال کدے نہ کرے فریب، دھوکھا جھوٹھ نہ کھئے وڈیائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سیج دئے درڑائیئا۔ صدی چوڈھویں کہے چھبی پوہ ساڈھے نوں، زین خوشیاں والی آئیئا۔ ہر بہگت کوئی نہ جائے سوں، ستیاں لہنا اُٹھائیئا۔ تن وار پُرکھ اکال دین دیال ہر سنگت گرد لئے بھوں، چکر چاکراں والا لائیئا۔ ہرجن اُٹھائے پھڑ کے باہوں، سہجے لئے ملائیئا۔ آپ بھگتاں دے لاگے پاؤں، نیوں کے سیس نوائیئا۔ مکھوں کہے جن بھگتو تسان مینوں نتھاویں نوں دتا تھاؤں، بھگت دوارا مات بنائیئا۔ بے شک میں تہاڈا پتا ماؤں، تسیں سوہنے بچے جو بچے ہو کے سیو کھائیئا۔ جس دھار وچ گوبند کہا واپو واپو، واہ واپگر تیری وڈیائیئا۔ اُس دا لیکھا چکاواں چاؤ چاؤ، چاؤ گھنیرا اک بنائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیئا۔ صدی چوڈھویں کہے پشپا تن سال تریٹھ دن رُکنی دی رہی داسی، چوری چھپے سیو کھائیئا۔ خوشیاں نال کردی ہاسی، ہس کے دتا جنائیئا۔ سکھی تیرا کھن ساڈا پُرکھ ابناشی، کس دی وڈی وڈیائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیئا۔ رُکنی تکیا آگیا کھن، گھنیا بنسری ہتھ اُٹھائیئا۔ ہس کے لگا سنان، کی باتاں رہیاں پائیئا۔ رُکنی نگ چڑھا کے کہا داسی کہے نی تیرا کھن تے میرا بھگوان، کس وچ وڈیائیئا۔ کرشن ہتھ اُتے ہتھ مار کے کہا میرا تتاں والا نشان، انت رہن کھئے نہ پائیئا۔ رُکنی سریر دا نہیں مان، انت سنگ نہ کھئے نیہائیئا۔ داسی دا بھگوان سدا نوجوان، جمن مرن وچ کدے نہ آئیئا۔ جس ویلے پھیر آواں وچ جہان، زرگن نور جوت کر رُشنائیئا۔ اوس ویلے میلا میلاں ہو کے دیاوان، اپنی دیا کھائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

سد اپنے گھر وسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ کھیل اپار، اپرپر دیاں جنائیا۔ اوس دِن داسی لے کے آئی سی ہار، رُکنی گل نہ کھئے چُھائیا۔ اُس لیا کے کرشن آگے بانہہ دتی پَسار، خوشیاں نال ودھائیا۔ کرشن کہا نہیں رُکنی جس ویلے بن کے آواں بھگتاں دا بھگوان، بھگوان ہو کے پھیرا پائیا۔ پھیر کران پروان، پروانہ دُھر دا نام جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سو وقت پہنچیا آن، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُورب لہنا گُرمکھاں رہیا چُکائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سِت پُرکھ زرنجن دی دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن رُپ وٹائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن دی دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن وچ سائیا۔ آد زرنجن دی دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن جوت جوت رُشنائیا۔ ایکنکار دی دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن پُور رہیا سرب تھائیا۔ ابناشی کرتے دی دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن رہیا پرگٹائیا۔ سِری بھگوان دی دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن کھیل وکھائیا۔ پارہسم دی دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن پرم پُرکھ وڈیائیا۔ شبد سِت دی دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن سِتگر اک اکھوائیا۔ وشن برہما شو سرکار پُورن، پُورن پُورن پُورن حُکم اک ورتائیا۔ ترے گن مایا پنج تت دا ادھار پُورن، پُورن پُورن پُورن کھیل کھلائیا۔ چار کھانی چار بانی دا وبار پُورن، پُورن پُورن پُورن کل ورتائیا۔ لکھ چوراسی دا اجیار پُورن، پُورن پُورن پُورن ہر گھٹ نُر جوت رُشنائیا۔ سِتجگ تریتا دواپرکجگ دی دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن ساچی ونڈ ونڈائیا۔ اوتار پیغمبر گرو پیار پُورن، پُورن پُورن پُورن سب دا پتا مائیا۔ نرگن سرگن اگم اتھاہ پُورن، پُورن پُورن پُورن نرور نرکار اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوگری دھار پُورن، پُورن پُورن پُورن دھرم دی دھار میت مُرارے پرواہیا۔ وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن پُورن، کھانی بانی دو جہانی کھیل اپار درڑائیا۔ آد انت کنت بھگونت پُورن، پُورن پُورن پُورن آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک ہو جائیا۔ سو پُرکھ زرنجن سِت دھار پُورن، ہر پُرکھ زرنجن پُورن آپ

اکھوائیا۔ آد زرنجن نؤر اُجیار پورن، پورن ایکنکار اکل کل وڈیائیا۔ ابناشی کرتا نراکار پورن، - سِری بھگوان پورن، جگ نتر نظر کسے نہ آئیا۔ پاربرہم سرب پَسار پورن، لائے دیان پورن حُکم ورتائیا۔ نمسکار گُردیو سوامی پورن، سیس جگدیش پورن سرب جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ رَو سس نؤر پرکاش پورن، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پورن سیس نوائیا۔ دیوت سُر گن گندھرب پورن، کِتر یشپ پورن ناچ نچائیا۔ دیو مَوکل دھار پورن، دیت دانو پورن ونڈ ونڈائیا۔ کچھ مچھہ جل ہوڑے ساگر سنسار پورن، جل تھل مہیئل بالوٹلے پورن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم کہے پرہہ پورن پورا، پرم پُرکھ وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے جودھا سورا، مہابلی اکھوائیا۔ سب دا قوئل کرے پورا، پُریاں لوآں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت چمکا کے نورا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ہونجھ کے کوڑا، ست سچ لئے اُپجائیا۔ لہنا دینا پورا کرائے جو سولی چڑھیا منصورا، مُشکل حل کرائیا۔ بھگت وچھل بن حاضر حضورا، ہر بردا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میل لائے ملائیا۔ پائے، صدی چوڈھویں کہے مینوں وچّی ہُجھ، حُجرے والے دتی لگائیا۔ کھلیئے کھلاپت بُجھ، کول نین ویکھ وکھائیا۔ جس نے تیرے پچھے بدلنا جُگ، جُگان پنڈھ مٹکائیا۔ نون وی کر لے کُجھ، اپنا بل دھرائیا۔ صدی چوڈھویں چھیتی گئی جھک، نیوں کے سیس نوائیا۔ میرا پچھلا یارانہ گیا مُک، آگے تیرا راہ تکائیا۔ مینوں خوشی ہوئی سُن کے تیری ٹک، دو اکھّر دتی وڈیائیا۔ جُگ جنم دیاں وچھڑیاں لیا چُک، گودی وچ ٹکائیا۔ میں بولنوں ہو گئی چُپ، رسنا نہ کھئے بلائیا۔ پتا ویکھے اپنے پت، سپوتے گود ٹکائیا۔ میں چلنوں گئی رُک، آگے قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ پھیر ہتھ ماریا اپنی گکھ، اُمت وچوں نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں ایہو وڈا دُکھ، دُکھڑے نال سُنائیا۔ پرہو ویکھ میری کھلی گت، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ آہ پئی ہُک، کی حُکم تیرا بے پرواہیا۔ پائے ایتھے کُجھ گیا ٹھک، دھوئل دتی لگائیا۔ مینوں مار کے دتا سٹ، تیری بے پرواہیا۔ مینوں روندی نون کون کراوے چُپ، محمد سنگ نہ کھئے نہائیا۔ سارے گئے رُٹھ، سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کھان نون دیندا نہیں کوئی ٹک، ٹکڑے منگدی تیرے در تے آئیا۔ سچ پُچھیں دُنیا نون سردی تے مینوں لگے دُھپ، آگ وچھوڑے والی جلائییا۔ چوڈاں طبقات بہار کیتا رُخ، پاسا آئی بدلاییا۔ دھن بہاگ جے نون کوجھی کھلی نون لیا پُچھ، پچھا نہ پھول پھلاییا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو ٹوں بخشِ ست رنگ دی ٹوپی، سوہنی سپس سُہائیا۔ میں رام کرشن دی بنی نہیں آگے گوپی، سکھیاں وچ مل نہ منگل گائیا۔ تیر بدھی نہیں کوئی دھوتی، انگی ساڑھی انگ نہ کھئے چھہائیا۔ گر پیغمبران پیار نال دتی نہیں بھوپی، بھوپاں دے بھوپ دتے تجائیا۔ میں ساریاں نال رہی کروپی، اکھ نہ کھئے ملائیا۔ جیہڑے تیرے نام دی پڑھدے پوتھی، نت اٹھ کے سپس نوائیا۔ جگدے تیری دھار جوتی، تن وجود رُشنائیا۔ نام مالا لبھدے مانک موتی، بھجن واہو داہیا۔ میں چار جگ پئی رہی سوچی، متا اپنے اندر پکائیا۔ جیہڑے پرہ توں بھچھیا منگدے روٹی، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ انہاں دی اپنی پوری نہیں ہندی روزی، کی آگے دین ورتائیا۔ میں کہا جد ملنا تے ملنا پریم چوچی، جو چار جگ دا وکھرا ہووے ماہیا۔ اوس دی بہواں گودی، جو گوداوری والے نوں گود بہائیا۔ پھیر چھڈ جائے بیدی سوڈھی، سدھاسر نہ کھئے نہائیا۔ جے کوئی جنم کرم دا دوارے آجئے روگی، کرماں دا گیڑ مکائیا۔ میں ہوواں اوسے جوگی، جگت جگیشراں نالوں پلو لوان چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ست دی چلنی دھار، دھرنی دھول وڈیائیا۔ پورن نے پورا کرنا وبار، پورن اپنا حکم ورتائیا۔ بن کے خود مختیار، فیصلے دُھر دے دئے جنائیا۔ دھرم دی بنا کے سرکار، ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ وچوں پرگٹائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہوکا دے کے کہنا پورن ستگر پورا، پر پُرکھ وڈیائیا۔ جس لیکھے لاؤنا چار کھانی دا طوطا گھگی کٹورا، مور کوآ نال ملائیا۔ جن بھگتاں دے کے مستک دھوڑا، ٹکے خاک رمائیا۔ اپنی ہتھیں پہن کے رنگلا چوڑا، گرمکھ سُہاگی دئے بنائیا۔ سب دا لیکھا سب دا کرم سب دا جنم جان نہ دیوے ادھورا، بھلیکھے وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ٹوپی کہے بلنے شروع ہو گئے ٹوپ، شاہ سلطان دینے بلائیا۔ کھیل کرے دُھر دا پوپ، اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال نے سب کچھ پورن نوں دتا سونپ، باقی اور نہ کھئے رکھائیا۔ نام دی دات بخش کے اوہ اگمی توپ، جو توپ تخم تاشریا دُنی دی دئے بدلائیا۔ چھبی پوہ رات دے ڈیڈھ وچے گرمکھ سہاں چھیتی نال گل وچ پوا دیویں باف کوٹ، کوٹاں والیاں ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں دی گولی دے سر وچ لگی چوٹ، چار کُنٹ بلائیا۔ پنجاں گرسکھاں نے

کھوٹے رُپیے کڈھ کے اُتوں دی سُنئی سوٹ، مُکھوں کہنا کھوٹیاں کھرے دے بنائیا۔ پھیر سَتگر کہے بھگتو تہاڈے نالوں نہیں ہونی چھوٹ، چھٹے جگت لوکائیا۔ تْسیں تھوڑے پرہہ نُوں دو جہان نالوں بہت، جو میدان وچ سماج گئے تجائیا۔ تہاڈا اِشٹ اک زِمل جوت، دُو جے سر نہ کدے نوائیا۔ جیہڑا مالک تہاڈا کدے نہ ہووے فوٹ، مر کے اپنا آپ گوائیا۔ سَتگر پورن درشن منگو روز، بنا روزے نماز توں گھر گھر درشن دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ہُن پورن بندیاں ورگا نہیں رہنا بندہ، بندگی والیو دیاں جنائیا۔ ایہدا منُشاں والا نہیں رہنا دھندا، ویس جانا بدلائیا۔ کیسے نہیں سمجھنا چنگا کہ مندا، چنگا مندا اپنے وچ چھپائیا۔ یاد رکھیو چھپی پوہ نُوں گرسکھ سیس اُتے واری واری جھلاؤندے رہن سَت رنگ دا جھنڈا، اُپر اُپر گھمائیا۔ سیوادار اندر یاد کردا رہے بنا دندان، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ اک گل یاد رکھیو پلنگ دے اُتے ضرور اک نواں رکھنا کنگھا، خوشی نال سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میں بن جانا مُشنڈی، شرارتن رُوپ وٹائیا۔ پھرنا ونگی ٹیڈھی ڈنڈی، بھجّاں چائیں چائیا۔ تہاڈے بیٹھیاں وچ پاواں بھنڈی، سارے دیاں بلائیا۔ جنہاں دے کول چھاپی ہووے جنڈی، اوہ کھلو کے آگے دین وکھائیا۔ مُکھوں کہن کھیئے نُوں سہاگن کہ رنڈی، سانوں دے درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کہاں جن بھگتو پرہہ دے ملن توں بنا ہو گئی اندھی، راہ کھڑا نظر نہ آئیا۔ تْسیں کہیو اسیں تیرے سنگی، چل سہجے دیئے ملائیا۔ اوتھے کوئی نہیں پابندی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ہؤلی ہؤلی دیوے اشارے، چارے کتیاں رہیا بلائیا۔ نئیا پہنچی اوس کنارے، جس دی آساگئی تکائیا۔ میرے پورے ہوئے دہاڑے، خدمت لئی کھائیا۔ ہُن پرہہ دے آگے ہاڑے، متتاں وچ سیس نوائیا۔ جس نُوں چاہے اوسے نُوں بیڑے چاڑھے، ساڈے ہتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرے کرائے اپنی کارے، کرنی کر کر ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے میں اچّ نہیں سؤنا، سُنّیاں لوں جگائیا۔ دو جہاناں دُھر دا راگ سُنّاؤنا، شبد اگم اتھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر پلاؤنا، سوادھان دینا کرائیا۔ اگم اشارے نال درڑاؤنا، سہج سہج جنائیا۔ اٹھو پُرکھ اکال جس درشن پاؤنا، سچکھنڈ نواسی دیاں ملائیا۔ جس نے سب دا لیکھ مُکاؤنا، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ سب دا بستہ پھول وکھاؤنا، ورقہ ورقہ لئے اٹائیا۔ دُھر دا حُکم اک جئاؤنا، مہینہ جنوری دئے گواپیا۔ یسُو تیرا لیکھ وکھاؤنا، جو انت وار آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر کرتا ویس وٹائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چھڈی آلس نندرا، غفلت دتی گوائیا۔ جگت دھار مار کے چندرا، بند کواڑ کرائیا۔ خبر دینی جا کے اندرا، سُریت لینا پلائیا۔ ڈنک وجاؤنا کنگرا کنگرا، مردنگ نام سُنائیا۔ پھر کہنا کابنا ویکھ اپنی بندرا، متھرا اکھ گھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چھڈ دینا جگت دلدر آلس، اصل دیاں جنائیا۔ جن بھگتاں مارگ دسنا خالص، جو خالص گوہند وچ پرگٹائیا۔ جس دی سارے کر کے گئے لالس، لالن راہ تکائیا۔ اوہ سب دی اتم لاہوے کالکھ، ٹکے مذہباں دُور کرائیا۔ جن بھگتاں بنا اپنے بالک، ہرجن گود ٹکائیا۔ مہربان ہو وڈ خالق، مخلوق کھوج کھوجائیا۔ دین دُنی دی ویکھے حالت، گھٹ اندر پھول پھلائیا۔ دھرم دوار دی کرے عدالت، انصاف اکو اک سمجھائیا۔ من کلپنا کور میٹ جہالت، ست دھرم اک سمجھائیا۔ پرہہ دا نام اگم نیامت، باہروں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مالک اوہ جو رہے صحیح سلامت، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جس دی یاد وچ محمد منگی قیامت، قیامگاہ ولّ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک فاطمہ لایا نعرہ، زائے زائے زائے کر سُنائیا۔ اندر خزاں ہوئی بہارا، بسنت رُت بدلائیا۔ جوہ دسی اُجاڑا، بالو ریت تپائیا۔ لگی اگ ناڑا، اگنی رہی جلائییا۔ پھیر کڈھیا ہاڑا، رو کے دتا سُنائیا۔ تیرا کھیل اپارا، تیری بے پرواہیا۔ تیرا نور محمدی دُلارا، چار یاراں نال وڈیائیا۔ تیرا ویکھیا اگم چمتکارا، جلوہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے فاطمہ نیتر وگیا نیر، نین نین چھلکائیا۔ ہتھ نال کھچدی گئی لکیر، زمین اُتوں اسمان ولّ اٹھائیا۔ متھ کول اُنگل لیا کے کہے بدل دے تقدیر، تدبیر تیرے ہتھ نظری آئیا۔ اگوں حُکم ملیا اخیر، آخر دتا سُنائیا۔ جد

آواں تاں شرع دی توڑاں زنجیر، شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ فاطمہ میرا فاتحہ پڑھن والا نہ ہووے سریر، مُردا گور نہ کھئے دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے فاطمہ ہتھ رکھیا اُتے متھے، سہج نال دبائیا۔ پروردگار کیہڑی دھار وسیں، سچ دے جنائیا۔ کون گرہ ہستیں، ہستی اک پرگنائیا۔ کون کوٹے نسیں، بھجے چائیں چائیا۔ کون رنگ رتیں، اپنا رنگ رنگائیا۔ کیہڑے وطن وتیں، اپنا پھیرا پائیا۔ پروردگار کہا جتھے کھانے پین نہ بھتے، نیازاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ گرہ میرے اچھے، جتھے اپنا ڈیرہ لائیا۔ جا اٹھ وکھاواں تیرے اکھے، اکھ اک کھلائییا۔ جاں تکیا ویکھیا کھیل سمرتھے، ہر کرتا کار کھائییا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کہن جوں بھاوے توں رکھے، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بن تیری کِریا مؤل نہ ہوئے سچے، سچ نظر کھئے نہ آئییا۔ اسیں گر اوتار پیغمبر ماٹی دے بھانڈے کچے، تن وجود آئے تجائییا۔ ہُن تیرے دوارے وسے، درگاہ بہہ کے سیو کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار درڑائییا۔ صدی چوڈھویں کہے فاطمہ کھیل اگئی دکھی، دید ہوئی رُسنائیا۔ اندر پئی کھچی، دھیان لیا لگائییا۔ حُکم ملیا پروردگار دی ویکھ سکھی، پُرکھ اکال آپ بنائیا۔ جس دی دھار سب توں تکھی، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے وڈیائییا۔ فاطمہ تیرے نالوں وڈیائی ملنی اوہناں بیپیاں اگئی، جو اگئی اکو نال پائیا۔ اوہناں دے کول توں میرا میں تیرا سوہنگ دھار دی لکھی ہووے چٹھی، چٹھی رسین حق نہ کھئے وکھائییا۔ پہلوں رویداس چمارے ہووے ڈٹھی، دوجا نیتر نہ کھئے تکائییا۔ ہاے اُتے ٹپی، اُتے ہور لگاؤنی ٹپی، دوہری دھار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اکیاں اکو متنا پُرکھ اکال، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ بھاویں تجنا پئے گھر بار گودی دا لال، جگت مان وڈیائییا۔ بھاویں رہنا پوے غریبی وچ کنگال، بھکھیاں جھٹ لنگھائییا۔ بھاویں ستگر پچھے ہونا پئے بے حال، لوک جییا جگت مٹائییا۔ فاطمہ ہس کے کیتا سوال، سہج نال سُنائییا۔ کی ایہو جیہی گھالن لین گھال، اپنا بل پرگنائیا۔ شبدا اگئی کہا تینوں سہج دیاں وکھال، ایہہ میری وڈیائییا۔ فاطمہ کہا کس بدھ لوان بھال، بھیو دینا کھلائییا۔ ستگر شبدا کہا جس ویلے صدی چوڈھویں سب دا ہون لگا زوال، زاویہ مذہب رہن نہ پائیا۔ دین دُنی پرہہ کرن آوے بحال، بندھن شرع والے ٹزائییا۔ اوس ویلے کِریا کرے دین دِیال، دِیاندھ دِیا کھائییا۔ جن بھگت سہیلے لئے اٹھال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائییا۔ اوہ دُھر دے ہوون لال،

گرمکھ گر گر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سہجے تینوں دئے وکھال، انڈٹھ ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ محمد نے کہا پرہو خدا تیرا کتھے قیام، قیامگاہ دے جنائیا۔ خدا نے کہا فرزند کتھے تیرا اسلام، اسم دے سمجھائیا۔ محمد نے کہا میں تیرا غلام، فرماں بردار اکھوایا۔ خدا نے کہا جس ویلے اوتار پیغمبراں دا لیکھا مُکاواں تمام، طمع تمنا مذہباں والی مٹائیا۔ جگت دی میٹاں اندھیری شام، اپنا ساچا چند چڑھائیا۔ انساناں نال لڑا کے انسان، حیواناں نال حیوان دیاں بنائیا۔ کیسے دا رہے نہ جگت نشان، گر اوتار پیغمبر مٹ جائے آن، سجدہ کرے نہ کھئے سلام، ڈنڈاوت بندنا نہ کوئی نام، اکو حکم چلے سری بھگوان، اوس نوں محمد قیامت کہندا جہان، جو پچھلی نوں اگلی تے اگلی توں پچھلی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ شبدی کلمے کہا محمدے قیامت، قیامتے گل زو ضابطے وچ رکھائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں دی آوے شامت، شامیا نے مذہباں والے اکھڑائیا۔ اک دوجے دی دیوے نہ کھئے ضمانت، ساتھی سنگ جان تجائیا۔ نام رہے نہ نام نیامت، رس رسنا نہ کھئے چکھائیا۔ کلمہ نام دی کرے مزاہمت، تے نام کلمے نال ٹکرائیا۔ کیسے دی چلے نہ کھئے سیانپ، بدھی کرے لڑائیا۔ من دی منسا کائنات ہووے غلامت، غلامی وچ اپنا آپ پوایا۔ محمد اوس نوں کہندے خدا دی قیامت، جو سب دی خدی دئے مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر لکھ چوراسی جیو جنت ساری سرشٹی دھرتی اسمان میری عارضی اک دوجے کول امانت، تے زمین آسمان ساتھی کیسے دا نظر کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ محمد کہا قیامت وچ ہووے کی حشر، حاشم دے جنائیا۔ پروردگار نے پیغمبراں اپنی دھار وچ اک نقطہ لا کے کہا کسر، کسر اعشاریئے نال سارے دتے اڈائیا۔ جیہڑے تسیں میرے سہارے مات لوک وچ تت جیون کر کے آئے بسر، بستریاں اُتے آسن لائیا۔ رنگ رلیاں مان کے کردے آئے جشن، تے مات لوک گر اوتار پیغمبر اکھوایا۔ ماتو میرے تے تسیں چلایا اپنا مشن، مشنری میرا نام بنائیا۔ سچ پچھو گر اوتار پیغمبرو میں اپنے نام وچوں مذہباں دا تھوڑا جہا تہانوں دتا کمیشن، اصل ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ میں اک تے پوجا ہووے برہم شو وشن، جیہڑے چرناں تھلے رگر رگر کے رگڑیاں وچ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تہانوں میں مُشاش نوں اک دوجے ولوں گھلیا کھچن، ساتھی اپنے اپنے بنائیا۔ جتنے میرے نام تے اتنی بازی تلکن، پیر سمبھل نہ کھئے ٹکائیا۔ ویکھو جتے مُرید تے جتے سکھ سارے ترسن، پرہہ دا درشن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں نوں ایشٹ

اپنا دیواں اوہناں دی میٹاں بھٹکن، ایہہ جُگ جُگ دی ریتی چلی آئی۔ بھگت بھگوان وچ کوئی پا نہیں سکدا اٹکن، کیسے دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتار پیغمبرو جدوں ویکھو میں تُساں دی پیج آواں رکھن، نرگن توں سرگن اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد دیونہار وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبرو میرے بھگتاں دی تُساں گائی بانی، صفتاں وچ صلاحیا۔ کیسے اوتار پیغمبرو گرُو دا سکھ بنیا نہیں اوہناں دا ثانی، بھگتاں نال مل کے میرا درس کھئے نہ پائیا۔ کیسے نے رام کیسے نے کرشن کیسے نے عیسیٰ موسیٰ محمد کیسے نے نانک دی پڑھ لئی بانی، رسنا جہوا گا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ گر اوتار پیغمبرو بھگتاں نوں دیواں پد زربانی، در ٹھانڈا اک وکھایا۔ جتھے جوت نور نورانی، تتاں والا نظر کھئے نہ آئی۔ جے تُسیں آپ وڑ گئے گور تے مسانی، تن وجود تجایا۔ کی کرنگے ٹھاڈے پرانی، جنہاں دا پرانیت نظر کیسے نہ آئی۔ ٹھاتھوں میں نیکیاں نیکیاں باتاں تے چھوٹی چھوٹی کہانی، کہاوت گرتھان والی بنایا۔ کیسے نوں پیسا کیسے نوں ٹکا کیسے نوں دے کے دوانی، مات لوک دتا پرچایا۔ کدی اندر تے کدی باہر دے کے جھلک نورانی، خلق وچ دتا وڈیایا۔ پھر حکم دی لے قُربانی، کرلیاں وچ بھوایا۔ گر اوتار پیغمبرو سچ دسو میرا کپڑا روپ تے کپڑی جوانی، کس سنگھاسن سوہا پائیا۔ ٹھاڈے واسطے میرا سچکھنڈ وڈا مہانی، میرے واسطے میرے چرناں دی دھوڑ چہار نظری آئی۔ ٹھاڈے واسطے میرا نام میرا کلمہ وڈی اچی منزل رُحانی، میرے واسطے میرا چھوٹا جہا شبد سُت ٹھانوں گلاں رہیا سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، قیامت دا صرف دسیا نام قیامت، قیامت دی سمجھ کیسے نہ آئی۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے ملیا دُھر دا امام، میری منسا پور کرائیا۔ چوڈاں طبق سانہہ انتظام، حضرت محمد دتا جنایا۔ تیری سیوا پوری ہووے کام، کامنا اور رہے نہ رائی۔ تارا چند ویکھ نشان، نشانہ زمیں اسمان سمجھایا۔ میں نیوں نیوں کراں سلام،

سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میں رہنا بن کے غلام، شرع زنجیر دینا کٹائیا۔ کیسے دا جھلنا نہیں احسان، احسان مند نہ کھئے بنائیا۔ میرا مالک خالق پروردگار اک بھگوان، پارہم بے پرواہیا۔ جس دا ست دھرم نشان، سچکھنڈ ساچے رہیا جھلائییا۔ انت اخیر بے نظیر میری کیتی آپ پہچان، بے پہچان لیا ملائییا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر چھائییا۔ چار جگ دے وچھڑے سنت سہیلے جن بھگت صوفی فقیر اکٹھے کیتے آن، پچیا رہن کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی بھگتاں دھار، دھرنی دھرت دھول وچ وڈھائییا۔ جنہاں دے اندر اک پرہو دا پیار، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائییا۔ جس دی صفت کردے گئے گرو اوتار، پیغمبر ڈھولے گائییا۔ اوہ صاحب سچے سرکار، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس نوں گل کہندے کلکی اوتار، امام اماماں ویس وٹائییا۔ سو کھیل کرے اپار، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئییا۔ جن بھگنو تہاتھوں جاواں بلہار، صدقے واری گھول گھائییا۔ تسیں پندھ آئے مار، چل کے چائیں چائیا۔ میں تہاڈی خدمتگار، خدی تکبر ڈیرہ ڈھابیا۔ چوراسی وچوں تھوڑیاں اُتے آیا اعتبار، جو پروردگار سیس نوائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ چھڈے گرو دوار، گرتھ شاستر رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ ایکا من سچے سرکار، سیس جگدیش رہے نوائیا۔ میں ویکھ کے کھڑی گلزار، ساچی مہک مہکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ----- صدی چوڈھویں کہے میرے من آئی خوشحالی، خوشیاں وچ جنائییا۔ جن بھگنو تہاڈا رہے نہ کھئے دلالی، وچولا نظر کھئے نہ آئییا۔ تہاڈا میل ہویا نال اوس جلوہ گر نور نورانی، جو نرویر نراکار اکھوائیا۔ اج سارے بنیوں اک دے سوالی، اپنی جھولی آگے ڈھابیا۔ پچھے چوراسی بھوگ لئی باہلی، چارے کھانی پھیرا پائییا۔ کلجگ تیری منزل لینی اک رُوحانی، دوجا راہ نہ کھئے تکائییا۔ جے پرہہ مٹیو تے میلا کرنا اُپر زمیں اسمانی، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھابیا۔ تیرا بھگت دیوے نہ کھئے قربانی، سیس تن نہ کھئے کٹائییا۔ جس نے تیرا رسنا جہوا جیبا نام زبانی، زیر زیر دتی مٹائییا۔ اوہدی منزل کریں آسانی، ایہہ دھر دی منگ منگائییا۔ تُوں دلبر میرا جانی، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائییا۔ ایہہ دُنیا دسدی فانی، انت رہن کھئے نہ پائییا۔ ہر سنگت ویکھی مستانی، انت کل اپنی کار کھائییا۔ راہ تکدے دو جہانی، چوڈاں طبق نین شرمائییا۔ جن بھگنو اج تسیں میرے پیار دی کھائیو مہانی، دوجی حرص نہ کھئے ودھائییا۔ آگے توں سب دا ہونا اکو بانی، مالک شہنشاہیا۔ ایہہ حکم ہویا اعلانی، دعوے نال سنائییا۔ جھگڑا

مُکاؤنا چارے کھانی، چارے بانی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی بھگتو ٹھاڈے در، اپنا درد دینا سُنائیا۔ چوڈاں صدیاں دا چھڈیا جھیڑا گھر، بیگانہ کر کے آئی تجائیا۔ پیغمبران دا لاه کے ڈر، پاسا لیا بدلائیا۔ اِکو ملنا دُھر دے ہر، جو ہر مندر سوہیا پائیا۔ جیہڑا نہ جنمے نہ جائے مر، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ جو چاہے سو کرنی دا کرتا لئی کر، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سب توں سوہنا سہاؤنا دیواں در، پریم نال سمجھائیا۔ جن بھگتو اجّ دی رات ذرا اُئندری لُو جر، ذرا ذرا سب دا دُکھڑا دیاں گوائیا۔ سب دے اندر جاواں وڑ، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ اِکو وار تے اِکو وقت سب نوں نہاؤنا دُھر دے سر، جگت سروور دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال ملایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں وچ جنائیا۔ سب دا بٹھنا بیڑا، بنی نوح دا بیڑا ڈبائیا۔ وسنا اِکو کھیڑا، جو پُرکھ اکال سہائیا۔ جُگ چوکڑی تُسیں کردے رہے جیرا، حوصلہ ہمت نال بنائیا۔ کون ویلے پرہ کرے مہرا، مہر نظر نال ترایا۔ سو آگیا نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں ویلا، وقت اپنا نال ملایا۔ اِکو رنگ رنگنا گرو چیلا، چیلا گر بھيو رہے نہ رائیا۔ جن بھگتو ایہہ ٹھاڈا نہیں دو جہان دا میلا، لکھ چوراسی نال رلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو چھیتی کھائیو پھلکے، پھل پھل خوشی منائیا۔ میں چوڈاں طبقات آئی زل کے، بھجی واپو داہیا۔ دو جہاناں آئی سُن کے، اندٹھڑی آواز سُنائیا۔ جو بھگت سہیلے پورے تول تُل گئے، جگت ترازو تگڑ ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ پیارے ہو گئے اوس پرہو دی کُل دے، جو کُل مالک دُھر درگاہیا۔ ٹھاڈے لہنے دینے صلح کُل دے، صاحب سلطان جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کھائیا۔

★ ۲۶ پوه شہنشاہی سمت ۴ اشنان کرن سمیں ★

چوکی کہے میں لکڑی چٹن، چن ویکھاں دُھر دا ماہیا۔ جس دا حُکم آئی مَن، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ دھرم دا بیڑا آئی بٹھن، ساچی سیو کھائیا۔ چار ورنان پریتی آئی رکھن، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنت سُپیلے ویکھن آئی سَجَن، ہرجن دین دُنی پھول پُھلائییا۔ چرن دھوڑ کرن آئی مَجَن، دُرمت میل دھوئییا۔ پنج پیارے سیوا کرن پانی پاؤن اُپر بدن، بدلہ گوہند دے چُکائییا۔ پُرکھ اکال آئی سَدَن، دین دِیال راہ تکائییا۔ جس دے بھگت سُپیلے دیپک جگن، چار گنٹ ہووے رُشنائییا۔ ترے گن بُجھے اگن، نانا ت گوائیا۔ سوہنا صدی چوڈھویں لگے سگن، انت اخیر وجے ودھائییا۔ حق پریتی وچ ہووے مگن، سُرقتی انتر نرنتر بدلاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دا تولے وزن، برہمنڈ کھنڈ نام کنڈے آپ تُلاییا۔

صدی چوڈھویں کہے میرا سجدہ، امام دُھر دے سیس نوائیا۔ محمد جس دا بنیا بردا، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ مالک ویکھیا چوڈاں طبق گھر دا، چوڈس چند نور رُشنائییا۔ درگاہ ساچی سرنی ویکھیا پڑدا، دھوڑی خاک رمائییا۔ اتم پروردگار سانجھے یار راہ تکدا، طرف دوطرف دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کھیل آپ وکھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دُھر دے یارا، یامبین دیاں درڑائییا۔ الاہی نور تیرا چمتکارا، جوتی ڈگمگائییا۔ اتم تیرا آیا کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھائییا۔ کرے کھیل دُھر دا ہر سانجھا یارا، پروردگار بے پرواہیا۔ جیہڑا کلمہ دیندا رہیا اگم اپارا، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ سو انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار ہوون لگا ظاہرا، پردہ پردہ نشیں آپ اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد پنجاں پیاریاں لیاندا گڑ، مٹھت نال وڈیائییا۔ تیری میری لگی پریتی تڑ، اتم دتی نبھائییا۔ ہن پرہ دے نال نانا رہیا جڑ، پچھلا لیکھ مکائییا۔ دُھر دے کلمے دتی سر، میری سمجھ دتی بدلاییا۔ جو گوہند کہہ کے گیا اندپڑ، دُھر

فرمانا چاروں کُنٹ سُنائیا۔ انت آخِر سب دا چراغ ہونا گل، گلشن مات نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری چوٹھے جُگ دے نال ٹکر، ٹاکرا آپ جنائیا۔ ویکھے سادھ فقیر فقر، جو فقرے دُھر دے گائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا شبدي دھار بھگتاں گرد مارے تِن چکر، تریلوک چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ مین ویکھیا چار جُگ دا صفحہ اُلٹا کے پتر پتر، اکھڑ اکھڑ کھوج کھوجائیا۔ میرے نیتر واندے اتھر، نین رہے گر لائیا۔ مین چوڈاں طبقات ویکھیا ستھر، دروہی تیرا نام خُداٹیا۔ انت بے ارتھ جان لگا میرا یتن، بیتھارتھ کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا دے نہ کھئے ہیرا رتن، ائمل نظر کھئے نہ آٹیا۔ مین ویکھاں چوڈاں پتھر، جنہاں دا لیکھا نہ کھئے سمجھائیا۔ انت لہنا دے اکھن، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری زانو نوا، بہرے حقا کبُو تامیلے خُدا، سکولے تہ دل ظاہرے نوا آسین کزو زبوتو زوا، رسولے محمد مدینے مُحدَل محمدے زبا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مین جوبن وتی، نور نورانی نظری آٹیا۔ مین چھڈ دتے مُلا شیخ مسائک ناتا توریا پنڈتی، اکھراں والی چھڈاں پڑھائیا۔ مین پرہ دے در دی ہو گئی منگتی، جھولی اکو آگے ڈاہیا۔ گرھ ٹٹ گیا ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مین نور نورانی، سوربیر اکھوٹیا۔ میری مستی مست جوانی، سوہاؤنت سہائیا۔ ہُن تگاں نور نورانی، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جیہڑا کدے نہ ہووے فانی، مڑھی گور نہ ڈیرہ لائیا۔ جس نوں کھندے مالک اسمانی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ میری مُحبت اوس دے نال پُرانی، جُگ چوکرئی نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دے وچ شرع نہیں کوئی بیگانی، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سد وسے عالمے جاویدانی، زرگن داتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے محبوب، تیرا راہ تکائیا۔ تُوں والی عرش عرُوج، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ تیری منزل حق مقصُود، جگ نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ مین جدھر تگاں اودھر مَوْجُود، چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ صوفی سنت فقیر رکھیں محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا بھیو اکھا گوجھ، شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان کہن کچھ نہ پائیا۔ گر اتار پیغمبر تیری ونجن والے حدُود، مذہباں والا بندھن پائیا۔ مانو دی مانو نال کراؤندے دُوج، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد تیری آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں مست دیوانی، تیرے رنگ سمائیا۔ میرا تے وجود نہیں جسمانی، کلمہ ڈھولا نہ کھئے گائیا۔ میری منزل نہیں رُوحانی، جگت رجواڑیاں ونڈ ونڈائیا۔ میرے کول شرع دی نہیں پردھانی، زنجیراں بندھن پائیا۔ میں جگت دی نہیں مہارانی، سینگھاسناں اُتے ڈیرہ لائیا۔ میں آتما جیو نہیں پرانی، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ میں تیرا نُور ظہور تُوں میرا شاہ سُلطانی، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جد وجے تیرے نام شبد دی کانی، کلمہ محبوب میرے اندرون دینا پرگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے زانا مزل مُجرے زوا تحفے تشدد مکڑے نوا، جوتے ضامن مۇسے مدا، عیسے جَلل نُورے خُدا، خاکی بندہ توہینے زبا، زمیں اسمان قدمے روا، میری دُعا میرے محبوب رُشنا، تُوں شہنشاہ والی دو جہاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے ونڈ ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی دُھردرگاہی، میرے محبوب دتی وڈیائیا۔ محمد دی بدل جانی شاہی، طوبی طوبی میری دُبائیا۔ میں چوڈاں طبق دی بن گئی راہی، منزل منزل بھجی واہو داہیا۔ کیسے نوں ڈر نہیں خُدا دی خُدائی، خود مالک دین دُنی نظری آئیا۔ میں کائنات اندر پئی ویکھی دُبائی، بھڑی بھڑی کر کے سارے رہے گر لائیا۔ جاں تکیا بنا بھگتاں تون پرہ دے نالوں سب دے نالوں سب دی ہوئی جُدائی، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میں لڑدے ویکھے مُلا شیخ مساءک پیر دستگیر بھائی بھائی، ساچا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ حضرت محمد دی سُک گئی قلم نالوں سیاہی، تقریر تحریر نہ کھئے بنا ئیا۔ اک دُو جے نال ہون لگی جُدائی، جُز وکھرے وکھرے حصے دتے وکھائیا۔ مینوں یاد آگئی گوہند نے بوٹا پٹیا کاہی، جڑ اُمت گیا اکھڑائیا۔ میں واسطہ پاواں تیرا نام دُبائی، بھڑی بھڑی کر سنائیا۔ میرے خُدا بے پرواہ لاشریک لامحدود، تیری کون حدود، تیرا اُچ مینار محراب شاہ نواب شہنشاہ اک اکھوائیا۔ پیغمبر تینوں کرن آداب، سجدیاں وچ لبھن پین صواب، تُوں پیغمبران دیویں خطاب، خطا سب دے وچ رکھائیا۔ تیری لکھ جان اکھراں والی کتاب، ہنسیاں والے باب صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے انت محمد آ جا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ ویکھ لا اُمت والے جھیڑے، جھکڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ اُجڑن لگے کھیڑے، میری خود خُدا دے آگے دُبائیا۔ حق حقیقت کون نیڑے، پردہ

دے اُٹھائیا۔ ایکا اوس پرہو نوں بھل گئے ہتھیرے، ملن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹاں گرو انگت ہو گئے چیرے، شبد گرو سمجھ کیسے نہ پائیا۔ سچ چڑھاوے کوئی نہ بیڑے، نوح دی نیا ڈولے تھاؤں تھائیا۔ میں چاروں کُنٹ مارے پھیرے، اُتر پورب پچھم دکھن بھجی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ محمد کہے میری انت اخیر آواز یامین اللہ ترگلے عاجزے بولو کُلے مسلسل ذی وِجزا تیری رضا، تیری بانگ تیری دُعا، میرے خُدا خود مالک تیری اک وڈیائیا۔ پیر پیغمبر تیرے اُتوں ہندے گئے فدا، فیصلہ تیرے ہتھ رکھائیا۔ انت اخیر لوک مات مار نگاہ، بنا نین اکھ اُٹھائیا۔ مارگ رہنا کھئے نہ سِدھا، او جھڑ راہ دسے لوکائیا۔ تیرا منبرے منارا ڈگا، امبر رہیا کُرا لائیا۔ صوفیاں ملے کوئی نہ جگ، جہالت وچ دُہائیا۔ مُلا شیخاں اندر دی وگڑ گئی طبع، طبیعت ٹھیک کرن والا طیب نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے اندر ہو گئی چنتا، دُکھ رہیا ستائیا۔ میں پرہ دے آگے کڈھاں مِتتا، رو رو دیاں دُہائیا۔ پرہو صدی چوڈھویں میرے پروردگار کائنات ساری کرے عِلتاں، دُھر دے علم دی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ مان وڈیائی چاہندے خِلعتا، آبرو جگت والی سمجھائیا۔ میں پھر پھر ویکھیا گھر گھر ڈیرہ لگا ننداں، صوفی سنت فقیر انتر آتم میل نہ کھئے ملائیا۔ جھگڑا ویکھیا تے وجود سریر پنج تے پنڈ کا، دیناں مذہباں وچ دُہائیا۔ پتہ نہیں کی حال ہونا ایہہ بھارت واسی ہندا کا، ہندسا تیرے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ محمد کہے میرا انت اخیر رستہ، رہبر ہو کے دیاں جنائیا۔ بجھن والا بستہ، تیس بتیس نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں ویکھیا میرا خُدا چھڈ کے عرشاں، فرشاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ محمد دیاں پوریاں کرن آیا شرطان، بھوکھت گر اوتاراں دا نال ملائیا۔ جودھا سورپیر بن مردانہ مردا، بلدھاری جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ ایہہ کھیل میرے ہر دا، جو ہر ہردے رہیا سمائیا۔ جس کولوں آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر رہیا ڈردا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ نام کلمے رہیا پڑھدا، ویداں شاستراں پُران انجیلاں کرے لکھائیا۔ جان تگیا گر اوتار پیغمبر سارا ویکھیا مردا، تیر رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل نرائن نر دا، جس نانک گوہند دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مُزلد وزیدے نول، زغصے زگے زینہ دُعا، میرے دل رُبا، ساری کائنات دُنیا ہوئی بے وفا، اپنی حقیقت دا لاشریک بدل دے صفحہ دُھردرگابیا۔ بنا اکھراں توں ہندسیاں توں سب دے اُپر لا دے اپنی دفعہ، جس

دی ترمیم نہ کھئے کرائیا۔ میری ڈہائی دروہی خُدا دی، خُدا دے نبی دی، دروہی چوہ یاراں دی، دروہی حضرت پیر دستگیر دی، دروہی جیو لوچئل نیک کچ کھیل دی، سونہ خُدا تے خُدا دے نبی دی، نبی رسولاں پئی ڈہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی جانا پیغمبراں والی گدی نوں، گداگر ویکھی لوکائیا۔ میں اکو جاندی پُرکھ اکال دی جوت ربی نوں، جو ہر گھٹ ربیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھیل سچ دا اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کانوسے کواں زٹوسے مردان منہ وسے سواں چوڈاں طبقاں دُعا سر قدمان نوا ویکھاں عرباں دا راہ مُجبتے نزاع صحبتے خُدا جازینے ادا مدینے رُدا مکے کُدا سوکھو صُبح چار یاری مُبا، نبیاو نوا صدیو غذا وبنزے نمل زکونے زلل شاویدے سبو موزیدے نمو کُن کزیدے خمو، خانہئے خُدا میری دُعا، در تیرے الکھ جگائیا۔ رسولے رزل، کزولے کمن، مازولے چلل، پوجستا الل، نوستا کھلل، دوگینا گدم، محمدے زگم، ظاہرے زَم، شاہے کمن، میرے مہن ماہی نُور ظہور تیری رُشنائیا۔ آسا وُضو، کاسہ کزو، بہرواسائے رُوح، مُتلاشہ ہُو، خلاصائے نُوح، جُبل زاسائے ابو، تیرا نام ٹونہی ٹون نظری آئیا۔ محمد کہے میں واری صدقہ، سد سد گھول گھائیا۔ راہ تگاں پُرانا کد کا، قدیم دا ویکھ وکھائیا۔ کھیل ویکھنا پُرکھ سمرتھ دا، جو داتا ڈھردرگاہیا۔ جگ جگ پیج جو بھگتاں رکھدا، صوفیاں ہونے سہائیا۔ پرکاش دیوے نج نیتراکھ دا، لوچن نین کھلائی۔ لہنا چُکائے کروڑی لکھ دا، خاکی خاک نال اڈائیا۔ بھیو کھلائے حقیقت حق دا، پردہ دئی گوائیا۔ مینوں ایس جاپدا ہُن ویلا آگیا شک دا، شکوہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ کوڑا پھرے ٹپدا، گھر گھر اپنا بل پرگٹائیا۔ مایا رُپ دھریا سپ دا، ناگنی ڈنگے چائیں چائیا۔ پردیوں میرے خُدا نوں پرہو پرماتما نوں کوئی نہیں جیدا، روم روم نہ کھئے سمائیا۔ نظارہ تگ لُو میرے خالی ہتھ دا، محمد کوک کے ربیا سُنائیا۔ ایہ جھوٹھا کھیل سنسار جگ دا، انت نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار گرو پیغمبر ویکھو کھپدا، جو جَمیا سو مر جائیا۔ چار گنٹ اگنی بھٹیہارا ویکھو تپدا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر اپنی دھار سمجھائیا۔ محمد کہے میرا دے دیو اناہی رنگ دا دپٹا، میں پچھلی منگ منگائیا۔ میرا چوڈاں صدیاں دا پورا ہون لگا پٹا، پٹنے والا شہادت ربیا بھگتائیا۔ میرا اللہ ہُو اکبر دا پورا ہون لگا پٹا، ٹیکا پٹنی رہن کھئے نہ پائیا۔ پرکاش ہونا اکو پیا، پاربرہم چاروں گنٹ نظری آئیا۔ جیہڑا امت مذہب قوم اُپر پایا شرع دا چھپا، اوہ چھپن والا سوریہ غروب ہندا نظری آئیا۔ میرے کول نہیں

کچھ کھپا، میں بچن سناواں حقا، میرا مُرد دھرم دی سوئی وچ دی لنگھیا نہیں کوئی نکا، نانک بغداد وچ بول کے گیا سُنائیا۔ میں
 جدھر تگاں اُدھر اُددا گھٹا، مٹی خاک رُلائیا۔ فقیر فقیراں نوں کردے تھٹھا، مُلا مُلا نال لڑائیا۔ میں سمجھیا ایدوں چنگا یارانہ نال جٹا،
 جس دا بہیت نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دین دُنی دا میٹنا رٹا، کیسے نوں کھان نہیں دینا کٹا وچھا، گان سُر کھان والا رہن کھئے نہ پائیا۔
 محمد کہے میری دُبائی میریا ابا، میں چلاں اُپر پیاں، تُوں طبیعت بدل دے سب، کوئی رہے نہ مات ہلکائیا۔ مینوں سکا ٹکر ملنا آدھا،
 دو تین دن دا نظری آئیا۔ اسیں سُن لیا عرشاں توں اُتے وجدا دگا، دُکدُگی دئے دُبائیا۔ جس تار دتے پشو پنچھی چوپائے کگا،
 کاکوں ہنس بنائیا۔ جان میں ہتھ ماریا مذہب دا کوئی نہیں دسیا تگا، مؤلی تند نہ کھئے رکھائیا۔ میرے پیڑ ہوئی ہڈا، دُکھ دتا ستائیا۔
 سوچیا سمجھیا جانا بُجھیا کس طرح اُمت نوں سُنّت والی نوں قبران وچوں کڈھاں، مقبرے دین دُبائیا۔ میرا کوئی نہ دسیا سجن میت
 مُرا سا، سارے ناتے گئے تڑائیا۔ میں پھیر چُک لئیاں اسمان توں زمیں ول اکھاں، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ جنہاں نوں کہندا ساں
 اللہ دیاں رکھاں، اوہناں نوں رکھن کھئے نہ پائیا۔ میں جدھر جاواں مینوں اودھر وجدیاں سٹاں، ٹھوکران نال سارے رہے ٹھکرائیا۔
 پھیر میں کدی اودھر کدی ایدھر چوڈاں طبقاں تھیاں، دُبائی میری خدائی خود مالک نظر کیسے نہ آئیا۔ او صدی چوڈھویں، جا کے
 پرہو دے پیاریاں دے آسدا، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ جنہاں دے میرا مالک خالق پرتپالک وسدا اُپر شاہ رگا، نو دوارے
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہناں نوں میرے محبوب دا میرا ساچا دے دے سدا، چھڈ دے دین مذہب دیاں حدان، سب دا خالی ویکھو ڈبا،
 ڈور و سارے رہے وجائیا۔ میں ویکھیا مقامے حق درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے کیسے نوں ملدی نہیں جگ، جاگرت جوت نہ کھئے
 رُشنائیا۔ اوہ پیغمبر کاہدا اوہ پیر کاہدا اوہ پتو کاہدا اوہ پت کاہدا جس دا دھرم دا نہ ودھے اگا، سچ وچ سچ نہ کھئے سمائیا۔ حضرت
 محمد کہے مینوں تَرے جاندا نوں سٹ لگی لت سجا، میری ٹنگ دتی تڑائیا۔ میرے درد ہون لگی ہڈا، پسلیاں نیناں نیر وپائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھے بہگت
 چڑھدے اُپر راکی، دُلڈلاں اُپر آسن لائیا۔ درگاہ دی کھلی ویکھی تاکی، تقویٰ اک جنائیا۔ جہڑی پیغمبران دی پٹھ تے کالی لگی رہی
 تاکی، مذہبان دا دھبّا دتا لاپیا۔ اوہ گوبند دی اج سد لئی پاتھی، جس نال انگیٹھا گیا تپائیا۔ جن بہگتاں دی پوتر ہونی کایا کاجی،

کنچن گڑھ سہائیا۔ گُرمکھو تہاڈے پیار دی لیکھے لگ جائے اک اکِ لاجی، لاجی جیہڑا پرساد رام وششت نوں گیا ورتائیا۔ ایہہ بن بندگی توں باہر دی بہاجی، تہانوں مالا منکیاں توں لینا چُھڈائیا۔ تہاڈے سریر والی ابلن نہیں دینی ہانڈی، ہانڈیاں دا لیکھا دتا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سب نالوں وڈا گن اوہدا جیہڑا میرے پچھے پھیرے کانڈی، ہتھان دی کرے صفائیا۔ میری طوبی میری دُہائی ویکھو کوئی گان نہ کھائیو ڈھانڈی، کٹا وچھا کھان والا درگاہ پُجن کھئے نہ پائیا۔ میری بڑی خوشی میں بھگت دوارے آگئی سُکھی ساندی، سُخنا سُکھدیاں تیراں سو اٹھاسی سال دتے لنگھائیا۔ میں کدے کیسے تیرتھ نہیں نہاندی، گنگا گوداوری جمن سُرستی اپنا پیر نہ کدے لگائیا۔ میں کوئی پنڈت نہیں جگت والی پاندھی، میں کوئی دیناں مذہبیاں دی نہیں باندی، میں کوئی گر اوتار پیغمبران توں بھل نہیں بخشانڈی، میں جد چاہواں پروردگار سانجھے یار دے راہ نوں بن اکھان توں جان دی، جگت اکھان نظر کدے نہ آئیا۔ محمد دی خواہش تے میری گت دی پراندی، تے گوتم دی دھار لیکھا دینا مُکائیا۔ دُرگا دی چاندی تے جگت مایا دی آندھی، جیہڑی سارے سادھاں تے سنتاں نوں کھاندی، بھجن بندگی والیاں دا بیڑا دئے ڈُباٹیا۔ میں اک مالک دے سوہنے گیت گاندی، گا گا شکر منائیا۔ جن بھگتاں ویکھ کے میری اکھ شرماندی، کیوں میں پیغمبران دی ساتھن، اوہ پرہہ دا ڈھولا واچن، مل کے صاحب نوں اپنی خوشی منائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیسے دا بنیا نہیں ساتھن، بھگتاں دا بھگوان سدا نظری آئیا۔ میں ایدھر ایدھر ایدھر چاروں گنٹ آئی آکھن، آخر دیاں جنائیا۔ میں سچکھنڈ دی واسن، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جن بھگتو تہانوں دواواں اوہ آسن، جنھے پُرکھ ابناشن سوہیا پائیا۔ تہانوں پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں آکاشاں پاتالاں زمیں اسماناں مڑھی گوراں وچ کدے نہ دیوے گواچن، چوڑاسی وچوں کڈھکے، پرہہ دی گود بہائیا۔ تہانوں پتہ نہیں، تہانوں گر اوتار پیغمبر گئے چھڈ کے، لوک مات وچوں گئے لد کے، ستجگ تریتا دواپرکجگ کد کے، قدیم دے وچھڑیاں نہ کھئے ملائیا۔ اج موقع درشن کر لو رچ کے، دہ دشا ہویے رُشنائیا۔ تہاڈی من کلپنا جاواں بدھ کے، اندروں کراں صفائیا۔ پچھلی کیتی جاواں رد کے، گکرماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تہاڈے اندر آتما پرماٹما جاواں رکھ کے، پرتکھ ہو کے نظری آئیا۔ ایہہ پجن ڈھردرگابی سچ دے، سچ نال وڈیائیا۔ مورا کھان نوں نہیں پجدے، گُرمکھ خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے وی لیکھ جانڈے ودھدے، تہانوں ویکھ کے چلاں چائیں چائیا۔ سارے اپنا سینہ ویکھو تگ کے، تہاڈے اندر

کپڑا ڈیرہ لائیا۔ تہاڈا دھرم دا نشانہ جانا گڈ کے، گڈے والیاں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بخشنہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں ڈانگاں سوٹے دس پئے برچھے، بہڑی بہڑی میری ڈہائیا۔ میرے کول نہیں رہ گئے خرچے، خچراں والے وپاری محمد دے گئے تجائیا۔ ہن جگت والے رہنے چرچے، چرچاں والے سارے کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میں ویکھن چلی کرم کانڈ دے پرچے، پراچین دا پردہ دیاں اٹھائیا۔ تسیں بنے رہو اک پرہو دے بردے، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن دھار جوت نرکار تہاڈے اندر جائے وڑ کے، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ گرمکھو تسیں شبد پنج پڑھ کے، پھر خوشی لینی منائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چلی ہاں کول اپنے ور دے، جو پیا پریم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میری سلام، سلام علیکم نال ملائیا۔ میرا تگو اگتی امام، جو امن دیوے خدائیا۔ دین مذہب جھگڑے میٹے تمام، شرع دئے بدلائیا۔ لیکھا پورا کرے اسلام، اسم اعظم اک درڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو رنگ رنگائے انسان، حیوان رہن کھئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرماٹم ڈھولا سارے گان، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ مایا متا موہ وکار جوٹھ جھوٹھ دا میٹے نشان، نشانہ ڈھر دا نام سمجھائیا۔ سب دا سانجھا ہووے پین کھان، ہندو مسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران نام کلمے دا دیندا رہیا دان، داتا دانی ڈھردرگاپیا۔ جس دی حضرت محمد مئی آن، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ اوہ صاحب ستگر پُرکھ اکال پروردگار نوجوان، پہلواناں نال ملائیا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ بیابان، دو جہاناں پھول پھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تسیں اُس دے مہان، جو مہر نظر اٹھائیا۔ سب دی کرن آیا کلیان، کلمہ ڈھر دا اک جنائیا۔ تہانوں رکھنا پئے نہ روزہ وچ کھئے رمضان، رمز اپنا نام لگائیا۔ سنجگ بھومکا سوہے استھان، جو ہرجن ڈیرہ لائیا۔ ویکھو کوئی نہ رہو اندروں بے ایمان، بیوہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تسیں پرہو دا خاندان، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کھئے نہ آئیا۔ اک خدا واحد دی گاڈ دی کرو پہچان، جو بے پہچان نور الاہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبران اُپر دھرم دی کمان، حکمران اک اکھوائیا۔ اللہ رام واپگر اوسے دا ڈھولا گان، اوسے دی صفت صلاحیا۔ سو کھیل کرے بھگوان، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ جن کلجگ انت سری بھگونت کوڑ میٹنا نشان، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔

سچ پُچھو دو جہاناں دی لاؤن آیا میزان، چار جُگ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے بھگتو ویکھو پا آئی بُرقع، بُریاں توں مُکھ چھپائیا۔ میں پھیرا مارنا وچ تُرکان، تُرت اپنا پندھ مُکائیا۔ سب نوں یاد کراؤنا شبد گوبند اک گر کا، جو پُرکھ اکال دس کے گیا سب دا پتا مائیا۔ نانک نے کہا جاپ کراؤنا اکو تُک دا، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جتھے پیغمبران گروآں اوتاراں دا پینڈا مُکدا، منزل آگے نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ سچکھنڈ دوارا بھگت راہ وچ کھئے نہ رُکدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تہاڈا لہنا دینا پورا کرایا ماتا والی ککھ دا، جننی لیکھے پائیا۔ ہُن ویکھو کی ویلا جگت جہان ڈھکدا، تہاڈے ڈھولے چار جُگ دے پرہ اپنے نال ملائیا۔ شیر ہو شبد گرو دو جہاناں بُکدا، بکل وچوں سارے لئے کڈھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالان گگن گگنتر آپے پُچھدا، بھجے چائیں چائیا۔ ہُن ویلا نہیں رہنا چُپ دا، پرچھاواں ڈھلدا ویکھو ڈھپ دا، جگت اندھیرا میٹنا گھپ دا، نانا جُڑنا پُرکھ اکال گوبند ست دا، دوُجا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہو اُمت دا بوٹا جانا سُکدا، اگلا سال ہونا بڑا ڈکھ دا، ڈکھی روون مار مار دھائیا۔ بے گناہاں کلجگ ویکھو کڈدا، غریب نانا بھکھا تُک دا، پیٹ بھر نہ کھئے رجائیا۔ میں دُنیا ویکھی سرشٹی ویکھی کائنات تکی پُرکھ اکال کوئی نہیں جھکدا، گر اوتار پیغمبران دے آگے واسطے رہے پائیا۔ ایسے کر کے کیسے نوں ویلا نہیں ملدا سُکھ دا، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں دے دیو سوا سیر پانی، میں آب حیات ویکھ وکھائیا۔ میں تگنی چارے کھانی، خانہ بدوش ویکھاں لوکائیا۔ میں پڑھنی چارے ہانی، پرا پسنتی مدھم تیکھری پھول پھلائییا۔ میں ویکھنی ڈھر دی رانی، جو زرمِل نُور جوت رُشنائیا۔ میں ویکھنی محمد دی اوہ سوانی، جس نوں ستی نہ کھئے اٹھائیا۔ میں تگنے جیو جنت پرانی، جو لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ سارے پھر پھر آئی تھکی، جان تگے، جن بھگت سہیلے جیہڑے پرم پُرکھ دے ہانی، آتم پرما تم کھیل کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آب حیات دا دیواں چھٹا، جن بھگتاں شانت کرائیا۔ او گرمکھو تُسیں تاں لاؤندے میریاں اٹاں، میں تہانوں اٹاں پتھراں توں لینا چھڈائیا۔ تہاڈے بدلے میں جگت جہان پٹاں، پٹ کے دیاں ڈھائیا۔ تہاڈے کول ڈھر دی چٹا، جیہڑا گوبند ماچھوواڑے گیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال سب دا پتا، جنیندی اوہو اکو مائیا۔ گرسکھ نہ وڈا تے نہ نکا، سدا اکو رنگ رنگائیا۔

میںوں جاپدا ہن بدل جانا دین دُنی دا سِکّہ، سِکم دے اُتے پینی لڑائیا۔ میرے کول چار جُگ دا چٹھا، گر اوتار پیغمبر جس دیاں پیشین گوئیاں گئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرُمکھو بھگتو بھڑی ساری دین دُنیا نوں دے دتا پچھا، پچھے بیٹھا نظر کیسے نہ آئیا۔ میں جاں ویکھیا جن بھگتاں ولّ اکا، غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں دی کردا رچھا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگ نیتر دین دُنی کیسے نہ دسا، جن بھگتو تہاڈے نال پا کے حصّہ، لیکھے لاوے لہنا دینا سوا گٹھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس نے مانس جنم دتا، اوہ تہاڈا پتا، سب نال کرے پتا، درشن دیوے نت نتا، اگلا پچھلا بدل دیوے قصّہ، کرے کھیل اک انڈٹھا، سب نے بھانا متنا مٹھا، مہربان محبوب اپنا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دیوے سب نوں سیکھا، سیکھیا اک سمجھائیا۔

صدی چوڈھویں کہے سہنجی رُتی، رُتری اک مہکائیا۔ میں کٹ کے آئی بُتی، بُتخانے ویکھ وکھائیا۔ کائنات ویکھی ستی، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ او میری پھردی پھردی دی گھس گئی جُتی، ننگے پیر بالو ریت چھالیاں دتے تپائیا۔ میں محمد نال بڑی ہو گئی دُکھی، روزے رکھ کے رہی بھکھی، بھڑی تیراں سو اٹھاسی سال دی ہو گئی بڈھی، بڈھاپے وچ لتوں لنگی پیراں توں دڈی، میری سمجھ نہ کرے بڈھی، میں بھجی چوہ جُگی، میری اتم اوڈھ پُگی، میںوں پتہ نہیں ودی سُدی، گرُمکھو میرے سپر نہیں رہیا دُدی، اُمت کیس طرح جھٹ لنگھائیا۔ جیہڑی مار کے لیاندی گھگی، ایہہ محمد دی ماں دے کولوں سی اڈی، اوہ رو پئی بھبی، گھگی بائے بائے کر سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیسے کول ڈانگاں کیسے کول تلواراں کیسے پھڑے برچھے، برچھیاں والے رہے ڈرائیا۔ کڈے کڈے سوربیر بہادر پٹھان خان جرگے، گلیاں والے سوہیا پائیا۔ نی بائے میں تکیا تیرے دوارے اُتے براہمن پنڈت مُلا شیخ گرتھی ڈاکو چور بدمعاش گنڈے ٹنڈے مُنڈے گنگے پٹھے سیدھ سارے تر گئے، تارنوالا اکو نظری آئیا۔ میرے بھانے سارے مر گئے، گر اوتار پیغمبر نہ کھئے سہائیا۔ اوہ میں تکن چلی رکھی مُنی، میں چوری اکھ چُرائیا۔ میں لبھن چلی سنت جنہاں دے اندر نام دی دُھنی، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ میں ویکھن چلی نو کھنڈ پرتھی

دے گئی، گنونت ویکھ وکھائیا۔ میں ایدھر میں اودھر سرشٹی چھانی پئی، ویکھی تھاون تھائیا۔ سب دی چوٹی گئی مٹی، بودی والا نظر کھئے نہ آئیا۔ کی ہو گیا کرشن نے غرق کرا دتی اٹھاراں کھوئی، یادو ونش ہو کے پانڈواں کورواں کرائی لڑائیا۔ ہُن تے سرشٹی آگے نالوں چوئی تے دوئی، اینگت سوبھا پائیا۔ میں ویکھیا ایدھر اللہ ایدھر رام ایدھر واپگرؤ ایدھر کرشن اینھے اوم اینھے تت ست اینھے ہری اوم پڑھدے بانی، بان نرالا تیر نہ کھئے لگائیا۔ وے گرمکھو نی بھینوں میں اکھوں ہو گئی کانی، مینوں نظر کچھ نہ آئیا۔ جے مینوں میرے پُرکھ اکال دی دسے کوئی نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جس دے پچھے دینی نہ پئے کھئے قربانی، ریت بقرعید نہ کھئے وکھائیا۔ جو آد جگاد دا دانی، بھگت وچھل اکو نور خدائیا۔ اُس دی جُوہ کدے نہیں ہندی بیگانی، نت نوت اپنا وپس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کالا پا لیا سوسا، سوبنا رنگ رنگائیا۔ میں چڑھ کے ویکھن لگی کتھے عیسیٰ تے کتھے موسیٰ، مسلسل اپنا ڈیرہ لائیا۔ کجھ میں سندیس دے آواں جا کے موسیٰ، رستم اپنے لینے اٹھائیا۔ سب دا ٹھوٹھا کرنا مودھا، لٹیا دینی رڑھائیا۔ چوڈاں صدیاں دا محمد دا لگا انگوٹھا، آگے مُنیاد نہ کھئے ودھائیا۔ دُنیا والیو جگت جہان جھوٹھا، بنا بھگت بھگوان توں رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہ کلجگ شیطان دا ٹوٹا، سر دیاں ٹوپیاں والے سارے رہیا بلائیا۔ دھرم دا رہن نہیں دتا کوئی بوٹا، بوٹی پین والیاں دا نشانہ نہ کھئے وکھائیا۔ جیہڑے وچ ماردے جھوٹا، ہلارے وچ لین انگرائیا۔ میرے واسطے صدی چوڈھویں کہے آگیا اک جرمنی دا جوٹا، جتیاں ساریاں دیاں دیاں لہائیا۔ کوئی سادھو فقیر مل کے آگئے بھوٹا، پنج بھوت ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ویکھو کتے بھل نہ جائیومیرا ویکھ کے کالا سوٹا، چمک جھوٹھی نظری آئیا۔ جیہڑے آگئے بن جمڈوٹا، راکش اپنا وپس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں ویکھ لین دیو چوری، ٹھگاں چوراں کھوج کھوجائیا۔ مینوں ویکھ لین دیو سادھ گھوری، جو اندر وڑ کے کھوج کھوجائیا۔ مینوں ویکھ لین دیو دیناں مذہباں دے موہری، جو وتکرے گئے پائیا۔ مینوں ویکھ لین دیو بھگت بھگوان دی جوڑی، دوہاں مل کے وچی ودھائیا۔ مینوں ویکھ لین دیو اپنی دھار بانکی چھوہری، جیہڑی شوہر اک بندھائیا۔ آد جگاد جگ چوکری سدا نویں نکوری، جوہن وتی نظری آئیا۔ جے اوہدا درس کرو تے دیوے درس بھوری، بھوریاں وچوں مینوں لئے اٹھائیا۔ بھگتو پرہ دے ہتھ

پھڑا دیو ڈوری، اپنا لیکھا لو مُکائیا۔ تہاڈی اکو وار گوہند دے گھر ونڈی جائے لوڑھی، لوہڑے کروان کھئے نہ پائیا۔ مالوے والیو یاد رکھنا تہاڈی مساناں والی پھوہڑی، گرمکھ دا مسان پھیر پھولن کھئے نہ جائیا۔ کیتھے محمد دا چکوری، چکور دیو وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ واہ میرے محمد دیا چکورا، سوہنا نظری آئیا۔ ایہہ کڈا پینا لوہڑا، لوہڑے پینا گیا آئیا۔ اُمت دے ڈھڈ وچ پینا مروڑا، تُرکی وچ پئے دُبائیا۔ سبجناں متراں دا ہونا وچھوڑا، وچھڑیاں نہ کھئے جُڑائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد وچ رُکنا روڑا، بھوکھت بھاکھیا وچ سُنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بھاگ ہونا متھورا، متھیا ویکھنی جگت لوکائیا۔ تہاڈے کول کاغذ نواں نکورا، اپنے چکور نوں گیا سُنائیا۔ جس دن محمد نے چکور پھڑیا اوس دن اوہدے سچے پٹ تے نکلیا پھوڑا، ران دے اندر نظری آئیا۔ اُس نے گایا اک ویراں اللہ ہُو اناہُو دوبرا، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے آگے نہیں کوئی زورا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اک دُلڈل تے اک گھوڑا، ہری دا نال رلائییا۔ ایہہ کہے سچ چکورا، محمد خوشی نال آہ چاندی دی زنجیری گل وچ میرے پائیا۔ کیتھے کٹار کیتھے تلوار کیتھے پروردگار کیتھے سچی سرکار، جو زنگن جوت کرے رُسنائیا۔ چکور کہے مینوں دے رکھ، گرمکھاں دے چرناں وچ ٹکائیا۔ تلوار پھڑ لے ہتھ، کٹار مکھ وچ ٹکائیا۔ مینوں یاد گوہند دا ستھر ستھ، ماچھوواڑے دیاں دُبائیا۔ محمد دی اچی نہیں ہندی اکھ، نیویں نظر نظری آئیا۔ پائے چوڈاں طبق جانے ڈھٹھ، کنگرا کنگرا دئے دُبائیا۔ جھگڑا پینا ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ کرے لڑائیا۔ جیہڑے اک دوجے نوں کٹدے رہے ٹھپ ٹھپ، اک دوجے نوں دھکا پچھوں لائیا۔ جیہڑا مریا لیاندا سپ، محمد یارانہ ایہدے نال گیا لگائیا۔ ایہہ کردا سی وڈا تپ، چھری پیٹ وچ دبائیا۔ اک دن رکھ کے اُپر شاہ رگ، مٹھی دتی گھٹائیا۔ پھر کہا دروہی پائے اچے نہیں ملیا رب، جلوہ گر نور الایہیا۔ اگئی آواز آئی، جس ویلے امام آئے پیغام سُنائے جگ، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی رہن نہ دیوے اڈ، ہڈ ماس ناڑی دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ دھرم دا نشانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا شاہ سلطانا لوک مات دیوے گڈ، خود گاڈ گائیڈ ہو کے سب نوں دئے وکھائیا۔ جس نوں محمد نے کہا واحد، سمجھو ہُن آگیا اوہو شاید، شادیا نے گرمکھاں نال وجائیا۔ جن بھگتو دین مذہب دی شرع دی ذات پات دی آج توں کوئی نہیں رہنا وچ حد، شرع دا سنگل دینا تڑائیا۔ سنگلاں والیو اٹھ کے کہو میرے صاحب دا حکم جائز، جائزہ لے کے آیا خلق

خُدا ئیا۔ اپنا حُکم کرے راج، چاروں کُنٹ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے نائب، جُگ جُگ مات سیو کھائیا۔ سب دا پورا ہویا
 عہد، صدی چوڈھویں دئے سمجھائیا۔ جس خُدا نون کہندے ہو گیا غائب، اوہ ویکھو خواہ مخواہ اپنا روپ بدلائیا۔ اوس نے جن
 بھگت سہیلے کڈھے وچوں لایق، لاء اپنا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے میں تکنے گرجیاں والے پوپ، جنہاں نون فادر کہے جگت لوکائیا۔ اُتے کراس والا ٹوپ، ٹوپ کراس نال ملائیا۔
 پروردگار ویکھیا کروپ، مہر نظر بدلائیا۔ اُس جھگڑا مکاؤنا کایا ماٹی پوش، پُشت پناہ صوفی سنت فقیراں ہتھ ٹکائیا۔ جیہڑا سدا
 ہویا روپوش، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس نے سب کرنے خاموش، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا میرا اتم ہویا سیاپا، بھگتاں دتا کرائیا۔ جگت دا تکیا پاپا،
 جس پاپاں بھری لوکائیا۔ دُھر دا سُنیا پاٹھا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ دھرم دا ویکھیا باٹا، چار ورن سوہیا پائیا۔ جیہڑا جُگندر سنگھ
 شیشہ لیایا وچوں ٹاٹا، اوہ گرمکھو سب نون دینا وکھائیا۔ تہاڈا پچھلا پورا کیتا گھاٹا، آگے دُھردرگاہی دے نال ملائیا۔ جیہڑا گوہند دا
 امرت رس پیتا باٹا، چار ورنان گنڈھ پوائیا۔ اوہ پتاسا ہر اک کول مارے ٹھاٹھا، پنجاں دا روپ نظری آئیا۔ جو رام کرشن دا پہن آئے
 لیاسا، سینتا رادھا روپ وٹائیا۔ جو اشٹبھج دا کھیل کرے تماشا، سُنہہ نَسُنہہ دُہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں تک لین دیو اُپر
 آکاشا، آکاشاں تون پرے میرا نور الایا۔ جس دیاں پیغمبر آیتاں وچ شریعتاں وچ ہدایتاں وچ الاتاں وچ کردے گئے باتاں، گُفت
 سُنید سُنائیا۔ اُس نے سب دا کڈھ لیا کھاتہ، کلجگ ویکھ اندھیری راتا، چاروں طرف جوٹھ جوٹھ جُڑیا ناتا، سچ دھرم نہ کھئے
 وکھائیا۔ جھگڑا پیا پُت ماتا، نار کنت نہ دیوے ساتھا، بھین بھائی نہ رہیا بھراتا، سنت سادھ نہ رہیا داتا، گرتھی پنتھی سُنائے کوئی
 نہ گاتھا، مُلا شیخ مسائک کلمہ حق کیسے نہ واچا، پنڈت پاندھا بھیو نہ کھولے بدھنا ماتا، پیر پیغمبر دھرم سویمبر وچ نظر کھئے نہ آئیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میں جنے مذہب تگے گر اوتار پیغمبر تگے ایہہ پرہیو دیاں نکیاں نکیاں شاخان، شناخت والے اشارے گئے سمجھائیا
 - جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ چھری کٹار کہے مینوں آؤندا ڈر، ڈریوک دتا بنائیا۔ کتے ملے نہ
 دُھر دا ہر، جو ہر پردے وچ سمائیا۔ سچ دھرم دی لا کے جڑ، کورڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہر پردے اندر جاوے وڑ، تن وجود

کرے صفائیا۔ کرے پرکاش ساڈھے تین ہتھ گھر، گھر گھرانہ دینا بدلائیا۔ جس نوں کہندے نرائن نر، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا میلانے ملائیا۔ صدی چودھویں کہے میں پہنچ گئی بغداد، بغلیاں والا دئے گواہیا۔ مینوں نانک دی آگئی یاد، جو کلمہ آیا سنائیا۔ اُس دی ریوئل آواز، نییاں توں پرے پڑھائیا۔ پنج سو سال کوئی دے نہ سکیا جواب، اشارہ کرن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال پورا کرن لگا حساب، کھاتے سب دے پھول پھلایا۔ صدی چودھویں کہے مینوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ ستگر نوں کر لین دیو آداب، نیوں کے سیس جھکائیا۔ گرمکھو دنیا سستی تے تسیں جاؤ جاگ، اپنی اکھ کھلایا۔ تہاڈا اکو مالک کنت سہاگ، جس نالوں ہووے نہ کدے جدائیا۔ جیہڑا شمعدان جلایا چراغ، پھرہ تلوار والا لگائیا۔ نال پھڑا کے قلم دوات، چالان فارم دتا دکھائیا۔ ائے بھگتو تہاڈے اچ توں صاف کر دتے کاغذات، جیہڑا دھرم رائے بنیا تہاڈے وچ بیٹھا نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ چتر گپت دا لیکھا بھگتاں دے ہتھ کتاب، آگے ہو کے پچھن کھئے نہ پائیا۔ یاد رکھو نانک نے چوڈاں وار بغداد وچ وجائی رباب، ریوئلثانی جمعدلثانی دا جملہ مجموعہ اک سمجھائیا۔ اُس نے اک آواز کہی بولی وچ ایرانی، نال تھوڑی جہی رکھی ثرانی، کچھ رکھی اسمانی، کچھ رکھی بیگانی جو پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چودھویں کہے گرمکھو مینوں نہ مارو اکھاں، اکھاں والیو دیاں سمجھائیا۔ میں چھڈ کے آئی کروڑاں لکھاں، کیسے نال نہ اکھ ملائیا۔ میں پٹی دوہتھڑ مار کے اُتے پٹاں، پاٹل دا راہ تکائیا۔ جیہڑا ہووے سوریر ہٹا کٹا، مہربان جلوہ گر خدائیا۔ اوس دے چرن کول نیویں ہو کے چٹاں، چیٹک اپنا ہور ودھائیا۔ ایسے کر کے تہاڈا بستر رہن نہیں دتا پھٹا، اچ توں تہاڈا جنم ستگر دے گھر دتا بنائیا۔ بہاویں ساری دنیا مارے گپاں، ایہو جہا خدا نظر کیسے نہ آئیا۔ جو جنم دا کرم کرم دا دھووے دھبّا، ڈرمت میل رہن نہ پائیا۔ نہیں اوہ بڑا کبا، جس گر اوتار پیغمبر بند کیتے وچ ڈبّا، سچکھنڈ وچ لئے ٹکائیا۔ دیناں مذہباں دیاں ونڈ کے حدان، منٹس منٹشاں نال لڑائیا۔ اکو نام تے بدلدا ربیا ٹپا، اکھراں والی پڑھائیا۔ تے سارے کہندے رہے اوم رام کرشن اللہ ستنام واپگرؤ اچھا، تے بُرا کیہڑا نظری آئیا۔ جتنے نام تے اُتے ہٹا، چاروں طرف بندو مسلم سکھ عیسائی پرہ دے نام توں کرن لڑائیا۔ سچ کر کے اک پاربرہم پت پریشور متو پکا، جس دا یارانہ نہ کھئے ٹرائیا۔ جو آد جگاد سچّا، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ فرق پین نہ دیوے رتا، رتن امولک ہیرے

گرمکھ لئے بنائیا۔ جیہڑے لڑدے آئے اک دو جے نوں مار کے دھگا، چھوٹے پچے تیر کمان اُٹھائیا۔ جیہڑے گتکے نال مار دے آئے سٹان، نیلے رنگ نشانے نال جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں کر لین دیو پھرتی، فُرنے سب دے ویکھ وکھائیا۔ کیسے سنت دی اندر چڑھے نہ سرتی، کلجگ نے پردہ دتا پائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں آگے دیوے کوئی نہ گڑھتی، جمن والی نظر نہ آوے کوئی دُھر دی مائیا۔ وے بھگتو، میں تہاڈے سابمنے بہ گئی اُتے کُرسی، کُرسی دین دُنی دینی پلائییا۔ ایہہ دھار سچے ستگر دی، جو شب د روپ بدلائییا۔ ویکھو کھیل سوا سیر گڑ دی، جو پنج پیارے بھیٹ چڑھائییا۔ چار گنت دے رُڑھدی، آگے ہو نہ کھئے پچائییا۔ جنہاں کھیل کیتا نال دُرگی، تیر کمان موڈھیاں اُتے چھپائییا۔ ہُن لاٹاں والی دیوے جگا کے آگئی تُردی، اپنا پندھ مُکائییا۔ کھیل مُکئی دیوت سُر دی، سُنیاں لے اُٹھائییا۔ دُنیا ویکھو رُڑھدی، آگے ہو نہ کھئے پچائییا۔ کتھا کہانی یاد کرو اندر دی، کی سرسا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی لاٹاں والی، لِٹاں کھلیاں نظری آئییا۔ جس دی پرہ دے گھر دیوالی، گرمکھاں رسی وکھائییا۔ جن بھگتو اِکو متنا جوت اکالی، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، چھپی پوہ وقت رات باران، جن بھگتو کھڑکا دیو تلواراں۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پاس آ جائے میری گولی، ہوئی ہوئی قدم ٹکائییا۔ اُس نوں سمجھاواں دُھر دی بولی، انبولت راگ جنائییا۔ جس دی دھار سب دے نال موئی، مولا روپ سوہا پائیا۔ جن بھگتو تُساں کہار بن کے چُکی ڈولی، دُھر دا بہار اُٹھائییا۔ تہانوں سچکھنڈ دوارے کھڑن دی کر لئی بوہنی، دُھر دا سگن منائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو جیہڑا تُساں کیتا ہاسا، ہس ہس دتا وکھائییا۔ ایہہ دُنیا دا تماشا، پرہ دی بے پرواہییا۔ چار گرسکھ اُٹھو جنہاں کھیڈنا سار پاشا، بازی چوٹ والی لگائییا۔ چار گرسکھ اُٹھو جنہاں پلنگ اُٹھاؤنا اُپر آکشا، دھرنی دھرت تچائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو مینوں کر لین دیو پردہ، اپنا مُکھ چھپائییا۔ میرا بردا اندروں سڑدا، دُکھی ہو کے دے دُبائییا۔ ویکھو پرہ دی منزل کوئی نہ چڑھدا، سچکھنڈ دوارے ملن کھئے نہ جائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا کوئی نہ پڑھدا، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اِک جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو آگئے دیوت دیوا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ نال میں وی کران سیوا، پھراں چائیں چائیا۔ امرت رس دیواں میوہ، دُھر دا پھل کھوئیا۔ دھام وکھاواں اِک نہکیوا، نہچل دیاں وڈیائیا۔ جس دی مہا کردی جہوا، اوہ مالک دیاں ملائیا۔ جس تُوں کہندے الکھ ابھیوا، پارپرہم نُوں خُدائیا۔ اوہ تہاڈے مستک لاؤن آیا تھیوا، اپنا رنگ رنگائیا۔ ویکھیو دُباگن ہو کے کیسے سادھ سنت دا کریو نہ کریوا، بنا خُداوند کریم مالک محبوب مُحبّت خاوند خصم پتی پریشور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اِک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری طوبی، طوبی میرے خُدائیا۔ میں سُن کے آئی سوبھا، بھجی واپو داہیا۔ چھڈ کے چوڈاں لوکاں، طبقاں پنڈھ مُکائیا۔ سُنیا اِک سلوکا، تُوں میرا میں تیرا نظری آئیا۔ جس نے کُجی وچ بند کرائی جوکا، ایہ محمد دا خیرخواہیا۔ جنہاں ڈانگ تُوں لوایا ٹوکا، ایہ دُرگا سنگ رکھائیا۔ جنہاں نے کھجے ہتھ دا رنگ لیا پوٹا، ایہ گوہند دے میلی سوبھا پائیا۔ نہ کوئی وڈا تے نہ کوئی چھوٹا، اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں ویکھ لین دیو دشا لہندی، مغرب دھیان لگائیا۔ ویسٹ والی دھار کی کہندی، عیسیٰ موسیٰ محمد دینا ٹکرائیا۔ جنہاں بیبیاں نے سچے ہتھ تُوں لا لئی مہندی، ایہ امام مہدی دا درشن لو پائیا۔ بے شک بھگتو جنم جنم تہاڈی آتما چوراسی دا دکھ رہی سہندی، آگے دکھڑا دینا کٹائیا۔ گردھارا سنگھ جیہڑی چائی رکھی دہی دی، اوہ گرمکھاں دا اج اشنان دینا کرائیا۔ جن بھگتو جیہڑی جوڑی مہیں دی، اوہ بھگتاں تُوں دے رجائیا۔ جیہڑی سنگت آئی کیمپ سیئی دی، ایہ باون دے ساتھی سوبھا پائیا۔ تہاڈی تقدیر مُکی شرع زنجیر مُکی لکیر مُکی دھرم رائے وہی دی، آگے کھاتہ نہ کھئے کھلائیا۔ جنہاں نے سیوا کیتی کہی دی، کرمان دا ڈیرہ جانا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ گرمکھ ساچے پلنگ چکن، چکے دیاں کرائیا۔ کلجگ پینڈا آیا مُکن، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آیا پُچھن، گر اوتار پیغمبران رہیا اُٹھائیا۔ سنت فقیر دیوے نہ لکن، جنگل جوہ کھوج کھوجائیا۔ مایا ممتا جڑ آیا پٹن، پٹنادھار نال ملائیا۔ کوڑی کریا آیا لُٹن، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ پلنگ کہے میں ہویا اُچا، اُچی کوک سنائیا۔ بھگت دوارا دُھر دا سُچا، بھگون لیا پرگٹائیا۔ اوہ گرمکھو سارے باہر کڈھ لو چٹا رُقعہ،

ہتھان وچ اُٹھائیا۔ بھاگ سیاں تُوں وی چُک لے حُفہ، اَکے توں حُفہ پین کھئے نہ پائیا۔ جنہاں وٹ چاڑھ مُچھاں، نعرہ دیو لگائیا۔ جنہاں نوں تھوڑ پُٹاں، گھاٹے پور کرائیا۔ جنہاں سوہنگ پڑھی ٹکا، نُخم تاثیر دیاں بدلایا۔ جنہاں پیریں نہیں پایا جُتا، چلے واہو داہیا۔ جنہاں کالا رنگ کیتا پٹھا، ٹھوڈیاں اُتے نشان لگائیا۔ اوہناں دا انت آخری درگاہ نکلے سیٹا، سچکھنڈ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جیہڑے اک اک وندے وند، اکلا اکلا دتے کرائیا۔ اوہناں دی دھرم دی بدھی گندھ، نانا اک جڑائیا۔ اتم پوے ٹھنڈ، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ جیہڑی پیپی رنڈی نے پکڑی چند، دُرگا دی پچھلی سیوکن نظری آئی۔ جنہاں بُرکی کھادھی کھنڈ، گھرت نال رلائی۔ جنہاں پھڑی ہتھ وچ چندی چند، سوہنا روپ سہائیا۔ جنہاں دے انتر آیا اند، نگاہ پرہ دے وچ ملائی۔ جس نے پھڑیا تارا چند، چند ستار دا لیکھ چُکائیا۔ جیہڑا پاؤندا آیا ڈنڈ، رولے نال دُبائیا۔ جنہاں ودھا کے لائے دند، اپنا بھیس بدلایا۔ جیہڑے کردے آئے جنگ، مُکیاں نال لڑایا۔ جیہڑے اپنے آپ نوں کر پابند، دیناں بندھو ناؤں دتا جنائیا۔ جس نے مُصلا اُٹھایا ہتھ، لوٹے کھل نال وڈیایا۔ جنہاں پُٹھی عینک لگائی اکھ، جُھرے پھڑکے ہوہو بول سنائیا۔ جیہڑے ٹونہی ٹونہی آئے جپ، دُھر دا راگ الائی۔ جیہڑے چلدے آئے اُتے پب، پگاں سیس اُتے سہائیا۔ اوہ کہن ہُن پلنگ تھلے دیو رکھ، سہج نال ٹکائیا۔ جیہڑا ٹلھا لیاندا ککھ، ٹلسی بوٹے نال وڈیایا۔ جس نے پاٹی پاٹی کچھ، وچھا ہتھ رکھائیا۔ جس نے پھڑکے لیاندی مچھ، مینا رنگ رنگائیا۔ جیہڑے اکو نام آئے جپ، اکو منن پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جیہڑے آئے بن کے جوٹے، دُھر دا سنگ بنائیا۔ جنہاں ہتھ وچ پھڑے لوٹے، سنکھاں نال دتا جنائیا۔ مستک لیکھ لیکھ کھوتے، گدھ رنگ رنگائیا۔ جیہڑے چڑھے اُتے بوتے، جگت غریبی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنہاں نال لیاندے پوتے، اوہناں پیڑھی لئی بنائیا۔ جیہڑے کردے آئے روسے، رُسیاں لئی منائیا۔ جنہاں اُتوں سر گھوٹے، بودیاں والیاں نال جڑائیا۔ جنہاں ہتھ وچ پھڑے ڈانگ سوٹے، مُتہرے لئی اُٹھائیا۔ جنہاں تیڑ بنھے لنگوٹے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگنو تہاڈے نال کرے کون دھوکھے، شرع عام رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بیہو کھلائی۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں کم اک ضروری، ضرورت اپنی دیاں سمجھائیا۔ بشن کور ہتھ پھڑا دیوے کسٹوری، گلاسی بسنت کور نال

مِلائیا۔ سب دی لیکھے لاواں مزدوری، مُشکل حل کرائیا۔ رنگن چاڑھاں گوڑھی، دُھر دا رنگ رنگائیا۔ توڑ کے گڑھ غروری، ہنگتا دیاں مٹائیا۔ بھگتو تسیں گھر وسو میں تہاڈی دو جہان کراں مشہوری، مشورہ اکو نال مِلائیا۔ پرہہ نوں سمجھو نہ کوئی دُوری، دُور دُراڈا نہ کھئے وکھائیا۔ ایہہ دُنیا ویکھو کوڑی، نانا کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ جن بھگتو ایہہ کستوری دی ویکھو ڈبی، ڈبے کتے والے نال مِلائیا۔ تہاڈا میل ہویا ربی، علمین جوڑ جُڑائیا۔ ایہہ میری آخیری صدی، صدے وچ دُہائیا۔ میں پھراں پیریں ننگی، ہوئی ہوئی پندھ مِکائیا۔ جس نے موڈھے اُپر چُکی ڈگئی، ہوکا دے کے رہیا سُنائیا۔ جنہاں اناراں لائی آگئی، سرِشٹ وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھو ویکھو اک گلاسی، گلاس شیشہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے عیسیٰ چڑھیا سی پھاسی، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ اُس نے اک کتھا کہانی آگھی، حق آواز سُنائیا۔ جس ویلے ویہویں صدی آوے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مُرید رہے نہ کھئے جماعتی، مُرشد پلُو جان چُھڈائیا۔ سچ دے کوئی نہ ہائی، دُھر دا ونج نہ کھئے کرائیا۔ میری یاد رکھیو باقی، باطن دیاں سُنائیا۔ کھیل ہونا بہہ بھاتی، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے عیسیٰ انت ہتھ لایا صلیب اپنی ڈھائی، اُنگلاں نال چُھپائیا۔ کہا میرا تن وجود جیہڑا نام دی بنیا سی ڈائی، انگھٹ گھاڑ گھڑائیا۔ اوہ ڈیڈ ہویا میری دُہائی، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔ اوس ویلے نانا تئنا بھین بھائی، ساچا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ عیسیٰ دے ساتھی جیہڑے پنج بنے شوڈائی، بھجے واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کیوں چوڑا پایا نال کلائی، کلمے والیاں دیاں سُنائیا۔ جس ویلے کھیل کرے بے پرواہی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے کتھے نے لاؤن والے مُجرا، بُلھے دے ساتھی ویکھ وکھائیا۔ کتھے جے حُجرہ، اُپر لو اُٹھائیا۔ ویکھیو کوئی نہ بنیو نہ شُکرا، شُکرگزار سارے سپس لو نوائیا۔ جیہڑا پروردگار اپنی دھاروں اُترا، جس نوں جنے کوئی نہ مائیا۔ کوئی پتا کہے نہ پترا، گود نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہ بھگتو تہاتھوں منگدا ٹکرا، پنجے بییاں گھر دے پُھلکے دیو وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوبلا دئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنی جگت دی گھٹنا، گھاٹے وچ لوکائیا۔ مینوں اک ویراں لا دے وٹنا، سگن لینا منائیا۔ ذرا دئے والیاں نچنا، تھیا کر کے دینا

سُنائیا - ایہہ پیراں دا سُنپنا، در ہر رہیا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری ٹوپی ست رنگی، ست رنگ رہے وکھائیا۔ جس کھیل وکھاؤنا محمدی تے فرنگی، فراخ دلی نال سمجھائیا۔ چاروں کٹ ہونی تنگی، تنگدست لوکائیا۔ ٹٹی کیسے نہ جاوے گنڈھی، گنڈھنہار اپنی دیا کھائیا۔ من کلپنا سرشٹی ہوئی رنڈی، پر ماتم کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پھرے ڈہائی وچ وربھنڈی، برہمنڈی بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جگت سوانی رہی نہ کوئی چنگی، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نیتربنڈیاں ہوئی اندھی، پرہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ جگت بندنا پائی بندی، بندی خانہ نہ کھئے ٹڑائییا۔ دھر دے نام دی کیسے کول نہیں سندھی، سند ہتھ نہ کھئے پھڑائییا۔ جگت واسنا ہوئی گندی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ست رنگ دا ویکھو قیض، سوہنا نظری آئییا۔ سب نوں سانجھی دئے تمیز، مل کے چلو بھائی بھائییا۔ اک پرہو دے ہووو ادھین، اکو پروردگار منائیا۔ اپنی پوری کرو ریجھ، آتم پر ماتم پردہ لاپییا۔ ست دوارے جاؤ پتیج، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ آسا منسا پوری کرو اُمید، تمنا اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میل لائے ملائییا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو اپنی کڈھو پرچی، پرم پُرکھ سمجھائیا۔ بھگت دوارے ہونا بھرتی، بھرت رام دئے ڈہائییا۔ کریا کرے پریم عرشی، عرشاں دا مالک نور الہییا۔ ٹہانوں دیوے نام دی خرچی، آگے توٹ رہے نہ رائیا۔ کیسے نے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار جانا نہیں چرچیں، چراگاہاں دا ڈیرہ دتا ڈھاپییا۔ پُرکھ اکال پروردگار ٹہاڈا دردی، دکھیاں درد مٹائییا۔ سب دی منظور کرے عرضی، عاجزاں ویکھ وکھائیا۔ غریب نانیاں بن کے عرضی، غرض سب دی پور کرائیا۔ جنہاں پُلِس دی پائی وردی، گرمکھ دھر دے نظری آئییا۔ جیہڑے فوجی آئے کلا چڑھدی، ایہہ دھرم دی دھار وڈیائییا۔ جنہاں سیکھ پھڑی تتی سڑدی، گنڈیاں والی ہتھ اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا بھیو کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا رنگ انوکھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ جن بھگتاں نال کدے نہ کرے دھوکھا، سرشٹی بھرم وچ بھلائییا۔ جو جگا کے لیکے جوتاں، اشٹبھج سکھی سپیلی سوہیا پائییا۔ جنہاں بناوٹی وال ودھائے انہاں کرشن دوارے ملے سوہیا، گروردھن دھار وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ویکھ لو چوڑا، چوڑے والیاں دیاں جنائییا۔ ستگر نال پیار پائیو گوڑھا، گوڑھے وانگ رنگ رنگائییا۔ جگت ناتا سمجھو

کوڑا، گکرماں وچ پھسائیا۔ مستک لاؤنی اکو دھوڑا، جو دُرمت میل دھوائیا۔ پُرکھ اکال سَتگر پُورا، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑا
 بائی وچ لیاندا چُورا، کھدر ٹاکی نال ڈھکائیا۔ سو لیکھا جانے صاحب سُورا، سب دی سُرتی کھول کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سب کُچھ میرے پرہو دے ہتھ، ہتھیلیاں رہی وکھائیا۔
 جس پیدی نے پائی نتھ، تیاں بلاکاں نال وڈیائیا۔ اوہ اُٹھ کے گاوے وچ ستھ، دُھر دا راگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ست میل لئی ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے گل وچ ویکھو تویت، سب نوں دیاں وکھائیا۔ سانجھے پرہو دی کِرپو
 پریت، پریت اکو ویکھ وکھائیا۔ مانس جنم جانا جیت، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے رکھے اتیت، ترے گن لیکھا دئے مُکائیا۔
 آتم پر ماتم کرے تھانڈی سیت، اگنی تے دئے بُجھائیا۔ جن بھگنو کلجگ دی بدل دینی ریت، سَتجگ ساچا راہ وکھائیا۔ جیہڑا گُرُمکھ
 منگدا آیا بھیکھ، بھیکھا سب نوں دُھر دی دینی پائیا۔ ساچے نام دی کر بخشیش، رحمت حق کھائیا۔ جنہاں نے مُکٹ بدھ سِیس،
 سوہنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ اوبلا دئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جنہاں گل وچ پائی
 پھانسی، رسیاں رہے لٹکائیا۔ اوہ نہاؤن جان کدے نہ کاشی، ترینی چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ جنہاں ٹوپی پائی گاندھی، گندھرو پچھلا
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری زنجیر ویکھو چاندی،
 سب نوں دیاں وکھائیا۔ میرے کول آجئے میری باندی، بندنا کر کے سِیس نوٹیا۔ جیہڑی سنگت سوہنگ ڈھولے آئی گاندی، گھر
 سچ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرُمکھو ویکھو اپنا
 چھلا، ماجھا مالوا دواہ جموں دیاں وکھائیا۔ نالے تگو میرا اللہ، عالمین اکھوائیا۔ مکے ولّ رہ گیا محمد اکلا، کلمے نال دُہائیا۔ میں
 کپدا پھڑاں پلا، کون گنڈھ رکھائیا۔ جگت جہان ہو گیا جھلا، مینوں پگلی دتا بنائیا۔ بیبیاں اپنا کھڑا کر لو بھلا، جو برچھے رسیاں
 اُٹھائیا۔ سارے ویکھو زمین تے تھلا، نگاہ لو بدلائیا۔ جیکاریاں نال بلا دیو حلا، ہوئل پوے جگت لوکائیا۔ اپنی کرنی دا سب نوں
 ملے پھلا، کرم کانڈ ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتو سَتجگ اندر ذات پات دا رہن نہیں دینا رلا، اکو آتم برہم درڑائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری انگل دی ویکھ لو پوٹی، پوٹا پوٹا ہو گئی لوکائیا۔

میری سوہنی بنی ٹوپی، ٹوپاں والے دینے بلائیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی جگت والی گوپی، گویا روپ نہ کھئے دکھائیا۔ جیہڑا پھل سرتے بٹھ کے لیا دھوبی، یادو پچھلا نظری آئیا۔ جنہاں رنگ چڑھایا اُتے ٹھوڈی، لیکھا اپنا رہے مکائیا۔ جنہاں کالے کرایا گوڈیں، گڈ مالک لے کے جائیا۔ گرانام سنگھ ویر کے والا دے دے ڈوڈی، پھل گلاب ہتھ پھڑائیا۔ جیہڑے پنجے بیٹھے دودھی، ڈونے اُپر دیو اُٹھائیا۔ جیہڑا بن کے آیا جوگی، بہنگی دے بلائیا۔ جیہڑا سب توں وڈا روگی، اوس دا چوراسی گیار دے کٹائیا۔ گرمکھو تہانوں طعنے دیوں لوکی، اشارے رہے کرائیا۔ ایہہ کتھے پھردے تے کپڑی انہاں دی جوتی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جیہڑا دوآبے والیاں لیاندا طوطا دُنیا دی بولنی طوطی، توں میں کرے لڑائیا۔ سب دی نیئت ہونی کھوٹی، کھوٹے کھرے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بیہو ابھیدا دے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے ویکھو پوٹے، کھڑک کھڑک کے رہے سنائیا۔ گوبند ڈھئیے والیا دکھا دے ڈھئیے دے لائے ڈھونکے، اپنی لے انگرائیا۔ جس نے صاف کرنے سب دے کایا چوٹکے، دُرمت میل دھوائیا۔ جن بھگت کایا مندر دوارے پہنچے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ گرمکھ ہو کے کوئی نہ جائوسوں کے، اپنی اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں سارے کہندے بڈھی تے چٹا جھاٹا، ٹکا متھے وچ لگائیا۔ میں دین دُنی دی بدلن آئی کائنا، لائن پچھلی دینی ٹھکرائیا۔ کھیل کرنا تے آٹھا، تن ماٹی پھول پھلائیا۔ جیہڑا گوبند والا باٹا، امرت دینا پیاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ویکھو میری گت، سب توں دیاں دکھائیا۔ جن بھگتو ستجگ وچ ماتا پتا خالی رہے کوئی نہ بنا پت، اوئترا مرن کھئے نہ پائیا۔ مینوں پھیر اک ویراں محمد توں لین دیو پُچھ، کچھ مینوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ اوہلا دے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا رستہ کپڑا وائیڈ، تیرو دتا تجائیا۔ درگاہ ساچی دا کپڑا گائیڈ، گاڈ دے ملائیا۔ پیغمبر ہو گئے ڈائیڈ، ڈو ڈڈ نہ کھئے جنائیا۔ میں ویکھیا تے میرے مالک دی بڑی اچی بائیٹ، اُس نے ہیٹ پینٹ نہ کھئے لگائیا۔ جان تکیا تے نور الابی وائیٹ، واحد اک خدائیا۔ میں وڈو نہ ہوواں میں اپنے مالک دی چلاں رائیٹ، لیفٹ سائیڈ بیہائینڈ اُس دی آس رکھائیا۔ عیسیٰ کہے کائیٹ، موسیٰ کہے رائیٹ، میں کہاں میرا گاڈ فٹ فار فائیٹ، فراگ مینڈک ڈڈو دے بنائیا۔ محمد آگئی اندھیری نائیٹ، جگت نور نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ محمد کہے عیسٰی الشمس زینہ زکولے کھزمے زبولے زاویزو خدائی مشغولے دُنیا دارو دُنی وچ بھولے، بہرم وچ دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھو کتے ڈیڑھ دا وقت نہ ہو جائے پندراں منٹ باقی، واچ کلائیاں اُتے نظری آئیا۔ تہاڈی آگے تے پرہ دی تہاڈے وچ تاکی، جتھے بننا پریم دا ساقی، جام دُھر دا دئے پلائییا۔ کی ایہہ بندہ خاکی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا ویس وٹائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا ست رنگا، رنگ اپنا بدلائییا۔ میں سب توں کر دیواں ننگا، پردہ دیواں اٹھائییا۔ بنا پُرکھ اکال توں کوئی امرت نہ دیوے ٹھنڈا، بنا گوبند توں رس نہ کھئے چکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میل لئے ملائییا۔ صدی چوڈھویں کہے ادھر کوئی پھردا تے نہیں غصے، اندرے اندر روس بنائییا۔ میں ویکھنے سب دے جسے، کایا ماٹی پھول پھلائییا۔ جیہڑے مات گریہ وچ تو مہینے اٹھاراں دن رہے پُٹھے، آگنی تن تپائییا۔ اوہ ہُن نہ رہن سٹے، اکھاں لینیاں کھلائییا۔ پھر سب دے پینڈے مکے، پھیر جنم وچ کھئے نہ آئییا۔ آون جاون دے رہے کوئی نہ دکھے، دکھ درد دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دئے رنگائییا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں کر لین دیو بدلی، اپنا روپ بدلائییا۔ مالک اک عدلی، انصاف وچ دُبائییا۔ منزل منگو اک پد لئی، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ناتا جوڑو بھگت بھگوان دی جد لئی، دو جا راہ نہ کھئے تکائییا۔ جس کارن ہر سنگت سد لئی، صدمے دینے مٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک جنائییا۔ صدی چوڈھویں کہے نتھ والی بیبی اچے نہیں گایا کاو، میں بھل کدے نہ جائیا۔ گرمکھ سنگھ کوٹ لیا دے ہاف، پریم نال پہنائیا۔ سب دا گکرم کراں معاف، مُفت دیا کھائییا۔ ہرجن رہے نہ کھئے گستاخ، گلہ دیواں چُکائییا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد گئے آکھ، اوہو کار بھگنائیا۔ جو سندیسہ دیوے گوبند دی راکھ، پریم دھار درڑائییا۔ سب دا پورا کراں حساب، صاحب ہو سمجھائییا۔ بنا اکھراں توں دے دیو کِتاب، چٹا رنگ وکھائییا۔ جس نے رچنا رچی آد، کلجگ اتم ویکھ وکھائییا۔ بھيو جنائے برہم برہماد، برحمانڈ پردہ لاپییا۔ جیہڑے سنگھ وجائے ناد، ناد دُھن شنوائیا۔ جیہڑا کیتا دُھر دا پاٹھ، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا چٹا ورقہ، سفید نظری آئییا۔ جو گوبند لیکھا سرسا، باقی گیا درڑائییا۔ جس کارن مڑ کے پرتا، پت پریشور نال رلائییا۔ بن کے دُھر دا بھرتا، بہرم

دئے چُکائیا۔ ویکھ کے کھیل عرشا، اسمانی رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ کاپی نہیں پُستک، اکھراں والی نہ کھئے لکھائیا۔ اس دے وچ نہیں کوئی اُستت، صفتاں نال صلاحیا۔ ایہہ کوئی پیغمبر نہیں مُرشد، گر اوتار پیغمبر ناؤں دھرائیا۔ کوئی مہا نہیں اُفت، صفت نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کوٹ نے بڑی دتی گرمی، مینوں دتا تپائیا۔ میرے آگ لگی چرنی، انتر دئے دُبائیا۔ میں ہُن نہیں ورتنی نرمی، نر مادہ دینے لڑائیا۔ میں پرہ دے گھر جنمی، جنم سب دا دینا بدلائیا۔ کھئے رہن نہیں دینا بھرمی، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ دئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گرمی توں بڑی آگی، بھڑی بھڑی دُبائیا۔ مینوں پکھا جھلیو اوہ سکھی، جیہڑی اکو پُرکھ اکال منائیا۔ مکے ولوں وا آئی تتی، میرا سینہ رہی تپائیا۔ جے مینوں مل جائے میرا دُھر دا کھلاپتی، میری آگنی دئے بُجھائیا۔ میں اوہدا درشن کراں اکھیں، اکھیاں والیو دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو کوٹ لگدا اچھا، سچ دینا سمجھائیا۔ میری بغل وچ مچھ کچھا، براہ لئے دبائیا۔ جیہڑا شرع وچ پھسا، زنجیر دیاں کٹائیا۔ سارے ادھر کر لو اکھاں، درشن لوو پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری بھکھی دی بھری نہ پوٹ، ترسنا رہی ستائیا۔ میری گولی آگے آوے اوہدی پٹھ تے لگے چوٹ، چوٹیاں والے دیاں ہلائییا۔ کھوٹے زپے والیو کر دیو اتوں سوٹ، مٹھاں لو کھلائییا۔ ایہہ وقت پھیر نہیں لبھنا روز، روزیاں والے دین دُبائیا۔ سب دا پورا ہویا جوگ، جوگی رہے کُرائیا۔ میں کیسے دا رہن نہیں دینا بوجھ، بہار سب دا لینا اُٹھائیا۔ گرُمکھ چُکنا اپنی گود، گوداوری والا نال ملائییا۔ سب نوں لینا سودھ، سوادھان کر کے دینا جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پال سنگھا کتھے تیرا چاکو، سہجے دے دکھائیا۔ جن بھگتو کوئی نہ پیو تباکو، کوڑی طمع دینی مٹائیا۔ سب نے مٹنا اکو باپو، پُرکھ اکال دُھردرگاہیا۔ جس دے کول نام دا جادو، مذہباں وچوں کدھکے تہانوں اپنے پھندے وچ لیا پھسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا بھگتاں نال رشتہ، ناتا دین دُنی تڑائیا۔ پچھلا لیکھا مکایا آہستہ آہستہ، پورب پندھ چُکائیا۔ آگے پکا کیتا نسچا، نینت لئی بدلائیا۔

پُرکھ اکال دا متنا اِشٹا، دوسر سِیس نہ کھئے جھکائیا۔ جس نے رچن رچائی سرِشٹا، وِشن برہما شو سیو لگائیا۔ لکھ چوڑاسی بھوکے گریہستا، آتم پر ماتم سیج ہنڈھائیا۔ کھیل کھلایا دوزخ بہشتا، نرک سورگ ونڈ ونڈائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرائے لکھتاں، اکھڑ اکھڑاں نال وڈیائیا۔ کوٹاں وچوں کسے ورلے رُوپ دیوے سچے گُرسکھ دا، گُرمکھ آپ بنائیا۔ انتر ناتا جوڑے پت دا، پتکاری ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذبح چت دا، ٹھگوری نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا میٹے پتھر اِٹ دا، ایکا نُور نُور چمکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ چاکو تکھا، سوہنی دھار وکھائیا۔ اٹھ ویکھ پرہو دیا سکھا، تینوں دیاں سمجھائیا۔ گوبند دا نظری آوے چٹھا، محمد دی لکھت دئے گواہیا۔ سب دی ننگی ہوئی پٹھا، اوڈھن سِیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر دا حُکم سُنو اک ایک، ایکنکار درڑائیا۔ جس دی سب نے رکھی ٹیک، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ اوہ وسے سچکھنڈ ساچے دیس، دِشا اپنی سوہیا پائیا۔ آد انت رہے ہمیش، جنم من وچ نہ آئیا۔ کلجگ انت میٹے کلش، کل اپنی اک پرگٹائیا۔ بھاگ لگا کے ماجھے دیس، مجلس گُرمکھاں نال بنائیا۔ ایہہ کھیل صاحب دسمیش، رام کرشن وجے ودھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہونے پیش، پیشینگوئی اپنی نال لیائیا۔ جیہڑا سمت بدلنا چیت، چیتن کرے لوکائیا۔ رن بھومی ہونا کھیت، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ کلجگ دی کِریا ہونا بھیٹ، بلیدان لئے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنچم سال ہونا چالو، چالاکی سب دی ویکھ وکھائیا۔ لہندی دِشا تپنی بالو، اگنی تت تپائیا۔ جو سندیسہ دے کے آیا پُت کالو، نانک نرگن ناد وجائیا۔ اوہ ویلا وقت کون سمبھالو، سمجھ کون جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے نانک کہا اک نرائے، نر نرنکار نظری آئیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر لوک مات نہیں رہنے، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔ سب توں بھانے پینے سہنے، سِر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں مُکاؤ نے لہنے دینے، کھاتے اپنے پھول پھلایا۔ پُرکھ اکال نظر نہ آوُنا کسے نینے، نیتربین ہونے لوکائیا۔ گُرمکھاں وجاؤ نے ڈھولک چھینے، سوہنا راگ الاٹیا۔ کجل پاؤ نے نینے، نیتر اکھ چمکائیا۔ جوڑے بننے بھائی بھینے، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ جگت وچھوڑے سہنے، پرہ ملے سرنائیا۔ سوہنگ ڈھولے کہنے، دُھر دا راگ الاٹیا۔ بستر بھوشن بدلنے کہنے، تن وجود وجے ودھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کِہا نانک بولیا کی بغداد، بغلی بغلاں وچ لٹکائیا۔ پُرکھ اکال سُنے فریاد، محبوب دُہردرگاہیا۔ جہپڑا محمد کھپڑا کیتا آباد، اتم اوسے کرے صفائیا۔ ایہ کھیل ہونا بڑے شُکرانے وچ آداب، مان نال وڈیائیا۔ لیکھا چُکائے وچ پنجاب، پنجم شرع دئے گوائیا۔ دُہر دے نام وجائے رباب، تند ستار نہ کھئے پلائیا۔ جھگڑا رہے نہ جھٹکا کباب، کعبہ لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کُھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوبند اُنگل توں اُڈایا باز، بازاں والے دتا سُنائیا۔ پُرکھ اکال نے بدلنا رواج، لیکھا دین دُئی چُکائیا۔ دُہر دا پہن اگتی تاج، تاجاں والیاں کرے صفائیا۔ نام دس کے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ گُرمکھ بنا کے ساچے سادھ، سادھنا اکو وار درڑائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا لینا آرادھ، دوجی کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ سوئی سرتی کُھلاوے جاگ، آس نندرا دئے گوائیا۔ آتم جوت جگائے چراغ، چراگاہاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ تن وجود کرائے آباد، مہر نظر اُٹھائیا۔ لال سنگھ آگے آوے جس تن بستر پہنے ساچ، کالا سوسا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نیڑے آجائے گولی باندی، بندنا سیس نوائیا۔ جس کنگن پایا چاندی، بانہ کڈھ کے دئے چھنکائیا۔ ساری سنگت کہے پُرکھ اکال بنا پت جاندی، انت ہونے نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ اندھیر جھلنی آندھی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرمکھو گولی بنو غلام، نغراں والا رُوپ وٹائیا۔ تہاڈا اکو سجدہ اکو سلام، سیس جگدیش اک نوائیا۔ اکو کلمہ اک کلام، اکو حق پڑھائیا۔ ویکھیو کتے اپنے پرہہ ٹوں نہ کریو بدنام، بچن بھل کے اپنا آپ بھلائییا۔ کلجگ زین اندھیری شام، بنا گُرمکھاں توں شمعدان نہ کھئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُہر دا لیکھا دئے مُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیڑی توں بنیا لال، لال توں لال وڈیائیا۔ کلجگ وچوں لیا بھال، ویکھی خلق خُدائیا۔ گودی لئے سوال، اپنے انگ لگائیا۔ آگے چل کے وکھا چال، کِس بدھ چلیں چائیں چائیا۔ ایہ پچھلا کوئی احوال، لیکھا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کُھلائیا۔ کالیئے کالیئے آجا، کلجگ ویس وٹائیا۔ تینوں پتہ نہیں پرہہ آگیا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ اوتھے تیرا کوئی نہیں تیا چاچا، بہین بھائی نہ کھئے وکھائیا۔ کورٹا نہیں کوئی ساتھا، گُرمکھ سارے سوہبا پائیا۔ اک شبد دی پڑھدے گاتھا، سوہنا راگ الاٹیا۔

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبران میرا سُدھایا ساہ، چار جُگ دا کھیل وکھائیا۔ مینوں پرہ نے بچائی رکھیا کولوں گناہ، انگیکار نہ
 کھئے کرائیا۔ اندرے اندر کردی رہی دُعا، واسطہ دُھر دا پائیا۔ جد ہووے تیرے نال نکاح، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ گرمکھو تُساں
 سوہنا رچایا ویاہ، اپنی خوشی بنائیا۔ میں وی چھڈ کے آئی پچھلے راہ، رہبران آئی تجائیا۔ جس طرح تہاڈا اک خُدا، میں وی اکے
 نوں سیس نوائیا۔ تُساں میرا تے میں تہاڈا سمجھنا مُدعا، مُدّت توں وچھڑی ویکھ وکھائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں
 پرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ہویا ملاپ، ملنی
 جگدیش کرائیا۔ میں تہاتھوں سُن کے جاپ، اپنا آپ لیا بدلائیا۔ جیہڑا کوٹ پہنیا ہاف، ایہہ حرفاں دی کرے صفائیا۔ جس دا کوئی
 سمجھے نہ قافیہ کاو، نُقطہ نہ کھئے درڑائیا۔ میں اوس دی کراؤن آئی یاد، سب نوں رہی سمجھائیا۔ سب دا اُجڑن والا باغ، پت ٹاہنی
 رہی گملائیا۔ سہئے اُٹھو جاگ، اپنی لو انگڑائیا۔ پُرکھ اکال بدلن والا سماج، سمگری نام جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سد لیکھا دئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ہویا اگئی میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ جن بھگتاں سہایا ویلا، سوہنی
 ملی وڈیائیا۔ اکو رنگ گرو گُر چِیلا، چِیلا گُر وچ سمائیا۔ پُرکھ اکال سب دے نالوں ہو کے وبلا، ناتا گرمکھاں نال رکھائیا۔ میں
 تکے جنگل بیلا، جوہاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 میری بھگتاں کیتی شادی، شادیا نے دتے وجائیا۔ دین دُنی ہوئی بربادی، گھر گھر پئی دُہائیا۔ بھگتاں دی ودھنی آبادی، پُرکھ اکال دئے
 وڈیائیا۔ جیہڑی میری بنی باندی، باراں سال سنگ نیہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے وکھائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میرا سوہنا جوڑیا جوڑ، سچ دتی وڈیائیا۔ پچھلا ناتا آئی توڑ، آگے پرہ دے نال جُڑائیا۔ جیہڑے گرمکھ جانجی
 چڑھے گھوڑ، راکیاں آئے بھجائیا۔ جنہاں موڈھے دھری پوڑ، پوڑی دُندے گئے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 میری آسا پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو کلجگ رہن نہیں دینا گورکھ دھندا، گر پیراں ہووے صفائیا۔ مانو مانو نوں
 سمجھے بندہ، بندگی اکو پرہ دی نظری آئیا۔ اکو پتن اکو گھاٹ دسنا کنڈھا، اکو دوارا دینا وکھائیا۔ اکو بھے رکھائے ست رنگ دا دُندا،
 دُنداوت دُھر دی دئے جنائیا۔ آتم انتر دئے اندا، رس اکو اک وکھائیا۔ سارے بادام پتا سے لاجی دیاں کھول دیوو گنڈھاں، ہتھان اُتے

ٹکائیا۔ کہو پرہہ دا سگن سب نالوں چنگا، ناتے کوڑے جگت تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پریم پریتی وچ رکھائیا۔ گرمکھو سارے کھاوو اک اک لاجی، دانے مکھ وچ ٹکائیا۔ ناتا چھٹیا تائی چاچی، بہین بھائی نہ کھئے وڈیائیا۔ جیہڑا سنگر کرے راکھی، اوسے دی منو رضائیا۔ تہاڈی لیکھے لگے لیاندی پاتی، پترکا سوہیا پائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ چھبی پوہ دی ایہہ پھیر نہیں آونی راتی، زڑی جگت نہ کھئے مہکائیا۔ جیہڑے گرو گرتھ دے پاٹھی، گوہند اپنے رنگ رنگائیا۔ جنہاں نم دی پٹ کے لیاندی گاچی، کوڑ جڑ اکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھو پتاسے لو کھا، مٹھا مکھ کرائیا۔ دنیا سستی تے تہاڈا لگ گیا داء، جگت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جیہڑے پرہہ دے بھگت نے کھڑی کرو بانہ، اُپر ہتھ اٹھائیا۔ بھاویں ناتا تٹ جائے پتا ماں، پُرکھ اکال رکھنی سچی سرنائیا۔ نہ کوئی سور کھائیو نہ گان، چھری کرد نہ کھئے چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ گرمکھو سارے دندان نال بہنو بادام، کراکر لگائیا۔ ایہو بان لگایا رام، دہ سر تائیں گھائیا۔ ایہو کھیل کیتا کرشن بھگوان، چوڈاں لوک داڑھاں بیٹھ دبائییا۔ ایہو کلا ورتے سری بھگوان، چاروں کُنٹ پئے دُبائییا۔ تسیں ویکھنا کھیل مہان، ہر کرتا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تسیں کھاؤ لاجی نال بادام، پتاسیاں مکھ بھرائیا۔ مینوں بھکھی نوں پے گئی شام، شام ملن کھئے نہ آئییا۔ میرے سر وی کوئی کرو احسان، اپنی نگاہ بدلائیا۔ میرا نگا رہیا کام، تہانوں دیاں سنائیا۔ جن بھگتو میں تہاڈی تسیں پرہو دے مہان، دوہاں مل کے وجی ودھائیا۔ میں سچ سمجھ گئی واقعا پرہو آد انت دا کسان، کیرسانا اپنا کم چلائییا۔ جس نے کھئے کر لئے شاستر پُران گیتا نال قرآن، انجیل رلا کے انجمن لئی بنائیا۔ باہمی ناتا جوڑیا تمام، طمع مذہباں والی گوائیا۔ آگے سارے پڑھن اکو کلام، کلمہ کائنات سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بہیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھو کیوں تسان کڈھے تُلے، تریا دا لیکھا دتا مکائیا۔ تسیں کوئی بنسری نہیں وجاؤنی مُرے، جگت ناداں وچ وڈیائیا۔ تسان کوئی نام دے کرنے نہیں کرے، دندان بُلان اُتے پھرائیا۔ تسان کوئی یچن نہیں بولنے ہُرے، ہا ہا کر سنائیا۔ تہاڈے لہنے دینے اندر دے، پریم پُرکھ جھولی پائیا۔ جیہڑے لیکھ نہیں بنے دیوت سُر دے، رات تہاڈے دتے بنائیا۔ تسان سگن لیاندے گڑ دے، مٹھا رس چکھائیا۔ آگے

ناتے ویکھو جُڑدے، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ کلجگ دے وہن ویکھے زُڑدے، آگے ہو نہ کھئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا رہیا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے نال رکھيو خطو خطابت، چٹھی نام والی پائیا۔ میں چلاں پر بہو دی سیکھیا مُطابق، حُکم مٹاں چائیں چائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تُسیں وی بدل لؤ عادت، ریتی لینی بدلائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی سب نے سانجھی پڑھنی عبادت، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ میرے پر بہ دے کول چار جگ دی یادداشت، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی دیناں مذہباں دی کیتی ہوئی کاشت، اتم اکے وار کرے صفائیا۔ محمد تُوں کرینگا ایہہ برداشت، مؤسیٰ عیسیٰ تُوں وی دے سمجھائیا۔ کی میرے نُور دی تُساں دتی شناخت، ساکھیاں کی وکھائیا۔ میری مہا دے چھوٹے چھوٹے لکھ کے کاغذ، اپنے آپ تون وڈے آئے اکھوائیا۔ سارے کہن تیرا حُکم مٹیا واجب، جو وجہ دتی درڑائیا۔ اسیں تیرے طُلبے طالب، تعلیم تیرے کولوں پائیا۔ تُوں سب دا اکو مالک، پرتپالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چھڈ دینا پاؤنا تمبا، بستر تن نہ کھئے وکھائیا۔ میں اکو ویکھنا منبع، جتھوں نرگن نُور کرے رُشنائیا۔ اکو منزل چڑھنی کھمبھا، جس دی جڑ نہ کھئے اکھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اپنی سندا، سند سب دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جاگو ری بیبی، بیگم ہو کے دیاں سُنائیا۔ ویلا آگیا قریبی، کِریا دینی بدلائیا۔ پر بہ دا ویس عجیبی، عجیب لیا بدلائیا۔ میں چاہندی سب دے گھروں نکل جائے غریبی، بھکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرم دی دھار دساں عزیز، سیکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بہیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہر پردے ویکھن لگی، اپنی اکھ بدلائیا۔ وچوں بہتیاں تُوں نیند رہی سدی، اندرے اندر واجاں رہی سُنائیا۔ باہر نکلیو پیر دبی، اپنی کئی لؤ کترائیا۔ میں حیران ہوئی ایہہ کپڑی کوئی شوواں والی گدی، جس دے اُتے بہہ کے تکرّی والے تھونگا مار کے کردے تھگی، مُکھوں کہن ایہہ شوواں دے آسن وچ وڈیائیا۔ جن بھگنو چھڈ دینی کرنی بدی، بدکاری رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے واسطے جموؤں روٹی سکی آئی تے رام پُریے تون آئی ادھی، ایہہ اتم ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تہاڈے نال میری ڈوری بدھی، آگے ہو نہ کھئے تڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے واسطے ویکھو سُکا ٹکر، ٹکڑا ٹکڑا نظری آئییا۔ تُساں پرساد کھانا تے کرنا شکر،

شکریئے وچ دھیان لگائیا۔ جے گر اوتار پیغمبران دے قول کر کے پرہو جاندا مُکر، پھیر تہانوں کوں ملدی وڈیائیا۔ تئیں اوس صاحب دے پتر، جیہڑا مرن دے پچھوں گود اٹھائیا۔ خوشیاں نال چڑھنا کچھڑ، گلوکڑی لینی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا تہاڈے نال ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چھٹی چار یاری، یارانہ پرہ دے نال لگائیا۔ میں تیرا سو اٹھاسی سال رہی کواری، جن بھگتو تہانوں دیاں سمجھائیا۔ جگت ترسنا دی چھڈ دیو بیماری، بوئے روگ دیو گوائیا۔ جے بننا تاں بنیو اُس پرہو دی لاڑی، جو لوڑیندا سجن سوہیا پائیا۔ لہیاں ہتھ نہ آوے جنگل پہاڑیں، ٹییاں وچ درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے کول محمد دسی بات، ہوئی جیہی گیا سنائیا۔ میتوں سوہنی لگی جماعت، دُھر دے صوفی نظری آئیا۔ جیہڑے تیری چڑھے برات، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میرے کول صفت والے نہیں الفاظ، جو مہا دین سنائیا۔ تیرا لیکھا وچ اگئی کتاب، جس دا حرف نہ کھئے بدلائیا۔ ویکھیں کتے پھیر نہ دسیں بھن کے کھانا کباب، سیخاں اُتے بنائیا۔ اکو سجدہ دسنا آداب، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ محمد کہے میرا پورا ہویا خواب، پرہ خلق دتی وڈیائیا۔ جس میری سہائی محراب، محبوب بن کے ویکھ وکھائیا۔ اپنے دوارے تے قبول کیتی نماز، مہر نظر تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرہ بخشنہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سنگ نبھاؤنا بن کے سنگی، سچ سچ وڈیائیا۔ میں بھگت دوارے اندر لنگھی، پچھلا پندھ چکائیا۔ بہاویں ماڑی بہاویں چنگی، چنگی لینا بنائیا۔ میں آئی اوس دے کندھی، جو کندھے آیا پار کرائیا۔ جس دی چمکے تیج پرچندی، ڈلک نور رُشنائیا۔ کوڑی کرپا کڈھ گندی، مایا ممتا موہ گوائیا۔ دھار بخش اک بخشندی، بخشش رحمت آپ کرائیا۔ جگت رہے نہ کھئے پابندی، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ جیہڑی آتما پرماٹما دوارا لنگھی، اپنا پندھ مکائیا۔ اُس دا صاحب سوامی سنگی، لگی توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جس نے سر تے پائی ٹھوٹھی، بردھ اوستھا نظری آئیا۔ اِس دا لیکھا مُکنا چارے کوٹی، کایا گنیا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا رہے نہ پنج بھوتی، پنجم کھوج کھوجائیا۔ جنہاں بستر پہنے سوٹی، کھدر نال وکھائیا۔ جنہاں بھگت دوارا چٹا کیتا نال کوچی، کوچے گلی ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا رنگ دئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جنہاں نے میرے امام

نوں دتی پیٹی، بٹنے والا دئے وڈیائیا۔ اوہ گرمکھ دھرم دھار دی بیٹی، پرہہ بخشنہار سرنائیا۔ تن وجود کوزا رہے نہ ریٹھی، امرت
 رس بھرائیا۔ کوز ویزن دی میٹ کے لیکھی، لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ پرہہ دے آگے کوئی چلے نہ کیسے دی شیخی، چلاکی کرن کھئے نہ
 پائیا۔ ابناشی کرتا سب دا بھیتی، اندر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میرا تویت جنہاں بنایا، میری بنت بنائیا۔ میں اوہناں دا شکر منایا، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ ساچا منگل گھر
 سنایا، ڈھولا دھردرگاہیا۔ جنہ کاکوں ہنس بنایا، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوک چکائیا۔ سو دھر دا پتا مایا، گرمکھ بالے گود
 اٹھائیا۔ کلجگ انت میںن آیا، ستجگ ساچا لئے جکائیا۔ جن بھگتاں دھار بدل کے کایا، کایا کعبہ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جنہ لیاندا کالا دھاگا، سوتردھاری ویکھ وکھائیا۔ کیرپا کرے دھر
 دا آقا، عقل بدھی دئے وڈیائیا۔ آتم پرما تم بخشے ساتھا، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میری آسا
 پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ہن کر دے کتھا کہانی بس، بسم اللہ کہہ سنائیا۔ جن بھگتاں نوں لین دے ہس، خوشیاں راگ
 سنائیا۔ دھر فرمانا دینا دس، بھيو ابھید جنائیا۔ سچ دوارا سمجھا کے ہٹ، پتن دینا درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پہلوں میں وی
 سمجھدی رہی ایس نوں جٹ، تتاں والا نظری آئیا۔ ویکھدی رہی ہتھ منہ پیرنگ، اکھاں والا سوہیا پائیا۔ سریر بنیا ماس ناڑی
 رت، کلبوت وجود نال سہائیا۔ جان تکیا ایہہ دھار پرہو سمرتھ، دو جا اور نہ کھئے وکھائیا۔ جس دے سب کجھ ہتھ، ہتھیلی اُتے دئے
 درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میری منسا پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جوڑ کران دوئے بدن، بندگی
 سپس نوائیا۔ پنجاں پیاریاں میںوں لایا ٹکا چندن، چند نال رُشنائیا۔ میں تئی آئی گنڈھن، سب دا میل ملائیا۔ منگاں اک اندن،
 دھر دا رس چکھائیا۔ لیکھے لگا سگن، وجی سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در ٹھانڈے ہونا سہائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے پریم پریتی نال ورتاؤنا پرساد، پرساد ستگر دئے بنائیا۔ ایہہ بھگتاں دی داد، گرمکھاں جھولی پائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے گرمکھو میں تھادے وچ رل گئی آج، آگے وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تھادا میرے نال سماج، میری تھادے نال وڈیائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے آس، لیکھا جان پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام سُنائیا۔

دس دس پیس ہووو تیار، گرُمکھ اگے آئیا۔ سچے ہتھ وچ اٹھاؤ بار، پردے اندر کر صفائیا۔ باندی ہووے خبردار، گولی لئے انگڑائیا۔ اک اک پاوے نال پیار، خوشیاں اپنا رنگ وکھائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دس دس دا بیسا، بیس بیس وڈیائیا۔ میرا مالک ہر جگدیشا، جگدیشر اک اکھوائیا۔ جس دی کرے کوئی نہ رِسا، رشتیداری سب تڑائیا۔ مان دتا موسیٰ عیسیٰ، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ اتم سب دا خالی کرے کیسا، پلے گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ جن بھگتاں دس کے دھر پریتا، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنہاں چھاتی اُتے لائیاں لیکان، جگت نشان بنائیا۔ اگے پین نہ دیوے تاریخان، لیکھا ایسے جنم چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مُحبّت والا ناتا، مُبین نال سرنائیا۔ جس طرح میں مندی رہی اکھا، گرُمکھو تُسیں وی متنا چائیں چائیا۔ سب دیاں پوریاں کرے آساں، بھرواسا دئے بندھائیا۔ سچکھنڈ دوار کرائے واسا، وصل دیوے نور الاہیا۔ سب دا لیکھے لاوے کاسہ، کایا کعبہ آپ سمجھائیا۔ جنہاں دھر دا شبد واچا، وچولا ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ساڈھے تِن اِنچ دا فیتہ، پچھلا لیتنا چُکائیا۔ جس جوگن دا لیکھا بالمیکا، راوی کنڈھا دئے وکھائیا۔ اوس دیاں پوریاں آساں اُمیدان، مُشکل حل بنائیا۔ سدا صاف رکھے نیتان، نیتوان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا گرُمکھ سچا پریمی، پریم اک بنائیا۔ جو پُرکھ اکال دا ہووے نیہی، نمک سوا پا دئے گواہیا۔ اوبدی رسنا ہووے حلیمی، اُچی کوک نہ دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میں تہاڈا کھادھا لُون، نمک حرام نہ کدے اکھوائیا۔ سب نے متنا اوس

پربھو دا قانون، جو کلمے جگ جگ پڑھائیا۔ اوس دا وکھرا سب توں مضمون، بُدھی وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ہنکار توڑیا فرعون، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اُپر ہو گرسکھا، پربھو دئے وڈیائیا۔ تیرا لیکھ جائے لکھا، لکھت وچ بدلایا۔ سوامی کرے رچھا، پچھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی بن کے دُھر دا پتا، پت پرمیشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے میرا کرتا قادر، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ آد جگادی سورپیر بہادر، بلدھاری نور الایہیا۔ جس در آئی دتا آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرے اُتے پا کے چٹی چادر، سُرندر دا لہنا دتا مُکائیا۔ میں کراؤنا سچا عادل، انصاف اک وکھائیا۔ جو چاروں کُنٹ کورے دسن بادل، گھٹا دینی ہٹائیا۔ شرع رہے کوئی نہ قاتل، قاتل مقتول لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بھیو کھلاؤنا باطن، اتر نین اک چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دُھر دی بنی خادم، خدمتگار اکھوائیا۔ مینوں ویکھے کوئی نہ آدم، نیتز نین نہ کھئے ملایا۔ میں لہنا ویکھیا یادو، کِرشن دتی دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پائے پُکاری، کوک دتا سُنایا۔ میں لہنے چار لیکھاری، جو گرمکھ نال رلائی۔ اوہناں دی دُھر دی ہووے یاری، پُکھ اکال نال وڈیائیا۔ ایہہ اچرج کھیل نیاری، ہر کرتا رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔

جاگیر سنگھ نے اپنی چندڑی واری، بینتی دتی سُنائی۔ نال رلی تریپت کواری، جیہڑی کنت نہ جگت بندھائی۔ مایا ممتا گڑھ توڑ ہنکاری، آسالی ودھائی۔ ایہ کھیل پرہو دی نیاری، جس نوں سمجھ کھن نہ رائیا۔ کوئی گُرمکھ ہور اُٹھے جیہڑا اپنا تن من دیوے واری، ورشا باپ دادا تجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ صدی چوڈھویں کہے جنہاں میری کرنی لکھت، لکھت دئے گواہیا۔ بدر دا پورا کرنا بھوکھت، پردہ آپ چُکائی۔ لہنا وچ سرِشٹ، دین دُنی وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں واسطہ پا کے کہندی، کہہ کے دیاں جنائی۔ بنا لکھاریاں میری پت نہیں رہندی، اُتر پورب پچھم دکھن، چارے ویکھ وکھائی۔ میں تے اچے آئی سندیسہ دسن، تھوڑا حال سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا میل لائے ملائی۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگت کِہڑا بنے ساتھی، ناتا گُرمکھ نال جُڑائی۔ نہ دے سووے نہ راتی، انتر آتم دھیان لگائی۔ رشتہ رہے نہ بھین بھراتی، مات پت دیوے تجائی۔ سد بن کے چرن داسی، ہر سترگر سیو کھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ درشن سنگھ لکھاری پچھلا مٹر، گرداس نال وڈیائی۔ کوڑی دھار وچوں نکل، اپنا سیس جھکائی۔ آگے سترگر نے کرنا سکل، روپ دینا بدلائی۔ پریم پیار دی دھار اندر لینا چتر، چترگیت دا لیکھا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ میل لائے ملائی۔ صدی چوڈھویں کہے میرے لکھاری پورے ہوئے چار، محمد تیری چار یاری دتی تجائی۔ میں ہو گئی خودمختیار، خود مالک نال وڈیائی۔ اُتر پورب پچھم دکھن چوہاں دی ونڈ کرنی کمال، کلیا سمجھ کھن نہ پائی۔ جوگندر کور ساڈھے تِن سال گُرمکھ دے رہنا نال، قلم قلم نال بدلائی۔ پتہ نہیں جے میرا کڈا کو ہور سوال، کی کی منگ منگائی۔ جن بھگتو ایتھے کوئی کھان نہیں آوندے منڈا دال، رسنا والا رس بنائی۔ اک اک گُرمکھ نوں لینا سنبھال، ناتا جگت نالوں دینا ٹرائیا۔ آپ بنا کے اپنے بال، سرِشٹی دے وچ دینا وکھائی۔ جیہڑا جھل گیا میری جھال، اوس نوں بھگت دوارے دے اُتے دینا بہائی۔ اوسنوں ویکھن گُرو اوتار، اُپروں نیچے تے نیچیوں اُپر دھیان لگائی۔ او گُرسکھو وعدہ کر لو اچ توں تسیں اپنے مایاں دے نہیں جے بال، ماپے لکھ کے دے دیوے سترگر جھولی پائی۔ جے لکھن واسطے قلم دوات نہیں تے باہواں دیوے اُٹھال، سارے کہو تیری وست تیری جھولی پائی۔ جن بھگتو ٹھاڈے واسطے سچکھنڈ دوارا بنا دتی سچی دھرمسال، جس

دا نمونہ ساہمنے دتا دکھائیا۔ بچو تسیں اچے نہیں سمجھے پرہو دی چال، کی چلاکی نال تہانوں ربیا ملائیا۔ ویکھو سندیسہ دیندا آتے سنگھ پال، جس دا پورن پورن روپ اکھوائیا۔ جس دیاں چرناں ہیٹھاں کال مہاکال، چرناں تھلے رگر رگر کے تہاڈے تھلے دئے وچھائیا۔ تسیں پاتشاہ دے پت تے سچکھنڈ توں چلیو آگر دے نال، دھرم رائے لکے، چتر گپت چھپے، وشنوں برہما توں پچھے، شنکر اپنیاں مٹھیاں گھٹے، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ میں تے چوراسی توں ویکھدا ربیا کر کر سدھ پٹھے، انت اپنا حکم ورتائیا۔ بہڑی مینوں انت کوئی نہ پچھے، میری چلی نہ کھنڈے وڈیائیا۔ پرہو نے اپنے بھگت ساڈے نالوں بنا لئے سچے، سنجم اپنا دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرمکھو میں منگتی نہیں بھکارن نہیں درویشن نہیں بھکھی نہیں ان لئی، انت دیاں جنائیا۔ میں سکھی نہیں، دکھی نہیں، لٹی نہیں، پٹی نہیں، او میریو ساتھیو میں پیاسی درشن اک چھن لئی، جس چھن نال چند ہون رُشنائیا۔ میں ویراگن نہیں کیسے تن لئی، لتاں بابواں والا خصم نہ کھنڈے ہنڈھائیا۔ میں تے اکو پرہو دی من من لئی، متتاں کڈھ کے ربی سنائیا۔ جے اپنے وچوں جن لئی، بن جنیدی مائیا۔ اوہ گرمکھ دے نال مل کے میرا بیڑا بٹھ لئیں، بٹھنہارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گرمکھو میں کوئی بھگت دوارے آئی نہیں کیسے دھن لئی، مایا دھاریاں آگے پلو ڈاہیا۔ میں تے آئی گرواں اوتاراں پیغمبراں دی پالن گل لئی، گلوکری تہاڈے نال پائیا۔ سچ جانیو پرہو دی کیتی کدے نہ ٹل گئی، اٹل اک اکھوائیا۔ میں کڈھن آئی بھیس دھریا ول چھل لئی، ولیئے چھلیئے مینوں دتا سمجھائیا۔ او گرمکھو میں تہاڈے وچ رل گئی، ویکھو کتے بیگانی سمجھ کے دھکا نہ دینا لگائیا۔ میں آئی ستگر دے پیار بل لئی، جو بلدھاری بے پرواہیا۔ جنہ تہاڈی آتما سیجا مل لئی، دو جہان دتے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میں تے چھڈ کے آئی چوڈاں طبق گھرانہ، ناتا محمد نالوں ٹرائیا۔ وعدہ کر لو کیہڑا میرے پرہو دے نال پکا رکھو یارانہ، دوویں ہتھ دیو دکھائیا۔ جس نے رہنا بیگانہ، اوہ مڑ کے بھگت دوارے کدے نہ آئیا۔ اوہ اپنا ملدا رہے ماسٹر پھپھی ماما، تایاں چاچیاں نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ماں پیو دا جو جھل نہ سکے ستگر واسطے طعنہ، دھرگ جیون اوہدا دھرگ اوبدی مائیا۔ کیسے کم نہ آوے رسنا دا کھانا، جس دی رسنا ستگر نہ ڈھولا گائیا۔ گرمکھو تہاڈا صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دیال کوئی اکھوں نہیں کانا، لتوں ڈڈا ہتھوں ٹنڈا نہ کھنڈے دکھائیا۔ ہن دسو

کپڑا کروگے بہانہ، ساہمنے بیٹھا نظری آئی۔ گرو اوتار دسدے گئے کلمے پڑھو تگو زمیں اُپر اسماناں، پھولو بستے قرآناں، تسبییاں پاؤ مالا ہتھ وچ پھڑو مٹھلاں، تے مسلے کر کر گئے سمجھائی۔ دکھ دے کے کایا ماٹی کھالا، بھکھے رہ کے گھالدے رہے گھالا، میں چوڈاں طبقاں بھجی پھری مینوں کوئی نہ لبھیا بالا، بالو ریت وچ میں اپنے پیر آئی سڑائی۔ کسے پاسے میں ویکھاں کوئی دسے گورا کوئی دسے کالا، وڈے وڈے شاہ سلطاناں ویکھیا اسپں سب دا بنیئے بہنوٹیا بننا نہیں چاہندے سالا، میں مالوے وچوں دی لنگھی تے بولی سالیو کپڑا تہاڈا باپو اعلیٰ، تہانوں رہیا سمجھائی۔ سارے کہن پائے او خدا دی بڑی اوکھی جھلنی جھالا، جس ویلے جھلک دیوے مؤسیٰ ورگے منہ دے بہار سٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنا اپنا رنگ وکھائی۔ جن بھگتو تہاڈے کپڑے پتر دھی، مینوں دیو وکھائی۔ تہاڈا کپڑا رستہ تے کپڑی لہ، لائن دیو جنائی۔ سارے سوچو مرن توں پہلوں تے مرن توں بعد کروگے کی، جے ستگر نہ ہوتے سہائی۔ کسے کم نہیں آؤنا کھادھا کھنڈ گھی، ناظر سنگھ دی ماں دی باٹی دئے ڈبائی۔ کی گوبند دا جام پیالہ لوگے پی، جو نام خُماری دئے چڑھائی۔ جس دا دوارا بڑا وسیع، پچھلیاں وصیتاں سب دیاں ختم کرائیا۔ آگے توں دے کے ترجیح، طریقہ دئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ جن بھگتو تساں سُنیا سی مہر سنگھ گاؤندا سی کہہ کے باپو، تے ساریاں نے رسنا وچوں لیا گائی۔ آگے توں پُرکھ اکال توں بنا جن بھگت کپھنوں اپنا پتا اکھو، ستمکھ ہو کے دیو سمجھائی۔ تہانوں پتہ نہیں پرگٹ سنگھ دلیوں آیا ڈاکو، کلجگ دا جوٹھا جھوٹھا تہاڈا گہنا جیٹھووال دے بھگت دوارے وچوں کڈھ کے ہن دلی دینا پُچائی۔ اوتھے اک پھیر ایسا جھل مُرل دا پھیرنا جادو، جس جادو نے یادو کورو پانڈواں نال دتے کھپائی۔ جن بھگتو بھگتاں توں بنا کوئی رہن نہ دینا وادھو، وعدے نال وعدہ پور کرائیا۔ ستجگ وچ تہاڈے بنا کوئی نظر نہیں آؤنا آگو، بردھ بال نوجوان استری پُرش سب نوں اکو دیاں وڈیائی۔ چچو ہن تسیں آگے میرے قابو، ونکیو ٹیڈھیو کبیو ہن سیدھے دؤں کرائیا۔ چرن سنگھ مہراج پُریئے وانگو کوئی آویں نہ بنیو ناڈھو، سب دی آگر دیاں بھنائی۔ کیوں ایہ واسطہ پایا سی گوبند آگے دادو، دیہرے اندر وڑ کے سپس نوائیا۔ ایں گوبند میں فقیر کہ سادھو، کہ سنت نظری آئی۔ گوبند کہہ بنا گوبند شبد توں پُرکھ اکال مینوں دسے بے اولادو، اولاد والا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو

بھگت چنگے کہ ساک، فیصلہ جانا کرائیا۔ او گُربھائی چنگا کہ تہاڈی ذات، پردہ جانا کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر چاچے چنگے کہ پُرکھ اکال باپ، پیو نوں چھڈ کے کیوں ماں نوں کریوے رہے کرائیا۔ ہُن چادر پاؤن دا ہٹا دینا رواج، اک خصم نوں چھڈ کے دوہے انگ نہ کھئے لگائیا۔ گر اوتار پیغمبران مینوں کہا نال انفاق، ساریاں دتا سنائیا۔ پرہو پروردگار تیرے بنا کوئی نہیں ہندا پاک، پوتر نظر کھئے نہ آئی۔ جن بھگتو تسیں بھل گئے راتیں اکیاں نے نہیں دکھائے چاک، جس دے نال کہنا سی ساڈا پچھلا لیکھا دے مکائیا۔ اج ایسے کر کے تہانوں لیا راکھ، جے تسیں چلے گئے تے میں لہنا کینہاں دی جھولی پائی۔ جے ہُن کھنن لگا ہاٹ، تسیں گنڈھاں لو کھلائی۔ میں کوئی بھگتی نہیں کراؤنی نام نہیں جپاؤنا، دان نہیں دکھاؤنا، پانی نال نہیں نہاؤنا، اگ نال نہیں تن سکاؤنا، خاک بھبھوتی نہیں ملاؤنا، پھوڑھیاں صفاں اُتے نہیں بٹھاؤنا، چلدے پھردے پنج وار ڈھولا گاؤ تے سچکھنڈ دیاں پُچائیا۔ کسے نوں ناتھ نہیں بناؤنا، کسے توں پاٹھ نہیں کراؤنا، کسے توں گھاٹ نہیں پھراؤنا، پھردیاں تردیاں درشن دے اپنے گھر پہنچائیا۔ جن بھگتو تہاڈا مرن توں بعد کسے نے کاج نہیں رچاؤنا، بہین بھراواں گل پلو نہیں پاؤنا، جینودیاں تہاڈا ککرماں دا سیپا چھبی پوہ تے اکو وار دتا کرائیا۔ جے جیوو تاں سوہنگ ڈھولا گاؤنا، جے مرو سوہنگ ڈھولا گاؤنا، بنا سوہنگ توں دوہا نظر کھئے نہ آئی۔ تہاڈے بہین بھرا تہاڈے ماتا پتا تہانوں کوئی پا نہیں سکدا بستر گہنا، کوئی سجا نہیں سکدا نیتر کجل نیناں، کوئی سمجھا نہیں سکدا کس دوارے بھگتاں وچ مل کے بہنا، جے بھگتو تہاڈا پرہو نہ ہندا ماجھا مالوا جموں دوآبہ دلی اٹارسی کانپڑ پونے والیو میل نہ کھئے ملائی۔ پنجاں تتاں والیو ساڈھے تن بتھ دا کی سندیسہ دے کے گیا کل کانا، کتاں نوں بتھ لوو لگائیا۔ سارے کہہ دیو اج توں پُرکھ اکال دا متاں کے بھانا، ایہہ نہیں چچے دے ہووے ڈھڈ پیڑ تے سارا تہر اتھرو دین وائی۔ تہانوں پتہ جے دوہے پنڈ ہووے تھانا، اگلے پنڈ دے پہلوں اپنا چوری دا مال لین چھپائی۔ او بھگتو دُنیا تھانیداراں کولوں ڈردی، تے تہاڈے ستگر سروپ سنگھ تھانیدار کولوں تہاڈے لئی مٹھا لیا منگائی۔ اوہدا رومال سی چھوٹا وچ آئی نہیں کھنڈ دانہ، کیوں پنجاں پیاریاں نے پرہ لئی سگن لیاندا گُر دا تے تہانوں کھنڈ کھان نوں بتھ نہ کھئے پھرائیا۔ کیوں کہ تسیں سیانے تے تہاڈا پرہو تہاڈے نالوں سیانا، جے اوہ گُر کھاوے تے تہانوں وی گُر کھوائیا۔ بہاویں تسیں چچیاں تے بڈھیاں موڈھیاں تے رکھیاں تیر کماناں، نشانہ دئے ڈرائیا۔ سچ پُچھو زمیں تے آیا جیہڑا اُپر وسے اسماناں، اسم اپنا اک جنائیا۔ سچ پُچھو ایتھے تے چھبی پوہ نوں

تہاڈا بندوبست کیتا مہندر سنگھ کپتانا، سچکھنڈ وچ بنا دھر دے کپ بنا وڈے بھاری ٹن توں ائینشن نہ کھئے کرائیا۔ جنہاں بیبیاں نے بدھا چوراسیاں نے دوباں ہتھان نال گانا، بھاویں اوہ اصولاں وچ نہیں پوریاں، بے اصولاں نوں پرہہ نے اپنے نال لیا ملائیا۔ مالوے والیو رام سنگھ نے سُرخی لیاندی تے بُلان نوں اچے تک نہیں لایا نشانہ، سَتگر پورا کیتا قول بھل کدے نہ جائیا۔ جے بھل جائے پھیر بھگتاں نال رہے کوئی نہ خانہ، چارے کھانی وچ دھکے لیون کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تھوڑا جہا رنگ لا دیو لال بُلان، گرُمکھو سارے بُلبلیاں دیو و جائیا۔ سارے سینے اُتے ہتھ رکھو صدی چوڈھویں ویکھ کے کسے دا من تے نہیں ڈلا، کتے نویں نمونے دی ویکھ کے گھر دے دیو تجائیا۔ او شو سنگھا ادھر آ جا، جنہ مؤراں تے بدھا سی جُلا، تینوں آرَب دی جلیخاں دیاں وکھائیا۔ او براہمن آجا جیہڑا لے کے آیا تُلھا، تلسی دا بوٹا ہتھ اٹھائیا۔ جموں والیو ایہہ ویکھو تہاڈا سب توں وڈا کُلا، تسیں کُلیاں وچوں اُجڑے تے سچکھنڈ دیاں وسائیا۔ میں تے سمجھیا بھگتاں دا دوارا بڑا وڈا تے کھلا، مینوں آدر مان نال لین بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نی بہینو، نی بییو، تہاڈیاں بُلان نوں سی رنگ گوڑھا، میں دیاں سنائیا۔ تہانوں تے پھیر وی پرہہ نے سر اُتے تھلے بہن نوں ہتھ وچ پھڑا دتا مؤڑھا، مؤڑھی مت دتی گوائیا۔ چرن لا کے دھوڑا، تہاڈی دُرمت میل دھوائیا۔ بچن کر کے پورا، ساہمنے دتا وکھائیا۔ کسے دے ہتھ وچ کتا تے کسے دے ہتھ وچ کتورا، کتیاں دیاں جوناں توں لیا چھڈائیا۔ تسیں ساریاں کہندیاں ہوووگیاں ایہہ پُرکھ اکال دی کتھوں آ گئی حورا، اپنا روپ بدلائیا۔ تہانوں تے مل گیا چنگا تھان آہ ویکھو پرہہ نے میرے لئی رکھیا مؤڑھا، تسیں چنگیاں کہ میں چنگی ککھان دے تے دتا بہائیا۔ میں پھر وی شکرانے وچ اس دا کران مشکورا، جس کوچھی کملی نوں گلے لیا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھگتو پُرانی تے نویں زمانے دی شوَقن، بُل ویکھو لال کرائیا۔ کوئی عُصہ نہ کریو میری اچے تک کوئی نہیں بنی سوکن، جے کوئی میری سوکن بن جاوے تے میں اوہناں نوں مات لوک دی لڑائی لڑن توں نہ دیندی ہٹائیا۔ کیوں میں تاں آئی بھگتو تہاڈے نال پرہہو دے در تے پہنچن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جے سچ پُچھو میرے وچ بڑا وڈا اوگن، گر اوتار پیغمبر مینوں چوری چوری وینہدے رہے، میں پاسا لے کے اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، میرا میلانے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے او بُڈھڑیو پُرکھ اکال پیو چنگا کہ پوتے، سچ دینا سُنائیا۔ یاد رکھیو اَکے نوں پیو نوں دھکیو نہ کیسے پچھلے کوٹھے، جتھے مچّھر مکھیاں دین ستائیا۔ تُسیں اچے بال نڈھے آئیو وچ چھوٹے، بُدھی بل نہ کھئے دھرائیا۔ جس طرح بچیاں نال پیار کردے ایسے طرح پُرکھ اکال نوں چھڈ کے سادھاں دے وچ آجاندے دھوکھے، جگت دے سادھ تہاڈیاں پوتریاں نالوں وی بھیڑے نظری آئیا۔ امرت ویلے اُٹھ کے کرن اِشنان پانی نال کوسے، عُسل خائیاں وچ ڈیرہ لائیا۔ اُتوں صاف کردے پوشے، انتر دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ میں پھر کے آئی کونے گوشے، چاروں کُنٹ پھول پُھلائیا۔ جن بھگتو تہاڈے ورگا پھیر نہیں ویکھیا گُرمکھ پھرن جوٹے جوٹے، باہواں باہواں وچ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپا کرن والیا آبیوں کِرپا کر کِرپا کر کِرپا کر کہی جانا ایں، ہُن کِرپا کر کے دے دکھائیا۔ کِرپا کہندی سُن فی مہر بھین، میں چار جُگ دے گرنہاں پھول پُھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے صفتاں کردے گئے پرہیو دا نام دسدے گئے کوئی بیری دا نہیں بیر، جو پھڑ کے مُنہ وچ لوو پائیا۔ او جکیاسوئیو، آسن لاؤ، سادھی لاؤ، سُرتی چڑھاؤ، مالا دے منکے لو پھیر، منکے پھیردیاں پھیردیاں پتہ نہیں کنے جُگ چوراسی وچ بھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وینہدی رہی گیڑ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ مینوں پچھلے سال گر اوتار پیغمبراں کہا، کھلیے، جا کے کھلوتا ویکھ شیر، شہنشاہ دُھدرگاہیا۔ جیہڑا اک مہر نظر کر جائے تے دو جہاناں دا لیکھا دئے نیڑے، گر اوتاراں دے پیغمبراں دے تن وجود والے پُرانے چروک، بازی پاشا اکو وار پاس کر کے خالص دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میلانے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گل بدھا ویکھیا ابلیس، بندھن نظری آئیا۔ اوبنوں قابو کیتا اٹھ سپاہی نوواں گرچرن سنگھ ٹھانیدار پُلیس، دلیوں چل کے آئیا۔ جن بھگتو ایہ سکھیا لینی گُرمکھو گُرسکھ دا بنے نہ کوئی شریک، ویری بن کے ویر نہ کھئے کھائیا۔ جیہڑا گُرمکھ مُنہوں گائے سوہنگ گیت، اوہ پیو دادے دا ویری ہووے پھر وی ہتھ جوڑ جُڑائیا۔ کیوں تہاڈا صاحب دویاں دے ویچ، وچولا اک دکھائیا۔ گُرسکھ کیسے گُرسکھ نوں کہو نہ کھئے نیچ، جوڑھا چمیار رسنا بول نہ کھئے سُنائیا۔ انہاں نوں ملاؤن پچھے گوبند نے شہید کرا دتے جُجھار تے اجیت، اجل نال پرنائیا۔ اچ تک ایہ بدل نہ سکی ریت، ایسے کر کے گوبند دوبارہ پھیرا پائیا۔ جھگڑا مٹیا نہ ہست کیٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا ویکھے تھاوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں

کہے میرا کتھے بوٹا تلسی، ہتھ دیو پھڑایا۔ جن بھگتو تہاڈا حساب کتاب کرن والا رہیا کوئی نہیں منشی، لیکھا سب دا دتا مکائیا۔ آگے تسیں براہمنان نوں بہاؤندے سی اُتے کرسی، ہُن سکھدیو براہمن کُرسی تہاڈے لئی لے کے آئیا۔ جے ویکھو کھیل سچے ستگر دی، کلجگ دی ریتی رہیا بدلایا۔ تہاؤں کوئی لوڑ نہیں پینی اکھاں میٹ کے چاڑھن دی سرتی، تسیں سٹے تے میں گھر گھر پھیرا پائیا۔ تہاڈی آتما کدے نہیں ہونی مُردی، جیوندے مُردے بن کے مُریدو مُرشد ویکھ وکھائیا۔ بہاویں تسیں اکھیاں نال ویکھدے صدی چوڈھویں پھردی تِردی، سچ پُچھو میں تِرن پھرن والی نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو آہ ویکھو موم بٹی، جو راج کور کولوں لئی منگائیا۔ اُس ایہہ کل نہیں پھڑائی ہتھیں، ایسے کر کے راج موگے والی کولوں لئی منگائیا۔ میرا لیکھا کوئی جگ نہیں چھٹی، چہتردھاری ویکھ وکھائیا۔ میں کوئی شو دی نہیں پاربتی، ڈھاکاں اُتے ہتھ رکھ کے لت لت اُتے چڑھائیا۔ میں کوئی لکشمی نہیں وشنوں نال ہونا ستی، ستیاگرہ نہ کھئے کرائیا۔ میں کوئی برہما دی نہیں سُرستی، سوتردھاری ونڈ ونڈائیا۔ میں بھگتو آد توں لے کے انت تک بھگتاں لئی چنگی تے سرِشٹی لئی کپتی، فریبین نظری آئیا۔ کیوں جس طرح بھگت بنا بھگوان توں کیسے نوں بناؤندے نہیں پتی، میں گر اوتار پیغمبران نال اکھ نہ کھئے ملائیا۔ بہاویں مینوں سونا پیا وچ ککھیں، میں شاہ سلطاناں دیاں سیجاں دتیاں تجائیا۔ میری آسا جگ جگ دی میرے وچ رہی دتی، آہ باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ میں حیران ہو گئی جیہڑیاں بیپیاں گُریاں توں بن کے مُنڈے چلدے آئے اُتے پتیں، کھئے ہتھاں اُتے اُٹھائیا۔ انہاں احلیا نوں مخول کیتا اُتے جل کنارے ندی، نہاؤن لگی نوں جھاڑیاں وچ چھپ کے ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے اوہدے بدن اُتے ساڑھی رہ گئی ادھی، پنجان نے تالی دتی وجائیا۔ کڈی سوہنی تے کڈی بگی، ہاہا کر کے دتا وکھائیا۔ اُس غصے وچ کہا اُٹھ کے بھجی، زور نال دتی دُہائیا۔ میرے صاحب میری پت رکھیں، انہاں توں لینا پچائیا۔ انہاں بھجی جاندی نوں ماریاں اکھیں، اشارے اکھاں والے کرائیا۔ پھر کہا اُس، پرہو انہاں نوں کوئی سچا پریم دسیں، ایہہ مینوں تگن دی جگہ تیرا راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوتم ناری میں وی بڑا شکھی، بھلیکھ سب نوں رہیا پائیا۔ ہُن تے ہٹھی تپی، رکھی مُنی نظری آئیا۔ جس ویلے کرشن بن کے بھگوان اکھوا کے انگنت رکھاواں سکھی، سکھیاں منگلاچار سُنائیا۔ پھیر کلجگ آؤنا ست دھرم دی رہنی نہیں رتی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ استری جیؤندا چھڈے اپنا

پتی، اپنا اُجاڑ کے تے اگلا اُجڑیا گھر بسائیا۔ اوس ویلے محمد دی آونی اک چوڈھویں صدی، میں سچ دیاں سُنائیا۔ اون چوڈاں طبقاں دی چھڈ کے گدی، بھگتاں وچ ملنا چائیں چائیا۔ اوس ویلے انہاں پنجاں دی کایا تیرے وانگوں جگت کتیا وچ ہووے بدھی، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا سب دا رہیا مُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرمکھو نساں کلّ ویکھیا سی چار مُکھ دا دیوا، سب نوں دتا وکھائیا۔ اوس دیوے دے کول ہونا چاہیدا سی نیواں، لیکن کلجُگ دی مایا نے تلوار موڈھیاں اُتے اُٹھائیا۔ کیسے نوں یاد نہیں پہلوں رَویداس نے ونڈ ونڈائی سی ساڈھے تِن ہتھ سپاں، ہُن ساڈھے تِن ہتھ سپاں توں تہانوں جواب رہیا وکھائیا۔ پچھلیاں رہن نہیں دینیاں لیہاں، لائیناں دینیاں بدلائیا۔ جیہڑا بھگت بھگوان دے پیار وچ ہو گیا کھیوا، خلعت اُس نوں دینی پہنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر ایسے طرح جگدی پرہ دی آتما دی موم بئی، اندھیرے وچ چانن رہی وکھائیا۔ پرکاش نال پرکاش ویکھن اکھیں، بنا پرکاش توں نیتر کم کیسے نہ آئیا۔ میں تے دُکھی ہو گئی مینوں پیندی غشی، آبِ حیات مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ میں بتھیری پوتھی پڑھی مالا پھیری اکھراں والی بانی جپی، دوس زین گھڑیاں پل پندھ مُکائیا۔ تیرتھ تئاں جاندیاں میرے درد پے گیا لئیں، تھکاوٹ دُور نہ کھئے کرائیا۔ میں ہُن گرتھیاں پننھاں شاستراں ویدان پُراناں انجیلان قرآناں کولوں اِگی، اگ کے رہی سُنائیا۔ بھگتو ایہہ دُنیاداراں دی ڈھکی، ٹھگ چور وچ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اچ توں سارے پرہ دے نال کر لو پگی، پگا نانا لو جُڑائیا۔ تہاڈی آتما جس نے تہاڈے وچ رکھی، جدوں چاہے پھوک مار کے دئے بُجھائیا۔ پھر نہ کوئی کیسے دی نار نہ کوئی کیسے دا پتی، بانہ وچ بانہ پا کے، بیٹ پیٹ سجا کے، ساڑھی بوٹ لگا کے، پیٹی کوٹ چُھپا کے، بلیں سُرخ لا کے، متھے بندی ٹکا کے، ٹیڈھا چیر کڈھا کے، مینڈھی سپس گندا کے، وال بناوٹی بنا کے، کئی کانٹے لٹکا کے، گل ہار سُہا کے، چوڑیاں گٹاں نال رلا کے، مات لوک دیاں بازاراں وچ ٹہلن کھئے نہ جائیا۔ دھرگ ایہو جہے رشتیاں نوں جیہڑے مرن توں پچھوں سارے جان تجا کے، ہتھیں آون جلا کے، روون سیاپے پا کے، پائے پائے کر سُنائیا۔ بلہاری جاؤ اُس ستگر سچے شاہ کے، جو مرن توں پہلوں شاہ رگ دے اُتے پہنچے آ کے، سہج نال آتم سیجا اُتے بہ کے، گُرسکھ اپنی گود ٹکا کے، کرپال وچوں دِیال ہو کے بھجے چائیں چائیا۔ ساکاں سنبندھیاں دے کولوں ڈاکٹر وید حکیم مُنیاں دے کولوں، اپنی آتما اپنے وچ لے جائے چُھپا

کے، اوس ویلے کوئی نہ کہے کیوں ساڈا ماں پیو بھین بھرا پُتر دھی ساک سجن سین نار کنت نالوں کرے جدائیا۔ جے جیوندا کوئی گھر چھڈ کے ستگر چرن لگے آ کے، پچھوں سارے رشتیدار کرن لڑائیا۔ جے کوئی کچا بھگت ہووے تے اوہنوں چھڈن ہٹا کے، پرہہ دا بھگت اپنا تن من ستگر لیکھ لائیا۔ ایسے کر کے دھرو پرہلا دگے سمجھا کے، روداس چمارا دئے گواہیا۔ جس پایا تیس اپنا آپ گوا کے، نانا دُنی نالوں تجائیا۔ اجیت سنگھ کسبی ذرا اٹھ کھاں تینوں دسیئے سمجھا کے، کی مذہباں چال چلائی۔ بھلا کوئی تینوں میرے نالوں لے جاوے بہرما کے، گلان جھوٹھیاں سچیاں سنائیا۔ کوئی راتیں سُنیاں لے جاوے کھاں چُرا کے، چراگاہاں وچ چھپائیا۔ جس ستگر دا شبد رُپی درشن کیتا آ کے، اوہ بنا ستگر توں کسے دے نال نانا نہ کھئے رکھائیا۔ ایسے کر کے منصور نعرہ لایا سوئی اُتے آ کے، آخر گیا جنائیا۔ میرا انا الحق خُدا تے لوکان مینوں بھین دا یار دسیا بنا کے، بھڑی میری دُہائیا۔ کوئی ویکھ لو ازمہ کے، پھاسی تے لٹکدیاں کھلاں لہاؤندیاں نوں اپنا نور دئے چمکائیا۔ دُنیا دارو ذرا ویکھو کھاں اوتھے جا کے، جتھے بیٹھا جوت ٹکا کے، کالے کوٹاں دا لیکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سورن سنگھ دس کھاں قرآن شریف، اک مسلا دے جنائیا۔ محمد دیا یارا ہویا نقارہ کپڑے خُدا دی کریں تعریف، صفتاں نال سنائیا۔ تہاڈا یار ہو گیا ضعیف، بڈھا نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تے اکھیا کھوڑے کوئی ہووگا شریف، شرفا عرفا سوہیا پائیا۔ میں راتیں تک کے آئی اوہ تھلیوں نیوں نیوں ویکھ میرے وچ بُرقع، میں کہا جاوے اوڈھر ول تُرکان، تُرکی والیاں دے بلائیا۔ اوس کہا تینوں کپڑا ستگر مل گیا ڈھر دا، مینوں دے درڑائیا۔ میں کہا جیہڑا واسی اندر دا، اوہ پُرکھ اکال نوں نال لے کے آئیا۔ موڑیاں نہیں مڑدا، موڑے لا لا تھکی، اوہ سگوں بھجّا آوے چائیں چائیا۔ میں اوہنوں بتھیری پنجاں سکھاں توں سنائی اللہ ہو اکبر دی کتھا، بانگ مناریاں اُتے کرائیا۔ اُن مینوں کہا میں کوئی گر اوتار پیغمبراں دا نام بھاڑے اُتے نہیں کیتا ٹکیاں والا یگا، اج ہور تے کل نوں ہور بدلی ہو کے آئیا۔ میں کوئی ماڑا نہیں اچھا، مچھ نہیں کچھا، رام کرشن وانگو ککھ وچوں جمن والا نہیں پچھ، عیسیٰ موسیٰ محمد وانگ کوئی جنی نہیں بنائی جچّا، نانک گوہند وانگ تن سریر نہیں رکھیا کچّا، جو بھن توڑ کے نانا جائے تڑائیا۔ میں اوس دوارے وساں، جتھے دھوتی تہمت پینٹ پہننا نہ پئے کچھا، بستر شستر نہ کھئے اٹھائیا۔ نہ کوئی گھاٹا نہ کوئی نفع، نقصان واسطے گر اوتار پیغمبر دتے بنائیا۔

ایدھروں بھری چوٹھی تے تھوڑا جہا دے کے گپھا، کایا گپھا وچ پھسائیا۔ کسے نوں کہا رام کسے نوں کہا کرشن کسے نوں کہا اللہ کسے نوں کہا ستنام کسے نوں کہا سری وایسگرؤ اچھا، تے ستنام بھڑوآ کیہڑا نظری آئیا۔ جے اللہ دا گایا تپا، کیوں ٹاپوآں وچ جھکڑا دتا پائیا۔ جے رادھا کرشن دا ساک بنایا سکا، پھیر کوئی پُت دھی کیوں نہ جمیا تے ناتا جگت جڑائیا۔ جے محمد نوں کہا تینوں اللہ رانی دیاں وکھا، چوڈاں طبقات وچ کتوں پھڑ کے دتا بھوئیا۔ پھر نہ کہیں میرے نال کیتا ٹھٹھا، ٹھاہراں دے بدلے کتاں وچ انگلیاں دتیاں پوائیا۔ پر بھیت اندر اک گپھ تے اک چپا، اوس توں آگے نہ کسے نوں سمجھائیا۔ ساریاں نوں وکھاؤندا رہیا پنجھی پرکرتیاں پنج تت ترے گن مایا تے پنجھیاں دا آخری اکھڑ پیا، کیوں پنجھیاں توں آگے بنا پئے توں نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے جاپ کوئی نہیں چپا، جگ جیون داتا ویکھ وکھائیا۔ ایسے کر کے نانک نوں کہا تپا، نانک نوں تپ وچوں پاربرہم پت پریشور اپنا حکم رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا ساریاں کہا بہہ جا پرہو دے کول، آبا دگا ڈھول اُتے لگائیا۔ مینوں ایں دسدا ایہہ کم ساریاں دے پردے گول، ہُن گول مول دی لوڑ رہے نہ آئیا۔ جن بھگتو جے تسیں بن گئے نرول، اُٹھ کے دیو وکھائیا۔ جیہڑا ہرچند سنگھ نے تند لیاندا موئل، موُلا دے ہتھ دینا پھڑائیا۔ گرمکھو رہنا اڈول، ڈول کھئے نہ جائیا۔ تھادا اکو نشانہ تے اکو قول، اکو رول کر کے دینا وکھائیا۔ بھایوں تسیں بڑے نازک ملوک سوہنے تے سوہل، صاف ستھرے نظری آئیا۔ اپنیاں بچیاں نوں لوریاں دیو تے نوں نوں بولو بول، بنا سیکھایاں توں اپنے گیت بنائیا۔ کی پُرکھ اکال دی مہا واسطے تھادے اندر پریم نہیں جو تسیں سکو بول، اُچی کوک سُنائیا۔ ویکھو میں تھادے پچھ آگیا اُپر دھول، دھرتی اُتے پھیرا پائیا۔ پچھلا پورا کرنا قول، اقرار لینا نبھائیا۔ فرق پین نہیں دینا رتی چول، چاول کھان والیو کھان لگے کدے اک دانہ میرے لئی وی لینا بچائیا۔ تھانوں پتہ تھادے بدلے کرنال والیاں توں منگا لیا بول، چار دیگاں دتیاں چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چھڈیا موُلی دا تند، گانا دتا تڑائیا۔ بدل کے اپنی کنڈ، پاسا آئی بدلائیا۔ بھایوں مینوں سہاگن کہو بھایوں کہو رنڈ، ایہہ تھادے ہتھ وڈیائیا۔ تسیں بھایوں مینوں کچھ کہو میں تھانوں کہاں صاحب دے چند، چار کُنٹ رُشنائیا۔ سارے زور نال خوشی نال کھنگورے مار کے لو کھنگھ، کھنگھ تاپ دا روگ دیاں گوائیا۔ اک حکم دے رہنا پابند، چلنا پرہ

رضائیا۔ میں تہاڈا ماننا اند، اندر وڑ کے سوہیا پائیا۔ تسیں ویکھیا جے تیجا سنگھ دا سر توں گھس گیا گنج، وال رہن کھئے نہ پائیا۔ سیوا کردا سی نال بند بند، دے لڑنا تے رات سرہانے کھلو کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میں دُھر دی گولی، غلام نظری آئیا۔ میں وچوں ڈانگ وانگو پولی، مل میل نہ کھئے ٹکائیا۔ میری گھلی نہیں کوئی چولی، پچیاں والے چولے دین گواہیا۔ میں تے سُنن آئی تہاڈی آتم پرما تم دی بولی، جو انبولت دتی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو اک دھرم دھار دی باندی، گولی لئی بنائیا۔ جس نے سوا ہتھ پائی پراندی، پاربرہم دئے وڈیائیا۔ لوبھ رہیا نہ سونا چاندی، جگت شرع دتی تڑائیا۔ جنہاں بیبیاں نے ڈھولا گایا ستگر باجھوں پت جاندی، اوہ سب نوں رہیا اٹھائیا۔ جن بھگتو ایہہ کلجگ اندھیر نہیں ایہہ کرم کانڈ دی آندھی، اٹھا پال سنگھ للیاں والا دئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی نہیں آندھی گوانڈھی، اکے گھر وچ اکے مندر وچ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کوئی پہلوان کرو کشتی، آگے جاؤ آئیا۔ تہانوں گھبو کھانڈیاں نوں ویکھ کے میری چوڈاں صدیاں دی اتر جائے خوشکی، کیوں جموں والیاں نے تین دن دا سُکا ٹکڑ کھوا کے میریاں پسلیاں دتیاں بھنائیا۔ ہُن میں کرن لگی چُستی، چالاکی نال تہاڈے اندر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ ذرا تکرے ہو کے اپنے آپ دی کریو دُستی، دُراچاراں توں دیاں پچائیا۔ ایسے کر کے تہاڈے پچھے پھنی ست رنگ دی کُرتی، کُڑماں کُرمیٹیاں توں دیاں چھڈائیا۔ میں راتیں گئی درگاہ ساچی تے پھیر پیری آگئی مُردی، پُرکھ اکال دتا بھجائیا۔ چلی جا پرے میرے بھگتاں وچ اج رہیں پھردی تُردی، تُلے والیاں دا جا کے دل پرچائیا۔ ساریاں نوں کہنا اکھاں کھولو میں سہاگن تہاڈے آگے لنگھاں مُہردی، سوہنا اپنا رُپ دھرائیا۔ جیہڑے تئے اوہناں دے ناتے جاواں جوڑدی، جوڑی بھگت بھگوان بنائیا۔ جیہڑے بھلے اوہناں نوں جاواں روڑھدی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سارے کہو ایہہ پریم گھٹا گھنگھور دی، کتے بچلی بن کے ساڈے کوڑے کرم نہ دئے جلائییا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ کھیل میرے غور دی، گہر گمبھیر ہو کے دیاں سُنائیا۔ صدی چوڈھویں تُوں بھگت دوارے اندروں صفائی کرنی ٹھگ چور دی، جو بھگتاں وچ مل کے پرہ دا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پائے میں ہاپے اُتے ویکھی

دوہری ٹپی، آتم آتے آتم نظری آئیا۔ جن بھکتو سرشٹی دی آتما سریر وچ چھپی، ٹھاڈی آتما کاغذ اُتے چڑھ کے سارے جگ نوں کرے رُشنائیا۔ ٹھاڈے بنا رہنی نہیں کوئی سکھی، ایہہ گوبند نے دھار لکھی، چار ورن اکو رنگ رنگائیا۔ میں اُمت نوں تکیا دُہتھڑ مار کے پٹی، بٹنے والیا کی گیوں لکھائیا۔ اون جھٹ جیب وچوں کڈھی آہ پُرانی چٹھی، سہجے دتی وکھائیا۔ صدی چوڈھویں نوں کل دی بچی، تے عمر دی نکئی، میں شبد گرو آد انت دا نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں نے کہا میں پُرانی شوَقینن، تُوں ویکھے نہیں چار اُنگل میریاں سہیلیاں دا جوڑا پچھے گچی، ایہہ سب توں پہلوں دی دھار دتی سمجھائیا۔ گوبند جے تُوں شبد گرو سوہنا تے میں وی نہیں اچے تائیں کسے دے دوارے وکی، بڈھیاں نڈھیاں نال گلوکڑی پا کے چال نہ کھئے وکھائیا۔ جگت نیتر کسے تُوں نہیں دسی، اکھاں پاڑ پاڑ کے ویکھے سرب لوکائیا۔ ایہہ بالمیک جس نے میری رمائن لکھی، بدھکا آگے آتیر مار کے ہُن بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ میں وی ہُن جٹی پھٹی، ماجھے والیاں نال رل کے ماجھے دی جٹی بن کے آئیا۔ میں کوئی بنہنی نہیں کئی وچھی، دھاراں چو کے گھم گھم دُدھ رڑکنا نہ کھئے پائیا۔ کیوں میں سہاگن اکو میرا پتی، پت پریشور اکو نظری آئیا۔ میں کوئی مراسن نہیں نین نہیں میرا ناں نہیں کوئی فتو دی دھی فتی، تے نہ کوئی مینوں فاطمہ کہہ کے بلائیا۔ میں ساریاں توں پرے تے آگے توں اگلی حد ٹپی، جتھے لکیر والے فقیر نظر کھئے نہ آئیا۔ اک گل سن لو میرا پرماٹما میرا خصم میرا پتی آد انت دا گپی، گپوڑیاں وچ پکوڑے سب نوں دئے کھوئیا۔ تئیں تے چلاؤندے لوں مرچ دی ہٹی، اُنھ اللہ رام واپگرُو رادھا کرشن پڑیاں وچ بند کر کے کھڈاں وچ ٹکائیا۔ جا ایہہ لے جا دوا انہاں سیکھاں مریداں نوں کھو تے اوہناں دی ہو جاؤ گتی، گت مت سمجھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھکتو میں سب کجھ وینہدی رہی اکھیں، اکھاں والیو اکھاں لو کھلائیا۔ میرا پرماٹما چوراسی لکھ آتما سرب دا بھکھی، وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر ساریاں نوں کھا کے دکار نہ کدے لگائیا۔ میں ویکھیا سب دا لیکھا سار پاشے والیو پے گیا تئی، بنا ستگر نام دے پؤں توں نرد نہ کھئے پگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دیاں جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُنیا جے پاٹھ گرو گرتھ، سب توں اُچا کر کے دتا سُنائیا۔ جس وچ نہ کوئی مذہب نہ کوئی پنتھ، آتما پرماٹما دا راہ وکھائیا۔ جیہڑے پچھے وچاؤندے سنکھ، سندھیا سرگھی ونڈ وندائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں آگئی آنکھ، آنکھیلی ہو کے دتا سُنائیا۔ او پرہو جیہڑے گر اوتار پیغمبر پجدے رہے کھا کے

دال کنک، چپاتیاں نال رلاٹیا۔ اوہ مینوں دس کیتا چر جیوے تے کئی بھوگی آیو تے کنتے رہے برس، مہینے دن نال ملاٹیا۔ میریا باپو تینوں نہیں آوندا ترس، عرش توں سٹ کے فرش، تھوڑا جہا نام دا دے خرچ، واڑ دتے مندر مسیتاں چرچ، گرو گوردواریاں نال گئے پرچ، تیرا پراجین دا لیکھا نہ کھئے جنائیا۔ پرہ تیرا تے کجھ نہیں ہویا حرج، چار کھانیاں وچ سب نوں کر دتا درج، اپنے نام دا سب نوں دے کے قرض، لہنیدار ہو کے سوڈ دتا لگائیا۔ رام کرشن پھرائی مالا تے عیسیٰ موسیٰ محمد نوں پھڑا کے کرد، چھری انساناں اُتے چلاٹیا۔ ہے پرہو ویکھ اپنی پچھلی فرد، بیہو ابھید کھلاٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پچھلے زمانے دی پیہن والی چکی، ہتھا پرہ دا نام ہتھ رکھائیا۔ زمیں اسماناں دے پڑ اک دو جے دے اُتے رہی رکھی، گلا چوراسی والا وچ پائیا۔ نالے پیہواں تے نالے اپنے آپ نوں جھلاں پکھی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ مینوں میرے ورگی نوں ہور نہیں کوئی دسی سکھی، جو سُنن من کے پرہ دا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی دُنیا نوں دے دے متی، مطلب والے اپنے نال ملاٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے ویکھو بل لال، لالن رنگ رنگائیا۔ صاحب سوامی کرے بہال، سمبل بیٹھا سوہا پائیا۔ لیکھے لائے شاہ کنگال، اپنی گود ٹکائیا۔ پریم پریتی دئے اُچھال، انتر آس بھرائیا۔ جن بھگنو تاڑی وجاؤ نال تال، طلب سب دی پور کرائیا۔ بھل نہ جائیومیری ویکھ کے نخریاں والی چال، مٹک مٹک کے اپنا قدم اٹھائیا۔ جے پریتی لاؤنی تے لائیو اُس دے نال، جو آد انت توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا گلا ہو گیا بند، پائے بندگی کون سنائیا۔ میرے ٹیڈھے ہو گئے دند، ہُن مینوں پسند کرن کھئے نہ آتیا۔ میری ٹٹ گئی ٹنگ، مینوں ویاہ کے گھر نہ کھئے لے جائیا۔ میں ہُن پاؤنی ڈنڈ، کوئی مینوں لو پرنائیا۔ سارے کہن ایہہ کیتھوں آگئی مُشٹنڈ، دھکے کھاندی دئے دُہائیا۔ میں سب نوں کہنا دُنیا والیو وشا بھوگنا چار جگ دا گند، گندگی دے کیڑے گندگی وچ سمائیا۔ میرے پر پُرکھ دا مانو اک اند، جو سانتک ست دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں کر لین دیو رگ تیج، ناڑاں مل کے گرم لوں کرائیا۔ او عیسیٰ موسیٰ یورپ وچوں کھڑے کر دے انگریز، انگلستان دے بلاٹیا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ کہے میرے پروردگار اپنا شبد ڈلارا دے بھیج، بھجن بندگی اک سمجھائیا۔ جو سب دی مانے سیج، آتم ڈیرہ لائیا۔ اوتھہ کی کرن چار وید، شاستر سمرت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ انجیل قرآن

نہ کھولے بیہو، بانی بتھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ بنا تیرے توں گھلے کوئی نہ سدھی سیدھ، دیناں مذہباں دا پنڈھ مکائیا۔ پرہو کہے اوموسیٰ
 عیسیٰ ٹہانوں رکھیا وچ پاکٹ تے جیب، اپنے سجّ کھبے لٹکائیا۔ ٹہانوں اک وار وکھاؤنا ٹہاڈیاں مُریداں دا فریب، دھوکھیدار جنائیا۔
 اک ہور سمجھاؤنی کینیب، جس دی قطار نظر کیسے نہ آئیا۔ کوئی نہ سکے دیکھ، دیکھن کھئے نہ پائیا۔ جس کارن گوبند رکھائے کیس،
 دسمیش دتی وڈیائیا۔ اوہ وی میرے نال رہے ہمیش، ساچا سنگ بنائیا۔ ہُن اسیں آگئے مل کے ماجھے دیس، سمبل نگری ڈیرہ
 لائیا۔ نانک نال پھر دا دھر کے موڈھے کھیس، کھونڈی ہتھ وچ اٹھائیا۔ ہڈ پلاؤنے مُلا شیخ، شیخی رہن کھئے نہ پائیا۔ پوجا مکنی
 پاربتی شو گنیش، شنکر اپنے وچ سمائیا۔ جن بھگتو کچھ تُسیں وی دسو اپنا بہیت، کی یارانہ اندروں پرہ دے نال لگائیا۔ گھر وچ
 سؤنا چنگا کہ لڑنا نال تیغ، شہادت تیغ بہادر وانگو پائیا۔ ساریاں دے پٹھے سدھے ویکھے پیچ، جو پکڑی دتے لگائیا۔ جنہاں تیلی
 والیاں نے کَن وچ کڈھے چھیک، نگ وچ تیلی لئی چھپائیا۔ اوبناں دی کُل وچوں بنے نہ کھئے پریت، گرمکھ بھوتان دی جُون کھئے نہ
 پائیا۔ اجّ توں اک لکھ اسی ہزار جُون دتی بھگتاں دے دوارے اُتوں چھیک، شبد ڈنڈے نال بھجائیا۔ ویکھو بھگتو راتیں وینہدے
 سو سلوار ہُن تکدے جو پجامہ ریب، چھوٹا تھلیوں نظری آئیا۔ جنے تُسیں چھوٹے اوناں ٹہاڈا آوے دریگ، ایسے کر کے لیا ملائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں لیاندا مالک ضرور، ضرورت میری
 ویکھ وکھائیا۔ میں آئی ٹہاڈے حضور، حضورئے دتا سمجھائیا۔ تُسیں بخشو میرے قصور، اپنی نگاہ اٹھائیا۔ بھگت دوارے دا دسو
 دستور، قاعدہ دینا جنائیا۔ مینوں بہاویں غصے وچ لؤ گھور، گہری اکھ وکھائیا۔ پر اک گل کتے کہ نہ دیو تینوں قسم سور، تے
 گان کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے پرہ دے مزدور، نام مزدوری کر کے اپنا جھٹ گئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گرمکھاں ہتھ وچ ویکھے چاک، جو چاکری پوری جان کھائیا۔
 سارے پرہو نوں رہے آکھ، ساڈا پچھلا لیکھا دے مکائیا۔ جنم دا کرم کر معاف، دھر دا دھرم اک سمجھائیا۔ منوآ رہے نہ کھئے
 گستاخ، کوڑی کرپا دے تجائیا۔ تیرا نانا جڑے ساچ، سچ تیری سرنائیا۔ تیرا نام پڑھن دی سانوں آگئی جاچ، جاچک ہو کے
 سیس نوائیا۔ ساڈی لیکھے لائیں رات، بہنڑی نال وکھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناش، تیری بے پرواہیا۔ سچ پریتی دے وشواس، وسر

کدے نہ جائیا۔ تُوں صاحبِ سرب گنتاس، گُنوتا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانت، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا دئے بدلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سب دی بدل دیوے تقدیر، مہر نظر اٹھائیا۔ میں سُن دی رہی تقریر، جو ہرجو رہیا جنائیا۔ اُس دی بن دی جائے تحریر، اکھڑ کاغذاں نال ملائیا۔ مان دیوے شاہ حقیر، اکو رنگ رنگائیا۔ دھرم دھار دی دس تدبیر، طریقہ اک سمجھائیا۔ کوڑ رہے نہ خمیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں بڑی خوشی، خوشیاں بھگتاں دیاں کرائیا۔ میرا کھیل ہونے نو سو چرانوے چوڑی جُگی، جُگتی اپنے نال رکھائیا۔ جگت اوڈھ دسے پُگی، ویلا وقت وہائیا۔ میرا صاحب مینوں کرے آگھی، سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ جن بھگتاں نرمل ہووے بُدھی، بُدھیوان ہو جائیا۔ جنہاں دُھر دی رمز اندر بُجھی، بُجھیا دیک لینا جگائیا۔ میں نچی نالے کُدی، بھجی واپو داہیا۔ میری اڈی ہو گئی اُچی، سوہنا نچ کے ناچ کرائیا۔ میں آگے کیسے دی کرنی نہیں بُتی، بُتخائیاں کھوج کھوجائیا۔ میں اتم اٹھی ستی، زین گئی سویرا گیا آئیا۔ میں کھا کے رُکھی سُکھی، جن بھگتاں نال جھٹ لنگھائیا۔ بھگتاں تُوں بھاگ لگے دُدی پُتیں، پرہ میرا ہونے سہائیا۔ میں سہاگن بن کے مینڈھی گئی، تن شنگار بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے صاحب دا آیا سندیس، صدقے دیاں جنائیا۔ تَسیں خوشیاں مانو ہمیشہ، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ میرا لہنا مُکایا ماجھے دیسا، دُور دُراڈے چل کے آئیا۔ ہُن میں پھراں گی وچ کھیتا، آگے پچھ اپنا پندھ مُکائیا۔ جن بھگتو میرا رکھو چیتا، جیتن ہو کے رہی جنائیا۔ پیغمبران دا مُکنا ٹھیکا، آگے بولی نہ کونے کرائیا۔ میرا امام جمنہاں نہیں کیسے دے پیٹا، رکت بوند نہ ونڈ ونڈائیا۔ اوہ آد جگادی اکو نینا، نر نرائن سوہا پائیا۔ جو وسے سچکھنڈ دیسا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ بھگت ادھارن جس دا پیشہ، پیشینگوئی ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے لیکھا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں صاحب ویکھیا پورن، پورن پورن پورن نظری آئیا۔ پھیر میں سب دا لیکھ ویکھیا پورن، پورن پورن قلم دوات شاہیا۔ میں سب دا کرم ویکھیا پورن، پورن پورن پورن جنم دھرم سمجھائیا۔ میں سب دا ورن ورن ویکھیا پورن، پورن پورن پورن ونڈاں توں باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ صدی

چوڈھویں کہے جن بھگتو میں چوڈاں طبقات نون آئی آکھ، پلا آئی چھڈائیا۔ اچے دین جانا طلاق، لکھت پرہ دے آکے بھگتائیا۔ پھیر ہونا سب جواب، سوال حل نہ کھئے کرائیا۔ ٹساں سب نے رکھنا یاد، زہن دیاں کرائیا۔ گرمکھو ٹھاڈی چھبی ستائی دی سلکھئی رات، سوبھا پائیا۔ آکے خوشی دی ہوئی پرہات، گھراں نون جانا چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال کِریا کرے آپ، رحمت سچ کھائیا۔ جس ویلے بھگت دواویوں نکلیو پنج وار ضرور کِریو سوہنگ دا جاپ، بھلن کھئے نہ پائیا۔ ہُن پریم نال کھائیو پرساد، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ جو میرے پچھے گئے جاگ، آس نندرا گئے تجائیا۔ اوہناں ویکھیا میرا سُہاگ، کھلاپت سوبھا پائیا۔ جن بھگتو ٹھاڈا وکھرا ہو گیا سماج، سمیں نال دتا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، نرگن دھار ٹھاڈے ساتھ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔

گرمکھ ساچا سنگھ میہل، محل وچ بہہ کے خوشی منائیا۔ درگاہ ساچی ربیا ٹہل، پھرے چائیں چائیا۔ جنم کرم دا لیکھا مُک گیا سہل، لہنا ربیا نہ رائیا۔ ناتا ٹٹ گیا بھائی بھین، ساک سجن گیا تجائیا۔ سدا در پرہو دے چرن دوارے ملیا رہن، رین دھوڑی چہار مستک ٹکے دا لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے اپنے گھر وسائیا۔

★ ۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستجگ دھار سچ دی ریت، ریتوان دیا کھائیا۔ چار ورن اک پریت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، شودوالا مٹھ گردوارا نہ کھئے لڑائیا۔ سب دی اندرون صاف ہووے نیت، نیت پُنت کرائیا۔ دین دُنی پُرکھ اکال دے گاوے گیت، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جو کایا ماٹی کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دے رنگ رنگائیا۔ ستجگ کہے میرا دُھر دا راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ دین مذہب توں جو ماتو ہوئے جُدا، سب نوں میلان سہج سُبھائیا۔ اللہ واپگرُو رام سب دا اک خُدا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ورنان برنان مارگ دس کے سِدھا، جگت سماجان توں لوں چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ستجگ کہے میں دساں رستہ چنگا، سریشٹ رہیا سمجھائیا۔ جس نے کرنا ہووے کارج اندا، اند آتم پرما تم ویکھ وکھائیا۔ بنا بندگی توں بنے اوہ بندہ، جو بندھن جائے تڑائیا۔ ساجن مِتِ پیارا میت اک سہندا، صاحب سلطان وڈیائیا۔ من کرم کڈھے گندہ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں میرا میں تیرا گا دے چھندا، ایہو ست سچ کُرمائیا۔ جن بھگتاں لبھنا پئے کوئی نہ پنڈا، مَلا بغل قرآن نہ کھئے ٹکائیا۔ گرتھی گائے کوئی نہ چھندا، راگاں ناداں وچ سُنائیا۔ دُھر دا کھیل سورا سرنگا، ہر کرتا آپ دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستجگ کہے ویکھو سسے اُتے ہوڑا، نرگن سرگن دھار جنائیا۔ گُرمکھ سدا چڑھے شب دے گھوڑا، جگت گھوڑیاں والی ریتی کم کیسے نہ آئیا۔ استری پُرش بنے دھرم دا جوڑا، جنہاں دے انتر آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ اوہناں آون جاون لکھ چوڑاسی مٹے جھورا، جُوئی جُوں نہ کھئے بھوائیا۔ اک دو جے دی سانجھی ہووے لوڑا، ناتا پریم مُحبّت والا رکھائیا۔ کوئی بھرم نہ جانے کالا گورا، گُرسکھ ویکھ خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ ستجگ کہے میرا مارگ اک عجیب، عجب نرالا دیاں وکھائیا۔ میرے اندر فرق رہے نہ امیر غریب، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ دین مذہب ذات پات رہے نہ کھئے ترتیب، اوچ نیچ نہ کھئے لڑائیا۔ پچھلی کرنی اُتے مار لیک، رستہ دُھر دا دینا وکھائیا۔ گوہند شب دے تصدیق، نانک نال گواہیا۔ جس دی گُراوتار پیغمبر کر کے گئے اڈیک، جگ چوکری دھیان لگائیا۔ سو کھیل کرے لاشریک، واحد مالک نور الہیا۔ جس دے وچ

حق توفیق، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اوہ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، ترسنا ترکھا گوائیا۔ ایکو رنگ رنگا کے اُچ نیچ، کھتری براہمن شوڈر ویش اک گھر بہائیا۔ گرسکھ گُرمکھ ہرجن ہربھگت رسنا جہوا بئی دند کوئی نہ لائے ماس کباب میٹ، ممتا موہ جگت ٹڑائیا۔ ساچا کلمہ ایکو پڑھے حدیث، سوہنگ ڈھولا نام الاہیا۔ گر اوتار پیغمبران ایہو گایا گیت، دوجا راگ نہ کھئے سنائیا۔ سنت سہیلا ہووے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساجن اک اکھوائیا۔ ستجگ کہے میرا سچ دا ہونا مارگ، عورت مرد ملے وڈیائیا۔ دھرم دھار دا ہووے کارج، کرماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پچھلا لیکھا کرنا خارج، ریتی جگت والی تجائیا۔ پُرکھ اکال نے لینا چارج، حکمران اک ہو آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ستجگ کہے میرا مالک اک، پُرکھ اکال وڈیائیا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب او سے دے سارے سکھ، کھتری براہمن شوڈر ویش درگاہ ساچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور دھر دا لیکھا آگے دیوے لکھ، جس نوں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ آگے پوجا ہونی نہیں کیسے مندر مسجد شودوالے مٹھ پتھر اٹ، دیوی دیوت سیس نہ کھئے نوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار سب دا سانجھا ہونا ایشٹ، ایشٹ دیو آتما پرماٹما ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں مانس جنم جانا جت، لوک مات جگت ہاردی دے لوکائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر تہاڈا مالک اک، تن وجود جگت ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی لیکھے لائے گوہند والی چٹ، چٹے اُتے چٹا نام دھر دالے لکھائیا۔

صدی چوڈھویں کہے میں تھکی ٹٹی، تھکاوٹ وچ ڈہائیا۔ چوڈاں طبق گئی نہ لٹی، لیڈر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سکھ دی نیند کدے نہ سٹی، سوہنی سیج نہ کھئے سہائیا۔ میری ویراگن دی ٹٹ گئی جتی، بھجی چائیں چائیا۔ دُنیا بھاگ لگدا پتیں، پت پوترے نال وڈیائیا۔ مینوں اکو پرہ دے ملن دی خوشی، خوشیاں وچ راہ تکائیا۔ میں منزل بامنزل آئی پُچھی، محمد آکے دتا سنائیا۔ ویکھ کھیل اک ادتی، کی کرتا کار کھائیا۔ جس گند کے اپنی گتی، روپ لیا وٹائیا۔ سریشٹ اٹھا دے سٹی، نیتراکھ اٹھائیا۔ تیری پوری کرے

بُتی، بُتخانے پھول پُھلائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیَا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے وچ آئی تھکاوٹ، ناڑی ناڑی دئے ڈہائیَا۔ جگت جہان ویکھی بناوٹ، کوڑی کِریا بندھن پائیَا۔ ساچا کلمہ کرے نہ کھئے سخاوت، وست امولک نہ کھئے ورتائیَا۔ میں جن بھگتاں دی کھا کے دعوت، دعوے نال دیاں سُنائیا۔ ویکھیو پرہ دے ساہمنے بُدی دی دسیو کوئی نہ لیاقت، عقل دی عقل نہ کھئے درڑائیَا۔ سدا رہنا حُکم مُطابق، مُطلع کر کے دیاں درڑائیَا۔ جے پچھ جھوٹھ بولن دی عادت، آگے لو بدلائیَا۔ کلجگ کوڑا ویکھیو راکش، سب نوں رہیا کھائیَا۔ منوآ نال کرے سازش، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیَا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بڑی ہوئی شرمندی، شرم نال اکھ نہ اُپر اُٹھائیَا۔ میرے پچھ میرے پروردگار نے لائی بندی، بندی بندرابن دی پور کرائیا۔ شنکر دی منگوائی پنڈی، لنگ بھگ دی پوج ہٹائیَا۔ جگت ستار و جا کنگی، کنگاں کرے صفائیَا۔ پھول منگا کولوں بھیٹا بیٹی سندنہی، سندنہ ساگر پار کرائیا۔ اپنی آپ کرا کے نندی، نندک دین دُنی وکھائیَا۔ جن بھگتاں دھار کر کے زندی، زندگی جیون دتا بدلائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیَا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پرہ دیاں دیندے ویکھے مثالاں، مصرے اپنے نال ملائیَا۔ گر اوتار پیغمبراں ویکھیاں پالاں، قطاراں وچ بیٹھے نظری آئیَا۔ ساچا نور چمکے نورانہ، نور نورانہ نورو نور ڈگمگائیَا۔ لیکھا مکے جگت انجیل قرآنا، مخاطب ہو کے آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد میلانے ملائیَا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا اگتی راز، رازق رزق رحیم جنائیَا۔ جس سیس پھنیا تاج، تخت نواسی نظری آئیَا۔ میرا سوہنا کر کے کاج، اوڈھن سیس اک ٹکائیَا۔ کِریا کر پُرکھ انباش، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیَا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھردی رہی اُپر تھلے، نرگن دھار رنگ وکھائیَا۔ صفتاں وچ نہ کرایا بلے بلے، گر اوتار پیغمبراں حُکم ورتائیَا۔ جو وسے نہچل دھام اٹلے، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیَا۔ بُن ہو گیا بھگتاں ولے، ولولے سارے دینے چُکائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اسماناں اُپروں آیا تھلے، جل تھل مہیئل سارے ویکھ وکھائیَا۔

نغمہ نازو قدم کزویوئل زلما ملشویینیے کشا میری تیرے آگے دُعا، تُوں خود مالک تے مِیں مات لوک وچ خُدی گواون والا خُدا، تُوں جوت نُور مِیں شبد سَتگرُو ناد رہیا وِجا، اے میرے محبوب میرے دل رُبا، تُوں میری ہستی دس اک دُو جے توں کون ہوئے فِدا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اکے وار اندر جوت دی جھلک دتی وکھا، ہلُونَا دِتا لگا، بِن کٹاں دِتا سُنَا، گوہند باز دے اُدا، بازاں والیا تیری بازی دیواں بدلہ، کیوں پھر تینُوں آپ اپنی اُنکلی توں دُھر دا شبد گُرُو باز بنا کے دیاں اُدا، بِنَا کھنبھاں توں دو جہاناں پرے چکر لینا لگا، کھان پین دی رہن نہ دیواں کھئے ادا، روگ سوگ دی رہے نہ کھئے وبا، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ تیرے باز توں بچُو چڑی لَواں تڑا، اپنے باز توں گُرُوآں اوتاراں پیغمبران دیاں دھوٹاں لَواں نوَا، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ گوہند کہا واہ واہ، واپگرُو تیری بے پروا ہیا۔ پُرکھ اکال نے بِنَا چرناں توں اپنے چرن اُپر لے اٹھا، گوہند بِنَا سیس توں چرناں ہیٹھاں سیس دِتا ٹِکا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے میری خوشیاں والی لوہڑی، انک سہیلڑیو دیاں جنائیا۔ ویکھو میری پرہ دے نال بن گئی جوڑی، جوڑا دُھر دا لیا بنائیا۔ نہ مِیں کالی نہ مِیں گوری، رُوپ رنگ ریکھ نظر نہ کھئے پائیا۔ میرے مالک میرے اُتے کِرپا کیتی بھوری، بھانڈا بہرم دِتا بھٹائیا۔ دین دُنی توں کر کے چوری، چرناں وچ لیا رکھائیا۔ میرا مان تان نہ زوری، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ مِیں آد جُگاد دی بانکی چھوہری، چھیل چھیلی نظری آئیا۔ میری آسا نوین نکوری، زرویر دتی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا صاحب سوامی سجن، سوہنا نظری آئیا۔ مِیں پریم پریتی کران مجن، دُھر دا رنگ رنگائیا۔ سچ سندشے آئی سدن، ہوکا اک الاٹیا۔ مہربان محبوب سچ مُحبت وچ رہے تیری لگن، دوسر اور نہ کھئے منائیا۔ ممتا موہ رہے نہ بندھن، کوڑی کِرپا دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مِیں لوہڑی ونڈاں، ونڈی دُھر دی پائیا۔ مِیں پرہ دے کولوں پریتی لے کے آئی پنڈاں، انڈٹھڑا بہار اٹھائیا۔ مِیں کِسے وڑی نہیں مندر

مسیت گردوار شودوالے مٹھ پتھر اٹاں والی کندھان، محراباں وچ نہ ڈیرہ لائیا۔ میں تگدی اک چندا، جو چند نور کرے رُشنائیا۔ جو کھیل وکھائے سورا سربنگا، سو سچ دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری لوہڑی دا لوہڑے پینیاں نہ کیتا چاؤ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ میں بلوئیا پھڑ کے باہوں، اکھ دتی کھلائییا۔ ویکھو ہنس بھئے کاؤں، کاگ ہنس روپ بدلائییا۔ ساچا دھرم نہ کھئے نیاؤں، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے لوہڑی دے تھان پرہ دا ملے پیار، پریم پریم وچوں پرگٹائیا۔ تسیں اوہدے اوہ تہاڈا یار، یارانہ دُھر دا لیا لگائیا۔ بھروسے وچ رکھو اعتبار، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ مہربان کرے سچ شنکار، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چاؤ اندر گاؤ منگل، منگلاچار وڈیائیا۔ شرع کٹو سنگل، زنجیری نظر کھئے نہ آئییا۔ سچ پریتی چڑھے اکھی رنگن، رنگت اک رنگائیا۔ تہاڈا پوتر ہووے بدن، انتر آتما نور رُشنائیا۔ سچ دوارا ملیا پتن، درگاہ وچ وڈیائیا۔ دین دیا لا آیا رکھن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے صاحب دا ویکھو آغاز، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دُھر دے نام دی سُنو آواز، جو اجل تون دئے پچائیا۔ جس اپنی ساجن ساچ، سگلا سنگ گرمکھ رہیا ترائیا۔ ست دھرم دا بدل کے آپ رواج، رعیت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان اپنی کھیل کھلائییا۔

سنسار وچ نکلے سٹا، سٹیبازی جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں دا لیکھ کر کے چٹا، چٹی دھار وچ سمائیا۔ جتھے مندر نہیں کوئی پتھر اٹاں، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ روپ نہیں کوئی وڈا نگا، بال بردھ نہ ویکھ وکھائیا۔ سونا چاندی رُپا نہیں کوئی سیکھ، دھاتو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت اکھڑ لیکھ نہیں کوئی لکھا، قلم شاہی نہ جوڑ جڑائیا۔ اوتھے لے کے جائے دُھر دا پتا، پت پریشور ے پرواہیا۔ جتھے بھگتاں دا قطعہ، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا

کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں دا سٹا بڑا لما، قد نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دھار نوں کہندے منبع، دھار سب نوں دئے درڑائیا۔ جن بھگتاں تھان تھنتر دیوے چنگا، چنگی بخشے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت جہان وکھا کے کوڑا دھندا، ہرجن دھرم دھار وچ رکھائیا۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے حاضر ہوئے اوتار پیغمبر گر پیر، پیرن پیر دیا کھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ کھئے ہوئے صوفی فقیر، جو فقرہ ڈھولا اکو نام دھیائیا۔ وچوں اٹھ کے کہے کبیر، شبداگتی آواز جنائیا۔ ساڈا کیسے دا نہیں تت سریر، وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ ہتھ پھڑے نہ کھئے شمشیر، خنجر کٹار نہ کھئے چلائییا۔ شرع دا دسے نہ کھئے زنجیر، سنگل ہتھ نہ کھئے اٹھائییا۔ آب حیات لبھے کھئے نہ نیر، امرت رس نہ کھئے چکھائییا۔ کھیل ویکھے آپ اخیر، آخر دھر دا پردہ لاپییا۔ کس بدھ دین دنی بدلے تقدیر، تدبیر اپنی نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میلانے ملائییا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر ہوئے کھئے، در تھانڈے ڈیرہ لائییا۔ ہتھان وچ پھڑے سب نے اپنے پٹے، پٹیداری رہے وکھائییا۔ گر اوتار پیغمبر چاروں گنت پھرن تھے، بھجن واپو داہییا۔ دہ دشا ہوون تھئے، ستکار وچ نہ کھئے جنائیا۔ جدھر ویکھن اودھر رٹے، رٹا سکے نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اکو کرنی نمسکار، سچ سجدہ سیس جھکائییا۔ کرپا کر سچی سرکار، مہربان مہر نظر ٹکائییا۔ ست سچ دا رہے پیار، دھرم دھرم دی دھار پرگٹائییا۔ اکو تیرا ہووے اختیار، دو جانا نظر کھئے نہ آئیا۔ پچھلے تیرے سیوادار، جگ جگ ساچی سیو کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر پُجے، پوجنیک ڈیرہ لائییا۔ اپنے بھیو دسن گجھے، کس بدھ رو کے جھٹ لنگھائییا۔ کون ساٹھ دیوے اک دو جے، سکلا سنگ نبھائییا۔ کون بھانڈے کر کے مودھے، پٹھار رہیا بدلائییا۔ کون بھیو چکائے بُت رُوح دے، آتم پر ماتم

ویکھ وکھائیا۔ ایہ کھیل کلجگ ہوبھو دے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ سچی سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی دھار ویکھو سادی، جسم تن نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا نور آد آدی، انت اوہو ویکھ وکھائیا۔ جو صاحب برہم برہمادی، پاربرہم نظری آئیا۔ ساچی منزل چڑھ گھاٹی، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیا حقیقی حتی، حکم دھردرگاہیا۔ انتر رہیا کوئی نہ شکی، سنسا دتا مٹائیا۔ میں کر کے جانا پکی، سہج نال سمجھائیا۔ سنت سہیلے ویکھو اکھیں، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جو زنگن دھار جگا بتی، سرگن تت کرے رُشنائیا۔ جوت سروپی بن کے پتی، پت پریشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کرنا ہنتھیں، ہنتھو ہنتھی نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سچ گر اوتار پیغمبران دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن قدیم دا پیا جھگڑا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ کلجگ جیو ہویا بگ پڑا، کاگ کاگ وانگ گراٹیا۔ کوئی بھیو نہ کھولے اگلا، پردہ دیوے کھئے نہ لاپیا۔ جن بھگتاں ناتا جڑیا سکلا، دھر دا سنگ بنائیا۔ اکو دس بندنا، بندگی بے پرواہیا۔ اکو دئے اندنا، اند اند وچوں چمکائیا۔ دوسر در پئے نہ منگنا، بھکھ گرمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب نوں اپنے لائے انگنا، انگیکار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان حکم لینا دستی، دستخط اپنے دے کے جھٹ لنگھائیا۔ اکو تکتی پرم پُرکھ دی ہستی، دوسر سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ جو مالک دھر دا عرشی، فرشاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں ہووے غرضی، غرض کوڑی میٹ مٹائیا۔ سب دی منظور کر کے عرضی، ہر بھگت دوارے لئے بہائیا۔ ایہ کھیل اگتے نرائن نر دی، جس نوں جننے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر داتا دھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو سُنو دلیل، دلوں دئے جنائیا۔ تہاڈا مذہبان والا رہیا نہ کھئے وکیل، ذمہ داری اسان نہ کھئے اٹھائیا۔ تہاڈی سدا منظور اپیل، اپرپیر سوامی ویکھ وکھائیا۔ جس بستر پہنے نیل، ایہ گوبند دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتو ویکھو پرہو دی ماگھی، مجن بھگتاں رہیا کرائیا۔ تسیں ہوئے وڈ وڈ بھاگی، بھاگاں والیو دیواں سُنائیا۔ تہاڈی دھار تہاڈے وچوں جاگی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت ادھارنا جس دی

وادی، اوہ وعدے سب دے ویکھ وکھائیا۔ تُساں کیسے نے کرنی نہیں برخلافی، خِلافت نظر کھئے نہ آئیا۔ سب نے بننا اک دوجے دے اِتحادی، ناتا پریم والا جُڑائیا۔ ایتھے اوتھے ہووے نہ کھئے بربادی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے بھجے دوڑے، چھیتی پنڈھ مُکائیا۔ آگے پچھے سانوں کچھ نہ بھڑے، بھڑی بھڑی سرب دُبائیا۔ جن بھگت چڑھدے ویکھے آگے پوڑے، جو پوڑی دُنڈے نال سُہائیا۔ جس صاحب دی سدا لوڑے، اوہ مالک نور الہیہ۔ جس آگے نہیں کھئے زورے، زیر زیر نہ کھئے جنائیا۔ اوس دا میل ہووے بطورے، ساچا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، ویکھو پرہ نے ماریا حملہ، ہیلے دتے تھائیا۔ بھگت دوار سُہا کے دُھر دا بنگلا، سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ نیتز رہے کوئی نہ اندھلا، دوئے لوئن لوئن رُشنائیا۔ ہرجن دسے کوئی نہ کنگلا، نام خزینہ جھولی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ستگر دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو مقام، مقالے حق نظری آئیا۔ جتھے اکو ڈھولا اک زبان، دوجا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ اک دسے پین کھان، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو مناوَنہارا آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ کھیل پرہو مہان، ہر کرتا رہیا دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی دیونہارا جیا دان، جیون جُگت جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن دھار کرے رُشنائیا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کیہر سنگھ دے گرہ رچی والا ★

صدی چوڈھویں کہے کِریا کیتی بے پرواہ، بے پرواہ دیا کھائیا۔ میری قبول کر دُعا، دو جہاناں ہویا سہائیا۔ مالک خالق پرتپالک اک خُدا، جلوہ گر نور الہیہ۔ جس دی محمد اکم صدا، سندیسہ دیوے دُھردرگاہیا۔ سجدہ کر اک الہ، رحمت دُھر دی منگ منگائیا۔ جس درگاہ اک نوا، نو نو چار دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری بینتی ہوئی منظور، منزل منزل پنڈھ مُکائیا۔ کِریا کیتی حاضر حضور، شہنشاہ

دُھردرگاہیا۔ میرا پچھلا بخش قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ اگلا حکم دس دستور، رہبر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ نام خُماری کر
مُخور، خدی تکبر ڈیرہ ڈھاپیا۔ چتر شگھر بنا مورکھ موڑھ، امرت رس اک چکھائیا۔ تن وکار نہ رہے غرور، غربت اندروں باہر
کڈھائیا۔ ست سچ دے سرور، صاحب سلطان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور،
وڈ داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری پئی آسا، میل ملایا دُھردرگاہیا۔ محمد دے کے گیا بھرواسا، بھرم بھلیکھا رہیا نہ رائیا۔
میں چھڈ پرتھی آکشا، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ چوڈاں طبق تجیا ساتھا، جگت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ناتا رہیا نہ کھئے بھراتا، دین
دنی نہ کھئے وڈیائیا۔ کون دھار جوڑ کے ناتا، نیرویر پُرکھ لیا منائیا۔ جو امام دُھر دا ساچا، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے
کِرپا کیتی صاحب سلطان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ محبوبُ محبت وچ ہو مہربان، بے نظیر نظر دتی بدلائیا۔ میری منزل کر آسان،
در گھر ساچا اک جنائیا۔ جگت ترسنا خواہش نہ رہی جہان، جہالت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ منزل حق دس مکان، درگاہ ساچی اک
سہائیا۔ جتھے نرگن نور جوت مہان، جلوہ گر اک رُشنائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ آسمان، منڈل منڈپ نہ کھئے درسائیا۔ نہ کوئی گوپی نہ کوئی
کابن، تن وجود سوہیا کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی رو سس سوربہ چند بھان، دوس رین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بئی دند پین
کھان، ناد دُھن شبد نہ کوئی شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بے پرواہ اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔
صدی چوڈھویں کہے کِرپا کیتی آپ سمرتھ، صاحب دتی سرنائیا۔ میں بنا سیس توں ٹیک کے متھ، نمو سجدہ اک جنائیا۔ شبد کہانی
سُن اکتھ، مہما دُھردرگاہیا۔ خوشیاں وچ پئی ہس، ہستی تگی نور الہیا۔ چرن کولان اُپر ڈھٹھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔
توں وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ تیرا جوتی نور لٹ لٹ، دو جہان کرے رُشنائیا۔ کِرپا کر صاحب سمرتھ، در
ٹھانڈے منگ منگائیا۔ انت اخیر بے نظیر صدی چوڈھویں بُرج رہیا ڈھٹھ، تڈھ بن ہووے نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا غریب نواز، پاربرہم بے پرواہ
نظری آئیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دو جہاناں راج، رعیت گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دا نرگن سرگن

سرگن یرگن سماج، شبد سمگری اک ورتائیا۔ امرت رس اکما اگم سواد، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جگ چوگری پن آلس یندرا رہیا جاگ، غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ حکم سندیسہ دیوے برہم برہما، پاربرہم پت پرمیشور اپنی کھیل کھلائیا۔ دھن آتمک سنا ناد، انخد نادى ناد جنائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم کرے کاج، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی ساجن سماج، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی راگ الائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دے کلے مارے آواز، راز اپنا رہیا کھلائیا۔ صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دُرمت میل دھواواں داغ، پت پُنت آپ کرائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم یرگن ہو کے پکڑاں واگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر فرمانا ایکا حکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا درگاہ ساچی سچکھنڈ نظارہ، جس نظریہ دتا بدلائیا۔ یرگن نور میرا پروردگارا، پت پرمیشور نظری آئیا۔ پن تن وجود ماٹی خاک جوتی دھار گرو اتارا، پیغمبر پن سیس سیس جگدیش جھکائیا۔ اکو نام اکو کلمہ اکو ہئے جیکارا، دوجا راگ نہ کھئے الائیا۔ اکو سجدہ اک دنداوت اک نِسکارا، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ اک محل اٹل اکو کعبہ اکو مندر گرو دوارا، شودوالا مٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو پیر دستگیر اکو لیکھا شاہ حقیر اکو لہنا بے نظیر، دوجا روپ نہ کھئے درسائیا۔ در درویش سنت بھگت ویکھے فقیر، فکرے وچ ٹونہی ٹونہی راگ الائیا۔ شرع سنگل دسیا نہ کھئے زنجیر، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ منزل چوٹی چڑھ ویکھی اخیر، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جتھے چلے نہ کھئے دلیل، کلپنا وچ نہ کھئے گرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ درگاہ ساچی دوارا سچکھنڈ، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے کھڑکائیا۔ نہ کوئی ذات پاتی ونڈ، دین مذہب نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی چھند، گیت سنگیت نہ کھئے سُنائیا۔ نہ کوئی بندگی اندر ہئے پابند، نہ کوئی حکمے حکم منائیا۔ نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے رُسنائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نہ کوئی ڈھولا حقیقی چھند، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ جدھر تگاں یرگن نور جوت پرکاشن پُرکھ اکال سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جو آد جگاد جگ چوگری مہربان محبوب بخشند، رحمت حق حق کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ صدی

چوڈھویں کہے میں جا کے کہا سلام، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ آگوں حُکم دیوے امام، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کلمیئے اگلی سُن کلام، جو کلمیاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم بدل جانا انتظام، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ حُکم دیوے سری بھگوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر مَن آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر جھلنا اک نشان، نو نو چار دئے گواہیا۔ اتم پر ماتم سب نے گاؤنا گان، گاوت گا گا خوشی منائیا۔ شرع چھری نہ رہے شیطان، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ سب دا اکو ہووے رام، امام اکو سوہا پائیا۔ بندھن وچ رہے نہ کھئے غلام، زنجیر کوڑ دینا تڑائیا۔ کایا کعبہ دسنا اک مقام، حقیقت لاشریکت اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں سُن حدیث، حضراتاں توں پرے دئے درڑائیا۔ سب دا مالک اک جگدیش، جگدیش نور الہیا۔ جس نوں سب دا جھکدا سیس، چرن کول سرنائیا۔ اتم پر ماتم پاربرہم برہم دسے اک پریت، پرہم پُرکھ پر ماتم پردہ اک چُکائیا۔ دین دُنی دی بدل دیوے نیت، نیتوان ہوئے سہائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ مانو من منسا جائے جیت، تن وجود ہوئے صفائیا۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو تیرا تگان سچکھنڈ دوارا، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ جتھے اکو نور اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر نئے بچے تیرے سیوادارا، بالک بالے سوہا پائیا۔ توں سب دا شاہ سیکدارا، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹاں وچ تیرا کر کے گئے اظہارا، صفتاں وچ صلاحیا۔ توں آد جگاد جگ چوکرئی زرگن سرگن زرگن اک اوتارا، اوتر اپنی کھیل کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کوڑی کریا کر پار کنارہ، نئیا نوکا مایا ممتا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا نام تیرا کلمہ ہووے اک جیکارا، چار ورن اٹھاراں برن اتم پر ماتم تیرا ڈھولا گائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ تیرا ہوئے سہارا، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جاگرت جوت بن ورن گوت ہو اُجیارا، ہرکھ سوگ چنتا غم کوڑ کلپنا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اپنی کل ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کریا کر میرے سوامی، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ توں ہر گھٹ انترجامی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دی دسے نہ کھئے نشانی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جگت ودیا ہوئے گیانی، برہمویتا نظر کھئے نہ آئییا۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، اندج

جیرج اُتہج سینج پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرا اشارہ سمجھے نہ کھئے چارے بانی، پرا پسنتی مدہم بیکھری سارے رہے گائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے جلوہ گر نورانی، ناد دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا من کلپنا ودھی بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہوئی ہلکائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، اسم اعظم لاشریک تیرا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ من کلپنا کرے نہ کھئے قُربانی، کایا کعبے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ کلجگ جیو جھگڑا پیا جسمانی، اسمانی تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑ کِریا چڑھی طُغیانی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تیری جوت دے بیگانی، منزل بامزل چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چھڈنا چاہندی لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرم دی رہی نہ کھئے جماعت، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ جو لکھ کے لیکھا گُرو اوتار پیغمبر آئے قلم دوات، کائنات پئی دُہائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اک واری مار جہات، پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھائیا۔ دین دُنی دے ویکھ حالات، حالت سب دی دیاں جنائیا۔ دُھر دا دیوے کوئی نہ ساتھ، ساچا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ من کلپنا جگت سرتی کرے ناچ، سرت شبد میل نہ کھئے ملائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت اندھیری رات، تیرا نام نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ بینتی کر کے رہی آگھ، سیس جگدیش تیرے قدم ٹکائیا۔ تیرے اتوں پرہو سب دا گیا وشواس، وشیاں وچ کوڑ لوکائیا۔ پُت پیو دا کرے گھات، پُوت پتا کرے لڑائیا۔ جو اوتار پیغمبر گر گئے آگھ، آخر ویلا دئے دُہائیا۔ پرگٹ ہو ساکھیات، سمرتھ تیری سرنائیا۔ میں نہانی اناتھاں اناتھ، دینن تیرے آگے دیواں دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پرم پُرکھ پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ ساچا رہیا نہ کوئی خدمتگار، خادم ہو کے سیو نہ کھئے کمائیا۔ تیرے نام دا چار کُنٹ چلے تکرار، جھگڑے وچ دُہائیا۔ میرا انت آخری پورا کر قول اقرار، اقرار نامے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ تیرا سچکھنڈ سچا دربار، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ حُکم کر اپنی دھار، جوتی جاتے اپنی دیا کمائیا۔ شبدي حُکم تیرا سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بردے کھڑے گُرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ سب کچھ تیرے اختیار، مختیار نامے سب دے ویکھ وکھائیا۔ میں رو رو کران گریہ زار، بن نیتر نیناں نیر وہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کردی رہی انتظار، سماں سمیں نال ملائیا۔ سو وقت پہنچیا آن، مہربان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا

دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں اُٹھ ویکھ مار کے جھاک، پردہ دیاں اُٹھائیا۔ میرا کھیل ہونا اتفاقی، جگت سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبران لہنا دینا دیواں باقی، لیکھا سب دے ہتھ پھڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی خاکی، تن وجود نہ ونڈ ونڈائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساتھی، سگلا سنگ دیاں نبھائیا۔ تُوں مئی میری اکھی، چلنا حکم رضائیا۔ میں چوڈاں طبق کھول کے تاکی، پردہ اگلا دیاں اُٹھائیا۔ تیرے انت اخیر رہے کھئے نہ پاپی، پنتاں کراں صفائیا۔ جن بھگتاں دیواں پُشت پناہ تھاپی، ساچے سنتاں آپ جگائیا۔ شبد اگتے گھوڑے چڑھ کے راکی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بن اک جماعتی، پُرکھ اکال کرے پڑھائیا۔ جھگڑا مٹے پرتھی آکشی، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچے منڈل پاوے راسی، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ سوامی ہو کے پُچھاں واتی، واتا ورن بدلے سرب لوکائیا۔ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھاتی، پاربرہم پرہہ اپنی کل ورتائیا۔ دین دنی کر کے داس داسی، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک پرگنائیا۔ صدی چوڈھویں پرہہ دیوے دُھر فرمانا، حکم سندیسہ اک سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی آتم پر ماتم جناوے اکو گانا، گہر گمبھیر آپ درڑائیا۔ امرت رس نجہر دھار دیوے پینا کھانا، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ ساچا مندر وکھا مکانا، بن دیا باقی کھلا پاتی نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا شبد سنا اگمی دُھنکانا، انحد نادى ناد دئے وجائیا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر لاشریک بدل دئے زمانہ، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم چار ورن ہوئے ترانہ، تریا پد توں اگلا پردہ دئے اُٹھائیا۔ سچ سروور دتے اکو نہانا، اٹھسٹھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں اگتا پریم، پریتی اک درڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اکو نیم، نیم اک سمجھائیا۔ جو اشارہ کیتا گوبند کُنٹ ہیہ، دُشٹ دمن سمجھائیا۔ سو لیکھا پورا ہونا عین، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا مٹے اندھیری رین، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ گر اوتار پیغمبران لیکھا پورا کرے لہن دین، مقروض سب دا لیکھا ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں اُٹھ بلدھار، بلدھاری دئے وڈیائیا۔ انت آخری ویکھ اپنی گلزار، گلشن جو مہکائیا۔ ناتا تئن لگا محمدی یار، چار یاری سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ خزاں آون والی بہار، بسنت اپنی رت

بدلائیا۔ پورا ہون لگا اقرار، اقبال دے کے محمد گیا جنائیا۔ کیسے دا چلے نہ کھئے تکرار، جھگڑے وچ نہ کھئے خدائیا۔ بھروسہ کرنا پئے اعتبار، بے اعتباری دینی گوائیا۔ پروردگار دے سب کچھ اختیار، بے اختیاری کرے لوکائیا۔ انت آخری آئی ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھکے اندر سب نوں کرنا گرفتار، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے بیٹھے سیس نوائیا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مل سنگھ دے گرہ رچی والا ضلع فروزپور ★

صدی پيسویں کہے توں میتھوں نکي، صدی چوڈھویں تینوں دیاں جنائیا۔ کيس دوايوں توں سيکھيا سيکھی، پردہ دينا گھلاييا۔ ميں ويکھدي رهي اپني متي، کون ويلا متر پيارا دئے وڈيائيا۔ بھرواسا اکو اُتے سٹی، سيٹيازي تگان جگت لوکائيا۔ دين دُني پُچارن ويکھاں پتھر ائیں، جلدھارا سيس نوائيا۔ کوئی دھار نظر نہ آئی چٹی، چاروں گنت اندھيرا چھائيا۔ ميں دوہنتھڑ مار کے پٹی، بھڑی بھڑی کر گرائيا۔ ميں پروردگار مينوں وکھاؤن لگا پُرانی چٹھی، سچ دوايوں آپ اُٹھائيا۔ جس توں سمجھے کوئی نہ مٹی رکھی، سنت فقير نہ کھئے درزائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈيائيا۔ صدی چوڈھویں کہے سن ميري وڈی بھين، بھرم دياں گوائيا۔ ميں تينوں آئی کہن، سچ سنديسہ اک سُنائيا۔ کي حُکم ديويے نرائن، نر نرنکارا بے پروا پيا۔ جس نے سارے چھڈائے ساک سين، سجن آئی تجائيا۔ نانا توڑ کے بھائی بھين، ميت مُرار نہ سنگ رکھائيا۔ جگت واسنا چھڈ کے وپن، بھجی واپو دا پيا۔ اشارہ کر بالميک رمائن، جو رام دئے گواپيا۔ سو وقت پہنچيا عين، انا الحق نال رلاييا۔ ميںوں صبر نہ آيا چين، بے صبري وچ گرائيا۔ محمد کہہ کے گیا کھیل ہونا وچ بندوانن، واحد خُدا اپنا ڈنک وجائيا۔ اوس توں تگان اپنے نين، پرتکھ رُپ گوسائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دئے سرنائيا۔ صدی پيسویں کہے توں اچے بال آنجانی چھوٹی، کيون چھٹکارا رهي پائيا۔ چڑھ کے ويکھ اگمی چوٹی، چوٹی مُنياں کھوج کھوجائيا۔ سب دی آسا دسے کھوٹی،

جو عیسیٰ موسیٰ دھیان لگائیا۔ جھگڑا پیا جگت روٹی، رتے وچ کُرائیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹی، انگنت کھوج کھوجائیا۔ جس کھیل کھلایا جنجُو بودی، مؤنڈ مُنڈایا ونڈ ونڈائیا۔ جس بھاگ لگایا ویدی سوڈھی، بنس سربنس سُہائیا۔ جو جگت نوں دیوے روزی، رازق رزق رحیم نور الہیہ۔ اوہ مالک دُھر دا چوچی، پریم بن کے کھوج کھوجائیا۔ جو آد جُگادی جوگی، جوگیشراں دئے وڈیائیا۔ جو آتم پر ماتم بھوگی، رس رسیا نور خُدائیا۔ جو زرگن دھار سنجوگی، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جس دی دو جہاناں اوٹی، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ جو سب نوں دیوے سو جھی، پردیاں اندر پردہ کھلایا۔ جو لیکھا جانے چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق کرے رُشنائیا۔ جو دیوے ساچا نام سلوکی، دُھر دا کلمہ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تُوں ویکھ اپنا بیسویں صدی حال، سال بسالا نال رلائییا۔ مینوں گو بند بچے گئے سیکھال، جو چھوٹے نیہاں ہیٹھ دبائییا۔ مینوں ستی تُوں گئے اُٹھال، آلس نندرا دتا گوائیا۔ جن پُچھنا مُریدان حال، اوہ مُرشد بے پرواہیا۔ اوس دے آگے کر سوال، زانی ہو کے سیس جھکائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا لئے سنبھال، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے زوال، جو رو زر نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دے سر تے کو کے کال، ڈنک نگارہ ربیا وجائیا۔ پروردگار دین دُنی دی بدل دے چال، چال زوالی اپنے ہتھ وکھائیا۔ جھگڑا مٹے کایا ماٹی کھال، تت وجود نہ کھئے لڑائیا۔ سو سوامی لینا بھال، جو مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی بیسویں کہے تُوں میتھوں بالی آنجانی، ننھی مینوں نظری آئییا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں گو بند کیتا سگھڑ سیانی، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں پروردگار سانجھا یار خلق دا خالق تکیا ہانی، نرویر نراکار نور الہیہ۔ جو آب حیات امرت رس دیوے ٹھنڈا پانی، سر سروور اک نھائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں چارے کھانی، چارے بانی نہ ونڈ ونڈائیا۔ جتھے لیکھا نہیں جیو پرانی، ساہ ساہ نہ کھئے سہائیا۔ جو آد جُگاد جوت نورانی، نورو نور نور رُشنائیا۔ جس دا پد اک زربانی، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ جس دی شاستر سمرت انجیل قرآن کھانی بانی کتھا کھانی، گر اوتار پیر پیغمبر سوپلے ڈھولے نغمے کلمیاں وچ سُنائیا۔ سو کرنی کرتا پر پُرکھ بن کے جان جانی، جاننہار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارے دئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اکو منگی منگ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ میں

بالی نڈھی چاڑھ اپنا رنگ، رنگت اک وکھائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار سدا سوامی رہ سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم وجا مردنگ، مرد مردانے لے اُٹھائیا۔ مینوں چھوٹیاں بالیاں دسیا ڈھنگ، طریقہ اکو اک سُنائیا۔ اوہ صاحب سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو شاہاں کرے تنگ، راج راجانا خاک ملائیا۔ سو بخشنہار اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس نے محمد نشان بخشیا تارا چند، چند تارا اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ کھیل کرے وچ وربھنڈ، برہمنڈ کھیل کھلائیا۔ تیرا میٹے اتم پنہ، سفران وچ نہ کھئے بھوائیا۔ سدا سوامی بن کے سنگ، ساتھی اکو نظری آئیا۔ تیرا رنڈیا کئے رنڈ، جگت سہاگن لے وکھائیا۔ بھگت سہیلے چاڑھ کے جتج، ڈھر دے سنگی لے بنائیا۔ ویکھیں نیتر نیر نہ ویاویں ہنجه، اتھرواں وہن نہ کھئے ویاٹیا۔ جس نے شرع شریعتی ڈھاؤنی کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ دین دنی نوں دے کے کند، کروٹ اپنی لے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک حکم دے کر پابند، دین مذہب دا جھگڑا دے چکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سرشٹی درشٹی اندر گاؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا صفت صلاحیا۔ جھگڑا مکاؤنا جمنا گوداوری سُرستی گنگ، گنگوتری دھار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت صاحب سلطان سورا سربنگ، سرب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی تیرا میرا میرا تیرا لیکھا لہنا میٹے تھوڑ تھائیا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کیپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزیہ ★

صدی چوڈھویں کہے میں درگاہ ساچی تکیا اک امام، عملاں توں رہت نور الایہیا۔ بن تن وجود سریر اگمی کیتی سلام، نو نو سیس جھکائیا۔ ڈھر فرمانا ملیا کلام، پروردگار دتا درڑائیا۔ ہن شرع دی رہنا نہیں غلام، غربت اندروں دینی کڈھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا جینا نام، ناؤں نرنکارا اک سمجھائیا۔ ڈھر سندیسہ دینا اگم پیغام، پیغمبراں توں پرے پڑھائیا۔ وکھاؤنا حق نشان، نشانے دینے بدلائیا۔ پاربرہم پت پریشور کرن والا انتظام، بندوبست ڈھر دا دے سمجھائیا۔ بے نظیر وگرن نہ دیوے کھئے نظام، نوت نام اپنا حق سُنائیا۔ کوڑی کیریا میٹے شام، شمعدان یرگن جوت کرے رُسنائیا۔ ست سوامی کرے پہچان، بے پہچان ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی

درِشٹی اندر دے گیان، اگیان اندھیرا دینا مٹائیا۔ پُرکھ اکالا ہووے مہربان، محبوب اپنی دیا کھائیا۔ جھگڑا مُکا ماٹی چام، انتر برہم اک سمجھائیا۔ کوڑی کِریا کرے نہ کھئے حرام، شرع شیطان نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نرگن داتا نور الہیہ۔ صدی چوڈھویں کہے میں درگاہ ساچی ویکھیا نور الہ، مہربان مہبان بیدو نظری آئیا۔ جو آد جُگادی بے پرواہ، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ جس نوں جلوہ گر کِہا خُدا، خود مالک شہنشاہیہ۔ میں اُس دے آگے کیتی دُعا، سیس قدم اُتے ٹکائیا۔ مُحبت والے دل رُبا، مہر نظر اک رکھائیا۔ دیناں مذہباں وچوں کر رہا، شرع زنجیر دِتا تڑائیا۔ ڈھر سندیسہ دِتا سُننا، اگم کر پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو چینا ناں، دو جی اور نہ کھئے شنوائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ ویکھنا تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر بیان، لیکھا سب دا پھول پھلایا۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی ویکھنا گران، اندر وڑ کے پردہ لاپیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا توں پھرنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرنکارا ایکنکارا اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں درگاہ ساچی چرن کول گئی چھوہ، بن مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا نعرہ ربیا نہ اللہ ہو، ریتی اپنی گئی بدلایا۔ جدھر ویکھاں تونہی توں، گر اوتار پیغمبر ڈھولا گائیا۔ میرا خوشی ہویا لوں لوں، روم روم و جی ودھائیا۔ میرا صفت کرن والا نہیں مُنہ، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ جان تکیا دو جہاناں ویکھیا اکو گرو، گردیو سوامی پاربرہم نور الہیہ۔ جس نے ستجگ ساچا کرنا شروع، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں درگاہ ساچی سچ امام نوں گئی جھک، قدم بوسی کر کے خوشی منائیا۔ اگوں سنی اگمی ٹک، جس میرا ٹخم تاثیر دِتا بدلایا۔ میرا پینڈا گیا مُک، آگے قدم نہ کھئے رکھائیا۔ میرا اُجل ہویا مُکھ، کِریا کیتی بے پرواہیا۔ ساچا ملیا سُکھ، دُکھاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جان تکیا میرا پروردگار نرگن دھار بدل کے رُخ، گر اوتار پیغمبران رُخصت دیوے تھاون تھائیا۔ محل اٹل مینار بیٹھا اُچ، اُچ اگم اتہاہ وڈی وڈیائیا۔ جتھے کھئے نہ سکے پُج، نیوں نیوں سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن زرویر اپنی کل ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا درگاہ ساچی دوارا سچکھنڈ، پروردگار دِتا وکھائیا۔ جتھے حصہ نہیں کوئی ونڈ، دُتیا بھاؤ نہ کھئے جنائیا۔ ڈھولا گیت نہیں کوئی

چھند، صفتاں راگ نہ کھئے صلاحیا۔ دین مذہب دا نہیں کوئی پابند، ذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی رکھے سنگ، قلم شاہی لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ نہ کوئی مندر مسجد شودوالا مٹھ چار دیواری دسے کندھ، چہر چہن نہ کھئے چھپائیا۔ نہ کوئی مُرید مُرشد گرو چیلانگ منگ، جھولی آگے کھئے نہ ڈاپیا۔ جدھر ویکھاں نرگن دھار سورا سربنگ، پُرکھ اکالا دین دیا لا نظری آئیا۔ جو بھیو کھلاوے برہم ہنگ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی چم، چمن گلشن اک مہکائیا۔ انت اخیر بے نظیر لیکھا چکائے خوشی غم، چنتا روگ دئے گوائیا۔ سچ بھندارا دیوے نام دھن، املڑی دات آپ ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر اک جنائے برہم، پاربرہم پرہ پرہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی اک سہائیا۔ صدی چودھویں کہے میں درگاہ ساچی اکو کیتا سجدہ، سیس سوامی اک نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بردا، در گھر بیٹھے سیو کھائیا۔ پھر کھیل ویکھیا اکے ہر دا، جو ہر پردے ڈیرہ لائیا۔ جو منزل اپنی چڑھا، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سنت سپیلے سجن پھڑدا، گرسکھ گر گر جوڑ جڑائیا۔ نراکھ دھار اکھا ڈھولا پڑھا، جس وچوں اکھراں والی کرے پڑھائیا۔ آد جگاد نہ جمدا نہ مردا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اشنان کراوے اپنے سر دا، سروور اکو اک وکھائیا۔ بھیو کھلا کے دھر دے گھر دا، گھر گمبھیر پردہ دئے اٹھائیا۔ رپ جتا کے نرائن نر دا، نر ہر اپنی کل ورتائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی جوت دھردا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دھر دا ور، دھرم دوارا اک سہائیا۔ صدی چودھویں کہے میں کیتی اک نمسکار، نمو نمو سیس نوائیا۔ پرہو آگے سنائی سچ گفتار، کیتی اکم پڑھائیا۔ حکم دے سچی سرکار، سندیسہ دتا سنائیا۔ جا کے بول اک جیکار، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ سرشٹی درشٹی کر خبردار، سوئی سرتی مات اٹھائیا۔ جیوو جنتو سادھو سنتو اکو منو پُرکھ اکال، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کایا کعبہ ساچی دھرمسال، شودوالا مندر مٹھ ایہو دینا سمجھائیا۔ جس گرہ آتم پر ماتم دپیک جوتی ربیا بال، نرگن نور ڈگمگائیا۔ شبدا اناد ساچی دیوے دھنکان، انراگی راگ سنائیا۔ امرت رس نجھر دیوے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ سچ سوامی انترجامی ایکو ایک اونکار سری بھگوان، دو جا نظر کھئے نہ

آئیا۔ جس دا ساچا مندر حق مکان، ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اکو اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں لائی چرن دھوڑ، دُھر دا ٹِگا خاک رمائیا۔ میری سُرَت نہ رہی مَورکھ مَورھ، چتر سگھڑ دتی وڈیائیا۔ میرا ناتا ٹٹیا کورو کور، سچ سچ ملی سرنائیا۔ نظری آیا اک حضور، جو حضرت نور الایہیا۔ مہر نگاہ نال کر کے معاف قصور، مُحبت اپنے وچ بندھائیا۔ انتر رہیا نہ کھئے غرور، عُربت دتی گوائیا۔ مینوں سندیسہ دتا میرا نام کر مشہور، مشورہ اکو نال پکائیا۔ کی ہویا جے موسیٰ جلوہ تکیا نور، کوہ طور چمک چمک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں درگاہ ساچی گر اوتار ویکھے پیغمبر، بن پرا پسنتی مدھم بیکھری پرہ دا ڈھولا گائیا۔ جنہاں دا نرگن دھار ہویا سوہیبر، سچکھنڈ کنت رہے ہنڈھائیا۔ مالک ملیا سرب گنا بھرتبر، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ جو آئے گیا سچکھنڈ دوارے مینوں اندر، جس دی دشا کوٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی تالا نہ کوئی جندر، حد سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پھر وکھائی اگئی کندر، جتھے بن سوریہ چند ہوئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اوتھے سارے بیٹھے منگن، خالی جھولیاں آگے ڈاپیا۔ دین دیا لا چاڑھ رنگن، انڈٹھڑا رنگ رنگائیا۔ نمستے کلمہ سجدہ ڈنڈاوت دسے اپنی بدن، بندگی اک جنائیا۔ دین مذہب دے پا کے پھندن، تندن نال جڑائیا۔ کرے کھیل سورا سرینگن، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گر اوتار پیغمبر ویکھے جھکدے، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جنہاں دے پینڈے اتم مُکدے، آگے راہ نہ کھئے وکھائیا۔ آگے لیکھے ہونے گوہند سورے پُت دے، پتا پُرکھ اکال دیوے وڈیائیا۔ پت پُھل مؤلنے ستجگ والی رُت دے، رُتھی اپنے نال مہکائیا۔ کلجگ کورے لیکھے رہنے نہیں دکھ دے، دکھیاں درد دے گوائیا۔ جھگڑے مُکاؤنے مانس مانو مانکھ دے، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ ڈنکے وجے شبد اگئی سُت دے، جو سُتیاں لے جگائیا۔ سنت سُپیلے ویکھنے اُٹھدے، جن بھگت لین انگریائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ دے بھانے کدے نہ رُکدے، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ نعرے جیکارے لگنے اکو ٹک دے، جو ثریا توں پرے میلا دے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ونج کرائے ساچے نام سلوک دے، صلحکل آپ پرگٹائیا۔

جن بھگتو تہاڈے سپس سوہے دستار، دست پرہ دے نال ملائیا۔ تہاڈے اندر ہووے گفتر، گفٹ شنید کرے پڑھائیا۔
تسپس اوس پرہو دے یار، جو آتم پر ماتم میل ملائیا۔ کلجگ وچ ہو کے خبردار، اپنی لینی آپ انگڑائیا۔ تہاڈا میلا نال اوس نرنکار،
جو نرگن نور جوت الہیہا۔ سچ محبت وچ بنیو برخوردار، عزیز عزیزاں روپ بنائیا۔ مائس جنم نہ آوے ہار، جونی جون نہ کھئے
بھوائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ ملے دوار، جتھے دوارکاواسی بیٹھے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
رنگ دئے رنگائیا۔ دستار کہے مینوں کہندے پگڑی، جگت ریتی چلی آئیا۔ میں جگت وڈیائی وچ گئی جگڑی، آبرو دنی والی
ودھائیا۔ منزل چڑھ نہ ویکھی سخری، انتشکرن نہ کھئے بدلائیا۔ میں سُنیا محمد دا سمت ختم ہونا ہجری، ہجر والے گرمکھ ویکھاں
چائیں چائیا۔ جنہاں دا ناتا انتر اک جگری، لختے جگر پرہ دے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو نساں کڈھے پگاں دے تری، تریا توں پرے تہاڈی چڑھائیا۔ ذرا حال سُن لو مُڈھلے،
پچھلا لیکھا دیاں جنائیا۔ جیہڑے بیہو رکھے پرہ گنجھلے، گنڈھ نہ کھئے کھلائیا۔ جس ویلے گوہند باز ٹکایا اپنی اُنگلے، اوس
ویلے زمیں اسمان ہونے سی دھندلے، سوریہ اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔
صدی چوڈھویں کہے ایہہ پگڑی نہیں نہ ایہہ پٹکا، تانا پیٹا سوت نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہہ کوئی روپ نہیں کھتری براہمن شوڈر ویش جھپور
چھبے نائی جٹ کا، تت وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہہ کوئی ونج وپار نہیں جگت ونجارے ہٹ کا، قیمت کہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ مان وڈیائی
گرمکھو جو گر گوہند لاج رکھدا، دوسر سپس نہ کھئے جھکائیا۔ تہاڈے سر تے پُرکھ انبانشی پگڑی اوہ رکھدا، جس نوں گوہند پگ گیا
چھپائیا۔ آج توں بعد تہاڈا میلا سدا ہووے شاہ رگ دا، نرگن نور دئے چمکائیا۔ جھگڑا کوڑ میٹ کے جگ دا، جاگرت جوت کرے
رُشنائیا۔ ایہہ کھیل ویکھو سچ دا، سچ میل لے ملائیا۔ جو جگ جگ پیج رکھدا، پاربرہم پت پریشور اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میں ویکھیا دھر دا کلاپتی، پت پریشور
نظری آئیا۔ جس دا نام بھورا جگ جگ ملدا رتی، رتن امولک ہیرے دئے بنائیا۔ جس نے تہاڈے اندر جگائی موم ہتی، آتم برہم
کتی رُشنائیا۔ اوس دا گھر گھرانہ وڈا سچکھنڈ دوارا دھر دی ہتی، ہٹوانا اکو سوہا پائیا۔ جس دے کولوں گر اتار پیغمبران پڑھی

پٹی، بٹنے والا گیا سمجھائیا۔ نانک دے لیکھ بیہو کھلاؤندے جگ چھٹی، چھتیسرا راگ دئے دُہائیا۔ محمد جنا کے گیا دھار تیس بتیسا
 بٹی، باؤن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو صاحب ستگر لہنا دینا سب دا چکاوے ہتھو ہتھی، لیکھا اور نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر شبد ہووے
 سرب پکھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چڑھ گئی اُتے چوٹی،
 تھلے چوٹیاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو آگے کیسے نون لہدی نہیں روٹی، سکا ٹکڑا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سچ دوارے اکو نورتے اکو جوتی،
 جوتی جوت جوت وچ سائیا۔ تسیں اُس پرہو دے گوتی، جس دا ورن برن ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ اوہ ٹھاکر سوامی آد جگادی دھر دا
 مؤجی، رُوداس چارا دئے گواہیا۔ سچ دوارے دیوے سوجھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ اُس دے ہتھ وچ سب دی روزی، رازق
 رزق رحیم نور الہیا۔ ویکھیو روٹی پچھے کیسے دے بنیو نہ دوکھی، دکھیاں دا درد لینا ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آتم پرماتم آتم نرگن دھار نرویر دیوے
 پاربرسم برسم دھار دی سوجھی، من مت بُدھی تون پرے اپنا بیہو کھلائییا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بدھنی ★

صدی چوڈھویں کہے میں درگاہ ساچی مقارے حق پُجی، سچکھنڈ دوارا ویکھیا چائیں چائیا۔ نیترو کے کہا پاربرسم پت
 پرمیشور میری اوڈھ مکی، پروردگار سانجھے یار تیری بے پرواہیا۔ چار گنٹ دہ دشا اُمت پلپت ہوئی بُدھی، پاک رسول تیرا پاک
 نور نظر کھئے نہ آئیا۔ نون صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی کھیل کریں چوہ جگی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی کل ورتائیا۔
 چوڈاں طبق میں پھر پھر ہو گئی بُدھی، بڈ ماس ناڑی اتم کم کیسے نہ آئیا۔ سیر رہیا نہ کوئی دُدھی، عقل بُدھی نہ کھئے چترائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں درگاہ
 ساچی محمد نرگن دھار ویکھیا دلگیر، عیسیٰ موسیٰ نال ملائیا۔ نظر آیا نہ کھئے پیر، صوفی سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے

سارے ویکھے حقیر، شہنشاہ اکو نور الہیاء۔ جس دا رُوپ رنگ ریکھ دس سکیا نہ کھئے تصویر، مُصوّر تصوّر کر نہ کھئے درڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا چوٹی چڑھ کے بیٹھا اک اخیر، ایکنکارا پاربرہم پرہہ اپنا آسن لائیا۔ جس نے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ شرع بنائی زنجیر، ہندو مسلم سیکھ عیسائی لوک مات ونڈ ونڈائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر سارے پڑھدے تکبیر، تقدیر دا مالک نور الہیاء۔ سو لیکھا جانے شاہ حقیر، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم کھوج کھوجائیا۔ جس دا کھیل انوکھا ہونا بے نظیر، جگ نیتر لوچن نین ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک آد جگادی گہر گمبھیر، بے عیب نور خدائیا۔ سو ستجگ ساچی بنا رہیا تدبیر، طریقہ ڈھنگ سادھن لوک مات نہ کیسے جنائیا۔ نیوں نیوں جھکدا بن تن سریر ویکھیا کبیر، جو کعبے توں باہر ویکھے نور الہیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اندر ویکھی حیرانی، حیرت وچ دھیان لگائیا۔ میری شرع ہوئی بیگانی، جسم ضمیر نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کنت دہ دشا جوٹھ جھوٹھ طغیانی، کلجگ وہن رہیا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں ہر ہردے ہوتے پریشانی، پرمانند نہ کھئے سائیا۔ صوفی سنت فقیر منزل چڑھ نہ کھئے رُوحانی، پڑھ پڑھ پُستک ڈھولے سارے رہے گائیا۔ لیکھا مکن لگا گوہند ست دُلا رے قُربانی، چاروں کنت پئے دُہائیا۔ ورن برن ذات پات ودھی بے ایمانی، بیوہ رُوپ دسے لوکائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے گر اوتار پیغمبر سارے تگن رہبر تیرا راہ نگاہ بانی، نر نرنکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ امرت رس نجر جھرنا بوند سوانتی آب حیات دیوے کھئے نہ پانی، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُرسی نیتر رووے مارے دھابنیا۔ کلجگ جیو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ تھکے بانی، انتر آتم نرنتر پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار کنت دہ دشا جھگڑا پیا چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ آتم پرما تم پرما تم پرما تم میل ملائے نہ کھئے جیو پرانی، پرا پستی مدھم بیکھری ڈھولا راگاں ناداں رسنا جہوا سرشٹی رہی گائیا۔ تُوں صاحب سلطان نوجوان مرد مردان پاربرہم پت پریشور آد جگادی ویکھنہارا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل کھلائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے انت اخیر بے نظیر صدی چوڈھویں کر مہربانی، مہربان محبوب مُحبت وچ تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد چار کنت

مارے نگاہ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ لوک مات وچوں میرا کلمہ ہونا ودا، کائنات رہیا سُنائیا۔ پروردگار سانجھے یار دُھر دے امام مارگ دسنا سِدھا، چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ مسیت اکو ہووے جگہ، تن وجود ماٹی خاک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین دُنی بدل دیوے طبع، طبیعت شریعت جگت وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست دھرم دی اکو ہووے سبھا، سچ سوامی نرگن داتا آپے ویکھ وکھائیا۔ رسنا رس امرت دیوے دُھر دی مدھا، نام خُاری اک چڑھائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا دُھر دا ہر، در ٹھانڈا کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد سندیسے وچ رہیا دس، اگم آواز سُنائیا۔ میرا رہیا کچھ نہ وس، واسطہ پرہ دے نال جُڑائیا۔ انت اخیر میرا دے دے حق، حق حقیقت ویکھ نُور الہیا۔ میری اُمت بنی چور یار ٹھگ، ٹھگوری گھر گھر نظری آئیا۔ جھگڑا پیا ماس ناڑی ہڈ، تن وجود کرے لڑائیا۔ ساچا مارگ مُلا شیخ مساک گئے چھڈ، کایا کعبہ نظر کیسے نہ آئیا۔ دروہی دروہی میری رہی کوئی نہ حد، حد اپنی دے سمجھائیا۔ پروردگار دُھر دے یار گر اوتار پیغمبر اسیں سارے تیری نُوری جد، نُور نُورانے نُور نُور کر رُشنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھ لگی اگ، ترے گن مایا پنج تت اگنی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ مہربان محبوب پرگٹ ہو وچ جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، آد جُگاد تیرے ہتھ، جُگ چوکرئی چلاویں رتھ، گر اوتار پیغمبر تیرے چرن کول رہے ڈھتھ، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لکھ چوڑاسی جیو جنت انتر آتم پرما تم اپنا دے اگئی رس، جس رس تُوں رسنا جہوا چکھ کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سکھرام دے گرہ پنڈ چکر ★

محمد چوڈاں طبق ویکھے نال اِتفاق، آپ اپنی اکھ اُٹھائیا۔ چاروں کُنٹ دے نفاق، مُحبّت حق نہ کھئے کھائیا۔ دین مذہب کرے فساد، ذات پات جگت لڑائیا۔ دُهن آتمک سُنے نہ کھئے آواز، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ حق خُدا ہویا ناراض، دُھر دا پریم نہ کھئے بنائیا۔ انتر آتم پردہ کھولے نہ کھئے آغاز، پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ من منساگھر گھر کرے ناچ، کلجگ ٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ ست دھرم وست امولک رہی کوئی نہ ساچ، جوٹھ جھوٹھ جگت گڑمائیا۔ ہوئے ہنگتا لگی آچ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ آتم پر ماتم میلا ملے نہ کھلاپات، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال درس دیوے نہ کیسے ساکھیات، ست سرُپی شاہو بھوپی نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر ہوئی اندھیری رات، نرگن نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے نہ کوئی اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش بھو نہ کھئے کھلائییا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پڑھے کوئی نہ گاتھ، اللہ واپگرُ رام نام جگت پئی لڑائیا۔ سوئی سُرقتی تن وجود ماٹی خاک کتے نہ رہی جاگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ترے گن مایا لگی آگ، دین دُنی رہی جلائییا۔ کی کرے کھیل پُرکھ اِبناش، اِبناشی کرتا اپنی کار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پاربرہم پت پریشور اپنا حُکم ورتائیا۔ محمد کہے میں ویکھیا ماٹی خاک، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ مِتر پیارا دوست رفیق رہیا کوئی نہ ساک، سجن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ہنس بُدھی کلجگ جیواں ہوئی کاگ، کوڑ کلپنا وچ کُرائیا۔ دُرمت میل دھوئی کوئی نہ داغ، پت پُنت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ست دھرم ہویا اِبابج، کلجگ کوڑ اپنا ڈنک وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی نہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن کھانی بانی رسنا جہوا بتی دند پڑھدے گاتھ، انتر آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائییا۔ دین دُنی جگت وکارے وکی ہاٹ، دُھر دا نام ونج نہ کھئے جنائیا۔ تن وجود ماٹی خاک سُکھ مانن سیجا کھاٹ، آتم سیجا آسن سینگھاسن نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، صدی چوڈھویں تیرا لیکھا دئے چُکائیا۔ محمد کہے میرا لیکھ بن قلم شاہی لکھت، کاغذ دئے نہ کھئے گواہیا۔ پیغمبر اوتاراں دسیا بھوکھت، گرُ گردیو دین گواہیا۔ انت اخیر بے نظیر سب دا اِکو کرے اِشٹ، پُرکھ اکالا اِکو نظری آئیا۔ دین دُنی دی کھولے درشٹ،

انتر پردہ آپ چُکائیا۔ من وکار بُدھی ملین نہ ہووے بہرِشٹ، ساچی سِکھیا اک سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے دوزخ بہشت، سورگ سورگان پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کی ربیا سوچ، سوچ وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ حق خُدا رکھ اوٹ، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جو لکھ چوڑاسی آتم پر ماتم جگاوے جوت، ہر گھٹ اندر نرگن نُور کرے رُشنائیا۔ سو تیرا لہنا دینا چُکاوے چوڈاں طبق چوڈاں لوک، پرلوک اپنا حُکم منائیا۔ سَتجگ ست دھرم دی دھارا اک سُناوے حق سلوک، سوہلا ڈھولا اک الاہیا۔ جو سرِشٹی درِشٹی کرے موہت، من کلپنا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت کی اتتم کریں وچار، وچر کے دے جنائیا۔ کرے کھیل پروردگار، پاربرہم دُھردرگاہیا۔ جس دی بھوکھتاں وچ کردے رہے انتظار، امام اماما نُور الاہیا۔ کل کلکی اک اوتار، نرگن نُور جوت رُشنائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گرو اوتار، وشن برہما شو سپس نوائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوڈھویں سے سچکھنڈ دوار، مقالے حق سوہلا پائیا۔ جس دا شبدا گرو آد جُگاد جُگ چوڈھویں بھے دھار، نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھلائییا۔ سو کرنی دا کرتا کرتا پُرکھ ہووے اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی جوت کرے رُشنائیا۔ سرِشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پاوے سار، مہاسار تھی اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پاربرہم پرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تیرا میرا پینڈا ربیا مُک، انت اخیر گیا آئییا۔ اُمت بوٹا جانا سُک، ہریا سینچ نہ کھئے کرائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ دسنی اکو شک، نُخم تاثیر دینا بدلائیا۔ اکو رنگ رنگاؤ نے مانس مانکھ، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ پاربرہم پت پریشور سارے جانے جھک، ڈنڈاوت بندنا سجدہ اکو اک سمجھائیا۔ دین دنی ذات پات راؤ رنگ کھتری براہمن شوڈر ویش بدل دئے رُخ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھيو دئے کھلائییا۔ جن بھگت شہیلے گر گر چیلے پرگٹ کرے اپنے سٹ، ہرجن ساچے میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن داتا سہج سُکھدائیا۔ محمد کہے میں اتم ربیا تگ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، میرا مالک نُور الاہیا۔ کس بدھ صدی چوڈھویں تیرا پورا کرے حق، حق حقیقت کھوج کھوجائیا۔ سَتجگ ساچا مارگ دیوے دس،

دہ دشا کر پڑھائیا۔ کلجگ رین اندھیری میٹے مس، دھرم دا چند اک چمکائیا۔ جن بھگتاں نیج نیتر کھولے اکھ، نرگن نؤر جوت کر رُسنائیا۔ شبد ناد سُنائے انحد، دُهن آتمک راگ الاہیا۔ نِجھر جھرنا امرت رس بؤند سواتی دیوے جھٹ، کول نابھی آپ اُلٹائیا۔ نرگن نؤر جوت کرے پرکاش، کایا مندر اندر حق رُسنائیا۔ لیکھے لاوے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام چبائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کابن سرتی شبد رُپ بدلائیا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکالا دین دیا لا ہر گھٹ اندر رکھے واس، انتر نرنتر میلا میلے سہج سُبھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے اُتے رکھ کے بیٹھے وشواس، جگ چوگری بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا کھیل آد جگاد جگ چوگری ویکھنہارا برہم برہما پاربرہم پرہہ اپنی کھیل کھلائییا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ درباری داس دے نال پنڈ لوپو ★

اکال پُرکھ دی اُسنت سدا ٹھیک، جو ٹھاکر ڈھردرگاہیا۔ جگ جگ لوک مات میٹے اندھیرا تاریک، نرگن نؤر جوت کر رُسنائیا۔ نرور نراکار نرنکار سدا رہے لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن اپنے ہتھ رکھے توفیق، پاربرہم پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دی شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیغمبر سنت صوفی فقیر کردے تعریف، صفتاں وچ سوپلے ڈھولے راگاں ناداں نال سُنائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ہر گھٹ کایا مندر اندر وسے نزدیک، آتم سیجا سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم دتے سچ پریت، پریت ہو کے میلا میلے سہج سُبھائیا۔ ایک رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو خالق پرتپالک نرگن نؤر جوت انڈیٹھ، کرنی دا کرتا ڈھر دا مالک اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس دواویوں جگ چوگری سارے منگدے بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچے ٹھاکر دی سدا صفت صلاح، مہا اکھراں نال وڈیائیا۔ جو آد انت جگا جگنت دو جہاناں ملاح، بیڑا لکھ چوراسی اپنے کندھ اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبران نام کلمہ دئے سکھا، بھو ابھیدا اچھل

اچھیدا آپ گھلائیآ۔ جس نوں رسنا جہوا بئی دند سارے رہے گا، گاوت گا گا خوشی منائیآ۔ سو کرنی دا کرتا قدرت دا مالک خلق
 دا خدا، خدی تکبر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اندر باہر گیت ظاہر کدے نہ ہووے جدا، جز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جس دی مندر مسجد
 شودوالے مٹھان وچ کردے دُعا، گرو دوار بہہ کے منگ منگائیآ۔ اوس دی مہا توں بنا ہور کپڑا راہ، کون راگ ملے وڈیائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی صفت دا ناد دُهن آتمک راگ دئے سنا، شبد اگئی آواز لگائیآ۔ سچ
 ٹھاکر دا شبدي ساچا گیت، اکھڑ صفتاں نال وڈیائیآ۔ جہدی آد انت اک حدیث، حضرتان کرے پڑھائیآ۔ نانک نرگن کر کے گیا
 تصدیق، گو بند شہادت اک بھگتائیآ۔ جو سچکھنڈ دوارے دا وسنیک، واسطہ لکھ چوراسی نال جڑھائیآ۔ آتم پر ماتم رکھے پریت،
 پریت ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ سب دے وسے بیچ، بہتر بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، آسا منسا جن بھگتاں سنتاں سدا پوری کرے امید، آمد وچ خوشامد وچ رحمت اپنی آپ کھائیآ۔ صوفی سنتاں فقیران نوں دس
 کے اپنا اگئی عشق، عشق اپنا اک درڑائیآ۔ اندروں کھول کے درشت، منزل بامنزل پنہ دتا مکائیآ۔ ٹوں میرا میں تیرا آتما پر ماتما دا
 ساچا گرہست، دوجا پلؤ نہ کھئے پھڑائیآ۔ جھگڑا مکا کے سورگ بہشت، سچ دوارا اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنی کل ورتائیآ۔ گرمکھ دی رسنا کہے شاباش، شاباش دین والا اکو بے پرواہیا۔
 جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی دی وست خاص، نام بھنڈارا سب نوں رہیا ورتائیآ۔ اوتار پیغمبر گرو جس دے داسی داس،
 سیوک سیوک روپ جنائیآ۔ جس دا کھیل اُپر پرتھی آکاش، گگن گگنتر اپنا رنگ رنگائیآ۔ ہر گھٹ اندر نرگن نور جوت کرے
 پرکاش، آتم برہم اپنا نور چمکائیآ۔ شبد نام دُهن دیوے سواس سواس، انڈھ اپنا راگ الائیآ۔ جن بھگت سہیلے سد رکھے اپنے ساتھ،
 جگ جگ اپنا میل ملائیآ۔ جس دا سمرن جس دی پوجا جس دا ابھياس جس دا کردے پاٹھ، پاتھشالا ساڈھے تن ہتھ کایا مندر دئے
 وکھائیآ۔ جتھے امرت رس نچھر مارے ٹھاٹھ، بوند بوند وچوں ٹپکائیآ۔ بنا ساچے سنتاں توں رس کوئی نہ سکے چاٹ، سو چٹے جو
 چیٹک باہر دا دئے گوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی منزل سچ دوار تے دسے دھر دا
 اپنا گھاٹ، جتھے گھاٹی ہور نہ کھئے رکھائیآ۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گردیاں سنگھ دے گرہ رامووالا ★

صدی چوڈھویں کہے پر پُرکھ دی ہونی اکو پوجا، ستجگ ساچے سچ ملے وڈیاٹیا۔ دُنیا بھاؤ رہے کوئی نہ دوجا، ماتو ماتو ونڈ نہ کھئے ونڈاٹیا۔ پاربرہم پت پریشور بھيو کھلے گجھا، نرگن سرگن پڑا دئے چکائیا۔ کول ناہی امرت کرے مودھا، نجہر جہرنا اک جہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پرہ دھرم وجاؤنا ڈنکا، چار کُنٹ شنوائیا۔ سپاؤنا اک بنکا، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ مان گواؤنا راؤ رنکا، اوچ نیچ نہ کھئے لڑائیا۔ گرہ توڑنا ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دینا پڑھائیا۔ چار ورن بناؤنی ساچی سنگتا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ بودھ اگادھا اکو بننا پنڈتا، نراکھ دئے سمجھائیا۔ من کلپنا میٹے کوڑی چنتا، روگ سوگ ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ دسنا اک طریقہ، دھرم دی دھار جگت درڑائیا۔ چرن پریتی بخش پریتا، پاربرہم برہم میلا لینا ملاٹیا۔ سرشٹی درشٹی بدل کے نیتا، نرگن نور جوت کرے رُشناٹیا۔ ساچا کلمہ دس حدیثا، حضرت ہو کے دئے سمجھائیا۔ لہنا دینا چکاوے محمد موسیٰ عیسیٰ، صدی پيسویں نال سہائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ مجیٹھا، جگ چوکڑی اتر کدے نہ جائیا۔ کھیل وکھائے اگم انڈیٹھا، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، پاربرہم پت پریشور پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر دیا کھائیا۔ ستجگ لا کے وچ سنسارا، سنساری بھنداری سنگھاری حُکم دئے سنائیا۔ حُکم دے کے تیئی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملاٹیا۔ نانک گوہند کر اجیارا، نرگن نور جوت کرے رُشناٹیا۔ کل کلکی اک اوتارا، امام اماما نور خدائیا۔ دو جہان بن سکدارا، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم منائیا۔ زمیں اسماناں لائے اگھاڑا، آتم پرما تم گوپی کاہن نچائیا۔ شبدي دھار بول جیکارا، دو جہان کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ کرے کھیل اگم، ہر کرتا وڈ وڈیاٹیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی چم، چم درشٹی دئے بدلاٹیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا میٹ کے غم، نام دھر دا اک سنائیا۔ جو پون سواسی چلے تن، وجود ملے وڈیاٹیا۔ کھیل کرے سری بھگون، بھگون اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِرگن نُوَر چاڑھ کے چن، کلجگ اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہہ میٹے کلجگ اندھیری رات، نِرگن نُوَر نُوَر کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کرے خواہش، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا مکائے پرتھی آکاش، گگن گگنتر لیکھا دیوے تهاؤں تھائیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنی کار کھائیا۔ لکھ چوراسی لہنا دینا ویکھ ڈونگھا کھات، جگ چوگری پورب پھول پھلائییا۔ جن سنت سپیلے لکھ چوراسی وچوں کر تلاش، بھگت بھگوان میل ملائییا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر کرے حکم پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کھائیا۔ ست دھرم دا ساچا کھول ہاٹ، دوارا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی ویکھنہارا چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کرے کھیل میرا بھگونت، ہر بھگون وڈ وڈیائییا۔ جو آد جگادی دُھر دا کنت، کنت کنتوبل سوہا پائیا۔ جس دا نام اکما منیا منت، نِرگن سرگن کرے سچ پڑھائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت پھول پھلائییا۔ صدی چوڈھویں کوڑی کِریا کرے انت، انتشکرن ویکھ خلق خدائیا۔ ست دھرم دی بناوے ساچی بنت، گھڑن بھنہارا اپنے ہتھ رکھ وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا ایکنکارا اکو اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کی کھیل کرے میرا پُرکھ نرنجن، ہر کرتا وڈ وڈیائییا۔ جو آد جگاد درد دکھ بھہ بھنجن، بھوساگر پار کرائیا۔ ساچے نام دا دیوے انجن، نیج نیتر کرے نُوَر جوت رُشنائیا۔ ترے گن مایا مٹے اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ بھگت سہیلا بن کے سجن، ہرجن ساچے لئے اٹھائیا۔ اک ڈنڈاوت دس کے بدن، سجدہ اکو اک سمجھائیا۔ چار ورن لا کے انگن، انگیکار آپ ہو آئییا۔ شبدي ڈوری بٹھ تندن، شرع زنجیر جگت تڑائیا۔ کھیلے کھیل وچ ووربھنڈن، برہمنڈن ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جان جیرج انڈن، اُتبھج سیبج لہنا دئے مکائیا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکال دین دیال سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نِرگن دھار اکئی نُوَر نُوَرانہ چندن، چند سوریہ جس نُوں آد جگاد جگ چوگری سیس نوائیا۔

★ ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۴ ہر دیال سنگھ دے گرہ پنڈ رامووالا ضلع فروزپور ★

عسیٰ کہے صدی چوڈھویں سچکھنڈ دوارے ہو جا سٹ، سٹیزن ویکھے خالق خلق خدائیا۔ شبدی چوٹ لگاوے اگئی ہٹ، ہٹ ودھی کوڑ لوکائیا۔ چوڈاں طبقاں ڈونگھا کھات ویکھ پٹ، کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن دھار پڑھ چٹ، جس نے الفیے اے بی سی ڈی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی جنم کرم کرنی کیرت دی ویکھے کٹ، کرم دھرم پھول پھلائییا۔ ڈھر فرمانا سچ سندیسہ دیوے جس دی آگے کرے کوئی نہ رٹ، رٹائر گر اوتار پیغمبر دئے کرائیا۔ جو جگ جگ صفتی نام لے کے لوک مات حکمے اندر لاؤندے رہے ٹرپ، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ اتم سب دے کولوں اپنے حکم دی لین لگا سلپ، دستبردار کرے نور الاہیا۔ پاربرہم برہم دھار نرور اپنا چلائے شیپ، شاپ جگت دوچی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے انت اخیر بے نظیر سب نوں کرے چک، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے کوئی باقی اٹ، ایٹ اینڈ آوٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ڈھر فرمانا نام اگتا ہر پردے کرے فٹ، پاربرہم پرہہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت میں پُرانی تھکی، تھکاوٹ وچ آئیا۔ اُمت وچ پھر پھر اگئی، عاقبت دا پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نسی، بھجی واہو داہیا۔ مسیح مینوں سچ گل کیسے نہ دسی، مسلیاں والی ویکھی لوکائیا۔ میں نگاہ ماری جونی چار لکھ اسی، چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ساری من ممتا کلپنا وچ بھسی، پھاسی گلوں نہ کھئے ٹرائیا۔ جودھا سورپیر بہادر کوئی نہ دے ہٹھی، تپیا تپ نہ کھئے کھائیا۔ چار ورن جوٹھ جھوٹھ انگیار دی تپے بھٹھی، بھٹھیلا کلجگ اگنی ڈاہیا۔ ساچا نام کیسے تن وجود نہ لبھیا رتی، رتن امولک ہیرا جنم نہ کھئے وکھائیا۔ چوڈاں طبق پھر کے میں زمین اسماناں وچ کھڑ کھڑ ہسی، تالی ہتھان نال وجائیا۔ لیکھا چکیا محمد لہنا مکن والا یسُو مسیح، مُصاحب صاحب نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے گل وچ پائی رسی، پھانسی تختیاں اُتے لٹکائیا۔ اُس دی رہنی انت نہیں ہٹی، جگت ونج نہ کھئے وکھائیا۔ پروردگار سب دی ڈور رہیا کئی، نام کٹاکش تیر چلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا مُکاوے اوس رام جو بناس کندا رہیا پنچبٹی، بٹے سب دے دئے بدلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مسیح کچھ اگلا ویکھ مسائل، مسرت وچ دیاں جنائیا۔ جس دے اُتے سارے ہندے قائل، قائم مقام بیٹھا ڈھردر گاہیا۔ اوہدے بھگتاں دی فیملی رائل، رہبر اکو

نظری آئی۔ جو گر اوتار پیغمبران کرے موبائل، حُکمے اندر دین دُنی چلائی۔ اوہ تیرا لیکھا جان نہ دیوے زائل، ظاہر ہو کے اپنا حُکم ورتائی۔ جیو جنت سب دے نرتنر ویکھے اعمال، عمل کھوجے خلق خُدائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائی۔ صدی چوڈھویں کہے مسیح سُن اگئی آواز، بن کٹاں رہیا سُنائی۔ جس دے اُتے سب نُون ناز، نر نرائن دُھردرگابیا۔ اوہ کھولن لگا راز، پردہ رہیا چُکائی۔ جس میری کھولی جاگ، نندرا دتی تجائی۔ میں چوڈاں طبقات چھڈ کے آئی ساک، ناتا سجنان نالوں تڑائی۔ سچکھنڈ دوارے آ کے سُنیا اک واک، تُون میرا میں تیرا ڈھولا جو سُناوے بے پرواہیا۔ جس نے دین دُنی سب دا کراؤنا اتفاق، اتفاقیا اپنی کھیل کھلائی۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے نفاق، مارگ اکو اک سمجھائی۔ اپنا ٹائم ویکھ کی وقت ہویا اُپر کلاک، ٹک ٹک کون آواز سُنائی۔ سب نُون ملن لگا طلاق، اگلا سنگ نہ کھئے بنائی۔ کی حالت ہووے دین دُنی ماٹی خاک، و رہنڈی بھنڈی رہیا پائی۔ اودھر مۇسوی ویکھ ہویا اداس، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ شوچی بھجّا پھرے اُپر کیلاش، دوس زین تھے واہو داہیا۔ برہما چاروں کُنٹ ویکھے کون کرے پرکاش، پرکاشت نُون الاہیا۔ وشنوں اپنی کھول کے آنکھ، بن اکھاں راہ تکائی۔ اباشی کرتا لیکھا جانے سب دا آپ، پاربرہم پرہ اپنی کار کھائی۔ صدی چوڈھویں کہے جس میرا تھاپن دتا تھاپ، تھپکی دے کے اپنی گود سائی۔ پیغمبرو تھادی اُمت وچ ویکھے ودھیا پاپ، پاک پاکیزہ نظر کھئے نہ آئی۔ کائنات ہوئی گُستاخ، غُصے وچ دُہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تھادے سب دے پورے کرے بھوکھت واک، پیشین گوئیاں چہمگوئیاں وچ رہن کھئے نہ پائی۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گرہلوندنر سینگھ دے گرہ پنڈ چڑک ضلع فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے سُن حضرت عیسیٰ، مسیح مسلہ دیاں جنائی۔ محمد دا خالی ہویا کھپسا، چوڈاں طبق رہے گر لائی۔ اپنا سمت ویکھ پیسا، پیسویں صدی دے گواہیا۔ کی کرے کھیل جگدیشا، جگدیشر اپنا حُکم ورتائی۔ دین دُنی دی بدل گئی نیتا، نیتوان نظر کھئے نہ آئی۔ جھگڑا پیا مندر مسیتا، دین مذہب کرے لڑائی۔ صوفی سنت فقیر رہیا نہ کھئے اتیتا، ترے گن ڈیرہ کھئے نہ ڈھاہیا۔

من ہوئے نہ کیسے ٹھانڈا سینتا، اگنی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ نیترو رووے اٹھاراں دھیائے گیتا، وید پُراں شاستر رہے کُرائیا۔ انجیل قرآن دسے حال بیتا، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ پیار ربیا نہ اوچاں نیچاں، ذات پات رہی کُرائیا۔ ست دھرم دا دسے نہ کھئے باغیچہ، پُهل پُهلواڑی سچ نہ کھئے مہکائیا۔ بہرم پیا ہست کیتا، شاہ سلطان دین دُہائیا۔ چہتر جھلے کیسے نہ سیسا، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ من کلپنا تپے انگیٹھا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ انت وقت ہویا پیچیدہ، پیچ گنڈھ نہ کھئے کُھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے رنجیدہ، غمی غم خوار نہ کھئے مٹائیا۔ ساچا رس ملے کیسے نہ سیدھا، آتم رس نہ کھئے چکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت لکھ چوڑاسی جیو جنت ویکھے آساں امیدان، ہر گھٹ انتر نرنتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نج نیتر لوچن نین کُھلیا کیسے نہ دیدہ، ستمکھ ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ عیسیٰ تیرے اُتے تیرے مُریدان دا ربیا نہ کھئے عقیدہ، مُرشد مُرید سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اپنا بھوکھت ویکھ جس دے اُتے اسلیتیا، اصلیت دئے گواہیا۔ اکھراں والی بنائی وصیتا، جو واسطہ پرہ دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ عیسیٰ کہے صدی چوڈھویں میرے انتر آئی حیرانی، محمد اشارے نال جنائیا۔ چار کُنٹ دسے پریشانی، پریم پروردگار نہ کھئے بنائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، جسمانی جھگڑا پیا لوکائیا۔ تن وجود بنیا نہ کھئے برہم گیانی، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جلوہ نُور نہ تکیا کیسے اسمانی، اسم اعظم نہ ویکھ وکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند جگت جیو جہان پڑھدے بانی، بان نیرالا تیر انتر آتم نہ کھئے لگائیا۔ پچھلی کتھا چار جگ دی ہوئی پُرائی، پُراں وید شاستر بیٹھے اکھ شرمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت اندھیرا دُھر دا چند دسے نہ کھئے نُورانی، اندھ اگیان نہ کھئے گوائیا۔ میں ویکھاں چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج پھول پُھلائییا۔ میں واچاں چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری کھوج کھوجائیا۔ جدھر تگاں ستگر شبد کیسے نہ ملیا بانی، دُھر دا کلمہ کائنات نہ کھئے درڑائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا لیکھا انت اخیر میٹے بے نظیر جو چار جگ دا جھگڑا جانے دیوانی، جس توں اوتار پیغمبر گر دائر گئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت میں محمد نالوں توڑن لگی ناتا، توڑ کے دیاں وکھائیا۔ مینوں حُکم دیوے پُرکھ سمراتھا، صاحب سوامی دُھردرگاہیا۔ جس دی تُسیں کلمیاں وچ گاؤندے آئے گاتھا، نام ناداں وچ شنوائیا۔ اوہ بھوکھتاں دیاں پُوریاں کرے آساں، ترسنا سرب بُجھائیا۔ سچکھنڈ دوارے مینوں دے

بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ میں سچ سنہڑا تینوں آکھاں، انت آخیر دیاں جنائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دین دُنی ویکھنا تماشا، دین مذہب ذات پات ورن برن کھوج کھوجائیا۔ اتم اُلٹا ہووے سب دا پاشا، پیشینگوئی شہادت وچ بھگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن بن کے دھر دا داتا، سرگن وست امولک نام اک ورتائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ چڑک ضلع فروزپور ★

حضرت عیسیٰ کہے میں ویکھی اگتی چنڈی، جو چنڈکا چنڈالان دے مٹائیا۔ جس نے سدھی کرنی دیناں مذہبان دی دُنڈی، مارگ رستہ اکو دے وکھائیا۔ من ہنکاری رہن نہ دیوے کئے گھمنڈی، گرھ ہوئے توڑ تڑائیا۔ ساچے حکم دی کر پابندی، ایشٹ اکو دے جنائیا۔ دین دُنی وچوں کڈھ کے واسنا گندی، سگندھی سچ بھرائیا۔ نیترا کھ رہن نہ دیوے اندھی، لوچن دھر دا دے کھلائیا۔ سب دا انت آخیر آیا کندھی، کندھا پار کنارہ دے جنائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر ڈھولا گاؤندے چھندی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ ذات پات دی توڑ کے خانہ بندی، بندگی اکو دے کرائیا۔ آتم سیجا سچ سنگھاسن سہا کے منجی، مجلس بھگتاں نال لگائیا۔ جیہڑی منزل رسنا جہوا بتی دند پوجا پاٹھ کر کے گرمکھ آتم نہیں لنگھی، سو سہج سبھاؤ دے وکھائیا۔ جتھے نرگن دھار جوت بہ رنگی، نراکار اپنی کھیل کھلائیا۔ سچ دوارے بن کے دھر دا سنگی، ساتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کِریا کلجگ رہن نہ دیوے پاکھنڈی، دھرم نشانہ اک جھلائیا۔ سورپیر یودھا ستگر شبد دے جنگی، جنگجو بہادر نظری آئیا۔ جنھ دُنی دویت ڈھائنی کندھی، کندھا ایک سب دے تھلے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے میں تکیا اگما تیر کمان، جس دا چلہ اک چڑھائیا۔ پھرے وچ لکھ چوراسی جیو جہان، جہالت ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کِریا میٹے گمان، ہنکار وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچے سنتاں کر پہچان، میلا میلے سہج سبھائیا۔ سچ سنگھاسن دے آرام، دردیاں درد وندائیا۔ چار کُنٹ

ده دشا ویکھے مار دھیان، بن نیترا اکھ اٹھائیا۔ ساچی کرنی کر پروان، پروانہ سب دے ہتھ پھڑائیا۔ شرع دا رہن نہ دیوے کھئے بے ایمان، بیوہ کرے کوڑ لوکائیا۔ ساچا ڈنک وجائے نام ندھانا دو جہان، پرتھی آکاش آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا اگتی ترکش، جس دی دھار سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دے وچوں نکلے اگتی بخشش، رحمت وڈ وڈیائیا۔ پیار مُحبت بھری ویکھی حسرت، جس دا حضرت دھیان لگائیا۔ جس دی اڈیک رکھی رام پیٹے دسترہ، ده دشا ویکھ وکھائیا۔ جس دے حُکمے اندر کرشن جیون کیتا بسرت، شرطیہ اوہو کھیل کھلائییا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے عیش و عشرت، عالیشان اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت جہان وچوں میٹے نفرت، دُئی دوتی پندھ مکائیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا دُھر دا اکو کھڑگ، خیرخواہی نال جنائیا۔ جس نون صاحب پھڑے ندھڑک، بے خوف نظری آئییا۔ اچی بول کے کہے کڑک، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ سب دا مارگ سدھی کرنی سڑک، پگڈنڈی رہن کھئے نہ پائیا۔ چار کُٹ ده دشا اکو نام دی ہووے گرج، زمیں اسمان گونجن تھاون تھائیا۔ کرنا کھیل پرہو اسچرج، اچرج لپلا آپ ورتائیا۔ سب دا پورب لاہنا قرض، مقروض ہو کے لیکھا دئے مکائیا۔ حساب کتاب دی کڈھ کے فرد، گر اوتار پیغمبران لہنا دئے چکائیا۔ کلجگ پُھی کر کے نرد، نارد منی ہتھ پھڑائیا۔ شرع چھری کھوہ کے کرد، قصائیاں توں لئے چھڈائیا۔ دیناں انا تھان ونڈے درد، دکھیاں دکھ گوائیا۔ جودھا سورپیر بن کے مرد، مدد کرے تھاون تھائیا۔ اپنا پورا کرے فرض، فرائض سب دے ویکھ وکھائیا۔ عیسیٰ کہے میری منظور ہون لگی عرض، صدی پسویں نال ملائییا۔ جگت میٹے اندھیرا گرد، گردونواہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، لیکھا جانے اپنی دھار وچوں اپنا لکھت پڑھت، اکھراں والی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ناظر سنگھ جاگیر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستفا ضلع فروزپُور ★

صدی چوڈھویں کہے پیغمبر ویکھ اپنا ٹائم، وقت بوقت کھوج کھوجائیا۔ اُمت نبی رسؤل رہی کوئی نہ قائم، ثابت ست ست نہ کھئے درڑائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ودھیا جرائم، مایا ممتا موہ وکار ہلکائیا۔ جس دی شہادت دیوے بالمیک جس رام لیکھی رمائن، رام رام نال ملائیا۔ اشارہ دے کے گیا نائی سین، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جس دی کتھا کہانی سکے کھئے نہ کہن، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ سو پروردگار سانجھا یار حُکم دیوے اپنا عین، جس نوں اناالحق منصوّر گیا گائیا۔ دُھر دا لیکھا جانے آپ نرائن، نر ہر اپنی کار کمائیا۔ جس نے چوٹھا جُگ کرنا پرائن، پارہرہم پرہہ اپنا وپس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرنے جائن، حُکمے اندر حُکم بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے وہن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میں ویکھاں اپنا وقت، کلاک کلا والی اٹھائیا۔ کی کھیل ہویا جگت، جگدیشر اپنا حُکم ورتائیا۔ میرا لیکھا ویکھے فقط، فقرہ پچھلا نال ملائیا۔ صدی پیسویں پوری ہونی شرط، شرع دین دُنی بدلائیا۔ جو مالک والی عرش، عرش پریتم نور الہیہ۔ سو کھیلے کھیل آکے فرش، زمیں زماں پھول پھلایا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت، دھول دھول پردہ دئے اٹھائیا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ دین مذہبیاں پُٹھی ہووے نرد، سدھی کرے کھئے نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں منظور ہوئی عرض، عاجزاں ویکھے چائیں چائیا۔ پوپاں رونا اتم وچ چرچ، چراگاہاں پئے دُہائیا۔ سچ نام دا پلے کیسے نہیں خرچ، جگت مایا کوڈی کم کیسے نہ آئیا۔ سب دی پوری ہونی لکھت پڑھت، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھوی کہے پیغمبر ویکھو اپنا ویلا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ساچا دے نہ کوئی گرو گرو چیلا، چاروں گنٹ پئی دُہائیا۔ نِگن دھار ملے نہ میلا، کوڑ گڑیار نہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا رہیا نہ کوئی سجن سہیلا، ٹھگی چوری کوڑ کمائیا۔ رنگ چڑھے نہ کیسے نویلا، نر نرنکار نہ کھئے درشن پائیا۔ انت کنت بھگونت صدی چوڈھویں اچرچ کھیل کھیلا، خالق خلق رہیا زلائیا۔ چار گنٹ دہ دشا من کلپنا تن وجود ہویا جنگل بیلا، سچ پھلواری مات نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا پُرواہیا۔ عیسیٰ کہے سُن محمد اگتی غزل، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ چاروں گنٹ دے اجل، آگے ہو نہ

کھئے بچائیا۔ تیری پوری ہوئی منزل، میری منزل راہ تکائیا۔ ویلا ربیسا کوئی نہ فضل، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ چاروں کُنٹ لگی اکن، آگے ہو نہ کھئے بھجھائیا۔ ساچی درشٹی وچ دسے کوئی نہ مگن، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مینوں ایوں دسدا کچھ کھیل ہونا وچ عدن، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ مانس رُنے ماٹی بدن، بدی دا لیکھا دئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر پُرکھ اکالا دین دایالا پروردگار سانجھا یار پاوے سگن، سگلے ساتھی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میرا کلاک چلے کوک، ٹائم ٹائم وچوں بدلایا۔ ساچا وقت دسے اک، ایکنکار ویکھ وکھائیا۔ جو سب دا مالک پت، پت پرمیشور نور الہیہ۔ لیکھا جانے نت نوت، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جگت نیتر کسے نہ پئے دس، نیج لوچن کرے رُشنائیا۔ انت اخیر کھیل کرے اندٹھ، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پیغمبرو اپنی کڈھ کے ویکھو چٹ، جو دست بدست پھڑائیا۔ جس دے وچ چوتھے جُگ کیتی رٹ، رٹا گھر گھر دیوے پائیا۔ صدی چوڈھویں جس خاطر منگی اٹ، اٹ نال اٹ دئے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان محبوب اپنی اکھ کھلائی۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبرو کہندا کی کلاک، ساچی کل دیو جنائیا۔ کس رفتار نال کردا واک، قدم قدم نال اٹھائیا۔ کی لیکھا لکھ کے آئے نال قلم دوات، گاڈ گڈ سمجھائیا۔ محمد کہے کے گیا واحد، لاشریک نور الہیہ۔ سارے پچھلی کیتی کرو یاد، یادداشت نال ملایا۔ جس نے لوک مات تہانوں کیتا آباد، کھیڑا امت وسائیا۔ اوہ کس بدھ انت کرے برباد، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ بن اکھاں نیتر کھولو جاگ، جاگرت جوت ویکھ وکھائیا۔ کس بدھ بھجاوو آگ، آب حیات امرت میگھ برسائیا۔ ہنس بڈھی ہووے کاگ، کوڑ کلپنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کس بدھ کایا مندر اندر نرگن جوت جگے چراغ، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ انت اخیر اس دا دیو جواب، کیوں بھرے بھلی لوکائیا۔ جس نے تہانوں دتا خطاب، دین دُنی وڈیائیا۔ جس نوں سجدہ کیتا آداب، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اوہ کس بدھ لیکھا پورا کرے حساب، نسبت نال دیو درڑائیا۔ سب دا مِتر پیارا بنے احباب، نام رباب اک وجائیا۔ بھیو کھلائے بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرے آزاد، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ تہاڈا جھگڑا میٹے دین دُنی فساد، فیصلہ حق سُنائیا۔ چار ورن دا سانجھا کرے سماج، رواج اپنا نام وکھائیا۔ اک دوارے سب نے آؤنا بھاج، بھجن بندگی اکو اک جنائیا۔ ہر پردے اندر ہووے

وسماد، بسمل ہو کے اپنی کار کھائی۔ صدی چودھویں کہے پیغمبرو کی تہانوں دیوے داد، وست اگم اتھاپیا۔ کی انت آخر سنے فریاد، فرماں بردار ہو کے دیو سمجھائی۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کہن جس نے رچنا رچی آد، انت اوہو ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب نون کرے لاجواب، آگے سر سکے نہ کھئے اٹھائی۔

★ ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ کلونت سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی مستفا ضلع فروزپور ★

مسیح کہے مینوں آون لگا قیاس، انتر انتر ویکھ وکھائی۔ میری نگاہ پئی اُتے کراس، جگت نشانہ سوہا پائی۔ پھیر ویکھی اپنی کلاس، ساتھی نظر کھئے نہ آئی۔ پھیر تکیا نور پرکاش، پروردگار دتا چمکائی۔ پھیر شبد سندیسہ سُنیا خاص، سنہڑا اک جنائی۔ تہاڈا لہنا دینا ہون لگا خلاص، خلاصی سب دی دئے کرائیا۔ جو حکم دتا مقبریاں وچ لاش، بن تتاں تہاں درڑائی۔ اوس ویلے دی کرو تلاش، کھوجو تھاون تھائی۔ سب نون ملن والی شاباش، سر اپنا ہتھ کھائی۔ دیناں مذہباں کر کے ناس، ناستکان پردہ دئے کھلائی۔ صدی دی پوری ہووے آس، آس نال ودھائی۔ جس دا راہ تگے پرتھی آکاش، منڈل دھیان لگائی۔ سو کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا نور خدائی۔ وقت سہنجا دھر دا دتے کلاک، قائم مقام اک جنائی۔ جس ویلے دی سارے کردے رہے جانچ، یاچک ہو کے دھیان لگائی۔ اوہ لاؤن لگا آچ، اگنی اگ تپائی۔ جس نے بھیو کھلاؤنا پنچم پانچ، پرپنچ دئے گوائیا۔ ساڈی دیناں مذہباں دی میٹ کے برانچ، راستہ براستہ اکو دئے وکھائی۔ جھگڑا مٹے کایا ماٹی کانچ، کنچن گڑھ سہائی۔ منوا کرے کوئی نہ ناچ، چار گنٹ نہ کھئے ہلکائی۔ سچ دوار دا کھول کے تاک، پڑدا دئے اٹھائی۔ ساڈا پورا کر کے بھوکھت واک، واک پورا پورن ہتھ پھڑائی۔ لیکھا جان پچھلی کتھا کہانی بات، باطن اپنا بھیو جنائی۔ سو کلجگ میٹے اندھیری رات، زرگن نوری چند کر رُشنائی۔ ساڈی رہی نہ کوئی جماعت، اکھراں نال نہ کھئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے ہوئے سہائی۔ مسیح کہے

لیکھا رہیا نہ جست ٹانک، ٹاک کرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ کوئی کہے نہ وٹ یو وانٹ، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ کایا خالی دسن برتن پاٹ، جھولی آگے نہ کھئے بھرائیا۔ صدی توں آگے صدی ہووے نہ کھئے الاٹ، حُکم حُکم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بخشش دی دیوے نہ کھئے گرانٹ، گرانڈ فادر اپنا حُکم ورتائیا۔ یسُوہ کہے صدی چوڈھویں بن بیٹھی گوین، کائنات وچ ملی وڈیائیا۔ اگلا لیکھا جانے نہ کھئے بٹوین، پردہ پردہ نہ کھئے چُکائیا۔ حقیقت والی دسے نہ کھئے تعلیم، طُلبے رہے کُرائیا۔ میں تگاں اُپر زمین، ضامن بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ کیسے دا رہیا نہ کھئے یقین، بھروسہ بہم وچ بدلایا۔ پروردگار کرن والا ترمیم، ترتیب اپنے ہتھ رکھایا۔ جس نوں کہندے خالق خلق کریم، قدرت دا قادر نور الہیا۔ جس دا درگاہ سچی تھان عالیشان عظیم، اعظم ہو کے سوہا پائیا۔ سو درساوے اپنا اک سین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سُہائیا۔ عیسیٰ کہے میرا ہون لگا اینڈ، اینڈ آف رہیا کرائیا۔ مِتَر پیارا دسے نہ کھئے فرینڈ، ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ میرا خالی ہویا بینڈ ، بینڈ ز اپ کر کے دیاں وکھایا۔ آگے حُکم سندیسہ کرے کوئی نہ سینڈ، بھجن بندگی نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ مسیح کہے میں تگاں کی کی کی، نظر کھئے نہ آئیا۔ پروردگار بدلن والا لہ، رستہ رہیا بدلایا۔ لیکھا جانے ہی شی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مین مین دا بیجے بی، پر ماتم آتم آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیل کھیلے بیسویں صدی ویہ، ویہ ویہ نال ملایا۔

★ ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سوڈاگر سنگھ دے گھر ناتھیوال ضلع فروزپُر ★

عیسیٰ کہے میں تگاں زمیں اسمان، دوسری دھار ویکھ وکھایا۔ کی حُکم دیوے مہربان، بے پرواہ بے پرواہیا۔ کی شبد ہووے فرمان، نگاہبان آپ جنائیا۔ کی شرع دسے انجیل قرآن، صفتاں وچ صلاحیا۔ کی لیکھا لگے ایمان، عمل ویکھے خلق خدایا۔ جس نے بدل دینا اسلام، اسم اعظم اک ہو جائیا۔ جس نوں محمد متیا امام، اللہ نور الہیا۔ میں اوسے دی دس کے آیا پہچان، بے پہچاناں

مات درڑائیا۔ میرا باپ بڑا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ صدی بیسویں ہووے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ عیسیٰ ویکھے دو
 جہان، طبق سبق اک پڑھائیا۔ چار جگ دی پچھلی جانے کلام، کائنات کھوج کھوجائیا۔ مذہب دا رہن نہ دیوے کھئے غلام، زنجیر
 فقیر دئے کٹائیا۔ دین دُنی وچ رہے نہ کھئے بے ایمان، انتر زرتتر کرے صفائیا۔ جوتی دیپ جگا کے شمعدان، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔
 سنت سُپیلے ویکھے آن، ہرجن اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرم پریتی دے کے دان، وست امولک آگم ورتائیا۔ سچکھنڈ دوارے کر پروان،
 بخشے ہر سرن سرنائیا۔ دُھر دا بن کے آگمی کاہن، سنت سُپیلے لئے پرنائیا۔ دین دُنی دا توڑ ایہان، مان زانیاں دئے سمجھائیا۔ سانجھا
 کر کے پین کھان، جھگڑا دُنی دویت گوائیا۔ ایکا کلمہ ایکو ہووے نام، ڈنڈاوت بندنا سیس سجدہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھاں دُھر دی دھار، دھرم دوارا راہ تکائیا۔ کی
 حُکم پروردگار، دُھر سندیسہ دئے سنائیا۔ سب نوں کرے خبردار، بے خبراں لئے اٹھائیا۔ جس دا کر کے آئے اظہار، صفتاں وچ
 صلاحیا۔ سو زنگن نور جوت کرے اُجیار، کلجگ اندھیرا دئے مٹائیا۔ کلجگ جیو ویکھے مورا کھ مگدھ گوار، تن ماٹی خاک پوچ
 پُچائیا۔ جن بھگتاں دے کے اک اعتبار، بے اعتباری اندروں دئے کڈھائیا۔ صوفیاں دے سانجھا یار، زراکار اپنا رنگ رنگائیا۔ بن
 رسنا جہوا بول آگمی گفتار، گفت شنید دئے سنائیا۔ دین دُنی دی ویکھے رفتار، رفتہ رفتہ سارے کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ کہے جس ہفتے
 دی میں چھٹی کر کے آیا ایتوار، سنڈے کہے کے جگت سنائیا۔ ایسے دن دین دُنی دا ویلا اتم ہونا ظاہر، اظہار کرے بے پرواہیا۔
 چار کُنٹ ہووے خوار، خواری گھر گھر نظری آئیا۔ ساچا ملے نہ کیسے دیدار، دید چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے نہ کھئے
 مددگار، ساتھی ساتھ نہ کھئے نبھائیا۔ ایہ کھیل دُھر دے پروردگار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ہر سجن وڈ وڈیائیا۔ عیسیٰ کہے میں دسیا، سارے پاک کریو بُت رُوح، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے توری سوریہ
 ہووے طلُوح، آفتاب وڈیائیا۔ حضرتان دا حضرت پیغمبران دا پیغمبر گرواں دا گردیو سوامی شبد ستگرُو، آد انت دا مالک اک
 اکھوائیا۔ اُس دا حُکم سندیسہ آد انت کدے نہ مڑو، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا زنگن دھار سچ سوامی ہو کے ترو،
 ترت اپنی کار کھائیا۔ آسا منسا پوری کرو دھرو، جن بھگت بھگت نال بدلائیا۔ سب دے اندر اکو منتر پھرو، فُرنے پچھلے دئے گوائیا۔

کوڑی کیریا شوہ دریاے رُڑھو، دھکا لاوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہے جھگڑا میٹنا مجلسی، مجلس اکو اک وکھائیا۔ پروردگار رہنا ادبی، بے ادبی ہووے خلق خُدائیا۔ دُھر دا کلمہ ہونا جزبی، جذبات دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ اکو پروردگار دے جھکنا قدمیں، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے تَدنی، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ ونڈ دے نہ کھئے بدنی، بدلہ چُکائے تھاوں تھائیا۔ پُرکھ اکالا ہووے عدلی، عدل انصاف کرے لوکائیا۔ کلجگ ستجگ دوہاں دی ہووے بدلی، حُکم دیوے دُھردرگاہیا۔ پینڈا سب دا مکے مزلو مزلی، منزل اپنی اک جنائیا۔ ایہہ کھیل پرہو دی رنگلی، جگت نیتر ویکھن گر اوتار پیغمبر چائیں چائیا۔ شاہ سُلطاناں تھان ملے نہ جنگلیں، کُنٹ کُنٹ پئے دُہائیا۔ ناتا رہے نہ اُنکلی سنگلی، سکلا سنگ سرب تجائیا۔ بھچھیا پائے نہ کھئے نام بغلی، بغلگیر رہن والا نظریہ نظر نہ کھئے رکھائیا۔ من کلپنا دُنیا ہووے پگلی، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے اگلی، عقل ودیا توں باہر کی کرے نُور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے میں خیران ہویا اُتے اسماناں، اصل دیاں جنائیا۔ پروردگار بدل دینا زمانہ، گاڈ گائیڈ بنے نُور الہیا۔ دو جہاناں اپنے ہتھ پھڑے کھانا، کامل مُرشد نُور الہیا۔ جس نوں محمد کہا مہدی اماما، امام اماما اک اکھوائیا۔ اُس دا سُنّ اکم فرمانا، فرمان بردار ہو کے سیس نوائیا۔ بن سیس توں جھک جھک کران سلاما، سجدیاں وچ لاگان پائیا۔ توں مہربان محبوب شاہ سُلطانا، سب تیری اوٹ رکھائیا۔ میرا لہنا دینا ویکھ میرے بھگوانا، بھگون تیری آس تکائیا۔ عیسیٰ کہے جھگڑا رہے نہ کھئے جسمانا، جسم ضمیر دے بدلائیا۔ چوٹھے جُگ دا اتم پورا کرے خانہ، خامی وچ نہ کھئے جنائیا۔ ستجگ سچ کرے پردھانا، نام پردھانگی اک رکھائیا۔ نرگن چند چڑھے جوتی نُور جہانا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگت سہیلا رہے نہ کھئے بیگانہ، گرمکھ اپنے گھر ٹکائیا۔ سرشٹی نوں میرا میں تیرا گاؤنا گانا، انتر آتم پرما تم راگ الایا۔ عیسیٰ کہے میں ہو کے مان نانا، نیوں کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن نُور الہی اماما، امام اکو ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپور ★

سچکھنڈ دوار کہے گر اوتار پیغمبر گئے سہم، سماج وادی سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ اتم رہیا کھئے نہ قائم، مقامے حق اکھ نہ کھئے گھلائییا۔ دین مذہب ودھیا جرائم، جنم سفلی نہ کھئے کرائیا۔ نیتز کھلیا کیسے نہ نین، لوچن اکھ پرتکھ درشن کھئے نہ پائییا۔ پیار رہیا نہ مات پت بھائی بھین، سجن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ متر پیارا دسے کھئے نہ سین، ساچا میل نہ کھئے وکھائیا۔ مُرید مُرشد ہونے طرفین، گر چیلے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ من کلپنا کیسے نہ آوے چین، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا مکے نہ لہن دین، حساب بے باق نہ کھئے وکھائیا۔ مایا ممتا وچوں ہونے نہ کھئے آجین، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جوٹھ جھوٹھ وگدا وہن، ست دھرم نہ کھئے بچائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے ڈھولے گیت کردے گائن، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھدے رمائن، رام راما ملن کیسے نہ پائییا۔ آتم دھار سب دی ہوئی پرائن، پرائنت مل کے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ اکالا دین دیالا نر نرائن، نر ہر اپنی کھیل کھلائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی کھائے مؤت لاڑی ڈائن، کال نگارہ اپنی چوٹ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی وڈ وڈیائییا۔ سچکھنڈ دوار کہے گر اوتار پیغمبر بیٹھے چپ، شبدی شبد نہ کھئے سُنائییا۔ چاروں کُنٹ ویکھنا اندھیرا گھپ، نرگن نوری چند نہ کھئے چمکائییا۔ ست دھرم دا رہیا کوئی نہ پت، پتا پوت نہ کھئے وڈیائییا۔ شبد ڈلارا دسے کوئی نہ ست، اپرادھی ہوئی خلق خدائییا۔ انتر اندھیرا میٹے کوئی نہ لک، اگیان اندھیرا ڈھاپیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سیس کیسے نہ جاوے جھک، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار بیٹھے سیس نوائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم پڑھے کوئی نہ ٹک، اللہ واپگرُو رام ست ست راگ الائییا۔ آون جاون لکھ چوراسی کیسے نہ جاوے چھٹ، جُون اجوئی پنڈھ نہ کھئے مکائییا۔ مایا ممتا موہ وکار جگت ترسنا مٹے کوئی نہ بھکھ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ہومے ہنگنا کوڑی کِریا مٹے کیسے نہ دکھ، دئی دویتی پنڈھ نہ کھئے مکائییا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم دیوے کوئی نہ سکھ، سکھ ساگر وچ سمائییا۔ آون جاون مات گرہ لیکھا مٹے نہ جنی گکھ، سچ دوار نہ کھئے سمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسے اک سُنائییا۔ سچکھنڈ دوار کہے گر اوتار پیغمبر نیتز نین و ہاون نیر، ویراگی روپ وٹائییا۔ جگت تیاگی ہونے دلگیر، دھرنی

دھرت دھول دھول دھیان نہ کوئی رکھائیا۔ جھگڑا ویکھ کے شرع زنجیر، سارے رہے گُرائیا۔ منزل ملے نہ کیسے اخیر، کایا کعبے نہ کھئے ودھائیا۔ نیترونندے شاہ حقیر، فقیر فقیریاں وچ رہے گُرائیا۔ اندرون بدلے نہ کیسے ضمیر، ظاہر ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ نام کھنڈا ہتھ نہ آئے شمشیر، پنج وکار نہ کھئے ڈھاپیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کڈھے نہ کھئے پیڑ، دردیاں دُکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاؤنہارا دُھر دا گھر، گرہ مندر اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے گُرا اوتار پیغمبر رہے سوچ، بدھی توں پرے دھیان لگائیا۔ اپنی آشا نال ملاؤن لوچ، ترسنا وڈ وڈیائیا۔ جس پروردگار پُرکھ اکال دی رکھ کے آئے اوٹ، نرگن داتا نور الاہیا۔ جو بھاگ لگائے ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی کوٹ، سمبل ڈیرہ اک سہائیا۔ شبد نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، کلجگ اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ آتم پر ماتم اپر کرے موہت، مُحبّت اِکو گھر وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پرلوک، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس سلوک، سوہنگ ست کرے پڑھائیا۔ اترا تم دے کے موکھ، مکئی توں پرے در سمجھائیا۔ جتھے نام خُماری رہے مدبوش، سُرتی شبد وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے گُرا اوتار پیغمبر کرن صلاح، مشورہ پریم پریم بنائیا۔ ویکھو کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ کرائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے گاڈ خُدا، اللہ واپگرُو نام الاہیا۔ سانوں ستجگ تریتا دواپر کلجگ کر کے جُدا جُدا، جُز حصے ونڈ دتی ونڈائیا۔ اپنے نام دا جھگڑا پا، کلمیاں وچ کری لڑائیا۔ کیسے نوں دس کے سلام دُعا، کیسے توں ڈنڈاوت رہیا کرائیا۔ کیسے توں نعرہ جیکارا لوا، کیسے نوں خاک اُتے لٹائیا۔ ساڈے وچ جھگڑا پا، دین مذہب دتے بنائیا۔ وکھرے وکھرے چلا کے راہ، آپ اپنا لیا چھپائیا۔ ایسے کارن اوس نوں آئے دھیا، دھیان وچ دھیان لگائیا۔ جس ویلے ساڈی چلے کوئی نہ واہ، واپگرُو ہونے نہ کیسے سہائیا۔ پھر پرگٹ ہووے نرگن نور جوت رُشنا، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی ٹھاکر انتراجی کلجگ اتم گیا آ، آمد وچ اپنا کھیل کھلائییا۔ سنت سہیلے جن بھگت لے جگا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ ساتھوں کھڑا دتا چُھڈا، نانا اور رہیا نہ رائیا۔ اِکو پُرکھ اکال رہے منا، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نرگن دھار سب دا پتا ماں، مالک خالق خود اِکو اک اکھوائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ راجیانا ضلع فروزپور ★

سچکھنڈ دوار کہے درگاہ ساچی، زرگن دھار گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ تن وجود پنج تت دے نہ ماٹی کاچی، کنچن گڑھ نہ کھئے ٹڑایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی نہیں کوئی ساکھی، ساکھیات نقطہ نون داتا نور الایہیا۔ مندر مسجد گرو دوار نہ دے کوئی ماٹی، شودولا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ دین مذہب ذات پات راؤ رنگ نہیں کوئی ہاٹی، جگت ونجارا ونج نہ کھئے کرائیا۔ تیرتھ تٹ کنارہ دے کوئی نہ تاٹی، جل تھل مہیئل ویس نہ کھئے وٹایا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاح رہیا کوئی نہ آکھی، راگ ناد ڈھولا گیت نہ کھئے سنایا۔ سوریہ چند نہ کوئی دے دوس زین راتی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ اکو پُرکھ اکال جو سب دا پتا ماتی، پت پرمیشور سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی آد جگاد جگ چوگری منڈے آئے آکھی، سرگن ہو کے ساچی سیو کماٹیا۔ سو سوامی کھیل کرے کلا پاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ چار کٹ دہ دشا لوک مات ویکھے سب دی حیاتی، جیون جگتی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سجن اک اکھوٹایا۔ سچکھنڈ دوار کہے درگاہ ساچی پیغمبر رہے تگ، نگاہ نگاہ وچوں اٹھایا۔ کی حکم ملے حقیقت حق، ہر کرتا کی جنایا۔ کس بدھ دین دنی پیج لئے رکھ، رکھیا کرے تھاون تھانیا۔ جو مارگ لوک مات اسیں آئے دس، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ ساڈے رہیا کوئی نہ وس، طوبی طوبی کر سنایا۔ ساچا کلمہ لئے کوئی نہ رٹ، رٹیاں وچ سارے رہے گر لایا۔ ڈرمت میل دیوے کوئی نہ کٹ، پنت پنت نہ کھئے بنایا۔ ست دھرم دا دے کوئی نہ ہٹ، وست امولک کایا گولک جھولی کھئے نہ پائیا۔ من کلپنا سارے رہے ٹھ، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ سب دا کایا کھیڑا ہویا بھٹھ، کلجگ کوڑی کیریا اگنی رہیا ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتایا۔ سچکھنڈ دوار کہے درگاہ ساچی کھیل عجیب، عجب نرالا آپ بنایا۔ اوتار پیغمبراں دے ترتیب، گرواں رنگ رنگایا۔ جھگڑا دے نہ کھئے امیر غریب، وڈا چھوٹا نہ کھئے دسایا۔ زرگن دھار سب دا میت، متر پیارا اک ہو آٹیا۔ تون میرا میں تیرا گاوے گیت، سوہنگ ڈھولا سچ شنوٹایا۔ آد جگادی کلمہ اک حدیث، حضرتاں کرے پڑھایا۔ اتم لیکھا ویکھنا صدی پیس، چوڈھویں لیکھا رہے نہ راتیا۔ سب دا سانجھا ہونا گیت، ہندو مسلم سکھ عیسائی اک سرنایا۔ پروردگار وسنا نزدیک، کایا کعبے

سوہبا پائیا۔ جو آد جگادی لاشریک، شرکت شرع دئے گوائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، پاربرہم پت پرمیشور اک ہو آئیا۔
 ستجگ سچ چلائے ریت، ریتیوان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دیوے
 مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے درگاہ ساچی سچ بھومکا استھان، مقدس دھر دا نظری آئیا۔ جتھے نہ کوئی زمیں نہ کوئی آسمان، منڈل
 منڈپ نہ کھئے ونڈ وندائیا۔ اکو دپیک جوت جگے مہان، آد جگاد سدا رُشنائیا۔ تخت نواسی بیٹھا سری بھگوان، جوتی جاتا نظری آئیا۔
 جو گر اوتار پیغمبراں دیوے دان، وست امولک نام ورتائیا۔ جو لکھ چوراسی سکھیاں بنیا کابن، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جس دا
 چار جگ دے شاستر بنے گیان، سکھیا دین دنی درڑائیا۔ جس نوں جھکدے دو جہان، وشن برہما شو سیس نوئیا۔ جس دا نام
 انیلا بان، کایا مندر اندر کرے صفائیا۔ جو ایتھے اوتھے سدا حکمران، حکم حکم وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ درگاہ ساچی کہے میری سچ درگاہ، دُرگا ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ تت وجود
 کوئی دے نہ، ماٹی خاک نہ سوہبا پائیا۔ کلمہ اسم نہ لئے گا، جسم ضمیر نہ کھئے وڈیائیا۔ واحد جلوہ گر خدا، نور نورانہ نظری آئیا۔
 جس دے آگے قبول ہووے دُعا، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ آد جگاد ہونے مہرواں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں لہنا دینا دئے
 مکا، صدی چوڈھویں دئے گوائیا۔ بیس بیس کھیل کھلا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ دھر دا حکم اک ورتا، وارتا پچھلی کھوج
 کھوجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیر نیناں نیر رہے وہا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ انت وقت پہنچیا آ، آدم حوا نہ کھئے وڈیائیا۔ حکم
 دیوے بے پرواہ، پروردگار دُھر درگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، سب دا لہنا دینا پورا دئے کرا، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بسنت کور دے گرہ پنڈ سالسر ضلع فروزپور ★

درگاہ ساچی کہے میرا سچکھنڈ دا روپ، روپ ریکھا نظر کیسے نہ آئیا۔ جتھے وسے دُھر دا شاہو بھوپ، ہر شہنشاہ نور الہیہا۔ جو لیکھا جانے چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھلائیہا۔ جگ چوکڑی جھگڑا مٹاویے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ مات پرگٹائیہا۔ جن بھگتاں اُتے تھے، انتر آتم رس چکھائیہا۔ آب حیات دے کے گھٹ، جیون زندگی دے بدلائیہا۔ ست دھرم سہا کے رت، مؤلا اپنا کھیل کھلائیہا۔ دھرم دی دھار بنا کے ست، درگاہ ساچی دے وڈیائیہا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر رہے جھک، گرو گودیو سیس نوائیا۔ جھگڑا رہے نہ مانس منکھ، تتوت نہ کھٹے لڑائیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک درسائیہا۔ درگاہ کہے میرا دھام اولہا، سچکھنڈ وجے ودھائیہا۔ دو جہاناں نالوں وکھرا محلا، چھپر چھن نہ کھٹے چھہائیہا۔ میرا مالک خالق دے اک اکلہا، ایکنکارا سوہیا پائیہا۔ شبدي دھار لکھ چوراسی پھڑے پلا، آتم پرما تم گنڈھ پوائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر گھلا، نام سندیسے گئے سنائیہا۔ اوہ نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ کہے کے سارے رہے گائیہا۔ جتھے دئی دویت نہیں کوئی سلا، مذہب ونڈ نہ کھٹے ونڈائیہا۔ اوتھے اکو رام وایگرو اللہ، دوسر نور نہ کھٹے چمکائیہا۔ جو وسے جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ رہیا سمائیہا۔ جس دا پرکاش لکھ چوراسی جیو جنت بلا، نرگن نور جوت کرے رُشنائیہا۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی کھلا، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیہا۔ درگاہ ساچی کہے میرے دوارے اگمی چمک، نور جوت رُشنائیہا۔ شبدي دھار اُچے رمز، اشارہ اور نہ کھٹے رکھائیہا۔ بنا بڈھی توں آوے سمجھ، من مت نہ کھٹے چٹرائیا۔ لکھن والا نہیں کوئی لفظ، اکھراں روپ نہ کھٹے جنائیہا۔ گر اوتار پیغمبراں نوں دُھر دی دھاروں ملدا سبق، سندیسہ دیوے آپ پے پرواہیہا۔ جس نے محمد دھار بخشی چوڈاں طبق، چوڈاں لوک ویکھ وکھائیہا۔ سو لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی گھڑی پلک، نرگن نیرویر نیراکار اپنی کل ورتائیہا۔ سوانت اخیر لیکھا میٹے خالق خلق، مخلوق لہنا دے چکائیہا۔ جس دا پرکاش اُپر فلک، اوہ دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیہا۔ جس دی موسیٰ جھل نہ سکیا جھلک، نرگن نور جوت رُشنائیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو نظری آئیا۔ درگاہ کہے میں دردوند، دردیاں دیاں جنائیہا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک

اِکو خاوند، پت پرمیشور نظری آئیا۔ جس دے حُکھے اندر گُر اوتار پیغمبر ہوئے پابند، وشن برہما شو نہ سر اٹھائیا۔ جس دا نشانہ تارا چند، منڈپ جگت دتا سمجھائیا۔ اتم اوس نے کرنا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیا۔ جس نے دین دُنی دی پائی ونڈ، اتم اوہ لیکھا دئے چُکائیا۔ جس نے اُچائے تیرتھ تٹ گنگا گودوری جمن سُرستی سنگ، جگت سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ دوار ایکنکار وکھائے اپنا رنگ، جس دی رنگت لوک مات نظر کیسے نہ آئیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سہاوا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیا ضلع فروزپُر ★

درگاہ ساچی کہے میرا مالک اک حضور، سچکھنڈ نواسی نور الہیہ۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی حق دستور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر نت نوت مزدور، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ جو نام دھنی کلمہ دیوے نور، تریا توں پرے کرے پڑھائیا۔ بھیو کھلائے ایتھے اوتھے دو جہاناں نیڑے دُور، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ سب دی آسا بینتی نرگن دھار کرے منظور، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نے موسیٰ جلوہ دتا اُتے کوہ طور، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ سو بخشہارا چرن دھوڑ، ٹکے لاوے تھاوں تھائیا۔ چتر سگھڑ بناونہارا مورکھ موڑھ، پنت پنت دئے کرائیا۔ سو انت کنت بھگونت کھیل کرے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی دا اندر باہر گپت ظاہر ویکھے قصور، بنکار وکار کھوجے چائیں چائیا۔ من ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ ویکھے غرور، غربت پھولے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ درگاہ ساچی کہے سُنو پیغمبر دُھر دے پیر، پیرو دیاں جنائیا۔ اپنا ویکھو انت اخیر، آخر سندیسہ سُنو دُھردرگاہیا۔ جس نے کٹنے شرع زنجیر، زیر زبر دئے گوائیا۔ دین دُنی دی بدل دیوے تقدیر، تکبر توڑے تھاوں تھائیا۔ جھگڑا میٹے شاہ حقیر، ایکنکار ایکو رنگ رنگائیا۔ سندیسہ دیوے بے نظیر، نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ سنت سہیلے صوفی منزل چوٹی چڑھ کے ویکھے اخیر، آخر اپنا میل ملائیا۔ تیر نام انبالے نال بجر کپاٹی دیوے چیر، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جس دی نظر نہ آوے کیسے تصویر، اوہ نور نرانا نور کرے

رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا یار اپنی کار کھائیا۔ درگاہ ساچی کہے سچکھنڈ
 اگم نظارہ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن نور جوت دھرے دوبارہ، تتاں والا رُپ نہ کھئے سمجھائیا۔ جو
 کلجگ اتم ستجگ لاوے اک اکھاڑا، نرگن سرگن سرگن نرگن گوپی کاہن کھیل رچائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ
 پہاڑا، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ دُھر دا مالک خالق پرتپالک بن سیکدارا، دُھر فرمانا سری بھگوانا اک سُنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا
 نرگن سرگن پاوے سارا، سچ سوامی انتراجی گھٹ نواسی ویکھے تھاؤں تھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم دی دھار دسے دوارا، ذات
 اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا ہو اُجیارا، اُجالا کرے چائیں چائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا رُوداس چھارا،
 کبیر جُلابا منبر چڑھ کے رہیا گرلائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے اشارہ، عیش و عشرت ڈیرہ ڈھاپیا۔ صدی چوڈھویں ویکھے انت
 کنارہ، آر پار اپنا قدم ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے اندھ عُبّارا، اندھ اندھیرا دئے چُکائیا۔ نرگن نور جوت ہووے چمتکارا، جوتی
 جاتا لے انگرائیا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نرگن دھار کہندے کل کلکی اوتارا، کل کلیش دئے مٹائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد
 جُگ چوکڑی نرگن نروریر نرکارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہشن سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیا ★

درگاہ ساچی پیغمبر کہن سب نے پاؤنی اپنی کیتی، کیت ہست پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پروردگار جھگڑا میٹنا شرع مسیتی، مسلہ
 سب نوں اک سمجھائیا۔ دین دُنی دی بدل دینی نیتی، رہبر ہو کے اکو راہ وکھائیا۔ پچھلی کہانی یاد رہے نہ بیتی، ستجگ سچا راہ
 سمجھائیا۔ نرگن دھار کھیل کرے انڈیٹھی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دسے حق پریتی، پروردگار میلا
 میلے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا کار کھائیا۔ پیغمبر کہن پرہہ دسنی اگم
 کلام، کلمہ کائنات جنائیا۔ جھگڑا میٹنا دین دُنی اسلام، سماں سب دا دئے بدلایا۔ مذہب دا رہے نہ کھئے غلام، زنجیر بے نظیر دئے

کٹائیا۔ ماٺو ذاتی اِکو جینا نام، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرے نہ کھئے حرام، ہردے سچ سچ پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بدل دیوے نظام، مایا ممتا دھار رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ہر گھٹ بن کے جانی جان، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا شبد سُنائے اگئی دُھنکان، انادی اپنا راگ الاٹیا۔ سنت سُوپیلے لے پہچان، بھگت بھگوان جوڑ جُڑائیا۔ صُوئی فقیراں دیوے دان، وست امولک اِک ورتائیا۔ دھرم جھلائے دھرم نِشان، دھرم دوارا اِک وکھائیا۔ جتھے لیکھا ہووے سینتا سُرُتی شبد دھارا گوپی کاہن، نِرگن نِرگن اپنا ویس وٹائیا۔ پاربرہم پت پریشور مہبان پیدو ہووے مہربان، بی خیر یا اللہ تیری اِک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے دُھر دا ہر، در دوارا اِک کھلاٹیا۔ پیغمبر کہن کھیل کرے پرہو ہر ٹھاگر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دین دُنی دا ویکھے ساگر، گہر گمبہر کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل اندروں دے دھوٹیا۔ ساچا ونج کرائے بن حق سوڈاگر، وست امولک اِک ورتائیا۔ کرنی دا کرتا بن کے قادر، قُدرت دا مالک ویس وٹائیا۔ جودھا سُو رپر بن بہادر، بھے دیوے تھاوں تھائیا۔ انت اخیر کرے عادل، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ چاروں کُٹ اندھیرا میٹے بادل، نِرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ملن دا دے دُھر دا سادھن، سچ پریتا نیکن نیکا اِک سمجھائیا۔ نُو کھنڈ پرتمھی ست دیپ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سرب ارادھن، رادھا کرشن دا لیکھا دے مُکائیا۔ سنت سُوپیلے سُرُتی دھار تیری اگئی واج جاگن، آلس نندرا دے گوائیا۔ ستجگ ساچا ویلا ہووے سُبھاگن، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ کرے کھیل ہر موہن مادھو، موہن مادھو مادن، مدھر دُھن اگئی راگ سُنائیا۔ بن مکے کعبیوں کرائے حق حاجن، حاضر حضور ہو کے نظری آٹیا۔ شاہو بھوپ سُلطان بن راجن، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جگت ونجارا دے نہ کھئے مہاجن، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نِرگن دھار اِک درڑائیا۔ پیغمبر کہن حقیقت والی کتھا کہانی، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لیکھا جانے دو جہانی، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنا ویس وٹائیا۔ ست دھرم دی ستجگ دھار دے اگئی بانی، بان انیالا تیر چلاٹیا۔ امرت رس نچھر جھرنا دیوے ٹھنڈا پانی، کلجگ کوڑی کریا اگئی تت بُجھائیا۔ لکھ چوراسی انتر بھیت ہووے جان جانی، نرنتر ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتاں سنتاں دیوے اِکو پد نربانی، نراکار

نرنکار اپنی دیا کماٹیا۔ جس لکھ چوراسی جیو جنت سرشٹی درشٹی پئی چھانی، کھوجنہارا تھاؤں تھائیا۔ لیکھا جانے جیو جیو پرانی، پران ادھاری اپنا پردہ لاپیا۔ پیغمبر کہن اوس اتوں دیو قُربانی، جو کربلیاں دے لیکھے رہیا مُکائیا۔ ساری سرشٹی دین دُنی ماؤ دانو دسے فانی، انت رہن کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں منزل دس اک آسانی، بن احسان انسان اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ چن سنکھ دے گرہ پنڈ واندر ★

سچکھنڈ دوار کہے پرہ جگت جیو بنا دے سچے، ہر پردے انتر نرنتر سچ پرکٹائیا۔ بھاگ لگا دے تن وجود ماٹی بھانڈے کچے، کنچن گڑھ دے سہائیا۔ تیرے نام کلمے اندر جان رتے، رتن امولک ہیرے اپنے لے اٹھائیا۔ ترے گن مایا اگنی تت کوئی نہ تپے، پنچ وکارا دینا ڈھاپیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بھائی بھین بنا سکے، ناتا باہمی جوڑ جڑائیا۔ ذات پات اوچ نیچ دین مذہب رہن نہ رتے، رتا دین دُنی گوائیا۔ سچ سندیس نر نرائن دے اپنے رسے، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کوڑی کِریا میٹ من متے، گُمت اکو سوہا پائیا۔ تیرا جیکارا گوہند والا ڈنکا ہووے فتح، پرم پُرکھ تیری اوٹ رکھائیا۔ سادھ سنت تیری سرن سرنائی وسے، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ کلجگ زین اندھیری میٹ مسے، زرگن نور چند کر رُشناٹیا۔ تیرا دپیک اکو جگے، پاربرہم پردہ لینا اٹھائیا۔ جھگڑا مٹا دے اٹھسٹھے، گنگا گوداوری جمنا سُرستی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھرنا پئے نہ کسے مکے، کایا کعبے وجے ودھائیا۔ کھوجنا پئے نہ مندر مسجد شودوالے مٹھے، ساڈھے تن ہتھ تیرا نور نظری آٹیا۔ انت اخیر بے نظیر سب دے پورے کر دے پٹے، پٹنے والا نال ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ سچکھنڈ دوارا کہے پرہو دین دُنی اُتے کر کِریا، کِریال اپنی دیا کماٹیا۔ جگت وکار ہنکار و بھچار کٹ پنتا، پنچ وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار ورن روپ بنا ساچے سکھ دا، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ جیہڑا آد جگاد جگ چوڑی لیکھ لکھدا، وشن برہما شو بیٹھے سپس نوائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران سندیس دیوے نت نوت دا، سنہڑا آپ

جنائیا۔ اوہ روپ درساوے اپنا اک دا، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ ناتا جوڑ دے ساچا پت دا، بٹکاری ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ کہے پرہ میرے مالک خالق سوامی، در تیرے سیس نوایا۔ تُوں آد جگاد سب دا انترجامی، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ ساچا کلمہ دس دے دُھر دی بانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ جھگڑا رہے نہ چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیئج دے سمجھائیا۔ تیرا نرگن نور جوت نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا شبدا ناد ستگر دو جہانی، پُریا لوآں برہمنڈاں کھنڈاں دے اُٹھائیا۔ تُوں آتم برہم گیانی، بودھ آگادھ کر پڑھائیا۔ کلجگ اتم ہوئی حیرانی، حیرت وچ لوکائیا۔ ست دھرم دی دے نہ کوئی نشانی، نشانے سارے رہے بدلائیا۔ لیکھے لا گوبند والی قربانی، کربلا محمد دئے دُہائیا۔ موسیٰ مستک ویکھ پیشانی، کوہ طور رہیا کُرائیا۔ عیسیٰ لیکھا جان عالمے جاویدانی، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ تُوں صاحب ستگر بے انت بے پرواہ پاربرہم کر مہربانی، محبوب مُحبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ سُلطانی، حُکمے اندر حُکم بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرے صاحب ستگر ٹھاکر، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ ڈونگھا ساگر، گہر گمبھیر گور کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبران رہیا کوئی نہ آدر، آدرش تیرا گئے بھلائییا۔ انتر نرنتر ہوئے کوئی نہ ثابت، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ دین دُنی دی بدلی عادت، کوڑی کِریا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے عبادت، منسا من نہ کھئے گوائیا۔ بڈھی وچ رہی نہ کھئے لیاقت، اکل کل دھاری تیری کل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا من منوآ کرے بغاوت، تن وجود ہووے لڑائیا۔ ساچا نام کرے نہ کھئے سخاوت، مُحبت حق نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکا نام دے سرب نیامت، انرس اپنا سچ چکھائیا۔

★ ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹکپورا ★

درگاہ ساچی کہے پیغمبرو پروردگار نوں کرو سجدہ، بن قدماں سپس جھکائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں مالک سچے گھر دا، گرہ مندر نرگن دھار سوہیا پائیا۔ جو نت نوت لوک مات اپنی کھیل کردا، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک نور الہیہا۔ جس دا رسنا جہوا بتی دند جگت صلاحی کلمہ سرب پڑھدا، کائنات ڈھولے نغمیاں وچ گائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک نہ جمدانہ مردا، مڑھی گور نہ ڈیرہ لائیا۔ اوہ ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پردا، ہر گھٹ انتر نرتر ہو کے پھول پھلائییا۔ محل اٹل اُج اگم اتہاہ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو کے جڑدا، چار ورن اٹھاراں برن لیکھا جانے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی ایکنکار درگاہ ساچی مقامے حق حق دئے سمجھائیا۔ درگاہ ساچی کہے پیغمبر سُنو دھر سندیس، صدمے وچ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھو کلیش، جو کلمے ربی بھلائییا۔ نور نورانہ کرے کوئی نہ ہیت، ہتکاری نظر کھئے نہ آئییا۔ مایا ممتا ہوئے بننگتا ہوئی کھیڈ، جگت وکار وجی ودھائییا۔ نج نیتر لوچن نین پاربرہم پت پرمیشور کوئی نہ سکے ویکھ، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی گرہ مندر سوہیا کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ودھیا بھیکھ، من کلپنا کوڑی کرپا نو دوارے جگت ربی نچائییا۔ جھگڑا پیا کائنات دین دنی مُلا مسائک شیخ، پرا پسنتی مدھم بیکھری پردہ اوہلا انتر نرتر سکے نہ کھئے چُکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہییا۔ درگاہ ساچی کہے سُنو مِتر مِیت، مِتر پیاریو دیاں جنائیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک سب دی بدلی کرن والا ریت، ریتوان بے پرواہییا۔ صدی چودھویں انت کنت بھگونت سب دا لہنا دینا کرے تصدیق، شہادت وچ عبادت سب دی انت دئے بھگنائیا۔ میری آسا منسا خواہش تمنا پوری کرے امید، ترسنا کوڑی لوک مات دئے چُکائییا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے شودوالا مٹھ مندر مسیت، مسلہ اصلا اکو اک سمجھائییا۔ نوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب نے گاؤنا گیت، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک پروردگار اکو کرے پڑھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محلا ایکنکارا اکو اک کھلائییا۔ درگاہ ساچی کہے لوک مات تگو اپنا چمن، چاروں کُنٹ دھیان لگائییا۔ تہاڈی اُمت رہیا نہ امن، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ساچا کلمہ کر کے غبن، کوڑی کرپا وچ دبائییا۔ مایا ممتا ہو کے مگن،

ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا بھجن، تئھن واہو داہیا۔ اپنا پردہ مۇل نہ کجن، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دھار سچ دوارے بائے کوئی نہ سکن، دُھر دا میل نہ کھئے ملائیا۔ چوڈاں طبق صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دشا کایا اندر سب دے لگی اگن، آب حیات امرت میگھ بوند سواتی نہ کھئے ٹپکائیا۔ جدھر ویکھاں سرشٹی دی درشٹی پھرے نکن، نام دوشالہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، انت اخیر سب دا کرن لگا وزن، تولا ہو کے نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ درگاہ ساچی کہے پیغمبرو لوک مات مارو نگاہ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ پروردگار تہانوں کرن لگا ودع، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ ست دھرم دا مارگ لاوے سدھا، سادھنا سب نون دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دا مالک اکا، ایکنکار دئے درڑائیا۔ دین مذہب دا رہے کوئی نہ سیکہ، ساکھیات اپنا رنگ رنگائیا۔ ذات پات دا ونڈے کوئی نہ حصہ، کھتری براہمن شوڈر ویش بنس سربنس نہ کھئے سہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دا بنے پتا، پت پریشور نور الاہیا۔ آتم پرما تم کرے پتا، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی چار جگ دا واپے چٹھا، پردہ اوبلا اپنا آپ گھلائییا۔ اگلا کھیل کرے اندٹھا، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اک سُنائیا۔ درگاہ ساچی کہے میرے پیغمبر سجن، مترو دیاں درڑائیا۔ جھگڑا مکن لگا ماٹی بدن، بدلی کرے بے پرواہیا۔ انت اخیر بے نظیر کرے عدل، انصاف دُھر دا اک سمجھائیا۔ شرع چھری کرے کوئی نہ قتل، قاتل مقتول لیکھا دئے مکائیا۔ انت تہاڈا رہے نہ کھئے یتن، یتھارتھ دیاں سمجھائیا۔ تُساں لوک مات دا چھڈنا وطن، بے وطن دسے خلق خدائیا۔ سب دا سانجھا کرنا پرم پُرکھ نے اکو پتن، کنارہ اکو اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں جائے پیج رکھن، ویکھنہارا تھانوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر درگاہی اپنا بھیو چُکائیا۔ درگاہ ساچی کہے کی میں کراں تعریف، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دی کردے گئے اڈیک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جس دیاں صفتاں کرے قرآن مجید، الفیے جوڑ جڑائیا۔ جس دی مہا والی تمہید، تُعارف وچ لوکائیا۔ جس دے بردے بن دے آئے عزیز، خادم ہو کے سیو کائیا۔ سو دین دُنی دیون والا تمیز، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ بھگت دوارے بھگت دی پروان کر قیض، جگت غریبی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہرجن ساچے پوری کرے ریجھ، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کھڑگ کھنڈا کرے تصدیق، شہادت

اک بھگتائیا۔ پیغمبرو تہاڈا وقت آگیا نزدیک، دُور دُرادا پندھ مُکائیا۔ مذہب دا رہے نہ کھئے شریک، شَرکت اندروں دینی کڈھائیا۔ جس دے ہتھ حق توفیق، اوہ ویکھے چائیں چائیا۔ منسا پوری کرے اُمید، سنسا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ درگاہ ساچی کہے میرا نہ کوئی چھپر چھن، چار دیواری نہ کھئے سہائیا۔ دُھر فرمانا سُنو بنا کن، سندیسہ اک جنائیا۔ ساچا نام کلمہ لَو مَن، من منسا رہے نہ رائیا۔ اپنی اُمت دا ویکھو تن، وجود اندر پھول پُھلایا۔ انت ہوون والا غم، خوشی جگت نہ کھئے جنائیا۔ پروردگار دیوے ڈن، ڈنکا وجے تھائوں تھائیا۔ جس کارن صوفیاں لُہائی پُٹھی کھلہ، خالق خلق گئے جنائیا۔ اوہ انت سوال ہونا حل، حالت وگڑے نُوں خُداِیا۔ جھگڑا پینا جل تھل، مہیئل ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ پیغمبرو، تَساں وسنا نہچل دھام اٹل، سچ دوارے سوہا پائیا۔ اتم رہے کیسے کوئی نہ بل، طاقتور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے گھڑی گھڑی پل پل، پلک دے پیچھے خلق خالق ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ اوشا رانی دے گرہ پُرانا محلا کوٹکپورا ★

پیغمبر کہن درگاہ ساچی تیرا سچ محلا، پروردگار سانجھا یار جلوہ گر اک سہائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوڑی وسے جلا تھلا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اپنا نُوں جوت چمکائیا۔ جس نے نام سندیسہ سَنجگ تریتا دواپر کلجگ لوک مات گھلا، ناؤں نرنکارا نرگن دھارا آپ درڑائیا۔ جو نرگن سرگن اتم پرماٹم لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پھڑائے پلا، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جس وچ او نراکار نرگن جوت ہو کے رلا، تن وجود کایا ماٹی خاک تجائیا۔ سو صدی چوڈھویں انت آخیر بے نظیر میٹنہار دُئی دویت دا سلا، مایا ممتا موہ وکار مہر مہر وچ کرے صفائیا۔ آد انت سِری بھگونت سچ سوامی انترجامی وسنہارا

نہچل دھام اٹلا، محل اٹل اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرنی دھرت دھول
 دھول ویکھ وکھائیا۔ پیغمبر کہن درگاہ ساچی تیرے انتر حق سنگھاسن، سوہاؤنت آپ سہائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناشن، پاربرہم
 بے پرواہیا۔ جس دا رُپ ریکھ رنگ دین مذہب نہ کوئی ذاتن، ذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو نت نوت کھیلے کھیل پُرکھ ابناشن، دو
 جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کرے داسی داسن، سیوک سیوا سچ سمجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 انت اخیر بے نظیر دُھر سندیسہ لوک مات آئے آکھن، نو نو چار بیو ابھیدا پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ حُکم سندیسہ دیوے ظاہر باطن،
 گہر گمبھیر گئی گہیر بے نظیر نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ جس دے حُکمے اندر سادھ سنت صوفی فقیر جاگن، دوس رین بن رسنا جہوا
 بئی دند ڈھولے دُھر دے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دوارا ایکنکارا ست سچ
 سمجھائیا۔ درگاہ ساچی کہے پیغمبر سُنو حقیقت حق، لاشریک دیاں جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہیا کوئی نہ ست، دھیچ دھیر نہ
 کھئے دھرائیا۔ جھگڑا پیا من مت، گرمت بیٹھی مکھ چھپائیا۔ نار بہتر گھر گھر ابلے رت، ہڈ ماس دئے ڈبائیا۔ دھیچ سنتوکھ رہیا کوئی
 نہ یت، کوڑ کلپنا رہی ستائیا۔ مایا ممتا موہ وکار لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پروردگار درشن پاوے نہ کھئے اُپر شاہ رگ، نو
 دوارے ترسنا نہ کھئے بھجھائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ملے میل نہ کیسے کلاپت، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ درگاہ کہے
 پیغمبرو سُنو اگتی فرمان، فرمان بردارو دیاں جنائیا۔ اتم لیکھا مُکنا جگت قرآن، کایا کرہ وجے ودھائیا۔ سب دا سانجھا ہونا اک
 ایمان، ثابت صورت دئے درڑائیا۔ شرع چھری نہ رہے جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اک کلمے دا اکو ہووے اعلان، نو کھنڈ
 پرتھی ست دیپ اکو ڈھولا گائیا۔ درشتی وچ رہے نہ کھئے بے ایمان، ایشٹ سب دا دئے بدلائیا۔ جس دی کتھا کہانی سُن دے رہے
 کان، سندیسیاں وچ سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا پرگٹ ہووے اک امام، نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنی کل دھرائیا۔ جن
 بھگتاں سنتاں دیوے حقیقی جام، امرت رس رس رسیا اک چکھائیا۔ مذہب دا رہن نہ دیوے کوئی غلام، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ چار
 ورن اکو ایشٹ متے سری بھگوان، سل پاپن پوجن کھئے نہ جائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی صفتاں والا گائن گان،

مہما والا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ پیغمبر کہن کِریا کرے مہربان، محبان بیدو بی خیر یا اللہ الاہیا۔ جس دا آد انت اک ایمان، عملان توں ربت نظری آٹیا۔ دھرم جھلائے نشان، نشانہ دین دُنی بدلاٹیا جس دا چشمے نُور اک اسلام، کایا کعبہ دئے وڈیائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر لیکھا جانے زمیں اسمان، پردہ نشین پردہ آپ اٹھائیا۔ جودھا سُرُوپِ بلوان، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انت کھیلے کھیل مہان، خالق خلق مخلوق ویکھے تھائوں تھائیا۔ جس دا راہ تگن وشن برہما شو دیوت سُرُ لاؤن دھیان، گن گندھرب اکھ کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ نر نریشا اک اکلا آپ جنائیا۔ پیغمبر کہن درگاہ ساچی کھیل پرہو دے ہتھ، اور نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دی سرنی سارے رہے ڈھٹھ، اوتار پیغمبر سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا پورا کرے پُرکھ سمرتھ، جو سرب کلا اکھوائیا۔ ساڈی انت اخیر ہونی بس، بستہ سب دا دئے بندھائیا۔ اُمت اُمتی بُرج جانا ڈھٹھ، نبی رسؤل نہ کھئے بچائیا۔ ست دھرم دا گھلنا ہٹ، ونجارا اکو نُور الاہیا۔ جس نے آد رچنالی رچ، اتم اوہو ویکھ وکھائیا۔ نو نو چار کھیل کرائے سچ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو گر اوتار پیغمبر بھوکھت گئے دس، دُھر سندیسے نال جنائیا۔ جس نوں ویکھے اگئی اکھ، جگ نیتر نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ درگاہ ساچی دھام سہنجنا، سوہاؤنت رمنیک۔ جتھے وسے آد نرنجنا، جس دے وچ حق توفیق۔ گر اوتار پیغمبر بن کے سجننا، آسا منسا پوری کرے اُمید۔ داتا دانی درد دکھ بھ۔ بھنجنا، جس دی سارے کرن اڈیک۔ چار کُنٹ دہ دشا جس دا نام ڈنکا وچنا، کلجگ کوڑی کِریا میٹے لیک۔ جن بھگت سہیلے لائے انگنا، کایا مندر وسے نزدیک۔ سچ نام دی چاڑھ رنگنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ در ٹھانڈا اک اگم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جتھے دین دیا لا دُھر دا دیوے دھن، اگم اپنا آپ ورتائیا۔ فرنا دے کوئی نہ من، منسا موہ نہ کھئے بلکائیا۔ نرگن نُور چاڑھ کے چن، سوریہ چند پنڈھ مُکائیا۔ ست دھرم دا بیڑا بٹھ، مارگ اکو اک وکھائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، چنتا چکھا دئے جلاٹیا۔ پردہ لاہ کے آتم برہم، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، نرگن داتا نُور خُداٹیا۔ پیغمبر کہن اُس دا فرمانا سارے لئیے من، منسا اور نہ کھئے رکھائیا۔ درگاہ ساچی تیرے سچ دوار سارے کھینے دھن

دھن، پرہو تیری بے پرواہیا۔ جے ستجگ تریتا دواپرکیتا کھن کھن، کلجگ اتم لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دنی دا پردہ دیوے بٹھ، بٹھنہار گوپال سوامی اکو نظری آئیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مختیار کور دے گرہ ڈوگر بستی فرید کوٹ ★

درگاہ ساچی کہے نرگن دھار ویکھو اوتار پیغمبر اپنا ویلا، صدی سدیوی نال ملائیا۔ پیار رہیا نہ مرید مُرشد گرو چیلا، بھگت بھگوان جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ اتم پرما تم پاربرہم برہم رنگ لائے نہ کھئے سجن سُہیلا، نرگن سرگن سرگن نرگن ساچا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی وسنہارا دھام نویلا، نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنا پلو نہ کیسے پھڑائیا۔ کلجگ دین دنی راہ تگے دھرم رائے دی جیلا، جم کی پھاسی آگے ہو نہ کھئے کٹائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سب دا وقت ہویا ڈھیلا، چار کُنٹ دہ دشا جیو جنت رہے کُرائیا۔ پاربرہم پت پریشور اچرج کھیل اگمی کھیلا، خالق خلق لوک مات رہیا رڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈی ڈنڈوت بندنا ایک، سجدیاں وچ سپس نوئیا۔ جس دی دس کے آئے ٹیک، امام اماما نور الہیہ۔ سو نرگن دھار رہیا ویکھ، ایکنکار بن اکھان اکھ کھلائیا۔ سرشٹی دا درشٹی اندر ویکھ بھیکھ، کوڑی کرپا کھوج کھوجائیا۔ بھرے بھلے مُلا شیخ، پنڈت پاندھا سرت شبد نہ کھئے ملائیا۔ سچ دھرم دی کرے کوئی نہ بھیٹ، کوڑی کرپا گھر گھر سوہا پائیا۔ سچکھنڈ دوارا کیسے نظر نہ آئے اپنا دیش، پردیسی مات لوک بیٹھے آسن لائیا۔ جو آد جگاد جگ چوگری رہے ہمیش، پُرکھ اکالا دین دایلا ایکنکار اک اکھوائیا۔ سو دیونہارا انت سندیس، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ آپ سنائیا۔ لہنا دینا پورا کرے بھوکھتاں وچ کہہ کے گیا گرو دسمیش، وید ویاسا شہادت اک بھگتائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس نون کردے گئے آدیس، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ سو پریم پُرکھ پرما تم دُھر دا داتا اک نریش، سچکھنڈ نواسی اپنی کل ورتائیا۔ جس دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگت سندیسے لکھے لیکھ، کوٹن کوٹ حرف حروف صفتاں وچ وڈیائیا۔ سو کرنی دا کرتا قدرت

دا مالک کھیلے اپنی کھیڈ، گر اوتار پیغمبر سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا حُکم ورتائیا۔ درگاہ ساچی کہے جس دا کھیل اُپر دھرتی، دھرتی دھرت دھوُل ویکھ وکھائیا۔ اوہ دو جہاناں ندھ پرتی، جس نے کلجگ وچ ستجگ لاؤنا شرطی، شرطیہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جلوہ نُور پرکاش کرے عرشی، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ غریب نائیاں بنے دردی، کوچھے کملیاں ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران سُن کے عرضی، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چُکاوے کوڑ گُریار فرضی، فرض اپنا توڑ نبھائیا۔ جودھا سُرُپیر مردانہ بن کے مردی، حُکم دیوے چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مٹاوے اندھیرگردی، ذات پات اوچ نیچ دا جھکڑا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ درگاہ ساچی کہے میرے انتر صدی چوڈھویں پرگٹ ہووے نرمل جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس دی عقل بُدھی کرے کوئی نہ سوچ، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جس نوں جھکدے آد جُگاد جُگ چوڑی لوک پرلوک، دو جہان سیس نوائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کہندے نام سلوک، سوپلے لوک مات سُنائیا۔ جس نوں نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ سو سوامی جن بھگتاں دیوے دھرم دا جوگ، آتم پر ماتم میلے میلے سہج سُبھائیا۔ جو نرگن سرگن کرنہار سنجوگ، سُرُتی شبد جوڑ جُڑائیا۔ جو آتم سیجا بھوگے بھوگ، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ سو سوامی کلجگ اتم ہووے کئے روگ، ہنکار گڑھ دئے تڑائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تِن بستھ کایا ماٹی کوٹ، بنک دوارا اک وڈیائیا۔ نام ندھان سِری بھگوان کایا اندر لاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جھکڑا مُکائے ورن گوت، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ درگاہ ساچی کہے میرے انتر اگئی نُور، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کر کے آئے مشہور، مشوریاں وچ ڈھولے سوپلے راگ ناد سُنائیا۔ جس دی نام ندھان اگئی نُور، تریا توں پرے اپنا پردہ اوہلا لاپیا۔ سو کلجگ انت سِری بھگونت میٹے کِریا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان بختے چرن دھوڑ، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا منسا کرے پور، جو بھوکھتاں وچ صفت آئے صلاحیا۔ غریب نائیاں کوچھیاں کملیاں بختنہار قصور، مہر نظر نال ترائیا۔ نام بھنڈارا ہووے بھرپور، دو جہاناں دئے

ورتائیا۔ داتا جودھا ہووے سؤر، بلدھاری نؤر الاہیا۔ گڑھ ہؤے ہنگتا توڑے غرور، غربت اندروں دئے کڈھائیا۔ سب دی بینتی کرے منظور، منسا ویکھے چائیں چائیا۔ جس نے جلوہ دتا موسیٰ اُتے کوہ طور، سو لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ سو چتر سگھڑ بنا کے مۆرکھ مۆڑھ، بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ درگاہ ساچی کہے میرے انتر انتر جوت پرکاش، نرگن نؤر نؤر الاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی ہووے نہ کدے وناس، ابناشی کرتا اپنی کار کھائییا۔ اوتار پیغمبراں گرواں کر کے داسی داس، سیوکاں سیوا سچ سمجھائییا۔ دین مذہب ذاتاں پاتاں ونڈ ونڈا کے کھیلے کھیل تماش، بازی گر اپنا سوانگ ورتائیا۔ گوپی کاہن پوائے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائییا۔ سینتا رام پھرائے بنباس، پیغمبراں پھاسی اُتے لٹکائییا۔ گرواں ویکھے کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگائییا۔ درگاہ ساچی کہے پرگٹ ہووے اک نرنکار، نر نرائن وڈی وڈیائییا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے پکار، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ جس نؤں سجدے ہندے بارم بار، پاربرہم پرہ اپنی کل دھرائیا۔ جس دا صفتاں وچ سارے کرن اظہار، راگاں ناداں ڈھولیاں وچ گائییا۔ جس نؤں پیشین گوئیاں وچ دس کے گئے کل کلکی اوتار، امام اماما نؤر الاہیا۔ جس دا حکم آد جگاد جگ چوڑی سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ وشن برہما شیو سیوادار، اند اندراسن بیٹھے سیس جھکائییا۔ رو سس بھجن وارو وار، منڈل منڈپ اپنا پنڈھ مکائییا۔ جگ چوڑی بنے پنہار، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنی کار کھائییا۔ سو کھیل کرے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا حکم نہ کوئی میٹے وچ سنسار، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ لکھ چوراسی کرنہار گرفتار، شبدی ڈوری تند بندھائییا۔ سو کلجگ انت میٹنہار اندھ اندھیار، ستجگ ساچا نؤر دئے چمکائییا۔ مانو مانو مانو کرے پیار، مانکھ مانکھ مانکھ اکو رنگ رنگائییا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا دئے نوار، آتم برہم پردہ دئے اٹھائییا۔ تون میرا میں تیرا شبد ہووے جیکار، ڈھر دا نام وجے ودھائییا۔ سو لیکھا جانے آگم اپار، الکھ آگوچر آگم اتھاپیا۔ جس نؤں کہندے پروردگار، لاشریک نؤر الاہیا۔ سو چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقاں پاوے سار، چوڈاں ودیا ویکھ وکھائییا۔ چوڈس چند دئے

آدھار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد
جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اک اوتار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ چرنجیت کور دے گرہ فریدکوٹ ★

ویکھو نیتروون لگی ستی، پن اکھاں نیر وہائیا۔ میری بوجھن لگی بتی، جگت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ حکم دیوے دھر دا کلاپتی،
پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دے بنا کرے کوئی نہ گتی، آون جاون نہ کھئے مکائیا۔ میں کلپنا وچ رہی تپی، تتی آگ وانگ تپائیا۔
مینوں نام نہ ملیا بھورا رتی، میری سواہ نہ لیکھے پائیا۔ اک سو اتر سال ملی کوئی نہ کھئی، بیٹھی اپنا جھٹ لنگھائیا۔ برہوں ویراگن
گئی پھٹی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ ستی کہے میں روواں ماراں دھاہ، یائے اف سنائیا۔ میرا
رہیا کوئی نہ راہ، رستہ آگے نہ کھئے وکھائیا۔ میں سڑ کے ہوئی سواہ، ماٹی کم کیسے نہ آئیا۔ میں رو رو کردی رہی دُعا، واسطہ آکو آگے
پائیا۔ میرے صاحب ہونا سہا، تھہ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں تکدی رہی کون ویلا ملے آ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستی کہے میری بوجھن لگی شمع، شمعدان نظر کھئے نہ آئیا۔ میری وچھڑن لگی
دھرتی امان، امڑی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میرا نانا تئن لگا کایا ماٹی چما، ہڈ ماس رہی چھڈائیا۔ میں وپہ گئی وچ غماں، خوشی نظر
کھئے نہ آئیا۔ بھڑی میرا پورا ہون لگا سماں، سماپت ہووے میری لوکائیا۔ میرا انت آخیری دماں، ساہ ساہ دیاں سنائیا۔ میرا جیون
ہونا نواں، نر نرکار دئے وڈیائیا۔ مینوں جگت رہے نہ طمع، ترسنا رہیا بوجھائیا۔ اوس دی چرنی ڈھہواں، جو ڈھٹھیاں گلے لگائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد اپنی دیا کھائیا۔ ستی کہے میرے کول پُرانا پتر، پترکا دیاں وکھائیا۔
میرے دن باقی رہندے ستر، ساتے نال زیرو دئے گواہیا۔ میں بدل دینا سی گرہ نچھتر، جیون جگت دینا مٹائیا۔ مینوں کوئی نہ
سکیا پکڑ، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ میرے نال ساتھی ہور فقّر، جو فقیر فقرہ آکو گائیا۔ جیہڑا دتیا سی وچ قبر، مقبرے
وچوں اپنا آپ بدلایا۔ اسیں دوویں بیٹھے رہے کر کے صبر، صبر پیالہ پی کے جھٹ لنگھائیا۔ کس ویلے آوے شیر بر، ہر کرتا نور

الابیا۔ جیہڑا ساڈے کولوں چُھڈاوے سارا بُر، وڈے چھوٹے لئے ترائیا۔ چوڈاں سال توں لگے مگر، خوشی غمی نہ کھئے وکھائیا۔ جس دے ہتھ دُھر دا عدل، انصاف رہیا کھائیا۔ سو جیوں دیوے بدل، مہر نظر اک ٹکائیا۔ ساڈی بُدھی رہی نہ عقل، چترائی نہ کھئے جنائیا۔ ساڈا کیسے نوں روپ نظر نہیں آوندا شکل، شک سارے رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ فقیر کہے میرا فقرہ، فاتحہ دئے پڑھائیا۔ جس دا پیغمبر کردے ذکرا، ذکریا دئے دُبائیا۔ جو اپنی دھاروں نکلا، زرگن نور الابیا۔ جو لیکھا مُکاوے سجن مترا، متر پیارا دیا کھائیا۔ اسیں ڈردے اوہدے کولوں چھتران، جو چم درشتی ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دا سب دا لیکھا جانے شجرہ، کھاتہ پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ شو اندر سنگھ دے گرہ فریدکوٹ ★

ستگر شبد سدا ادھارن، آد جگاد دیا کھائیندا۔ جن بھگناں پیج سوارن، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ ہوئے گرہ توڑ ہنکارن، پریم پریتی اک درڑائیندا۔ کایا کپڑ روپ نورن، ہوئے ہنگنا ڈیرہ ڈھائیندا۔ زرگن نور جوت کرے اُجیارن، اندھ اندھیرا کوڑ مٹائیندا۔ نام شبد سنائے دُھنکانن، انراگی راگ الائیندا۔ امرت جام آئے پیالن، نچھر جھرنا رس جھرائیندا۔ دیا باقی آئے بالن، زرگن نور جوت رُشنائیندا۔ درگاہ ساچی آئے وکھالن، سچکھنڈ دوارا اک پرگٹائیندا۔ جتھے وسے جوت اکالن، دوجا نظر نہ کھئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیندا۔ ستگر شبد سدا سُکھدائی، لوک مات دئے وڈیائیا۔ آتم برہم دئے سمجھائی، دئی دویت پردہ لاپیا۔ کایا مندر کرے رُشنائی، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ میلا میلے سہج سُبھائی، ہر ٹھاکر نور الابیا۔ آون جاون کئے جُدائی، چوڑاسی بندھن دئے کٹائیا۔ سچ محل اٹل دئے بہائی، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جس گرہ ملے دُھر دا ماہی، مالک خالق پرتیالک سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دوارا اک سہائیا۔ ستگر شبد سدا دیاں، دیاںدھ اکھوائیندا۔ جن بھگت سہیلے لئے بہال، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائیندا۔ ساچا مارگ دس سُکھال، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ گود اٹھا

کے اپنے لال، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ دے کے نام سچا دھن مال، گھر خزینہ آپ بھرائیندا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکال، رائے دھرم ڈیرہ ڈھابندا۔ انت کنت کرے سنبھال، بھگون اپنا جوڑ جڑائیندا۔ بن مُرشد مُریدان پُچھے حال، مہربان اپنے وچ سمائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کرے گھال، لہنا دینا نرگن دھار جھولی پائیندا۔ ایتھے اوتھے کرے سنبھال، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ دوارا ایکنکارا سانجھا گھر اک وڈیائیندا۔ ستگر شبدا چاڑھے رنگن، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ بھو رہے نہ ماٹی بدن، چم درِشٹی دئے گوائیا۔ نام ندھان وجا مردنگن، سوئی سرتی لئے اُٹھائیا۔ سچ پریم دا دے اندن، انرس کوڑا دئے گوائیا۔ آتم پرما تم ٹٹی آوے گندھن، وچھوڑا آکے رہے نہ رائیا۔ دیوے وڈیائی وچ وربھندن، برہمنندن پیندا دئے مُکائیا۔ کرے پرکاش بن سوربہ چندن، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ وکھاوے آکو ڈنڈاوت بدن، سجدہ سپس جگدیش وکھائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کے کندھن، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ چرن دھوڑی مستک ٹکا لا کے چندن، ڈرمت میل دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، آد جگاد سورا سربنگن، صاحب سلطان مرد مردان اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کریال سنگھ دے گرہ پنڈ گولے وال ضلع فروزپُڑ ★

سچکھنڈ دوارے عیسیٰ کہے محمد اوہ ویکھ نانک، نرگن دھار نرکار نگاہ ٹکائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے اکم اچانک، بے خبران خبر سُنائیا۔ پیغمبرو پروردگار کرنا کھیل بھیانک، بھے بھو دیوے تھاوں تھائیا۔ تھادا نام کلمہ دے کے اپنی امانت، گھر گھر انتر نرنتر کھوج کھوجائیا۔ لوک مات تسیں کس دی دیو ضمانت، سچ سچ دینا سمجھائیا۔ سچ وست کیسے کول نہ رہی نیامت، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ کرے کھیل میرا پرما تم جو آتم ہووے جانت، جانی جان دیا کھائیا۔ کوڑی کریا ممتا موہ میٹے علامت، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ بن پُرکھ اکال دوجا دے نہ کھئے صحیح سلامت، صلح کل اپنی کل ورتائیا۔ جھگڑا میٹے بودی جنجُو حجامت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ عیسیٰ کہے محمد او نانک ویکھ تپسوی، جو من کا منکا

رہیا پھرائیا۔ کی جھگڑا ہونا وچ عربی، عربستان دے دُہائیا۔ کیوں ڈھورن کھوائی چربی، چراگاہاں وچ رُلائیا۔ کی نام چلائے فرضی، فرد ظلم نال وڈیائیا۔ اپنی ویکھو دتی عرضی، جو لکھی بن قلم شاہیا۔ صدی چوڈھویں رہیا کوئی نہ دردی، دکھیاں دکھ نہ کھئے ونڈائیا۔ چاروں گنٹ اندھیر گردی، ساچا عدل نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنی کرن والا مرضی، مریض ہوئی کوڑ لوکائیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے ساچے گھر دی، بے وطن بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا پردہ رہیا چُکائیا۔ عیسیٰ کہے محمد کی نانک رہیا دس، سندیسہ نور الہیا۔ ساڈا رہیا کھئے نہ وس، واسطے پا کے دیئے دُہائیا۔ صدی چوڈھویں ہونا بس، بستے سب دے دینے بندھائیا۔ جھگڑا رہے نہ تے اٹھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جیہڑے مذہباں وچ دیناں وچ اسلاماں وچ کلاماں وچ مانس مانکھ کر کے آئے اڈ، وکھری وکھری دھار جنائیا۔ سو انت سچکھنڈ دوارے سارے دیئے چھڈ، کھڑا چھٹے جگت لوکائیا۔ سرشٹی درشٹی اک سرنائی جائے لگ، لگ ماتر دا روپ رہے نہ رائیا۔ ترے گن مایا پنج تے بچھے آگ، امرت میگھ برسے تھائوں تھائیا۔ سب دا میلا ہووے پرم پُرکھ دا اُپر شاہ رگ، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکو دے سہائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی رہے نہ کھئے الگ، دو جا در نہ کھئے جنائیا۔ نام خُاری دیوے اپنی مد، دُھن نام شبد مدُھر دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ عیسیٰ کہے محمد کی نانک دیوے اشارہ، شبد سندیسے وچ جنائیا۔ پیغمبر ہووو خبردرا، تیئی اوتار لو اُٹھائیا۔ سارے ویکھو اپنا انت کنارہ، تے دوارے وچے ودھائیا۔ کھیل کرے دُھردرگاہی پارہم پروردگارا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی مہا صفت کاغذ قلم نہ لکھنہارا، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ سو سوامی پرگٹ ہووے جس نوں کل کلکی کہہ کے آئے چوویواں اوتارا، امام اماما ویس وٹائیا۔ جس دا سچ ہووے اک دوارا، دربارا اکو اک سہائیا۔ سچ نام دا لائے جیکارا، ٹونہی ٹونہی راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی پارہم پت پریشور اپنا حکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہے محمد بن رسنا نانک نرگن رہیا بول، انبولت راگ الایا۔ ویکھو پرم پُرکھ بیٹھا اڈول، اڈل اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دھرم کنڈے رہیا تول، دھرم ترازو اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ وست رہی کیسے نہ کول، کایا ماٹی سوہیا کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی ہوئی انہول، بھرے بھلی لوکائیا۔ ہر پردے کیسے نہ جائے مؤل، مؤلا روپ نہ کھئے رُشنائیا۔ انت پورا کرن لگا

قَوْل، اقرار نامے کھوج کھوجائیا۔ جس دا آد جگادی اکو پول، نشانہ دو جہان دئے وکھائیا۔ سو فرمانا دیوے اگم انمول، انڈٹھڑی کھیل جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ عیسیٰ کہے محمد چھیتی نانک کولوں پُچھ، بن اکھاں اکھ مِلائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لک، بھيو دینا جنائیا۔ ہُن ویلا نہیں رہنا چُپ، اُچی کوک دیاں دِرڑائیا۔ محمد کہے ویکھ چاروں گنٹ اندھیرا گھُپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا پیو پُت، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ کلجگ بدلے اپنا رُخ، دین دُنی دتی بھلائییا۔ ثابت رہیا نہ کھئے منکھ، کام کرودھ کیتا ہلکائیا۔ سُپھل دسے کسے نہ ککھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ اُلٹا مات گربھ دا رُکھ، چوڑاسی گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ آتم پر ماتم ناتا سب دا گیا ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ آتم لو گئی چھٹ، چھٹی لو نہ کھئے لگائیا۔ پُرکھ اکال نالوں گئے رُٹھ، انت رُٹھیاں نہ کھئے منائیا۔ سب دے خالی دِسَن ٹھٹھ، وسَت سچ نہ کھئے ورتائیا۔ بھاگ لگا نہ کایا پنج بھوت، تنو ت نہ کھئے رُشنائیا۔ دِشا ملے کسے نہ کوٹ، کایا گٹیا نہ کھئے دِسائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِبالا پیغمبرو سب دا لہنا دینا کرے منسوخ، حکم دُھر دا اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں چُکے چوک، چُکنی کرے خلق خدائیا۔ شبد سندیسہ دیوے اگئی دوت، دُتیا بھاؤ دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا آپ سُنائیا۔ محمد کہے عیسیٰ میں سُنی اگئی کلام، کلمہ کلمیاں باہر جنائیا۔ ایہہ کھیل دُھر امام، جو اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے سانوں بردے بنایا غلام، حُکمے اندر حکم بھوئیا۔ اوہ کرن والا سچا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے نظام، نویت نام حق جنائیا۔ سوہنگ اپنا دے پیغام، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے حرام، شرع شریعتی ڈیرہ ڈھابیا۔ انت ساڈا نہیں رہنا اسلام، سلام علیکم نہ کھئے ودیائیا۔ اُمت تھوڑی آیو ہور مہان، لوک مات نظری آئیا۔ دُھر دا مالک ہووے مہربان، محبان دیا کھائیا۔ جھگڑا مکائے انجیل قرآن، کایا کرہ اک سمجھائیا۔ لیکھا ویکھے جگت عوام، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا انت مُکاوے آن، آنا فنا اپنی کھیل کرائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع فروریزر ★

نانک کہے پیغمبرو ویکھو ڈھر دا رانا، جس نوں رام رحیم کہہ کے سارے گائیا۔ جو آد جگادی نوجوانا، شاہ پاتشاہ ڈھردرگاپیا۔ جس دا حکم سندیسہ ملے پروانہ، نرگن نرگن کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم جس دا گانا، سوہنگ میں گا کے آیا چائیں چائیا۔ سو کلجگ اتم ہو پردھانا، نام پردھانگی آپ کھائیا۔ لیکھا ویکھ دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبراں کولوں اپنے ہتھ لے کمانا، لہے سب دے پورے کر کے پور کرائیا۔ کیسے نوں لاؤن نہ دیوے بہانہ، لہنا دینا ہتھو ہتھ چکائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا زمانہ، ستجگ سچا راہ دکھائیا۔ دین دُنی دا سانجھا کرنا پینا کھانا، ذاتی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ ہنگتا گڑھ توڑے ابھانا، ممتا موہ مٹائیا۔ شرع کوڑ میٹے نشانہ، چھری جگت نہ کھئے قصائیا۔ ماٹو رہے نہ کھئے بیگانہ، چار ورن اکو گھر نکائیا۔ صاحب ستگر ہو کے پینا دانا، دیاوان ویکھ دکھائیا۔ ساچے گرہ مندر گھر وسے حق بسراما، پچھرت وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ سو مالک صدی چودھویں انت اخیر جوتی پھر کے اپنا جامہ، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نانک کہے پیغمبرو جو کر کے آئے تبلیغ، طبع دین دُنی بدلایا۔ اُس دا لیکھا چکائے لاشریک، پروردگار نور الاہیا۔ پچھلی کیتی اُتے مارے لیک، لائن عین دئے لگائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، ترسنا ترکھا دئے بھجائیا۔ جس دی صفتاں وچ کر کے آئے تمہید، نغمیاں کلمیاں وچ گائیا۔ اوہ کھیل کرے نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ تہاڈی سب دی کرے تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، طاقتور نور الاہیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرتو تہاتھوں پرے کرے پڑھائیا۔ مہر مہر مہر نال کر بخشیش، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے خبیث، پردہ اوبلا دئے اٹھائیا۔ لہنا پورا کرا ابلیس، اصلیت اپنی اک سمجھائیا۔ لیکھے میٹے جگت اقلیت، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ سب دی سانجھی کرے ولدیت، پتا پُرکھ اکل نظری آئیا۔ اکو نام دی آگے رہے اہمیت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی پرتھائے اوتار پیغمبر گر کر کے آئے وصیت، سو وصل دیوے یار خدائیا۔ دین دُنی دی بدل دیوے طبیعت، طیب ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نانک نرگن کہے سچکھنڈ دوار میری اکو نصیحت، ست ست نال سمجھائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے قابلیت، نفاق نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نانک کہے پیغمبرو تگو اپنا امام، جو مالک دھردرگاہیا۔ جس نے شرع میٹنی تمام، طمع تمنا دینی گوائیا۔ سچ سندیس سناؤنا پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ ست دھرم جھلاؤنا نشان، نشا نے پچھلے دئے بدلائیا۔ ستجگ مات کرے پردھان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سانوں متی پئے اوس دی آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نوں اللہ واپگرؤ خدا کہا بھگوان، سو بھگون اپنی کل ورتائیا۔ جس دے کولوں لیندے رہے دان، داتا دانی شہنشاہیا۔ سو پرگت ہویا وچ جہان، جہالت کوڑ کریا دئے مٹائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دئے آسان، اصلیت اپنی آپ درڑائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ مکان، مندر اکو اک وڈیائیا۔ جتھے دیک تور جوت جگے مہان، شبد اناد دُھن شنوائیا۔ جتھے آتم پرما تم ہوئے پہچان، نیچ نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر سندیس اک سنائیا۔ نانک نرگن کہے میں سچ سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں جنائیا۔ سب دا وقت پہنچیا عین، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ تسیں رہنا نہ کوئی طرفین، دتیا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ پُرکھ اکال سب دا چکائے لہن دین، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ چار ورنان ناتا جوڑے بھائی بہین، ساک سجن اک وڈیائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا سارے کرن گائن، گا گا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی اک نرائن، نر نرکارا ایکنکارا پروردگارا سانجھا یارا ساچی کرنی کار کھائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ نہال کور دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع فروزپور ★

نانک کہے پیغمبرو میں دساں حکم مطابق، متلع سب نوں رہیا کرائیا۔ جو ساڈے چار جگ دے لیکھ جگت خطابت، اکھراں جوڑ جڑائیا۔ اوہ پرہو دی بندگی بھجن دسدے عبادت، صفتاں والی پڑھائیا۔ دین مذہب وچ ونڈی عادت، حصہ ونڈ ونڈائیا۔ اتم سارے ہوئے وچ ہراست، حیرانی میرے اندر آئییا۔ سب دی اکٹھی بھگتنی شہادت، گر اوتار پیغمبر لے بھگتائیا۔ انت سامبھے اپنی امانت، آپ اپنے وچ ٹکائیا۔ سب دے کول مچلیکہ رہے نہ کوئی دین والا ضمانت، بوجھ کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کرے کھیل صحیح

سلامت، ہر کرتا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں انت پینی بغاوت، بغلگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ دین دُنیا ہونی عداوت، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ من مت کرے جہالت، پت پت نہ کھئے کرائیا۔ ساچی رہے نہ کسے لیاقت، اکل کل دھاری دیوے گواہیا۔ مُحبت والا کرے حماقت، ہم ساجن نہ کھئے اکھوائیا۔ وجود وچوں نکلے شرافت، شرع کرے لڑائیا۔ صوفی دسے نہ وچ کوئی معرفت، حقیقی پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ ایکو کھیل کرے آستک، واہ واہ اپنی کار کھائیا۔ جگت وجود رہن نہ دیوے کوئی ناستک، نشانہ کوڑا دئے گوائیا۔ جھگڑا میٹے من بُدھی سیاست، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ مایا رہے نہ کوئی وراثت، جگت وکاراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو پرم پُرکھ دا ایشٹ ہر گھٹ سہانا ہووے آپاشک، اُنشداں والی چھڈے پڑھائیا۔ جن بھگت اٹھائے اپنے بالک، بال آنجانے آپ پرگٹھائیا۔ کِریا کر صاحب پرہ خالق، خلق خُدا ویکھ وکھائیا۔ سب دی آس نندرا لاپے بن کے ثالث، صاحب سلطان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ نانک کہے پیغمبرو جو لیکھا لیکھ دُھردرگاہ، اکھراں نال وڈیائیا۔ اوہ تہاڈا سب دا بنے گواہ، شہادت دیوے چائیں چائیا۔ سارے نین لو اٹھا، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پرہ دا بھلیا نان، ناؤں زینکارا نہ کھئے گائیا۔ کسے نے سُر کھادھا کسے نے کھادھی گان، گہر گمبھیر ملن کھئے نہ پائیا۔ تَساں کسے دی پکڑی نہیں بانہ، آکے ہو نہ کھئے بچائیا۔ درگاہ ساچی ملنا نہیں تھان، سچکھنڈ نہ کھئے بکھائیا۔ ویکھو آویں ہاں وچ کریو نہ ہاں، دُھر دا حکم اک منائیا۔ کلجگ جیو ہنس بُدھی ہوئے کان، کاگ وانگ کُرائیا۔ بھاگ لگا نہ کسے گراں، ساڈھے تِن ہتھ پئی دُبائیا۔ تہاڈی صدی چوڈھویں دی انت قبول ہوئی دُعا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ مہر کرے حق خُدا، خود مالک ویکھ وکھائیا۔ جس دی متدے آئے رضا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوہ سب دے سر تے پھردی وکھائے قضا، قاضی مُلا نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ سمجھائیا۔ نانک کہے پیغمبرو جو کلمہ دسیا کاغذات، اکھراں وچ لکھائیا۔ اوہ صفت کرے اوس ذات، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ جس وچ سب تون وکھری کرامات، کرم کانڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ لہنا دینا چُکائے کائنات، سرشٹی درشٹی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ تہاڈا لیکھا پورا کرے جو لکھ کے آئے قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جُڑائیا۔ انت اخیر سب نوں ہونی مُشکلات، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں فاطمہ خواہش بنی وفات،

وفادار نظر کھئے نہ آئیا۔ چار یاری رہے نہ کھئے جماعت، اگلا سنگ نہ کھئے دکھائیا۔ دین دُنی دا وگڑ جانا حالات، حالانکہ پرہہ اپنا حُکم ورتائیا۔ تہاڈی پچھلی پوری ہووے خدمات، خادم اگلے لئے بنائیا۔ مذہب دا چھڈ دیو جذبات، جذب اپنے وچ کرائیا۔ چار کُنٹ ہونے فسادات، فیصلہ حق نہ کھئے رکھائیا۔ اتم پوری ہون لگی مُنیاد، معنے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سارے ہونے لاجواب، جواب طلبی وچ دُبائیا۔ دُھر دا ملے نہ کھئے خطاب، خطا وچ دسدی لوکائیا۔ دھرم دی دھار کرے نہ کھئے آداب، سپس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ دین دُنی دا وگڑیا مزاج، طبیعت طبع نہ کھئے بدلائیا۔ اتم لیکھا لین لگا اخراج، کھوٹے کھرے ویکھ دکھائیا۔ ایکنکارا اکو پہن اگم تاج، تخت نواسی حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو رہے کوئی نہ راج، رعیت دین مذہب دینی تجائیا۔ پرم پُرکھ دا بننا اک سماج، سمگری نام ست ورتائیا۔ ساچا حُجرہ دسے محراب، محبوب نور الہیہ۔ حُکم دیوے وچوں اگتی کتاب، کرنی دا کرتا آپ درڑائیا۔ انت اخیر سارے دیو حساب، لیکھا منگے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کھولنہارا جاگ، آس نندرا وچ رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع فروزپور ★

نانک کہے پیغمبرو سُنو سندیسہ یک، سُناوے دُھردرگاہیا۔ اپنا اپنا ویکھو حق، حقیقت وچوں پھول پُھلائییا۔ جُگ چوڑی چلداں چلداں سارے گئے تھک، تھکاوٹ انتر ویکھ دکھائیا۔ کی سندیسہ دیوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو جُگ چوڑی چلاؤندا رہیا رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ کھیل کھلاؤندا رہیا تہ اتھ، تن وجود سوہا پائیا۔ سو اتم لیکھا مُکاوے ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کھئے بنائیا۔ جس دی مہا صفت اکتھ، رسنا کہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ اپنی کروٹ رہیا وٹ، بدلی کرے لوکائیا۔ جس نے کھیل کرنا جھٹ، جھٹکے حلالی والے دئے مُکائیا۔ لیکھا پورا کر کے تیرتھ تہ، سرووراں پنڈھ مُکائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مٹھ، مسیتاں مسلہ نہ کھئے جنائیا۔ اکو نام سب نے لینا رٹ، ٹونہی ٹونہی راگ الہیہ۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، ونجارا بے پرواہیا۔ دُنی

دَویتی میٹھے پھٹّ، نام پئی اک بندھائی۔ سارے اوس دی چرنیں جاؤ ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جو سچکھنڈ دوارے کیتا اکٹھ، زمیں اسماناں پندھ مکائیا۔ جو لوک مات زرگن دھار آوے وت، وطن ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى دیا کھائیا۔ نانک کہے پیغمبرو ہُن چھڈو اپنا رتبہ، پیغمبران والی نہ کھئے وڈیائیا۔ مان رہے نہ کیسے کتبہ، کتب خانے دین دُہائیا۔ پروردگار نور الابی اُترا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ اک شبدي گوہند بنائے پُترا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں سارے کرو اوس دا سُکرا، سُکریئے وچ سیس نوائیا۔ جو قول اقرار کر نہیں مُکرا، مُکرر اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دُنی دا میٹھے دُکھڑا، ہوئے روگ گوائیا۔ جن بھگتاں اُجل کرے مُکھڑا، دُرمت میل دھوائیا۔ سب دا لیکھا پورا کرے مُڈھلا، انت اپنا حُکم جنائیا۔ تن وجود نانا تھے پُتلا، پنچم پنچ نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دیاں اندروں کھولے گنجھلا، گنڈھ پچھلی دئے کھلائی۔ نندک رہے کوئی نہ چُغلا، مُورکھ مُورھاں دئے سزائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے کوئی نہ جُگلا، اک اک دا لیکھا دئے مکائیا۔ جس نے نام سندیسہ دتا سُکلا، لا سُک اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ نانک کہے اپنی اپنی کرو سوجھی، اوتار پیغمبرو دیاں جنائیا۔ سب دی لیکھے لاوے دھوتی ٹکا بودی، بودیاں والے ویکھ وکھائیا۔ سادھنا کرے جگت جگیا سُو جوگی، جُگیشراں کھیل کھلائی۔ جس نے لکھ چوراسی دتی روزی، رازق رزق رحیم نور الہیہ۔ اوہ بن کے ٹھا کر مَوجی، مَوجودہ ہو کے کھیل کھلائی۔ ویکھنہارا ویدی سوڈھی، بنس سرینس پھول پھلائی۔ جن بھگتاں دیوے درس اموگھی، پردہ اوبلا انت اُٹھائی۔ دین دُنی دا رہے کوئی نہ روگی، ہنگتا کوڑا گرھ ٹرائیا۔ سچ سندیس سُنائے اگم سلوکی، سوبلا راگ الہیہ۔ پڑھنی پئے کیسے نہ پوتھی، بغل قرآن نہ کھئے ٹکائیا۔ منزل دس اکو سوکھی، سچ جیکارا شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے ہٹھے سہائیا۔ نانک کہے پیغمبرو چھڈ دیو اپنا اپنا علم، جگت و دیا نہ کھئے وڈیائیا۔ آگے بھرے کوئی نہ چلم، چشم نور کرے رُشنائیا۔ جھگڑا رہے کیسے نہ جسم، ضمیر سب دی دئے بدلائیا۔ پُرکھ اکالا ہووے اسم، اعظم نور خُدائیا۔ مانس دی پنج تت دی قسم، آتم برہم جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی دا لیکھا آیا لکھن، لکھے لیکھے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ نانک کہے پیغمبرو جس دی کردے رہے تشریح،

صفتاں وچ صلاحیا۔ جس نوں پیغمبران مٹیا مسیح، مسلیاں وچ وڈیائیا۔ جس نوں مالک جانیا طبعی، طبیعت رہیا بدلائیآ۔ جیہڑا نور الہی ربی، ریوئل ثانی ویکھ وکھائیآ۔ جس دی انت آخری تہاڈی صدی، صدمے سب دے دئے چکائیآ۔ تہاڈی پوری کر کے گدی، گداگار ویکھے جگت لوکائیآ۔ تہانوں دین دنیا جیہڑی لہی، لبان نال آئے گائیآ۔ اتم ساری پینی چھڈی، نانا تئے ہونے جدائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کر کے اپنی کرنی آپے کر کے ردی، اگلا اپنا حکم ورتائیآ۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ مؤنگلا ضلع فروزپور ★

نرگن نانک کہے پیغمبرو میں سُنیا اگتی چھند، دُھر سندیسہ دیاں جنائیآ۔ جس دے وچوں اُچیا اک اند، اند اند ملی وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس دے حُکے اندر بند، بندگی وچ دئے شنوائیا۔ سو کھیل کرے سورا سرینگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نے دین مذہب حد بنائی کندھ، شرع شریعت دتی سمجھائیآ۔ سو اتم کرن والا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا گوہند ہتھ پھڑائیآ۔ صدی چوڈھویں پورن ہوون والا پنڈھ، سفریاں سفر دئے چکائیآ۔ اتم پرما تم نرگن دھار پائے گنڈھ، سرگن لہنا دینا دیوے چائیں چائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نرگن نور چمکائے چند، جس نوں سوریہ چند سیس جھکائیآ۔ جن بھگت سہیلے رکھے اپنے سنگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اک وکھائیآ۔ نرگن نانک کہے پیغمبرو میں سُنیا اگت گیت، گہر گمبھیر دتا جنائیآ۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیآ۔ کروٹ وچ بدل کے پیٹھ، بہاشا دین دُنی اُلٹائیآ۔ ستجگ سچ چلائے ریت، کلجگ کوڑی کرپا کرے صفائیآ۔ جس نے لیکھا مُکاؤنا مندر مسیت، مسلہ اکو دئے جنائیآ۔ اتم پرما تم سانجھا ہونے گیت، گہر گمبھیر کرے پڑھائیآ۔ ایکا رنگ رنگاؤنا ہست کیٹ، اُوچ نیچ جوڑ جڑائیآ۔ سو وسنہارا ہر گھٹ بہیت، بہیت اپنا ڈیرہ لائیآ۔ سو آسا منسا پوری کرے اُمید، خواہش سب دی پور کرائیا۔ انت اخیر بے نظیر کر تصدیق، تصور سب نوں دئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک پرگٹائیآ۔ نانک کہے پیغمبرو میں سُنیا دُھر فرمانا،

صاحب سلطان درڑائیا۔ جس دا حکم ورتے دو جہاناں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ وشن برہما شو کرے سوادھانا، بھہ بھو وچ وکھائے سرب لوکائیا۔ شبد ستگرؤ اٹھائے نوجوانا، بلدھاری آپ پرگٹائیا۔ جودھا سورپیر بن مردانہ، کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم ہووے کابنا، سینا سرتی دھر دا رام کھوج کھوچائیا۔ اللہہو دا جو گایا ترانہ، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سچ سندیسہ دئے سنائیا۔ زرگن نانک کہے میں سنیا اگم سندیس، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ نیتروندا ویکھیا شیش، باسک تشکا دیاں سمجھائیا۔ چار جگ دے وچار جس دے آگے ہوئے پیش، آسا دین دنی نال ملایا۔ اوہ درگاہ ساچی بیٹھا ویکھے سب دا بھیکھ، بھیکھادھاری نور الہیا۔ جس نے زرگن ہو کے سرگن دتا بھیج، بھجن بندگی باہر کڈھائیا۔ اوہ اتم جوتی جلوہ دیوے تیج، اپ وائے تیج پرتھی آکاش کرے صفایا۔ جس دا نام جگت محبت وچ سارے آئے وچ، قیمت ڈھولیاں والی پائیا۔ اوہ حکم سناوے اگمڑے دیس، سچکھنڈ بیٹھا نور الہیا۔ جس دا ناتا زرگن دھار شبدي گر دس دسمیش، تت وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ سو کھیلے کھیل سدا ہمیش، ہمساجن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھرم دوارا اک سہائیا۔ نانک کہے میں سنی اگمی خبر، خیرخواہی وچ جنائیا۔ نور چمکیا پر امبر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سب نے کرنا اتم صبر، صدق بھروسہ اک رکھائیا۔ دین مذہب دا وچھڑنا ٹبر، قبیلہ رہن کھئے نہ پائیا۔ پیغمبرو جیہڑے تسین تن وجود چھڈ کے آئے وچ قبر، مڑھی گور ڈیرہ لائیا۔ اُس دا لہنا دینا پاربرہم پرہ دیوے شیر بر، شبدي بھبک اک لگائیا۔ اونھے پُرکھ اکال اکو نام تے اکو ہونا قدر، اکو قدم سوہا پائیا۔ صدی چوڈھویں تہاڈی سب دی پوری کرے سدھر، سنسا اور رہے نہ رائیا۔ دین دنی دا کر کے عدل، انصاف اک کھائیا۔ کلجگ وچ ستجگ دیوے بدل، پُرکھ اکالا دین دیالا اپنا حکم ورتائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ماٹی بدن، تت وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ زرگن نانک کہے گر اوتار پیغمبرو سارے اکو مٹو سجن، اکو سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، سرشٹی درشٹی اشٹی ہو کے اکو دیوے لکن، لگ ماتر دا لیکھا دئے مٹائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ رام سنگھ دے گرہ فروزپڑ چھاؤنی ★

نانک کہے پیغمبرو سُنو حُکم اگمّا ساچا، سَت ستوادى ہو کے دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا جھکڑا میٹن والا کایا ماٹی پنج تت کاجا، کنچن گڑھ اندر وڑ نرگن نروریر ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور پروردگار چار جُگ دا بدلن لگا خاکہ، خالق خلق اپنا حُکم ورتائیا۔ نرگن دھار نروریر نرکار نرکار سب دا بنے آقا، پت پرمیشور پُرکھ اکالا ایکا سوہیا پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دو جہاناں کھول کے ویکھو تاکا، پردہ اوہلا نو نو آپ اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی سَت دپ چوڈاں طبق ویکھو اپنا احاطہ، دہ دشا پھول پھلائییا۔ صدی چوڈھویں اُلن لگا پاسا، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ صاحب سوامی انترجامی کرے کھیل اگم تماشا، سوانگی ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پرتھی آکشا، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جو آد جُگادی آتم پرما تم سب دا جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دے اُتے سَتجگ تریتا دواپرکلیجگ رکھ کے ائے بھرواسا، قدم بوسی کر کے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نانک کہے پیغمبرو سُنو حُکم پربھو سلطان، دُھر سندیسے وچ جنائیا۔ پُرکھ اکالا ہو مہربان، محبوب اپنی دیا کھائیا۔ دین دُنی دا بدلن والا نظام، نو بت نام حق سُنائیا۔ تہانوں شرع وچ کرے غلام، غُربت رہے کھئے نہ رائیا۔ پیغمبرو اوتاراں نال لگا ملان، گرواں گنڈھ پوائیا۔ شرع رہے نہ کھئے شیطان، چھری ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ ساریاں دی سانجھی کرے زبان، زیر زبر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارا دُھر دا دس اک مکان، مقام اکو اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں ہو پردھان، بلدھاری ویکھ وکھائیا۔ جو آتم پرما تم دسے سچ ایمان، عمل عالم ویکھے تھانوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ نانک کہے پیغمبر اوتار سُنو سندیسے اگم دی دھار، دھرم دوارے دیاں پرکھائیا۔ جو آد جُگادی ایکنکار، کرنی دا کرتا وڈ وڈیائیا۔ سب دے لہنے دینے رہیا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ سچا سیکدار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ ساڈا سب دا سانجھا کرے پیار، پریم پریتی نال جنائیا۔ اکو کلمہ اکو نام اکو بھوئے جیکار، اکو سپس جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ میلانے ملائییا۔ نانک کہے پیغمبر اوتار سُنو سُنو سکھونت، فرمانا اگم اتھاپیا۔ حُکم دیوے دُھر دا کنت، کشتوبل نور الاہیا۔ جس دا لکھ چوراسی جیو

جنت، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ سرگن دھار بنائے سب دی بنت، گھڑن بھٹنہار آپ اکھوائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے بے انت، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جو آد جگادی بودھ اکادھا پنڈت، نراکھر سانوں کرے پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں گڑھ توڑیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے کھئے نہ بندک، نراکار دئے وڈیائیا۔ سب دی میٹے غمی چنتا چنتک، دُکھ روگ ڈیرہ ڈھاپیا۔ سارے اکو کرو ہمت، حوصلے لو ودھائیا۔ پُرکھ اکال آگے کرو متت، گل پلّو واسطہ پائیا۔ ساڈی سب دی سانجھی ہوئی ملّت، مذہباں ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ شرع کرے کھئے نہ علت، اسم اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ نانک کہے اوتار پیغمبرو سُنو سندیسہ سری بھگوان، سہجے سہجے رہیا جنائیا۔ اشارہ دیوے دُھر دا امام، بن اکھوں اکھ گھلائی۔ سارے میرا کلمہ کرو پروان، نیوں کے سیس جھکائیا۔ مُکھوں کہو اسیں بال آنجان، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اسیں چھڈیا جگت جہان، سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ساڈا سب دا سانجھا پین کھان، ذبح بنے نہ کھئے قصائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر داتا نور الہیہا۔ نانک کہے میرے نرنکار، تیری اک سرنائیا۔ میں تیرا چوبدار، در درویش سیس نوئیا۔ انت کنت سُن پکار، بھگونت دیاں درڑائیا۔ چار جگ دے سارے تیرے اُتے آدھار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جھک جھک کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کریا کر آپ اپار، اپرمپر سوامی آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نانک نرگن، سچ دیاں درڑائیا۔ تیری پکار لئی سُن، مہر نظر اٹھائیا۔ حُکم سندیسہ دیواں اگئی ہُن، دو جہان جنائیا۔ سرشٹی درشٹی کراں چہان پُن، شبدر گرو سیو لگائیا۔ چار کُنٹ ویکھاں رکھ مَن، صوفی سنت فقیر کھوج کھوجائیا۔ کس دوارے ساچی دُھن، آتمک راگ کون سُنے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ نانک کہے پرہو میرے ٹھاکر، تیری بے پرواہیا۔ تُوں گہر گمبھیر ڈونگھا ساگر، تیری بے پرواہیا۔ در آئے در دے آدر، مان نیانے ہو سہائیا۔ تُوں آد جگاد فُدرت دا مالک کرنی دا قادر، کائنات ویکھ وکھائیا۔ ہوں غریب نیانا عاجز، سیوک سیوک نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں سب دی میٹ دے سازش، کوڑ کلپنا رہے نہ رائیا۔ چار ورنان اکو ہووے عبادت، دوجا کلمہ نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ نام دی کر سخاوت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا نہ رہے علامت، دُرمت میل دینی دھوائیا۔

ست سچ دی بخش نیامت، تحفہ گھر گھر دینا پہنچائیا۔ کلجگ جیو آنجانت، تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نرگن نانک اوتار پیغمبر گُر سد، سدا نام جنائیا۔ اپنا اپنا لیکھا لَین کڈھ، بنا ہتھہا ہتھہ وٹائیا۔ اپنا اپنا نام سُناون سد، ڈھولا گیت راگ الائیا۔ اپنی اپنی ویکھن جد، دین مذہب دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ نانک کہے گُر اوتار پیغمبرو سُنو حکم سندیس، بن سندھیا پرہاتی دیاں سُنائیا۔ اپنا اپنا کڈھو لیکھ، جو لکھت دئے گواہیا۔ جس حکم نال مؤنڈ مُندا یا بودی جنجُو کھیل کھلائے مُچھ داہڑی کیس، چوٹی سیس کٹائیا۔ دین مذہب کیتا ہیت، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ اتم سارے ہوئے کھیت، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ شرع شریعت والی کڈھکے ویکھو آیت، حدیث کون سمجھائیا۔ اوتار گُر سارے ویکھو تہاڈی کیتھوں ہوئی پیدائش، کون جمن والی مائیا۔ کس دے گھر کرو رہائش، رہن کون اکھوائیا۔ کس نے نام دی دتی ہدایت، کلمے دتے پڑھائیا۔ کس پریم دی کیتی عنایت، بخشش جھولی پائیا۔ کون انت کرے رعایت، ہووے آپ سہائیا۔ تہاڈی پوری کرے شریعت، شرع دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دئے وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گُر، نانک سچ دئے سُنائیا۔ اسیں حکم متنا دُھر، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گوبند کہے میں چھڈکے اند پُر، ماچھو واڑے سیج سہائیا۔ لگی پریت نبھا دے توڑ، ترت اپنا رنگ رنگائیا۔ انت اوسے نال مڑ، جوت شبہ دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن ایک، نانک نرگن سچ جنائیا۔ ساڈا لیکھا پرہو نوں کہیئے آگے نہ ویکھ، ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اسیں چھڈکے آئے مات لوک دا دیس، درگاہ ساچی تیرے وچ سہائیا۔ جنھے اکو جوتی اکو نور مُچھ داہڑی نہ کھئے کیس، نہ کھئے مؤنڈ مؤنڈ مُندا ئیا۔ در تیرے ٹھانڈے ہوئے پیش، پیشینگوئی دئے گواہیا۔ آگے تیرے در دے رہیئے درویش، بن بردے سیو کھائیا۔ تُوں آد جُگادی ایک، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ ساٹوں ساچی بخش ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹ، بھیکھ پکھنڈ دینا گوائیا۔ جھگڑا رہے نہ پنڈت پاندھا مُلا شیخ، مساک نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوار ایکنکار وکھا اپنا دیس، دہ دشا کر رُسنائیا۔ تُوں صحیح سلامت رہیں سدا ہمیش، ہم ساجن نظری آئیا۔ دین مذہب ذات پات نام کلمہ پچھلا تیری کیتا بھیٹ،

ساڈی رہی نہ کھئے چٹرائیا۔ آگے ویکھئے تیری کھیڈ، خالق خلق تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبر سارے پاؤ گلوکری، بن بھجان بھجان اٹھائیا۔ ویری رہے نہ کھئے شوڈر ویش براہمن کھتری، چھتردھاری اک سُنائیا۔ لیکھا لا سکے نہ کوئی اکھراں والی پتّری، گرہ نچھتر نہ کھئے وڈیائیا۔ گُر اوتار پیغمبر رہے نہ کھئے منتری، پُرکھ اکالا اکو حُکم سُنائیا۔ دھرم دی دھار شبد اگمّا تگّری، ترازو ویکھے اگم اتھاپیا۔ شبدي دھار سرِشٹی درِشٹی جائے جگّری، تندو تند نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ نانک کہے پرہو میری سنی ارداس، سیس سیس نوائیا۔ گُر اوتار پیغمبر اگھے ہووو پاس پاس، پاسا دین دُنی نالوں بدلائیا۔ سارے اکو نیتر تگّو پرتھی آکاش، گگن گگنتر دھیان لگائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی خاک، وجود وچوں محبوب ویکھ وکھائیا۔ کیسے دی کرنی نہیں امداد، مدد وچ مات لوک کھئے نہ جائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے حق اِنسداد، حُکم فرمانا اک درڑائیا۔ جو مالک سوامی واحد، ایکنکار اکھوائیا۔ اوہ گاڈ بنے گائیڈ، گڈ مارگ ویکھ وکھائیا۔ دُھر فرمانا کرے عائد، حُکم اک ورتائیا۔ صاحب سوامی بن کے صاحب، ستگر اکو نظری آئیا۔ وکھرا رہے نہ کھئے علیحد، باہمی ناتا دئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ نانک کہے بول پکار، پرہ تیری بے پرواہیا۔ حُکم حُکم سچّی سرکار، حُکم حُکم وچوں جنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر اک دوجے اُتے کرو اعتبار، بے اعتباری دینی گوائیا۔ بن رسنا جہوا سارے دیو اچار، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بے خبر ہووو خبردار، خبر سندیسے اک درڑائیا۔ جوگندر سنگھ لیاوے تِن ہار، جوگندر کور ہتھ پھڑائیا۔ نانک ویلے دا تہاڈا لیکھا بقایا دسے وچ سنسار، ست سال دی بچّی دھیان لگائیا۔ تیرا تتا نال نانک کردا سی پیار، بردھ اوستھا مُتو نام سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبرو ہر پردے کرو صفائی، صفتاں نال وڈیائیا۔ تہاڈی نرگن دھار کرے گُرمائی، گُرمیٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ درگاہ ساچی ویکھو اک رُشنائی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ایسے نے لوک مات جوت جگائی، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ جو دین دُنی ونڈ ونڈائی، مانو حصے آئے پائیا۔ آج توں سارے چھڈن اپنی نال رضائی، رضا پرہ دی وچ سیس نوائیا۔ ویکھو شرع دا آگے نہ بنیو کوئی قصائی، کلمے والی نہ کھئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد میلانے ملائیا۔ نانک کہے گُر اوتار

پیغمبرو ہر پردا لؤ تک، یک طرف دھیان لگائیا۔ سیوا کرو سرب انتھک، نو کھنڈ پرتھمی بھجو واہو داہیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھو جو وسے گھٹ گھٹ، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ اوس دے چرناں ٹیک دیو متھ، بن مستک سیس جھکائیا۔ جوں بھاوے توں لے رکھ، آگے چلے نہ کیسے چٹرائیا۔ اکو حکم ورتنا سچ، نہ کھئے میٹھ میٹھ مٹائیا۔ جو لوں لوں اندر رہیا رچ، ساڈھے تے کروڑ دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن سُن نانک نرگن دھار وچولے، وچلا بھیو جنائیا۔ اسیں پرہ دے بلائے بولے، اپنا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ توں وی دسیا اسیں تیرے گھر دے گولے، تیری وڈ وڈیائیا۔ جو ہر گھٹ اندر مولے، مؤلا روپ نور الاہیا۔ ساٹوں دین مذہب بنا کے تولے، جگت ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ نانک کہے حکم سُنو اپنے محبوب خُدا، ہو کے خود مالک رہیا جنائیا۔ جس نالوں کدی نہ ہووو جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دی اکٹھی قبول کرے دُعا، مہر نظر اک ٹکائیا۔ ساچے کلمے دی دئے صدا، حکم اک الاہیا۔ خوشیاں نال اوتار پیغمبر گروآں دی پریتی دے بار دے پہنا، پیار پیار وچ وڈیائیا۔ سارے بنا کٹاں توں کٹیں ہتھ لؤ لگا، کٹاں والی گئی پڑھائیا۔ پچھلے سب دے بخشے جان گناہ، آگے گمراہ نہ کھئے کرائیا۔ جگت سریشٹی دے فنا، انت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت ستجگ ساچا بنے آپ ملاح، دو جہاناں نرگن سرگن سرگن نرگن بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر کور دے گرہ فروزپر چھاؤنی ★

نانک نرگن کہے ویکھو گر اوتار پیغمبرو کھیل حالا، حالت بدلی جگت لوکائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کھئے پوجا پاٹھ کر کے پھیر کے مالا، منکیاں نال من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ پنج تت ترے گن توڑے نہ کوئی جنجالا، مایا ممتا موہ وکار نہ کھئے مٹائیا۔ سچ دوار دے نہ کوئی کیسے دھرمسالہ، کایا کعبہ نور ظہور نہ کھئے رُسنائیا۔ پھل تن وجود دے کیسے نہ ڈالا، پت ٹاہنی نہ کھئے لہرائیا۔ جس دا سارے دے کے گئے احوالا، بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ جس دے آگے کردے رہے

سوالا، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ سو نرگن نور جوت کرے اُجالا، چاروں کُنٹ ڈگمگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے بے حالاً، ستجگ ست ست ورتائیا۔ شبدي گرو بن دلالا، چار ورتاں ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے کال مہاکالا، پردہ دین دنی اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نانک کہے گر اوتار پیغمبرو بھیو ابھید چکاؤ دوجا، نقطہ رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں کیسے کم نہ آوندی دے پوجا، پاٹھ جوگ ابھياس نہ کھئے وڈیائیا۔ انتر نرتت بھیو کھلے کیسے نہ گوجھا، بجر کپائی پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ پھری دروبی اُپر بسدھا، چار کُنٹ رہیا کُرائیا۔ سب دا اتم ویلا پوجا، وقت دئے گواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا انت اخیر رہے نہ لکا، نرویر نور کرے رُشنائیا۔ چار ورتاں دا مارگ کر کے سُچا، سنجم اکو دئے درڑائیا۔ جن بھگت سہیلے اُٹھائے اپنے سُستا، دُلا رے گود ٹکائیا۔ سچ پریم سہا کے رُتا، رُتری اپنی آپ مہکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سب دا پینڈا مُکا، مُکمل دیاں جنائیا۔ ستجگ اندر مدرا ماس رسنا کوئی نہ لاوے حُقہ، تھم تاشرا سب دی دئے بدلائیا۔ آتم پرما تم پرما تم نرگن سرگن سرگن سمجھئے مدعا، مُدت دے وچھڑے اپنے نال ملائیا۔ کایا مندر سچ دوار سہا کے جھگا، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد میلانے ملائیا۔ نرگن نانک کہے گر اوتار پیغمبر دین دنی دا ویکھو نہاؤنا دھونا، اشنان وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سب نوں پیا رونا، پن نیناں نیر سرب وہائیا۔ صدی چوڈھویں ست دھرم دا بیج کیسے نہ بونا، آتم برہم پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساچے مندر اُچ مینار دُھر دے منبر چڑھ نہ کیسے کھلونا، آواز حق نہ کھئے سُنائیا۔ دُرمت داغ چار ورن اٹھاراں برن کیسے نہ دھونا، ہندو مُسلم سکھ عیسائی جھگڑا نہ کھئے چُکائیا۔ جگت وکار ہنکار کایا ت وچوں نہ کیسے بلونا، نام مدھانا ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ انت اخیر جگت جہان پراہنا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ سچ سندیس نر نریش دو جہان سُناؤنا، نرگن نرویر نرنکار اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا ویکھ وکھائیا۔ نانک نرگن کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھو صُبح شام، وقت بوقت دھیان لگائیا۔ ہردے وسے کیسے نہ رام، رمییا ملن کھئے نہ پائیا۔ میت بنے کوئی نہ شام، گھنٹیا کابن نہ کھئے چترائیا۔ پیغمبر دئے کوئی نہ دان، اسم اعظم نہ کھئے سمجھائیا۔ گرو گردیو کرے نہ کھئے پہچان، پردہ اوبلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ آتم برہم نہ کھئے گیان، اکھراں والی جگت پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن ہونے حیران، کھانی بانی چار کُنٹ ویکھے نین اُٹھائیا۔ دہ دشا پھرے

شیطان، شرع اپنی نال ورتائیا۔ ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، ہندو مسلم سیکھ عیسائی دین ڈھائیا۔ کیسے کم نہ آوے بغل رکھی کران، کایا کعبے نہ وجے ودھائیا۔ رسنا جہوا صفت صلاحی سارے ڈھولے گان، نرگن نرویر نراکار درس کھئے نہ پائیا۔ شبد سندیسہ ڈھر فرمان، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ سب دا سانجھا ہووے اک امام، عملان توں ربت نور خدائیا۔ جو لیکھا مکائے جگت جہان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سب دا سجدہ اکو بیوئے سلام، ڈنڈاوت بندنا اک درسائیا۔ اکو نام کلمہ دے کلام، کائنات اک پڑھائیا۔ اک سنگھاسن آسن سچ دے بسرام، جتھے وشن برہما شو سپس نوائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، منڈل منڈپ لاگن پائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ سب نے مٹی اوس دی آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا ودھان، حکم حکم وچوں پرگٹائیا۔ شرع دا رہن نہیں دینا کوئی غلام، بندھن مذہباں والے ٹڑائیا۔ آتم پرما تم پرما تم کر پہچان بے پہچان کرے رُشنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کرے نہ کھئے حرام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ نانک نرگن کہے گر اوتار پیغمبرو سمرن پاٹھ ویکھو نماز، روزیاں وچ دھیان لگائیا۔ کیسے دا کھلے نہ اندرون راز، پردہ پردے وچوں نہ کھئے چُکائیا۔ بھیو کھولے نہ کوئی آغاز، سندیسہ ڈھر نہ کھئے سُنائیا۔ ست دا بیوئے نہ کھئے محتاج، پاربرہم ملن کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب دا گر اوتار پیغمبرو تسان دسیا اعتراض، شرع وچ شرع دتی لڑائیا۔ ایہہ کھیل پرہو تماش، جگ چوکری دتا کرائیا۔ اتم سب نوں کرے فاش، لوک مات رہن نہ پائیا۔ تہاڈی پوری کرے آس، جو بھوکھتاں وچ ڈھولے گائیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا بدھاتا پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار بن کے سانجھا یار دیوے ساتھ، سکلا سنگ نیہائیا۔ دین دُنی تن وجود ماٹی خاک انتر زرتتر ویکھو مار جھاک، جھاک تین خاکی اک لگائیا۔ سب دا بدل رہیا حالات، حالانکہ گر اوتار پیغمبرو تہاڈے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولے رہی سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل لے ملایا۔ نانک نرگن کہے مینوں سرگن یاد آئی تلونڈی، پورب بھیو جنائیا۔ جتھے تولے دی بیٹی نوں ونڈ سی ونڈی، آئیو ست سال سمجھائیا۔ میرا پیارا سی ماٹو سنگی، پردھ اوستھا نظری آئیا۔ اوس ویلے کول بیٹھا سی ہتھ رکھ کے اپنی کندھی، موڈھیاں رہیا دبائیا۔ مکھوں بس کے کہا نانک وست دتی توں چنگی، چٹھی اکھراں والی بنائیا۔ مینوں ایں جاپدا ایہہ دو جہاناں سندھی، سند سوہا پائیا۔ نانک کہا ایس

منگ اگئی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں لنگھی، اپنا پندھ مُکائیا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ اکال سورا سربنگی، ہر کرتا شہنشاہیا۔ انہاں دی آتما تے سریر وچ پھیر جائے گنڈھی، ناتا دھرم دھار بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیری اک سرنائیا۔ ماٹو کر کے نِمسکار، سیس دتا نوائیا۔ جے دوویں دتے تار، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ میرا تیرے نال پیار، چرن کول سرنائیا۔ نانک کہہ میرے چرناں دی مستک لا چھار، دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر اگلا جنم دیاں سوار، جنم وچوں مانس جنم وچ بدلائیا۔ ماٹو نے اٹھ کے ماری چھال، خوشی وچ وڈیائیا۔ تُوں شاہ تے میں کنگال، تیری بے پرواہیا۔ اونے چر نوں اک مالن لے کے آگئی ہار، پھلاں نال سہائیا۔ ماٹو کول سی پیسے چار، چارے کڈھ کے ہتھ دتے پھڑائیا۔ منگے نال پیار، مینوں دے دے جگت دی مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دھر دا ور، دھر مستک ویکھ وکھائیا۔ ماٹو لے کے تین ہار، ہر دے وچ وڈیائیا۔ نانک دے گل وچ دیواں ڈار، ناتا تیناں دا تیناں لوکاں وچوں باہر سمجھائیا۔ اپنیاں باہاں لے اٹھال، ہتھان وچ لٹکائیا۔ نہی بچی آگے آئی بال، ہس کے رہی سُنائیا۔ میں پاؤنے نال پیار، کیوں میرا بابا مینوں گود اٹھائیا۔ نانک کہہ تیسیں دوویں رکھو سنبھال، اپنے کول ٹکائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کِریا ودھ وکار، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ تہاڈا جنم ہونا وچ سنسار، وکھری وکھری پتا مائیا۔ انت لہنا دینا دتے اُتار، مقروض قرضہ آپ چکائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ ماٹو تیرا پچھلا ہور وبار، نانک دتے سمجھائیا۔ تیرا لیکھا بدھک دھار، جس کمان دتی بنائیا۔ گھر بادھیان تیرا جنم اپار، پورب لیکھا دتے گواہیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے آپ کرتار، قُدرت دا مالک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ہار کہن سائوں چھڈیا رکھ، جگت وچ لوکائیا۔ اسیں وینہدے رہے نال اکھ، سال بسالا کھوج کھوجائیا۔ کون ویلا ساڈا ملے حق، حقیقت پچھلی جھولی پائیا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ اوہ منگے اپنی وتھ، سندیسے وچ سُنائیا۔ سائوں پھرن دوویں وارو واری ہتھ، ہتھان نال چھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ ہار کہے ماٹو بنیا جگت جگندر، ناتا بدھک نال جڑائیا۔ چھوٹی بچی دھار جگندر، کور کرم کانڈ وڈیائیا۔ سندیسے والا یاد رہیا پتر، پن پترکا دتا درڑائیا۔ جس دی لیکھی نہیں کوئی سطر، اکھراں ونڈ نہ

کھئے ونڈائیا۔ اوہ شبد سندیسہ دتا اپنی دھار کر کے یتن، یتھارتھ دتا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جگ چوکرئی لہنا مکائے ہتھو ہتھن، لیکھا اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بہگوان، جن بھکتاں درگاہ ساچی اپنا گھر دکھائے آگما وطن، جس وطن وچ بے وطنان لئے ملائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سوہا سنگھ دے گرہ پنڈ ولور ضلع فروزپور ★

اوتار کہن کلجگ اتھ ہونی جگت خواری، دھیرج دھیر دھرت دھول دھول نہ کھئے رکھائیا۔ پیغمبر کہن نیترو کے دین دنی کرنی گریہ زاری، پروردگار سانجھے یار سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ گر دس کہن کلجگ جیوان اتھ اپنی بازی ہاری، جیون جگت ملے نہ کیسے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب نوں ویکھاں وارو واری، نرگن ہو کے سرگن کھوج کھوجائیا۔ جو شاستر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بنے پُجاری، رسنا جہوا بئی دند سوہلے ڈھولے راگ الاٹیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھاں گروڈواری، ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی پھول پھلایا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی تگاں تیرتھ ت کیناری، سر سروور جگت ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت انتر درشتی پاواں ساری، چار ورن اٹھاراں برن ویکھاں چاؤ چائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ انت سب دا لہنا دینا دیواں بن وڈ سنساری، وشن برہما شو دیوت سُر نال رلاٹیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کِریا گڑھ توڑاں ہنکاری، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھتری براہمن شوڈر ویش دساں نام جیکاری، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا اک سمجھائیا۔ دین مذہب دی چار کُنٹ دہ دشا ویکھاں غداری، منکھ جیو لبھن تھائوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں رہی ونگاری، اچی کوک کوک سُنائیا۔ فُدرت دا قادر کرنی دا کرتا کرے کھیل نیاری، نیاں کار اپنا حکم ورتائیا۔ سچ دوار سچ دھرم دی دسے یاری، یرانے کوڑے توڑ تڑائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ بہہ کے ڈھر دا بنے سیکداری، نام سندیسہ اک سُنائیا۔ اتھ سب دی لوک مات آئی واری، وارث رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مکے جیو گواری، تن وجود محبوب کرے صفائیا۔ جیہڑی گرواں آتے ہوئی بے اعتباری، جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈی مات لوک وچوں ہوئی تریت، ترسنا آکے نہ کھئے وکھائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ساڈا پورا ہویا بھوکھت، آگے راہ نہ کھئے جنائیا۔ نانک گوہند کہے لیکھا مُکن لگا جگت لکھت، پُرکھ اکالا لہنا دینا جانے تھائوں تھائیا۔ پروردگار کہے میں سب دا سانجھا کرنا ایشٹ، دین مذہب ذات پات جھگڑا دینا مُکائیا۔ مانو ذاتی اندروں کھول کے درشٹ، دشا اپنی دینی سمجھائیا۔ ممتا کر کے نشٹ، دُر دُراچار ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا اچے نہ کھئے بالشت، نام ناپ دینا سمجھائیا۔ تن وجود مئے عشق، آتم پر ماتم میلا گیا ملائیا۔ کور کُریا راپے کھئے نہ نندک، ہرجن ساچے لینے اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے رنگ آپ رنگائیا۔ تیئی اوتار کہن لیکھا مُکن لگا لوک مات، ہر کرتا آپ مُکائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا لہنا دینا پورا ہون لگا جگت ساتھ، آگے لیکھا اور نہ کھئے ودھائیا۔ گرو گُردیو کہن ساڈا پورا ہوئے بھوکھت واک، واقفکار دئے گواہیا۔ جس نے جگت ناتا توڑنا نات، پتا بھین بھائی سبجَن ساک، ساکا اپنا دئے درڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسنا اتفاق، اتفاقیا اپنی کھیل کھلائییا۔ نام سندھیے دسے بات، رسنا جہوا نہ کھئے پڑھائیا۔ جھگڑا میٹ دینا کاغذات، کلمہ کلمہ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سبجَن نور الہیا۔ تیئی اوتار کہن اسپں کریئے نمسکار، ڈنڈاوت وچ سپس نوائیا۔ پیغمبر کہن کی کرے ساڈا سانجھا یار، جلوہ گر نور الہیا۔ کلجگ انت دین دُنی ہوئی غدار، غدر پیا تھائوں تھائیا۔ آتم جوتی ہوئے نہ کیسے اُجیار، نرگن نور نہ کھئے چمکائیا۔ دین دُنی کرے وبھچار، ککرماں وچ وڈیائیا۔ ساچے نام دا بولے نہ کھئے جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ نہ کوئی الائیا۔ چار ورنان دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ صدی چوڈھویں انت سب نے ہونا خوار، خواری گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکار، نر نرنکارا ویکھ وکھائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں پائے سار، چوڈاں لوک چوڈاں طبق کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں بیڑا ڈبن نہ دیوے وچ سنسار، نئیا نوکا نام اپنا اک پرگٹائیا۔ سنت سہیلا بن کے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ صفتان والا دس اظہار، مہما آگادھ بودھ جنائیا۔ سب تُوں مننا پوے اک نرنکار، آکو ڈھولا راگ ناد دئے سنائیا۔ جگت چھڈنا پئے سنسار، صاحب سوامی ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا لہنا دینا پورب جنم دا قرض لاپے ادھار، اتر پورب
پچھم دکھن چار کنت دہ دشا ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کلونت کور دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپور ★

تیئی اوتار کہن پرہ دی دھار تکیا پورن، پرہ پورن نظری آئی۔ پیغمبر کہن پرہو دا پیار تکیا پورن، پروردگار پورن نور
الہیہ۔ گر دس کہن پرہ دا سنگار تکیا پورن، شبدی دھار شبد وڈیائی۔ بھگت کہن پرہو دا وبار تکیا پورن، اجالا پورن نظری
آئی۔ صوفی کہن جلوہ نور اجیار تکیا پورن، الہی نور پورن نظری آئی۔ وشن برہما شو کہن سانجھا یار تکیا پورن، دیوت سر
پورن سپس نوائیا۔ چار جگ کہن سب دا مالک اختیار تکیا پورن، مختیار پورن سوہا پائی۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ کہن نمسکار اکو
پرہو پرہ پورن، ڈنڈاوت بندنا سجدہ پورن سوہا پائی۔ چار جگ دے شاستر کہن صفت دی دھار پورن، چار بانی دی مہا پرہ
پورن نظری آئی۔ محل اٹل مینار کہن سچکھنڈ کرتار پورن، کرنی دا کرتا پرہ پورن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ سو پرکھ نرنجن کہے میرا ووبار پورن، ہر پرکھ نرنجن پورن رنگ رنگائی۔ ایکنکار کہے سب دا ادھار
پورن، آد نرنجن پورن جوت رُشنائی۔ اناشی کرتا کہے شاہ سوار پورن، سری بھگوان پورن روپ نظری آئی۔ پاربرہم کہے میرا آکار
پورن، نراکار پورن اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرا ستکار پورن، بن پورن پورن پورن ستگر نہ کھئے اکھوائیا۔ دو جہاناں مددگار
پورن، بن پورن پرم پرکھ نہ کھئے ملائی۔ سچکھنڈ دا سچا حقدار پورن، پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پورن حکم ورتائی۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا نور الہیہ۔ سچکھنڈ کہے میرا پریم پورن، پورن پورن پورن پورن جنائی۔
درگاہ ساچی ہے میرا خبردار پورن، پورن پورن پورن برہم رہیا جگائی۔ سچ سنگھاسن کہے میرا طرف دار پورن، بنا پورن پورن
سوہا کھئے نہ پائی۔ تخت کہے میرا تخت نواسی نراکار پورن، ساکار پورن پورن وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک ورتائی۔ دھر دا حکم کہے پرہ پورن پورا، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ جو آد جگادی حاضر

حضورا، حضرتان دئے وڈیائیا۔ جس نے سولی چاڑھ منصورا، اناالحق دُہائیا۔ سو لیکھا سب دا جانے ضرورا، ضرورت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ڈھولا حُکم کرے منظورا، منظوری وچ منزل راہ جنائیا۔ دھرم دی دھار بن بھرپورا، دو جہاناں کھیل کھلائییا۔ سب دے بخشہ پار قصورا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنہاں نئون بخشے چرن دھوڑا، دُرمت میل دئے گوائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورا کھ موڑھا، اگما رنگ رنگائییا۔ سچ دوار بنا مزدورا، سب دی سیوا اپنے ہتھ وچ رکھائییا۔ آد جگاد جگ چوگری سد بھرپورا، مانگت ہو نہ جھولی ڈاپیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں میٹے سرب قصورا، وچھڑیاں لئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چار کُنٹ دے دشا حاضر حضورا، ہر پردے انتر نرتت ہو کے اپنا ڈیرہ لائییا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فرورپڑی ★

گر اوتار پیغمبر کہن گہر گمبھیر ساگر سندھو، صاحب سوامی تیری اک سرنائیا۔ وشن برہما شو بیٹھے دیوت سر راجا اندو، اندراسن سنگھاسن نہ کھئے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت فقیر تیرا بندو، بن آتم تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈھے تین ہتھ پنج تت کایا تیرا پنڈو، جیو جی تیرا نظری آئییا۔ ستجگ ساچے پرہو تینوں مات کھئے نہ بندو، نندک رین کھئے نہ پائییا۔ جن بھگتاں کرم کانڈ دا میٹنا چندو، چنتا دکھ نہ کھئے رکھائییا۔ تیرا سانجھا پیار ہووے سکھ عیسائی مسلم بندو، ہر پردا تیرا نام دھیائییا۔ پریم پیار محبت وچ تون پریم ہووے چندو، زندگانی جیون جگت تیرے ہتھ رکھائییا۔ تیرا گرمکھ دوارا تیرا ہووے چھندو، مہربان محبوب محبت وچ اپنی گود ٹکائییا۔ کلجگ کوڑی کیرپا جگت واسنا مایا ممتا گرمکھاں اندروں کڈھ جوں نچوڑیا نبو، نمرتا حلیمی سُچجتا نون دے وڈیائیا۔ تون صاحب سلطان نوجوان مرد مردان وڈ مرگندو، اکل کل دھاری تیری بے پرواہییا۔ تیرا ڈنکا وجے دو جہان مردنگ کنگرے کنگرے کنگو، ناد انادی دینا سُنائییا۔ اسیں گر اوتار پیغمبر چار جگ دے نکے نکے ٹنڈو، شاخاں ٹہنپیاں نظری آئییا۔ چار جگ دے پچھلے مارگ راہ میٹ دے ڈنگو، مذہباں والی دھار نہ کھئے جنائیا۔ پوجا رہے نہ کیسے سرگن دھار پاپن

پتھر لنگو، پتھر اٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن اسان بہ تیری کیتی صفت، صفتاں وچ صلاحیا۔ اکھراں نال بنائی لکھت، شبدان وچ وڈیائیا۔ پریم دا دسیا عشق، مُحبت نال جُڑائیا۔ راہ دس کے سارے آئے خسک، لوک مات پندھ مُکائیا۔ مُڑ کے ویکھن گیا کھئے نہ لگا تلک، جنجُو بودی نہ کھوج کھوجائیا۔ سیس پٹی نہ تکی کیہڑی رکھی لیشک، اپنی چمک چمکائیا۔ پردہ کھولیا نہ ٹانک جست، زرگن سرگن نہ جوڑ جُڑائیا۔ ایسے کر کے پرہو سب نوں لینی پئی رسک، جھولیاں تیرے آگے ڈاہیا۔ لارا دیندے آئے سورگ بہشت، تھپکیاں نال تھپکائیا۔ جگت واسنا بھوگ کے آئے گرہست، پُتر دھیاں نال وڈیائیا۔ چار جگ دی ساڈی ویکھ لِسٹ، فہرست اپنی پھول پُھلائییا۔ صدی چوڈھویں اسیں کھول نہ سکئے کیسے دی درِشٹ، درِشٹانت گرتھ دین گواہیا۔ تیرا ایکا نُور نظر نہ آیا اِشٹ، ایشور تیری سمجھ کیسے نہ آئییا۔ سب دی بُدھی ہوئی بہرِست، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائییا۔ سادھو دسے نہ کھئے نراچھت، اچھیا وچ سرب ہلکائییا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی بھکھک، بھکھیا نام نہ کھئے ورتائییا۔ صاحب سترگر، ثابت ربیا نہ کیسے صدق، صبوری وچ نہ کھئے سہائییا۔ تُوں گھر گھر دیونہارا رزق، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائییا۔ کلجگ جیو جگت تماشا ویکھن میوزک، مزہ رسنا رس چکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوجا اور نہ کھئے سہائییا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ساڈی جگت ویکھ گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کھائییا۔ پچھلی دوت دی ڈھاہ دے کندھ، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائییا۔ سارے تیرا ڈھولا گائیے چھند، سوہنگ راگ الاہیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا مانئے آند، اند اند وچوں وکھائییا۔ گائیے صفت بن بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے بلائییا۔ تیرا پرکاش تکیئے بن سوریہ چند، دوس زین نہ ونڈ ونڈائییا۔ تیرا حُکم مئیے وچ برہمنڈ، ورہنڈ سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ پاکھنڈ، دھرنی دھرت دھول دھول سُکھ سُکھائییا۔ لہنا دینا ویکھ جیرج انڈ، اُتُبھج سینج کھوج کھوجائییا۔ ساڈا وقت ویلا ربیا لنگھ، گھڑی پل دئے گواہیا۔ تیرا نُور ظہور تکیئے سیجا اک پلنگ، سینگھاسن سوہنا سوہیا پائییا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، دوجا راگ نہ کھئے الائییا۔ آتم دھار اُپجے سنجے، پر ماتم وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں ننگی ہون نہ دیویں کنڈ، کنڈھی بیٹھے دھیان لگائییا۔ جگت سرِشٹی حیران ہووے دنگ، دنگے فساد وچ ڈہائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، لیکھا رہے نہ جمن سُرستی گوداوری

گنگ، گنگوتری دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دنی دسے نگری، ستگر عشق گئے بھلائیآ۔ جگت قصائی بنی شرع چھری، شریعت وچ رگڑائیآ۔ سب دی نیتی ہو گئی بڑی، بھینار نوں تگن بھائیآ۔ مان ربیا نہ کیسے دھی گڑی، نار کنت نہ کھئے سہائیآ۔ تیرے نال پرہو پڑتی کیسے نہ جڑی، سارے سانوں منّ کے جھٹ لنگھائیآ۔ تیرے پیار دی ملی کیسے نہ پڑی، ہوئے روگ نہ کھئے مکائیآ۔ دین دنی جائے رڑھی، کھیوٹ کھیٹا نہ کھئے سہائیآ۔ جھوٹھے مارگ جاندی ٹری، تریا پد نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں چھڈیئے جگت قبیلہ، کامل مُرشد تیری سرنائیآ۔ دین مذہب دا بنے نہ کھئے وسیلہ، اکو وصل تیرا یار نور الہیآ۔ سچ دھار نوں زرنکار تکیا آمینا، عملان توں ربت نظری آئیآ۔ جگت جہان ہویا کینہ، ہوچھی مت بنائیآ۔ تیرا نور نظر نہ آوے کیسے وچ سینہ، چھاتی کلاپاتی سوہیا کھئے نہ پائیآ۔ من کلپنا جگت بڈھی ہوئی ادھینا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ کوٹاں وچوں تیرا بھگت ویکھیا اک نگینہ، جس دی قیمت نہ کھئے پائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں سانوں ملیا ایہو ماگہ مہینہ، جس دی مہین دھار سمجھ کیسے نہ پائیآ۔ اگلا حکم سن کے سانوں بنا تات توں آوے پسینہ، انتر گرمی رہی ستائیآ۔ دین دنی حالت وگڑے کی کھیل کرنا رُسا چینا، چین عین لین کھئے نہ پائیآ۔ کی جھگڑا پینا مکہ مدینہ، کعبیاں وچ ڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا پیار کوئی شہادت نہیں جل مینا، مین جل پیار کم کیسے نہ آئیآ۔

★ ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۴ سُلکھن سنکھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپور ★

اوتار پیغمبر گر سچکھنڈ ساچی کرن ڈنڈاوت، بن سیس سیس جگدیش جھکائیآ۔ پاربرہم پت پریشور پروردگار اگتی کر سخاوت، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیآ۔ چار ورن کوڑی کریا کڈھ علامت، ہر پردے اندر زرنتر ہوئے صفائیآ۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہے نہ کوئی بناوٹ، جوٹھ جھوٹھ لہنا دینا لیکھا دینا مکائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرے نام دی ہووے سجاوٹ، کھتری براہمن

شودر ویش اِکو رنگ رنگائیا۔ انت آخِر بے نظیر شاہ پاتشاہ شہنشاہ سب نوں ہوئی تھکاوٹ، تھکی ماندی دین دُنی نظری آئیا۔ ساچا علم عالم دسے نہ کوئی عارف، تُعارف وچ سفارش وچ تیرا پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ بھيو کھولے نہ کوئی معرفت، نرگن تیرا نور نور نہ کھئے رُشنائیا۔ شاہ پاتشاہ ہر پردے اندرون کوڑی کڈھ علامت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر کہن پرہو ساچے سچ تیری سرنا، جُگ جُگ تیری سرنائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ ساچی منزل دس چڑھنا، اوجھڑ راہ نہ کھئے بھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جگت ڈھولا دس پڑھنا، نر اکھڑ دھار اکھڑ وچ سمجھائیا۔ انت تیرے چرناں کول سچ دوارے ہووے مرنا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ بھاگ لگا دے دھرنی دھرت دھول اُپر دھرنا، دھرناپت تیری اک سرنائیا۔ سچ دوارے چار گنٹ دہ دشا نر نرکار ایکنکار اِکو تُوں کھڑنا، دوجا نور ظہور جگت نیر نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا میٹ دین مذہب ذات پات ورنان برنان، مذہبیاں رہے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوار ایکنکار درگاہ ساچی حق مقام تیرا سو بھا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در ٹھانڈے تیرے سجدہ، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ ہوں بالک تیرے بردا، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ لوک مات کھیل ویکھ اپنے گھر دا، گرہ مندر پردہ دے گوائیا۔ تیرا روپ نرائن نر دا، نر ہر تیری اک سرنائیا۔ جو شبد سندیسے رہیا گھلدا، نت نوت گئے پڑھائیا۔ لہنا دینا ویکھ اپنے جل تھل دا، مہیٹل اپنا پردہ دے اُٹھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک محل اٹل دا، درگاہ ساچی سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ صدی چودھویں انت آخِر کیسے تُوں پتہ نہیں کل دا، کلکاتی چاروں گنٹ کوڑ بنیا قصائیا۔ تیری دھار آتم پر ماتم نہیں کوئی رلدا، جاگرت جوت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچ دوار ایکنکار اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکل کہے گر اوتار پیغمبرو سُنو سندیسے اگم فرمان، فُرنیاں توں باہر دیاں جنائیا۔ نگاہ مارو اپنی دین دُنی وچ جہان، چاروں گنٹ اکھ اُٹھائیا۔ ساچا رہیا نہ کوئی کایا مندر مکان، حقیقی کعبے سو بھا کھئے نہ پائیا۔ دُھر دا نام آتمک دُھن سُنے کوئی نہ کان، انادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی ملے نہ پین کھان، جگت ترسنا اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار گنٹ دہ دشا کوڑ کلپنا ہوئی پردھان، مایا ممتا بھجے چائیں چائیا۔ سارے تگُو اپنا اپنا اسلام، اسم اعظم نہ اک اکھوائیا۔ لیکھا تگُو انجیل قرآن، تیس بتیسے پھول

پُھلایا۔ کی کھیل کرے عوام، امن وچ نہ کھئے اٹکایا۔ سارے کوڑ دے ہوئے غلام، غربت اندروں نہ کھئے کڈھایا۔ نظر آئے نہ کیسے امام، عملوں توں ربت نہ کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا بدلیا انتظام، حکم حق نہ کھئے سنایا۔ انت اخیر بے نظیر لکھ چوراسی کرے آپ پہچان، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈے مالک، ہر تیری بے پرواہیا۔ تُوں صاحبِ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی خلق خالق، قدرت دے قادر تیری اک سرنایا۔ اسیں چاہندے سب دے اندروں بدل دے عادت، عدل انصاف اپنا اک کماہیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم سب دی ہوئے عبادت، تیرا جس تیرا ڈھولا تیری صفت صلاح تیرا راگ ناد گایا۔ کلجگ کوڑ کلپنا رہے نہ کھئے ملاوٹ، جگت ملما کنچن پارس روپ وکھایا۔ مہربان محبوب ہر پردے وچوں کڈھ عداوت، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ پیار مُحبت ایکنکار ایکا کر سخاوت، سجن سہیلے اک اکیلے سب تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، اتوٹ اٹھ آپ ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالے دین دیا لے دھرم دھار دی بھر دے جھولی، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر دی سانجھی کر دے بولی، انبولت اپنا راگ سنایا۔ شبدا ناد ستگر اٹھا اپنا ڈھولی، دو جہاناں کرے شنوایا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچوں ہووے تیری گولی، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ من کلپنا کوڑ کِرپا کھئے نہ پاوے روئی، ہاباکار نہ کھئے جنایا۔ کِرپا کر سری دھر اُپر دھوئی، دھرنی دھرت دھول وچے ودھایا۔ تیری دھار پیار وچ پرم پُرکھ آتم پر ماتم جاوے موئی، موہلا تیرا نور اکو نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پروردگار سانجھے یار، در ٹھانڈے تیرے اکو لکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چرن کول پرنام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے تیری شنوایا۔ تُوں مالک خالق آد جگادی اک امام، تیری آمد وچ خوشامد وچ بیٹھے راہ تکایا۔ ہوں بالک نئے تیرے سدا نادی سٹ نوجوان، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ صدی چوڈھویں انت کنت نرگن دھار ہو پردھان، پاربرہم پت پرمیشور اپنا کھیل کھلایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی پا اکو آن، آنا فانا اپنا جھگڑا دے چکایا۔ تیرا ایشٹ سانجھا ہووے اک امام، اسم جسم وچوں دینا سمجھایا۔ سندیسہ دُھر دا دے پیغام، پیغمبران توں پرے تیری پڑھایا۔ کلجگ کوڑی کِرپا شرع میٹ شیطان، ستجگ ساچا راہ چلایا۔ نرگن دھار ہو مہربان، سرگن اپنی اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در گھر

اِکو دینا وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبرو لوک مات ہووو سوادھان، اپنے دین مذہب ویکھو چائیں چائیا۔ سچ ست دی کرو پہچان، پڑدا پڑدیاں وچوں کھلائیآ۔ کِس دا ثابت دِسے ایمان، دھرم دی دھار کون سمجھائیآ۔ حُکم چلائے سچ نشان، کون نعرہ سچ الائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نُور الاہیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سچّی سرکار، ہر کرتے تیری وڈیائیآ۔ بئوں تیرے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیآ۔ دین مذہب دے گلشن بغیچے لائے ویکھ لئی بہار، پُھل ٹہنی رہی مہکائیآ۔ ایہہ کھیل تیرا اپار، اپرمپر سوامی تیری بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کہن اسیں کی پاؤنی سار، پاربرہم برہم تیرے ہنٹھ پھڑائیآ۔ نرگن نُور جوت کر اُجیار، نروریر پُرکھ اپنی کھیل کھلائیآ۔ صدی چوڈھویں پیغمبران دسے ہار، حوصلے رہے ڈھاپیا۔ کر کھیل اپنی دھار، نرگن تیری اوٹ تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت تیرے اختیار، نرگن سرگن سرگن نرگن نرکار نرکار اپنا حُکم ورتائیآ۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سمپورن سینکھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپُر ★

پیغمبر کہن پروردگار تیرے خادم، خدمت کر کے سیو کھائیآ۔ ساڈا لیکھا پورا کر دے جو حُکم دیویں عادل، عدل انصاف اپنا اک کھائیآ۔ نو لکھ جنٹو دسے دواپر سماں کل یادو، چار کُنٹ دہ دشا نظری آئیآ۔ جگت اندھیرا میٹ دے بادل، نرگن نُور سورہ اک چمکائیآ۔ دین مذہب دا رہے نہ کھئے قاتل، قتل گاہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ سچ دوارا ایکنکارا تیرا اِکو پاتن، پترکا پچھلی اک رکھائیآ۔ صدی چوڈھویں اسیں لگے واجن، بن اکھراں بول سُنائیآ۔ ساڈا ناتا تُٹا ساکن، سچن رہن کھئے نہ پائیآ۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری راتن، رُڑی اک مہکائیآ۔ بھگتاں صوفیاں بھیو رہے نہ باطن، پردہ اوہلا آپ چُکائیآ۔ اسیں سارے آئے آگن، کہہ کہہ اک سُنائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن سٹ ڈونگھے کھاتن، خطرہ جگت رہے نہ رائیا۔ سب دی سانجھی ہوئے پرہاتن، اِکو پرہو لیتا نام دھیائیآ۔ ایکا رنگ رنگا دے سندھیا آتھن، شام شمع اک جگائیآ۔ سرگن دھار نرگن تیرے ول جھاکن، دو جا اِشٹ نہ کھئے منائیآ۔ ماتو اندر رہے نہ کھئے شاکن،

سنسا شنکا دینا گوائیا۔ اِکو انت رُوپ دِسے پرتھی آکاشن، زمیں اسماناں رنگ رنگائیا۔ تُوں صاحبِ سُلطان پُرکھ ابناشن، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ ساڈا اِکو رنگ رنگا دے چار جُگ دا وکھرا وکھرا بھاشن، جو بھاشا جگت آئے بنائیا۔ دین مذہب دا لیکھے لا لا وکھرا وکھرا راشن، گان سُوَر کھا کے تینوں سرب بھلائیا۔ جیو جنت دا کرے نہ کھئے گھاتن، چُھری پھڑے نہ کھئے قصائیا۔ جھگڑا مکے تت آٹھن، تتو تت نہ کھئے لڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے پاٹھن، سوہنگ ڈھولا سرِشٹی درِشٹی اندر گائیا۔ یودھے سُوَر پیر راٹھن، بلدھاری لینی انگرائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار تیرے بھے اندر ناچن، کوڑی ترسنا دئے ڈہائیا۔ سچ دوار ایکنکار کھول ہاٹن، نام امولک وست ورتائیا۔ بَجھ رس امرت تیرا سارے چاٹن، چیٹک اور نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوار دس دے گھاتن، تٹ اِکو سوہیا پائیا۔ آتم سیجا سہا کھاتن، کھٹیا کوڑی دے مُکائیا۔ مہربان محبوب کھیل ویکھ تھوآ ناٹن، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگتاں کر خلاصن، بندھن بندگی والا تڑائیا۔ آون جاون پتت پاون مات گرہ نہ اگن تپائیا۔ نرگن تُوَر جوت جگا للاٹن، اندھ اندھیر دینا گوائیا۔ ساچا نام بخش سوغاتن، اگم دات ورتائیا۔ منوآ رہے نہ کھئے بدماشن، بدی دا ڈیرہ دے ڈھاپیا۔ تیرے ملن دی سب نُوں ہونے خواہشن، خواہش اِکو دے سمجھائیا۔ جگت جگیا سُو دین دُنی سمجھن وِناسن، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ شبد اگمی گھوڑے چاڑھ پرہو راکن، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ساچا نام زین پاکھر پا کاتھن، تنگ تنگدست لے کسائیا۔ تیرے بھگت سہیلے تیرے پیار وچ چار کُنٹ پٹاکن، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سچ دوارے تیرے خوشیاں وچ براجن، پریم پریتی نیند سوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راجن، شاہ پاتشاہ اِک اکھوائیا۔ آد جُگادی تیرے ساجن، وشن برہما شو سیو کھائیا۔ صدی چوڈھویں ساڈا پورا کر دے کاجن، قرضاً مقروض دے چُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی وچوں تھوڑے جیو جاگن، جو تیرے نام دھیان لگائیا۔ جنہاں انتر دتا ویراگن، پریم پریتی وچ سمائیا۔ پنج تت کایا ہوئی وڈبھاگن، پرہ وڈبھاگی ویکھ وکھائیا۔ تَدھ پن چار کُنٹ مات ہونے نہ سہاگن، نار کنت بھگونت رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ نرگن دیوا جگا چراغن، چراگاہاں وچ ہونے رُشنائیا۔ کلجگ جیو بُدھی بنا ہنس کاگن، کاگوں ہنس بنائیا۔ دُرمت میل دھو داغن، پتت پُنت دے کرائیا۔ پوتر کر ماس ناڑی ہاٹن، مہر نگاہ اِک اٹھائیا۔ پیر پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار ساڈی پوری ہوئی نمازن، حاضر ہو کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،

کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کیسے دا لیکھا آد جگاد جگ چوٹری کدے نہ دیوے
گواچن، سچ دوارے دھر دے کھاتے وچوں جگ جگ ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سینتل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپور ★

اوتار کہن پرہو آتم پر ماتم ہووے تیری گاتھا، گہر گمبھیر بے نظیر پردہ اپنا سرب اٹھائیا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان سری
بھگوان کھول ہاٹا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان اکو گھر وسائیا۔ امرت رس نجھر دھار سچ سوامی دے
آگئی ہاٹا، جگت رس وشن برہما شو دیوت سر رہن نہ پائیا۔ پاربرہم برہم تیرا ایتھے اوتھے دو جہاناں جڑے ناتا، دئی دویتی شرع
شریعت پنڈھ دینا مکائیا۔ کھیل اپارا نر نرنکارا آد جگاد جگ چوٹری ساچا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہار گواہیا۔ توں مالک
خالق پرتپالک ایکنکار اکو آقا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن صدی چوڈھویں سب دا بدل دے ساکا،
ساکھیات ہو کے نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا
حکم ورتائیا۔ اوتار کہن پُرکھ اکل دھر دے سوامی، سماں کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ نرگن نرور نرکارا لیکھا ویکھ چارے کھانی،
انڈج جیرج اُتہج سینج پھول پھلائییا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا سب نوں چارے بانی، پرا پسنتی مدھم تیکھری - آتم برہم
پاربرہم تت وجود کایا ماٹی اندر پہچانی، بے پہچانی اندر پڑدا اوبلا آپ اٹھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند جیو جہان پڑھدے بانی، سادھ
سنت پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ تیرا نور ظہور دے نہ کیسے پرانی، پاربرہم پت پریشور تیرا درس کیسے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا
سب دی کوڑ دے ، گھر مندر اندر سوہا کھئے نہ پائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، رُوحوں نہ کھئے وڈیائیا۔ کریا کر پاربرہم،
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھرم دوارے ایک اکو اک اک سمجھائیا۔ پیغمبر اوتار کہن پر
پُرکھ ساڈا پرنام، نمستے کہہ کے سپس نوائیا۔ دھر دی دھار دے دے نام، ناؤں نرنکارا اک الاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رسنا جہوا
بتی دند گاون گان، پردے اندر دینا وسائیا۔ کوڑی کریا میٹ شرع شیطان، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ نو نو چار جھلے اک دھرم نشان،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، ویکھ کھیل
بھگت دھرم ایمان، عمل کھوج تهاؤں تھائینا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دھنا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ★

اوتار کہن اسیں توڑ نہ سکے ممتا، سچ سچ سُنائیا۔ اسیں ہوڑ نہ سکے ہنگتا، ہنگ برہم جنائیا۔ بودھ دے نہ سکے پنڈتا،
پاربرہم ملائیا۔ کاگ بنا نہ سکے ہنسا، ہستی اک درسائیا۔ منوآ قائل نہ کیتا کنسا، شستر نام چلائیا۔ چار ورن بنا نہ سکے ہنسا،
اکو رنگ رنگائیا۔ تیرے آگے پرہو سارے کردے ممتا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمتا، حوصلے رہے ڈھاپیا۔
سانوُن پوجن والے حقیان نال بٹھی بیٹھے چمٹا، جگت دو دھارا روپ بدلائیا۔ ساچی ملی نہ کیسے نمرتا، نرمانتا وچ نہ کھئے سہائیا۔ تیرا
نام کوئی نہ سمردا، پوجا پاٹھن وچ دُہائیا۔ پن تیرے کلجگ اتم لہنا دینا مول نہ نیردا، صاحب سہیلے ہو سہائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا شیر
روپ بنیا گدڑ دا، تیرے کلمے نہ کھئے چترائیا۔ مایا ممتا نال سادھ سنت لبردا، انتر کرے نہ کھئے صفائیا۔ تُوں لیکھا مُکا اوتار پیغمبر مٹر
دا، مٹر پیارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کھیل ویکھ کوڑی کِریا سخردا، تیری چوٹی چڑھ کے دئے دُہائیا۔ ہُن وقت نہیں پوجا پاٹھ نماز ذکر
دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اوتار کہن سانوُن چارے کُنٹ خطرہ،
در صاف نہ کھئے کرائیا۔ کیسے انتر نام رہیا نہ قطرہ، کتب خانے صفتاں والے بھرے سوہا پائیا۔ پڑھدے انگلاں رکھ کے اُپر سطران،
سطح سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل سب توں وکھرا، پن تیری کِریا بھیو کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اسیں چار جگ تیرا
وینہدے رہے نخرہ، کی اپنی کل ورتائیا۔ اتم ساڈے دیناں مذہباں دا کڈھ لے خسره، نمبر نمبریاں والے دے جنائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کی سب دا ہووے حشرہ، بااصلیت اصلیت سب دی دینی سمجھائیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ میلا سینگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ★

اوتار کہن پرہو دُنیا ہو گئی بے عِلاجی، اوتار پیغمبر گر طیب نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچا اسم نظر نہ آئے کوئی آدابی، ادب کرے نہ کھئے لوکائیا۔ بھيو سمجھے نہ کھئے حقیقی مجازی، وپریتی رہے جنائیا۔ مُلا پنڈت ہو گئے شرابی، شرع وچ دُہائیا۔ گرتھی ہو گئے کبابی، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ اسیں رہنا نہیں کیسے دا امدادی، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ چار جگ دے پچھلے گاڈی، گارڈین تیرے بنائے سوہا پائیا۔ آگے چھڈیئے اپنی آبادی، گنتی تیرے ہتھ پھڑائیا۔ ساڈے کولوں سارے کردے خرابی، خرابہ تینوں رہے وکھائیا۔ تیرے نام دی وجے نہ کھئے ربابی، ربی نور نہ کھئے وکھائیا۔ جدھر ویکھئے تن وجود دسن داغی، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ دپیک جوت نہ کھئے چراغی، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ لگی آگی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگی، مانک موتی چوگ نہ کھئے چُکائیا۔ انت اخیر شاہ پاتشاہ شہنشاہ اسیں رہے نہ کیسے دے واگی، واکاں تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جھگڑا میٹ دے پنج تت باڈی، وجود رہے نہ کھئے لڑائیا۔ کیسے نوں لوڑ رہے نہ ساڈی، اکو تیرا ڈھولا گائیا۔ تیری کھیل ورتے ڈاڈھی، ڈنڈاوت سب نوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار نرکار جن بھگتاں آتم پر ماتم تیرے نال ہووے شادی، شادیا نے دھرم دوار اکو وار و جائیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر داس دے گرہ پنڈ ڈگرُو ★

جاگیر داس بخشے اگئی جاگیر، جگہ دُھر دی دتی سمجھائیا۔ جتھے پُجے نہ کھئے غریب امیر، بن بھگتاں تھان کھئے نہ پائیا۔ جنم کرم دی پچھلی میٹ لکیر، رستہ صاف دتا بنائیا۔ تتاں وچوں آتما دی کر کے تعمیر، تقدیر دتی وٹائیا۔ گھر وکھا کے اپنا اخیر، گرہ دتا سہائیا۔ تن چولا جوں بستر چیر، چیرے والا ویکھ وکھائیا۔ جس دا میلا نال ہووے کبیر، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ کبیر دے نال الفی والا پچھے وی ایہہ بُندا سی فقیر، مالا گل لٹکائیا۔ کول لوٹا رکھدا سی بھریا نیر، سدا اپنے سنگ جنائیا۔ تن دفعہ دین وچ پیندا سی سیر، سیرا کھا کے نو سال جھٹ لنگھائیا۔ انت مرن توں پہلوں ہوئی پیڑ، تت گیا تجائیا۔ بڑی لگی سی بھیر، اکٹھے ہو کے

ویکھن سارے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا بھیو آپ کھلایا۔ جاگیر داس کبیر دا ساتھی، فقیر فقر نظری آئی۔ انت بینتی اک آکھی، اندرے اندر دھیان لگایا۔ میرے پروردگار میری کرنی مُعاف گستاخی، غصہ گلہ نہ کھئے جنایا۔ بڑی تپسیا والی ہندی سی ایہدی اک چاچی، نال تالو نظری آئی۔ اوس پھڑ کے پانی دی باٹی، ایہدے مُکھ وچ دتی پائی۔ فقیرا تیری مُشکل تے اوکھی گھاٹی، بنا پروردگار تیرا نہ کھئے سہایا۔ مینوں ایس دسدا ساڈا امام پھیر آسی، آسا وچ راہ تکایا۔ اوسے نوں سب نے کہنا پُرکھ ابناشی، پت پریشور رُپ ویس وٹایا۔ تیری جنم وچ پھیر ہووے حیاتی، جیون زندگی رنگ رنگایا۔ اوہ تیرا لہنا دینا چکاوے باقی، لیکھا پچھلا ویکھ وکھایا۔ دے کے مان پنج تت خاکی، خاک وچوں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، امرت جام دیوے آے حیاتی، سوغاتی دُھر دی نال رلایا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ سداسنگھ والا ضلع فروزپُری ★

گر اتار پیغمبر کہن پرہہ اگتی شبد دا مار چھاپا، چھاپیخانے والے اکھڑ دے بدلائیا۔ دین دُنی جگت جہان دی ویکھ بھاکھا، پاربرہم ہر پردا پھول پھلایا۔ چار کُنٹ دہ دشا سب نوں آیا گھاٹا، پورا تول ترازو نہ کھئے تلالیا۔ تیرا نام رس ملے کیسے نہ باٹا، نجھ جھرنا بوند سوانت نہ کھئے ٹپکایا۔ پروردگار سانجھے یار صدی چوڈھویں ہوئی اندھیری راتا، چوڈس نوری چن نہ کھئے چمکایا۔ دیوت سُر ساتھ نہ دیوے کوئی ماتا، گن گندھرو نہ کھئے بچایا۔ کلجگ کوڑی کِریا کھیل بازی گر ناٹا، نٹوآ اپنا سوانگ ورتایا۔ سیج سہنجی سٹے کوئی نہ کھاٹا، آتم پرماٹم میل نہ کھئے ملایا۔ تُوں صاحب سلطانا آتم پرماٹم جاتا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا تُوں کر رُشنایا۔ اسیں سارے مئیے تیرا آکھا، آخر تیری اوٹ تکایا۔ تن وجود پردہ کھول بجر کپاٹا، نو نو چار ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈی پوری کر منسا آسا، آہستہ آہستہ سارے رہے سنایا۔ اسیں بیٹھے اُپر آکاشا، دھرتی اُتے دین دُنی دے کے آئے تیرا بھرواسا، کلجگ اتم پرگٹ ہووے پُرکھ ابناشا، کل کلکی ویس وٹایا۔ تُوں سرب گناں گنداتا، آتم پرماٹم جوڑ دے ناتا، برہم دھار بن پچھاتا، بھیو ابھیدا رہے

نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا ایک دے دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 پرہ دے دے حُکم اپرمپر، بھو ابھیدا دے گھلائییا۔ تُوں سرب کلا بھرتمبر، سوامی نُور الاہیا۔ کلجگ ستجگ رچ سویمبر، گر
 اوتار پیغمبر ویکھن چائیں چائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑی کِریا میٹ اڈمبَر، سچ سچ مارگ دے لگائیا۔ کر پرکاش اندھیری گندر، دھواں
 دھار مٹے لوکائیا۔ سچ دوار دا کھول جندر، زندگی جیون وچ بدلائیا۔ محل اٹل سہا اکو اندر، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا دے وکھائیا۔
 تیرے در تے درویش ہو کے آئے منگن، مانگت ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اپنے نام دی چاڑھ
 رنگن، زرگن دھار سرگن اتر کدے نہ جائیا۔ کِریا کر سورے سرینگن، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ مہربان محبوب دیا کر وچ
 وربھنڈن، برہمنڈ تیری وجے ودھائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم دے اندن، اند اند وچوں پرگنائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھکت تیرا
 نُور الابی چن، چند چانتی دے چمکائیا۔ ایتھے اونھے دو جہاناں تیرے نال ہنڈھن، وچھوڑا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہرجن ساچے لینے ملائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بخش دے صدق صبوری، بھروسہ اک
 درڑائیا۔ در منگیئے تیری حضوری، حضرت ہو کے سیس نوائیا۔ ساڈی لیکھے لا مزدوری، چوڈاں صدیاں سیو کھائیا۔ آسا کسے نہ
 رہے ادھوری، حد حدود دتی گوائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے مغروری، عُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ ساڈی بینتی کر منظوری، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپوری، بھرپور رہیا سرب تھائیا۔ ساڈی انت ویکھ مجبوری، مجرم سارے نظری آئییا۔ تُوں خالق
 خلق دستوری، دست تیرے ہتھ لوکائیا۔ من کلپنا پئی فتوری، فتویٰ لا تھائیا۔ اکو نام دی کر مشہوری، مشورے گر اوتار
 پیغمبر تیرے نال رلائییا۔ کلجگ کِریا مات وچوں کڈھ کوڑی، کوڑ کُٹب دینا کٹائیا۔ اکو بخش چرن پریتی ست دھار دی دھوڑی،
 دھول مستک نام لگائیا۔ کی ہو گیا جے تیری سرشٹی درشٹی وچوں مَورکھ مَورھی، مَورھ سگھڑ سچجے لے بنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد جگاد جگ
 چوگری ایکنکارا ساچا نوری، نور نورانے دیا کھائیا۔

★ ۲۲ ماگھ شہنشاہ سمت ۴ گردیال سنگھ دے گھر پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ویکھ شرکن غریں، شریعت والے شرع جگت کھوج کھوجائیا۔ دُور نیڑا تک خاکہ اپنا عربین شعریں، پروردگار سانجھے یار اپنا دھیان لگائیا۔ جودھے سؤربیر بلی بلکار اپنی دھار کر مردن، مرد مردانے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چار جگ دا پورب لیکھا لینا مکا قرضن، مقروض ہو کے ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں ساڈی سب دی پٹھی دے نردن، نر نرائن تیرا در نظر کیسے نہ آئیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا تتی لوح اُتے ارجن، عرض بینتی تیرے آگے رکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں ہون نہ دیویں ہرجن، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیا۔ کی یاد کیتا تیغ بہادر جس ویلے کٹار لگی اُپر گردن، گداگر ہونی کوڑ لوکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دین دُنی لگے دھڑکن، دھیچ دھیچ نہ کھئے رکھائیا۔ مایا ممتا وچ سارے لگے بھٹکن، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ پرہو تیرے ملن دی کایا اندر سب دے پئے اڑچن، نرگن نوری تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب ہنکار وچ اک دوجے نال کھڑکن، کھنڈا کھڑگ جوٹھ جھوٹھ ہتھ رکھائیا۔ بن تیری کرپا ساچا مارگ ملے کوئی نہ سڑکن، سنسا روگ نہ کھئے چکائیا۔ ممتا مٹے کیسے نہ تڑپن، موہ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ وقت یاد آیا جس ویلے گوہند بچے نیہاں بیٹھاں لگے رکھن، رکھک دیا کھائیا۔ اوہناں دی نگاہ پئی وچ کوٹ دکھن، اکھ اکھ بنا کھلائییا۔ دین دُنی دی چولی دسی سی سکھن، نام وست نہ کھئے نکائیا۔ کچھ لیکھا لیکھا گھر گوالیاں جو کرشن کھادھا مکھن، شہادت شبد دھار بھگتائیا۔ سچ پریتی وچ کلجگ جیو مول نہ وسن، واسطہ پرہہ دے نال نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑ وکارے اندر سارے ٹپن، من منسا بھجے چائیں چائیا۔ آتم پرماتم پرماتم نام مول نہ چپن، جگ جیون داتے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ترے گن مایا اندر سارے دگن، جگت ترسنا ترکھا نہ کھئے بھجائیا۔ سچ دوار ایکنکار لبھے کوئی نہ پتن، چار جگ دے شاستر پترکا پڑھ کے جھٹ لنکھائیا۔ بے وطنان وکھائے کوئی نہ تیرا سچکھنڈ وطن، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ پائیا۔ جدھر تگاں چار کُنٹ دے رٹن، رٹا پیا کوڑ لوکائیا۔ نیترووے مندر مسجد شودوالا مٹھن، گرودوارا دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ پاربرہم پت پریشور تڈھ بن اٹی گیارے کوئی نہ لٹھن، دھرم دی دھار نہ کھئے چلائییا۔ سادھاں سنتاں رہے کوئی نہ بٹھن، دھیچ سنتوکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع شریعت جگت زنجیری آئے کوئی نہ کٹن، دُئی دویت نہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ قول اقرار کر کے پورا کرے کوئی نہ چپن، وعدے خلاف ہوئی لوکائیا۔

سچ سرنائی چرن تیرے نہ وسن، واسطہ تیرے نال نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نج نیر تیرا درشن ملے کوئی نہ اکھن، لوچن بند نہ کھئے کھلائیآ۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ وِرا ہیرا بنے تیرا رتن، جس دی قیمت جگت نہ کھئے چُکائیآ۔ آتم پرما تم پرما تم آتم جوڑے نتن، ناتا بدھاتا اک رکھائیآ۔ مہربان محبوب مُحبت وچ سر رکھنا بھگتاں ہتھن، ہتھ سر اُپر ٹُکائیآ۔ انت اخیر سب دا بے ارتھ ہونا یتن، یتھارتھ تیرا میل نہ کھئے ملائیآ۔ بن تیرے کوئی نہ جانے دین دنی دا لچھن، لکھ چوراسی کھوج نہ کھئے کھجائیآ۔ تیرا کھیل سدا جُگ چار نت نوتن، نر نرنکار تیری بے پرواہیا۔ پتہ نہیں تُوں کھیل کرنا کیکن، کس بدھ اپنی کھیل رچائیآ۔ جدھر تگیئے سادھ سنت سارے ویکھن، ست سنتوکھ نظر کھئے نہ آئیآ۔ گر اوتار کہن پرہو سائوں تیرے دواویوں سچ دھرم دی اتھ ہونی پینشن، چار جُگ دی سیوا تیری جھولی پائیآ۔ جو اُچیا سو انت بنسن، تھر نظر کھئے نہ آئیآ۔ تت ربیا نہ راما کرشن، عیسیٰ موسیٰ محمد نظر کھئے نہ آئیآ۔ دس گرو ماٹی کھل نہ کھئے چمکن، بُتخانے وجے نہ کھئے ودھائیآ۔ ایہ سارے صاحب سلطان تیرے کسن، کیریا ندھان تیری کھیل کھلائیآ۔ انت اخیر سب دی پوری کردے حرصن، حرص ہوس نہ کھئے ودھائیآ۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھے سارے ترسن، بن دید اکھ کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی ترکھا میٹ دے حرصن، حفظ اکو اپنا نام کرائیا۔

★ ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گھر پنڈ مناواں ضلع فروزیہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ دین دنی دا پھڑ پلا، آتم انتر نرنتر پرما تم کھوج کھوجائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہویا جھلا، مایا موہ وکار ہنکار وچ لڑائیآ۔ پھری دروبی چار گنٹ دہ دشا اُجاڑ پہاڑ جلا تھلا، تڈھ بن مہیئل پرہ سکے نہ کھئے ترائیا۔ تیرا نام گایا رام کرشن وایگرؤ اللہ، عالمین تیری صفت صلاحیا۔ جدھر ویکھیئے دیناں مذہباں پایا تر تھلا، دھیرج دھیر دھرم دھار نہ کھئے وکھائیآ۔ کلجگ کوڑ گُریارا کام کرودھ دا کڈھی پھرے بھلا، تکھی دھار چار ورن ربیا جنائیآ۔ پتہ نہیں صدی چوڈھویں کپڑی کوٹوں انت اخیر ہووے ہلا، روپ بدلے جگت لوکائیآ۔ تیرا دھام کسے نہ دسے نہچل اٹلا، اٹل پدوی سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ بن

تیری کِریا نوری جوت کھئے نہ بلا، بلدھاری تیری آس رکھائیا۔ نت نوت کِردا آئیوں ول چھلا، اچھل چھلدھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تن وجود ماٹی خاک ساچے نام دا دسے کوئی نہ پھلا، سمنل روپ خالی نظری سرشٹی درشٹی ویکھ وکھائیا۔ تُوں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ اک اکلا، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دے دھر دا ور، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار کُنٹ دہ دشا دسے کوئی نہ سانت، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دی ربی نہ کوئی جماعت، پٹی نام نہ کھئے پڑھائیا۔ دین مذہب اک دوجے دا کرن گھات، گھاؤ ڈونگھا رہے لگائیا۔ ساچی ملے کسے نہ دات، نام بھنڈارا نہ کھئے بھرائیا۔ صدی چودھویں پُچھے کوئی نہ وات، واتا ورن وگڑیا جگت لوکائیا۔ ساڈا رہیا کوئی نہ داس، سیوک سیوا سچ نہ کھئے کمائیا۔ صاحب سوامی اسپس سارے ہونے اداس، حیرانی ساڈے اندر آئیا۔ پھری دروہی پرتھی آکاش، گگن گگنتر رہے گر لائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دنی اکو رنگ رنگائیا۔ لیکھا رہے نہ من ممتا نار کم ذات، کلکھنی جھگڑا دینا چکائیا۔ سب نوں آتم پر ماتم پر ماتم آتم دسنی ذات، ذات اذاتی پردہ دینا اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے رکھ کے گئے آس، انت آخیری بن نیناں راہ تکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے زرگن نور جوت کر پرکاش، پاربرہم پت پریشور دین دنی کھوج کھوجائیا۔ ہر پردے اندر کایا مندر تیری ہووے یاد، تن وجود ماٹی خاک پنج تت وچے ودھائیا۔ ست دھرم دا ساچا جگ دھرنی کر آباد، کوڑی کِریا جگت وکار سٹ ڈونگھے کھات، شوہ دریا زڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پریشور پُرکھ اکالے تیرا راہ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دنی ویکھ جگت دھار، دھرم دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ چار ورنان دسے ہاباکار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم رہیا نہ کھئے پیار، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے جگت گائیا۔ زرگن دیا باقی کملا پاتی تیرا نور جوت کرے نہ کھئے اجیار، گرہ مندر اندر ہونے نہ کھئے زُشنائیا۔ شبد ناد اگنی دھن سُنائے نہ کھئے جیکار، آتمک راگ نہ کھئے الائیا۔ امرت رس بن رسنا جہوا کوئی نہ پیوے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ پُرکھ اکال زرگن زرویر نیراکار زرنکار دین دنی دی پا سار، مہاسارتھی اپنی کھیل رچائیا۔ کوڑی کِریا جگت ترسنا دے نور، نوازش وچ سارے سپس نوائیا۔ صدی چودھویں انت آخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے

یار، یاد بھلی سب دی ویکھ وکھائیا۔ وڈ امام بن سکدار، کل کلکی تیرا اوتار، نہکلنک کھیل اپار اپرمپر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سچی سرکار، دھر فرمانا دو جہاناں اکو اک جنائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سرجیت کور دے گرہ پنڈ مناوا ضلع فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے میں راتیں گئی مکے گاندی، کلمہ تیرا نام سنائیا۔ راہ وچ مینوں مری مل گئی ڈھانڈی، چوکھر چوڑیا دئے دہائیا۔ رو کے کہا اڑیے کیوں شور مچاندی، رولا رہی پائیا۔ آپ توں پہن کے سونا چاندی، ناتا پروردگار نال جڑائیا۔ ویکھ لے ساڈا حال سکھی ساندی، مانس سانوں رہے کھائیا۔ میرے تھنیں سیر تے میری پشو جاتی گان دی، گتو ماتا کہہ کے جس توں سارے گائیا۔ ہن میں رہی نہیں کیسے تھان دی، قصائیاں میری کھلڑی دتی لاپیا۔ میں دنیا دی بدھی ویکھی گرلاؤن والی کان دی، کاگ ہنس نہ کھئے بنائیا۔ توں جوہن وتی بھری پھریں چا دی، چاؤ گھنیرا اپنے اندر ٹکائیا۔ میں آسا رکھدی اک نیاں دی، جے کوئی عدل انصاف دئے کھائیا۔ کچھ شرم کر اپنی چوڑے والی بانہ دی، جو لال رنگ نال رنگائیا۔ میں قسم کھا کے کہاں خدا دی، خدی دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ میری بینتی منظور نہ ہوئی دعا دی، دروہی دروہی کر کے دیاں سنائیا۔ چھایا اٹھ گئی سر توں ٹھنڈی چھاں دی، کلجگ اگنی رہی تپائیا۔ نی توں وسن والی سچکھنڈ گراں دی، گھر سوہنے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ستی نہیں رتی، پنج پنج بھجی واہو داہیا۔ میں نانی ویکھی ڈھٹھی، پیاسی دئے دہائیا۔ جس دی کھلڑی بدھی سی وچ رسی، گھٹ کے گنڈھ پوائیا۔ اُس دیاں ہڈیاں کہن جاہ اپنے مالک توں کہہ ذرا حالت ویکھ چار لکھ تے اسی، چوراسی کھوج کھوجائیا۔ میں نکرم کپڑی گل توں پھسی، مینوں ملی سزائیا۔ جوہن ورتیے توں تے قسم کھاندی سیں پوہ چھبی، متھے ٹکے نال سہائیا۔ دعوے نال کپندی سیں میرا مالک رتی، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ میں چاواں بھری صدی، صدمے سب دے دیاں مکائیا۔ پیغمبران دی میٹ کے گدی، گر اوتار لیکھا لیکھ لائیا۔ بھڑی ساڈی ساڈی پکار کتھے چھڈی، کتھے

آیوں گوائیا۔ آہ ویکھ میری ہڈی، قصائیاں کھلّ نالوں کیتی جدائیا۔ کچھ سانوں دس کیتھے تیرے پروردگار دی جوت جگی، جگہ دینی سمجھائیا۔ جیہڑا کوڑ مٹاوے آگی، آگا رہیا بنائیا۔ ویکھ میں باہروں کڈی بگی، چٹے رومان نال سُہائیا۔ پر گکرمان پاپاں نال دبی، سر نہ سکاں اٹھائیا۔ تیرے ورگی مینوں ہور نہیں کوئی لہی، جس دے آگے ہو کے دیاں دُہائیا۔ محمد نوں کہہ کھلیا تیری اُمت کھاندی ڈھگی، ڈھوراں نال جھٹ لنگھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری چلدی دی رُک گئی اڈی، پتّ بہار نہ کھئے رکھائیا۔ میں چار کُنٹ ویکھن لگی، دُھر دا نیترا کھّ کھلائییا۔ جوت اکالن آگئی بھجی، میری میرے والا رُپ وٹائیا۔ نیڑے آ کے پالئی جھی، گلوکری وچ سُہائیا۔ نی آہ ویکھ دُھر دا مالک پچھلے لیکھ کرن لگا نفی، جگت دے بٹے دئے بدلائیا۔ پیغمبر رہن نہیں دینا کوئی شفاخانے والا شفیع، شفقت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ ہلونا ملدا ویکھ مسیح، مسلے سب دے حل کرائیا۔ شبدی ڈوری رہیا کسی، قسم نال قسمت ڈھوراں دئے بدلائیا۔ ایہہ دُکھ ویکھ کے مینوں وی پیندی غشی، غش وچ اپنا آپ بھلائییا۔ کتھا کہانی سناواں سچی، سچ دربار دینا درڑائیا۔ پرہو ویکھ چار کُنٹ دُہائی مچی، دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ ڈھانڈی کہے میرے تن دا چٹا پوش، جگت نیترا ویکھ وکھائیا۔ میں زانی زردوش، کیوں ملی سزائیا۔ اوزے چر نوں قصائی گیا پہنچ، ہٹا کٹا رُپ وکھائیا۔ میں پے گئی وچ سوچ، سمجھ وچوں ویکھ وکھائیا۔ اکھاں کھولیاں مینوں دسی شبدی ڈھوک، لہندی دشا نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جیہڑا کھلّ لاہوے قصائی، اُس رو کے دتا سُنائیا۔ مینوں لے بچائی، میری تیرے آگے دُہائیا۔ میں فقیرے دا جوائی، جیہڑا تریاسی سال پہلے اپنا آپ گیا تجائیا۔ اوہ فقیرا آگے کردا رہیا سی دعائی، ہتھ جوڑ کے واسطہ پائیا۔ کوئی مینوں ملاؤ دُھر دا ماہی، محبوب نور الایہیا۔ اک فقّر ملیا مست تے کہن اوہنوں گوسائیں، ہس کے تالی رہیا وجائیا۔ اودھوت ننگا بستر کوئی ناہیں، مٹی رہیا اڈائیا، فقیرے کہہ فقیرا تینوں شرم حیا ناہیں، دھیان بھیناں ویکھ وکھائیا۔ مست کہہ ایہہ کھیل میرے بے پرواہی، جیہڑا اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے وچ وڑ کے سد اپنا درس وکھائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ فقیرے کہہ اوہ مستانے مست، کیوں مستی وچ آئییا۔ مست کہہ ملا دست، ہتھ نال ہتھ چھپائیا۔ پھیر ویکھ اُپر

عرش، نور نور دیاں چمکائیا۔ پھیر تک فرش، ننگا اودھوٹ نظری آئیا۔ کس دے اُتے کریں ہرکھ، دکھ کس جنائیا۔ کس دی کریں
 پرکھ، کون ویکھ وکھائیا۔ جس دا لوچن درس، اوہ مالک دُھردرگاہیا۔ فقیرا پیا تڑپہ، ہوکیاں وچ اکھاں نیر وہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ فقیرا کہے میں مست توں دیواں بستر، پچھلی بھل بخشائیا۔ اس دے کول اکھا
 کوئی شستر، جو شرع ربیا بدلایا۔ مست کہا ایہ کھیل پرپھو دا اکثر، پروردگار دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ فقیرا کپڑے لے کے آیا چٹے، مست آگے ٹکائیا۔ مست تگ کے پٹ پٹے، اکھاں اسماں اُتے رکھائیا۔ پھیر
 گھٹے اُتے لٹے، دھول دتی دھائیا۔ دوہتھڑ مار کے پٹے، بہڑی بہڑی کر سناٹیا۔ پھر پھڑ کے پتھر اٹے، چاروں طرف سٹائیا۔ پھیر چم
 کے اپنے گٹے، رولا دتا پائیا۔ ہس کے کہا فقیرا ایہ وڈے چھوٹے مینوں دسدے نکے، بڈھا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں دھی بہین کوئی نہ
 دسے، سارے آتمک روپ سوہا پائیا۔ پر یاد رکھیں تیرا مرد توں استری روپ ضرور آوے تیرے حصے، جس فقیر توں طعنہ دتا
 لگائیا۔ فقیرے کہا اوہ دھام کیہڑا تے وسان کھئے، مینوں دے سمجھائیا۔ مست کہا جتھے میرا پروردگار سانجھا یار جن بھگتاں دے
 لیکھ لکھ، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھابھیا۔ دین دُنی نالوں وکھرے بائے حصے، ونڈ اپنی نال ونڈائیا۔ پچو ایہ تیرے بستر چٹے، اوسے ویلے
 اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائیا۔ فقیرے دا جامہ بدلایا کتیا بن گئی سنتوکھ، جنم دا
 لیکھا ربیا نہ رائیا۔ چٹے بستر نال دھرم دھار دی موکھ، ستگر شبد وچ جنائیا۔ ایہ اوسے پرپھو دا چوچ، جس دی سمجھ کھئے نہ
 آئیا۔ لہنا دینا دیوے روز، روزے نمازاں رکھن والے اپنے نال رکھائیا۔ اس توں وڈا اچے ہور بھیو گوجھ، سمیں نال دئے سمجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی
 آؤن نہ دیوے وچ کیسے دی سوچ، بڈھی توں پرے سارا اپنا کھیل کھلائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بلونت سینگھ دے گھر پنڈ تلونڈی ضلع فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے میں چار جگ دے اٹاں پتھر ویکھے پابن، بن پانہی چار کُنٹ دہ دشا بھجی چائیں چائیا۔ تن وجود ماٹی والے ویکھے کاہن، بنسری والی دُهن سنی چائیں چائیا۔ جنگلاں وچ پھردے ویکھے رام، بنواسی ہو کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ مقبریاں وچ سٹے ویکھے پیغمبر امام، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ گر گر کھیل ویکھے جگت جہان، جیون جگت جگت جنائیا۔ دین مذہب ویکھے اسلام، فرقے قوم کھوج کھوجائیا۔ دُهر سندیسے کلمے ویکھے نام، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ شاستر سمرت وید ویکھے پُران، انجیل قرآن کھانی بانی کھوج کھوجائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند پڑھدے ویکھے نال زبان، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرون کردے ویکھے کان، سروتے ہو کے دھیان لگائیا۔ تیرتھ تٹ ویکھے شِودوالے مٹھ مکان، گنگا گوداوری جمن سُرستی پھیرا پائیا۔ مانو مانکھ مانس ویکھے سب دے اندر شرع شیطان، ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ من کلپنا بُدھی ہوئی بے ایمان، دھرم دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ اک دوجے دے نال لڑن انسان، انسانیت گئی روپ بدلایا۔ مایا ممتا کوڑ کڑیاریاں ہویا بلوان، سادھاں سنتاں رہیا ڈلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دا دسیا نہ کھئے خاندان، بھگت بھگوان دا روپ نہ کھئے بنایا۔ چار کُنٹ دسن سُنج مسان، آتم برہم نرگن جوت نور نہ کھئے رُشنائیا۔ اُچی کوک کوک سارے کرن کلیان، شبداگمی ناد دُهن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کرے نہ کھئے پہچان، پاربرہم پت پرمیشور ملن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھے ویکھے ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، ہندو مُسلم سکھ عیسائی سارے دین ڈبائیا۔ جدھر تگیا شرع دے سرب دسے غلام، مذہباں بندھن نہ کھئے کٹایا۔ بھوکھتاں والا جانیا نہ کھئے فرمان، گر اوتار پیغمبر کی گئے درڑائیا۔ کون ویلا پہنچیا آن، کلجگ اتم لئے انگرائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی نادان، پردہ مایا نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا دُهردرگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دین دُنی تگی، نقوے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ملیا میل کیسے نہ حقی، حقیقت والا رنگ نہ کھئے رنگایا۔ سب دا اتنر ہویا شگئی، شکوہ سکے نہ کھئے مٹایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا نرگن جوت ویکھے کوئی نہ اکھیں، نج نیتراکھ نہ کھئے کھلایا۔ آتم دھار بنے کوئی نہ سکھی، پرما تم کاہن نہ کھئے ہنڈھایا۔ پروردگار ملے نہ کیسے پتی، پت پرمیشور انگ نہ کیسے لگایا۔ نام وست امولک دیوے کوئی نہ رتی، رتن امولک

رُپ نہ کھئے بنائیا۔ دُھر دے نام دی پڑھے کوئی نہ پئی، اکھراں والے ڈھولے سارے گائیا۔ دھرم دھار وچ دے کوئی نہ پتی، کام واسنا ہوئی ہلکائیا۔ صاحب ستگر اُتے ہووے کوئی نہ سستی، ست دھار نہ کھئے سمائیا۔ کلجگ کوڑ کریا چاروں کُنٹ کھلی ہٹی، مایا ممتا موہ وکار رہیا ورتائیا۔ گھر پرکاش ہووے نہ کیسے موم بئی، نرگن نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ہنکار وکاری دُنیا گئی پھٹی، پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ محمد دی کم نہ آئی مؤلی ائی، کچّا تند نہ کھئے وڈیائیا۔ انت اخیر لیکھے لگے کیسے نہ کھئی، کھٹکا دے تھاوں تھائیا۔ کرے کھیل پرہ جو وسے گھٹ گھٹی، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ جس رام بھویا پنچوٹی، حُکمی حُکم سُنائیا۔ جس رتھ چلوایا کرشن کولوں ہتھیں، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار کُنٹ ویکھیا اندھیرا اندھ، نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر وسیا کیسے نہ سنگ، مرید مُرشد رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ بھرماں دی دویتی ڈھاہے کوئی نہ کندھ، ہوئے ہنگتا گرہ نہ کھئے تڑائیا۔ اتم ننکی ہونی سب دی کنڈ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نیترووے جمنا سُرستی گوداوری گنگ، اٹھسٹھ تیرتھ اکھ نہ کھئے کھلایا۔ بھيو کھلے نہ کیسے ہنگ برہم، اتم پرماتم جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ ڈھولے گاؤندے بتی دند، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جگت وکار مان دے اند، امرت رس نہ کھئے چکھایا۔ من کلپنا کردے جنگ، بُدھی بیک نہ کھئے رکھایا۔ جگت دُباگن ہوئی رنڈ، کنت کنتول سیج نہ کھئے سہایا۔ ستگر پورا پاوے کوئی نہ ٹھنڈ، کلجگ اگنی تت جلائی۔ ست دھرم دی پلے کیسے نہ گنڈھ، کوڑ گریارا بوجھ رہے اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پرماتم گائے کوئی نہ چھند، پُرکھ اکالا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ صدی چوڈھویں دین دنی اتم ہوئی بھاگاں مند، سُبھاگا رُپ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے چار کُنٹ تکیا کلجگ کوڑی کریا اڈے دھوڑ، پرہ دی دھوڑی مستک خاک نہ کھئے رمائیا۔ چتر سگھڑ بن گئے مۇرکھ مۇڑھ، مایا ممتا وچ گر لائیا۔ ہوئے گرہ بنیا غرور، عُربت اندروں باہر نہ کھئے کڈھایا۔ ساچا نام نہ ملے سرور، سُرقتی شبد نہ کھئے ملایا۔ اتم جوت نہ چمکے نور، اندھ اندھیر نہ دئے گوائیا۔ امرت بھنڈارا نہ ملے بھرپور، جگت ترسنا نہ کھئے بُجھایا۔ رسنا ڈھولے گاؤندے صفتاں کرن منصور، اناالحق نہ کھئے میل ملائی۔ کلجگ انت کوڑی کریا سب نوں کیتا چور، بلہین ہوئی لوکائیا۔ پُرکھ اکال دا سمجھے نہ کھئے دستور، جو ستجگ تربتا دواپر کلجگ اپنا

حُکم ورتائیا۔ نِت نوت جن بھگتاں بخشے سرب قصور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر لیکھا جانے حاضر حضور، حضرت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، صدی چوڈھویں سرب دی بینتی کرے منظور، منزل بامنزل ویکھے تھاو تھائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ بکر ضلع فروزپور ★

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو پرہ سرنائی جاؤ جھک، پُرکھ اکالا دین دایلا پروردگار سانجھا یار اکو اک منائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چار ورن اٹھاراں برن دین دنی وچوں پنڈھ جائے مک، لوک مات دھرنی دھرت دھول دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا نو کھنڈ پرتمی ست دیپ مانو ذاتی گائے اکو ٹک، ٹم تاشیرہ بے نظیر نر نرائن دئے بدلائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم نانا جڑے پتا پت، پت پریشور پر پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ دین مذہب کوڑ کریا رہے کوئی نہ دکھ، درد دکھ بھجن پرہ دھر دا انجن کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ من کلپنا جگت ترسنا میٹے بھکھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے گرو گرجیلے، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنی گودی لے چک، ایتھے اوتھے دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی نرگن دھار دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا اکو جھکے سیس، بن قدمان سیس نوائیا۔ مالک خالق پرتیالک تکیئے نور نورانہ دو جہاناں رہبر جگت جگدیش، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشناٹیا۔ جس دا نام کلمہ پڑھدے آئے حدیث، صفتاں وچ اکھڑا اکھڑا نال ملائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا چار کٹ دہ دشا بدلن والا ریت، مندر مسیت شودوالا مٹھ جھگڑا دئے مکائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم ساچا ڈھولا دسے گیت، گہر گمبھیر بے نظیر بھیو ابھیدا آپ کھلاٹیا۔ بردھ بالان نوجواناں سب دی کایا کرے ٹھنڈی سیت، کرودھ اگن انتر دئے بھجائیا۔ ست دھرم دی ساچی دس کے ریت، ریتوان اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مٹا کے ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو گھر بھائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ جیٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہربان محبوب محبت وچ اپنی دیا

کہا گیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھدے جگ جگ دی دھار، دین دنی کھوج کھوجا گیا۔ ساڈے نال رہیا نہ کیسے پیار، مُحبت حق نہ کھئے کہائیا۔ چار کُنٹ ہویا اندھیار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بولن سرب جیکار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پڑھ پڑھ تھکا جیو جگت سنسار، ودیا عقل بدھی نال ٹکرائیا۔ پارپرہم پت پریشور ملیا کیسے نہ کایا مندر سچ دوار، بجر کپائی پڑدا نہ کھئے کھلائییا۔ شبد ناد دُھن سُنے نہ کھئے دُھنکار، انحد نادى ناد نہ کھئے وجائیا۔ امرت رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی گھر وچ گھر کرے نہ کھئے اُجیار، نورو نور نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی اندر آئی ہاکار، اشٹ دیو ستگر سوامی ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر اپنا اپنا ویکھو دین مذہب، نگاہبان ہو کے نگاہ لو اُٹھائیا۔ بھرے بھلے جگت جیو میں حیران ہوئی تعجب، پریشانی وچ دُہائیا۔ پرہ دے نام کلمے توں ہویا مُتَعَصَب، اللہ واپگر و پئی لڑائیا۔ دروہی خُدا دی کس دی کروکے مدد، کون بھگت جنائیا۔ من کلپنا ودھیا تشدد، نفاق وچ گر لائیا۔ انکڑے ویکھو پرہ دے نام دا کپھڑا عدد، بند سے دیو جنائیا۔ سارے کہن کلجگ کیتا غضب، ساڈی چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں رہیا کوئی نہ ادب، بے ادبی وچ دُہائیا۔ ساچے مارگ چلے نہ کھئے قدم، راہ حق نہ کھئے اپنائیا۔ کوڑی کریا جیو جگت جہان ہوئے نگن، مایا ممتا خوشی منائیا۔ صدی چوڈھویں مینوں ایں دِسدا کچھ جھگڑا پین والا عدن، عدالت دُھر دی سُنائیا۔ موسیٰ محمد دی دھار ہونا قتل، عیسیٰ دئے دُہائیا۔ سیاست چلے نہ کھئے یتن، یتھارتھ حُکم نور الابیہا۔ جس اُتے سوگ کھئے نہ ہرکھن، چنتا غم نہ کھئے وڈیائیا۔ سو سرشٹی دی درشٹی اندر لاوے بھٹکن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سب دی پوری ہووے شرطن، پیشین گوئیاں نال ملائییا۔ کچھ سندیسہ دے کے گیا پنچم گر ارجن، تتی لوح ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر ایک اسچرجن، بدھی توں پرے اپنی کار کہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو میں دیواں اگتی ہوکا، حُکم سُنواں اگتی نور الابیہا۔ محمد ا چھڈنے پینے چوڈاں طبق جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوکا، لکیا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ کیسے نال کراں نہ دھوکھا، موسیٰ عیسیٰ دیاں دِرڑائیا۔ اپنا اپنا پچھلا ویہویں صدی دا پھول لو پوتھا، پُستک لو اُٹھائیا۔ جس خُدا دیاں سوچدے آئے سوچا، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ اوہ سب

دیاں پُریاں کرے لوچا، پردے اپنے لؤ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کھیل پروردگارا، پاربرہم کی ورتائیا۔ ساکار چلے نہ کوئی چارا، چارے کھانی چارے بانی پرا پسنتی مدہم بیکھری بھیو کوئی نہ آئیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اسیں کہہ کے آئے کلجگ انت کل کلکی ہوتے اوتارا، امام اماما روپ وٹائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہان بنے سیکدارا، سِکم دا جھگڑا ویکھ وکھائیا۔ جس دا نُور ہووے اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ اوہ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پاوے سارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملاٹیا۔ جس دا کھیل اگم اتھاہ الکھ اگوچر جگت تون نیارا، نیانکاری اک ہو آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اوس دے چرن سرن کریئے نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا نمستے کر کے سجدے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک اوتارا، نرگن نُور نُور الاہیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کیپٹن تارو سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیرے ★

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر کرن عرضوئی، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار ملے کیسے نہ ڈھوئی، پاربرہم پت پریشور ست ستوادی نظر کھئے نہ آئیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر تیرے نام دی دیوے نہ کھئے دروہی، ہوکا حق نہ کھئے جنائیا۔ سنت بھگت بھگوت کنت ملیا کیسے نہ کوئی، چار ورن اٹھاراں برن آتم برہم پاربرہم میل نہ کھئے ملاٹیا۔ سرشٹی دی درشٹی نو کھنڈ پرتھی دسی سوئی، سرتی شبد بن دین مذہب نہ کھئے ملاٹیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی رہیا کوئی نہ چوئی، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کم کیسے نہ آئیا۔ بن کِریا تیری دین دیال پت سب دی گئی کھوہی، خالق خلق اُپر ویکھ فلک دھرنی دھرت دھول دھرم دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دوار ایکنکار درگاہ ساچی تیرے آگے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال کلجگ ویکھ بدی نیکی، نکے وڈے چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ صاحب ستگر تیرے اُتے دھرے کوئی نہ ٹیکھی، ٹکے مستک دھوڑی خاک

نہ کھئے رمائیا۔ من کلپنا بُدھ کرے نہ کھئے بیسکی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی مَندے ویکھو
 ویکھی، نِج نیتز نر نرائن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا کوڑ کُڑیا را لینا ویکھی، موہ وکار وچ لوکائیا۔ پروردگار سانجھے یار
 کلجگ انت سِری بھگونت کر چھیتی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہونے بھیکھی، کوڑ کُڑیا رے دھیاں
 بہیناں رہے تکائیا۔ تیرا آتم پر ماتم دھرتی اُتے بنیا پردیسی، ساچی دِشا سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چو کُڑی سرگن زرگن
 اگم اگمرا بھیتی، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرم دوارے اکو منگ منگائیا۔ پُرکھ
 اکال کہے گر اوتار پیغمبرو سارے دھرو دھرواس، دھرم دوارا دیاں جنائیا۔ کھیلاں کھیل پرتھی آکاش، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔
 کلجگ کوڑی کِریا کران فاش، فیصلہ اکو حق سُنائیا۔ دین دُنی رہے نہ رات، زُڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ من کلپنا سب دی پائے وفات،
 جیوت جی نہ کھئے جنائیا۔ نام ست سب دی کایا اندر دیواں اگم سوغات، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے پڑھائیا۔ زرگن نُوں جوت کر
 پرکاش، ہر پردے کران رُسنائیا۔ امرت رس بخش کے بوند سوانت، نِجھر جھرنا دیاں جھرائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، آتم برہم
 اک سمجھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر آئے آکھ، آخر اوہو پور کرائیا۔ کوئی رہن نہ دیواں مات گُستاخ، ہنکار وکار دیاں گوائیا۔ جن
 بھگتاں دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے پوجا پاٹھ، آتم برہم پاربرہم جوڑ جُڑائیا۔ ساچی منزل دے کے
 گھاٹ، پتن دُھر دا اکو اک وکھائیا۔ جس گرہ وسے پُرکھ ابناش، جوتی جاتا ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا مکے ذات پات، پُرکھ اکالا اکو سوہیا
 پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ہر کرتا آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن پرہو ساڈی بھڑی، ہاباکار ویکھ لوکائیا۔ دین دُنی ہوئی کوڑی، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ ساچی منزل لائے کوئی نہ پوڑی، درگاہ
 ساچی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس وکار تون رہے ہوڑی، نیتز اکھ نہ کھئے شرمائیا۔ ست دھرم دی دے نہ کھئے جوڑی،
 نار کنت رہے گر لائیا۔ ایکا منتر دس پھوری، فُرنے من دے بند کرائیا۔ تیرے ہتھ پھڑائی پرہو ڈوری، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سُنو میرے بال
 نادان، تھانوں دیاں جنائیا۔ ویکھو کھیل زمیں اسمان، پردے پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ میں مالک خالق پرتیالک والی دو جہان، زرگن

سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل پرگٹائیا۔ نام سندیسہ دُھر دا کلمہ لکھ چؤراسی دیواں گیان، جیوت جی آتم برہم کراں پڑھائیا۔ ستگر شبدا ایک ایک کر پردھان، حُکم دیواں تھائوں تھائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹ اسلام، اسم اعظم نوری نور کراں رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب دی سانجھی ہوئے کلام، کلمہ اِکو اک دینا درڑائیا۔ امامان دا امام پیغمبران دئے پیغام، رسؤلان نییاں کرے پڑھائیا۔ انت اخیر بے نظیر کرے حق انتظام، شبدا ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ کوڑی کِرپا میٹے جگ حرام، ساچا نام اک پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو اپنی اپنی مارو نگاہ، نگاہبان آپ جنائیا۔ تہاڈے نام نے کِس دا پردا ودھا، مینوں سچ دیو جنائیا۔ دُھر دا مارگ کپڑا سدھا، دُھر سہج دئے ملائیا۔ کیوں دیناں مذہبان وچ کردے ضدان، جھگڑے وچ دُہائیا۔ کیوں ونڈ ونڈائی پتھر اٹاں، مندر مسجد شہودوالے مٹھ بنائیا۔ انت اخیر اس دا ویکھو نکلدا سیٹا، سیٹیازی کوڑ لوکائیا۔ سب دے کول کاغذ کورا ویکھو چٹا، پُرکھ اکالا رہیا درڑائیا۔ جودھا سوربیر بہادر ویکھو تہاتھوں نکا، جو انت اخیر ویس وٹائیا۔ جس نے کلجگ بدل دینا سک، ستجگ ساچا راہ چلائیا۔ حُکم مٹا اِکو اکا، ایکنکار رنگ رنگائیا۔ پروردگار سب دا دسنا پتا، پت پریشور نور الہیا۔ کرے کھیل جگت انڈٹھا، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ سادھی کر دے اِکو بولی، انبولت راگ سنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا چولی، پنج تت نہ کھئے بُجھائیا۔ اتم تیرے گھر دی ہووے گولی، پرما تم تیرے گھر دی ساچی سیو کائیا۔ نام کلمہ دس ہولی ہولی، ہر پردے کر رُشنائیا۔ تیری رُت جائے مؤلی، خزاں کوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری شک اِکو سب نے گاؤنی، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ منزل حق اگم وکھاؤنی، جتھے اپنا آسن لایا۔ نرگن نور جوت چمکاؤنی، اندھ اگیان اندھیرا دینا گوائیا۔ شبدا دھار ناد سناؤنی، انراگی راگ الہیا۔ درگاہ ساچی سچ دوار اپنی دھار پرگٹاؤنی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ انت سیری بھگونت تیری دین دُنی تیرے ہتھ پھڑاؤنی، امانت وچ خیانت کرن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ ویکھو آیو آج، عاجز ہو کے دھیان لگائیا۔ سب نون دینا پے جائے چارج، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں اتم لیکھا ہونا خارج، خواجہ روپ نہ کھئے درسائیا۔ کرے کھیل اگم دھرم دی لا عدالت، انصاف اِکو اک کائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرے نہ کھئے

بغاوت، جھگڑا دین دُنی چُکائیا۔ ساچے نام دی کر سخاوت، وست اگم دینی ورتائیا۔ مایا ممتا میٹ عداوت، نفاق اندرون دینا کڈھائیا۔ پرہے میل کے صحیح سلامت، ساچا نعرہ دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر دُھر دے بن جاؤ ساتھی، مُحبت سچ رکھائیا۔ ویکھو کھیل صاحب سمراتھی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم دھار دے بنیو پاٹھی، آتم پرما تم سچ پڑھائیا۔ کایا سروور نہاؤنا دُھر دے گھاٹی، جگت کنارہ لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھن آتمک راگ سُنو شبد انادی، اگم اگمرا دیو سُنائیا۔ اکو پُرکھ اکال لینا ارادھی، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا صفت صلاحیا۔ منوآ ہووے کدی نہ باغی، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ ماٹی کایا مندر جگاؤ چراغی، یرگن نُوڑ جوت رُسنائیا۔ تسیں پرہے دی دھار آدی، انت اوسے وچ سہائیا۔ ستگر شبد سچی سہادھی، اکھاں میٹن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھر دے مارگ بنو پاندھی، منزل منزل پندھ مُکائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنا سونا چاندی، چند ستارا دئے گواہیا۔ ستجگ اندر کوئی نہ سُوڑ گاں کھائیو ڈھانڈی، گر اوتار مل کے رہے سُنائیا۔ جن بھگت آتما پرما تما آد جگاد دے گوانڈھی، کیوں وچھڑ کے دیو ڈہائیا۔ جس صاحب بنا پت جاندی، اوہ پریشور لو منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، گھر مندر اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہے حکم مئیے اکا، ایکنکار تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل دے سکے، مہر ساچے نام دے لگائیا۔ دین دیال بن پتا، پت پریشور ہو سہائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کھئے حصہ، حصیداری دینی تجائیا۔ جیہڑا پیشین گوئیاں وچ تیرا بھوکھت لکھا، اوہ پورا کر وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا سکھا، بندو مُسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم دس ساچا پتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل سدا نت نوتا، یرگن سرگن سرگن تیرا نُوڑ نظری آئیا۔ ساڈے کول پُرانا تیرا چٹھا، جو جنم توں پہلوں سچکھنڈ دتا وکھائیا۔ انت اوسے دا نکن لگا سٹا، سٹیباری خلق خُدا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نُوڑ جوت پرکاش کیسے نہ دسا، نیج نیتر لوچن نین دہے نیتر اکھ گھلا ئیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ پیارا سنگھ دے گھر بھوک پُر شوگر مل ★

اوتار پیغمبر گر کہن پرہ جھگڑا مٹے نہ چار ورن، چار کُٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پئی دہائیا۔ پردہ اوہلا چکائے نہ کوئی اٹھاراں برن، بھانڈا بہرم بھو انتر زرتتر نہ کھئے بھنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیری آئے کوئی نہ سرن، اشٹ دیو سوامی تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ جیو ساچی منزل مول نہ چڑھن، آتم پرما تم پرما تم آتم نانا سکے نہ کھئے جڑائیا۔ من کلپنا مایا ممتا ذات پات دین مذہب لڑن، پروردگار سانجھے یار تیری زرگن دھار رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن ترے گن مایا نال لگی سڑن، امرت میگھ بوند سوانتی نجھر رس نہ کھئے چوائیا۔ پھری دروہی اُپر دھرنی دھرت دھول دھرن، زمیں اسمان رہے گر لائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی گیز مٹے نہ کیسے جنم مرن، جون اجونی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ مانس جنم انت اخیر بے نظیر سب درب کرن، پردے ہرجو تیرا نام نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، صاحب سلطانا نوجوانا تیرے بتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ لوک مات رہیا نہ ست ستواد، ست دھرم دوار نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر گھر اندر ودھیا کوڑ وکارا وواد، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ مایا بہرم بھلا سنت سادھ، آتم برہم پردہ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے تیری کردے یاد، دھن آتمک راگ اگمی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ دین مذہب تینوں اللہ وایگرؤ رام کہندے گاڈ، تیرے نام کلمے اتوں سارے کرن لڑائیا۔ تیرے مذہباں دین دنی وچ پایا فساد، ساچا میل نہ کوئی ملائییا۔ زرگن زرویر زراکار زراکار بن تیری کیرپا کھلے کیسے نہ جاگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ صدی چوڈھویں گھر گھر لگی آگ، پنج تت کایا رہی جلائییا۔ کیرپا کر صاحب سلطان پُرکھ ابناش، پاربرہم تیری اوٹ رکھائییا۔ تیرے اُپر سب نے رکھی آس، آشا ویکھ خلق خدائیا۔ ساچے مندر پاوے کوئی نہ راس، گوپی کابن روپ نہ کھئے دھرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکنکار اکو دیدے اپنا اگمی جاپ، جگ جیون داتے دھر دا ناد سنائیا۔ رُوح بُت تن وجود ماٹی خاک، کیرپا کر پنت پُنت دے بنائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند نہ کھئے چمکائییا۔ ہر گھٹ اندر تیرا واس، کیوں بیٹھا مکھ چھپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر فرمانا ویکھ وکھائییا۔ پُرکھ اکال کہے صدی چوڈھویں انت آیا وقت، پیغمبرو دیاں سنائیا۔ سب دی بھوکھتاں والی پوری کراں شرط، شرع دین دنی بدلائیا۔ جو سندیسہ دے آئے اُپر

دھرت، جو سرِشٹی درِشٹی کایا اندر آپ سُنائیا۔ سو تہاڈی پوری کران شرط، صاحبِ سلطان ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ تُسیں کھیل ویکھو اُپر عرش، سچ دوارے لُو انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کرپا میٹے حرص، مریض ویکھے جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی بینتی اک ارداس، چرن کول تیری سرنائیا۔ سچ وست کیسے نہ پاس، دین دُنی خالی نظری آئیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ جو نام کلمہ سندیسہ آئے آکھ، آخر اوہ سارے گئے بھلائیا۔ تَدھ بن انت کنت بھگونت کلجگ سنت پُچھے کوئی نہ وات، واتا ورن بدلیا دین لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تھانڈے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سُنو سچ سندیس، دُھر کلمہ نام درڑائیا۔ لہنا دینا دیکھے تہاڈا چار جگ دا پچھلا اُپدیش، جو شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی رہے سُنائیا۔ ستجگ ساچی دھار نر نرنکار آگما اپنا دے سندیس، دُھر فرمانا نوجوانا مرد مردانہ آپ سُنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم پاربرہم برہم سب نوں کرنا پئے ہیت، سرِشٹی اندر اِکو اِشٹ دے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ وشن برہما شو گنپت گنیش، دیوت سُر نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سب نوں چھڈنا پئے مات لوک دا دیس، سچکھنڈ دوارے جوتی جوت سمائیا۔ میں آد جگادی جگو جگ مالک خالق پرتپالک ایک، ایکنکار اک اکھوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں نر نریش، دُھر فرمانا اِکو اک سُنائیا۔ سو کلجگ انت نرگن دھار جوتی جامہ دھر کے بھیس، سرگن ویکھاں تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرِشٹ سبائی بخشے اِکو ٹیک، ٹکے مستک نام دھوڑی خاک رمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں بالک تیرے نتے، کلجگ انت نہ کھئے وڈیائیا۔ بینتی ارداس عرض اِکو متے، من منسا کوڑ دے گوائیا۔ تیرا نور جوت پرکاش ہووے دُھر دے چنے، چن سوریہ سیس نوائیا۔ جگت جیو ہوئے اٹھے، نج نیتر لوچن نین دے گھلائیا۔ تَدھ بن گڑھ ہنکار کھئے نہ بھنے، ایہہ گر اوتار پیغمبر رہے سُنائیا۔ ساچا راگ سُننا بن رسنا جہوا کتے، دھن آتمک ناد وجائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بدل دے سارے سمیں، کلجگ کوڑی کرپا سمپت دے کرائیا۔ پون سواس ساہ ساہ نام چپا دے، دامنگیر آتم پر ماتم آپ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تَدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھو

دھرنی دھرت دھول، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ جس نوں نورِ الہی مٹیا اول، عالمین بے پرواہیا۔ اوہ ہر پردے لکھ چؤراسی رہیا
 مول، مؤلا روپ نورِ الہیا۔ جس نے سب دے اندر ٹکایا ناہی کول، امرت بوند سواتی وچ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، اوہ لین ہارا سب دی خبر، بے خبراں لے اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی ہوئی جیہڑی بے خبر، ساڈے کلمے کم
 کیسے نہ آئی۔ من کلپنا ساڈھے تِن ہتھ سریر اندر پایا غدر، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائی۔ بُدھی کرے کوئی نہ عدل، ممتا موہ ہوئی بلکائی۔
 ست دھرم ہویا قتل، کوڑی کِریا ڈنک رہی وجائی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ تینوں دیئے
 درڑائی۔ پُرکھ اکال دین دُنی بھلیا تیرا وطن، بے وطن ہو کے بیٹھے آسن لائی۔ پروردگار سانجھے یار صدی چوڈھویں تینوں سارے آئے
 دسن، حقیقت حق لاشریک دیئے سُنائی۔ چرن کول سرنائی تئی اوتارموسیٰ عیسیٰ محمد نانک گوبند ڈھٹھن، ڈھیہہ ڈھیہہ لاگن پائی۔
 کِریا کر پُرکھ سمرتھن، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیائی۔ اسپں سب کچھ ویکھیا کلجگ دھار اکھن، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ تھہ بن پیج آئے
 کوئی نہ رکھن، چار کُنٹ نہ کھئے سہائی۔ جھگڑا میٹ دے اُتر پورب پچھم دکھن، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی لے انگرائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی پُرکھ
 اکال سرب کلا سمرتھن، سمرتھ سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیری بے پرواہیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گرہ پنڈ سُسانا ★

اوتار پیغمبر کہن پرہہ ساڈی آسا منسا پوری کر اُمید، عالمین تیرا راہ تکائی۔ جوت سرُپی نت نوت تیرا رہے دید، دیدا
 دانستہ تیرا نور نظری آئی۔ تیرے نام کلمے دی جو کر کے گئے تاکید، راگ ناد صفت ڈھولے کلمیاں وچ گائی۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ
 رکھ کے گئے تیری اڈیک، ایشٹاں وچوں تیرا ایشٹ منائی۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں ویکھ اندھیرا تاریک، زرگن نوری چند نہ کھئے
 چمکائی۔ مالک خالق پرتپالک تیرے وچ حق توفیق، صاحب سلطان تیرے ہتھ وڈیائی۔ ہر گھٹ اندر نظری آ نزدیک، دُور دُراڈا

پندھ مکائیا۔ تُوں آد جُگادی لاشریک، دین مذہب ورن گوت نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے نام دی اکو ہووے تبلیغ، ڈنکا اکو اک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دی دس اگم تعلیم، طَلبے گر اوتار پیغمبر منگ منگائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار دھام وکھا عظیم، عالیشان محبان تیری اک سرنائیا۔ تُوں مالک خالق قدیم، قُدرت دا کرتا نظری آئیا۔ ساڈے کولوں جو تُوں کرائی تقسیم، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ بہروسہ دوا یا یقین، اعتماد دتا بندھائیا۔ تیری بے پرواہی دے آفرین، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ اپنا مارگ رکھ مہین، منزل انت نہ کیسے چڑھائیا۔ دو جہاناں کر ادھین، حُکم حاکم اک سُنائیا۔ اسیں بالے نڈھے تیرے مسکین، مُشکل کلجگ اتم آئیا۔ نگاہ مار اُتے دھرنی دھرت دھول زمین، لوک پرلوک رہے گر لائیا۔ جھگڑا ویکھ نر مدین، اتم برہم بھیو رہے نہ رائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جُگاد نواں نوین، جو بن ونا سو بہا پائیا۔ ست ستوادی اک کریم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا حُکم متیا دُرست، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ انت صدی چوڈھویں سارے ہو گئے سُسْت، غفلت نندرا وچ دُہائیا۔ پروردگار سب دا سانجھا بن مُرشد، پرما تم اتم رنگ رنگائیا۔ اکو تیری ہووے اُلفت، دُوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ مایا ممتا نالوں سب دی کرا فُرصت، ناتا کوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا نام دے مُفت، مُفتیاں کولوں پلے دے چُھڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا نام خُماری مستی اکو ہووے جھوک، جھک جھک تیرے قدماں ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس نوائیا۔ تیرا کھیل ہووے لوک پرلوک، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب گاون تیرا نام اک سلوک، بِنْدُو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا نام شبد بھنڈارا آد جُگادی تھوک، گر اوتار پیغمبر پرچون لوک مات آئے ورتائیا۔ تُوں مالک سب دا پرما تم جوت، آتما تیرا نور جوت رُشنائیا۔ تیرا نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کوڑی کِریا دین دنی بدل دے سوچ، سمجھ سمجھ وچوں پرگنائیا۔ کایا مندر اندر نیچ نیتر لوچن کھول کے لوچ، لوچا منسا سب دی پور کرائیا۔ نام خُماری وچ کر مدبوش، مدھر پیالے لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھر دی دھار سچ پیار بھیو کھلا اگتے کوش، جس وچ اکھراں والی نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، واہ واہ تیری وجے ودھائیا۔ گر

اوتار پیغمبر کہن آتم پر ماتم سب نوں دس دھار، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ اکو ایشٹ ہویئے سنسار، سریشٹی دریشٹی دے بدلائیا۔ اکو
 ہووے جے جیکار، چاروں کنت و جے ودھائیا۔ اکو ہووے تیرا پیار، پورن پرہ دینا سمجھائیا۔ اکو مندر دسے دوار، دو جا گرہ نہ کھئے
 وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اوتار پیغمبر گرو گئے ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چار کنت دھواں دھار، دہ دشا اندھیرا
 چھائیا۔ ساچا نور جوت کرے نہ کھئے اجیار، اجالا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پی ہابکار، مانو مائکھ مانس رہے
 کر لائیا۔ تده بن کوئی نہ کلجگ اتم بائے سار، مہاسار تھی تیرے آگے ڈبائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن
 پائیا۔ دست بدست بندنا تیرے دربار، بن سیس سجدہ کر کے تیرا شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دے دے دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پورب لیکھا کر لے یاد، یادداشت تیرے وچ سمائیا۔ جس کارن لوک
 مات سانوں کیتا آباد، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ دھر دا مٹر پیارا بن احباب، سچ سندیسہ مات سنائیا۔ نمونستے کرنی دسی آداب،
 ادب وچ وڈیائیا۔ اللہ رام واپگر اوام کرشن نام چپایا گاڈ، گائیڈ بن کے اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دے دے دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در تیرے دے منگتے، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گڑھ توڑ
 دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم پردہ دے اٹھائیا۔ دین مذہب گر اوتار پیغمبر تیری دھاروں جمدے، اتم تیرے وچ سمائیا۔ صدی
 چوڈھویں اتم ساڈے حکم فرمانے رہے کیسے نہیں کم دے، کجے بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ اسیں سارے ونجارے تیرے دم دے، دامنگیر
 ویکھ وکھائیا۔ لیکھے لگا دے خوشی غم دے، غم خوار ہو سہائیا۔ جھگڑے مکا دے کایا ماٹی چم دے، ہندو مسلم سکھ عیسائی
 کرے نہ کھئے لڑائیا۔ شبد جیکار سمجھا دے دھن دھن دے، دین دنی تیرا نام دھیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو اسیں تیری رضا
 مندے، در تیرے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، ستگر شبد جوت دھار نرگن نراکار سنسار وچ اگتا گھل دے، جو کوڑی کرپا گھائل کرے تھاون تھائیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ رام سنگھ دے گرہ پنڈ فتووال ضلع ہوشیارپور ★

اوتار پیغمبر کہن پُرکھ ابناشی، پاربرہم پت پریشور تیری وڈ وڈیاٹیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر ساڈی کر بند خلاصی، مہبان بیدو بی خیر یا اللہ تیری اک سرنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کھیل ویکھیے تیرا منڈل راسی، زمیں اسماناں نوجوانا مرد مردانہ وجے اک ودھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم نرگن دھار بن سب دا ساتھی، سگلا سنگ سورے سرینگ ایکنکار آپ نیہائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری من کے آئے آکھی، سرگن ہو کے تن وجود سیو کھائیا۔ تیرا بھیو ابھید اچھل اچھل دسیا بوہ بھاتی، پاربرہم تیری سوہا صفتاں ڈھولیاں وچ صلاحیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کوڑی کیریا میٹ اندھیری راتی، نرگن زرویر نرکار نرگن روپ جوت چند کر رُشناٹیا۔ ماتو مائس مانکھ جیون جگت بدل دے حیاتی، آب حیات امرت رس دھر دا مکھ چوائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی کھلاپاتی، پت پریشور بے انت بے انت تیرے آگے سپس نوائیا۔ جھگڑا مکا دین دنی ذات پاتی، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ساچی منزل دس اکھی گھاٹی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کلجگ ویکھ بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ حُجرہ حق سوہے نہ کھئے مہرابی، کایا کعبہ نہ کھئے رُشناٹیا۔ من کلپنا کائنات ہوئی باغی، بغاوت گھر گھر نظری آئیا۔ ترے گن مایا بھجھے کھئے نہ آگی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ سوئی سرت کیسے نہ جاگی، شبدی میل نہ کھئے ملائیا۔ دپیک جوت نہ جگے چراغی، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ دھرم دا ملے کوئی نہ حاجی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھرم دوارے تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیرپا کر صاحب سلطان نرگن سوامی انترجامی، تیرے آگے منگ منگائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک والی دو جہانی، وشن برہما شو دیوت سر تیری سیو کھائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی، نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا اک اکھوائیا۔ دھر فرمانا حقیقی کلمہ کر فرمانی، فرماں بردار دین دنی لے بنائیا۔ تیرا اکو نور نورانی چمکے زمیں اسمانی، گپت ظاہر پڑدا دے اٹھائیا۔ تُوں لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دھر دا کابنی، نام بنسری کایا مندر اندر دے سُنائیا۔ نج نیتر نر نرائن دے پہچانی، بجر کپاٹی پردہ دے کھلاٹیا۔ ست ستوادی ست دھرم وکھا نشانی، نشانہ اور نہ کھئے جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ڈھولا سارے گانی، پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو تیرے نام وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، صاحبِ ستگر پت پریشور تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر منگاں رہے منگ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، صاحبِ سلطان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دُنی بخش اک انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ کروٹ بدل اپنی کنڈ، کنڈھا کلجگ انت ویکھ وکھائیا۔ خالق خلق سب دی آتم ہوئی رنڈ، شاہو بھوپ شوہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوں بہاوی توں ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی در تیرے الکھ جگائیا۔ کور کلپنا مایا متا میٹ گنڈ، نام سگنڈھ کایا ماٹی وچ رکھائیا۔ زرگن نور جوت چاڑھ چند، جگت اندھیرا رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم تیرا ڈھولا ہووے چھند، سنسا روگ دینا گوائیا۔ بہانڈا بہم بھو ڈھاہ دے کنڈھ، ہوے ہنگتا گرھ ٹڑائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ اگئی شبد سنا مردنگ، ناد دُھن اک اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ہر کرتے دیونہار اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ویکھ اپنی سمت، بن نگاہ نگاہ اُٹھائیا۔ سرشٹ سبائی کرے علت، علم عالماں رہیا زُلائیا۔ کلجگ بڈھی کیتی ذلت، خواری وچ دُہائیا۔ جدھر تکیئے تیرے نندک، تیرا نام نہ کھئے وڈیائیا۔ ست سنتوکھ رہیا کوئی نہ صدق، صبوری سچ نہ کھئے کھائیا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، حوصلے رہے ڈھاپیا۔ تڈھ بن ساچی دیوے کوئی نہ خلعت، لوک مات نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ پیار دی بخش ملت، دُبا روگ دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے دُھر دا ور، الکھ اگوچر تیرے دوارے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا ویکھ اخیر وقت، ٹھاکر سوامی کی دھیان لگائیا۔ کی دشا ہوئی جگت، بن تیری کرپا دسے کوئی نہ بھگت، بہرمان بھری لوکائیا۔ پھری دروہی اُتے عرش، عرشی نور نہ کھئے زُشنائیا۔ مہربان محبوب کر ترس، رحمت وچ دُہائیا۔ لہنا دینا پورا کر مقروض لاه دے قرض، لیکھا بے باق دے کرائیا۔ تیری سرن سرنائى بینتی اکو عرض، آرزو رہے جنائیا۔ پروردگار تیری غرض، غریب ناناے دین دُہائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ کھیل اسچرج، چار ورن اٹھاراں برن کرے لڑائیا۔ کرپا کر جودھے سورپیر مردانے مرد، مدد تیری منگ منگائیا۔ مایا متا رہے نہ کھئے تشدد، نام کھنڈا اک اُٹھائیا۔ ساڈی سب دی پوری ہوئی سند، لیکھا رہیا نہ رائیا۔ اخیر ویکھنا چاہندے انت، انتشکرن تکیئے دین دُنی لوکائیا۔ توں آد جگادی صاحبِ ستگر سلطان بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا نام ادھاری بنیئے سنت، من ممتا دے مٹائیا۔ توں سچ سوامی سہاگی کنت، سگلا سنگ

رکھائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پردہ دے چُکائیا۔ در تیرے بھکاری بنے منگت، بھکھک جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ پن اور نہ کوئی جس نال ہووے ملّت، میلا اپنا لینا ملّائیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گھر پنڈ فٹوال ضلع ہوشیارپُری ★

صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا بھجن، نام کلمہ دین دُئی پھول پھلائییا۔ سچ شبد دھار دا رہیا کوئی نہ سجن، نام خُماری نظر کھئے نہ آئییا۔ ترے گن مایا وچ سارے دگن، امرت میگھ نہ کھئے برسائییا۔ کوڑی کِریا پی کے مدن، مایا ممتا موہ کرے بلکائییا۔ ساچی منزل مؤل نہ لنگھن، تن وجود چڑھی کیسے نہ رنگن، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ آتم ملے نہ پرماندن، نجانند نہ کھئے درسائییا۔ سب دا جوتی نور ہویا مدھم، مد ماسی ہوئی لوکائییا۔ آتم پرما تم ٹئی مؤل نہ گنڈھن، پاربرہم برہم جوڑ نہ کھئے جڑائییا۔ جھگڑا پیا کایا ماٹی ماس ناڑی ہڈن، چم درِشٹی سکے نہ کھئے بدلائییا۔ دین مذہب ویکھو اپنی حدن، حدود محدود نہ کھئے رکھائییا۔ دھرم دوارے رہے کوئی نہ بندن، گُردر مندر مسجد شہودوالے مٹھ رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک درسائییا۔ صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنی بندگی، بندہ بندہ پھول پھلائییا۔ تہاڈی رہی نہ کھئے مُشدگی، سچ پیار نہ کھئے بنائییا۔ دھار دے نہ توری چنّ دی، نرگن توری چند نہ کھئے رُشنائییا۔ مذہب اوہلا ہویا رُپ بنیا کندھ دی، مانو ونڈ رہیا ونڈائییا۔ من کلپنا خواہش ودھائی جوٹھ جھوٹھ گند دی، سچ سچ نہ کھئے سمجھائییا۔ تہاڈی اؤدھ ویکھو لنگھدی، ویلا اتم آئییا۔ کھیل ہونی سُرے سربنگ دی، بے پرواہ حکم ورتائییا۔ آواز سُنائے نام سچ مردنگ دی، جو مرد مردانہ دئے جنائییا۔ گونج پینی پاربرہم پت پرمیشور دے چھند دی، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائییا۔ صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا دین دُئی دا پاٹھ، پاٹھشالا نظر کھئے نہ آئییا۔ کایا مندر اندر سب نوں آئی گھاٹ، دھرم دی گھاٹی چڑھن کھئے نہ پائییا۔ کدھر گیا تہاڈا نام بھنڈارا داد، بخشش رحمت بیٹھے چھپائییا۔

چاروں کُنٹ ویکھو اندھیری رات، ساچا نُوَر چند نہ کھئے چمکائیا۔ تُساں جھگڑا پایا دین مذہب ذات پات، اُوچ نیچ کرے لڑائیا۔ پرہہ دا نام کلمہ لکھ کے آئے نال قلم دوات، کاغذ سیاہی نال جوڑ جڑائیا۔ دین دُنی دا تگُو حالات، حالت بگڑی خلق خُدائیا۔ تُسیں بیٹھے اُپر آکاش، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ تہاڈی اُمت مات ہونئی بدمعاش، کایا مندر کرے نہ کھئے صفائیا۔ ساچے منڈل پاوے کوئی نہ راس، گوپی کاہن اتم پر ماتم ناچ نہ کھئے کرائیا۔ مانو مانو کردے گھات، نام کلمے پئی لڑائیا۔ اپنے مُرشد دی کھول کے ویکھو کیتاب، جس وچوں تہانوں کرے پڑھائیا۔ اگئی ویکھو اوہ لُغات، جس دا مطلب نہ کھئے سمجھائیا۔ جس کارن تہاڈا پایا نفاق، جھگڑے در لڑائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ کرا کے فساد، عیسیٰ حضرت دتی وڈیائیا۔ تُسیں اوسے نوں کردے آئے یاد، واپگروُ خُدا گاڈ کہہ کے سپس نوائیا۔ اوسے کولوں انت منگو اتحاد، میلانے ملائیا۔ جس نے درگاہ ساچی تہانوں کیتا آباد، سچکھنڈ دوارے حصّہ کھئے نہ پائیا۔ مات لوک مانو ذاتی سانجھی کرے آباد، اکا رنگ رنگائیا۔ کایا کعبہ حُجرہ حق دے حق محراب، محبوب اپنا نُوَر جوت کر رُشنائیا۔ مِتَر پیارا سب دا بنے احباب، پروردگار اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی پُوجا، چار ورن اٹھاراں برن اپنا دھیان لگائیا۔ ناہی کول کسے نہ ہویا مودھا، امرت جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ سچ دوار دا بھيو کھلاوے کھئے نہ گوجھا، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ پھری دُہائی اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ کی کھیل کر کے سندیسہ دے کے گئی اشٹبھج دُرگا، سُنہہ نِسُنہہ کر جنائیا۔ کی خبر سُنائی عیسیٰ مُوسیٰ محمد بن تُرکا، تُرت سنیہڑا کی جنائیا۔ کی نانک گوہند بھيو کھلایا پُرکھ اکال دُھر دا، بودھ آگادھ راگ الاٹیا۔ کِس بدھ لیکھا مُکنا ہرکھ سوگ دا، چنتا غم ڈیرہ ڈھاپیا۔ کی مارگ چلنا دُھر دے جوگ دا، ست سچ وچ سمائیا۔ کِس بدھ پرہہ نے روگ میٹنا ہوے ویوگ دا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ صدی چوڈھویں انت آخِر وشن برہما شو دیوت سُر کی گجھ سوچدا، بنا بُدھی توں اپنا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کلجگ کوڑی کیریا ککرم ویلا رہنا نہیں مَوچ دا، موہ ممتا رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار مالک لوک پرلوک دا، دو جہاناں نُوچوانا مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام سنیہڑا دُھر دا کلمہ اک سلوک دا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دئے سمجھائیا۔ جس دا بھانا آد جُگاد جُگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھئے نہ روکدا، حُکمے اندر سارے بیٹھن

سیس نوائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پرمیشور پرکاش کرے اپنی نرمل جوت دا، سرگن تت سریر نہ کھئے وڈیائیا۔ انت
 اخیر بے نظیر لیکھا جانے دوش نردوش دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مالک سدا اپنی موج دا، موجودہ ہو کے دین دُنی ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہرہنس سنگھ دے گھر پنڈ پھٹو وال ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال صاحب بخشندی، بخشش رحمت اپنی حق کھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دُھر دے نام دی
 لا پابندی، دین مذہب ذات پات سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ ساڈی انت اخیر بے نظیر پوری ہون لگی سندھی، سند سارے رہے
 وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا دین دُنی ہوئے گندی، مایا ممتا موہ وکار ہنکار وچ ہلکائیا۔ سچ دھرم دی سچ سوامی دے
 سگندھی، سچ سچ ہر پردے دے وسائیا۔ بن تیری کرپا مہربان محبوب تیری کائنات ہوئے اندھی، نج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے
 کھلائیا۔ اسیں دین مذہب دی نکئی نکئی لا کے آئے دُندی، دُنداوت بندنا سجدہ سیس تیری دھار جھکائیا۔ انت اخیر وقت پہنچیا
 کندھی، کندھی دے مالک ویکھ وکھائیا۔ در ٹھانڈے تیرے وست اگئی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساچے نام دی رنگت
 دے رنگی، اندٹھڑے آپ رنگائیا۔ امرت دھار ہر گھٹ پھیر دے گنگی، گنگا گوداوری جمناسرستی کایا اندر نظری آئیا۔ نور جوت
 چاڑھ اپنا چندی، اگیان اندھیر دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوچا نظر کھئے
 نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جھکدے تیرے قدماں، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دیال دین دُنی
 دا میٹ صدمہ، ہر صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ گنتی ویکھ ارباں کھرباں پدماں، جن سنکھیا روّلا پائیا۔ سب دی جوتی ہوئی
 مدھما، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی سیکھیا اکو دے دے بندنا، دُنداوت اک پرگٹائیا۔ تیرا دیدارا ایکنکارا اکو پئے سب نون منگنا،
 دوچے در الکھ نہ کھئے جگائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا وچ وربھنڈنا، برہمنڈ تیری وڈیائیا۔ پکڑ اٹھا دے جیرج انڈنا، اُتبھج سیتج نہ کھئے
 لڑائیا۔ تیرا نور جوت پرکاش اگئی چندنا، جس نون سورہ چند سیس نوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرے کار انگنا، انگیکار آپ ہو

جائیا۔ سچ دوار پن تیری کیرپا کیسے نہ لنگھنا، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ سچ ڈنکا وجا نام مردنگنا، سوئی سرتی جگت دے اٹھائیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈنا، برہمنڈ رہے کُرائیا۔ پُرکھ اکال سورے سربنگنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ سوامی انترجامی تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی تگ، طاقتور تیری بے پرواہیا۔ تیری جھولی پایا تیرا حقیقت حق، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ انت آسا ساچی رہے دس، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں ساڈی ہوئی بس، بستے سبدے دے بندھائیا۔ آگے اکو مالک نظری آوے پُرکھ سمرتھ، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرے چرن رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران کیتا اکٹھ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ساڈا دین دُنی دا رہیا نہ کوئی ہٹھ، ہٹوانے تیرے ہٹھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ جیکارا دے اکھ، اکھ آگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کردے قدم بوسی، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ ساتھوں سوچ جائے نہ سوچی، کی تیری کھیل آگے بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا لیکھا رہیا روداس چارا موچی، کبیر کعبیاں توں پرے رہیا سُنائیا۔ اسپں تیرے نام دی کھاندے رہے روزی، رازق رزق رحیم تیری وڈیائیا۔ ٹوں مالک خالق چوچی، پریم اکو سوہیا پائیا۔ اسپں تیرے شبد دے بنے کھوچی، کھوجت کھوجت راگ سُنائیا۔ ٹوں آد جگاد آگادھ بودھی، بڈھی توں پرے کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ پن دوجا دیونہار اور نہ کھئے اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے دوویں بٹھ بٹھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ تیری مہا سدا اکٹھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ نرگن دھار سرگن چلاویں رتھ، جگ چوگری ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کھیرا کر بھٹھ، بھٹھیارا کوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ مارگ راہ دے ست، ست ستوادی ہو سہائیا۔ ناڑ بہتر ابلے کیسے نہ رت، اگنی آگ دینی جلائییا۔ آتم پرما تم میلا میل کھلاپت، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے چرن سرن سرنائی رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ دین دُنی دا ایکا مارگ دس، دہ دشا دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہووے اکٹھ، دُتیا دھار نہ کھئے جنائیا۔ ہر پردے وسے سچ، سچ سنجم دے درڑائیا۔ بھاگ لگا ماٹی کچ، کنچن گرھ دے بنائیا۔ لوں لوں اندر جا رچ، ساڈھے تن کروڑ رچنا ویکھ وکھائیا۔ من منوا نہ پئے نچ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ نج نیر کھول اکھ، لوچن اکو ہوئے رُشنائیا۔ ٹوں صاحب پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا

نور الایہیا۔ وقت ویلا ویکھ جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی لگی آگ، تڈھ بن سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، نام خُماری دے مدھ، مدھر دُهن نال اُچھائیا۔ بن مکے کعب کرا حج، حُجرہ حق دے درڑائیا۔ ساچا مندر سہا مٹھ، ساڈھے تِن ہتھ تیرا نور جوت رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تڈھ بن کھئے نہ سکے رکھ، رکھک ہو کے رکھیا کرے نہ تھاؤں تھائیا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں وچ تیرا کر کے آئے جس، راگاں ناداں وچ صفتی ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جگ چوکرئی نت نوت تیرے ہتھ، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھے یار نرگن دھار تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ امریک سنگھ دے گھر پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُری

☆ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ امریک سنگھ دے گھر پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُری
 صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا سو پُرکھ نرنجن، جو انجن باہمی گر اوتار پیغمبران ربیا بنائیا۔ اشارہ دیوے آد پُرکھ نرنجن، جو انجن نیتر ناؤں نرنکارا اک پائیا۔ کرے کھیل ایکنکار درد دکھ بھے بھنجن، روگ سوگ چنتا دکھ ویکھے جگت لوکائیا۔ پرکاش تکیا آد نرنجن، جو ہر گھٹ اندر اپنا نور ربیا چمکائیا۔ ابناشی کرتا تکیا دُھر دا سجن، سکلا ساتھی دُھر دا سوہا پائیا۔ سیری بھگوان دھوڑ کرائے سب نوں مجن، سرگن دھار ایکنکار دُرمت میل کرے صفائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور کدا ویکھیا عدل، انصاف دو جہاناں اک کھائیا۔ پروردگار سانجھا یار سب دی دھار ربیا بدل، ترتیب عجیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر فرمانا نوجوانا مرد مردانہ سندیسہ دیوے اپنا چن، فرمانا رانا اک درڑائیا۔ وشن برہما شو دیوت سارے بھجن، دو جہان لین انگرٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا سچکھنڈ دوارا سوہاؤنت، صاحب سوامی انترجامی آپ سہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا بیٹھا اکو کنت، کنت کنتوبل نور الایہیا۔ شبد انادی برہم برہمادی بودھ اگادی سکھیا دیوے بن کے دُھر دا پنڈت، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا نرگن دھار ایکنکار دیوے جیرج انڈج، اُتہج سینج صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر در درویش سارے بیٹھے منگت، درگاہ ساچی بیٹھے سپس نوائیا۔

صدی چوڈھویں سب دا پورا ہون والا سمت، سماں سماپت دئے کرائیا۔ دروہی پھری وچ نبی رسولاں امت، امن چمن نہ کھئے مہکائیا۔ اچی ہوکا دیوے چوڈاں طبقات وچ محمد، دروہی خدا یامبین محبان بیدو تیری بے پرواہیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک اشارہ رہن کھئے نہ پائیا۔ کی ہون لگا دین دُنی غضب، تعجب وچ حیرانی میرے اندر آئیا۔ ویلا لیکھا پورا ہون لگا مذہب، آگے چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ پروردگار سانجھے یار قدم بوسی کراں تیرے قدم، قدیم دے مالک تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ خدا کہے محمد میرے گزرا، کلزمیے نزا ترغیے زبا نویزو رُوح بُت پردہ ربیا کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا نور اسمانی، جس دا اسم نہ کھئے درڑائیا۔ جو لیکھا جانے جیو جگت اسلامی، جسمانی ضمیر سب دی پھول پھلائیا۔ منزل تکے نور نورانی، رحمت اپنی نال ویکھے خلق خدائیا۔ چاروں کُنٹ دسی بے ایمانی، ست سچ نہ کھئے جنائیا۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، چارے بانی دئے دُہائیا۔ پوتر دسے نہ کھئے جیو پرانی، پُراں شاستر رہے گُرائیا۔ سب دی جوہ ہوئی بیگانی، گرہ مندر نہ کھئے سہائیا۔ امرت رس دسے نہ ٹھنڈا پانی، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ کیرپا کر شہنشاہ سُلطانی، پُرکھ اکالے تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم مٹنی نشانی، نشانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی ہونی ویرانی، ویری گھر گھر کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سچکھنڈ ست سروپ تکیا نانک، زرگن زرگن وچ سہائیا۔ جو لیکھا جانے اچن اچانک، بھیمو ابھید دئے اُٹھائیا۔ سدا رہے صحیح سلامت، ست ست وچ سہائیا۔ دین دُنی جگت جان امانت، پُرکھ اکال دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنا دُھر دا بنک، دوارا دوار اک سہائیا۔ جتھے وجے آگما ڈنک، نام نگارہ ناؤں زرنکارا ربیا سُنائیا۔ جھگڑا دسے نہ راؤ رنک، اوچ نیچ نہ کھئے لڑائیا۔ ست دھرم دی بنی بنت، گھڑن بھنہہار اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا کرے انت، ستجگ ساچا راہ چلائیا۔ بھگت سہیلے پرگٹائے سنت، گرمکھ گر گر لے اُٹھائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے بنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ دُھر دا نام دے کے مٹت، اکو کرے پڑھائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ چنت، غمی غم خوار دئے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں من کے مٹت، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دو جہاناں تک کے سمت، لیکھا دیوے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑ گڑیار میٹے
نندک، ست سچ دا مارگ اک پرگٹائیا۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مُنشی رام دے گرہ بیگووال ضلع ہوشیارپُڑ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال حق محبوب پروردگار، پاربرہم پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد
مردان، وسنہارے عرش فرش اُچ عروج عالیشان، نوجوان نرور تیری اوٹ تکائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارا تیرا اگم مکان،
چھپر چھن سیری بھگوان نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں آد جگادی نت نوت نرنکار نراکار سب دا کابن، بے انت بے انت تیرے ڈھولے
سارے گان، جگ چوکڑی تیری مہا صفت گا کے آئے گان، لوک مات راگان ناداں وچ جنائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سارے
ہوئے حیران، پریشانی وچ ڈہائیا۔ صدق صبوری ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، عالماں علم نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ایک دے ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن گر اوتار پیغمبر میت، نام سندیسہ کلمہ دیاں درڑائیا۔
ستجگ ساچے سچ دساں حدیث، حضرتو حضرتان توں باہر کراں پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چلاواں سانجھی ریت، دین مذہب
دا لیکھا جگت مُکائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ سچ سہائیا۔ جتھے بیٹھا رہے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی داتا نظری
آئیا۔ تن وجود کایا ماٹی سب دی کر کے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ بوند سوانتی اک چوائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ
ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اک اکلا، لوک ماتی
جگت محلا، نو ست آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے چرن کول پرہہ نمسکار، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ ہوں بالک تیرے
سیوک سیوادار، نئے نڈھے رُوپ نظری آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بنے رہے خدمتگار، خادم ہو کے تیرے چرن کولان سیس
نوائیا۔ نام سندیسے کلمے دے کے آئے وارو وار، وارتا کاغذ قلم شاہی نال رکھائیا۔ اُچی کوک کردے آئے پُکار، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ تُوں

ٹھاکر سوامی انترجامی ویکھیں وگسیں ویکھنہار، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیرپا کر شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، کھڑے در تیرے ٹھانڈے دربار، گھر سہنجنا اکو نظری آئیا۔ دین دُنی کر خبردار، نام بھنڈارا دے اگم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ قُدرت دے قادر دے آدھار، نرگن دیا باقی کلاپاتی کر اُجیار، جگت اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دے دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارا در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سُنو میرے بچے نادان، گنونت ہو کے دیاں جنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹاں نشان، نشانہ دین دُنی بدلائیا۔ ست سچ دی پاواں آن، انا فانا اپنی کھیل کھلائییا۔ سیکھیا ساریاں کرنی پروان، پرم پُرکھ اکو حُکم درڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مانو ذاتی دیواں اک گیان، اگیان اندھیرا دیاں مٹائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی دیواں پین کھان، ترسنا کوڑ گڑیار دیاں گوائیا۔ ناد دُھن آتم راگ سناواں بناکان، شبدا انادی ناد جنائیا۔ نرگن دیا باقی جوت جگاواں مہان، نورو نور نور رُشنائیا۔ ٹھاکر سوامی ہو کے ملاں آن، گھر گھر وچ اپنا جوڑ جڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب دا اکو ہووے گان، گاوت گا گا خوشی بنائیا۔ لکھ چوراسی گوپی بنے دُھر دا کابن، جو نام بنسری ہر پردے دئے درڑائیا۔ سب دا سانجھا ہووے امام، عملان تون رہت نور الہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ اتر ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی ارداس، آرزو اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ کھیل تماش، پارہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ اسیں لوک مات سرشٹی درشٹی اندر آئے آکھ، بھوکھتاں لکھتاں وچ درڑائیا۔ اتم لہنا دینا پُرکھ اکال کلجگ کائنات، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا مٹے اندھیری رات، نرگن نور ساچا چند چمکائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، نیراکھ دھار وچوں اکھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وست امولک کایا گولک ہر اتر آپ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر لو انگڑائی، نیتر لوچن نین اکھ گھلائییا۔ اپنی سیکھیا سارے ویکھو پڑھائی، اکھ اکھ کھوج کھوجائیا۔ کی سندیسہ دتا قلم شاہی، شہنشاہ نال ملائییا۔ کیوں اُمت اُمتی پئی دُبائی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کیوں خلق مخلوق رہے گر لائی، کایا گرہ نہ کھئے صفائیا۔ کیتھے چھپیا پیغمبرو تہاڈا نور الہی، جسم اسم وچ کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں بلہین ہوئے تہاڈے مُرید کلمہ رہے بھلائی، بہم نہ کھئے مٹائیا۔ جے سنبھال نہیں سکدے تے

کھڑیاں کر دیو باہیں، خالی ہتھ دیو وکھائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے دروبی تیرا نام خدائی، خودغرضی نظر کھئے نہ آئیا۔ جو گوہند بوٹا
 پٹیا کابی، ساڈی جڑ گیا اکھڑائیا۔ چھوٹے بچے نینہاں ہیٹھاں ہلوانے رہے لگائی، صدی چوڈھویں کلر کندھ اُمت ساڈی نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے دے دھر دا ور، تڈھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر
 اپنا پورب ویکھو بھوکھت لیکھ، لکھت نال ملائیا۔ کس بدھ دین دایلا دھرے بھیکھ، دھر دی بھکھیا کی جنائیا۔ کون سہنجے وسے
 دیس، دشا کون سمجھائیا۔ جس نوں ویکھے اوتار پیغمبر گر برہم مہیش، مہکھاسر دیت نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس نے دو جہان
 لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کرنے ایک، ایک ایکنکار نظری آئیا۔ سب دی بدھی کر بیک، پرتی سرتی نرتی اپنے رنگ
 رنگائیا۔ چار گنٹ دہ دشا مانو مانس مانکھ دسے اپنی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ مات لوک وسا کے دیس، دین دنی
 دے اُجڑیاں لے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، جو آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت
 نرگن نرکار نرکار شبدی دھار اپنی کل ورتائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا اکو وار سجدہ، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ تون مالک
 سچکھنڈ گھر دا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ تیرے حکمے اندر پنج تت کایا چولا ڈردا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرے کلمے دا پیغمبر
 کلمہ رہیا پڑھدا، اللہ ہوبو نعرہ لائیا۔ آد جگاد جو چاہے سو تون آپے کردا، خود خدا تیری وڈیائیا۔ تیرا انت کھیل ہونا نرائن نر
 دا، نرگن نوری نور جوت کرے رُشنائیا۔ ہوں سیوک تیرا بردا، خادم قدم بوسی کر کے جھٹ لنگھائیا۔ تون پاتشاہ شاہ شہنشاہ
 سچکھنڈ نواسی آگے در دا، درویشاں دینی مان وڈیائیا۔ تیرا حکم معقول اوتار پیغمبر منظور کردا، حضور حاضر تیری وڈیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا شبد گرو
 آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت تیری کھیل کردا، دوسر حکم نہ کھئے ورتائیا۔

★ ۲۷ ★ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر کھولو اکھیاں، آخر اکل کل دھاری رہیا جنائیا۔ ٹھاڈے نام کلمے والیاں میرے نال پتیاں، حصیداری مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ لوک مات مُرید گرمکھ ویکھو اپنیاں سکھیاں، کاہن ہو کے دھیان لگائیا۔ سچ دسو کون میرے پریم پیار وچ رتیاں، رتن امولک ہیرا اپنا روپ گئے بنائیا۔ ست سنتوکھ دھیچ وچ کیہڑیاں ستیاں، ست ستواد وچ اپنا روپ سائیا۔ کایا مندر اندر ویکھو کتھے جگن نرگن دھار موم بتیاں، باطن بھیو رہے نہ رائیا۔ انت اخیر بے نظیر نال کیتیاں کی پگیاں، وعدے اپنے آپ وچ جنائیا۔ کی کتھا کہانیاں بھوکھتاں وچ دسیاں، دہ دشا کر پڑھائیا۔ کس بدھ اتھ ہوون سچیاں، سچ سچ نال ملائیا۔ کتے گلان نہ ہوون کچیاں، کچا تند نہ کھئے وکھائیا۔ ٹھاڈیاں دھاراں ہونیاں اکھیاں، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ تن وجود پنج تت رہیا نہ مٹیاں، سریر شرع نہ کھئے وکھائیا۔ کی نام والیاں پڑھ کے آئے پتیاں، سندیسے وچ دیو سنائیا۔ کی دین اسلام دیاں کھولیاں ہتیاں، ہٹوانے ہو کے ہٹ چلائییا۔ کی کتھا کہانیاں رتیاں، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسے اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی تگو قسم، قسمت ویکھو جگت لوکائیا۔ کی دھر دا دسیا اسم، اعظم اک جنائیا۔ کی بھیو گھلایا جسم، ضمیر دتا بدلائیا۔ کی نور چلایا چشم، اندھ اندھیر مٹائیا۔ دسو کی کھیل ہونا اتھ پچھم، پسچاتاپ وچ دہائیا۔ کی حکم ورتنا دکھن، پردہ دیو اٹھائیا۔ کس بدھ سب دا کہا آیا کتن، کٹاکش دھر دا اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کی کہا دسیا پنج بھوت، بھوکھت دیو جنائیا۔ کس بدھ جھگڑا مٹے کلبوت، کلما دیو سنائیا۔ سریشٹ سبائی کرے محفوظ، حفاظت کرے جگت لوکائیا۔ سچ وکھائے منز لے مقصود، گھرانہ اکو اک درڑائیا۔ جتھے ملے حق محبوب، مہربان محبوب نور الایسا۔ جدھر تگو ادھر موجود، دو جہاناں سوہا پائیا۔ دین مذہب دی میٹے حدود، گرہ اکو اک وکھائیا۔ کوڑی کریا کر نیست و نابود، سچ سچ لے پرگٹائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے پوت، سپوت اپنی گود اٹھائیا۔ ستگر شبد بنا کے دوت، دتیا بھاؤ دے گوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرائے کوچ، کوچا گلی کرے صفائیا۔ سچ سہنجنی کرے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ مہربان ہو کے ابناشی اچت، چیتن سرتی دے اٹھائیا۔ من کلپنا اندروں کڈھ کٹ، گٹیا کایا کرے

صفائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ کیسے دی سمجھ وچ نہ آوے نہ بُدھی سکے سوچ، عقل عاقل نہ کھئے
 درڑائیا۔ جس نون گر اوتار پیغمبر رہے لوچ، لوچا سب دی پور کرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ انت صاحب ستگر اکو بہت،
 اور لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو دسو کتھا کہانی، کہاوت کی جنائیا۔ کس بدھ لیکھا مکے چارے کہانی، خانہ
 بدوش بیئے لوکائیا۔ کس بدھ پردہ کھلے چارے بانی، بابا آدم اماں حوا نال صلاحیا۔ کس بدھ کھیل کرے شہنشاہ شہانی، شہنشاہ
 اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کیسے اک ، رحمت حق کھائیا۔ دین دنی رہے نہ کوئی بے ایمانی، بیوہ روپ نہ کھئے
 جنائیا۔ سب دا بھاگ اُدے کرے پیشانی، مستک نور جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے آن جانی، جاننہار دیا کھائیا۔ صدی
 چوڈھویں کرے دُھر دی مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، دُھر دی منزل دس آسانی، بنا احسان گرمکھ انسان اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۸ ★ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ نصیب کور دے گرہ پنڈ سرین پُر ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ کلجگ سماں اخیر، آخر اکھراں والی ویکھ پڑھائیا۔ ثابت رہیا نہ کوئی پیر فقیر، سادھ سنت نہ
 جگت وڈیائیا۔ جھگڑا دسے شاہ حقیر، اوچ نیچ رہیا گر لائیا۔ مدد کرے نہ کھئے دستگیر، دستبردار ہوئی لوکائیا۔ لوک مات دھرم
 دی دھار دسے نہ کھئے لکیر، راہ سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ دیناں مذہباں دھرے نہ کھئے دھیر، دُھر دی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ
 دشا مایا ممتا موہ وکار ہنکار گھتی پھرے وپیر، وہناں وچ سرشٹی درشٹی رہیا زڑھائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی شرع دی بجھے وچ
 زنجیر، بودھ آگادھے تیرا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، تڈھ بن دوسر اور نہ
 کھئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی اگمی ویکھ لکھت، نرویر نراکار نرنکار کھوج کھوجائیا۔ ساچا رہیا کیسے نہ ایشٹ، سچکھنڈ
 نواسی تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کوڑ کلپنا ودھی وچ سرشٹ، دین دنی ہوئی ہلکائیا۔ چار جگ دی تیرے کول فہرست، دو جہاناں

نظری آئی۔ لہنا دس کے گیا راما نال وششٹ، جگت وشے توں باہر سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیری آسا اک رکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ اپنی ویکھ لے چارے کہانی، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ مان رہیا نہ چارے بانی، چارے ورن رہے گر لائی۔ چوتھے جگ امرت رس ملے کیسے نہ پانی، آب حیات نہ کھئے پلائی۔ پارپرہم برہم بنے کوئی نہ بانی، آتم جوڑ نہ کھئے جڑائی۔ چار کُنٹ دہ دشا ودھی بے ایمانی، سچ شبد نہ کھئے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ اپنی صدی چوڈھویں دی دھار، محمد کوک کوک سنائی۔ عیسیٰ کہے پیسویں دی تک رفتار، جو رفتہ رفتہ پندھ مکائی۔ پچھلے جگ دے سویلے دین تئی اوتار، وید ویاسا کرے شنوائی۔ نانک وجا کے نرگن نام ستار، ٹونہی ٹونہی راگ الاٹیا۔ گوہند کہے کل کلکی اوتار، نہکلنک تیری وڈیائی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی گئی ہار، بردے ہر نہ کھئے وسائی۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کرن وچار، ہندو مسلم سکھ عیسائی ککرماں وچ اپنا کرم جنائی۔ جھگڑا پیا شودوالا مٹھ گرودوارا، دئی دویتی پندھ نہ کھئے مکائی۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ساچے گھر ملے نہ کیسے آپ نرنکار، نرکار نظر کیسے نہ آئی۔ دہ دشا ہویا دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائی۔ جو بھوکھتاں وچ تیرا شبد سندیسہ گئے وچار، لکھ لکھ لیکھ اکھراں نال وڈیائی۔ سو سوامی انترجامی پورا کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سپس نوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا ہویا اتم انت، انتشکرن ویکھ جگت لوکائی۔ مہربان محبوب دُھر بھگونت، مہربان تیری سرنائی۔ ساچا دے دھرم دا نہ کوئی سنت، سجن سچ نہ کھئے وڈیائی۔ کلجگ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے جنائی۔ بودھ اگادھا دے کوئی نہ پنڈت، جو نراکھر دئے سمجھائی۔ اپنا صدی چوڈھویں دا انت ویکھ لے سمت، سماں سمیں نال بھگنائی۔ ساڈے وچ رہی کوئی نہ ہمت، کلمیاں وچ دُہائی۔ جدھر تکیئے چار ورن تیرے نندک، دُھر دا گیت نہ کھئے سنائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ تیرے آگے ساڈی منت، سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی سپس نوائی۔ ساڈی میٹ دے اتم چنت، جگت روگ سوگ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل ویکھ تھاؤں تھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ مذہب، اسم اسلام نہ کھئے جنائی۔ چاروں کُنٹ اندھیرا غضب، تیری غرض نہ کھئے جنائی۔ دھرم دوار دے نہ

ادب، بے ادبی وچ دُہائیا۔ اسیں جھکدے تیرے قدم، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر دے مدہم، امرت میگھ اک برسائیا۔ لوک مات جیو جنت چار کُنٹ دہ دشا تینوں لبہن، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ترے گن مایا سرشٹی ساڑے اگن، کوڑی ترسنا نہ کھئے بُجھائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دین دِیال سچکھنڈ دوارے نرگن دھار بیٹھوں مگن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، دُھر دے مالک دِیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ زور، جوڑو زر ملی وڈیائیا۔ تیرے ہتھ سب دی ڈور، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ چار کُنٹ دسن ٹھگ چور، دھرم دا روپ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا منتر فرنا پھرے نہ کیسے پھور، رسنا جہوا بٹی دند پڑھ پڑھ ہوئی جگت ہلکائیا۔ جدھر تکیئے اندھیرا گھور، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر پارہسم پریشور تیری لوڑ، مہربان اپنی دِیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتار پیغمبر بن ہتھیاں ہتھ رہے جوڑ، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں صاحب تیرے عزیز، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ دین دُنی وچ رہی نہ کھئے تیز، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ ست دھار دی دسے کوئی نہ عید، کلمہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ سرشٹی سٹی غفلت نیند، نیتر لوچن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ صدی چوڈھویں تیری سارے کرن اڈیک، زمیں اسماناں راہ تکائیا۔ تیرے وچ اک توفیق، طاقتور تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو انت سارے ہوئے ضعیف، ضعیف ال عمر نظری آئییا۔ تیرا شبد گرو کرے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ کلجگ اتم ویلا نزدیک، دُور ڈراڈے پندھ مکائیا۔ تُوں مالک خالق لاشریک، واحد تیری سرنائیا۔ ساڈی آسا منسا پوری کر اُمید، ترسنا پچھلی رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ کلمہ سچ نام تیری ست ہووے حدیث، حضرتاں تون پرے اپنی دس پڑھائیا۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دِیال سینگھ دے گرہ پنڈ دڈ ضلع ہوشیار پُری ★

صدی چوڈھویں کہے پرہہ دین دُنی ہوئی اندھی، نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جگت دوارے ہوئی گندی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ساچے نام دی دسے نہ کھئے سگندھی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ دین مذہب اوچھڑ دسدی دُنڈی، ہندو مُسلم سکھ

عیسائی کرن لڑائیا۔ تیرا نرگن نور جوت چند نہ دے کیسے نوچندی، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم بنے کھئے نہ سنگی، تن وجود ماٹی خاک ناتا جگت لوکائیا۔ دُئی دویتی شرع دی ڈھائے کوئی نہ کندھی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ سچ دوار دی دے نہ کھئے پابندی، من کلپنا سارے رہے گر لائیا۔ کلجگ ویلا اتم دے کندھی، پورب پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جیہڑی گر اوتار پیغمبران کتھا کہانی آکھی چھندی، بھوکھتاں وچ تیرا نام وڈیائیا۔ سو سب دی پوری سند ویکھ سندھی، ویلا وقت دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ڈھر دا ور، واہ واہ تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو چاروں کنت دے اندھیرا، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ چار ورن پیا جھگڑا جھیڑا، صلح کل تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ساڈھے تین ہتھ سب دا اچڑا دے کھیڑا، گرہ مندر اندر وجے نہ کھئے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھے کوئی نہ بیڑا، نرگن نور نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم اٹا دے گیڑا، سرشٹی درشٹی ساچا راہ گئی بھلائییا۔ پرہم پُرکھ پر ماتم آتم اُتے کر مہرا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دُور ڈراڈے وس نیرن نیرا، نیج گھر آتم پردہ دے اٹھائیا۔ تیرا شبدی دھار ست ست سوامی ڈھر دا شیرا، بھیک اکو اک سنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دھرم دی دھار اک پرگنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دین دُئی جاندی رڑھدی، ویپندے وین جگت لوکائیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے شبد ساچے گر دی، ستگر میل نہ کھئے کرائیا۔ مستک ریکھ سمجھ کھئے نہ ڈھر دی، پردہ اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ سب دی سرتی ہوئی مُردی، بن تیری کرپالے نہ کھئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایہہ کھیل تیری کمزور دی، جورو زر دا جھگڑا دے گوائیا۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور

صدی چوڈھویں کہے پرہم تیرے نام بہہ بدھ بھانت، لوک مات اگت اگت نظری آئیا۔ لوک مات میٹے نہ کوئی اندھیری رات، ست دھرم دا ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے کوئی نہ نات، پاربرہم میل نہ کھئے ملائییا۔ رسنا جہوا بتی دند صفتاں والی گاتھ، اکھراں نال دسی جگت پڑھائیا۔ تیرا بھو کھولے نہ کوئی پُرکھ سمراٹھ، کایا مندر گرہ ہوئے نہ کھئے رُشنائییا۔ دین مذہب جھگڑا پایا

ذات پات، مانو مانو ونڈ ونڈائیا۔ درشن دے نہ کیسے تیرا ساکھیات، ست سرُوپ نظر کھئے نہ پائیا۔ دھرنی اُپر کھیل ویکھ پرہو مات، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھلایا۔ ساچے نیتر کھلی کیسے نہ جاگ، آس بندرا غفلت وچ ستی کوڑ لوکایا۔ دُرمت میل نرتر دھوے کوئی نہ داغ، پتت پُنیت جگت نہ کھئے کرائیا۔ انتر آتم اُپجے نہ کھئے ویراگ، ویری پنچ وکار اندرون نہ کھئے کڈھایا۔ مایا ممتا موہ اندرون کرے نہ کھئے تیاگ، دئی دویتی ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا بھجے کیسے نہ آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسایا۔ سجن سوامی ملے نہ کنت سہاگ، ساڈھے تن ہتھ مندر وجے نہ کھئے ودھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ دین دئی بھلی تیرا ناؤں، نر نرنکار تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کایا مندر سوہے نہ کیسے گاؤں، گرہ نؤر جوت نہ کھئے رُشناٹیا۔ دین دیال تیری سرنا لاگے نہ کھئے پاؤں، مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر نتھاپیاں ملے کوئی نہ تھاؤں، درگاہ سچ محل اٹل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ پکڑے کوئی نہ باہوں، جگ جنم دے وچھڑیاں میل نہ کھئے ملاٹیا۔ سب دی ہنس بُدھی ہوئی کاؤں، کاگ وانگ کُراٹیا۔ بھوجل پار کرے نہ کوئی شوہ دریاؤں، ویندا وین نہ کھئے وہایا۔ تخت نیواسی تھہ بن کرے نہ کوئی سچ نیاؤں، عدل انصاف حق نہ کھئے کمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ تک لے اپنی دین دئی دی دھار، سرشٹی درشٹی کھوج کھوجایا۔ آتم پرما تم ربیا نہ کھئے پیار، پارہم برہم رنگ نہ کھئے رنگایا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کھئے دُشوار، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آٹیا۔ جدھر تگاں کام کرودھ لوہ موہ ہنکار، مایا ممتا سوہیا پائیا۔ کوڑی کرپا ویکھیا گڑھ ہنکار، ہوئے ہنگتا نہ کھئے گوائیا۔ ساچا سنت بھگت تیرا دے نہ کوئی خدمتگار، خادم ہو کے سیس نہ کھئے نوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ گر اوتار پیغمبر تیرا کردے انتظار، مرد مردانے تیرا راہ تکایا۔ انت کنت بھگونت تینوں کہہ کے آئے کل کلکی اوتار، امام اماما نؤر الہیا۔ جس دا نام ڈنکا ڈھر دا کلمہ سُننا اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ دینا درڑایا۔ چوتھے جگ لہنا دینا پورب قرض اُتار، بھیو ابھیدا کھول تھاؤں تھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گئی ہار، اتم حوصلے سارے گئے ڈھاپیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی پاوے کوئی نہ سار، مہاسارتھی ساچا نظر کھئے نہ آٹیا۔ نیتر رو رو کراں گریہ زار، اُچی کوک کوک سُنایا۔ کرپا کر میرے نرنکار، پروردگار تیری

سرنائیا۔ آسا لے کے آئی تیرے دربار، درگاہ ساچی سیس نوائیا۔ ستجگ ساچا کر اجیار، چار کُنٹ ہووے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، آد جُگادی درگاہ ساچی سچکھنڈ سچّی سرکار، اعلیٰ ادنیٰ نوجواناں دو جہاناں ویکھے تهاؤں تھائیا۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیارپُڑ ★

صدی چوڈھویں کہے میں تھکی ٹٹی، بہڑی تیرا نام دُہائیا۔ کی نمسکار کراں میری طاقت رہی نہ گئیں، گھٹنے ٹیک کے رہی کُرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میری پت گئی لٹی، سر بتھ نہ کھئے رکھائیا۔ ثابت دسی کوئی نہ کایا کئی، کوڑی کریا ہوئی ہلکائیا۔ چوڈاں طبق پھردیاں پروردگار میری گھس گئی جتی، روداس چارا گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ نرگن دھار تیرے وچوں ستی اٹھی، اپنی لئی انگرائیا۔ جاں تگاں میری خالی دسے مٹھی، وست سچ رہی نہ رائیا۔ میں محمد دی کردی رہی بتی، بُتخانے ویکھ وکھائیا۔ ساچی وسی انت نہ رُتی، رُتری رُت نہ کھئے مہکائیا۔ اُمت دی جڑ رہی پٹی، پٹنے والا رہیا اُکھڑائیا۔ ناتا تئن لگا ماسی پھپی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ صاحب سلطان مہربان اک چن رہی پچھی، پیشین گوئیاں توں پرے دینا سمجھائیا۔ کیہڑی بھگتاں منزل دیویں اُچی، اُچ اگم اتھاہ دینا درڑائیا۔ کس بدھ تیرے نال آتم پرما تم لگی رہے رُچی، رچنا دُھر دی دینی سمجھائیا۔ شبدی دھار رہے نہ گجھی، میلا ملے چائیں چائیا۔ دپیک جوت رہے نہ بچھی، سچ چراغ کرے رُسنائیا۔ جن بھگتاں اُتم ہووے بڈھی، بییک رُپ وٹائیا۔ میری اتم اوڈھ مکی، مُکمل دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری خالی ویکھ کئی، کائنات وچ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دُھر دا دھنی، وڈ بھنڈاری سوہا پائیا۔ مہربان محبوب انت اخیر میری متیں، متتاں کر کر سیس نوائیا۔ جیہڑی دھار توں اپنی دھار وچوں جئی، آپے بنیوں دُھر جنیندی مائیا۔ اُس دا بیڑا اتم بٹھی، بنھنہار تیری سرنائیا۔ ویکھیں کھیل کریں نہ کلجگ کوچا گلی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں انت اخیر کی پرہو دساں، دسن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سچ دس کپدے دوارے وساں، پروردگار دینا سمجھائیا۔ چوڈاں طبقاں بدل کے آئی اکھاں، نیتر محمد نہ کھئے ملائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، اپہ کی تیری بے پرواہیا۔ چار گنٹ دہ دشا میریاں پھر پھر تھکیاں لتاں، بلہین دیاں ڈبائیا۔ پتہ نہیں کی اُمت دی ہوئی متا، بُدھ بیک نہ کھئے وکھائیا۔ سب دے اندر پانی اُبلے تتا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرا پیار نہ دسیا رتا، رتن امولک پیرا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ بہین بھائی ربیا نہ سکا، پتا پوت نہ جوڑ جڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاوے کوئی نہ ٹپا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ بھو ابھیدا کھولے تیرا کوئی نہ حقا، حقیقت حق نہ کھئے جنائیا۔ سچ دوارے صاحب سلطان تیرے دساں، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ میں انت اخیر تیرے دوارے بولن آئی اچھا، دوجا لفظ نہ کھئے سنائیا۔ ویکھیں ہُن کتے گھل نہ دیویں لوک مات مچھاں کچھاں، گر اوتار پیغمبراں سندیسہ جگت سنائیا۔ انت اخیر صدی چوڈھویں دین دنی دسے بھانڈا کچا، کنچن گرہ نہ کھئے وڈیائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ ہرجن بھگت ویکھ اپنا پچہ، جو ایشٹ دریشٹ تیرے وچ سمائیا۔ دھرم دی دھار ہویا پکا، پاربرہم برہم مل کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، چار ورن اٹھاراں برن دین دنی کر رچھا، رچھک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ★

سچکھنڈ دوارے سچ بینتی کرے وشن، وشنو وشنو دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبراں تیرا اجلاس ویکھیا ششن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سوہنا سوہنا پائیا۔ سچ سوامی پیغام لگا دسن، ست سچ سچ جنائیا۔ چار جگ اللہ واپگرؤ ستنام رام کرشن تیرے نام دا لیندے رہے کمیشن، مات لوک کھیل کھلائییا۔ جگت وڈیاؤندے رہے تن وجود رام کرشن، عیسیٰ موسیٰ محمد سوہنا پائیا۔ نانک گوبند دسدے رہے تیرا مشن، مشیر بن کے ہوکا گئے سنائیا۔ انت دھرنی دھرت دھول دھول مول نہ دسن، نیتر نظر کھئے نہ آئییا۔

سریر ماٹی سب دا دسیا متھن، متھیا کوڑ لوکائیا۔ جو تیری مہا صفت دس کے گئے سکھن، سکھیا جگت سمجھائیا۔ قلم شاہی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لیکھا لکھن، گرتھان تائیں گرو مات سمجھائیا۔ اوہ تیرے نام پرہہ پیسیاں ٹکیاں دھیلیاں اُتوں وکن، تیری قیمت ہتھو ہٹ پوائیا۔ چار جگ دے ناں انت کلجگ روون ولکن، کوک کوک سُنائیا۔ تیری دھار کھیل پرہو بازی تلکن، سمبھل قدم نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چودھویں سارے لگے خِسکن، پلُو اپنا اپنا چُھڈائیا۔ تو نو چار زنکار تیری دھار مُول نہ دسن، دہ دشا نہ اکھ کھلائییا۔ دیناں مذہباں دا ونڈ کے حصن، مانو دتے ٹکرائیا۔ جیو جنت سارے پٹن، رو رو رہے سُنائیا۔ کھیل کھلا کے مندر مسجد شِودوالے مٹھ پتھر اِٹن، تیریاں مورتیاں گئے وکھائیا۔ انت سماں آئے نہ کھئے نُجھن، مہر نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچا رس ملے کیسے نہ مٹھن، کوڑ گُریار ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ وشن کرن لگا پُکار، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ سُن صاحب میرے زنکار، زرویر دیاں سمجھائیا۔ اسپں بالک سیوادار، سد سد سیو کھائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اپر مپر تیری بے پرواہیا۔ جو ویس وٹائے گرو اوتار، پیغمبر رنگ رنگائیا۔ دس کے آئے جگت سنسار، تیرا نام خُدائیا۔ لکھدے رہے نال اِظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ دُنی دیناں وچ کر گرفتار، بندھن آئے پائیا۔ مذہباں وچ بن ہوشیار، ہوشیاری اپنی آئے درڑائیا۔ تیرا سمجھیا نہ کیسے کھیل اپار، اپر مپر تیری بے پرواہیا۔ حُکمے اندر حُکم کریں تیار، ترے گن اتیتے آپ ورتائیا۔ کلجگ ویکھ اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے دوار، دھرم دوارے روون مارن دھائینا۔ ساچا ونج نہ کھئے وپار، نام ہٹ نہ کھئے چلائییا۔ کتھے گئے تیرے چار جگ دے سِکدار، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ویکھ ودھیا کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار، ہوئے اگنی تت تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے تیری آس رکھائیا۔ درگاہ ساچی وشن کہے ویکھ لے اپنی خلقت، خالق خلق پھول پھلائییا۔ چار گنٹ دہ دشا ملکیت رہی کیسے نہ ملکیت، وارث نظر کھئے نہ آئییا۔ من کلپنا میٹے کوئی نہ حرکت، حرص ہوس نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرے پیغمبران گر اوتاراں پائی شِرکت، شریکے دا طریقہ دین مذہب آئے سمجھائیا۔ میری نگاہ جاندی وچ مشرق، مغرب اکھ بدلائییا۔ اک دوجے دی ہونی آپس وچ نفرت، نفع نقصان نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچی سمجھے کوئی نہ حسرت، حاصل ضرب نظر کیسے نہ آئییا۔ پچھلا لیکھا سب دا ویکھے جو دین دُنی کیتا پچھرت،

بشرطے اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ وِشن کہے پرہو تُوں سرگن آدی کھیل کیتا شُرُوع، شاعری صِفتاں والی جنائیا۔ تتاں والے بنا کے گرو، وِشیاں وچ دتا لگائیا۔ جھگڑیاں وچ کرا کے دُڑو دُڑو، مذہباں وچ ٹکرائیا۔ حُکم وچ کِہا بُری کرنوں کوئی نہ مُڑو، بُرا اپنا نام بنائیا۔ بھنڈارا اکھراں والا دے کے کِہا کدے نہ ٹھُڑو، تھوک ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جیہڑا منزل میری ترو، ترت ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ہر، دردوند تیری سرنائیا۔ وِشن کہے گر اوتار پیغمبر بنائے لوک مات تن ماٹی، تتوت جنائیا۔ اندر رکھ کے نور جوت باقی، باطن کیتی رُشنائیا۔ آپ بن کے دُھر دا کھلا پاتی، پرمیشور ہو کے کریں پڑھائیا۔ اوہناں نوں استری مرد بنا کے ساتھی، بھوگ جگت والے بھگائیا۔ ایہہ کھیل تیری ابناشی، چار جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نالے ستگرُو نالے جگت کانڈ دے ناتی، دھیاں پُتراں سنگ نبھائیا۔ نالے شبد سنیہڑا دیویں پاتی، نالے شستراں نال لڑائیا۔ نالے کھیل دسین اک ذاتی، نالے مذہباں وچ بھسائیا۔ نالے علم دسین صفاتی، نالے اکھراں نال وڈیائیا۔ نالے اپنا بنا کے درسی، نالے استریاں پچھے جنگلاں وچ بھوائیا۔ نالے اپنی دس کے ہاٹی، نالے جگت ہٹوانے دتے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس تکائیا۔ وِشن کہے پرہ جے گر اوتار پیغمبر بھوگدے رہے بھوگ، بھوگی لوک مات اکھوائیا۔ اوہناں اندر سنساریاں والا روگ، ممتا موہ ودھائیا۔ اوہناں دا بھکھاریاں والا جوگ، در تیرے منگن تھاؤں تھائیا۔ اوہناں اندر چنتا والا سوگ، مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ اوہناں اندر ہوئے والا روگ، تیرے نام دی کرن لڑائیا۔ اوہناں اندر دین دُنی وچوگ، جو گھر بار تجائیا۔ اوہناں دی منشاں ورگی چوگ، کھا پی کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ بچیاں وانگ بیٹھے ماں دی گود، سیر مُکھ نال چنگھائیا۔ اوہناں اکھراں والے پڑھے بودھ، تیری سنی سچ پڑھائیا۔ اوہناں جگت سیجا مانی مؤج، سپس اُتے چہتر جھلائییا۔ اوہناں سیٹ لوائے کنوچ، سُگندھی وچ سہائیا۔ اوہ تیر ترکش کمان شسترا نال رکھدے رہے فوچ، فوچار بن کے کرن لڑائیا۔ تھوڑا تھوڑا موڈھیاں اُپر چُکی پھردے رہے بوجھ، جوں چیلے پرہو مُرید رہے تکائیا۔ اپنے آپ دی کردے رہے سودھ، پرہو تُوں ناتے دتے جوڑ، اوہ تینوں یاد کردے رہے روز، روزے رکھ کے سپس نوائیا۔ تُوں تھوڑی تھوڑی نام دی دیندا رہوں چوگ، رسیئے اپنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر سجن تیری

سرنائیا۔ وشن کہے گُر اوتار پیغمبر ماں پیو دے بنائے ٹبر، بنا رکت بوند توں جنم کھئے نہ پائیا۔ اوہناں دے اندر نرگن دھار اتر، شبدی
 شبدا شنوائیا۔ اوہ سدا سدا کردے رہے تیرا شکر، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ چار جگ چار گنٹ ٹوں تھوڑا تھوڑا حصہ دین دُنی دا
 ونڈیا اوہناں دتی مذہباں والی نُکر، کونے گنھاں وچ لگائیا۔ اوہناں مُرید شش سیکھ سینگھ تھوڑے تھوڑے چُکے اپنے کچھڑ، باقی
 سار کھئے نہ پائیا۔ دُنیا داراں وانگ جگ ساک سجن سین پتا پت بھائی بھین چاچا تاپا بندے رہے پھہڑ، ناتا سریشٹی والا بنائیا۔ تیری
 کِرپا نال تیرے دوارے گئے اُپڑ، در تیرے سیس نوائیا۔ تیرے بھنڈارے دا رُکھا سُکھا کھاندے رہے ٹکر، ٹکرے تیرے منگ کے
 جھٹ لنگھائیا۔ صدی چوڈھویں اپنی کرنی توں کوئی نہ سکے مُکر، لیکھا دیون تھاوں تھائیا۔ جنہاں نے کھیل کھلایا اُدتر، دُتیا بھاؤ
 دینا سمجھائیا۔ ٹوں سب توں اتم آئیوں پُچھن، لیکھا لینا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں آئیوں گودی چُکن، گودڑی والے پھول پھلائییا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دربارا سینگھ دے گرہ پنڈ گالڑی ★

وشنوں کہے کیوں گُر اوتار پیغمبر تیرے نام توں آئے بختی، بخت مُبائشے وچ تیرے نام وڈیائیا۔ کون آد کون انت کون ہے سی،
 کی سیکھیا سب نوں دتی سمجھائیا۔ صاحب ستگر کون رہسی، کس ملے وڈیائیا۔ کی کلمہ تیری فرمائشی، صفتاں وچ صلاحیا۔ گُر
 اوتار کیتھوں دے ربائشی، گھرانہ تیرا کون سوہبا پائیا۔ کی پرہو ٹوں اپنے نام لوک مات بھیجدا رہوں نمائشی، نویں نویں روپ درسائیا۔
 چار جگ تیرے نام دا بنیا حمایتی، شترؤ بن کے کردا رہیا لڑائیا۔ تیری کھیل آد انت ویسی دی ویسی، وشو وچ اپنا حُکم ورتائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پردہ دے کھلائییا۔ وشنوں کہے پرہہ تیرا نام کیہڑا عدد، ست دے سمجھائیا۔ رام
 اللہ واپگرؤ وچ ویکھیں تشدد، مل کے سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ انہاں وچوں ٹوں کس دی کردا مدد، سر کس دے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ وشنوں کہے پرہو تیرے نام دی وڈیائی کی، وڈے دینا جنائیا۔ جس

نام نے دُنیا وچ ونڈاں والی پائی نہیں لیہ، لائن چکر بندھائیا۔ دیناں مذہباں رکھ کے نیہ، جھگڑے والا محل سُہائیا۔ شاستر سِمرت
 وید پُران انجیل قرآن تیرے نام دی بن گئے کی، رُوپ چابی دتا سمجھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی جی، جیون وچ بھید کسے نہ آئیا۔
 اپنا کھیل رکھ وسیع، نام پیمانے نال دین دتی منائیا۔ ہے پرہو ایہہ وکھرا وکھرا تُوں کتھوں کڈھیں اپنا بی، جو گر اوتار پیغمبراں
 دے اندر اگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ورداتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ وشنو کھے پرہو
 تیرے نام دی ویکھی نام نال ٹکر، ٹاکرا گر اوتار پیغمبر گئے کرائیا۔ پتہ نہیں تُوں کیہڑی دھار وچ پکڑ، اپنے راگ ناد ڈھولے گوائیا۔
 گر اوتار پیغمبراں دین دُنی مذہباں وچ دتی جکڑ، ڈوری اللہ وابگرُو نام نال بندھائیا۔ تُوں کس بدھ ساری دُنیا تولیں اپنے تکر،
 کنڈے حق چڑھائیا۔ کرپا کر دس کلجگ چھیکڑ، چھید اتوں پنڈھ مُکائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا انت اخیر جیکر، صاحب ستگر
 دینا سمجھائیا۔ گر اوتار تیرے نام دے ٹیکر، بوجھ تھوڑا تھوڑا کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ تُوں ستجگ تربتا دواپر کلجگ اپنا بدلدا ریسوں
 میکر، مارک اکھراں والے لگائیا۔ پتہ نہیں گاؤندے گئے کتنے کیکڑ، کیتی دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں قائم رسیا کوئی نہ چھیکڑ،
 چھڈ گئے کوڑ لوکائیا۔ روداس دا لیکھا ساری دھرنی وچوں مانس دا حصہ ساڈھے تِن ہتھ دا ایکڑ، جس دا تُول عرض نہ کھئے ودھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان تیری وڈیائیا۔ وشنو کھے میں تیرے اتوں گھول گھولی، اپنا
 آپ گھول گھمائیا۔ چار جگ گر اوتار پیغمبر تیری توں بولدے گئے بولی، بولیاں پا کے جگت سنائیا۔ سندیسے دیندے گئے ہوئی
 ہوئی، ہر پردے کر جنائیا۔ اتم رت کسے نہ مؤلی، مؤلا ویکھ تھاوں تھائیا۔ جھگڑا پیا اُپر دھولی، دھول دھرنی دے دُہائیا۔ کسے
 دی قیمت رسی نہ پاؤلی، ساچے ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ تند تِن لگا اتم مؤلی، مؤلا مکھ چھپائیا۔ رس رسیا نہ اتم پاہلی، حقیقی جام نہ
 کھئے پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان،
 گر اوتار پیغمبر چار جگ دے پرابنہا پرابنہی، سریر انتر آتم دوویں نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جُگندر سِنگھ دے گرہ پنڈ تلواڑا ★

صدی چوڈھویں کہے میرا وقت انت آخیری، آخر اکھراں والیو دیاں جنائیا۔ کرے کھیل میرا پروردگار دستگیری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے کول دو جہاناں امیری فقیری، فکرے سوہلے ناد راگاں وچ جنائیا۔ جو جھگڑا مُکاوے شاہ حقیری، شہنشاہ اکو نُور الہیا۔ دین دنی دی میٹ دلگیری، دلدار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی دھار بے نظیری، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک اُچائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دُھر دا مالک دسے اک آداب، ادب اک جنائیا۔ پردہ لاپے نقاب، نُور ظہور رُشنائیا۔ بھيو کھولے راز، ممتا موہ مٹائیا۔ حقی دسے نماز، ویلا وقت جنائیا۔ کون اگم آغاز، پردہ دئے چُکائیا۔ نیتر کھول جاگ، بندرا دئے مٹائیا۔ بخش اک ویراگ، ویری دئے بھجائیا۔ بن کے کنت سہاگ، آتم سیج سہائیا۔ کر جوت پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شبد سنا ناد، سوئی سرتی اُٹھائیا۔ امرت جام پیائے بُجھائے پیاس، ترسنا دئے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کرے آس، آشا ویکھے تھاون تھائیا۔ سچ دوارے کر نواس، سمبل ڈیرہ اک سہائیا۔ جتھے کدے نہ ہونے وناس، جمن مرن نہ رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وست امولک اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک عالیشان، محبوب نُور الہیا۔ وسے حق مکان، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے سوریہ چند نہ کوئی بھان، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ چوڈاں طبق نہ کھئے نشان، چوڈاں لوک نہ ونڈ ونڈائیا۔ رسنا جہوا نہ کھئے گان، کہانی بانی نہ کھئے سُنائیا۔ پون پانی نہ کھئے مسان، تتوت نہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی سینتا نہ کوئی رام، بنسری کابن نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی پیغمبر کرے سلام، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ نہ کوئی منتر ستنام، نہ کوئی ڈنکا فتح وجائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ اسمان، منڈل منڈپ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن راگ نہ کھئے الائیا۔ نہ کوئی لکھ چوڑاسی دیوے دان، وشن برہما شو نہ سیو کمائیا۔ سو کھیل کرے مہربان، پاربرہم پرہ اپنی دیا کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں انت آخر ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ پیغمبر چار دین دے مہمان، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ پھر وسنا پئے اُتے اسمان، زمیں نہ کھئے وڈیائیا۔ کرے کھیل دُھر

امام، ہر کرتا نور الہیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی ویکھنہارا دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن حُکمے انتر نرنتر اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گیان چند دے گرہ تلواڑا ★

صدی چوڈھویں کہے آون لگا خوشیاں والا مہینہ، رت اپنی رہیا بدلائیا۔ جس مہینے وچ پیار بنیا سی جل مینا، آد دی کھیل بنائیا۔ رام ویشٹ نوں مل کے کیتا سی ٹھانڈا سینہ، دھار دھار وچ ملائیا۔ وید ویاس پن وِ دیا دے بل توں چینا، نرگن نرور اکھ ملائیا۔ کرشن نے بھید کھولیا لوک تینا، تریلوکی ونڈ ونڈائیا۔ موسیٰ ہو کے ہینا، قدمان سپس جھکائیا۔ عیسیٰ حق خدا چینا، روپ چرچاں وچ ویکھ وکھائیا۔ محمد آسا رکھی وچ مدینہ، مکہ راہ تکائیا۔ نانک مجھیں چاردے آیا پسینہ، رت پچھلی ویکھ وکھائیا۔ گوبند پاکھر پائی نیلے اُتے زینا، زمیں اسمان وچی ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال میرا مالک جد ویکھاں تے نوان نوینا، نو جوبن سوہنا نظری آئیا۔ نہ اوہ نر نہ اوہ مدینہ، جوتی جاتا نور الہیاء۔ سدا چاڑھے رنگ بھینا، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے دھار کینہ، کامل مُرشد ہوتے سہائیا۔ جن بھگتاں دے کس بدھ مرنا تے کس بدھ جینا، جیون جگت جگت کون وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر اکو وار کرے ادھینا، ادھینگی درگاہ ساچی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مہینہ آون والا چنگا، جو میری قسمت دے بدلائیا۔ چاڑھے اگتا رنگا، رتڑی رت مہکائیا۔ بخشے ساچا سنگا، سکلا سنگ بنائیا۔ دین دنی وکھائے دنگا، جھکڑے وچ ڈھائیا۔ شاہ سلطان ہووے ننگا، سر اوڈھن نہ کئے پہنائیا۔ بہار چکے گر اوتار پیغمبر کوئی نہ کندھا، کندھی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ ستگرُو بنے کوئی نہ بندہ، بنا شبد ستگرُو نظر کئے نہ آئیا۔ جس دی اکو منزل تے اکو ڈنڈا، ڈنڈاوت دھر دی دے سنائیا۔ دین دیال بن بخشندا، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جس مہینے دی گر اوتار پیغمبر اپنے اندر ویکھدے گئے سندا، بن اکھراں بندسیاں وچ چھپوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد

اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہ بدن والا رُت، مہینہ پھلگن نال سمجھائیا۔ جہڑا نو سو چرانوے چوکری جُگ رہیا چُپ، اوہ چار جُگ دا لیکھا رہیا مکائیا۔ شبدی دھار اٹھا کے سَت، دُولھا دو جہان بنائیا۔ اُجل کر کے مکھ، مُفت اپنا رنگ رنگائیا۔ دیناں میٹ کے دُکھ، دردیاں درد وندائیا۔ کلجگ میٹے اندھیرا گھپ، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا پرکاش آد جُگاد کدے نہ جاوے چُپ، اندھیرے وچ اندھ نہ کھئے بنائیا۔

★ ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جیا لال دے گرہ تلواڑا ★

صدی چوڈھویں کہے پہلی پھگن محمد نے کڈھی سی دودھی دندی، دوس پچھلا نظری آئیا۔ ڈھائی سال زبان تھلے رکھی سی تندی، صاف گل نہ کہہ سُنائیا۔ اٹھاراں مہینے کنڈ رکھی سی ننگی، ماتا اوڈھن نہ کھئے ٹکائیا۔ نو وار اپنے پتا نوں گال کڈھی سی گندی، رسنا نال بلائیا۔ تن وار ویکھیا چند نوجندی، اکھ پچن والی کھلائیا۔ ست وار ماں دی کھچی ڈنڈی، کتاں تائیں بلائیا۔ اک وار بھین نوں کہا رنڈی، ہس کے دتا سُنائیا۔ ایہ کھیل بڑی پیاری چنگی، چنگی سب نوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ڈھائی سال نہیں کٹے وال، بودا سیس نہ کھئے سہائیا۔ روٹی کھادی نہیں وچ کیسے تھال، بتھاں وچ رکھائیا۔ پٹھی پیریں بھجدا سی اپنی چال، روز روز وار اپنا متا پکائیا۔ سٹھ کوڈیاں کول رکھدا سی دھن مال، قیمت ڈھائیاں ٹکیاں والی وکھائیا۔ چھوٹا ہتھ وچ پھڑ کے رکھے جال، ڈھائی ڈھائی نظری آئیا۔ دو ویراں رڑھ کے ڈگیا وچ پانی تال، جو ڈھاب چھوٹی نظری آئیا۔ اک ویر اوہنوں نظری آیا کال، جس بھے دتا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دے چاچے ڈبے رنگ دی رکھی سی کُتی، جو گیاراں سال جی کے جھٹ لنگھائیا۔ محمد پیریں پائی نہیں سی جُتی، ننگی پیریں چل کے خوشی بنائیا۔ اک دن ماں اوہدی سی ستی، مہینہ پھلگن پہلی وار نظری آئیا۔ اس نے متھے وچ ماری مکی، سہجے دتا اٹھائیا۔ اُس نے دھار گائی دو ٹکی، ٹوں پچہ میرا میں تیری

مائیا۔ مُحبت تیری دی بُھکی، کیوں رہیا ستائیا۔ محمد بول کے کہا اچی، کوک کوک جنائیا۔ تُوں کیوں نہیں میرے نال رُسی، مُکھڑا لیا بھوائیا۔ اوہ چھیتی نال اُٹھی، گلوکڑی لئی پائیا۔ میری سپر دھار نہیں ٹٹی، جیہڑی تیرے مُکھ چوائیا۔ محمد ہتھ لا کے کہا بلیں بٹیں، ویکھ رس نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کتھا کہانی کوئی رہن نہ دیوے لکی، لُمان دا لہنا لُقمیاں والا آگے بنائیا۔

★ ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ پرمیشوری رانی دے گرہ تلوڑا ★

صدی چوڈھوی کہے پہلی پھلگن پھلاں سوہے تخت، تخت نواسی آسن لائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ سوہون بھگت، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ ساڈھے اٹھ دا ہووے وقت، زین رُڑی نال ملائیا۔ پنج بوندان کڈھنیاں رکت، پنج گرمکھ سیو کائیا۔ پرہہ کھیل دسنا اُتے عرش، سچکھنڈ وجے کی ودھائیا۔ کی کھیل ہونا اُتے دھرت فرش، مات لوک پردہ دئے اُٹھائیا۔ ویکھو ایہو جہا سوہنا آگلا ورش، درس درس نال بدلایا۔ اک چھوٹا کول ہووے پرس، جو پیرس دا لیکھا دئے مکائیا۔ چاندی دا ہووے کلس، کائنات کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دو جہاناں دے کے اپنا نور جوت دی جھلک، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔

★ ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پکوڑا کہے میں لنگھ کے آیا کلر رگڑ، سہجے سہجے پندھ چُکائیا۔ میں تُلیا نہیں کیسے تگر، ترازو وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ میں جگت نال لاؤندا آیا تگر، اپنا زور وکھائیا۔ کوک کے کہندا آیا ویکھنا نہیں کوئی پھکڑ، فقیر فقرہ نہ کھئے سنائیا۔ گھندا آیا وچ چگر، چکرورتنی کھوج کھوجائیا۔ جدھر تکیا اودھر دسیا مکر، فریباں وچ سارے رہے پھسائیا۔ میری رہی نہ اگڑ، ہنگتا دتی گوائیا۔ جاں تکیا

بہگت بھگوان اک دوجے نوں رہے جکڑ، پریم ناتا بندھن والا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پکُوڑا کہے میرا سواد لُون مِرچ ہلدی نال مسالا، مثال مسل نہ کھئے جنائیا۔ میں کھیل ویکھیا ہالا، کتھا کہانی آج دی دیاں سُنائیا۔ جن بھگتاں اندر پُرکھ اکال اپنے نام دی پھیردا ویکھیا مالا، بنا منکیوں منکا من دا آپ بھوائیا۔ نانک دی رباب و جاؤندا سی بالا، بھگتاں دی رباب پرہ اپنے بتھ و جائیا۔ مارگ دسدا ویکھیا سُکھالا، سہج سہج سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پکُوڑا کہے میرا رسنا نال لُو سواد، اپنا وقت سُہائیا۔ میرے وچ مِرچ تیج تے سُبھاء رکھنا یاد، تیج رُوپ ایہو نُور الایا۔ میں دُور دُراڈا آیا بھاج، بھجن بندگی والیو تھادا درشن پائیا۔ میرے چنگے ہو گئے بھاگ، بھاگاں والیاں نال مل کے وجے ودھائیا۔ میں کوئی جگت والا نہیں کھاج، پرہو دے چرن آ کے سیت پرساد رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تُساں ساریاں نے رکھنا اک اتحاد، مثال میری اپنی مسل لینی بنائیا۔ پکُوڑا کہے میرا رس لوے جیہ، جہوا وڈ وڈیائیا۔ ایہ کھیل اک عجیب، عجب عجیب رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتاں ساچی دے کے ترتیب، طرح طرح بخشے مان وڈیائیا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا قریب، نیرن نیرا ویکھ وکھائیا۔ تھادی سب دی آسا منسا پوری ہووے اُمید، جو پیراں اُتے جھک کے اپنا پندھ مُکائیا۔ ساچے نام دی ملے بخشیش، رحمت پیار والی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔

★ پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے میں پہلی پھلگن پروردگار تکیا، نُور نُورانہ نُوجوانا نُور الایا۔ جیہڑا چوڈاں طبقاں نہ ملیا مدینہ مکیا، کعبیاں وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے پچھے گر اوتار پیغمبر پھرے تھیا، جگ چوکڑی بن بن پاندھی رابیا۔ جس نام کلمہ دُھر فرمان دسیا، نر اکھڑ وچوں اکھراں کری پڑھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاالا سرب کلا سمرتھیا، پاربرہم پت پریشور نظری آئیا۔ جس دی سرنائی وچ وشن برہما شو ڈھٹھیا، دیوت سُر دھوڑی خاک رمائیا۔ جیہڑا کدی نہیں وسیا شودوالے مسجد مندر مٹھیا، تیرتھ تٹ نہ

سوبھا پائیا۔ جس دا اکھراں والا پتھراں والا نام رسنا جہوا رٹیا، صفتاں وچ ڈھولے راگ ناد گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا پرم پُرکھ پروردگار، جس نگاہ وچوں نگاہ دتی بدلائیا۔ میں کر کے نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سپس جھکائیا۔ اوس کہا اشارے نال، سہج نال اٹھائیا۔ اٹھ ویکھ جگت سنسار، وڈ سنساری ہو کے دیاں سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسے کنگال، نام دهن نظر کھئے نہ آئیا۔ مُرشد مُرید دوویں حل کر نہ سکے سوال، چیلا گر گر چیل اِک رنگ نہ کھئے سہائیا۔ اُچی کوکدے ویکھ گویند والے بال، جو دھرنی دھرت نیہاں رہے بلائیا۔ چاروں کُنٹ کوکے کوک پُکارے کال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے آیا پھلگن لے کے اپنی رُت، میری رُتری نال مہکائیا۔ کرپا کری ابناشی اچت، مہربان نظر اٹھائیا۔ میں چھڈ کے تتاں والے بُت، بُتخانے آئی تجائیا۔ گر اوتار پیغمبراں کولوں لیا پُچھ، آپ اپنا بھیو چُکائیا۔ اوہناں خبر سندیسہ دتا کُچھ، جو بھوکھتاں وچ گئے درڑائیا۔ ایسے کارن سچ دوارے گئے پُچ، جتھے پوجا پاٹھ اِکو نُور الہیا۔ آگے بھیو رہے نہ گجھ، پردہ دئے اٹھائیا۔ ست دھرم دی ساچی آوے سُدھ، دین مذہب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ نرمل ہووے بُدھ، من کلپنا نہ کھئے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پھلگن تیری عجب بہار، رُتری رُت مہکائیا۔ میں ویکھاں بھگتاں دی گلزار، جو مہکن تھاؤں تھائیا۔ اِکو امرت بخشاں دھار، نِجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ پرہو دے بنے برخوردار، عزیز ہو کے سپس نوائیا۔ ناتا توڑ جگت سنسار، کوڑی کرپا گئے تجائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بول جیکار، دُھر دا ڈھولا رہے گائیا۔ کھیل ویکھنا گرو اوتار، پیغمبر نین اٹھائیا۔ سب دا لہنا دینا قرضہ مُکنا اُدھار، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ اگلا حُکم ورتے میرے نرنکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتاں ہندا رہیا درس، جُگ جُگ پرہ نے دیا کھائیا۔ پہلی پھلگن سب تے ہندا رہیا ترس، انتر آتم وِجَدی رہی ودھائیا۔ امرت میگھ دھار رہیا برس، برسی سَتجُگ توں چلی آئیا۔ تیئی اوتاراں دے ناں ایسے طریق وچ بھوئے سی درج، وید ویاسا دئے گواہیا۔ ایسے وچ سب تُوں نام دهن دا ملدا رہیا خرچ، پراچین دا بھیو کھلائییا۔ ایسے مہینے پہلے دِن عیسیٰ دھار جنائی چرچ، چار کُنٹ نظری آئیا۔ ایسے دِن اکال پُرکھ پرماتم اوتار بناؤں دی آسا رکھی اُتے عرش، آپ اپنا بھیو کھلائییا۔ ایسے دِن

برہما سُت نوں درشن دِتا اُتے فرش، سنت کُمار رنگ رنگائیا۔ ایسے دِن گُر اوتار پیغمبران دی سُن دا رہیا عرض، ولّ بینتی دھیان لگائیا۔ ایسے دِن شُرُوع توں بدّل پیا سی گرج، ہوا پانی نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پھلگن رُت وڈ گئی، گہر گمبھیر دتی وڈیائیا۔ ایسے دِن لچھمی دے سِر تے لال دتی سی چُٹی، چٹی دھار سُہائیا۔ اوس نے اُتے رکھی سی دِن اُنی، اُنیسے وچ محمد عیسیٰ پیسے نال سمجھائیا۔ ایسے وچوں دھار نکلی مُسلم سُنئی، حُکم آد آد ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جس ویلے نرگن سرگن نوں لائی لگن، اپنا بھيو کھلائیا۔ جگت مریادا واسطے آد وچ بنا کھوپرے توں بنایا سگن، مہر نظر اُٹھائیا۔ سنت کُمار لگا منگن، برہما بیٹا سیس نوائیا۔ تیری پِرتی وچ ہو کے مگن، تیرے وچ سہائیا۔ کِس بدھ سنسار وچ پئے گنڈھن، ناتا جوڑے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہا نرگن سرگن میری دھار سُت، دُھر دا کھیل کھلائیا۔ نرگن سرگن دوہاں دا ہووے جُٹ، جوڑی لکے در بنائیا۔ اوہ پھلگن پہلی سی ساچی رُت، رُتڑی نال وڈیائیا۔ کِریا کھیل ابناشی اچت، چار جُگ دے شاستر وید سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کی جانے مانس مائکھ، بُدھی نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جگت ووبار، گُر چِیلا ونڈ ونڈائیا۔ سچے سَتگرُو دا پیار، جوٹا خور دئے گواپیا۔ بادام چُھہارے جس دے نال، کِشمش سوہا پائیا۔ ایہہ کھیل سچّی سرکار، آد وچ دتی سمجھائیا۔ ایہہ رُپئے دھاباں رہے مار، کوک کوک سُنائیا۔ کِس بدھ چلے جگت وبار، ایہہ وی دینا درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن سنديسہ اکو وار، ایکنکار آپ جنائیا۔ جگت مایا مایا وچ پیار، مایا نال سرِشٹی بندھن دِتا وکھائیا۔ ایہہ کھیل رہنا جُگ چار، کلجگ انت ات ویکھ وکھائیا۔ سگن مناؤنا تت سریر اوتار، پیغمبران ایہو گنڈھ پوائیا۔ ایہو گُرُو گُردیو کرن پرنام، مہربان دئے سمجھائیا۔ اتم ایسے دا ہونا جگت نشان، نِشانے ویکھے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ چار جُگ نرگن سرگن چلدا رہنا ووبار، ووباری آپ کرائیا۔ مان ملدا رہنا پیغمبر اوتار، گُرُو گُردیو سوہا پائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا لہنا دینا دینا نوار، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ سنت سُہیلے لینے اُٹھال، چار ورنان وچوں باہر کڈھائیا۔ انتر آتم بخش پیار، پرِتم دُھر دالئے منائیا۔ جھگڑا مُکائے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔

شبد گرو ہووے دلال، وچولا اکو سوہبا پائیا۔ نام بھنڈارا دئے مال، دھن دوٹ اکو اک ورتائیا۔ کیرپا کر دین دیاں، دیناں ویکھے چائیں چائیا۔ نانا توڑ جگت مندر مسجد شودوالے مٹھ دھرمسال، گرو دوار کایا مندر اندر اک وکھائیا۔ جتھے وست امولک اٹلڑا لال، نام خزینہ دتا ٹکائیا۔ اگئی جوت بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے سمجھائیا۔ نجہر جہرنا مارے اگم اچھال، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ ایہہ کھیل کرے پُرکھ اکال، ہر کرتا نور الہیہا۔ جس ویلے دین دنی گرو اوتار پیغمبر نہ سکن سنہال، وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ جودھا سورپیر پرگٹے پُرکھ اکال، نوجوانا مرد مردانہ دھردرگاہیا۔ اوہ سنت سہیلے گرمکھ ہر سجن کرے پروان، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جو گرو اوتار پیغمبران ملدا رہیا دان، جگ جگ دھردرگاہوں آپ ورتائیا۔ سو پُرکھ اکال ہو کے مہربان، لوک مات ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو سُنو میری آواز، دھر دا حکم سنائیا۔ پُرکھ اکالا کھولن لگا راز، پردہ اندروں دئے چکائیا۔ تہانوں کھانی پئے نہ کیتوں نیاز، خالی ہتھ نہ کھئے پھیلائییا۔ کیرپا کرے آپ مہاراج، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ تہاڈا سب توں اتم سریشٹ دھر دا نام کھاج، جگت ترسنا دئے بھجھائیا۔ تہاڈے اُتوں وار کے جگت دا رواج، پچھلا لیکھا دتا مُکائیا۔ ایہو گوہند چوگ پاؤندا سی اپنے باز، خوشیاں نال آپ کھوائیا۔ جس شرع وچوں قانون، جس شرع وچوں قاعدے، جس شرع وچوں دھرم، جس شرع وچوں دوار، جس شرع وچوں پریوار، جس شرع وچوں نرنکار، جس شرع وچوں سچی سرکار، جس شرع وچوں گرسکھان بخشیا راج، رحمت آپ کھائیا۔ سیس جگدیش سہا کے تاج، تخت نواسی ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا دُرمت میل دھو کے داغ، پت پت پت آپ کرائیا۔ گرمکھو پچھلا خوشیاں والا مہینہ لنگھیا ماگھ، آکے پھلگن گیا آئیا۔ تہاڈی اتم سیجا اُتے جانا پراج، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو تسان سونا اپنی بندرا، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ شبد گرو تہاڈے اندر وڑ کے بجر کپائی دا توڑے چندرا، زندگی وچوں زندگی دئے بدلائیا۔ جس رام دی پوجا کردے بن بندرا، اوہ کابن تہاڈی سیو کھائیا۔ جس تون کھندے سُرپت راجا اندرا، تہاڈے چرناں بیٹھاں ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کوئی ہتھ اُتے پریت چکنا نہیں مندرا، دو جہان اشارے نال اٹھائیا۔ کیسے تون لکنا پئے نہ کیسے کُندرا، کُندراں وچ نہ ڈیرہ لائیا۔ کوئی زکاوٹ نہ پاوے تہانوں سکھمن ایڑا پنگلا، ترے کئی نہ کھئے وڈیائیا۔ مالا منکا پھیرنا پئے نہ نال

اُنگلا، من دا منکا دئے بھوائیا۔ راتیں سُنیاں دیاں اندروں کھول دیوے گنجھلا، راہ لاکو دئے وکھائیا۔ جتھے وید پُراناں مَوْل نہیں پُجنا، اوتھے بھگتاں ملے وڈیائیا۔ اوتھے سؤریہ چندرما کوئی نہیں اُگنا، منڈل منڈپ نہ سوہبا پائیا۔ جس دا کیسے نؤں کدے آیا نہیں سُننا، اوہ دھام دئے وکھائیا۔ پوجا پاٹھ کردیاں بنا ستگرُو تون پیندا کیسے نہیں مُکنا، منزل حق نہ کھئے پُجائیا۔ گرْمکھو بنا گوبند تون گودی کیسے نہیں چُکنا، پُرکھ اکال دے چرناں نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ کوڑا بوٹا ضرور سُکنا، ہریا سنج نہ کھئے کرائیا۔ دُھر دے صاحب دا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس نے دین مذہب دا بوٹا پٹنا، آتم برہم سرب درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سوہنا سُنھنا برس، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ جن بھگتو سب تون آتم پرَم پُرکھ دا درس، جو دیدہ دانستہ کرے رُشنائیا۔ جیہڑا آد جُگاد جگت شوقین تے دھرم دا رکھے پرس، مایا ممتا ہتھ نہ کدے اٹھائیا۔ ویکھو جگت ترسنا وچ کدے نہ جائیو پرچ، پراجین دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جے یسُو نؤں تگنا تے ویکھو اپنے کایا چرچ، محمد کایا کعبے وچ بیٹھا آبِ حیات رہیا پیائیا۔ جے نانک دی تڑپ، گھر وچوں کھوج کے گھر وچ لینا ٹکائیا۔ جے تہانوں گوبند دی غرض، تے گوبند چل کے تہاڈے گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ جس نے مات پتا پچیاں دا سمجھیا نہیں کچھ حرج، بنس وار کے سہنس لئے پرگٹائیا۔ اوہ ضرور تہاڈا ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ اج بھاویں کوئی نہ کرے عرض، سب دا روگ دینا مٹائیا۔ ستگر شبد مردانہ مرد، مدد کرے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ویکھو پرس، تہانوں دیاں وکھائیا۔ تہاڈا خوشیاں والا برس، اُمت رہی کُرائیا۔ محمد دا دینا قرض، مقروض رہیا چُکائیا۔ چاروں کُنٹ اڈنی گرد، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سارے ہووو ساودھانا، اکھاں لو کھلائییا۔ پُرکھ اکال کرو چرن دھیانا، نیتی نیتی وچوں بدلائیا۔ تگُو کھیل زمیں اسمانا، جو دو جہاناں رہیا کرائیا۔ جو لکھ چوراسی ہووے مہربانا، محبوب نور الہیہ۔ دھرم جھلائے اک نشانہ، نو نؤ چار آپ اٹھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی دا بنے کاہنا، نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جن بھگتو بنی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جیہڑی پچھلیاں چوہ جُگاں دیاں گرتھان دی پڑھی پنگتی، ایہدے وچ دیو ٹکائیا۔ سچ پیار بناؤنا ساچا

سنگتی، چار ورن اک سرنائیا۔ گرھ رہے نہ ہوئے ہنگتی، کوڑ گڑیار دینا تجائیا۔ پُچھنا پُچھنی نہیں کیسے مول جا کے پنڈتی، گرہ
 نچھتر نہ پھول پھلائییا۔ ایہہ کتھا کہانی انت دی، انت دئے سمجھائییا۔ وڈیائی رہنی نہیں کیسے سادھ سنت دی، بنا شبد گرو تون گرو نہ
 کھئے اکھوائیا۔ جوانی رہنی نہیں کیسے نار کنت دی، بڈھیا سب دے اُپر چھائییا۔ آواز رہنی نہیں پچھلے منت دی، چار جگ دا پنڈھ
 مکائییا۔ رت مؤلنی پرم پُرکھ دے نام والی بسنت دی، خزاں کوڑ دئے مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک
 اٹھائییا۔ جن بھکتو پچھلا ایہدے وچ پائیو پاٹھ پوجا، جو پچھے لیا کھائییا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی رہیو کوئی نہ دوجا، دتیا بھاؤ نہ
 کھئے رکھائییا۔ پچھلا بھانڈا ہون لگا مودھا، پرہ اندروں کرے صفائییا۔ انت آخری رو کے گیا بڈھا، پن نیناں نیر وہائییا۔ جس ویلے میرا
 مالک آوے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائییا۔ اوس ویلے اوبدا سمجھے کوئی نہ مدعا، مدت دیاں پیشین گوئییاں اشاریاں
 والیاں نظری آئییا۔ جس نے بدلنا کلجگا، کل کلکاتی میٹھے قصائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔
 جن بھکتو منگتی نوں دے دیو دان، اک ٹنگ تے منگ منگائییا۔ جے مننا اک بھگوان، ہتھ دیو اٹھائییا۔ جے کیسے گنگا گوداوری جمنا
 سُرسی اٹھسٹھ کیتا اشنان، اوہ وی ایہدے وچ دیو ٹکائییا۔ جے کیسے براہمنان نوں دتا دان، اوہ وی لیکھا لو مکائییا۔ ویکھیو تتاں
 والا کوئی نہ منو کابن، تتاں والا رام انت ساتھ نہ کھئے نبھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر سندیسہ اک سنائییا۔
 صدی چوڈھویں کہے جن بھکتو جے کیسے پچھے متھے لایا تلک، ترسول سندھور نال بنائییا۔ جے کیسے ہنؤونت دی ماری کلک، کوک
 کوک سنائییا۔ جے ڈرگا دا من کے ایشٹ، سپس لیا نوائیا۔ اوہ بھکتاں دی آجاؤ وچ لِسٹ، فہرست پچھلی رہیا وکھائییا۔ جے کیسے
 نے لوک مات جھوٹھا پیار کیتا عشق، اوہ وی اس دے وچ دیو پوائیا۔ ویکھیو جگت یارانے لاؤن والیو نہ جائیوخسک، ایہہ حکم
 دُھردرگاہیا۔ جنہاں نے کھا کے حرام کیتا نمک، اوہ وی اپنی کیتی ایہدے وچ لو چھپائییا۔ جے پُرکھ اکال اُتے بھروسہ کرنا تے گوبند
 اُتے رکھنا صدق، ہتھ سینے اُتے لو ٹکائییا۔ جے نندک بننا پھیر بھکتاں وچ رہنا نہیں منٹ، سچ جگہ نظر نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائییا۔ صدی چوڈھویں کہے جے متیا کوئی پیر، لالان والیاں سپس نوائیا۔ جے سجدہ کیتا کیسے
 فقیر، قبران خاک دھوڑ رمائییا۔ جے کیسے کڈھی تکیئے جا لکیر، نگ زمیں اُتے گھسائییا۔ اوہ سارے ایس وچ رکھ دیو نال ترتیب،

ہوئی ہوئی وچ ٹکائیا۔ پھیر نام دا رہن نہیں دینا کوئی غریب، کایا مندر دینا بھرائیا۔ ایہہ کھیل پرہو نے کرنا عجیب، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پڑھنی پئے نہ قرآن مجید، نماز روزہ نہ کھئے وڈیائیا۔ ٹھاڈے کایا اندرون ٹھاڈا مل جائے طیب، روگ ہوئے دئے گوائیا۔ ساچا مندر وکھا مسیت، مسلہ اگلا حل کرائیا۔ صرف تُساں گاؤنا تُوں میرا تے میں تیرا گیت، سوہنگ نام الاہیا۔ جھگڑا مٹ جائے ہست کیت، اُوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جن بھگنو اپنا اس وچ پائیو کرم کانڈ، سب کچھ ستگر جھولی پائیا۔ جس دے کول ست رنگ دی ڈانگ، ست زمیں ست اسماناں محمد دا لیکھا چرناں ہیٹھ رگڑائیا۔ جو عیسیٰ کہہ کے گیا نال ٹنگ اُس نوں لنگھاؤنا ہیٹھوں دی ٹانگ، حُکم بے پرواہیا۔ لیکھا مُکنا دو جہان لوک پرلوک برہمنڈ برہمانڈ، برہما د برہم ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں ننکی نہ ہووے کنڈ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نہیں ہتہا کونا، اُچی اُچی نہ بول سُنائیا۔ میرا پرس اے آونا، سکیا نہ کھئے بھرائیا۔ مینوں اگلے سال دُنیا نوں لا لِن دیو ہلونا، شاہ سلطاناں دیاں بلائیا۔ پھیر میرا بھاگ ودھنا دونا، ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ پرس کہے ویکھو مینوں کون بھردا، بھار اپنا وچ رکھائیا۔ میں وی اوس پرہو دا بردا، جو بندیا نے ربیا ٹڑائیا۔ جگ چوکڑی ربیا ڈردا، اپنا مُنہ نہ کھئے کھلائییا۔ لک لک اندر ربیا وڑدا، باہروں نہ لئی انگڑائیا۔ مینوں شوق آیا ہُن بھگن مہینہ چڑھدا، چڑھدی دشا دئے دُہائیا۔ لہندے مانو ویکھنا سڑدا، آتش جگت نہ کھئے بُجھائیا۔ ایہہ کھیل میرے پرہو دے گھر دا، اور نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پرس کہے مینوں سمجھو نہ کوئی چمڑا، جگت کھل وڈیائیا۔ میں تے دسن آیا ٹھاڈا پُرکھ اکال اکم اگمڑا، جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ ویکھو اپنے ستگر نوں لالچ دیو نہ کدی کوئی دمڑا، مایا موہ وچ نہ کھئے پھسائیا۔ بنا ستگر شبد توں تن ماٹی خاک نکمڑا، سچ وچ نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ پرس کہے جن بھگنو ایہدے وچ پاؤ اپنا گکرم، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ سب دا اکو ساچا دھرم، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ انتر رہے کوئی نہ بھرم، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیا۔ ٹھاڈا پُرکھ اکال دے گھر جرم، جوت اکالن ٹھاڈی جمن والی مائیا۔ اکو صاحب دی لگنا سرن، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس دے ہتھ اتم مرن، مر

جیوت لئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیو ابھدا دئے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں کی کہوگے ایہہ پھولان رانی، پھولان سیج سہائیا۔ مینوں کی کہوگے ایہہ ڈھر دی سوانی، ہر سوہنا کنت ہنڈھائیا۔ مینوں کی کہوگے ایہہ کیہڑی پڑھدی بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری جس دا بیو کھئے نہ پائیا۔ مینوں کی کہوگے ایہہ کیہڑا پیندی پانی، جس دا اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُرستی راہ نہ کھئے سمجھائیا۔ مینوں کی کہوگے ایہہ کیہڑا رکھدی بانی، جس دی آئیو آد انت نہ کھئے درڑائیا۔ مینوں کی کہوگے ایہہ کوئی جیوت جیو پرانی، سواساں نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ مینوں کی کہوگے ایہہ پھردی چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ویس وٹائیا۔ مینوں کی کہوگے ایہہ بُڈھی نڈھی کہ جوین وتی ترل جوانی، سوہنے رُپ وچ سہائیا۔ مینوں کی کہوگے کی کہے کتھا کھانی، کی گاوت راگ الائیا۔ جن بھگتو جے سچ پُچھو میں تھائے پریم مستانی، مستی وچ اپنی خوشی بنائیا۔ پرہو دے در دی سیوکن ادھینگی وچ نانی، نرمانتا وچ سیو کھائیا۔ جے پھیر پُچھو تے لکھ چوراسی دی جان جانی، ہر گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ جے پھیر پُچھو میرا ڈیرہ اُپر اسمانی، مات لوک وچ جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ جے پھیر پُچھو گر اوتار پیغمبران لواں قُربانی، ایہہ میری دھار ڈھر دی چلی آئی۔ جے پھیر پُچھو ساری پھولیو اپنی اپنی منزل رُوحانی، پرہہ کِریا سچکھنڈ دیاں پُچائیا۔ تھادی کایا جوہ رہن نہیں دینی بیگانی، گھر ساچے دیاں وسائیا۔ کیوں تسان صدی چوڈھویں اُتے کیتی بڑی مہربانی، مہربان ہو کے بھگت دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گولی جگندر پانی دا لیاوے گلاس، کِریا کرے بے پرواہیا۔ جن بھگتو اج منگو جو تھادی آس، سب دی جھولی دیاں بھرائیا۔ سب کچھ اوس دے پاس، جو تھادا مالک پاربرہم اکھوائیا۔ کدی نہ سمجھو وسے اُپر آکش، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ تھادا باہروں تن چمڑا ناڑی ہڈ ماس، اندر نرگن نور جوت رُشنائیا۔ تسیں اوس پرہو دی آتما خاص، جس نوں پرماٹما کہہ کے گر اوتار پیغمبر گئے گائیا۔ ویکھو من دے ادھین ہو کے ہو نہ جائیو بدمعاش، بُڈھی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کیوں تھادا ستگرُو تھادا جنم کرے راس، جو آد جگاد دا پتا مائیا۔ ساڈھے تین ہتھ کایا مندر اندر نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے خبر آگئی مہینہ آؤن والا چیتر، چت سب دا دینا بدلایا۔ میں ڈھائی گھنٹے کھلے رکھانگی نیتر، لوچن

نِن اکھ کھلایا۔ جو اک ہندسا تکیا اُتے پیر، اوہ سب نوں دیاں سمجھایا۔ کس طرح دُنیا دا اتم ہندا چھیکڑ، شرع دے زنجیر دے کٹایا۔ کیوں ایہہ سمجھو نہ ایہہ پرس نوں زمانے دا میکر، میکپ کرن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ ستگر شبد چیل سینگھ وانگ رینج ٹیکر، پیمانے سب دے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چوڈھویں کہے پال سینگھ آہ لے امرت دھار، سب دے اُتے دے ورسایا۔ آہ لے پرہو دا پچھلا اک پیار، پریم رس وکھایا۔ پھیر تگنی نوں بہار، گلشن اپنا رنگ وکھایا۔ جن بھگتاں پیج سوار، جنم جنم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ دیوت کہن صدی چوڈھویں سانوں امرت ملدا سی وچ کلس، برتن پچھلا اک وکھایا۔ ہُن کھیل ویکھیا اُتے فرش، آپ اپنی کھیل جنایا۔ پھلگن دا پُرانا برس، جن بھگتاں بھر بھر گلاس مُکھڑے رہیا اٹھایا۔ آگے رہے نہ جنم دی کوئی حرص، مرن دا پندھ مُکھایا۔ ایہہ وی صاحب ستگر دا ترس، امنگی دات جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جانا راوی کنڈھی، کنڈھے تے بیٹھے سارے لینے اٹھایا۔ جیہڑی گر ارجن نے منگ سی منگی، اوہدا پردہ دینا کھلایا۔ گیاراں دن ایہہ کھیل ہونی چنگی، جس دا بھیو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہن کھئے نہ پائیا۔ جس حُکم نال گر اوتار پیغمبران اُتے دین مذہب دی لگدی رہی پابندی، اوہ بھیو دینا کھلایا۔ کیوں نشان بنایا تارا چندی، محمد ملی وڈیایا۔ اوہ لیکھ دسنا جیہڑا بنا الفیے توں لکھی گئی سندھی، اکھراں والا اکھر نہ کھئے لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دھار اک پرگٹایا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگت پیارے پرہو دے بچے، اپنا پچن ویکھ وکھایا۔ جو انتر زرنتر رہے جے، ہردے اندر دھیان لگایا۔ دین دُنی وچ ہو گئے پکے، ناتا اکو نال رکھایا۔ چار ورن سمجھ کے بھائی بھین سکے، ذات پاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو دھوڑی ٹِکا لاون مستک متھے، خاکی خاک رمایا۔ پرم پُرکھ دی دھار اندر رتے، رتن امولک بیرے اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا حُکم ورتایا۔ حُکم کہے میں دُھر دا وڈا، وڈے نے وڈی دتی وڈیایا۔ جگ جگ دیواں سدا، سنہڑا رام دُبایا۔ دو جہاناں پھراں بھجاں، چلاں واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گرو دھاواں آگا، بھیو ابھید کھلایا۔ دین مذہب ونڈاں ونڈا، ایہہ میری بہ چترایا۔

نرگن سرگن کھیل کھلاواں دغا، جگت فریب نال بندھائیا۔ سچ پیار دا بخشنا رسا، مزہ اِکو اِک چکھائیا۔ اتم سب دے اُتے وارد کر
 کے قضا، لیکھا سب دا دیاں مُکائیا۔ بھالویں پرم پُرکھ دی چلدے رہے وچ رضا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوار سب دی اِکو
 جگہ، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جو آوے
 پہلی چیت، سُرُتی چیتن کرائیا۔ اِکو ہووے ہیت، ہِتکاری رُوپ وٹائیا۔ درشن کرنا نیت، نیج نیترا اکھ کھلائیا۔ اِک اِک پُہل سب
 نے کرنا بھیٹ، دُور نیڑا نہ کھئے وکھائیا۔ صاحب سَتگر دا ننگا ہووے پیٹ، رُوپ اچرج نظری آئیا۔ دو سہارا ہووے ٹیک، ٹیکا
 نوری نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چیت کہے گرُمکھو آؤنا بن کے چاتر،
 چاترک رُوپ بنائیا۔ ٹہاڈی آؤندیاں دی پریم نال ہووے خاطر، سیوا سَتگر سچ کھائیا۔ سب تون سنہڑا اگما ملے پاتر، پترکا اِک
 جنائیا۔ بھیو کھولے اگما باطن، شبد کرے شنوائیا۔ اِک اِک سارے نال لے کے آئیو داتن، ایہہ گوہند پچھلی منگ منگائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ پھلگن کہے جن بھگت پنج دے دیو رکت، بوند بوند چُھپائیا۔ ہُن دھرم
 دا آیا وقت، پچھلی گئی پڑھائیا۔ کھیل ویکھنا جگت، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبراں کرنا کھیل اُپر عرش، فرش پئے
 دُہائیا۔ بھگت سہنجنا برس، برس اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جن بھگت پنج اِک
 اِک بوند دینا خُون، پنج لُو انگڑائیا۔ جس نال دھرم دا بنے مضمون، اگلا مسلہ حل کرائیا۔ شبد دا بنے قانون، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ خُون کہے میں کرنا خُون خرابہ، دین دُنی کھار وکھائیا۔
 بھیو چُکاؤنا دو دوآبا، آب حیات کون وڈیائیا۔ کی دھار بناؤنی دوآبہ، مالوا ماجھا جموں جمع کرائیا۔ جس دا سارے لیندے رہے
 خواہا، اوہ خبر دینی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں رکھنہارا لاجا، لاجونت سری بھگونت آد انت اِک اکھوائیا۔

★ ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پھلگن کہے میرے نال آئی میری بہار، باہرو باہر خوشی دکھائیا۔ میگھلا برسے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول رت مہکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو خوشیاں دا کرنا اظہار، سچکھنڈ ساچے خوشی بنائیا۔ کیرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں کر بے دار، غفلت آلس دتی کڈھائیا۔ سانجھا دس اک پیار، محبت وچ جنائیا۔ جن بھگتاں ملے ادھار، سانتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ پھلگن کہے میں تگاں راہ کد کا، پراتن ویکھ دکھائیا۔ سہارا لیا پُرکھ اکال سد کا، صدقے واری گھول گھائیا۔ جس کھیل مکاؤنا دین مذہب حد کا، ونڈن ونڈ چکائیا۔ پرکاش کرنا اکو وشو جد کا، یادداشت اپنے نال بنائیا۔ پینڈا مکاؤنا رہنا الگ دا، چار ورتاں جوڑ جڑائیا۔ روپ دھر سورے سرگ دا، سو پُرکھ نرنجن ویکھ دکھائیا۔ درگاہ ساچی خوشیاں والا دہارا اج دا، گر اوتار پیغمبر خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھلگن کہے میری سوہنی رتھی موی، مولا دتی وڈیائیا۔ ویلا وقت آ گیا ہولی ہولی، جگ چوگری پندھ چکائیا۔ میں اچی کوک کے پاؤنی رولی، دو جہاناں دیاں سنائیا۔ جس نے امرت دتی پاپلی، پہلا لیکھا رہیا چکائیا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھولی، دیا دھرم ویکھ دکھائیا۔ چار گنٹ تگاں رولی، ہابکار وچ دین دنی گراٹیا۔ انت کیسے دی قیمت دھیلا پائی پئی نہیں پاولی، لیکھا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پھلگن کہے میرا پریم دا ویکھو پھل، پہلی بھوت دئے کرائیا۔ صاحب دا ویکھو بل، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو دل، شبد دھار اک پرگٹائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو جل، جو امرت رس چوائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو تھل، جتھے بالو ریت ملے وڈیائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو پل، کوئن جگ بیتن چائیں چائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو محل، سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میرے صاحب دا گھر تگو دھام اٹل، سچکھنڈ دوارا نظری آئیا۔ میرے صاحب دا روپ ویکھو جو ہر گھٹ بیٹھا رل، آتم پرما تم پرما تم آتم وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے میں ہویا پہلی بھوت، پنج بھوتک دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو دوٹ، شبدی دھار ویس وٹائیا۔ جو لیکھا جانے پنج تت کلبوت، کایا کعبہ ویکھ دکھائیا۔ میل ملائے نال محبوب، محبت

وچ جوڑ جڑائیا۔ چار جُگ دے شاستر دین ثبوت، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ جدھر تگو اودھر مؤجود، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو پچھلی کرنی کرے منسوخ، اگلا حکم آپ سمجھائیا۔ جھگڑا مکا کے ہرکھ دوکھ، سوگ چنتا دئے چکائیا۔ لہنا دینا پورا کر کے عیس مؤس، محمد مہر نام لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوگری تت تتو سب دا جنم کرم کرے محسوس، اہل پرہو بھل کدے نہ جائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُر ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے میری انت اخیر اک دُعا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار اپنا دھیان لگائیا۔ کریا کر میرے مہربان محبوب خُدا، خود مالک خالق پرتپالک تیری آس تکائیا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر پیغمبران کر الوداع، وعدہ سب دا ویکھ وکھائیا۔ اسم وچ جسم وچ تیرے توں ہونے فدا، فطرت ویکھ خلق خُدائیا۔ سچ دوار پروردگار تیرا سمجھے نہ کھئے مدعا، مُدت توں بیٹھی تیرا کھیل ویکھ وکھائیا۔ نور نور نالوں ہویا جُدا، جُز وکھرا وکھرا ونڈ وندائیا۔ میرے صاحب سلطان گھٹ نیواسی دلڑبا، مہربان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے منجُوے زبل زاکول زجا ظاہرے ظہور تیری رُشنائیا۔ نو زلے مُزستے کزومے کواں قادرے قُدرت تیری بے پرواہیا۔ چشمے نرؤ گوشے زبُوہ تانکشے نوزا واحدے خُدا، نور نورانے تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، صاحب ستگر مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگاں چار چپھیرا، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن دسے اندھیرا، نرگن نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ہومے ہنگتا گڑھ توڑے نہ کھئے کرے مہرا، مایا ممتا وکار نہ کھئے مٹائیا۔ مایا ممتا کوڑی کریا سب نوں دتا گیڑا، گیڑے وچ دین دنی چکر رہی لگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش بٹھے نہ کوئی بیڑا، نئی نؤکا نام نظر کیسے نہ آئیا۔ ساڈھے تِن بٹھ کایا ماٹی وجود اُجڑدا دسے کھیڑا، مہربان محبوب مُحبت وچ میل نہ کھئے ملائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ڈھاپے کوئی نہ ڈھیرا، تامس ترسنا ترکھا نہ کھئے بھجائیا۔ جدھر تگاں جھگڑا پیا گرو گریچرا، چیل گریچرا

چيلا اڪ رنگ نه ڪهڙي سڀائيا۔ جوتي جوت سرڙپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ڏهر دا ور، در دوار ايڪنڪار گهر ٽهانڙي منگ منگائيا۔ صدي چوڏهويں ڪهڙي ميں چار ڪنٺ بهجي، دوس زين پندھ مڪائيا۔ سچ دهار ڪتے نه لبهي، ٻندو مسلم سيڪھ عيسائي ويڪھ تهاون تهاڻيا۔ جلوه جوت نه تڪيا ربي، نورو نور نه ڪهڙي رُشنائيا۔ مايا ممتا وچ سرشئي درشئي بدهي، بندهن سڪے نه ڪهڙي ٽرائيا۔ سادھ سنت جگت فقير لبهڙي گدي، گداگر روپ نه ڪهڙي وٺائيا۔ موه وڪارا وٻندي ندي، شوھ دريا پار نه ڪهڙي لنگهائيا۔ سچ پريت پرما تم نال نه ڪيسے لگي، آتم جوڙ نه ڪهڙي جڙائيا۔ جدھر تڪاں جيو جنت ڪرڙي بدی، بدڪاري ويڪهي تهاون تهاڻيا۔ جوتي جوت سرڙپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ڏهر دا ور، پاربريم پت پرميشور تيري اڪو اوٺ تڪائيا۔ صدي چوڏهويں ڪهڙي ميں انت ڪراں ارداس، بيننتي اڪ سُنائيا۔ اوتار پيغمبرو سارے ديؤ ساٿھ، سگلا سنگ سنگ بنايا۔ دين ڏني دا ويڪھو حالات، حالت وگري ڪوڙ لوڪائيا۔ ساچي ديسے نه ڪهڙي جماعت، پئي نام نه ڪهڙي پڙهائيا۔ صدقہ ريسا نه ڪيسے آيت، شرع شريعت ربي ڪرلايا۔ پھري درويسي ڪائنات، نو ڪهنڙ ست ديپ دھير نه ڪهڙي دھرائيا۔ ڪي ڪھيل ڪرے پرېھ شايد، شاه پاتشاھ سچا شهنشاهيا۔ جس دا ٽهاڙے نال عهد، انت آخير ليڪھا ڏئے مڪائيا۔ ڏهر دا حُڪم ڪرے راج، راج راجانا نور الاهيا۔ سب دا ڪلجگ انتم ڪڏھ نتاچ، بهيو ابھيدا ڏئے ڪهلائيا۔ ڪرے ڪھيل مالڪ واحد، لاشريڪ ديا ڪمائيا۔ ٿساں آگے رهنا نهيس ڪيسے علاحد، نر نرائن اپني ڪل ورتائيا۔ مات لوڪ وچون اتم هونا غائب، سچڪهنڙ درگاه ساچي جوت وچ سڀائيا۔ ايہ ڪھيل پرېھو دا عجب هونا عجائب، عجب نرالا آپ ڪرائيا۔ جوتي جوت سرڙپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڏهر فرمانا اڪ سُنائيا۔ صدي چوڏهوي ڪهڙي ميں سنديسه اوتار تيئي، ترے گن اتيته دياں جنائيا۔ حضرت عيسيٰ موسيٰ محمد ويڪھو اپنا حق سنيهي، صاحب سلطان دياں سمجھائيا۔ جس ڪارن نانڪ چُبهی ماري وچ بيئيں، دهار جل جل وچ سڀائيا۔ اوھ ڪيسے نه سمجھي ڏهر دي پيشينگوئي، اڪھراں وچ ليڪھ نه ڪهڙي بنايا۔ درگاه ساچي جس نے ٽهاڙے نام دي پائي درويهي، درويهي درويهي تيرا ڪھيل ڏئے وڪھائيا۔ جس دي سمجھ نه پاوے ڪوئي، ڪنٺ خانیاں وچ ليڪھ نه ڪهڙي لڪھائيا۔ جوتي جوت سرڙپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، سچ سنديسه اڪ سُنائيا۔ صدي چوڏهويں ڪهڙي پيغمبرو نانڪ مليا جلدھار، دهار وچ سڀائيا۔ ڀڄا سچ دوار، درگاه ساچي سوڀها پائيا۔ نور جوت هويوا اجيار، جوت جوت وچ ملايا۔ سنديسه ڏتا اگني سرڪار، پُرڪھ ڪال ڏتا ڊرڙائيا۔

جا کے ویکھ جگت سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دے کے نام اپر اپار، اپرپدر سوامی جھولی دتی بھرائیا۔ بھيو کھول کے آگلا لیکھا دتا وکھال، بن نینا نین اٹھائیا۔ نانک تیرا انت گوبند دھار لیکھے لاوے بال، بالا ناؤں اپنا آپ پرگٹائیا۔ اس توں آگلا پور احوال، پُرکھ آکال دتا درڑائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں کلجگ انت کوڑی کِریا ودھے جہان، جہالت وچ دُہائیا۔ ساچا رہے نہ دھرم ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کوڑی کِریا بھوئے پردھان، نو کھنڈ پرتھمی بھجے واہو دابیا۔ کلجگ جیو دسن بے ایمان، بیوہ روپ بھوئے لوکائیا۔ ساچا چمکے نہ کوئی بھان، اندھ اندھیرا نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جگے نہ شمعدان، شمس تبریز نیترو کے مارے دھائینا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرے نہ کوئی کسے کلیان، کلمہ کائنات نہ کھئے درڑائیا۔ اوس ویلے کِریا کرے سری بھگوان، مہمان بیدو نور الایہیا۔ سب دا لہنا دینا چکائے آن، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھنہارا چائیں چائینا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ مندر مکان، سمبل سوہیا اک شہائیا۔ جس توں سمجھے نہ کھئے انسان، بڈھی توں پرے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ دھر سندیسہ اک سناواں گا۔ نرگن نرویر نراکار روپ پرگٹاواں گا۔ نام ست بول جیکار، بھيو ابھید کھلاواں گا۔ چار ورن کر پیار، دئی دویتی پنڈھ مکاواں گا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیار، اندھ اگیان گواواں گا۔ ساچا مندر کر اجیار، ظہور اکو اک وکھاواں گا۔ شبدي دھار کر گفتار، گفت شنید راگ الاواں گا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پا سار، مہاسارتھی ہو کے رتھ چلاواں گا۔ لہنا دینا پورا کر گرو اوتار، پیغمبران جھولی مات بھراواں گا۔ ستجگ سچ کر اجیار، ست ست ڈنکا اک وجاواں گا۔ دھر دا حکم ملے سچی سرکار، سر سر سب دے آپ مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کھائیا۔ دین دیال دیا کھائیا۔ مہربان ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں ویس وٹائیا۔ روپ انویا آپ پرگٹائیا۔ شاہو بھویا کھیل کھلائیگا۔ ست سروپا سوہیا پائیا۔ پنج تت بھوتا رنگ رنگائیا۔ ویکھے چارے کوٹا، دہ دشا پھول پھلائیگا۔ ست دھرم دا لا کے بوٹا، امرت سینچ ہرا کرائیا۔ نام خُماری دے کے بوٹا، دو جہاناں پار کرائیا۔ کلجگ کوڑ رہن نہ دیوے جھوٹھا، سچ سچ اُچھائیگا۔ نانک ستگر شبد اتم آپے آپ ہووے تھھا، دو جا نظر کھئے نہ آئیگا۔ بھگت شہیلا آتم دھار رہے کوئی نہ تھھا، وچھڑیاں میل ملائیگا۔ سنت شہیلا رہے کوئی نہ ستا، سرتی

شبدی آپ جگائیکا۔ گرمکھ بنا کے اپنا ستا، سوہنی گود اٹھائیکا۔ گرسکھ ترسنا رہے کوئی نہ بھکھا، آتم تریپت آپ کرائیکا۔ سچ دوار دا دے کے سکھا، سکھاسن آپ ٹکائیکا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبران پینڈا مکا، مکمل اپنا حکم ورتائیکا۔ ستجگ ساچے کوئی نہ پیوے حقہ، نڑی مکھ نہ کھئے لگائے گا۔ چار ورن ہووے کوئی نہ دکھا، ہندو مسلم سکھ عیسائی میل ملائیکا۔ بنا ستگر شبد توں رہے کوئی نہ اچا، اوج نیچ دا ڈیرہ ڈھائیکا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سرب سوامی بنے سچا، سچ سنجم اک سمجھائے گا۔ پنج تت پتلا مانو مائکھا، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائیگا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا بھیو کھلا دے پرہ، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی جد، بنس سربنس رہے شہائیا۔ نام خُماری دیوے مد، مدھر دُھن راگ سنائیا۔ دیپک دیا جائے جگ، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ ترے گن میٹے آگ، ہوئے روگ گوائیا۔ جگت واسنا میٹے حد، حدوڈ اپنی دئے سمجھائیا۔ جتھے رہنا نہ پئے الگ، جوتی جوت وچ سائیا۔ جھگڑا مک جائے ماس ناڑی ہڈ، تتوت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی سورا سربگ، صاحب سلطان مرد مردان نوجوان مہربان محبوب اکو نظری آئیا۔

★ ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے اٹھ شبد ست سورپیر جودھے، بلدھاری لے انگڑائیا۔ تڈھ بن سریشٹی کوئی نہ سودھے، سوجھ سمجھ نہ کھئے بدلائیا۔ چار جگ دے ویکھو جنجو بودے، دھوتی مستک ٹکے پھول پھلائییا۔ گر اوتار پیغمبران ویکھے ارداسے سودھے، دُعا وچ خُدا آگے سیس نوائیا۔ جس کارن رکھدے گئے روزے، رازق رزق رحیم منائیا۔ گاؤندے آئے سلو کے، دُھر دا کلمہ نام کر شنوائیا۔ جگت جہان تكدے آئے مؤقے، وقت سہنجنا پھول پھلائییا۔ من بڈھی توں پرے سوچدے رہے سوچے، انہو دریشٹی دتی درڑائیا۔ جس صاحب دا درشن رہے لوچے، نج لوچن اکھ کھلائییا۔ جس دی کھوج کوئی نہ کھوجے، صدی چوڈھویں بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک پرگٹائیا۔ شبد گرو اٹھ بلوان، ہر کرتا آپ اٹھائیا۔ چار جگ دا ویکھ ودھان، جو گر اوتار پیغمبر آئے بنائیا۔ دین مذہب ویکھ ایمان، اسم جسم پھول پھلائییا۔ کی سندیسہ دیوے شاستر سمرت وید پُراں، انجیل قرآن بائبل ثریت کہہ کے کی سنائیا۔ شبد دھار کرے کی وکھیان، گرو گرتھ کی وڈیائییا۔ کی نرگن سرگن مارے بان، انیالا تیر چلائییا۔ کی کھیل زمیں اسمان، منڈل منڈپ ویکھ وکھائییا۔ کی گر اوتار پیغمبران بھوکھتاں دتا فرمان، فُرنے اندر شبدي فُرن اِک سنائیا۔ کِس بدھ سرشٹی ہووے کلیان، قلم کون ملے وڈیائییا۔ کون اتم نام، جو رسنا چہوا بتی دند گائییا۔ کِس بدھ صاحب ملے سلطان، ہر کرتا نور الایہیا۔ کِس بدھ امرت رس ملے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائییا۔ کِس بدھ منزل ہووے آسان، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ کِس بدھ سچکھنڈ دوار ملے مکان، درگاہ ساچی سوہیا پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر فرمانا اِک سنائیا۔ ستگر شبد کہے تیرے نام انوکھے، پُرکھ اکال تیری وڈیائییا۔ چار جگ دے شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن ویکھ پوتھ، کاغذ قلم سیاہی اکھراں وڈ وڈیائییا۔ بڈھی وچ دین دُنی ساری گھوکھے، نرگن دھار تیرا میل نہ کھئے ملائییا۔ کرے پرکاش نہ نرمل جوتے، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ کرم گکرم نہ جاون دھوتے، دُرمت میل نہ کھئے صفائییا۔ دُندیدار ویکھ روتے، نیتر نیناں نیر وہائییا۔ سچ دوار کوئی نہ سوچے، بڈھ بییک نہ کھئے بنائییا۔ باہروں کایا ماٹی بھانڈے دسدے پوچے، انتر پاپاں بھری لوکائییا۔ گر اوتار پیغمبران نال ہندے دھوکھے، مُرید مُرشد ملن کھئے نہ پائییا۔ کوڑ ککرمی ویکھ بھتے، سچ دھرم نہ کھئے کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دھر دا ور، مہر نگاہ اِک اٹھائییا۔ پُرکھ اکال تیرا نام جیدے اللہ واپگر و رام، جے نعرے آنک لگائییا۔ صفتاں والی کرن کلام، کلمے کائنات سنائییا۔ انتر ملے نہ کیسے دھنکان، انادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ داسن ہوتے نہ دھر امام، نرگن نور نہ کھئے رُشنائییا۔ دیناں مذہباں وچ سارے کیتے غلام، عُربت وچ لڑائییا۔ حصّہ ونڈیا نال انسان، انسانیت ہتھ کیسے نہ آئییا۔ من کلپنا سارے گرلان، ممتا موہ جگت ہلکائییا۔ کھتری شرع بنی شیطان، شریعت کرے لڑائییا۔ تیرا دسے نہ دھرم نشان، دھرم دوارا نہ کھئے سہائییا۔ کوڑی کیریا نہ مٹے جہان، جہالت اندروں نہ کھئے کڈھائییا۔ آتم پرماتم پرماتم ہووے نہ کیسے گیان، تُوں میرا میں تیرا دھر دا راگ نہ کھئے گائییا۔ مایا ممتا پیندے جام، امرت رس نہ کھئے چکھائییا۔ شبد گرو کہے میرے مہربان، محبوب

تیری سرنائیا۔ حُکم دے دے حُکمران، حکومت دین دُنی دیاں بدلائیا۔ کلجُگ اندر سَتجُگ کران سچّا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ پچھلی سب دی کرنی کر ناکام، ناؤں نرنکارا تیرا اکو اک سُنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ساڈھے تِن ہتھ گرام، گرہ مندر دیاں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ میلا میل ملائیا۔ سَتگر شبد کہے آتم پر ماتم جوڑاں رشتہ، ناتا اکو اک بنائیا۔ لیکھا رہے نہ کیسے ہتھ فرشتہ، جبرائیل میکائیل اسرائیل اسرافیل رہے نہ کھئے وڈیائیا۔ جو چار جُگ پرہ کھیل کیتا تُوں آہستہ آہستہ، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ ونڈ ونڈائیا۔ جس دا لہنا دینا چُکاؤنا دیدہ دانستہ، گر اوتار پیغمبران جھولی پائیا۔ بھیو رہے نہ سورگ ہشتا، بہر حال دیاں جنائیا۔ جو آسا رکھی رام وششٹا، وشیاں تون پرے دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر فرمانا آگم سُنائیا۔ شبد گرو کہے حُکم دے دے حُکمران، حکومت دو جہاناں دیاں بدلائیا۔ کوڑی کِریا میٹ نشان، نشانہ دھرم دیاں جھلائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہووے اک گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین مذہب میٹ تمام، پنج تت انسان دیاں دکھائیا۔ سب دے انتر اکو رام، اکو اللہ واپگر نوں الایا۔ اکو کلمہ سارے گاؤں کلام، اکو ڈھولا راگ الایا۔ اکو مندر ہووے حق مکان، جتھے ملے محبوب نوں خُدائیا۔ سچ دھرم دا اٹھاواں اقدام، قدیم دا لیکھا دیاں مکائیا۔ آتم برہم ہووے پچھان، بھیو ابھیدا دیاں کھلائییا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھ اگیان، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ تونہی تونہی سارے گان، تُدھ بن دوجا اور نہ کھئے سہائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُلطان، والی دو جہان اکھوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو مہربان، ہر پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ ایکنکارے دے دان، آد نرنجن جوت رُسنائیا۔ ابناشی کرتے کِرپا کر مہان، سری بھگوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پاربرہم کر پردھان، شبد گرو سیس نوائیا۔ برہم دی کران جگت پچھان، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے کلیان، کلمہ کائنات سُنائیا۔ سب دا لیکھا مُکاواں آن، صدی چوڈھویں رہن نہ پائیا۔ سَتجُگ ست دھرم سچ ہووے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے بے ایمان، شیطان اندروں دیاں کڈھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک شاہ پاتشاہ شہنشاہ سری بھگوان، پاربرہم پت پریشور تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھگت دلارا نوجوان، مرد مردانے تیرے آکے
سیس نوائیا۔

★ ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے پرہہ دا انتظار کردی راوی، بالمیک روی دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا نال گر ارجن والی بھاوی، بھاونا
دین دُئی ویکھ وکھائیا۔ جس نے بھگت بھگوان دی ترازو کرنی ساویں، کنڈا اکو تول ٹلائییا۔ دین دُئی تے ہونا حاوی، ہوکیاں وچ
ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران سدنا پکھڑے راہویں، طبقان لوکان پنڈھ مکائیا۔ آپ بن کے بہنا باوی، باوا آدم سیس نوائیا۔ پُرکھ
اکال کھیل کرنا نال چاویں، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ سنت سہیلے اٹھاؤ نے پکڑ باہویں، ہلونا اپنا دھر دا نام لگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا
رؤلا پینا وانگ کاویں، کاگ کاگ وانگ گر لائیا۔ مان رہنا نہ شہر گراویں، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ علم دھار ہونی نتھاویں، سچ
دھار نہ کھئے وکھائیا۔ وچھوڑا دے پتران ماویں، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ لہنا چکنا تیغ بہادر پاتشاہ ناویں، جو انت گیا سنائیا۔ جھگڑا
پینا دو تھاویں، پردہ دے اٹھائیا۔ جگت وہن ویکھنا در دریاویں، تھل ریتا نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
کرے کھیل دھر دا ہر، در اپنا اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راہ تگے راوی کنڈھا، کنڈھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ گرمکھاں دے کول
ہونا ہتھ وچ اک اک منڈا، نمک نال جوڑ جڑائیا۔ جوڑ بنے پیاز گنڈھا، وڈا چھوٹا نہ کھئے وکھائیا۔ سب نے کھانا نال دندان، داہڑ
تھلے نہ کھئے دبائیا۔ مکھوں گاؤنا سوہنگ چھندا، ڈھولا اک الاہیا۔ نال برتن رکھنا ساگر گنگا، کیشن سنگھ ہتھ اٹھائیا۔ ونگا ٹیڈھا
ہووے ڈنڈا، پنج گرمکھ موڈھیان اُتے ٹکائیا۔ گوہند دھار ہووے کھنڈا، کھڑگ نال سہائیا۔ تیلی دے تارے دا ہووے تندا، ڈھائی
ہتھ وچ لمبائیا۔ بنا گنجی تون ہووے جندا، دھات لوہا سوہا پائیا۔ پنجان گرمکھاں مستک لایا ہووے بندا، بندرابن دا لیکھا ویکھ
وکھائیا۔ اک گرسکھ بنیا ہووے چھندا، ستگر گودی وچ سہائیا۔ سب نے پانی پاؤنا اُتے پنڈا، بستر تن نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنائیا۔ راوی کہے پنج ویری سب نے کہنا مکھوں رام،

دُھر دے رام تیری دُبائیا۔ پنج ویراں مُکھوں کہنا کاہن، دُھر دے کاہن تیری سرنائیا۔ پنج ویریں مُکھوں کہنا دُھر دے امام، مہندی تیری رنگی نظری آئیا۔ پنج ویری مُکھوں کہنا سنتام، نانک نرگن نال رلائیا۔ پنج ویری مُکھوں واپگرُو کرنی کلیان، فتح زور زور بُلاییا۔ پنج ویر جیکارا لاؤنا سوہنگ مہاراج شیرسنکھ وشنوں بھگوان، ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ پنج وار پردکھنا کر کے ساریاں کرنی پرنام، چکر فقر والا بنائیا۔ پنج ویراں سب نے انگلیاں پاؤنیاں وچ کان، دووین ہتھ ٹکائیا۔ پنج ویراں سب نے مُکھوں منگنا پریتی دان، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ پنج وار اُپر پرکاش تگنا سوریہ بہان، نگاہ اسمان اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی کنڈھے پینی ٹھنڈ، ہر ٹھنڈک اک ورتائیا۔ گرُمکھاں کئی نال کئی لینی گنڈھ، کلا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب نے گھٹ کے رکھنے دند، مُکھوں بول نہ کھئے سنائیا۔ اکھاں میٹ کے لینا اند، پرہ امرت دے برسائیا۔ حکم اکو لینا من، منسا پچھلی رہے نہ رائیا۔ پھیر سب نے کہنا دھن دھن، دھن تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو تسیں میرے چن، دھن جنیندی مائیا۔ پھیر نال کھڑیا کھانا ان، منڈا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے جگ چوکڑی رہی روندی، ہنجهوآں نیر وہائیا۔ خوشی وچ نہ رہی سوئندی، سُکھاسن نہ کھئے ٹکائیا۔ وہناں وچ رہی بھوئندی، بھوجل وچ دُبائیا۔ اؤنسی رہی پاؤندی، جگت ونڈ ونڈائیا۔ ڈھولے رہی گاؤندی، جگ جگ نام بدلائیا۔ کھیل تکدی رہی ہوئے ہوں دی، ہنگ برہم نہ کھئے جنائیا۔ کوئن کوٹ دُنیا میرے وچ رہی نہاؤندی، اشنان جگت والا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی کنڈھا اک اڈیک، ویلا وقت اک دھیان لگائیا۔ جس دی نیڑے آئی اک تریک، تواریخ دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں ملے بھیکھ، بھچھیا دئے ورتائیا۔ اک نال لوہے دی رکھنی ضرور سیخ، دووین مُکھ تیکھ کرائیا۔ صدی چوڈھویں دا نال ہووے تویت، اگلا بھيو دئے گھلائیا۔ اپہ میری آسا منسا اُمید، ویکھے میرا ماہیا۔ جن بھگتو کراں تاکید، سب نون دیاں سنائیا۔ کیسے سوئا نہیں غفلت نیند، ہلُونیاں نال اٹھائیا۔ میرے ہلاریاں والی پینگھ، زمیں اسماناں جھولا دئے جھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی کنڈھے کول ہووے اک استر، جگت روپ وکھائیا۔ پرہو دا شبدی دھار ہووے بستر، تن

وجود سوہا پائیا۔ سب نے پڑھنا دُھر دا منتر، تُوں ہی تُوں راگ الاٹیا۔ لیکھا ویکھنا انتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ہرجن رہنے نہیں بغلے پڑے، گُرمکھ ہنس بنائیا۔ پڑھنے نہیں پینے پڑے، ورقیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ جنم مرن دے میٹھے خطرے، خطرہ رہے نہ رائیا۔ پہنچنا اوس پتے، جتھے ہر گوبند دھیان لگائیا۔ ہرجن ہتھوں جان مُول نہ سکھنے، وست ہتھو ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنا چاروں کوٹ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ راوی کنڈھا اوہ مضبوط، جس دی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دئے ثبوت، چار جگ دا بھیو کھلاٹیا۔ ہر سنگت بھیوے موجود، کنڈھی والے ڈیرہ لائیا۔ گولی دا لال رنگ دا ہووے سوٹ، نیلی بندی متھے وچ لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے روداس نے بٹھ کے آؤنا نیلی پگ، گُرمکھ اپنا رنگ بدلائیا۔ تیر کمان رکھیا ہووے اُپر کندھ، بغل وچ لٹکائیا۔ نو گُرمکھ ہون سنگ، آگے پچھے چلن چائیں چائیا۔ بھاگ رہے نہ کیسے مند، مندبھاگاں دئے وڈیائیا۔ ککھان دی سیج بناؤنی پلنگ، آسن اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی سُہاؤنا تٹ، تٹیاں نال ملائیا۔ گُرمکھ سارے بنے بھٹ، ڈھولا دُھر دا دھرم دھار گائیا۔ اک دوجے دے اتوں ساریاں جانا ٹپ، واری واری لنگھائیا۔ مان تان دا ناتا توڑنا پگ، حلیمی غریبی سمجھائیا۔ جگت مایا رہے نہ تپ، ترسنا دینی گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھیل کرنا وچ پانی، جل جل دھار وائیا۔ میری گولی کانے دی بنا کے لیاوے مدھانی، سری نری کانا نظری آئیا۔ میں سوہنی بنان سوانی، سگھڑ سُچجی سوہا پائیا۔ چھان کے ویکھاں چارے کھانی، لکھ چوراسی سوہا پائیا۔ پھیر مینوں سارے کہن مہارانی، گھر شہنشاہ سوہا پائیا۔ میری سب توں ترل جوانی، جوہن ذبح نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگتاں پچھے کٹاں جگت بدنامی، بدیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتو تہاتھوں اک اک رُپیا اونھے لینی سلامی، پانی وچ چرن ٹکائیا۔ نالے اوہ لکھاؤنی بانی، جو خاص گوبند منگ منگائیا۔ سب نوں اک اک بوند پیاؤنا پانی، چلیاں نال اٹھائیا۔ اگلی دسوں پھیر کھانی، جس دا بھیو نہ کھئے سنائیا۔ دُھر دا حُکم ہونا اعلانی، اودھ رہی وائیا۔ میں پھرنا اُپر اسمانی، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے چار جُگ دا دیوانی، جھگرے پچھلے رہیا مُکائیا۔

★ ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے سب دا مُکھ ہونا ول اُتر، پورب پچھم دکھن کھیل کھلائیا۔ کیسے دے گودی کچھڑ چُکیا نہ ہووے پُتر، اِکلا اِکلا نظری آئیا۔ اندر بھاؤ نہ ہووے دُتر، دُتیا بھاؤ نہ کھئے بنائیا۔ سارے پرہہ دا کرن شکر، شکرینے وچ سیس نوائیا۔ کر کے قول نہ جانا مُکر، اِقرار دینا توڑ نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ راوی کہے میں گر اوتار پیغمبران نال مل کے کران سواگت، سبھا دھرم دھار بنائیا۔ پرہوؤ میری جھولی پاؤنی میری کرنی کیتی دی لاگت، لیکھا لیکھے وچوں چُکائیا۔ سب دی بدل دینی عادت، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مینوں سانجھی دسنی عبادت، جو بھگتاں دتی درڑائیا۔ میں کھاواں اگم نیامت، بن رسنا رس چکھائیا۔ کوڑی کِرپا نہ رہے علامت، علم عالم نہ کھئے چڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن راوی سکھیئے، انک سپیلی دیاں جنائیا۔ جنگل بیلیاں دے وچ وسیئے، تِلے پہاڑاں ٹھوکر کھائیا۔ اچے تھاوں نیویں نوں نسیئے، بھجیئے واہو داہیا۔ کِس اوکڑ وچ پھسیئے، پھاسی نہ کھئے کٹائیا۔ اُٹھ ویکھ جس پرہہ دے چرناں ہیٹھاں وسیئے، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ اُس نوں وکھرا رہنا دسیئے، دردان نال جنائیا۔ نیوں نیوں چرناں ڈھٹھیئے، دھوڑی خاک رمائیا۔ سچ دا لاہا کھٹیئے، ملے مان وڈیائیا۔ دھوڑی چرن چٹیئے، دُرمت میل گوائیا۔ تن کایا چولی رتیئے، رنگ اگم رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ڈھائی گز لیانا کھدر، خادم سیو کھائیا۔ میری پُرانی سدھر، آسا وچ رکھائیا۔ جس دین دُنی دینی بدل، بدلا دئے چُکائیا۔ اوہ ساچا کرے عدل، انصاف اِک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ڈھائی سیر بھتے ہوون چنے، گوہند آس جنائیا۔ اِک سو اِک بھتے ہوون گتے، میلا سِنگھ ہتھ چھپائیا۔ جن بھگتو مُکھوں کہنا صاحب ساڈیاں مئے، ساڈی چلے رضائیا۔ کی ہویا جے مال چرایا دھئے، تہانوں رس دئے

چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی کنڈھے نال لیانا گھریا، جو تتی ریت پلائیآ۔ میں ویکھن جاواں تُرکان، تُرت اپنا قدم اُٹھائیا۔ جگت جہان بناؤنا مُردا، مریاں نہ کھئے جوائیا۔ پڑدا لاہنا سچے سَتگر دا، گُرو گُردیو اک اکھوائیا۔ ساچا منتر جائے پُہردا، فُرنے بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے میرا کھیل ہونا اندُٹھا، نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پرہہ دا بھانا مٹنا مٹھا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ سب دا لیکھ والا چٹھا، ہر کرتا پھول پُھلائیآ۔ جن بھگتو نال لیانا اِٹا، اِنچ چار چار سوہیا پائیا۔ اُس دا اک پاسا کیتا ہووے چٹا، ڈب رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دئے مان وڈیائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے سب نے ہردے ہوون سودھے، پُنیت روپ وٹائیآ۔ راوی دا کنڈھا پرہہ دی بیٹھنا گودے، گوداوری دا لیکھ مُکائیا۔ پنج کوڈیاں پنج نال لیا نے گھوگے، سوہنا جوڑ جُڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ راوی کہے میں ویکھنا اپنا رام، رمئیاں رام دُہائیآ۔ تکنا دُھر دا کاہن، گھنئیا ویکھ وکھائیآ۔ ملنا اوس امام، جو عملان تون باہر ڈیرہ لائیا۔ ویکھنا کھیل تمام، کِس بدھ طمع دئے گوائیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی چام، چم درشٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھگون ہو کے بھاگ حصّہ جھولی دیوے پائیا۔

★ ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

راوی کہے میں روواں مار کے بھئی، بن نیناں نیتر نیر وہائیآ۔ کلجگ جیواں مَورکھ ہوئی بُدھی، بیک نظر کھئے نہ آئیآ۔ میرا وہن وہے چوہ جُگی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ میں بھجی تھی گدی، چلی واہو داہیا۔ وہناں وچ وہن بن کے رُجھی، اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ اک اگمی آواز سنی اُچی، اُچ اگم اتھاہ دتا درڑائیآ۔ یاد کر لے ارجن والی رُتی، شہادت دے بھگتائیآ۔ میں اُبر واہی اُٹھی، نین لیا کھلائیآ۔ میری کھلی ہوئی گتی، مینڈھی سپس نہ کھئے گندائیآ۔ پیریں پا نہ سکی جُتی، انگی انگ نہ کھئے لگائیآ۔ میں ویکھ کے ہوئی دُکھی، دُکھڑا رہیا ستائیا۔ بھاگ لگا نہ میری ککھی، پت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ بھڑی کلجگ گئی لٹی، لُٹیرے پئے تھاوں تھائیآ۔

جگت وکار پھڑ پھڑ گئی، انگپین دتا بنائیا۔ میری دھار پیار ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ ہُن ویکھاں کیہڑی گٹھی، چارے کُنٹاں پھول پھلایا۔ میں کر کر تھکی بُتی، بُتخائیاں پئی دُبایا۔ میرے کنارے راکھ لیانی اک مُٹھی، ودھ گھٹ نہ کھئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ راوی کہے میں روواں ماراں کوکاں، کوک کوک سُنایا۔ اپنا ہار شنگار پھوکاں، سیج سُنجنی نہ کھئے ودیایا۔ ساڑاں اپنیاں سوٹاں، تن شنگار نہ کھئے بنایا۔ ویکھاں چارے کوٹاں، اُتر پورب پچھم دکھن اکھ کھلایا۔ جاں ویکھیا جگت جہاں جھوٹھا، سچا سنگی نہ کھئے اکھوایا۔ سچ پُچھو میرے وچ گر ارجن لا کے گیا انگوٹھا، انت اخیر نشان بنایا۔ بنا بھکتاں توں دھرم دا رہے کوئی نہ بوٹا، سنمل روپ جگت لہرایا۔ سچ نام دالئے کوئی نہ جھوٹا، مُنہ دے بہار ڈکے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ راوی کہے میں ویکھاں دین دُنی اندھی، اندھلاپن بنایا۔ لگ کے جھوٹھے دھندیں، دھنّ دؤلت کیتا ہلکایا۔ آسا ہو گئی مندی، منسا موہ ہلکایا۔ دُباگن ہو گئی رنڈی، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھایا۔ سچ پریت کھئے نہ گنڈھی، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سب دی پٹھ دسے ننگی، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ میں منگ رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میرے لئی لیانی اک کنگھی، رنگ لال ویکھ وکھایا۔ اک گُرمکھ بنیا ہووے بھنگی، بھنگ پی کے چلے چائیں چائیا۔ اک نے مچھی نیزے اُتے ہووے ٹنگی، اُچی اُچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ راوی کہے میں رو کے ماراں بھیاں، بہڑی کر دُبایا۔ پرہ دا سمجھ کوئی نہ مدعا، مدّت دا بھیو نہ کھئے کھلایا۔ روندی ویکھی بسدھا، دھرنی دئے دُبایا۔ کلجگ کوڑا ویکھیا جُگا، جُکتی نہ کھئے جنایا۔ گُرمکھ وچ ہووے آگھا، جس آگھن آتھن ملے ودیایا۔ باقی پرہ دے نام دا کھاندے بھگا، کلجگ سنت کوڑ دُبایا۔ میرا من نہیں لگدا آکا، رو کے دیاں سُنایا۔ صاحب سلطان سیس جھکا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا آ کے میٹے دُکھا، دُکھیارن ہو کے رہی سُنایا۔

★ ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دتیا ضلع گرداس پُر ★

صدی چوڈھویں کہے میں بھکھارن ہو کے منگدی، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے جھولی ڈاہیا۔ میں صورت تگاں آگئی اوس گوبند چن دی، جو نرگن نور جوت رُسنائیا۔ جس دی خوشی آد انت بند بند دی، بندگی وچ مُشندگی رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نے دھرنی دھرت دھول چھڈی پُر اند دی، دھر دے اند وچ گیا سائیا۔ اُس دی کھیل ویکھنی لوک مات چار کُنٹ جنگ دی، جنگجو بہادر اپنی دیا کھائیا۔ سرشٹی درشٹی جگت ہنکاری ویکھنی ہنگ دی، ہنگ برہم بیو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں روز بروز، شبے شب دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالا کرے چوج، چوجی پریتم نور الہیا۔ چار جگ دا تگے جوگ، جگت جگیشتر کھوج کھوجائیا۔ دین دنی دا ویکھے روگ، بوئے ہنگتا وچ ڈبائیا۔ چنتا غم تگے سوگ، لکھ چوراسی بھولے تھاوں تھائیا۔ آتم پرماتم ہویا وچوگ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے کرائیا۔ ساچی جکے کوئی نہ گود، گنگا گوداوری جمناسرستی رہی کرائیا۔ دھر سندیسہ دیوے کوئی نہ بودھ، بدھی تون پرے نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم رس نہ بھوگے بھوگ، بھسمڑ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نام سندیسہ جنائے نہ کھئے سلوک، سوبلا دھر نہ کھئے الایا۔ جھگڑا پیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق رہے کرائیا۔ سچ نام دی ملے کوئی نہ مؤج، مجلس ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چار جگ بھجی تھی، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے سادھ سنت فقیر بٹھی، جتی ستی کھوج کھوجائیا۔ نام بھنڈار جگت ونڈ حصیاں والی ویکھی پتی، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجائیا۔ من کلپنا چار کُنٹ دہ دشا ہر پردے ویکھی تتی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کلپنا پوتر رہن نہ دتی متی، بدھ بیگ نہ کھئے کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھیل ویکھیا اکھیں، اکھر وکھر بیو نہ کھئے کھلائییا۔ سچ دھار دی سچ دوار بنی کوئی نہ سکھی، آتم پرماتم گوپی کابن، روپ نہ کھئے بنائیا۔ ست دھرم دی پت رسیا کوئی نہ رکھی، رکھک رکھیا کرے نہ تھاوں تھائیا۔ جگت وکار ہنکار و بھچار دی وپندی ندی، وہن وبنان وچوں وپائیا۔ چار جگ دی مکن لگی گدی، گداگر ہووے خلق خدائیا۔ لہنا دینا مکن لگا چوڈھویں صدی، صدمے وچ پئے ڈبائیا۔ آسا منسا

خواہش رہے کیسے نہ دبی، گر اوتار پیغمبران منسا پور کرائیا۔ ورتے حکم کھیل الہی ربی، پاربرہم پت پرمیشور اپنی کار کرائیا۔ دین مذہب دی پار کراوے حدی، حد حدود حق محبوب اکو دئے جنائیا۔ جس دی جوت بن ورن گوت اکم اتہاہ جگی، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ ہنس بُدھی بنائے کگی، کلجگ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچے نام دی دے کے مدھی، مدھر دُھن اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں نور نورانہ، ہر کرتا بے پرواپیا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، ظاہر ظہور دیا کرائیا۔ دھرم جھلائے اک نشانہ، نو کھنڈ وچے ودھائیا۔ غریب زانیاں دیوے مانا، چار ورنان رنگ رنگائیا۔ ساچے نام دا دس پیانہ، پیائش اپنے وچ پرگنائیا۔ دھر دا دے کے نام ندھانا، گیان نیتر دئے گھلائیا۔ ہنگتا گڑھ توڑ ابھانا، نون س اکھڑ اک درڑائیا۔ آتم پر ماتم جنا کے کاہنا، سُرتی شبدی میل ملائیا۔ ساچا مندر سہا مکانا، ساڈھے تے ہتھ کرے رُشنائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے گانا، گہر گمبھیر پردہ دئے اٹھائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا دے کے پینا کھانا، من کلپنا کوڑ گوائیا۔ مُحبت وچ ہو کے مہربانا، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مالک اک سری بھگوانا، پاربرہم پت پرمیشور نظری آئیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر ہونے غلاما، بردے بن بن سپس نوائیا۔ اوس دا وجنا اک دمامہ، جس نون مٹیا مہدی اماما، عملان تون رہت نور الہیا۔ اوہ پھر کے اپنا جامہ، جاننہار نور الہیا۔ لہنا دینا چکا کے زمیں اسمانا، سماں اتم دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، لیکھا جانے جیو جنت جہانا، آد انت جگا جگنت جگ کرتا اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بنتا سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں ضلع گرداس پُر ★

تیئی اوتار کہن چار جگ دے چُکیئے کاغذ، دو جہانان بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے اُمت دی ویکھیئے سازش، اُتر پورب پچھم دکھن پھول پھلائیا۔ دس گر کہن من کلپنا ویکھیئے سازش، ککھتری براہمن شوڈر ویش پھول پھلائیا۔ ستگر شبد کہے بھگت سہیلے تکیئے عاجز، گرمکھ گر گر ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کون کرے حق عبادت، نام کلمہ دھر دا نغمہ اکم گائیا۔

کوڑی کریا بدل کے عادت، سچ سچ سمجھائیا۔ عقل بُدھی توں پرے سمجھ لیاقت، سُرتی شبد نال ملائیا۔ اُس دی دینی سرب
 شہادت، انت کنت بھگونت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن دین دُنی دی ویکھیئے انترگت، ایشٹ دیو گردیو سوامی کھوج کھوجائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی
 بانی پڑھدیاں کیوں وگر گئی مت، من مت وچ سرِشٹی درِشٹی ہوئی ہلکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پاربرہم پت پرمیشور ملے نہ
 کیسے سمرتھ، آتم پرماتم آتم میل نہ کھئے ملائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار و بھچار کگرم بھرشٹاچار سب نوں پائی نتھ، سادھ سنت
 جیو جنت پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ہر گھٹ اندر ابلے رت، امرت میگھ آب حیات جام نہ کھئے
 پیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چلو ویکھیئے
 جگت جہالت، بُدھ بیبک نہ کھئے بنائیا۔ ساچا نام نظر نہ آوے دُھر دی نیامت، خالی بھانڈے کایا کاسے نظری آئیا۔ جس کوڑ کریا
 دی کر کے آئے ممانت، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ کلجگ کوڑے سب نوں کیتی سخاوت، کھتری براہمن شودر ویش گھر
 گھر دتی ورتائیا۔ جدھر تکیئے اللہ رام واپگرُو دے نام دی پئی عداوت، ہندو مُسلم سکھ عیسائی پرہ دے نام توں کرن لڑائیا۔ تن
 وجود ماٹی خاک پنج تت پُتلا ویکھ بناوٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک
 سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کی ہویا دین دُنی دی بُدھی، عاقل عقل نہ کھئے جنائیا۔ نیتی دسے کیسے نہ سُدھی، بسدھا رو رو دئے
 دہائیا۔ پیر پیغمبرو اتم سب دی اودھ مکی، اگلا لیکھا اور نہ کھئے بنائیا۔ جیہڑی رمز شبد اشارے وچ دس کے آئے گجھی، بھوکھتاں
 وچ لکھتاں وچ اکو راہ جنائیا۔ اوہ دھار زرگن زرویر نراکار نرنکار ہووے آگھی، پروردگار سانجھا یار کرے رُشنائیا۔ ساڈھے تین ہتھ
 کایا ماٹی تن وجود ویکھے جھگی، پردیاں اندر پردہ آپ پھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر
 کرنی کار کھائیا۔ تیئی اوتار کہن پرہ لیکھا دیونہارا دستی، دستبردار کرے لوکائیا۔ کوڑی کریا لائبن والا مستی، گرہ ہنکار دئے
 تڑائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل کرے پریم عرشی، برہم پاربرہم اپنا بھیو کھلائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کہندے گئے دھار دُھر دی،
 دھرم دوارے سوہیا پائیا۔ اوہ آسا منسا پوری کرے اندپُر دی، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں توں باہر بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ پیغمبر کہن کی بستہ ویکھیے کِتاب، کُتب خانے پھول پُھلایا۔ پروردگار سانجھا یار دُھردرگاہی سب دی رکھے یاد، یادداشت نہ کدے بُھلایا۔ جس نے لکھ چُوراسی جیو جنت چارے کھانی کیتی آباد، انڈج جیرج اُنہج سینج ویکھ وکھائیا۔ سو انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر سب دا اتم ویکھے راج، مُمتاج ہو کے پردے اوپلے دئے چُکائیا۔ جس دا نام کلمہ شبد اگم رسنا جہوا بٹی دند سُنا کے آئے آواز، راگان نادان سوہلیاں ڈھولیاں وچ گائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اتم دین دُنی دا ویکھے سماج، نو کھنڈ پرتھی ست دپ مانو مانو کھوج کھوجائیا۔ سب دا لہنا دینا انت اخیر کرے بے باق، لیکھا لوک مات اور رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی حُکم ورتائیا۔ گر دس کہن ویکھیے لوک مات دی دھرتی، دھرتی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ جتھے پرگٹ ہووے پاربرسم پت پرمیشور پُرکھ اکالا عرشی، نرگن نور نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چار جگ دی صفتاں والی پرچی، پراچین دا پردہ رہی اُٹھائیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے سمت سمتی کی سال بسال کھیل ہووے برسی، بھیو ابھیدا سکے نہ کھئے کھلایا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر پُرکھ اکال آگے دے کے گئے سارے عرضی، آرزو بینتی اک جنائیا۔ جس ویلے دین دُنی وچ رہیا کوئی نہ دردی، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ من ممتا ہوئی بے غرضی، غرض لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ ہنکاری دشا ہوئی جگ دی، جاگرت جوت نہ کھئے جگائیا۔ ترے گن مایا اگنی ہونی وگدی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کھیل ویکھنی دین مذہب حد دی، ذات پات کرے لڑائیا۔ اوس سمیں پُرکھ اکال دین دِیال گر اوتار پیغمبر آسا تینوں سدّ دی، تڈھ پن دوجا اور نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برسم برہمادی پت پرمیشور اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچکھنڈ دوارے سارے کرو تیاری، درگاہ ساچی مقامے حق لو انگرائیا۔ ویکھیے کھیل جوت نرنکاری، جو نرویر نراکار نرنکار اپنی کار کھائیا۔ تکیے امرت جل دھاری، ٹھنڈا ٹھاری ویکھ وکھائیا۔ جتھے ارجن آواز ماری، راوی کنڈھا آس لگائیا۔ سو بالو ریت کرے پُکاری، پُنه پُنه سپس نوائیا۔ دیئے جوڑ کرے نِسکاری، ڈنڈاوت بندنا اکو رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کوک کوک پُکاری، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ تیرا لہنا دینا دئے ادھاری، عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملائیا۔ تیئی اوتار چرن دھوڑی

لاون چھاری، مستک ٹکے رہے رمائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں پاربرہم پرہ آئی تیری واری، تریلوکی ناتھ سار کھئے نہ پائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جگاد سچا سیکداری، حکمرانا نوجوانا مرد مردانہ اکو اک سوہا پائیا۔ وشن برہما شو دیوت سرگر اوتار پیغمبر تیرے چرن کول پنہاری، سیوک ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت تیری سرشٹی درشٹی اندر ہوئی دکھیاری، دکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار لگی بیماری، جگت طیب شمع ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ راوی کندھ تیرے آگے اپنی آشا دسیئے ساری، سمیں دے نال سماں ٹکرائیا۔ جس نوں چار جگ لکھ سکیا نہ کھئے لکھاری، کاغذ قلم شاہی کاتب ملی نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تڈھ بن دوجا اور نہ کھئے سیکداری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ پریم کور دے گرہ پنڈ ٹھیکری ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن لے کے جائے پچھلی سندھی، سند چار جگ دی ہتھ اٹھائیا۔ جس دے وچوں دین مذہب دی نکلے پابندی، ماتو مانکھ مانس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چوراسی دھار رہے نہ بندی، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ نیتربین سرشٹی رہے نہ اندھی، گیان نیتر لوچن اکھ کھلائی۔ جو بھوکھتاں وچ اپنی آسا اکو لنگھی، پیشین گوئیاں وچ درڑائیا۔ سو صدی چوڈھویں پٹھ سب دی ہوئی ننگی، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ من کلپنا واسنا ہوئی گندی، سگندھی نام نہ کھئے بھرائیا۔ دین مذہباں دی بکھڑ گئی ڈنڈی، راستہ براستہ بھلی جگت لوکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئی پاکھنڈی، پاربرہم پرہ بھیو نہ کھئے کھلائی۔ بن ہر کنت سہاگی ہوئی رنڈی، سیج سہنجی سوہا کھئے نہ پائیا۔ بن شبد گوبند دے نہ کوئی جنگی، پنچ وکار کٹار نہ کھئے ڈرائیا۔ ست سچ دا دے کوئی نہ سنگی، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ نوں وکھائیے اوہ فہرست، جس وچ فیصلہ حق سنائیا۔ جھگڑا رہے نہ سورگ بہشت، دوزخ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیار دے نہ معشوق عشق، حقیقی مجازی نہ کھئے وکھائیا۔ بودی جنجو نہ دے تلک، موند موندائے نہ سوہا پائیا۔ رسنا جہوا نہ دے

نِندک، کلپنا کوڑ نہ کھئے کُرائیا۔ در ٹھانڈے سارے کردے مِتت، وشن برہما شو سپس نِوائیا۔ صدی چوڈھویں ربی نہ کھئے ہمت، حوصلے رہے ڈھابیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ویکھ اپنی سمت، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم کرے نہ کھئے ملت، پاربرہم جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ گھٹ گھٹ اتتر زرتتر منوا کرے علت، علم عالماں چلے نہ کھئے چُڑائیا۔ جودھا سُورپیر مرد مردانہ کرے کوئی نہ ہمت، حوصلے سارے بیٹھے ڈھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساجی سچکھنڈ دوارے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنی اپنی جائے لے کے فرد، بنا ہتھان ہتھ اُٹھائیا۔ جس وچ لیکھا دے سے شرع چُھری کرد، قاتل مقتول دوویں رُپ وٹائیا۔ سچ مُحبّت رہیا کوئی نہ درد، دیناں ناتھ نہ کھئے سہائیا۔ جس وچ کل کلکی امام کیتی عرض، نہکلنک تیری سرنائیا۔ سو کس بدھ پورا کرے اپنا فرض، پاربرہم پت پریشور اپنا حُکم ورتائیا۔ جودھا سُورپیر مردانہ بنے مرد، دوسر مدد نہ کھئے کرائیا۔ اُچی کوک سنائے گرج، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت تیرا کھیل اسچرج، اچرج وچ اچرج تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھوملی ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ توں گلّ سنیئے اگلی، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان دئے جنائیا۔ پاربرہم پت پریشور پروردگار کی کھیل ہونا سریشٹ سگلی، گرہ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اپنا حُکم ورتائیا۔ کی دشا ہونی ٹلے پربت سمند ساگر جوہ اجاڑ پہاڑ جنگلی، ڈونگی گندر ویندی دھار کی کی کھیل ورتائیا۔ کس بدھ تیری دھار چمکے نور نورانے رنگلی، سچ سوامی انترجامی بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ کیوں سریشٹ دریشٹي انتشکرن وچ ہوئی کملی، وست امولک کایا گولک حق حقیقت وچ نہ کھئے وکھائیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان در درویش ہو کے اکو منگ منگ لئی، مانگت ہو کے در ٹھانڈے جھولی ڈابیا۔ چار جُگ دے وچھڑے اکتھے ہوئے سارے تیرے سنگ لئی، سکلا سنگ سورے سرہنگ اکو در دینا بنائیا۔ جُگ جنم دی وچھڑی آتم سب

اپنے نال گنڈھ لئیں، گنڈھنہار سوامی اپنی دیا کھائیا۔ اسپیں سب نے آسا رکھی تیرے نام اند لئی، اند اند اند وچوں دینا پرگٹائیا۔ جو کچھ قول اقرار کیتا گجری چن لئی، ماچھوواڑے پردہ اپنا اٹھائیا۔ انت اخیر بے نظیر ساڈی اوڈھ ہنڈھ لئی، صدی چوڈھویں اپنا پنڈھ جنائیا۔ دین مذہب جھگڑا پایا دئی دویتی کندھ لئی، دھرم دی دھار پروردگار ایکنکار تیرے وچ سہائیا۔ ہن پرکاش منگیئے نیج نیتر لوچن نین جگت اندھیارے اندھ لئی، گیان نیتر دینا کھلائییا۔ کی حکم ورتنا تیرا برہمنڈ لئی، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کی اپنی کھیل کھلائییا۔ اسپیں آسا رکھی صاحب سلطان سورے سرہنگ لئی، شہنشاہ پاتشاہ تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دھرم دوار ایکنکار اک اکلے تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چلو سُنئیئے اگم سلوکا، جو نیراکھ دھار دئے درڑائیا۔ انت اخیر سب نوں اکو موقع، مکمل حکم دئے سمجھائیا۔ ست دھرم دا مارگ کپھڑا سوکھا، دین مذہب توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس دی سمجھ نہ جانے کوئی پُستک پوتھا، و دیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ بدھی وچ کرے کوئی نہ سوچا، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جگت نیتر کوئی ویکھے نہ لوچا، نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ سو صاحب ستگر کس بدھ شبدی دھار دیوے ہوکا، حکم حاکم دئے درڑائیا۔ کون نام چلائے نوح نوکا، نور الہی --- جس وچ دین مذہب دا نہیں کوئی دھوکھا، ذات پات ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ اکو پرکاش ملے نوری جوتا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چلو ویکھیئے اگم نظارہ، کی نظریہ دئے بدلائیا۔ کی لہنا دینا چکاوے راوی کنارہ، ارجن بیٹھا دھیان لگائیا۔ کی حکم شاہو بھوپ سیکدارا، شہنشاہ کی جنائیا۔ کی لہنا دینا پورا کرے اوتارا، پیغمبراں جھولی دئے بھرائیا۔ گرُو گردیو دیوے کی اشارہ، بن سینت اکھ اٹھائیا۔ جس دا لہنا دینا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھیو سکے نہ کھئے جنائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کرے کھیل اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا پاربرہم پت پریشور اکو دیوے پروردگار، سانجھا یار لاشریک واحد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اُس پرہو نو نو کرئیئے نمسکارا، جھک جھک سجدہ سپس جھکائیا۔ جس دا آد جگاد جگا جگنت آد انت نہ پاروارا، بھیو ابھید سکے نہ کھئے درڑائیا۔ اُس دا لہنا دینا ویکھیئے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملاییا۔ صدی چوڈھویں سب دا دئے ادھارا، پيس

پسا ہر جگدیشا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی اک اوتارا، اوتر نت نوت نرگن سرگن سرگن اپنا روپ انوپ بدلایا۔

۱۱ ★ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ★

تیئی اوتار کہن اپنی ویکھیئے پوتھی پُستک، گیان گیان وچ دھیان لگایا۔ پیغمبر کہن اپنی کھیل ویکھیئے جیہڑی نرگن دھار مُرشد، مُریدان مُفت نام ورتایا۔ گرو گُردیو کہن جگت جہانوں کر کے فُرت، فرماں بردار ہو کے سیو کھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دی جانا اُفت، آد انت جگا جگت کھوج کھوجایا۔ صدی چوڈھویں کہے انت اخیر کوئی نہ دھوے میل دُرت، پتت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ویکھیئے سرِشٹی روتی، بن نیناں نیر وہایا۔ سُرُتی اُٹھے نہ کیسے سوتی، شبدی ناد نہ کھئے شنوایا۔ آتم پرما تم بنے کوئی نہ گوتی، چار ورن اٹھاراں برن بھرم بھلایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ چوٹی، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پھردے کوٹن کوٹی، جوگ ابھاس وچ دھیان لگایا۔ ست دھار دا بنے نہ کھئے مانک موتی، گُرمکھ ہنس کاگ روپ نہ کھئے بدلایا۔ گرہ مندر اندر جگے کیسے نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال رکھے کوئی نہ اوٹی، دُھر دا ایشٹ نہ کھئے منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارے اپنی کار کھایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی دی انتر ویکھیئے دِشا، کایا کعبہ مندر پھول پھلایا۔ آتم پرما تم ملن دی کِس دی ساچی اچھا، نِراچھت پرہہ دا نام دِھیایا۔ سچ دوارے کِس نوں پاؤنی بھچھا، وست امولک اک ورتایا۔ منزل پنڈھ مُکاؤنی سوا گِٹھا، جگت پیمانہ ناپ نہ کھئے جنایا۔ جھگڑا مُکاؤنا پتھر اٹاں، پُرکھ اکالا اکو سوہیا پائیا۔ چار جگ دے شاستر نام وڈیائی صفتاں والیاں چٹاں، چیٹک دین دُنی جنایا۔ بن بھگتاں پرہہ دی چرن دھوڑ لگے کیسے نہ ٹِگا، خاکی خاک نہ کھئے رمایا۔ پُرکھ اکال ملے نہ پتا، پت پریشور گود نہ کھئے اٹھایا۔ جگ نیتر لوچن دِئے کیسے نہ دِسا، دِب نیتر نچ نین نہ کھئے رُشنایا۔ صدی چوڈھویں سب نوں دے کے پتھا، پرم پُرکھ پرہہ بیٹھا مُکھ چھپایا۔ ہوئے روگ لگا جگ کھٹا، ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹڑایا۔ انت

آخِر سب دا نِکلنا سِٹّا، سِٹیازی جگت لوکائیا۔ بِن سَتگر شبد لیکھا ہووے کِسے نہ چِٹا، تتان کرے نہ کِھئے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو اوترا میت، سہج سہج سُنائیا۔ سب نے گاؤنا اکو گیت، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دُھردرگاہیا۔ پچھلی بدل دینی ریت، ریتوان آپ سُنائیا۔ اکو صاحب جھکنا سیس، جگدیش ہوئے سہائیا۔ پچھلا پیسن جگ چوکری لیا پیس، چار ورنان پھیر پھرائیا۔ جس دی کردے رہے اڈیک، اوہ حُکم اک ورتائیا۔ جس نے بدل دینی تواریخ، تاریخ اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمے اندر حُکم سُنائیا۔ پروردگار کہے سُنو پیغمبرو دُھر فرمان اگم، اگمڑا ہو کے دیاں جنائیا۔ جھگڑا چھڈنا کایا ماٹی چم، چم درِشٹی لینی بدلائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھا نہ کِھئے جلائییا۔ سب نے رسنا جہوا بِن کہنا دھن دھن، پرہو دھن تیری وڈیائیا۔ اپنا اپنا بیڑا سب نے لینا بٹھ، پتن ویکھنا دُھردرگاہیا۔ ہوئے وسیرا بِن چھپر چھن، شاہ سلطان اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسے اک اُچائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو گرو گُردیو، آتما دیاں جنائیا۔ آتم پرما تم ساچی سیو، دھرم دی دھار اک اکھوائیا۔ دُھر دا نام اگما میو، بِن رسنا رس چکھائیا۔ گاؤنا پئے نہ کِسے جہو، بتی دند نہ کِھئے لائیا۔ نرگن ہو کے کھولان بھیو، ابھیو دیاں درڑائیا۔ دھام سہنجنا سدا نہچل نہکیو، ست ستوادی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن لوک مات سارے بنو سجن، ریتی سچکھنڈ سمجھائیا۔ اکو چرن پریتی کرو مجن، دوجا در نہ کِھئے وڈیائیا۔ پوجا پاٹھ بندگی اکو ہووے بھجن، سمرن اکو اک درسائیا۔ اکو وست سارے منگن، جھولی اکو آگے ڈاہیا۔ اکو چاڑھے پرہو رنگن، نر نرائن دیا کھائیا۔ اکو رکھے اپنے انگن، گود سہنجنی آپ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر دُھر فرمانا اکو منن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسے نر نریشا ایکنکارا اک جنائیا۔ سچ سندیس سُنو فرمانا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ کلجگ اتم مٹے کوڑ نشانہ، چار گنٹ ہوئے زُسنائیا۔ کھیلے کھیل والی دو جہانان، نرگن سرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت پھر کے بانا، بان انیالا تیر نام چلائییا۔ جودھا سورپیر بن مرد مردانہ، مدد دیوے تھاو تھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دیوے اک گیانا، اگیان اندھیرا دُور کرائیا۔ امرت رس بھشے پینا کھانا، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم گاؤنا گانا،

گاوت گا گا خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وِشنو بھگوان، آد انت جُگا جُگنت لیکھا جانے جیو جہانا، جاگرت جوت بن ورن گوت نُور ظہور ایکنکار ایکا ایک کرے رُشنائیا۔

★ ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گھر پنڈ سوہل ★

گر اوتار پیغمبر چار جُگ دی وکھاؤ اپنی لیکھی ہوئی تختی، اکھراں نال اکھڑ جوڑ جُڑائیا۔ کی پرِم پُرکھ پرما تم پاربرسم پروردگار
بخشش بخشی، رحمت رحیم رحم کھائیا۔ کی نام کلمہ شبد سندیسہ دتا دُھر دے عرشی، دُھر فرمانا اگم اتھاپیا۔ کی انت اخیر تُساں
درگاہ ساچی دتی عرضی، بینتی سچ سچ سُنائیا۔ کیوں کلجُگ انت دین دُئی ہوئی بے دردی، درد سکے نہ کھئے وندائیا۔ سَتجُگ تریتا
دواپر کلجُگ میرے نام چلے فرضی، حقیقی نام نہ کھئے جنائیا۔ من کلپنا ہوئی غرضی، بُدھ بیک نہ کھئے سمجھائیا۔ چار کُنٹ اندھیر
گردی، سَت دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ کیسے سمجھ نہیں اپنے گھر دی، گرہ مندر پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ حالت وگڑی ناری نر دی، نر نرائن
نظر کیسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بئی دند صفت صلاحی ڈھولے سرشٹی ساری پڑھدی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کی دھار دسی چوٹی
جڑ دی، چیتن بھیو کون چُکائیا۔ جدھر ویکھو کائنات دیناں مذہباں وچ لڑدی، ذات پات پئی دُہائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کی کھیل
کلجُگ کل دی، کلا وچوں کلا دھاری دیو سمجھائیا۔ کی کھیل ہونی جل تھل دی، مہیئل پڑدا دینا اُٹھائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں گھڑی
پل دی، پت پریشور کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی بھیو
کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبرو چار جُگ دا اپنا ویکھو لیکھ، جو قلم شاہی کاغذ نال جُڑائیا۔ جس وچ بھوکھتاں دا دے کے آئے سندیس،
کلمہ نام اگم اتھاپیا۔ جو صاحب سوامی انترجامی آد جُگاد رہے ہمیش، جُگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں مالک خالق
پرِتیالک مں کے آئے نریش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں پتا مٹیا گر دسمیش، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ جس نوں جھکدے
وِشن برہما شو گنیش، مہکھاسر سیس نوائیا۔ اوہ صدی چوڈھویں انت اخیر دیوے کی سندیس، دُھر دا نغمہ نام سُنائیا۔ جس دے

ساریاں ہونا پیش، پیشین گوئیاں ویکھ وکھائیا۔ دھرم رہیا نہ کیسے دیس، نو کھنڈ پرتھمی ستّ دیپ پئی ڈبائیا۔ آتم پرما تم کرے کوئی نہ ہیت، پاربرہم برہم میل نہ کھئے کرائیا۔ درشن کرے کوئی نہ نیتن نیت، نج نیتن نین نہ کھئے کھلائیا۔ کیوں سب دے ہنڈیاں وگری کھیدّ، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ کیوں اللہ واپگرُو نام ستّ کھادھا وچّ، قیمت گرتھان رہے پائیا۔ کی سمجھایا دُھر دا دیس، منڈل منڈپ پُری لوء آکاش پاتال پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر سندیسے اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو چار جُگ دا لیکھا ویکھو دُھر دی بانی، اگم اگمٹرا رہیا جنائیا۔ کی سندیسے دتا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج پردہ لاپیا۔ کی امرت رس پیایا اگمٹا پانی، بوند سوانت چوائیا۔ کی سُرْت شبد ملایا ہانی، گھر گھر وچ وچّی ودھائیا۔ کی دسی کتھا کھانی، بن اکھراں اکھّر پڑھائیا۔ کی گرہ وکھایا پد نربانی، در گھر ساچا اک سہائیا۔ کی پُرکھ اکال دی دسی نشانی، اللہ واپگرُو رام کرشن اوم صفتان وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کی میرے نام دی کیتی خطو کتابت، اکھّر اکھراں نال ملایا۔ کی سندیسے دتا میری بابت، بابل کون نور الاپیا۔ کس بدھ مینوں کر کے آئے ثابت، ثبوت ثابت دیو جنائیا۔ کیوں وکھ وکھ میری بندگی جنائی عبادت، حصیاں وچ میرا نام ونڈائیا۔ کی میری سمجھی تسار طاقت، زوراور کون اکھوائیا۔ کی رسم چلائی سماجک، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ دتی ونڈائیا۔ کی وست اموک دے کے آئے نیامت، نرگن سرگن جھولی پائیا۔ کی دس کے آئے صاحب صحیح سلامت، آد جگاد جگ چوکڑی ایکا رُوپ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں مذہبان بنائی ریت، ریتوان پُچھ پُچھائیا۔ کیوں مندر مسجد شودوالے مٹھ بنائی مسیت، چرچاں گرو دواریاں کی وڈیائیا۔ کیوں اکھراں دسی حدیث، کیوں اکھراں کری پڑھائیا۔ کیوں سب نے میری رکھی اڈیک، کلجگ انت سیری بھگونت کل کلکی ویس وٹائیا۔ کیوں ستجگ تریتا دواپر کلجگ بدادی آئی تواریخ، بیہو ابھیدا دینا کھلائیا۔ کیوں نام کلمہ ڈھولا بدلدا رہیا گیت، صفتان وچ صفت صلاحیا۔ کیوں صدی چودھویں سب دی بدل گئی نیت، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم کرے نہ کھئے پریت، پریت مل کے نہ وچّ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوارا اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اتم اپنا دیو

لیکھا، ہر کرتا اک درڑائیا۔ چوٹھے جگ نہ رہے بھلیکھا، چارے کھانی چارے بانی پردہ لاپیا۔ کی دے کے آئے میرا سندیسہ، فرمان دھردرگاپیا۔ کیوں مؤنڈ مُنڈائے ٹکا بودی جنجُو بنا کے کیوں کھیل کھلائی دھاری کیسا، مچھ داہڑی کی وڈیائیا۔ کیوں جیون جیون وچوں کیتا بھیٹا، اپنا آپ مٹائیا۔ کیوں پُرکھ اکالا دین دایالا پروردگار سانجھا یار سمجھیا کھیوٹ کھیٹا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ لکھ چوراسی بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کیوں شبَد گرو گُردیو سوامی آد جگاد پاربرہم پُرکھ سلطان دا اکو بیٹا، دو جہا نظر کھئے نہ آئیا۔ نت نوت سدا رہے ہمیشہ، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبران دیندا ربیا سندیسہ، نرگن ہو کے سرگن کری پڑھائیا۔ جن بھگتاں سنتاں کر کے آتم ہیتا، پرما تم ہو کے میل ملائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں محمد ملیا ٹھیکا، بیسویں صدی عیسیٰ سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وسنہارا ساچے گھر، گرہ مندر اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کلجگ ویکھو اتم دھار، کوڑی کِریا وہن واپائیا۔ ست دھرم نہ رہیا وچ سنسار، کوڑ ککر م پئی ڈبائیا۔ گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ ہووے وبھچار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پڑھ پڑھ تھکا جگت سنسار، پاربرہم برہم میل نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ ہاپاکار، دین دُنی رہی کُرائیا۔ نام شبَد دُھن آتمک سُنے نہ کھئے دُھنکار، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ گھر دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت کرے نہ کھئے اُجیار، اندھ اندھیرا دُور نہ کھئے کرائیا۔ امرت بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، نجہر جہرنا نہ کھئے جھرائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہویا دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ من کلپنا سب نوں کیتا گرفتار، آگے ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ جدھر تگُو کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، آشا ترسنا بھجے واہو داہیا۔ تہاڈے بُندیان دین دُنی کیوں ہوئی دُکھیار، لکھ کے دیو سمجھائیا۔ جاں تگُو سارے کہو پرہو ساڈا نہیں کچھ اختیار، بے اختیار ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی کھیلے کھیل اپر اپار، اپرمپر سوامی اپنی کار کمائیا۔

★ ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ شنبھو ناتھ دے نال گرداس پُر ★

کی پرم پُ رکھ ابناشی اک اکانت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ کی شبد دھار کھیل ابناش، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ کی وشن برہما شو لکھ چوراسی زیورات، گہنے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان دھرنی دھرت دھول دھول نظری آئیا۔ کی کرنی کرتب سریشٹی دریشٹی اندر کائنات، ترے گن مایا پنج تت من منوآ ونڈ ونڈائیا۔ کی بودھ آگادھ شبد اناد دُھن آتمک آگمی راگ، بن رسنا چہوا ڈھولا ڈھر سندیس سُنائیا۔ کی گر اوتار پیغمبر تن وجود پہن کے ماٹی خاک، دین دُنی وچ پھیرا پائیا۔ کی ہندو مُسلم سیکھ عیسائی پارسی بودھی جینی ذات پات، دین مذہب ناؤں دھرائیا۔ کی ایش جیو کھیل تماش، کی آتما پرماتما پرماتما اپنا ویس وٹائیا۔ کی برہم کی پاربرہم پرکاش، کی اندھ اگیان اندھیرا سوہیا پائیا۔ کی سونا کی سورن، کی نیتر ہرن پھرن، کی جنم کی مرن، کی منزل کی پوڑی چڑھن، کی سمرن کی پوجا پاٹھ کی سرنائی کی سرن، چرن کول گردیو کون سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی شبد انادی برہم برہمادی آد جگادی، جگ چوکرئی اپنا حکم ورتائیا۔ کی سونا سچ نام، جس نوں اللہ واپگرؤ رام اوم ہری اوم تت ست کہہ کے گائیا۔ کی سونا شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن گیتا گیان کی گرؤ گرنتھ نال وڈیائیا۔ کی سونا ست دھرم ایتھے اوتھے دو جہاناں جگت نشان، چار ورنان اٹھاراں برناں کون بھیو کھلایا۔ کی سونا رسنا چہوا بتی دند صفتان والا گان، کی کاغذ قلم شاہی لیکھ دئے بنائیا۔ کی سونا آتما کی سونا پرماتما کی بُدھی توں پرہے گیان، کی بنا ناد شبد وشو دا بھید دئے جنائیا۔ کی سونا مٹی وچ مل کے مٹی تے وکدا پھرے ہٹی وچ دکان، پیسیاں والی قیمت پائیا۔ کی سونا ست سرُوپ دا دسے سچ ودھان، جتھے ویدیا عقل بُدھی کم نہ آئیا۔ کی سونا الفیے اوڑا ایڑا ایڑی سسا ہا، کی اے بی سی ڈی کرے کلیان، اکھراں والی اکھر ونڈ ونڈائیا۔ جس دا سونے توں پرے نشان، جتھے نہ زمیں نہ آسمان، نہ کوئی پٹن کھودن والی کھان، نہ کوئی کرن والا پہچان، دھاتو دھات نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا اک در، جس گرہ پرماتما پرماتما اپنے وچ سمائیا۔ کی سونے دی جگت شہادت، زیورات نال وڈیائیا۔ کی سونا ڈھر دی عبادت، بندگی نام کلمہ رُوپ دھرائیا۔ کی سونا لکھ چوراسی جیو جنت دی عادت، من مت بُدھ نال ٹکرائیا۔ کی سونا سچ نام سخاوت، بخشش

رحمت نظری آئی۔ کی سونا جگت جیو بناوے عداوت، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ بنا سونے توں بنا سرُپ توں جو آد جُگاد صحیح سلامت، سو سوامی انترجامی دینا سمجھائیا۔ جس دی کٹھالی وچ پا کے بنے نہ کدے بناوٹ، اگنی نال جلا کے سُنیارا پھوک نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا اوہ ور، جتھے نہ کوئی سونا نہ کوئی چاندی، نہ کوئی گُر اوتار پیغمبر نہ کوئی تَت وجودِ دِسے باندی، نہ ایش جیو جگدیش نہ پاربرہم برہم، نہ شبدا ناد دُھن، نہ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی، نہ سادھ سنت فقیر، نہ وِدیا دے اکھراں والی کوئی لکیر، نہ کوئی رسنا جہوا والی تقریر، نہ کوئی شہنشاہ، نہ کوئی پاتشاہ نہ کوئی فقیر، نہ کوئی درویش نہ کوئی منگتا نہ کوئی ہوئے نہ کوئی ہنگتا، موہ وکار وِبھچار ککرم بھرشٹاچار، نہ کوئی جن شکتی نہ کوئی بھگتی سِمرن پُوجا پاٹھ دِسے پتر، نہ کوئی تیرتھ تٹ نہ کوئی شودوالا مٹھ دِسے کھیتر، نہ کوئی دِوس نہ کوئی ماس نہ کوئی رُت بسنت مؤلے چیتر، آدانت ایکر میکر چھیکر پریزینٹ پاسٹ فیوچر فیوچر توں لاسٹ کی اپنا کھیل کھلائییا۔

★ ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ہیراج پُر ضلع گرداس پُر ★

صدی چوڈھویں کہے راوی رو رو بن نینان کہندی، کہہ کہہ رہی سُنائییا۔ چار جُگ میں وہناں دھار رہی وہندی، جل تھلاں اُتے وبائییا۔ اُچے نیویں تھان رہی ڈھپندی، بھجی واہو داہیا۔ سچ سنگھاسن کدے نہ ہندی، دِوس زین اپنی سیو کھائییا۔ میری نگاہ ہوئی اک دِن دِشا لہندی، کعبے رہے گُرائییا۔ میں کدے اُتھدی کدے ہندی، کی کھیل ورتنی خواجے خضر دی، حُکم نُور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی حُکم حُکم ورتائییا۔ راوی کہے میں ویکھیا دِشا لہندی، بن نینان نین اُٹھائییا۔ محمد آشا کی کُچھ کہندی، کہہ کہہ رہی سُنائییا۔ اُف پائے، اوہ آگیا امام مہدی، مہربان نُور الاہیا۔ جس دا بھانا جُگ چوگرہ رہی سہندی، سر سکیا نہ کھئے اُٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنی کار کھائییا۔ راوی کہے میں روواں مار دُبتھڑ پٹاں، پٹنے والا ویس وٹائییا۔ جس نے اُمت حساب وچ لیکھا کرنا بٹا، ہندسہ ہندسے نال بدلاییا۔ چار جُگ دے گرتھان

دی مہیا نالوں آکے مان دواؤنا اکو ٹپا، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ دو جہاناں مالک سمجھاؤنا جس دی صفتاں وچوں صفت کرے اکھر پیا، پورن پاربرہم درڑائیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کرنا پگا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر لیکھے لاؤنا چچا، ابناشی کرتا پُرکھ اکال دینا وکھائیا۔ جس دین دُنی دا ویکھنا چار کُنٹ دا حصّہ، حصیداری پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں پچھلا وکھاؤنا پچھا، پورب دا پردہ دینا اُٹھائیا۔ آکے ساچی دے کے بھچھا، خالی بھانڈے دینے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کماٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی تگے راہ، اوہ رہبر نور الہیہ۔ پیراں دا پیر جائے آ، پیغمبراں دا پیغمبر پھیرا پائیا۔ نیوں کے سیس لوں جھکا، دھوڑی خاک رمائیا۔ دھوئے جوڑ منگاں دُعا، واسطہ اکو آکے رکھائیا۔ میرے محبوب حق خُدا، خود تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی میٹ وبا، دُھر طیب لے انگریزائیا۔ بھگت ادھارنا تیری ادا، ادب دینا سمجھائیا۔ نام بھنڈارا دے غدا، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ ساچا مارگ اک سمجھا، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ نظری آہر گھٹ تھان، تھان تھنتر سوہیا پائیا۔ سب دا بن پتا مان، پوت سپوتے گود اُٹھائیا۔ کیوں ماتو ہنس ہوئے کان، کاگ وانگ رہے گر لائیا۔ کیوں پیغمبراں دوش لگایا کھا کے گاں، سوراں جگت ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوبلا دینا اُٹھائیا۔ راوی کہے میں تگاں دُھر دا رستہ، چوراسی ویکھ وکھائیا۔ بنھ کے بیٹھی بستہ، اپنی گندھ گھٹائیا۔ کس ویلے حکم ملے اتوں عرشاں، عرشی پریتم ویس وٹائے دھرنی اُتے فرشا، فیصلہ حق سُنائیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بنے مردا، مدد اور نہ کھئے رکھائیا۔ شرع دیاں جھوٹھیاں بھنّے کرداں، موہ وکار گوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوریاں کرے شرطان، شرع دی دھار دے اُٹائیا۔ ساڈیاں آساں ویکھے عرضاں، بینتیاں دھیان لگائیا۔ انت اخیر جس دی غرضا، غرضیکہ اوبو ملے چائیں چائیا۔ کلجگ پٹھیاں سدھیاں کرے نرداں، نر نرائن دیا کماٹیا۔ غریب نہانیاں ونڈے درداں، دردیاں دکھ گوائیا۔ میری تھوڑی جیہی شردھا، راوی کہہ سُنائیا۔ میں بھگت سُہیلا ویکھنا بردا، جو بری اپنا آپ کرائیا۔ مینوں چن یاد آ گیا چر دا، چری وچھنیاں دیاں سُنائیا۔ گر ارجن دا تِن وار اکھاں وچوں ہنجنھو میرے وچ سی گردا، ترے لوک دا رس دتا وکھائیا۔ میرا اتنر بردا کھڑدا، کھڑکی دتی گھلاٹیا۔ میں رو کے کہا کس ویلے درشن ہووے اوس پر دا، جو پریتم اک اکھوائیا۔ ارجن کہا جس ویلے کل کلکی آوے پھردا پھردا، پھرت پھرت اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرا لیکھا اوس دے کولوں نبردا، لہنا دے چکائیا۔ اوس نے نشانہ لاؤنا

پنجان گُرمکھاں نوں تیرے چکر دا، چکنا چور کرے لوکائیا۔ پرکھ سہاؤنا اک ککر دا، جس دا پورب لہنا سوہیا پائیا۔ ایہ کھیل ہونا اگئی مٹر دا، جو مٹراں لئے منگائیا۔ بھیو کھولنا چوٹی سخر دا، انت اخیر ویکھ وکھائیا۔ اوہ سماں ہونا اگئا لیکھ لکھن دا، لکھت وچ وڈیائیا۔ سماں سہنجنا ہونا ساچی سیکھیا سکھن دا، سیکھ ستگر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ راوی کہے میں تگاں راہ اخیر، آخر دھیان لگائیا۔ کدھروں آجاوے تقدیری، تقدیر میری دئے بدلائیا۔ دین دئی دی کٹ زنجیری، شرع دئے اٹھائیا۔ جس دے کول ہووے غریبی امیری، دوویں دھار وہائیا۔ چرن چھہاوے میرے نیری، نیناں نیر وہائیا۔ کچھ آشا رکھی بھگت کبیری، کعبیوں پرے دئی دہائیا۔ ایہ کھیل بے نظیری، نظریہ دئے بدلائیا۔ میرا داتا گہر گمبھیری، گہر گور ویکھ وکھائیا۔ کچھ لیکھ لکھاؤنا کشمیری، ہر گوبند آس تکائیا۔ جس نوں بخشی میری پیری، اوہ پیراں دا پیر ویکھ وکھائیا۔ جس دی سارے کھندے گلی بھیڑی، راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں چڑھائے اپنی سپرھی، ڈنڈا دھر دا نام ہتھ پھڑائیا۔ راوی کہے میں بھیجی تھی ٹپی، اپنا زور لگائیا۔ میں چار جگ دے شاستر ویکھ گئی، گپوڑیاں وچ وڈیائیا۔ پڑھن والیاں ساچی منزل کسے نہ ٹپی، ٹپیاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ رسنا نال سارے گر اوتار پیغمبر کر کے گئے پگی، پارہم دی گندھ پوائیا۔ میں جاں ویکھیا تے سارے ہو گئے شگی، شکوہ سارے گئے گوائیا۔ کسے نے سینتا سرتی کسے نے رادھا میں کھندی ایہ ساریاں توں وکھری رامکھی، رکھنے وچ لک کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جو آیا سو چلا کے گیا چھوٹی نام دی ہٹی، کئی وچھی ونڈ ونڈائیا۔ راوی کہے میں وی وپندی رہی دھار مٹھی مٹھی، ہولی ہولی چلی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ راوی کہے میں ویکھدی رہی گر اوتار پیغمبر لیندے گپھے، جھولیاں آگے ڈاہیا۔ خوشیاں وچ اودوں ہسے، ستجگ تریتا دوپرکجگ خوشی منائیا۔ صدی چودھویں کلجگ اتم سارے پھسے، بندھن سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ دیناں مذہباں پا کے رئے، جھگڑے رہے کرائیا۔ ونڈ ونڈ کے تے اٹھے، اپنی کیتی چٹرائیا۔ اللہ واپگرؤ نام ست رام کرشن اسیں سب توں اچھے، اچھی کیتی جنائیا۔ دھوتی بودھی جنجوٹکا سنت تیر بٹھا کے کچھے، کچھاں مار کے خوشی بنائیا۔ انت اخیر ویکھیا سارے پھردے نئے، پرکھ اکال بھ رہیا جنائیا۔ نالے اک دوجے نوں پچھن کپہڑا نام تے کپہڑے چنگے ٹپے، کلھے کس وڈیائیا۔

کیہڑا گرو تے کیہڑا سوامی کیہڑا مُرشد کیہڑا لیندا ٹکے، قیمت کون رکھائیا۔ جاں ویکھن تے سب دے گھر گھر رتے، رٹا سکے نہ کھتے
 مکائیا۔ جاں ویکھن دین مذہب دے پتے، لکھت لکھتاں وچ لوکائیا۔ راوی کہے میری آسا خوشیاں وچ ہستے، ہستی تکتی بے پرواہیا۔
 اوہ وقت سماں آیا مسے، مسان مسان اپنا پندھ مکائیا۔ جیہڑے کاغذ گر اوتار پیغمبران کولوں پرہ دی مہا کر کے اچے نہیں چھپے،
 اوہ چھپیاں ہویاں دا پردہ دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنی دھار تے آپے چپے، جپا ونہارا آپ اکھوائیا۔

ستگر سو جو وچھڑیاں جوڑے، وچھوڑا دئے کٹائیا۔ ستگر سو جو ڈبڈیاں بھڑے، جگت جہان لے ترائیا۔ ستگر سو جو
 سکھاں دے پچھے دوڑے، جگت وکار نہ ونڈ ونڈائیا۔ ستگر سو جو گرمکھاں توں کھا کے پتھر روڑے، اپنی خوشی بنائیا۔ ستگر
 سو جو من چنچل تائیں موڑے، مڑ مڑ اپنے چرن لگائیا۔ ستگر سو جو دن تھوڑے کرے وچھوڑے، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ستگر سو جو چھڈے کدے نہ پچھا، پاپاں ول نہ دھیان لگائیا۔ ستگر سو جو
 اپرادھیاں اُتے کرے رچھا، دکھیاں دکھ گوائیا۔ چرن سنگھ تون اج دا نہیں تون گوبند والا سکھا، جامہ ملین درسائیا۔ تیرا کاغذ
 پچھلے جنم مرن دا چٹا، ایہ شاہی لیکھ بنائیا۔ ایس زندگی دا ویکھ لے سٹا، تیرے آگے رہیا وکھائیا۔ ایہ شیشہ کدے نہ بھجے نال
 اٹاں، پتھراں نال ٹھکرائیا۔ تون جنم وچ نکا، کرم وچ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال جس دا بن گیا پتا، جگ جنم دے وچھڑیاں گود اٹھائیا۔
 جیہڑا پچھلیاں ساتھیاں نال سی حصہ، اوہ تینوں دتا کھوائیا۔ آگے لیکھ اگنا لکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر نال ترائیا۔ ایہ اکھر کہن تیری بھریئے گواہی، شہادت روپ روپ بھگتائیا۔ آگے ہووے نہ کدے جدائی، وچھوڑا رہن کھتے نہ
 پائیا۔ ایہ کھیل بے پرواہی، بے پرواہ ہویا سہائیا۔ تیری پچھلی مٹے لیکھی شاہی، شہنشاہ اگلا اپنا رنگ رنگائیا۔ آج سارے مل کے
 تینوں دین آئے ودھائی، پچھلا مول چکائیا۔ ایہ گر سنگت تیری بن گئی پھیر بھین بھائی، میلا سانجھا لیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چرن سنگھ ایہ چٹھی گئی پاٹ، پٹنے والا دیا کھائیا۔ قلم شاہی دا لکھیا کاٹ، تیرے

کرماں نوں کٹاکش گیا لگائیا۔ جس کارن رکھیا سانہ، اپنے در ٹکائیا۔ اُس دا ایہو ملیا لایہ، ہر سنگت مل کے خوشی بنائیا۔ اَکے سوال دا سی جواب، جو لکھیا دتا سمجھائیا۔ ہُن سجدے والا آداب، مُسلیا عُسلّ دُھر دا دیاں کرائیا۔ جیہڑا بھُن کے کھادھا کباب، دندان ہیٹھ دبائیا۔ اوبدا اَکے ملے نہ کھئے عذاب، ازیت توں دیاں چُھڈائیا۔ لیکھا منگے نہ کھئے حساب، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جدوں تگّیں تے نظر آواں آپ، آپ اپنا درس وکھائیا۔ تُوں پُتر میں تیرا باپ، اتم پر ماتم کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنگ دے کے پھیر اپنا جاپ، جگ جیون داتا اپنے گھر وسائیا۔

★ ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ راج سنگھ دے گھر پنڈ ہیراج پُرا ★

راوی کہے گروُ تتاں والی موم بٹی، تھوڑا سماں جگ کے پھیر اپنا آپ بُجھائیا۔ صاحب ستگرُ آد جُگاد دا کلاپتی، پت پرمیشور جُگ چوکری کرے رُشنائییا۔ جو نام وست دین والا رتی رتی، تھوڑی تھوڑی آپ ورتائیا۔ جگت والا رکھ کے حصّہ پتی، نام دے پتیاں اُتے ڈیرے دتے لگائیا۔ تھوڑی تھوڑی کتھا کہانی دسی، صفتاں وچ صلاحیا۔ لیکھ لکھا کے نال قلم مسی، مس سیاہی نال درڑائیا۔ جس سمیں جیہڑی گل لگی اچھی، اوہو گروُاں دتی سمجھائیا۔ تن ماٹی پریت رکھ کے کچی، کچے بھانڈے بھنّ وکھائیا۔ کی ہو گیا جے ارجن بہ گیا لوح تتی، تتی توی تے بہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کتھا کہانی دس کے گیا سچی، شبد شبد وچ شنوائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنی رسنا نال جپی، جپ جپ جاپ نہ کھئے بنائیا۔ جنان چر پُرکھ اکال نہ ملے ستگرُ سمرتھی، جنم کرم دا لیکھ نہ کھئے مُکائیا۔ میں وی نانک راہیں جگی ہوئی موم بٹی، اتم جوت بانی وچ ملائییا۔ جتھے کدے بالو ریت سی تپی، ہُن پانی دے وبنان وچ اپنا راہ وکھائیا۔ جس نے سب دا لیکھا کرنا نفی، نفع نقصان نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ راوی کہے گروُ بٹی موم، مومن کافر ونڈ ونڈائیا۔ لوک مات بنا کے نکے نکے ہوم، ہوم لینڈ گئے جنائیا۔ دین مذہب ونڈ ونڈا کے قوم، کامن دا جھگڑا گئے گوائیا۔ میرے نام صفتاں والے گاؤں، وکھرے وکھرے ڈھولے راگ سنائیا۔ بندنا ڈنڈاوت سجدے کردے رہے نال دھوون، پیشانی مستک والی نوائیا۔ نالے دس کے گئے گروُ پانی پوون، ماتا دھرت مہٹ وڈیائیا۔ جیواں جنتاں

نوں میرا نام کلمہ لے کے آئے پرچاؤن، آپ پرچ کے دوجیاں گئے پرچائیا۔ میری مہا صفت آئے لکھاؤن، حُکے اندر سیو کھائیا۔ میرا
 امرت میگھ آئے برسائون، سیوک ہو سیو کھائیا۔ میرا گھر آئے سمجھاؤن، سکھیا وچ درڑائیا۔ دین دُنی دی ونڈاں آئے پاؤن، حصیاں
 وچ حصہ بنائیا۔ بنا ستگرؤ توں سہائی ہووے کون، گرو گر سارے ستگر دی آس رکھائیا۔ جو آیا چار دین دا پرائن، جیون اپنا
 گیا لنگھائیا۔ میرے نام توں میرا نام لے کے اگلے رستے توں آیا تلکون، تلکن بازی وچ اپنی کھیل کھلائی۔ ڈنڈے نال کھنڈا آیا
 کھڑکاؤن، ونڈاں وچ دُہائیا۔ جگت واسنا آیا تڑپھاؤن، سانتک ست نہ کیسے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد
 اپنا کھیل وکھائیا۔ راوی کہے گرو ارجن کِیا گرو تتاں والی بُرجی، بُرج منارا رہن کھئے نہ پائیا۔ تھوڑی تھوڑی خبر دے کے دُھر دی،
 سندھیاں وچ سُنائیا۔ مات لوک وچ آون تے پھیر جاون پیریں مُردی، ایتھے اپنا گھر نہ کھئے بنائیا۔ اکو اوٹ رکھن ساچے ستگر دی،
 جو سچ دا مالک سچ وچ سائیا۔ جس دی دھار کدے نہ رُڑھدی، وہناں وچ نہ کھئے وائیا۔ راوی کہے میرے کنڈھے لیانی اک
 ڈھیلی گڑ دی، اگلا سگن منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ راوی کہے گرو منن والے بھانا،
 بھانا بھانے وچ سائیا۔ ستگر سب دا اکو رانا، جو آد انت اکھوائیا۔ گرو گاؤندے ستگرؤ دا گانا، گا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جے
 ستگرؤ نہ ہووے تے گرو ہووے بے پرانا، جیون دی آس نہ کھئے بنائیا۔ بنا ستگرؤ توں گرو مات لوک نتھاواں، جنان چر ستگرؤ
 شبد نہ دیوے گرو کرے کی پڑھائیا۔ کیوں گرو دیاں دُنیا ورگیاں لتاں باہواں، نو دوارے سریشٹی روپ درسائیا۔ ستگرؤ دی کِریا
 گرو دے اندر آوے اوہ ناواں، جو نوواں دواریاں دا لیکھا دئے چُھڈائیا۔ ستگر اپنے تول تول کے گرو نوں کرے سانواں، مہر نظر نظر
 اٹھائیا۔ راوی کہے اُس ستگرؤ توں بل بل جاواں، جس ستگر نے گر ارجن عرض دتی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا لکھ چوڑاسی گراواں، گرہ گرہ بھیت
 ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۳ بھگن شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گرہ کالا ننگل ★

گر اوتار پیغمبرو نام کلمے دیاں کھولو گنڈھاں، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی حُکم جنائیا۔ جس نال سَتَجُگ تریتا دواپر کلجُگ پائیاں ونڈاں، دیناں مذہباں حِصیاں وچ رکھائیا۔ جگت واسنا رکھیاں کندھاں، دُئی دَویت جنائیا۔ بندگی وچ پھسا کے بندہ، بندھن اپنا لیا پوائیا۔ کیہڑی منزل کیہڑا ڈنڈا، پوڑا کون وڈیائیا۔ کی کھیل وچ وربھنڈا، برہمنڈاں کی وڈیائیا۔ کی آتم پرما تم دسیا اندا، نجانند کی شنوائیا۔ کی لیکھا لہنا مکے سُوریا چندا، زرگن نُوَر کرے رُشنائیا۔ کیوں جگت جہان ہویا نیتر اندھا، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ کی بودھ اگادھی بن کے پنڈا، جیو پنڈ آئے درڑائیا۔ کیوں من ہنکاری وکاری ہویا گندہ، پتت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ سارے کڈھ کے وکھاؤ اپنی سندا، سند پچھلی نال ملاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا نُوَر الاہیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنی دیو شہادت، شہنشاہ دیو سمجھائیا۔ کیوں دین دُئی دی لیاقت، بُدھی بیک نہ کھئے کرائیا۔ کی سندیسہ دتا معرفت، صوفیاں صفحہ آئے بدلاییا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دیناں مذہباں کرے نہ کھئے حفاظت، مہربان سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کیوں آتم پرما تم چُھٹی رفاقت، رفیق فریق رُوپ وٹائیا۔ کدھر نام گیا کلمہ دھرم دھار دی نیامت، نہکرمی کرم دیو درڑائیا۔ انت اخیر بے نظیر سب دا مچلکا لئے ضمانت، ضامن دامنگیر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں دین دُئی ہویا صدمہ، دُکھڑے وچ دُہائیا۔ جے تُسیں جھکدے پرہو دے قدماں، قدیم دی ریتی چلی آئییا۔ کیوں جھگڑا پایا تن سریر بدنا، ماٹی خاک ونڈ وندائیا۔ کیوں رہنا دسیا الگنا، وکھرا در سُہائیا۔ چارے گنٹ ویکھو تن ماٹی دسے سکھنا، نام وست نہ کھئے رکھائیا۔ کی کھیل کرے ابناشی کرتا الکھ الکھنا، اگوچر نُوَر الاہیا۔ صدی چوڈھویں کسے دا چلے کوئی نہ یتنا، یتھارتھ چاروں گنٹ پئی دُہائیا۔ کیوں گوہند چھڈیا پٹنا، پوٹنا پائل وپس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در گھر ساچا اک وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پاربرہم پت پرمیشور بے نظیر، پروردگار تیری سرنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڈگری نت نوت تیرے کول شرع زنجیر، نام کلمے بندھن وچ بندھائیا۔ تیرے حُکم دی کر کے آئے تقریر، تحریر وچ وڈیائیا۔ ٹوں پاتشاہ اسیں فقیر، شاہ حقیر تیری سرنائیا۔ حُجرے حق آواز لگائی اک

کبیر، کعبیاں پرے سُنائیا۔ پروردگار دین دنی بدل دے ضمیر، ظاہر ظہور کر رُسنائیا۔ ہر گھٹ انتر زرتیر تیری تاشیر، زرگن نؤر جوت آتم برہم رُسنائیا۔ ہوئے ہنگتا کٹ دے پیڑ، دئی دویت ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت بخش دے ٹھنڈا نیر، سیر اپنا جام پلائیآ۔ مہربان محبوب مُحبت وچ بدل تقدیر، طوبی طوبی تیرا نام دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل نؤر الابی پکا، پاکیزہ وڈ وڈیائیآ۔ محمد کہے اکو محبوب دین لگا دھگا، زوراور تیری سرنائیا۔ لیکھا مُکنا مدینہ مکہ، کعبیاں پئے دُہایا۔ جھگڑا پینا بُورا گگا، کائنات ویکھ وکھائیآ۔ تیرا لیکھ الکھنا الکھا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا پؤرا ہون والا انت آخیری پٹا، بٹنے والے ملے مان وڈیائیآ۔ میرا چیتھڑ ویکھ پُرانا پھٹا، تن لباس نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ پروردگار سانجھے یار نؤر الابی بے پرواہی تیری سرنائی ڈھٹھا، قدم بوسی وچ مدبوشی رہیا جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حُکم آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت دُھردرگابی سچا، ست سچ سچ تیری سرنائیا۔

★ ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ نیشالا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرا چار جُگ دا نام کلمہ دسیا بن کے کاتب، قلم شاہی کاغزاں اُتے جوڑ جُرائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن بھید دسدے رہے ہو مُخاطب، مُکھ رسنا جہوا نال کری وڈیائیآ۔ جُگ چوکڑی بنے رہے عاجز، نمرتا وچ نیوں نیوں سیس نوائیا۔ سیوادار بن کے خادم، خالق خلق تیری اوٹ تکائیآ۔ ٹوں صاحب سوامی انترجامی موہن مادھو، پاربرہم پت پریشور نؤر نؤرانہ نؤر الابیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا دینا کھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے نام دی کردے آئے صفت، اکھراں وچ وڈیائیآ۔ جگت اشارہ دے کے سورگ بہشت، شرع وچ سمجھائیآ۔ تیرا نؤر الابی وکھرا وکھرا ایشٹ، دیناں مذہباں وچ ونڈ ونڈائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی کیتی لکھت، حرفاں حرُفاں میل ملائیآ۔ بھگتی جوگ جُگتی دسی کھولنی درشٹ، دیدہ دانستہ نؤر ظہور نہ کھئے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا

دُھر دا ور، صاحبِ سلطان تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیرے نام دی جگ جگ کیتی بدلی، ستجگ تریتا دواپر ونڈ وندائیا۔ دو جہاناں بنیا کوئی نہ عدلی، حق انصاف نہ کھئے کرائیا۔ دیناں مذہباں وچ تیری دُنیا قتلی، قتلِ عام دتی کرائیا۔ اللہ واپگرُو نام دے پھردے رہے پتنبیں، کنڈھیاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ تیرا نام امولک آد جگاد جگ چوکڑی اکو رتنی، رتن امولک سوہیا پائیا۔ کیسے سمجھ نہ آئی یتھارتھ یتنی، یکے بعد دیگرے دیندے آئے دُبائیا۔ صفت کردے آئے کاغذاں پتّیں، اکھراں نال وڈیائیا۔ ونڈ وندائی شوڈر براہمن ویش کھتری، خطرہ گھر گھر دتا رکھائیا۔ تیرا نام ملیا کیسے نہ اصلی، سچ دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ تیری دین دُنیا کھیل کیتی نکلی، مائس مائو ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی وچ پایا ویر، نام کلمہ ونڈ وندائیا۔ دین مذہب بنا کے ورتایا قہر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ مائس مائس کیتے غیر، گھر گمبھیر تیری بے پرواہیا۔ نام کلمے ڈھولے گیت سُنائے بن کے شاعر، شرع دی ونڈ آئے پائیا۔ تیرا نام پیالہ بنایا زہر، وش گھر گھر ربیا چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، سچ مارگ اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا نام زہر پیالہ، دین دُنیا نظری آئیا۔ اللہ والا رام کہہ کے ہونے نہ کھئے متوالہ، واپگرُو والا اللہ نہ کھئے دھیائیا۔ ایہہ کی کھیل کرایا شالا، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ سانوں دیناں مذہباں دا پا جنجالا، حصّیاں وچ دتا وندائیا۔ مائس مائساں کولوں کراؤندے رہے حلالہ، کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ توڑ سکیا نہ کوئی ترے گن جگت جنجالا، مایا ممتا نہ کھئے مٹائیا۔ کیسے توں ادھین ہویا نہ کال مہاکالا، اپنا تن سریر نہ کھئے بچائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے صدی چوڈھویں ویکھ لے حالا، حالت وگڑی کوڑ لوکائیا۔ پھل ربیا نہ کیسے ڈالا، ہندو مُسلم سکھ عیسائی سارے روون مارن دھاپیا۔ ستگر شبد نظر نہ آئے کھئے دلالا، دھرم وچولا سوہیا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، اکو تیرا نام وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کلمہ دسیا کائنات، کعبیاں وچ وڈیائیا۔ امرت جنایا آبِ حیات، جیون زندگی دے بدلایا۔ تیرا تُوں درسایا ساکھیات، سوچھ سرُوپی تیری کیتی وڈیائیا۔ آتم پرما تم جنایا نات، اللہ ہو اناہو کہہ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیری کِرپا نال دُنیا وچ جھگڑا پایا کاغذات، تیرے نام نوں وکھریاں وکھریاں لیکھاں وچ دتا لکھائیا۔ کیسے نے عیسائی پارسی مُسلم بنائی جماعت، کوئی ہندو سکھ بنا کے اپنی کر کے آیا وڈیائیا۔

پرہو تیرا آد جگاد جگ چوکرزی کیسے نہ سمجھیا کھیل تماش، خالق خلق کی تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر اسیں سارے ہونے اُداس، حیرانی اندر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت زرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلے سنگی بہ رنگی اپنا کھیل کھلائیا۔

★ ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتوال ★

صدی چوڈھویں کہے میں کڈھدی رہی ہاڑے، دروبی دروبی تیرا نام درڑائیا۔ کِرپا کر میرے امام سچی سرکارے، شاہ سلطان تیری سرنائیا۔ میں بن اکھاں نین آگھاڑے، چوڈاں طبقاں باہر ویکھ وکھائیا۔ کون کوٹے زرگن نور ہووے اجیارے، جوتی جاتا کرے رُسنائیا۔ جس دا راہ تكدے پیغمبر گر اوتارے، جگ چوکرزی اکھ کھلائیا۔ سو سوامی انترجامی نہکلنک لے اوتارے، کل کلکی ویس وٹائیا۔ دس نہ آئے دیوے لوچن وچ سنسارے، سنسا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ مینوں گر ارجن دس کے گیا صدی چوڈھویں اُس دا میلا ہونا اتم راوی کنارے، رواداری سمجھ کیسے نہ آئی۔ چار جگ دے چھوٹے چھوٹے اشارے، پیشین گوئیاں وچ سمجھائیا۔ پرہ دا انت نہ کوئی پاراوارے، بے انت کہہ کے پلورے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں مہر منگی تیری، میری رحمت وچ ڈبائیا۔ دھرم امام پاوین پھیری، بے پرواہ نور الاہیا۔ میرا لہنا انت نیڑیں، چوڈاں طبقاں پندھ مکائیا۔ جگت جہان تاریں بیڑی، کھیوٹ کھیٹا روپ پرگٹائیا۔ آگے رہے نہ کوئی جھیڑی، جھگڑا دینا مکائیا۔ دیناں مذہباں دی چھیڑ جو چھیڑی، تڈھ بن کرے نہ کھئے صفائیا۔ چاروں گنٹ ہونی رین اندھیری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُمت نبی رسولان ودھنی بتھیری، مانو مانو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری آسا وڈی لمی، شبدی دھار سمجھائیا۔ میں تتی توی ویکھ کبی، طوبی طوبی کر سنائیا۔ نیترو پئی دھرنی امی، بن نیناں نیر وبائیا۔ جس دے چھالے پئے چمی، چم درشتی بیٹھا ڈیرہ ڈھابیا۔ نہ کوئی خوشی نہ کوئی غمی، پرہ بھانے وچ سمائیا۔ اُچی کوک پکار کپا پُرکھ اکال کھیل کرنی نوین، نو نو چار پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا بھیو کُھلائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے ارجن دسی اگم نشانی، نشانے نچھاوَر دتے کرائیا۔ اُمت نبیاں ہونی بیگانی، بیوہ روپ لوکائیآ۔ جلوہ رہے نہ کھئے نوری، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیآ۔ کوڑی کِریا چڑھے طغیانی، جگت وبنان وچ وبائیآ۔ کلے والے کرن بے ایمانی، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیآ۔ اوس ویلے پروردگار دُھر دے مہر کرنی مہربانی، مہر نظر اُٹھائیآ۔ نرگن نور جوت پرگئے نوری، امام اِماما ویس وٹائیآ۔ جن بھگتاں منزل دتے رُوحانی، رُوچ بُت کرے صفائیآ۔ راوی دا نرمل کرے پانی، چرن کول چُھپائیآ۔ سرشٹی درشٹی ہیوئے نادانی، ودوانی سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ستجگ مارگ دس آسانی، اصل دراصل راہ سمجھائیآ۔

صدی چوڈھویں کہے میں دُھر دی دھار لکشمی، وشنو انس سرینس سہائیآ۔ لیکھا جاناں اُتر پورب دکھن پچھمی، چارے کُنٹاں ویکھ وکھائیآ۔ جگت ماریادا ویکھاں رسمی، سماج راج کھوج کھوجائیآ۔ بھیو ابھیدا تگاں جسمی، کایا ماٹی پھول پُھلائیآ۔ ایشٹ ویکھاں دُھر دا اِسمی، اعظم کون نور رُشنائیآ۔ ماتو ذاتی تگاں قسمی، روپ انوپ ویکھ وکھائیآ۔ بھجی پھراں ساری سمتی، نرگن ہو کے وابو داہیا۔ انت اخیر سب دے وچ ویکھاں بے ہمتی، حوصلہ حق نہ کھئے ودھائیآ۔ دین دُنی ہوئی حرام نندکی، سجن میت نہ کھئے وڈیائیآ۔ گر چیلیاں دیاں کڈھن متی، دُوروں سیس نوائیا۔ درشٹی ہوئی نندکی، نندیا وچ کُرائیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے بند کی، رکت بوند نہ رنگ رنگائیآ۔ پوجا رہی نہ دیوت سُر اند کی، وشن برہما شو نہ سیس نوائیا۔ دھار رہی نہ گر اوتار پیغمبر ساگر سندھ کی، امرت بوند جام نہ کھئے پیائیآ۔ راگنی رہی نہ جیو پنڈ کی، برہمنڈ کھنڈ نہ کھئے شنوائیا۔ کھیل مٹی نہ ہوئے چند کی، چنتا چکھا نہ کھئے بُجھائیآ۔ انت اخیر میری پرہ دے لیکھے زندگی، جیون اوسے دی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد میرا سنگ نبھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں اوسے رام دی سیتا، جو رمیا سرب لوکائیآ۔ جو آد جُگادی دُھر دا میتا، مِتر پیارا نور الاہیا۔ جس دا در اگما ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے جلائیآ۔ نام ندھانا گائے گیتا، گہر گمبہر کرے شنوائیا۔ ساچا کلمہ دتے حدیثا،

حضرتاں آپ پڑھائیا۔ لکھ چوراسی جانے نیتا، نیتوان پھول پھلائییا۔ بھید ویکھے ہست کیتاں، اوچاں نیچاں کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دیوے سیٹاں، جگ جگ اپنا حکم سنائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار بنائے نال اٹاں، پتھراں رنگ رنگائیا۔ صدی چودھویں سب دا کڈھے آپ سیٹھ، سیٹبازی لا خلق خدائیا۔ لیکھا صاف دسے کیسے نہ چٹا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سریشٹی دریشٹی اندر پُرکھ اکال مٹیا کیسے نہ پتا، گوبند کوک کوک گیا سنائیا۔ ایسے کر کے پورن ہوئے کیسے نہ اچھا، آتم برہم نہ وجے ودھائیا۔ پچھلا یاد نہ آوے پچھا، آگے پردہ نہ کھئے کھلائییا۔ انت اخیر کرے کوئی نہ رچھا، سپہاک ہوئے نہ کھئے سپہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چودھویں کہے میں دُھر دی رادھا، کاہن اکو اک ملائییا۔ جیہڑا لیکھا جانے سنتاں سادھاں، صوفیاں ویکھ وکھائیا۔ نام جنائے بودھ آگادھا، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ دُھن ناد وجائے انحد نادا، انراگی راگ سنائیا۔ ستگر سب دا ہووے سانجھا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کورُی کِرپا میٹے واد ووادہ، وکھ امرت روپ بنائیا۔ شاہو بھوپ بنے سچ راجا، شاہ سلطان اک اکھوائیا۔ جگ چوکرُی رچ رچ کاجا، کرنی دا کرتا کار کھائیا۔ صدی چودھویں ویکھے کھیل تماشا، کلجگ داتا بے پرواہیا۔ سب دیاں پوریاں کرے خواہشاں، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے سمبل کرے واسا، سمبھل اپنا قدم ٹکائیا۔ نرگن نور جوت پرکاشا، اندھ اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں سجن ساکا، گرمکھاں رنگ رنگائیا۔ کایا ماٹی کھول کے تاکا، پڑدا دئے گوائیا۔ نظری آوے دُھر کا آقا، مالک نور الہییا۔ زمیں اساناں بدلے خاک، خانگاباں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چودھویں کہے میرا مالک اک الہ، الاہل عالمین اکھوائیا۔ جو دو جہاناں بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا سوہیا پائیا۔ ساچا کلمہ دئے درڑا، کائنات پڑھائیا۔ حدیثاں وچ دس دُعا، نمازاں وچ سیس جھکائیا۔ رہبر بن کے رہنما، رستہ رہیا وکھائیا۔ پیغمبراں دے کے اپنا ناں، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ مُحبّت وچ ہو مہرواں، محبوب دیا کھائیا۔ دیناں مذہباں ونڈ ونڈا، حصہ دین دنی رکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجا، لوآں پُریاں پھول پھلائییا۔ بندے بندگی وچ بدلا، اپنے نام نال کرے جنائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک بے پرواہ، سچکھنڈ نواسی نور الہییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ آتما کہے میں اوسے دی سُرتی، جو شبد ناد شنوائیا۔ میں اوسے دی مُورتی، جو پُرکھ اکال اکھوائیا۔ میں اوسے دی تُورتی، جو تُریا توں پرے کرے

شنوائیا۔ جس کھیل مُکائی نیڑے دُور دی، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ میں جوت پرکاش حاضر حضور دی، جو پردے رہیا سمائیا۔ جو آسا منسا سب دی پُوردی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس کلجگ بُدھی رہن نہیں دینی مؤڑھ دی، مَورکھ مؤڑھ چتر سُکھڑ سُجان بنائیا۔ اک ماٹی خاک دے کے چرن دھوڑ دی، ٹکے سب نون دینے لائیا۔ نور بخش کے نرگن نور دی، توری چند دینے چمکائیا۔ گرھ توڑ ہوئے غرور دی، غُربت اندرون دینی کڈھائیا۔ لیکھے لاؤنی سیوا گُرمکھ مزدور دی، جو چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری چار جگ دی آسا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبران ویکھدی رہی تمشا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا سنگ نبھائیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے پھردی رہی خالی کاسہ، قسم کھا کے دندی رہی دُہائیا۔ ویکھو بنا پُرکھ اکال توں پورا کریو نہ کیسے تے بھرواسا، جو جَمیا سو انت مر جائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے کوئی نہ ساتھا، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ بنا سترگ شبد توں کیسے کم نہیں آؤنا پوجا پاٹھا، سمرن جوگ ابھياس نہ کھئے وڈیائیا۔ سوہے کوئی نہ تیرتھ تاٹا، جتھے پرہ چرن کول نہ آپ جُھپائیا۔ وست ملے کیسے نہ ہاٹا، چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ نیتر رووے دیوی لاٹا، اشٹبھج نیتر نینان نیر وہائیا۔ بن پُرکھ اکالے دین دیا لے صدی چوڈھویں مکے مَول نہ واٹا، پینڈا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ نالے روواں تے نالے میرا نکلے ہاسا، صدی چوڈھویں رہی سُنائیا۔ کچھ لہنا دینا دے سے باقا، بھیو ابھیدا دیاں کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں یاد آیا پچھا، گر ارجن رہیا جنائیا۔ جس نے راوی کنڈھے رکھی اچھا، انت اخیر پرہ دے وچ دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بن تیری کِریا ساڈی سمجھے کوئی نہ سکھا، سکھیا چلے نہ کھئے چترائیا۔ تُوں سب دا مالک خالق پرتپالک ایکنکار اکا، اک اکلے تیری سرنائیا۔ تیری چرن دھوڑ مستک لا کے ٹکا، ٹک ٹکی تیرے وچ لگائیا۔ تیرا دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال نکا جیہا قطعہ، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جدھر ویکھاں تُوں سب دی مائی سب دا پتا، آتم دا داتا نظری آئیا۔ جُگ چوکرئی گر اوتار پیغمبر تیری صفتاں والی کہانی مہا والا دسدے قصہ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی تیرا نام وڈیائیا۔ کچھ مہربان محبوب مینوں اپنے پریم دی دے دے چٹا، جس دا لیکھا جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے پرہہ ہویا مہربان، مہر نظر لئی اُٹھایا۔ گر ارجن کر دھیان، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ ساری سرشٹی ویکھ پریشان، تیری اگنی جگت رہی تپایا۔ پیغمبر رہے کوئی نہ مان، کلمہ کائنات نہ کھئے چٹرائیا۔ چار کُنٹ پھرے شیطان، شرع وچ دہایا۔ مُلا شیخ مسائک ہوون بے ایمان، بیوہ رُوپ لوکایا۔ اکو نُور ہووے پردھان، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جو جھگڑا میٹے زمیں آسمان، جیو جہان ویکھ وکھایا۔ ساچے بھگتاں کر پہچان، چوڑاسی وچوں میل ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتایا۔ گر ارجن کہہ میرے پر پُکھ اکال، اکل کل دھاری دے جنایا۔ کی سرشٹی دا ہووے حال، حالت کون بدلایا۔ چاروں کُنٹ کوکے کال، کلا تیری بے پرواہیا۔ تیرا حُکم بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے بنایا۔ تُوں داتا دین دیال، دیاندھ تیری سرناٹیا۔ پر پُکھ پر ماتم ہو کے مہربان، مُحبّت وچ سمجھایا۔ میرا شبد گرو آد جگادی سُو رپر نو جوان، مرد مردانہ اک اکھوٹیا۔ صدی چوڈھویں تت کراں پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ وکھایا۔ لیکھا مُکا کے سینا رام، گوپی کاہن اپنے وچ سہایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چُکا کے کان، کلمہ اگلا دیاں درڑایا۔ جھگڑا میٹ دین اسلام، اسم اعظم اک جنایا۔ دُھر سندیسہ دیاں پیغام، پیغمبراں توں پرے پڑھایا۔ سو ویلا وقت لینا پہچان، بے پہچان رہیا جنایا۔ جس ویلے راوی کنڈھے آوے نگاہ مارے نگاہبان، بن نیتر نیناں اکھ کھلایا۔ ریتی نیتی بدلے جگت جہان، من مت پچھلی دئے مٹایا۔ راوی کنڈھا ہونا پردھان، جس دی بندہ سار کھئے نہ پائیا۔ اوس ویلے گر ارجن تُوں میرا میں تیرا گایا چھندا، سوہنگ سچ آواز لگایا۔ تُوں میرا میں تیرا نُوری چندا، میرے بن تیری کرے نہ کھئے رُشنایا۔ پُکھ اکال جھٹ کہہ ارجن اوہ ویکھ گوہند والا کھنڈا، سُو رپر تیرا نُور لوں پرگٹایا۔ جس دا واسا رکھاں اُپر برہمنڈا، ورہنڈ دیاں وڈیایا۔ اوہ کھتری براہمن شوڈر ویش سب تُوں سمجھے چنگا، ہندو مُسلم ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پُکھ اکال دین دیال بخش اک اندا، پُر اند وچے ودھایا۔ گر ارجن کہہ میرے دین دیال دیناں بندھو، تیری اک سرناٹیا۔ کی لہنا میرے نال رکھایا چندو، دُھر دے چند کر رُشنایا۔ پُکھ اکال کہہ ایہہ راوی تیری منگ منگو، انت پرہہ دے آگے واسطہ پائیا۔ جس نے بھنگ پی کے بن کے آؤنا بھنگو، اوبدا لیکھا پچھلا نال ملایا۔ پروردگار آد جگادی ڈھنگو، بھیو اپنے وچ چھپایا۔ جیہڑا آر پار کنارہ تیرا لنگھو، لگ ماتر ڈیرہ ڈھابیا۔ گر ارجن پیار وچ دیدار وچ اظہار وچ ادھار وچ تن وار ویاکے ہنجهو، خوشیاں وہن وہایا۔ پُکھ اکال

کہا جس ویلے میں لہنا دینا مکایا دھوتی بودی جنجو، مؤنڈ مُنڈایا سُنّت والا لیکھا پور کرائیا۔ پھیر دین دُنیا دا داتا بن کے دینا بندھو،
 دین مذہب دے بندھن دیاں کٹائیا۔ جن بھگتاں رنگ انوکھا رنگو، جو ایتھے اوتھے دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ راوی کہے میں سُن کے انوکھی بات، اپنے انتر لئی انگڑائیا۔ کون ویلا
 ہووے اندھیری رات، کلجگ اندھیرا چھائیا۔ پھیر آوے میرا پُرکھ انباش، اپنا ویس وٹائیا۔ بھگتاں رکھے ساتھ، سگلا سنگ جنائیا۔
 پوری کرے گاتھ، وعدہ توڑ نہائیا۔ سہائے کنارہ تاٹ، اپنا چرن چھائیا۔ کوڑی میٹے واٹ، سچ لے پرگٹائیا۔ آسن لائے بنا کھاٹ،
 ککھان سیج سہائیا۔ گیت گوائے بن کے بھاٹ، گرمکھ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔
 راوی کہے میں آج توں اُٹھی، اپنے گھر لئی انگڑائیا۔ میں ہتھ لایا اپنی دوہیں گئیں، بن اُنکلاں رہی دبائیا۔ میرا نیتر کوئی ہور رہیا
 پئی، سہج نال اُٹھائیا۔ ویکھیں کتے دھوکھے نال نہ جاویں لئی، کلجگ کوڑ اندھیرا چھائیا۔ راوی کہے میں گر ارجن کولوں چوری چوری
 سی گل پُچھی، نشانی دس جا اپنے ماہیا۔ ارجن کہا اوس دن اوس نے پیریں پاؤنی نہیں جتی، جوڑا چرن نہ کھئے چھائیا۔ بھگتاں دی
 منزل کر کے اُچی، سیوا سچ دی لینی کھائیا۔ تیری پھیر سہاؤنی رتی، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ راوی کہے میں خوشیاں نال کوک کوک
 اُچی، نعرہ سچ دتا لگائیا۔ میں اوس ویلے دھار گائی دو ٹکی، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا راگ سُنائیا۔ مینوں خوشی ہوئی
 سادھاں سنتاں توں ملنی چھٹی، جگت عاشق معشوقاں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میری پُرانی دھار چروکنی ٹئی، پُرکھ اکالا میل ملائیا۔
 میں اوسے تے اپنی ڈوری سٹی، جو سْتیاں لے جگائیا۔ جن بھگتو میرے نال مل کے تَساں سب مناؤنی خوشی، خوشحالی وچ
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نر
 ہر اپنی دیا کھائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ کتوال ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے میں تٹ کنارے رہی سوار، کنڈھی بہ بہ اپنی خوشی منائیا۔ راہ تكدی رہی ستجگ تريتاً دواپرکلجگ جگ چار، چوگڑی بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ خیراں پُجھدی رہی کولوں پیغمبر گر اوتار، تتاں والیو دیو جنائیا۔ کی کھیل کرے میرا نرنکار، نرگن داتا دھردرگاہیا۔ کی حکم سچی سرکار، سچ سندیسہ دیو سنائیا۔ سارے کہے کے گئے کلجگ اتم آوے کل کلکی اوتار، نہکلنک روپ وٹائیا۔ میں خوشیاں وچ کردی رہی انتظار، آپ اپنی آس ودھائیا۔ کچھ سندیسہ ارجن دتا نال پیار، مُحبت وچ سنائیا۔ تُوں رہنا خبردار، بے خبرے خبر دیاں پُچائیا۔ جس تُوں کہندے پروردگار، شاہ پاتشاہ نور الایہیا۔ اوہ بن کے سانجھیا، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ امامان دا سیکدار، پیغمبران دا دلدار، مسیحاں دا مسلہ حل کرائیا۔ جلوہ نور کر اُجیار، کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کرائیا۔ دین دُنی دا پچھلا قرض اُتار، ویکھنہار سرب سنسار، سرشٹی درشٹی پھول پُھلائییا۔ ساچا مارگ دس اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دئے ادھار، دھرم دا راہ دئے وکھائیا۔ آتم پرماتم پرماتم بول جیکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن آپ کرتار، نرگن نیرویر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا میلا میل ملائییا۔ راوی کہے میں تٹ کنارے کیتے صاف، صفحہ پیار دتی وچھائیا۔ کلپنا رہی نہ کھئے گستاخ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ رکھ کے اکو آس، آساں بھری دُہائیا۔ میرا آوے پُرکھ اناش، ہر کرتا نور الایہیا۔ جنم کرم دا ککرم کرے معاف، دُرمت میل دھوائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھے حق انصاف، عدل وچ وڈیائیا۔ جن بھگتاں پیج لئے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شبداگئی دتے بات، باطن پردہ لاییا۔ اندھیری میٹے رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ دین دُنی بنا کے اک جماعت، دیناں مذہبان ڈیرہ ڈھاییا۔ آتم پرماتم دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، گہر گمبہر کرے پڑھائیا۔ در سہا کے پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا نور الایہیا۔ لہنا دینا چُکائے میرا مات، دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے میں تٹ کنارے کیتے چنگے، سوہنے صاف کرائیا۔ ویکھن آئی جمنا سُستی گوداوری گنگے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر آون پیریں ننگے، بن تن وجود پنڈھ مکائیا۔ وشن برہما شور بہ منگ منگے، دُور دُراڈے دھیان لگائیا۔ دیوت سر دیون اندے، رس دیوے دھردرگاہیا۔

اشٹبھج شستراں چنڈے، سینگھ آسوار پئی ڈبائیا۔ چار جُگ اپنا بہار چُک کے کندھے، بھجّن واہو داہیا۔ ترے گنّ مایا میٹ کے پندھے، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ پنج تت دے ویکھنے بندے، بندگی والے پھول پُھلایا۔ صاحب سوامی دیوے سنگے، سگلا سنگ بنائیا۔ جن بھگت سہیلے لا کے انکے، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے میرا تٹ کنارہ سوہنا، سوہاؤنت سہائیا۔ جتھے کلجُگ جیواں کایا کپڑ دُرمت میل دھونا، پتت پُنت بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال نرگن دھار پرگٹ ہونا، ہوکا حق سُنائیا۔ جن بھگتاں کھلائے اپنا لوئنا، لوچن اک وڈیائیا۔ غفلت وچ کیسے نہ سؤنا، سُنتیاں لئے جگائیا۔ پر م پُرکھ دا کھیل ہونا منوہنا، موہنیاں بیٹھن سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے میرے اندر چاؤ گھنیرا، گھڑی پل وِس نہ جائیا۔ کد آوے صاحب سوامی میرا، موہے وچھڑی لئے ملائیا۔ میرے کندھی لاوے ڈیرہ، تٹاں دئے وڈیائیا۔ بٹے لاوے بیڑا، جگت وِس نہ کھئے وبائیا۔ دھرم وساوے کھیڑا، وجے نام ودھائیا۔ نو ہتھ دا نال ہووے جیڑا، نو نو چار دا پندھ مُکائیا۔ جس کارن مارنا پھیرا، بیہو ابھیدا دینا کھلائییا۔ موہے سچن ملے صاحب پرہہ مورا، مل مل وجے ودھائیا۔ میرے انتر نرنتر خوشیاں دا بادل ہووے گھنگھورا، اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در ساچا اک سہائیا۔ راوی کہے میرے صاحب تکیں نہ بالو ریت، ریتیاں تیری سرنائیا۔ میں منگدی تیرا بیت، پریم بے پرواہیا۔ درس نیتن نیت، نیچ لوچن نین رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہو گئے کیت، جُگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ تیرا آیا کیسے نہ بہیت، بے انت کہہ کے سارے گئے گائیا۔ میرا لکھیا کیسے نہ لیکھ، اوٹ تیری گئے سمجھائیا۔ میں رکھ کے دُھر دی ٹیک، بیٹھی راہ تکائیا۔ میرے صاحب سلطان آ کے ویکھ، آخر پندھ مُکائیا۔ میں تیرے چرن جھاڑاں نال اپنے دھرم دھار دے کیس، سوہنا جوڑ کرائیا۔ بے شک میرے کندھے آیا نہیں دسمیش، پار بیاسوں گیا سمجھائیا۔ جس ویلے مٹاؤ نے مُلا شیخ، پھیر آواں چائیں چائیا۔ میرا پرہہ آد میرا صاحب ایک، جس دے گر اوتار پیغمبر انیک، جُگ چوکڑی کھیل کھلائییا۔ جس ویلے آوے ماجھے دیس، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ دُھر دا مالک بن نریش، نر نرائن دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے مستک لاوے میخ، دھوڑی نام والی رمائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جوند سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے میرے تٹ کنارے رہے کد، خوشی خوشی وچوں اُچائیا۔ کیوں سندیسہ دے کے گیا بُدھ، بُدھی توں پرے پرے سمجھائیا۔ جس کارن سب کچھ رہیا سُجھ، سوجھی سمجھ میرے وچ آئیا۔ جس کلجگ کوڑا میٹنا جُگ، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی نرگن دھاروں آوے اُٹھ، جوتی جوت کر رُسنائیا۔ تیرے اُپر جائے تُٹھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت سہیلے تھوڑے لے کے مُٹھ، مُٹھی راکھ تیرے وچ سٹائیا۔ اک کھوپرا لیاوے جُٹ، دوہاں دا میلا دئے ملائیا۔ اک کالا گانا بٹھ کے گُٹ، سگن رام والا بھگتائیا۔ تیرا بھاگ نہ جائے نکھٹ، نہکرمن روپ نہ کھئے وکھائیا۔ صاف کرا کے تیرا انوکھا بُت، بُتخانے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ویس وٹا کے ابناشی اچت، پت پرمیشور اپنا پڑدا لاییا۔ تیرا بدل دیوے رُخ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ راوی کہے میرے تٹ کنارے خوشیاں نال رہے نچ، آگا پچھا نظر کیسے نہ آئیا۔ میں اُٹھ کے ویکھیا جھٹ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ روندے ویکھے اٹھسٹھ، چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ ہر کا نام رہیا کوئی نہ رٹ، رٹا پیا جگت لوکائیا۔ نام الونی سل لے کوئی نہ چٹ، چیٹک مایا ممتا موہ ودھائیا۔ ناڑی ناڑی اُبلے رٹ، لکھ چوڑاسی رہی کُرائیا۔ وست امولک کیسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ دین دُباہیا۔ پنچ وکارے پائی نتھ، تتو نت نہ کھئے تڑائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر مارگ گئے دس، دین دُنی گئی بھلائییا۔ من کلپنا وچ رہے نس، ترسنا کوڑ ہوئی ہلکائیا۔ نیج نیتر کھلی کیسے نہ اکھ، دوئے لوچن درس کھئے نہ پائیا۔ سب دا کایا کھیڑا ہندا دسے بھٹھ، کلجگ بھٹھیالا اگنی رہیا ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا کر کے گئے جس، وید پُراناں صفت صلاحیا۔ سو صاحب میرا سمرتھ، ہر کرتا نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں ہو پرگٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میرے آون والا تٹ، کنارے دئے وڈیائیا۔ میں لاہا لینا کھٹ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ میری اُجل ہونی مت، ڈرمت رہے نہ رائیا۔ میرا ناتا ہووے پگ، وعدہ پور کرائیا۔ اوہ مالک حقیقت حق، لاشریک نور الاییا۔ جس دا حُکم ہونا یک، یکطرف کار کھائیا۔ سب دی جانے مت گت، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ جو کابن گیا دس، سو بنسری دُھن سُنائیا۔ میں جوڑ کے دوویں ہتھ، بن ہتھان سپس نوائیا۔ چرن کولان ڈھٹھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ راوی

کہے میرے تٹ کنارے ہوون سوہاؤنت، سوہاؤنت سہائیا۔ میلا ملے سری بھگونت، جو نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ جو آد جگادی کنت، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دا کیسے نہ پایا انت، بے انت کہہ کے سارے گائیا۔ جس نوں کھوجدے سادھ سنت، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جس دی مہا سدا بے انت، پاربرہم ڈھردرگاہیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی گاؤندی منت، ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ اوہ سب دا توڑے گڑھ ہنگت، ہوئے دئے گوائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، اگلی سکھیا دئے سمجھائیا۔ بھگت سہیلے تارے ساچی سنگت، سکلا سنگ نبھائیا۔ میری منّ کے جگ جگ دی منت، در ٹھانڈے چرن ٹکائیا۔ غمی مٹائے چنت، ہرکھ سوگ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سہائے میری اگئی سمت، جس دشا دی سار کھئے نہ پائیا۔

۱۰۳۰

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ★

راوی کہے میرے تٹ کنارے ویکھ سٹھرے، سوہنے صاف نظری آئیا۔ صوفی فقیر لاؤندے مُجرے، ہوکے حق حق سنائیا۔ پیتے یاد کردے دن گزرے، ماضی ویکھ وکھائیا۔ بن پرہہ مائس جنم کیسے نہ سدھرے، سادھک سدھ نہ کھئے کرائیا۔ بن پاربرہم پار کوئی نہ اترے، سچ کینار نہ کھئے لگائیا۔ جیہڑے حرف حرُوف قلم شاہی نال آکرے، منتران کلمیاں وچ جنائیا۔ اوس کرنیوں کدے نہ مُکرے، جو بھوکھت گیا درڑائیا۔ جوتی دھاروں آپے اترے، جنم دیوے کوئی نہ مائیا۔ بھگت ہون نہ دیوے نہ شکرے، شکرہ سب توں ربیا کرائیا۔ جیہڑے ایس دواہیوں اکھڑے، دو جہان نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے کنارے جن بھگتاں دے دھوون آئے مُکھڑے، امرت اپنا نام لیائیا۔ اٹے گریہ نہ ہوون رُکھڑے، رُخصت لکھ چوراسی وچوں پائیا۔ جنم مرن دے میٹ کے دُکھڑے، دُکھیاں دردیاں درد وندائیا۔ سوہنی سہنجی کرے رُترے، پریم مہک مہکائیا۔ ایہ کھیل ابناشی اچڑے، چیتن ہو کے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ راوی کہے میرے تٹ کنارے ویکھ نہ ٹیڈے ونکے، سدھا اپنا دھیان لگائیا۔

۱۰۳۰

جیہڑی کہندے دھوئل چُکی دھوئل سِنکے، دھرتی بہار اُٹھائیا۔ راوی کہے اوہ کھیل پرہو دا نیجے، میں سہج دیاں جنائیا۔ جس دی نیہہ کوئی نہ چنے، اوہ دھرتی سو بہا پائیا۔ جس نے کوٹ برہمنڈ کھنڈ پتہ نہیں بنائے کئے، گر اوتار پیغمبر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جو آیا سو کردا گیا پنے، بینتیاں وچ جنائیا۔ لیکھا لکھ کے گئے تریلوکی دھارتے، دین دُنی ونڈ ونڈائیا۔ جس دھرتی وچوں پانی اکٹا سنے، اُس دا وہن نہ کھئے جنائیا۔ جس دی گکھ وچوں نھے، اوہ پرہو جنیندی اس دی مائیا۔ جس نے بنائے رات دے، سوریہ چند کر رُشنائیا۔ اوہ لیکھا اس دا آپے منے، اوڑک اوڑک کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ راوی کہے دھوئل چُکے کوئی نہ بہار، اپنا بل نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، جس نے اپنی چرن دھوڑ نال دھرتی دتی بنائیا۔ کھچی رکھے نال پیار، سہارا اور نہ کھئے رکھائیا۔ امرت دے کے رس دھار، چرنودک اس دے وچ ٹکائیا۔ جس دی پا سکیا نہ کھئے سار، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ ست زمیں ست آسمان کہہ کے گئے اچار، ایہہ نکئی جہی وڈیائیا۔ لکھ پاتال آکاشا نانک دتے وکھال، اوہ ایہو کہہ کے شکر منائیا۔ اس تون پرے ویکھ کیسے نہیں پائی سار، سمجھ وچ سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ صاحب میرا سب دا مالک اک مختیار، اگنت انت نظری آئیا۔ میں اوہدے چرن چرنودک دی اوہ انوکھی دھار، جس دی بوند بوند اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچی سرکار، میرا سہائے تٹ کینار، جتھے گر اوتار پیغمبراں دا لگنا دربار، درباری ہو کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ڈرگی دے گرہ نواں پنڈ ★

راوی کہے اک دن آئے سپت رکھی، بستر تن نہ کھئے رکھائیا۔ اوہناں انگلاں نال اک پٹی آپ لکھی، لکھ کے خوشی بنائیا۔ میں غور نال تکیا مینوں مول نہ دسی، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ میں غصے وچ آ کے کھجھی، زور نال دتا جنائیا۔ ایہہ کی دھار باریک نکئی، مینوں دیو سمجھائیا۔ اتری نے چیڑ ماری میری وچ گچی، منہ دے بہار سٹائیا۔ کلیئے آہ ویکھ صدی چوڈھویں دی

اتم متی، تینوں دیاں دکھائیا۔ جیہڑی پرہ دے چرناں وچ ٹکی، دوجا استھان نہ کھنڈے وڈیائیا۔ میرے مستک نون لگ گئی مٹی، دھوڑی خاک رمائیا۔ دھار نظر آئی چٹی، اپنا رنگ بدلائیا۔ مینوں ہاپے اُتے دسی ٹپی، ہنگ برسم نور الہیاء۔ ایہہ پرہو دی سیکھی، جو تن وجود نانا دئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے اوہناں میری پھیر اک لکیر، لہندے چڑھدے لائن لگائیا۔ میرا جگر دتا چیر، انگ پیڑ پیڑ کرائیا۔ میری ٹٹ گئی ہڈی ریڑھ، دکھ وچ دُبائیا۔ اوہناں ہس کے کہا آہ ویکھ جگت شرع زنجیر، جو گر اوتار پیغمبران دتے بنائیا۔ پھیر دکھائی اگلی تصویر، نور نور رُشنائیاء۔ پھیر نظری آیا کبیر، بنا جنم توں سوہیا پائیا۔ پھیر کھنڈا دسیا گوہند والی شمشیر، دوویں دھار چمکائیا۔ پھر روندے ویکھے شاہ حقیر، دھیرج دھیر نہ کھنڈے دھرائیا۔ پھیر تگیا بے نظیر، نور نورانہ نور الہیاء۔ پھیر سہج نال دسی تدبیر، طریقہ اک درڑائیا۔ جس نے بدلنی تیری تقدیر، اوہ ساڈا مالک دھردرگاہیاء۔ ایہہ کھیل کرے کلجگ انت اخیر، صدی چوڈھویں نال ملائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی بدل دیوے ضمیر، ضامن اکو اک رکھائیا۔

۱۰۳۲

۱۰۳۲

★ ۱۴ بھگن شہنشاہی سمت ۴ شہنشاہ جی دے نال پنڈ کلیچ پُر ضلع گرداس پُر ★

پورب جنم دا لہنا تیرا، تیرا ہو کے دئے چُکائیا۔ ٹوں راتیں درشن کیتا میرا، تینوں لبھن واسطے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ایدھر اودھر مار کے گیڑا، پھڑ لیا اپنی باہینا۔ تیرا اتم کر کے جانا نیڑا، مانس جنم لیکھے لائیا۔ چوراسی چُکا کے جانا گیڑا، جنم مرن وچ نہ پھیر آئیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہربان مہربان سر تیرے ہتھ ٹُکائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بلدیو راج دے گرہ پنڈ کوٹھی بہیم پُر ★

راوی کہے میں اپنے تٹ کنارے پوچاں، صاف سُتھرے رہی بنائیا۔ اٹھے پہر اپنے اندر سوچاں، سوچ سمجھ نہ کھئے چترائیا۔ پُرکھ ابناشی درشن لوچاں، لوچن نیناں راہ تکائیا۔ اُچی کوک سُناواں ہوکا، حُکم بے پرواہیا۔ سنیہڑے دیواں پرلوکا، چوڈاں طبقاں کراں جنائیا۔ مینوں ملنا ساچا موقع، مُکمل میل لائے ملائیا۔ جس دے وچ ارجن لایا غوطہ، اگنی تت بُجھائیا۔ میرا بھاگ اُٹھایا سوتا، سُتی اکھ کُھلائی۔ نام جنا دے نوکا، بیڑا گیا بٹھائیا۔ مان گوا کے ہوں کا، ہنگ برہم سمجھائیا۔ کھیل ویکھنا پرہ دے ناؤں کا، جو آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ راوی کہے میں تٹ کنارے کیتے پدھرے، اکو رنگ رنگائیا۔ میری آسا منسا سدھرے، ملے میل بے پرواہیا۔ مینوں لبھنا نہ پئے کدھرے، ٹلے پریت کھوج کھوجائیا۔ اپنی دھاروں آپے نکلے، نزویر روپ بدلایا۔ مہربان ہو کے آوے مِتْرے، مِتْر پیارا آپ اکھوائیا۔ میرے دُور کراوے خطرے، خاطر حواہ نہ کھئے رکھائیا۔ جس ارجن نے چوڈاں سو تپہ انک لکھ پتْرے، اوہ پتن بہہ کے گیا سمجھائیا۔ جس دی دھار بھگت بہتْرے، ستران رنگ وکھائیا۔ اوہ کھیل کھیلے اُتر پورب پچھم دکھنے، چارے کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تیرے بھانڈے بھرے سکھنے، امرت دھار وہائیا۔ دیوے وڈیائی لکھ لکھنے، لکھ اگوچر دیا کھائیا۔ چل کے آئے تیرے گھاٹ پتنے، تٹ کنارے سوہا پائیا۔ تُوں اپنے دُکھڑے اوس دے آگے رکھنے، رو رو دینا جنائیا۔ جس نے تیرے پیار وچ سُکے مندے چھکنے، جن بھگتاں نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ راوی کہے میرے تٹ کنارے رنگیلے، رنگت گئے بدلایا۔ میری منظور ہوئی اپیلے، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ آوے کسے بہانے حیلے، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جس دے بستر سوہے چٹے لال کالے پیلے، نیلے رنگ وکھائیا۔ اُس دا راہ تگن جل ہوڑے مینے، مچھ کچھ دھیان لگائیا۔ جس نے میرے بوند رس پینے، پریم پریتی نال رکھائیا۔ پھیر کھیل کرنا مکے مدینے، چرن چرن وچوں بدلایا۔ پیغمبر جس دے ہونے ادھینے، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پھر بھگتاں دے چرن رکھنا اُپر سینے، سانتک ست ست کرائیا۔ ایہہ کھیل ہونا پھلگن مہینے، رُتھری دس اٹھ مہکائیا۔ لیکھ مُکے مرنے جینے، جیون جُگتی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے میرے کندھ ویکھنے

اُچے، اوچ اکم دتی وڈیائیا۔ جتھے بھگت پہنچنے سچے، سوہنا پریم ودھائیا۔ بھاگ لگنا کایا جسے، جسم ضمیر بدلایا۔ سہنجنی ہونی رتے، خوشی مات مہکائیا۔ میں وی واہنی اپنی گتے، مینڈھی سیس گندائیا۔ گولی میرے وچوں بھرے پنج ٹکے، بکل اپنی وچ ٹکائیا۔ پنج مکئی دیاں چھلیاں دے ہونے ٹکے، پورے صاف نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبران سب دے کولوں لیکھے پُچھے، پچھے رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۴ بھگن شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ گجرات ★

نی گنگا نی سُرستی آہ لو پاتی، گوداوری بس کے رہی سُنائیا۔ بھینے کھدی چٹھی کس نے واجی، پڑھ کے دے سُنائیا۔ اڑیو راوی نے گھلی میرے کنڈھے آؤنا کلا پاتی، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ ٹسیں آؤ بدل لو اپنی حیاتی، جیون جُگت اُٹائیا۔ آگے صفت سنی ٹسیں کاغذاتی، ہُن درشن لو پائیا۔ پنڈھ مکاؤنا واٹی، بھجنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ حکم رہیا سُنائیا۔ سُن کے گنگا پے گئی سوچیں، ہتھ متھ اُتے ٹکائیا۔ جہنا ہلُون کے کہا، بھینے تیرا تے اوتھے مٹر پیارا رَوَداس چمارا موچی، پچھلا نظری آئیا۔ سُرستی کہے اوہ کلا نہیں اوہدے نال پریم چوچی، سوہنا سنگ بنائیا۔ گوداوری کہے کھلیو اوہدے کول اوہدے بھگت بیٹھے وچ گودی، میں گوداوری رو کے دیاں دُہائیا۔ نی ساڈا چوہاں دا پانی نہ ہویا نرمل اوہ گرمکھاں دا بن گیا دھوبی، دُرمت میل دھوائیا۔ چار جُگ دے گر اوتار پیغمبر سنت بھگت جوگی، جُگتی نال سارے سیس نوائیا۔ اِکو نگاہ تگے دھوتی ٹکا جنجُو بودی، بودیاں والے ویکھ وکھائیا۔ جہنا کہے گنگی ضرور نال لے کے جاویں رَوَداس والی کوڈی، کسیرا اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ نِمسکار کریں جا کے ہتھ لاویں گوڈیں، سُرستی کہے بھینے نویں بولی بولیں، گڈ مارنگ کہے کے دینا سُنائیا۔ ایہ تے گل ساڈی پُرانی گھروگی، کیوں کہ وچولا رَوَداس نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سُرستی کہے نی گنگا تینوں سچ کہندے گنگا ماتا، تے ماں اکھن والیاں نوں کدی پیو وی دئیں وکھائیا۔ آگے آویں کہی گئے اوہ پُرکھ بدھاتا، پُرکھوتم اک اکھوائیا۔

بھگتاں جوڑے ناتا، دُھر دا میل ملائیا۔ شبدی دسدا آیا گاتھا، جُگ جُگ کر پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبران مناؤندا رہیا آکھا، حُکمی حُکم سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوارے بنیا رہیا راکھا، جگت جہان نظر نہ آئیا۔ اوہدا درشن پاؤنا ساکھیاتا، ساکھی پچھلی دینی بھلائیا۔ چرن چُہم کے بنا لے اپنا ناتا، اگلا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گنگا کہے میں جگت دی ماتا تے اوس دی گنگی، چرناں وچ رکھائیا۔ دھوڑی نال رہیا رنگی، اپنا رنگ رنگائیا۔ مان وڈیائی دے کے چنگی، چند وانگ چمکائیا۔ حُکم دی لا پابندی، وبنان وچ وپائیا۔ مینوں لکھ کے دتی اک سندی، سند میرے وچ چھپائیا۔ جس ویلے کلجُگ اتم آیا کنڈھی، کنڈا خار چُھے لوکائیا۔ میں آواں وچ وربھنڈی، اپنا پھیرا پائیا۔ مینوں سرسٹی کہے پاکھنڈی، بھیو نہ کیسے جنائیا۔ اپنی کھیل کرے بہ رنگی، آنک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ پون دیوے ٹھنڈی، اگنی تت بھجائیا۔ میری اکھ رہے نہ اندھی، نیتر دئے گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گنگا کہے توں کیوں ہستی سُرستی، انگی تن نہ کھئے چھپائیا۔ بھینے مینوں پریم والی آگئی مستی، میں بڈھی نڈھی اپنا روپ بدلایا۔ مینوں خوشی ہوئی میں تکنا پریم عرشی، مالک دُھردرگاہیا۔ میں جُگ چوکرئی خصم نہیں کیتا کوئی فرضی، جو جمیا تے مر جائیا۔ اکو بینتی تے اکو عرضی، اکو دوارے دتی ٹکائیا۔ جس ویلے آویں بن کے بھگتاں دا دردی، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ مینوں وی سیوا بخشیں اپنے گھر دی، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ سچ پُچھو میں جُگ چوکرئی توں میرا میں تیرا ڈھولا رہی پڑھدی، ایسے مستی وچ گر اوتار پیغمبران نال اکھ نہ کھئے ملائیا۔ ویکھدی رہی پورب پچھم دکھن دشا چڑھدی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ وبنان وچ رہی پڑھدی، بھجی واہو داہیا۔ مینوں یاد ستاؤندی رہی نرائن نر دی، دوس زین چین نہ آئیا۔ ہرہوں وچھوڑے وچ رہی مردی، مر جیوت اپنا روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرتا کار کھائیا۔ گنگا کہے تگڑی ہو بھین جمنا، جمن والا ویکھ دُھر دا ماہیا۔ سُرستی کہے گنگا ایہہ وچاری ڈریوک اوس توں ویکھ کے ایس نے کبنا، ددوڑ کے وچ دندان لئے ہلائیا۔ پھر چار چھپرے ویکھے کھئے زوداس چھیار جو گنڈھے تندنا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جمنا کہے تسیں سچ دسو کی ساریاں اکو پرہو متنا، کہ ہور وی کوئی گوسائیا۔ گوداوری کہے میں تے پہلوں تگاں گویند چٹنا، جو چند نور رُشنائیا۔ جس نے جگت جہان دا بننا تھمنا، پرتھی آکاش حُکم نال بندھائیا۔ اوسے دا حُکم

متنا، اوسے دی اک سرنائیا۔ گنگا کہے نی اوبو پُرکھ اکال جس رُوپ وٹایا اٹھنا، انھیاں کرے رُسنائیا۔ بھگتاں بیڑا بٹھنا، باندی نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گوداوری کہے نی دسُو جائے کدوں، کی صلاح پکائیا۔ گنگا جمننا سُرسی کہن پہلوں سانوں دس اسیں جھیاں کیہڑی جدوں، تے کیہڑا ساڈا پتا مائیا۔ گوداوری کہے پہلوں لنگھو اپنی حدوں، جگت والا پندھ مُکائیا۔ پچھلی کیتی ساری ردو، مان ابھان گوائیا۔ راوی کنڈے جا کے اوس دی سرنی لگو، تہانوں آپے دئے سمجھائیا۔ پھر بھاویں بُجھو تے بھاویں جگو، ایہ تہاڈے ہتھ وڈیائیا۔ مینوں تے چاء بھج چلیئے اجو، پچھ آس نہ کھئے رکھائیا۔ گنگا کہے نی آہ چار جُگ دیاں مُردیاں دیاں ہڈیاں پہلوں میریاں دبو، مینوں صاف دیو کرائیا۔ سُرسی ہس کے کہے اسیں کوئی بھار چکن والیاں نہیں گدھو، پٹھان اُتے لئیے ٹکائیا۔ جمننا وچوں بولی مدھوں، مدھر دُھن سُنائیا۔ نی جے تَساں نہیں بننا ہنس کگوں، اپنا رُوپ لینا وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم سمجھائیا۔ گنگا کہے ویکھو بھینو میرے وچ ہڈیاں والے بولن مُردے، سارے دین ڈبائیا۔ اسیں سارے پھردے تردے، لکھ چوڑاسی جوتی رُوپ بدلائیا۔ سانوں درس نہیں ہوئے سچے ستگر دے، جو بیڑے لئے چڑھائیا۔ جُگ جُگ وہناں وچ رہے رُڑھدے، پار کنار نہ کھئے لگائیا۔ ساڈے اندر فُرنے رہے پُھردے، چار جُگ دھیان لگائیا۔ کس بدھ بھگت سہیلے پار اُتردے، گنگا سانوں دس دے جگت مائیا۔ کتھوں پیار ملدے سچے پتر دے، پتا اپنی گود اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے گئے مُکردے، دعوے نال پار نہ کھئے لنگھائیا۔ پوجا پاٹھ وچ لگا کے آپ لک گئے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کس بدھ پینڈے اتم مُکدے، پندھ رہے نہ رائیا۔ گوداوری کہے نی گنگا انہاں نوں دس دے جے کلیو ڈھولے گا لو اک ٹک دے، ترت لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ جمننا کہے سکھیو کیہڑا پاؤنا لباس، سوہنا رُوپ بنائیا۔ سُرسی چھوٹی تے مخولن کہے نیتر کجَل نہ پائیو کتے شوچی بھج کے نہ آ جاوے اتوں کیلاش، موہ مُحبت والا ودھائیا۔ گوداوری کہے شاباش، سوہنی گل دتی سمجھائیا۔ گنگا کہے نی اوہ تے بھولا ناتھ، کام واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ جمننا کہے موہنی پچھ اوس دا گیا وشواس، وشے وچ اپنا لنگ ودھائیا۔ جمننا کہے گوداوری سُرسی نی سانوں کاہدا ڈر، ہن تے ساڈے کول آ گیا ساڈا باپ، جس دے بھے وچ وشن برہما شو سارے سیس نوائیا۔ چوری نہ کریو سچ دس دیو بھینو جے کوئی کیتا پاپ، اکھ گناہ والی نہ لینی

جُھپائیا۔ پہلوں ہی جا کے گوداوری کہے راوی نوں دئیے آکھ، کٹاں وچ سُنائیا۔ راوی کہے میں دُور دُراڈی سُن دی تہاڈی بات، رمز اشارہ میرے اندر آئیا۔ کیوں گُرو ارجن مینوں بینتی کرن دی دس گیا جاچ، جس ویلے میرے وچ وڑ کے پُرکھ اکال دے چرن دھیان لگائیا۔ اوس ویلے اوبدا سریر رہیا نہیں سی ماٹی کاج، پانی وچ پانی جل وچ جل جوت وچ جوت مل کے ارداس دتی سُنائیا۔ خبر پُجی اُتے آکاش، جھٹ پُرکھ اکالا پہنچیا پاس، راوی کہے میرا اکھڑ گیا سواس، تھر تھر کبھی نیتروئی تیری دروبھی تیرے ورگا آگے نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ کر کے ہاس بِلاس، میرے متھے تے رکھ کے ہاتھ، چرناں اُتے ٹیکا کے ماتھ، کہہ کے گیا خاص، جس ویلے آواں بن کے پُرکھ ابناش، جن بھگتاں ہووے ساتھ، کلجگ میٹاں اندھیری رات، تیری بدل دیواں ذات، ذات اپنی نال ملائیا۔ راوی کہے بھینو جیہڑے مرضی پاؤ کیڑے، اپنے تن شنکار بنائیا۔ ویکھو کتے باہروں نہ بن جائیو بعلے پیڑے، اندروں کرنی صفائیا۔ جیہڑے پرہ دے کول اڑے، اوہناں دے زویداس وانگوں پاٹے چیتھڑے سوہنے نظری آئیا۔ اوہناں دے سوہنے لگدے چھپڑے، گلّی ککھّاں ملے وڈیائیا۔ تہاڈے کِناریاں اُتے براہمنناں بڑے پھرو لے پڑے، گائتری منتر پڑھ پڑھ کے ہوم یگ کرائیا۔ بڑیاں نے بھیٹا لئیاں بکرے چھترے، چھتردھاری راجے گئے پھیریاں پائیا۔ آگے ویکھو جدھر جاندے اودھر وجدے لپھڑے، رائے دھرم دئے سزائیا۔ چوڑاسی وچ جکڑے، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ ساریاں کہن پائے ایہہ بچن ہکڑے بکڑے، ہوئیاں وچ ڈبائیا۔ راوی کہے ایسے کر کے تہانوں چل کے آؤنا پینا جنگل کلر رکڑے، کانیاں کاہیاں وچ اپنا پنڈھ مکائیا۔ گنگا کہے راہ وچ سُنیا بڑے خطرے، ٹھگ چور یار بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ راوی کہے آویں نہ کرو نخرے، کی مینوں رہیاں سُنائیا۔ گوبند وانگوں اپنے یار دے وچھا دیو ستھرے، بھہ بھو دوویں دئے چُکائیا۔ پھیر پڑھنے پین نہ کوئی منترے، نمترن دین کھئے نہ آئیا۔ گوداوری کہے بھینو میرے کول گوبند دی پُرانی شرینی یاد ڈھائی سنترے، جو مات لوک چھڈن توں پہلوں میرے وچ گیا رکھائیا۔ میری آسا روندی اترے، میرا انتشکرن رہیا کُرا لائیا۔ اوہ نارد آ گیا نی گُریو مینوں کچھ پڑھ لین دیو منترے، اوانگے جل پانی، گنگا جل جانی، اند اندراسن سنگھ سنگھاسن مُنی جن جانی، بسن بسن ہس ہس، باسک تشک تیری بانی، ویکھو گُریو مُٹیاریو کتے وشنوں دی جا کے بن نہ جائیو سوانی، اوہ بڑا چلاک جس ویلے چاہے سب دا بن جائے بانی، جھٹ پٹ اپنا روپ بدلائیا۔ نی اوہ ہور ویکھو اوہ جُلابا کبیر موڈھے تے چُکی آؤندا تانی، بہار سوا من

ٹکائیا۔ گنگا کہندی نارد جی ٹھاڈے پچھے کون، جھٹ ویکھ کے کہندا ایہہ برہما دی مشرانی، سُرسی مستی وچ بھجی آئی۔ نارد کرے ایہہ وڈے گھر دی تے ایہدی جتی پُرانی، ویکھو نظری آئی۔ اُس رو کے کہا میں اک عرض سُنانی، سچ سچ جنائیا۔ وے نارد پکھنڈیا مُشٹنڈیا کچھ سُنیا ای، نہیں بہا، وے پرہو نے کانے دی مدھانی نال رڑکنا پانی، پائے پائے ایہہ کی کھیل کرائیا۔ وے کتھے جاؤ وشنو دی لکشمی شنکر دی پاربتی برہمے دی سوانی، ساریاں دی کرن لگا صفائیا۔ نارد کہے نی دساں، نانک تیر مار کے گیا شبد کانی، نیکی نہی بچی نوں دتا نام دان بن کے دانی، اوہ اوس پرہو دی بن گئی گولی، جس دا رویداس چارا ہانی، بے پہچانی اپنی کار کمائی۔ سُرسی تیرے تھار اوس دی جتی ہووے توں تے پیروں لاپے پُرانی، پران ادھاری دئے وڈیائیا۔ سُرسی کہے جاہ وے جاہ کی مات لوک دی پڑھدا ہانی، میں اپنے برہمے نوں کہن آئی جس سرشٹی دتی رچائیا۔ نارد کہے او کھلیئے اوہ شہنشاہ سلطانی تخت نواسی حکمرانی، وشن برہما شو جس دی نیکی جہی نشانی، جس ویلے چاہے اوسے ویلے کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ اودھروں گنگا کہے جمنا نوں لائی دھوتی تے میں لاواں ساڑھی، سلوار سُرسی ونڈے آئی۔ گوداوری کہے تسیں تے شوقینناں روندیاں رہو تے میں بن جاواں اوس پرہو دی لاڑی، جیہڑا غریب نانیاں گلے لگائیا۔ جمنا کہے نی اوہ مُچھاں والا کہ موند مُندایا کہ کیسا دھاری کہ لمبی رکھے داڑھی، سُرسی کہے نی نہیں اوہ نور نورانہ نور جوت رُشنائی۔ نی اوس نوں گھوڑی کون چاڑھی پانی کون واری، تن کرے کون شنگاری، کیہڑا پتا تے کیہڑی اوہدی ماتا پیاری، گوداوری کہے نہیں نی اوہ تے سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ راوی کہے آون لگیاں چار جگ دے لیاؤ بھکے، جو بھیٹا جھولیاں وچ پائیا۔ پوج کے آئیو اپنے گگے، جو ددھاں سیراں مکھ لگائیا۔ چھڈ کے آئیو اپنے ہدے، مان نہ کھئے وڈیائیا۔ چل کے آونا اُتے بسدھے، اپنا پندھ مکائیا۔ میرے کنارے پہنچنا جس ویلے اٹھاراں پھگن سورج اگھے، گھڑی پل فرق رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا میل ملائی۔ راوی کہے ویکھو کتے میری نہ کرائیو توہین، پہلوں دیاں جنائیا۔ جے بننا تُساں شوقین، تن شنگار بنائیا۔ ایہہ مارگ بڑا مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ بھگتاں وانگ کریو یقین، بہروسہ اک رکھائیا۔ سکھیو سچ تعلیم، اکو اک پڑھائیا۔ مالک اک عظیم، عالیشان نور الہیہ۔ جس نے سب دی کرنی

تنظیم، اپنا حُکم ورتائیا۔ کملیو کچھ بھنڈارا لے کے آئیو نال نمکین، سوا پا سوہبا پائیا۔ کیسے دی بُدھی اندروں نہ ہووے ملین، ممتا موہ باہر رکھائیا۔ اکو شبہ لیتا چین، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ مُکھوں کہنا اسپس مسکین، نمرتا وچ سپس نوائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اُتے زمین، دھرنی دھرت دھول دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد پھر آگیا نی نڈھیو مینوں بنا لُو لاگی، بنا براہمنان کارج راس نہ کھئے کرائیا۔ گنگا تُوں گئے کولوں داغی، ویکھ لے اکھ اُٹھائیا۔ جننا تیری نگ دی لمی ہاڈی، بہتا اچا کم کیسے نہ آئیا۔ سُرستی تیری نیکی جیہی ہاڈی، بہتی نیکی تُوں پسند نہ کھئے رکھائیا۔ گوداوری تُوں بڑی لاڈلی لاڈی، لاڈو کہہ کے تینوں دیاں سُنائیا۔ گوبند آیا تُوں اوس ویلے نہیں جاگی، اپنا وقت لیا گوائیا۔ نارد کہے جے تیس مینوں براہمن نہیں بناؤنا تے مزدور بنا کے چکا لُو بھاجی، پر میں بھاجی بھجن بندگی والی موڈھے بکائیا۔ پھیر جھٹ رُوپ بدل لیا پا کے گل وچ مالا منکے کہے نی میں بن گیا حاجی، چلو تھانوں اڈا کے مکے مدینے دیاں پُچائیا۔ گنگا بول کے کہا جھٹ جواہی، ایہہ کی دتا سُنائیا۔ نارد بس کے کہندا جاہ نی شوَقینے تیرے پیر کیہڑی گرگاہی، سر تے اناہی لیڑا محمد والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جننا کہا نارد جی ایہہ تے ساڈی بہین مہتابی، تیرے ورگے پنڈت ویکھ کے لوٹ پوٹ ہو جائیا۔ سُرستی کہے پائے اوہ آگیا شہنشاہ جس تُوں کہندے سنگھ پنجابی، پنچہ اپنا رسیا اُٹھائیا۔ نارد گل وچ پلُو پا کے کہے میں کوئی نہیں کردا خرابی، میں تے پرہو دی خبر آیا سُنائیا۔ کڈھ کے کتاب کہے نی بیہو میں بڑا حسابی، گنڈلیاں تتاں دیاں ویکھ وکھائیا۔ تے کلجگ دا مُول میں وڈا قاضی، شرع دے فتوے ساریاں اُتے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ راوی کہے بہینو میرے گھر آؤنے بھگت پراؤنے، سوہنا پریم لیائیا۔ تَساں سوہنے گیت گاؤنے، گوبند گرو تے گوبند ماہیا۔ میں سوہنی ریت اُتے بہاؤنے، جو ارجن دے سپس تے بہہ کے تے پُرکھ اکال دے چرناں ہیٹھاں آئیا۔ پھیر چن کرنے من بہاؤنے، آساں پچھلیاں آگے رکھائیا۔ جس نے بستر لال پاؤنے، اوہ گولی دھر دی سیو کھائیا۔ رَوَداس دے لیکھے اگلے سال لکھاؤنے، آگی ہزار دئے گواہیا۔ اوس اٹ دے مُل پاؤنے، جس تُوں بابویر ملی وڈیائیا۔ راوی کہے میں اچے ہور ہتھیرے کھیل کھلاؤنے، ہولی ہولی دیاں سُنائیا۔ جن بھگتو تیس میں اپنے ہتھ آپے پا لُو اپنی دھوئے، ہلونا آپے لُو لگائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنا حُکم ورتائیا۔

راوی کہے گر ارجن دے چرناں نال میرے وچ آگئی اک کپڑی، چرن چم چم خوشی منائیا۔ مینوں کہے راوی تیرے گھر آئی تے مینوں ڈاہ دے پیڑھی، کچھ دے مان وڈیائیا۔ راوی کہے میں تے بھری نیری، پانی دے وہن وبائیا۔ کپڑی کہہ کلیئے ایہدے کولوں منگ لے جیہڑا مالک میری پیری، دیا دئے کمائیا۔ راوی کہے میں چرن چھوہ کے کہہ ارجن جے توں ملیا ایسے طرح میرا صاحب ملے تقدیری، میری تقدیر دئے بدلایا۔ آسا ایہو آخیری، آخر دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ راوی کہے میری اندروں دلیل گری، چکر دتا لگائیا۔ میں گوڈیاں بہار رڑھی، لمی پے کے سیس نوائیا۔ اونے چر توں اوتھے آگئی بودی والی چڑی، چنج بھر کے بودی دتی بلائیا۔ اشارے نال کہہ گئی نی راوی ارجن مات لوک دی سیڑھی، جے ایہدے اُتے چڑھ جائیں سچکھنڈ پُرکھ اکال کول تینوں دئے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ راوی کہہ نی تیرا بہلا، بھلے گھر دیئے مینوں دتا سمجھائیا۔ اوہ اُددی اُددی کہہ گئی ہلا، اپنی آواز وچ ڈھولا گائیا۔ راوی یاد رکھیں اوہ صاحب نہیں آؤنا کلا، بھگتاں نال لیائیا۔ اوہدے نال ہونا ڈلا، جے اوہ ڈلا چنگا ہووے مینوں وی پھڑ کے تیری بھیٹ کرائیا۔ پھر میں دسانگی ایس دا کی پہلا، وقت نال سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جو کرنا سو کر کے دئے وکھائیا۔ راوی کہے میرے وچ کئی ترے تے کئی ڈے، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ کئی مرے تے کئی اُگے، اپنا اپنا پھل جھولی پائیا۔ ایسے طرح کئی بیت گئے جُکے، چوکریاں پندھ مکائیا۔ میرے پار کوئی نہ پُجے، ارار سارے تاریاں لائیا۔ میں اک گل پُچھنی جن بھکتو پرہو دا وبار چنگا کہ گھر دے جھکے، جھگیاں والیو دینا سمجھائیا۔ جیہڑا تھادے پچھے تھادئی منزل پُجے، پوجنیک ہو کے در در پھیرا پائیا۔ تسیں اوبناں دھندیاں وچ رُجھے، جیہڑے کم کیسے نہ آئیا۔ مہر کر کے تھانوں بنائی جاندا اُچے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سرن آئے نہیں وینہدا کوچھے کھلے نہ بدمعاش لُچے، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جنہاں ول تک لیا کوٹ جنم دے پاپی ہو جان سچے، مانک موتی ہیرے لئے بنائیا۔ جن

بھگتو راوی کہے تہاڈا صاحب تے میرا ستگرُو آد جُگاد جُگ چوکرُی بھگتاں نال کدے نہ ہووے غُصے، جے کوئی بھگت رُس جائے تے اوبدے چرناں اُتے اپنا آپ ٹکائیا۔ جو کوئی میتھوں میرے صاحب دا پیار پُچھے، میری رسنا کہن کھئے نہ پائیا۔ راوی کہے ایہہ رس کسے نہیں لُٹے، لُٹیریو لُٹ لُو لُٹن دا ویلا گیا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ نال ملائیا۔ اوہ ویکھو بھجی آؤندی چوڈھویں صدی، ننگی پیریں واہو داہیا۔ راوی میں نہیں سمجھیا تُوں کوئی وگن والی ندی، وہن پانی والے وائیا۔ مینوں اچانک خبر ہوئی نی اوس سانہ لینا جو دو جہاناں مالک گدی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہُن گنگا گوداوری جمننا سُرستی سدائیاں اجی پجیں، پتر پترکا اک گھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کیہڑی کچی، بُدھ ہین اکھوائیا۔ میں وی مالک مٹیا اکو نور ربی، دو جے اکھ نہ کدے ملائیا۔ میں ساری سرشٹی چھٹی، دین دنی تجائیا۔ ایسے دی چرنی لگی، جو دیونہار سرنائیا۔ ویکھیں راوی میرے نال نہ کریں ٹھگی، چوری چوری کنت نہ لئیں منائیا۔ میں وی پوٹے پا کے نچی مار کے اڈی، بھگت گواہ دینے بھگتائیا۔ پرہ نے آد تون لے کے اج تک جیہڑی بھگت آتما وری اوہ پھیر کدی نہیں چھٹی، ہڈیاں مساناں وچ آتما بانا وچ اپنے گھر لے جائیا۔ پر ایہہ سماں ملدا کدی کدی، جُگ چوکرُی ہتھ کسے نہ آئیا۔ بہاویں کوٹن ہو جان رسول نبی، پیغمبر پھیرا پائیا۔ ایہہ موج ایہہ بہار ایہہ خوشی بھگتاں نوں کدے نہیں لہی، کہ پرہو آپ لہ لہ کے اپنے گلے لگائیا۔ اُف، راوی کہے میری پیڑ ہوئی بکھی کھتی، خبرے کی دتا سنائیا۔ گنگا کہے نی ایہہ بڑی شرارتن جمننا رانی کبی، تینوں بُج مار کے سٹ دتی لگائیا۔ سُرستی مخول نال چُک لیائی منجی، جے بہتا دکھ تے اہدے اُتے دیاں لٹائیا۔ جھٹ جوت اکھی جگی، اُکے وار ہوئی رُشنائیا۔ نہ کوئی پسلی رہ گئی تے نہ کوئی ہڈی، نہ کوئی جمننا سُرستی گوداوری گنگی، نہ کوئی تن بستر بھوشن پہنے نہ کوئی دسے ننگی، نہ کوئی ساتھن نہ کوئی مجاجن نہ کوئی سنگی، جدھر تگاں ادھر آپ اپنی کھیل کرے بہ رنگی، سورا سربنگی اپنی دیا کھائیا۔ راوی کہے بہینو جے آؤ ویس کر کے آئیو دہاتی، پنڈاں نگراں والا دیاں جنائیا۔ جے شہرناں بن کے آئیاں ساریاں سادھوآں دی کھل جاؤ سادھی، اکھاں میٹ سادھی لاؤن والے اکھاں تہاڈے ول ٹکائیا۔ جنہاں دے مکھ وچ ہووے سینتا رام کرشنا رادھی، اوہ تہاڈی صورت ویکھ کے کہن ایہہ کیتھوں آوے ساڈی بہابی، بھجڑا پٹی پنڈھ مکائیا۔ مُرشدان دے مُرید کہن مسیتان وچ بیٹھے ایہہ کوئی مہتابی، کسے محرم دا راہ تکائیا۔ چرچاں وچ بیٹھے پوپ کہن ایہہ کوئی

پُھل گلابی، خوشبو دین واسطے آیا چائیں چائیا۔ مندراں وچ بیٹھے کہن ایہہ ساتھن پُرانی ساڈی، وچھڑی ملی چائیں چائیا۔ گروڈواریاں وچ بیٹھے کہن بہراو میرے بن جاؤ جانجی، انہاں لئیے پرنائیا۔ راوی کہے کتے ویکھیو میری نہ کریو ہانی، سچ دیاں سنائیا۔ اک وار سب تے آؤندی جوانی، جو بن آیا انت ڈھل جائیا۔ ٹساں بھگتاں دے کول آؤناں اوہناں دی کہانی مہانی، بھگتاں وانگو سِدھے سادے کپڑے لینے پائیا۔ رل کے وچ بہنا بنیو نہ کوئی بیگانی، بیگماں والا روپ وٹائیا۔ تہانوں وی نمک والی سکی روٹی پینی کہانی، دندان نال چبائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُستی کہن جے اوہ سنگھ وچ پھس گئی کتھوں پیواں گیاں پانی، سانوں دے سمجھائیا۔ راوی کہانی اوہ جیو آدھار پرانی، امرت رس اپنا مکھ چوائیا۔ گوداوری اکھاں چُکیاں، راوی کتے اوس دے نال اوہ تے نہیں جیہڑا پچیاں دی دے کے گیا قُربانی، گوبند سورا سنگ رکھائیا۔ راوی کہیا گوبند بنا پرہو دی کوئی نہ دسے نشانی، بھگتاں اُتے کوئی نہ کرے مہربانی، مہربان ہو کے مہر نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، در گھر ساچا اک سہائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کنس راج گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداس پُری ★

نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُستی جے راوی کنڈھے جانا کرو دھیان، انتر انتر اپنی لو لائیا۔ سچ دواویوں منگو دان، نائیاں ہو کے جھولی ڈابیا۔ کیرپا کر سری بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ سانوں تڑ کے آؤنا بڑا مہان، پنڈھ دُور ڈراڈا نظری آئیا۔ بن جاؤ بال آنجان، پچیاں وانگ شور مچائیا۔ نیتر ہنجھو وہن وہان، اتھراں دھار بنائیا۔ پھر آپے تہانوں شبدی بھیج دئے بیان، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈا پُجنا ہووے آسان، مُشکل حل کرائیا۔ چھڈ جاؤ زمیں آسمان، مدھ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا ہووے آپ سہائیا۔

★ ۱۵ پہگن شہنشاہی سمت ۴ درشن لال دے گرہ پنڈ گجرات ★

پرہہ دا شبد اگھی بنا، آد جگاد اک اکھوایا۔ جس اُتے چڑھے نہ کوئی راجا رانا، پاتشاہاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس ویلے ہووے آپ مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ اپنے بھگتاں کرے پروانا، اپنے رنگ رنگایا۔ پھیر بخشش کرے اوہ وچ جہانا، جس دی باڈی جگت نہ کھئے سمجھایا۔ ہرجن پیارے بنا پردھانا، سہج نال وچ ٹکایا۔ حُکمے اندر ہووے روانہ، آوے جاوے چائیں چائیا۔ ایہو کھیل سری بھگوانا، جو ہر کرتا آپ کرائیا۔ نارد کہے اوس نوں نیوں نیوں کرو پرناما، سیس جگدیش جھکایا۔ پھیر سُنو اگھی کلاما، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ تگو ڈھر دا اماما، نرگن نؤر الاہیا۔ جس نے بھیجے کرشنا کاہنا، رام سینا دیا کھایا۔ جس تہاڈا بنایا نیشانہ، لوک مات وچی ودھایا۔ سو صاحب سچا سلطانا، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے رنگ رنگایا۔

۱۰۲۳

★ ۱۵ پہگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ انتور ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے گر ارجن دے کے گیا پاتی، بن اکھراں اگم لکھایا۔ جس ویلے پرگٹ ہووے کھلاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے بنائے ساتھی، سکلا سنگ اُچھایا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کرے آکھی، آخر بھیو چُکایا۔ لہنا دینا ویکھے تریلوکی ناتھی، کاہنا اک وڈیایا۔ جو سینا رام دسی باقی، باطن پردہ دئے کھلایا۔ جس پیغمبران دتی حیاتی، جیون جگت سمجھایا۔ اوہ کھیل کرے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دی کتھا کہانی ساچی، شبد بودھ سمجھایا۔ بڈھی وچ کسے نہ واچی، نیترنین نہ کھئے وکھایا۔ اوہ لہنا دینا ویکھے چار جگ دا باقی، ستجگ تریتا دوایرکجگ ویکھے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ راوی کہے چٹھی دا اگم مضمون، میں سمجھ سکی نہ رایا۔ نمرتا وچ ہو مضمون، نمستے کہہ کے سیس جھکایا۔ کی اس دے وچ قانون، دھارا کون وڈیایا۔ ارجن کہا اوسے نونعلوم، جو حکم سندیسے ربیا درڑایا۔ میں وی بال آنجانا معصوم، نتا نظری آئیا۔ جیہڑا سریر تون محروم، جوتی جوت وچ سمایا۔ اوہ دئے اپنا آپے سچ اصول، اصلیت اک جنایا۔ جس

۱۰۲۳

دا حُکم ورتے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ راوی تینوں دیوے چرناں دی دھول، دھوڑی بھگتاں خاک رمائیا۔ آوے در ضرور، آوے حضور نور الایہیا۔ دین دُنی دا ویکھے قصور، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ اسیں بردے اوہدے مزدور، تتاں والی سیو کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائییا۔ راوی کہے دس ستگر کی لیکھا لکھیا، بن قلم شایبیا۔ مینوں نیر نال نہ دسیا، رو کے دیاں دُبائییا۔ میرا انتر پٹیا، بھڑی بھڑی کر جنائییا۔ کی اس وچ لیکھا پایا نال حصیا، کون ونڈ ونڈائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو دئے جنائییا۔ ارجن کہے ایہدا بھیو اکھراں توں باہر، ودیا ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ راوی تیرے کنڈھے آکے آپے کرے ظاہر، تیرے پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس ویلے دُنیا ساری ہوئی کائر، کرم کاڈ وچ گر لائییا۔ سچ دواویوں ہوئی غیر، گہر گمبھیر نہ کھئے ملائییا۔ جگ ساگر سکے کوئی نہ تیر، تیرتھ تٹ گنگا گوداوری جمننا سُرستی رووے مارے دھائییا۔ اوس ویلے کرے پرہ اپنی مہر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ جیہڑا شاہ سلطان سورپیر وڈا کیہر، بھیک سبق نال پرگٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ راوی کہے میرا سر گیا دکھ، نمرتا وچ دُبائییا۔ ارجن اک دس دے ٹک، بھٹا نہ سمجھائییا۔ گر ارجن کہا ہُن نہ میتھوں پُچھ، پُچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس ویلے صاحب سوامی گیا پُچ، نرگن اپنا پنڈھ مکائییا۔ سب کچھ جائے سچھ، مہربان مہربان مہر بان مہر نظر اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پردہ لاپییا۔ راوی کہے اوہ کیہڑا ہونا تیوہار، سچ دے سمجھائییا۔ تیرے چرن کول نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ گر ارجن کہا سولاں پھگن سہنجنی ہوئے بہار، سمت شہنشاہی چار نال وڈیائییا۔ تیرا لیکھا دسے اگم اپار، الکھ اگوچر پردہ لاپییا۔ چٹھی دا مضمون سہج دئے سکھال، اوکھا راہ نہ کھئے جنائییا۔ جس نوں جھکدے شاہ کنگال، اوہ سہج ہووے سکھدائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد میلانے ملائییا۔ راوی کہے کی گوبند شبد گرو کہ ارجن دھار، کی رام کرشن عیسیٰ محمد موسیٰ کی وڈیائییا۔ کھیل دس کر پیار، اپرمپر دینا جنائییا۔ مینوں ویندی نوں بیت گئے جگ کوٹن کئی ہزار، میری آسا پور نہ کھئے کرائیا۔ آ آ چلے گئے مات تت اوتار، پیغمبر گرو پھیریاں پائیا۔ پھردے گئے تٹ کینار، کنڈھیاں اُتے ڈیرہ لائییا۔ میرا اصل کیسے نہ کیتا اظہار، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ ستمکھ ہو کے کری نہ کیسے گفتار، گفت و شنید نہ ڈھولا گائییا۔ میں چاہندی ضرور جس ویلے آئے کل کلکی اوتار، امام

اماما ہوئے سِکدار، سندیسہ دیوے اپنی دھار، وارتا پچھلی دئے سمجھائیا۔ سو وقت سہنجنا سولان پھگن ساڈھے تِنّ میرا سوہے کِنار، وجے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جان سرب سنسار، سرشٹی دی درشٹی اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ اتور ★

نارد کہا گنگا چٹھی دا پاسا پرت، پرتکے ویکھ وکھائیا۔ لیکھا لیکھا پُرکھ ابناشی آؤنا اُپر دھرت، دھرنی دھرت سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کرنی شرط، شرع دئے بدلائیا۔ سب دی آسا پوری کرے منے عرض، آرزو ویکھ وکھائیا۔ سبت رکھیاں جیہڑی غرض، غرضے کہ ساری پور کرائیا۔ چار جگ دی بھول کے فرد، لیکھے حق دئے درڑائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، ہر تن حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گنگا پڑھیاں تِنّ تِنّ قطاراں، سطران ویکھ وکھائیا۔ میں گھولی تیتھوں واراں، آپا بھیٹ کرائیا۔ جمنا ویکھ کے پے گئی وچ وچاراں، آپ اپنے وچ دُبائیا۔ سُرستی بن وچوں ہوشیارا، چلاکی نال سمجھائیا۔ نی گوداوری آہ ویکھ کھیل نیارا، تینوں دیاں سمجھائیا۔ چٹھی وچ لیکھا پرہو آد انت دا کوارا، سہاگ اپنا نہ کھئے وکھائیا۔ وشن برہما شو گر اوتار پیغمبران نوں دیندا گیا لارا، جگ چوکرئی حُکم سنائیا۔ ارجن نے کڈھیا ہاڑا، مینتاں وچ دُبائیا۔ پُرکھ اکال اک وار آ وچ سنسارا، اپنا پھیرا پائیا۔ بن دھر دا لاڑا، زرگن نور کر رُسنائیا۔ نی اوہ آؤنا اپنی دھارا، نر نرنکارا ویس وٹائیا۔ چٹھی اُتے لیکھ لیکھا اوبنوں کہنا کل کلکی اوتارا، کل کلیش دئے گوائیا۔ سانجھا بنے میت پیارا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ سہائے اک دوارا، دربارا اک وڈیائیا۔ اوبنوں ویکھنا اسیں ساریاں راوی کنارہ، کندھا اکو اک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گنگا پڑھدی پڑھدی ہو گئی چُپ، اُنکلی مُکھ وچ رکھائیا۔ جمنا پئی اُٹھ، اشارہ سُرستی ولّ کرائیا۔ گوداوری دا پھڑ کے گُٹ، ہلونا دتا لگائیا۔ تے گنگا نوں رسیاں پُچھے، کی سوچاں وچ اپنا آپ دُبائیا۔ گنگا کہے میں حیران ہو گئی جس دا اکو گوبند سورا پُت، شبدی شبد روپ وٹائیا۔ اوہ وس کے ساڈھے تِنّ ہتھ کایا بُت، سمبل بیٹھا سوہا پائیا۔ جوت جگائے

ابناشی اچت، زِرگن نُوَر ڈگمگائیا۔ مینوں ایس دِسدا سب دا پینڈا رہیا مُک، اگے حُکم نہ کھئے چلائیَا۔ سب دا پاٹھ ہونا اکو ٹک،
 تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ اُنے چر نُوں نارد آگیا پھیردا ہتھ
 بودی، ہس ہس رہیا سُنائیا۔ نی میں ہور تکیا گوبند اکو سوہے پرہ دی گودی، گوداوری تینوں لارے دین والا نظری آئیَا۔ تُوں
 بنی رہی کملی کوچھی، چرن چہوہ سار نہ پائیا۔ سُرستی کہے ایہنوں بھلیکھا لگا کہ شاید ایہ کوئی جوگی، جوگیاں والا ویس وٹائیا۔
 جمنا کہے ایہنوں شک پے گیا کھوڑے ایہ کوئی سنساری بھوگی، واسنا وچ بھجّا واہو داہیا۔ گنگا کہے نہیں نی آہ ویکھ چٹھی تھلے
 لکھیا ویدیاں تون بن کے سوڈھی، اپنا رُوپ وٹائیا۔ گرُمکھاں چُکی پھرے موڈھیں، مُڈھلا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیَا۔ نارد کہے گنگا ذرا ویکھ ستویں سطر، سولان اکھراں والی نظری آئیَا۔ پھیر ویکھ اگلا
 انک جس دا بندسہ ست دو بہتر، بھگتاں دئے وڈیائیَا۔ پھیر ویکھ بنا لیکھ تون پتر، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیَا۔ پھیر تک،
 جاں گنگا تکن لگی اکھاں وچوں وہ گیا اتھر، نیتز نیر وہائیَا۔ نارد نے ہلُون کے کہا رو نہ اوہ ویکھ گوبند سوتا وچھا کے ستھر، سوہنی
 سیج بنائیا۔ نی تُوں ٹکراں ماردی رہی نال پتھر، بھجّے واہو داہیا۔ ہُن رہن نہیں دینا کیسے دا مکر، فریباں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُنیا دا اُلٹا
 کرنا چگر، چکرورتی دینے کھپائیَا۔ کیسے براہمن نُوں ویکھن نہیں دینا گرہ نچھتر، کنڈلی راس نہ کھئے سمجھائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گنگا کہے اِس چٹھی دا اِک ہور تیجا صفا، جو صفا پچھلی رہیا اُٹھائیَا۔ اُس وچوں
 بھگتاں ہونا نفع، گھاٹے وچ لوکائیَا۔ نارد کہا کچھ مینوں دے دے گپھا، جے تیرے وچ وڈیائیَا۔ جمنا ہوئی جیہی نارد دے سرتے
 ماردی دھپھا، ہاسے وچ سُنائیَا۔ سُرستی پچھوں مار کے جپھا، مُنہ دے بہار سُنائیَا۔ مُنی ہون لگا خفا، تِنان نے تالی دتی وجائیَا۔
 گوداوری بھجّ کے آئی، رشی جی، کپھڑا جاپ جیا، مینوں دے درڑائیَا۔ پھیر غصے وچ ہور تپا، اکھ لال کرائیا۔ چوہاں مل کے کہا آہ
 ویکھ لے پیا، جو پورن برہم نظری آئیَا۔ ساڈا اوس دے نال قول اقرار پکا، جو لیکھے سب دے ویکھ وکھائیَا۔ سانوں راوی دا آگیا
 صدّا، جانا چائیں چائیا۔ نارد جی ساڈے واسطے کوئی لیائیو گھوڑا ٹٹوئیَا، یک حُکم سُنائیَا۔ تیس جگت دے پروہت اُتے چڑھن
 نُوں لبھ لُو گدھا، دو جہاناں وچ رن کھئے نہ پائیا۔ گلوں لاه لُو جھگا، جنجو لُو لٹکائیَا۔ ہتھ وچ پھڑ لُو ڈبا، راہ جانڈے جانا کھڑکائیَا۔

جے تھک گئے کیسے ڈگ پیو وچ کھڈا، ڈونگھی ڈل ڈیرہ لائیا۔ نارد کہا ایہدی کی وجہ، مینوں دیو سمجھائیا۔ گنگا کہا پُرکھ اکال نے بھیکھ پاکھنڈ نوں دینی سزا، دھوکھے والا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت بنائے جو چلن اُس دی رضا، رضا اپنی وچ چلائی۔ دیوے نام امرت دا رسا، رس اکو اک چکھائیا۔ نارد کہے جے رس دیوے تے میں زور نال بھجّان، تہاڈے نالوں پہلوں پندھ مکائیا۔ سُرسی کھا آویں نہ مار کچھان، بودی نہ بلائی۔ جے تُوں پہلوں گیا تینوں بھگتاں نے بتھ لینا نال نو ہتھ رسا، پھیر سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ کتاں نوں ہتھ لا لا آکے توں ساڈے کول آؤن لگیاں لاہنا نہیں کدے جھگا، خالی دھوتی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گنگا کہے چٹھی وچ لکھیا کوئی وچ آنہ جائے اوپرا، دوُجا نظر کھئے نہ آئی۔ جمنا کہے نارد تُوں کیتھوں آیا سِر کڈھیا وانگ گِری کھوپرا، دھڑ سِر جُٹ بنائیا۔ نارد مخول وچ کہے میں پرہو دا نالے پُت تے نالے پوترا، تہانوں پتہ نہیں اچے ملی نہیں وڈیائیا۔ گنگا دھگا ماریا جا کتھے بنھی پھریں لنگوٹرا، جنگلاں وچ منہ بھوائیا۔ بتھ وچ ڈنگا ٹیڈا پھڑ لے سوٹرا، چارے کنتاں اپنی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہندا نی وڈیاو چلاکو، کی مینوں رسیاں جنائیا۔ اپنا آپ سامبھو، کھلی مینڈھی سیس گندائیا۔ اگا پچھا اپنا ناپو، لمبائی کی چوڑائیا۔ کروٹ وچ کروٹ اپنی سادھو، صدق نال اٹھائیا۔ کی لیکھا دس کے گیا تہانوں کرشن بنس یادو، یادو کی چٹرائیا۔ کیوں پانی پیندا رسیا وچوں ڈھابو، کرشن نے اُنکلی چھوہ تہاڈے نال مُکھ نہ کدے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے کتے بن نہ جائیو چلاک، اپنی آپ کرو وڈیائیا۔ ذرا ایدھر لُو جھاک، تہانوں دیاں وکھائیا۔ ناویں سطر جیہڑی خالی لئی راکھ، اُس نوں ویکھو نگاہ ٹکائیا۔ ساریاں متیاں واک، بیٹھیاں نگاہ اٹھائیا۔ جاں ویکھیا تاں پرہو دی اکو ذات، دوُجا نظر کھئے نہ آئی۔ نی تُساں اِس نوں ویکھنا ساکھیاں، چھمی نمی اپنا روپ بدلائیا۔ تہانوں پھیر آوے وشواس، جس ویلے وشو دا بھيو کھلائی۔ نارد چھیتی نال جمنا سُرسی دے کت پھڑ کے کہا نی تگوگیاں اُتے آکاش، اپنی اکھ اٹھائیا۔ گوداوری سُرسی کتھے ویکھوگیاں پرکاش، مینوں دیو جنائیا۔ چارے ہو گئیاں اُداس، حیرانی اندر آئی۔ نارد کہا اوہ ویکھو مار جھاک، راوی کندھا سوہا پائیا۔ جس دے چرن چُجے دھرتی مات، جس نوں نیوں نیوں سارے سیس نوائیا۔ نال بھگتاں دی جماعت، سوہنا رنگ رنگائیا۔ چارے کہن مُنی جی، رشی جی، مہاتما جی، پنڈت جی،

کُچھ شیطانى دا کھوائيو سانوں پرساد، تيرى شيطانى وچ نوري نظرى آيا۔ نارد کھا سُنو ميرى آواز، ميں کھول دے دساں راز، جس کوڈے قندھارى دى نانک رکھى لاج، اوہ رس لياوے چک کھاد، مکھ سب دا مٹھا دئے کرائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سد ديونہار وڈيايا۔ نارد کہے ني چھوکر يو، شک وچ نہ کھئے وڈيايا۔ پرہو ديو پوتريو، کي برہما تہاڈا پتا مائيا۔ جگ وچ سوٹريو، کي وشنو تہاڈى اکھ کھلايا۔ نيناں وچ روٹريو، شنکر ترسول نال ڈرائيا۔ کيہڑى بند ہوئيو کوٹھريو، کس گرہ ڈيرہ لائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، سد اپنا حکم ورتائيا۔ گنگا کہے پڑھدى پڑھدى نے ويکھيا اک ہور چوتھا انک، چار جگ دا ليکھ سمجھائيا۔ راوى کنڈھے کُچھ آسا رکھ کے گیا جنک، جس دى سيتا سپتري رام نال پرنائيا۔ جس لگڑى دا بنيا سي دھنش، اوہ لگڑى ايے راوى دے کنڈھے توں گئی اپنا پنڈھ مکائيا۔ جيہڑى يادو سي بنسى، جيُو بنس دا پہلا جس دا نام نيدو، اوہدى ماتا اس راوى کنڈھے دے رہن والى نظرى آيا۔ نو پھر تپسيا کيتى سي تٹ کنارے بھنگو، بنا سواس توں دھيان لگائيا۔ تين وار شنکر نے راوى وچ دھوتا سي اپنا لنگو، نپڑد ہو کے اپنى کار کھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، سد اپنى کار کھائيا۔ سُرستى کہے منى جى تسيں مُنيسر کہ مُشنڈے، مينوں ديُو جنائيا۔ نارد کھلو کے اک ٹنگے، کن ہتھاں اُتے رکھائيا۔ اکھاں ميٹ کے کہے ويکھو ميں چڑھ گیا اُپرلے ڈنڈے، جتھے پرہو ڈيرہ لائيا۔ جمنانے ہسدى ہسدى نے اوہدیاں ناساں وچ نکه نکه دے دتے گنڈھے، زور نال دبائيا۔ ساہ بند ہويا تے زور نال کھنگھے، تے باہر دتے کڈھائيا۔ عَصے وچ کھا تسيں کم نہيں کيتے چنکے، ہاسى ميرے نال اڈائيا۔ اونے چر نوں سرى بھگوان آگيا پا کے کپڑے گندے، غريبان والا ويس وٹائيا۔ بتھ وچ پھڑے ہوئے سُکے منڈے، مکھوں کہے کوئی بھچھيا ديُو پائيا۔ نارد نے اوہو پھڑ کے گنڈھے، جھولى دتے ٹکائيا۔ سرى بھگوان نے جھولى چوں کڈھ کے گوداوى گنگا نوں ونڈے، آہ پھڑ کے لو کھائيا۔ اوہناں دند پيہ کے اپنے دند بھننے، ايہہ بڈھا کي کرے شوڈائيا۔ انہاں وچ کي اندے، جيہڑا سانوں رہيا چکھائيا۔ جاہ اوہناں نوں دے جيہڑے تيرے ورکے بھکھے ننگے، اسين گنگا گوداوى جمنانے سُرستى سانوں تے لوک کہندے ايہہ ساڈياں مائيا۔ پُرکھ اکال اک دم اپنا روپ بنيا سورے سرينگے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنى کل دھرائيا۔ ياد رکھيو ايہو گنڈھے تے ايہو سُکے منڈے، جس ويلے آواں وچ برہمنڈے، بھاگ لگاواں ارجن دى دھار تے راوى کنڈھے، تہانوں بھجا

کے لیاواں نال شبد ڈنڈے، بھجّو واہو داہیا۔ اوتھے میرے بھگت ہونگے سنگے، جیہڑے سب توں اُتم سریشٹ تے ساریاں نالوں ہوون گے چنگے، تُساں دندیاں پیسِیاں اوہ کھاونگے نال دندے، تُساں رو رو کے کہنا بھورا ساڈی جھولی دیو پائیا۔ میں ککھان دی سیج اُتے لیٹانگا راوی کنڈھے، اپنا آسن سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ چارے حیران ہوئیاں کیتھوں آگیا اچھل اچھل، اپنا ویس وٹائیا۔ پرگٹ ہویا کپہڑے پل، آؤندا جاندا راہ نہ کھئے تکائیا۔ پرہو پھیر وڑ گیا کایا والی جھل، نیتز نین نہ کھئے وڈیائیا۔ پھیر کھلو کے وچ جل، جل رہیا چھڑکائیا۔ پھیر ہوئی ہوئی پیا چل، بھجّے واہو داہیا۔ پھیر آ کے اُپر تھل، گھٹنے لے ٹکائیا۔ پھیر ساریاں نوں کہا دھیان رکھیو جس ویلے میں اپنا سوال کیتا حل، گیڑا سب نوں دیاں دوائیا۔ ٹہانوں ضرور آؤنا پئے چل، حُکمے اندر پندھ مُکائیا۔ سارا لیکھا کچھ اچّ کچھ سمجھا دینا کل، کیوں کہ کل توں اگلے کل جھولیاں دینیاں بھرائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ راوی کنڈھے ★

راوی کہے میں ایتھے وگی ساں جگ ڈھائی، اپنا رُخ نہ کدے بدلائیا۔ بنی ساں پاندھی راہی، چلی چائیں چائیا۔ راجا بل ایتھے رہ کے گیا سی دن بائی، جس دی بائیل وچ حضرت عیسیٰ دئے گواہیا۔ سپت رکھی نوں دن ایتھے بنے رہے شوڈائی، پرہہ درس دے کے لکیا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ رام دے جس پہلی وار نوہ لاپے سی نائی، اوہدا ایتھے ہندا سی پتا مائی، بھومکا جنم والی سُہائیا۔ کرشن نے پہلاں ہتھ لایا سی جس گائی، اوہ وی ایتھوں دی جم جائی، متھرا وچ جا کے قیمت تریاسی دونه پائیا۔ جس نے پہلاں گان ذبح کیتی اوہ ایتھوں ڈھائی میل تے رہندا سی قصائی، موسیٰ مُرید ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ جیہڑی عیسیٰ دے گل وچ پائی پھاسی، سترنگ دا دھاگا ایتھے دے رہن والا للاری رنگدا سی چائیں چائیں، جو تین پڑھیاں پہلوں اُجڑ کے یوروشلم ڈیرہ لائیا۔ جیہڑی محمد نے تسبیح پہلے دن ہتھ اُٹھائی، اوہ وی ایدھروں گیا سی پنجابی کوئی راہی، منکا تین بھیٹ چڑھائیا۔ جیہڑی مجھ نانک سی چرائی، اوہ وی ایسے تھان توں ڈھائی مہینے دی بچی تے قیمت پئی سی رُپئے ڈھائی، نانک دا درشن پائیا۔ جیہڑی انگد گودڑی بیٹھ وچھائی، اوہ اوتھوں دا اک سی بھرائی، جیہڑا لے کے گیا چائیں چائیا۔ جیہڑی امرداس دی تیر بنھن والی ہندی سی گھائی، اوہ وی ایتھوں دا لے

کے گیا اک پاؤلی پابی، جہنوں جُلاہا کہہ کے جگت گائیا۔ جس دِن رام داس پہلے دِن چنے بھٹھی وچ لئے بھنائی، اوہ کڑاہی ایسے تھان دے لوہار گھڑائیا۔ جس کھونچے نال تتی ریت سیس وچ پائی، اوہ چندو کول لے کے آیا ایتھوں دا سی جوائی تے نام نجیبو سوبھا پائیا۔ جیہڑی ہر گوبند لڑی لڑائی، میری پیری تلوار تن چھپائی، اوہنوں سیکل کرن والا ایتھوں دا بُڈھا بانہہ دا تُندا اپنی کار کھائیا۔ جیہڑی ہر رائے پہلی جُتی چرن چھپائی، اوہ ایتھوں ست سیواں دُور پنج میل لمبائی، ست ست اُنگلاں پکے میچے دے موج لے کے گیا چائیں چائیا۔ جس ویلے بال اوستہا ہر کرشن دیہہ تجائی، اوہدی نگاہ ایسے کنڈھے آئی، میرے واسطے ایہہ کجھ لیاندا نہیں چائیں چائیں، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ جس نے دلی چاندنی چوک تھلیوں دھرتی صاف کرائی، اوہ ایتھوں دا سی غریب جس دی نہ کوئی بہین نہ کوئی بھائی، نیترو کے دہاہ مار کے واسطے خُدا دے آگے پائیا۔ جہاں گوبند دی ڈولی سی اُٹھائی، اوہناں دے پیو دی نانی ایتھوں دی سی مائی، پیکا پچھلا سوبھا پائیا۔ جس ویلے گوبند ماچھوواڑے ستھر سیج وچھائی، نگاہ چاروں کُنٹ اُٹھائی، دو جہاناں پھریا چائیں چائیں، راوی کہہ کے رہی سُنائی، کیوں بیاس توں پار بیٹھا میرا ماہی، نیترو درس کھئے نہ پائیا۔ گوبند کہہ میں تگاں اوس شہنشاہی، جیہڑا تیرا میرا میل لئے ملائیا۔ پچھلیاں جگاں دی کٹے جدائی، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ راوی رو پئی چرنیں ڈھیہہ پئی دُبتھڑ مار کے کہے میری کیتی بھل بخشائیں، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کیوں گر ارجن آیا آپ میرے وچ ٹکائی، میں نبھاگن جس نے اوہدی تپدی کھل ٹھنڈے پانی نال بچھائی، چھالے چھالے نظری آئیا۔ اُس نے اوس ویلے اک ٹک گائی، مینوں ہوئی جہی سُنائی، جس ویلے آوے صاحب گوسائیں، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیر پا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ راوی کہے میں اک دِن بڑی روئی، یائے یائے کر سُنائیا۔ پیغمبراں دی دتی دروہی، اوتاراں نام دھیائیا۔ میں کوک کے کہا آن ملاوے کوئی، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جدھر تگاں سب دی سرتی کھوئی، اکھ نہ کھئے گھلائی۔ ملی کتے نہ ڈھوئی، سوبھا در کھئے نہ پائیا۔ میں کہا ہُن میں موئی، کدھرے جاواں کدھرے نساں، ٹکانا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر مینوں ایں دسدا جویں کبیر نال ہووے لوئی، مالا پریم والی ہووے پروئی، سرت نرت ہووے یکسوئی، سورج چند نہ کھئے رُسنائیا۔ میں سہمی کبیر پچھیا کی تیری وست کھوئی، مینوں دے درڑائیا۔ میں کہا مینوں پرہہ نہیں ملیا ایسے کر کے ہوئی ادھ موئی، کمر ٹٹی یائے، چلن دی ہمت رہی نہ رائیا۔ کبیر کہا جیہڑی گل

تیتھوں سب نے لکوئی، میں تینوں سب دیاں جنائیا۔ اٹھ ہتھ پیر اکتھے کر کے میرے صاحب آگے کر عرضوئی، عرض دے جنائیا۔ آج توں پرہوؤ میں تیری ہوئی، ناتے سارے دے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ کبیر اچے رہیا دس، راوی نون رہیا سمجھائیا۔ اودھروں نارد آگیا جھٹ، تالی پٹھی سدھی وجائیا۔ جلابیا پچھے ہٹ، بھگت بن کے پرہ نون آویں رہیا وڈیائیا۔ چل تینوں وکھاواں ڈرگا جوالا جس دی جوت جگے لٹ لٹ، پہاڑاں وچوں نظری آئیا۔ آویں کہندا این اوہ وسے گھٹ گھٹ، جے گھٹ گھٹ وچ وسدا این تے میری بودی دیوے اکھڑائیا۔ چھیتی نال مار کے ڈھائی ٹپ، وچ آسن بیٹھا لائیا۔ بہار گوڈیاں اُتے رکھ، ہتھ چھاتی اُتے اٹکائیا۔ اوئے جلابیا، ذرا ویکھ اوہ پُرکھ اکال دین دیاں سب دا مالک تے سب دا کنت تے ست سرُوپ جٹ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جھٹ اپنا مروڑ کے نگ، ونگا لیا بنائیا۔ جے تیرے تے تیرے پرہوؤ دا ہے وس، ایہنوں سدھا دے کرائیا۔ مخول نال میں ہیں کر کے پیا بس، جے میرا ہاسا نہیں چنگا لگدا، اپنے پرہوؤ نون کہہ میرے دند دے کڈھائیا۔ پھیر اک دم ہتھ مار کے اُتے پٹ، بازو زور نال گھٹائیا۔ اکھاں پٹھیاں کر کے کہا مینوں اوہ دسدا راوی دے تٹ، کلجگ اتم بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس نے شرع دی رہن نہیں دینی کوئی وٹ، وٹ بے سارے دینے ڈھابیا۔ جلابیا، پھیر نون وی مجھ نہیں سکئی کٹ، اللہ ہو دا نعرہ کھے نہ لائیا۔ تسیں اکھراں وچ کہا اوہ پُرکھ سمرتھ، مالک ڈھردرگابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے میں اک دن اپنی آسا وچ آس منگی، سچ دھیان لگائیا۔ جے میرا مالک میری آجاوے کنڈھی، اپنا ڈیرہ لائیا۔ پھیر میں دو جہاناں بھجان تھیاں تپاں گداں سب نون کہاں وے گر اوتار پیغمبرو میں ہن نہیں ہونا رنڈی، رنڈیا رہیا نہ رائیا۔ میری ٹٹی جائے گنڈھی، ناتا لے ملائیا۔ پچھلی رہے نہ کھے پابندی، ہوئے آپ سہائیا۔ میرے کنڈھے آ کے اوس بہنا نہیں کیسے منجی، مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد آ کہا او راویئے، ہو گئے تن ساڈھے، رب ساڈا کہ تہاڈا مینوں دے سمجھائیا۔ تون تے وس پے گئی این ڈاڈھے، آویں ڈر ڈر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں تے سب دے نال بیرا پھیری دے جھنڈے گاڈے، گاڈ نالوں پہلوں گائیڈ بن کے سب نون دیاں جنائیا۔ تون آویں صفت کردی کھیئے پرہ دے بھگت سدا ہندے سادے، میرے وانگ مجھ داہڑی صاف کر کے ٹنڈ نہ کھے چمکائیا۔ ساڈا کھیل چلیا آیا

پچھوں پيو دادے، پروہتی وچ بڑھوتی جگت بنائیا۔ میری گلّ سنّ آپاں دوویں سانجھ کر لئیے ارادے، صلاح اِکو اِک پکائیا۔ تُوں جوڑی و جاویں تے مینّ و جاواں واجے، تیرا میرا رُوپ بن کے پرہہ دا رُوپ وٹائیا۔ اسیں دوویں ہوئیے وڈبھاگے، چلیئے چائیں چائیا۔ تُوں پچھے تے مینّ آگے، بودی دے اشارے نال تینوں دیاں سمجھائیا۔ جے اِک ویراں میرے کئٹھ لاگیں، تینوں سچکھنڈ تون اگلے گھر دیاں پُچائیا۔ تُوں بن کے میری لاڈو تے مینّ لداواں تینوں لاڈے، سوہنی گود سُهائیا۔ اودھروں سُرستی آگئی ایہہ کدھروں آگیا مگاؤنا دادے، اپنا پھیرا پائیا۔ نارد نے اوسے ویلے اوسے پاسے لہندے ولّ مَنہ کیتا نی سنّ لوّ تسیں پرہہ نے کچھ نواں رُوپ بناؤنا کعبے، کعبے والے اٹھ کے تہاڈا مان دینا گوائیا۔ تہاڈے پُٹھے کرنے چھابے، وستو دین ڈلہائیا۔ پھیر کہوگیان سانوں سچ کہا بودی والے بابے، نالے رووو نالے ماروے دھابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے نارد کوئی چنگی سنا ساکھی، مینوں دے سمجھائیا۔ نارد کہے نہ کوئی میری تائی نہ کوئی میری چاچی، جے تُوں چنگی بننا این تے مینّ تینوں آکھ دیواں بہابی، بہابو کچھ مینوں دے کھوائیا۔ تُوں کڈی چنگی جے کرشن دی بن جاندی رادھی، مندران وچ بہہ کے اپنی خوشی منائیا۔ راوی کہے مئی جی مینّ چنگی سدھی سادی، جوبن ہین اکھوائیا۔ اِکے پرہہ نُوں رہی ارادھی، انتر انتر دھیان لگائیا۔ کدی تے آویگا بن کے پاندھی، تٹ میرے پھیرا پائیا۔ مینّ اوسے دا راہ رہنا تکاندی، بہاویں کوٹن کوٹ جُگ بیتن کسے ولّ نہ اکھ اٹھائیا۔ مینوں اوٹ اوسے دے ناؤں دی، جو ناؤں نرنکارا اِک جنائیا۔ مینّ سارے چھڈے جنہاں نے ونڈ کیتی سُوَر گاں دی، چوپایاں اُتے اپنا دھرم گئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی دیا کھائیا۔ نارد کہے راوی ساڈھے تِنّ وجے، وچ وچ کے رہے سنائیا۔ راوی اٹھ کے پیر دے، آگے گئی آئیا۔ دس پُرکھ ابناشی کنبھے لبھے، اشارہ دے جنائیا۔ نارد کہا آہ ویکھ مینّ پایا اپنے ایس ڈبے، اپنے اندر لیا چُپائیا۔ مینوں ایہہ لبھے، دُو جے نظر کسے نہ آئیا۔ راوی کہا آویں نہ کر دغے، فریباں وچ وقت لنگھائیا۔ نارد کہا مینّ ہُنے وکھاواں ہسے، تینوں دیاں جنائیا۔ اوسے ویلے اپنے دوویں ہتھ بدھے، راوی دے چرناں سیس نوائیا۔ راوی کہا، ہسین، ایہہ کی، نارد کہا اوہ تیرے وچ وسے، نُوَر نُوَرانہ سوہبا پائیا۔ دوویں کھڑ کھڑا کے ہسے، تالی ہتھان والی لگائیا۔ راوی کہا صدی چوڈھویں پھر ہووانگے اِکٹھے، جس ویلے پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ نال پچھلے لے کے آؤنے پٹے، لیکھا دینا مُکائیا۔ جس نے مینے سب دے رے، لہنا جھولی پائیا۔

تارنے پتھر وٹے، ہونا آپ سہائیا۔ بھگتاں سنگ رکھے، میلا ڈھردرگاہیا۔ سب توں ویکھے اکو اکھے، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔
 قول اقرار ہو گئے پکے، وعدے لئے پکائیا۔ ساڈھے تین وجے ضرور آوے سولان پھگن شہنشاہی سمت چار سچے، سچ دیوے وڈیائیا۔
 باقی رات توں دسُونگی پتے، جیہڑے گر اوتار پیغمبران سندیسے دتے پہنچائیا۔ نارد کہے نہیں، میرا اندر ہور کچھ دسے، میں تینوں
 دیاں سُنائیا۔ اچ پہلی بھیٹ پرہ دی بھگتاں نال تے بھگون اوہناں توں مٹھے دیوے رسے، گنا گنا ونڈ ونڈائیا۔ کلھ توں پھیر دسُونگی
 باقی کی کچھ رکھیا ہتھے، بھو ابھید کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، لہنے دینے سب دے پور کرائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چن سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے میں پنجابی ہندی اُردو انگریزی وچ بھیجیا کٹ، کارڈ دتا گھلائییا۔ اوتار پیغمبرو گرو گُردیو آؤنا میرے گھاٹ، تٹ
 کنارہ سوبھا پائیا۔ منزل وچوں منزل مکے واٹ، پینڈے وچوں پنڈھ دینا چکائیا۔ ستاراں پھگن دی چلنا پچھلی رات، اٹھاراں پھگن توں
 پہنچنا چائیں چائیا۔ ٹھاڈی ساریاں دی اکو ہووے جماعت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نال لے کے آئیو اپنے نام کلمہ
 دی دات، جو دیناں مذہباں گئے ورتائیا۔ چار جگ دے لے کے آئیو کاغذات، لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ پچھ رہے نہ کیسے دا جذبات،
 جذبہ اپنے وچ جذب کرائیا۔ ٹھاڈی سب دی ویکھنی خدمات، جو خادم ہو کے گئے کھائیا۔ اک سناؤنی اکھی بات، باطن پردہ دینا
 اٹھائیا۔ کی کھیل ورتنی مات، دھرنی دھرت دھول کار کی کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ اک
 سُنائیا۔ راوی کہے سب دا لباس ہووے دھرم دی دھار، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ڈھر دی اکو ہووے گفتار، اللہ واپگرُو اوم نام
 نہ کھئے سہائیا۔ اکو سجدہ ہووے نمسکار، ڈنڈاوت اکو سوبھا پائیا۔ اکو نور جوت ہووے اجیار، مندر اکو اک سہائیا۔ اکو گرہ دسے
 سچا گھر بار، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو سانجھا بنے پیار، اکو مِت پیارا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا حکم ورتائیا۔ راوی کہے گوہند اپنے نال لیاویں چنڈی، ایشٹ اکو اک درسائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کرپا میٹنی پاکھنڈی،

مایا ممتا موہ وکار ہنکار کرے صفائیا۔ دیناں مذہباں دی صاف کرنی ڈنڈی، ڈنڈاوت اِکو اِک جنائیا۔ دُنی رین نہیں دینی اندھی، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ سچ نام دی لا پابندی، پاربرہم دینا سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گا کے چھندی، سنسا روگ نہ کھئے گوائیا۔ ہوئے گڑھ توڑنا کندھی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے رام نال ہووے رام سیتا، رام رام دُبائیا۔ کرشن نال ملاواں کرشن جوڑا ہووے جیتا، تریلوکی ناتھ اگلی گاتھ اِک سُنائیا۔ پیغمبرو آبِ حیات سب نے ہووے پیتا، خُماری دُھر دی سچ چڑھائیا۔ گرو گُردیو رس لے کے آؤنا ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ سب نے جھگڑا میٹ کے آؤنا اوچاں نیچاں، ذاتاں پاتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پچھلا بھل جانا ویلا پیتا، آگے پڑدا لینا اٹھائیا۔ لینا دینا مُکا کے آؤنا ہست کیتا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساریاں پرہ دوارے کڈھ کے آؤنیاں لیکان، لائن لائن نال ملایا۔ مُکھوں کھندے آؤنا پرہو تیرے نال سب دیاں پریتاں، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس دیاں چار جگ کردے رہے اُدیکا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ اوہ صاحبِ ملے پرہ ٹھاکر ٹھیکا، ٹھوکر نام لگائیا۔ جس دا مارگ انت باریکا، جگ نیر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب دا میٹے شریکا، شرکت کوڑی دئے گوائیا۔ آتم پر ماتم ملن دا دتے حق طریقہ، حقیقت حقیقت وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ راوی کہے گر اوتار پیغمبر آؤنا میرے کنارے، تٹ ہٹ وڈیائیا۔ میرے شبدي دھار اِشارے، نشانیاں وچ سُنائیا۔ سوہنا اِک دوارے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ لاؤنے حق جیکارے، تونہی تونہی راگ الاٹیا۔ کِریا کرے آپ نرنکارے، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اِکٹھے آوانگے سارے، سرن اِکو اِک جنائیا۔ آد انت جُگا جُگنت پرہ دے بنے رہے پنہارے، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ منگان منگدے آئے کل کلکی ہوئے اوتارے، نہکلنک ناؤں پرگٹائیا۔ جس نُوں امام مہدی کہن سارے، مہاسار تھی نُوں الاہیا۔ اوہ کھیل کرے جگ اپنی دھارے، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ راوی کہے میری چرن کول نمسکارے، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ راوی کہے ساریاں آپے جانا آ، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ میرے دُور ہوون گناہ، پاپاں ڈیرہ ڈھابیا۔ سارے مل کے پُرکھ اکال لئیے منا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جس نے جُگ چلاؤنا نواں، ستجگ سچ پرگٹائیا۔ میں اوس دی چرنی ڈھپواں، دھوڑی خاک رمائیا۔

بدل دینا سماں، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ جس دا حُکم کوئی کر نہ سکے منع، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جس نوں دین دُنی مذہب دا لالچ نہیں کوئی طمع، کلمیاں تمنا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ راوی کہے تُساں آؤنا پورے ست، اپنی خوشی منائیا۔ تُساں مننا اکو کلاپت، پرمیشور نور الاہیا۔ جس دا گایا جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ سب دی پوری کرے اس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ راوی کہے باقی کل نوں دینا دس، اگلا بھیو چکائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی سرب کلا سمرتھ، سمرتھ سوامی اک اکھوائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سنتوکھ سنگھ دے گھر پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے صدی چوڈھویں کیوں باہر کھلوتی، خالص خالق خلق دے وڈیائیا۔ آگے ویکھ پرہو دے بھگت دُھر دے مانک موتی، اٹلڑے نظری آئیا۔ جنہاں دے اندر اکو پریم دی جوتی، دوجا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ چار ورنان دے سانجھی گوتی، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے ونگی ٹیڈھی سوٹی، پگڈنڈیاں دا جھگڑا دے مُکائیا۔ میری دھار رہن نہیں دتی اکلوتی، اک اکلّی دا نانا لیا بنائیا۔ جگ چوڑی رہی سوٹی، سٹی لئی اٹھائیا۔ میں پریم پیار دی بندھی تیڑ دھوتی، دھرم دی دھار گنڈھ پوائیا۔ نگاہ مار کے ویکھی، لوک مات دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جدھر تکیا سرشٹی درشٹی اندر سارے پڑھدے پتّیاں والی پوتھی، پاربرہم دا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جگت بُدھی ہو گئی تھوتھی، پت پت پنیت نہ کھئے کرائیا۔ میں سوچ رہی ساں سوچی، سمجھ سمجھ وچوں پرگٹائیا۔ مینوں رویداس دسیا جو گرمکھ بنیا چھیارا موچی، اکھراں گنڈھ پوائیا۔ مینوں خوشی ہوئی ہتی، پردے انتر وچی ودھائیا۔ کیوں سدا پرہو متدا آیا اوبدی، آد دی ریتی چلی آئیا۔ جس نے اپنی آتما سودھی، من دی میل دھوائیا۔ بھگتاں نوں لے کے بیٹھا اگئی گودی، جس دے چرن چمن واسطے گنگا گوداوری جمن سُرستی بھجیاں آون واہو داہیا۔ میں وی ہتھ لگاؤنا اُس دی گوڈیں،

ستکار نال سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی آہ کون، راوی کہے ایہہ سویرے تے وچے دا نارد آگیا بلاؤندا بودی، انگلاں کتاں وچ پھرائیا۔ کردا پھرے کوڈی کوڈی، کوڈی ہتھاں وچ لٹکائیا۔ ایہدے کول کی جاں تگیا چار جگ دی شرع رکھی اُتے موڈھیں، کندھے مار کے چلے چائیں چائیا۔ نالے چھوٹی جہی اس نے پتیاں دی بنائی بوگی، ہس کے کہے ایہدے وچ اللہ تے واپگرؤ اوم ہری اوم تے ست رکھ کے میں پرتمی دا چگر رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکم اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کی آؤنا پُرکھ ابناشی، سچ سچ سمجھائیا۔ راوی کہے جن پیغمبران دتی پھاسی، فیصلہ حق سنائیا۔ صدی چوڈھویں کر کے ہاسی، ہتھ پیراں نال چھائیا۔ نی کتے پرہو پنڈت بن کے چلیا نہیں گیا کاشی، جاں گوداوری گنگا جمن سُرستی دے تتاں اُتے پھیرا پائیا۔ کیوں کہ پچھلیاں گرتھاں اوبناں دا بنایا ساتھی، اوتھے ہی کھیل کھلایا۔ راوی کہے میں کتھا سناواں ساچی، سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے گر ارجن نے دیہہ تجائی کاجی، تتاں نالوں کیتی جدائیا۔ مینوں لکھ کے دے گیا اک پاتی، بن اکھراں جوڑ جڑائیا۔ آہ ویکھ جس ویلے ہوئی کلجگ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پھر آوے پُرکھ ابناشی، کرنی دا کرتا پھیری پائیا۔ صدی چوڈھویں توں وی ہونا اُس دی داسی، مینوں گر ارجن لکھ کے گیا پھڑائیا۔ اوہدے کول اوہ نام جیہڑا چار جگ دے وچے ہویاں جندریاں توں اکو وار لائے چابی، تالے اللہ تَعالیٰ سب دے دئے کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وی اوسے توں رہی ارادھی، اکو دا دھیان رکھائیا۔ کی ویس کرے کی بھیس دھرے کی دیس ورے، اوہ چھیل چھیللا نوجوانا مرد مردانہ، راوی کہے میرے پیار وچ اوہ نور نورانہ پنج آبی، پنجاں دا مالک نظری آئی۔ جس نے چنتا سرب گواؤنی ساڈی، دکھ رہے نہ رائیا۔ ساریاں توں کر دینا آندھی گوانڈھی، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو نام ندھان دیوے دھر دا پنڈت بن کے بودھ اگادھی، شبہ سندیسے اک سنائیا۔ راوی کہے میں تھوڑا سنیا جس ویلے زوراور فتح سنگھ توں پیار دتا سی گجری دادی، مستک چم کے پٹھ تھاپی دتی لگائیا۔ بچو مینوں آج خوشی میں بنا گوبند توں تہاڈی کیتی شادی، لاڑی موٹ نال پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ پچیاں کہہ دھن وڈیائی تیری اماں، امڑی سیس نوائیا۔ سانوں نظر آؤندا ساڈے پتا نے بدل دینا سماں، پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ اُس نے مارگ لاؤنا توں، واگ گوبند ہتھ پھڑائیا۔ کی بھروسہ جگت والیاں دماں، جو آیا سو چل جائیا۔ دھن بھاگ جے دھرم دی خاطر

ساڈا لگے چما، ہیت گُرمکھاں والا توڑ نہہائیا۔ سائوں نہ کوئی خوشی نہ کوئی غما، کیوں پرہہ نال مل کے اسیں خوشی غمی دوویں دتے
 تجائیا۔ پھر دوہاں نے اپنے ہتھ رکھ کے اُتے کتاں، تھوڑے باہر نوں کھچائیا۔ غصے وچ آن کے کہا ویکھیں کتے ساڈے اندروں ڈول نہ
 جائیں ساڈیا منا، من کلپنا وچ ہلکائیا۔ کیوں کہ گرو ارجن نے لکھ کے چوڈاں سو تہہ پتا، نانک مہر دتی لگائیا۔ گوہند دے حصے آیا
 اکو کتا، جس کنے دی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جس نے دین مذہب دا توڑنا بتا، حد حدو دینی گوائیا۔ بھگت سہیلے وسدے ویکھ کے
 چھپر چھتا، اپنی گود لینے بیٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی جس
 ویلے راج نے پہلی لائی اٹ، زوراوور سنگھ دے سجے چرن دے انگوٹھے نال چھہائیا۔ فتح سنگھ نے سہجے پُچھیا کی تینوں آگئی فٹ،
 مینوں دے سمجھائیا۔ اوس ہتھ وچوں پھڑ کے چٹ، ہتھ وچ دتی بدلائیا۔ ہن دوویں اڈول ہو کے پُکھ اکال دی جوت وچ جائے
 ٹک، ٹک ٹکی اکو نال رکھائیا۔ ایہہ یجن کہہ کے دوویں آتما دی دھار پرمتا وچ گئے لٹ، دُکھ روگ نہ کھئے ستائیا۔ صدی چوڈھویں
 کہے راوی اوس ویلے میں دوہتھڑ مار کے پئی پٹ، مینڈھی کھوہ کے دتی دُہائیا۔ راوی کہے میرے ہنچھو اں دی دھار اُس ویلے لمی ہو
 گئی سوا گتھ، پانی بوند بوند ٹپکائیا۔ پکار کے کہا پرہو تیرا کھیل توں آپے لئیں نُجٹھ، دو جے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پھر قدماں اُتے سر
 دتا سٹ، نرمانتا وچ سیس نوائیا۔ مینوں یاد آ گیا کچھ ارجن چٹھی دے پچھلے پاسے گیا لکھ، لائیناں دو ڈھائی بنائیا۔ جس دا
 مضمون گوہند اوناں چر پیارے کر نہ سکے سیکھ، جنان چر اپنے بچے نہ بھیٹ کرائیا۔ اوناں چر سرشٹی نہ سکے جت، جنان چر مایا
 متا شوہ دریا نہ جگت رُڑھائیا۔ راوی کہا گر ارجن میں اُس دی کس طرح رکھاں سک، اپنی آس ودھائیا۔ گر ارجن کہا راوی جس
 ویلے پُکھ اکال دے نال مل کے ہویا اک، جوت شبد رُپ پرگٹائیا۔ پھیر تینوں آوے دس، تینوں لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی اکھ کھلائی۔ راوی کہے جس ویلے نیہہ آئی اُتے چھاتی، وڈے چھوٹے وچ وڈھائیا۔
 اُس ویلے گرو ارجن دیو دوہاں توں دیون آیا تھاپی، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ دُولیو ڈلاریو گوہند دے لاڑیو تہاڈے پچھے گوہند نے پھیر
 اُدھار نے کوٹن پاپی، پت پُنت کرائیا۔ اوہناں دے مُکھوں بُلان وچ نکلی ہاسی، اندر اندر خوشی اُپجائیا۔ ساڈا سنیہڑا دینا جا کے
 پُکھ ابناشی، تیری کرپا نال پتتا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر ارجن کہا چھو اِدھر ویکھو جتھ گوہند نے چرن چھہاؤنا نہیں اپنی گھاٹی، جیوت

جی پھیرا کدے نہ پائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ہووے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال توں لے کے ساتھی، سجن ہو کے ویس وٹائیا۔ جس راوی نے میرے چرناں دی دھوڑ مستک لائی خاکی، اپنی خوشی بنائیا۔ اُس دی جا کے لاپے اداسی، چنتا دئے گوائیا۔ زوراوَر فتح سنگھ نے کہا ساڈا لہنا اچے پھیر کچھ باقی، اُس دے نال مل کے اسیں حساب لئیے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی ساچی کھیل کھلائییا۔ راوی کہے صاحب زادیاں کہا ہُن تاں اسیں آوندے وچ کندھ، دُشمن دین سزائیا۔ پھر اسیں خوشی نال وارنا اپنا بند بند، بندگی دا نُوری راہ چلائییا۔ پر ماتما نے گیت گاؤنا آتم پر ماتم چھند، ڈھولا اک الائییا۔ اسان بھگتاں دی خاطر بھگت دوارے دیاں نینہاں وچ آ کے لینا اند، اپنا آپ پیار پریتی وچ بھیٹ کرائیا۔ گر ارجن کہا شاباش، پُرکھ اکال سدا بخشنند، بخشش جگ جگ جھولی پائیا۔ جس دے تُسین دُلا رے نند، اندپُر واسی اپنا سنگ نال رکھائیا۔ راوی کہے ایہ اچ دی نہیں میری پُرانی منگ، چھوٹے چھوٹے پچے میری شہادت دین بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی سدا بخشنند، بخشنہار اک اکھوائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گھر پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر ★

صدی چوڈھویں کہے راوی محمد نے اک دن ماری دھرنی اُتے لکیر، اُنکلی اُنکلی اُتے ٹکائیا۔ پھیر بنا جگت اکھاں توں تکیا جلوہ اُس بے نظیر، جو زرگن نُور نُور الہییا۔ جس نے شرع پائے زنجیر، کلمیاں کیتی پڑھائیا۔ دسی جگت تدبیر، طریقہ اک درسائیا۔ جس دا لیکھا انت اخیر، طبقات سبقتاں توں باہر جنائیا۔ انت رہنا نہیں کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ نظر آئے نہ سچ کوئی تصویر، تصور کرے نہ کھئے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پروردگار نُور خدائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی محمد خوشی نال رہیا تگ، لہندے توں چڑھدے دھیان لگائیا۔ ویکھے کھیل حقیقت حق، کی کرے

لاشریک خلق خُداِئیا۔ جو سرب کلا سمرتھ، پاربرہم بے پرواہییا۔ گھٹ گھٹ رہیا وس، انتر یرنتر نور کرے رُشنائیا۔ پیغمبران مارگ رہیا دس، پھیر گروآں کرے پڑھائیا۔ نام کلمے چلاوے ہٹ، دُھر سنڈیے مات سُنائیا۔ سب کچھ دے کے جگت ہتھ، سانوں دئے وڈیائیا۔ اتم لہنا دینا منگے سچ، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں لاشریک ہو کے آوے نس، امام اماما ویس وٹائیا۔ قول اقرار پورا کرے پگ، پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد نے دسیا حق مقام، عملان تون رہت نظری آئیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا اسلام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بدل دینا نظام، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ سچ سنڈیسہ دینا اکم کلام، چار جگ تون وکھری کرے پڑھائیا۔ پھیر ویکھیا مار کے دھیان، راوی تیرا کنڈھا نظری آئیا۔ محمد دے کے گیا بیان، لیکھا لیکھیا بن قلم شاہییا۔ ایتھے کھیل ہونا مہان، مہان ہستی سوہیا پائیا۔ گرو ارجن دا ہونا بلیدان، ویلا وقت دئے گواہییا۔ تتی لوح تے بہہ کے آوے کرن اشنان، سوہنا وقت سہائیا۔ میری اُمت قہر دا کرے طوفان، پیالہ زہر دا ہتھ اٹھائیا۔ جس دا مٹنا انت نشان، نشانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل میرے مہربان، محبوب مُحبت والا خُدا خود آپ کرائیا۔ میں جانا دے کے بانگ آذان، نعرے منبران ہجریاں اُتے لگائیا۔ انت اخیر میرے چوڈاں طبقات ہونا حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ میں امام کہا اوتاران بھگوان کہا، آگے گروآں کہنا نہکلنک بلی بلوان، یودھا سورپیر نور الاہییا۔ جس نے چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈاں کھنڈاں بنا حکمران، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سر نہ کھئے اٹھائیا۔ اسیں اوس دے نئے بچے بال نادان، حُکمے اندر سیو کھائیا۔ صدی چوڈھویں محمد رو کے کہا انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر میرا بدل دینا ودھان، حُکم دُھر دا اک ورتائیا۔ کیوں میری اُمت کولوں گروآں دا ہونا بڑا نقصان، دھرم دی دھار وچ دُہائیا۔ گوبند دے بچے نینہاں ہیٹھ دبان، جیہڑے میری اُمت دی جڑ دین اگھڑائیا۔ ایہہ کھیل کرے والی دو جہان، دین دُنی دا مالک چائیں چائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں تیرا انت پہنچنا آن، وقت بوقت آپ سہائیا۔ راوی کنڈھے کھیل کرے مہان، مہا اکھ کتھ جنائیا۔ جس نے مانو ذاتی سارے اگھھے کرنے انسان، دین مذہب دا ویری رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو کلمہ سرشٹ سبائی پڑھ زبان، تون میرا میں تیرا ڈھولا آتم پرما تم گائیا۔ بھگت سہیلے چار ورن تون باہر ملائے آن، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے

ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی حکمے اندر حکم سمجھائیا۔ راوی کہے چوڈھویں صدی کچھ ہور دس دے بات، باطن دے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جس ویلے آئی اندھیری رات، کل کاتی راجے ہون کوڑ قصائیا۔ دھرم دی رہے نہ کھئے جماعت، ہندو مسلم سیکھ عیسائی سارے روون مارن دھائینا۔ جھگڑا پئے کائنات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار ڈھاہ ڈھاہ کرن خاک، مٹی خاک وانگ اڈائیا۔ مان رہے نہ کیسے سرور تیرتھ تاٹ، گنگا گوداوری جمنا سُستی نیتر نیناں نیر وہائیا۔ رس رہے نہ کیسے سمرن جوگ ابھاس پوجا پاٹھ، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کھانی بانی اچی کوک کوک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبران دیوے کوئی نہ ساتھ، درشتی وچ ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جھگڑا پئے جائے ذات پات، اُچ نیچ راؤ رنگ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سارے ہوون اداس، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ اوس ویلے کیریا کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا نور الہیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، لوک مات اپنا ویس وٹائیا۔ جس دی مہا کردے چار جگ دے کاغذات، کاغذ قلم شاہی اپنا جوڑ جڑائیا۔ سو کھیل کرے سوامی انترجامی ہو کے ساکھیات، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا پڑدا لہیا۔ اوسدے نال اوسدے بھگتاں دی ہووے جماعت، جو انتر آتم پرماٹم اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی ایہہ کھیل ہونا خاص، خالصے دا مالک گوبند شبدی دھار جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ پچھلا لہنا دینا چار جگ دا قرضہ دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جو بنس سربنس گیا وار، سو کھیل کرے اپار، اپرمپر سوامی اپنے نال میل ملائیا۔ اوس دے چرن کولاں راوی کہے میں جگ جگ کراں نمسکار، جو غریب زانیاں خدمتگار، بنکاریاں توڑے گڑھ بنکار، زانیاں اپنی گود اٹھائیا۔ گر ارجن میرے اندر رکھ کے گیا وچار، چرن دھوڑ دھوڑی دے کے مستک میرے چہار، سندیسہ دتا ڈھر دی دھار، جس ویلے کل آوے کلکی اوتار، نہکلنکا اپنا ویس وٹائیا۔ مہاسارتھی ہو کے پاوے تیری سار، چار جگ دے ویدیارتھی گر اوتار پیغمبر لیاندے نال، گنگا گوداوری جمنا سُستی تیرے نال ملا کے لیکھا سب دا پور کرائیا۔ تون وقت لینا سنہال، کیریا کرے دین دیال، ہرجن ویکھے اپنے لال، چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں کہے، راوی، اوس نے سب تون کرنا دستبردار، حکم دینا ایکنکار ایکار، بنا پُرکھ اکال تون دوجی چلے نہ کھئے سرکار، گر اوتار پیغمبران دا لیکھا دئے مکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا اکو جیکار، جیکارا ہووے پُرکھ

اکال، نو نو چار لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگ چوکڑی ایکا ایکنکار اک اوتار، نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا روپ
 وٹائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ مراج پُر ★

ستگر شبد کہے میں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ماری اگئی جھاک، دو جہان مرد مردان نوجوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لکھ
 چوراسی جیو جنت سادھ سنت تگے پنج تت پتلے خاکی، تن وجود ماٹی پھول پھلائییا۔ بند کواڑا کھلی کیسے نہ تاکی، بجر کپائی پردہ نہ
 کھئے ٹرائیا۔ امرت بوند ملے نہ کیسے سوانتی، نجھر جھرنا رس نہ کھئے جھرائیا۔ نرگن جوت دیپک کیسے نہ دسے دیا باقی، نوری نور نہ
 کھئے رُشنائییا۔ گھر سوامی ملے نہ کھلاپاتی، پت پرمیشور جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ من بنکاری گرہ گرہ ہویا عاقی، ہنگتا گرہ نہ کھئے ٹرائیا۔
 نو دوار واسنا نانا جڑیا کوڑ مُحبت سمجھی ساچی، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ گر اوتار پیغمبران مئے کوئی نہ آگھی، سپس جگدیش نہ
 کھئے جھکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور،
 مندر اندر پھول پھلائییا۔ جس دا شاستر سمرت دین ثبوت، گر اوتار پیغمبر ڈھولیاں وچ گائیا۔ جس نون منیا حق محبوب، مہربان
 نور الابیہا۔ چار گنٹ سدا موجود، دہ دشا سوبھا پائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا کرے نیست و نابود، جڑ دویتی دئے اکھڑائیا۔ چار ورنان
 بخش سلوک، بھید ابھیدا دئے کھلائییا۔ پچھلی کرنی کرے منسوخ، اگلا حکم اک اُچائیا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج بھوت، پنج وکارا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ شبد گر کہے میں ویکھے سادھ سنت، فقیر فقیریاں والے
 کھوج کھوجائیا۔ ساچا ملیا کیسے نہ کنت، سیج سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ صفتان والے گاؤندے منت، نراکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ بدھی دے
 بن کے پنڈت، اکھراں رہے گائیا۔ بھیو کھولے نہ کھئے اگنت، پڑدا نرنتر نہ کھئے چکائیا۔ ترسنا مئے نہ ممتا مت، موہ وکار نہ کھئے گوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ شبد گرو کہے میں ویکھے ٹھاکر

سوامی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ دو جہان کھئے نہ بنیا انترجامی، انترگت نہ کھئے سمجھائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، اکھراں والی کرن پڑھائیا۔ ودیا تت وجود جسمانی، ضمیر اندروں نہ کھئے بدلائیا۔ من دی کرے نہ کھئے قُربانی، کایا کعبہ نہ کھئے سہائیا۔ جلوہ تکے نہ کھئے اسمانی، نُورو نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ چشمے دیدِ نُورے نظر نہ کھئے پیشانی، نگاہِ نگاہ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دوارا اِکو سوہیا پائیا۔ ستگرُ شبد کہے میں چار جُگ دی ویکھی دھارا، دھرم دی دھار کھوج کھوجائیا۔ کوئی نہ پاوے پرہ دی سارا، بے انت کہہ کے سارے پلُو گئے چُھڈائیا۔ جو آیا سو بن کے بھکھارا، در درویشا ویس وٹائیا۔ تھوڑا تھوڑا لے کے نام بھنڈارا، وستو جگت وچ ٹکائیا۔ آپ مالا منکے پھیر کے رسنا جپ کے کردے رہے گزارہ، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ اوہناں نُوں دتا تھوڑا تھوڑا اشارہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ ایہو کھیل پرہو دا نیارا، زرویر ہو کے آپ کرائیا۔ آپے وس کے سب توں باہرا، ہر گھٹ رمیا آپے نُور کرے رُشنائیا۔ آپے دسے اگمی گفتارا، گُفت سُنید کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ ستگرُ شبد کہے میں آد جُگادی مالک، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن بن کے ثالث، ساچا حُکم دیاں سمجھائیا۔ جُگ چوکری کوڑی کِرپا میٹاں آس، دُکھ دلدر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اندر باہر ویکھاں حالت، من مت بُدھ کھوج کھوجائیا۔ نام ندھانا ویکھاں امانت، کایا مندر اندر پھول پُھلائییا۔ پنچ وکار تگان علامت، ہوئے ترسنا نال مِلائییا۔ ساچا نام بھنڈارا گر اوتاراں دیواں نیامت، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ آپ رہ کے سدا صحیح سلامت، باقی سب دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ ستگرُ شبد کہے میں آد جُگادی حاضر حضور، حضرتان دا حضرت نظری آئییا۔ میرا آکاش پرکاش اگمی نُور، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جُگ چوکری بھردے بیڑے پُور، آر پار ویکھ وکھائیا۔ بھگت ادھارنا میرا دستور، گرُمکھ گرُ گر چیلے لے ترائیا۔ درشتی دے اندر ویکھنا قصور، ہر گھٹ اندر پھول پُھلائییا۔ صدی چوڈھویں اتم کدھنا کوڑ، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چتر سگھڑ بناؤ نے مورکھ موڑھ، دُرمت میل دھوائیا۔ نام بھنڈارا میرے کول سدا بھرپور، اوتنا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم نام خُماری دئے سرور، سُرُتی شبد شبد سُرُت وچ دئے سہائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ پپی گیانو دے گرہ پنڈ سہل سکور ★

جن بھگت کدے نہ وسردا، ستگر وچھڑیاں سدا ملائیا۔ جو اوسے دا نام ذکر دا، دوس زین ڈھولا گائیا۔ سو گرسکھ لکھ چوراسی وچوں نکلدا، جم کی پھاسی دئے ٹرائیا۔ پارس روپ ہووے پتل دا، کنچن گڑھ وڈیائیا۔ جھگڑا مکا دیوے جمن مرن فکر دا، آون جاون ڈیرہ ڈھابیا۔ گھر وکھا دیوے چوٹی سخر دا، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ سدا درس ہووے اوس اگتی پریہو متر دا، جو مل کے وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اوہ آد جگاد جوتی دھاروں نکلدا، جس نوں جنے کوئی نہ مائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت تیرا روپ نہ استری نہ مرد، آتما پریہ دی دھار نظری آئیا۔ جس دا بتکاری اوہو ونڈے درد، دکھیاں دکھ ویکھ وکھائیا۔ مہر کرے مہربان اہو کھیل اسچرج، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ پار اتارنا جس دی آد توں شرط، شرع توں باہر ہونے سہائیا۔ زرگن دھار آیا پرت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ دکھ رہے نہ کوئی سال بسالا برس، متی تھتی دئے بدلائیا۔ آسا منسا پوری کرے حرص، ہوس کوڑی دئے بھجھائیا۔ پریم پریتی اندر کر کے ترس، رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کدے نہ بھلدا، اہل ہتھ وڈیائیا۔ کیوں روپ مالک گل دا، جو گل عالم ویکھ وکھائیا۔ سچ ترازو کندے نام ٹلدا، دوسر ہٹ نہ قیمت پائیا۔ ونجارا بن کے چرن دھول دا، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ رہبر بن کے اک اصول دا، اصل نیم لئے کھائیا۔ پھیر میلا ہووے کنت کنتوبل دا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ لیکھا دیوے ستگر گرسکھ مزدور دا، جو دوس زین نام مزدوری رہیا کھائیا۔ اہو وڈیائی صاحب ستگر جو آسا منسا پوردا، ترسنا جگت بھجھائیا۔ پندھ مکا کے نیڑے دور دا، میلا میلے چائیں چائیا۔ آگے رنگ چڑھیا رہے اوس صاحب حضور دا، جو ہر پردے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پوردا، ترسنا ترکھا بُجھائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ سمل سکور ضلع گرداس پُر ★

اوتار پیغمبر گر کہن آئی خوشیاں والی رات، رین بھڑی اپنا روپ بدلایا۔ چار جگ دی سانجھی بنائے اک جماعت، مل کے وجے حق ودھایا۔ اپنا اپنا لیکھا نال لئیے حساب، پچھے رہن کچھ نہ پائیا۔ بن اکھراں توں ویکھیے کتاب، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پھر پُرکھ اکال ٹوں کریئے آداب، پُرکھ اکال سپس جھکایا۔ جس نے سانوں دتا خطاب، مہر نظر اک اٹھایا۔ جو منگن لگا انت جواب، طلب سارے رہیا کرایا۔ شہنشاہ بھوپ بن نواب، نوبت نام حق سنایا۔ قدم بوسی کریئے آداب، سجدہ سپس جھکایا۔ بنا رسنا کہیئے ستگرُو مہاراج، صاحب تیری سرناٹیا۔ تیری سرن چرن گئے لاگ، سپس جگدیش اک نوائیا۔ تیرے حکمے اندر مذہبی کیتا راج، قومی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرا اک سُہایا۔ اوتار پیغمبر کہن آیا وقت سُہنجنا، پرہ دیوے مان وڈیایا۔ کرے کھیل درد دُکھ بھ بھنجنا، پاربرہم نور الاہیا۔ جو آد جگادی دُھر دا سجننا، صاحب سوامی سوہیا پائیا۔ اُس دے چرن دھوڑی کریئے مجنا، سر سروور اک نھایا۔ جس نے اکو نگاہ ویکھنا اعلیٰ ادنیٰ، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ شبدی حکم اندر جس نے سب نوں سدنا، شبد سندیسہ رہیا سنایا۔ امرت ویلے اٹھ کے سب نے بھجنا، اونا چائیں چائیا۔ نام نگارہ اکو وجنا، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ کرے کھیل سورا سرینگنا، صاحب سلطان اپنا حکم ورتایا۔ جس جھگڑا میٹنا خاکی بدنا، بدی دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا روپ درسایا۔ تیئی اوتار کہن ساڈی نکئی نکئی گاتھا، وکھو وکھ نظری آئی۔ پیغمبر کہن اسپس کپڑی دسیئے باتا، کچھ کہن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ نانک گوہند کہے سارے کہہ دیوے اوہی پتا تے اوہی ماتا، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ آد جگادی جوتی جاتا، جاگرت

جوت کرے رُسنائیا۔ جس نے شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن اکھڑاں والی دسی سِکھیا تے رسنا والا پوُجا پاٹھا، تے سِمرن جوگ ابھياس دِرڑائیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ سمراتھا، صاحب سوامی ڈھدرگاہیا۔ جس دے چرن کول سب نے متھا ٹیکنا ماتھا، گر اوتار پیغمبر وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس کلجگ انت سِری بھگونت جگ میٹنی کوڑی اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بنے راکھا، رکھک ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سد اپنی کار کمائیا۔ گوہند کہے گر پیغمبر اوتار، اوتری دھیان لگائیا۔ میں سب توں پچھوں آیا وچ سنسار، انت آخیری پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال نے کیتا پیار، سٹ دُلا رالیا بنائیا۔ میرا بنس سربنس وار، میرا لیکھا دتا مُکائیا۔ ماچھوواڑے سؤلاں دی سیج سوال، ستھریار والا درسائیا۔ کرپا کر پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈیائیا۔ اوس دے آگے بینتی وچ جا کے کرو سوال، سپس جگدیش اک نوائیا۔ اسپن نڈھ تیرے بال، نئے نئے تیرے چرناں وچ ڈبائیا۔ تیری سرشٹی تیری درشٹی تیری آتما تُوں سرب دا پرماتما تُوں پاربرہم اپنا برہم سنہال، تیرا تیری جھولی پائیا۔ اسپن سچکھنڈ دوار وسیئے تیری دھرمسال، جوتی جوت اپنا آسن لائیا۔ دیناں مذہباں دا رہے نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت اپنی کرنی لئے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو گوہند کہے کر کے چلو قول اقرار، وعدہ ڈھر دا اک بنائیا۔ ویکھنا کھیل سچھی سرکار، ہر کرتا کی کرائیا۔ جس تُوں جھکدے رہے جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکلجگ سپس نوائیا۔ جس دیناں مذہباں دا سانوں بنایا مختیار، مختیارنامہ ساڈے ہتھ پھڑائیا۔ اتم سب دا لیکھا رہیا وچار، وچر کے کہہ نہ کھئے سُنائیا۔ سدے اوس دوار، جس دا پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جتھے گر ارجن مار کے گیا لکار، راوی دا کنڈھا برہمنڈاں وچوں سوہا پائیا۔ اوتھے جا کے پیغمبرو تہاڈا قرضہ مُکنا اُدھار، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ اوتارو تسان سب نے کر کے نمسکار، نیوں نیوں لگنا پائیا۔ گوہند کہے میں اک اکل پُرکھ اکال میرا دیال، دین دیال نظری آئیا۔ جس دے وس کال مہاکال، ڈھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ گوہند کہے سارے خوشی نال پو ہس، گر اوتار پیغمبرو اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی دھار جانا نس، پینڈا پندھ پندھ رہے نہ رائیا۔ تہاڈا ٹھیک وقت تے ٹھیک ٹائم عیسیٰ دا کلاک کہے ساڈھ دس، ودھ گھٹ نہ کھئے کرائیا۔ ہر گوہند دی دھار توں ڈھائی سو قدم لہندے جانا

ہٹ، سچ کنارہ ویکھ وکھائیا۔ اوتھہ گُر ارجن دی مہا نو دِن گا کے گئے سی بھٹ، چھٹی راگاں راگ سُنائیا۔ بالمیک دے ویلے اوتھہ اک براہمن دا ہندا سی ہٹ، پُستک رام نام دے وچ کے جھٹ لنگھائیا۔ رویداس دے ویلے اوتھہ رہندا سی اک بھولا جٹ، مستی وچ پرہہ دا راہ تکائیا۔ ترتے وچ راوی تِن سؤ اٹھتر سال وگی سی ایسے تٹ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ دواپر وچ تِن دِن پانڈو ایتھہ گئے سی کٹ، یُدھشٹر اُنکلی نال نشان لگائیا۔ ہرگوہند ایتھہ گڈ کے گیا سی کانا کابی دا گٹ، جس نون پانی دی دھار اج تک نہ کھئے رڑھائیا۔ پھر مار کے کھنڈے دی سٹ، زور نال دبائیا۔ سب دی یاد پُرانی میں نشانہ لاواں جتھے آوے پُرکھ سمرتھ، بھل وچ بھل رہے نہ رائیا۔ پھر اُتے رکھ کے سُکے پت، پتے درختاں دے لئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گوہند کہے اوتار پیغمبرو سارے کسکے جائیو کھرسے، اپنا بل دھرائیا۔ ویکھیو کوئی ڈریوک نہ بنیو راہ وچ کسے نون پے نہ جائے غشے، کیوں ہتے مچھ کچھ راہ وچ نظری آئیا۔ اپنے اپنے نال لے کے جائیو دیناں مذہباں والے پٹے، بٹنے والا سب نون کرے اگوائیا۔ پھیر پتہ نہیں تھانوں تھوڑے سمیں توں بعد پرہہ نے کر دینا نام کئے، حُکم دُھر دا اک جنائیا۔ اکو شبد گرو جو سب دا مالک اوہ سچ دا کھولے ہئے، وست امولک اک ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے دُھر پیار وچ رتے، رتن امولک ہیرے لئے بنائیا۔ تھانڈے لیکھے بائے تھانڈے کھتے، کھاتہ اور نہ کھئے گھلائییا۔ کیوں کہ میں پُرکھ اکال دی بلا کے آیا فتح، ایسے کر کے دو جا ڈنکا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ راوی کہے میں اڈیکاں، زمیں اسماناں نین اٹھائیا۔ آگئی اوہ تاریخا، جس تاریخ توں بنا تواریخ توں گُر ارجن مینوں گیا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں وی اوسے دیاں امیدیاں، جو چوڈاں طبقاں اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا کھیل ہونا پیس پیسا، پیسویں صدی رہی گُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے اودھروں گنگا گوداوری جمن سُرستی رہیاں تھ، اک دوجی ول بھجن چائیں چائیا۔ چھیتی کرو جھٹ، اپنی لو انگریزائیا۔ چلیئے اوس تٹ، جتھے ملنا دُھر دا ماہیا۔ سچ دوارے جائے وس، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گنگا کہے کملیو خالی نہیں جانا ہتھ، کچھ پرہہ دی بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ راوی کہے گُر اوتار پیغمبر مینوں ہندے دسن اکٹھے، سچکھنڈ ساچے نظری آئیا۔ سورپیر نوجوان ہئے کئے، رنگ رنگ وچوں بدلائیا۔ اک دوجے نون کہن اوتارو

پيغمبرو سارياں اوہ گاؤن ٿي، جيہڙي ٿي مات لوڪ وچ کايا مندر اندر آئي گائيا۔ سب نے کيا اسين ٿوڻ ميرا ميں تيرا نام چي، سرشئي تون رام کرشن الله ستنام واپگرؤ آئي چائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، کرے کھيل ساچا هر، سچ ساچي کار کھائيا۔ راوي کہے گنگا گوداوري جمناسرستي اپنا گند رھياں سيس، مينڌي سوھني لئي بنائيا۔ چليئي اوس دوارے جتھے اڪو ملے حدیث، اڪو سچ پڙھائيا۔ اڪو کلمہ اڪو گيت، اڪو نغمہ ڏئي سنائيا۔ اڪو پرم پُرکھ پرماتم اڪو ميت، آتم ميلا ميلے سھج سُبھائيا۔ سدا وسيا رھي چيت، من چت ٿھڪوري نظر کھي نہ آيا۔ سب دي کايا کرے ٿھندي سیت، اگني تت بڙھائيا۔ ايہہ بچن سن کے نارد کول آ کے زور نال ماري اڪ چيڪ، چيڪ چھاڙا دتا پائيا۔ ٿسيں کيھے جانا غور نال تڪو پرماتما نيڙے کہ ميں ٿھاڙے نزديڪ، نيڙے آ کے سنمکھ ٿھائون درس ڊکھائيا۔ کچھ منگ لو ميتھون بھيکھ، بھچھيا ٿھاڙي جھولي پائيا۔ جے نہ مٿو تے دوہاں پاسياں تون تڪھي وکھاواں سيخ، آر پار ٿھاڙے دياں کرائيا۔ ٿسيں ميرے تے ميں ٿھاڙا گاواں گيت، آتما نون آتما مل کے وڃي ودھائيا۔ اوس پرېھو دي کاھدي اڏيڪ، جيہڙا ساھمنے نيتر نظر کيسے نہ آيا۔ اوہ تے بڙا جھگرالو بڙا لڙاڪا وڏا شريڪ، جس نے گر اوتار پيغمبر بنا کے دين مذھب وچ دنيا دتي لڙائيا۔ ميرے وچ بيبيو بڙي توفيق او ٿھاڙے سر تے ہتھ دياں ٿڪائيا۔ ٿھائون پتہ نہيں اُس نے صدي چوڏھويں دے گل وچ پا کے تویت، اوھنوں وي ليا بھرمائيا۔ اوہ جادوگر بڙا خبيث، بھ وچ سارياں نون رھيا ڏرائيا۔ محمد کٿاں وچ انگلاں پا کے اوھدا کلمہ پڙھ نالے پڙھ حدیث، نيون نيون سلام کرائيا۔ رام نون اوس نے جنگلاں وچ دتا گھسيٺ، سيتا پچھے ديندا پھرے ڏٺائيا۔ کرشن نون رُکني پچھے بھجنا پيا دے کے پيٿھ، چليا واھو داھيا۔ ٿسيں کيہڙا لبھدياں جگديش، جس نے برھما نون پٿري اُتے دتا ڏٺائيا۔ ٿسيں کيہڙا سمجھدياں عزيز، جس نے موھني روپ کر کے شنکر دا انتر دتا بلائيا۔ ٿسيں کيہڙے گاؤندياں گيت، جيہڙا وشنون نون لڪشمي پچھے پھرائيا۔ اڪ ميں اچا سُچا تے ست دھرم وچ ٿھيڪ، جے ٿسيں چارے مٿو تے پھير لواں پرنائيا۔ تے جے اڪ جني کہو تے سارياں نون دے کے پيٿھ، اپنا پچھا جاواں پرتائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، سد اپني کھيل کرائيا۔ نارد کہے ني راوي تے اڪ وھن والي ندي، ييلے کاھياں وچ اپنا جھٺ لنگھائيا۔ ميري تے پُراني گدي، ميں سب دا پاتشاھ شھنشاھ اڪھوائيا۔ پر ميں آوندا کدي کدي، جس ويلے کيسے نون اوکڙي ٿھاڙے ورگياں نون لواں پچائيا۔ ميرا جي کردا ٿھائون پا کے وچ ڏئي، ڏٺ وچ لے کے

سميروُ پربت توں پچھے دياں ٺڪائيا۔ جتھے وگدي نهين کوئي ندي، نه کوئي سال نه کوئي صدي، نه کوئي صدمے وچ دُٻائيا۔ اجه تے ميں ٺهائون صفت دسي اپني آدهي، بهتا بهيو نه ڪهڻي گهلاييا۔ جه ٿساں ميڙا حُڪم نه مٿيا ته چلياں گئياں بدبودي، ته راه وچ جهگڙا لينا پائيا۔ جه چُپ چُپتياں لنگهياں ميں ڪهڙاڪ سُن لينا ٺهائي آڏي، جه پٿاں بهار چلو ٿساں لياں هونا ٺهائي بودي نظري آيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد اپنا حُڪم ورتائيا۔ گنگا ڪهڻي مٺي جي ڪهاڪي، مينون ديو جنائيا۔ نارد ڪهڻي هاں جي هاں جي هاں جي، چوڻهاں دتي وڌيائيا۔ جمن ڪهڻي رشي جي ٿون ميڙا پيو ته ميں تيري دهی، ميرے سر ته پيار ديو ٺڪائيا۔ نارد ڪهڻي غصے وچ ميں ايڙه چلن نهين ديني ليه، نه ميں کوئي استري وياهي ته نه کوئي ميري هونئ دهی، جمن والي تيري ڪهڙي مائيا۔ سُرستي هس ڪهڻي مٺي جي ذرا جل لُو پي، اپنا آپ ٺهندا لُو ڪرائيا۔ گوداوري چهيتي نال اوبدے سر ته مل دتا گهي، جه سوڀنه بنا دُھپ وچ اپني ٿنڊ لُو چمڪائيا۔ اونه چر ٿون پُڪه ڪال اک رُوپ بهيج دتا نه پته لگا شير بر نه پته لگے شينہ، بهه اپنا رهيا وڪهائيا۔ اک دم برس لگا مينه، اندھ اندھيري دتي چلاييا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد اپنا حُڪم ورتائيا۔ راوي ڪهڻي ايڙه اودهر هو رهيا وبار، ميں سچ دياں سُنائيا۔ نارد دا دسه نه ڪهڻي اختيار، به اختيار وچ ڪرلاييا۔ جمن سُرستي گنگا گوداوري سارياں هون تيار، ترے گن مايا ڏيره ڏهاپيا۔ جس طريقے نال راه وچون آؤنا اوبدا ليکها دسنا ڪل نال پيار، قلم سياهي جوڙ جُڙائيا۔ سب دا ميلا هونا تڻ ڪينار، تڻ پچھلا نظري آيا۔ گر اوتار پيغمبر آون اپني دهار، دهرني دهرت دھول سوڀا پائيا۔ اگلا ڪهيل اپر اپار، اپر مپر سوامي دئے ڊرڙائيا۔ سوا دس ٿون سب نه پهنچ جانا اوس ڪينار، جس دي آسا سرب رکھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، نهڪنڪ نرائن نر، مهاراج شيرسنگھ وشنون بهگوان، آد جُگاد جُگ چوڪڙي نرگن سرگن سرگن نرگن لکھ چوراسي جيو جنت سادھ سنت پاوے سار، آتم پرما تم پرما تم آتم اپنا بهيو گهلاييا۔

★ ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۴ راوی دا کنڈھا شبدی دھار گر اوتار پیغمبر دا پُجنا،
 شبد رُوپ گر اوتار پیغمبر گنگا گوداوری جمن سُرستی دا اکتھیاں ہونا، نارد دا پُجنا،
 بھگت بھگوان دا اکتھ ہونا، سب دا پُرب لیکھا چکاؤنا، شبد دی دھار وچ
 دھرم دھار دی گولی جُگندر کور لال سوٹ پا کے وبار کارن ساتھ سی ★

گر اوتار پیغمبر کہن دوس آیا اٹھاراں پھگن، پھلگن رت ملی وڈیاٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیپک جوتی لگا جگن، دو جہان
 نوجوان مرد مردان کرے رُشناٹیا۔ نام ندھانا سِری بھگوانا لگا جگن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر رہیا سُناتیا۔
 غریب نائیاں چار جگ دیاں وچھڑیاں رہیا سدن، سدا شبد نام جناتیا۔ لیکھا منگن لگا پوجا پاٹھ سمرن بندگی بھجن، اکھراں اکھراں
 پھول پھلاٹیا۔ سچ اکھاڑا وچ اجاڑاں لگا لگن، جس دا لیکھ جگ چار نہ کھئے سُناتیا۔ نام ندھانا لگا وچن، بھگتاں انتر نرنتر کرے
 شنواتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حکم ورتاتیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سارے وچ اک قطار، لائن
 اکو اک بناٹیا۔ کسے سر نہ ٹوپی نہ پگری نہ دستار، موند موندایا ونڈ نہ کھئے ونڈاتیا۔ نہ کوئی شستر نہ کوئی بستر نہ کوئی تن کٹار،
 دھنٹس بان کندھ نہ کھئے اٹھاتیا۔ نہ کوئی شیش نہ مُرید نہ کوئی سیوک نہ کوئی ناری کنت کرے پیار، تن وجود سوبھا کھئے نہ پائیا۔
 سچکھنڈ دوار جس ویلے نکلے باہر، سو پُرکھ نرنجن ہر پُرکھ نرنجن ایکنکار آد نرنجن مہر نگاہ اک اٹھاتیا۔ اناشی کرتے سِری بھگوان
 پاربرہم دتا اک پیار، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگاتیا۔ آکے کھڑے ویکھے وشن برہما شو کروڑ تیتیسار وارو وار، سُرپت نیوں
 لاگے پائیا۔ گن گندھرب گاون اپنی وار، کتر یثپ راگ سُناتیا۔ شولوک برہم لوک اندلوک تج آئے اوس دوار، جس دا آد انت کہن
 کھئے نہ پائیا۔ رُو سس سوریہ چن دھوڑی چرن منگن چھار، گل پلُو رہے پائیا۔ جس ویلے منڈل اُتے ٹھوکر دتی مار، بنا قدم قدم
 ٹکائیا۔ دھاپیں مار کے روئے ستار، سطح بلندی اُتے دین دُباتیا۔ گر اوتار پیغمبرو اسیں اٹھ پھر تہاڈا ویکھدے رہے سنسار، دین
 دنی کھوج کھوجائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نام کلمہ رہیا نہ کھئے
 ادھار، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوار ساچا نور نہ کھئے اجیار، پریم پرتی حق نہ کھئے کرائیا۔ جے چنگا کرو

ایتھوں مُڑ جاؤ اپنی دھار، دھرنی قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ تہاڈا رہیا نہ کچھ اختیار، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے
 مینار، ساڈھے تین ہتھ دُہائیا۔ آتم برہم نہ کھئے وچار، من مت ہوئی ہلکائیا۔ کسے دی پیج سکے نہ کھئے سوار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔
 میٹ سکے نہ کوئی کام کرودھ لوہ موہ ہنکار، جگت ترسنا نہ کھئے بچھائیا۔ تہاڈے دین مذہب ہون خوار، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔
 دُھر دا نام بنیا تکرار، جھگڑے وچ دُہائیا۔ سارے پرہو دے آگے جا کے دیو اقبال، حلفیہ لکھ کے بیان وکھائیا۔ ساڈی شرع ہوئی
 شیطان، شریعت وچ کُرائیا۔ ثابت رہیا نہ کھئے ایمان، عمل دسے نہ کھئے لوکائیا۔ تُوں صاحب سدا مہربان، محبوب تیری وڈیائیا۔
 لیکھا ویکھ جگت جہان، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن جاں اسیں منڈل لنگھے، اپنی حالت بدلائیا۔ آگے نارد بہ گیا آ کے اُتے منجے، بنا داؤن توں آسن لائیا۔ لے کے ڈھائی ہتھ
 دی تندے، اپنی ستار رہیا وجائیا۔ اوئے گر اوتار پیغمبرو تُسیں تے کدی ہندے سو پنجاں تتاں والے بندے، لوک مات سیو کھائیا۔
 دسدے سو دیناں مذہباں والے ڈنڈے، ڈنڈاوت اپنی اپنی جنائیا۔ مینوں تے کہندے سو براہمن شیطان پنڈے، آیویں بودی رہیا
 ہلایا۔ ہُن دسو تُسیں کی بہن جانا راوی کنڈھے، اوتھے کوئی مندر مسجد شودوالا مٹھ مسیت چرچ گروڈوار نظر کھئے نہ آئیا۔ پانی
 نال ہو جاؤ گے ٹھنڈے، کوئی مُرید کوئی سکھ تہاڈے اُتے ٹیک نہ کھئے رکھائیا۔ جدھر ویکھو گے دین مذہب وکھرے وکھرے جھنڈے،
 ایک رنگ نہ کھئے ملائیا۔ تُسیں تے دس کے آئے پرہ ملن دے راہ چنگے، تہاڈے مَن والے اک دوجے نوں رہے ڈرائیا۔ آہ ویکھو لیکھ
 پُرکھ اکال سندے، جس نے سند میرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے گر
 اوتار پیغمبرو آہ لے لُو میری منجی دی سیج، جے تہاؤں گدیاں وچ وڈیائیا۔ جس نے تہاؤں دتا بھیج، اوہو شرع دا دسے قصائیا۔
 اپنا نام کلمہ اپنی پا لُو وچ جیب، اندر لُو چھپائیا۔ مینوں دسو پیغمبرو تہاڈے کول کپڑی کتیب، صفحہ صفحہ دیو اُٹھائیا۔ اوہ پرہو
 بڑا کرن والا فریب، دھوکھیاں وچ سب نوں رہیا پھسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ مئی
 کہے میری ویکھو تلسی مالا، منکے زور زور نال بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تُسیں تے مذہباں دا دُنیا نوں لا کے آئے تالا، میں تہاڈی کُنجی
 چُرا کے پرہ دے سنگھاسن تھلے دبائیا۔ تُسیں جا کے ویکھو دُنیا دا حال حالا، موجودہ اکھ اُٹھائیا۔ پھل رہیا نہ کسے ڈالا، ہندو

مُسلم سِکھ عیسائی سِمنل رُوپ رہے لہرائیا۔ سویرے اُٹھ کے تہانوں چن پھیر دُپہر نوں تہانوں کڈھن گالاں، کیوں بھکھے مردے جنہاں
 دے بچے، اوہ سیاپے کر کے تہاڈے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کی، دسو غریباں لئی پروس کے لے چلے جے تھالا، سچکھنڈ وچوں درگاہ
 ساچی وچوں مقامے حق وچوں ایہہ کاغذاں والے بستے کی اوہناں نوں دیوگے کھوئیا۔ تئیں کوئی رئیس نہیں، راجے نہیں، شہنشاہ
 نہیں، پاتشاہ نہیں، کہ تئیں اوہناں توں لین چلے جے بالہ، اوہناں توں اُگرابی کرن واسطے بھجے چائیں چائیا۔ راوی دے کنڈھ
 پہنچنا نہیں سُکھالا، پہلوں اپنی ترے گن مایا دا توڑو جنجالا، پھیر ویکھو پُرکھ اکالا، کی سب دا پتا مائیا۔ میں دسنا نہیں چاہندا
 کچھ بابلا، ایہہ تاں تھوڑا جہا دتا احوالا، باقی جا کے ویکھنا نیتز نین اکھ اکھ اٹھائیا۔ نارد کہے میری منجی دے ویکھو نہ تئے ہوئے
 سنگھے، ڈوری ڈوری نہ کھئے بندھائیا۔ ایہو جیہی حالت ہوئی جو دُنیا داری دے بندے، بندگی والا نظر کھئے نہ آئیا۔ کام کرودھ لوہ
 موہ ہنکار آسا ترسنا وچ گندے، دُرمت میل اندروں کرے نہ کھئے صفائیا۔ تہاڈے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی
 بانی بستے بٹھ کے گھر گھر پُستکاں والے رُوپ ٹنگے، پر آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ میری سِکھیا سُن لو میں غریب نانا، جے جانا تے
 جانیوسارے پیر ننگے، اپنی خوشی بنائیا۔ اکو وار ساریاں نے واہ لینے کنگھے، تہانوں پتہ، پرہو وینا رنگ لال لال کنگھا تہاڈے ہتھ
 پھرائیا۔ اس وچ اوہ آد انت دا اندے، جس وچوں اند لے کے پرمانندے، پرمانند وچوں اند وچ آئیا۔ ایسے دھار دی دھار وچ
 پوتر بندے پاپی گندے، دُرمت میل ہوئے صفائیا۔ تئیں دین مذہب اک کر دیو مائس مائس اکو رنگ جان رنگے، دوجی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ جیہڑی پچھ بیتی اوہ پچھ گئی ہنڈھے، اگلا مارگ لو سمجھائیا۔ تہاڈے راہ پکھڑے پنجاں تتاں وچ جس طرح ایہہ ونگے
 ٹیڈے ڈنڈے، پنج بھوتک سریر توں باہر سارے سدھا راہ اکو دیو وکھائیا۔ پھیر ویکھو کھیل سورے سربنگے، کی اپنی کار کھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبرو کیوں تئیں اک دو جے دی کرائی نندا،
 مُسلم ہندو سیکھ ونڈ ونڈائیا۔ آد توں ویکھو پُرکھ اکال دا جن بھگت پچہ دُھر دا چھندا، جگ چوکرئی ریتی چلی آئیا۔ جس نوں نہ
 کھئے ہرکھ سوگ نہ چندا، غمی غم نہ کھئے رکھائیا۔ بن کے پاربرہم دی بندا، برہم اپنا کرے رُشنائیا۔ اوہ صاحب داتا گنی گھندا، گھر
 گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ جس دا امرت دھار ساگر سندا، دو جہاناں رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا

حُکم ورتائیا۔ تیئی اوتار کہن مُنی جی کر جاؤ چُپ، کی سانوں رہے سمجھائیا۔ پیغمبر کہن صدی چوڈھویں اندھیرا گھپ، اسیں سارے ویکھ وکھائیا۔ گرو دس کہن ایہہ اوسے پرہو دی رُت، جو آد انت اپنی کار ورتائیا۔ نارد کہے تُسیں اوسے تون لو پُچھ، جو سب کچھ رہیا کرائیا۔ میں تے ایناں جاندا جِنا چر تُساں اوس دے نام دی سانجھی نہ کیتی تُک، آتم پر ماتم ڈھولا گائیا۔ اوناں چر جھگڑا نہیں جانا مُک، مُکمل کرے صفائیا۔ تُسیں ویکھیو اپنے بُت، بُتخانے کھوج کھوجائیا۔ کپڑا سریر جس وچ وسدا نہیں ایناشی اچت، زرگن نور نہ کرے رُشنائیا۔ میں دھرتی تون اُتے منڈل تون تھلے پون وچ بیٹھا لُک، آسن اپنا اک جمائیا۔ او جے تُساں جانا تے تھادے بستے لوں چُک، بہار اگلا لوں ونڈائیا۔ پیغمبرو اپنی کیتی اُتے کیوں آپے رہے تھک، کی ہویا جے صدی چوڈھویں نیڑے آئیا۔ پرہ نال آگر کے جھگڑا لو پا اوہ خُدا اک، تھادی اُمت والے کنے پُت، سارے اکھہ ہو کے رولا دیو پائیا۔ نالے پٹوبو حق خُدا تیرے پچھ کٹائی مُچھ، لبان ونڈ ونڈائیا۔ آگے اوتاراں دتا امرت گھٹ، اسیں آب حیات آئے پیائیا۔ پھیر ویکھیو تھادا خُدا آپے کر جائے چُپ، تھادے پچھ بھجے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے اوتارو تُسیں چلے کس دے کول، مینوں دیو جنائیا۔ جس تھانوں تول کے اپنے نام والے تول، پتھراں دے بُت بنا کے متھے دتے ٹکائیا۔ اوس پرہو دا کی حُکم مننا جیہڑا حُکم دیوے گول مول، گجھا بھیو نہ کدے گھلائییا۔ میں تے مار کے کہوں ڈھول، اوہ اچھل چھلداہاری اُس نون ملن کھئے نہ جائیا۔ جس نے پیغمبرو تھانوں ہور، اوتارو تھانوں ہور، گرواؤ تھانوں ہور دس کے بول، اوسے بولی وچ ٹکراں دتیاں لوئیا۔ آپ سچکھنڈ بیٹھا اڈول، تھادا دھرتی اُتے ڈاہ کے گھول، بنا پٹھ لوئی تون دوس زین رہیا لڑائیا۔ اُس نون کہو تُسیں، اسیں بھانا مندے، ایہہ پرہو ساڈے دے چوبل، جو چولیاں اندر جھگڑا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنا کھیل کرائیا۔ نارد کہے ستگر جی دہ دشا نمستے، دس گرو اکو جوت نظری آئیا۔ تُسیں تے چار ورنان اک آئے دسدے، اکو کری پڑھائیا۔ جے چار ورنان دے سانجھے بُندے پھیر کیس کیوں سر دھردے، نویں کیتی وڈیائیا۔ تے سنگھ بن کے دو جہاناں نال کیوں لڑدے، جے ساریاں دا پتا پُرکھ اکال اوہو جمن والی مائیا۔ جے تھادے وچ سمرتھیاں آہ میری منجی تے بہ کے لوک مات وچ سب دے صاف کراؤ ہردے، آگے جان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تھانوں ویکھ کے تھادے مُرید تے تھادے سکھ وگڑے، غصے وچ آ کے سگوں ہور کرن لڑائیا۔ تُسیں

نشانے دس دیو اکو سخر دے، جس منزل تے چڑھ کے مڑ کے اتر کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، او نارد بہ متی، کی متا رہیا جنائیا۔ نارد جی جھٹ نانا ہو کے کہے ججائو میں تے کہندا اکو متو کلاپتی، کیوں اللہ واپگر رام دے جھگڑے دتے پائیا۔ تہانوں سواد کی آیا اپنی اپنی چلا کے ہٹی، مینوں دیو سمجھائیا۔ تہانوں رس کی آیا وکھری وکھری پڑھا کے پٹی، حصیاں وچ اکھراں وچ آئے پڑھائیا۔ دسو، اس وچوں کی لایہ ہویا تے کیہڑی کھٹی کھٹی، نہ رام بدلیا، نہ پرہو کرشن بدلیا، نہ اللہ بدلیا، نہ ستنام بدلیا، نہ واپگر بدلیا سب دا مالک اکو اوبی نظری آئیا۔ پئی مینوں سچ دسو، اٹھ کے تھر تھر کمن لگا، اوتار پیغمبرو تہاڈے کول کیہڑا نام چنگا جس چنگے دے نال ہندی گتی، جیہڑا نام ماڑا اوہ میرے منجے دے پاوے تھلے دیو دبائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کھڑ کھڑا کے پئے ہسی، ہس کے دتا جنائیا۔ نارد کہے، ایہ مینوں نہیں لگدی گل اچھی، میرے صاحبو، سچ دیاں سنائیا۔ تسیں چار جگ چگر مار کے آئے، کیسے نو کھنڈ پرتھی نو دوارے شبد دی ڈور نال نہیں بدھی، ساری سرشٹی نو درشٹی وچ اک گیان نہ کھئے کرائیا۔ دیناں مذہباں دی ونڈ کے حدی، گرواں پیغمبراں اوتاراں دی چلا کے گدی، اپنا وقت آئے لنگھائیا۔ مینوں تے ایں جاپدا تہاڈی دین دُیا جویں نیزے تے ٹنگی مچھی، جل وچوں تھل وچ دئے دُہائیا۔ دھن بھاگ جے تہاڈے درشن ہوئے اج مسیں، مسیح جی حضرت عیسیٰ حضرتے موسیٰ مسلسل دیو سمجھائیا۔ تسان کیہڑی کتھا محمد جی محمدیاں تائیں دسی، صدی چودھویں راہ تکائیا۔ تسیں پیغمبر کہ رسول کہ نبی، مینوں دیو درڑائیا۔ جے کوئی تہاڈی امت نوں ہو جائے بسھی، نبی دسو، طیب بن کے کس طرح مرض دیو گوائیا۔ کیوں شہادت دین لگی چار جگ دی پُرانی راوی ندی، جو وہناں وچ وہن رہی وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبرو میرا جی کردا تہاڈے چرن چمّاں، جے چرن نہ چمن دیو تاں اپنا مکھ تہاڈے متھے اُتے لگائیا۔ پیغمبرو ایہ دسو کی وڈیائی تہاڈے دن وچ جمعہ، شکر پروست شکر کر کے ایسے دا جھٹ لنگھائیا۔ محمد کہے میں اک دن توڑیا سی تمان، رسنا نال چکھیا کوڑا نظری آئیا۔ پھر میں چوڈاں طبق گھما، بھجیا واپو داہیا۔ دھیان کیتا میرے پروردگار نے مینوں اپنے پریم دا دتا منا، رس دتا چکھائیا۔ میری زبان تے چھوٹا جہا چھالہ پیا مڑ کے بن گیا وڈا گنا، گل کرن دی واہ رہی نہ رائیا۔ کلمہ پڑھ نہ سکاں تے بنا کٹاں توں سناں، تے دید عید ہوئے رُشنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ محمد کہے مُنی جی میری پنج دِن پل نہ سکی زبان، مُکھوں کہہ نہ کُچھ سُنائیا۔ میں پنجاں دِنان وچ پنج ویراں اندرے اندر گائی قرآن، کایا کُربے وچ ٹکائیا۔ پھیر جھک کے کیتا سلام، سجدہ نور خُدائیا۔ اُس ویلے حُکم ہویا، محمد تیرا دُکھ تھوڑا باقی جس ویلے بن کے آواں امام، تیرا لہنا دیاں مُکائیا۔ ایسے کر کے پنج دِن کھادھا نہیں طعام، قوُل محمد پُور کرائیا۔ پھیر اوہ کل جُمعہ آیا تے بنا لیا پین کھان، دُکھ درد رہیا نہ رائیا۔ نارد ایہہ اوسے دا حُکم تے اوسے دا فرمان، محمد کہہ کے رہیا دِرڑائیا۔ اسیں بردے دُھر دے غلام، غلامی وچ بھجے چائیں چائیا۔ جس صدی چوڈھویں کھیل کرنا تمام، تمنا سب دی دئے مٹائیا۔ دُھر دی گولی کرے پرنام، جو بستر آئی بدلایا۔ ایہہ کھیل سِری بھگوان، دُھر دا مالک آپ سمجھائیا۔ ہس کے نارد کہندا گر اوتار پیغمبرو تہانوں دُنڈاوت کران بندنا کران نِمسکار کران، سجدہ کران کہ کہان سلام، تُسیں آئے اک گھر چوں، جانا اک گھر، بُن دسو کیہڑا تہاڈا نام، کِس نال تہاڈا ادب لوآن کرائیا۔ سارے گر اوتار پیغمبر ہو گئے حیران، ایہہ کتھوں مل گیا شیطان، تے نارد پھیر کہے نہیں تُسیں تے سرب میرے ججان، تہاڈے کول وکھرے وکھرے بھنڈارے، کِسے کول اللہ، کِسے کول رام، کِسے کول واپگرُو، کِسے کول کاہن، کِسے کول ستنام جیہڑا تہاڈی مرضی اوہ میری جھولی دیو پائیا۔ جے پرہیو اک تے تُسیں وی اک پھیر کیوں صِفتاں والے ناماں وچ اوہنوں کردے بدنام، جھگڑے مذہباں والے پائیا۔ ایتھے چھڈ کے جاؤ اپنا اپنا اسلام، نہ کھئے مذہب نہ اقوام، سارے سانجھا اُٹھاؤ اک دام، دامنگیر اکو لو مٹائیا۔ پھیر جائیو وچ جہان، راوی کنڈھے پہنچيو خوشی ہوئے مہان، رُوپ دھریو نہ کھئے انسان، پنجاں تتاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے میرے نال کر لو وعدہ، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ مشورہ کر لو باقاعدہ، آگے سکے نہ کھئے اُٹائیا۔ تُسیں ایتھوں بیٹھے دین دنی دا لاؤ جائزہ، ہر گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ سچ دسو رام کرشن اللہ واپگرُو ستنام کِس دے اندر ہے گا، جے ہے تے اُس نوں پرہ دے نال دیو ملائیا۔ نہیں تے تُسیں اوہناں توں ہو جاؤ علیحدہ، کیوں جھگڑیاں وچ وقت لنگھائیا۔ جس دا دسو تہانوں نہ کوئی نفع نہ کوئی فائدہ، آیویں پندھ مار کے اپنا وقت رہے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے میرے رام، رام تیری دُہائیا۔ میرے کاہن، کاہن تیری وڈیائیا۔ میرے اللہ رحمان، تیری سچ سرنائیا۔ میرے صاحب ستنام، تیرا ڈھولا

گائیا۔ میرے واپگرُو بلوان، چوٹھے جگ تیرے چار اکھراں اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تُساں واپگرُو وڈیایا، آتما کیتھے گئی جس دا میل ملنا آن، جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ میری بینتی متو پہلوں راوی کنڈھے جا کے بھگتاں توں ایہہ گویا گان، پچھلا لیکھا پچھے رہے نہ رائیا۔ پھیر اوہ سُنیو فرمان، جو بھگت بھگونت مل کے رہے سُنائیا۔ تُسین چلو تے میں گنگا گوداوری جمن سُرستی ولے مار آواں دھیان، کیوں سویرے ساڈھے چار دا وقت اِشنان کر کے اوبناں وی آؤنا چائیں چائیا۔ تے اودھروں کی کھیل کرے بھگوان، کانے دی مدھانی لے کے ویکھو رِژن لگا جہان، اِس توں وڈی جہالت کی نظری آئی۔ میں تے کی آکھاں جے تُسین چنگے ہووو تے ایتھوں پچھانہ مڑ جاؤ آرام نال جا کے وسو اپنے مکان، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ اوہ راوی کنڈھا اوتھے تے بھگتاں توں کھانا پینا سُکا منڈا تے نال اک اک گنڈھا، رس بھوگ پدارتھ نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ جیکارے سب دے وارو واری لے لگائیا۔ پنج وار پرہو پردکھنا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت سُہیلا رہے کوئی نہ سکھنا، نام بھنڈارے دئے بھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر پریم دی لے کے آئے دچھنا، سب دے انتر رہے ٹکائیا۔ کاہن کھواون آیا مکھنا، سوہنا روپ بدلائیا۔ رام دا بیر پیار دا چکھنا، جو بھیلنی آس تکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چھڈ کے دُھر دا وطن، پیندا لیا مُکائیا۔ نانک نرگن دھار بول جیکارا الکھنا، سندیسہ دتا درڑائیا۔ گوبند واسی پٹنا، مہر نظر اُٹھائیا۔ روداس نے تیر کمان نشانہ چھڈنا، کندھے اُتے لیا ٹکائیا۔ سچ دمامہ اکو وجنا، اکو راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پیغمبر کہن صدی چوڈھویں ساڈی وچولی، وچلا بھيو کھلائی۔ جس دی دھرم دی دھار گولی، بستر لال رنگ وڈیایا۔ دین دُنی دی کھیل دینی ہولی، حلیہ سب دا دینا بدلائیا۔ جیہڑی نیلی دھار متھے ڈولھی، بندی لئی لمکائیا۔ اسماناں اُتے پینی روئی، دو جہان دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جنہاں مستک لائی دھوڑی، پنجے ہتھ دین اُٹھائیا۔ مُکھوں کہن سب دی آسا ہوئی پوری، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین منظوری، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ سانوں ایہو کم ضروری، جس کارن آئے چائیں چائیا۔ باقی رہے نہ کیسے دی مزدوری، جو تیرا نام دھیائیا۔ سب سرسٹی دس دی کوڑی، کوڑ وچ گر لائیا۔ جن چر تیرا درس نہ ہووے نوری، نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پر پُرکھ پر ماتم سانوں

کلجگ اتم ناتا توڑنا پینا مجبوری، ایہو تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ نو کھنڈ پرتھی گڑھ ہویا غروری، ہوئے ہنگتا نہ کھئے مٹاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتاٹیا۔ پنج گرمکھ جنہاں مستک لایا گارا، نیوں کے سپس دینا جھکائیا۔ پُرکھ اکال تیری کردے رہے انتظارا، جگ چوگری راہ تکاٹیا۔ اشارہ دیندے رہے گرو اتارا، پیغمبر بول جناٹیا۔ کل کلکی آئے چوویاں اتارا، نہکلنکا نور رُشناٹیا۔ امام اماما بن سیکدارا، جوتی جاتا ویس وٹاٹیا۔ بھاگ لگائے اوس کنارہ، جتھے ارجن گیا درڑاٹیا۔ جتھے چار جگ دا سب نے تکیا سہارا، اوٹ اک بناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماٹیا۔ گرمکھ نال جو گرمکھ نو، نو جیکارے دین لگائیا۔ جس کارن جگ چوگری آئے بھوں، چوراسی وچ روپ بدلاٹیا۔ چارے کھانی آئے سوں، انڈج جیرج اُتہج سینج سیج ہنڈھائیا۔ کتون ملیا نہ ساچا ناؤں، ناؤں نر نرنکار نہ کھئے ملاٹیا۔ خالی رہیا کایا گاؤں، مندر وجی نہ کھئے ودھائیا۔ ناتا چھڈ گئے پتا ماؤں، ساک سجن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ہنس بڈھی ہوئی کاؤں، کاگ وانگ کُراٹیا۔ بن پرہ ساچا کرے نہ کھئے نیاؤں، نینکار نظر کھئے نہ آٹیا۔ گر اتار پیغمبر پہنچے ہر گوہند والے تھائوں، تھان تھنتر اک وڈیاٹیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی تھوڑا کھنجھ کے راہوں، اگلے پتن ڈیرہ لائیا۔ نارد نال گلان کردیاں اوہناں بھلیکھا پیا کیہڑا دریاؤ، ندی کون وہن وبائیا۔ پردے اندر چاؤ، جے نہیں لبھیا ایتھے جائے بہہ آپے لے ملاٹیا۔ کیوں، جنانا چر سائوں نہ ملیا اُس نوں پانی رڑکدے نوں کون پھڑو باہوں، ساڈا سوانیاں دا کم توں کیوں اپنی سیو لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کماٹیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کہن نیتر وپائے نیر، راہوں گھتھی لے ملاٹیا۔ برہوں وچھوڑے وچ ہو جائے دلگیر، اپنا آپ بھلاٹیا۔ جے ساڈے وچوں مل گیا کبیر، سنگل دتے تڑاٹیا۔ اسپں تے ہن پہنچ گئیاں اخیر، کس طرح قدمان توں پرے ہٹاٹیا۔ سُرستی کہے اوہ ویکھ ساڈے آگے براہمن پھر مار کے گیا لکیر، کہے تھادی مت دتی بدلاٹیا۔ ریت تے لما پے کے کہہ میرے ڈھڈ وچ ہندی پیڑ، جے ہوئی ہوئی ملو تے میرا دکھڑا رہے نہ رائیا۔ منہ دے بہار ہو کے پھر بہڑی بہڑی کرے میرے درد ہندی ہڈی ریڑ، میریاں دوویں لٹاں تے دوویں باہیں چارے جنیاں پھڑ کے سدھا دیو کرائیا۔ نہیں تے آگے تے تسیں کھاندیاں سو کھنڈ کھیر، پتہ نہیں اج تھانوں ریت دے پھکے مار کے اپنا جھٹ لینا پینا لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتاٹیا۔ گنگا کہے نی بھینو اوہ

کیشن سنگھ دے ہتھ گنگا ساگر، ساڈے ولّ بھجّا آوے چائیں چائیا۔ کھبے پاسے ٹنگ کے تے کچھ نالوں اُچی کیتی چادر، قدم لے لے اٹھائیا۔ موڈھیاں ولّ ویکھے ڈھڈ تے ہتھ پھیر کے کہے میں بڑا بہادر، پینیاں موٹیاں موٹیاں نظری آئیا۔ جے پہن کے آئیاں ساڑھی دھوتی سلّوار جاں اُتے لے کے چادر، اپنا روپ وٹائیا۔ اُس نے اپنے بھرا توں ڈھائی گز دا ٹوٹا دوایا کھادر، بڑا موٹا نظری آئیا۔ پتہ نہیں ساڈے اُتے کس طرح پاوے نال آدر، خوشیاں نال ٹکائیا۔ جس ویلے سر ڈھکے، پرہو جمعدار جگت دا راہ وچ کیشن سنگھ پچن سنگھ دی بھین نوں نال لے کے بنا سنگھ توں مارے چانگر، تیرا نام ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی دھرت دھول پُجے، پوجنیک تیری سرنائیا۔ تیرا رمز اشارہ کوئی نہ بُجھے، بُجھیا دیپک نہ کھئے جگائیا۔ بھاگ لگا اوس بسدھے، جو سدھ سب دی دئے گوائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی آگے آ کے بیٹھیاں جس ویلے سورج اُگے، آتھن تک تیرا راہ تکائیا۔ ہُن گرمکھ جن بھگت خوشی نال منڈے کھا لین سکے، گنڈھے نال رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اگلے کنڈھے باقی لیکھا دئے سمجھائیا۔

نارد کہے میں راوی کنڈھے گیا آ، میرے انتر خوشی آئیا۔ میری قبول ہوئی دُعا، پرہہ مہر نظر اٹھائیا۔ مینوں آویس راہ وچ دھوکھا دیوے چوڈھویں صدی اوتھے کیہڑا خُدا، جس نوں ملن جائیا۔ میں کِہا نی واہ وا، چوڈھرائیئے مینوں ربی بھلائیا۔ جا کے اُمت دی بن ماں، پاسا لے بدلائیا۔ میں تے جانا نال چاء، بھجّال واہو داہیا۔ سری بھگوان دا درشن پا، اپنی خوشی بنائیا۔ تٹ کنارے گیا آ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی دیا کھائیا۔ نارد کہے واہ واہ میرے پرہو، واہ واہ تیری وڈیائیا۔ اوم اوم اوم تینوں کون لبھو، میری رام ڈبائیا۔ ہرے ہرے ہرے تینوں کون سدو، اپنے گھر بہائیا۔ دروبی دروبی دروبی تیرے چرن کیہڑا لگو، سیوا سرن کھائیا۔ میں گرمکھاں چوں سُن دا رہیا تُوں موہن مادھو مدھو، مدھر دھن سنائیا۔ تیرے بھگتاں دی جدو، آد جگاد چلی آئیا۔ تینوں ٹیکنا متھو، چرناں سیس نوائیا۔ ہے میرے مہربان جے میرا منظور کر لئیں قدم

وچ چھوبیا سر جیہڑا وانگ گدو، میری بودی بل کے خوشی لئے منائیا۔ میں راوی وچوں لنگھیا اک بول پیا ڈڈو، اپنی آواز سنائیا۔ میں ہس کے کہا گنگا گوداوری جمنہ سُرسی ایہہ ٹہانوں وڈھو، وچ قدم نہ لینا ٹکائیا۔ کھادھیاں مول نہ چھڈو، وڈے منہ والا مینوں نظری آئیا۔ ٹہاڈا کینھے پرمتا، مینوں کہندے نے مالک جگو، جگ جیوں داتا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنان چر میرے منہ وچ نہ پاؤ لڈو، پار کنارے نہ کھئے کرائیا۔ نسیں ڈرو نہیں میں ہن ٹہاڈے کول آگر نال کھنگو، ہوں ہوں کر سنائیا۔ ٹہانوں چنتا نہیں میں نمک حرام بنایا سی گنگو، جیہڑا پچھلے جنم دا براہمن بل دا بھٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ پھیر پرتکے پرہ دے چرن ویکھو ڈگا مار کے بھیں، پائے پائے کر سنائیا۔ میرے صاحب ستگر اوہ ویکھ گنگا مائی کھبھی، قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ ڈڈو مار کے لک گیا پانی وچ چبھی، اپنا مکھ چھپائیا۔ انہاں سوانیاں دی وگر گئی بڈھی، عقل کم کیسے نہ آئیا۔ میں تے رمز ماردا رسیا گجھی، چلو چھیتی چھیتی ملیئے دھر دے مابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ اودھروں گنگا کہے بھڑی میرے بھگوت، تیری تیری ڈبائیا۔ ایہہ کتھوں توں بھیج دتا پاکھنڈی سنت، سانوں چکر وچ بھوآئیا۔ کدی اوم، کدی ہری اوم، کدے نمونو، کدے ہنگ برہم، کدے کہے جے ہور کچھ نہیں تے میرا چو منت، نمترن دے کے ٹہانوں اپنے گھر لوں بلائیا۔ میری مہا اگت، میری کھیل بے انت، جے نسیں مینوں بنا لو ساریاں کنت، سیجے ساچی دیاں سہائیا۔ لالچ دیوے انت، بن جائے ودیا دا پنڈت، گلان باتاں وچ بھرمائیا۔ ایہہ گل سن کے نارد کہندا ہے پرہو جو کہندا سو غلط، میں تے ایہناں دا راکھا بن کے آیا پرت، کتے ایہناں ول تگے نہ کوئی اُتے دھرت، پرہ دی پوری کرائی شرط، جو سب تے دیا کھائیا۔ میرے بھگوان توں دس میں تیرا کدے نہیں کیتا حرج، میں جو کیسے توں کہوں سو کہندا گرج، ہیرا پھیری کرنی میرا فرض، کیوں توں میری سیوا دتی لگائیا۔ ایہہ ساریاں راہ وچ مینوں کہن پنڈت جی کوئی سوہنی سناؤ طرز، میں چپ ہو گیا ایہناں میرے اُتے اڈا کے پا دتی گرد، میرا ونڈیا نہیں درد، میں دکھی ہو کے ایہناں توں تیرے ول لئیایا۔ جمنہ کہے پرہو اسیں تے اچے اڑیاں نے راوی دے آر پار کنڈھے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ایہہ سانوں آویں راہ وچ بھہ دیندا رسیا تکھی دھار کھنڈے، کیوں جاندا جاندا گوہند گیا پھڑائیا۔ سدھیاں ہو جاؤ وانگ ڈنڈے، جے پانی پینے ٹھنڈے، نہیں تان ننگی پیریں دیاں چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا

دُھر دا ور، ایہہ سائوں ربیا سُنائیا۔ نارد کہے واہ نی واہ بیبی، کی پرہہ نوں رہی سُنائیا۔ میں بھکھا براہمن میرے گھر وچ غریبی، میں روٹیاں منگن والا تہاڈی سیوا رہیا کھائیا۔ ذرا اپنی وکھاؤ مینوں اپنے کھبے ہتھ دی چچی، دندی وڈھ کے چب کے گیا کھائیا۔ جھنا رون لگی، آہدا نہ بیبی ہن تے وٹ کسسی، تہانوں پتہ نہیں تہاڈے وچ کئے مر گئے تے کیناں دی جان لئی کھائیا۔ آبیوں کل کپندی پھردی سیں میں تیری دھی دھی دھی، جے کتے میرے کول ثابت منجی ہندی میں ہیء کڈھ کے تیرا سر دینا سی کھائیا۔ سُرستی کہے ایہہ کہا کی، نارد کہے جے وس چلے تہاڈا قیمہ کڈھ کے جاواں کھائیا۔ چھیتی نال آن کے پرہہ چرناں تے کہے تیرے کولان تے جاواں تھی، تڈھ بن دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ایہناں نوں سدھے رستے لے کے آیا لیہ لیہ، بدو بدی بھل کے اپنا راہ گئیاں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے پرہو میں تیری داسی، مینوں داسی لے بنائیا۔ میری نہ کوئی پھپھی تے نہ کوئی میری ماسی، گھر دیاں نوں ملن کدے نہ جائیا۔ نہ میری کوئی کڈلی نہ کوئی راسی، نہ کوئی گرہ نچھتر میرے اُتے چھائیا۔ ایہہ گنگا گوداوری جھنا سُرستی چار جگ دی کڑھی باسی، چار جگ دے مُردیاں دا مُشک انہاں وچوں آئیا۔ میں سدا تیری خوشیاں وچ لاہواں اُداسی، ہس ہس کے تیرے نال اپنا آپ پرچائیا۔ ایہناں کدی ایڈھیا جانا کدے کاشی، ہردوار ول دھیان لگائیا۔ میں تے اکو بھگونت مننا کھلاپاتی، دوسر اکھ نہ کدے ملائیا۔ میری تیرے آگے بینتی جے تون کہویں تاں گنگا گوداوری جھنا سُرستی نوں اک لکھ دیواں نکھی جہی پاتی، اکھ دو چار پائیا۔ صاحب ستگر پٹھ تے مار کے تھاپی، کہا تیری آسا پور کرائیا۔ مضمون لکھیا میں منا لیا پُرکھ ابناشی، اوہ میرے بنا کیسے نال اکھ نہ کدے ملائیا۔ میں اُس نوں بنایا اپنا کھلاپاتی، تے تسیں ساریاں اُس دے ملن توں پہلوں مینوں بنا لؤ ساتھی، کڈھ دے پچھے بھجیئے چائیں چائیا۔ ویکھیا جے راوی والی کڈی اوکھی گھاٹی، او جھڑ پینڈا راہ ویکھ وکھائیا۔ تسیں وسو جا کے اپنے تیرتھ تاٹی، جتھے سونا چاندی تہاڈے وچ بھیٹا رہے کرائیا۔ میں اوتھے ہور سُنیا سنگت اوسے دا گن گاندی، تے تہاڈی چلے کی چٹرائیا۔ اک لال سوٹ والی بیٹھی باندی، بندنا کر کے سیس نوئیا۔ رویداس دی قلم سب دا لیکھ لکھاندی، جس نوں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جاں میں آگانہ ویکھیا محمد دے چار یار بکی آوندے ڈھاندی، چھریاں بغلاں وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جھنا سُرستی پرہہ دے کول نہ

جائیونیڑے، دُورونِ نمسکار کر کے کروٹ لُو بدلائیا۔ جس دے چار جُگ پئے رہے جھیڑے، دین دُنی دئے دُبائیا۔ تُساں اُس دے کی وسنا کھیڑے، جیہڑا کدی رام کدی کرشن کدی موسیٰ عیسیٰ محمد نانک گوبند بن کے ساریاں نوں جائے تجائیا۔ جے تُسیں چل پو نال میرے، تہاڈی تے میری کدے نہ بیوئے جدائیا۔ اوس پرہو دے کول کی جانا جیہڑا چڑھدا نکه جیہے گھوڑے تے تُو جہے وچھیرے، میں تہانوں آکاشاں پاتالاں دی سیر دیاں کرائیا۔ تُسیں ذرا میرے پنڈے تے ہتھ دیو پھیرے، راوی دی ریت ربن کھئے نہ پائیا۔ سُرستی کپندی جا تیرے ورگے پکھنڈی ہتھیرے، چار کُنٹ بھجن واپو داہیا۔ جمنہ کہے مُنہ تے مارونگی لپیڑے، جے اکھ لئی اٹھائیا۔ گنگا کہے مُڑ جا اپنے ڈیرے، اپنا قدم اٹھائیا۔ گوداوری نے کتاں توں پھڑ کے چار دتے گیڑے، چار کُنٹ دتا پھرائیا۔ نارد جی جھٹ کہے پچھو میں تان تہانوں چڑھاؤن آیا پرہو دے بیڑے، آو سچ دوار دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد پھر کہے گنگا گوداوری جمنہ سُرستی آو تہانوں گل دساں پُرانی، او پرے ہو کے دیاں سُنائیا۔ جمنہ تُوں اپنا آپ نہیں ویکھیا، جمنہ کہے نہیں، جے تُوں ویکھیں تُوں اک اکھوں کانی، کانا پرہو نوں ملن کدے نہ جائیا۔ گنگا تُوں کدی تکیا ای اپنے پیر ہتھیں، گنگا کہے نہیں، نارد کہے جے تکیا تے تیرے پیر منشاں دیاں ہڈیاں رولن والے کم کسے نہ آئیا۔ نی سُرستی کدے تکیا ای اپنا نگ، سُرستی کہے نہیں، نارد کہے ایہو جیہی نگ والی پرہو دے چرناں نگ نہ کھئے رگڑائیا۔ نی گوداوری مینوں تیرے تے پے گیا کچھ شک، گوداوری کہے کیوں، نارد کہے کھلیئے گوبند تیرے کندھے آیا تُوں چرن چم کے نہ خوشی بنائیا۔ ہُن ایتھوں بھج جاؤ جھٹ پٹ، پرہو دے چرناں سپس نہ کھئے نوائیا۔ تُسیں مشرانیاں کھترانیاں پنڈتانیان سوہنیاں جہیاں سوانیاں اوہ پیلیاں وچ پھرن والا جٹ، تہانوں جنگلاں وچ دئے رُلائییا۔ اچ وی جے میری گلّ منّ لو تے میرے نال اپنے دن لو کٹ، جنان چر رہو اوناں چر سکھ دے وچ رکھائیا۔ ویکھو میرے گوڈیاں دے اتوں کڈے موٹے پٹ، تے جنان میرا لک سُکا اونی میری بودی لمی نظری آئیا۔ چنگیاں بنو ویکھو ایتھوں پچھ جاؤ ہٹ، پٹھی پیریں اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جے تُسیں کنارہ گئیاں ٹپ، تے بھگتاں وچ جاؤگیاں پھس، پھیر میری ہو جاؤ بس، بھڑی بھڑی کر کے دیاں سُنائیا۔ جے تُسیں پرہو ولّ چلیاں میں مر جانا کھا کے غش، دسو پھیر تہانوں کپڑا ملنا جس، براہمن دی ہتیا والا سکھ کھئے نہ پائیا۔ گنگا کہے پچھ ہٹ، اسیں جانا چائیں چائیا۔ نارد کہے جے تُساں جانا، روداس نوں تُوں دتا کنگن

میںوں اپنی نشانی دے جا نتھ، تیری نتھ ویکھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہ گل کہہ کے زور نال پیا نتھ، اوہ اجے پچھے آپ چرنی ڈگا آئیا۔ کہے واہ واہ پرہو سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ میں بڑا زور نال گنگا گوداوری جمننا سُرسی توں لیاا سد، بدو بدی کھچ کے کنڈھ دتیاں پُچائیا۔ میں بڑا رکھیا ہنٹھ، سیوک ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ جے پرہو میں نہ ہندا ایہ ضرور تینوں جانڈیاں چھڈ، آگے آنہ سیس نوائیا۔ آگے چن کر کے پھیر پچھے گیا ہٹ، تن سو پنجاہ قدم تے ڈیرہ لائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرسی توں رہیا دس، میںوں پرہ نے بھیجیا چائیں چائیا۔ تھاپی مار کے کہا 'جا ائے جا' ایہ کیتیاں تیرے وس، ایتھے آون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چارے کٹن لگیاں ٹھپ ٹھپ، بودی پھڑ کے دتی کھچائیا۔ نی نہ بولو نہ مارو میں تے ٹھانوں دسن آیا جپ، اوہ ڈھولا لینا گائیا۔ سُرسی کہا آیویں نہ کر ہف ہف، زبان مکھ وچ بلائیا۔ نارد اوسے ویلے کہا لما پھڑ کے سپ، اوہناں دے آگے رہیا بلائیا۔ نی ویکھو میرا تپ، جو مرضی اے اوہ کر کے دیاں وکھائیا۔ تسیں چھڈ دیو کھڑا اُس رب، جیہڑا سب توں چکر وچ رکھائیا۔ ویکھو میں ٹھانوں گیا لبھ، روز لبان دے اُتے میرا نام دھیائیا۔ پھیر غصے وچ چوہاں نے دھونوں پھڑ کے لیا دب، بھار اُتے دتا ٹکائیا۔ نارد کہے ویکھو یارو ہو گئی حد، جے میں چاہواں ایہ کتیاں کتا مٹا کرل کر کے دیاں اڈائیا۔ اوہناں پھیر سر تھلے کر کے لٹاں اُتانا کر کے دتا گڈ، تھوڑی تھوڑی ریت کتاں وچ پائیا۔ مکھوں کہے ہن میںوں دیو چھڈ، ٹھاڈا رام دیاں ملائیا۔ ساریاں پئیاں ہس، پٹھے توں سیدھا دتا کرائیا۔ دُوروں کھندا آوے میرے پُکھ سمرتھ، میرے ول چرن دے لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ بھج کے آیا جس دتا نور، چرن کول سرنائیا۔ صاحب میرے حضور، مہربان تیری بے پرواہیا۔ میرا سخن ہویا پور، سنسار تیرا درشن پائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرسی توں دس کے آیا تیرا گان، ڈھولا گاؤن چائیں چائیا۔ نالے اوہناں توں کرا کے آیا اشنان، پچھلی میل دھوائیا۔ تیرے چرناں کرنی پرنام، نیوں کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ چارے نیڑے گتیاں ڈھک، اپنا پنڈھ مکھائیا۔ نارد کہے پہلوں گولی اپنی جھولی وچ پا کے لیاوے پانی دے پنچ بک، بکل وچ لوکھائیا۔ سارے دند میٹ کے اکھاں گھٹ کے دھیان لگا کے پڑھن لگے سوہنگ ٹک، آواز سنن کھئے نہ پائیا۔ پھیر پنچے انگلاں کتاں وچ واری واری دے کے کہن تیری اوٹ، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر سارے چھٹے مار کے جن بھگت گاون اک سلوک، سوہلا ڈھر دا راگ

الائیا۔ کِریا کر میرے بھگوان، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی ایتھے کھلو جاؤ نال آدر، پنجان قدماں تے ڈیرہ لائیا۔ کیشن سنگھ نوں لے آن دیو گنگا ساگر، گنگا ساگر قدماں وچ ٹکائیا۔ پرہہ نوں دسنا میں تیرا سوری بہادر، چوہاں نوں کھچ کے چرناں وچ لیائیا۔ نوں انہاں دا نرمل کرم کر اُجاگر، مہر نظر اُٹھائیا۔ انہاں دی دھوتی ساڑھی سلوار ویکھ چادر، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ پرہہ تیرے پچھے رُل کے آئیاں مٹی گھٹا، سوہنیاں سوانیاں نظری آئیا۔ راوی کنڈھے پُجیاں تے آگے نہیں سی لگدا پتہ، بے انت ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جے میں نہ ہندا انہاں دا سکا، انہاں نوں کون لیاؤندا چائیں چائیا۔ ویکھیں پرہہ میں در تے لیایا انہاں نوں میرے نال نہ کریں دھگا، دھگا دے کے گھروں نہ باہر کڈھائیا۔ نوں میرا ججمن، نوں میرا مہربان، نوں میرا رحمان، میں تیرا منگتا، تیری لکھ چوراسی، تیرے برہمنڈ کھنڈ، تیرے گوپی کاہن، تیرے سینتا رام، تیرے وشنو بھگوان، تیرے برہما پردھان، تیرے شنکر راجان، جنہاں دی سیوا دروپدی کر نہ سکی جہڑی پانڈواں نوں ہوئی دان، میں تاں پرہہ تیرے دوارے توں غریب براہمن بھکھا ننگا جھولی ڈاہ کے منگنا اک نشان، غریبی دعوے وچ ایہہ چارے جنیاں میری جھولی دے پائیا۔ میں انہاں نوں روز کرایا کروں اشنان، میں مُکٹ لا کے بنیا کروں کاہن، رام بن کے پھریا کروں وچ بیابان، چتربھج بن کے بھاویں باہواں لکڑ دیاں لاؤنیاں پین چوہاں اُنگلار دے نال پھرائیا۔ فی تسیں وی کچھ دیو بیان، کہ سانوں سوہنا لگے جوان وڈا پہلوان، سُرستی غور نال تک کے تھلیوں جتی لاہ کے کہے پرہہ ایہہ بڑا شیطان، ست و جے توں لے کے تے و جے تک سانوں چکر وچ دتا بھوائیا۔ کدی کہے وڈا ڈونگھا گاہن، کدی کہے روداس لے کے بیٹھا تیر کمان، کدی کہے اوہ تہاڈا ستگر تے کھچ کے بیٹھا کریان، کدی کہے اوبدے بھگت وڈے مہان، تہانوں اوتھے بھانڈے مانجن دی سیو نہ کھئے جنائیا۔ اسیں سُن سُن گلاں ہندیاں رسیاں حیران، گوداوری نے اپنے چر نوں کتو پھڑ کے ہلونا دتا آن، جمن چھیتی نال گل گھٹ کے آکھے تے کڈھ دیواں تیرے پران، گوداوری کہے ایہدا مُک جائے پین کھان، نارد کہے نی مینوں نہ مارو پرہہ دے چرناں دا کرو دھیان، میں تے ایسے کر کے تہانوں کھچ کے ایتھے لیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نارد پھیر کہے اک میری پھیر گل لؤ من، آخری دیاں جنائیا۔ جے پسند آیا تے میرے کن وچ کہہ دیو دھن دھن، تے میں خوشی نال جا کے دیاں سنائیا۔ پھیر

تھاڈا بیڑا دیاں بٹھ، بنا پتتاں توں پار کرائیا۔ جے تئیں پرہو کول چلیاں گئیاں اوہ پتہ نہیں کتے وسا دے پچن سنگھ والی چھن، تھلیوں لڑن پسو تے اتوں محمد اتے یسوہ دین ڈرائیا۔ اوہ ساریاں کہن اسیں تے ملنا اُس نور اگمی چن، جو دو جہان کرے رُشنائیا۔ ساڈے نال مل کے بھگتاں نے کہنا دھن دھن، دھن تیری بے پروا ہیا۔ نارد سر مار کے کہے جو کچھ میں اوہی ہم، جے اے وی نال تریو نہ کوئی خوشی نہ کوئی غم، ویکھو کڈی سوہنی میری چمڑی تے کڈا چنگا چم، پرہو تھاڈا کی، جہنوں سارے برہم برہم کر کے گائیا۔ نہ اوہدا ننگ نہ اوہدا کت، نہ اوہدا مند، نہ اپنی ماں دا منا پایا مکھ، نہ پیا کسے ککھ، نہ اوہدی ماں نہ اوہدا پیو، نہ کسے دے گھر پیا جم، تئیں دسو، سوہرے کیہڑے گھر بنائیا۔ اوہ جدوں چاہے ساریاں نوں دے دیوے ڈن، ویکھو گرواں اوتاراں پیغمبراں توں چار جگ دے پچھوں لیکھا رہیا منگ، جھٹ گر اوتار پیغمبراں نارد نوں لیا بٹھ، اٹے شیطان دے ٹوٹے، ساڈے نال کر کے شیطانی، تے ہن اپنی جوانی گنگا گوداوری جمننا سُستی رہیا دکھائیا۔ اوہ چارے کہن گر اوتار پیغمبرو ایہہ ساڈے نال کردا رہیا بے ایمانی، سانوں راہ دتا بھلائی۔ نارد کہے گوہند گوہند جیہڑا پچیاں دی دے کے آئیوں قربانی، پچیاں سیس نوائیا۔ نانک نانک نانک توں بڑا دانی، نام دان میری جھولی دے پائیا۔ عیسیٰ محمد موسیٰ تھاڈی ودھدی رہی اسلامی، سلام علیکم کہہ کے قدم چم کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ رام کرشن سینا تے رادھا دی جے میرے اُتے ہو جائے مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ اوم، اوم، اوم، نالے میں انہاں نوں لے کے آیا نالے میری کرن بدنامی، دروہی دروہی تیرا نام خدائیا۔ میں تے ایہناں نوں صرف دسن آیا کہ پُرکھ اکال نے گولی کولوں کانے دی بنوائی مدھانی، اپنے بٹھ لئی اٹھائیا۔ باقی سوانیاں ددھ رڑکدیاں تے اوہ رڑکن چلیا پانی، پاربرہم پرہہ اپنی کھیل دکھائیا۔ کیوں سدھ رہی نہ چارے کھانی، چارے کنت دین دہائیا۔ نی گنگا گوداوری جمننا سُستی نال ملیو اپنی راوی، اوہ پت تھاڈے نال کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ نی پانی رڑکیاں تھاڈے وچوں نکلن کوڈیاں کوڈے، تھاڈی بھیٹ کرائیا۔ تھاڈے پانی نال اوہ پوڈے اگدے جنہاں نوں لگدے ڈوڈے، بھنگی بھنگ پی کے اپنی مستی دین دکھائیا۔ تھانوں پھیر رڑکیاں وچوں چار چار اچ دے روڑے نکلے چھوٹے، جدھر مدھانی لگی اوہ پاسا چٹا تے تے باقی کالے نظری آئیا۔ نارد کہے جے گر اوتار پیغمبر کول نہ ہون تاں تھانوں دے دیواں غوطے، پانی وچ بلائیا۔ مینوں ہور ڈر آگیا جیہڑا روداس چڑھیا

سی اُتے بوتے، نیلی پگ سر ٹکائیا۔ اوہ مارے نہ کتے ونکے ٹیڈے سوٹے، میری کھلڑی دئے لہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ نی گنگا گوداوری جمننا سُرسی تہانوں بھل گیا سچ رڑکنا، نام مدھانا کھئے نہ پائیا۔ ایسے گل توں پرہ نے تہانوں جھڑکنا، کول سد کے دینا سمجھائیا۔ بہاویں تُساں کیتا امرت چھڑکنا، گنگا ساگر دینے اُلٹائیا۔ پر جگ وچوں تُسیں کڈھ نہیں سکیاں وتکرا، چار ورنناں اک رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تہاڈے اُتے آؤن والے براہمن شوڈراں نوں کرن چُکراں، ذات ہین ایتھے چرن نہ کھئے چُھائیا۔ تہانوں نہیں سی پتہ پُرکھ اکال سب دا مترا، مترا پیارا اک اکھوائیا۔ جس دا آد انت توں اکو فقرہ، آتم پر ماتم ڈھولا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اک وار پرہ پھیر دے پھیر مدھانی، ایہ ساڈی آس رکھائیا۔ سانوں اکو روپ نظر آوے تیری چارے کھانی، چارے گنٹ دھیان لگائیا۔ اسیں پچھے مندے آئے دسدے آئے سب توں پوتر پانی، جگت جل وڈیائیا۔ کردے آئے یُدھ گھمسانی، مذہباں وچ لڑائیا۔ اسیں نزول تیرا انمول چار ورن شبد ملایا نہ دُھر دا ہانی، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تُوں کیتی مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی دیا کھائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرسی کہے اسیں منگن آئیاں بھیکھ، بھچھیا جھولی دے پائیا۔ پرہو سانوں کدی نہ ڈراوے نارد نال تکھی سیخ، بھہ بھو نہ کھئے وکھائیا۔ نارد کہا میری تے اچے لتھی نہیں ریجھ، میں تاں چاہندا ساں تہانوں ڈرا کے مکے مدینے توں آگے دیاں پہنچائیا۔ تہانوں نہیں پتہ، پُرکھ اکال نے صدی چوڈھویں دا روپ دھر کے اپنے گل وچ پہننا تویت، تویتاں جادوؤں والے تُو نے دینے مُکائیا۔ گنگا کہے مینوں وی ایہو ریجھ، کتے کریا کر کے میرے وی گل دئے لٹکائیا۔ سُرسی کہے میری وی کھل گئی نیند، اکھ لئی اگھڑائیا۔ جمننا کہے میری وی ودھ گئی اُمید، آسا ہور پرگٹائیا۔ گوداوری کہے مینوں وی ایسے دی اڈیک، جے میری جھولی پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تُساں ایہہ کی گایا گیت، لالچ وچ اپنا لالچ لیا ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تہانوں چوہاں نوں کس طرح مل جاوے اک تویت، چرن دھوڑی خاک لوو رمائیا۔ سچ سچ دی کرو پریت، پریت اکو لینا بندھائیا۔ تہانوں ہور کاہدی ریجھ، سانوں دیو سمجھائیا۔ جے تہاڈے پاٹ گئے قمیض، سُرجن سنگھ کولوں ڈگی دئے کھلائییا۔ ساریاں دی رو کے اگوں نکلی

چیک، گوبند دے آکے واسطہ پائیا۔ تکھے تیر نال مار دے لیک، لائن اکو دے جنائیا۔ دو جے مکھ دے نال کر تصدیق، شہادت شبد والی بھگتائیا۔ جدوں گائے، گائے تون میرا میں تیرا گیت، دو جا راگ نہ کھئے الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد پھیر کہے پرہو تون کیوں نہیں وینہدا میرا دکھ، میں وی پانی وچ کھلو کے تیرا دھیان لگائیا۔ جے گنگا گوداوری جمنہ سُرستی تون بخش دیویں تے میری لہ جاوے بھکھ، سدا سدا سد تیرا نام دھیائیا۔ چار جگ ہو گئے انہاں دی ہری ا جے نہیں ہوئی ککھ، بچہ گود نہ کھئے اٹھائیا۔ بہاویں مار تے بہاویں کٹ، منگدیاں شرم حیا نہ کھئے رکھائیا۔ گوبند سورا بیٹھا اٹھ، او براہمنہا کی رہیا جنائیا۔ نارد ہو گیا چپ، کہے گوبند میں تے پرہو دے چرناں دی دھوڑی منگ منگائیا۔ مینوں راکھ دے دے اک مٹھ، جو بھیٹا رکھ کے اپنی خوشی بنائیا۔ سری بھگوان کہے اٹے نارد ایتھے کوئی گنگا گوداوری جمنہ سُرستی دی پئی نہیں لٹ، لٹ نہ کھئے جنائیا۔ ایہ میری پڑھدیاں ٹک، ایہ میرا ویکھنگیاں مکھ، دوسر نال اکھ نہ کدے ملائیا۔ نارد اوسے ویلے گیا جھک، پرہو میرا جھپڑا گیا مک، جے تون سب تون بنا لیا اپنے پت، تے مینوں وی بچیاں وانگ اپنی گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے گنگا گودوری جمنہ سُرستی تیں بھیناں تے میں بہرا، کلپنا کلجگ والی گوائیا۔ ایسے طرح کلجگ دے سادھاں تون ہویا شدا، میں اوہو روپ دھر کے دتا وکھائیا۔ نالے بھچھیا منگن نالے کہن ماں، نالے ادھال کے پنڈو پنڈ پھرائیا۔ ایہو جہا کتے نہیں ہندا نیاں، نیاںکار نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر لے بلا، کلجگ دا نقشہ دتا وکھائیا۔ گنگا گودوری جمنہ سُرستی ایہ چنگیاں سوانیاں کیوں بھلیاں راہ، ایسے طرح ا ج کل چنگیاں سگھڑ سچجیاں اپنیاں پتیاں جان تجائیا۔ میں تے ڈر کے کہواں کول خدا، پرہو جے تون کرپا نہ کریں پھر سارے ہی تیتھوں جدا، ملن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں تون کھوپرے وچ امرت دتا بہرا، رس سوہنا وچ رکھائیا۔ گوداوری گنگا جمنہ سُرستی کہن ساٹوں ہور کچھ نہیں لبھیا کچھ نمک والا سواد لیاندا بنا، سو اوہ روداسے دی بھیٹ کرائیا۔ روداس پچھلا لیکھا منگا تے آون لگیاں ساٹوں دتی صلاح، ساریاں تون دتا سمجھائیا۔ نی ڈھائی سیر چنے جن بھگتاں آونے کھوا، چھلیاں دے ٹکے گر اوتار پیغمبران ہتھ پھرائیا۔ کیوں تھادے رس نام والے ہونے زکھ، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ نارد کہے جے پھیر مینوں کوئی پچھے، سچ دیاں سمجھائیا۔ بہاویں مینوں ہندے رہے جگ چوکرئی غصے، میں اپنی ریت نہ

دتی بدلائیا۔ جس ویلے وقت ویلا ڈھکے، پہنچاں تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کہن کیہڑی دھرم دھار دی گولی، بستر لال تن چُھائیا۔ جس دی کدی کسے نہیں چُکی ڈولی، کندھ کپار نہ کُئی اُٹھائیا۔ جنم جنم بدلا رہیا ہولی ہولی، راجے رگ دی بیٹی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری ویکھو سارے نیت، نیتی دیاں جنائیا۔ تُسیں ساریاں کیتی سچ پریت، پریتم لیا منائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سارے کرو بخشیش، رحمت نگاہ اُٹھائیا۔ جیہڑا پجن سنگھ نے بنا کے لیاندا تویت، ایہہ جوگندر کور دے گل دیو پھنائیا۔ ایہہ بھین بھرا نو جنم دے پچھلے جس دی گوہند کرے تصدیق، شہادت اپنا نام بھگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی راوی آئیاں تیرے گھاٹ، کندھے سوہنا آسن لائیا۔ پُرکھ ابناشی دی ویکھی کھاٹ، ککھان سیج وڈ وڈیائیا۔ رات نوں اسان نوں کیہڑی سُناوے جیہڑی چار جگ نہیں دسی بات، اپنا اپنا راگ درڑائیا۔ جس لہنے نال آئیاں بھاج، اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہتھ لاوے اوس پرساد، جس وچوں آتما پرماٹما دا آوے سواد، رسنا کھان والا پرہہ دا رستہ بھل کدے نہ جائیا۔

جن بھکتو سب نے کرنا دھرم دھار سلوارنا، سیس جگدیش جھکائیا۔ جس تھادا جنم سوارنا، چوراسی دے کٹائیا۔ تھانوں ایتھے اوتھے سنبھالنا، اپنی گود ٹکائیا۔ بنا سریر توں پھر وی تھادی کرے پالنا، نرگن ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جے تُساں کچھ نہیں کیتا تھادی آیاں آپ گھالی گھالنا، کیتی کرائی تھادی جھولی پائیا۔ تھانوں نکا نکا دیپک نہ پئے بالنا، بے مثال نے اپنی مشعال تھانوں لیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سیخ کہے میں دوہاں دھاراں والی تکھی، سب نوں نظری آئیا۔ ایسے دا رُپ گوہند دس کے گیا سکھی، لوہے دے باٹے وچ امرت جام پیائیا۔ پر گوہند دے سکھ منن ڈہ پئے پتھراں اٹیں، پُرکھ اکال

دھیان نہ کھئے لگائیا۔ راوی کہے میرے کول اچے ارجن دی چٹھی سانہہ کے رکھی اندر جوں جوں آوندی جاندی متی، بھیو دینا کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ راوی کہے میری تڑپھن لگی آندر، ہوکیاں نال سنائیآ۔ کیشن سنگھ بچن سنگھ اچے تک نہیں ماری چانگر، میرا رنگ نہ کھئے چمکائیآ۔ پُرکھ اکال کھیل کھیلدا جگت جہان لڑائے جوں پھلیاں اُتے باندر، من من نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیآ۔ نارد کہے پرہہ گنگا گوداوری جمناسُستی اُتے پیا بتھیرا گھٹا، دھوڑو دھوڑو نظری آئیآ۔ جے انہاں اُتے کھٹا ڈھائی گز دا دے دیویں ڈپٹا، کھدر نال اپنا مکھ صاف کر کے کولا لین بنائیآ۔ اوسے ویلے انہاں نوں بھل جائے پچھلا ٹپا، آگے سوہنگ ڈھولا گائیآ۔ کلمہ ملے حقیقی حقا، حقیقین دینا بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ ڈھائی گز کہے میں واہ واہ خاصا موٹا، بلدھاری نظری آئیآ۔ نکا جہا ٹوٹا، بیٹھا روپ بدلایا۔ گنگا لا کے اُتے پوٹا، پوٹے نال پوٹا مل کے ویکھے چائیں چائیا۔ جمناسُستی نی ایہ تے ایسے دے جویں زویداس نے کھل لابی کیسے جھوٹا، کھلڑ ورگا روپ دکھائیآ۔ سُستی مخول نال کہے نی ایہ کیشن سنگھ دے گھر دا ایہدا بنا لئیے کوٹھا، راوی کندھے چھپر چھن چھپائیآ۔ گوداوری کہے میں وی اک وچ رکھن لئی بھر لیاؤنگی دانے دا ٹوپا، کل دے بھنے ہوئے پھلیاں وچوں میں اچے وی جیب وچ رکھائیآ۔ جیہڑی سمجھ نہیں آئی مُلا قاضیاں پوپاں، سادھان سنتان نہ کھئے درسائیآ۔ کلجگ دا کھیل دے بھوکٹ بھوکا، قیمت انت نہ کھئے دکھائیآ۔ جیہڑا گولی تے لال چنی نوں لایا گوٹا، ایہہ بدر دی آسا بدھک دا بھرواسا، لیکھا پچھلا دتا سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے رنگائیآ۔ سچ بینتی کہے، میں چڑیا اک مری، مُریدو مُرشد دا بھیو کھلائیآ۔ سب نالوں پہلوں مینوں ملیا ہری، جس ہری دوارے دتا پُچائیآ۔ جس بڈھی دی اچ بینتی سی بڑی، اُس دے پچھے میں ہتھ آؤنا سی جیوندی، پر اوس دے پچھے مر کے اپنی سیوا لئی کھائیآ۔ ستگر شبد ہندا نہیں گھڑی گھڑی، مہر نال جگ جگ پار کرائیا۔ میں رات دی تپدی ساں بڑی، کپڑا ویلا آوے گھڑی، میرا لیکھا لگے ذری ذری، آپ اپنا بھیٹا دیاں کرائیا۔ کیوں میں گوبند ویلے اک وار اوس دے باز توں ساں ڈری، چرناں وچ آن کے اپنی جان بچائیآ۔ سپس نوا کے کہا گوبند جے کتے مینوں وی نال ملائیں گرمکھاں دی لڑی، کئی کئی نال بندھائیآ۔ گوبند نے اوسے ویلے کرپا کری، مہر نظر اٹھائیآ۔

جس ویلے میرے پُرکھ اکال نے لائی پریم والی جھڑی، تیرا ناتا لوان جڑائیا۔ جے تُوں مٹی تے سؤندی مٹی تے بہندی تینوں بھگتاں وچ بٹھا دیواں اُتے دری، بن قیمت توں تیری قیمت دیواں پائیا۔ تیرے اُتے اوڈھن پردہ دیواں اپنا ذری، ظاہر ظہور ہو کے پردہ دیاں چُکائیا۔ ڈرن والیاں نے وڑ جانا اپنے گھریں، تُوں سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ تیرے پیار وچ اک گڑ دی بھیلی پھڑی، تیری قربانی دی مہمانی بھگتاں دینی کھوئیا۔ تُوں اچے نہ ویابی کرم کانڈ دی چھڑی، اک نالوں وچھڑی تے اک نال جڑائیا۔ ویکھیو بھگتو کوئی ہنکار نال ماریو نہ تڑی، پریم پُرکھ پرما تم لکھ چوراسی جیو جنت دا مالک نظری آئیا۔ جس نے سیوا کری، اوسے دے لیکھے پڑی، دیونہار سرب وڈیائیا۔ تہاڈے وینہدیاں بنا بانوں منزل چڑھی، در ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ چڑی کہے میں ساری رات رہی روندی، نو ویراں راتو رات پرہ دے کول اپنی آسا دتی پُچائیا۔ میں تِنّ وچے ضرور اُٹھ کے ساں گاؤندی، ایسے کر کے تِنّ وچے میری آواز سُنن آیا چائیں چائیا۔ میں اوس ویلے دیاں خوشیاں سی مناؤندی، ادھر ادھر لبھاں چائیں چائیا۔ ڈلے دا راہ سی تکاؤندی، جس تُوں اشارہ دتا کرائیا۔ دوسرے دے ہتھ کدے نہ آؤندی، ایہ میری وڈیائیا۔ میں بودی والی تد اکھواندی، کیوں میرا مستک پرہ دے چرناں نال چھوبیا میری بودی لمی نظری آئیا۔ ہُن کوئی اہدی ذات نہیں ویدی سوڈھی، سوڈھی ویدی دا مالک بن کے سب تے دیا کمائیا۔ کوئی پھرن والا نہیں جوگی، تپیشہر ہو کے اپنا تپ وکھائیا۔ غریب نہانیاں ادھارنا اہدی گل گھروگی، جگ جگ بھگتاں پار کرائیا۔ چڑیا کہے میں کوئی پڑھی نہیں پوتھی، کوئی پگڑی ہیٹ رکھی نہیں ٹوپی، کوئی سلوار ساڑھی لائی نہیں دھوتی، میں اپنا آپ وار کے اکو لبھاں مالک نوری جوتی، جو سب دے اندر کرے رُشنائیا۔ جو کھوٹیاں کھریاں سرن آیاں بنا لئے مانک موتی، اٹلڑے لال وکھائیا۔ میں ماری نہیں گئی بے دوشی، دُہائی دے کے دیاں سُنائیا۔ تسیں ساریاں راتی سؤں کے باراں توں تِنّ وچے تگ رکھی خموشی، میں بینتیاں کر کر کے کر کر کے کر کر کے اپنا حال دتا سُنائیا۔ کیوں اچ پرہو دے نال رویداس چمارا موجی، جیہڑا میرا لکھ کے لیکھا جگت دئے درڑائیا۔ بہاویں پچن سنگھ نے بھنگ گھوٹ کے پیتی، بھنگیاں دے ہتھ مول نہ آئیا۔ جرنیل سنگھ نے گھوڑا دبایا اُتے راؤند دی ٹوپی، میرے لگن کھئے نہ پائیا۔ کیوں میں تے ڈلے کولوں بنا سی اوس کاہن دی گوپی، جیہڑا لکھ چوراسی رہیا سائیا۔ جن بھگتو یاد کر لو میتھوں سکھیا لو جو ستگر دا پچن اوہنوں کدے نہ سمجھیو

گل ہوجھی، اک نہیں دو، دو نہیں چار، چار نہیں اٹھ، کیسے نہ کیسے دن ضرور دئے بُھگنائیا۔ بھاویں بیت جان برس کوٹن کوٹی، جگ چوڑی اپنا لیکھا نہ کدے بُھلائیا۔ جس ویلے میں منجی تھلے وڑی گوہند نے تھلے پھیری سوٹی، سہج نال بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ چڑیا کہے میں کوئی پڑھیا نہیں منترے، نو نو نال رسنا گائیا۔ مینوں مل گیا سکھیو کنت رے، پریم دھردرگاہیا۔ جہدی کیرپا نال پنچھی وچ بنت رے، بنواسیاں تون لیا چھڈائیا۔ تہاڈے وبار پچھ میری بھیٹ چڑھے، ایہ وی میری وڈیائیا۔ جو گنگا گوداوری جمننا سُرسی منگے سنترے، ڈھائی ہتھ دیو پھڑائیا۔ ستجگ وچ جن بھگت کدے نہ ہوون اونترے، پتا پوت گود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ چڑی کہے میں پھرن والی اُتے خاک، قدم قدم نال بدلائیا۔ مینوں خوشی ہوئی میرے ستگر دا پورا ہویا واک، لیکھا دتا مُکائیا۔ کھول کے اگلا تاک، درگاہ ساچی دتا ٹکائیا۔ میں ساریاں نوں رہی جھاک، ویکھاں چائیں چائیا۔ بنا بھگتاں تون دسیا نہ کھئے اتفاق، چارے ورن بیٹھے گنڈھ پوائیا۔ جھوٹھا ٹٹ گیا سجن ساک، ناتا دُنی رہیا نہ رائیا۔ اکو میلا پرہہ کلایات، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ جس گرگاہی دی برہما دی سُرسی رکھی جھاک، اوہ گولی دے پیراں نظری آئیا۔ اخیر تے چوراسی دی رہے کیسے نہ واٹ، آون جاون پندھ مُکائیا۔ جن بھگتو میں اُتری تہاڈے گھاٹ، تُساں پرہہ دے پتن دتا پُچائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرسی تکیا ساتھ، راوی کنڈھے سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے سمرٹ، سوہنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتو پرہہ دی ککھاں سیج پلنگ، آسن اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے دنگ، حیرانی وچوں پرگٹائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرسی منگاں رہیاں منگ، راوی کنڈھے آس لگائیا۔ تیرا پرکاش نوری چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نارد کہا مینوں پئی ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ جن بھگت اک دوجے دے اُتے دی جان لنگھ، وڈا چھوٹا مان نہ کھئے وڈیائیا۔ رات نوں سوا پا اکتھا کرنا گھیو کھنڈ، گوہند اُنکلاں نال رس سب نوں دئے چٹائیا۔ بخش کے سچ اند، اند وچ ملائیا۔ تُسیں بھاویں کچھ نہیں سکدے منگ، پھر وی دین دا طریقہ لئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساریاں اک دوجے اتوں دی لنگھنا، خوشیاں نال قدم اٹھائیا۔ پردے وچ ساچا پیار منگنا، دوجی آس نہ کھئے ودھائیا۔ گرُمکھ ستگر دا پچن کوئی نہ کرے

بھنگنا، مٹے چائیں چائیا۔ پھر آپے چاڑھے رنگنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ اندر مٹل نہیں سنگنا، بنا بولیوں آسا لینی بندھائیا۔ آخر واری ساریاں نے اکو لائن وچ جھک کے کرنی بندنا، سپس دینا جھکائیا۔ گوبند کڈھ کے تکھی دھار کھنڈنا، سب دی گردن اُتے دئے چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، درد دکھ بھہ بھنجنا، گنگا ساگر دا پانی سب دے اُتے امرت دئے چھڑکائیا۔

چوراسی لکھ دی مکی اکے وار قُربانی، جنم جنم دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ صاحب ستگر دیوے پد نربانی، در گھر ساچا اک سہائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر دے کے گئے نشانی، بھوکھتاں وچ ڈھولے راگ ناد سنائیا۔ سو لیکھا مٹکاوے شہنشاہ شاہ سلطانیا، پاربرسم پرہ بے پرواہیا۔ اج توں جن بھگتاں دی دُنیا ہو گئی بیگانی، بنا پرما تیا توں سچا ساتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہندی ویکھی بھیٹا، مُحبّت وچ سپس نوائیا۔ سدا آتما پرہ دی دھار بنے بیٹا، تن وجود کم کیسے نہ آئیا۔ راوی کہے جے ستگر مل جائے اکو کھیوٹ کھیٹا، دو جہاناں پار کرائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرستی کہے جس نے پچھلا رکھیا چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ انت آخر کر کے ہیٹا، نرگن نرور دیا کھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا جیون سدا رہے ہمیشہ، جگ چوکری وجدی رہے ودھائیا۔ جنہاں پیار نال ستکار نال کیتا آدیسا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چُکیا اج توں تہاڈا ٹھیکا، ذمے وار پُرکھ اکال نظری آئیا۔

★ ۱۸ پہگن شہنشاہی سمت ۴ چتر سنگھ اتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

نارد آیا، کہے میرے شہنشاہ تیرے دوئے اقبال، اقبالی اپنے گر اوتار پیغمبر لے کرائیا۔ ایہہ نام دے کھلؤنیاں نال پرچن والے تیرے بال، اللہ رام واپگرؤ ستنام کہہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ ساریاں دی سانجھی پرورش سب دی اکٹھی کر پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ میں براہمن پنڈھ مار کے آیا گھالی تیری گھال، پُجا چائیں چائیا۔ بہڑی تُوں اک نہ منی بینتی تے اک نہ منیا سوال، سوالی ہو کے تیرے آگے جھولی ڈاپیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی اک وار تور دیندوں میرے نال، میں وی تیرا پُرانا بھگت نظری آیا۔ تُوں اک ویراں ہاں کہہ دے تے میں دو جہاناں اُتے ماراں پُٹھی چھال، اپنا پیترا لَواں بدلائیا۔ میں سدا لئی بنیا رَواں دلال، تیرے نام دے سوڈے گر اوتار پیغمبر نال کرائیا۔ تُوں ویکھ میرا غریب دا حال، تُوں جتی تے بدلی چال، بودی رو رو دسے حال، اپنی دئے ڈہائیا۔ ہو جا مہربان، دے دے میری آسا دا دان، بھرواسا آگلا دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ ایہہ بچن سُن کے گنگاں ماریاں چیکاں، کوک کوک سُنائیا۔ جمنا کہے میں نگ نال کڈھاں یکاں، لائیناں دیاں لگایا۔ سُرستی کہے میں ہتھ وچ پھڑ کے گیتا، قسم لَواں کھایا۔ گوداوری کہے میں گوبند دی دھار ویکھ کے تپدا انگیٹھا، کوک کوک جنائیا۔ ایہہ براہمن بڑا ڈھیٹھا، جگت حیا نہ کھئے رکھایا۔ اندروں کالا تے زبان دا میٹھا، جھوٹھیاں بینتیاں پرہ دے آگے رہیا سُنائیا۔ نارد نے سُن لیا، سوہریو، میرے وچ بڑیاں توفیقان، چار جُگ دی بھجن بندگی میرے وچ سہائیا۔ تُوں دسو کپڑے رام دی بنا سیتا، سیتا والا رام میرے حُکم پچھے جنگلاں وچ پھیرا پائیا۔ تُوں رادھا بن کے کپڑے کرشن نوں بناؤنا میتا، بنسریاں والی دھن سُنائیا۔ پچھلا وقت پچھے گیا آگے ویکھو کھیل انڈیٹھا، انڈٹھا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے نی پرہ گیا بھگتاں ول، اپنا راہ بدلائیا۔ اسیں اوس توں چوری کچھ پکی کر لئیے گل، پھر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ تُوں میرا دھیان دھرو تے میں مُنہ دے نال وجاواں ٹل، تُوں تَن کر کے تہاڈا مندر دیاں سہائیا۔ پھیر تُوں میرے چرناں ول تکنا تہاڈے اندر دپیک جوتی جائے بل، نُوں ہووے رُشنائیا۔ پھر میں پیار نال تہاڈا اندر کھچنا تُوں وچھوڑا جھل نہ سکو پل، پلک نہ ہووے جُدائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی تُوں چار تے جے میں پنجواں تہاڈے وچ جاواں رل، پرہو دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں

میری راسی تے میں تہاڈا پھل، ایہو میرا حساب رہیا سمجھائیا۔ تسیں ساریاں اکٹھیاں ہو کے میرے سر وچ پاؤ اپنا اپنا جل، جلدی نال پرہے توں چوری چوری اپنا کمّ لئیے مکائیا۔ کڑتی لاه کے کہے میری ویکھو کڈی سوہنی کھلّ، جیہڑا خلق دا خالق اوہدا روپ نظر کھئی نہ آئیا۔ آیویں ایہ سارے کہندے اوہ وسے کایا اندھیری ڈل، تسیں دسو پرمتا ہو کے کیوں اندر لک کے جھٹ لنگھائیا۔ دھوکھے نال اجّ اوس نے تہانوں پھرایا اُتے تھل، رتے وچ بھوائیا۔ راوی نال مل کے کیتا چھل، راوی بڑی چلاک جس نے تہانوں لیا منگائیا۔ نی اجے وی جاؤ جاگ، ویلا ہتھوں نکلیا پھیر چلے نہ کھئی چٹرائیا۔ تسیں امرت دیاں دھاراں میں ودیا دا پنڈت تے دوویں مل کے سانجھا بنائیے سماج، استری مرد دا اکو جہا ہووے راج، رعیت رہن کھئی نہ پائیا۔ میری بودی دا بنا لو تاج، ویکھو ہن میں پاتشاہ میرے آگے دیو نہ کوئی جواب، نیوں کے سیس لو جھکائیا۔ میرا شہنشاہ والا خطاب، ٹنگ اُتے ٹنگ چڑھا کے دندی پیچ کے رہیا سُنائیا۔ جھٹ بستے وچوں کڈھ کے کتاب، اک دو تین چار پنج چھ ست اٹھ نو صفحے دتے بدلائیا۔ نی گنگا گوداوری جمنا سُرسی آہ ویکھ ساریاں گر اوتار پیغمبران لکھیا اوس نے آؤنا وچ پنجاب، پنجہ سب دے اُتے لائیا۔ تسیں مینوں کیوں کہندیاں خراب، میں خبرداری نال سب نوں رہیا جگائیا۔ نی تسیں مینوں من لو ہن مہاراج، گروآں دا گرو تہاڈے ساہمنے بیٹھا سوہبا پائیا۔ ایہ پچن سن کے جے تہانوں خوشی آئی میرے چرن وچ داغ، میں اکھیں میٹ کے اپنی خوشی منائیا۔ کھراٹے مار کے لوں خواب، مستی وچ سُستا تہاڈا نور تک کے اپنا رنگ بدلائیا۔ جس ویلے میں آواں تسیں سجّا کھٹا ہتھ اٹھا کے مینوں کہو جناب جناب جناب، اک ہتھ والا سلام مینوں کدے نہ بھائیا۔ میں کوئی سنت نہیں، میں کوئی سادھ نہیں، میں کیسے دی اولاد نہیں، میں کیسے دی مستی والی مجاز نہیں، میں کوئی شرع والا جلاد نہیں، میں کیسے مُلک قوم والا نواب نہیں، میں نہ کدی وسیا تے نہ اُجڑیا تے کوئی بے ایمان خراب نہیں، خرابی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے میں راوی کنڈھے ویکھیا تہاڈے روپ دا اجلاس، نک منہ کن اکھاں ناساں مل کے بیٹھے منڈلی لائیا۔ میں اُبھا لیا سانس، ہوکیاں وچ اپنی آہ بھرائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کھائیا۔ سانوں کر کے اداس، گنگا گوداوری جمنا سُرسی لئیاں راوی کنڈھے منگائیا۔ پھر تکیا اُتے آکاش، اسماناں اُتے اکھ کھلائیا۔ نگاہ پرتی دھرتی دے اُتے تکیا آکاش، نور نورانہ نظری آئیا۔ اوہدے چرنی گنگا

گوداوری جمنہ سُرستی کہے جاہ ایتھوں بدمعاش، کیوں رُوَلا رہیا پائیا۔ نارد کہے نی گنگا گنگیئے نہ بولن والیئے گنگیئے، رَویداس نوں کنگن دتے مینوں کوئی دے دے چھاپ، میں وی چھاپیاں اُتوں دی دھون آیا، تیرے ورگی نہ کدے پرنائیا۔ جمنہ کہے تُوں بڑا پوتر پاک، میں سب کچھ ویکھ وکھائیا۔ سُرستی کہے جے تینوں ڈر نہ ہووے کہ ساڈا پُرکھ اکال باپ، نارد تُوں بھے نہ کھئے رکھائیا۔ گوداوری کہے جے نہیں جاندا مینوں اک ویراں گوبند نوں لین دیو آکھ، بینتی کر سنائیا۔ جاں گوبند دا نام لیا نارد کہے بھین جی میں کپھڑا گُستخ، گلان باتاں دا غُصہ کرنا موہے کدے نہ بھائیا۔ میں وی ویکھن آیا تھادی اچ چاواں بھری رات، بھڑی اپنا رنگ رنگائیا۔ تھادا متر تے میرا ویری ایہہ روی لکھی جاندا نال قلم دوات، شاہی کاغذ نال جُڑائیا۔ نی تھانوں سمجھ نہیں آئی راوی کتھوں دی آفات، جیہڑی چڑھدے لہندے ول بھجے بن کے راہیا۔ تْسیں کیوں اوس دی مئی بات، مینوں دیو سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ گنگا گوداوری جمنہ سُرستی کہے نارد جی، جی نارد ہُن چلیا جا چپ کیتا، مُکھوں پچن نہ کھئے سنائیا۔ نارد کہے میں تے ضرور دسوں جو کچھ میرے نال بیتا، بیٹی کہانی دیاں جنائیا۔ میں جگ چوڑی ساریاں دے اندر لاؤن والا پلینا، لُو جوتی والا لگائیا۔ پھر ہتھ مار کے وچ کھپسا، اک کاغذ لیا کڈھائیا۔ آہ ویکھو جس دے وچ سب تون وکھری ریتا، جگ چوڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ چارے کہن سانوں وکھا، نارد کہے پہلے مُنہ دھووو پھیر ویکھو شیشہ، کنگھی پٹی کر کے میرے ساہمنے آئیا۔ پھیر میرے نال پچن کرو میٹھا، سری مُنی مہاراج کہے کے مینوں لُو بُلایا۔ جے میں گھوک سُتا ہوواں میری چارے جنیاں تھوکو پیٹھا، ہتھ پولا پولا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائی۔ نارد کہے نی راوی کیوں پرہہ دے مُکھ وچ پائی نہیں بوند، بوند بوند ٹپکائیا۔ تُوں بولی نہیں کی دند جُڑ گئے نال گوند، گوند وانگ موٹی تازی نظری آئیا۔ جے تْسیں نہیں کونا میں غمی وچ پینا ہونگ، پائے پائے پائے کر سنائیا۔ کی سوں گئی ایں، کی تینوں آئی اُونگھ، نین میٹ کے جھٹ لنگھائیا۔ جھٹ پٹ لت دے وڈھ لا کے چوڈھ، چٹکی نال پھڑ کے پھر اپنی بودی رہیا پلائی۔ پچھانہ نوں مُکھ کر کے کہے راوی میں پرہو نوں رہیا ڈھونڈ، ہُن ایتھے سی پتہ نہیں ہُن کینھ ڈیرہ لائیا۔ نی میں وچھوڑے وچ گیا مر جے تینوں کوئی دکھ تے گرلا وانگ کونج، کوک کوک سنائیا۔ جے پتھرے تینوں رونا نہیں آوندا تے میرے سجے موڈھے تے ہتھ رکھ کے میرے اتھرو دے پونجھ، تیری سیوا مینوں

چنگی نظری آئی۔ تینوں نہیں پتہ اوسے دے ویراگ وچھوڑے وچ اجیت جُجھار گئے جوجھ، گوبند دُلا رے اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ تینوں گنتوں پھڑ کے دساں ایہہ اوبو گوبند موجود، تُوں اکھیں میٹ کے جھٹ لنگھائی۔ میں جدھر جاواں مینوں کہندے شرارتی بھوت، بھوتنا کدھروں گیا آئی۔ تسیں وی سُن لو گنگا گوداوری جمننا سُستی میرے بنا تہاڈا کم نہیں آؤنا سوت، ستیو تہانوں نہ کھئے جگائی۔ اگے تے روداس چمارا گنڈھدا سی جوت، ہن ٹٹیاں رسیا ملائی۔ تسیں مینوں بہاویں سارے کہو کیوت، میں بہاویں کپتا تے پرہ دا سچا پتہ دیاں جنائی۔ جے میں وگڑ گیا تہانوں ساریاں نوں کہوں اچھوت، کیوں تہاڈے وچ مُردیاں دیاں ڈھیریاں نظری آئی۔ پھیر دسو جاوگیاں کیہڑی کوٹ، کیہڑے پاسے اپنا پندھ مُکائی۔ تسیں ساڑھی دھوتی لاؤن والیاں جے میرے ننکے پیراں نوں لیا دیو بوٹ، بوٹ پا کے تہانوں میں ٹھمک ٹھمک چل کے اپنی چال دیاں وکھائی۔ پھیر تساں آپے کہنا ایہہ کوئی پرہ دا آگیا دوت، جیہڑا ستیاں رسیا اٹھائی۔ میں کوئی کلجگ دیاں سادھاں سنتاں ورگا نہیں کیوت، نام جیاؤں اللہ واپگرؤ ستنام تے ستگرؤ آپے آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل رسیا سمجھائی۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر پھردے چار چہیرے، چوٹرف دھیان لگائی۔ ویکھن وچ اندھیرے، اندھ کوپ پھول پھلایا۔ چار ورن جہیرے، جھگڑا نہ کھئے گوائیا۔ اچڑدے دسن کھیڑے، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائی۔ نام چڑھیا کوئی نہ بیڑے، ونجھ مہانے کم کیسے نہ آئی۔ جدھر تکیے جھوٹھے جہیرے، جھگڑا سکے نہ کھئے گوائیا۔ سانوں سُنن والے بتھیرے، ملن والا نظر کھئے نہ آئی۔ کس دے اُتے کریئے مہرے، کس سیس ہتھ ٹکائی۔ سارے کردے ہیرے پھیرے، جوٹھ جھوٹھ چٹرائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت دسدے پرہ چرنی لگ گئے جیہڑے، جیہڑا جم کی پھاس کٹائی۔ اوہناں ہونے انت نیڑے، ناتا کوڑ رہے نہ رائیا۔ اچ دی رات سرشٹی سونا گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بچن کرنے بتھیرے، متا صاحب نال پکائی۔ دُور دُراڈے آئے نیڑے، گھر وجے سچ ودھائی۔ بھے جنائے سنگھ شیرے، بھیک اک لگائی۔ سارے آگے وچ گھیرے، پلو نہ سکے چھڈائی۔ اگے مارنے نہ پین گیڑے، گیڑا مکے لوکائی۔ مہربان کرے مہرے، مہر نظر اک اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن سوا پا لیاؤ کھنڈ گھبو، مٹھا گھرت وچ ملائی۔ سب دا سانجھا اکو پیو، پُرکھ اکال پتا متنا چائی چائیا۔ جس نوں کہندے خُدا دیو، دیونہار سرب سرنائی۔ آتم نال لگائے نینہوں،

پر ماتم پریتی اک بنائیا۔ داتا ہو کے الکہ ابھیو، دُکھ بہنجن ہووے سہائیا۔ جو آد جُگاد رہو، اوڑک اک اکھوائیا۔ سارے اوس دی سرن پئیو، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ امرت برکھے مینہو، نیہوں نیہوں رس آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ وست کیسے نہ وکے ہاٹ، لبھیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ سانوں وی دسی راوی کنارے گھاٹ، بھیو ابھید کھلائیا۔ پنج پنج گُرمکھ اُٹھو اک اک اُنگل سب نے لینی چاٹ، رس رسنا والا بنائیا۔ سُنتیاں جانا جاگ، نیترا کھ کھلائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹ، ملے مان وڈیائیا۔ کراں ہاس بلاس، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پرہہ ملن دی سکھ لوو جاچ، طریقہ رہیا درڑائیا۔ ایہہ سہنجی ہونی رات، گُرمکھو ملے وڈیائیا۔ جو جمیا سو ہو جاوے ناس، سدا رہن کھتے نہ پائیا۔ ایہو جہا آگے کیسے ملیا نہیں کوئی باپ، جو چچیاں سیو کھائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، اندروں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دسے اُنگلاں چٹو وارو واری، گوہند در ملے وڈیائیا۔ کیسے دی منسا نہ رہے دُکھیاری، دُکھاں درداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ نار کنت نہ چوڑھی رہے نہ چھیاری، گوہند رنگ رنگائیا۔ نہ ٹیلر رہے نہ سنیاری، نہ چٹی شاہی رُپ وٹائیا۔ نہ لالن رہے گھمیاری، نہ ترکھانی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گُرمکھو سب دا سانجھا ہو گیا ورن، برن اکو اک درڑائیا۔ اکو سَتگر اکو چرن، اکو سیوا لینی کھائیا۔ اکو منزل ویکھنی چڑھن، دو جا راہ نہ کھتے تکائیا۔ چوڑاسی وچوں آیا تہانوں پھرن، کھوجے تھانوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ مٹھا کہے میرا لے لو رس، واسطہ پرہہ دے آگے پائیا۔ جیہڑے چنڈے جانڈے اوہ اپنے اندر کرو جس، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ اکھان کھول نہ لینا تک، درشتی ادھر ادھر نہ کھتے گھمائیا۔ پھر تہاڈا ناتا جڑے پگ، آگے سکے نہ کھتے چھڈائیا۔ جیہڑا تہاڈے کارن آیا وت، وطن تہاڈا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے اک دوجے دے اُتے آئے ٹپ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پھر گوہند دا رس لوو چکھ، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گھرت کہے میرے وچ نہیں کوئی گھرنا، گھرن سب دی دیاں کڈھائیا۔ جن بھگتو گوہند دا رس ویکھ کے دوجے دوارے کدے نہیں پھرنا، وست منگن کھتے نہ جائیا۔ پرہہ بن اور مننا کوئی پھر نہ، کنت سہاگ نظر کھتے نہ آئیا۔ منزل چڑھ کے سادھاں پچھے کدی نہیں تھڑنا، اپنا من ڈُلائییا۔ ویکھو اُلٹا گِڑا گِڑنا، چارے کنت ڈبائیا۔

حُکھے چھیڑ چھیڑنا، مجھان دا چھیڑو اوہ گرو نانک دے دُبائیا۔ ایہہ سماں پھیر نہیں ملنا، کوئن جُگ راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گھبو کہے کوئی رہ نہ جاوے باقی، باقاعدہ دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال تہاڈا ساتھی، سوہنا سنگ نبھائیا۔ تہاڈی پُچھے واتی، نرگن آیا چائیں چائیا۔ راوی دی پڑھ کے پاتی، گنگا گوداوری جمننا سُرستی نارد کلجگ دی ریتی ویکھ کے بتھ ماردا اُتے چھاتی، زور زور نال درڑائیا۔ جن بھگتو پریہو دا امرت کدے نہ لبھو باہر کیسے کٹورے وچ بائی، کِریا نال سب دے اندروں دے چکھائیا۔ تُساں تے صرف حُکم دی متنی آکھی، پار کرنا اوبدی وڈیائیا۔ جے تُسیں بھگت تے میں تہاڈا جماعتی، جیہڑی وڈیا تُسیں نہیں پڑھی اوہ مضمون دتا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا مِتر تے سب دی کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھے تهاؤں تھائیا۔

★ ۱۹ بھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ★

راوی کہے راتیں گر ارجن مینوں دتا درس، ہس کے لیا بُلایا۔ پچھلے یاد نہ کریں پیتے برس، دُکھاں دینا بھلائیآ۔ آگے تیرے اُتے ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ پوری ہوئی شرط، قول توڑ نبھائیا۔ کھیل ویکھیا فرش، وجی سچ ودھائیا۔ خوشی ہوئی عرش، عرشی پریم دیا کھائیا۔ توں اپنا پورا کیتا فرض، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر ارجن کِہا راوی میرے تگ نین، نیناں نال ملائیآ۔ تیرے وچ چرن چُھپایا نرائن، نر نرائن دیا کھائیا۔ تیرا پوتر ہویا وین، ویناں ملی وڈیائیا۔ دوسر رہیا نہ کھئے طرفین، دُتیا بھاؤ رہیا چُکھائیا۔ جھگڑا مُکایا پنچائیں، پنچاں مل کے گنگا گوداوری جمننا سُرستی خوشی منائیا۔ آگے رہنا نہیں طرفین، طرفداری نہ ونڈ وندائیا۔ لیکھا ویکھو وچ بالمیکی رمائن، رشی کی لکھ کے گیا سمجھائیا۔ جس ویلے نیتر رووے ہندوائیں، ہندو دین دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر ارجن کِہا راوی تگ لے کونے گوشے، لہندی دشا دھیان لگائیا۔ جس دی سمجھ کھئے نہ سوچے، اوہ سوچاں رہیا پائیا۔ جس دا

درس کھئے نہ لوچے، اوہ درس رہیا دکھائیا۔ جس دا بھانا کوئی نہ روکے، بھانے وچ دُہائیا۔ اوہ سرِشٹی والے کیتے تھوٹھے، دھرم دی دھار نہ کھئے پرکھائیا۔ کلجگ وہن کھاندے غوطے، پھڑ باہوں پار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ راہ ویکھے گر ارجن میری پُشت پناہ لاوے تھاپی، تھپکی دے کے خوشی منائیا۔ تیرا پرہو بڑا پرتاپی، پرتاپ والا سوہا پائیا۔ جس نے کوئن تارنے پاپی، پت پُنت بنائیا۔ جن بھگتاں کولوں اکو منائے آکھی، پوجا پائے دے لیکھے دئے مکائیا۔ یاد کر جس ویلے عیسیٰ چڑھیا سی پھاسی، گل وچ پھاسی تے آسی راوی ول تکائیا۔ چارے کوٹاں گھنم کے ویکھیا ایسے کنڈھے دسیا پُرکھ ابناشی، جتھے سُکے منڈے آیا کھوئیا۔ جیہڑی اوہ کول رکھدا سی چار چار اِنج دی باٹی، اوہ پتھراں تھلے چھڈی دہائیا۔ اچے تگ ہتھ نہیں آئی لادھی، کھوجیاں ملن کیسے نہ پائیا۔ اُس مُقدّے جگہ توں چڑھدی دشا نو گز دبی ڈھائی فٹ دی ڈونگھی کھاڈی، اوسے طرح آس تکائیا۔ گر ارجن کہا کی دشا ہوئی ساڈی، کلجگ کی کار کھائیا۔ کیوں بھاوی ہوئی ڈاڈھی، تتیاں لوحاں اُتے بھائیا۔ راوی کہے ہے ستگر، جے تتی لوح تے نہ بہندو پھیر میری کون کردا امدادی، ایتھے آکے چرن کون چھپائیا۔ میں تان آد توں ساد مُرادی، سدھی سادی اپنا روپ رکھائیا۔ جگ چوکرئی کیتی نہیں کدی شادی، سنساری کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چرن کول میں جا کے کدے نہیں کیسے دے لاگی، نیوں نیوں سپس نہ کھئے نوائیا۔ مینوں اکو پرہو دے ملن دی وادی، میری عادت پچھلی چلی آئی۔ کوئی لائی نہیں سادھی، اکھاں میٹ دھیان لگائیا۔ میں ایہناں وچ نہیں جاگی، مستی وچ سوں کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں کدی نہاتی نہیں مہینہ ماگھی، پوتر اپنا آپ کرائیا۔ مینوں ایہہ گل یاد تیرے پچھوں مینوں اک سنہا دتا سی گجری جیہڑی گوبند دے پچیاں دی دادی، دعوے نال سمجھائیا۔ جس نے کھیل کرائی ساڈی، بنس سرینسا اپنے لیکھے پائیا۔ نی راوی اوہ سار لے تھادھی، اتم آوے چائیں چائیا۔ نال بھگت سہیلے ہون اُس دے لاگی، پریم پرتی وند وندائیا۔ جو ویکھے کھیل دُنیاوی بازی گر لا کے بازی، بازاں والا اپنے نال ملائیا۔ تیرا تٹ کنارہ ہووے وڈبھاگی، بھاگاں بھریئے تینوں ملے وڈیائیا۔ ایہہ سمجھ نہیں کوئی دماغی، بڈھی وچ نہ کھئے چترائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی سماجی، سماج واد نہ کھئے درڑائیا۔ ایہہ پرہہ دی پٹھی سدھی اُلٹی ہونی

کلابازی، اکل کل دھاری اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد جگادی، جگ چوکری اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۴ گیان سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ★

راوی کہے میں لما لایا ڈھونکا، ستجگ دی سٹی نے کلجگ انت لئی انکڑائیا۔ جس ویلے بل میرے گھاٹ پہنچا، مل کے خوشی بنائیا۔ میں دھیان دھریا نال شوفا، روپ انوپ ویکھ دکھائیا۔ جس ویلے چڑھیا اُپر نوکا، نئی اک چلائیا۔ اوہنوں نیند دا آیا اک جھونکا، ہلارا بے پرواہیا۔ حکم سُنیا کلجگ اتم اتا، سچ ثبوت نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ راوی کہے بل نال سی چھاسی پری پیارے، جون وتے نظری آئی۔ کچھ ویاہے کچھ کوارے، کچھ بڈھے بال سوہیا پائیا۔ جس ویلے آئے تٹ کنارے، در ٹھانڈے اک سہائیا۔ میرے انتر آئی اک وچارے، وچرکے دتا جنائیا۔ بل کی ایہ تیرے ورگے بھگت سارے، مینوں دے درڑائیا۔ بل کہا ایہ جنم جنم دے دکھیارے، کرم کرم دا روگ نہ کھئے گوائیا۔ سارے جگت وچ میرے نال کرن پیارے، جے پرہو نون ملیوں تے سائوں دے ملائیا۔ میں وی دسدا ربیا اشارے، صفت مہا والی گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ راوی کہے جس ویلے بل نئی گیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جیہڑی پرہ دی گولی ایہ اُس دا نیکا جہا سی پتر، آئیو چھوٹی سوہیا پائیا۔ نال پروبت سی سوہنا شکر، شکر یہ کہہ کے سیس نوائیا۔ بھکھ لگی تے کھان نون منگے ٹکر، روٹی ہتھ کھئے نہ آئی۔ جنگل وچ ییلے وچ چار پائے سارے لکن، اپنا آپ چھپائیا۔ اُس ویلے بل نے مکھ لیا وچ بکل، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ پھیر بچہ لگا رُسن، روکے ربیا کُرائیا۔ میری اندر لگی ٹن، بھکھا دئے دہائیا۔ سر دے وال لگا پٹن، نیناں نیر وہائیا۔ جس ویلے بل لگا چکن، پچھا لیا بدلایا۔ پھر لگا پچھن، مینوں کچھ دے کھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بل کہا واہ میرے بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ میں راجا اج کول نہیں کچھ پین کھان، چرن تیری سرنائیا۔ حکم ہویا بل اسمیدھ یگ کر پروان، پروانہ اک درڑائیا۔ میں تھوڑی دچھنا تے تھوڑا منگنا دان،

باقی سب کُجھ تیری جھولی پائیا۔ ایہہ بچہ اک انجان، ایہہ رو کے وی مینوں ربیا سُنائیا۔ میں جلدی پہنچیا آن، بھجیا واہو داہیا۔
 اونے چر نون حلوائی آگیا راہی آگیا ویاہ والے گھر دا پکا کے پکوان، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اوہدے نال سی ہور جوان، دوجا ساتھی
 سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ بل دے نال سی اک دھرم دھار دی داسی، سیوک
 سیوا سچ کھائیا۔ اون بینتی اک آکھی، نیوں کے سپس نوائیا۔ میں بچے دی کران راکھی، گلان نال پرچائیا۔ بل کہا ایہہ کوئی کھیل
 پُکھ ابناشی، تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ایتھے نہیں کوئی سون نون کھاٹی، کھٹیا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دُور دُراڈا مار کے آیا واٹی، پینڈا
 پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا آپ ملائیا۔ داسی اوسے ویلے کر لئی لکھت، جو چن بل
 جنائیا۔ اندرے اندر کیتی ممت، پرہ تیری بے پرواہیا۔ جے اپنی مہا دی دیویں ممت، تیری سیوا لوں کھائیا۔ پُکھ ابناشی دتا پیار
 دا خلعت، مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے آپ آواں دیا کھاواں تیرا نام ہووے ترپت، ترسنا ترپت کرائیا۔ کول سُن دا سی اٹھے پھر دا
 چوبدار جس دا نام نیشٹ، بھاگاں وچ کتھا پڑھائیا۔ اندر وچار آئی کی کرنا سورگ بہشت، سُکھ دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جے پرہو
 اپنی سیوا وچ مینوں بخشے لکھت، میں خوشیاں نال کھائیا۔ مینوں ایہو شوق تے ایہو عشق، پریم ایہو درسائیا۔ باقی رہے نہ کھئے
 چنت، جھگڑا نہ کھئے وکھائیا۔ پُکھ اکال دین دیال اشارہ کیتا ایسے دھرنی ایسے دھرت، دھول دتا وکھائیا۔ جس ویلے مڑ کے آواں پرت،
 نرگن نور کران رُشنائیا۔ تیری پوری کران شرط، مہر نظر اٹھائیا۔ جاگیر سنگھ دی پوری ہوئی پچھلی عرض، لیکھا سب دا ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملائیا۔ جس ویلے حلوائی آئے نزدیک، بچے ہور دتی دُہائیا۔ اچی
 مار کے چیک، کوک دتی سُنائیا۔ مینوں کُجھ کھان نون ملے تے پھر کھاواں پرہو دی چنگی پرت، بنا کھان تون کوئی نہ وڈیائیا۔
 حلوائیاں وچوں اک چن سنگھ سی ٹھیک، جو آگے آیا چائیں چائیا۔ اسیں تے منگن والے بھیکھ، پرہ دے آگے جھولی ڈاہیا۔
 میرے ساتھی دے کول کھریا جس نون کھندے کھونچا چوڑی کیتی لوہے دی سیخ، ہتھا لکڑ والا لگائیا۔ دوہاں مل کے گایا پرہو تون
 میرا میں تیرا گیت، انتر انتر آواز جنائیا۔ اسیں روز پکوان پکائیے مٹھائیاں بنائیے آج ساڈے کول نہیں کوئی چیز، بچہ سکے نہ کھئے رجائیا۔
 آسا سنگھ جس دا پچھلا نہ سی جنیت، موڈھے اُتے رکھ کے مُکھ اُتے دتا کرائیا۔ اوہ کھونچا جے ساڈے کول نہیں کُجھ تون پرہ دے

کولوں کوئی بھکھیا منگ لے بھیکھ، شاید تیرے اُتے ترس دے کھائیا۔ بچن سنگھ جہدا ناں سی پچھلا مجید، مشرانی ماں خوشیاں نال لے کے گائیا۔ کرن لگا تاکید، آمل کے پھیر پرہ دے آگے دئیے دُہائیا۔ دوہاں اکٹھیاں ماری چیک، کوک کوک کے رولا دتا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کھونچے کہا پرہو او دُنیا دے بھگوان تینوں میرا دکھ، میرا نہ کوئی رام نہ کوئی کاہن، میں سپس نہ کیسے جھکائیا۔ جس دا جویں دل چاہندا مینوں اوویں بنا لیندے لوہے نوں آگ وچ تاء کے لین کٹ، کٹ کٹ کے میری شکل دین بدلائیا۔ تیرا پکوان پکے، تیرا یگ لگے تیرا اسمیدھ ہووے مینوں نائی براہمن حلوائی موڈھیاں تے کندھ چُک، ججھاناں گھر راجاناں گھر دیواناں گھر جاون چائیں چائیا۔ تتی دھار وچ مینوں دین سٹ، چھٹی پدارتھ میرے نال بنائیا۔ پرہو میں سگند کھا کے کہاں میں اچے تک کچھ پایا نہیں کدے اپنے مکھ، سب نوں رنہ بنا کے رسنا نال کھوائیا۔ لوکی تے تھلے نوں جاندے جھک، میں اُتے نوں پیا اٹھ، دھیان تیرے ول لگائیا۔ جے تُوں پرما تے میں نہ بولن والی تیری آتما میرے تے جاہ تٹھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوسے ویلے پُرکھ اکال نے ستّ وستو ٹکائی کھونچے دی اُتے مٹھ، انگنت بھنڈارا دتا سمجھائیا۔ شبد ہویا جا کے بل دے آگے سٹ، سہج نال دے جنائیا۔ جے اسمیدھ یگ کرنا آہ لے چُک، اتوٹ اٹھ نظری آئیا۔ ستّاں رنگاں وچ بٹھ کے رکھنا کدے نہ جائے نکھٹ، سہج دتا سمجھائیا۔ کھونچے اپنے اُتے پیاں نوں لیا گھٹ، اپنا بل ودھائیا۔ بل دے کول آ کے لیا پُچھ، کی تُوں بل راجا، چھتردھاری نو کھنڈ پرتمی دا مالک، دین دنی دا داتا، مہا رشی مہا منی مہا عودھوت مہا پنڈت مہا جوگی مہا جُگیشر مہا تپیشر مہا رکھیشر کہ مہا کویشر کہ دھرتی ماتا دا ایشر، جو سب نوں روزی رہیا کھوائیا۔ بچہ پھیر لگا چیکن، بل سوچن لگا ودھیکن، ہُن شانت تینوں کراواں کیکن، وجہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی دیا کھائیا۔ کھونچے نے کہا جس ویلے میں بل دے آگے رکھی سمگری، دُھر دی وست ٹکائیا۔ میں نرمل جوت تگی دو جہان اکگری، اکنت نظری آئیا۔ پھیر ویکھیا ستجگ تریتا دواپر ہندی بدلی، بدلا سب دا رہیا چُکائیا۔ پھر تگیا پُرکھ اکال نظری آیا عدلی، انصاف اک کھائیا۔ پھیر ویکھیا میرے چُکن والیاں آسا سدّ لئی، انتر انتر میل ملائیا۔ کی تْساں سیوا کرنی اچّ لئی، کہ ہور وی آس ودھائیا۔ دوہاں کہا پرہو جس ویلے تُوں مات آویں سانوں ضرور صدّ لئیں، اپنا میل ملائیا۔ انہاں کانیاں کاہیاں وچوں کڈھ لئیں، ایہو تیری وڈیائیا۔ ویکھیں کتے

سنسار دی مایا وچ نہ چھڈ لئیں، اہل نہ کدے بھلائیآ۔ تُوں آد انت رہویں سدا جگ لئی، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ اسیں منگ اکو منگ لئی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کِریا کر کے اپنے نام رنگ لئیں، رنگت اک رنگائیآ۔ جے اسیں بھل جائیے تُوں سُنتیاں تُوں ساٹوں سدّ لئیں، سدّا اپنا نام سُنائیآ۔ کھونچے والے کہا، مِترا تُوں تے خالی ہتھ تُوں بھاویں بھیج جائیں، مینوں بھیجن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ دوہاں دی ضد ودھ گئی، اک دُو جے تُوں بولن چائیں چائیا۔ جے میں بھیجاں تے تُوں وی ایسے کھونچے تُوں چھڈ جائیں، تیرا مان رہے نہ رائیآ۔ جے وبار بھگتے پھیر اوس پر بھو تُوں منّ لئیں، جیہڑا وعدے پور کرائیا۔ کھونچے والے کہا تُوں وی بھاویں گھر تُوں جاویں کم لئی، جگت موہ ودھائیآ۔ جے تیری منسا اوس نے بٹھ لئی، پھیر مئیں بے پرواہیا۔ جے دوہاں دی جوڑی بنا کے اپنے دوارے سدّ لئی، حُکمے حُکم سُنائیآ۔ پھر وچھڑیے نہ کدے جگ لئی، جگت ترسنا نہ کھئے ودھائیآ۔ جے جیوئا ایسے سواساں دے دم لئی، جیہڑے سواس توڑ نہ کھئے نبھائیآ۔ جے جیوئا دھی پتر مات پت بھائی بھین ساک سجن دے چم لئی، چم درشٹی ہور ودھائیآ۔ جے جیوئا گھر دیاں روگ سوگ چنتا دکھ غم لئی، غم خوار نہ ملے دھر دا ماہیا۔ اج تون پکی گندھ کئی بٹھ لئیں، آگے سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ جے جیوئا تے اوس سری بھگون لئی، جو بھاگ حصہ پچھلا جھولی پائیآ۔ بچن سنہاں کوئی سدیا نہیں تینوں دنّ لئی، پینڈا دُور دُراڈا پوائیا۔ آسا سنہاں جوڑ جوڑیا کیسے گلّ لئی، آگے کھیل کی ورتائیآ۔ وبار ہونا راوی دے جل لئی، بوند بوند ترسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ راوی کہے میرا جل ہونا پوتر، ملے مان وڈیائیآ۔ امرت دھار آوے نتر، دُرمت میل دھوائیا۔ میرا اگلا مٹے فکر، چنتا رہے نہ رائیآ۔ جن بھگتاں جوڑ جُڑا کے چوٹی چڑھ کے سِخر، ویکھنا اکو ماہیا۔ جیہڑا گل لگاوے بھریاں چکڑ، پاپاں کرے صفائیآ۔ کدے نہ ہووے بھڑ، کوجھیاں کھلیاں گود اٹھائیآ۔ سو سوامی بنے متر، پیارا اک اکھوائیا۔ سب دی پوری کرے اچھت، نراچھت ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جیہڑی چار جُگ دی پورب لکھت، لہنا سب دا دئے بھگتائیآ۔ پرہ دی نندیا کیا کوئی کرے نندک، نندن وچ کدے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیآ۔ راوی کہے جس دن آوے پھگن چوی، سچ دیاں سُنائیآ۔ پرہ نے لکھت لکھاؤنی نویں، نویں دھار جنائیآ۔ بچن سنہاں اودن پھیر نہ چھٹا وچ سوویں، آسا سنگھ نال بھلائیآ۔ جس ویلے لنگر لئی تپن لگے توی، تَساں دال سبزی وچ کھونچا دینا ٹکائیآ۔ لیکھا لیکھن ڈہ پئے روی، وقت

ساڈھے پنج سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگون، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔

کما داس سارے آئیے چوہ، رسنا نال رس پھیر کچھ نظر نہ آئی۔ اوس ویلے سواد نال مٹھا کر کے سارے رہے سی سوٹ،
 رس اندرے اندر لنگھائیا۔ خوشی نال پیروں کیسے گرگابی لابی جتی لابی کیسے لاپے بوٹ، چپلاں لاہ کے منہ بلاون چائیں چائیا۔
 مستی وچ خوشی وچ ہلارے رہے جھوٹ، زبان سوہنی سیو کھائی۔ اوس خوشی وچ رسنا سواد وچ ساریاں دے پچھلے فکر گئے
 سی چھوٹ، آلس نندرا نیڑ کیسے نہ آئی۔ کایا دے اندر بڑی وڈی ٹوپ، جس نوں بھر کے ترپت نہ کھئے کرائیا۔ باہروں سواد لیندے
 تے اندروں باہر سواساں دی ماردے پھوک، ساہ زور زور باہر کڈھائیا۔ جے انہاں رساں نال مانس جنم دا کم آجاوے سوٹ، پھیر
 ستگر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹہانوں پتہ نہیں چوہو گئے نال پھرہ ہووے بندوک، ہسدے گئے تے ہسدے آئے کر کے کوچ، رمز والی
 رمز نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرمکھو جتنے سواد اتنا
 ڈر، بھے رائے دھرم رہیا دکھائیا۔ جے مٹھا رس کھا کے، سکہ پا کے، دھن لگا کے، سچکھنڈ ہو جان جیو آباد، پھر پربھ دے یاد
 کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایسے رس توں ڈر کے جنگلاں وچ چلے جاندے سنت سادھ، گھر بار کر برباد، بھکھ پیاس وچ اپنا جھٹ
 لنگھائیا۔ جس ویلے اوہناں نوں وی انہاں رساں دی آوندی یاد، پھر اوہ نہ جگیا سو رہندے تے نہ سادھ، جیون کم کیسے نہ آئی۔ گتا
 کہے بھکتو جائیو جاگ، میں سب نوں رہیا جگائیا۔ میرا حصہ تے ٹھاڈا بھاگ، لہنا دوہاں دا، لیکھا دوہاں دا، تھانوں تھائیا۔ ٹھاڈا
 سواد تے میرا کھاج، تسیں مینوں کھا کے اپنی خوشی منائیا۔ جے ٹھانوں کوئی کھاوے تے پھیر اُسدا کی دیو کے جواب، مینوں دیو
 درڑائیا۔ ویکھو مینوں مٹی وچ دبدے، اُتے بھار نال مارن سہاگ، جے کوئی سرا باہر رہ جائے پھیر دین دباٹیا۔ گرمکھو جتاں چر مٹی
 وچ مٹی نہ ہوواں اونا چر کدے نہ ملے پربھو مہاراج، جو آد جگاد جگ چوکرئی دا پتا مائیا۔ تسیں سارے بن جاؤ اک سماج، جس

طرح ساڈا ساریاں دا اک دھرتی دے اُتے رہن والیاں دا رس مٹھا نظری آئیا۔ پریم پیار دی سکھ لو جاج، دُھر دا حُکم لو واج، منوآ کرے نہ کوئی ناچ، جگت واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی سکھیا اک سکھائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مہندر سینگھ دے گرہ پنڈ فتح ننگل ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے میرا سوبیا تٹ کنارہ، در دوار وچی ودھائیا۔ ملیا میل ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوڑی پُورب لاییا اُدھارا، جو گر اوتار پیغمبر گئے جنائیا۔ مینوں چرن دھوڑی مستک دے کے چھارا، دُرمت میل دھوائیا۔ ست دھرم دا بھر بھنڈارا، کوڑی کِریا دتی گوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس جیکارا، آتم پرما تم دتا درسائیا۔ نیج نیتر نین اگھاڑا، دین دنی ویکھاں چائیں چائیا۔ جاں تکیا چار کُنٹ کلجگ دے سے کوڑ کُڑیا، ست دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شودوالا مٹھ گردوارا، گنگا گوداوری جھنا سُرستی تٹ رہے گر لائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ملے نہ کھئے سہارا، کھتری براہمن شوڈر ویش روون مارن دھائینا۔ شاستر سمرت وید پُراں کھانی بانی پئے کوئی نہ سارا، بودھ اگادھ شبد اناد دُھن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ مُلا شیخ مساک پنڈت کردے ہاباکارا، انتر آتم زرتتر پردہ نہ کھئے چُکائیا۔ جدھر تگاں اودھر ہاباکارا، دھرم دوار نہ کھئے سہائیا۔ گر ارجن دے کے گیا اشارہ، شبد اگئی راگ سُنائیا۔ جس ویلے کل کلکی آوے اوتارا، نہککنکا ویس وٹائیا۔ امام اماما بن سکدارا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پاوے سارا، کایا کعبہ پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی وجے سچ ودھائیا۔ راوی کہے میری آسا منسا پوری، پورن برہم درڑائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ملیا حاضر حضور، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دی مستک لا کے دھوڑی، دُرمت میل لئی دھوائیا۔ میری چولی رنگ چڑھیا گوڑھی، ایتھے اوتھے دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ جدھر تگاں حاضر حضور، چار کُنٹ دہ دشا سوبھا پائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کِریا گڑھ توڑیا غروری، ہوئے

ہنگتا دئے مٹائیا۔ چتر سگھڑ بنائے موركھ مؤڑھی، مایا ممتا موہ وکار گوائیا۔ پندھ مکائے نیڑا دوری، کایا مندر اندر میلانے ملائیا۔ سرب کلا بھرپوری، آد اتنا اک اکھوائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر آسا رکھ کے گئے ضروری، صدی چودھویں دھیان لگائیا۔ سو برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآن آکاش پاتالان پندھ کرے عبوری، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پریشور پروردگار اپنی کل ورتائیا۔ راوی کہے میرے انتر آیا سگھ، سگھ ساگر وچ سمائیا۔ میری کلپنا میٹی دُکھ، دردان ڈیرہ ڈھاپیا۔ تٹ کنارے اُتے پُج، پوجنیک دتی وڈیائیا۔ میرا بھاگ کیتا سدھ، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں چار جگ دی تھکی ماندی پئی اٹھ، نرگن دھار لئی انگرائیا۔ بینتی کیتی پُرکھ اکال دین دیال مینوں اپنا وکھا گوہند دلارا ست، جو پچے پنہاں ہیٹھاں گیا دبائیا۔ میں پکاری اُچ، کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ راوی کہے میں درس اکھا کیتا، نوری جلوہ نور رُسنائیا۔ میرا تن من ٹھانڈا سینتا، ترے گن اگنی تت گیا بھجائیا۔ میری پوتر ہو گئی نیتا، دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ مینوں ایشٹ بھل گیا رام سینتا، رادھا کرشن نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا ملیا اکو میتا، مٹر پیارا سوہبا پائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُستی کہے سانوں بھل گئے شاستر سمرت وید پُران اٹھاراں دھیائے کیتا، گہر گمبھیر بے نظیر ساڈا پڑدا دتا اٹھائیا۔ آس رہی نہ کیسے کلمے کیسے نام حدیثا، حضرتان تون پرے کیتی پڑھائیا۔ کریا کھیل آپ جگدیشا، جگدیشر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا راہ تگن حضرت محمد عیسیٰ، موسیٰ مُسلسل اپنی اکھ اٹھائیا۔ نانک گوہند رکھ کے حق عقیدہ، دُھردرگاہی راہ تکائیا۔ جس دا راز سدا پوشیدہ، اکھراں وچ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ راوی کہے میں درشن کیتا دانستہ دیدہ، ستمکھ بھئے سوہبا پائیا۔ اگلا بھیو صدی چودھویں انت اخیر جگت جہان دسے پوشیدہ، پاربرہم بھیو کھئے نہ پائیا۔ لکھتاں وچ بھوکھتاں وچ ایشٹاں وچ دریشٹاں وچ گر اوتار پیغمبر پیشین گوئیاں دس کے رکھ کے گئے اُمیدا، آسا منسا آساوند ہو کے مات رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلّا اپنی کار کھائیا۔ راوی کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، بن تت وجود و جی ودھائیا۔ گہر سوامی ٹھا کر ملیا میرا، میں ممتا رہی نہ رائیا۔ جس نے کرنا حق نیڑا، دو جہاناں حق خُدائیا۔ لکھ چوراسی تارنہارا بیڑا، نئیا نوکا اپنا نام چلائییا۔ ساڈھے تین ہتھ

وساؤن والا کھیڑا، اپ وائے تیج پرتھی آکاش سوہیا پائیا۔ مہربان محبوبُ مُحَبَّت وچ کرے مہرا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جس صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر نرگن دھار ماریا پھیرا، نرویر اپنی کل پرگنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دھار دا ویکھے ویہڑا، اُتر پُورب پچھم دکھن پھول پُھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، سچ سوامی انترجامی پاربرہم بھیو ابھیدا اپنا بھید چُکائییا۔ راوی کہے میرا سُنجننا ہویا گھاٹ، وجی حق ودھائیا۔ میرا بجر گیا پاٹ، نیج نین ہوئی رُشنائیا۔ نجر جھرنا امرت لیا چاٹ، رس اِکو سوہیا پائیا۔ درشن کر پُرکھ ابناش، اپنی ترسن بُجھائیا۔ میرا لیکھے لگا سواس، جو ساہ ساہ دھیائیا۔ منڈل منڈپ ویکھی راس، ہر کرتا کھیل رچائیا۔ اُم تکی ذات، جس دی دین مذہب ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اُم سُنائی گاتھ، تُوں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ جاں تگان چار گنٹ دہ دشا میرے پاس، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیغمبر دین دُنی دیونہارا ساتھ، وشن برہما شو دیوت سُر گن گندھرو اپنے نال چلائییا۔ سو سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اک اِکلا گیا آکھ، آخر اپنا حُکم چلائییا۔ صدی چوڈھویں دین دُنی دے بدل جانے حالات، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان ہونا نفاق، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ دیناں مذہبان ذاتاں پاتاں گر اوتار پیغمبران دینا جواب، آگے جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ جھگڑا مُکنا پنچ تت ماٹی خاک، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا، نر نرائن اک سُنائیا۔ راوی کہے میں درس کیتا انوکھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، دھواں دھار نہ کھئے وکھائیا۔ مہربان اپنے ملن دا دے کے موقع، مُکمل اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا مارگ دس کے سوکھا، رستہ اِکو دتا درڑائیا۔ جتھے براہمن بنے نہ کھئے پروہتا، مستک سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی تٹاں اُتے مارنا پئے نہ غوطہ، مالا منکا نہ کھئے پھرائیا۔ اِکو رنگ رنگایا تُوں میرا میں تیرا دُرمت میل پاپ کلیور جائے دھوتا، پنت پُنت دئے کرائیا۔ جنم مرن لکھ چوڑاسی آون جاون پورا کرے سوچا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ پُرکھ اکال صاحب سوامی نرگن دھار اِکو بخش کے اوٹا، اوڑک اپنے وچ سہائیا۔ شبد اگتی لا کے چوٹا، سوئی سُرقتی لئی اُٹھائیا۔ راوی کہے مینوں جُگاں پچھوں مل گیا موقع، صاحب ستگر دتی مان ودیائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا جانے لوک پرلوکا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مہنگا سنگھ دے گھر پنڈ سدا ضلع گرداس پُری ★

راوی کہے میں درس اکھا تکیا، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ جیہڑا صدق بھروسہ رکھیا، جگ چوکرئی راہ تکائیا۔ کلجگ ویکھدی رہی زین اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آیا نسیا، پاندھی ہو اپنا پندھ مکائیا۔ جمنہ کہے میں حیران ہوئی کرشن چاردا سی گٹواں وچھیاں، بنسری دھن سنائیا۔ پُرکھ اکالا جن بھگت ادھارے اپنے پچیاں، بچپن سب دا ویکھ وکھائیا۔ دھگا دیوے جگت پریتی کچیاں، کنچن گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ گلے لگاوے دھر دیاں سچیاں، سچ سوامی اپنی دیا کھائیا۔ میرے لوں لوں اندر رچیا، پرہ میرا دھردرگاہیا۔ میرا پرہوں وچھوڑا ٹھیا، گیا مکھ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ راوی کہے میں پرہ دا درشن کیتا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ٹھاکر لبھاں اکو میتا، مٹر پیارا سوہیا پائیا۔ جس دے چہتر جھلے سیسا، جگدیش نور الہیا۔ جھگڑا مٹائے اوچاں نیچاں، راؤ رنگاں اپنا رنگ رنگائیا۔ گھر وکھائے اک انڈیٹھا، جس گرہ بیٹھا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ راوی کہے میرے ہوئے بھاگ متھن، متھرا واسی نال آیا چائیں چائیا۔ صاحب ستگر بیڑا بٹھ، ایدھیا والا رام سنگ نہائیا۔ درشن پا کے گجری چن، میرے لوں لوں لئی انگڑائیا۔ کلپنا مٹی من، ممتا دتی گوائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں کہا دھن دھن دھن، اچی کوک الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حُکم اک ورتائیا۔ راوی کہے درس کرن دا موہے ہویا اند، اند اند وچ سائیا۔ خوشی ہویا بند بند، بندگی وچ وڈیائیا۔ جس ویلے گرمکھ اک دوجے دے اتوں گئے لنگھ، میں رو رو نیتر نیناں نیر دتا وبائیا۔ جیہڑا سون والا سی اتے پلنگ، اوہ میرے کندھے خاک اتے لیٹ کے خوشی منائیا۔ میں اندرے اندر رو کے پائی ڈنڈ،

ڈنڈاوت کر کے سپس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہو گئے دنگ، حیرانی سب دے اندر چھائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی بدل کے کنڈ، اپنی لئی انگرائیا۔ جن بھگتاں ملیا ساچا سنگ، دُھر دا ساتھ بنائیا۔ جس نے رس چکھاؤنا گھپو کھنڈ، کھنڈا نام والا پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ راوی کہے جس ویلے جن بھگت اک دوجے اُپر ٹپے، ٹپا سوہنگ نام دھیائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہو گئے بکے بکے، حیرانی وچ دھیان لگائیا۔ نالے کہن اسیں وی ناتے کریئے پکے، اک دوجے نال گنڈھ پوائیا۔ مٹر بنیئے سکے، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سارے ہوئیے اچھے، بُریاں والی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جس طرح بھگت پرہو دے بچے، مان تان نہ کھئے رکھائیا۔ لٹدے اُتے مٹی گھٹے، وڈے چھوٹے نہ کھئے وڈیائیا۔ نال نئے نئے بچے، شیرخوار سوہیا پائیا۔ سب نے کہا اسیں پچھلے کھڑے چھڈے، آگے اکو راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ راوی کہے میں سوئی اُٹھی جاگی، جگت ویکھ وکھائیا۔ بھگت تکیا ویراگی، گرمکھ پرہو دھیان لگائیا۔ زوی تکیا تیاگی، ممتا موہ مٹائیا۔ نیوں کے سرنی لاگی، چرن کول سپس جھکائیا۔ پرہو مٹمکھاں دی ودھ گئی آبادی، گرمکھ ویرا لا نظری آئیا۔ ٹوں جگ جگ دا رہبر دھرم دھار دا گاڈی، گائیڈ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ایس سمیں تیری لوڑ ڈاڈھی، میں ڈاڈاں مار کے دتی دُہائیا۔ پت رہے نہ ساڈی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کیسے کم نہیں آؤندی کیسے دی لگی سمدھی، اندر وڑ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ منوآ سب دا ہویا باغی، آپ اپنا بل ودھائیا۔ رسنا جہوا دی دُنیا بنی راگی، انتر آتم راگ نہ کھئے سُنائیا۔ صاحب ٹوں بھگت اُدھاریں آدی، جگ جگ تیری بے پرواہیا۔ کریا کر صاحب وسمادی، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرن سرنائی تیری لاگی، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گھر کاکا جاگیر سنگھ دے نوت (سریر چھڈن سمیں) پنڈ سدا ★

راوی کہے میں پریم ویکھیا اندر میں میر، جو میں اکو اک منائیا۔ جس دے انتر سچ تصویر، بنا نقش توں اپنا نقش بنائیا۔ جس نون خبر دندا ہندا سی کبیر، درگاہ ساچی دی سچ جنائیا۔ جس نے تت بنایا وجود کیتا تعمیر، دتی مان وڈیائیا۔ بدلدا آیا تقدیر، جگ جگ حکم ورتائیا۔ ویکھے سرب تاثیر، تسبیح مالا کھوج کھوجائیا۔ جانے شاہ حقیر، نینیاں پھول پھلائییا۔ سدا اوس نون کہو آمین، آمین کہہ کے سیس نوائیا۔ جے مہربان ہو کے اک وار سجدہ کر لئے تسلیم، اپنی دیا کھائیا۔ پھیر جھگڑا مک جائے قدیم، قدرت دا مالک ہوئے سہائیا۔ اوہ دیونہارا گوئی پیشین، پیشتر دئے درڑائیا۔ جس دا مارگ بڑا مہین، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جگ جگ وکھری تعلیم، سیکھیا اگم اتھاپیا۔ میں میر کہا مینوں سدا اوسے دا یقین، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ اوہ نر نہ مدین، نر نرائن نظری آئییا۔ بدھی ہون نہ دیوے ملین، پتت پنتیت آپ کرائیا۔ میں اوسے نون ملن دا شوقین، سد اکو راہ تکائیا۔ اوسے ویلے جوتی چمک وجی نوری نوین، صحن ہوئی رُشنائیا۔ میں میر دا اک مُرید سی جس دا نام نسیم، نوجوان نظری آئییا۔ اون دندان ہیٹھاں دے زین، زباں نال لیا دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ میں میر تکیا حق نظارہ، رحمت رحیم کھائیا۔ نسیم کہا میرے مُرشد پیارا، در تیرے سیس نوائیا۔ اوہ کیہڑا گھر بارا، جتھے بنا چند سورج توں ہوئی رُشنائیا۔ مُرشد کہا اوہ دُھر دا سچا دربارا، جتھے وسے نور الہییا۔ اوہو پروردگارا، اک اکلّا سوبھا پائیا۔ جس نے نور دتا چمتکارا، چمک دتی چمکائیا۔ روشن ہویا صحن سارا، وجی گھر ودھائیا۔ نسیم کہا اے مُرشد، میں جانا چاہندا اوسے دے چرن دوارا، اوسے وچ سمائیا۔ جگت جیون دی رہے نہ کھئے وچارا، جیون کم کیسے نہ آئییا۔ جے ملے ملے میت مُرارا، جو متر پیارا اک اکھوائیا۔ اوسے ویلے دُھر دے شبدا میں میر نون ہویا اشارہ، اندرے اندر دتا درڑائیا۔ جس ویلے نرگن روپ جوتی جامہ دھار آواں دوبارہ، سرگن توں نرگن ویس وٹائییا۔ امام امامان دا سیکدارا، صاحب سلطان نور الہییا۔ تیرے مُرید نون درشن دیوان جنم دوا کے وچ سنسارا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوبن اوستھا وچ لے کے جاواں اوس دھرم دوارا، جتھے میرا نور جوت رُشنائیا۔ وعدہ ہویا قول کیتا اقرارا، راوی کہے میں شہادت دیاں بھگتائیا۔ ایسے کارن جاگیر سنگھ رہیا نہیں وچ سنسارا، جنم مرن دا لیکھا گیا چکائیا۔ جنان چر راوی گواہ نہ بن

دی اوناں چر پرہو بن سکدا نہیں سی لکھارا، ایسے کر کے اتنا چر دتا لنگھائیا۔ گھر والے بتھیریاں متتاں کردے رہے، عرضاں کردے رہے، غصے وچ کدھدے رہے گالاں، لفظ لفظ بدلائیآ۔ میاں میر کہہ کے گیا منزل چڑھنا نہیں سکھالا، سِخڑ چوٹی چڑھن کھئے نہ پائیآ۔ ارجن نؤں تتی توی تے بیٹھیاں ویکھ کے میں وی پے گیا کاہلا، میرے اندر آئی انگڑائیآ۔ ارجن نے ہس کے کہا میاں میر جی باہر دی چھڈ دیو تے اندروں پھیرو اپنے من دی مالا، تسبیح دی جگہ اپنی طبع لو بدلائیآ۔ صاحب ستگر دا سدا کھیل نرالا، نرویر ہو کے اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا حل کرے سولا، سوالی ویکھے چائیں چائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ گربخش سنگھ دے گھر پنڈ نوشہرا ★

گوداوری کہے گوہند میرے وچ چرن گیا دھر، ندیڑ دکھن دشا ملی وڈیائیآ۔ سندیسہ دتا جو گرمکھ جیوت جائے مر، مر جیوت روپ وٹائیآ۔ میرا بھے چکيا ڈر، سنسا روگ رہیا نہ رائیآ۔ کرپا ستگر دتی کر، میرے انتر وجی ودھائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نظری آیا ہرجو ہر، ہردے رہیا سائیآ۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت رہیا پھڑ، گر اوتار پیغمبر بچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ آتم پرما تم پرما تم پرما سچ پھڑائے لڑ، پلو دھرم نہ کھئے چھڈائیآ۔ قلعہ توڑے ہنکاری گڑھ، ہنگ برہم اک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گوداوری کہے گوہند چرن ملیا بھرواسا، میری ترسنا رہی نہ رائیآ۔ میرا لیکھے لگا سواسا، جیون جیون وڈیائیآ۔ میں تکیا پرتھی آکشا، گگن گگنتر اکھ کھلائیآ۔ منڈل منڈپ ویکھیاں راسا، گوپی کاہن پردہ لاپیا۔ چار کٹ تکیا تماشا، دین دنی کرے لڑائیآ۔ کلجگ دسے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ آتم پرما تم جڑے کیسے نہ ناتا، سرتی شبد نہ کھئے ملائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن دسے گھاٹا، وست امولک جھولی کھئے نہ پائیآ۔ گوہند تون امرت رس ملے کیسے نہ باٹا، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ جھگڑا پیا ذاتا پاتا، ہندو مسلم کرن لڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک

اُٹھائیا۔ گوداوری کہے میں بینتی کیتی ستگر پاس، آرزو دتی جنائیا۔ میرے صاحب ستگر میری پوری کر آس، ترکھا رہے نہ رائیا۔ ست دھرم کیوں دھرتی اتوں ہویا ناس، چار کُنٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ دُھر دے نام دی گائے کوئی نہ گاتھ، نراکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ اوتار پیغمبراں اتوں ہٹیا وشواس، وشیاں وچ دین دُنی ہلکائیا۔ ساچا کھولے کوئی نہ راز، پڑدا اندروں نہ کھئے چکائیا۔ کیوں سینا رام نوں چھڈ کے پڑھن لگے نماز، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ کیوں اللہ چھڈ کے منتر درڑایا ستنام، کیوں واپگرُو جاپ جیائیا۔ کی لہنا دینا حساب، گر گوہند دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ گوہند کِہا سُن ویناں وچ وین والی، تینوں دیاں جنائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ زین اندھیری ہونی کالی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ست وست لبھے کیتوں نہ بہالی، چار کُنٹ دہ دشا خالی نظری آئیا۔ پھل رہے کیسے نہ ڈالی، سنمل زکھ جگت لہرائیا۔ جدھر تگاں ترے گن مایا پئے جنجالی، پنج وکار ہوئے ہلکائیا۔ ساچی دے نہ کھئے دھرمسالی، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ سارے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیا۔ گوہند کِہا گوداوری جتنے نام، جگ جگ پرہو دتے جنائیا۔ دین مذہب بنا غلام، حصے ونڈ گیا ونڈائیا۔ حقیقی ملے کیسے نہ جام، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ دین دُنی پُرکھ اکال نوں کرے بدنام، بدیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ آتم پرما تم کرے نہ کھئے پہچان، بیو نہ کھئے کھلائییا۔ نش اکھر ہوئے نہ کیسے گیان، صدی چوڈھویں لیکھا مُکنا تمام، محمد رو کے دئے دُہائیا۔ حضرت عیسیٰ دس کے گیا اپنے وچ کلام، کائنات جگت سمجھائیا۔ موسیٰ کہے کے حق سلام، سجدیاں وچ سیس نوٹایا۔ نانک دتا پیغام، نو کھنڈ پرتمھی آپ وڈیائیا۔ گوہند کہے ایہو سندیسہ میرا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر دیاں جنائیا۔ انت کنت بھگونت پرگٹ ہووے سری بھگوان، کل کلکی ویس وٹایا۔ جودھا سوریر نو جوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ جس توں گر اوتار پیغمبر منگدے دان، وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ اوہ کلجگ کوڑی کِریا میٹے آن، مایا ممتا موہ چکائیا۔ ست دھرم دا دس نشان، چار ورنان بخشے اک دھیان، تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب دا سانجھا ہووے گیان، ہندو مُسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو مندر گرودوارا ہوئے مقام، کایا کعبہ اک رُشنائیا۔ اکو شبدا ناد دُھن گان، ناد آد دئے سُنائیا۔ اکو امرت رس پین کھان، نجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ اکو سرشٹی درشٹی اندر سری بھگوان، دوسر سیس نہ کھئے نوٹایا۔ کلجگ وچ ستجگ کرے پردھان،

پاربرہم اپنی دیا کھائی۔ گوداوری کہے میں نمو نمو گوہند کیتی پرنام، چرن چم کے اپنی خوشی بنائیا۔ کچھ مینوں اُس دا دس نشان، نشانے نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت، نر نرنکار ایکنکار، پروردگار سانجھا یار، لاشریک حق توفیق، مہربان محبوب اپنی کار کھائی۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنکھ دے گھر پنڈ وزیر پُر ★

گوداوری کہے گوہند ول لائیاں اکھاں، جو آخر ہوئے سہائیا۔ جس دا میل نال پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ دئے گواہیا۔ جس دا نام بودھ آگادھ اکتھنا اکتھا، رسنا کتھ نہ سکے رائیا۔ جگ جگ کرے کھیل یتھارتھ یتھا، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ جیہڑا تیر چلیا چھڈ کے گیا بھتھا، کمان ٹنگ جگ سٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے جا کے وسا، جوتی جوت جوت سہائیا۔ اتم نرگن دھار ہو کے پرگٹا، پرگٹ ہو کے اپنا کھیل کھلائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹا، وست امولک اک ورتائیا۔ آتم پرماٹم جوڑے ناتا پکا، پاربرہم برہم میلا سہج سہائیا۔ دینا دیوے حقیقت حقا، حق حقیقت ویکھ وکھائیا۔ ستجگ سچ چلائے رتھا، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ یودھا سورپیر مردانہ بن گیا ہٹا، نوجوانا اپنا میل جنائیا۔ اوتاراں پورا کرے پٹا، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا رہیا نہ تتاں اٹھاں، اپ وائے تیج پرتھی آکاش من مت بڈھ پردہ دئے اٹھائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی میٹے رٹا، اکو نام دئے جنائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش کرے لٹ لٹا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ شبداگمی مار کے سٹا، سوئی سرتی دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان اپنی دیا کھائی۔ گوداوری کہے گوہند دسے اک سہارا، ستگر شبدا نام وڈیائیا۔ جس نے کلجگ کرنا پار کنارہ، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ چار ورنان دینا ادھارا، کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ رنگائیا۔ ایک مندر دسنا گرو دوارا، کایا کعبہ اک اُچھائیا۔ ایک نام شبدا دھنکارا، شبدا نادی ناد اک وجائیا۔ امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، نجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ ایک دیا باقی کلایاتی کرے اُجیارا، جوتی جوت دگمگائیا۔ ایک میلا ہوئے پروردگارا، گر چیل اکو گھر سوہا پائیا۔ کھیلے کھیل اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول اُپر ڈیرہ لائیا۔

جس نوں کہندے چوویاں اوتارا، نہکلنک ناؤں سمجھائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی لیکھ نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو سوامی انترجامی کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنا ویس وٹائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن نوں کھنڈ پرتھی پاوے سارا، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ گوداوری کہے میں تگاں گوہند چرن کول، کول چرن دھیان لگائیا۔ جو ہر ہردے جائے مول، مؤلا روپ سوہا پائیا۔ پرگٹ ہویا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ اُلٹا کرے نابھی کول، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ اُس دا لیکھا جانے کون، من مت بُدھ نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس دا سندیسہ دے نہ سکے پون، اُنجا پون رہی گرلائیا۔ جس ویس وٹایا دھاری پون، بل اپنا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لکھ چوراسی ویکھے اُون گون، اُون جاون پتت پاؤن دین دُنی کھوج کھوجائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ میلا سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ★

نارد کہے راوی تیرے کنڈھے کنڈھے بھجی آوے لاٹاں والی، لٹاں کھلیاں نظری آئییا۔ راہ کھڑا رہی بھالی، چاروں کنڈ ویکھ وکھائییا۔ اوہدی چمک ویکھ کے میں وی بھج اٹھا شالی، بھج دے دی بودی بلارے رہی کھائییا۔ میں کول آ کے اشدبھج بڑی سوہنی نوں ویکھ کے، تھو تھو کر کے کہا توں بڑی کالی، کوجھی نظری آئییا۔ اوہدے مکھ اُتے غصے نال آئی لالی، شستر اٹھ رہی بلائییا۔ میں کہا کیتھوں آئی توں رانی خاں دی سالی، ساڈیاں حدان وچ پھیرا پائییا۔ اوہ جوش وچ آگئی کاہلی، آگے نوں قدم اٹھائییا۔ میں جھٹ چڑھ کے اُتے ٹاہلی، ٹیں ٹیں کر کے دتا سُنائییا۔ جے مینوں کھڑنا این میں مُدھ تھانی چڑھیا توں چڑھ جا ولوں پرالی، جنہاں نوں پرمل کہے کے لوکی سُنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ نارد کہے میں غور نال تکیا اوہ آسوار اُتے شیر، بھہ رہی جنائیا۔ میں ہتھ جوڑ کے کہا میرے اُتے کر دے مہر، تیری بے پرواہیا۔ نی جے توں شہنشاہ دی رانی تے مینوں براہمن نوں بنا لے اپنا دیر، بھابی کہے کے اپنی خوشی بنائییا۔ اوہنوں غصے وچ پھیر آگئی چیر، گدا رہی بھوئییا۔ میں پھیر دتا چھیر،

اُتوں ہلونا دے کے سُکے پتے اوہدے اُتے سٹائیا۔ اُس لمی بانہہ کر کے میرے مُنہ تے ماری چپیڑ، میں ہسّ کے دتا وکھائیا۔ اگوں کہا
 چپیڑاں مارن نالوں مینوں اپنی بکل وچ لے لیٹ، بہاویں سارا دن چُکی پھریں میں سی نہ کدے کرائیا۔ اُس نے مینوں کھچّ کے لاه لیا
 ہیٹھ، میں چرن چمّ کے دُرگا ماتا دی جے جے دا نعرہ دتا سُنائیا۔ پھیر اپنے ہتھ مار کے اُتے پیٹ، پٹ پٹ کے دتی دُہائیا۔ زور
 نال کہا جے تُوں آگے جانا میرے ول ویکھ، تینوں رستہ دیاں سمجھائیا۔ جے راوی دی حد ٹپیو اوتھ محمد چار یاری محمد شیخ، شرع
 والے تیرے نال کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میں کہا نی اشنُبھج مینتھوں پیار نال پُچھ،
 میری پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ پھیر ہتھ میری اُتے مُچھ، وٹ دے چڑھائیا۔ پھیر مینوں کھوا کُچھ، جیہڑا امرت پھل دُھر توں لے کے
 آئیا۔ پھیر پیار نال چُک، ہلارا دے لگائیا۔ پھیر تُوں وی گائیں میں وی گواں تُوں میرا میں تیرا ٹک، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔
 پھیر مینوں کھوا ٹک، بھکھے تُوں دے رجائیا۔ جے تینوں بہتی خوشی آ جاوے میرے چرناں ول جاویں جھک، ایہ تیری مرضی میں
 تینوں دتی جنائیا۔ نارد کہے ایہ بچن سُن کے مینوں خوب دتا کُٹ، کُٹ کُٹ کے میرا رنگ بدلایا۔ میں بھجّا تھک کے گیا ٹٹ، اپنا
 بل گوائیا۔ اوہ میرے مگرے آئی اٹھ، چلی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے
 میرے اندر آئی پھیر خوشی، غمی دتی بھلائییا۔ چڑھ گیا آ کے دُھسی، رات دے اٹھ بچے میری رام دُہائیا۔ میں ویکھیا اڈیاں چُکی،
 اپنا زور لگائیا۔ اوہ شیر وانگو شیر اُتے بیٹھی بُکی، بھک دتی لگائیا۔ مینتھوں بھ نال آواز نکلی دو ٹکی، سوہنگ ڈھولا دتا گائیا۔
 اونے چر تُوں رستے وچوں بھونک پئی کتی، اپنی آواز پرگٹائیا۔ میری ڈردے دی پیروں لہ گئی جتی، ننگے پیریں بھجیا واپو داہیا۔
 جیہڑا راہ وچ پُچھے اوہنوں میں کہاں میں ننگے پیریں اوس پرہو دی کرن گیا ساں بُتی، جیہڑا بُتخائیاں دی کرے صفائیا۔ جس نے کالا
 گانا بدھا گئیں، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جاں میں پچھے بھوں کے ویکھیا دُرگا سنکھ والے ہتھ دی وٹی مُکی، مینوں رہی وکھائیا۔ نالے اُچی
 اُچی کوکی، اپنی آواز پرگٹائیا۔ پیلے وانگو سوکی، ساں ساں دتی سُنائیا۔ میں جھٹ گھٹے دی مل کے بھبوتی، سادھوآں والا ویس
 کرائیا۔ ایہ گلّ مکروں ہو گئی کسوتی، اونہ خنجر لیا اٹھائیا۔ میں نالے بھجّا آواں نالے ڈردا جاواں موحی، نالے کہاں تیرے آگے بھ
 نہ کھئے رکھائیا۔ میں کوئی دُشمن نہیں نہ کھئے دوٹی، دُشٹ دُراچار نہ روپ وٹائیا۔ میں پیار کرن والا عاشق دُرگی، جے تُوں بن جائیں

معشوقی، میرا مسلہ حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نارد کہے نالے ڈراں نالے بھجّان، بھجّ بھجّ کے پینڈا لیا مُکائیا۔ میرے درد ہون لگی اُتے گوڈے سجّا، قدم قدم نہ کھئے بدلایا۔ پھیر اوس نے میرے پچھے بھوائی گدا، مینوں لیا ڈرائیا۔ میرا ساہ رہ گیا آدھا، ہمت رہی نہ رائیا۔ مینوں آگوں مل گیا گدھا، میں پلاکی مار کے اُتے بیٹھا چائیں چائیا۔ نالے میں ہوکا دیندا آیا اوتارو پیغمبرو گرواؤ بھکتو سنتو صوفی فقیرو جیہڑا تہانوں تہاڈا نہیں لبھا، آؤ دیاں ملائیا۔ میرے پچھے ہونی لگی آئی قضا، ویرن اپنا بھے رکھائیا۔ جس ویلے میں بابو پُر دے نیڑے آیا ادھروں بھگتاں دا جیکارا لگا، میں سُن کے کھوتے دے کتے مروڑے اُنوں اُتر کے پچھے لتّ دتی لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے میں ڈردا آیا دوڑ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پچھے آواز سُن دا آیا کوئی کھڑکدا نہیں پوڑ، دھمک زمیں اُتے پائیا۔ میں نیڑے آ کے مار کے چھال چڑھ گیا اُتے بوہڑ، ٹیسی تے بیٹھا سیٹیاں رسیا وجائیا۔ جاں چڑھدے نگاہ ماری میرے صاحب دے سر تے ہووے چوڑ، میرے اندر خوشی آئی۔ پھیر میں ڈرگا ولّ ویکھیا کر کے غوڑ، اپنی نگاہ اُٹھائیا۔ پھیر میں پاسا کر کے اودھر نوں کر لے مؤر، پٹھ لئی بدلایا۔ نی میں صاحب زادہ میں پاتشاہ دا کور، جس نے کورو پاندو کرشن دے نال مل کے سارے دتے کھپائیا۔ میں اس جُگ وچ ماریا پھوہڑ، جھوٹھ دتا سُنائیا۔ جے آکے آئیوں ایتھے اک سرور وڈا جوہڑ، پانی ڈونگھا ویکھ وکھائیا۔ جے کوئی پیوے تے بڑا کور، جے کوئی نہاوے تے نہاؤندیاں ہی مر جائیا۔ جے تینوں پیاس دی لگی اوڑ، مینوں دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ نارد کہے ڈرگا نے میری ویکھی نشانی، نشانے اُتے چلی آئی۔ جوہ چھڈی بیگانی، دُور ڈراڈا پنڈھ مُکائیا۔ لیکھا مُکایا اسمانی، زمیں ولّ دھیان لگائیا۔ کتھے بیٹھا شاہ سُلطانی، پنڈت جی، مینوں دیو وکھائیا۔ میں ہس کے کہا پہلوں میرے کول بوہڑ دی چوٹی تے آ جے تیری وڈی جوانی، نوجوانے پھیر تینوں دیاں وکھائیا۔ جے تُوں چڑھ نہ سکیں پھیر تُوں میرے سورمے دی کدے نہ کریں بدنامی، بدلے دی بہاؤنا نہ کھئے رکھائیا۔ ویکھیں کتے بھل کے دھیان دھریں نہ باہر لے تے جسمانی، پتلا خاک مٹی دھیان لگائیا۔ نگاہ ماریں میرا پاتشاہ تے تیرا شہنشاہ سچکھنڈ دا سُلطانی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ اوہ پچھلی یاد کراؤن آیا کتھا کہانی، سُنہہ سُنہہ بھیو کھلائی۔ اوہ اوس دی کھان آیا مہانی، جو پانی دا مالک بن کے نانک رہیا ترسائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائی۔ نارد کہے میں چھیتی نال بوہڑ توں اُترا، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ سِری بھگوان نے کہا واہ میریا پُترا، تیری وڈ وڈیائیا۔ میں بھج کے چڑھ گیا کچھڑا، بکل وچ لک کے جتی لئی پائیا۔ نالے دسیا جھگڑا، رو کے دتی دُہائیا۔ پھیر میرا پونجھیا مکھڑا، صاف دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میں کہا پرہو اوہ میرے پچھے لگی دُرگا دیوی، دیو دیوا میں کہہ کے پلو آیا چھڈائیا۔ میں مندران وچ ویکھن گیا کاغذاں دی کھڑی کیتی نال لیوی، پتھراں وچ وڈیائیا۔ سچ دس ایہہ کوئی ہے وی، کہ اینویں مینوں بھے دکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال نے، نارد کہے، میرا کن دتا کھج، ہلونا دتا لگائیا۔ دھیان دھر جاں ویکھیا گر اوتار پیغمبر دیوی دیوت سارے اس دے وچ، آپ اپنے وچ ٹکائیا۔ پھیر دکھائی اگئی چٹ، چٹھی دتی پھڑائیا۔ پھیر کہا میرے چرناں وچ لٹ، میں لیٹ کے اپنے پاسے لے بدلائیا۔ پھیر کہا میرے ول ویکھ لا کے ٹک، میں ٹک ٹکی لئی لگائیا۔ پھیر کہا اوہ ویکھ زویداس دی اٹ، جو اٹاں پتھراں دا کھڑا ربی چھڈائیا۔ میں تگن لگا بٹ بٹ، کھیل دکھایا اندھ، جس نوں سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ پھیر ناپ ناپا مینتھوں سوا گٹھ، اپنی دیا کھائیا۔ پھیر بدلہ کے میری پٹھ، ٹھوکر اپنے ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ نارد کہے میں نمسکار کیتی، سپس جگدیش جھکائیا۔ کتھا کہانی دسی بیتی، اپنا پردہ لاسیا۔ پھیر اپنیاں ناساں وچ پھیر کے چچی، دھسی دا مٹی گھٹا لیا کڈھائیا۔ پھیر بابویر دی وڑ کے وچ باغیچی، گرمکھ بھل بوٹے ویکھے چائیں چائیا۔ پھیر میں زور زور دی ماری سیٹی، دُور دُور سنائیا۔ نالے کہا اشٹبھج آہ میں اوس گاڈی دا ٹیٹی، جس اُتے بھگت بھگوان رہیا چڑھائیا۔ میں کوئی پڑھیا نہیں بی اے بی ٹی، برسٹ برطانیاں ڈگری حاصل نہ کھئے کرائیا۔ ایتھے کوئی جنکشن نہیں ہے والا وی ٹی، ویٹو ادھیکار پرہے نے میرے ہتھ دتا پھڑائیا۔ میں کوئی ڈریوک نہیں گیدی، رو کے دیاں دکھائی۔ میرے کول ست رنگا جھنڈا اوہ لائن دکھاوے سدھی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کوئی لوڑ نہیں پیندی لائن لہ دی، بنا لین توں عین دیاں چلائی۔ کوئی ضرورت نہیں صفتاں والی تشریح دی، تعریف کرن والے گر اوتار پیغمبر اوسے دا راہ تکائیا۔ آہ ویکھ آسا اوس مسیح دی، جس نوں حضرت عیسیٰ کہہ کے سارے سپس نوائیا۔ کھیل ویکھ اُس ربی دی، جو ربے عالم محمد سللہ کہہ کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔

نارد کہے میں پھیر کیتی شیطانى، شرع جگت والى درڑائيا۔ جے کلجگ وچ کریئے بے ایمانى، ملدى مات وڈیائيا۔ جے دھوکھا دیئے مات زُپیا چوانى دوانى، پیسیاں وچ پاسا اُٹایا۔ پھیر سادھو سارے مگر لا لؤ جیہڑے کہن چڑھدے منزل رُحانى، ٹکیاں وچ خریدو تهاؤں تهائيا۔ جے پنڈت بن کے سُناواں گرتھاں والى بانى، ودياوان کہے لوکایا۔ جے مندر مسجد شُودوالے مٹھ گُردوارے جا کے مستک رگراں پیشانى، پھیر سارے کہن گُرمکھ چنگا نظرى آيا۔ جے میں آکھاں میں سِدھا مِلیا اُس پاتشاہ شہنشاہ پُركھ اکال جو سب تے کرے مہربانى، محبوبِ میرا نورِ الاہيا۔ پھر سارے مینوں کڈھن گالى، کہن کیتھوں پرہہ دا بھگت آ کے رؤلا رہيا پائيا۔ جن بھگتو ایسے طرح ہى تہاڈى ہندی ہانى، میں تہانوں دیاں سمجھایا۔ جے تسیں وی اٹاں پتھر کاغذ قلم شاہى تن وجود پوجو جسمانى، تہانوں وی سماج دئے وڈیائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کرىا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، مہر نظر نال ترایا۔ نارد کہے اوہ آگى ستجگ دی رانى، مہارنى مہارنى مہارنى سوہيا پائيا۔ بھر لیایا تھنڈا پانى، امرت جل امرت جل کہے کے رہيا سُنایا۔ پڑھی جاوے بانى، ہرى اوم تے ست سُنایا۔ تکدا جائے نوجوانى، جوبن وتى جوبن وتى جوبن وتى کہے کے اپنى اکھ چُرائيا۔ بولدا جائے بڑى مہربانى بڑى مہربانى، پيار دے پيار دے، ستکار دے ستکار دے، اعتبار دے اعتبار دے، تيرى مہربانى، جھولى تيرے آگے ڈاہيا۔ کہندا جائے میرے دل دی جان جانی جان جانی، جاننہار وچ سنسار ایہو نظرى آيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کرىا کر، سد اپنا حال سُنایا۔ اشٹبھج کہے اراں آوے ناردا، ندیاں دے کنڈھے کیوں بھجا واہو داہيا۔ نارد کہے میں تاں سیوا کردا ساں وانگ گاردا، گنگا گوداوری جمن سُرستی دی رچھیا لئی گیا ساں چائیں چائيا۔ مینوں حُکم مِلیا سی باہر دا، سو سیوک ہو کے کار کمايا۔ پىی رانى جے درشن کرنا ای میرى سچى سرکار دا، اشارے نال اشارہ دیاں ملايا۔ جیہڑا سب دی پیج سواردا، جگ چوکرى ہویئے سہایا۔ جیہڑا تیرے ورگے انت روپ دھاردا، دُرگا نوں کر کے مُردا آگے ہور ویس کر کے تُردا، ایہہ کھیل آگما دُھر دا، جس دی سمجھ کیسے نہ آيا۔ جد تگوتے بھگتاں نال نانا جُڑدا، جد ویکھوتے جگت جہان زُڑھدا، جد جانو گر اوتار پیغمبراں تون کم لئی اپنى لوڑ دا، ضرورت تون ودھ کیسے دے بتھ نہ کچھ پھڑایا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کرىا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچى کار کمايا۔ اشٹبھج کہے ہو جا میرے آگے، آگوں رستہ دے وکھایا۔ نارد کہے مینوں پنج ست

اُتوں لاه لَین دے جھگے، تینوں ویکھ کے مینوں گرمی گئی آئی۔ کتے بدو بدی مینوں چُک کے نال بہا نہ لئیں اُتے شیر بگے، ساتھی اپنا لئیں بنائیا۔ کتے میری سیوا نہ لا دیویں نوبت اُتے لا ڈگے، ڈنکا دے وجائیا۔ میں پچھلے ڈورُو سارے چھڈے، جھگڑا دتا مُکائیا۔ میں اکو جان دا جیہڑا میرے صاحب دی چرنی لگے، پُرکھ اکال دی اوٹ تکائیا۔ اوہدا جھگڑا مُک جائے زمیں اسماناں مدھے، دو جہاناں پار کرائیا۔ ایہ کھیل ویکھ لے ہن تے اچے، تینوں دیاں وکھائیا۔ تخت نواسی دی جکمگ جوت جگے، جاگرت جوت نور رُشنائی۔ نی ڈرگا اوہ تیرے نالوں میرے نالوں گر اوتار پیغمبران نالوں ہن چڑھ گیا ای بھگتاں غریباں دے اڈے، اڈی چوٹی تائیں زور لا لا، پھیر وی ہتھ کدے نہ آئی۔ جے بھگت چاہن تے پھیر لنگھیئے اُس دی حدے، حد حدود پار کرائیا۔ نارد کہے ویکھ میں اپنے ہتھ بدھے، بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا اک وکھائیا۔ ڈرگا کہے مینوں منظور، ڈھل رہے نہ رائیا۔ چل تکیئے حضور، جو ہر پردے رہیا سائیا۔ میں چار جگ دا پینڈا مُکا کے آئی دُور، ستجگ دی چلی کلجگ اتم پُچی چائیں چائیا۔ جس نانا توڑنا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ دینا مٹائیا۔ اوہدی مستک لائیے دھوڑ، ٹکا خاک رمائیا۔ تکیئے اگما نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ درشن کرنا ضرور، ظاہر ظہور ہووے رُشنائی۔ جس نے سب نوں کیتا مجبور، بھجے اُون تهاؤں تھائیا۔ اسیں سارے اوسے دے مزدور، سیوا وچ سیو کھائیا۔ نارد ہس کے کہے ڈرگا تُوں تے بڑی اچی لمی وانگ کھجور، میرا جی کدا تیرے موڈھیاں تے چڑھ کے دیاں دُبائیا۔ کیوں چاروں کُنٹ کل کاتیاں پایا فُتور، قتل گاہ بنی لوکائیا۔ دین دُنی ہوئی مجبور، مُشکل حل نہ کئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نارد کہے ڈرگا ویکھ اگما سنگھ آسن، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جتھے بیٹھے پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا ڈیرہ لائیا۔ جھکدے پرتھی آکاشن، گگن گگنتر سیس نوائیا۔ سب دی پوری ہووے آسن، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ جلوہ دیوے باطن، نرگن نور کرے رُشنائی۔ ویکھے کھیل تماشن، جگ چوگری ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ڈرگا در ٹھانڈے آ کے گئی جھک، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ میرا لیکھا پچھلا گیا مُک، اگے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شستر اٹھے دتے سٹ، خالی بھجاں رہی بلائی۔ تُوں میرا میں تیرا میں وی گاواں ٹک، اکو وجے ودھائیا۔ کِرپا کر ابناشی اچت، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ ستجگ بدل دے رت، کلجگ خزاں دے

مٹائیا۔ بھگت سُہیلے تیرے پُت، پتا پُوت گود سُہائیا۔ کیسے نوں رہے نہ وچھوڑے دا دُکھ، دُکھیاں درد گوائیا۔ اسیں سارے اُچے تیری وچوں گُکھ، انت تیرے وچ سہائیا۔ اکو جودھا سُورپیر بہادر شبدی تیرا پُت، جو آد جُگاد اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دُرگا کہے میں چھڈے سارے شاسن، شستر دھار نظر نہ آئیا۔ تیرے گرہ کر کے واسن، جگت واسنا دتی مٹائیا۔ آون موآ دیس گُرُ جی کا مرُ دیوا چھیا دیوی چھڈیا بھاشن، سنتھا جگت نہ کھئے سُنائیا۔ در تیرے آئی گھاٹن، گھٹے مٹی وچ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ مینوں راوی لگی آکھن، سہج نال سُنائیا۔ جاہ، اچ نیڑے اوس کٹنی اچ دی راتن، بہتا پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ میں کرن لگ پئی داتن، اپنے ہتھ اٹھائیا۔ اپنا پردا لگ گئی واچن، اپنے آپ دی کری پڑھائیا۔ کی میں اوسے دی ساتھن، جو سب دا پتا مائیا۔ میں مستی وچ اُس دی ہستی وچ لگ گئی گواچن، اپنی سُدھ رہی نہ رائیا۔ جان نگاہ ماری ویکھیا اپنا جاہن، جپ جپ تھکی جگت لوکائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی پاپن، پت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ پھر میں نہانی ہو کے پرہ نوں لگی آکھن، کہہ کے دتا سُنائیا۔ میرے ستگر صاحب پُرکھ ابناشن، تیری بے پرواہیا۔ ستجگ سچ لگا دے گر اوتار پیغمبر سارے آکھن، میں وی کہہ کے حصّہ دتا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جودھا سُورپیر سب توں وڈا راتھن، ایکو ایک ایکنکارا نظری آئیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سنتا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے واہ واہ میرے پرہو رنگ، رنگے دیاں جنائیا۔ امرت ویلا ڈھائی توں پنج، تیرے چرن دوارے اپنی خوشی منائیا۔ پھر باہر کھلو گیا اُتے اک ٹنگ، یک ٹنگا دھیان لگائیا۔ پھر میں رولا سُنیا ڈنڈ، اپنی نگاہ اٹھائیا۔ زمیں ویکھی آسمان ویکھیا کھیل ویکھیا برہمنڈ، آکاشاں اُپر کھوج کھوجائیا۔ جان نگاہ ماری بھولا ناتھ چھار مل کے اُتے کنڈ، چلیا آوے چائیں چائیا۔ ہتھ ترسول کئی نوں گھٹ کے دتی گنڈھ، پلو مٹھی راکھ بندھائیا۔ دُوروں پیا کھنگھ، زور دی دتا سُنائیا۔ میں ہس کے کہا بھولے ناتھ اچ کپڑے

چڑھیوں جنگ، جنگجو دے جنائیا۔ تُوں اِکلا تیرے نال نہیں کوئی سنگ، کدھروں آیا بن کے پاندھی راہیا۔ تیری پاربتی کیوں نہیں نال کی اوبدے دودھیاں دندیاں والے دند، بالی عمر ساتھ نہ کھئے نہہائیا۔ جے میتھوں پُچھ لئیں ڈھنگ، اوم ہرے ہرے ہرے تینوں دیاں سمجھائیا۔ تُوں اوہ کی رکھی مٹی دی کندھ، جیہڑی تیرے نال چل کے نہ خوشی منائیا۔ جے چنگا ہووین، میرے گردیو، ایہو جہی پرہاں مینوں دے ونڈ، میری جھولی دے پائیا۔ میں اوبنوں لے کے جاواں گوداوری جمن سُرستی کنڈھے کنگ، سکلا ساتھ بنائیا۔ نالے اوبناں تُوں جا کے کہاں اوہ ویکھو میں براہمن نے منگ لیاندی منگ، شو دی پاربتی میرے پیار وچ رتی، مُحبت وچ مٹی بھجی آوے چائیں چائیا۔ ایہ میریاں اکھراں دی پٹی، جے تُوں کریا کر دیویں میری کھل جائے ہٹی، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ ویکھ میں چار جگ رنڈیا لیا کٹی، جگ چوڑی گر اوتاراں پیغمبران کھیل ویکھدا رہیا اکھیں، مینوں کچیچیاں جانڈیاں سی جس ویلے کرشن سولاں ہزار تِن سُو سٹھ رکھدا سی سکھی، میرے حصے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں اک دن سوت دی لے کے ائی، اوہ ادھ وچوں کٹی، پھر ہتھان نال چوڑی کر کے اوبدی بنائی پٹی، پٹی بنا کے پھیر ویکھیا اوبدے اُتے نظری آیا پٹنے والا اک ماہیا۔ اون میرے مُنہ تے چیڑ ماری اگلی گلّ دسی، کتوں پھڑ کے ہلُونیا ایہ سرشٹی نیزے اُتے مچھی، ایہ ویکھ کے مینوں پے گئی غشی، دند میٹ کے میں اکھاں لئیاں بدلایا۔ پھیر مینوں ہوش آئی میں گر اوتار پیغمبران دے اندر جگدی ویکھی موم بتی، جنہاں دے کول دیناں مذہبان دی چھوٹی چھوٹی پٹی، پت پریشور سب تُوں بیٹھا وکھرا نظری آئیا۔ پھیر میں وی کہا گنگا گوداوری جمن سُرستی کہن ساڈے تٹاں تے ہندی گتی، دوجا نام نہ کھئے سہائیا۔ پھر میں کروٹ بدل کے ہو گیا بہار وکھی، اپنا ہتھ سر تے رکھی، اُنکل نال تھوڑی جہی مٹی چکھی، رسنا رس کچھ نہ آئیا۔ پھیر میں ویکھیا کی کھیل لکھ چار اسی، چوراسی کی وڈیائیا۔ جان تکیا پرہ دے بندھن وچ سارے پھسی، فیصلہ سچ نہ کھئے کرائیا۔ پھر میں شنکر ولّ تکیا ایہ گلّ دسی، بھولے ناتھ مینوں دینا سمجھائیا۔ اوس نے کہا ایہ ایتھے رہن دے ٹھہری، پردہ نہ آگے کھلائییا۔ میں کہا کیوں، اوس کہا میری پرہ دے نال گلّ پگی، فیصلہ اکو وار کرائیا۔ جیہڑی تُوں چار کہانیاں وچو کرنی اُپتی، برہما سیو لگائیا۔ اُس دا نشانہ رہن نہیں دینا رتی، ایہ سیوا میرے حصے آئیا۔ اونے چر تُوں پاربتی آگئی نسی، ساہ چڑھیا ہوئے لے کے چرن ڈھٹھی، مستک دھوڑی لائیا۔ نارد کہا تُوں اِس دے نال کیوں نہیں وسی،

تیری کپڑی وکھری رہن والی بسی، کیوں وچھڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پاربتی کھڑ کھڑا کے ہسی، پنڈتا، لیا تیری سر وچ پاواں کچی لسی، دُدھ پانی دا میل ملائیا۔ نارد کہے میں غصے وچ متھے تیوڑی وٹی، ویکھیں ہُن آگے حد نہ ٹپیں، کچھ مینوں نہ دینا سُنائیا۔ جے کچھ ہور بچن کڈھیا میں چوٹھے جگ کلجگ انت تینوں ماجھے دی بنا کے جٹی، پرہو دے وس دینا پائیا۔ پھیر بہاویں کنا بھجیں تے کنا ٹپیں، تیرا ٹپا سُنن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ بہاویں کنا شنکر شنکر جییں، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میں وی گل دساں سچی، ویلے نال سمجھائیا۔ بہاویں مینوں سمجھدے ایہہ نارد بڑا گپی، اپنا راگ الاٹیا۔ میں حُکم منن وچ بڑا تپی، تپیشر سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے بھولے ناتھ جی پرہو پرہہ شنکر، شکر یہ کر کے سیس نوائیا۔ پوجا تہاڈی ہونی کہ تہاڈے پچھوں پتھر کنکر، مینوں دیو جنائیا۔ تسان دُنیا خوش رکھنی کہ سماں لیانا بھینکر، مینوں دیو درڑائیا۔ کی وچار آوندی انتر، نرنتر دیو سمجھائیا۔ کی تہاڈا سدا چلیگا شو شنبھو والا منتر، شنکر شنکر سارے گائیا۔ کی تسیں زمیں اُتے وسوگے کہ وسو اُتے گگنتر، مندلاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ کپڑا تہاڈا ہووے گا جنتر، جتنا توں کی دیو وڈیائیا۔ کی تہاڈا بھوے گا تنتر، طرح طرح دیو سمجھائیا۔ کی تہاڈی ایسے طرح بنی رسیگی بنتر، آگے ہور نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شنکر کہے مینوں کر لین دے دھیان، اپنی نگاہ اٹھائیا۔ تکیا اُپر اسمان، نیتر نین گھلاٹیا۔ پُچھیا سری بھگوان، کی تیری بے پرواہیا۔ سندیسہ سُنیا مہان، دین دیا لے دتا جنائیا۔ شنکر جی تسیں میری کِریا دے مہان، جنان چر چاہواں سیوا دیاں لگائیا۔ پھیر کھیل میرے ہتھ مہان، جو اُچے سو رہن کھئے نہ پائیا۔ تہانوں بناواں پردھان، پردھانگی تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں خوشیاں مانوں وچ جہان، دو جہاناں بھہ وکھائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے انت تہاڈا توڑ مان ابھان، اپنا حُکم دیاں ورتائیا۔ بھگت سہیلے پرگٹ کر نوجوان، سورپیر اپنے آپ پرگٹائیا۔ اوہناں دا مات لوک جیون لے کے بلیدان، جیوت جی وڈیائیا۔ آپ بن کے صاحب سلطان، نرگن ویس وٹائیا۔ تہاڈی جگ بھومکا دے کے اوہناں توں استھان، استھاپت دیاں کرائیا۔ نہ اندر رہے نہ شنکر رہے نہ برہما رہے میری جوتی میرے وچ مل جان، میرا روپ سہائیا۔ ایہہ کھیل آد انت میرا مہان، مہما بے پرواہیا۔ نارد کہے میں سُن کے ہو گیا حیران، پرہہ ایہہ کی حُکم جنائیا۔ کس بدھ ہووے آپ پردھان، لوک مات

پھیرا پائیا۔ ہُن ویکھیا اکھیں آن، پِن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ شنکر جی تُسیں کیوں اینی وار کردے پرنام، مینوں دیو سمجھائیآ۔ نارد کہے تُسیں تے بڑے سؤرپر بلوان، چؤراسی نوں مار کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ شنکر کہے نارد جی آج دا پرورشٹا بڑا مہان، اگی پھگن ایسے دِن مینوں پہلی وار پاربتی ملی چائیں چائیا۔ میں اِکھے ہندے ویکھے بھگت بھگوان، میں چھڈ کے ٹلے پریت اسمان، بھجّا واہو داہیا۔ مینوں بتھیرا کھا سب نے رستے وچ شنکر جی تُسیں تے ساڈے گردیو، تُسیں کِس نوں ملن چلے جہان، لوک مات پھیرا پائیا۔ میں ہس کے کھا میرا پرہو نہ زمیں نہ اسمان، نہ جیو نہ جہان نہ دھرم نہ نشان، جدوں خوشی وچ آوے اپنی دیا کماوے، جوت نور رُشناوے، سانوں سکھیا سمجھاوے، بھگتاں دے اندر وڑ کے اپنا نور دے چمکائیآ۔ نارد کہے میں کچھاں ماریاں، بھولے ناتھ جی، پھر تے بھگت ہو گئے تہاڈے سانویں، ساریاں دے اِکے گھر نانویں، تُوں جس نوں گاؤندا سی بہتا اوہ تے بھگتاں دے ڈھولے گائیآ۔ میں وی روز لکیا رہندا آن منجی دے ہیٹھاں پاوے، بہار محسوس نہ کھئے کرائیا۔ بہاویں کوئی رووے بہاویں کُراوے، صاحب میرا بے پرواہ اپنی کرنی کار کرائیا۔ شنکر جی جے میری پٹھ اُتے اِک وار ہتھ لاویں، تھاپی دے کے دے وڈیائیآ۔ پھر بہاویں اپنی پاربتی اپنے نال لے جاویں، مینوں لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پچھلے سب دے انت اخیر خارج کر دیوے دعوے، اگے اپنا حکم ورتائیآ۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ روپل کور دے گرہ پنڈ بابؤپر ★

شنکر کہے میں بھگتاں دین آیا اسپس، نارد منی دینا تُوں وی سپس نوائیا۔ جس نوں اسپس کہندے آئے جگدیش، جگدیشر دُھردرگاہیا۔ میں دو جہان تگیا تاج رہیا کیسے نہ سپس، تخت نواسی نظر کھئے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبراں میں سنی سچ حدیث، جو اکو کلمہ رہے دھیائیآ۔ جس نے جھگڑا رہن نہیں دینا بیچ، پردہ دے اُٹھائیآ۔ سانجھا دس اگما گیت، جن بھگتاں کرے پڑھائیآ۔ جنہاں سُنیا اوہ چھڈ گئے مندر مسیت، کجے ول نہ دھیان لگائیآ۔ بیٹھ گئے ہو کے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ درشن کر کے ہوون سیت، اگنی تت بُجھائیآ۔ جدھر تگاں چرن کول کرن پریت، دوْجا اِشٹ نہ کھئے منائیآ۔ میں ویکھ ہویا بھے بہیت، بھے میرے اندر آئیآ۔ کِس

بدھ پرہ نے اندروں بدل دتی نیت، پچھلا لیکھا گئے مکائیا۔ نارد نے رو کے ماری چیک، یائے، ایہہ کی گل سنائیا۔ شنکر جی، جس دے وچ حق توفیق، اوہ جو چاہے سولے کرائیا۔ اون کیہڑی منگن جانی کسے دواویوں بھیکھ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تون ترسول بنائی تریلوکی اٹھائی، ترے گن مایا ڈھابی بہیت، ترے بھون دھنی کیتی وڈیائیا۔ اوس دواں پاسیاں تون تکھی کر کے سیخ، زمیں تے رہن والے اسماناں اُتے بہن والے سارے لئے نوائیا۔ آپ بیٹھ کے سچ سنگھاسن اتیت، تار ستار اپنی آپ بلائیا۔ میں تے نگ نال کڈھاں لیک، لما پے کے نارد اک دو تے چار پنج لیکان دئے کھچائیا۔ میں تے چرن چٹاں نال جیہہ، ایہہ ریتی موہے بھائیا۔ جس نے سانجھی کیتی ترتیب، طریقہ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شنکر کہے میں صاحب سوامی آیا جھکن، نو نو سیس جھکائیا۔ اگلا حکم آیا پچھن، کی میری سیو لگائیا۔ شنکر کہا ستجگ بلدھاری لگا اٹھن، قدم اندروں باہر کڈھائیا۔ اوس ہس کے کہا میرا صاحب لگا ٹھن، دئے مات وڈیائیا۔ کلجگ ڈورا لگا ٹن، ٹئی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ کوڑ کڑیارا لگا ٹن، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ بھاگ لگا کے گرمکھاں پتن، پتا پوت گود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ شنکر کہے میں ویکھے بھگت شہیلے سنگی، سوہنے نظری آئیا۔ جتھے پھرن گوداوری جمناسرستی گنگی، گوبند دھیان لگائیا۔ دین مذہب دی نہیں پابندی، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نام کلمے دی نہیں ڈنڈی، مارگ اک چلائیا۔ شستر پھڑیا نہیں کوئی جنگی، تیر کمان بھتھا کندھ ٹکائیا۔ جھگڑا فساد نہیں کوئی دنگی، مہر نظر اٹھائیا۔ جس دوارے جاندا لنگھی، اوہ بیڑا بھگتاں پار کرائیا۔ کسے در رہن نہ دیوے خانہ بندی، بندھن ربیا ٹرائیا۔ فریب کرے نہ کھئے پکھنڈی، دھوکھے دھار نہ کھئے جنائیا۔ بہرماں ڈھاہ کے اندروں کندھی، کرے پریم صفائیا۔ من واسنا رہے نہ گندی، امرت رس جام پیائیا۔ ایہو کاریا کھیل میرے آئی پسندی، میں نیوں کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ شنکر کہے میں شبد سن دا رہیا اگتی چوج، راوی کندھا دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے روز بروز، رازق رحیم بے پرواہیا۔ میں روٹا سنیا لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ سرب سنائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، پُرکھ اکالا سوہا پائیا۔ جگت جہان وچوں جن بھگت لئی جان مؤج، باقی نظر کسے نہ آئیا۔ ویکھ عجب نرالا چوج، میرے انتر لئی انگرائیا۔ میں وی درشن کارن ایتھے گیا پہنچ، چلیا چائیں چائیا۔ میری پچھلی

ہٹ گئی سوچ، آگے حُکمِ رضائیا۔ میں چاہندا شنکر کہے مئی جی تُسیں وی اُٹھو جن بھگت سارے زور نال پنج ویر گاون اوہ سلوک، سوہنگ مہراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان دا نعرہ لائیا۔ نارد کہے میں نہیں مئیّا مینوؤں ایں جاپیا تُسیں کڑاہ کھاوَن والی فوج، جیکارے اُتے زور نہ کھئے لگائیا۔ ایہو تہاڈی بھگتی ایہو تہاڈا جوگ، اس وچ لوک جیّا کی رکھائیا۔ جے بھگتو تُسیں گا نہیں سکدے پرہو دے نام والا سلوک، پھر اُچی اُچی گلاں کر کے اپنا من لوو پرچائیا۔ نارد کہے میں روز تکدا جیکارا بلاوَن ویلے کیسے دے اندر آؤندا نہیں جوش، جوشیلاپن نہ کھئے رکھائیا۔ میں تے سچ کہن آیا جیہڑا مُکھوں رہندا خاموش، اوس نوں پرہہ دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ گریسکھ نوں جیکارا نہ بولن نالوں چنگی موّت، جیہڑی جنم لئے بدلائیا۔ ایہہ کوئی بناوٹی نہیں شوق، ایہہ شروع دی رمز اک رکھائیا۔ جس دے کول بولن دی نہیں پہنچ، اوہ بینتی کر کے اپنا پلا لو چھڈائیا۔ جے کوئی ہو جائے فوّت، پھر سارے کس بدھ روّلا پائیا۔ جے جھگڑے نال ہو جاوے کیسے نال ادوّت، پھر دُور دُراڈیاں دین سُنائیا۔ نارد کہے میں ایسے کارن آیا جو کیسے نہیں کہا اوہ میں کہہ دینا سلوک، کیوں بُرا کہہ کے آگے سارے مینوؤں گائیا۔ جگ چوڑی مینوؤں سارے رہے ٹوک، غصے وچ اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، سب دی آسا منسا پوری کرے لوچ، لوچا لوچن والی اپنے نال ملایا۔

شنکر کہے میری بینتی پرہو دا اشارہ، بھولا ناتھ ہو کے دسن آئیا۔ پہلوں کراں دھئے ہتھ جوڑ نیمسکارا، نیمسکار کرنی سب نوں دیاں سکھائیا۔ پھیر نیتر میٹ انتر کراں دیدارا، صورت ستگر سوہیا پائیا۔ پھر اک گرمکھ کھڑا ہو کے آگے بولے جیکارا، اونان چر دوجا مُکھوں آواز نہ کھئے سُنائیا۔ پھر ویکھیو کس بدھ ساچے نام دا بھرے بھنڈارا، اونا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا اکو ہووے پیارا، اکو آواز دئے سُنائیا۔ وکھری وکھری بولی نہ ہووے جویں لڑدیاں ہون گٹاراں، اپنا راگ سُنائیا۔ ایہہ غلطی نہیں کرنی بھل کے دوبارہ، اکو وار دتا جنائیا۔ جس گھر وچ ہووے ایہہ وبارا، اوہ اوس ویلے چرن کول جھک کے اپنا سیس چرناں اُتے ٹکائیا۔ شنکر کہے میرے

صاحب نے مینوں دتا ہلارا، میں بھجا آیا وچ سنسارا، جن بھگتو ادھینگى وچ تھانوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک سچ دی ریتی سچ نال چلائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ★

شنکر کہے گر اوتار پیغمبر ہسے، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ کون سکھیا ساچی دسے، کرے اکم پڑھائیا۔ سوادھان ہو گئے پرہ دے سارے بچے، جن بھگت وچ وڈھائیا۔ پیغمبر کہن پھری دروہی مدینے مکے، کعبے رہے گر لائیا۔ اوتار کہن ویکھے مندر شِودوالے مٹھے، رام نرائن نہ کھئے وڈھائیا۔ ایہ کھیل اکمے انوکھے رسنا جیہڑی چپے، جپ جیوت راگ الائیا۔ ترے گن وچ نور نہ تپے، اگنی آگ نہ کھئے جلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شنکر کہے میں کر کے آیا عرض، آرزو دیاں جنائیا۔ سمجھ کے اپنا فرض، دھرم جیکارا دتا لگائیا۔ بھگوان دی پوری ہوئی غرض، ترسنا رہے نہ رائیا۔ گر مٹھاں جیون مرن دی مٹی مرض، چوراسی وچ نہ کھئے پھرائیا۔ شرع چھری نہ کئے کرد، قاتل مقنول روپ نہ کھئے وکھائیا۔ مایا ممتا مٹی گرد، ڈرمت میل رہی نہ رائیا۔ ایہو کھیل سدا اسچرج، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر کرتا وڈ وڈھائیا۔ شنکر کہے میں دس کے آیا ریت، ریتیوان دتی وڈھائیا۔ آتم پر ماتم دھر دا گیت، پُرکھ اکالے سانوں دتا سمجھائیا۔ وشن برہما شو اسیں سارے ایسے کارن نواؤندے سیس، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ نرگن نرگن بنی رہے پریت، پدپریت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ صاحب سوامی رہے میت، مٹر پیارا نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیت، اوچ نیچ نہ کھئے وڈھائیا۔ دین مذہب دی میٹے لیک، آتم برہم اک سمجھائیا۔ جس دے وچ سچ توفیق، مہربان مہربان مہربان سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ شنکر کہے مینوں پُچھن لگا برہما، برہمادک دھیان لگائیا۔ کی پرہو چلاوے دھرما، دھرم دھار ونڈ ونڈائیا۔ میں ہس کے کہا لیکھا مُکا کے ورنان برنان، ذاتی پاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایک اوت جناوے پُرکھ اکالا چرنان، چرنودک جام اک پیائیا۔ جھگڑا مُکا کے جمن مرنا، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ نیتر کھول کے ہرنا

پھرنا، نِج لوجن کرے رُسنائیا۔ امرت دے کے اگمّا جھرنا، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ اوچ نیچ دی رہے کوئی نہ گھرنا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو در سہائیا۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ صدی چودھویں کلجگ انت آپے کرے نرنا، نر نرائن اپنا وپس وٹائیا۔ تیرتھ تٹ کنارہ بھکت کیسے پئے نہ پھرنا، گنگا گوداوری جمنّا سُرستی گُرمکھاں دے چرناں ہیٹھ دباّیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چار جگ دا نام پئے نہ پڑھنا، پُستک بغل نہ کھئے ٹپکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم پرما تم آتم دوہاں نے اکو منزل چڑھنا، موہ مُحبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ پاربرہم برہم پلّو آپے پھڑنا، سُرتی شبد نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ شنکر کہے میں دسیا نال ادھین، ادنیٰ رُوپ وٹائیا۔ سب تُوں آیا یقین، بھروسہ اک وکھائیا۔ سب توں وکھری تعلیم، نرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ رہے نہ کھئے غم گین، چنتا چکھا جلاّیا۔ سارے کہن آمین، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ جس اکو رنگ رنگاؤنا نر مدین، وڈا چھوٹا نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا کھیل آد قدیم، فُدرت دا کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ شنکر کہے سُنو حُکم اگمّا، اگم دیاں جنائیا۔ جھگڑا رکھیو نہ ماٹی چمّا، چمّ درِشٹی دینی بدلاّیا۔ پرہہ دا مارگ تُوں، نو کھنڈ وجے ودھائیا۔ میں سچ سندیسہ کہواں، کہہ کے دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دُھر دا حُکم کرے رواں، روانگی سب دے ہتھ پھڑائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ورثا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ★

نارد کہے میں کبیر کولوں آیا، خوشیاں وچ پنڈھ مُکائیا۔ آگے سوہنی نوجوان ویکھی پنج تت کایا، رُوپ انو پ وٹائیا۔ نیتر کجّل دھار سہایا، بندی مستک وچ لگائیا۔ سوہنا اپنا سیس گندایا، مینڈھی پٹیاں والی وڈیائیا۔ بڑا رسیلا راگ الا یا، کوئی آوے میرا ماہیا۔ میں کنت نہ کدے بندھایا، جوین وتی سوہا پائیا۔ چاروں کُنٹ چکر لگایا، لکھ چوراسی ویکھی تھاؤں تھائیا۔ مینو سُو رپر نظر کھئے نہ آیا، جودھا اپنا بل پرگٹائیا۔ نارد کہے پھیر جھٹ اُس نے نیتر نیناں نیر وایا، رو کے دتا سُنائیا۔ میرا بھائی بھین مات

پت سر تے دیوے کوئی نہ چھایا، سکھا سکھائی نظر کھئے نہ آئی۔ میرا اگا پچھا رہیا کوئی نہ رایا، جنگل کوکاں دیاں دُہائی۔ پھیر جھٹ اوس نے اپنا روپ بدلایا، ہس کے دتا دکھائی۔ میں تے سنتاں بھگتاں دی آیا، دھرنی دھرت دھول اُتے دیاں کھلھائی۔ پھیر اوس نے کچھ مٹھا رس کر کے کھایا، مینوں دکھا کے اپنے منہ وچ پائی۔ پھیر گھنڈ کڈھ کے اپنا نین مٹکایا، ٹیڈھی اکھ ویکھ دکھائی۔ پھیر تن شنگار سجایا، اپنی لئی انگریا۔ پھیر کمر ہتھ ٹکایا، دوجا متھے اُتے رکھائی۔ پھیر بے تالا قدم اٹھایا، ناچ دتا دکھائی۔ اک گیت انوکھا گایا، مینوں دتا سنائی۔ وے توں کیہڑی ماں دا جایا، پتا کون اکھوائیا۔ تینوں کس نے گود ٹکایا، مینوں دے سمجھائی۔ تینوں کس نے تیرا بھیو گھلایا، پردہ دے اٹھائی۔ تینوں کس نے ایس راہے پایا، بھجّا واہو داہیا۔ تینوں کس نے او جھڑ راہ دکھایا، سچ دی دھار نہ کھئے درڑائی۔ نارد کہے جاں منہ تگیا اوس اپنا ہور دا ہور روپ بدلایا، بنا بھجاں توں نظری آئی۔ جدھر ویکھاں اودھر اوبدی چھایا، چارے کُٹ سوبھا پائی۔ جھٹ اوس نے رنگلا پیڑھا ڈاہیا، سورن چاندی نظری آئی۔ اُس دے اُتے سنگھاسن وچھایا، بستر سوہنا دتا ٹکائی۔ پھیر مینوں اکھ سنایا، سُن وے جانڈیاں راہیا۔ توں کیوں بنیا پرایا، میں تیری نظری آئی۔ نالے یائے یائے کر سنایا، دُہتھڑ مار کے پٹی نیتز نیناں نیر وہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائی۔ نارد کہے میں آگے تریا، اپنا قدم اٹھائی۔ اون مینوں ہس کے کہا وے کیتھے جاندا نگریا، آیویں پندھ مکائی۔ کس وہن جانا رڑھیا، مینوں دے سمجھائی۔ تیرا ناتا کیسے نال نہیں جڑیا، آیویں وقت رہیا گوائیا۔ میرے اکھ پچھے مڑیا، مڑ مڑ رہی سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک سنائی۔ نارد کہے میں آگے چکیا قدم، اوس نے اپنا پیر چک کے مینوں دتا دکھائی۔ ویکھ میرے چرناں وچ پدم، میں پدما رانی دُھر دی نظری آئی۔ پھر قمیض لابی اُتوں بدن، سوہنا روپ دتا چمکائی۔ پھر ہس ہس کے دندیاں لگی کڈھن، مُسکراہٹ وچ اپنی کروٹ بدلایا۔ پھر جھٹ سر تے مُکٹ پا لیا مینوں کہے میں مُکند منوسر مدن، لکشمی میری دھار سمائی۔ میں تینوں آئی سدن، کھوجاں تھاون تھائی۔ اگلی آئی لبھن، ساتھی ہور نہ کھئے ملائی۔ ویکھیں میرا بچن نہ کریں اُلنگھن، تینوں دیاں جنائی۔ میں اکو وست آئی منگن، میری جھولی دینی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائی۔ نارد کہے میں حیران ہو کے پے گیا سوچیں، ایہہ کون تے کیوں رہی بلائی۔

میری واٹ اچے بہتی، میں پُجنا چائیں چائیا۔ ایسے سمیں وچ اوس نے جھٹ رُوپ بنایا اک کھوتی، ہینگ ہینگ کے دتا سُنائیا۔ میں حیران ہو گیا پھر بن گئی بڑی سوہنی بوتی، دھوون لمی کر بلائیا۔ میں پھیر تگیا اوہ چڑھ گئی درخت دی چوٹی، اُتے چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ میں پھیر تگیا اوہ بن گئی اگتی کاہن دی گوپی، اپنا رُوپ بدلائیا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ ہتھ وچ پھڑ کے سوٹی، مینوں بھہ رہی جنائیا۔ میں پھیر ویکھیا ہتھ اُتے رکھ کے روٹی، میرے ول بُریاں رہی پائیا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ مینوں کہے توں میرا میں تیری اکو گوٹی، گوتم دا رُوپ بیٹھی بدلائیا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ احلیا بن کے اُنگل رکھی اُتے ٹھوڈی، سہج نال جنائیا۔ میں تیرے ہتھ لاواں گوڈیں، مئی جی دینی وڈیائیا۔ پھیر جھٹ سرتوں بن گئی روٹی، اپنی ٹنڈ رہی بلائیا۔ پھیر اک دم وپس دھر لیا وانگ جوگی، کپڑے گیرو تن چُھائیا۔ پھر چھیتی نال بن گئی جگت واسنا بھوگی، وپہ تپہ بچے پچھے رہی وکھائیا۔ میں پھیر ویکھیا اوس ہتھ وچ پھڑ کے پوتھی، اوم اوم اوم دتا سُنائیا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ بن کے نوجوان دھوبی، شوہ شوہ کر کے کپڑے رہیا دھوائیا۔ نارد کہے میں پھیر ویکھیا اوس نے میرے نالوں لمی بنا لئی بودی، اشاریاں نال جنائیا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ میرے نال گلاں کرے گھروگی، جویں اکٹھیاں رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ میں حیران ہو گیا چھیتی نال مار کے چھال چڑھ گئی میرے موڈھیں، اکھاں اُتے ہتھ رکھ کے اکھاں دتیاں دبائیا۔ میں ڈر گیا اوس نے مینوں اک ہیرا وکھایا بن جا لوہی، تیری جھولی دیاں بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے میں اکھاں لئیاں میٹ، زور نال بند کرائیا۔ اوس نے میریاں لٹاں وچ وڑ کے ماری چیک، زور نال سُنائیا۔ نالے گایا وچھڑ گیاں دا گیت، وچھوڑے والا کم کیسے نہ آئیا۔ نالے مینوں غصے وچ کہا توں بڑا ڈھیٹھ، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ پھیر لت ماری پیٹھ، کمر دتی بلائیا۔ پھیر مینوں بودی توں لیا گھسیٹ، ایدھر اودھر دتا بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دئے گھلائیا۔ نارد کہے اک دم اوہ بن گئی سوہنا نوجوانا پوپ، گڈ گائیڈ کہے کے سُنائیا۔ ہیٹ پینٹ پا کے ٹوپ، چلے چائیں چائیا۔ میرے اُتے ہو کے کروپ، مینوں رہی ڈرائیا۔ میرے اندر آیا خوف، میں پچھا لیا بدلائیا۔ اوس نے میرا نوباں نال لوہنا شروع کیتا پوش، کھلڑی دتی اُلٹایا۔ میں ڈر گیا ڈرپوک، تھر تھر کمب کے دتی دُباہیا۔ پھر جھٹ اوس نے رُوپ دھار لیا خرگوش، زور نال بھجا اپنا بل ودھائیا۔ اونے چر نوں

میںوں آگئی ہوش، میں اکھاں لئیاں کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے میں پھیر ویکھیا سوہنی جوہن وتی، نوجوان نظری آئیا۔ تن بستر پہن بسنتی، سوہنا روپ چمکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گا کے پنگتی، میںوں دتی سنائیا۔ کہے میں ودیا پڑھی نہیں کیسے کولوں پنڈتی، اکھراں نال نہ کھئے وڈیائیا۔ میں آسا نہیں کیسے من دی، خواہش نہ کھئے جنائیا۔ میں سروتی نہیں کیسے کت دی، سروناں نال نہ کھئے وڈیائیا۔ میں لالچن نہیں کیسے دھن دی، مایا وچ ہلکائیا۔ میں ادھارن نہیں کیسے گل دی، گلان باتاں وچ نہ کھئے ریجھائیا۔ میں پیاسی نہیں جل دی، تیرتھ تٹاں ویکھ وکھائیا۔ میں ونجان نہیں تھل دی، کوک کوک سنائیا۔ میں آسا نہیں بل دی، جو باون راہ تکائیا۔ میں واسن نہیں نہچل دھام اٹل دی، جو سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ نارد میں تے پھردی کل دی، ایدھر اودھر اپنا وقت لنگھائیا۔ میں اڈیک کردی ساں اوس پل دی، جس پل وچ پلک نہ ہووے جدائیا۔ منی جی میں اوہ ترے گن مایا جیہڑی سنتاں تے بھگتاں ٹوں چھلدی، سب دے کیتے کتایاں اُتے پانی دیاں پھرائیا۔ میں اس کر کے تیرے ورگیاں دا راہ ملدی، جیہڑے دو جہاناں ٹوں سکھیا دے دے رہے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا چرن دوارا آد انت ملدی، میرے پچھے ویکھ ملک الموت چرن چمن واسطے آئیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ پپی کرتار کور درشن کور دے گھر پنڈ بابویر ★

نارد کہے جن بھگتو میںوں دیو تھاپی، تھپکی دیو لگائیا۔ میں بڑا وڈا پرتاپی، پرتاپ والیاں ویکھ وکھائیا۔ میں بڑا وڈا جاپی، جگ جگ نام دھیائیا۔ کڈھ کے اپنی کاپی، ورقے رسیا لٹائیا۔ ہس کے کہے میں مئی نہیں اُس موہنی دی آگھی، جو آنک روپ بدلائیا۔ میں بھجآ آیا پہلاں ملاں جا کے اپنے ساتھی، جو جن بھگت بیٹھے سوہیا پائیا۔ جے بھ نہ ہندا پُرکھ سمراتھی، میرا من نہ دھیر دھرائیا۔ میں کتھا کہانی دساں ساچی، سچ دیاں درزائیا۔ کدی لوہ نہ کریو کایا ماٹی کاجی، تن وجود سد رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دتا مکائیا۔ پھیر کہے میںوں پچھوں آواز پئی نارد ٹوں نہیں آیا قابو، میں ہور کھیل دیاں

کھلائیآ۔ میں ہس کے کہا میں غریب پیو دا پُت نہیں وادھو، تیرے ورگیاں دے پچھے بھجّاں تھاوں تھائیاں۔ شاید ڈول جاندا ہے میرا صاحب نہ آیا ہندا پنڈ پُر بابو، جو بابل ڈھردرگاہیا۔ جاہ تیرتھ تئاں اُتے اٹھاں سٹھاں اُتے جا کے لبھ لے جیہڑے مستک تلک لگاؤندے سادھو، ایہ سِدھے سادے جٹ تیرے ہتھ کدے نہ آئیآ۔ تیرا کھیل چار جُگ دا آگر خاں تے ناڈھو، اپنے بل وچ اپنا آپ پچائیآ۔ تیرا چلن نہیں دینا آگے ہن ممتا والا جادو، جادوگرئیئیں تینوں دھکا دتا لائیآ۔ یاد کر لا توں ویس وٹایا سی جس ویلے گوبند گیا سی کول دادو، دعویٰ نال اپنا قدم اٹھائیآ۔ توں کھیل کھلایا سی ویراگی داس مادھو، مادھو داس دتا بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ نارد کہے سُن نی ترے گن مایا، موہنیئیں انہونیئیں تینوں دیاں جنائیآ۔ تیرا کیسے کم نہ آوے ایتھے نین مٹکایا، جوہن دی قیمت نہ کھئے رکھائیآ۔ جنہاں دے سر تے میرے پُرکھ اکال دا چھایا، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ اوہناں آکو دے چرن دھیان لگایا، دوسر اکھ نہ کھئے ملائیآ۔ توں تے چھوٹا ڈھولا گایا، جن بھگت توں میرا میں تیرا گا کے پرہہ دا درشن پائیآ۔ میں سچ دا سُن سُنایا، تینوں انبولت دتا جنائیآ۔ ایتھے ویکھ لے نہ کوئی اپنا نہ کوئی پرایا، سارے آکو رنگ رنگائیآ۔ جس دا لہنا اوہو رہیا چُکایا، چُکئی تینوں دیاں کرائیآ۔ کتاں نوں ہتھ لا لا جے کدی جن بھگت اپنے جال وچ پھسایا، تینوں ملے سخت سزائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنیہڑا اک سُنائیآ۔ ترے گن کہے نارد جی آویں نہ پا رولا، بول بول سُنائیآ۔ مینوں وی اوسے بنایا مولا، جو ہر گھٹ رہیا سائیآ۔ اوسے نے چکھائی اپنی پاہلا، امرت رس چوائیآ۔ اوسے نے گھلیا اُپر دھولا، دھرنی دتی ٹکائیآ۔ اوسے نے کیتا اقرار قولا، وعدہ لیا بنائیآ۔ اوسے نے رکھیا میرے اندر اوہلا، پردیاں وچ چھپائیآ۔ اوسے نے میرا بنا کے ڈولا، چوہ جُگاں دے کندھیاں اُتے دتا ٹکائیآ۔ اوسے نے مینوں جُگ جُگ کھلایا ہولا، ہولی جگت والی بنائیآ۔ اوسے نے میتھوں وڈیاں وڈیاں دے سر وچ مروایا پولا، مان ہنکار دتا گوائیآ۔ اوسے نے سادھاں سنتاں دا خالی کرایا تولا، کایا گرھ کیتی صفائیآ۔ اوسے نے میرے کولوں راون دا فرکایا ڈولا، سینتا نوں چُک کے بھجّا چائیں چائیا۔ اوسے نے رُکنی دے پچھے کرشن دے مگر لایا رُکن دے ساتھیان دا ٹولا، ہاباکار دتی مچائیآ۔ اوسے نے میرے کولوں درویدی چیر لہائے پجن دے کے پولا، اپنی کار کھائیآ۔ وے نارد، اوتار جے کوئی وڈا آیا تے دھار کے کلا سولہ، سولاں کلا والیاں نوں میں گویاں دے پچھے دتا بھوائیآ۔ جے کوئی پیغمبر آیا

پا کے ہرا نیلا چولا، میں شاہ علی ور کے نارد دے بھروسے اُتے گھات دتے کرائیا۔ میرے نال گل پھیر کریں پہلاں اپنا منہ دھو لا، پچھلی میل لہائیا۔ آیویں نہ بھگتاں وچ وڑ پہلوں اپنے آپ نوں بنا لا ایس پرہو دے در دا گولا، غلاماں والی سیو کھائیا۔ ایہہ سماں وقت انمولا، املڑا ہتھ پھیر نہ آئیا۔ دُنیا دے شاستر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی بنی وچولا، بھگتاں دا وچولا شبد گرو گرو گوبند لیا بنائیا۔ جس دا مُحبت والا ہولا، فتح والا ہولا، دُنکا پُرکھ اکال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساچے کنڈے سب نوں رہیا تولا، تولنہار اپنی دیا کھائیا۔

★ ۲۲ بھگن شہنشاہی سمت ۴ منشا سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے جس ویلے درویدی دا بُندا سی ویاہ، گھر دروید و جی ودھائیا۔ میں مل کے پنڈے اُتے سواہ، لنگوٹی تیر لئی رکھائیا۔ سچ دوارے پہنچیا آ، آہ زور دی لگائیا۔ کچھ مینوں دیو کھوا، بھکھا ننگا دیو رجائیا۔ ساریاں ہس کے کہا ایہنوں ہویا شدا، بے عقل کدھروں گیا آئیا۔ اک حکیم اٹھیا اوہ کہندا میں دیاں دوا، پڑی بغل وچوں کدھائیا۔ نارد کہے میں تُوں ہی تُوں ہی کہواں، کہہ کہہ دتا سنائیا۔ نالے دسیا ہُن جگ بدل جانا نوں، اُس جگ دی ہونی مینوں درویدی نظری آئیا۔ اوہناں پھڑ کے ہتھ دتیاں میریاں باہواں، پٹھا دتا لٹکائیا۔ میں بتھیرا شور پاواں، اُوچی کوک کوک سنائیا۔ بھڑی میں پردیسی نتھاواں، منگن آیاں کیوں گل وچ پے گئی پہاہیا۔ ہُن میں کدھر نوں جاواں، رو رو دتا سنائیا۔ پھیر مینوں غصہ چڑھیا میں کہا او کرشنا، اوہ کاہنا، تُوں تاں پنجاں نوں اک نال دواؤن آئیوں لاواں، تے میریاں اک دیاں لاواں کیوں پنجاں نالوں ٹڑائیا۔ میرا ہوئے وچ نکلیا ہوا، پائے پائے کیتی دہائیا۔ کرشن کول آیا نال چاواں، ہس کے دتا دکھائیا۔ اوہ ناردا پکھنڈیا دس ہُن تینوں کس بدھ بچاواں، مینوں دے سمجھائیا۔ میں کہا تریلوکی ناتھ جس طرح پتر اٹھاندیاں گود ماواں، اُس طرح مینوں لے اٹھائیا۔ سر دے ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی اگ رہے نہ رائیا۔ کرشن کہا اوہ نفر، اوہ نین، چھیتی آتیرے کولوں اِس نوں گھلاواں، بندھن دینا ٹڑائیا۔ نوکر کہا میرا جی کدا اک سیخ تتی تاواں، ایس

پکھنڈی دی اکھّ وچ دیواں چُہائیا۔ نارد کہندا نہ ائے بھراوا میں تے سواہ مل کے بنیا میں باوا، اصل میں سنت بھگونت دا نظری آئی۔ اوس نے کہا رولا نہ پا وانگ کاواں، تینوں پھرن نہیں دینا وچ گراواں، گھر گھر وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائی۔ نارد کہے جس ویلے نینوں نے مینوں کھولیا، غصے وچ آ کے اُس اُنگل مار کے میری اکھّ نوں چہو لیا، پانی دتا وگائیا۔ میں وی غصے وچ بولیا، سراپ دتا سُنائیا۔ میں کہا پچن سُن لے میرا ڈھولیا، گیت دیاں درڑائیا۔ ہُن تاں کرشن ساتھی تیرا کلا سولھیا، سولاں شنگار وچے ودھائیا۔ جس ویلے میرا صاحب آیا انھولیا، انڈٹھ روپ بدلائی۔ اُس بھگتاں دا دوارا کھولیا، وچے سچ ودھائیا۔ تیرا میرے وانگ گھر بار نہ ہووے ایہہ پڑدا نہیں کوئی اوبلیا، تینوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے میں بول کے دتا دس، سچ دیاں سُنائیا۔ جس ویلے آوے میرا پُرکھ سمرتھ، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، پورب سب دا جھولی پائیا۔ میرا رشی دا قول تیرے نال پگ، تینوں دیاں سُنائیا۔ تُوں جنم لینا رہے کوئی نہ شک، سنسا دیاں مٹائیا۔ نارد کہے ایسے کر کے اُس نینوں مُنٹھے دی اک ہے نہیں اکھّ، چوبھ دے بدلے میں ساری دتی کڈھائیا۔ جن بھگتو ویکھو پربھو دا کھیل جس دے تُسین پے گئے وس، جگ جگ دا لیکھا نہ کدے بھلائی۔ کتے ایہہ نہ سمجھو اس توں اولے جو مرضی کریئے ساڈے تے کیہڑا پینا شک، سنسا نہ کھئے ودھائیا۔ نارد کہے میں ایسے کر کے آیا بھج، لا کے اج پچ پیندا لیا مُکائیا۔ جن بھگتو تُسین اندروں ایہدے وس، تُہاڈا من چوری کدھر جائیگا نس، بھجیاں راہ نظر کھئے نہ آئی۔ جے کوئی غلطی ہو جائے بینتی وچ اکلے نوں دیو دس، بھل اپنی لو بخشائیا۔ میں نارد نہیں، میں مایا نہیں میں ڈسنی نہیں سپ، زہر قہر والا نہ کھئے ورتائیا۔ میں تے جن بھگتو تُہاڈے چرناں دی دھوڑ تے خاک، نارد کہے میں تُہاڈا سجن تے تُسین میرے ساک، سبناں دا وچولا گولا بن کے پھیرا پائیا۔ ایہہ تے میرا نگا جہا پارٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر دا ساتھ، ساتھی سمراتھی اک اکھوائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے میں تکیا کال، کلکاتی بل دھرائیا۔ اپنی گھالنا رہیا گھال، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ دین دُنی دا لیکھا ویکھ حال، حالت پھول پھلایا۔ سچ دھرم رہیا کیسے نہ نال، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ ہویا وچھوڑا ستگرؤ دلال، نام ناما میل نہ کھئے ملائیا۔ من کلپنا سب دی بدلی چال، بُدھ بیک نہ کھئے رکھائیا۔ اگنی لگی ترے گن ماٹی کھال، تنوت ربی جلائی۔ کوڑا توڑے نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گھر دیپک دیوے کوئی نہ بال، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ نجھر جھرنا امرت رس دیوے نہ کھئے پیال، بوند سواتی نہ کھئے ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ نارد کہے میں کال تکیا، چار کُٹ دُہائیا۔ میں ہس کے کہا آ بھائی میرے سکیا، کدھروں آیا پندھ مُکائیا۔ اوہ کھڑ کھڑا کے ہسّیا، تالی دو ہتھان دتی لگائیا۔ میں ویکھ کے آیا مدینہ مکیا، کعبے رہے گر لائیا۔ ساچا نور کتے نہ تکیا، جلوہ جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ میں ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ویکھیا وٹیا، پتھراں پھول پھلایا۔ میں سُمند ساگر آیا ٹپیا، زمیں اسماناں پندھ مُکائیا۔ مینوں سب دے اُتے پیا شکیا، سنسا سکے نہ کھئے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر سرتے ہتھ کیسے نہ رکھیا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کیسے دی قیمت پئے کوڈی نہ ٹکیا، دھرم دے ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ ساچا لاہا کیسے نہ کھٹیا، دین دُنی ہوئی ہلکائیا۔ محمد دا پورا ہونا پٹیا، بننے والا دئے سمجھائیا۔ سب دی چوگ جائے نکھٹیا، بھنڈارا آگے نہ جائے بھرائیا۔ کوٹان وچوں بھگت سہیلا پرہہ پریتی وچ رتیا، رتن امولک نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھرم دوارا اک سہائیا۔ نارد کہے میں کال نوں پُچھیا، پریم نال بچن دتا سُنائیا۔ اوہ ہویا مینوں غصیا، متھے تیوڑی رہیا پائیا۔ اٹھ ویکھ، سادھ سنت کلجگ انت پرہہ نام کھئے نہ مٹیا، متوالہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کرودھ ہنکار وچ متیا، دیناں مذہبان گنڈھ پوائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ ٹپیا، ٹپے حرفاں والے گائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال درس کیسے نہ تکیا، نیچ نیتر لوچن نین نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچا کرے کوئی نہ یگیا، دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ اتم قہر جھکھڑ وگیا، وہناں وچ دُہائیا۔ پُرکھ اکال مینوں کہا اٹھ کال دُلا رے چیا، مہاکال تیرے نال ملائیا۔ اوہناں ویکھ جنہاں میرا نام نہیں جیا، مانس ہو کے بھلے اپنا نام بھلایا۔ دھرم رائے نوں کہا توں اگنی تپایا بھٹھیا، جوتی لنبو لائیا۔ گر اوتار پیغمبران کر اکٹھیا، پُرکھ اکال رہیا درڑائیا۔ تسیں

سارے دسو کس نوں تسیں رکھیا، مہر نام والی لگائیا۔ جیہڑا تھائے پریم وچ رتیا، اوہ مینوں دیو ملائیا۔ میرا نام پرہ کہے اکھراں وچ کدے نہ چھپیا، نراکھڑ سوہا پائیا۔ چار جگ کسے نہ دسیا، صفتاں والی دسی پڑھائیا۔ کلجگ ویکھو زین اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نارد کہے میں چار گنت نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ نارد کہے کال پھڑ کے ڈورو ڈنکا، اپنی چوٹ لگائیا۔ لیکھا مکاؤنا راؤ زکا، پچیا رین کھئے نہ پائیا۔ جیہڑا لیکھا پورا نہیں ہویا راجے جنکا، سو پورا دینا کرائیا۔ جھگڑا میٹنا ماٹی وجود تن کا، تتو دینا سمجھائیا۔ جنہاں پھیریا نہیں من کا منکا، ممتا موہ لوہہ وچ ہلکائیا۔ ٹٹا نہیں گڑھ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ نارد کہے کال بن کے زوراور، اپنی لئے انگڑائیا۔ سمر کے اکو ور، سیس جگدیش نوائیا۔ اچی بولے کھڑ، کوک کوک سنائیا۔ میں جھگڑا میٹاں چوٹی جڑ، تن وجود پھول پھلائییا۔ اپنی کرنی دیواں کر، جو کرتا پُرکھ سمجھائیا۔ دو جہاناں لواں پھڑ، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ وہن رڑھاوے ہڑ، حکم اک ورتائیا۔ پلو جڑیا رہے نہ لڑ، کئی کئی نہ کھئے گنڈھائیا۔ جو جنے سو جائے مر، مر جیوت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے سن کال، کال دیاں جنائیا۔ کال کہے میں بلوان، بلدھاری نظری آئیا۔ کرپا کری سری بھگوان، بھگون مہر نظر اٹھائیا۔ مینوں دے کے اپنا دان، داتے دانی دتا سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹنا نشان، نشانے سارے دینے بدلائیا۔ اکو حکم کرنا پروان، پریم پُرکھ دئے درڑائیا۔ ساچے مندر بہنا مکان، گھر اکو اک وکھائیا۔ سنا اگلا حکم فرمان، پہلی چیترونڈ وندائیا۔ کس بدھ جگت یدھ ہووے گھمسان، گھر گھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے انسان، بدھی توں پرے پرہ دی دسے پڑھائیا۔ جس نے چھپاؤنے سورینے چند بہان، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ لہنے مکاؤنے سینتا رام، رادھے کرشن لیکھا دئے چکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل ویکھنے آن، آنا فنا اپنا ویس وٹائیا۔ نانک گوہند پورا کرے بیان، جو رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کال کہے میں حکم مننا اُس سلطان، جو صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کرپا میٹنی وچ جہان، جہالت ممتا موہ دینی گوائیا۔ ستجگ ساچا کر پردھان، لوک مات دیوے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا نہ رہے اندھ اگیان، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ کال کہے میں اوس دے چرن کول کر پرنام، ہندسے دس سیس نوائیا۔

آد جُگاد دا بردا بن غلام، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ نارد کہے اوہ صاحب بڑا مہربان، محبوب نور خُدائیا۔ جُگ چوڪری لہنا دینا چُکاوے آن، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ میں وی اُس دے چرن کراں دھیان، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ جس دا کھیل دو جہان، بریمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ صاحب سلطان، پاتشاہ نور الہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی دیونہارا دان، داتا دانی مہربان مہربان مہربان، مہربانی آپ کھائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ پیارا سنگھ تے ہزارا سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ★

نارد کہے دسو حضرت عیسیٰ، عیسوئل اسلام نظرے کرم اٹھائیا۔ کہو جہا ہونا تیرا بیسا، بسوے داری دی ونڈ کی ونڈائیا۔ جانو اپنا کیتا، کی کرنی کار کھائیا۔ چھڈ کے سکھیا گیتا، انجیل دتی پڑھائیا۔ نانا توڑ کے رادھا سیتا، گاڈ گڈ دتا درڑائیا۔ ہن کتھے تہاڈا میتا، مینوں دیو جنائیا۔ نالے نارد کہے میں رو کے ماریاں چیکاں، اچی کوک کوک سنائیا۔ عیسیٰ او سے ویلے اپنیاں لائیاں نیجھاں، ہستی ہستی وچوں پرگٹائیا۔ ساڈیاں پوریوں ہون والیاں تاریخان، ٹرائتاں دین گواہیا۔ جس نے میٹنا دیناں مذہباں دا شریکا، لاشریک نور خُدائیا۔ او سے اُتے لا کے بیٹھے اُمیداں، آسا ہور ودھائیا۔ جس دا مارگ ہونا سیدھا، پگڈنڈی نہ کھتے بھوائیا۔ پچھلی کیتی اُتے مار کے لیکاں، رستہ اکو دینا وکھائیا۔ سب دیاں بدل دینیاں نیتاں، اندروں کرے صفائیا۔ آتم دا ہووے میتا، مٹر پیارا آپ ہو آئیا۔ سد رہے جگجیتا، جگ جیون داتا نور خُدائیا۔ حُکم دیوے انڈیٹھا، اگم آپ سنائیا۔ سائوں بھانا لگے میٹھا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سنیئے حق حدیثا، جو کرے حق پڑھائیا۔ اُمت دی پوری ہوئی ریجھا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ نارد کہا واہ واہ حضرت جی پچھلا ویلا ویکھو بیتا، اگے دھیان لگائیا۔ تہاڈے مُرید باہروں ضرور وینہدے شیشہ، اندروں کرے نہ کھتے صفائیا۔ سب دا خالی ہویا کھپسا، کلمہ پاکٹ جیب نہ کھتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے عیسیٰ جی جو کہا سو رائیٹ، رٹن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ یورپ وچ باہروں چمڑی سب دی وائیٹ، بلیک بلائنڈ اندروں ویکھ

وکھائیا۔ اُچی لمی ویکھی ہائیٹ، ہیٹ ٹوپ سپس ٹکائیا۔ اک دو جے نوں سارے کہندے وائیٹ، ڈرمت میل نہ کیسے دھوائیا۔ سچ نال سارے کردے فائیٹ، جھوٹھ نال چٹرائیا۔ نارد کہے عیسیٰ جی مینوں دسو کتینیاں پوپاں دے اندر آئی لائیٹ، شمع کون رُشنائیا۔ کپھڑی پکڑی سائیڈ، مینوں دیوُ درسائیا۔ کس آسو گھوڑے ہارس اُتے ہندے رائیڈ، بھجن چائیں چائیا۔ کس بدھ اتم سارے ہونے ڈائیڈ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ کھئے بیہائینڈ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ لہنا دینا کس بدھ مکے صدی پيسویں گائیڈ، بیہو ابھیدا دینا گھلائییا۔ چاروں گنٹ تگو تھادے ہندیاں کیوں ہوئی اندھیری نائیٹ، جلوہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے نارد بڑی گل دسی اچھی، سوہنی موہے بھائیا۔ نارد کہا ہور دساں کلمے والے سارے کھاندے مچھی، مچھلیاں گنڈیاں وچ پھسائیا۔ یسُوہ جی تھانوں یسُوہ دی جگہ کہن ڈہ پئے یسی، مسیح کہہ کے مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ اٹھ ویکھ تیری اُمت موسیٰ والیاں نال رہی پھسی، فیصلہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ محمد توں دس آمین کہن والیاں توں پین والی غشی، آبِ حیات مکھ نہ کھئے چوائیا۔ آہ ویکھ لو اپنے دین مذہب دی رسی، جو رستے سب دے رہی گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حُکم اک جنائیا۔ نارد کہے عیسیٰ جی میں بڑی تگی ایجوکیشن، تعلیم یافتہ نظری آئیا۔ پر تسیں دسو کپھڑی دسی ڈکٹیشن، حرف حرُوف لفظ تلفظ آئے سمجھائیا۔ میں جدھر تکیا مینوں اُلٹا دسیا فیشن، فِش کھان والے فاحش رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے میں دساں حق تشریح، اک خُدا جنائیا۔ اوس دا پیغمبر بن مسیح، مسلہ اکو اک درڑائیا۔ جس دا کھیل سدا وسیع، پیمانیاں وچ نہ ناپ کرائیا۔ اوہ جلوہ گر نور ربی، بے پرواہ نور الہیا۔ اوسے نوں متنا سبھی، سمجھ آیا سمجھائیا۔ سچ خُدا نہ بھلنا کدی، جو قدیم دا مالک ڈھردرگاہیا۔ انت اخیر سنديسہ دتا پيسویں صدی، صدمے وچ ڈھائیا۔ کوڑ گریاراں دی ویندی ندی، کنارہ پار نہ کھئے کرائیا۔ اک وکھا کے آیا گدھی، جس نوں ڈنکی کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے میں ذبح ہندی ویکھی گاں، گئو غریب ڈھائیا۔ جس نوں کہندے ماں، تھادے مُرید کیوں بنے قصائیا۔ کی ایہو کلمہ سچا ناں، پروردگار دتا پڑھائیا۔ پشو کھانے نال چا، اپنا من پرچائیا۔ عیسیٰ سر پھڑ کے کہے نانہ، نیویں نظر ٹکائیا۔ میں لیکھا لکھیا کیسے نہیں

تھان، میرا لیکھا دئے گواہیا۔ میں رو کے ماری دھاہ، اُچی کوک سُنائیا۔ بنا خُدا توں میرا ہور نہیں کوئی گواہ، شہادت کلمہ اک بھگنائیا۔ میں کر کے آیا دُعا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ میرے مالک مہرواں، محبوب تیری سرنائیا۔ تیرے قدماں بل بل جان، نوازش وچ سیس جھکائیا۔ تُوں سب دا پتا ماں، تُدھ بن اور نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے میں ویکھیا یورپین، پھودی کھوج کھوجائیا۔ جنہاں عیسیٰ موسیٰ لئی تعلیم، طُلبا اپنا آپ بنائیا۔ اوہ چھڈ کے دھرت زمین، اڈن چائیں چائیا۔ کھیل جگت نوین، تن رہے وکھائیا۔ حضرت عیسیٰ سچ دس کدوں اوہناں ہونا غم گین، کون ویلا وڈیائیا۔ کی لیکھا رُسا چین، چین لین کھئے نہ پائیا۔ ایہ مارگ بڑا مہین، بن پیغمبران سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ نارد کہے میں چھیتی کیتی پُھرتی، چلاکی وچ وڈیائیا۔ پھڑ کے ڈاہواں گُرسی، حضرت عیسیٰ تینوں دیاں سمجھائیا۔ تُوں پھیر خبر دسین کوئی دُھر دی، تیری کراں وڈیائیا۔ تُوں دھار سین سچے ستگر دی، جو نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس دی کیتی کدے نہ مُردی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوس دی خواہش سدا لوڑ دی، لوڑیندا سجن نور الہیا۔ جو وچھڑیاں سدا جوڑدی، جوڑی آتم پرما تم دئے بنائیا۔ کچھ خبر دس دے ایس سمیں اندھ گھور دی، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ کی حالت ہونی ٹھگ چور دی، یندیا یندک ملے کی سزائیا۔ کی دہائی دسے پیغمبران والی گور دی، نبی کی جنائیا۔ نوح ندی اتم کویں روڑھدی، وہناں وچ وپائیا۔ کی حالت ہونی جگت شوہر دی، شوہر کی کی کھیل کھلائییا۔ کی دشا وگڑی کمزور دی، مجلس حق نہ کھئے بنائیا۔ ایہ کھیل بڑی حضرت جی غور دی، پردہ دینا اٹھائیا۔ جے تہانوں نہیں کچھ اوڑدی، پھر میں تہاڈا پروردگار دیاں ملائییا۔ ایہ گلی بڑی بھڑی دسے سوڑ دی، اگلا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ جنہاں نے مچھی کھادھی سُمند ساگر تلاباں والے جوہڑ دی، جو رُو زر دین گواہیا۔ میری گل نہ سمجھیو کوڑ دی، جو ویکھیا دتا سُنائیا۔ تْسین آواز سُننی شبدی گھوڑے گوبند والے بوڑھ دی، بوڑھی ڈنڈے سب دے دئے بلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔ عیسیٰ کہے تُوں کون ہوویں مُشٹنڈا، مینوں ربیا دبائییا۔ بتھ وچ پھڑ کے چالو بن دا ڈنڈا، سچے کھبے بتھ بلائییا۔ تُوں کون بودھی والا بندہ، یندو ذاتی نظری آئییا۔ میرا خُدا میرا باپ نوری چندا، نور جوت رُشنائیا۔ نارد ہس کے کہندا،

حضرت عیسیٰ جی، اوہ بڑا چنگا، جس نے تہانوں دتا بھلائیہ۔ ہُن انت آخیری تہاڈا ویکھے کنڈھا، گھاٹاں تے بیٹھے سارے راہ تکائیہ۔ تہاڈے وچ تہاڈے کولوں پواؤنا دنگا، جھگڑا جھگڑے وچ دکھائیہ۔ اوم ہری، اوم تت ست، جس نے مان ربن نہیں دتا گنگا، گوداوری جمنہ سُرستی سر کیتا ننگا، راوی روایت نہ کھئے کرائیہ۔ جس نے گوہند دا اپنے وچ چھپا کے کھنڈا، تن وجود دتا مٹائیہ۔ جس نے لہنا دینا اپنے ہتھ رکھ برہمنڈا، وشن برہما شو سیوا وچ بھوائیہ۔ جس نے آدم حوا دے کے اپنا اندا، رس دتا چکھائیہ۔ اوہ تیرا خُدا دُھر دا نُور میرا پتا صدی بیسویں شہد اگتی نرگن دھار لے کے اپنا دُنڈا، دُنڈاوت تہاڈی ساریاں دی دئے بدلائیہ۔ تسیں دیناں مذہباں دا لیتندے آئے پنگا، گل کہنی نہیں سی پر میں کہہ کے دتی سنائیہ۔ ہُن اوہ نام دا لے کے رندا، تہاڈی ساریاں دی کرے صفائیہ۔ تسیں سارے جو پرہ دے نام دا اگراہیا چندہ، لے کے آؤنا تہاؤں تھائیہ۔ کوئی پینٹ سمبھالے کوئی تمبا، کوئی دھوتی جنجُو سانہ سوٹ کے بھجے واہو داہیا۔ نارد کہے پیغمبرو رسُولو نبیو تہانوں نہیں پتہ میں ایسے کر کے چار جُگ دا رندا، نہ کوئی دھی آنہ کوئی پُت نہ کوئی بھین نہ کوئی بھرا، نہ کوئی دھی نہ کوئی جوائی، نہ کوئی جے نہ کوئی مرے، نارد مئی اپنی کھیل وچ جُگ چوکری بھتے، نت نوٹ اپنا ویس وٹائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا دئے کھلائیہ۔ عیسیٰ کہے ایہہ کون، کیہڑا کری جاندے فون، ڈائری کیہڑی ہتھ پھرائیہ۔ کیہڑا سبق کیہڑی سکھیا کیہڑا مضمون، کیہڑا کرے پڑھائیہ۔ نارد کہے پیغمبرو تہانوں نہیں معلوم، تسیں بچے معصوم، کلجگ دے جے کلجگ وچ اپنا انت کرائیہ۔ میں اُس دا ممنون، جیہڑا کدے نہ ہووے محروم، سارے علماں دا عالم علوم، عالیشان نظری آئیہ۔ جس دے جھکدے تسیں قدوم، کلے دی مستی وچ رہے جھوم، جس نے نبی پیغمبراں دے بنا دتے ہجوم، ہجریاں وچ دتے سہائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیہ۔ نارد کہے ویکھ لو اپنی تختی، ایسے تُو زیڈ پھول پھلائیہ۔ تہاڈے اُتے آؤن والی سختی، پرہ دا سخت حکم دتا جنائیہ۔ جے تسان نہیں کیتی، تہاڈی اُمت نے کیتی غلطی، غلطی دے ذمہ وار تہانوں دتا ٹھہرائیہ۔ کیوں تسیں اپنیاں مذہباں دے ندھ پرتی، پرتیندھ ہو کے اپنا حکم دتا جنائیہ۔ تسیں کچھ مشورہ کیتا سی اُس خُدا نال عرشی، جو عرشی پریم بے پرواہ اکھوائیہ۔ نارد جھٹ چھاتی اُتے ہتھ ماریا جیب وچوں کڈھی پرچی، آہ لو تہانوں دیاں دکھائیہ۔ پرماٹما کہا تسیں چھڈنے مندر تے وڑنا

وچ چرچیں، چوری چوری تہانوں گلّ دتی سمجھائیا۔ اوہ میرا مالک پریمِ عرشی، عرشاں دا مالک اک اکھوائیا۔ سوادھان ہو جاؤ آیا اُتے دھرتی، دھرتی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی رہن نہیں دینی اندھیر گردی، ظلم ظالم نہ کھئے کھائیا۔ تہاڈی چلنی نہیں آگے مرضی، پرہو تہاڈا طیب آیا دُھردرگاہیا۔ نارد کہے ایہہ گلّ سُن کے حضرت نون لگن لگی سردی، جس نے سر پیر دتے کھائیا۔ پھر یاد آگیا، میں اک دتی سی اپنی اگمی عرضی، آرزو وچ جنائیا۔ ایں میرے مالک ایہہ میرا مذہب فرضی، انت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں وہیوں صدی تک انہاں دا ددی، پھیر ساتھ نہ کھئے نبھائیا۔ نارد کہہ حضرت جی ذرا لہندیوں ویکھو کھاں دشا چڑھدی، اپنا نین اُٹھائیا۔ جتھے راوی اپنے وپن وچ ہڑھدی، اپنے وہن جنائیا۔ اوتھے جوت پرکاش نرائن نر دی، نرویر سوبھا پائیا۔ سرب دی آتما پرماٹا ڈھولا پڑھدی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ عیسیٰ کہے، واہ نارد جی تون تے خبر سُنائی اوسے دے گھر دی، جس تون میں پتا کر کے آیا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے عیسیٰ جی، تسیں کھندے ہوووگے بڑا شرارتی، نفرت شرع نال کرائیا۔ میں کوئی آوندا نہیں سفارشی، پرہ دے حکمے اندر کار کھائیا۔ میں چار جگ سب دی کتھا ویکھدا رہیا عبارتی، جو اکھراں نال جوڑ جڑائیا۔ بہتے اوتار گرو ویکھے وچ بھارتی، بھارت ورش دئے گواہیا۔ پھیر پڑھی اُردو فارسی، انگریزی تیزی نال تیرے وچ ٹکائیا۔ ایہہ کھیل اوس نرنکار دی، جیہڑا نرگن نور الایہیا۔ جس تون تہاڈی آشنا واجاں ماردی، کوک کوک سُنائیا۔ ایہہ کھیل اوسے سرکار دی، جو سر سر لہنا رہیا مُکائیا۔ تسیں ویکھی نہیں کھیل کھندے دی دھار دی، جو گوبند گیا چمکائیا۔ جو سب دی پیج سواردی، لیکھا دیوے تھاون تھائیا۔ اوہ انت کلجگ کوڑی کیریا تون ونگاردی، ہوکے دئے جنائیا۔ جس نے آشنا پوری کرنی گرو اوتار دی، پیغمبران مول چکائیا۔ قیمت پاؤنی تہاڈی گفتار دی، جو گفت شنید آئے سُنائیا۔ پر تسان دھار سمجھی نہیں اوس دی رفتار دی، لے پینڈے کس بدھ چھیتی نال مُکائیا۔ اپنیاں گندھاں کھولو جس وچ چٹھی اس اقرار دی، جو اقرار نامے پھول پھلائییا۔ ہن کوئی گھڑی نہیں تکرار دی، جھگڑا آگے نہ کھئے وکھائیا۔ میری سیوا لگی نارد کہے، برخوردار دی، بے خبرو تہانوں رہیا جگائیا۔ تسیں سوادھان ہو جاؤ تہاڈی گھڑی آئی استقبال دی، محبوب تون مل کے اپنا سپس دینا جھکائیا۔ تسیں کھیل ویکھنی اوس جلوہ گر جلال دی، جو ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ تہاڈے کول گنجائش نہیں رہنی کوئی سوال دی، بینتی

اور نہ کھئے جنائیا۔ آکے پرہہ نوں ملن واسطے لوڑ رہنی نہیں کیسے دلال دی، آتما پرما تما دا سدھا ناتا دینا بنائیا۔ جیہڑی جگ چوڑی گھالنا رہی گھالدی، گھائل ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ حضرت جی میں تے خبر دسن آیا پریزینٹ حال دی، حالت سچی دیاں جنائیا۔ ہن میری واری آونی مغرب دے پچھوں شمال دی، رشیا دا ریشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا دھار رکھے اپنی چال دی، نرالی اپنی کار کھائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ★

نارد کہے بھگتو تسیں اوتھوں ایتھے آئے تے میں پہنچ گیا وچ رؤس، رستم ہو کے پھیرا پائیا۔ میں جا کے بن گیا منحوس، غریباں والا ویس وٹائیا۔ سوں گیا جا کے رؤف، اپنیاں اکھاں بند وکھائیا۔ زور زور دی پیا سوک، لے لے ساہ لے کے اپنا ساہ چلائییا۔ کیسے نوں پتہ نہ لگا ایہہ کس دا دوت، کس کارن ایتھے آئییا۔ سارے کہن ایہہ کوئی بھوت، بے تالا ڈیرہ لائییا۔ میں گھیسل مار کے بن گیا جسوس، اپنا آپ بدلائییا۔ اوہ گلار کرن لگے میں وچوں ہس کے کہا، تسیں مالک کے مؤروٹ، مینوں دیو سمجھائییا۔ اوہناں نوں ہویا شکوک، اوہناں مینوں پھڑ کے لیا بندھائییا۔ میرے کت پھڑے بھوایا چارے کوٹ، میں وی ڈردے چھیتی چھیتی پاسا لیا بدلائییا۔ پھر میں ماریا جھوٹھ، سب نوں دتا سنائییا۔ اوہناں میرا بند کر دتا منہ ماوتھ، مکھ ساہ لین کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل وکھائییا۔ نارد کہے میں جاسوسی وچ بڑا چاتر، اوہناں وچ مل کے اوہو روپ بنائییا۔ میں کرن لگا اوہناں دی خاطر، سیوا سچ کھائییا۔ پھر میں جیب وچوں پرانی کدھ کے دتی پاتر، چٹھی دتی پھڑائییا۔ جس دے اتے نشان سی سٹا داتر، داتے دتا درڑائییا۔ اوہ لگے واجن، سمجھ کیسے نہ آئییا۔ میں چھیتی نال منہ وچ پا کے داتن، اپنا پاسا لیا بدلائییا۔ اوہ مینوں لگے آگھن، سانوں دے سمجھائییا۔ میں آویں لگا واجن، اکھاں اُپر نیچے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم سنائییا۔ نارد کہے، بھراوو، میں لے کے آیا پیغام، تہانوں دیاں سنائییا۔ تہاڈا کیہڑا مذہب کیہڑا اسلام، مینوں دیو درڑائییا۔ کی تسیں موسیٰ نوں

کرو سلام، کہ عیسیٰ توں سیس نوائیا۔ کی محمد توں کرو پرنام، سجدیاں سیس جھکائیا۔ کی رادھا کرشن دا گاؤ گان، بنسریاں دُهن
 شنوائیا۔ کی سینتا رام دا دھرو دھیان، انتر انتر لیو لائیا۔ کی ہنوت متو بلوان، بجرنگ اپنا رنگ رنگائیا۔ کی کہو ستنام، نانک جوڑ
 جڑائیا۔ کی گوبند متو جہان، واپگرؤ صفت صلاحیا۔ کی تہاڈا دھرم کی ایمان، مینوں دیو جنائیا۔ کی اللہ واپگرؤ اوم رسنا جہوا گاؤ
 گان، گاگا کی جنائیا۔ سارے ہو گئے حیران، میرے ول اکھان رہے اٹھائیا۔ ایہ کوئی آگیا شیطان، سانوں اُلٹی کرے پڑھائیا۔ جیہڑا
 دسدا نہیں بھگوان، اُس کیہڑی کرنی کھائیا۔ جیہڑے گر اوتار پیغمبر چھڈ گئے جہان، پرتکے پھیر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑے دین مذہبنا جنا
 گئے نام، اوہ نام کرن لڑائیا۔ جیہڑے دھرم جھلا گئے نشان، اوہ منشی ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑے ذاتیاں وچ ونڈ گئے انسان، اوہ پین کھان
 جھگڑا رہے دکھائیا۔ پھڑو ایہنوں مارو گنو ایہ بڑا بے ایمان، کی سانوں رہیا سنائیا۔ نارد کہے، میں لگا پچھتان، آگے پچھے ویکھ
 دکھائیا۔ مینوں دسے نہ کھئے بیان، جس اُتے چڑھ کے اڈ جاواں چائیں چائیا۔ اونے چر توں اک آگیا کرسان، اُن اکٹھیاں پھڑ میریاں
 دوویں باہیں مینوں لگا زور زور دی بلان، براہمن کیتھوں کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ ساڈا اجازت نہیں دیندا ودھان، وبلیاں ان نہ کھئے
 کھوائیا۔ میں ہری اوم، ہری اوم، ہری اوم، کہہ کے یاد کیتا بھگوان، اوہناں گچیوں پھڑ کے میرا متھا زمین اُتے دتا گھسائیا۔ میں
 نیتر نیناں نیر لگا وہان، اچی اچی دتی دھائیا۔ میں ہس کے کہا، تالی ماری، تسیں سارے ای وڈے میرے نالوں بھگوان، ساریاں
 توں نمو نمو کر کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ نارد
 کہے، پھیر اوہ مینوں کہن لگے کوئی آگیا فرشتہ، فریبی روپ وٹائیا۔ میں کہا، میرا تے تہاڈے نال پُرانا رشتہ، رشتیدارو تہانوں ملن آیا
 چائیں چائیا۔ حال دساں گزشتہ، گزریا دیاں درڑائیا۔ تسیں تے ہن چار ورن سانجھے بنے آہستہ آہستہ، نانک پنج سو سال پہلوں
 سب توں گیا سمجھائیا۔ تہاڈا اچے اپنے اُتے پورا ہویا نہیں نسچا، نہچل نظر کھئے نہ آئیا۔ اچے وی حکمرانوں تسیں بادام گریاں
 کھاندے پستا، رشیا وچ رہن والے ادھیان نالوں بھتے بھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ ایسے کر کے تہانوں آؤن والی شکستا، ہار ہووے
 تھانوں تھائیا۔ تسیں اک تے اپنا اک نہیں متیا ایشا، اپنے اُتے وشواس نہ کھئے رکھائیا۔ اچے وی تہاڈے وچ اک دوجے دا سڈے
 وشٹا، پردھاناں دے گھر غریب سیو کھائیا۔ جس ویلے میرے مالک نے تہاڈیاں سب دیاں پھولیاں لِسٹاں، اکلا اکلا ویکھ دکھائیا۔

پھیر تہانوں پتہ لگنا کھدی کھلی درشتا، کون سچ وچ سمائیا۔ میرا مالک ٹانک تسیں سرگن روپ اسدی جستا، جس نے آتم نال جسم ضمیر تہاڈی دتی بنائیا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی سب دے لیکھ لیکھا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ جنساں وانگو ہٹاں وچ نہیں وکدا، کتاباں وانگو کتب خانیاں وچ نہ کھئے چھپوائیا۔ جگ نیتراں نال عینکاں والیو نہیں دسدا، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ صاف ستھریاں نہاتیاں دھوتیاں پڑھیاں لکھیاں اُتے کدی نہیں وسدا، سوہنیاں منموہنیاں اُتے دھرواس نہ کھئے وکھائیا۔ جیہڑا اُس دی سرن سرنائی ڈگدا، اوہدا جھگڑا مک جائے جگت والی بدھ دا، طریقہ اپنا اک دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں تہاڈا ہوون آیا بھیتی، تہاڈے وچ وڑ کے تہانوں ویکھ وکھائیا۔ جس طرح تسیں ترقی کردے چھیتی چھیتی، اپنا کاروبار ودھائیا۔ ایسے طرح تسیں اُس میرے پرہو دی کھیتی، چھیتی وڈھ کے سانہ سوت کے اپنے گھر ٹکائیا۔ یاد رکھ لو شمال والیو میری نیکی، نیکیاں وڈیاں دیاں جنائیا۔ انت سب توں اُس دی رکھنی پئے ٹیکھی، بنا ٹیک توں ٹکا قیمت کھئے نہ پائیا۔ ہُن تسیں سارے کھندے منس منشاں وچوں پیدا ہندے بیٹا بیٹی، قدرت قدرت نال وڈیائیا۔ ایہہ کھیل تھوڑے دن ہور جانی کھیدی، پھیر کھڈاؤن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہُن تہاڈی قیمت سب نالوں بھتی تے دوجیاں نالوں ڈیوڈی، اپنا گناں رہی ودھائیا۔ پھیر تساں ایں پھرنا جویں جنگلاں وچ بھیدی، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ لکھ کے گیا نانک ویدی تے گوبند سوڈھی، سوڈھیاں دا مالک خالق پرتپالک پر پُکھ اکھوائیا۔ اوہ آؤن والا سب دے کول نال تیزی، رفتار اپنی رہیا بدلایا۔ نارد کہے ایہو خبر میں دسن آیا پردیسی، دیس والیو دیاں جنائیا۔ انت سب توں بھگنتی پینی اُس دے کول پیشی، پیشتر دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نارد کہے نو کھنڈ پرتھمی والیو تسیں اُس دے در اُتے کدی نہیں بدیشی، دیشاں دا مالک اکو نظری آئیا۔

★ ۲۳ بھگن شہنشاہی سمت ۴ ورکھا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ★

نارد کہے میں گیا وچ نارتھ، نارتھ پول ویکھ وکھائیا۔ اوتھے سارے بیٹھے جنہاں دا جگت دا سوارتھ، آسا من ودھائیا۔ پری ملیا نہ کھئے پرمارتھ، پرمانند نہ کھئے جنائیا۔ جدھر جاواں میرے اُتے لگی گارد، پھرہ دتا جنائیا۔ کیسے اندر وسیا نہ کھئے پُرشارتھی، پُرشارتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پچن دسیا یتھارتھ،یدی دتا سمجھائیا۔ بھاویں کنے کھائو پدارتھ، پدوی ملے نہ ڈھردرگاہیا۔ میں زور نال کہا جے نہیں لہیا تے ہُن ویکھنا پیو وچ بھارت، بھارت کھنڈ وچ ودھائیا۔ کھوجنی نہیں کوئی سفارش، وچولا کوئی نظر نہ آئیا۔ راتیں ستیاں تھادے پردھاناں نوں ہووے زیارت، چشم دید رُشنائیا۔ پھیر تَساں سمجھنا کوئی دین دنی دا آیا وارث، ذمہ وار اکھوائیا۔ جس دے کول دیناں مذہباں دی نہیں آڑھت، نام اپنے ہٹ وکائیا۔ جس نوں سمجھائے نہ کوئی عبارت، لیکھنی لیکھ نہ کھئے درسائیا۔ اُس نے دین دنی دی بدل دینی وزارت، وُزرا رہن کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ پینی کُراہٹ، کوک کوک سارے دین گواہیا۔ اُس دے آؤن دی سارے سُن لو آہٹ، آواز دیاں جنائیا۔ جس نے اُلٹے کرنے گھاٹ، پانی وہن بدلائیا۔ رہن نہیں دینے تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ پنڈھ مکائیا۔ چڑھن دینے نہیں تھادے بان راکٹ، راکٹ اپنا نام چڑھائیا۔ بھاویں کوٹ پتلون پہنو بھاویں جاگٹ، جگہ سب نوں دئے سمجھائیا۔ ہُن تے رشیا والیو تَسیں دسدے ناستک، پرہہ دا نام نہ کھئے دھیائیا۔ میں دسن آیا واستک، واک دیاں سُنائیا۔ تھادا چمڑا کولا پلاسٹک، بناوٹی نظری آئیا۔ جس ویلے پرہہ دے نام دا لگا کاسٹک، اندروں باہروں کرے صفائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنی جگت والی سیاست، سیاہ جھنڈیاں سب نوں دئے وکھائیا۔ دھنّ دوٹ دی خالی ہووے پاکٹ، گریبا گریبان نہ کھئے وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لگنی آتھ، اگنی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرنی سازش، جھگڑا تھادے گل وچ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے میں گیا نال چلاکی، اپنا ویس وٹائیا۔ لنگھ گیا وچوں دی نیکی تاکی، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تگے بندے خاکی، تن وجود سہائیا۔ من ہویا عاکی، انکار وچ ڈبائیا۔ جگت جام پیالے پین بن کے ساقی، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ کلپنا وچ ہونے عاکی، بنکار گرہ نہ کھئے تڑائیا۔ میں کہا پہلوں اپنی پچھانو ذاتی، کون تھادی بنت بنائیا۔ ویلا آؤنا تَسیں کر نہ سکو اپنی راکھی، رکھک ہونے نہ کھئے سہائیا۔ میرا کہنا سمجھو نہ کھئے گستاخی، سہج سُبھاؤ اپنے آپ

جنائیا۔ گِلا گوبا ڈھکھدا ویکھو ایندھن پاتھی، پتھراں دے آر پار دُبائیا۔ اتم نیڑے آگئی واٹی، پینڈا ربیا نہ رائیا۔ سب دی کرے چھاٹی، ویکھے جگت لوکائیا۔ ناتا تئے چاچی تائی پھوپھی آئی، انکل نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے میں گیا نارتھ والی سمت، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جدھر تگاں سارے پرہ دے نندک، نام والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے انتر آئی چنتک، چنتا وچ اپنا آپ وٹائیا۔ کیوں دُنیا ہوئی ہنسک، اینسا نہ کھئے رکھائیا۔ میں سپج نال کیتی منت، نیوں کے منگ منگائیا۔ کچھ اپنی کرو ہمت، حوصلہ لؤ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائییا۔ نارد کہے میں کی دساں عجب کتھا کہانی، کہہ کے دیاں جنائیا۔ جس نون ویکھاں اوہ کہے میں مہارانی، دوجا وڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر تگاں پنج تت شیطانی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ جدھر تگاں منسا دی مہانی، ممتا گھر گھر رہی کھوائیا۔ جدھر ویکھاں کرپا کوڑ جوانی، جوہن ہوئے رہی پرگٹائیا۔ جدھر ویکھاں نیتز نین مارن کانی، اکھ اکھ بدلائیا۔ جدھر تگاں بُندی جئے حیرانی، پریشانی وچ دُبائیا۔ میں ہتھ رکھیا اپنی اُتے پیشانی، دُور دُراڈا دھیان لگائیا۔ جاں دُور ویکھیا مینوں اوہ دسیا جیہڑا بچیاں دی دے گیا قربانی، سورپیر اکھوائیا۔ اون اشارہ دتا مینوں منزل ہور دسی رُوحانی، رُوح بُت توں پرے کر وکھائیا۔ جتھے جلوہ گر لاثانی، نرگن بیٹھا سوہا پائیا۔ جگے جوت نور نوری، نرگن کرے اک رُشنائیا۔ جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُلطانی، سُرتی سب دی دئے بدلائیا۔ رہن دیوے نہ کیسے دی پہلوانی، جورو زر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میٹ دیوے جگت ودوانی، ودیاہین کرے لوکائیا۔ جس نے دُنیا دسی فانی، فنا فی اللہ اوبو دئے کرائیا۔ مینوں ایں دساں ایہ کھیل چار ڈنگی مہانی، مہانخانہ لوک مات ربیا وکھائیا۔ اتم سب دی جوہ ہوئی بیگانی، گھر دا مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ سب نے چوٹی چھڈنی جیہڑی ٹھنڈی دسے برفانی، سیتل ست نہ کھئے کرائیا۔ سب نے سروور تجنے سمند ساگر جو چھلاں والے پانی، لہراں وچوں لہر بدلائیا۔ سب نے مان چھڈنے زمیں اسمانی، مان رکھے نہ کھئے لوکائیا۔ نارد کہے مینوں دُنیا دسے بیگانی، بیوہ روپ جنائیا۔ بہاویں مینوں سارے کہن ایہہ کردا پھرے شیطانی، پیغمبران دے گھراں وچ آگئی لائیا۔ بہاویں میری سارے کرن بدنامی، بدی دا چولا میرے گل وچ پائیا۔ میں تے حکم مننا اکو انترجامی، جو جُگ جُگ سندیشے دئے پہنچائیا۔ میں کیسے دا سُن دا نہیں کلمہ کلامی، کائنات بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے نہیں کوئی پُجدا اوتھے جا کے میں اپنی گڈاں نشانی،

میری نشانی میرا بول بالا نظری آئی۔ میں سب نوں دسن آیا ویکھو تگو پیغمبران دا پیغمبرِ اماماں دا امامِ سُلطانی، شہنشاہ شاہ اسمانی دو جہانی اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نارد کہے میرا وارث میرا جیو پرانی، پرانیتِ میرا اوبو نظری آئی۔

★ ۲۳ ★ پھگن شہنشاہی سمت ۴ آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ★

نارد کہے میں بھجیاں دین دُنی، نو ست پھیرا پائی۔ ملیا کوئی نہ رکھی مئی، مئی مُنیشر نظر کھئے نہ آئی۔ انتر آتما وجدی دے نہ کوئی دھنی، دُهن آتمک راگ نہ کھئے الائی۔ بودھ اکادھ لہے کوئی نہ گئی، گنوت سوہا کوئی نہ پائی۔ میں سرشٹی دی درشٹی چھانی پئی، کائنات دھیان لگائی۔ جان تکیا عیسیٰ دی صدی چلے اُنی، اُنسا بیسا راہ تکائی۔ ساچا نام جگت رسنا ملے نہ چلی، پردے ہر نہ کھئے وسائی۔ بھاگ لگے نہ کایا ساڈھ تے ہتھ کئی، کلمے والے دین دُہائی۔ امرت دھار ملے نہ بوند سوانتی ڈلھی، اکما رس نہ کھئے چکھائی۔ ترے گن مایا پنج تت تپائی چلھی، اگنی اگ تپائی۔ جیون زندگی سب دی ہلی، سینل زکھ وانگ لہرائی۔ آتم پرما تم دھار سب نوں بھلی، برہم پاربرہم نہ کھئے ملائی۔ جھگڑا پیا روٹی جلی، سانتک ست نہ کھئے کرائی۔ وست ملے نہ انملی، نام ندھان نہ کھئے ورتائی۔ جوٹھ جھوٹھ تے دُنیا تلی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کرے لڑائی۔ مایا ممتا وچ پھلی پھلی، ہوے ہنگتا گرہ نہ کھئے ٹرائی۔ ساچے کنڈے نام کھئے نہ تلی، ترازو ہتھ کیسے نہ آئی۔ چار ورنان وچ رلی، کھتری براہمن شوڈر ویش پت پت نہ کھئے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے اکھ جگائی۔ نارد کہے میں دین دُنی دا تکیا ڈونگھا کایا مندر، گرہ گرہ کھوج کھوجائی۔ گھر گھر اندر وچا جندر، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائی۔ پرکاش دے نہ اندھیری گندر، نوری جوت نہ کھئے چمکائی۔ منوآدہ دشا اٹھ دھاوے بندر، سُرتی شبد نہ کھئے بندھائی۔ ساچی وست پرہہ دوارے جائے کوئی نہ منگن، دھرم دی جھولی نہ کھئے بھرائی۔ تن وجود چڑھے کیسے نہ رنگن، دُرمت میل نہ کھئے دھوائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پت پریشور پروردگار کرے کوئی نہ بندن، سجدہ سپس جگدیش نہ کھئے جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ سوامی انترجامی

گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی پت پرمیشور در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہے میں دین دُنی دا تکیا انتشکرن، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ نیتر کھلیا نہ کیسے ہرن پھرن، نچ لوچن نین نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی منزل مَول نہ چڑھن، نو دوارے پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ اجپا جاپ پن رسنا جہوا مَول نہ کرن، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھوجل پار بھوساگر مَول نہ ترن، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ صاحب سوامی ملے کیسے نہ سرن، سرنگت نہ کھئے رکھائیا۔ مایا ممتا وہن ہڑھن، کام کرودھ لوہہ موہ رہیا رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے میں دین دُنی دی ویکھی عادت، عدلی نظر کھئے نہ آئیا۔ دیناں مذہباں پئی بغاوت، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ نام کلے ہوئی عداوت، اللہ واپگرُ کرے لڑائیا۔ ساچی بخشش ملے نہ کھئے سخاوت، رحمت رحیم رحمان جھولی کھئے نہ پائیا۔ ناؤں زینکار ہتھ نہ آئے نیامت، امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ جوٹھی جھوٹھی باہروں دسے بناوٹ، انتر کرے نہ کھئے صفائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں آئی تھکاوٹ، بلہین دین دُبائیا۔ گر اوتار پیغمبر جگت ترسنا میٹ نہ سکے علامت، عالم علم علما نہ کھئے وڈیائیا۔ جھگڑا پایا بودی جنجُو حجامت، مُچھ داہڑی کیس دسمیس رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے میں تٹ کنارے تکے، گنگا گوداوری جمنا سُرستی ویکھ وکھائیا۔ میں گیا مدینے مکے، محراباں حُجریاں وچ دُبائیا۔ چرچاں وچ ہنڈے سٹے، سٹیبازی کوڑ لوکائیا۔ مندر مسجد شہودوالے رہے تپے، گرُودوار دین دُبائیا۔ ساچی دھار دسے کیسے نہ اکھے، آخر میل نہ کھئے ملائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی ہوئی ہکے بکے، حقیقت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ انت اخیر پت کھئے نہ رکھ، بے نظیر سارے رہے گر لائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت جھگڑا پیا تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ سرب کرے لڑائیا۔ لہنا دینا چُکایا مَول کوئی نہ یتھ، سمکھ ہو کے سوہا کوئی نہ پائیا۔ کیرپا کر پُرکھ سمترھے، پارہم تیری سرنائیا۔ شبد گرُو گردیو سوامی پرگٹ ہویا تہ گرُو دے وٹے، بدلہ مکے جگت لوکائیا۔ تیرا نام وکدا دُنیا داری دے ٹکے، قیمت ہٹاں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، درگاہ ساچی سچ تیری اوٹ تکائیا۔ نارد کہے میرے اندر آئی حیرانی، حیرت وچ جنائیا۔ شاہ سلطاناں اندر دسے بےامانی، بیوہ ہوئی خلق خُدائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت پاک نہ کھئے کرائیا۔ منزل ملے کیسے نہ آسانی، اسماناں اُتے دھیان نہ کھئے لگائیا۔ سارے پرہ دے نام دی کرن بدنامی، بدی دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ شرع دی پھسے وچ

غلامی، زنجیر سکے نہ کھٹے ٹڑائیا۔ اکھراں والی دس کہانی، راگاں ناداں وچ جنائیا۔ کس بدھ مٹے کلجگ زین اندھیری کالی، کلکاتی ہوئے قصائیا۔ دین دنی دی دنیاداری وچوں ہوئے بحالی، بہڑ اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگائے سچی دھرمسالی، در دوارا اکو نظری آئیا۔ نارد کہے میں دسدا حال حالی، اکھیں ویکھیا دیاں درڑائیا۔ دین دنی دے باغ دا مینوں نظر نہ آوے کوئی مالی، والی بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جدھر تگاں چارے کنت دسن خالی، خالق خلق نہ کھٹے سہائیا۔ چاروں کنت کدھرے جھٹکا تے کدھرے حلالی، ست دھرم نہ کھٹے کمائیا۔ مایا ممتا کرے دلالی، کوڑی کریا نال رلائییا۔ پھل دسے کسے نہ ڈالی، پت ٹہنی نہ کھٹے مہکائیا۔ ترے گن توڑے نہ کھٹے جنجالی، جاگرت جوت نہ کھٹے رُشنائیا۔ پاربرہم پت پریشور آپ اپنی کر مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نرگن دھار سدا بنے رہے تیرے سوالی، در ٹھانڈے بھکھک ہو کے اپنی منگ منگائیا۔

★ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مکھن سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ★

نارد کہے میں راتیں راوی کنڈے گیا اوہ گھوک ستی، مستی وچ نسل ہو کے اپنا آسن لائیا۔ میں الکھ جگائی اچی، کوک کوک کے دتا سنائیا۔ جے کوئی نہاتی دھوتی سچی، سنجم والی ہووے بیٹھی مائیا۔ مینوں بھچھیا پا دیوے اک مٹھی، اپنی دھرم گنڈھ کھلائییا۔ میری آواز سن کے مول نہ اٹھی، پاسا نہ لیا بدلائیا۔ میں جھٹ پٹ پیروں لاہ کے جتی، دے پیریں آگے گیا چائیں چائیا۔ پھیر الکھ جگائی ٹھاڈے بھاگ لگے پٹیں، کوئی جھولی دیو بھرائیا۔ اوہ پھیر ہو گئی بہار وکھی، دو جی کروٹ لئی بدلائیا۔ مینوں غصہ چڑھیا میں اوبدے لگ وچ ماری مکی، کمر دتی بلائییا۔ کچھ ہور مار کیتی گجھی، اپنا زور ودھائیا۔ اُس میرا کن پھڑ لیا تے مینوں کہے وے نارد میں تے پرانی بڈھی، بردھ اوستھا نظری آئیا۔ نارد جھٹ پاؤن ڈہ پیا لڈی، نچے پٹے اپنی خوشی منائیا۔ نی راویئے توں بڈھی توں بن جا گڈی، نوجوان روپ وٹائیا۔ بُن چھڈ دے پچھلی ودی سدی، آیو گنت نہ کھٹے گنائیا۔ جے کہیں تے سیر آ جائے تیرے ددھیں، اپنا رس ٹپکائیا۔ راوی سوادھان ہو کے، نارد کہے، میرے پیر گھٹن لگی رگیں، سیوا سہج سہج کمائیا۔ اُنے چر اوہ مری

ہوئی آگئی گھگی، جس دا لیکھا پچھے دتا مکائیا۔ اوس کہا نی راویئے اُٹھ کليئے تیرے بھاگ لگا کنڈھی اُتے جھگی، جھکے رہیا
 وسائیا۔ جس دی یاد وچ پڑھدی رہی جُگیں، جُگ جُگ دھیان لگائیا۔ اوہ آگیا مینوں ایہو رمز سُجھی، بھيو دیاں گھلائیآ۔ راوی
 کہے میں سُتی نہیں ساں میں اوسے دے پیار وچ رُجھی، اندرے اندر اوسے دا دھیان لگائیا۔ جس دے وچھوڑے وچ دُکھی، درداں
 وچ گُرائیا۔ اچ اُس دا نیتر میٹ کے میں تکدی ساں سوہنا مُکھی، جس وچوں سوہنا نُور مینوں نظری آئیآ۔ میں مست ہوئی
 خوشی وچ اپنے آسن سُتی، سُتیاں وی اوسے دا درشن پائیا۔ نارد جی تسیں دسو کس کارن کئی بُتی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ نارد کہا
 پہلوں میریاں موڈھیاں نُور گھٹیں، پھر ساہ لے کے دیاں جنائیا۔ نالے ہسن ڈہ پیا نی راوی تُوں اچ کیوں گھسی ٹٹی، ہار شنکار نہ
 کئے لگائیا۔ مینوں پتہ نہیں سی پنڈت جی آوندے تاء دتا بنا مُچھیں، اگڑ وچ چلیا آوے چائیں چائیا۔ تُوں کیہڑی گلوں میرے نال
 رُسی، مینوں دے سمجھائیا۔ کی تیری وی میرے وانگ ہے نہیں ماسی پُپھی، اکلے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ کی تُوں وی راہوں تے
 نہیں گھسی، مینوں دے درڑائیا۔ کتے تیرا جی تے نہیں کردا میں بانا پہننا رُسی، اپنا رُوپ بدلایا۔ کتے وچار تے نہیں آیا میں محمد
 والیاں دی پہنی سوسی، کالا رنگ رنگائیا۔ کتے دل تے نہیں کیتا میں عیسیٰ والیاں دی پنکھوڑنی جھوٹی، ہلارا لینا چائیں چائیا۔ کتے
 من تے نہیں من گیا میں سر تے پاواں ٹھوٹھی، اچی ہو کے چلاں چائیں چائیا۔ راوی کہے نارد سنبھال لے اپنی بوٹھی، کیوں گلاں
 رہیا کڈھائیا۔ میں تے تکدی چارے کوٹی، دہ دشا دھیان لگائیا۔ میں چھڈ دتا پوجا پاٹھ دین والی ابوٹی، گھرت دیپ جوت نہ کئے
 جگائیا۔ میں لاه دتی تن ملن والی بھوٹی، سواہ چہار نہ کئے سیس پوائیا۔ میرے اُتے کیوں آیویں لاویں لوٹی، گلاں رہیا سُنائیا۔ پھر
 نارد کہے، بیبا، غصہ نہ کریں میں تے چلن پھرن والا دوٹی، دُتیا بھاؤ نہ کئے رکھائیا۔ جے آہ میرے کولوں اک پی لئیں بوٹی، تینوں نشہ
 دئے چڑھائیا۔ راوی کہا نارد تُوں بڑا شیطان دی ٹوٹی، گل تویں تویں سُنائیا۔ نارد کہا میں نے حجامت کرا کے آیا مُکھ تے پھرا کے
 صابن والی کوچی، سوہنا سیس مُنڈائیا۔ راوی تُوں تے کل دی نکي جہی چوچی، کیوں چوچیاں وانگ رُولا پائیا۔ راوی کہا نارد
 سچ پُچھیں میری اُس پرہو دے نال اکو رُچی، جس دی رچنا ساری نظری آئیآ۔ نارد کہے میں نہیں مندا جیہڑی بنا وچولے توں پرہو
 نال یاری لاوے مینوں دسدا اوہ لُچی، بدمعاش نظری آئیآ۔ راوی نے دندان ہیٹھاں لے کے زبان ٹکی، غصے وچ دندیاں رہی دبائیا۔

نارد کہا کتے ہردا تے نہیں ہو گیا دکھی، مینوں دے سُنائیآ۔ راوی رو پئی اُچی اُچی، نیتز نیناں نیر و ہائیآ۔ نارد نے تاء دتا مچھیں، آکر کے کہے میں بھے وچ لیا ڈرائیا۔ اونے چر نوں اک نائی آگیا گل وچ پائی گچھی، نہیر نے اُسٹرے رہیا وکھائیآ۔ اونے چر نوں اک جٹ آگیا سانگھا موڈھیاں اُتے چُکی، سِنگڑ تکھے نظری آئیآ۔ نارد ویکھ کے کہے ایہہ کوئی کھیل ہونی گچھی، مینوں سمجھ نہ کئے سمجھائیآ۔ نارد دی ڈرن لگی بُدھی، اندرے اندر بلہین اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیآ۔ نارد راوی نال کرے گلان، سہج سہج اپنا آپ مٹکائیآ۔ اودھروں زور دیاں آئیآں چھلاں، لہر لہر وچوں پرگٹائیآ۔ اک دم پُرکھ اکال وچوں نکلیا اکلا، ست سرُپ سوہا پائیآ۔ نارد مَورکھ بن گیا جھلا، جھلیاں وانگ رُولا پائیآ۔ ہتھ وچ پھڑ کے ٹلا، ٹلیاں جائے کھڑکائیآ۔ پرم پُرکھ نے کر کے ول چھلا، سر اُتے ہتھ ٹکائیآ۔ جاں ویکھیا سمرتھ سوامی آگے کھلا، صاحب سلطان نظری آئیآ۔ جھٹ پٹ راوی دا پھڑیا پلا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ راویئے توں دھنّ جس دے دوارے پُرکھ اِناشی کھلا، اپنا پندھ مُکائیآ۔ راوی کہے ایتھوں جا چلا، چلاکی نہ کئے جنائیآ۔ توں تے مینوں لُچی کہندا سی ہُن کیوں کریں ول چھلا، سچ دے درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ نارد کہے راوی ایہہ کلجگ ای کلجگ میں تینوں سوادھان دتا کرائیا۔ جس گھر وچ میرا پُرکھ اکال جائے وسے، اوہناں ساریاں توں دُنیا ایسے طرح گلان کر کے رہی سُنائیآ۔ میں اچھا چل کے ایتھے گیا پُج، در تیرے ڈیرہ لائیآ۔ جیہڑی گل تینوں نہیں رہی سی سُجھ، اوہ تینوں دتی سمجھائیآ۔ بہاویں کنے طعنے میہنے دین لوک، سماج والے ناتا جان چھڈائیآ۔ پر یاد رکھیں توں گاؤنوں نہیں بٹنا پرہہ دا سلوک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ کوئی اک دن دی گل نہیں ہُن تے ملنا پینا روز، کینا چر لک کے جھٹ لنگھائیآ۔ مینوں ایں دسدا بہاویں توں بُدھی بہاویں توں نڈھی بہاویں جوہن وتی میرے صاحب ستگر نے سب دے ساہمنے تینوں رکھنا اپنی وچ گود، کیوں گوداوری دا ساتھی اوہدے نال نظری آئیآ۔ کیوں آد توں انت تک جُگا جُگنت تک بھگتاں نال بنیا رہیا ایہدا سنجوگ، بہاویں کوئی رووے بہاویں کوئی کُراوے بہاویں کوئی مذہباں والے بٹھے دعوے، بہاویں کوئی ماتا پتا ہو کے بھرے باوے، پر ایہہ ایسے کر کے شیطان مینوں کہندے، بھگوان دے بچے جن بھگت بنا کے اپنی جھولی پائیآ۔ ایہہ بچن سُن کے گوداوری زور زور دی روئی، میں کیوں ایتھے اپنے آسن سوئی، میری اوسے دے نام دروہی، جو دو جہاناں مالک نظری آئیآ۔

نارد کہے میں سب کُجھ ویکھیا راوی سچیں پرہہ توں بنا ملے کتے نہ ڈھوئی، ڈھولک چھینے بستر گہنے کجَل نینے مندر بہنے وہن وہنے،
 ناتے ساک سچن بھائی بھینے، بیہینے رانیئے، ایہہ سارے کم کسے نہ آئیا۔ راوی کہے نارد جی اک گل ہور سمجھا، اپنی دیا کھائی۔ نارد کہیا
 پہلوں منگ دُعا، اپنا سیس نوآئیا۔ جے اوہ کِرپا کرے تے پھیر دیواں سُننا، سچ سنندیس الاٹیا۔ راوی کہے نارد جی مینوں ملن دا بڑا
 چاء، چاؤ میرے اندر آئیا۔ نارد کہے پہلوں چھڈ خاں پیو تے ماں، پانی دیئے رانیئے میرے ہتھان اُتے پنج چولیاں دے ٹکا، پھیر کتاں
 نوں ہتھ لا آکھ میں چھڈے بھین بھرا، ماں پیو دیاں جھیاں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پھیر کہہ میں جگت کھوٹ نہ لوں ہنڈھا، خصم کنت
 نہ کھئے بنائیا۔ پھیر کہہ میں نانکے دادکے چھڈے انک سہیلیاں دتیاں تجا، ساتھی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پھیر کہہ شرم حیا دتا گوا، لوک
 جیا دتی تجاٹیا۔ سماج راج دا رسیا نہ کوئی بھا، بھاؤ سر نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر کہو مینوں قسم ربی نہ سؤر گاں، دیناں مذہباں وچوں
 کڈھ لا اپنا ناں، نبیاں نالوں ناتا لے ٹڑائیا۔ پھیر اُچی کڈھ کے بانہہ کوک کے دے سُننا، نہ کوئی میرا میں کسے دی نہ، مینوں ملن کھئے
 نہ آئیا۔ پھیر کہہ میں ہار شنگار دتے تجا، نین کجلا نہ لوں لگا، سُرخی بندی رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ پھیر کہہ میں دوتی دشمن دتے
 بھجا، ستگر دی صورت اندر لئی وسا، اوہو میرا پریم اوہو میرا ماہی اوہو میرا پتا ماں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نارد جی کہے توں
 میرے نال ملا دے ہاں، تینوں وکھاواں اوہ تھان، جنھے بیٹھا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ ایہہ بچن کردیاں دُنی راتیں سستی پُرکھ
 اکالا راوی کندھے پہنچیا آ، اپنا رنگ رنگائیا۔ ویلا سویرے پونے چھ دا وقت لکھا، لیکھے وچ اپنا پردہ لاپیا۔ راوی نوں سنندیسہ دتا
 توں آؤنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک بنائیا۔ نو توں ساڈھے نو تک ایتھے ہندی ربی صلاح، مشورہ پریم نال بنائیا۔ راوی کہہ کے گئی
 میرے وچوں اج پانی دا جگ ضرور لیتا بھرا، میں کیشن سنگھ دے گھر جانا چائیں چائیا۔ میں ایسے کر کے آپ آئی بینتی کراں چرن
 سیس نوا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے میرا جل لین آوے اوہ
 اج، اج دا راہ تکائیا۔ جیہڑا میرے کندھے توں گیا سی بھج، پار کندھا نہ ویکھ وکھائیا۔ پار کندھے توں اُس لیانا بھر کے جگ،
 جگ جیوں داتا ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے لوح تھلے ڈاہنی آگ، اگنی بھیٹ کرائیا۔ اُس ویلے صاحب ستگر دے کول ضرور دینا رکھ،
 بھل رہے نہ رائیا۔ سوا رُپٹیا بھیٹ کرنا، راوی کہے، میں پھیر دساں کیوں سوا توں کہا سوا لکھ، لکھ لکھ ودھائیا۔ کُچھ سُکے کول

رکھنے ککھ، پنج ست نظری آئی۔ اک بوتل دا کاک رکھنا گٹ، نال دینا چھہائی۔ کیشن سنگھ نے اپنا ننگا کرنا سجا پٹ، آسن اس طرح لینا ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کوڑ کلپنا میٹے پھٹ، پٹ اپنا نام بندھائی۔

★ ۲۴ بھگن شہنشاہی سمت ۴ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ★

راوی کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی اچ خوشیاں وچ ہسیئے، ہست ہستان نال ملائی۔ نچئیے گدیئے ٹیئے، بھجیئے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیغمبران دسیئے، سچ سچ سنائی۔ آکے سارے مل کے بھگتاں سنگ وسیئے، اکو گھر ملے وڈیائی۔ مُحبت وچ اک دوجے اندر رچیئے، رچ رچ اپنا رنگ رنگائی۔ جگت ڈور توڑیئے کچیئے، بندھن دھر دا اک بندھائی۔ جگت مایا وچ نہ مچیئے، آگنی آگ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دئے وڈیائی۔ راوی کہے تسیں خوشیاں وچ گاؤ کیت، گا گا دیو سنائی۔ جس دی رام کرشن نے کیتی پریت، وید ویاسا ڈھولے گیا گائی۔ جس دے موسیٰ عیسیٰ محمد ہونے نزدیک، لاشریک اپنا بھو کھلائی۔ جس دی نانک گوبند مُحبت وچ کیتی ریجھ، ساچی سیو کھائی۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی ساڈے نال گیا پتیج، پت پرمیشور دیا کھائی۔ جس نے سچ دوارے دی ساچی دسی سیدھ، سدھا راہ اک پرگٹائی۔ ساڈی آسا منسا پوری کر امید، درشن دتا چائیں چائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن گئے عزیز، پیارے لاڈلے سوبھا پائی۔ ساڈی سانجھی ہووے تیز، سکھیا اک سمجھائی۔ پچھلی کیتی تے پھیری لیک، اگلا حکم اک ورتائی۔ جھگڑا مٹا کے ہست کیت، اوچاں نیچاں دئے وڈیائی۔ نیں کرے کھیل اک انڈیٹھ، جس دی سمجھ نہ کھئے آئی۔ دین دنی نوں دے کے پیٹھ، پتہ نہیں کیوں بھگتاں ول اپنا مکھ رکھائی۔ اوہ ویکھ صدی چوڈھویں ربی بیت، اپنا پنڈھ مکائی۔ اوہ ویکھ لیکھ مکے مندر مسیت، کعبیاں کیتی صفائی۔ اوہ ویکھ سب دے وسنا اکو چیت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ اوہ صاحب آگیا پت پت پت، پاپیاں دئے ترائیا۔ اوہ ویکھ سانجھی کرے نصیحت، دھر فرمانا اک درڑائی۔ اوہ ویکھ جس دی صفت سُن دے سدا اوہ لبھ گئی اصلیت، اصل دا مالک سوبھا پائی۔ جس سانوں اپنے در تے دتی اہمیت، احمقان نوں رحمت نال ترائیا۔

ساڈے ساریاں دی اک ولدیّت، واحد اکو پتا مائیا۔ ہُن وکھری وکھری رہے نہ کھئے طبیعت، طبع اندروں لینی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ راوی کہے میں خوشیاں وچ رنگی، رنگ رنگیلے دتا رنگائیا۔ ہس کے کپندی گنگا گنگی، گیت دُھر دا اک سُنائیا۔ جمنہ کہے میں ایہو منگ منگی، وے کاہنا، مینوں اپنا کاہن دینا ملائیا۔ سُرسی کہے میں ہتھیرا چر کئی تنگی، وچھوڑے وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ گوداوری کہے مینوں پتہ سی گوہند دے نال آؤنا پُرکھ اکال اوہدا سنگی، اپنا سنگ بنائیا۔ نارد آگیا ویکھیا جے کڈا ڈھنگی، کی اپنا ڈھنگ چلائی۔ تُسیں مَوجاں ماندیاں لہراں شہراں وچ ایس تہانوں رول دتا کائیاں کاہیاں والی وچ جھنگی، راہ نظر کھئے نہ آئی۔ جے ذرا ک بھل جاؤ چلداں چلداں ڈنڈی، تے آگوں محمدی گھیرا لین پائیا۔ تہاڈے اُتے لا دتی کڈی پابندی، جدھر ویکھو اُدھر بھگت سہیلے نظری آئی۔ ہُن دسُو کلجگ جیواں دی کیتھوں لہوگیان واسنا گندی، وکاراں ولّ دھیان لگائیا۔ کپڑا دان منگوگیان ججماناں کولوں اُتے کنڈھی، پروہت وچولے وچ بنائیا۔ ہُن اپنیاں پچھلی کھائی دیاں بٹھ لو پندی، سر اپنے بہار اٹھائیا۔ نہیں تے ویکھ لو پورے ستگر دی پورن دھار چمکی چنڈی، چاروں کُنٹ وکھائیا۔ تہاڈے سیکھ ملنے نہیں اندی، اند رس نہ کھئے چکھائیا۔ اکو گلّ چنگی، پرہ دی سرن سچّی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے اچ ہوئے تیار، تیاری طرح طرح کرائیا۔ بیت گئے دن گیار، یارویں دن خوشی منائیا۔ ملیئے اُس محمدی یار، جو محبوب اک اکھوائیا۔ چرن کول کریئے نمسکار، مستک دھوڑ اک رمائیا۔ نارد کہے نی اوہ پے کیتھے تے لہو کپڑی اجاڑ، جوہ بیگانی نظری آئی۔ راوی کہے میں ویکھیا صاحب داتار، دین دیاں نظری آئی۔ ساڈے گھراں مندران مسیتاں مٹھاں نالوں اوہدا چنگا اوہدیاں بھگتاں دا دربار، جتھے دوارکاواسی رام بنواسی، عیسیٰ مؤسیٰ محمد چڑھن والا پھاسی، نانک گوہند بن کے سارے ساتھی، آون چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائی۔ گنگا گوداوری جمنہ سُرسی، متا لیا پکائیا۔ چلیئے ضرور تکیئے اگتی ہستی، جو ہست کپٹ رہیا سمجھائیا۔ کپڑی تھان بہاگاں والی دھرتی، جتھے بیٹھا آسن لائیا۔ اوہ آیا کیوں وچ اینی سردی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ نارد کہے اُس دا بھگتاں نال قول اقرار شرطی، اپنی شرع نہ کدے بدلائیا۔ تُسیں دھرتی اُتے رہندیاں اوہ مالک پریم عرشی، عرشاں دا مالک فرشاں اُتے سوہیا پائیا۔ پھر

کڈھ کے نیکی جیہی پرچی، پراچین دا لیکھا رہیا وکھائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر نام دی دے نہ سکے خرچی، دھرم خزانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھری دروبی مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار چرچی، گرجیاں وچ گرج نہ کھئے سُنائیا۔ جگت سوانیاں چھڈ دین مدھانیاں چلاؤنی بھل جان چرخی، اپنا آپ جان بدلائیا۔ گروآں اوتاراں پیغمبراں دی جگہ گھر گھر اپنے بچیاں دی مناؤن ڈہ پین برسی، سادھ سنت اوبناں دے گھر جا جا کے پکوان لین کھائیا۔ ایدوں وڈی ہور کی ہونی غرقی، گروآں دی جگہ مل مؤتر والے بچے گھر وچ اپنے گرو لین بنائیا۔ ایہ کھیل کلجگ دی تے کلجگ دی کلا ہونی چڑھدی، ودواناں دے اندر ایہ من مت دینی ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے چوٹی جڑ دی، چیتن دا مالک چیتنتا سب دی ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے میرا پورا ہویا وقت، شہنجی گھڑی خوشی منائیا۔ مینوں انت سندیسہ دتا فقط، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا تیرا لہنا دینا مکائے فقط، فقرہ دھر دا اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرے شرط، شرع دین دُنی وکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی آوے اتوں عرش، نرگن نور نور رُشنائیا۔ بھاگ لگاوے دھرنی دھول دھرت، دھول دیوے مان وڈیائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے حرص، ہوس اگلی ویکھ وکھائیا۔ دین دیاں دیناں انا تھان اُتے کرے ترس، رحمت حق کھائیا۔ جو پرہ دی یاد وچ رہے بھٹک، تنہاں بھگتاں لے ملائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان سِدھی کر کے سڑک، دیناں مذہباں پنڈھ مکائیا۔ مایا ممتا من کلپنا رہے کوئی نہ اٹک، بڈھ بیک دے کرائیا۔ جودھا سوربیر بن مردانہ مرد، بے پرواہ اپنی کار کھائیا۔ غریب نایانیاں ونڈے درد، کوچھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ گر ارجن کہے میری بینتی اکو عرض، آرزو دتی سمجھائیا۔ راوی توں وی اپنا پورا کرنا فرض، سپس جگدیش اک جھکائیا۔ جس نے پٹھی سِدھی کرنی نرد، کلجگ کوڑی کریا پنڈھ مکائیا۔ صدی چوڈھویں کرے کھیل اسچرج، جس نوں سمجھے

کھئے نہ رائیا۔ جیہڑا مذہب اسلام دھرم چھری قصائی بنیا کرد، قتل گاہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے سُن ستگر ارجن، مینوں دے جنائیا۔ میرے اندر لگی بھٹکن، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ میرا دل لگا دھڑکن، بھڑی بھڑی دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے ستگر کیوں بیٹھا تتی لوح، تویاں تن تپائیا۔ گر ارجن کہا ایہہ پرہو میرے دا موہ، مُحبت اپنی اک سمجھائیا۔ سچ پرکاش دے کے لو، میرے اندر کرے رُشنائیا۔ اسیں آد جگاد اک کوئی نہ سمجھے دو، دوآ نظر کھئے نہ آئیا۔ جو کچھ کرنا سو آپے ربیا ہو، ہوکا دے کے رہیا درڑائیا۔ پرہ دا بھیو نہ جانے کو، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ راوی کہے کیوں بیٹھا لوح تتی، اگنی تت تپائیا۔ جے تیرا مالک کلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ مینوں بھیو کھلا دے رتی، پردہ دے چُکائیا۔ خبر سُنا سچی، سچ سنجم اک جنائیا۔ گر ارجن کہا کلیئے کھول کے ویکھ اکھیں، تینوں دیاں وکھائیا۔ کلجگ دی آيو لکھ کے گئے چار لکھ ہزار بتی، بہتا سماں نظری آئیا۔ کدی تون پڑھی آ ایہہ وی پٹی، اُنگلاں اکھراں اُتے ٹکائیا۔ کوڑ کرپا دی کیننی دیر چلے ہٹی، مایا ممتا موہ وست وکھائیا۔ راوی کہے میں جوڑ کے دوویں ہتھی، سیس دتا نوائیا۔ گر ارجن کہا ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھی، پت پریشور رہیا سمجھائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں انت اخیر دھرم دھار رہی نہ رتی، کلے والے سرب گر لائیا۔ ترے گن مایا پھرنی نٹھی، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ مان رہنا نہیں تیرتھ تئیں، گنگا گودوری جمن سُرستی رووے مارے دھابیا۔ گدر مندر مسجد شودوالے مٹھ پریم رہے کوئی نہ رتی، گرمکھ رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں اندر نرگن نور جگے کوئی نہ بتی، ودیا پڑھ کے جگت جیو لین بھرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر ارجن کہے جے میری دھار لوح نہ بہندی، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ پھیر راوی تیری ونڈ کویں ہندی دشا لہندی، لہنا کون چُکائیا۔ چار جگ اوتار پیغمبراں دی انتر آسا کہندی، کلجگ انت کوک دُہائیا۔ صدی چوڈھویں اُمت نبی رسولاں والی کس بدھ ڈھپندی، ڈھیا گوبند والا کون وڈیائیا۔ تیری دھار وہن اک پانی والے نیں دی، چلے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ گر ارجن کہے میرا لوح تتی تے آسن، اصل دیاں جنائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرنا

پُرکھ ابناشن، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ لہنا دینا میٹھے پرتھی آکاشن، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی تیرا دیون ساتھن، در گھر ساچے سنگ بنائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا شبدی دھار گُرُو گُر اکو آوے آکھن، بودھ آگادھ دئے درڑائیا۔ تیرا کنارہ سوہے گھائن، تٹ وجے ودھائیا۔ پرہو بہیو کھولے باطن، پردہ دئے چُکائیا۔ کلجگ ہویے اندھیری راتن، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ گھائن، پرہے نوں ملن کھئے نہ پائیا۔ سریشٹ سبائی چیتھڑ ہوون پاٹن، اوڈھن نام نہ کھئے ٹکائیا۔ چار ورنان دسے کوئی نہ پاتن ہوکا حق نہ کھئے سُنائیا۔ من کلپنا سارے ناچن، کلجگ نٹوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک اُچائیا۔ گر ارجن کہے میری لوح دا ودھے پیار، پرہے پریمی پریم کمائیا۔ جس ویلے کل کلکی لئے اوتار، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ شبد گوبند گُر ہووے نال، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹھے جنجال، ستجگ ساچا راہ چلائی۔ اکٹھے کر کے شاہ کنگال، اوچان نیچان ڈیرہ ڈھاپیا۔ سانجھا لنگر کر کے بے مثال، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مُسلم سیکھ عیسائی اکو گھر دئے بہائیا۔ جس دا لکھ چوڑاسی جیو جنت نیکا آنجان بال، اندج جیرج اُتبھج سیتج سارے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ وچ ستجگ کرنا آپ بحال، مہربان پرہے مہر نظر اُٹھائیا۔ اوس ویلے دین دیاں پروردگار سانجھے یار چلنی اوڑی چال، نرالی اکو اک پرگٹائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر دیندے گئے مثال، اوہ مسل اپنی لئے بنائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ صوفی لئے بہال، کائنات دین دنی سریشٹی وچوں کھوج کھوجائیا۔ ساچی سیکھیا دئے سیکھال، کایا مندر اندر سچے دھرمسال، کعبہ اکو دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر ارجن کہے ایہہ لوح نے کھٹیا پاپ، کلجگ پتت پاپی ترائیا۔ کِریا کرے صاحب پرہے آپ، مہر نظر نظر اُٹھائیا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، اگنی تت گوائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے جاپ، پارپرہم برہم میلا لئے ملایا۔ کوڑی کِریا رہے نہ کوئی سنتاپ، ہوئے گڑھ ٹڑائیا۔ چار ورنان اکو نات، ناتا دُھر دا دئے سمجھائیا۔ درشن دے کے ساکھیات، ساکھی اگنی دئے سمجھائیا۔ جھگڑا پیا دیناں مذہباں پرہے دے نام کائنات، کلمہ اکو دئے سمجھائیا۔ تن وجود محبوب ستار وجائے اگنی رباب، رحمت رحیم آپ کمائیا۔ ساچا سجدہ دسے آداب، نمو نمو اک درڑائیا۔ اوہ کھیل کراؤنا پرہے پُرکھ پرما تم پنجان دریاواں والے وچ پنجاب، پنجابی رنگ رنگائیا۔ جس دی شہادت نانک دے کے گیا وچ بغداد،

گوبند ماچھوواڑے دتا سنائیا۔ پُرکھ اکال دا سانجھا ہونا سماج، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ اک اکلا سب دا دے باپ، ولدیت اکو اک درسائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرم دی دھار چلے راج، رعیت راؤ رنگ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران لیکھے لاوے خدمات، خادم اگلے لئے بنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سب دے ویکھے جذبات، پردیاں وچوں پڑا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ میللا لئے ملایا۔ لوح کہے جس ویلے ساں میں تیدی، اگنی نال تپایا۔ تونہی تونہی نام ساں جیدی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میں نشانی تکی ارجن والی اکھ دی، جو پرتکھ پرہ دا درشن پائیا۔ بنا بولیاں سب کچھ دسدی، میرے اندر اندر کرے پڑھائیا۔ میں لال لالی ویکھی اوبدی رت دی، جو رنگ رتھے اپنے رنگ رنگایا۔ کھیل ویکھی پرہو پرمیشور پت دی، پت پتوتنا سوہا پائیا۔ میں خوشیاں دے وچ ٹھدی، بھجار چائیں چائیا۔ بن رسنا توں پھراں رتدی، تیری بے پرواہیا۔ کتے میری چوراسی کٹ دئیں، کٹاکش نام لگایا۔ لوح کہے گر ارجن بولیا کتے ویکھیں ہتھ نہ چھڈ دئیں، بلہین اکھوایا۔ تیرا کھیل ہونا اتم جگ لئی، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ اوس آسا رکھی چووی پھگن اج لئی، سندیسہ دھردرگاہیا۔ جس کارن بھگت سپیلے سنگت سد لئی، سدا نام شبد شنوایا۔ پُرکھ اکال دی پریتی اندر جنہاں دی اندرون نیتی بھگ گئی، ناتا توڑ کوڑ لوکایا۔ اوہ کدی نہ جاون کعبے دے حج لئی، محبوب سچ عروج انتر اپنے درشن پائیا۔ جن بھگتو ٹساں سیوا کرنی گر ارجن دے پیار والی آگ لئی، اگنی آگ دینی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ اگنی کہے میں بلدی نال ماچس، ککھان نال وڈیائیا۔ مینوں سارے کہندے آتش، تتاں رہی تپایا۔ میری لہی کیسے نہ سازش، کی کی کل ورتایا۔ جن بھگتو ٹسیں بناؤ اپنی عادت، انتر زرتہ پردہ لؤ اٹھایا۔ جس دی ستگر ارجن کری عبادت، بندگی نام دھیائیا۔ اوہ تھادا سب دا دے مالک، جو ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ آد جگاد جگ چوگری سب دا بنے پرتپالک، خالق نور الایہیا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ لوح کہے میرے تھلے آگ دیو بال، بالی بدھ ملے وڈیائیا۔ کلجگ وچوں ستجگ ہونا بحال، پُرکھ اکال دیا کھایا۔ لالو دا لیکھے لگنا نانک والا تھال، غریبی وچ عجیبی کھیل وکھایا۔ بل دوارے دے اٹھ کھلووو نوجوان، اپنی لؤ انگرٹایا۔ سانجھا کرنا پین کھان، دتیا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پریم پیار نال رنہوں دال، اپنی سیو کھایا۔ وچ کھونچا مارنا سنبھال، جس کھونچے نے تتی ریت گر

ارجن سپس پوائیا۔ ایہدا پچھلا کچھ احوال، جس توں بیت گئے کئی کال، بیہو ابھید نہ کھئے گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ کھونچا کہے جے میں ریت نہ چکدا، گر ارجن سپس پوائیا۔ پھر کلجگ پینڈا کدی نہیں سی مکدا، مکاؤن والا نظر کھئے نہ آئیآ۔ میں ونجارا اکو ٹک دا، جو پارپرہم برہم کرے سچ پڑھائیآ۔ جس توں اوتار پیغمبر گرو جھکدا، وشن برہما شو دیوت سر سپس نوائیا۔ اُس دا کھیل سدا سکھ دا، دکھاں والی نہ ونڈ ونڈائیآ۔ ستگر کدی سمجھیو نہ جامہ مانس مانکھ دا، تتاں والا روپ دھرائیا۔ اوہدے اندر نور پرکاش جوت ابناشی اچت دا، جو جیتن سب توں دئے کرائیا۔ سو ویلا وقت سہاوا ڈھکدا، دھرم دی دھار دئے وڈیائیآ۔ راوی کنڈھے جس دا لیکھا اوہ سب توں پچھدا، پورب پھول پھلایا۔ کھیل ویکھنا پُرکھ اکال گوہند دھار پتا پُت دا، پت پرمیشور آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ راوی کہے گر ارجن چرن چھپایا، انتر میرے ٹکائیآ۔ میں چرنیں ہتھ لگایا، نیوں نیوں لاگی پائیآ۔ لکھ لکھ شکر منایا، تیری بے پرواہیا۔ اُس کیرپا کر کے میرے سپس ہتھ ٹکایا، جگدیش دتا دکھائیآ۔ جس ویلے کلجگ انت اندھیرا چھایا، صدی چوڈھویں دئے ڈھائیآ۔ چاروں گنٹ ترے گن مایا، پنج تت کرے ہلکائیآ۔ اتم ہونے نہ کھئے سہایا، پلو سارے جان چھڈائیآ۔ اوہ کھیل بے پرواہیا، جو اپنا حکم ورتائیآ۔ جس نے کلجگ مات لگایا، اوہ اتم ویکھ دکھائیآ۔ جس توں بھوکھتاں وچ گایا، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیآ۔ اوہ جوتی جوت کرے رُشنایا، نور نورانہ ڈگمگائیآ۔ تیرا لیکھا دئے مکایا، مکمل اپنی کار کھائیآ۔ راوی کہے میں ہتھ جوڑ کے واسطہ پایا، نیتر نیناں نیر وہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ راوی کہے میں کیتی اک ارداس، بینتی دتی جنائیآ۔ کیرپا کر سرب گن تاس، گنوتے تیری سرنائیا۔ توں آئیوں میرے پاس، تتی لوح تجائیآ۔ میری سیوا خاص، پردہ دئے اٹھائیآ۔ گر ارجن ہس کے کیتا بلاس، شبدا گم سنائیآ۔ اٹھ ویکھ مار جہات، نیتر نین گھلائیآ۔ ساچا دے نہ کوئی سجن ساک، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیآ۔ چاروں گنٹ اڈدی خاک، گرد و غبار دے لوکائیآ۔ اندروں کھلے کیسے نہ تاک، پردہ سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ اوتار پیغمبراں پورا کرنا واک، جو بھوکھتاں وچ گائیآ۔ انت پینی نہیں کوئی راس، گوپی کابن نہ کھئے وڈیائیآ۔ دیناں مذہباں کرناں گہات، ذات پات کرے لڑائیآ۔ من دی پوری ہووے نہ خواہش، ممتا وچ ڈھائیآ۔ پُرکھ اکال سب نے کرنا تلاش، جگدیش نظر کیسے نہ آئیآ۔ اوہ کھیل کرے ابناش، کرنی دا

کرتا نور الہیاء۔ جس دی صفت کر نہ سکے کاغذ قلم شاہی دوات، کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر اوسے دے داس، سیوک
 ہو کے سیوکمائیا۔ اوہ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ نرگن نور کرے پرکاش، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا مکاوے
 حساب، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ مٹر پیارا بن احباب، دوارا اک سہائیا۔ ٹوں اُس نون تکنا ساکھیات، امامان دا امام نظری آئیا۔ جو
 سب دے حُجرے ویکھے محراب، محبوب جلوہ گر نور خُدائیا۔ جس نون پیغمبر کرن آداب، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ اُس نے
 اگئی مارنی آواز، شبدی دھار اُٹھائیا۔ سب دی رکھنی لاج، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گر ارجن کپا تیرا نرم کرم اُجاگر، مہر نظر نال ترائیا۔ تیرا ونج وپارا کرے اگم سؤداگر،
 وست انمول وکھائیا۔ کِریا کرے کریم قادر، قُدرت دا مالک نور الہیاء۔ سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اک وکھائیا۔ نوجوان بن
 بہادر، سُرور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا جھولی پائیا۔ راوی کہے میرے نینان لائی چہہر، نیر
 نیر وہائیا۔ اوہ کیہو جیہا ہووے گا رہبر، مینوں دے درڑائیا۔ کی اوہ نعرہ بولے علی حیدر، کہ اللہ ہوہو سُنائیا۔ کی اوہ آویگا کیسے
 درّہ خیر، اپنی کر چڑھائیا۔ کی نام کلمہ ہووے اُس دی وحدت، واحد دے جنائیا۔ کی سکھیا دیوے عبادت، عدل انصاف کی
 کمائیا۔ کی دین دُنی پاوے بغاوت، مذہب مذہبان نال ٹکرائیا۔ کی بھگتاں دیوے ضمانت، صوفیاں لے بچائیا۔ کی کلمہ دے امانت،
 وست اگم ورتائیا۔ گر ارجن کپا آد جگادی صحیح سلامت، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ تتان والی نہ بناوے بناوٹ، اپ تیج وئے پرتھمی
 آکاش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران بخشے نام سخاوت، بھنڈارے خالی سرب بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک نور الہیاء۔ راوی کہے میں چرنودک لیا کر کے چرن کول پیار، اپنا پریم ودھائیا۔ گر ارجن
 ہس کے کپا ایس نون رکھیں سنبھال، اپنے وچ چھپائیا۔ جس ویلے آوے دین دیال، دیاںدھ دیا کمائیا۔ تیرے وچوں لے نکال، مہر
 نظر اک اُٹھائیا۔ جس نون پیون شاہ کنگال، امیر غریبان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپہ کھیل اگم کمال، دین دیال دے جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے اوہ امرت جل میرا، مہر نال وڈیائیا۔
 جتھے گنگا گوداوری جمناسُستی لایا ڈیرہ، آسن اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبران پایا پھیرا، اپنا وپس وٹائیا۔ کلجگ اتم آیا دے کے گیا

گیڑا، صدی چوڑھویں راہ تکائیا۔ کوڑی کیریا اُجڑنا کھیڑا، چار کُنٹ نہ کھئے بھوائیا۔ بن پُرکھ اکال بٹھے کوئی نہ بیڑا، مہانا کندھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جھگڑا پیا گرو گُر چیرا، چیرا گُر نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ راوی کہے امرت جل گُر ارجن دھار رس، رسیا دیاں وکھائیا۔ جو مارگ گیا دس، میں اوسے تے چلی بن کے راہیا۔ کھول کے وینہدی رسی اگئی اکھ، کون ویلا ملے ماہیا۔ انت ویکھیا نور پرتکھ، مہربان محبوب گوسائیا۔ قول اقرار ہویا سچ، وجی سچ ودھائیا۔ بھاویں میرا تن وجود نہیں کوئی کچ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں سب کچھ رہی دس، شبد گرو گُر سمجھائیا۔ جس دے کارن سب کچھ رکھیا چھڈ، اپنے وچ ٹکائیا۔ پردیاں وچ لیا ڈھک، جگ نیتر نہ کھئے درسائیا۔ اوہدا لہنا مُکنا آج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ راوی کہے میرا پانی جل مُحبت والا نیر، ساگر وچ وڈیائیا۔ جس دی مہا کر کے گیا کیر، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جتھے شرع داٹے زنجیر، شریعت رہن کھئے نہ پائیا۔ ملے میل بے نظیر، نظریہ دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں مٹے ہوئے پیڑ، ہنگتا روگ گوائیا۔ امرت ملے سیر، بن رسنا رس چکھائیا۔ سانتک ہووے سریر، دھیرج دھیر وکھائیا۔ جھگڑا مکے شاہ حقیر، اکو رنگ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گنگا پانی کہے مینوں ورتو سبزی دال، ان وچ رلائیا۔ میں سب کچھ ویکھیا حال، حالت دین دُنی تکائیا۔ پھل دسیا نہ کیسے ڈال، پت ٹہنی نہ کھئے لہرائیا۔ بن ہر نامے سارے ہوئے کنگال، وست اگم نہ کھئے ورتائیا۔ اکو ایک پُرکھ اکالا سب دے وسے نال، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ کایا مندر اندر لینا بھال، باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی سارے اوسے دے لال، آتم دھار اوہو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا بھیو کھلائیا۔ پانی کہے مینوں ورتنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ پُرکھ اکالا سب دا اکو ملاح، کھیوٹ کھیٹا سوہا پائیا۔ گُر اوتار پیغمبر اوسے دی مہا گئے سنا، صفتاں وچ وڈیائیا۔ اوسے دے راگ ناد ڈھولے گئے گا، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ اوسے دے انتر آتم گئے سما، جوتی جوت جوت ملائیا۔ سو خالق مالک پرتپالک ویکھنہارا دو جہاں، کلجگ اتم اپنی دیا کمائیا۔ راوی کہے جس ورتائی بھاوی اوہ کرے سچ نیاں، نیاکار اک اکھوائیا۔ میرے کندھے ونڈ ونڈا، حصے گئے پائیا۔ جنہاں نے

سور کھا دھا جنہاں نے کھا دھی گاں، حد بے حد دتی بنائیا۔ اکلا لیکھا کیسے توں پتہ نہ، بھیو سکے نہ کھئے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں انت
 اخیر ملے نہ کھئے پناہ، سہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے ویکھنے پُرکھ اکال گناہ، گھٹ گھٹ اندر پھول پھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو کھلائیا۔ راوی کہے ویکھو ککھان والا تُلہا، سوہنا نظری آئیا۔ بے شک دُنیا پرہہ دا ناں گاؤندی نال
 بُلان، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کیسے نے مؤنڈ مُنڈایا کیسے نے پگڑی رکھی کیسے نے رکھیا کُلا، کُل عالم بھیو کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا وچ
 جگت جہان رُلا، رستہ نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت آتم سب دا رس ڈلہا، نجہر جہرنا نہ کھئے جھرائیا۔ ہنکاری وکاری دُشٹ دُراچاری پھلیا
 پھلا، جوٹھ جھوٹھ اپنا رنگ رنگائیا۔ ملے میل نہ کیسے صلح کُلا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ راوی کہے میں کی دساں رستہ، رہبر کون اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بٹھیا اپنا بستہ، آگے اور نہ
 کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں نام دسنا سستا، جس دی دام قیمت نہ کھئے پائیا۔ جہڑا لیکھ مُکاوے عرشا فرشا، زمیں زماں ہوئے
 صفائیا۔ ہرجن بنائے بردا، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ نور چمکاوے نرائن نر دا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ انادی دُهن انحد ہووے وجدا،
 انراگی راگ سُنائیا۔ امرت جہرنا ایہو رس ہووے جھردا، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ نظارہ دیواں میں اپنی مہر دا، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکاواں چوراسی گیڑ دا، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔
 راوی ایہہ کچھ رہی دس، اپنا حال جنائیا۔ اودھروں نارد آکے پیا ہس، رولی دتی پائیا۔ آگے کر جا بس، کی رہی سُنائیا۔ سرشٹی
 دی درشٹی ویکھ اپنی اکھ، اکھراں والی چھڈ پڑھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر کھول کے گئے ہٹ، اُتھوں سوڈا لین کھئے نہ پائیا۔ دھرم
 مریادا گئے چھڈ، ایمان بے ایمان دتا بنائیا۔ پیار رہیا نہ دین دُنی جگ، قیمت سچ نہ کھئے مُکائیا۔ نارد کہے اوہ ویکھ جس طرح لوح
 تھلے تپدی آگ، دین دُنی کلجگ مایا آگنی ایسے طرح تپائیا۔ جس طرح دال وچ کھوُنچا رہیا وچ، ایسے طرح کام کرودھ سب توں رہیا
 پلائیا۔ راوی ایس دُنیا دا کھڑا چھڈ، جس نے گر اوتار پیغمبران توں دتی سزائیا۔ چل اپنوں چھڈ کے ہوئے اڈ، پینڈا لیئے مُکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ راوی کہے نارد جی میرے نال گوداوری سُرستی جمن گنگا، بیٹھیاں
 میل ملائیا۔ اوہناں دیاں تیرتھاں تٹاں کِناریاں اُتے پنڈت پاندھیاں کیتا دنگا، مایا ممتا وچ لڑائیا۔ نارد جھٹ کھڑا ہو گیا اک ٹنگا، رام

رام کہہ کے دتی دُہائیا۔ فی راوی ٹوں ایہناں دا کاہنوں کیتا سنگا، ایہہ تے چار جُگ دیاں مُردے کھانیاں، کھا کھا کے اپنا ڈھڈ نہ اچ
 بھرائیا۔ کیتھوں گنڈھ لئیاں ایہناں نال گنڈھان، مینوں دے سمجھائیا۔ راوی کہے میں سُنیا اِنہاں دا کُچھ لہنا دینا چنگا، چنگی طرح
 نظری آئیا۔ نارد کہے ایہہ کلجُگ جیواں وانگو اِنہاں دا باہروں نہ ویکھ پنڈا صاف سٹھرا ننگا، اندروں کوڑی کِریا سب نوں دتا رُلایا۔
 نارد کہے میں واسطہ پاواں صاحب آگے سورا سربنگا، جو سب دا پتا مائیا۔ پرہو کلجُگ انت سِری بھگونت سب دا لیکھا مُکا دے
 تے اپنے در دا اک دیدے اندا، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جتنے مارگ تے اتنے رستے تیرے نام دا لیتندے چندہ، چندو دی واردات
 گرو ارجن دے ارتھات سب نوں دئے گواپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ نارد کہے راوی ایدھر
 کر دھیان، تینوں دیاں سمجھائیا۔ سیکھ لے کُچھ گیان، انہو درسائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی بال آنجان، کی اِنہاں وڈیائیا۔ ایہہ
 تے چاہنڈیاں پین کھان، اپنا رس وکھائیا۔ میں تے ایہہ جان دا سب توں چنگا اوہ بھگت جیہڑا ملیا ہووے بھگوان، بھاگ اپنا اگلا لے
 بنائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی اٹھسٹھ تیرتھان نالوں مینوں پوتر دِسدی کیشن سنگھ دی ران، میرا جی کدا اس دے پٹ تے بہ
 کے سمرتھ نال مل کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ نارد کہے گرومکھ دا مہابلی
 والا پٹ، کیوں پٹنے والا دئے وڈیائیا۔ باقی سب دے اندر کلجُگ نے ترے کئی توں اُپر دسم دواوری وچ لا دتے ڈٹ، باہر سکے نہ
 کھئے کڈھائیا۔ جس نوں ویکھو سادھ سنت فقیر سارا وک گیا کامنا دے ہٹ، جگت ترسنا وچ ہلکائیا۔ راوی، جنان چر جگت پیار
 نہ جائے چھڈ، درِشٹی وچوں نہ ہووے اڈ، اِشٹی ملے نہ پُکھ سمرتھ، مہا دتے نہ اپنی اکتھ، شبد رتھ چڑھن کھئے نہ پائیا۔ گرو ارجن
 کہہ کے گیا سچ، گرو گرتھ دی بانی کوئی نہ سکے وچ، واکھ گیانی پرہہ دا دھیان نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ نارد کہے سُن راوی رنگ رتھی، تینوں دیاں جنائیا۔ اپنے من
 رہیں نہ متری، ممتا وچ وڈیائیا۔ جس نے ونڈ ونڈائی ویش شوڈر براہمن کھتری، چھتر دھاریاں دتی وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا حساب
 آوے کیسے نہ پتری، گرو اتار پیغمبر بے انت کہہ کے گئے سنائیا۔ نظر نہ آئے کیسے گرہ نچھتری، برہما وشن شو نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ کھیل
 کرے کل وکھری، بے پرواہ اپنی کار کھائیا۔ جس نوں لبھدے وچوں پتھریں، سِلاں پُوج پُجائیا۔ جس نوں کھوجن مندر مسجد

شودوالے مٹھڑیں، بھجن واپو داہیا۔ جس دے پریم وچ پیار وچ ستکار وچ نرگن نانک سرگن تولى تگڑی، ترازو اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دی دھار اک دکھائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمننا سُرستی، راوی روادار نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک پت پریشور عرشی، عرشی پریم نور الاہیا۔ چار جگ نام اُس دے فرضی، ستجگ تریتا دواپرکجگ گراوتار پیغمبران کولوں دتے بدلائیا۔ انت اخیر بے نظیر لیندا رہیا عرضی، درخواست سب دی اپنے کول رکھائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر کدے نہ ہوئے بے فرضی، غرض سب دی ویکھ دکھائیا۔ جس نے تن وجود ماٹی خاک پنج تت ہاڈی ماس ناڑی چمڑے دی پہنائی وردی، من مت بڈھ نال ملائیا۔ اوہ کھیل جانے ایتھے اوتھے دو جہان اپنے گھر دی، گرہ مندر پھول پھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دنی دی دھار ویکھے وکار ہنکار وچ لڑدی، پیار محبت نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۲۵ بھگن شہنشاہی سمت ۴ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ★

راوی کہے میں پریم سچے پریم دی، پرہو مل کے وجے ودھائیا۔ میں جگ جگ رہی وگدی، وہناں وچ وڈیائیا۔ میں نت نوت رہی لبھدی، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ سماں اڈیکدی رہی اپنی حد دی، حدود اتم ویکھ دکھائیا۔ جگ چوڑی ایسے طرح لنگھ گئی، وقت اپنا مات لنگھائیا۔ میں آسا منسا منگ لئی، ترسنا اک رکھائیا۔ اڈیک رکھاں تیرے انگ لئی، انگیکار آپ کرائیا۔ نین اٹھاواں اوس چند لئی، جو نور جوت رُشنائیا۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت ونڈ لئی، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جو کھیل کھلاوے جیرج انڈ لئی، اُتہج سیلج ویکھ دکھائیا۔ جو پرگٹ ہووے ڈھاؤن دین مذہباں دی کندھ لئی، کندھی میرے سوہا پائیا۔ سدھر رکھی اوس بخشند لئی، جو بخشش مہر کرائیا۔ جس انت میری درد ونڈ لئی، در تیرے پھیرا پائیا۔ پنڈھ ماریا بھاگ ہین مند لئی، گگرمں لئی ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائیا۔ راوی کہے میں آد جگاد دی بھاگی،

بھاگوںت اکھوئیا۔ سدا رہی ویراگی، ویراگن ہو کے دیاں دُبائیا۔ سوئی اتم جاگی، جگاؤن والے لیا جگائیا۔ میری کھل گئی پچھلی
 سادھی، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ میں دھار تک لئی آدی، جو آد انت اکھوئیا۔ میں کھیل ویکھیا برہمادی، برہمنڈ دتا جنائیا۔
 میں ناد سُنیا اہلادی، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ میں ہنس ہوئی کاگی، کاگ ہنس روپ بدلائیا۔ میری پچھلی بدل گئی وادی، وعدہ اپنا
 پور کرائیا۔ مینوں نظر آگئی اجیت جُجھار دی بڈھڑی دادی، دعوے نال ویکھ وکھائیا۔ میں خوشیاں وچ رہی ارادھی، ارادھنا اک
 جنائیا۔ سرن سرنائی لاگی، چرن کول وڈیائیا۔ میں مل کے موہن مادھی، مادھو اپنا بھو کھلائیا۔ جھگڑا چھڈیا سنت سادھی،
 سادھنا اپنی لئی کرائیا۔ چیتا بھل گیا کرشن رادھی، سینتا رام نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ میرا رنگ
 رنگائیا۔ راوی کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی اپہ ساریاں میریاں بھیناں، بھنوئیا نظر کھئے نہ آئیا۔ اساں اکو دوارے رہنا، دوجا کنت
 نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سچ سرنائی اکو ڈھہنا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ پریم پریتی پانا گہنا، بھوشن رنگلا سوہیا پائیا۔ محل اٹل اکو بہنا،
 چھپر چھن نہ کھئے رُشنائیا۔ نرمل نور اک رُشنا، دیا باقی نہ کھئے رکھائیا۔ آد جگادی بھانا سہنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جن بھگتو
 تھانوں اکو سندیسہ کہنا، میں سچ دیاں سُنائیا۔ جاں تگو پرہ دا درشن نیناں، بنا ویکھیاں سانت کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی ساک نہ کوئی
 سیناں، سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ مات پت بھائی نہیں کوئی رہنا، پتر دھی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بن صاحب ستگر چُکائے نہ کوئی
 لہنا دینا، حساب بے باق نہ کھئے کرائیا۔ جدوں وی پُرکھ ابناشی چرنی ڈھہنا، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ کلجگ انت سادھ سنت
 جگت چمکن والا ٹٹانا، انتر نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے
 جن بھگتو میرے وانگ رکھو آسا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ کر کے رہی بھرواسا، اپنا من نہ کدے
 بدلائیا۔ جمن کہے میرے اُتے کاہن پا کے گیا راسا، گوپیاں والا کھیل کھلائیا۔ گنگا کہے میرے اُتے ڈیرے لائے انیکاں سادھاں، ریشیاں
 مُنیاں آسن جوائیا۔ سُرستی کہے میرا پلا نال کیسے نہیں لاگا، میں گنگا جمن وچ مل کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ گوداوری کہے میں لگن نہیں
 دتا داغا، کوڑ کریا نہ کھئے وکھائیا۔ میری اکو آسا جد ملے تے ملے پرہو کنت سہاگا، جو جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ کیوں مینوں
 گوبند تھوڑا جہا رس دے کے گیا سوادا، چرنامت میرے مکھ چوائیا۔ میں اودوں دی دوس زین نہ ستی نہ جاگی سد ماردی رہی

واجان، آمل میرے پرہہ گوسائیا۔ میں وڈیاؤندی رہی تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دین دُنی دا راجا، پروردگار تیری سرنائیا۔ جن بھگتو میری آسا پئی تہاڈے ساہمنے آ کے میری رکھی لاجا، مہربان ہو کے اپنا درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں پُوریاں کرے آساں، آہستہ آہستہ آہستہ لیکھا سب دا پور کرائیا۔

★ ۲۵ بھگن شہنشاہی سمت ۴ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ اہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے جن بھگتو پرہہ دی وکھری تعلیم، وکھ وکھ دیاں جنائیا۔ میں جگ جگ ویکھدی رہی قدیم، قدرت دا مالک کی کار کھائیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ دوارے گھر عظیم، عالیشان سوہیا پائیا۔ دیناں مذہباں وچ کردا رہیا تقسیم، گر اوتار پیغمبراں سیو لگائیا۔ بنا کے چھوٹے چھوٹے یتیم، حصیاں والی ونڈ سمجھائیا۔ پوجا کرائی نراں دے نال مدین، جوڑی جگت وچ وکھائیا۔ اپنا آپ بنا بھگتاں توں کسے نوں ہون نہیں دتا تسلیم، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ کلجگ انت سب دی بڈھی کیتی ملین، پوتر نظر کھئے نہ آئیا۔ من ممتا دے ہو ادھین، کلپنا وچ رہے گر لائیا۔ جن بھگتو میں تہانوں ایسے کارن سدیا میرے اُتے کرو یقین، ارجن دا دسیا اتم پورا دتا کرائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی نوں کہو آفرین، جو چل کے آئیاں اپنا پنڈھ مکائیا۔ ایدھروں نارد آگیا راوی میرا نہیں دسیا کڈا راہ مہین، جتھوں دی چلیا واہو داہیا۔ تہاڈے وچ اک وڈیائی دُنیا کہے جل بنا جیوندی نہیں مین، جل مین توں بنا تہاڈی گت نہ کسے درڑائیا۔ میں ویکھو بڑا شوَقین، ہویا نہیں کسے دے ادھین، اعلیٰ ادنی سارے ویکھ وکھائیا۔ میں جد تگاں تگاں پرم پُرکھ جوتی دا سین، بنا جوت توں دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ مینوں کرشن کہندا رہیا میں تریلوکی ناتھ مالک لوک تین، میں منہ دی وجا کے بین، اوسنوں مسخریاں والا پارٹ دتا وکھائیا۔ کچھ گا کے نال زین، زبان مُکھ دندان وچ بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے جن بھگتو آکر نہ جائیواسیں چڑھ گئے اُتلے ڈنڈے، چوٹی آسن لائیا۔ اچے تے تسیں صرف آئے راوی دے کنڈھ، کنڈھ کنڈھ اپنا قدم ٹکائیا۔ مسیاں روٹیاں تے نال کھادھ

گنڈھے، کھا کے شکر منائیا۔ جس ویلے پرہے نے دین دُنی مگر لائے اگتی دھار ڈنڈے، ڈاں ڈاں ڈاں کرے لوکائیا۔ ڈردا اُچی کوئی نہ کہنگھے، ساہ ساہ وچ ڈبائیا۔ پھیر تُساں اُنگلیاں پاؤنیاں مُنہ پنچے، سہم وچ سوچ وچ اپنا آپ چُھپائیا۔ پھیر پرہو نے لبھنے کپھڑے چنگے کپھڑے مندے، ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ہُن تُسیں بڑے شوق نال سوئندے اُتے منجے، آسناں اُتے آسن لائیا۔ سچ پُچھو میں گیاراں دن پاوے دے ہیٹھاں پے پے کڈھے، سچ دیاں سُنائیا۔ جے تُسیں ویکھو تے میری پٹھ تے پے گئے کھڈے، بہار چُک چُک کے اپنا وقت لنگھائیا۔ میرے نال بڑی سختی نال ہنڈھے، جُگ جُگ بھے وکھائیا۔ تھانوں تے اچ چاء نال لاڈ نال کہی جاندا آو میرے ڈڈے، پُچھو گودی وچ ٹکائیا۔ جس ویلے پھیر حساب کڈھے، لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پتہ نہیں وچوں سارے رہن کہ ادھے، کہ دُگنے لے بنائیا۔ تُسیں وی آویں ڈردے چرن نہ جائیودے، کہو اسیں بڑی سیو کھائیا۔ میری سیوا لائی کھوتے تے چڑھنا کھڑکاؤندے جانا ڈے، ہُن میری ڈبا کھڑکون دی واری آئیا۔ جس پیار کرنا سو ہردیوں سرنائی لگے، نہیں تے پچھانہ اپنے گھر توں جاؤ بھجے، میں ڈگے نال سب توں دیاں بھجائیا۔ جے بنا تُسیں چنگے، میرے وانگ جُگ چوڑی منگدے لنگھے، پھیر بہاویں تھادے کول موہنی روپ بنا کے جمنا سُرستی گوداوری آجائے گنگے، تُساں اکھ نہ لینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بنا بندگیوں بنائے بندے، جنہاں توں بندنا اک سمجھائیا۔

★ ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سرُپ سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ★

نارد کہے جن بھگنو میرا ڈبا کُردا ڈب ڈب ڈب، ڈورُ رسیا و جائیا۔ اچ توں سکھیا سُن لو جو ستگر سرن آئے بیبیاں پُچیاں دے مُنہ توں لاه کے آیا کرو گڈ، بنا مُکھ دھوتیاں چرن سیس نہ کھئے نوائیا۔ ویکھو پرساد کھا کے نہ جائیوٹھ، آپو اپنا راہ تکائیا۔ میرے نال وعدہ کریو سانوں بھروسہ ہویا اک، دوجا اور نہ پتا مائیا۔ جیہڑا میری گل توں ہووے جچ، اوہ مینوں دیوے سُنائیا۔ کیوں میں چار جُگ دا پُرانا سکھ، حکم منن دی عادت مینوں بڑی آئیا۔ وچھوڑے وچ جے نہ ملے تے میں روواں پٹ پٹ، کوک کوک سُنائیا۔ آہ

ویکھ لؤ میرے کول پٹنے والے دی اک چٹّ، گوہند جاندا جاندا گیا پھڑائیا۔ ناردا جس ویلے دُنیا دی سُرّتی جاوے نہ ٹیک، انتر شانت کھئے نہ آئیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال نے بھگت دوارے لاؤنی اٹّ، اٹاں پتھراں تون کھپڑا دئے جھڈائیا۔ تَسیں جدوں تگّو میں جگ جگ لائی ٹیک، ٹیک ٹیکی وچ ویکھ وکھائیا۔ ویکھیو میرے بچن نوں آدھ وچ جاندے کَلر وچ نہ جائیوسٹّ، بَرْدے اندر لینا ٹیکائیا۔ پرہہ دا امرت دُھر دا بھگت کلجگ مایا نال نہ جاوے بھٹّ، دُدھ دا دُدھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در اکو اک سمجھائیا۔ نارد کہے میرا ڈبّا کدا ڈاں ڈاں ڈاں، ڈاواں ڈول ویکھے لوکائیا۔ جن بھگتو تَساں پُرکھ اکال نوں سمجھنا پتا ماں، آد جگادی ایہو جنیندی مائیا۔ تُوں میرا میں تیرا خوشیاں نال چپنا ناں، ناؤں زرنکارا آپ سمجھائیا۔ ویکھیو کلجگ وچ رل کے ہنس نہ بنیو کاں، کاگوں ہنس تہانوں دتا بنائیا۔ بہاویں میں کھوتے تے چڑھیا تہانوں ویکھ کے مینوں چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا دیاں جنائیا۔ تہاڈے سپس اُتے جگدیش دا ہتھ تے تھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جدھر جاؤ تہاڈی پھڑی پھردا بانہ، سہارا اپنا اک بنائیا۔ میں دے رات کدا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ نارد کہے میرا ڈبّا کرے کھڑ کھڑ کھڑ، کھڑکی گنڈے سب دے رہیا پلائییا۔ جن بھگتو راہ وچ نہ جائیو اڑ، اڑ کے دسے جگت لوکائیا۔ پھل لگدے بڑے بھتے جاندے وچوں جھڑ، پگن والا کوئی نظری آئیا۔ ودیا سارے جاندے پڑھ، منزل کوئی جاوے چڑھ، پرہہ دا درشن کوئی وِرا بھگت پائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی دا وہندا ہڑ، شبد ڈور نال لیاندیاں پھڑ، ساریاں بیٹھیاں سپس نوائیا۔ تَسیں تے اودن دے سؤندے اپنے گھر، گنگا گوداوری جمنا سُرستی سنے میرے اسیں باہر بیٹھے رہے وچ اَلھڑ پنڈی تے بابو پُڑے دی رڑ، تَساں پرہہ اگے بینتی کر کے ساٹوں مہانی نہ کیسے کھوائیا۔ اسیں غصّے وچ گئے سڑ، جی کدا کہ ساریاں نال پیئے لڑ، لڑا کے ہو کے دیئے وکھائیا۔ پر جاں پھر نگاہ ماریئے جس ویلے تَسیں پرہہ دے چرناں اُتے ڈگ پیندے دڑ، ایہہ ویکھ کے ساڈی ہمت رہے نہ رائیا۔ ایوں کہندے جیؤندے جائیے مر، لوک جییا رہے نہ ڈر، شرع حیا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ تَسیں نہاؤندے دوس زین چرن دھوڑی والے سر، سروور اکو سوہا پائیا۔ میں اپنی گلّ دتی کر، اگلا لیکھا پھیر دیاں جنائیا۔ نارد کہے میرے کھوتیا ہُن اگلے گھر چل، اوتھے اک گلاس منگ لئیں جل، مینوں پیاسے نوں دینا پئیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی سب دے مسلے کرے حل، مہر نظر
اک اٹھائیا۔

★ ۲۵ ★ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ★

نارد کہے میرا ڈبا وچے ڈگا ڈگ، ڈگڈگی سب نوں رہیا سنائیا۔ جن بھکتو چار کنت ویکھو لگی آگ، ترے گن سب نوں رہی
جلائیا۔ چار دن دی زندگی جیون جگ، انت رہن نہ پائیا۔ بہاویں تیرتہ تٹ جاؤ سروور اٹھسٹھ نہاؤ کعبے کرو حج، بنا حضور توں
پار نہ کھئے لنگھائیا۔ بہاویں کوک پکارو بہاویں رسنا گاوو سد، بنا شہنشاہ شہر دھر نہ کھئے ٹکائیا۔ میں سچ دستاں جنان چر دین دنی نہ
دیو چھڈ، ناتا کور جگت تجائیا۔ اوناں چر سمجھیو اسپں ڈکے ڈونگھی کھڈ، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ اسپں اُس پرہو دی جد، جو
یکے بعد دیگرے بھگتاں سدا ترائیا۔ میں دستاں آیا تب، جس ویلے طبیعت وگری جگت لوکائیا۔ بہتے کہندے ہے نہیں رب، قدرت
وچ چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے میرا ڈبا منگے گلاس پانی، زور زور سنائیا۔
انگڑائی لو گنگا گوداوری جمناسرستی سوانی، ٹھانوں دیاں سمجھائیا۔ تسان پچھلا گھر لینا پچھانی، جتھے گنگا ساگر گنگا جل لے کے
آئیاں چائیں چائیا۔ خوشیاں نال سن کے گئیاں دھر دی بانی، پچھلا چیتا دیاں کرائیا۔ میں تے پہلی وار آیا بن انجانی، رستہ نظر کھئے
نہ آئیا۔ میں ایسے کر کے سندیسہ دیواں جو حکم دیوے جان جانی، جاننہار دیا کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ دکھائیا۔ نارد کہے میرا ڈبا کہے کیوں چڑھیوں بوہڑ دی چوٹی، مینوں دے سمجھائیا۔ میں ہس کے
کہا میں اچا چڑھ کے ویکھاں کتھے پکنی میری روٹی، کون مینوں کھوائیا۔ ابہ تے سارے بن گئے اپنے اپنے گوتی، میری پردیسی دی
سار کیسے نہ پائیا۔ میں وی اوس پرہو دی جوتی، جو گھر گھر جوت کرے رُسنائیا۔ بہاویں مینوں چڑھن نوں ملی کھوتی، خطا نظر
کھئے نہ آئیا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی تسیں سوار لو اپنی ساڑھی دھوتی، بستر تن سہائیا۔ انتر انتر لو سودھی، ڈرمت میل رہے نہ
رائیا۔ میری ہلدی ویکھو بودی، اشارے رہی کرائیا۔ جس نوں یاد کردے گئے ویدی سوڈھی، اوہ آیا دھر دا ماہیا۔ بھگت سہیلا بن

کے مؤجی، مجلس اپنی اک بنائیا۔ جہنوں لبھ سکے کوئی نہ جوگی، جُگیشراں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آد جُگادی بن سنجوگی، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ تُساں ساریاں اوس دے چرن چُمنے بھگتاں دے ہتھ لگاؤنا گوڈیں، نویں بولی گنگا گڈ مارنگ کہہ کے دینا سُنائیا۔ پھر اک اک ہندی میری لائیو ٹھوڈی، نال راوی لینی ملائیا۔ میں کھولاں اپنی پوتھی، پُستک دیاں دکھائیا۔ جس وچ سَتگر نانک لانو بولی سی چوٹھی، پرہہ اباشی مل کے وجے ودھائیا۔ باقی سرِشٹی دِسدی تھوٹھی، جیون کم کیسے نہ آئیا۔ جے جن بھکت ورج کے سانوں کھوا دین روٹی، پھیر پرتکے جائے چائیں چائیا۔ اسیں دچھنا وچ گاں مَجھ نہیں منگنی جھوٹی، بستر بھوشن نہ منگ منگائیا۔ کیوں سانوں صاحب دی دِسدی اوہ سوٹی، جیہڑی سُنتیاں رہی جگائیا۔ جے سانوں دینا جن بھکتو اپنیاں اکھاں دے ہنجهو پریم پیار دے موتی، جھولی دینی بھرائیا۔ ایہو گلّ میں چنگی سوچی، سچ دتا سُنائیا۔ جے گرمکھ کِریا کر دیوے رویداس چمارا موچی، ساڈی مُشکل حل کرائیا۔ جن بھکتو آگے واسطے تھادی ساڈی سانجھی بنی رہے روزی، رازق رِزق رحیم رحمت آپ کھائیا۔

★ ۲۵ بھگن شہنشاہی سمت ۴ اچھر سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ★

نارد کہے صاحب سَتگر میرے دوویں ہتھ جوڑے، جوڑیاں والیا سیس نوائیا۔ ہُن پے گئے وچ روڑے، کر کِریا پار کرائیا۔ تیرے آگے نہیں کوئی زورے، طاقتور تیری سرنائیا۔ آپ تے چڑھیں اُتے گھوڑے، شاہ آسوارا ناؤں دھرائیا۔ جن بھگتاں نوں خوشیاں نال کھوائیں پکڑے، پکوان طرح بنائیا۔ کی میرے مُنہ وچ کوئی نکلے سی پھوڑے، صلح مارن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں وی گیارا دن بیٹھا رہیا رکھ کے ڈورے، اپنی آس ودھائیا۔ کدی تے میری غریب دی پویگی لوڑے، آپے لئے بلائیا۔ میں ہتھیرا روواں دیواں ہنھورے، گلاں باتاں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب تیری وڈیائیا۔ نارد کہے میرا ڈبّا کہے جاگو جاگو، جاگن ویلا آیا۔ اُٹھو اُٹھو اُٹھو بھاگو بھاگو، بھگون میلا رہیا ملایا۔ سادھو سادھو

سادھو اپنا آپ سادھو، سمبل بیٹھا سوہیا پایا۔ ارادھو ارادھو ارادھو، جس نے رادھا کرشن مان دوا یا۔ لابیو لابیو لابیو، جس نے سینتا رام بناں وچ پھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بِن دُوجا نظر کھئے نہ آیا۔ نارد کہے میرا ڈبّا کہے آیا آیا آیا، آیا بے پرواہی۔ جس نوں گُر اوتار پیغمبران گایا، گا گا گئے سُنائی۔ جس نے جُگ جُگ کلمہ نام چلایا، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرے پڑھائی۔ جس نے دین مذہب ونڈ ونڈایا، بِندو مُسلم سیکھ عیسائی دتے بنائی۔ جس نے کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ رنگایا، چارے ورنان کر کُرمائی۔ جس نے دھرنی دھرت سہایا، چاروں کوٹاں سوہیا پائی۔ جس نے سُوَریہ چند رُشنا یا، منڈل منڈپ ڈگمگائی۔ جس نے سَتجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کھلایا، خلق دا خالق نُور الاهی۔ اوہ دیس اوہ پردیس اوہ ویس اوہ نریش اوہ مہیش اوہ دسمیش اپنا ویس وٹایا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک سُنائی۔ نارد کہے میرا ڈبّا کہے ویکھو دُھر دا سَجن، میتا اک اکھوائیا۔ کرو اکھا بھجن، بھے بھجن ربیا درڑائیا۔ کرو ساچا مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ پاؤ اکھا کجَل، کجلا دھار بنائیا۔ چڑھے اکھی رنگن، اندر باہر کرے صفائی۔ کیسے دوارے جانا پئے نہ منگن، گھر گھر وچ دئے وڈیائیا۔ پوتر کرو بدن، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر اندن، اند اند وچوں پرگٹایا۔

★ ۲۵ بھگن شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ آہڑ پنڈی ★

نارد کہے میرا ڈبّا کہندا صاحب توں کرو نمسکار، نیوں نیوں سیس نوٹایا۔ جن بھگتو رہنا نال پیار، دُتیا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ تہاڈا ساریاں دا سانجھا اک دربار، مندر مسجد شوڈوالے مٹھاں توں کھپڑا دتا چھڈایا۔ تسیں اے چوڑاسی وچوں دو چار، بھتے نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھدا تکدا جاندا بوجھدا پاواں سب دی سار، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جس طرح تہاڈی باہروں مٹھی گفتار، ایسے

طرح اندروں من لؤ بنائیا۔ لڑنا رُسنا جھگڑنا نہیں چنگی کار، مۆرکھاں والی مت گوائیا۔ جے تہاڈا مالک شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، تسیں سچّی رعیت بن کے دیؤ وکھائیا۔ ویکھو گنگا گوداوری جمنا سُرستی اوتار پیغمبر گُر چار جُگ دے پنہار، حُکے اندر اچ وی آئے چائیں چائیا۔ جُگ چوکڑی کردے رہے انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پیت گئیاں کئی صدیاں، صدمیاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ ویکھو بھجیاں آئیاں وین وچ وین والیاں ندیاں، اپنا رُپ بدلائیا۔ پریم دے اندر بدھیاں، مُحبت وچ وڈیائیا۔ ایسے طرح تہاڈیاں پریتاں اوس دے نال لگیاں، جیہڑا کدے نہ کرے جُدائیا۔ بھاویں تسیں ماڑیاں بھاویں تسیں چنگیاں، چکڑ بھریاں لئے گل لائیا۔ ویکھو ڈل نہ جائیو جے غریبی وچ آون تنگیاں، بھکھ نال بھکھا نہ کھئے مر جائیا۔ اس دے درشن نوں جمنا سُرستی گوداوری روندیاں رہیاں گنگیاں، راوی راہ تک تک کے سیکڑے سال دتے بتائیا۔ تسیں تے پیریں پائے جوڑے اوہ وچاریاں ویکھو پیریں ننگیاں، بھجن تھاون تھائیا۔ جیہڑیاں بستر پہندیاں سی رنگ برنگیاں، اوہناں دے اُتے ڈھائی گز دا کھدر وکیل سنگھ نے دتا پائیا۔ ایہو جہیاں اوہ لگیاں ویکھ پابندیاں، حیرانی وچ نارد کہے، میتوں رہیاں سُنائیا۔ میں ہس کے کہا نی کلیو ایہو جہا ویس کرن ویسوا تے رندیاں، کنت سہاگناں چلن اپنے پرہ دی رجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میرا نہ کریو غصہ، غصے والی نہ گل سُنائیا۔ آویں تاء نہ دیؤ مچھاں، باہروں گنڈھ پوائیا۔ پہلوں اپنا اندروں پوتر کرو جُسا، ضمیر لؤ بدلائیا۔ ستگر نال رہے کوئی نہ رُسا، من ممتا نہ دئے دہائیا۔ جِناں چر گودی چُکے نہ بنا کے پُتا، سْت اپنے رنگ رنگائیا۔ اوناں چر اُس دا بھیو گجھا، باہروں ہس ہس کے سب نوں دئے ٹرکائیا۔ جِنہاں دے اندر وڑ جائے اوہناں دا وسا دیوے جھگا، جھگی اندر ڈیرہ لائیا۔ تسیں نہیں جان دے ایہہ ولیا آد جُگادی کھیل کرے وچ جُگاں، گُر اوتار پیغمبراں نوں بھنبل بھوسیاں وچ بھوائیا۔ میں وی نہیں سمجھ سکیا ایہدا مدعا، مُدت توں ایہدے پچھ لگ کے اپنا گھر بار تجائیا۔ کتے مان نہ کریو اسیں ایہنوں پیاؤندے تازا چو کے دُدها، دُدهادھاری نظری آئیا۔ ایہہ ہتھ نہ آیا کدی کیسے اُتے بسدھا، بُدھ ورگے کر کر دھیان بیٹھے تازیاں لائیا۔ جے ایہہ اپنے آپ چاہوے تے چار جُلابیاں دا بنا دیوے گڈا، اسماناں دے اُتے دئے چڑھائیا۔ ایہہ نہیں جاندا بھاویں کوئی امرؤ نتھاویں ورگا ہووے بڈھا، سترے بہترے نوں پیار کرائیا۔ کتے خوش نہ ہو

جائیواسیں مٹھیاں بھردے تے چھکاؤندے رُگا، بڑی سیو کھائیا۔ جنان چر اپنا من اندرون کروگے نہ شُدھا، ایہہ سادھوآں وانگو بہرم وچ کدے نہ آئیا۔ ایہہ چنگا کھان پین نہیں گجھا، دھنّے ورگے دے رُکھے سُکھے ٹکڑے کھا کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا میل ملائیا۔ نارد کہے مینوں سارے کھندے شیطان، شیطانی دیاں کرائیا۔ جن بھگتو سچ دساں میں جدوں کران تے کران پرہو دا گیان، گیان بنا نشان نہ کھئے جنائیا۔ ایہہ ضرور میرا مسخریاں والا بیان، ہیرا پھیری کر کے سدھا راہ دیواں وکھائیا۔ کدے میں براہمن بن کے ججاناں دی کران کلیان، کدے میں بھگت سنت بن کے جگیا سواں نوں کران پروان، کدی میں کنت بن کے ناریاں دی کران پہچان، کدے میں جیو جنت بن کے مورکھ ہوواں آنجان، کدے میں بلونت بن کے سب نوں دیواں دان، کدے میں اننت بن کے اپنا کھیل کران مہان، سچ پُچھو میں نرکار نرکار جننی وچوں اپنا آپ جن کے جنیندی سُچجی اوبو اکو مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ نارد کہے میری بینتی میری عرضوئی، عرض دیاں سنائیا۔ بھگت بنے جے کوئی، میں ضرور اُس دا درشن پائیا۔ جس نوں درگاہ ساچی ملے ڈھوئی، میں ڈھولک چھینیاں دے تھان اوبدے آگے اپنا پیپا دیاں کھڑکائیا۔ سُرتی رہے کیسے نہ سوئی، ستیاں نوں دیاں جگائیا۔ میں اک دن جُتی چُک لئی سی کبیر دی لوئی، اُس دیاں اکھاں وچ گھٹا پا کے اپنا آپ چھپائیا۔ پھر میں اُچی اُچی رولا پایا پائے میری چوری ہوئی، مینوں کبیر جُلا ہا لٹ کے لے گیا میری دروبی، دروبی دروبی کر کے دتا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے لوئی کہے کبیرا میری چُک لئی کیسے جُتی، کون ایتھے پھیرا پائیا۔ میں کڈھ کے زمیں وچ کھتی، ٹوئے وچ دتی دبائیا۔ متھے تلک لگا کے بودی ہلا کے ساہمنے آ کے، منکے بھوا کے کہا، کچھ میتھوں لو پُچھی، میں جنم جنم دے لیکھے دیاں سمجھائیا۔ میں ردی کاغذاں دی بغل وچوں کڈھ کے گچھی، جیہڑی بدھی سی نال رسی، گنڈھاں گھٹ گھٹ کے پائیا۔ جان میں نگاہ ماری لوئی مینوں دسی جس طرح کبیر نالوں رسی، منہ بھیڑا جہا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ لوئی کہے کبیر جی اوہ ویکھو آیا جوتشی، اوہ جوتش دے لگائیا۔ میں جھٹ کپا لوئی نوں کی سوچدی، لوئن میرے لوئناں نال ملائیا۔ ایس جُلاہے نال کی سُکھ بھوگدی، جیہڑا تیری جُتی نہ سکیا لبھائیا۔ ایہنوں سار کی اوس پرہو دی موج دی، بنا

پنڈتاں توں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نکیاں نکیاں گلّان دسّیاں میری کھیل روز دی، سہجے دیاں سمجھائیا۔ مینوں اک پتہ لگدا تھادی ایہہ دھرتی ماں روپ بن گئی چور دی، تیری جُتی چوری کر کے اپنے وچ دبائیا۔ آسا بدل گئی لوئی کمزور دی، وشواس پنڈت اُتے کرائیا۔ کبیر کہا تُوں کی ایتھوں لوڑدی، ایہہ تے کوئی شیطان روپ بدلائییا۔ نارد کہا جے لوئی تُوں میرے آکھ لگ کے اُتوں دھرتی گوڈ دئیں، گٹھ سوا گٹھ ہلائییا۔ جان لوئی نے تیلّا ماریا نارد نے تالی لائی زور دی، ہتھ ہتھان اُتے کھڑکائییا۔ ویکھی او شیطانِ اس دھرتی حرام خور دی، جیہڑی بھگتاں نال دغے رہی کمائییا۔ جے میں پنڈت نہ آؤندا تے تیرا جُتی نال جوڑ کون جوڑدی، سانجھا رنگ رنگائییا۔ لوئی کہا ایہہ تیری کریا مہربانی موہر دی، مہر دھرتی اُتے لگائییا۔ نارد کہے جے جُتی ہندی کیسے ہور دی، میں بنا سوا رُپئے دتیاں توں اشارہ نہ کدے کرائیا۔ اونے چر نوں کبیر ٹاہنی بہن لیاندی بوہڑ دی، نارد دے سر وچ دتی لگائییا۔ نارد کہا کھوڑے کوئی سوانی ایہہ میرا مٹی دا بھانڈا ٹھکوردی، دُدھ رڑکن واسطے پسند کرن آئییا۔ پھیر کبیر نے چیپڑ ماری زور دی، مُنہ دتا بھوئییا۔ نارد کہا کڈی اندرون آواز آئی شبد اگتی گھنگھور دی، کتاں وچوں ساں ساں ساں دتا کرائیا۔ پھیر کبیر نے اوہدے گل وچ رسی پائی ڈور دی، زور نال کھچائییا۔ نارد کہے کھوڑے ایہہ کوئی بڑی چنگی سوانی جیہڑی مینوں لوڑدی، ور پراپت کرن واسطے بھجی تھاوں تھائییا۔ پھیر کبیر نے صفحہ وچھا لئی اپنی دوہر دی، تھلے دتی وچھائییا۔ نارد کہا میری وی منسا سی ایہو لوڑ دی، کوئی مینوں آرام نال دیوے سوائیا۔ ایہہ یچن سُن کے لوئی سہجے نال پٹھ ٹھکوردی، پٹھی مُکی دتی لگائییا۔ نارد کہا او بے بے ایہہ کوئی کھل نہیں ڈھور دی، ایہہ براہمن نہاؤن دھون والا سوہنا ملوک ڈیرہ لائییا۔ تُوں دسّ کس نوں ٹولدی، جے کوئی اچے تگ نہیں لبھا میرے نالوں چنگا ہور نظر کھئے نہ آئییا۔ لوئی غصّے وچ بولدی، تُوں کدھروں آیا شوڈائییا۔ نارد کہا ایہہ آواز خالی ڈھور دی، مینوں اچے نہ بھائییا۔ جے تُوں اپنے پتی دے برابر ہو جائیں تول دی، وزن اکو جہا کرائیا۔ اونے اپنے کن پھڑ کے کھچے، نارد کہے، پھر کیسے دی جُرت نہیں محوّل دی، اکھ لئے اٹھائییا۔ اوہو مردی اوہو پھسدی جیہڑی پردیوں ڈولدی، جیہڑی پریم وچ رتی تے ہنڈھاوے کلاپتی، پت پرمیشور سپس نوائیا۔ اوہدی کدے نہ بدلے اکھی دوسرے دی ہووے کدے نہ سکھی، بھاویں کنے آجان مُنی رکھی، مُنیشراں ولّ نگاہ نہ کدے اٹھائییا۔ نارد کہے جن بھگتو تْساں کل کبھڑی گلّ سکھی، تے کبھڑی اپنے پردے وچ لکھی، مینوں دیو جنائییا۔ کبھڑی

تہاڈے کول چٹھی، جیہڑی سدا رہے انڈھی، نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، دُھر سندھیے رہیا سُنائیا۔ جن بھگتو سُنو میریو بھئی، بھینو دیاں جنائیا۔ پرہو جے اکو سُنیا، ساجن اک اکھوائیا۔ سچ دسو
 راوی اُتے جس ملاح دی چڑھے سو نئیا، اوہ ملاح تہاڈے کول نظر کھئے نہ آئیا۔ جو پرہ سرنائی ڈھئیاں، اوہناں دی پھڑ لئیاں
 بہیاں، بازو اپنے ہتھ رکھائیا۔ باقی دا حساب سارے لکھدے رکھدے نیوندرے پاؤندے اُتے وہیاں، پُت پوترے تائیں لیکھا چلیا آئیا۔
 تہانوں سمجھ نہیں آئی کیوں بچن سنگھ نے ارداسا کیتا سوا رُپئیا، سُکیاں ککھال اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے سوا رُپئیا تہاڈی ارداس، ارداسے پچھلے دتے تجائیا۔ تَسین پرہ دے تے
 پرہو تہاڈے پاس، راوی دا آر پار کنارہ دئے گواہیا۔ نارد کہے مینوں ضرور دینی پئی شاباش، شابا کہہ کے سب نوں دیاں سُنائیا۔
 تہاڈا اوس دے چرناں وچ واس، جس دے آگے واسطہ پا پا سارے سپس نوائیا۔ تہانوں کٹنا پئے نہ کھئے بناس، جنگلاں وچ نہ کھئے
 بھوائیا۔ پربتاں اُتے ہونا نہ پئے اُداس، گھر بار تجائیا۔ پڑھنا پئے نہ وچ کیسے کلاس، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ اک نال جڑ گیا نات،
 رشتہ لیا بنائیا۔ میری اک متو بات، باطن دیاں سمجھائیا۔ بابوڑ والیو تہاڈی اکیاں دی نال ضرور ہووے جماعت، ضامن اپنا آپ
 کرائیا۔ باقی سب دا لہنا دینا پورا کرے جو سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ اسیں خوشی نال بھورا بھورا کھا کے جانا
 کھاج، گنگا گوداوری جمنا سُرستی راوی نال ملایا۔ پھر حاضر ہووانگے جس دن پہلی چیت نوں پہننا تاج، تخت نواسی بھگت
 دوارے ڈیرہ لائیا۔ نارد کہے تہاڈا سوہنا لگا سماج، میں سمجھ کے خوشی منائیا۔ ایتھے نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، بنا سپس
 جھکاؤں توں چارا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں جاندا جاندا نمستے نمو نمو نمسکار بھگتو سب نوں کراں آداب، بھگتو کیتی بے ادبی میری معاف
 دینی کرائیا۔ میں پنج ست دن پھر کے آؤنا بغداد، میری سیوا دتی لگائیا۔ عرب واسیاں دا لہنا دینا تے لیکھا آن کے دینا جواب، حُکم
 دُھر دا دتا سُنائیا۔ میری غریب دی کی مجال، گھڑی پل اٹک نہ سکاں رائیا۔ تَسین جتھے گایا کروگے گاتھ، سوہنگ مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے دا نعرہ لائیا۔ میں اوتھے دُور دُرادا جھک کے کِریا کراں گا آداب، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ میری
 انت اخیر سب دے آگے ارداس، پریم پیار مُحبت منگ منگائیا۔ اپنے رکھو پاس دھیج دھار لیتا وشواس، وشیاں وچ صاحب

ستگر بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
ٹھاڈے ساہمنے ساکھیات، ساکھی پرمان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

نارد کہے جس ویلے وکیل سنگھ دے گل وچ سوہنگ بھسیا، آدھ وچ آکے اپنی خوشی منائیا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، اپنی
لئی انگڑائیا۔ شاید آج ایس تھوڑا پرساد ہووے چھکیا، زور نہ سکے لگائیا۔ جاں رات دا ہووے تھکیا، نیندرے وچ انگھلائییا۔ میرا
جی کردا ایہنوں لے جاواں نال مدینہ مکیا، مقبریاں دے اُتے دیاں پھرائیا۔ جتھے وڈی وڈی ریت بالو دے اُدا گھٹیا، دھوڑو دھوڑ
نظری آئییا۔ جے کوئی ویکھن آوے اوہدے کولوں نہ جاوے لنگھیا، میں اشاریاں نال جنائیا۔ پھیر پُچھیا زور نال سوہنگ مہاراج
شیرسنگھ وشنوں بھگوان کیوں نہیں جییا، اوہ چپنا سوکھا جاں میرے نال پھرنا سوکھا مینوں دے سمجھائیا۔ پھیر لے جاواں جدھر
گھٹا ہووے تپیا، اگنی رُپ وٹائیا۔ پھیر لے جاواں جتھے پھوڑی صفحہ ہووے وچھیا، کہاں نالے روزے رکھ نالے نمازاں رکھ نالے ہتھ
رکھ کٹاں توں لے کے گئیاں، مُنہ دے بہار اپنا آپ سٹائیا۔ پھیر کی کہیں مینھوں نہیں جاندا جھکیا، کمر نیویں نہ کھٹے کرائیا۔ پھیر میں
کہاں اوتھے چلیا جاہ جتھوں آیاں بنا اوس توں پینڈا کدے نہ مکیا، مکہ مدینہ نہ کھٹے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا
کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دی کار کھائیا۔

★ ۲۵ پہگن شہنشاہی سمت ۴ بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ دوست پُرا ★

راوی کہے مینوں امرت رس ملیا ٹھنڈا پانی، میرا اگنی تت بھجائیا۔ میں دوس رین جیدی رہی اگنی بانی، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آسان تکدی رہی چارے کنت چارے کھانی، چار ورنان ویکھ وکھائیا۔ کون ویلے آئے میرا پُرکھ سُلطانی، شاہ پاتشاہ دُھردرگاہیا۔ جو آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگادی ساچا بانی، بردھ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ ساچی منزل دسے اک رُوحانی، رُوچ بُت کرے صفائیا۔ شبد انبالا تیر مارے کانی، کلمہ حق حق درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے جسمانی، جسم ضمیر دئے بدلائیا۔ شرع دسے نہ کھئے بیگانی، بیوہ رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ جلوہ نور دیوے اسمانی، گھر گھر اندر کرے رُشنائیا۔ دین دنی دے اندرون کلجگ کوڑی کریا کڈھے بے ایمانی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ راوی کہے مینوں ملیا امرت رس، جھرنا رسک رسک جھرائیا۔ میرا آپا ہویا وس، کلپنا اور رہی نہ رائیا۔ میں چرناں اُتے گئی ڈھٹھ، نمرتا وچ سیس نوایا۔ کریا کر صاحب سمرتھ، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا کس بدھ جاوے نس، ہر پردے ہوئے صفائیا۔ ساچی منزل ملے اگنی گھاٹ، تٹ کنارے وجے ودھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ رہے نہ اندھیری رات، نرگن نور چند چمکائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم سد وسے تیرے پاس، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیا ندھ ٹھا کر سوامی بھیو ابھیدا کھولے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ توں میرا میں تیرا کرنا جاپ، جگ جیون داتا آپے ہوئے سہائیا۔ ترے گن اتنتا ٹھانڈا سینا میٹ مٹائے ترے گن مایا آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ انت کنت بھگونت تیری آپے پُچھے وات، داتا دانی ویکھے جگت لوکائیا۔ جوں بھاوے توں لوے راکھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، ظہور اپنا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچ دوارا ایکنکارا اک اکلا آپ جنائیا۔ راوی کہے مینوں امرت ملیا جل، جل تھل مہیٹل وجی ودھائیا۔ میرا وچھوڑا ہووے نہ پل، آد جگادی سنگ نبھائیا۔ اندھیرا رہے نہ ڈونگی ڈل، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جھگڑا مکے کلجگ کل، کل کاتی رہے نہ کھئے قصائیا۔ گر اوتار پیغمبران مسلہ ہووے حل، بھوکھتاں وچ لیکھا گئے جنائیا۔ دھام ویکھاں اوہ اٹل، سچ دوار لوں مل، چرن کول اک سرنائیا۔ نرگن دھار جاوے رل، جوتی جوت وچ سہائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، حُکم ڈھر دا اک سُنائیا۔ راوی کہے میری ترسنا مٹی پیاس، حرص رہی نہ رائیا۔ آیا سچ وشواس، بھروسہ لیا بندھائیا۔ کون ویلا ملے پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ انتر دیوے ساتھ، نرنتر ناتا لئے جُڑائیا۔ میری اکو ہو جائے ذات، اذاتی رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ کور کَلپنا کرے وفات، ست دھرم لئے اُچائیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیہو ابھیدا دئے کھلائییا۔ راوی کہے امرت وچوں ملی اگئی شکت، میری شخصیتِ دتی بدلائیا۔ حُکم سندیسہ دتا جکت، دین دُنی درڑائیا۔ پرگٹ کرے پرہو پرہ بھکت، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ ویلا سُنجننا ہووے وقت، ملے مان وڈیائیا۔ گرمکھاں اُپر کرے ترس، رحمت آپ کھائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، امیوں رس آپ چکھائیا۔ جنم مرن دی میٹے حرص، چوراسی پھند کٹائیا۔ کایا مندر اندر دے کے درس، نیج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ ایہہ کھیل ہووے اسچرچ، جس نوں سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ پرگٹ ہو مردانہ مرد، محبوبُ مُحبت والا ویکھ وکھائیا۔ دین دِیال دِیاندھ ٹھا کر دیناں انا تھان وٹے درد، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ راوی کہے میری بینتی منظور کرے عرض، آرزو اپنے لیکھے لائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار انت اخیر بے نظیر لاشریک پورا کرے فرض، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے فرش عرش، عرش فرش اپنی کار کھائیا۔

★ ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دھرتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلانور ★

راوی کہے میری سُنجنی ہووے رُت، رُڑی پرہ مہکائیا۔ کِریا کر ابناشی اچت، مہربان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میرا کرم کرم دا میٹ کے دُکھ، دُکھڑا دتا گوائیا۔ انت اُچائے اکو سُکھ، نرنتر اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار دس کے ٹک، نُخم تاثیر دتا بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل کے رُخ، ستجگ ساچا راہ جنائیا۔ شبدی گوہند سورا اُٹھا کے سُت، سُت ڈلارے رنگ رنگائیا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ رہے جھک، پُری لوء سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا

بے پرواہیا۔ راوی کہے مینوں گر اوتار پیغمبر سارے دین دلاسا، سندیس اگم سنائیا۔ مہربان محبوب دا رکھ بھروسا، بھانڈا بھرم
 دینا بھٹائیا۔ جس نے کھیل کرنا پرتھی آکشا، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی کاہن کاہن نچائیا۔ سد
 جوتی دا بن کے جاتا، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ آتم برہم دا ہو گیاتا، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ کلجگ کوڑی کریا جھگڑا میٹے ذات
 پاتا، ستجگ ساچا رنگ رنگائیا۔ بھئے سہائی ناتھ اناتھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرم دوارا
 اک سہائیا۔ راوی کہے گر اوتار پیغمبر مینوں سارے دیون تھاپی، ہتھ پُشت پناہ ٹکائیا۔ ویکھنا کھیل پرہو پرتاپی، پارہم پرہ اپنا
 ویس وٹائیا۔ جس نے میٹے کوڑے پاپی، دُشت ڈراچاراں دئے کھپائیا۔ آتم برہم دے ویکھے جاپی، جو پردے ہر رہے وسائیا۔ تھر
 تھر سرشٹی رہی کانپی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جس نے لہنا دینا چکاؤنا باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھا چکے تن وجود
 ماٹی خاکی، خالق خلق ویس وٹائیا۔ کرے کھیل آپ اتفاقی، اتفاقیا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا دھر دا ور، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ راوی کہے گر اوتار پیغمبر میرا دیون ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ تیرا مالک پُرکھ
 سمراتھ، مہربان نور الہیا۔ اوہ پرگٹ ہووے ساکھیات، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو گر ارجن گیا آکھ، آخر پورا دئے کرائیا۔
 کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ سچ کرے رُسنائیا۔ دین دُنی دی اک جماعت، جملہ اکھڑ اک پڑھائیا۔ نظری آئے نر نرنکارا واحد،
 واہ واہ گرو اک وڈیائیا۔ ساچا حکم کرے عائد، عادت عبادت وچ بدلایا۔ دین دُنی دا اکو ہووے قواعد، کرنی کرتا آپ سمجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن راوی ویکھ منز لے حق مقصود، درگاہ سچ
 دھیان لگائیا۔ جس نے ساڈا لیکھا کرنا آپ منسوخ، حکم اک جنائیا۔ سانوں کرنا پئے رسوخ، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ توں اپنا پردا
 رکھ مضبوط، کلجگ ویکھ نہ جانا گھبرائیا۔ چار دن دا جھگڑا پنج بھوت، اتم انتر انتشکرن کرے صفائیا۔ اس نے کلجگ روپ بدلا
 کے کر جانا کوچ، کوچا گلی ہووے صفائیا۔ چارے کُنٹاں اُچے سوچ، سنجم اکو دئے درسائیا۔ جدھر تکنا پُرکھ اکال اودھر موجود،
 چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ پیغمبر لیکھا مُکنا ہزارا درود، کلمہ اگم اگم پڑھائیا۔ مہربان سب توں رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 جس دا گرہ اک عروج، عالیشان سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن

اگلا ویکھ اشارہ، شبدي شبد دھار جنائيا۔ کي ورتے کھيل سنسارا، سنساري بهنڌاري سنگھاري سمجھ کچھ نہ آيا۔ ديويے حُکم اگم اپارا، الکھ اگوچر آپ درڙائيا۔ جس نون کهنديے کل کلکي اوتارا، کل کليش دئے مٿائيا۔ دين دُني دا درشئي وچ سرشئي وچ ايشئي وچ اکو هوويے اونکارا، اکل کل دھاري اپني کل ورتائيا۔ سب نے کرني اوس نون نمسکارا، نيون نيون سيس جهکائيا۔ جس دا نام اگما نراکھر دھار پرگئے اوھ جيکارا، جے جيکار دئے کرائيا۔ جس دا ليکھا کوئي ليکھ نہ ليکھنھارا، کاغذ قلم شابي نہ کوئے وڌيائيا۔ جس نون کهنديے آد انت اوتارا، اوتر روپ دھرائيا۔ اوھ سہائے تيرا تڻ کنارہ، گھاٹ اکو دئے وڌيائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، دُھر دا کھيل اک وکھائيا۔ گر اوتار پيغمبر کهن راوي سب دے پيندے مُکديے، مُکمل دئے جنائيا۔ پريہ دے حُکم کدي نہ رُکديے، نہ کوئي ميٺ ميٺ مٿائيا۔ جُگ چوڪڙي اسين ڏردے کدي نہ گچھ پُچھديے، سد چليئے حُکم رضائيا۔ جے سنديسيے مل گئے اک تُک دے، ساريان ڏھولے لينے گائيا۔ ڏنکے وجنے گوبند سُت دے، دو جھان کرے رُشنائيا۔ سنت سُهيليے ساجن اُڻھديے، دين دُني وچون لين انگرائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، کرے کھيل ساچا ہر، ست ستوادي ويکھ وکھائيا۔ گر اوتار پيغمبر کهن راوي رہنا ٿھندي، ٿھنڊک اک ورتائيا۔ جس نے آؤنا تيري کنڌي، کائنات ويکھ تهاؤن تھائنيا۔ کلجگ کوڙي کريا رہن نہ ديويے پکھندي، مایا ممتا موھ مٿائيا۔ پھڙ کے نام اگمي چنڌي، چنڌالاں کرے صفائيا۔ سيوا ليکھ لائے گوبند پُر اند دي، اند اند وچون پرگٿائيا۔ قيمت پائے ليکھ چھندي دي، سنسا دين دُني گوائيا۔ ساڌي انتر آشا اکو منگدي، مانگت هو کے جھولي ڏاھيا۔ تيري دھار ويکھيئے سورے سربنگ دي، صاحب تيري بے پرواھيا۔ نشاني رہني تارا چند دي، محمد کوک کوک سُنائيا۔ نشاني رہني نہيں مذھبان والي ونڌ دي، عيسيٰ آسا اپني اک سمجھائيا۔ دويت رہني نہيں غريبان والي کنده دي، نانک زرگن دئے گواھيا۔ لڙي رہني نہيں پاکنڌ دي، گوبند گر گر سمجھائيا۔ راوي جس وھناں وچ نون لنگھدي، اپنا پنده مُکائيا۔ اتم کھيل ويکھني جگت وچ ورهينڌ دي، برهمنڌي اکھ اُڻھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شيرسينگھ وشنون بھگوان، کھيل کرے اپني اند دي، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائيا۔

★ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ گواڑ ★

توں ہے پنجائ تئاں والا منکھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بنت بنائیا۔ ترے گن مایا نال کیتا جٹ، رجو طمو ستو رنگ رنگائیا۔ پر ماتما آتما تیرے وچ دتی سٹ، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ شبدی ناد انادی اُچائے ٹک، انراگی راگ سُنائیا۔ بوند سواتی امرت لہنا گھٹ، کول نابھی وچ ٹکائیا۔ ایڑا پنگل سکھمن تئاں دا اکو رُخ، رستہ اک جنائیا۔ پنجمی پرکرتیاں پنچ پر پنچ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دا لایا دکھ، مایا ممتا آسا ترسنا نال ملائیا۔ سچکھنڈ دوار وچوں چُک، دھرنی دھرت دھول اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ توں ہیں پنچ تت سریر، تانی خاک نظری آئیا۔ جس دے انتر کھیل بے نظیر، نو دوارے سمجھ کیسے نہ پائیا۔ آتما دھار پر ماتما سرکار کھیل شہنشاہ وزیر، وزارت زرگن دھار چلائیا۔ کلپنا وچ بدھی من وچ تاشیر، مت وچ بے نظیر اپنی کار کھائیا۔ دھر دا حکم شبدی دھار کرم کانڈ دی تقریر، تیرے نال پرنائیا۔ سونا جاگنا کھانا پینا چلنا پھرنا غریبی نال امیر، سارے کھیل کھلائیا۔ جگت ترسنا دی پا کے زنجیر، دین دُنی نال لڑائیا۔ کدے کن کدے نگ کدے ہتھ کدے لگ کدے ڈھڈ پیڑ، کدے تاپ کدے سنتاپ کدے روگ کدے سوگ کدے چنتا کدے ہرکھ وچ بھوائیا۔ اٹھ پھر دوس زین بنی رہی بھیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ توں ہیں پنچ تت دا وجود، ماٹی خاک نظری آئیا۔ میرے وچ دے محبوب، دوئے نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرے کول اپنے آپ دا کیوں نہیں ثبوت، بنا بندگی توں مانس جامہ کیسے کم نہ آئیا۔ کیوں اک سو پچی پونڈ دا چُکی پھریں کلبوت، اپنا بہار اٹھائیا۔ بیکی وچ نہیں کوئی سوجھ، بھیکی وچ بھیکھ نہ کھئے درڑائیا۔ کھا پی کے وشٹا کرنا پھیر چھڈنا موت، ایہ ماتو دی نہیں چٹرائیا۔ وس نہ آیا من کلپنا والا کلبوت، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ جنان چر اپنے وچوں کوڑی کریا نہ کرو منسوخ، مُحبت پریم اک ودھائیا۔ اوناں چر کدے نہ آوے سوجھ، بنا ستگر ست رنگ نہ کھئے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائیا۔ توں ہے تن خاکی ہون والا ناس، جگ رہن نہ پائیا۔ اندر باہر ویکھی نہیں کوئی راس، بہرم وچ اپنا بہرم ودھائیا۔ اندر ہویا نور نہیں پرکاش، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ شبد سُنیا نہیں دھن ناد، انراگی راگ نہ کھئے لائیا۔ امرت جل دا چکھیا نہیں سواد، سوانگی ہو نہ کھئے ٹپکائیا۔ کچھ ویلا

یاد کر لے جس ویلے رویا سی وچ کھاد، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ کی حالت ہوئی جدوں ستا سیں وچ باغ، مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ پر اچے تک اوہ جوتی دا جگیا نہیں چراغ، جس نال ہٹے رُشنائیا۔ ایہہ تیرا سریر ایہہ وی تیرا نہ دیوے ساتھ، ساتھی کیہڑا نظری آئیا۔ آؤنا جانا خالی ہاتھ، ایہہ وی پتہ نہیں کیہڑیاں بھراواں نے چُک کے مساناں وچ دینا پہنچائیا۔ جے سریر ملیا، تن ملیا، من ملیا سرون کئی ملیا تے پھیر ملو اوس بھگوان جو انتر دی انتر نرت دی نرت دیوے سادھ، رسنا جہوا بئی دند پُچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک، خلق دا خالق سرب دا پرتپالک، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پاربرہم برہم سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے اندر اک خیال، جس توں من بُدھی رہی تھکرائیا۔ اوس دی شبد گرو کرے سنبھال، جو آد جگادی بے پرواہیا۔ جے نہیں ویکھیا تہاڈیاں اکھاں نال دئے وکھال، جیہڑا جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جیہڑا ساڈھے تن ہتھ کایا مندر جس وچ سچی دھرمسال، گھر وچ گھر دتا بنائیا۔ کِریا کر کے مہربان دیک جوتی دیوے بال، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جیہڑا لبھن والا دھن مال، اوس دی سوچ وچ تسیں اپنا جیون رہے بتائیا۔ کس بدھ جھگڑا مُک جائے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گیت لیکھا نہ سکے وکھال، لاڑی موٹ نہ انت پرنائیا۔ اوس دے کولوں صاحب ستگر آپے کرے بحال، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جگت تت توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جو پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھاویں تسیں کچھ نہیں کیتا سوال، تہاڈے انتر اک آواز، جس دے وچ گجھا راز، جس توں رسنا جہوا بئی دند باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پریم دی پریتی والی دھار، دھرم دواریوں دئے پرگٹائیا۔

راوی کہے میں سچ پریم رنگی، پرہہ رنگت اک رنگائیا۔ آد جگاد دا بن کے سنگی، جگ جگ اپنا ساتھ نیہائیا۔ آسا منسا پوری کرے جو چرن کول در منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں صاحب کدے نہ دیوے تنگی، تنگدستی دئے کڈھائیا۔ پٹھ کدے نہ ہووے ننگی، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ اندر واسنا آؤن نہ دیوے مندی، سگندھی اپنا نام بھرائیا۔ تیرا دوارا جاون لنگھی،

اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ نجانند دیوے اندی، پرمانند وچ سہائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گلون چھندی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے پابندی، شریعت اگو دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ راوی کہے میرے صاحب سلطان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، انتر نرنتر اک پڑھائیا۔ کوڑی کرپا میٹ نشان، ست سچ اک پرگٹائیا۔ ساچا مارگ دس نوجوان، مرد مردانے ہو سہائیا۔ چار کٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہویا حیران، حیرانی سب دے اندر آئیا۔ کوڑی کلپنا پھرے شیطان، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پتا پوت نہ رہیا مان، بھائی بھائیاں کرن لڑائیا۔ نیر اکھ نہ کھئے شرممان، تیرتھ تھ دین ڈھائیا۔ پھری دروبی وچ جہان، جہالت وچ لوکائیا۔ امرت رس ملے نہ پین کھان، ترسنا بھکھ نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر دا ہلارا لینا لائیا۔ راوی کہے پرہ چار ورنان کر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ آتم پرما تم سب دا ہووے جاپ، جگ جیون داتے دینا بنائیا۔ کوڑی کرپا میٹ سنتاپ، سنسا روگ دے گوائیا۔ روج بُت کر پاک، پروردگار تیری سرنائیا۔ چرن دھوڑی سب دے مستک لا خاک، ٹکے نام اگم رمائیا۔ بجر کپائی کھول تاک، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ درس وکھا ساکھیات، سوچھ سرؤپی رُپ وٹائیا۔ جھگڑا مٹا کاغذات، اگو برہم دینا درڑائیا۔ اگو سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ کلجگ رہے نہ اندھیری رات، اماوس ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیری تگن سارے واٹ، پینڈا لینا مکائیا۔ راوی کہے میں نمرتا وچ رہی اکھ، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ کرپا کر میرے ابناش، ابناشی کرتے تیری وڈیائیا۔ ساچے منڈل پا راس، سرتی شبدی گوپی کابن ناچ نچائیا۔ دین دنی دا بدل سماج، سمگری اک ورتائیا۔ ڈرمت میل دھو داغ، پت پت پت آپ کرائیا۔ تیری محبت وچ اپنا آپ سارے لین سادھ، دتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ زرگن دھار دے ویراگ، سرگن اپنا بھيو کھلائییا۔ ٹوں سب دا کرتا سرب سوامی انترجامی بدل دے مزاج، مزہ اپنا نام چکھائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، گرہ اگو دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم بودھ اگادھ، بڈھی توں پرے تیری وڈیائیا۔

★ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ گواڑ ★

راوی کہے میرا انتر اک سندیسہ، جاگت سووت دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال مٹنا اک نریشا، نر نرائن سچا ڈھردرگاہیا۔ جو آد جُگاد رہے ہمیشہ، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ دو جہاناں بنے نیتا، نر نرکار دئے وڈیایا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں گر اوتار پیغمبراں دئے جنائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ اتم ویکھے لیکھا، صدی چوڈھویں پھول پھلایا۔ مانو رہے نہ کھئے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹایا۔ جوتی جامہ دھارے ویسا، نرگن نور جوت رُشنایا۔ جس دی یاد کر کے گیا گوبند دس دسمیسا، کیس گرھ اپنا حُکم جنائیا۔ شبدا گرو آد انت جس دا بیٹا، پوت سپوتا سوہا پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت بنے کھیوٹ کھیٹا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ کلجگ اگنی تت میٹے جیٹھا، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ راوی کہے مٹنا اکو پُرکھ سمرتھ، جو سوامی ڈھر دا نظری آیا۔ جو درگاہ ساچی ربیا وس، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں مارگ دئے دس، وشن برہما شو کرے پڑھایا۔ جگ جگ لہنا دینا ویکھے حقیقت حق، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ستجگ تریتا دوپرکلجگ چلائے رتھ، بن رتھوہی کار کھایا۔ لہنا دینا چکاوے ہتھو ہتھ، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچ سمایا۔ جس دا چار جگ دے شاستر گاؤندے جس، ڈھولے صفتاں والے سُنایا۔ جس دی سرن سرنائی سرگن دھار سارے رہے ڈھٹھ، نرگن نور جوت رُشنایا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سو صاحب ستگر سب دی بدل دیوے مت، من ممتا دور کرائیا۔ نام اگتے رنگے رت، رتن امولک لئے بنایا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، پرتکھ درس دکھایا۔ دین دنی توں کر کے وکھ، بھگت سہیلا لئے اٹھایا۔ جھگڑا مکائے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ نہ کھئے وڈیایا۔ دھیرج سنتوکھ دیوے ہتھ، سنتوکھ اکو اک درڑایا۔ نو دوارے پینڈا کٹ، دسم دواہی پردہ لاپیا۔ جتھے جوت اگنی لٹ لٹ، نرگن نور کرے رُشنایا۔ شبدا ست مارے سٹ، سوئی سرت رہن کھئے نہ پائیا۔ امرت اگتا دیوے جھٹ، بوند سواتی آپ ٹپکایا۔ سو صاحب ستگر آد جُگاد سمرتھ، جس نوں جنے کھئے نہ مایا۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھایا۔ چار ورنان کھول کے ہٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش بھنڈارا دئے ورتایا۔ پچھلی کیتی کرنی کر کے بھٹھ، بھانڈا بہرم بھو

بھٹائیا۔ ذات پات رہن نہ دیوے وٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائیآ۔ راوی کہے دھر دا متو اک سوامی، جو سدا سماں دئے بدلایا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ نواسی ویکھ وکھائیآ۔ جس دی صفتاں والی چار جگ دی بانی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری ڈھولا گائیآ۔ جو دیونہارا امرت رس ٹھنڈا پانی، سر سروور اک ٹھائیآ۔ جو جھگڑا مکاوے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیج ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو بخشنہارا پد نربانی، گھر ساچے لئے ملائیآ۔ جو کرے پرکاش نرگن نور جوت نورانی، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جس دا بھیو نہ پائے کوئی ودوان گیانی، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ جس کلجگ انت میٹنی شرع شیطانی، شریعت اکو اک سمجھائیآ۔ آتما رہے نہ کھئے بیگانی، پر ماتم اپنا پردہ لاپیا۔ چار جگ دا لیکھا مکے دیوانی، شہادت گر اوتار پیغمبر گئے بھگتائیآ۔ منزل دس اک رُوحانی، رہبر ہو کے آپ سمجھائیآ۔ پُرکھ اکال صاحب ستگر پاربرہم پت پریشور کلجگ اتم کرے مہربانی، مہربان محبوب مُحبت وچ اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شبد دھار دی شبدی دئے نشانی، جس دا نشانہ دو جہاناں سکے نہ کھئے مٹائیآ۔

★ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سماں سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ ★

راوی کہے جن بھگتو میں ویکھیا تہاڈا رام، جو رام رام دا مالک نظری آئیآ۔ تکیا تہاڈا کابن، جو کابن کابنناں حکم منائیآ۔ تکیا تہاڈا شام، جو شمع نور جوت کرے رُشنائیآ۔ تکیا تہاڈا امام، جو کلمے ربیا درڑائیآ۔ تکیا تہاڈا بھگوان، جو بھاونا سب دی ویکھ وکھائیآ۔ تکیا تہاڈا مہربان، جو مہر نظر نال ترائیا۔ تکیا تہاڈا نشان، جو دو جہاناں ربیا جھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا میل ملائیآ۔ راوی کہے میں ویکھیا تہاڈا پرہو، پرہو دھر دا نظری آئیآ۔ جس نے بھاگ لگایا دیپ جنبو، جمنا سُرستی گوداوری گنگا دتی وڈیائیآ۔ جس دے کولوں برہمنڈ کھنڈ کنبو، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ گُرمکھاں بیڑا بنو، گُرسکھاں لئے ترائیا۔ دھر دا راگ سنائے کٹو، کائنات دئے درڑائیآ۔ ذات پات دا جھگڑا چکاؤ جیہڑا جگت چلایا منو، مایا ممتا موہ میٹ مٹائیآ۔ کھیل رہن نہیں دینا جگت جہان گبھے سنو، سانجھا راہ اک بنائیآ۔ ہنکاری رہے نہ کھئے دھناڈھ دھنو، دھرم دی دھار اک پرگٹائیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوراسی تنو، تن وجود ماٹی خاک ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دِیال سینگھ دے گرہ پنڈ گواڑ ★

راوی کہے میں ستجگ ساچا تگن، ست پُرکھ نرنجن دئے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مدینہ مکہ، کعبیاں والی نہ کھئے لڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی جگت جہان بنے سکا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو پُرکھ اکال دین دِیال سچ سوامی ٹیکے متھا، ایشٹ جگدیش نظری آئیا۔ چرن دھوڑی نام دا لگے ٹکا، وجے سچ ودھائیا۔ نام ست دا چلے سیکہ، دھرم دی دھار اکو نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کِریا اترے وکھا، وس رہن کھئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نظری آئے ست سرُپ سیکھا، جو سیکھیا گوبند گیا سمجھائیا۔ جس دا نام انیالا تیر تکھا، بجر کپاٹی توڑ ٹڑائیا۔ نظری آئے پاربرہم پت پرمیشور اگتی پتا، بے نظیر پردہ دئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں نکلن والا سٹا، محمد آشا دئے پرگٹائیا۔ حضرت عیسیٰ پھرے نٹھا، ویہویں صدی راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ راوی کہے میں ستجگ ویکھاں اکھیں، ہر کرتا دئے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران بھوکھت بانی کرے سچی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پرماتم بنائے اپنی سکھی، دُھر دا کاپن نوجوان اپنی دیا کھائیا۔ دیناں مذہباں دی رہن نہ دیوے پتی، پت پرمیشور اکو اپنا حکم چلائییا۔ ست دھرم دی کھول کے ہٹی، کلجگ کوڑی کِریا دئے مکھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے پٹی، پٹنے والے دئے ملائییا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھی، ہر کرتا وڈ وڈیائییا۔ جو چار جگ چلائے رتھی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن رتھوہییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا تور الہییا۔ راوی کہے میں ستجگ ویکھنا لگدا، صاحب ستگر آپ وکھائیا۔ پیار ویکھنا دین دنی جگ دا، چار ورن اکو رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مکنا کعبے والے حج دا، صدی چوڈھویں حضرت دین گواہییا۔ کھیل ہونا دین دِیال پُرکھ سمرتھ دا، جو سب دا پتا مائیا۔ نت نوت جو نرگن سرگن مارگ رہیا دسدا، بودھ اکادھ کر پڑھائیا۔ سو پرگٹ ہوئے جس دا نشانہ آد جگادی سچ دا، سچ دا مالک سوہا پائیا۔ لہنا مکاوے کایا ماٹی کچ

دا، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے میں
تکنا سَتجگ ست نظارہ، پرم پُرکھ پرہہ نظریہ دئے بدلائیا۔ دین دُنی دا اِکو ہووے دوارا، گُردر مندر مسجد شِودوالے مٹھ دھرم دی
دھار اِکو نظری آئیا۔ اِکو نام شبد ہووے جیکارا، رسنا چہوا بٹی دند صِفت صلاحیا۔ اِکو اِشٹ ہووے سچّی سرکارا، اِکو درِشٹ دئے
کھلائیا۔ اِکو شبد ناد دُهن دُهنکارا، انحد نادى ناد سُنائیا۔ اِکو امرت رس ملے ٹھنڈا ٹھارا، نِجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ اِکو نِرگن نُوْر
جوت کرے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اِکو پرگٹ ہووے کل کلکی اوتارا، وڈ اِماما نُوْر الاہیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر رکھدے
گئے سہارا، اوڑک اوٹ تکائیا۔ اوہ نِرگن نُوْر جوت کرے اُجیارا، شبدي شبد ڈنک وجائیا۔ دو جہاناں پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ
ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرے پار کنارہ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سَتجگ ساچا دے سہارا، مہاسارتھی اپنی کار کھائیا۔ جن
بھگتاں کرے حق پیارا، محبوب مُحبت وچ میل ملائیا۔ راوی کہے میں جھک جھک اوس نوں کران نِمسکارا، سجدیاں وچ سِیس
جھکائیا۔ جس دا سَتگر ارجن دے کے گیا اشارہ، چرن میرے وچ چُھپائیا۔ اُس نے گوہند نال لیانا شبدي دھار دوبارہ، کایا ماٹی نہ
کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
آد جگاد جگ چوکڑی جانے اپنا سچ وبارا، نت نوت اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ گواڑ ★

راوی کہے جن بھگتو تْسین دو اک دی دھار اِکی، سرگن نِرگن نظری آئیا۔ جیہڑی کھیل کیسے نہیں دسی، اوہ تھانوں دتی
وکھائیا۔ گر ارجن گوہند دی چٹھی، بن اکھراں سوہیا پائیا۔ راوی کہے اِہڑ پِنڈی میری پوری ہوئی متی، مترو تھادے نال مل کے وچّی
ودھائیا۔ سب نے پوتر رکھنی نیتی، من وکار نہ کھئے ودھائیا۔ اِکو متی حق حدیثی، جو حضورِ حضرتان کرے پڑھائیا۔ ست دھرم
دی تَرنا اُتے ریتی، ریتیان دیا کھائیا۔ تھادى من کلپنا ہووے پت پُنتی، بُدھ بیک سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ راوی کہے اِکیاں دا مالک آد جُگادی اِک، جو نِزگن سرگن دیا کھائیا۔ اوسے دی دھار جُگ چوڑی
 سِکھ، جو سِکھیا سچ دی رہے کھائیا۔ سو آد جُگادی بن کے پت، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کرے پت، آتم پرماتم
 جوڑ جُڑائیا۔ پُرکھ اکال وساؤنا چت، من ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ سو سَتگر سہارا رکھے سب دی پٹھ، پُشت پناہ اپنی دیا کھائیا۔
 جیوندیاں جگ جانا جت، مرن توں بعد جیون اپنا جانا بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ راوی کہے تھادی اِگی اپار، اپرمپر دئے وڈیائیا۔ تھادا مالک ایکنکار، اِک اِکلا نظری آئیا۔ تُساں اوس دے
 رہنا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ جس نؤں جھکدے گرُ اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ جس دی سارے کردے
 انتظار، بن اکھان اکھ اُٹھائیا۔ اوہ کل کلکی اوتار، نہکلنکا اپنی کل ورتائیا۔ لیکھا جانے سرب سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری
 لے اُٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے خبردار، بے خبراں خبر پُچائیا۔ سوئے رہن نہ دیوے تیئی اوتار، راما کرشنا لے جگائیا۔
 لہنا دینا چکاوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول اپنا پھیرا پائیا۔ تُساں آتم پرماتم پرماتم آتم لاؤندے رہنا جیکار، جے جے کار برہمنڈ
 کھنڈ کرن تھاوں تھائیا۔ راوی کہے پرہہ رستے تے چلن والیاں میری سدا نمسکار، میں نیوں نیوں سیس نوائیا۔ تھادے کارن میرا پورا
 ہویا وبار، ووباری دتا کرائیا۔ تُساں جانا خوشیاں نال، خوشی اپنے اندر ٹکائیا۔ تُسیں اوس سَتگر دے لال، جیہڑا گوبند نہ جئے نہ
 مرے، مات گریہ وچ کدے نہ آئیا۔ سدا سدا سد کدا رہے پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جدھر تگواودھر تھادے نال،
 چار کُنٹ دہ دشا اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا حل کرے سوال، سوالی خالی رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کاشی رام دے گرہ پنڈ سُنّیا ★

راوی کہے میرے اندر چاؤ گھنیرا، گھر ٹھاکر سوامی دتی وڈیائیا۔ میرے انتر مٹیا اندھیرا، نرگن نؤر کیتا رُشنائیا۔ کوڑی کریا چھڈیا جھپڑا، ست دھرم اک اپنائیا۔ مایا ممتا ڈویا بیڑا، ست سنتوکھ لیا اپنائیا۔ شبد گا کے نون میرا میں تیرا، پورب لیکھا لیا چکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس نے سرشٹی درشٹی دینا گیڑا، نو ست آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ راوی کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اکم نظارہ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ شبدي دھار ویکھو اشارہ، نرگن نؤر رہیا جنائیا۔ صدی چودھویں انت کنارہ، محمد دیوے کون صفائیا۔ حضرت عیسیٰ ہون والا اُجیارا، جگدیشا اپنی کار کھائیا۔ موسیٰ ہونا آپ ہوشیارا، نرگن دھار لے انکڑائیا۔ تیئی اوتار رہنا خبردارا، بے خبراں خبر سنائیا۔ کرے کھیل اکم پارا، الکھ اگوچر اپنا حکم سنائیا۔ دین دنی دا سانجھا یارا، پروردگار نؤر الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اوس دے بردے، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ اسیں مالک ساچے گھر دے، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے ہندو مسلم سکھ عیسائی مول نہ لڑدے، تتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلمہ وکھ وکھ نہ پڑھدے، اکو ڈھولا اکم اتھاپیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ مول نہ وڑدے، اکو ایشٹ رہے منائیا۔ تیرتھ تتاں کوئی نہ وڑدے، پانی وہن نہ کھئے وہائیا۔ سچ سرنائی دھردرگاہی پڑدے، جو بے پرواہی نؤر خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن راوی کر دھیان، سچ سندیسہ دیئے جنائیا۔ سچکھنڈ ساچے اسیں سارے ہوئے پروان، پروانہ پرہ نے دتا پھڑائیا۔ جا کے ویکھو اپنا جہان، زمیں اسمان پھول پھلائییا۔ جو کلمہ دے کے آئے دان، نام امولک جھولی پائیا۔ خالی دسے کایا مکان، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ رسنا جہوا بئی دند صفتاں وچ گان، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے نشان، ست سچ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل پرہ محبوب، مہربان تیری وڈیائیا۔ سرشٹی دی بدل گئی سوجھ، درشٹی اندروں نہ کھئے کھلائییا۔ مایا ممتا وڑی پنج بھوت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائییا۔ جھگڑا دسے چارے کوٹ، دہ دشا کرے لڑائیا۔ ساڈھے تین ہتھ وسیرا جوٹھ

جھوٹھ، آسا ترسنا نال ملائیا۔ تیرے نام دا ملے نہ کھئے ثبوت، ساجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دُرمت میل دھووے نہ کھئے کلبوت، پتت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ محل اٹل نظر نہ آئے عرش عروج، اعظم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں در تیرے دے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ آگادھ دُھر دے پنڈتے، پردہ اوپلا دینا اُٹھائیا۔ چار ورن بنا اک سنگتے، سنجم اکو دینا سمجھائیا۔ جھگڑے مُک جان کایا ماٹی چم دے، تتوت دینا درڑائیا۔ پردے لاه دے نیج نیتر اکھ دے، لوئن اکو کر رُشنائیا۔ جھگڑے مُک جان دہ دشا دھاوَن والے من دے، نو دوار نہ ہوئے ہلکائیا۔ رس مُک جان سُنن والے کن دے، انتر انحد نادی شبد کر شنوائیا۔ پرکاش دے دے اپنے توری چن دے، سوریہ چند نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑ کڑیاں پرم پُرکھ پرماتم اتم ڈن دے، گر اوتار پیغمبر بھرے نہ کھئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، حُکم سندیسے دے اگتی اگم دے، الکھ آگوچر اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بیبی بھجنو دے گرہ ★

پُرکھ اکال کہے کھیل وکھرا، انڈٹھڑی دھار چلائیا۔ میرا نام اکما بن اکھرا، ودیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا ایشٹ بنا پتھرا، پاپن نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا دوارا بنا ستھرا، سیج جگت نہ کھئے شہائیا۔ سو مارگ بھگتاں دسنا، ستجگ ساچی کر پڑھائیا۔ پردے اندر وسنا، زرگن تُوڑ کر رُشنائیا۔ جگت وکار کتنا، دُرمت میل دھوائیا۔ نام انوکھے پھٹنا، گھاؤ اک چلائیا۔ دیوے رس بنا رسنا، امیوں رس آپ ورسائیا۔ من منوا کرے وسنا، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ آتم پرماتم مل کے ہسنا، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری مسنا، زرگن تُوڑ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا آد جگادی ایشٹ انوکھا، جگ نیتر نظر کدے نہ آئیا۔ بھگتاں مارگ دسے سوکھا، انہو اپنا پردہ لاپیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، شاستر بغل نہ کھئے

ٹکائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ کلپنا رہن نہ دیواں سوچا، اندروں سمجھ دیاں سمجھائیا۔ اپنے ملن دا دے کے موقع، مہر نظر اک ٹکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹھا، ساڈھے تین ہتھ سوہیا پائیا۔ مٹنا پئے نہ کھئے پروہتا، بندنا سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جھگڑا مکا کے لوک پرلوکا، گرہ مندر دیاں دکھائیا۔ جتھے آتم پرما تم پرما تم آتم اک سلوکا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکرئی نئی نام چلاؤندا رہیا نوکا، نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۷ بھگن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ★

پرہہ دا نام ملے بن قیمت، کرتا قیمت نہ کھئے لگائیا۔ جن بھگتو پوجا کرنی نہیں کیسے تریمت، تریا سیس نہ کھئے نوائیا۔ ستگر شبد سمجھو غنیمت، جس توں ملیا تیس توں پار کرائیا۔ اس توں سمجھ نہ سکے کوئی جیو ذہینت، ذہن وچ ظاہر نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ پرہہ کا نام سدا اٹلا، قیمت کرتا نہ کھئے لگائیا۔ آد جگاد بھنڈارا کھلا، توٹ رہے نہ رائیا۔ سب توں دیوے صلح کلا، غیر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جیبا نہیں جاندا نال بلان، انتر انتر دئے وسائیا۔ بھاگ لگاوے کایا کلا، گل مالک ویکھ دکھائیا۔ جگ چوکرئی کدے نہ بھلا، ابلھ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا بھيو چکائیا۔ ہر کا نام کدے نہ وکے ہٹ، ہٹو ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ کیسے نہ ملے تٹ، تیرتھ روون دین دہائیا۔ جس اُپر کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ تیس آپے دئے دس، دہ دشا اٹھ نہ کھئے دھاپیا۔ کایا اندر دے کے رس، رستہ اندروں دئے کھلائییا۔ من کلپنا کر کے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ میٹ زین اندھیری مس، زرگن نور جوت کرے زشنائیا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ انتر اپنا پردہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نام انیالا تیر مارے کس، آر پار اپنی دھار کرائیا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

سمت شہنشاہی کہے میں ویکھیا کھیل چوٹھے جگ، چوڑی جگت دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لیکھا لیا بھجھ، بھيو ابھید باطن پردہ ربیا نہ رائیا۔ نرگن دھار مینوں سب گجھ گیا سچھ، پردہ اوہلا دتا چکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی ویکھی بڈھ، من مت کھوج کھوجائیا۔ تن وجود ربیا نہ لک، ماٹی کچ بھرم نہ کھئے بھلائییا۔ کوٹاں وچوں انکاں وچوں بہگت سہیلے گاؤندے اگئی ٹک، ٹوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ رسنا جہوا بٹی دند سہاؤندا مکھ، آتم پرما تم وچی ودھائییا۔ میں نمسکار سجدہ کیتا جھک، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ انت ہس کے کہاں میرا سمت گیا مک، مکمل اپنی کار کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائییا۔ سمت شہنشاہی چار کہے میں ویکھیا جگت جہان، جہالت دین دنی ویکھ وکھائییا۔ سندیسہ دتا سری بھگوان، ڈھر کرتے دتا سنائییا۔ چاروں کنت پھرے شیطان، دہ دشا بوئی ہلکائییا۔ جھگڑا پیا تت انسان، مانو کرے کوڑ لڑائییا۔ آتم ربیا نہ کھئے گیان، برہم ودیا نہ کھئے پڑھائییا۔ چاروں کنت سنج مسان، ست ستواد سوہا کھئے نہ پائییا۔ جودھا سورپیر دے نہ کھئے نوجوان، مرد مردان اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ سمت کہے میری اتم وار، وارتا پرہ دی دیاں جنائییا۔ خبردار کیتے گرو اوتار، پیغمبراں ربیا پلائییا۔ وشن برہما شیو دے آدھار، کروڑ تینتسا آیا جگائییا۔ دھرنی دھرت دھول آس نندرا اندروں اُتار، سُستی دُستی وچ درڑائییا۔ حکم دس سچی سرکار، کیتی اگم پڑھائییا۔ لہنا دینا ویکھو انت سرب سنسار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتائییا۔ چوٹھا جگ کہے میں ویکھی چار جگ دی دھارا، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائییا۔ حکم سندیسہ دتا اگم اپارا، الکھ اگوچر ربیا جنائییا۔ خبردار ہووو سوادھان جگت سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائییا۔ اٹھو بھجو ٹھو تیئی اوتارا، موسیٰ عیسیٰ محمد نال ملائییا۔ گر دس کرو وچارا، بڈھی توں پرے دھیان لگائییا۔ جس دا دے کے آئے لارا، نام سندیسیاں وچ سنائییا۔ کہہ کے آئے کلکی اوتارا، نہکلنک ناؤں پرگٹائییا۔ اماماں دا امام سکدارا، شاہو بھوپ سچا شہنشاہیا۔ نرگن روپ ہویا اُجیارا، دو جہاناں ڈگمگائییا۔ لہنا دینا ویکھ اگم اپارا، الکھ اگوچر کھوج کھوجائییا۔ جس سہایا اک دوارا، سچکھنڈ ساچے سوہا

پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحبِ سوامی نُورِ الاہیا۔ چوٹھا جُگ کہے سارے آؤ دُور
دُراڈے، حُکم سُنایا دُھردرگاہیا۔ جس نے دھرم نِشانے گاڈے، گائیڈ گاڈ اِکو نُورِ الاہیا۔ سب دے پُورے کرے وعدے، واہ واہ
وچے اِک ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اتم کلجُگ لے لو نِرگن دھار کولوں فائدے، مُفاد اپنا نال رلائیا۔ اپنے وکھاؤ پچھلے قانوں قاعدے،
قاعدے اعظم منگ منگائیا۔ کیوں اِک دُوجے توں ہونے علیحدے، دین مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ کیوں مارگ دسے پینڈے، رہبر راہ جنائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ سمت چوٹھا کہے میں سنديسہ دِتا درگاہ ساچی مقامے حق،
حقیقت آیا درڑائیا۔ نِرگن دھار رہے نہ شک، گر اوتار پیغمبراں بھيو کھلائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پرگٹ اِکو سچ، دُوجا نظر کھئے نہ
آئیآ۔ جس نے کھیل کھلاؤنا کایا ماٹی کچ، پنچم پنچ پھول پھلائیآ۔ حُکم سنديسہ ربیا دس، لیکھا بن قلم شاہیا۔ تگُو بن نیترا کھ،
نِرگن نُور اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ چوٹھا سمت کہے
گر اوتار پیغمبرو آگیا تھادا وقت، سہاؤنا سہنجنا دیاں جنائیا۔ میں سب نوں دسیا پہلی چیت آؤنا جگت، مات لوک پنڈھ مکائیا۔
اپنا لیکھا نال لیانا فقط، جو فقرے آئے درڑائیا۔ نال عہدنامہ لیانا جس دے اُتے لکھی شرط، شرع دتی سمجھائیا۔ چھڈ کے اگمی
عرش، عرش توں فرش سوہیا پائیا۔ اپنے نام کلمے دی نال لیانی فرد، بھلیکھا رہے کھئے نہ رائیا۔ جو انت اخیر کیتی عرض، اوہ وی یاد
آیا کرائیا۔ ویکھو کیسے دا ہو نہ جاوے حرج، حرجانے سب دے پور کرائیا۔ پُرکھ اکالا جودھا مرد، مرد مردانہ نُورِ الاہیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ چوٹھا سمت کہے بھگتو میری نمسکار، میں انت
انت سیس نوائیا۔ میں خبردار کر کے جگت سنسار، سرِشٹی دی درِشٹی آیا بلائیآ۔ حُکمے اندر کیتی کار، جو کرنی دے کرتے اپنی کار
کمائیآ۔ سمت پنچ وچ سارے کر لینے گرفتار، شبدي ڈوری تند بندھائیا۔ میں سنديسہ دے کے چلیا اوس دربار، جس نوں سچکھنڈ
کہے کے سارے گائیا۔ اوتھوں بھجے آؤن گرو اوتار، پیغمبر سوہیا پائیا۔ حساب کِتاب سرب وکھان، کی کرنی کار کمائیآ۔ کی نام کلمہ
گایا گان، رسنا جہوا بتی دند سُنائیا۔ کی جگت پایا گھمسان، کی کیتی تن لڑائیا۔ کی آسا رکھی اِمام، عملاں توں رہت جنائیا۔ کی
کلمہ دسیا کلام، کائنات پڑھائیا۔ کیوں بردے بنے غلام، سجدہ سیس نوائیا۔ سمت چوٹھا کہے میں دے کے چلیا اِطلاع عام، کوئی پچیا

رہن نہ پائیا۔ چار کُنٹ ڈنکے نال سُنایا فرمان، فرمان برداری سچ کھائیا۔ میرا محبوب ہویا مہربان، مُحبّت وچ سر میرے ہتھ
 ٹکائیا۔ ہُن سمت پنجواں حاضر ہویا آگے سری بھگوان، بولن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پہلی چیت کہے میں سمت پنجواں چڑھیا، چڑھا لہندا دینا بلائیا۔ دُھر دا حُکم اگتی
 پڑھیا، پڑیاں اندر دتا جنائیا۔ جیہڑا کدی کیسے نال نہیں کوئی لڑیا، کلجگ دھار وچ اوہ وی دینا لڑائیا۔ جیہڑا ہنکار وچ کدے نہیں
 مریا، اوہ وی مار کے دینا وکھائیا۔ ایہہ کھیل میرے پرہو پریہ کریا، کرنی دا کرتا دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سمت پنجواں کہے میں ویکھاں پنج پرپنج، پنج بھوتک کھوج کھوجائیا۔ جگت سادھنا دا کایا مندر اندر
 ویکھنا منچ، کس آسن ڈیرہ لائیا۔ کیسے تُوں پلن نہیں دینا انچ، قدم قدم نہ کھئے بدلائیا۔ جیہڑا منوآ بنایا پنج، دوس رین کار کھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ پنچم سمت کہے میں شہنشاہی، پنج
 ملے وڈیائیا۔ میرا مالک اک بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس تُوں کھندے دُھردرگاہی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اُس دی
 شبد گرو کرے اگواہی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی دے کے گئے گواہی، اچی کوک کوک سُنائیا۔ اوہ مالک میرا
 ماہی، محبوب اک اکھوائیا۔ جس نے کلجگ اندر بدل دینی کوڑی شاہی، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ غریب نائیاں پکڑیاں باہیں،
 کوچھیاں کلیاں گلے لگائیا۔ چار ورن بنا کے بھیناں بھائی، اوچ نیچ دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ ساچی منزل اک چڑھائی، مالک اکو دینا
 وکھائیا۔ جتھے نرگن تُوں جوت رُشنائی، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ سو مندر سوہیا پائی، جتھے چہر چہن نہ کھئے چھپائیا۔ سمت
 پنجواں کہے میرے دن تُوں دیو ودھائی، برہمنڈ کھنڈ سارے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں پنچم آیا جگ، جاگرت جوت کران رُشنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھاں آگ،
 اگتی آگ تت تپائیا۔ ایہہ کھیل سورے سربگ، جو لوک مات دتی ورتائیا۔ جس دی آر پار سمجھے کوئی نہ حد، حدوڈ نظر کھئے نہ
 آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل ورتائیا۔ سمت کہے
 چیت آیا چاتر، چاترکو دیاں جنائیا۔ پرہہ کھیل کرنا جس خاطر، کھتری براہمن شوڈر ویش دیاں درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر حاضر

ہوئے لے کے پاتر، پترکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال آیا واچن، دُوجا کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سارے کہن پرہو تیرا نام تے تیرا پائھن، تیرا اشٹ نور الہیا۔ اسیں لوک مات سب نوں آئے آکھن، دین دُنی سمجھائیا۔ پاربرہم پت پریشور سب دا باپن، ایہو پتا مائیا۔ جس نے کلجگ میٹنی اندھیری راتن، ستجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ ساچی منزل چاڑھے گھاٹن، پینڈا اگم مُکائیا۔ آتم پرما تم جوڑے ناتن، دُوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوار وکھائے آسن، سنگھاسن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت کہے گر اوتار پیغمبر ہوئے اکھئے، سوہنا سنگ بنائیا۔ سب دے کول اپنے اپنے پٹے، پٹنے والے رہے وکھائیا۔ اُنکلاں نال رہے دسے، اشاریاں وچ جنائیا۔ رام کیشن نال اللہ نے پائے رٹے، مندران نال مسجد گرجے دتے ٹکرائیا۔ اللہ نال ستنام لائی سٹے، ٹھوکر ٹھوکر نال بلائیا۔ آگیا اپنے وٹے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، بیہو ابھیدا اک گھلائییا۔ سمت کہے گر اوتار پیغمبر آئے حضور، حاضر سپس نوائیا۔ حُکم پرہو منظور، تیری بے پرواہیا۔ اگلا کھیل دس ضرور، ضرورت تیری جھولی پائیا۔ ساڈا ربیا نہ مان غرور، غُربت دتی گوائیا۔ دین مذہب دا جو پا کے گئے فٹور، فتویٰ سب دے اُتے نظری آئیا۔ اتم اسیں ہوئے مجبور، مجبوری دئیے درڑائیا۔ اس وچ ساڈا نہیں قصور، سارے تیری چلے حُکم رضائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو سارے آو نیڑے، کندھا کندھے نال ملائیا۔ چاروں کُنٹ دے کے گیڑے، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ مینوں دسو تھادے کپڑے کپڑے، اشاریاں نال وکھائیا۔ جنہاں دے اندر دَویت والے نہیں جھپڑے، اوہ بانہ لو اٹھائیا۔ جپڑے چڑھے میرے بیڑے، اوہناں نال لو ملائیا۔ جپڑے وسے تھادے کھپڑے، اوہناں تھاپی دیو لگائیا۔ جپڑے تھادے نال کردے ہیرے پھیرے، اوہناں نوں رائے دھرم دا دوارا آپے دیو وکھائیا۔ کیوں تسیں اوہناں دے گرو اوہ تھادے چیرے، تھادے کولوں دواؤنی سزائیا۔ تھادے میں کراں نیڑے، تھادے مُریداں دے نیڑے تھادے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ گر اوتار پیغمبرو تگو چار کُنٹ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ کپڑے بیٹھے وچ بیکٹھ، کون بہشتان ڈیرہ لائیا۔ محمد ویکھ جنہاں کرائی سُنّت، کیوں نہ ست وچ سمائیا۔ عیسیٰ کی کیتی اُنّت، مینوں دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور،

دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پرہو تھوڑا دے دے وقت، چھن ماتر منگ منگائیا۔ سائوں ویکھ لین دے جگت، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کی لیکھا بوند رکت، تن وجود کی وڈیائیا۔ کی لہنا نار مرد، استری پُرش کی کھیل کھلایا۔ کتھے سچ پریم دی درد، ہرہوں وچھوڑا کس ستائیا۔ کون کرے پریم دی عرض، بینتی سچ جنائیا۔ کپڑا پورا کرے فرض، حکم من کے سیس نوائیا۔ کپڑی ساچی غرض، کون ملے وڈیائیا۔ جاں تکیا کھیل دین دنی دا سارے ہوئے اسچرچ، حیرانی وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تہاڈا وقت ہو گیا پورا، پوری طرح دیو جنائیا۔ کون مورکھ کون موڑھا، کون تہانوں چاڑھ کے رنگ گوڑھا، میرے وچ سمائیا۔ کون لا کے مستک دھوڑا، ٹکے رہیا رمائیا۔ کس دے اندر جوتی نورا، کون کرے رُشنائیا۔ کون سنے انادی نورا، کون تریا توں پرے میرا درشن پائیا۔ گُر اوتار پیغمبرو اپنا چن کرو پورا، پارہم برہم اکو حکم سُنائیا۔ کلجگ انت پُرکھ اکال ہو گیا مجبور، مجبوری وچ سب نوں رہیا بلائیا۔ دیناں مذہباں اندر کلجگ کوڑی کِریا نے ایسا کھلاریا کوڑا، ہر پردیوں کرے نہ کھئے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، اکو حکم سُنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پرہو سائوں مار لین دے اکو جھاک، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال کہا اپنی کھانی بانی دی ویکھو کھول کے تاکی، جھروکھے وچوں نین اٹھائیا۔ تہاڈا کپڑا نام کپڑا کلمہ بنیا ساقی، ساکھیاں دیو درڑائیا۔ کیوں تہاڈے ہندیان ت وچ رہن والا منوآ ہویا عاقی، گُر اوتار پیغمبرو تہاڈی کی وڈیائیا۔ تسیں میرے داس داسی، سیوک سیوا وچ لگائیا۔ میں صاحب پُرکھ ابناشی، آد جگاد دا کرتا اک اکھوائیا۔ کیوں کلجگ ہوئی اندھیری راتی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ دین دُنیا دی تسیں بدل نہ سکے حیاتی، جیوں وچ جیوں نہ کھئے رکھائیا۔ کدھر تہاڈا نور کدھر جوت دا دیا باقی، کیوں نہ کایا مندر اندر ہوئے رُشنائیا۔ کپڑا کرم کانڈ دا لیکھا باقی، مینوں دیو سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا مالک خلق دا خالق اکو حکم سُنائیا۔

گر اوتار پیغمبر کہن تکیئے آپو اپنے مذہب، دین دُنی دھیان لگائیا۔ تیرا رہیا کوئی نہ ادب، دُنیا کایا عادت بیٹھی بدلائیا۔ جنان چر تُوں نہ کریں مدد، مُدعا ہتھ کسے کُچھ نہ آئیا۔ جدھر ویکھیئے چاروں کُنٹ تشدد، سانتک ست نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ساتھوں منگیں نہ کھئے حساب، لہنا دے کھئے نہ پائیا۔ تیرا نام تے تیری کتاب، تیرے کلمے آئے گائیا۔ ساڈے کول ایہو جواب، جو ساٹوں دتی سوغات، پرتکے تیرے وچ ٹکائیا۔ تیری سرشٹی تیری درشٹی تیری دُنیا کائنات، لکھ چوراسی تیری سوہا پائیا۔ اسیں تاں دیناں مذہباں دی نیکی نیکی جماعت، اکھراں وچ کر کے آئے پڑھائیا۔ تیری سیوا کیتی خدمات، خادم ہو کے اپنا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو آ جاؤ سچکھنڈ والے رستے، سچ دوار دیاں جنائیا۔ چار جُگ دے بٹھ کے بستے، درگاہ ساچی دیو ٹکائیا۔ تسیں سدا میرے گھر وچ رہنا وسدے، لوک مات دا کھڑا دتا چُھڈائیا۔ ڈھولے گاؤنے میرے جس دے، صفتاں وچ صلاحیا۔ اشارے لینے اگئی اکھ دے، بنا تن وجود توں دیاں درڑائیا۔ جیہڑے کلمے آئے رتدے، اوہناں دے رتے تہاؤں دتے دکھائیا۔ جیہڑے ونجارے بنے نہیں سچے ہٹ دے، لوک مات اپنی کار کھائیا۔ اوتھوں ایس ویلے کلجگ جیو نفع نہیں کھدے، آتم پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ امیوں رس مَول نہ چٹدے، دُرم ت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے مالک دُھر خُدا، تیری اک سرنائیا۔ ساڈی قبول کر دُعا، رحمت وچ سرنائیا۔ در تھانڈے گئے آ، پُجے چائیں چائیا۔ پچھلا لیکھا دے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ آگے تیرا اکو جیئے ناں، دُوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی سُور کھائے نہ گان، چوہ پایاں اُتے مذہب نہ ونڈ وندائیا۔ تُوں سب دا پتا ماں، سرشٹی بنا دے بھین بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈی ویکھی بڑی آبادی، عبادت والے کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ شادی، پارہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ تہاڈا حُکم سُنے نہ کھئے ابلادی، اعلان سارے آئے کرائیا۔ پریم سمجھے نہ کھئے حقیقی مجازی، مزہ رس رسنا ویکھ وکھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ صدی چودھویں اک ویراں ضرور کرنی پئے بربادی، بابا آدم مائی حوّا

دئے گواہیا۔ ایہ کھیل جگ جگادی میری سادی، سہج سبھاؤ دینی ورتائیا۔ تُساں حُکم اندر رہنا راضی، رازق رِزق رحیم رہیا
 دِرڑائیا۔ آگے توں شرع دا رہن دینا نہیں کوئی قاضی، قضا سب دے اُپر رکھائیا۔ نہ کوئی سجدہ کرے نمازی، نمستے اِکو دینی سمجھائیا۔
 پچھلا جھگڑا چھڈنا ماضی، پاسٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سنندیس اِک سُنائیا۔ پُرکھ اکال
 کہے میں سب دا لیکھ مُکاواں گا۔ کلجگ کوڑی کِرپا بھیکھ مٹاواں گا۔ شبد اگتی سنندیس، دو جہاناں اِک سُنواں گا۔ مالک بن
 اگم نریش، نو نو چار کھوج کُھجاواں گا۔ کاغذ قلم شاہی لکھے ویکھاں لیکھ، الکھ اگوچر ہو کے پردہ آپ اُٹھاواں گا۔ جس نوں
 سارے کہن پردیس، سو دیس آپ سہاواں گا۔ کلجگ مٹے کوڑ ملیچھ، مسلہ سب دا حل کراواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اِکو حُکم ورتاواں گا۔ گر اوتار پیغمبرو سُنو اگتی راز، رحمت وچ جنائیا۔ بھيو
 کھولانگا آغاز، پردہ دیاں اُٹھائیا۔ جو پچھ ساجن لیا ساج، سو سچ دیاں بدلائیا۔ چار ورنان دا اِک سماج، برن اٹھاراں رنگ
 رنگائیا۔ کیسے پڑھنی نہ پئے نماز، روزہ رکھ نہ جھٹ لنگھائیا۔ ٹل کھڑکاؤنا نہ پئے اچی آواز، مندران وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا دئے کُھلائییا۔ بھيو ابھیدا کھولاں اِک، ایکا اِک دیاں جنائیا۔ آتم پرما تم لا کے سیک،
 سِخر چوٹی دیاں چڑھائیا۔ جنم مرن دی میٹ کے ترکھ، ترسنا دیاں مٹائیا۔ سُرتی شبد گر چیلانے سیکھ، ساچا رنگ رنگائیا۔
 پوجنا پئے نہ پتھر اِٹ، کاغذان سیس نہ کھئے نوائیا۔ سب دا لہنا دینا لوان نجھ، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ پردہ لاه کے سوا گٹھ، انتر نور
 جوت کراں رُشنائییا۔ دُھر دا حُکم کدے نہ سکے مٹ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کیسے نوں خاک پاؤنی پئے نہ وچ لٹ، جٹا جوت نہ راہ
 چلائییا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی لینی پئے نہ چھٹ، جلدھارا نہ کھئے وائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا
 رنگ رنگائیا۔ ساچا رنگ رنگاں آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سَتجگ سب دا سانجھا کر کے جاپ، جیون جگت دیاں جنائیا۔ ترے گن مایا
 میٹ کے تاپ، اگتی تت بُجھائیا۔ جنم کرم دا رہے کوئی نہ پاپ، دُرمت مَیل آپ دھوائیا۔ پرگٹ ہو کے درشن دیواں ساکھیات،
 سوچھ سرُوبی سو بھا پائیا۔ رُوح بُت کراں پاک، پت پُنت اپنی کار کھائیا۔ لیکھے لاواں کایا ماٹی خاک، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔
 بجر کپاٹی کھول کے تاک، ایڑا پنگل سُکھمن ڈیرہ ڈھاپیا۔ تھادا سب دا پور کر کے واک، بھوکھت دی بھاکھیا پور کرائیا۔ گر اوتار

پیغمبرو تُساں ساریاں رہنا نال اِتفاق، دین دُنی دا جھگڑا کھئے نہ پائیا۔ ساریاں دے دینے مینوں طلاق، لیکھا لیکھنا بن قلم شاہیا۔
 تہاڈا لہنا ہوئے بے باق، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ جو کچھ کرے کراوے پرہ آپ، کراونہار آپ اکھوئیا۔ جس نوں تُساں ساریاں مٹیا
 باپ، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا حُکم اگم اپارا، نہ
 کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ میٹ کور کُریارا، چاروں کُنٹ کراں رُشنائیا۔ سَتجگ سچ کر اُجیارا، نو سَت کراں رُشنائیا۔ ایکا شبد
 اک جیکارا، اکو ڈھولا گیت سُنائیا۔ اکو مندر گرو دوارا، شو دوالا مٹھ اک سمجھائیا۔ اکو پریم پیار اندر ہووے سب دا نعرہ، نر
 نرائن نظری آئیا۔ اکو ایشٹ اکو درشٹ ہووے نمسکارا، سجدہ سپس اک جھکائیا۔ تُسین دسو تئی اوتارا، کی آسا ہور ودھائیا۔ بولو
 عیسیٰ موسیٰ محمد نال پیارا، پاربرہم پت پریشور رہیا درڑائیا۔ دس گرو تہاڈی کی وچارا، نانک گوبند دیو جنائیا۔ سارے نیوں کے
 کرن نمسکارا، سجدہ سپس جھکائیا۔ تیرا حُکم سچی سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اسپں لوک مات وچ آؤنا نہیں چاہندے دوبارہ،
 تتاں والا سریر نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اسپں ویکھنا چاہندے تیرے شبد گرو دا نظارہ، جو نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ توں آد انت دا اک
 اوتارا، پاربرہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چارا، جگ چوکری ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھا کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، شاہی
 شہنشاہ تیری صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کھائیا۔ پُرکھ
 اکال کہے گر اوتار پیغمبرو تُسین سارے میری کُل، کُل عالم میرا روپ نظری آئیا۔ میرا نام سدا اتمل، قیمت کرتا نہ کھئے رکھائیا۔ دھیان
 مارو تہانوں سرشٹی گئی بھل، بھلیاں راہ نہ کھئے سمجھائیا۔ دھرم نیتیاں گئیاں رُل، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سچ دا دیوا ہویا گل،
 گلشن حق نہ کھئے مہکائیا۔ غنچہ کھڑیا نہ کھئے پھل، پھلواری مہک نہ کھئے مہکائیا۔ تہاڈے تلیا نہ کھئے تل، کندے ترازو اپنے نال لو
 رکھائیا۔ سب دا امرت آتم گیا ڈلھ، نجہر جہرنا رس نہ کھئے جھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ساڈا پورا ہویا وعدہ، وعدے خلاف نہ کھئے خُدائیا۔ تیرا شبدی دھار مُعاہدہ،
 زرگن نراکار ویکھ وکھائیا۔ اسپں مات لوک نالوں ہونا چاہندے علیحدہ، اکو تیرے وچ سائیا۔ سانوں اچ حُکم دے دے باقاعدہ، دھر
 فرمانا اک جنائیا۔ اسپں دین دُنی دا لے کے ویکھیا جائزہ، ساڈی چلے نہ کھئے رضائیا۔ بنا بھے توں رہن دا نہیں کوئی فائدہ، سچ دیئے

سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبرو
 ویکھو جوہ جنگل، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار تکو منگل، راگ ناد ڈھولے کون سُنائیا۔ چار
 کُنٹ دہ دشا دیکھو اپنی شرع دے سنگل، سگل سرِشٹ دتی بندھائیا۔ ساچی منزل مَول نہ لنگھن، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔
 تن وجود ساچی رنگن، ماٹی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دا مانس جنم دے بہنگن، بہانڈا بہرم نہ کھئے بہنائیا۔ نم واسنا مہک دے نہ
 کھئے چندن، کوڑی کِریا نہ کھئے تجائیا۔ آتم ملے نہ سچا اندن، پرمانند نہ کھئے سہائیا۔ کتھے گئی ڈنڈاوت بدن، سجدیاں وچ سیس
 جھکائیا۔ پھری دروہی وچ وربھندن، چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ تسیں آتم لو تئی کیوں نہیں گئے گنڈھن، ناتا میرے نال جُرائیا۔ کیوں
 حُکم ادولی کیتی کیوں مریدا کیتی اُلنگھن، مینوں دیو سمجھائیا۔ کیوں ڈھولا بھلیا تہاڈا چھندن، کیوں کلمے والے کلمے گئے تجائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ڈھر دا ور، ڈھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سُن پُرکھ ابناشی، سچ
 دیے درڑائیا۔ ساڈی مٹے کوئی نہ آکھی، آخر ملن کھئے نہ پائیا۔ آتم دھار رہیا کھئے نہ ساتھی، پرما تم وجے نہ کھئے ودھائیا۔ چاروں کُنٹ
 اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے جماعتی، حقیقت والی نہ کھئے پڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا وکے ہاٹی،
 قیمت اپنی گئے گوائیا۔ جوت جگی نہ کیسے للائی، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت رس رہیا کھئے نہ چائی، چیٹک کوڑ ہویا ہلکائیا۔
 بوند ملے نہ کھئے سوانتی، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ شبد سُنے نہ کھئے نادی، انحد دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ بھیو کھلے نہ کھئے برہمادی، برحمانڈ
 پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کیسے نے سُر گان کھادھی ڈھانڈی، سارے تینوں گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبرو سب دے پھول کے دسو ارادے، ارد گرد دھیان لگائیا۔
 تہاڈے مُریداں تہاڈے سیکھاں تہاڈے شیشاں کیوں پشو پردندے کھادھے، کی تسیں آئے سمجھائیا۔ تہاڈے شبد کلمے نال کیوں نہ جاگے،
 پڑھن والیاں اندر سرت نہ کھئے کھلائییا۔ دین مذہب جیہڑے تسان ساچنا ساچے، کیوں نہ سجن ہو کے توڑ نیہائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا حُکم اک سُنائیا۔ گُر اوتار پیغمبرو ہاں کرو جاں نانہ، اکو وار جنائیا۔ تسیں
 سچ دسو جنہاں سُر کھادھا جاں گان، ڈنگراں رس بنائیا۔ کی اوبناں نوں میری درگاہ دیوگے تھان، مینوں دیو سمجھائیا۔ جے پشو

پنچھی کھانا نہیں گُناہ، گُناہ گور منائیا۔ کتھوں دیوگے پناہ، پُشت ہتھہ ٹکائیا۔ نیتر کھول کے دیوؤ وکھا، اشارے نال سمجھائیا۔ تسیں خود کیوں نہیں سی لیا کھا، کھا کے دتا وکھائیا۔ کیوں میرا کلمہ آئے گا، گاڈ کہہ کے سیس نوائیا۔ کردے آئے دُعا، واسطے دُھر دے آگے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو جے اسیں نہیں تیرا شبد کرے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ اسیں کیسے نوں آکھیا نہیں ایہہ اگتی ریت، دُھر مالک دتی درڑائیا۔ صرف تیرے نام دی دسی توفیق، صفتاں وچ صلاحیا۔ ہر گھٹ دسیا نزدیک، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ کایا مندر سدا وسنیک، ساڈھے تین ہتھہ سوہیا پائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، جو پردے ہر دھیائیا۔ تیرا راز نہیں رکھیا پوشید، جو سمجھایا سو آئے سمجھائیا۔ تیری دُنیا تیرے حُکمے اندر بدلی اپنی نیت، ساڈی رہی نہ کھئے وڈیائیا۔ اسیں سارے کھندے ساڈی پہلی اُتے مار دے لیک، آگے اپنا حُکم ورتائیا۔ سب نوں سانجھی دس پریت، پریم اپنا میل ملائیا۔ تیرا مندر تیرا کعبہ تیرا شودوالا مٹھ مندر مسیت، گرودوار تیرا نظری آئیا۔ اسیں آگے توں دین مذہب دے رہنا نہیں شریک، شریکت دتی گوائیا۔ اسیں چاہندے دین دُنی دی بدل دے نیت، نیتوان تیری سرنائیا۔ کایا کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو خوشی نال پو ہس، تالی اگم لگائیا۔ صدی چودھویں سب دی ہونی بس، بستے دینے بندھائیا۔ اکو وار کراؤ نے دستخط، نام لکھاؤنا بنا قلم شاہیا۔ چار جُگ دا چلدا رہیا جو رتھ، رتھوہی ہو کے سیو کھائیا۔ جو نت نوت مارگ آئے دس، دین دُنی جگت سمجھائیا۔ سو پچھلا لیکھا سدا سدا ہونا بھٹھ، آگے اپنا حُکم ورتائیا۔ دین مذہباں کر اکٹھ، آتم برہم دینا درڑائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی جھگڑا دینا چھڈ، اکو رنگ وکھائیا۔ ہوئے ہنگنا کوڑ گڑیارا اندروں دینا کڈھ، مایا ممتا موہ گوائیا۔ پُرکھ اکال دی سارے بناؤ نے جد، اکو نور جوت رُشنائیا۔ پچھلی رہے کوئی نہ حد، حدوڈ اگلی دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو اسیں جو آکھیں سو لگے لکھن، لکھ کے دئیے وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ سرشٹی آد جگادی متھن، بن میرے کم کیسے نہ آئیا۔ تسیں سکھیا آئے سکھن، سہج نال دیاں سمجھائیا۔ اپنا اپنا کڈھو چٹن، پٹیداری پھول پھلائییا۔ جس نال کلجگ اتم لگا مٹن،

مٹے کوڑ لوکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دا نکلے سٹن، دین دُنی دا پردہ دینا اُٹھائیا۔ چار کُنٹ ویکھو لگی پٹن، دہ دِشا پئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُہر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُہر دا حُکم سُن کے کہے موسیٰ، مسلسل دھار جنائیا۔ جھگڑا دسے نال رُوسا، چائنا چین کھئے نہ آئیا۔ نانا تُلنا پنج بھوٹا، پنج پرنچ کرے لڑائیا۔ سمت پنج وچ ملناہوٹا، ہلارا پہلا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے سُن موسیٰ الہ الہ اسلام، سہج نال جنائیا۔ اوہ سُن دُہر دی اک کلام، محمد لئے انگرٹائیا۔ جس دی چوڈھویں صدی کہے میں لے کے آؤنا طوفان، تحفہ سب نوں دینا پھڑائیا۔ چار کُنٹ کرنا ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ حُکم دینا میرے امام، جو عملان تون ربت نُر خدائیا۔ کھیل ویکھنا وچ جہان، دین دُنی پھول پھلائییا۔ میرا صاحب بھئے مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ تِن پنج ست ہونی قتلِ عام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُہر فرمانا اک سُنائیا۔ رام کرشن دوویں کرن صلاح، بھارت بھون ویکھ وکھائیا۔ کپڑا دسے جگت ملاح، کھیوٹ کھیٹا سوبھا پائیا۔ سیاست سب نوں کیتا گمراہ، کون کوڑی کِریا وچ وڈیائیا۔ سچا دسے کیسے نہ راہ، رستہ حق نہ کھئے رکھائیا۔ رام کہہ اوہ نانک ویکھو گواہ، شہادت دئے بھگنائیا۔ کرشن کہہا گوہند کھنڈا رہیا چمکا، پتہ نہیں کی کھیل بے پرواہیا۔ محمد کہے میرا وقت پہنچیا آ، سارے دیو دُہائیا۔ عیسیٰ کہے میں وی تگاں اوہو راہ، جس ویلے بھجیاں راہ کھڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ عیسیٰ علیہ الہ اسلام کہے اچی ماراں دہا، تیری تیری تیری اک دُہائیا۔ سمت پنج کہے میں بھیر ویکھاں نال چا، چاؤ گھنیرا میرے اندر آئیا۔ دھرنی کہے میری قبول ہوئی دُعا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے تسیں سارے رکھو آس، آساوند دیاں جنائیا۔ میں گھر گھر کردا پھراں تلاش، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ویکھاں ہڈ ناڑی ماس، تن وجود پردہ لاپیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پردھاناں نوں سلطاناں نوں خبردار کرنا آج دی رات، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ نوں کھنڈاں وچ نوں دناں وچ ضرور ماریا کرن اک جہات، بن قدماں پندھ مکائیا۔ سب نوں راتی ستیاں وکھری وکھری دس کے بات، سوئے پردے لینے اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل اگتی راز، جس نوں سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ شبدی گرو نے کرنا واعظ، کلمہ اپنا اک سُنائیا۔ اک دوجے نوں مار کے کرو راج، رعیت اپنی لو ودهائیا۔ پرہو دا کھیل جگت سماج، جواب دین کھئے نہ پائیا۔ سیس رہے کیسے نہ

تاج، تختِ نواسی دینے خاکِ ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن کی سُنے چن اپار، اپرمپر دتے جنائیا۔ ہس کے کہن تیئی اوتار، ساڈی لوڑ رہی نہ رائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر گفتار، گُفت سُنید رہے سُنائیا۔ ساڈا وقت پہنچیا آن، ویلا وقت دتے گواہیا۔ نانک گوہند کہے ایہہ کھیل ہونا گھمسان، گھنن گھیری وچ دُہائیا۔ جس نُون سمجھے نہ کھتے انسان، اوہ کھیل دینا کرائیا۔ گڑھ توڑ سرب ابھان، دُھر دا حُکم دینا ورتائیا۔ جھگڑا میٹنا راج راجان، شاہ سُلطان کرن لڑائیا۔ ہلونا دینا وچ افغان، ایران عرب نال دُہائیا۔ اسرائیل ملے شیطان، شرع دی دھار اک بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیہو ابھیدا آپ کھلائیا۔ پہلی چیت کہے میں دیواں سچ چیتاؤنی، چاروں کُنٹ جنائیا۔ گُر اوتار پیغمبران پوری کرنی بہاؤنی، پرہہ آسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ جیہڑی باقی رہ گئی رام راونی، راون لہنا دینا جھولی پائیا۔ جیہڑی کھیل کھلائیا کورو پانڈو کاہننی، کرشنا اتم راہ تکائیا۔ جس دی موسیٰ عیسیٰ محمد دتی ضامنی، بیسویں چودھویں نال ملائیا۔ جس دی دھار چمکے دامن دامن، گوہند نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گُر اوتار پیغمبر سارے اکٹھے بولے، اکو وار جنائیا۔ پرہو تیرا تول کوئی نہ تولے، اٹل تیری وڈیائیا۔ جُگ جُگ تیرے نام بہنڈارے کھولے، آتے مات ورتائیا۔ دتے کایا چولے، اسپن آتے جگت ہنڈھائیا۔ اتم پے کے تیرے شبد دے ڈولے، در تیرے سوہا پائیا۔ آد جُگادی تیرے گھر دے گولے، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیویں دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو حُکم اکم اپارا، نرگن دھار دیاں جنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر ویکھو نظارہ، نظریہ اپنا لو بدلائیا۔ سُنو شبد نام جیکارا، ناد دُھن اکم اتھاپیا۔ جس دی چار جُگ پائی کیسے نہ سارا، بے انت کہہ کے شکر منائیا۔ اوہ نرگن نور کر اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سارے کہہ کے آتے چوویاں اوتارا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس نے میٹنا کوڑ پسارا، ستجگ سچ دینا وکھائیا۔ چار ورنان دے ادھارا، اٹھاراں برن رنگ رنگائیا۔ اتم برہم دے نظارہ، نورے نظر دینا وکھائیا۔ ست سچ لا اکھاڑا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بیہو ابھیدا اک کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبرو مار لو جھاتی، جھاکھی اکو وار پوائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتی، رتھی اپنے نال مہکائیا۔ کر کے کھیل پُرکھ ابناشی،

ابناشی کرتا اپنا پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چیت کہے میری مہکی رُت، پرہہ رُتڑی آپ مہکائیا۔ بھگت ڈلارے اُٹھا کے سُت، جننی ہو کے گود ٹُکائیا۔ بھاگ لگا کے پنج تت کایا بُت، تن وجود کیتی صفائیا۔ اُجل کر کے مُکھ، دتی مان وڈیائیا۔ جنم مرن دا مٹیا دُکھ، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوئیا۔ اُلٹا گریہ نہ ہووے رُخ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ صاحب سوامی مالک ہو کے لیا پُچھ، انترجامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو جُگ جنم دے گئے رُٹھ، رُٹھیاں لیا منائیا۔ صدی چوڈھویں آپے تھہ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ امرت نام دے کے گھٹ، جام اگم دتا پيائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ چیت کہے میں خوشیاں اندر ہسساں، ہس کے دیاں جنائیا۔ سمت شہنشاہی پنجواں آیا مسان، مسیا رین اندھیری دئے گوائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبران کہنا اچھا، اچھی تیری بے پرواہیا۔ جس وچ دین مذہب دا کٹیا جانا رسا، رسی رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پینا جنہاں کھادھا گان وچھا، سور والا پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبران نے کیسے نوں بناؤنا نہیں اپنا پچ، سر اپنا ہتھ نہ کھئے ٹُکائیا۔ کلجگ کورٹا چاروں کُنٹ پھرے نسا، بھجے واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبر وی کہن اسیں ویکھدے ہوڑا اُپر سسا، جو نرگن سرگن دھار دوویں رنگ وٹائیا۔ ہاپے اُتے ٹپی گھر دوہاں دا وسا، آم پرماٹم اکو گنڈھ پوائیا۔ وشن برہما شو پھرے نسا، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ کیوں دین مذہب دا تند ہویا کچا، کنچن گرہ نہ کھئے سہائیا۔ پردے ہر کا نام کیسے نہ رچا، ساڈھے تن کروڑ دھن نہ کھئے شنوائیا۔ کلجگ جیو پیڑا پیا، اندروں کرے نہ کھئے صفائیا۔ بنا بھگتاں توں رہیا کوئی نہ پگا، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ چیت کہے میرا ستگر شبد آیا سوامی، سبھا دئے بدلائیا۔ بنا تتاں توں سب دا انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس دی صفت چار جُگ دی بانی، مہما اکتھ درڑائیا۔ اوہ کھیلے کھیل دو جہانی، نو جوانی ویس وٹائیا۔ سب دے انتر منزل ویکھے رُوحانی، سنت فقیر پھول پھلائییا۔ پوتر دھار دے نہ کھئے جسمانی، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ منزل چڑھیا نہ کھئے پرانی، پرانیت ملن کھئے نہ آئیا۔ ساچا نظر نہ آوے کوئی بانی، جو نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ اکو رنگ رنگائیا۔ جو اُپجیا سو فانی، گر اوتار پیغمبر رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دی جُوہ ہوئے بیگانی، گھر دا مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی کار

کھائیا۔ شبد گرو کہے میں گرو گرو گردیوا، آد انت اکھوائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں کرن آیا سیوا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ امرت نام رس دا دے کے میوہ، رس اکو اک چکھائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے جہوا، جہوا توں پرے وڈیائیا۔ مستک لا کے کوستک تھیوا، منوا من دتا بدلائیا۔ میل ملا کے الکھ ابھیوا، پردہ اندروں دتا چکھائیا۔ دھام وکھا کے نہچل نہکیوا، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے جن بھگتو تہاڈی دین آیا صفائی، سفارش دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب توں کامل میری گواہی، شہادت اور نہ کھئے بھگتائیا۔ تہانوں دیوے نہ کھئے سزائی، رائے دھرم تہاڈے چرن چم کے جھٹ لنگھائیا۔ تہاڈی صفت کرے قلم سیاہی، کاغذ اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ تہاڈے بنا بھگوان دی ہو نہ سکے وڈیائی، جگ جگ ریتی چلی آئی۔ کی کرے جوت اکالن آد شکت مائی، پاربرہم پت پرمیشور سوہیا کس بدھ پائیا۔ بن بھگتاں توں پرہ نور جوت نہ ہووے رُسنائی، ڈگمگاہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ شبد گرو کہے میں دین آیا شہادت، اپنا بل دھرائیا۔ سارے کہو ساڈی بدل گئی عبادت، بندگی اکو سیس نوئیا۔ ساڈے وچ پرہو دے پیار دی ہوئی ملاوٹ، دین مذہب دی ونڈ رہی نہ رائیا۔ اسیں باہروں فرضی نہیں رہنا بناوٹ، اندروں لکے رنگ رنگائیا۔ شبد گرو تہاڈے اندر شبد دی کرے سخاوت، رحمت نال ورتائیا۔ تہاڈی کیسے نام بانی نوں دینی نہ پئے ضمانت، اکو وار فیصلہ دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد گرو کہے تہاڈی آتما جس دا پرماتما دوہاں دا سچا ساتھن، ساتھی اک اکھوائیا۔ جن بھگتو تہاڈی کیتی اپنے اندروں کڈھنی امرت ویلے ساریاں نے کر لینی داتن، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تہاڈی امانت دتی نہیں گواچن، جو گوبند پرہ دی جھولی پائیا۔ سمت پنج کہے میں آیا اوہ اگئی چٹھی واچن، جس نوں نو سو چرانوے چوکڑی جگ نہ سکیا کھئے سمجھائیا۔ میں وکیا نہیں کیسے ہاٹن، جگت قیمت نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے تہاڈی سارے ہو گئے پرہ دی بھیٹا، چچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا اکو شبدی گوبند بیٹا، جنم مرن وچ نہ آئی۔ جگت کنارے دا کھیوٹ کھیٹا، دو جہاناں پار کرائیا۔ جس دا سمجھے کوئی نہ لیکھا، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ وسے سچکھنڈ دیسا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ کلجگ انت بدل کے آیا ویسا، نرگن اپنا نور کرے

رُسنائیا۔ بھگت اُدھارنا میرا پیشہ، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ آد جُگاد رہے ہمیشہ، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے اکو سب دا میت، دو جا نظر کدے نہ آئیا۔ جس نے بدل دینی ریت، ریتوان ڈھردرگاہیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگتو جیوندیاں جنم جانا جیت، مر کے جنم دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتما پر ماتما دی ٹھاڈی پکی ہو گئی پریت، دُنیا دار اگے سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ کیوں ٹھاڈے کول پرہو نے کیتی بخشیش، دو جے اگے منگن کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتو کی کیسے کولوں منگو، مانس سارے نظری آئیا۔ اکو پرہو دے پیار وچ اپنا آپ رنگو، پھیر رنگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منزل اکو لنگھو، جس دی پوڑی دے اُتے پوڑا ہور نہ کھئے وکھائیا۔ اپنی آتما نوں اوس دوارے ٹنگو، جتھوں پھڑ کے باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ویکھو دُنیا داراں کولوں کدے نہ سنگو، دُنیا کم کیسے نہ آئیا۔ ٹھاڈے کولوں کوئی کراؤنا نہیں جنگو، نُسین اک اک پُھل سٹو، دُنیا گولیاں نال کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ایہہ پُھل نہیں ایہہ جگ دی اگنی اگ، اگ سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ کعبے والیاں بھلنے حج، حضرت دین دُہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سارے اک دو جے نوں رہے سد، بھڑی بھڑی کر کے رہے سنائیا۔ ذرا ویکھو سمت پنج وچ کس طرح جھگڑا پیندا اُتے حد، حدوداں دین دُہائیا۔ بنا بھگتاں توں کیسے ہونا نہیں گد گد، خوشی پردے وچ نہ کھئے سہائیا۔ ذرا کھیل ویکھو ساری دُنیا نالوں ہونا الگ، وکھری دھار اک وکھائیا۔ کیوں ایہہ کھیل سورے سرگ، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُھل کہن ایہہ برکھا امرت دھار، جن بھگتاں دتی لگائیا۔ شبد گرو کہیا، نہیں اس دے نال ساری سرشٹی دا کرنا وبار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ کیوں شبد دے شبد سدا اختیار، تے شبد دا شبد سدا مختیار، شبد دا شبد سدا اگیاکار، شبد نرگن تے شبد سرگن، بنا شبد توں منڈل راس وچ رنگ جگت نہ کھئے وکھائیا۔ شبد کہے میں ستگرُو میں گردیو میں ساری دین دنی دا بدمعاش، بدی کرن کراؤن والا شبد اک اکھوائیا۔ پر ایہہ میرا من دے نال کم خاص، تے بڈھی نال ٹکرائیا۔ تے جس ویلے میں آتما نوں دیواں پرکاش، اوہ میرا میرا نور نور نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر، شبد گرو کہے، میرے کیتے نوں نہیں سکے واچ، جو اندر سنایا،

اوبناں نے رسنا گایا، قلم شاہی نال لکھایا، لکھ کے صفتاں گئے سنائیا۔ اوبناں اکھراں اُتے دھرواس رکھایا، جس نوں آگ نال سارے دین جلایا، اوہ پرہیو اباشی بھلایا، جو گھر گھر اندر ڈیرہ لائیا۔ اللہ واپگرؤ رام کرشن اوم جے جیکار کرایا، جے جیکار کراؤن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد کہے میرا آد انت کیسے نہ پایا، جے کیسے اُتے کیرپا کیتی، اون بھگونت نوں کنت کہہ سنایا، ناری ہو کے میں ساچی سیو کائیا۔ جے کیسے بُت وچ نور چمکایا، اون اوس دا منت درڑایا، اٹھ پر دھیان لگایا، ساہ ساہ رسنا گایا، چرن کول کول چرن بنا چرناں توں سیس نوایا، تے شبد گرو کہے میں کیسے دا پھیر وی نہیں مان ودھایا، جو آیا سو پار کرایا، ویکھو گرو اوتار پیغمبر کیسے دے ساہمنے نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کائیا۔ شبد گرو کہے میں اٹھا بولا، سُنن کچھ نہ پائیا۔ بھیکھادھاری وسان وچ کایا چولا، تتان وچ سوہیا پائیا۔ جس ویلے چاہواں اوس ویلے اپنی دھار دا بولاں بولا، انبولت ہو کے اپنا راگ سنائیا۔ جے میں کہہ دتا پرہیو مؤلا، تے ساریاں مؤلا مؤلا کہہ کے رولا دتا پائیا۔ جے میں کہہ ستنام، تے ست ست سارے رہے گائیا۔ جے میں کہہ واپگرؤ واپگرؤ واپگرؤ، تے واہ واہ گرو دی سارے کرن وڈیائیا۔ تے جے میں کہہاں اوس پرہیو دا کوئی نام نہیں کوئی نشان نہیں تے تسیں کس دا گاؤندے ڈھولا، اوہ پھر سارے دیاں بھلائییا۔ جے میں کہہاں اوہ تگڑ والا تولا، جے میں کہہاں دھردرگاہ دا دُلہا، جے میں کہہاں اوہ ساریاں اندر پھلیا بھولا، پھیر ہتھ جوڑ کے سارے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کائیا۔ شبد کہے میں رام بن گیا، سیتا پچھے بھجیا واپو داہیا۔ شبد کہے میں کابن بن گیا، رادھا پچھے بنسری رہیا وجائیا۔ شبد کہے میں موسیٰ بن گیا، منہ دے بہار رگڑ کے نگ دتا گھسائیا۔ شبد کہے میں عیسیٰ بن گیا، گل پھاسی لئی لٹکائیا۔ شبد کہے میں محمد بن گیا، کلمیاں وچ دتی دُپائیا۔ شبد کہے میں نانک بن گیا، غریبی ویس کر کے دھرتی قدماں نال منائیا۔ شبد کہے میں گوبند بن گیا، کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ شبد کہے میں سب نوں چھڈ گیا، شبد شبد وچ سائیا۔ شبد کہے میں سب کچھ بن گیا، آپے پتا تے آپے مائیا۔ شبد کہے میں تانا تن گیا، لکھ چوراسی نظری آئیا۔ شبد کہے میں وشن برہما شو گھاڑت گھڑ گیا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ناؤں رکھائیا۔ شبد کہے جے مینوں تگو تے میں ساریاں وچ وڑ گیا، بنا میرے توں جیوندا نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد کہے میں

اندر کایا مندر تے سب دی چوٹی اُتے چڑھ گیا، سِخر بہہ کے اپنا آسن لائیا۔ شبد کہے میں مَورکھ مَورھ بن گیا، عقل وِدیا نہ کھئے چٹرائیا۔ شبد کہے میں سب کچھ پڑھ گیا، میرے پڑھایاں توں بنا گُرا اوتار پیغمبر کسے نوں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ سو شبد کہے میں پہلی چیت جگت جہان دے میدان وچ کھڑ گیا، مدد اُور نہ منگ منگائیا۔ اپنے وِہار اندر سرِشٹی دی درِشٹی نال لڑ گیا، اپنی کار اندر اِشٹی دا رُپ دھرائیا۔ نہ کدے جمیا تے نہ کدے مر گیا، مڑھی گور نہ کدے دبائیا۔ نہ ہِندو نہ سِکھ نہ عیسائی نہ مُسلم تے میں نہ کسے مذہب نوں چنگا کر کے ورجیا، آؤ تہانوں سِنگھاسن اُتے دیاں بیٹھائیا۔ جدوں دِل کیتا اوبناں دے ہتھان وچ پھڑا کے نیکیاں نیکیاں پرچیاں، بچیاں وانگ دتا پرچائیا۔ کسے نوں رام کسے نوں کرِشن کسے نوں اوم اللہ ستنام دے کے جگت والا خرچیا، مات لوک دے راہے دتے پائیا۔ آون آ کے اُتے دھرتیا، دھرتی دھرت دھول دتی وڈیائیا۔ گن گا کے پریمِ عرشیا، صفت دتی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے سارے کہندے متو شاستر سمرت وید پُران، اِنجیل قرآناں دھیان لگائیا۔ میں بسدا پھراں بنا میری کِرپا کسے نوں آؤنا نہیں گیان، پڑھیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جنان چر میں اندر نہ وڑیا مندر نہ چڑھیا تے میری کون دیو پہچان، نج نیتر نہ کھئے کھلایا۔ پڑھنا رسنا دا گان، سُننا کتاں دا ودھان، ملنا جس ویلے پرہو ہووے مہربان، بنا مہر توں ملن کھئے نہ پائیا۔ تے جے کوئی کہے اسیں سارے انسان، ساڈے وچ بھگوان، اسیں اوسے دا نشان، برہم برہم برہم سارے نظری آئیا۔ شبد گرو کہے پھیر میں کہاں تہاڈے برہم دی کیہڑی دکان، تے جے تسیں برہم تے تہاڈی کرے کون پہچان، تے بے پہچان کون اکھوائیا۔ ایسے کر کے میں اکھراں وچ پوا دتا گھمسان، اکھراں نال اکھراں نال اکھراں، ترے گن مایا نال اکھراں والے نام، پرہو نے دتے لڑائیا۔ کی پرہو نوں چنگا کہوگے کہ شیطان، جس نے گر اوتار پیغمبراں کولوں اپنے رستے بدلا کے سنت سنتاں نال دتے ٹکرائیا۔ شبد گرو کہے میں آد جگاد سدا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ سدا رہے میری کمان، حُکم اکو اک ورتائیا۔ جو آیا سو بن کے غلام، نفران والی کار کھائیا۔ ایسے کر کے دُنڈاوت بندنا سجدے کردے رہے سلام، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے اج توں سمجھ لو سَتجگ دی دھارا، سَت دا سَت لینا اُچائیا۔ پرگٹ اک اک دا سرب پَسارا، ویکھنہارا تہاؤں تہائیا۔ جس نوں کہندے کل

کلکی اوتارا، نرگن نر جوت رُشناٹیا۔ اوس دا شبد گرو سِکدارا، حُکمے اندر اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتو تَساں جنم نہیں لینا دوبارہ، مات گرہ اگن نہ کھئے تپائیا۔ ملنا میل اوس نرکارا، جو نرکار نرور سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى اپنا رنگ رنگائیا۔ شبد گرو کہے ہُن میری بڑی ہونی پرکھیا، ودواناں لینی انگڑائیا۔ جنہاں کدی نیتر نہیں دیکھیا، اوہناں اکھیں میٹ کے کہنا ملیا نور الہیا۔ کباب کھانا بھن کے اُتے سیخیا، کہن دھرم دی ریتی اسان اپنائیا۔ ستگر شبد نے ساریاں تون پُچھنا تہاڈا پچھلا جنم کس طرح بیتیا، اوہ دیو سمجھائیا۔ تے کی اگلے سال دی ہونی ریتیا، پردہ دیو کھلاٹیا۔ کیہڑی وست تہاڈے کایا کھپسیا، باہر دیو کڈھائیا۔ ذرا اپنا آتما تکو بنا شیشیا، بنا شمع تون اپنا نور ویکھو رُشناٹیا۔ سُنو اکما کلمہ انوکھا گیتیا، جیہڑا چار جگ دے شاستر نہ سکن سمجھائیا۔ کیہڑا رس میٹھیا، بن رسنا جہوا دینا سمجھائیا۔ جیہڑے تپن والے ترے گن پنج تے انگیٹھیا، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ اوہناں نوں منگیاں ملے نہ بھیکھیا، نام بھنڈارا نہ کھئے ورتائیا۔ سب نے پاؤنا اپنا کیتیا، اگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میرا پینا اک دھماکا، سب نوں دینا بلاٹیا۔ انیکاں سادھاں سنتاں دھیان لا کے میرا کھچنا خاکہ، نیتر نظر کچھ نہ آٹیا۔ میں پُچھ لینا جگت دے گرواؤ تہاڈے پچھلے نو جنم دا کی ساکہ، سچ دیو درڑائیا۔ جے تہاڈا تھوڑا تھوڑا تھوڑا کھلیا تاکا، جس ویلے ساہمنے ہونا اوسے ویلے بند دینا کرائیا۔ ہُن دسو کیہڑا کاکا چکوگے ڈھاکا، تے کس نوں باپو کہوگے کس دا منوگے آکھا، بھید دیو کھلاٹیا۔ ایہہ کوئی ودیا والیاں نہیں باتاں، وڈیائی نہیں جاگ کے کٹنیاں راتاں، گن نہیں بہتیاں گاؤنیاں گاتھاں، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حُکم اک ورتائیا۔ شبد گرو کہے میں دین دُنی دا بدل دینا یقین، یکے بعد دیگرے کھیل کھلاٹیا۔ کلجگ نوں کہنا آفرین، واہ وا تیری وڈیائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبراں دی بھلائی تعلیم، کلجگ جیو طلبے اپنے لئے بنائیا۔ مایا ممتا دا دس کے سین، کوڑی کرپا وچ پھسائیا۔ کام واسنا کر ادھین، کرودھ وچ بلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ شبد گرو کہے جس سر اُتے بدھی لال پگ، لیکھا جنم جگت جنائیا۔ ہری تہمت رکھی لگ، ناتا محمد نال وڈیائیا۔ چٹا قمیض پہن کے جھٹ، گوبند لہنا رہیا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں رہی سد،

حُکم اِک اِک الاِثِبا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وکھاؤنی لال دھار، میری گولی نیڑے آئیا۔ گر اوتار پیغمبر ہونا خبردار، سندیسہ اِک الاِثِبا۔ دھرنی دھرت دھول تُوں وی لے ادھار، تینوں دیاں جنائیا۔ چاروں کُنٹ ہونا دھواں دھار، اندھ اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ لال بستر کہن اسان رہن دینا نہیں کوئی سُہاک، سُہاکونٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ نہ رہے چراغ، اندھ اندھیرا کوڑ لوکائیا۔ دُرمت میل دھوے کوئی نہ داغ، پتت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ جیو ہنس ہوئے کاگ، مانک موتی چوگ نہ کھئے چُکائیا۔ بنا بھگتاں توں انتر رہیا نہ کھئے ویراگ، ویری اندروں نہ باہر کڈھائیا۔ جگت سماج دا کرے نہ کھئے تیاگ، ترے گن لیکھا نہ کھئے مُکائیا۔ حق خُدا مئے نہ کھئے واحد، لاشریک سیس نہ کھئے نوائیا۔ جس دا حُکم ہونا عائد، عہدنامے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ لال رنگ کہے میں لال ویکھنی بھومی، بھومکا دئے ڈبائیا۔ اشارہ ملدا وچ رومی، رحمان دئے وڈیائیا۔ کھیل ہونی نہ معلومی، سیاست چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پردہ کھولے نہ کھئے نجومی، حساب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ لال رنگ کہے میں کپڑ اُتے چڑھیا، تن وجود سُہائیا۔ میرا انتر لڑیا، جگت وچ ڈبائیا۔ میں جیوندا جگ مریا، جیوت رُپ نہ کھئے بنائیا۔ میرا پاسا اتم ہریا، جت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں دُرگا اِک وریا، اشدبھج گواہیا۔ میں کلجگ اتم سڑیا، میرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اِک سُنائیا۔ لال رنگ کہے میری اگمی تصویر، ہر تصور آپ کرائیا۔ مینوں سندیسہ دتا کبیر، جُلاہا گیا درڑائیا۔ جس ویلے دین دُنی دی بدلی ضمیر، شرع سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ بھریا خمیر، خالی ہوئی لوکائیا۔ بدلے نہ کھئے تقدیر، تدبیر نہ کھئے درڑائیا۔ اوس ویلے سب دے نیتروں ڈگنا نیر، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کیسے کم نہیں آونی شرع شمشیر، کھڑگ کھنڈا نہ کھئے وڈیائیا۔ جھگڑا پینا شاہ حقیر، اوج نیچ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ لال رنگ کہے میں آیا اُتے فرش، خاکی ویکھ وکھائیا۔ میری محمد نال شرط، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ جس ویلے تیرا محبوب آیا پرت، نرگن نور نور الاِثِبا۔ کوڑی کِریا ہونا غرق، شوہ دریا دئے ڈبائیا۔ دین دُنی

دی ویکھے مرض، ہر پردا پھول پُھلائیآ۔ محمد کہے میری اِکو غرض، آسا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھید ابھیدا آپ کُھلائیآ۔ محمد کہے سُن کالے رنگ، کلجگ دیاں جنائیا۔ لال رُپ لال میرے ہووے سنگ، سکلا سنگ بنائیا۔ میرا محبوب سوہے اگم پلنگ، جس دا پاوا چُول نہ کُھئے وکھائیا۔ کلمہ نام وجے مردنگ، دو جہاناں دئے سُنائیا۔ کلجگ میٹے اندھیرا اندھ، صدی چوڈھویں ڈیرہ ڈھابیا۔ ساچا دسے اپنا چھند، آتم پرما تم راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اِک وکھائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں میرا ناتا، انت اخیر درڑائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ بدھاتا، پرہہ ٹھا کر نُور الہیا۔ جس نے اپنا رنگ رنگاؤنا ساچا، لال دھرنی دئے کرائیا۔ جھگڑا مُکائے کنچن گڑھ کاچا، پنکج پنج ویکھ وکھائیا۔ میری پوری ہووے آسا، آہستہ آہستہ ویکھ وکھائیا۔ خالی ہووے بھانڈا کاسہ، وست نظر کُھئے نہ آئیآ۔ میرا اوس دے اُتے بھرواسا، جو بھرم دئے چُکائیا۔ جس نے انت اخیر کرنا تماشا، پروردگار ویس وٹائیا۔ اُس نے سب دی بدل دینی بھاشا، حُکم اِکو اِک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہون نہیں دینا نراشا، منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ اِک ظہور کرے پرکاشا، نُور نُورانہ نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرم اِک کھائیا۔ پہلی چیت کہے میرا آیا وقت سہنجنا، سو بھاؤنت سو بھنیک۔ کِریا کرے آد نرنجنا، جس دے وچ حق توفیق۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھے بھنجنا، آسا منسا پوری کرے اُمید۔ نام نیترا پا کے انجنا، نرگن سرگن کھولے دید۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، بھيو کُھلائے گُفت سُنید۔ سب دی سانجھی کر کے بندنا، دیوے اگم ترتیب۔ دھرم دوار اِکو لنگھنا، چار ورن ہون نزدیک۔ جس سب دا پردہ کجنا، رہن دیوے نہ کُھئے شریک۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ انت کرے تصدیق۔ پہلی چیت کہے پرہہ متر پیارا ایکا، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ دین دُنی دی سانجھی ٹیکا، ٹیکے مستک نام رمائیا۔ سب دی بُدھ کرے بییکا، دُرمت میل دھوائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کرے لیکھا، چچا رہن کُھئے نہ پائیا۔ اِکو پرگٹ ہووے شبد دُلارا سْت اگمی بیٹا، جس نوں جنے کوئی نہ مائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ نرگن سرگن بن کے آوے نیتا، نر نرائن ویس وٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بھلیا پھیر نہیں چیتا، جگ جنم دے وچھڑے لئے ملائیآ۔ تسیں پھردے بھوویں اپنے وچ کھیتاں، کِرسانو تہاڈی کِرس لئی کڈھائیا۔ دینی پئے کوئی نہ بھیتا، بھجن بندگی ونڈ نہ کُھئے ونڈائیا۔

سڑنا پئے نہ اگنی سیکا، سپس سواہ نہ کھئے سٹائیا۔ صرف پنج واری کر لیا کرو چیتا، جیکارا دھر دا آپ لگائیا۔ تے درشن ویکھو اپنے نیتا، پنج نیت کرے رُشنائیا۔ جوتی جامہ دھار کے بھیکھا، نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم برہم پاربرہم ہو کے کرے اگنی ہیتا، بِنتکاری ہو کے اپنا میل ملائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ جیٹھووال ہر بھگت دوار ★

سمت پنج کہے شہنشاہ دا لگے پنجہ، پنج ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بھاگ ہوئے نہ مندا، تقدیر چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ دھر فرمانا ملے اگتا چنگا، چار کُنٹ وڈیائیا۔ دیوے آتم اندا، برہم میل ملائیا۔ صاحب بن بخشندا، بخشے اک سرنائیا۔ چڑھا اگنی ڈنڈا، منزل دئے مکائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھا کے کنڈھا، گھر اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں ویکھی سچکھنڈ بھگتاں دی تصویر، پُرکھ اکال دتی وکھائیا۔ جتھے داتا گنی گہیر، نرگن بیٹھا سوہا پائیا۔ نہ کوئی شرع دے سے زنجیر، کڑی کڑی بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ گرمکھ سوہنے ویکھے ویر، نوجوان نظری آئیا۔ جاں میں نگاہ ماری مینوں نظر آیا سچ دوارے بیٹھی کور جسبیر، جس اپنا نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت کہے میں ویکھ کے ہویا حیران، خوشی میرے اندر آئیا۔ بنا تیل باقی توں جگے شمعداں، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن سوہے مہربان، محبوب ڈیرہ لائیا۔ میں کیتا چرن دھیان، نیوں کے سپس جھکائیا۔ سُنیا اگم فرمان، بن رسنا دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ شہنشاہی سمت کہے مینوں سُنیہڑا دیوے جسبیر، پرہہ شبد نال سمجھائیا۔ میرا لیکھا ویکھ اخیر، آخر منزل دتی مکائیا۔ جے میں نہ آوندی میرا آونا سی ایتھے ویر، جس دی منگ میری پہلی نظری آئیا۔ ایہ میری ہمت میرے جیون دی تقدیر، تدبیر پرہہ دتی سمجھائیا۔ مینوں اشارہ دے گیا خوشی نال کبیر، کعبیاں توں پرے آیا چائیں چائیا۔ میری بدل گئی ضمیر، انتر انتر وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جسیر کہے ایہہ میری پہلی سیو، ستگر دتی لگائیا۔ پنج جیٹھ لیکھ لکھایا وڈ دیوی دیو، بیس سال دین گواہیا۔ میں راہ تگدی رہی کِس ویلے نہچل دھام ملے نہکیو، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ میں دھیانندی رہی بن رسنا جہو، انتر انتر آس رکھائیا۔ جے میں نہ آؤندی میرا ویر آؤنا سی بلدیو، بلدھاری میرے انتر دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا اک سہائیا۔ جسیر کہے میری پہلی سی منگ، ننھی بچی دیاں جنائیا۔ مینوں یاد جس ویلے گھایا گیا سی اُپر پلنگ، چاروں کُنٹ دھار بنائیا۔ پھڑ کے اک ٹنگ، سدھی توں پُٹھی دتا لکائیا۔ میرے اندر آئی گنڈھ، سندیسہ سُنیا دُھردرگاہیا۔ تیرے پچھوں ہربھگت چڑھنا چند، جس دا پتا سنگھ پریم بلونت کور ہونی مائیا۔ تیرا لہنا دینا اوس نال جو سدا سدا بخشنند، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ میں ہس کے خوشی نال کڈھے دند، مُسکراہٹ وچ ڈگمگائیا۔ کِرپا کر سورے سرینگ، سچ تیری سرنائیا۔ میں چاہندی تیرے چرن کول اند، اند تیرے وچ سائیا۔ جس دا لیکھا لکھیا گیا سی آج توں پہلے سال پنج، فرمانا دُھر دا حق جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جسیر کہے میں دساں اگم کہانی، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس ویلے کرشن ارجن نوں دسدا سی اگمی بانی، گیتا گیان وڈیائیا۔ کول رکھیا سی ٹھنڈا پانی، جل سہنجنا اک سہائیا۔ اک رکھی سی کانے دی کانی، قلم نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جسیر کہے جس ویلے ارجن دتا بودھ، کرشن بھیو کھلائیا۔ اکھراں اکھراں نوں سودھ، سدھ دتی سمجھائیا۔ کھیل اٹھاراں روز، روز بروز کری پڑھائیا۔ میں ویکھدی رہی مؤج، ویلا وقت سوہا پائیا۔ میں ویراگی مینوں بڑی ہندی سی کھوج، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جسیر کہے جس ویلے پہلا اچریا سلوک، ارجن مکھ اُنکلاں اپنیاں آپ پائیا۔ کرشن نے ہاںوں پھڑ کے لیا روک، کیوں سوچاں وچ ڈبائیا۔ ارجن کہا میرا پہلوں کھول لوچ، نیتر اک اُٹھائیا۔ میں درشن کراں روز، ایہو منگ منگائیا۔ کاہن کہا اگمی چوج، چوجی ہو کے دیاں درڑائیا۔ بھگت ادھارنا میری مؤج، مہربان اک اکھوائیا۔ نگاہ مار چوڈاں لوک، جو میرے وچ سائیا۔ سب دی جنائی مؤت، جاندا نظر کھئے نہ آئیا۔ اک دوجے نال وکھائی ادوت، جھگڑا دین دنی لوکائیا۔ جسیر کہے میں اوس ویلے دا وڈا ہندا ساں پروبت، حساب اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کرائیا۔ جسیر کہے میں کاہن توں دتا اک درشٹانت، وشا دتا سمجھائیا۔ توں بیٹھ کے اک اکانت، کیوں جگت کریں لڑائیا۔ کورو پانڈو کر دے شانت، واتا ورن دے بدلائیا۔ کی جھگڑا پایا مات، تریلوکی ناتھ ناؤں دھرائیا۔ اُس نے دھر کے ہاتھ تے ہاتھ، سہج دتا درڑائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناش، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ پھیر جسیر کہے میں آکھیا توں تریلوکی ناتھ، کی تیری وڈیائیا۔ آہ ویکھ میری کتاب، جو لیکھا آگلا دئے سمجھائیا۔ جس دے وچ آگم حساب، انکرے دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کرائیا۔ کرشن کہے ایہہ کھیل زرنکاری، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جسیر کہے میں آکھیا ایہہ جھگڑا دروپت ناری، جو دوہاں دھراں لڑائیا۔ توں وچ موہن سیکداری، اپنا حُکم ورتائیا۔ کرشن نے اٹھ کے چاروں گنٹ نگاہ ماری، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جدھر تکیا اودھر من ہنکاری، نمرتا رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ ساچی پیچ رہیا نہ کھئے سواری، سادھنا سچ نہ کھئے کرائیا۔ کاہن کہا میری آئی اتم واری، وارتا پرہہ دتی سمجھائیا۔ نال اٹھاؤنا شنکر سنگھاری، دھر فرمانا اک جنائیا۔ چاروں گنٹ ہونی خواری، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کیسے دا ہونا نہیں کوئی ادھاری، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ کرشن کہا ایہہ کھیل انوکھا وکھرا، ہر کرتا رہیا کرائیا۔ جس نے رُوپ جنایا اپنا اٹاں پتھراں، پاہن رہیا پُجائیا۔ جس نے لیکھ لکھایا کاغذ قلم سیاہی پتڑا، حرفاں ونڈ ونڈائیا۔ جو دو جہاناں کرے صفر، نت نوت ویس وٹائیا۔ سو سب توں دین والا کفنا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جسیر کہے میں کہا مینوں وی راتی آیا سی سُننا، صاحب دتا درڑائیا۔ دواپر اتم مُکنا، ہووے جگت لڑائیا۔ میں کرشن تیتھوں آکو بچن پُچھنا، سچ دینا سُنائیا۔ دس یادواں کیتھے لُکنا، کون گھر سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ کرشن اندر باہر کیتی وچار، وچر کے دتا سُنائیا۔ میں ویکھیا کھیل اپار، آگم دیاں درڑائیا۔ تینوں چھڈنا پئے سنسار، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پھیر دین دُنی ہووے خوار، خواری چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ پنڈت جی ذرا ہور ہووو ہوشیار، تہاتوں دیاں درڑائیا۔ دواپر پچھوں کلجگ آؤنا وچ سنسار، لوک مات چرن ٹکائیا۔ رُوپ ہونا اندھ اندھیار، ساچا نور نہ کھئے چمکائیا۔ دھیاں بھیناں جگت جیو کرے وپار، قیمت ہٹو ہٹ وکائیا۔ ساچا رہے نہ کھئے پیار، بھین بھائی کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، ايڪا ديوي دُهر دا ور، سچ سنديسه اڪ سنائيا۔ کِرنن کِها پنڌت جي هُنن تَهائون چهڻا پينا سرير، نانا جانا تڙائيا۔ تهاڙي مرن پچهون دواپر دا هونا آخِر، کورو پانڌو ربه گرلاييا۔ تسان هونا نهين دلگير، دهيرج دهير دتي دهرائيا۔ اوه كهيل به نظير، جو نظر توں اويله اپني كار كمائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کِرپا کر، دُهر دا حُڪم اڪ ورتائيا۔ پنڌت کِها ميں مات لوڪ جاواں چهوڙ، تت دي تت وچ وڌيائيا۔ سچ دوارے جاواں دوڙ، درگاه ساچي سوڀا پائيا۔ اوتھه جاواں بهڙ، جتھه ميل مله شهنشاهيا۔ جهگڙا ربه نه تھگ چور، جگت واسنا ڏيره ڏهاڀيا۔ سدا وساں كول، سچ دوارے سوڀا پائيا۔ پهير کد آواں اُپر دهول، ميئون دے جنائيا۔ جهڻ کِرنن کِها بول، سهج نال سنائيا۔ جس ويله ساڏا اوتاراں پيغمبراں گرواں دا پورا هويا قول، اقرارنامه اپنا وقت جنائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کِرپا کر، تيرا ليکها دے مڪائيا۔ کِرنن کِها پنڌت جي تسان مرد توں بنا ناري، نر نرائن دے وڌيائيا۔ تهاڙي انتر جگه جوت نرنڪاري، نرگن نور جوت رُشنائيا۔ کلجگ انت تهاڙي بدله هوني خواري، ويلا وقت سوڀا پائيا۔ تهاڙي سيوا سيوا توں بلهاري، بل بل اپنا آپ کرائيا۔ دواپر وانگ کلجگ بدلنا ايپه تيري حصيداري، حصه سوڀنا سوڀا پائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کِرپا کر، سد اپنا كهيل وكهائيا۔ کِرنن کِها پنڌت گيا سدهار، سچ در سوڀا پائيا۔ کلجگ انت پرگت هو سنسار، بهگت دوار وڃي ودھائيا۔ اڪو من سچي سرڪار، سر سر سيس نوائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کِرپا کر، کره كهيل ساچا هر، سچ فرمانا اڪ سمجھائيا۔ سچ فرمان رکھنا ياد، ياد دياں درڙائيا۔ جس کارن جسپر هوني آباد، لوڪ مات جنم دوائيا۔ ايپه کلجگ دا لهنا دينا خراج، اوسه دي جهولي پائيا۔ اوه چهڏ کي کوڙ سماج، نانا گئي تڙائيا۔ جوتي دهار هو وساد، درگاه ساچي سوڀا پائيا۔ جس دا جگدا سدا چراغ، نه کوئي ميڻه ميڻه مٽائيا۔ جس دے پچهون کلجگ انت نو کهنڏ پرتھمي هونا فساد، چار ورن ڏيائيا۔ کوڙي کريا هوني برباد، مايا ممتا موه گرلاييا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کِرپا کر، کلجگ اتم ويكه وكهائيا۔ جسپر کي ميں آگي، آئي دُهردرگاه۔ جوتي جوت سماں گئي، پرپه پايا اگم اتهاہ۔ سُپهل جنم کرا گئي، چوراسي مڪيا پهاہ۔ ساچا وقت سُها گئي، اپنا جهڻ لنگها۔ مات پت وڌيا گئي، نانا جوڙ کي بهين بهرا۔ هر سنگت سمجھا گئي، رسته اڪ درڙا۔ اُچي کوڪ سُنا گئي، شبد جيڪارا لا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کِرپا کر، سد اپني كار كمائيا۔ جسپر کي هر سنگت پرپه

دے آگے کرو دُعا، میں اِکو بچن سُنائیا۔ مُحبّت تُوئے نہ کدے بہین بہرا، نانا پکا لیتنا بنائیا۔ میرے وُلوں اپنا راز سب نے لیتنا ازما، آگے لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا آپے لئے پچا، ہوئے سدا سہائیا۔ ویکھو میں سچکھنڈ پہنچی آ، میرے پچھوں آہ مارن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جتھے بھگت سہیلے سارے بیٹھے اِکو رنگ رنگا، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پال سینگھ میری خوشی نال پھڑ لئی بانہ، چیت سینگھ بس کے دِتا سُنائیا۔ نی نیکئے تینوں چنگا کیوں لگا اپہ تھان، بھجی واپو داپیا۔ اوس منجیت وُلے اِشارہ دِتا کرا، جگدیش ہتھان نال دِتا جنائیا۔ میتھوں نکه میتھوں پہلوں پُجے جہڑے چھڈ کے آئے مات پت جگت نانا بہین بہرا، موہ مُحبّت نہ کھئے کرائیا۔ میتوں خوشی ہوئی میرے اندر چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا اِک جنائیا۔ دھن بھاگ جے صاحب ستگر جیوندیاں بن ملاح، گھر اپنے رہیا ٹکائیا۔ جتھوں سکے کوئی نہ باہر کڈھا، جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں تے سب نوں کہنا چھیتی کرو بُدھڑیو پنچم سمت وچ بھتے میرے کول جاؤ آ، اِکیاں دا حساب میتوں نظری آئیا۔ جس دا لگدا جے پرہو دے ہُنندیاں لا لو داء، ویلا گیا پھیر ہتھ نہ آئیا۔ پچھوں سارے کردے رہندے دُعا، واسطے وچ اپنی دین دُبائیا۔ ہُن چلو اِک رضا، حُکم متو چائیں چائیا۔ جے کر آگے ویکھو تھان، سہنجنا سوبھا پائیا۔ تھانوں بھل جائے پیار جہڑا دیندی سی ماں، ماتا دے پیار نالوں پتا دی گود چنگی سوبھا پائیا۔ نہ ایتھے ڈھپ نہ ایتھے چھان، سوریہ اگنی نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جسبیر کہے میں آوانگی پھیر دن سہنجنا ہووے وساکھی، واہ واہ وجدی سچ ودھائیا۔ میں سچ دسانگی کِس بدھ راہ وچ ستگر کرے راکھی، رکھک ہو کے پندھ مُکائیا۔ بھيو کھولانگی وشن برہما شو کِس بدھ بندے پاٹھی، بیٹھے دھیان لگائیا۔ پردہ لاہوانگی کِپھڑی جوت جو سدا رہے پرکاشی، پرکاش اِکو نظری آئیا۔ سچ کہانگی جن بھگتو مرن دی کِریو نہ کھئے اداسی، بنا مرن توں جیون کم کِسے نہ آئیا۔ جنہاں نوں ملیا پُرکھ انباشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ اوہ چڑھ او چھیتی منزل گھاٹی، مات لوک وچ رہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں چاہندی سچکھنڈ وچ مجلس ہووے بھگتاں دی ساڈی، گر اوتار پیغمبر ساڈے نال مل کے متا لین پکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں بھگتاں دی اپنے ہتھیں کرے شادی، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا میل ملائیا۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ پنڈ جیٹھووال امر سنگھ دے گرہ ★

چیت کہے میں ویکھیا نگر سمل، سچ سمجھ ملی وڈیائیا۔ جتھے نؤر الہی اول، اللہ عالمین سُنائیا۔ برہما ویکھیا بن کول، وشن شیو سیس نوئیا۔ پرکاش اکٹا اُپر دھول، دھرنی سوہا پائیا۔ نرگن دھار آپے مول، مؤلا رُوپ وٹائیا۔ جس دا بھیو جانے کون، کہن کیچھ نہ پائیا۔ دو جہاناں ویکھے اپنا چمن، لکھ چوراسی گل پھول پُھلایا۔ نو ست نہ دسیا امن، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا پیا چوراسی جنم مرن، آون جاون ونڈ ونڈائیا۔ امرت میگھ برسے کوئی نہ سون، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ جھگڑا مکے نہ آون گون، ترے بھون ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ آتم پر ماتم مول نہ متن، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ست دھرم دسے کوئی نہ تمہن، نؤکا نیا ڈولے تھاون تھائیا۔ جیواں جنتاں بھاگ دسے مندن، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ نیتربین ہویا جگ اندھن، لوچن نین نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ پرکاش مول نہ جگن، جاگرت جوت نہ کھئے وڈیائیا۔ ترے گن میٹے کھئے نہ آگن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ نرگن نرگن پائے کوئی نہ سگن، خوشیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کرے کھیل ہر کرتا مُکند منوہر مدن، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نؤر الہیا۔ چیت کہے میں ویکھیا چوہ چکی، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی شکئی، شکوہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کھولے بھیو کھئے نہ حق، حقیقت حق نہ کھئے درڑائیا۔ منزل چڑھدیاں سرشٹی تھکی، پاندھی پنڈھ نہ کھئے مکھائیا۔ انتر آتم جگے کھئے نہ بتی، بتی دند پڑھ پڑھ دین دُہائیا۔ پرکاش ملیا مول نہ رتی، رتن امولک ہیرا نہ کھئے بنائیا۔ چاروں کُنٹ وا اندھیری تتی، اگنی آگ جلائییا۔ نانک بھیو کھلایا جگ چھٹی، اگلا لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ میں ویکھیا پرم پُرکھ سب دا کھلاپتی، پت پرمیشور سوہا پائیا۔ جس دی کتھا کہانی سچی، جگ چوڑی راگ الایا۔ اوہ پڑھاون آیا اگنی پٹی، پٹنے والا نال ملائییا۔ جن بھگتاں پردے جاندا پھٹی، گھاؤ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ چیت کہے میں ویکھ کے ہویا سیت، ست دیاں درڑائیا۔ پرہ پایا دھر دا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ گایا اگنی گیت، گائتری منتر لوڑ رہی نہ رائیا۔ ہویا انتر اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ منوآ ہویا سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ درشٹی لینی جیت، سرشٹی وجے ودھائیا۔ سانجھی اک پریت، پرم پُرکھ سرنائیا۔ پردے وسے چیت، ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ صاف ہووے نیت، بڈھ بیک کرائیا۔ سد وسے

کایا بیچ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نج نیترا کو رنگ وکھا کے ہست کیت، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، سٹمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا ہر گھٹ بھیت، بھیت لیکھا ویکھ وکھائیا۔

★ ۳ چیترا شہنشاہی سمت ۵ سنتوکھ سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

میں چار ورن دا تکیا اک دوارا، در ملے وڈیائیا۔ جتھے جوت جگے اکم اپارا، نرگن نر نر رُشنائیا۔ بندن کرن گرو اوتارا، پیغمبر سجدہ سیس نوائیا۔ آتم پر ماتم سن جیکارا، جے جیکار خلق خدائیا۔ جو نرگن توں سرگن سرگن توں نرگن ہويا دوبارہ، نرور اپنی کل دھرائیا۔ سو کھیل کرے سچی سرکارا، صاحب سوامی دیا کائیا۔ چیت کہے میں نیوں نیوں کران نِسکارا، ڈنڈاوت وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، حکم کو اک سنائیا۔ چیت کہے میں نیوں کے کران بندا، بن بندگی سیس نوائیا۔ جن بھگتاں کٹنا پھندا، تند ڈور بندھن کھنہ نہ پائیا۔ سچ نور چمکا کے چندنا، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ آتم سکھ دے اندنا، دکھ درداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر سوامی ملے سجننا، گرہ ساچے سوہا پائیا۔ نام اکھ گرمکھاں رنگنا، ایتھے اوتھے آپ رنگائیا۔ چار ورنان دس کے دھر دی بندا، بندگی کو اک وڈیائیا۔ دوجا در پئے نہ منگنا، گرہ گرہ الکھ نہ کھنہ جگائیا۔ ملے میل سورے سرینگنا، جو مالک دھردر گابیا۔ آتم دیوے حق اندنا، پر ماتم میل ملائیا۔ خالی ہتھ پئے نہ ونجھنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا حکم منائیا۔ چیت کہے میرے انتر خوشی اکھی آئی، آیت شریعت رہن کھنہ نہ پائیا۔ الکھ اگوچر کیتی پڑھائی، اکم اتھاہ پچھلا لیکھا دتا مکائیا۔ بے پرواہ نرگن نر جوت کیتی رُشنائی، ظہور نور وچوں پرگٹائیا۔ خبر اکھی اک سنائی، شبد سندیسے آپ لائیا۔ سب توں ہونی انت جدائی، دھر دا میل نہ کھنہ ملائیا۔ جن بھگتاں پرہ ویکھے چائیں چائیں، چاروں کٹ پھول پھلائیا۔ پکڑ اٹھائے پھڑ کے باہیں، بلدھاری ہوئے سہائیا۔ سر اپنا ہتھ رکھے گوسائیں، گھر گمبھیر بے نظیر اپنی نظر

اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت دا اکو ماہی، جس دی بھگتاں نالوں نہ ہووے جدائی، جگ جگ ریتی لوک مات چلی آئی۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن پرہہ دکھاں ڈھاہ دے ڈیرہ، تن وجود محبوب کر صفائیا۔ جیہڑے گاؤندے گیت تیرا میرا، آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ اوہناں اکو رنگ رنگا دے سنجھ سویرا، اندھ اندھیرا کوڑ رہے نہ رائیا۔ نو نو چار پچھوں پایا پھیرا، جگ چوکڑی کال بتائیا۔ ساچے سنتاں بٹھ بیڑا، نرنکار نرویر اپنے کندھ اُٹھائیا۔ گرمکھاں کوڑی کلپنا رہے نہ جھیڑا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ گرسکھاں نظری آ نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ در سہنجنا کر گرو چیرا، چیلار اک وڈیائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ کر اپنی مہرا، مہربان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ تن ماٹی خاکی میٹ دے درد، دکھیاں درد وندائیا۔ صاحب تیرا ہونا کیہڑا حرج، ہر پردے کر صفائیا۔ تُوں جودھا سوربیر مردانہ مرد، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگت تیری لوڑدے مدد، نت نوت دھیان لگائیا۔ کوڑ کلپنا کڈھ تشدد، بھمرد اپنے لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن کیوں دکھ ستاوے روگ، روگی دین دُہائیا۔ ساچے نام دا بخش جوگ، جگتی دُھر دی اک درڑائیا۔ تیرے نام دی چُکئیے چوگ، چُغلی نندیا باہر کڈھائیا۔ تیرا درشن ہووے روز، روزے نماز دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سدا بخش درس اموگھ، امل دیا کمائیا۔ سچ دوارے لئیے مَوج، مجلس تیرے نال بنائیا۔ تُدھ بن اور دسے کوئی نہ جوگ، جُگیش وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو دکھ درد جاوے تھہا، بنن لگا پاندھی رابیا۔ کوڑی کِریا تپن لگا بھٹھا، چاروں کُنٹ اگنی آگ جلائی۔ دھرم دی دھار مانو رہیا کوئی نہ سچا، کوڑ کِریا ہوئی ہلکائیا۔ پھری دروہی مدینہ مکہ، کعبے والے مارن

دھابیا۔ کھیل ویکھیا شودوالے مندر مٹھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو دُکھ روگ رہے نہ سنتاپ، تن وجود نہ کھئے ستائیا۔ کِریا کرے صاحب پرہ آپ، اپنا رنگ رنگائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پت پُنت دئے کرائیا۔ ساچی منزل چاڑھ کے گھاٹ، گرہ مندر دئے وکھائیا۔ جنھے دیپک اگم پرکاش، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے داس، سیوک ہو کے سیس نوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا جن بھگتاں جیون کارج کرے راس، جیون رستہ وابستہ ہو کے آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کرن والا صاف، پت پُنت دیاں کرائیا۔ جن بھگت کر کے مُعاف، دُرمت میل دھوائیا۔ جو منؤا ہویا گستاخ، سانتک ست دیاں ورتائیا۔ جن بھگتاں پیج لَواں راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لہنا دینا پورا کران لوک مات، ماتر بھومی وجے ودھائیا۔ کوڑ کلپنا کر کے ناس، ناستکاں لیکھا دیواں چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر پوری کران آس، ترسنا سب دی میٹ مٹائیا۔ ستجگ ساچے منڈل پا کے راس، ین گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا بخش اک وشواس، وشا وشیش وشو وشن برہما شو دیوت سرُ ماٹو ماٹو ماٹو مائکھ آپ درڑائیا۔

☆ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سرجن سنگھ دے گرہ لُدیانہ ☆

ستگر شبد کہے میں دین دُنی ویکھاں دھرنی دھرت دھول بڈھا، دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پھول پُھلایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم بھيو گھلاواں گجھا، تن وجود ماٹی خاک چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر تیری سرشٹی درشٹی دا جاناں مُدعا، مُدّت دے مالک خالق پرتپالک نرگن تیری سیو کھائیا۔ بھيو ابھیدا پاربرہم پت پریشور انترجامی تیرا گھلاواں گجھا، انبولت ہو کے دُھر دا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے بھگوان، بھگون تیری ودیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھ جہان،

چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ست دھرم دا ملے نہ کھئے نشان، پاربرہم برہم پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہوئے حیران، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیال اپنی دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے محبوب، مہربان تیری وڈیائیا۔ محل اٹل تیرا عروُج، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ منزل اکو حق مقصود، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ دو جہاناں اوچو اوچ، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ساچی دے سوچ، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی پنج بھوت، تن وجود ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے میرے صاحب سوامی میتے، ہر تیری اک سرنائیا۔ جگ چوکڑی کوٹن پیتے، لوک مات پندھ مُکائیا۔ چار ورن اکٹھے کیسے نہ کیتے، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ نہ کھئے سہائیا۔ محمد دے کے گیا حدیثے، نانک نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ گوہند دس اک پریتے، پُرکھ اکالا سپس جھکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیتے، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ کِرپا کر جگت جگدیشے، جگدیشر تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا بدل دے ریتے، ریتیان ویکھ وکھائیا۔ ماٹی پٹلے کر ٹھانڈے سیتے، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد ڈلارے سَت میت، اگم دیاں درڑائیا۔ صدی چوڈھویں جان دے بیت، اگلا پردہ دیاں اُٹھائیا۔ دین دُنی دی بدل کے نیت، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبے ہووے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا گیت، آتم پر ماتم وچے ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچا کلمہ اکو ہوئے حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے شبد ڈلارے، سچ سندیسہ دیاں جنائیا۔ کرے کھیل آپ نرنکارے، نرگن نرویر بے پرواہیا۔ جس دے جگ چوکڑی کھیل انوکھے نیارے، بھیو ابھید نہ کھئے سمجھائیا۔ سو کل کلکی لے اوتارے، کل کلیش دئے مٹائیا۔ اکو پُرکھ اکال دے لگنے سرب جیکارے، جے جیکار کرے لوکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سوہن اک دوارے، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پاتھر پاپن نہ کھئے نمسکارے، نیوں نیوں

سپس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما نرگن نر جوت اُجیارے، اندھ اندھیرا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ لُدیانہ ★

سمت شہنشاہی پنج کہے کرشن پنج وار لائے زمیں اُتے پنجے، پنج پنج اُنگلاں وتھ رکھائیا۔ بھيو کھلایا اگم سنجے، کلجگ اتم
ویکھ وکھائیا۔ ساچا رہے نہ پرماندے، اند رس نہ کھئے چکھائیا۔ جگت جیو رہے نہیں چنگے، گن وڈیائی نظر کھئے نہ آئیا۔ اکھیاں
والے ہونے اندھے، پرہہ درس کھئے نہ پائیا۔ کھیل ہونا کلجگ اتم دھار کنڈھے، دین دُنی پندھ مُکائیا۔ جگت جگیا سُو نہ ہوون
ٹھنڈے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسن دنگے، نو ست پئی دُبائیا۔ حساب رہیا کیسے نہ پنڈے، جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے کرشن پنج وار کھیل کیتی سادی، سہج
سُبا دھار بنائیا۔ پنج وار پُچھیا بینتی کر کے رادھی، کاہن مینوں دے سمجھائیا۔ اوس ہس کے کہا انتر دھیان لا سادھی، نیتر لوچن
نہ کھئے کھلایا۔ جاں تکیا پچیاں نوں بھیت چڑھائے دادی، گجری گود وچوں باہر کڈھائیا۔ گوبند سورپیر دسیا باغی، جو شرع سب
دی رہیا بدلائیا۔ نیتر کھلایا بن نندرا توں جاگی، اپنی لئی انگرائیا۔ چاروں کُنٹ جھاکئی، نظر کچھ نہ پائیا۔ کرشن کہا کی ویکھیا میرے
ساتھی، مینوں دے درڑائیا۔ رادھا کہا اگم اگم اگم بھيو پُرکھ ابناشی، کی اپنی کل ورتائیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیری راتی، ساچا
چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئی جماعتی، کاہن کرشن نہ کھئے وڈیائیا۔ ملے میل نہ کھلاپاتی، گھر گھر بھوئے جدائیا۔ نرگن نر نہ
دیا باقی، کایا مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ میں کھیل دساں ساچی، سچ دیاں سُنائیا۔ کلجگ انت سب دے انتر آؤنی اداسی، خوشی وچ
نہ کھئے وکھائیا۔ پھیر پرگٹ ہونا پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ لہنا دینا چُکاؤنا دھرتی خاکی، جتھے پنچہ دتا چُھہائیا۔ جن بھگتاں
نام پیالہ دیوے بن کے ساقی، ساکھیاں اپنی دیا کھائیا۔ ایہہ کھیل ویکھیا سچ تماشی، صاحب صاحب صاحب دتا وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے
آکھی، آخر اپنا بھیو چکائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ نرنجن سنگھ دے گرہ لُدھیانہ ☆

پنجہ کہے میرا کھیل پنج آبی، پنج آب ملے وڈیائیا۔ کرشن لا کے گیا حسابی، حصہ اپنا نال رکھائیا۔ پیغمبران کھیل کرنا محرابی،
محبوب صفت صلاحیا۔ سجدہ دسنا آدابی، نمستے دینی بدلائیا۔ کلجگ انت ہونی خرابی، کھوٹا کھرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا پینا
سماجی، سکے نہ کھئے مٹائیا۔ مذہبان ونڈنی حادی، حدود اپنی اپنی پرگٹائیا۔ شرع بنی قاضی، قضا سب دے سر تے چھائیا۔ لیکھا
چکنا ماضی، آگے پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ محمد نال نانک دھار گوبند پینی ناراضی، سنگی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ انت اخیر صدی
چوڈھویں سب نے ہارنی بازی، بازاں والا اپنی بازی لے بدلائیا۔ دین دُنی اک پنجے نال ہونا سانجھی، سکلا سنگ بنائیا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی ویکھے
تھکی ماندی، انت اپنا بھیو مکائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُکھونت کور دے گرہ لُدھیانہ ☆

پنجہ کہے میں پنجم دھار لگا، لگ ماتر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم ودھے کوئی نہ آگا، پنج پیارے پنجم مائل ملائیا۔
کلجگ جیو ہنس بُدھی ہوئے کگا، من کلپنا چار گنٹ کر لائیا۔ دین مذہب ذات پات پئے حدا، شرع شریعت ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔
آتمک دُھن سُنے کوئی نہ ندا، انراگی راگ نہ کھئے الایا۔ امرت رس ملے کیسے نہ مدھا، نچھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ دیپک جوت کیسے
گرہ نہ جگا، تن وجود خالی نظری آئیا۔ پرہہ دا درشن پائے کوئی نہ اُپر شاہ رگا، گھر سوامی ملن کھئے نہ جائیا۔ ستجگ تریتا دواپر
کلجگ جس دی سمجھ سکے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ کھیل کرے سورا سربگا، ہر کرتا نور الایا۔ جس دے حکم

اندر اوتار پیغمبر گرو بھجا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سو نام سندیسہ اکو دیوے سدا، فرمانا اگم اتھاپیا۔ جن بھگت سہیلا سچ دوارے آوے بھجا، بن کے پاندھی راپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پنجه کہے مینوں لایا کاہن کرشن، دھرنی دھرت دھول خاک ٹکائیا۔ اکھئے ہونے شنکر برہما وشن، ایک رنگ تکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا لگا دسن، رین اندھیری چھائیا۔ دین دنی ویکھن لگے متھن، سد رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچی سیکھیا چیلا گرو کھئے نہ سیکھن، ست دھرم نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ بتن، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ من کلپنا سب نوں آئی جتن، کوڑی کرپا اپنا ڈنک وجائیا۔ سمت پنج کہے پُرکھ اکالا دین دیا سب دا لیکھا آئے لکھن، لیکھ اکالا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک سچ سوامی اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ نرویر سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

پنجه کہے میں لگا لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ دوپر دا کیتا گھات، گھائل کیتی لوکائیا۔ کرشن دا دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ رادھا تگیا ساکھیات، ست سروپ نظری آئیا۔ کلجگ انت اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ڈھر دا شبد کوئی نہ سکے واچ، واچک ہوئی کلجگ لوکائیا۔ نام ندھانا گیا گواچ، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ملے میل نہ کھلا پات، پت پریشور جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ ساچی منزل چڑھ کھئے نہ گھاٹ، ادھواٹے بیٹھی کوڑ لوکائیا۔ جودھا سورپیر بنے کوئی نہ راٹھ، پنچ وکارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست رہیا نہ تیرتھ اٹھ ساٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھائیا۔ پھری دروبی مندر مسجد شودوالے ماٹھ، مسیت مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ من کلپنا سارے رہے نٹھ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کھیل بازی گر ٹوآنٹ، سوانگی اپنا سانگ ورتائیا۔ ڈرمت میل کوئی نہ سکے کٹ، اپرادھاں بھری لوکائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، جیو جہان نہ کھئے جنائیا۔ جس دی مہا سدا اکتھ، لیکھا لکھ نہ قلم شاہیا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھ، کلجگ اپنی کل

ورتائیا۔ چار ورتاں اٹھاراں برتاں کر اکتھ، اکو رنگ دے رنگائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر پردا پھول پھلائیآ۔ صدی چوڈھویں ہو پرگٹ، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ سرب جیاں دی سانجھی کر کے مت، مایا ممتا ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، آد جگادی اکو سوہیا پائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

پنجہ کہے جس ویلے مات لگدا، دھرنی دھرت دھول دیاں پلائیآ۔ دھرم رہے نہ ثابت جگ دا، دین دنی سرب کُرائیآ۔ کھیل کھلاواں اگنی آگ دا، تتوتت جلائیآ۔ حکم ورتاواں سورے سربگ دا، جو چار جگ نہ کھئے اُٹائیآ۔ جھگڑا میٹاں دین مذہب دی حد دا، راہ اکو اک وکھائیآ۔ پرم پُرکھ ملاواں جیہڑا نرگن دھار نہیں لبھدا، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ کھیل سمجھے نہ کوئی پرہو دا سبب دا، سبناں پردہ دیاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچا حکم ورتائیآ۔ پنجہ کہے جس ویلے میں جاندا چھوہ، دھرنی اُپر اپنا نشان بنائیآ۔ اوس ویلے دے نہ کھئے اوتار پیغمبر گرو، گردیو نظر کھئے نہ آئیآ۔ آگلا مارگ ہندا شروع، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیآ۔ کوڑ کُریارا مات انت رُڑھو، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ پنجہ کہے جس ویلے میرا لگدا نشان، نشانے پچھلے دیاں بدلائیآ۔ ست دھرم دا دس ودھان، وادھا اکو نال رکھائیآ۔ اکو دا دے کے گیان، دین مذہبیاں جھگڑا دیاں مکائیآ۔ گھر سوامی ملاواں آن، جگت وچھوڑا دور کرائیا۔ ایسے پنجے دی شہادت دیوے کاہن، بنسری وچ اپنی دُھن سُنائیآ۔ جو دے کے گیا بیان، ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ سو لیکھا چکاوے آن، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وشو دا لہنا اپنے ہتھ رکھائیآ۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ مدن لال دے گرہ لُدھیانہ ☆

پنجہ کہے میری نشانی، جُگ چوڑی چلی آئی۔ اتم میٹاں سب دی بے ایمانی، مارگ سچ سچ سمجھائی۔ شرع رہن نہ دیوان شیطانی، شہنشاہ اکو دیاں وکھائی۔ منزل اکو دس رُوحانی، پینڈا پنڈھ دیاں چکائی۔ جھگڑا مکا تت جسمانی، جسم ضمیر دیاں بدلائی۔ اتم پر ماتم دس اکتھ کہانی، بھیو ابھیدا دیاں کھلائی۔ ستگر پریت امرت رس دے کے اکھا پانی، اگنی تت بھجھائی۔ جھگڑا مکا کے چارے کہانی، اندج جیرج اُتھج سیتج ڈیرہ ڈھابیا۔ دھرم دی دھار دس پد زبانی، درگاہ ساچی دیاں ملائی۔ جتھے اکو جوت نور نورانی، دو جا نظر کھئے نہ آئی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُلطانی، سچکھنڈ نواسی بیٹھا سوہبا پائی۔ جس ویلے جُگ جُگ کرے اپنی مہربانی، مہربان محبوب مہر نظر اُٹھائی۔ لیکھا جانے دو جہانی، زرگن سرگن کھوج کھوجائی۔ آسا منسا پوری کرے آد جُگادی بن کے دانی، دیونہار دیا کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دو جہاناں بن کے بانی، بان انیلا تیر اپنا نام چلائی۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرمیت سنگھ دے گرہ لُدھیانہ ☆

پنجہ کہے میں آد جُگادی پُرانا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائی۔ میرا مالک سری بھگوانا، شاہ سُلطانا سوہبا پائی۔ جُگ چوڑی کھیلے کھیل مہانا، نت نوت اپنا ویس وٹائی۔ شبد اگمی سُنائے گانا، انبولت اپنا راگ الائی۔ کلجگ انت پھر کے جوتی بانا، زرگن میلا سہج سُبھائی۔ سچ سندیسہ دیوے دُھر فرمانا، دو جہاناں آپ سُنائی۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹنا نشانہ، ستجگ ساچا چند چمکائی۔ چار ورنان اکو رنگ رنگانا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ اتم برہم اک سمجھانا، پاربرہم پرہہ بھیو دئے کھلائی۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دُھر مکانا، مقامے حق اکو نظری آئی۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دس کے گئے ٹکانا، سو سچ سنگھاسن سوہبا پائی۔ کلجگ اتم ہو پردھانا، پردھانگی دُھر دی اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا پورا کرے جیو جگت جہانا، جگ جیون داتا اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لُدھیانہ ★

پنجہ کہے میں لگدا جس دی پشت، پشت پناہ پرہہ ہتھ ٹکائیا۔ انتر آتم کران درُست، دُرمت میل دھوائیا۔ نام بھنڈارا ونڈاں مُفت، قیمت نہ کھئے لگائیا۔ سُرُتی سوادھان ہووے چُست، آس نندرا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پنجہ کہے میں لگدا جس دی پشت پناہ، پُستک پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنم جنم دے بخشے جان گناہ، غُربت اندروں دیاں کڈھائیا۔ پردے اندر وسا کے ناں، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال ملاواں جو سب دا پتا ماں، پُوت سپوٹے گود اُٹھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیواں ٹھنڈی جہاں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ پھڑ پھڑ بنس بناواں کان، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ نتھاوایاں درگاہ ساچی دیواں تھان، سچکھنڈ ساچا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا ڈھردرگاہیا۔ پنجہ کہے میں جس نون دیواں تھاپی، تھپکنا اک لگائیا۔ جنم کرم دا رہے کوئی نہ پاپی، دُرمت میل دھوائیا۔ نام پیالہ دیواں بن کے ساقی، جام حقیقی مُکھ لگائیا۔ بند کواڑی کھول کے تاکی، نیج نیتر نور کران رُشنائیا۔ ست دوار دی دے کے جھاکئی، پردہ اندروں دیاں کھلائی۔ کوڑی کیریا میٹ اندھیری راتی، ساچا نور چند دیاں چمکائیا، جیون وچوں بدل دیاں حیاتی، من ممتا رہے نہ رائیا۔ ہوئے پرکاش کایا ماٹی، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ ساچے منڈل پاواں راسی، سُرُتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ جن بھگتاں پوری کران آسی، آسا منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جان پُرکھ ابناشی، گھٹ نواسی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ پنجہ کہے میں جس دے نال جاواں چھوہ، انتر نرنتر دیاں وکھائیا۔ پوتر کران بُت رُوح، پت پت پت دیاں وکھائیا۔ کر پرکاش لوں لوں، ساڈھے تِن کروڑ سوہا پائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے ہوہوہو، پارپرہم برہم میلا دیاں کرائیا۔ ناد دُھن وجے اکو راگ اُچے تون ہی تون، دوجی آواز نہ کھئے سُنائیا۔ نظری آئے

ستگرُو شبد گرُو، گردیو سوامی دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پنچہ کہے میں جس دی لگاں اُتے پٹھ، پیت پیتمبر اک سہائیا۔ بھيو کھلا کے سوا گِٹھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرگن نرگن کر کے پت، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ پر ماتم ہو کے وسان چت، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ بن اکھاں آواں دِس، نیج لوچن نین کر رُشنائیا۔ سب دا مالک جنا کے اک، ایکنکار دیاں وکھائیا۔ جس دی مہا شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی رہی لکھ، اکھراں وچ اکھر صفت صلاحیا۔ سو صاحب سلطانا نو جوانا مرد مردانہ پاونہارا بھکھ، وست امولک اگم اتھاہ آپ ورتائیا۔ جس دی چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سکھیا لئی سکھ، ساکھیات بن کاغذات کرے پڑھائیا۔ سو انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے اچھ، نراجھت اپنی دیا کھائیا۔ نام ندھانا نو جوانا مرد مردانہ پاوے دُھر دی بھجھ، سچ بھنڈارا ایکنکارا اک اکلآ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دیا کھائیا۔ پنچہ کہے میں جس نوں دیواں سہارا، سہائتا وچ وڈیائیا۔ دین دنی دا چھڈ کنارہ، گھاٹ اگلا دیاں وکھائیا۔ جتھے وسے ایکنکارا، اک اکلآ سو بھا پائیا۔ نرگن نور جوت اُجیارا، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ شبد ناد دُھن جیکارا، بن رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، جل پانی نہ کھئے بھرائیا۔ اکو میلا پروردگارا، پت پریشور سو بھا پائیا۔ جو جگ چو کڑی لے اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ شبد سندیسہ دیوے وارو وارا، لکھ چوراسی جیو جنت کرے پڑھائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت کرے کھیل اپرا پارا، اپر مپر سوامی ایکا حکم ورتائیا۔ جس نوں کھندے چوویواں اوتارا، چار جگ دا جھگڑا دے مکائیا۔ سو پرگٹ ہو وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری حکمے اندر بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سو صاحب شاہو بھوپ بن سیکدارا، حکم اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سرب جیاں دا سانجھا یارا، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کھئے وندائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

ستّ چیت کہے میں کیتا اگم غورے، گہر گمبہر دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی جن بھگتاں رہیا ٹھکورے، سچکھنڈ ساچے دیا کھائیا۔ کیوں چار جُگ میرے وچ پئے بھورے، اپنا آسن لائیا۔ ویکھو کھیل براہمن گوڑے، سرب دیاں وکھائیا۔ جس دے حُکے اندر دوڑے، جُگ چوکرئی پندھ مُکائیا۔ چڑھدے آئے پوڑے پوڑے، منزل با منزل پندھ مُکائیا۔ جوتی دھار وسے کولے، جوتی جوت وچ ملائیا۔ سچ سنگھاسن بہ کے ڈولے، سُکھاسن سوہیا پائیا۔ اُٹھو لوک مات دے ویکھو روّے، ہاہاکار کرے لوکائیا۔ جھگڑا پیا دھرنی دھرت دھولے، دھرم دئے دُہائیا۔ آتم پر ماتم رنگ کھئے نہ مؤلے، مؤلا روپ نہ کھئے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورے ہویے قوّلے، اقرار سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک منائیا۔ ستّ چیت کہے جن بھگتو اپنی لو انگڑائی، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ لوک مات ویکھو چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک بنائیا۔ کھیل ویکھو دُھردرگاہی، جو کرتا آپ کرائیا۔ چار جُگ دی بدن لگا شاہی، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ سارے اُٹھ کے اپنی بھرو گواہی، شہادت دینی بھگتائیا۔ مل جاؤ چمیار جُلاہے نائی، جٹاں رنگ رنگائیا۔ یاد کرو پچھلا لیکھا رہنا ناہیں، اگلی کل ورتائیا۔ چاروں کُنٹ پینی دُہائی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جے کوئی تہاڈا مِتر اُس دی دیو صفائی، سفارش دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ ستّ چیت کہے جن بھگتو کھولو اپنی اکھ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا تگو پرتکھ، پاربرہم برہم گوسائیا۔ جس دا کھیل دس کے آئے حقیقت وچ حق، بھيو ابھید کھلائییا۔ اوہ سب دا لہنا دینا جھولی پاوے پگ، پاربرہم پرہم وپس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستّ چیت کہے پرہم کول آگیا نارد، نعرہ اکو اک سُنائیا۔ پرہو میں کی دساں تیرے دھرم دواریاں تے لگی گارد، تینوں پھریاں ہیٹھ رکھائیا۔ بن کے آپ وارث، تینوں مجرم لیا بنائیا۔ تیرے نام دی لیندے آرہت، ٹکیاں وچ وکائیا۔ مینوں ویکھ کے ہون لگی خارش، دُکھ دتا سُنائیا۔ میں کہا میں ضرور خبر دینی وچ مارچ، مارچ کرنا کوڑ لوکائیا۔ میں چاہندا سب دے کولوں لے لا چارج، چرچاں وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جے آيو جگت دسی عارج، آگے بھيو نہ کھئے درڑائیا۔ کھیل کر اگما بھارت، بھاردواج دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر

دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہہ میں تیرے اُتے ویکھیا لگا پہرہ، پھریدار رہے اٹکائیا۔ تینوں پُستکاں وچ بند کر کے کہن ساڈا غریب نواز گہرا، غیر ویکھن کھتے نہ پائیا۔ تیرا صفتاں والا کرن مظاہرہ، مسلے من نال بنائیا۔ تینوں بند کر کے دین مذہب دے دائرہ، مندر مسجد شودوالے مٹھ گردواریاں وچ ٹکائیا۔ بنا مذہب توں تیرا لے سکے نہ کھتے لہرا، لہر وچ لہر نہ کھتے ٹکرائیا۔ اللہ والیاں واسطے وابگر ہو گیا نام زہرا، زہر پیالہ پین کھتے نہ پائیا۔ سارے تینوں چنگا بناؤندے وچ شہرا، گاواں قصبیاں وچ نہ کھتے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نارد کہے پرہو میں چاروں گنٹ ویکھی ساکھی، ساکھیاں دیاں درڑائیا۔ مایا ممتا بھرے بھلے کرن تیری راکھی، شستر ہتھان وچ اٹھائیا۔ توں کی پُرکھ سمراتھی، کی تیری وڈیائیا۔ کی تیرا جیون کی تیری حیا، کی تیری کھیل کھلائی۔ کی تیرا دیپک کی تیری باقی، کی تیری رُشنائیا۔ کی تیری منزل کی تیری گھاٹی، کی دوارا سوہیا پائیا۔ کی تیرا لہنا کی دسے باقی، جس نوں خاکی دین سمجھائیا۔ پرہو توں وڈا کہ اوہ وڈے جیہڑے تیرے در تے کرن گستاخی، کوڑی کِریا وچ سائیا۔ تیری دھار اکھراں والی پتھراں والی چھاپے خانیاں وچ چھاپی، چھاپ بنا کے ویچن چائیں چائیا۔ توں نگا کہ وڈا پرتاپی، بھیو ابھیو دینا کھلائی۔ توں صاحب کہ لوک مات دا پاپی، کیوں پہرے تھلے رکھ کے تینوں حراست وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہے میں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تگی نال انند، انند وچ جنائیا۔ بستیاں وچ کر کے بند، بندخانے دین ٹکائیا۔ نالے کہن سورا سربنگ، صاحب دُھر درگابیا۔ جو سب نوں نام دیوے ونڈ، ونڈنہارا اک اکھوائیا۔ پر تینوں ایہو جہا ستگرُو بنایا جنان چر کوئی کھولے نہ اتوں کپڑے دی گنڈھ، تیرا ورقہ نہ کھتے اٹائیا۔ او پرہو توں کپڑا صاحب جیہڑا اپنا گا نہیں سکدا چھند، تیرے گاؤں واسطے مُلا شیخ مسائک پنڈت پاندھ گرتھی پنٹھی اپنا راگ الائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ نارد کہے پرہو کی تینوں کہواں بھگوان، مینوں دے سمجھائیا۔ جان تیرے گرتھان کراں مان، تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ جان تیرے اکھراں کراں پہچان، اکھر وکھر ویکھ وکھائیا۔ جان سپس نواواں پاپن، جو اٹان جوڑ جڑائیا۔ جان پتھراں مٹان کابن، مینوں دے سمجھائیا۔ جان شرع دا مٹان ودھان، بھیو دینا کھلائی۔ جان رسنا گاواں گان، ڈھولیاں وچ الائی۔ سچ دس کس نوں کراں

پرنام، مینوں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کوئی کہے کرو ڈنڈاوت کوئی کرے بندنا کوئی کہے کرو سلام، سلام علیکم وچ وڈیائیا۔ کوئی کہے کہو رام کوئی کہے کہو کاہن، کوئی کہے جے جیکار سنائیا۔ سچ دس پرہو تُوں اک تے تیرے ناماں دا کدھروں آگیا طوفان، چاروں کُنٹ وکھرے وکھرے جھکولے رسیا دوائیا۔ میں حیران ہو گیا نالے بنیا بے پچھان، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ دس تیری کیہڑی چنگی دکان، جتھوں وستو ملے اگم اتھاپیا۔ کی میں وید پڑھاں کہ پُران، شاستراں دا لَواں گیان، گیتا دا کراں دھیان، انجیل قرآن ویکھاں آن، بائبل تورایت کراں پچھان، کہ گرو گرتھ پڑھ کے آگے اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ آگوں ہس کے کہے سری بھگوان، سُن یچے میرے نواں تینوں دیواں اک فرمان، سندیسہ دُھردرگاہیا۔ ایہ نام ایہ کلمے سُنن والے نامی کان، جس دے نال جیو جنت جگت من پرچان، پراچین دا لیکھا بنیا آئیا۔ آگے بدل دینا ودھان، سانجھا دے کے اک فرمان، حکم سندیسہ دو جہان، تُوں میرا میں تیرا اکو راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جھلاونہارا دھرم نشان، نشانہ نوجوانا مرد مردانہ اک اکھوائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سروں سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ★

نارد کہے پرہو مینوں سچھی گل چنگی، چنگیاں دے مالک تینوں دیاں جنائیا۔ تُوں صاحب سلطان سورپیر بہادر چنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ میں لوک مات تکیا تینوں چکی پھردے سیس اُتے کندھی، کہن ساڈا ستگرُو ساڈے سہارے چل کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تینوں پا کے مذہباں والی ڈنگی ٹیڈھی ڈنڈی، ڈنڈاوت سجھیاں وچ متھے دتے رگڑائیا۔ شرع دی کرا کے دنگی، جھگڑیاں وچ تینوں دتا پھسائیا۔ کی کرے جمنا سُستی گوداوری گنگی، گرہ گروہ تیرا ٹلیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں تیرے اُتے لگی پابندی، آزادی تیری رسی نہ رائیا۔ میں سُنیا تُوں بڑا وڈا ڈھنگی، اگلا طریقہ دے سمجھائیا۔ تُوں صاحب اک تیرے نام صفتاں والے بہ چھندی، ڈھولیاں وچ گائیا۔ دس کیہڑی تیری صفت مندی، جو اوتار پیغمبر گرو گئے سنائیا۔ کیوں سرشٹی دی درشٹی کیتی مندی، مندحالت ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ نارد کہے

جے تُوں سَتگرُو آد جُگادی شبد، شبد دِتا بنائیا۔ پھر شبد کیوں بدلیا وچ مذہب، مینوں دے سمجھائیا۔ کی ایہہ سی تیری رمز، کہ اشارہ دُھردرگاہیا۔ جاں اوتار پیغمبران دی سمجھ، عقل وچ چٹرائیا۔ پُرکھ اکال کہے زرگن دھار دتی مدد، سرگن راہ وکھائیا۔ میرے اک دے ایہہ ونڈے بیٹے حصیاں والے عدد، عادت وچوں عادت نال بدلائیا۔ اپنے ناں دے بنا کے تشدد، جھگڑے دتے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے پرہو تینوں کیوں لیا وچ حراست، مذہب توں باہر قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ دس اوتار پیغمبر گرو تیرے کہ تُوں گردواریاں دی وراثت، وسیع کر کے دینا جنائیا۔ میں تے ویکھدا رہیا پُرکھ اکال تیری بڑی شرافت، جو چار جُگ چپ کر کے جھٹ لنگھائیا۔ میں وی تکدا رہیا پیغمبران وچ کڈی لیاقت، جو لائق بن کے تیرے نام نال کردے رہے لڑائیا۔ کِرپا بندھان ہُن تے کر دے عدالت، عدل انصاف اک کھائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر ہُن کیسے دی دیندے نہیں ضمانت، پلُو سارے گئے چھڈائیا۔ اوہناں دے مُریداں سکھاں نے تیرے بھا دی لیاندی قیامت، تینوں اپنے زیر رکھ کے حُکم من والا چلائییا۔ ساچا نام ملے نہ کھئے نیامت، امیوں رس نہ کھئے چکھائیا۔ پیغمبر اڈیکدے کدوں آوے قیامت، ویلا وقت ویکھ وکھائیا۔ مینوں ایس جاپدا اوہناں نالوں پرہو تیرے اُتے پہلوں آئی شامت، تینوں شامیانیاں وچ بند کر کے وکھ وکھ دتا ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہے کیوں بند ہوئیوں بندی خانہ، بندگی والے پرہو مینوں دے سمجھائیا۔ تیرا دس کپڑا مِتر تے کپڑا بیگانہ، کون ناتا رہیا ٹڑائیا۔ پرہو تُوں جُگ جُگ کدے رام کدے کرشن لگایا یارانہ، اپنی خوشی بنائیا۔ اوہناں نالوں وگڑ کے اللہ نال میرا بہانہ، اگلا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ اللہ چھڈ کے ستنام لینا پروانہ، پروانگی اپنے وچوں کرائیا۔ ستنام توں ودھ کے واسگرُو کہنا بلوانا، واہ واہ وڈے بلوان تیری بے پرواہیا۔ میں صدی چوڈھویں ہو گیا حیرانا، حیرانی میرے اندر رہی گر لائیا۔ چار جُگ تُوں وکھرا دس کے گانا، چار ورنان ایکا سرنا سرن دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جُگ چوگرئی تیرا کھیل وچ جہانا، جیو جنت بھیو نہ کھئے کھلائییا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال ★

نارد کہے میں تکیا تیرا پرہو سچ دوارا، درگاہ ساچی سچکھنڈ نظری آئیآ۔ جتھے جھکے گرو اوتارا، پیغمبر سپس نوائیا۔ در درویش بن بھکھارا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ ساچا دے نام ادھارا، اندر باہر وجے ودھائیآ۔ نرگن نور کر اجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ شبد ڈنکا وجے اپارا، ناد دھن کر شنوائیا۔ امرت رس ملے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی اک پیائیآ۔ لوک مات ویکھو جگت سنسارا، نرگن سرگن پھول پھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ نارد کہے پرہو توں سب نوں دتی دات، کلمہ نام جھولی پائیآ۔ بخشی اگم سوغات، سرگن جھولی دتی بھرائیا۔ سکھیا دے کے ساکھیات، بدھی توں پرے کیتی پڑھائیآ۔ لیکھ لکھا کے نال قلم دوات، دین دنی ونڈ ونڈائیآ۔ دین مذہب دس کے جماعت، جھگڑا مانو دتا دکھائیآ۔ تیرا کھیل اگم تماش، سمجھے کھئے نہ رائیا۔ ہن کرپا کر آپ، پرہ تیری بے پروا بیا۔ دین دنی دا میٹ سنتاپ، جھگڑا کوڑ رہن نہ پائیآ۔ درشتی اندر دے کے اک جاپ، ایکا نام دھر دا سچ سنائیآ۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیآ۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دی ہووے گاتھ، گہر گمبھیر تیرا دھیان لگائیآ۔ توں جگ چوکرئی چلاویں راتھ، ستجگ ست دے وڈیائیآ۔ جو بھوکھتاں وچ گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، آخر پورا کر دکھائیآ۔ نارد کہے میں تیرا بچہ اک گستاخ، غصے والی گل جنائیآ۔ جیہڑی تیری دیناں مذہباں والی شاخ، شرع زنجیر دے کٹائیآ۔ اس نے سب توں کر دتا راکھ، بچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ ایسے کر کے پرہو تیرا ودھیا نہیں پرتاپ، بھگت بن کے تیرا نام نہ کھئے دھیائیآ۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اپنے آپ توں سارے رہے آکھ، آتم تیرے حوالے نہ کھئے کرائیا۔ چار جگ دے بھکھے ہن تے دیناں مذہباں دا رس توں لیا چاکھ، بنا زبان توں ذبح سارے دتے کرائیا۔ جھگڑا پا کے ذات پات، دین دنی دتی لڑائیآ۔ کیسے دے اندر ہون نہیں دتا پرکاش، اندھ اگیان وچ دہائیآ۔ کرپا کر سرب گنتاس، گنوتے تیری اوٹ تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ نارد کہے میں ویکھیا جگت جہان اکھیں، آخر پرہ جی دیاں سنائیآ۔ تیرے پریم پیار والی رہی کوئی نہ سکھی، ساجن میت سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ ایکا اوٹ رکھے نہ کھئے کھلاپتی، پت پریشور ملن کھئے نہ آئیآ۔ دیناں مذہباں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چلائی اپنی

ہٹی، ونجارے جیو جنت کلجگ جیو لئے بنائیا۔ ایسے کارن سچ نام دی کھٹی کیسے نہ کھٹی، کھٹکا اک اندر آئیا۔ صدی چوڈھویں سب نے بھرنی چٹی، چٹک ویکھیا کوڑ لوکائیا۔ ٹوں لہنا دینا چکاویں ہتھو ہتھی، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد تیری کتھا کہانی سچی، سچ دے مالک تیری بے پرواہیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ آندلؤ ★

نارد کہے پرہو میں تیری ویکھی اگمی عادت، دھر دے عدلی دیاں جنائیا۔ بندگی وچ جنائیں عبادت، اپنا حکم منائیا۔ نال شرع دی رکھ شرارت، جھگڑیاں وچ دُبائیا۔ کیسے دی رہن نہ دیویں لیاقت، بدھی بیک نہ کھئے جنائیا۔ تیری سمجھے نہ کھئے شرافت، شرفا بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرا اشارہ اگمی واستک، واہ واہ پردہ دئے اٹھائیا۔ دین دُنی ویکھ ناستک، آستک لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ سکھاسن بیٹھا نہ رہیں وشنوں بن کے سیجا باسک، تشکا پینڈا دینا مکائیا۔ ویکھ مہینہ آیا چیت ماسک، مستی دے مستانے لے انگرائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ تیری ریاست، شاہ پاتشاہ اکو سوہا پائیا۔ وکھری وکھری رہن نہ دیویں کوئی زیارت، اکو گھر دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ نارد کہے پرہو مینوں تیرے اُتے یقین، یک دیاں جنائیا۔ پر ٹوں کیوں ہوئیوں دوجیاں دے ادھین، مینوں دے جنائیا۔ روپ دھر کے نراں نال مدین، پر ماتم آتم اپنا کھیل کرائیا۔ تیرا مارگ سدا مہین، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ ٹوں سدا رہیں قدیم، ہمساجن اک اکھوائیا۔ کلجگ انت کوڑی کریا کر ترمیم، ستجگ سچا راہ وکھائیا۔ تینوں سارے کہن عالمین، یامبین تیری ودیائیا۔ جھگڑا مکا اُتے زمین، مانو خاکی دے سمجھائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی اکو کر تعلیم، طلبے سارے لے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ نارد کہے پرہو سب دے اندر دے بھروسہ، بھروسے یوگ نظر کھئے نہ آئیا۔ پچھلا چار جگ دا میٹ دے روسا، رُسے گرمکھ لے منائیا۔ نام خُاری دے مدہوشا، سُرتی شبد نال جڑائیا۔ کر پرکاش چوڈاں

لوکا، چوڈاں طبقاں ڈگمگائیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے ہوکا، حُکم دُھر دا دینا سُنائیا۔ سچ پیار دا سچ سلوکا، سَت سَت آپ پرگنائیا۔ کیسے نال نہ ہووے دھوکھا، کوڑ کُڑیارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں ملن دا آپے دتا موقع، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنوں بھگوان، تیرا سندیسہ لوک پرلوکا، دو جہاناں اکو حُکم ورتائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھاگ سنگھ بسراواں والے دے گرہ پنڈ پکھووال ★

نارد کہے پرہ تیری اچرج مایا، مایا ممتا موہ وکار جگت ہلکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا چھایا، اتر پورب پچھم دکھن کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ جوٹھ جھوٹھ پاپ اپرادھ ودھایا، ساچا سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ہر پردیوں تیرا نام بھلایا، پاربرسم پت پرمیشور تیری یاد نہ کھئے رکھائیا۔ دین دُنی اپنے رنگ رنگیا، رنگت چار ورن چڑھائیا۔ آتم برسم بھیو کیسے نہ آیا، انتر نرنتر پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ بیج نینتر لوچن نین تیرا درس کیسے نہ پایا، شبدا انادی ناد نہ کھئے سُنائیا۔ جدھر تگاں ہاباکار کرے لوکایا، بھڑی بھڑی کر گرائیا۔ گر اوتار پیغمبران جو راہ چلایا، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا، ذات پاتی کھیل کھلایا۔ تس دا لیکھا انت تُدھ بن کون سکے چُکایا، چوٹھ جگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری آس رکھائیا۔ نارد کہے پرہ تیری دُنیا تکی جگ، لوک مات دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں گھر گھر لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ منزل حقیقی چڑھے نہ کھئے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ تیرا نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچے کعبے کرے کوئی نہ حج، مقالے حق ملن کھئے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا وبھچار گکرم گیا ودھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ آتم پر ماتم ناتا سارے گئے چھڈ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بن ہر نامے خالی ہو گئے ہڈ، ہر دے ہر نہ کھئے ٹُکائیا۔ تیری سرِشٹی تیری درِشٹی تیرا آتم تیرے نالوں ہویا الگ، پر ماتم تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحی سارے رہے جپ، جگ جیون داتے تیرا سَت سرُوپ سوہبا کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت ترے گن مایا میٹ تپ، تپی تپیشر سارے دین دُہائیا۔ دین دُنی دی انتر نرنتر سانجھی کر مت، دُئی دویت

لیکھا دے مُکائیا۔ من کلپنا شبد ڈوری اگمی دھار پانتھ، نٹوؤ اٹھ نہ دہ دِش دھائیا۔ سچ دوار ایکنکار کھتری براہمن شوڈر ویش
 ٲندوُ مُسلم سیکھ عیسائی کھول اپنا ہٹ، دھرم ونجارے اپنا ونج دے کرائیا۔ ٲرکھ اکالے دین دیا لے ٲروردگار سانجھے یار سب دا بن کے
 کلاٲت، ٲت ٲرمیشور اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سروٲ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وِشنوُ بھگوان، آد جُگاد جُگ چوُکڑی ایتھے اونھے دو جہاناں سب کُچھ تیرے ہتھے، تُدھ بن اور نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ٧ چیت شہنشاہی سمت ٥ بھگوان کور دے گرہ پنڈ پکھووال ★

نارد کہے ٲربھ میں ویکھیا تیرا سورگ بہشت، سُکھاسن ٲھول ٲھلائیا۔ بنا تیرے توں ٲورا ہویا کیسے نہ عشق، مُحبّت سچ نہ کھئے
 کمائیا۔ سارے آون جاون انت چھڈ کے جان خِسک، تھر رہن کھئے نہ ٲائیا۔ منزل چڑھدے چڑھدے جان تلک، سمبھل قدم نہ کھئے
 ٹکائیا۔ سچ دھار دے کوئی نہ ملّت، ست جوت نہ کھئے سمائیا۔ مینوں ایں جاپیا ایہ وی تیری علّت، لالچ وچ لیا بھرمائیا۔ سورگاں
 توں آگے جان دی کرے کوئی نہ ہمت، بھتے ایتھے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ آگے تیرے نام دی دے ٲلت، امٹی وست ہتھے کیسے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سروٲ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوُجا اور نہ کھئے دسائیا۔ نارد کہے تیرے بہشت سورگ دا
 تکیا لارا، لائناں وچ بیٹھے دھیان لگائیا۔ جتھے رس انڈٹھا سارا، بن رسنا رس چکھائیا۔ تیری جوت دا مدھم جہا ہووے اُجیارا، نور
 نور رُشنائیا۔ شبد دا تھوڑا سنے نگارہ، آہستہ آہستہ راگ الائیا۔ جس نوں سُن کے مستی وچ کہن جے ٲھیر جنم ہووے دوبارہ،
 مات لوک ٲھیرا ٲائیا۔ ایسے طرح جا کے لائے جگت اکھاڑا، مدھر دُھناں وچ گائیا۔ ایہ تیرا جُگ چوُکڑی نام دا بنیا رسیا وٲارا، ونج
 وچ سارے دتے ٲھسائیا۔ آپ سب توں کر کے کنارہ، سچکھنڈ بیٹھا سوہیا ٲائیا۔ بنا بھگت توں کوئی ٲُجیا نہیں چرن دوارا، درگاہ
 ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروٲ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ نارد کہے جیہڑے
 سورگ بہشت رہے لوڑ، لوڑیندے ساجن تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں سب نوں کہاں ہتھے جوڑ، بینتی اک درڑائیا۔ جن بھگتو

سورگ بہشت دی پکڑیو کدی نہ ڈور، منزل اگلا پنہہ مکائیا۔ بہشتاں وچوں نکل کے پھیر بننا پیندا چور، مات لوک لوک مات جنم بھوئیا۔ جے صاحب ستگر پُرکھ اکال نال پریتی نبھاؤ توڑ، اوڑک اپنے وچ سمائیا۔ جتھے نہ مڑھی نہ گور، تن وجود ماٹی پھیر کھئے نہ پائیا۔ جد ویکھو اپنے آپ نوں نواں نکور، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے بھاگ متھور، مٹھیا دے کوڑ لوکائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ★

نارد کہے میں نانک دا پنجہ ویکھیا اُتے پہاڑ، غور نال دھیان لگائیا۔ اوہدے وچ ریکھ بنی جس وچ لیکھا لیکھیا ستاراں ہاڑ، سمت پنج نال وڈیائیا۔ ہور تکیا پرکاش بویا ناڑ ناڑ، نور دتا چمکائیا۔ پچھ ویکھیا پیغمبر پھردے وچ اُجاڑ، بھجن وابو داہیا۔ ہور سمجھیا نظری آئی اگئی کار، کرنی کرتا رہیا کائیا۔ پاسا پرتیا صدی چوڈھویں رو پئی زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ میں ہس کے کہا کیوں ہوئی بے زار، مینوں دے سنائیا۔ اوس کہا کھیل کرے میرا پروردگار، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ میں تاں روندی سچ دا رہیا نہ کوئی خدمتگار، دھر دا خادم نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے دا رہیا نہیں کوئی اعتبار، وشواس وچ وشا نہ کھئے بنائیا۔ جدھر تگاں اودھر آئی ہار، ہر جو کی اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں پنجے اندر ویکھیا پانجا زیرو والا پنجاہ، جگت رنگ رنگائیا۔ میری نکل گئی آہ، ہو کے وچ دتی دُہائیا۔ جھٹ خبر دتی سنا، اگتا راگ الائیا۔ جان ویکھیا توری جلوہ گر خدا، خود اپنا ویس وٹائیا۔ میری ویکھ کے بدل گئی طبع، طبیعت اپنا آپ بدلائیا۔ جس نے ملیچھ اٹھاؤنی سبھا، چار گنٹ کرے صفائیا۔ پیغمبران دا بن کے ابا، آدم حوا دا پتا مائیا۔ سچ دا دے کے سدا، سندیسہ رہیا سنائیا۔ نارد کہے میں چگر لایا چڑھ کے اُپر گدھا، عرباں وچ عربی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پرہ دی سرنی کوئی نہ دسیا لگا، لگ ماتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں اُمت نیاں نال کرے دغا، فریباں وچ کُرائیا۔ چوہایاں کردے ذبح، چھری کرد ہتھ اٹھائیا۔ میرے مکھوں نکلیا پائے میریا ربا، تیرا نام دُہائیا۔ اگئی آواز سنی ناردا میں چکھاؤن والا سرب نوں مزہ، مذاق اڑاواں کوڑ لوکائیا۔

حُکم اِکو ملنا بے نظیر قضا، جو قاضی مُلا سارے لئے کھائیا۔ لکھّ چوڑاسی جس دی غذا، جُگ چوڑی کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اپنے ہتھ رکھائے بدھا، بدھنا دا لیکھا دیاں مُکائیا۔ ست دھرم دا مارگ کر کے سدھا، رستہ اِکو دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی جُگ چوڑی کردے نندا، بن بھگتاں بھگون نظر کیسے نہ آئیا۔

★ ۷ چیت شہنساہی سمت ۵ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ★

نارد کہے میں سنے چھٹی راگ، چھٹی جُگ صفت صلاحیا۔ کوئی نہ سکیا جاگ، سُنن والے اکھّ نہ کھئے کھلائییا۔ جنان چر پرہو آپ نہ دئیں ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائییا۔ اوناں چر نہیں ہندا تیاگ، مایا ممتا موہ مٹائییا۔ صفت بُجھا نہ سکی آگ، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ صرف سروناں دا سواد، من دے سروتے سُن کے خوشی بنائییا۔ جنان چر تیرا شبد نہ ہیئے اِباد، ایلے نور نظر نہ آئیا۔ اوناں چر کھیڑا نہیں ہندا آباد، اُجڑی نگری نہ کھئے وسائییا۔ جُگ چوڑی تینوں دے سکیا نہ کھئے جواب، سارے بھ-وچ سیس گئے نوائیا۔ سجدیاں وچ کر آداب، ادب نال تیری لکھی وڈیائییا۔ میں ہر مذہب دی پڑھی کیتا، حرفِ حروف کھوج کھوجائییا۔ تینوں کہندے رہے بڑا وڈا جناب، جنابِ عالی تیری اُلفت گئے سُنائییا۔ مینوں اِک تھان توں ملیا جتھے انکڑا نہیں حساب، ہندسہ روپ نہ کھئے بنائییا۔ ساریاں اوتاراں پیغمبران گرواں پنچے لا کے کہا پنجان دا مالک کلجگ اتم آوے وچ پنجاب، پرپنچ دھار دئے گوائیا۔ جس دا اِکو حُجرہ اِکو ہووے محراب، مندر اِکو اِک سُہائییا۔ اگلا بیہو کھولے راز، پردہ دئے اُٹھائییا۔ پوجا پاٹھ سمرن نہ کلمہ پڑھے نماز، نِمسکار وچ سیس نہ کھئے جھکائییا۔ جو کچھ کرے کرائے سو آپے آپ، دوجی اوٹ نہ کھئے وکھائییا۔ اوسے دا اقبال اوسے دا ہونا پرتاپ، جو پرتکے اپنا پھیرا پائییا۔ جس توں ساریاں مننا باپ، پتا پُرکھ اکال کہہ کے شکر منائییا۔ ساری سرِشٹی توں دس کے اگما جاپ، آتم پرما تم دینا درڑائییا۔ گر اوتار پیغمبران بھوکھت واک، پورا کرے چائیں چائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائییا۔ اگلا دس کے مہا واک، واقفکار کرے لوکائییا۔ چار ورنان دے کے اِک خطاب، خطا سب دی معاف کرائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے
شبدی شاباش، جو شرع وچوں نکل کے شہنشاہ اک منائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ دھتا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھے پئی ضلع لدھیانہ ★

نارد کہے میں نانک دا پنچے وچوں تکیا انگوٹھا، پتھراں ستھراں پھول پھلائییا۔ صدی چوڈھویں جس نے خالی کیتا سب دا
ٹھوٹھا، کایا بھانڈا بھریور نظر کھئے نہ آئییا۔ آتم پرما تم نالوں ویکھیا روٹھا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائییا۔ جگت جیو جہان دیکھیا
جھوٹھا، سچ سچ نہ کھئے سائییا۔ سنمل وانگ خالی ویکھیا بوٹا، پھل پت نہ کھئے مہکائییا۔ نگاہ ماری چارے کوٹا، دہ دشا دھیان لگائییا۔
مایا ممتا ست دھرم کیتا موڈھا، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائییا۔ جگت کارن کردے پوجا، پردے ہر نہ کھئے وسائییا۔ سب دے انتر دتیا بھاؤ
دوجا، ایکنکارا اکو رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ بھيو کھولے کوئی نہ گوجھا، پڑھدا نرنتر نہ کھئے اٹھائییا۔ سچ دوار کیسے نہ سوچھا، درگاہ ساچی
چڑھن کھئے نہ پائییا۔ ہتھ کیسے آوے نہ مشری کوزہ، رسنا رس نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
بھيو درڑائییا۔ نارد کہے میں پنچے دی ویکھی ریکھا، رکھی منی رہے گرلائییا۔ دین دنی دا بدلایا پیشہ، پیشینگوئی سمجھ کیسے نہ آئییا۔
کلجگ کوڑی کرپا کیتا ویسا، نٹوآ اپنا سوانگ ورتائییا۔ سچ سنے نہ کھئے سندیسہ، دھر دا ناد نہ کھئے شنوائیا۔ صدی چوڈھویں سمجھے
کوئی نہ لیکھا، بھيو ابھید نہ کھئے گھلائییا۔ مایا ممتا پایا بھلیکھا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ پُرکھ اکالا نظر نہ آوے نیتا، نج نیت نہ کھئے
رُشنائییا۔ پورب پچھلا بھلیا چیتا، چیتن سرتی نہ کھئے کرائییا۔ آتم پرما تم کرے کوئی نہ ہیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائییا۔ نارد کہے میں نانک پنچے دی تگی تلی، طلب سب دی ویکھ وکھائییا۔ دین مذہب
دُنیا دی نکي گلی، کوچا کوچا سوہا پائییا۔ کرپا کھیل پرہہ ولی چھلی، اچھل چھل اپنی کار کھائییا۔ یودھا سورپیر بن کے بلی، بلدھاری
حکم درڑائییا۔ جس ویلے کلجگ جوانی ڈھلی، انت اپنا آپ رہے بدلائییا۔ ساری سرشٹی جانی دلی، دل دلاں نال ٹکرائییا۔ ساچی

مہکنی نہیں کوئی کلی، گلشن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نیترو رو کے گیا علی، محمد تائیں سنائیا۔ اُمت کول تیل رہنا نہیں پلی، پلک وچ وِہاؤنی سرب لوکائیا۔ صدی چوڈھویں جیہڑی وست گھلی، گری کھوپرے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی نور الایہیا۔ نارد کہے میں پنچ اندر تکی لکیر، لائق نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا دسے شاہ حقیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے فقیر، فقرہ حق نہ کھئے سنائیا۔ بدل سکے نہ کھئے تقدیر، تدبیر اکم نہ کھئے درڑائیا۔ شرع کئے نہ کھئے زنجیر، شریعت وچ دُبائیا۔ کھیل کرے بے نظیر، اتم اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی نظر نہ آوے کسے تصویر، تصور اپنا آپ دئے سمجھائیا۔ شبدي کھنڈا لے شمشیر، شمشان بھومی کرے لوکائیا۔ شاہ سلطاناں کر دلگیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ پنچہ کہے میں ویکھی سچ پنچ آیت، پنچم دیاں درڑائیا۔ صدی چوڈھویں ساچی وست کرے نہ کھئے عنایت، گری چھہارے بادام میو پیغمبران بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ منگیاں کسے نہ ملے خیرایت، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ عالم رہیا نہ کھئے مساک، مُلا شیخ رہے گر لائیا۔ ہر پردیوں وِسری کائنات، کلمہ کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ شریعت وچ بدلی جرائت، جملہ اکھر نہ کھئے سمجھائیا۔ اتم اخیر کرے کون کفایت، محمد پلُو رہیا چھڈائیا۔ نظر نہ آوے اکو واحد، واہ واہ اپنی کار کمائیا۔ جس نے جگ جگ کیتے علیحد، اتم اپنے وچ ملائیا۔ چار جگ سمجھیا نہ کھئے مفاد، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ نارد کہے میں نانک پنچہ تکیا ربی، ریولٹانی دئے گواہیا۔ لیکھا ویکھیا چوڈھویں صدی، صدے سب نوں رہیا پہنچائیا۔ چار جگ رہنی نہیں کوئی گدی، گداگر ہیئے لوکائیا۔ سریشٹی دریشٹی حکمے اندر جانی بدھی، بدلا چکائے تھاؤں تھائیا۔ نیاں وکھاوے نوح ندی، نر نرائن پردہ لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مارگ اک پرگٹائیا۔ پنچہ کہے میرے انتر گول چکر، چکرورتی دینے مٹائیا۔ سپس رہے نہ کسے چھتر، شترُو شترُو دینے لڑائیا۔ چاروں کُنٹ دسے ستھر، گوبند ستھر رہیا وکھائیا۔ جیہڑی ودیا بنی نال اکھر، انت اکھراں وچ سائیا۔ کسے کم نہیں آؤنا سل پتھر، پابن نہ کھئے چترائیا۔ برسوں ویراگی نیترو ورو لے نہ کھئے اتھر، انتر دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ پنچہ کہے مینوں لایا اکم اتھاہ، اکمڑی کار کمائیا۔

جس دا لیکھا کوئی جانے نہ، بھيو ابھیدا نہ کھئے کھلائیآ۔ جن بھگتاں دیوے اگتا ناں، ناؤں زینکارا اک درڑائیآ۔ جنم جنم دے میٹ کے کوٹ گناہ، پنت پُنت لئے کرائیآ۔ درگاہ ساچی دیوے سچا تھان، تھنتر اک سہائیآ۔ صدی چوڈھویں پیغمبران شکن دیویں پا، پون پانی توں باہر تیری چڑائیآ۔ رس مٹھے پھکے دینے کھوا، خواجہ خضر نال ملائیآ۔ شبدي گر دینا گواہ، شہادت اک بھگتائیآ۔ اگلا ساہ لینا سُدھا، وار تھت اپنی لینی بنائیآ۔ انت آخیر جس دھاروں اتری اوسے وچ جانا سما، دوجا در نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیری اُمت اکو وار ہونا نکاح، فاتحہ سب دا دئے پڑھائیآ۔ ویکھیں ٹوں وی ہوویں نہ بے وفا، وفاداری وچ سیو کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نور جوتی جاتا اگم خدا، خودغرضی جگت مرضی دین دنی دئے مٹائیآ۔

★ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ مہا سنگھ والا ★

نارد کہے پنجان تتاں والا پنچہ لگدا ربیا جگ، پنجان اُنگلاں نال وڈیائیآ۔ انت اوہ پنچہ سڑدا ربیا وچ آگ، نشان اپنا آپ مٹائیآ۔ جُگان جُگان دی دسدا ربیا حد، چوڑکری راہ وکھائیآ۔ اس توں آگے نہ سکيا ودھ، بھيو ابھید نہ کھئے درڑائیآ۔ اتم ہو کے الگ، ناتا سب دے نالوں تڑائیآ۔ میں حیران ہویا کی کھیل سُرے سربگ، لوک مات دتا کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے میں پنچے نوں لیا پُچھ، کیوں نانک تینوں گیا لگائیآ۔ اوہ میرے نال گیا رُس، کروٹ لئی بدلائیآ۔ مینوں پتہ نہیں کُچھ، میں کی دیاں درڑائیآ۔ جس دی بابت گر اوتار پیغمبر سکے کُچھ نہ سُجھ، انت کہن کھئے نہ آئیآ۔ میری نہ وڈیائی نہ بُدھ، عقل چڑائییاں نہ کھئے رکھائیآ۔ اپنا آپ کر نہ سکاں شُدھ، ودھی سُدی نہ پندھ مُکائیآ۔ مینوں ایں دسدا جس ویلے کلجگ انت دیناں مذہباں دا ہونا یُدھ، گر اوتار پیغمبر ساتھی نظر کھئے نہ آئیآ۔ سب نے لکنا سچکھنڈ دوارے دی کھڈ، درگاہ ساچی مُکھ چھپائیآ۔ بنا شبد گرو توں کیسے نہیں سکنا اُد، تتاں والا گرو کھئے نہ آئیآ۔ اوس ویلے پُرکھ اکال نے کیسے پیغمبر نوں کہنا نہیں گڈ، گاڈ گائیڈ نہ کھئے رکھائیآ۔ جیہڑے سڑ گئے لکڑی نال وڈ، اگنی آگ اپنا بھیٹ کرائیآ۔ اوہ بھيو کی دسن

گجھ، جو سہارے نال لوک مات وقت لنکھائیا۔ نارد کہے میں خوشی نال پیا کڈ، اپنی چھال دتی لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچہ کہے میں لگدا مٹی گھٹے اُپر اٹ پتھر، نشان جگت والا جنائیا۔ ساچے پنچے دا بھیو جانے جنہ سُولان بنایا ستھر، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ جس دی مہا لیکھ سکے نہ اکھر، ودیا وچ نہ کھتے وڈیائیا۔ مہا والا سمجھے کوئی نہ پتر، پاتر پترکا وچ لیکھ نہ کھتے بنائیا۔ پردے وچ رکھے کوئی نہ سطر، اوبلیاں وچ نہ کھتے چھپائیا۔ زبان نال نہ کرے نشر، تحریر وچ نہ کھتے وکھائیا۔ جس نے کلجگ انت ویکھنا دین دُنی دا حشر، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ پنچہ کہے میرے صاحب دا وکھرا پنچہ، جو گر اوتار پیغمبران پُشت پناہ یُکائیا۔ جس دا نور ظہور دو جہانان نالوں چنگا، جگت نیتر نظر کھتے نہ پائیا۔ جس دے نال لکھ چوراسی جیوت ہوئے بندہ، بندگی والا راہ وکھائیا۔ جس نال نیتر نین بین ہووے نہ اندھا، لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جس نال امرت دھار تگے جمنا سُرستی گوداوری گنگا، اٹھسٹھ لیکھا رہے نہ رائیا۔ جس نال گر اوتار پیغمبر رہے نہ کھتے مچھندا، مچھندگی اور رہے نہ رائیا۔ جس نال آتم پرما تم ملے اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس نال تُوں میرا میں تیرا گاوے چھندا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ جس نال جنم کرم دا پاپی رہے نہ کوئی گندہ، پتت پُنت ترائیا۔ پنچہ کہے اوہ میرا صاحب سدا بخشندا، بخشنہار اک اکھوائیا۔ جیہڑا گر اوتار پیغمبران تُوں دان دندا، نام وست امولک جھولی پائیا۔ اُس نے برہمنڈاں کھنڈاں، پُریاں لوآن کھوج کھوجائیا۔ شبداگئی پھڑکے دُنڈا، دُنڈاوت سب تُوں دینی سمجھائیا۔ ہر پردے اندر پھیرنا رندا، کوڑی کرپا دُرمت میل باہر کڈھائیا۔ جن بھگتا دینا سنگا، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک وکھائیا۔ پنچہ کہے پُرکھ اکال دا میرا نشان، نشانی گر اوتار رہے جنائیا۔ جس پنچے تھلے آد جگاد جگ چوکرئی سارے آن، لکھ چوراسی بیٹھی سیس نوائیا۔ جس پنچے تھلے رام کرشناں کاہن، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ سو پنچہ وڈ بلوان، جس نے موسیٰ عیسیٰ محمد اپنا حکم دتا درڑائیا۔ سو پنچہ وکھایا سِری گرو نانک سِری بھگوان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نانک نے چرن چم کے منگیا دان، خالی آگے جھولی ڈاہیا۔ اُجاڑاں وچ بیابانان وچ پہاڑاں وچ ملیوں آن، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ کچھ دے اپنا نشان، تیرے در ہووے پروان، پروانگی اپنے نال

رکھائیا۔ کِریا کیتی نوجوان پت پرمیشور مہربان، نانک نون اپنا ہتھ پھڑایا تے پنچہ لایا آپ کِریا کیتی مہان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ شبد ناد دتا دھنکان، سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ہونی پردھان، چار گنت اندھیرا چھائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہوواں وچ جہان، نرگن نرویر نراکار اپنا روپ دھرائیا۔ سب دا لیکھا ویکھاں آن، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ یودھا سورپیر بن بلی بلوان، بلدھاری ویس وٹائیا۔ اوتھے شرع ہونی شیطان، شریعت وچ گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد انت مدھ دا لیکھا جگ جگ اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا ★

ستگر شبد اگتی نگارے لائی چوٹ، چوٹی چڑھ کے دو جہاناں رہیا سنائیا۔ خبردار کرے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ کوٹ اٹھائیا۔ اٹھو ویکھو پُرکھ اکالا نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرویر نراکار اگتی جوت، دو جانا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی دسدے آئے سوچ، نام کلمیاں وچ صفت صلاحیا۔ سو سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی مانے مویج، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ حکمے اندر سب نے جانا پہنچ، آون جاون پتت پاون ایکا گھر دئے وڈیائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا کھولے لوک پرلوک، پردہ اور رہے نہ رائیا۔ اوتار پیغمبر پھر کے چوڈاں طبقات چوڈاں لوک، نرگن نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھا یار اپنا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے چوٹ لگے اک نگارہ، نوبت حق نام وجائیا۔ دو جہاناں کرے خبردارا، بے خبراں خبر سنائیا۔ اوتار پیغمبر لو ہلارا، آس نندرا دینی تجائیا۔ پرگٹ ہوئے چوویواں اوتارا، جوتی جاتا نور الایہیا۔ جس دا کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ آد جگادی بن سکدارا، حکم اکو اک درڑائیا۔ جس نون سجدے کردے آئے نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا اکو اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے ڈنکا وچے اگم اپارا، الکھ اگوچر آپ

سُنائیا۔ سوادھان ہووو تئی اوتار، ترے گن اتیتا آپ سُنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر لوچن نین لو اگھاڑ، صدی چوڈھویں بیٹھی پنڈھ مکائیا۔ نانک گوہند لائی اک جیکار، ٹونہی ٹونہی راگ الائیا۔ شاستر سمتر وید پُراں انجیل قرآن گا گا گئی ہار، تھکاوٹ وچ لوکائیا۔ سرشٹی درشٹی پاوے کوئی نہ سار، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ چاروں گنٹ ہاباکار، کوڑی کِریا دئے دُہائیا۔ دیا باقی ہوئے نہ کھئے اُجیار، کایا بنک نہ کھئے وڈیائیا۔ جدھر تگّو کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، آسا منسا مل کے وجے ودھائیا۔ انادی دُھن وجے نہ کھئے دُھنکار، انحد نادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس کسے ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ جدھر ویکھو دھواں دھار، نرگن نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے دُنکا وجے اگم اتھار، راؤ رنکاں دئے جنائیا۔ کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے نشان، نشانے پچھلے دئے چُکائیا۔ ستجگ ساچا دئے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ نام کلمہ دئے پڑھا، سیکھیا اکو نور الایا۔ سچ دوارا اک سہا، سوہاوت دئے وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بہا کے اک تھار، تھانتر دیونہار وڈیائیا۔ ہنس بُدھی بنائے کار، کاگ ہنس روپ بدلائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ دیوے ٹھنڈی چھان، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ اتم کرے سچ نیاں، عدل انصاف آپ کھائیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، نرگن سرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میں کرنی خبرداری، نرگن سرگن دیاں دِڑرائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی ہوئے اُجیاری، اشٹی اکو سوہا پائیا۔ محل اٹل اُچ مناری، درگاہ ساچی گرہ دینا سہائیا۔ جتھے جگے جوت نرنکاری، نور ظہور اپنا آپ پرگٹائیا۔ کلجگ انت انت اوسے دی واری، وارتا پچھلی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کردے انتظاری، بن نیناں نین اٹھائیا۔ پرگٹ ہوئے جودھا سُرپیر وڈ بلکاری، پاربرہم پت پریشور پروردگار اپنا نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اک اکلا اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا صاحب سلطانا، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔ جودھا سُرپیر مرد مردانہ، ایکنکارا وڈ وڈیائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران جگ چوکری دیوے دانا، نام کلمہ جھولی پائیا۔ سو انت سری بھگونت نرگن نور جوتی پہن کے جامہ، شبدی شبد دھار پرگٹائیا۔ جس دا وجنا اک دمامہ، دین دُنی دئے بلائیا۔ دھرم جھلائے

سچ نشانہ، نو نو چار وجے ودھائیا۔ لکھ چوراسی آتم دا بن کے کاہنا، سُرتی سب دی لئے پرنائیا۔ جنگل جوہ ساڈھے تن ہتھ پیابان
 ویکھے راما، سینتا سوانی رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیونہارا کلاما، کلمہ حقیقی اک جنائیا۔ نانک گوبند جس دا دین پیغاما، پرا
 پسنتی مدھم بیکھری تون پرے کر پڑھائیا۔ سو خالق خلق پرتپالک پاربرہم پت پریشور آد جگادی کھیلے کھیل وچ جہانا، جہالت
 دین دنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک پرگٹائیا۔ ستگر
 شبد کہے میرا کھیل ہونا انوکھا، وکھری دھار سمجھائیا۔ کیسے نال نہیں کرنا دھوکھا، صدی چوڈھویں انت حکم ورتائیا۔ جو گر اوتار
 پیغمبراں بھوکھت جنایا پوتھا، پُستک سب دی ویکھ وکھائیا۔ نرگن نور پرکاش کر کے جوتا، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ
 جیو کوئی ماریا نہ جائے بے دوشا، گھٹ گھٹ انتر نرتہر ہو کے پردہ دئے اٹھائیا۔ عقل بُدی دی چلنی نہیں کیسے سوچا، سمجھ والی نہ کھئے
 چٹرائیا۔ جھگڑا پینا چار کُنٹ دہ دشا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا اکو انت اخیر ہووے موقع،
 مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد
 کہے میرا کھیل سب تون نرالا، نروریر نرکار نرکار رہیا کرائیا۔ ویکھنہارا دین دیاں، دیانندھ ٹھاکر سوامی بے پرواہیا۔ جس دے حکم
 اندر کال مہاکالا، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ اوہ ویکھنہارا دو جہاناں سچے دھرمسالہ، در دوارے پھول پھلائییا۔ جان تگیا چاروں
 کُنٹ بے حالا، بہل ہو کے رووے سرب لوکائیا۔ کیسے تن وجود ماٹی خاک نرگن دیا جوتی جوت نہ بالا، بالی بُدھ نہ کھئے وڈیائیا۔ بجر
 کپاٹی لگا تالا، تریا تون پرے جلوہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پرہہ کھیل ویکھدا حالا، ماضی جھگڑا رہیا گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نرگن سرگن سب
 دا حل کرے سوالا، سوالی خالی در رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گجن سنگھ دے گرہ پنڈ دوراہا ★

دس چیت کہے شبدی دھار گوہند دسم، دسم دوار تون پرے دئے وڈیائیا۔ جس نے پُرکھ اکال نال مل کے کھادھی قسم، سوگندھ اپنے نال پوائیا۔ آد جگادی مننا اکو خصم، دوجا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جس دا لہنا دینا تن وجود ضمیر جسم، تت ویکھے تھاوں تھائیا۔ سو کلجگ اتم ستجگ چلائے اپنی رسم، راہ اکو اک درڑائیا۔ مرن تون بعد کم نہ آوے بہسم، ہاڈی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جیوندیاں گرمکھ ستگر سنگ وسن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ستجگ دھار مارگ آیا دسن، دہ دشا پردہ لاپیا۔ بھگتاں انتر آیا وسن، نرگن ہو کے سوبھا پائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھن، سوچھ سرؤپی درس دکھائیا۔ پردہ لاه کے اپنے وطن، بے وطنان دئے سمجھائیا۔ بنا ستگر تون کیسے کم نہ آوے کیتا پتن، یتھارتھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دین دنی دے بھانڈے ویکھو سکھن، وست نام نہ کھئے بھرائیا۔ جن بھگتو چوراسی وچوں تھوڑے ئسیں ورو لے مکھن، پرم پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ اتم پُجنا او سے پتن، جتھے کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ دس چیت کہے میں دسن آیا حال، حالت سب دی دیاں جنائیا۔ اکو مننا پُرکھ اکال، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ باقی سب تے آئے زوال، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکنا کایا ماٹی کھال، چم درشتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرگن نور دیپک جوتی دیوے بال، بال آنجانے لے اٹھائیا۔ پورب جنم دی لیکھے لاوے گھال، جو جگ چوکڑی نام سیو کھائیا۔ مہربان ہو کے محبوب کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل کے چال، رستہ اکو ربیا سمجھائیا۔ جدھر ویکھو اندر باہر گیت ظاہر چلے نال، وچھوڑا وچ نہ کھئے بنائیا۔ صدی چوڈھویں کرے انت سنہال، سمبل بیٹھا سوبھا پائیا۔ جس دا گر اتار پیغمبر دے کے گئے احوال، بھوکھتاں وچ گواہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُجیا آن، آنک کل دھاری اپنی کل دھرائیا۔ سنت شہیلے گرمکھ گر گر لہے آن، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا دے کے اک گیان، برہم ودیا دتی پڑھائیا۔ جھگڑا چھڈنا دین مذہب ہندو سیکھ عیسائی مُسلمان، مُسلسل اکو گھر جنائیا۔ جتھے وسے شاہ سلطان، نرگن نرؤیر سوبھا پائیا۔ جوتی دھار تگو مہان، مہا اکتھ اکتھ سنائیا۔ جس دوارے ملے آن، ممتا موہ وکار ہنکار لیکھا رہے نہ رائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک ایکنکار سری بھگوان، پروردگار نور لاپیا۔ جگت بڈھی وچ کرے نہ کھئے پہچان، نیتر نیناں درس کھئے نہ پائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سمجھائیا۔ دس چیت کہے میں دہ دشا ویکھیا تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ حقیقت ملے نہ کیتوں حق، لاشریک پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گئے تھک، کھانی بانی دئے دُہائیا۔ دھرم ربیا مات نہ سچ، سنجم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اگنی لگی کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ امرت نام ملے نہ رس، انرس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی من کلپنا اندر ربی نس، بھجے واہو داہیا۔ آتم پر ماتم مل کے گاوے کوئی نہ جس، وید پُراناں پڑھ پڑھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ساچا مارگ دین دُنی گئی چھڈ، پگڈنڈی چل کے بنے پاندھی راہیا۔ سچ منزل دی مُکی کیسے نہ حد، محبوب مل کے درس کھئے نہ پائیا۔ جدھر ویکھاں سارے ہوئے الگ، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ جیو بنے کگ، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ساچی سُنے کھئے نہ سد، چھند کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ دس چیت کہے میں سب نوں دسدا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جن بھگتو نظارہ تگو اپنی اکھ دا، نیج نیتر نور ہووے رُشنائیا۔ ڈھولا گاوو آتم پر ماتم پر بھو دے جس دا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں پیج رکھدا، پنچ دا مالک پر پنچ دئے گوائیا۔ ہر گھٹ اندر نوری دھار ہو کے وسدا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جھگڑا مُکائے اُبلن والی رت دا، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ نت نوت جن بھگت سہیلے سددا، شبد سندیسہ اک سُنائیا۔ لہنا دینا دیوے حقیقت حق دا، حاکم ہو کے جھولی پائیا۔ بھانڈا بھرم بھن دیو شک دا، شکوہ شکوک رہے نہ رائیا۔ ویکھیو کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جو سماں سب دا دئے بدلائیا۔ جیہڑا توں میرا میں تیرا نام رٹدا، رٹا آون جاون دئے مُکائیا۔ سو لاہا ساچا کھٹدا، جس دی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ دو جہاناں منزل ٹپدا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ سچکھنڈ دوار پر بھ جوتی وچ وسدا، جوتی جوت جوت سماٹیا۔ دس چیت کہے جن بھگتو میں وی درشن کر کے رچدا، اپنی آسا پور کرائیا۔ جلوہ تک نور الہی رب دا، میرے اتر وچے ودھائیا۔ جو مالک دے سب دا، صحیح سلامت نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مُکاوے کلجگ کلپنا والی حد دا، حدود اپنی اک وکھائیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ جسونت کور دے گرہ دوراہا منڈی ★

دس چیت کہے میں دساں سچی داستان، داس داسی ہو کے سیو کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے بیان، رسنا چہوا راگ ناد ڈھولے گائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کیریا ودھی جہان، چار کُنٹ دہ دشا ہونے ہلکائیا۔ جھگڑا پئے تت انسان، انسانیت رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم نہ دسے نشان، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کور گریار ہونے پردھان، بھجے واہو داہیا۔ شرع دسے شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ ثابت رہے نہ کھئے ایمان، عملاں وچ نہ کھئے لوکائیا۔ دین دُنی ہونے بے ایمان، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ اوس ویلے کیریا کرے سری بھگوان، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دس چیت کہے میں پڑھ پڑھ ویکھے جگت کتیب، اکھڑ اکھڑ پھول پھلایا۔ میٹ سکیا نہ کھئے دُنیا دا فریب، مایا ممتا موہ وکار ہنکار نہ کھئے گوائیا۔ کوکدے ویکھے چار وید، سمرت شاستر دین گواہیا۔ اگم اتہا کھولیا کیسے نہ بھید، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ سب نے آسا رکھی اُمید، آمد وچ راہ تکائیا۔ کیریا کرے وڈ دیوی دیو، دیو آتما دا مالک نور الاہیا۔ جس دی جگ چوکڑی کردے رہے سیو، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دس چیت کہے میں دساں سچ سندیسہ، صدیاں دے وچھڑیاں دیاں سُنائیا۔ انت پُرکھ اکال دے ہتھ لیکھا، لکھی تقدیر نہ کھئے مٹائیا۔ پار کرے نہ کھئے مُلا شیخا، مسائک پنڈت نہ کھئے وڈیائیا۔ قبول ہووے نہ کیسے آدیسا، سجدہ سپس نہ کھئے وڈیائیا۔ نظری آئے کوئی نہ نیتا، نیج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ آتم پرما تم کرے کوئی نہ بیتا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملایا۔ پھرے دروہی دیس پردیس، دو جہان رہے گر لایا۔ گر اوتار پیغمبر پورا ہویا ٹھیکا، ٹھا کر سوامی انترجامی ملن کھئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ دھار دی سمجھے کوئی نہ بھینا، مایا ممتا موہ وکار ہلکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا ایکنکار اک اکلا صدی چوڈھویں سب دا کھیوٹ کھیٹا، جگت ملاح بے پرواہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پریشور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت دا آپے جانے لیکھا، دوسر بھو نہ کیسے سمجھائیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرام کور دے گرہ دوراہا منڈی ★

دس چیت کہے میں ویکھیا دہ دشا، بن نیتر نیناں اکھ گھلائیآ۔ ساچی کرے کوئی نہ کیسے رچھا، رچھک نظر کھئے نہ آئیآ۔ نام بہنڈارا دیوے کوئی نہ بھچھا، بھکھک خالی جھولی نہ کھئے بھرائیآ۔ میں چار جگ دا لیکھ ویکھیا لکھا، شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی پھول پھلائیآ۔ مینوں نراکھہ دھار اکو دسا، جس دی وِ دیا سمجھ کیسے نہ پائیآ۔ ستگر شبد اکھی وند کے حصہ، دین دُئی گیا سمجھائیآ۔ ہرجن دھرم دھار دے بن جاؤ دھر دے سکھا، سکھیا سچ اک درڑائیآ۔ پابن پوجنا نہ پتھر اٹا، نرگن نور جوت تت کر رُشنائیآ۔ جس تیری جیون جگت دھار دا سٹا، انت اخیر نظری آئیآ۔ کور نِشانہ جائے مٹا، ست سچ ہووے رُشنائیآ۔ امرت رس برکھے چھٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ دس چیت کہے میں دین دُئی دے اندر وڑیا، لکھ چوراسی پھول پھلائیآ۔ مانو مانو پوڑے چڑھیا، کایا مندر اندر اپنا پنڈھ مکائیآ۔ بھہ بھیانک وچ نرنتر ہو کے ڈریا، بھو اکو نظری آئیآ۔ جنہاں نے پرم پُرکھ دا نام کدی نہیں پڑھیا، پاربرہم نظر کھئے نہ آئیآ۔ ترے گن اگنی وچ سڑیا، سانتک ست نہ کھئے کرائیآ۔ میں اوس دوارے کھڑھیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اپنا بھيو آپ گھلائیآ۔ دس چیت کہے میں دین دُئی اندر بھجّا، بھجن بندگی ویکھ وکھائیآ۔ سچ سنگھاسن ملیا کوئی نہ سجا، سچ سوامی سو بھا کھئے نہ پائیآ۔ درشن کرے نہ کوئی اُپر شاہ رگا، شہنشاہ ملن کھئے نہ آئیآ۔ جس دی سمجھا سکے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیآ۔ پرہ دی چلے کوئی نہ رضا، بھانے وچ نہ کھئے سہائیآ۔ سادھ سنت کردے دغا، جگت فقیر کور ہلکائیآ۔ مندر حق کیسے نہ لبھا، محبوب درس کھئے نہ پائیآ۔ ساچا ناد نہ سُنے ندا، انراگی راگ نہ کھئے جنائیآ۔ پنج وکارا جگت بدھا، کایا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیآ۔ آتم پر ماتم دیوے کوئی نہ سدا، سچ سندیس نہ کھئے درڑائیآ۔ قبول بھئے کدے نہ حجا، کایا کعبہ بھيو نہ کھئے گھلائیآ۔ بھگتی دھار ودھ کیسے نہ آگا، بھگون ملن کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ دس چیت کہے میں دین دُئی کھوجی، کھوجت کھوجت وچ لوکائیآ۔ مایا ممتا کیتے سارے روگی، ہوئے گرھ نہ کھئے تڑائیآ۔ آتم پر ماتم بنے نہ کھئے سنجوگی، دھر دا جوڑ نہ کھئے جڑائیآ۔ انتر واسنا کیسے نہ سو دھی، سُدھ بُدھ نہ کھئے وکھائیآ۔ من منسا ہوئی کملی

کوجھی، دُرمَت میل نال وڈیائیا۔ پاربرہم دی دتی کیسے نہ سوجھی، سمجھ وچوں سمجھ نہ کھئے بدلائیا۔ سچ دوارے دا دسیا کھئے نہ مؤجی، مجلس پرہ دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دس چیت کہے میرے انتر آیا دُکھ، دُکھی ہو کے دتی دُہائیا۔ کیوں بہرم بھلائے مانس منکھ، مایا ممتا وچ کُرائیا۔ آتم ملے کیسے نہ سُکھ، کور کَلپنا وچ کُرائیا۔ اُلٹا مات گرہ دا رُخ، نو اٹھاراں اکن تپائیا۔ سجدہ سپس کرے کوئی نہ جھک، دُنداوت بندنا نہ کھئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں سارے گئے رُٹھ، رُٹھیاں پھیر نہ کھئے منائیا۔ خالی بھانڈے دسے ٹھٹھ، نام وست نہ کھئے ٹکائیا۔ سب دی مینڈھی کھلی گت، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ملیا میل نہ ابناشی اچت، چیتن سرتی نہ کھئے جنائیا۔ سچ سوامی انترجامی ہر گھٹ اندر بیٹھا لک، پنج نیتز درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیو اپراہی ہویئے سَت، سَت سوامی سپس نہ کھئے نوائیا۔ پنج تت پُتلے دسدے بُت، بُتخانے رہے کُرائیا۔ اتم ویلا رہیا دُھک، گھڑی پل دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال نے بدلنا اپنا رُخ، رُخصت گر اوتاراں دئے کرائیا۔ پیغمبراں کولوں لیا پُچھ، سب دا لیکھا دتا دِرڑائیا۔ صدی چوڈھویں انت لہنا دینا سب دا رہیا مُک، مُکمل دتا سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر لکھ چوراسی جیو جنت نو کھنڈ پرتھی سَت دیپ مانس ذاتی پڑھنی اکو ٹک، تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم پرما تم آتم ڈھولا گائیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ ہرینس پُرا ★

دس چیت کہے بھینا چڑھ گیا لاجی دانہ، پورب جنم دا لیکھ مُکائیا۔ سب تُوں دیوے اک گیانا، برہم وِدیا اک پڑھائیا۔ مانو مانو مانس سمجھو نہ کھئے بیگانہ، چارے ورنان ایکا رنگ رنگائیا۔ سب دا مالک سیری بھگوانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو ویکھو محل اٹل اچ مکانا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جتھے دیپک جوت جگے مہانا، نرگن تُوں تُوں رُشنائیا۔ تخت نواسی بیٹھا نو جوانا، سور پیر سُلطان سوہا پائیا۔ آد جگادی مرد مردانہ، جگ چو کُری کھیل کھلائییا۔ صدی چوڈھویں ویکھے دو جہاناں، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ سَت سروپی پھر کے بانا، بان انیالا تیر چلائییا۔ آتم پرما تم دا بن کے دُھر دا کابنا، لکھ چوراسی سکھیاں کابن پرنائیا۔ سَت ستوادی

بن کے اکٹا رام، سینتا سرتی لئے پرناٹیا۔ مہربان محبوب بن اماما، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کرن سلاما،
 ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس نوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ لاجی کہے
 میرا ویکھو چھوٹا روپ، نیکی نیکی نظری آٹیا۔ میرا صاحب تگو بھوپ، شہنشاہ پرواہیا۔ جو وسے چاروں کوٹ، دہ دشا رہیا
 سائیا۔ کلجگ میٹے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگائے کایا پنج تت بھوت، مندر مندر اک سہائیا۔ کوڑی کرپا کرائے
 کوچ، من کلپنا باہر کڈھائیا۔ سچ سہنجی کرے رت، نام مہک اک مہکائیا۔ لیکھا جانے ابناشی اچت، جیتن سرتی دے کرائیا۔ جو
 جگ چوڑی رہیا لک، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نظر کیسے نہ آٹیا۔ سو نرگن دھاروں نراکار آے اٹھ، نرویر نرگن جوت کرے
 رُشناٹیا۔ نال چلائے شبد اکٹا دلارا ست، ست ستوادی کار کھائیا۔ جس دا لیکھا کوئی سکے نہ پُچھ، عقل بدھی نہ کھئے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا مالک اک ہو آٹیا۔ دس چیت کہے لاجی دا ویکھو
 چھلکا، باہروں سوہنا نظری آٹیا۔ بھیو پُچھو اس دے دل دا، دلبر میرا کیہڑے تھائیا۔ پردہ لاپوے اگئی تل دا، نج نیر کر رُشناٹیا۔
 جس گرہ سوامی ملدا، اوہ بھیو دے کھلاٹیا۔ جھگڑا رہے نہ بجر کپاٹی سل دا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ لاجی کہے میں چڑھ گئی اوس دی بھیٹا، ملے پرم پُرکھ سرنائیا۔ آد
 جگادی کھیوٹ کھیٹا، دو جہاناں نٹیا نوکا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس دا شبدي دھار اکٹا بیٹا، جس نوں جنے کوئی نہ مائیا۔ جگ
 چوڑی کھولے اپنا بھیتا، بھیو ابھیدا دے کھلاٹیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پرن انجیل قرآن سمجھ سکے کوئی نہ لیکھا، کھانی بانی کہن
 کیچھ نہ پائیا۔ اوہ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ انت اخیر بے نظیر اوتار پیغمبران
 پورا کرے ٹھیکا، پٹیداری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ لاجی کہے میں آگئی وچ
 کاغذ، نیوں کے سیس جھکائیا۔ جن بھگتو بنو اک پرہو دے عاجز، جو آد جگاد سوہبا پائیا۔ من کلپنا کریو کوئی نہ سازش، کوڑی
 کرپا نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ وچوں بدل لوو اپنی عادت، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ پُرکھ اکال دی کرو عبادت، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔
 سدا رکھ صحیح سلامت، جن مرن دا پندھ مکائیا۔ چوراسی والی نہ رہے علامت، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ نام ندھانا دے نیامت،

وست اموک آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے سرب آنجانت، گرہ مندر پھول پھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ لاجی کہے مینوں بدھا وچ پڑی، سوہنا لپیٹ لگائیا۔ میں رو پئی کتے بن نہ جاواں نگر، پردے
 وچ درس کھئے نہ پائیا۔ جان میں نیتز کھول کے تکیا بھگتاں دی پریتی جڑی، گرمکھ دھیان لگائیا۔ میں چھڈ دتی سکھاں والی پڑی،
 پورن برہم وچ سمائیا۔ سہجے سہجے بن قدمان توں تری، تریا توں آگے ویکھ وکھائیا۔ جتھے دین مذہب دی نہیں کوئی چھری،
 شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ میں شوہ دریا جگت نہ رڑھی، وہناں وچ نہ کھئے وھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ لاجی کہے میری نمو نمو نمسکار، نمستے سیس نوئیا۔ مینوں یاد آ گیا وششٹ رام دا ادھار،
 تریتا دئے گواہیا۔ مینوں وچار آ گیا ارجن کرشن دا ادھار، سنمکھ رکھ کے خوشی منائیا۔ مینوں خیال آ گیا لاجی کہے نانک نے لہنے
 نوں دتی کھوال، اپنا ہتھ ودھائیا۔ مینوں دھیان آ گیا گر ارجن نے پھل لگایا دھرم دے ڈال، پت ٹہنی مات لہرائیا۔ مینوں گیان
 گوہند نے دتا دان، پنجان پیاریاں ہتھ پھڑائیا۔ لاجی کہے میں آد توں در تے ہندی آئی پروان، پروانہ پرہہ دا نال سمجھائیا۔ میں ندھی
 بال آنجان، بدھی والی نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ لاجی
 کہے میرے ہو گئے وڈے کرم، نہکرمی دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو تسیں سارے کڈھ دیو اپنا بہرم، بھانڈا بھے بھو بھٹایا۔ میرا تھائے نال
 ستگر دے گھر ہویا جرم، جنم پچھلا دتا تجائیا۔ مینوں قبول ہویا مرن، مر جیوت روپ وٹایا۔ میں پہنچی اوس دی سرن، جو
 سرناگت اک جنائیا۔ جس دے دھرنی چٹے چرن، چرنودک لے کے خوشی بنائیا۔ جس نے کھولیا میرا ہرن پھرن، نج نین دتا درڑائیا۔
 میں منزل لگی چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا لگی پڑھن، دھر دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ لاجی کہے میری جنم جنم دی بھگتی ہوئی قبول، مہربان دتی وڈیائیا۔ جن بھگتو میں سمجھیا
 اک اصول، اصلیت میرے آگے آٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جگ جنم دے وچھڑیاں کدے نہ جاوے بھول، اٹھل دیا کھائیا۔ جس دا حکم
 سدا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سارے لہنا دینا اپنا کریو وصول، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ چرن چرنودک دھرم دی دھار لائیو
 دھول، دھوڑ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تسیں آد دی آتما آد دا مول، دو جا اور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا

کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دوارا اک سہائیا۔ لاجی کہے میرے انتر آئی خوشی، خوشحالی وچ جنائیا۔ میری پریم وچ لگی
 رُچی، رچنا تگی بے پرواہیا۔ میں منزل چڑھ گئی اُچی، بن قدماں پندھ مکائیا۔ سچ دوارے ہو گئی سُچی، دُرمت میل دھوائیا۔
 جگت وکار نہ گئی لٹی، ہوئے گڑھ نہ کھئے بنائیا۔ سوادھان ہو کے اُٹھی، ستگر شبد دتی انگڑائیا۔ جن بھکتو تہاڈی سہنجی ویکھ
 کے رُتی، رُتری پرہ دے نال مہکائیا۔ ایہ رمز نہیں رہنی گجھی، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ ویکھیو دھار رکھیو کوئی نہ دوجی، دُتیا
 بھاؤ نہ کھئے بنائیا۔ تہاڈی آتما پرمتا پیار وچ رہے رُچی، دوس زین ایکا لو لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نور خدائیا۔ لاجی کہے میں ویکھیا خالق خلق، مخلوق دا مالک نظری آئیا۔ میں تکیا بنا پلک، نیتر
 نین اشارہ نہ کھئے درڑائیا۔ نور ہویا پرکاش والا اُتے فلک، ظہور دتا درڑائیا۔ میں نگاہ ماری اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول کھوج
 کھوجائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاگر اوتار پیغمبران دی پوری کر رہیا شرط، قول اقرار پچھلے ویکھ وکھائیا۔ زرگن دھار نرویر نراکار
 نرنکار آیا پرت، پت پریشور اپنا ویس وٹائیا۔ بھاگ لگا کے ماٹی خاک اُتے فرش، عرش دا لیکھا رہیا جنائیا۔ لاجی کہے میں بن
 اکھاں توں کیتا درس، بن نین جوت رُشنائیا۔ میری جنم جنم دی مٹ گئی حرص، آگے ہوس رہی نہ رائیا۔ امرت میگھ آگما دتا برس،
 میری ترسنا رہیا بھجھائیا۔ منظور کیتی عرض، بینتی جگ جگ لیکھے لائیا۔ ڈھر دا نام جنایا بنا سنساری طرز، انراگی راگ
 درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ لاجی کہے میرا انت آخری
 سجدہ، صاحب تیری سرنائیا۔ جن بھگت سہیلا تیرا بردا، بندی خانہ دینا تڑائیا۔ کلجگ کوڑ اندھیرا بنیا گردہ، ساچا نور کر رُشنائیا۔
 غریب نائیاں ونڈنیاں درداں، دکھیاں ہونا سہائیا۔ گر اوتار پیغمبران سُن کے عرضاں، آرزو سب دی لیکھے لائیا۔ بھيو کھلاؤنا
 جودھے سؤرپیر مردا نے مردا، پردہ اندروں دینا اُٹھائیا۔ جگت شرع قصائی چکی پھردی کرداں، قتل گاہ دین دُنی درسائیا۔ سب دیاں
 پھول پچھلیاں کڈھ کے فرداں، ستجگ تریتا دواپر پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہ کھیل آگما بن ماٹی چما بن پون سواس دماں تیرے گھر
 دا، گرہ مندر گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ تیرا روپ انوپ ست سروپ نرائن نر دا، نر ہر تیری وڈ وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ کوڑ کڑیاری
 کلجگ کل دا، کلکاتی رہن کھئے نہ پائیا۔ پرکاش ہووے تیرے آگمی بل دا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ دیا کمائیا۔ لاجی کہے میں تکیا دھر دا میتا، مٹر پیارا نظری آئیا۔ جس دی آد جگاد اکو ریتا، جن بھگتاں ہونے سہائیا۔ وکھائے گھر سدا انڈیٹھا، انڈیٹھڑی کار کمائیا۔ امرت رس دیوے ٹھانڈا سینا، تنوت نہ کھئے جلائییا۔ جن بھگتاں وسے چیتا، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیتا، گھٹ گھٹ ویکھے تھاون تھائیا۔ جو ساچی دسے حدیثا، حضرتان کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا پورا کر کے بیس اکیس، لیکھے سب دے رہیا چکائیا۔ ایکا چہتر جھلئے دھردرگاہی سیسا، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک زلائییا۔ لاجی کہے پرہو دا بھانا سدا سد میٹھا، جن بھگتاں مٹنا چائیں چائیا۔ جس نے گوبند دا پھولن نہیں دتا انگیٹھا، لاجی رکھکے چندن وچ سہائیا۔ جس دی شبدا دھار دا کوئی کر نہ سکیا ٹیکا، بیو ابھید نہ کھئے گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر فرمانا اک سنائیا۔ لاجی کہے میں صدقے واری گھولی، گھولی گھول گھائیا۔ میں ٹکیاں نال جگت وچ تولی، قیمت ہٹاں وچ پوائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں میں تھادی سنی بولی، اگئی راگ الائییا۔ میرے انتر انتر موئی، مؤلا دتی وڈیائییا۔ مینوں مان ہویا اُتے دھولی، دھرم دی دھار جنائیا۔ میرا لہنا چکنا ہولی ہولی، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ میں کاپلی نہیں پئی تولی، سہج سہج اپنا جھٹ لنگھائییا۔ جن بھگتاں ایہہ سرشٹی جگت جہان دی چار دن پرائینی، درشٹی رہن کھئے نہ پائییا۔ بڑی مشکل ہونی جگت دی ہاڑی تے ساؤنی، ہاڑا کڈھکے دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس نے اگئی کھیل رچاؤنی، خلق دا خالق ہو کے اپنی کل ورتائییا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ کیرپال سنگھ دے گرہ پنڈ ہرنس پُرا ★

لاجی کہے مینوں سب توں پہلوں بھوگ لگایا باؤن، بل دوارے ملی وڈیائییا۔ میری زٹری سہائی مہینہ ساؤن، سوہنا رنگ رنگائییا۔ پکڑ کے میرا دامن، پلو لیا بندھائییا۔ میں ہس کے کہا سدا رہیں میرا ضامن، ذمیوار بنائییا۔ اُس نے کہا تیرا لیکھا بہتا دسے

نال راون، لنکا گڑھ جنائیا۔ پھیر جھگڑا ویکھنا کھتری براہمن، پرسرام اکھ گھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ لاجی کہے مینوں لگن لگا بھوگ، بل دوارے ہتھ اٹھائیآ۔ میں ہس کے کہا پہلوں اپنے نال کر سنجوگ، میلا لے ملائیآ۔ پریم دی بنا چوگ، دے مان وڈیائیآ۔ میرے اتتر رہے نہ روگ، ہنگنا دینی مٹائیآ۔ میرا مان ہووے وچ لوک، مات سوہیا پائیآ۔ باون کہا ایہ مول نہ سوچ، سمجھ نہ کھئے وڈیائیآ۔ تیری منسا پوری ہووے لوچ، لوچن لے گھلائیآ۔ جس ویلے کل پرگٹ ہووے اگتی جوت، جوتی جاتا دیا کھائیآ۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے بہت، بہہ ویسی اپنی کار کھائیآ۔ تیری کدی نہ ہووے مؤت، ملک الموت توں لے پچائیآ۔ تون کدی نہیں ہونا فوت، جگ جگ ملے وڈیائیآ۔ ذرا اپنی کر لینی ہوش، ہوشیاری نال درڑائیآ۔ تون رہی نہ آپ خاموش، بینتی دینی سُنائیآ۔ تیری بھگتاں نال بناوے گوت، گوتم دا لیکھا یاد کرائیآ۔ بڈھی دا دے کے بودھ، گیان وچ درڑائیآ۔ تیرا اتتر باہر سودھ، شدھ پوتر آپ کرائیآ۔ سچ دوارے دیوے مؤج، گرمکھاں نال رلائیآ۔ تیرا پورا ہووے جوگ، جگیشراں نال دے وڈیائیآ۔ تیرے آتم دا رس گرمکھاں دیوے بھوگ، بھگتی جگتی اپنی اک بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ لاجی کہے مینوں بل نے لایا نال دند، باون دتا پھڑائیآ۔ میں پرکاش ویکھیا توری چند، اگم ہوئی رُشنائیآ۔ خوشی آئی بند بند، بندنا کر کے سپس نوائیآ۔ صاحب میرے بخشند، تیری بے پرواہیا۔ سچ چاڑھ دے رنگ، رنگت اک بنائیآ۔ بس کے کہا سورے سربنگ، سہج دتا سمجھائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر جان دے لنگھ، اتم ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ پلنگ، سوہاوت تھان اکو اک سُہائیآ۔ تیری آسا منسا پوری کر کے منگ، مانگت خالی رہن کھئے نہ پائیآ۔ لہنا مکا کے گنگا گوداوری جمنا سُرستی گنگ، امرت رس پور کرائیآ۔ پھر تیرا بخشے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیآ۔ بھگتاں نال بنا کے سنگ، سوہنا ساتھ وکھائیآ۔ تون سُنا سوہنگ چھند، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیآ۔ جن بھگتاں توں طریقہ سیکھنا ڈھنگ، کس بدھ ملے شہنشاہیا۔ جھگڑا کرنا پئے کوئی نہ جنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دے درڑائیآ۔ لاجی کہے بل نے دنداں نال پیسا، داڑھاں ہیٹھ دبائیآ۔ مینوں یاد آیا جگدیشا، کی تیری بے پرواہیا۔ اُس نے نور چمکایا شیشا، جوت کیتی رُشنائیآ۔ اوہ ویکھ پیس پیسا، کلجگ انت پردہ رہیا اٹھائیآ۔ کرے کھیل

صاحب جگجیتا، جگ جیون داتا ویس وٹائیا۔ جس نے کلجگ بدل دینی ریتا، ستجگ اپنا راہ پرگٹائیا۔ جن بھگتاں بن کے میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ ساچا نام دئے حدیثا، حضرتان توں پرے کرے پڑھائیا۔ تیرا ویکھ کے جیون نیکن نیکا، نکیوں وڈا دئے بنائیا۔ اچے تیرا سگن ہونا، باون کہا نال رام سینتا، دھنٹس دی دھار تیرے پیار وچوں نظری آئیا۔ اچے تیرا لیکھ ہونا جس ویلے کرشن ارجن سناؤنی گیتا، بودھ آگادھ کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ویکھ وکھائیا۔ لاجی کہے جس ویلے بل نے لیا رس، مینوں رستہ اندرون نظری آئیا۔ میں خوشیاں نال پئی ہس، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ رو کے دتا دس، کوک کوک سناٹیا۔ پرہو میں تیرا کس بدھ گاواں جس، میرا تن وجود دتا مٹائیا۔ سری بھگوان تکیا بنا اکھ، مہر نظر ٹکائیا۔ اپنی قیمت کوئی نہ رکھ کوڈی ککھ، مان ابھان دینا مٹائیا۔ ٹوں وک جا سچ پریم دے ہٹ، قیمت اپنی آپے پائیا۔ بھیو ابھیدا کھولاں سچ، سچ دیاں جنائیا۔ ٹوں لوں لوں اندر جانا رچ، رچنا ویکھنی میری ڈھردرگاہیا۔ کلجگ اتم ہوواں پرگٹ، نرگن نور جوت کران رشناٹیا۔ تیرا لہنا دینا مٹاواں ہتھو ہتھ، ہتھ ہتھیلی اٹے ٹکائیا۔ مہر کران ہو مہربان پُرکھ سمرتھ، محبوب ہو کے اپنی مُحبت وچ رنگائیا۔ جن بھگتاں نال مل کے جانا وس، وصل اکو ملے یار خدائیا۔ تیرا لہنا پورا کران حق، حقیقت وچوں جھولی پائیا۔ ٹوں سچ دوارے آؤنا نٹھ، بھجنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ لاجی کہے جس مینوں لیاندا ایہ بل دوارے دا نفر، پنجاں تتاں والا نظری آئیا۔ قدماں چل کے آیا سفر، ہردے وچ دھیان لگائیا۔ اتم مر کے پھیر اوڈھنا نہ پئے کفن، جنم جنم نہ پھیر بدلائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دی پیج آیا رکھن، پورب لہنے جھولی پائیا۔ بھگتاں نال جن بھگت مل کے وسن، ایہ میرے من وڈیائیا۔ لاجی کہے جن بھگت سہیلے، میں چاہندی جگ جگ مینوں چکھن، رس اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کرے سرب کلا سمرتھن، سمرتھ اپنی دیا کماٹیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ راؤنی ★

دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر پا کے کئے پھیرا، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ نام سندیسہ دُھر دا کلمہ دس کے کئے چنگیرا، چار کُنٹ دہ دشا جگت کر پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی ہندیاں چار کُنٹ ہویا اندھیرا، صدی چوڈھویں ساچا چند نور نہ کھئے چمکائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار نو کھنڈ پرتھی دیوے گیڑا، دیپ ست برہم مت نہ کھئے سمجھائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ سریر وسے کوئی نہ کھیڑا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبران دین وچ دُنی کیتا کھیل نرالا، نرآکار نرنکار دتا درڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بنائے ناؤں دھرائے دھرمسالہ، دھرم دی دھار جگت جگت بنائیا۔ آتم برہم ملیا کیسے نہ سچ گیانا، برہم میلا گھر نہ کھئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دشا شرع دے شیطانا، دین مذہب ذات پات کرے لڑائیا۔ نیتر لوچن نین نظر نہ آئے کیسے سری بھگوانا، پاربرہم پت پریشور ملن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا جوٹھ جوٹھ چار ورن اٹھاراں برن ہووے پردھانا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ سچ عدالت کرے نہ کھئے شاہ سلطانا، سچ سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی سوہیا کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو ست دے ویرانہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب ستگر پُرکھ اکالے، در تیرے سپس نوائیا۔ کلجگ اتم ساچی سرت نہ کھئے سمبھالے، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ جیو انتر بیٹے سیاہ کالے، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچی منزل چڑھ نہ کوئی کر کے گھالے، جوتی جاتے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تیری آسا اک رکھائیا۔ دھرنی کہے چار کُنٹ دے اندھیرا، ساچا نور نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دی دھار دے کوئی نہ کھیڑا، کایا بنک نہ کھئے وڈیائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی پیا جھیڑا، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے لڑائیا۔ آتم پرماٹم پرماٹم آتم نظر نہ آوے نیرن نیرا، گرہ مندر اندر پڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ پھری دروہی گرو گرجیلا، مُرید مُرشد رہے کر لائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر پرم پُرکھ تیرا میلا، پروردگار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں نیتر رو کے کھندی، نیناں نیر وہائیا۔ سچ دوار تیری

دین دُنی نہ بہندی، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبران کلا ہوئی ڈھپندی، سچ نشان نہ کھئے وکھائیا۔ میں نگاہ ماری دشا لہندی، محمد عیسیٰ کرے لڑائیا۔ کوڑی دھار وین وچ ویندی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے لگن والی مہندی، رنگ اپنالے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میری اڈن والی خاک، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ رُوح بُت دسے کھئے نہ پاک، پت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ بجر کپائی کھلے کسے نہ تاک، نیج نیت تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ ناتا تُنن والا ساتھ، انت اخیر دئے دُہائیا۔ چار ورنان پُچھے کوئی نہ وات، واتا ورن بدلے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کھیل ویکھ اندھیری رات، کلجگ زین اندھیرا چھائیا۔ دھرنی کہے چار کُنٹ اڈنی دھوڑ، دھوڑی ٹکا مستک خاک نہ کھئے رمائیا۔ پرہو تیری سریشی دریشی وچوں ہوئی موڑھ، ایشی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساچا چمکے نہ کھئے نور، اندھ اندھیرے وچ دُہائیا۔ دینا مذہبیاں پایا فتور، کلمہ نام کرے لڑائیا۔ گرہ ہنکار بنیا غرور، عُربت سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ ترے گن تپے تندور، پنج تت اگنی رہیا ڈاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ در نہ کھئے منظور، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔ درشن بائے نہ کھئے حضور، حضرت سارے دین گواہیا۔ اتم ناتا توڑ دے کوڑو کوڑ، کلجگ کلپنا دے کھپائیا۔ کیریا کر صاحب ضرور، دھرنی دھرت دھول سیس نوائیا۔ تیری آسا رکھ کے گئے گر اوتار پیغمبر تیرے مزدور، چاکر جگ چوکری دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تھکی ماندی، سچ دیاں سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا چلے آندھی، ست پرکاش نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا ڈھولا رسنا کھئے نہ گاندی، آتم برہم نہ کھئے وڈیائیا۔ منزل چڑھے کھئے نہ پاندھی، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ جھگڑا پیا سونا چاندی، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ تیرے دوارے دی دسے کوئی نہ باندی، بندنا سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں دے سہارا، سچ ملے سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کر کنارہ، ستجگ ساچا سچ پرگٹائیا۔ تیرے نام دا ہووے اک جیکارا، چار ورن دھیائیا۔ اکو ایشٹ ہووے سنسارا، دین دُنی سیس نوائیا۔ اکو گرہ مندر ہووے دوارا، در اکو وجے ودھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران دتا اشارہ، سو اتم پورا دے کرائیا۔ تینوں کہندے کل کلکی اوتارا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ایکا وکھا سچا دربارا، درگاہ

ساچی سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، کوڑ کلپنا دے گوائیا۔ دھرنی کہے پرہو ساچا میل کر گُرمکھ ساچے سنت، ہر سجن دے ملائیا۔ کوڑی کِریا مایا میٹ بے انت، انتشکرن کر صفائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، دین دُنی دے سمجھائیا۔ تیرا کوئی نہ ہووے نندک، رسنا جہوا سارے صفت صلاحیا۔ میں نہانی ہو کے کراں منّت، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ ستجگ ساچے دے ہمت، میرے اُتے لے انگرائیا۔ اکو رنگ رنگا دے چارے ہمت، اُتر پُورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ من کلپنا کرے کوئی نہ علت، شرع شریعت ڈیرہ ڈھابیا۔ سب دی سانجھی ہووے ملّت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جگت خواری میٹ ذلت، ظاہر ظہور اپنی دیا کھائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیری کیتی اُستت، جگ چوکڑی مہا صفت صلاحیا۔ تیرے نام سندھیے لکھی اکھراں والی پُستک، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ تُوں صاحب سوامی آد جگادی سب دا مُرشد، مُرید ہو کے دید تیرا درشن پائیا۔ سرگن نرگن تیری کر کے آئے اُفت، عالمین تیری مہا لکھ اکم اتھابیا۔ صدی چوڈھویں سانوں سب نوں دے فرصت، دین دُنی دا ناتا دے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سری بھگونت، پرہ تیری اک وڈیائیا۔ ہوں در ٹھانڈے تیرے سارے منگت، درویش ہو کے جھولی ڈھابیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے من منّت، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ اسپں جھگڑا تکیا چارے ہمت، دہ دشا پئی ڈھابیا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ من منوا کرے علت، بڈھی بیک نہ کھئے وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بیٹے نندک، نو کھنڈ پر تھی پئی ڈھابیا۔ آتم پر ماتم رہی کوئی نہ ملّت، پاربرہم برہم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ ساڈے انتر نرنتر آئی چنت، چنتا دُور نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سِری بھگوان، پرہ تیری اک سرنائیا۔ کِریا کر مرد مردان، در تیرے الکھ جگائیا۔ ٹوں آد جگادی نوجوان، سوریہ بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا شرع میٹ شیطان، چھری کرد ہتھ پھڑے نہ کھئے قصائیا۔ جھگڑا پیا شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کہانی بانی رہی کُرائیا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کیسے گیان، نیج نیتر نر نرائن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ شبد ناد سُنے نہ کھئے دُھنکان، آتمک راگ وجے نہ کھئے ودھائیا۔ امرت رس ملے نہ پین کھان، جگت ترسنا ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے شیطان، دروہی تیرا نام دُبائیا۔ کِریا کر میرے مہربان، مہبان بیدو بی خیریا الاہ تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں رحمت وچ رحمان، ہوں بالک تیرے نادان، گنوتے تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرم پُرکھ سُلطانے، سچکھنڈ نواسی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں دے کے آئے جگ چوکری تیرے اگم فرمانے، فُرنیاں توں باہر کری پڑھائیا۔ اتم کھیل ویکھ زمیں اسمانے، چوڈاں طبق دین دُبائیا۔ ست دھرم رہیا نہ کھئے نشانے، کوڑ کُٹم دسے لوکائیا۔ تیرے تیرے نالوں ہوئے بیگانے، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ مایا متا موہ وکار ہنکار لگے یارانے، وصل یار تیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوجا اور نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے مالک خالق، تیری اک سرنائیا۔ ایتھے اوتھے ہو پرتپالک، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ انت اخیر بے نظیر دسے نہ کھئے ثالث، حق حقیقت پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کر خالص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ ہوں تیرے نڈھ نئے بیچے بالک، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دین مذہب دا سانوں رہے کوئی نہ لالچ، تیرا تیری جھولی پائیا۔ دین دُئی بدل دے عادت، انصاف اک کھائیا۔ مانو ذاتی دس اگمی عبادت، سیکھیا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا نام نیامت، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ لیکھا ویکھ بیس بیس، بیس بیسے تیرا راہ تکائیا۔ اُچی کوک پکارن راگ چھتیس، جگ چھتیسے نانک دے گواہیا۔ پیغمبر تیری دسن والے حدیث، حاضر ہو کے سیس نوائیا۔ جھگڑا مکا دے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پر ماتم دس پریت، پریت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں بالک تیرے عزیز، کل عالم دے

مالک تیری اک وڈیائیا۔ ساچی دس تیز، سکھیا اک جنائیا۔ جس دے پچھے پیغمبر گرو بیوے شہید، شہادت اپنی آپ بھگتائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر امید، تیری آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ دین دنی سستی غفلت نیند، آلس نندرا دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ دوارے ایکنکارے تڈھ بن دوچا اور نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در ٹھانڈے تیرے جھکدے، بن قدماس سپس نوائیا۔ ونجارے کر لا ایکو شک دے، تخم تاثیر دین دنی دے بدلائیا۔ ساڈے اتم پینڈے مکدے، مکمل تیرے چرناں سیو کھائیا۔ ڈنکے وجا دے گوہند ست دے، سوئی سرتی سرب اٹھائیا۔ کھیل وکھا دے اپنے پت دے، گر مکھ پوترے نال ملائیا۔ کلجگ جیو جنت تیرے وچھوڑے وچ دکھدے، دکھیاں درد دے گوائیا۔ بن تیری کرپا تیرے در مؤل نہ پچ دے، پوجا پاٹھ کم کیسے نہ آئیا۔ کھیل وکھا پنچ تت کایا بت دے، بتخانیاں کر صفائیا۔ پھل ویکھیے تیری رت دے، رتڑی اپنی اک مہکائیا۔ اشارے تکیے اباشی اچت دے، چیتن سرتی دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے تیرے آگے جھکدے، تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرین سنگھ دے گرہ کلسانی ★

گر اوتار پیغمبرو کس کارن گئے اُپر دھرت، ستگر شبد ربیا جنائیا۔ کی کچھ کر کے آئے پرت، پت پرمیشور سیو کھائیا۔ کیہڑی سانجھی رکھی شرط، سہج نال دیو درڑائیا۔ کی حکم سندیسہ دتا آتے فرش، دھرنی دھرت دھول دھول جنائیا۔ کیوں مڑ کے آئے آتے عرش، عرشی پریم وچ سمائیا۔ کس بدھ اپنے سکھاں دیوو درس، مریداں دید کھلائییا۔ کیہڑی کردے تہاڈے آگے عرض، بینتی کی جنائیا۔ کیہڑے کیہڑے درگاہ ساچی کیتے درج، درجے وار دیو درڑائیا۔ کی اپنا نبھایا فرض، شرع اُمت توڑ نبھائیا۔ کس نال ونڈو درد، دکھیاں کون سہائیا۔ کس نے سٹی شرع کرد، قتل گاہ توں باہر ڈیرہ لائیا۔ کون سورپیر بنیا مردانہ مرد، جودھا اک اکھوائیا۔

کیوں چار کُنٹ ہویا اندھیرا گرد، دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ اپنی کھول کے دسو فرد، کی فیصلے حق سُنائیا۔ کیوں مایا ممتا ودھی مرض، مریض ہوئی لوکائیا۔ کی ٹھاڈی پے گئی غرض، غرض ساچی دیو سُنائیا۔ میں ویکھ کے ہویا اسچرج، کلجگ کوڑ کلپنا نہ کھئے مٹائیا۔ سارے صفتاں والی گاؤندے طرز، راگاں ناداں وچ سُنوائیا۔ مندر مسیتاں شودوالے مٹھاں وڑ گئے چرچ، چرچے وچ چراگاہاں پھیرا پائیا۔ کی نام دھن دؤلت دے کے آئے خرج، وست امولک ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو کی دسی مات خوُبی، خوُصورت کون درڑائیا۔ کی دھار دسی محبوُبی، مُحبت وچ سَمائیا۔ کی درگاہ سچی عروُجی، عرشے اعظم سوہیا پائیا۔ کی جوت جگی پنج بھوُتی، کایا ہوئی رُشنائیا۔ کی شبد دتا دوتی، دو جہاناں خبر سُنائیا۔ کی سمگری پائی آہوُتی، بھیو دینا گھلائییا۔ کی تن رمائی بھوُتی، خاکی کی وڈیائیا۔ کی سرت اٹھائی ستی، سَتیاں آئے جگائیا۔ کی سہنجی کیتی رُتی، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ سچ دسو کہ چار دن کٹ کے آئے بُتی، بُتخانیان وچ ڈیرہ لائیا۔ میں سب نوں رہیا پُچھی، حُکم دُھر دا اک درڑائیا۔ کی مد پیالے پیتے تُساں دسی حقی، حُکم حاکم اک سُنائیا۔ کیوں ٹھاڈی سرشٹی درشٹی والے نِشانیوں اُگی، سچ نِشان نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں کھیل ہوئی ادتی، دُتیا بھاؤ کیوں ونڈ ونڈائیا۔ کیوں نہیں منزل کیسے دی مکی، گرہ میرے ملن کھئے نہ پائیا۔ کیوں دُتیا نہیں سُکھی، دُکھاں وچ دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ویکھنہارا تھائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو کی لا کے آئے اجلاس، چار ورن کر پڑھائیا۔ کی دے کے آئے دھرواس، دھرم دھیر دھرائیا۔ کی پا کے آئے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ کی رسنا جہوا آئے آکھ، شبد سندیسہ ڈھولا راگ الائیا۔ کی سندیسہ دے کے آئے کلجگ اندھیری رات، بھیو ابھیدا مات گھلائییا۔ کی وست امولک دے کے آئے دات، گرہ گرہ مندر اندر ٹکائیا۔ ساچا بھیو دس دیو خاص، خالص ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔ میں اکو وار کراں وشواس، وشیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سد وساں بن اک باس، دوجا گھرانہ نہ کھئے اُپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو کی دسیا پوجا پاٹھ، سمرن کی وڈیائیا۔ کی نہاؤنا تیرتھ تاٹ، کون سروور سوہیا پائیا۔ کون ویلا جاگنا رات، کون گھڑی ملے بے پرواہیا۔ کون وقت کرنا یاد، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ کون گرہ ہووے آباد، کھپڑا کون

سُہائیا۔ کون نام وجائے ناد، انحد نادى ناد سُنائيا۔ کون نِرگن دھار ہونے وسما، بسمل اپنا آپ کرائيا۔ تُسین دس کے کی آئے راز، پردہ دیو کھلائیا۔ کس کارن پڑھی نماز، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ کی بھیو ایس دا آغاز، لیکھا دیو جنائیا۔ کیوں دینا مذہباں پکڑی واگ، ڈوری گٹاں نال بندھائیا۔ کیوں شرع دا جگایا چراغ، دیپک نال وڈیائیا۔ کیوں مذہباں لائی آگ، کی کرنی کار کھائیا۔ کیوں وکھری وکھری میری صفت دی لکھی کتاب، وکھرے وکھرے ڈھولے ناد جنائیا۔ کیوں تتاں والا ونڈیا سماج، سمگری ڈھر دی نال ملائیا۔ سارے ہو کے لاجواب، درگاہ بیٹھے سیس نوائیا۔ تیرا کھیل گرو مہاراج، جگ چوکڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنديسہ اک سُنائيا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو کیوں کوڑی کریا ہوئی پردھان، مات لوک دیو جنائیا۔ کیوں نہیں ثابت رہیا ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کیوں تیس بتیسا لیکھا لکھیا قرآن، کایا کُھے توں باہر جنائیا۔ کی کھیل ویکھیا ست زمیں اسمان، چوڈاں طبقات بھیو چکائیا۔ کی رنگ رنگایا مہان، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو کی بندے رہے داتے، دیاوان ہو کے دیا کھائیا۔ کی پُرکھ اکال دے لگدے رہے آکھے، اٹھے پھر حکم نہ کھئے بدلائیا۔ کی ستگر دے ست ڈلارے بن گئے ساچے، سچ دیو درڑائیا۔ کی کایا ماٹی بھانڈے کاچے، تتاں وچ وڈیائیا۔ کی کھیل دسیا جوتی جاتے، جاگرت جوت کس بدھ ہووے رُسنائیا۔ تُسین بیٹھے کس احاطے، گرہ مندر دیو سُنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی تیرے حکم سنديسے ساچے، سچ دے مالک خلق دے خالق پرتپالک تیری اک سرنائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ مغل ماجرا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیری اوٹ، اوڑک کلجگ تیرا دھیان لگائیا۔ سرشٹی درشٹی اتر آیا کھوٹ، کوڑی کریا چار کٹ ہلکائیا۔ جھگڑا پیا ورن گوت، آتم برہم پردہ کھئے نہ لاپسیا۔ کیسے دی چلے سچ بُدھی نہ سوچ، عاقلان عقل کم کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا جیواں جنتاں کیتا مدہوش، خُماری ہوئے دتی چڑھائیا۔ تیرا نظر نہ آئے نورا اکھا جوتی جوت، ست سروپ نہ کھئے سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در تیرے ایکو بندنا، سیس جگدیش نوئیا۔ کلجگ کوڑی کریا کٹ دے پھندا، مایا ممتا موہ دینا گوائیا۔ ساچے نام دی چاڑھ رنگنا، چار ورنان اکو رنگ رنگائیا۔ دین دُنی لگا اپنے انگنا، انگیکار اک اکھوائیا۔ سچ دوار تیرا منگنا، دوجا گرہ نہ کھئے وڈیائیا۔ تون صاحب سورا سربنگنا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی نور چمکا دے چندنا، نور نورانے ڈگمگائیا۔ کلجگ جیو نیتر رہے کوئی نہ اندھنا، نیج نیتر دے کھلائییا۔ آتم پر ماتم ساچے نام دا پا دے سگنا، پاربرہم برہم سنگی لے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن دھوڑی دے دے مجنا، سر سروور اک ٹھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در تیرے ساچا سجدہ، سیس جگدیش نوئیا۔ نظارہ ویکھ اپنے گھر دا، لوک مات دھیان لگائیا۔ چاروں کٹ جگت جہان سڑدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وچ ہڑھدا، مایا ممتا وہن وبائییا۔ تیری منزل کوئی نہ چڑھدا، سچ دوارے درس کھئے نہ پائییا۔ آتم پر ماتم ڈھولا کھئے نہ پڑھدا، گیت گوہند کھئے نہ گائییا۔ اشنان کرے نہ کوئی تیرے ساچے سر دا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جیوت روپ کوئی نہ مردا، مرجیوت روپ وٹائییا۔ ساچا گھاڑن کوئی نہ گھڑدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیرے چرن کول ڈنڈاوت، سیس جگدیش جھکائییا۔ ساچے نام دی کر سخاوت، رحمت رحیم کریم آپ کھائییا۔ دیناں مذہبان میٹ عداوت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائییا۔ منوا کرے نہ کھئے بغاوت، مت بُدھی نہ کھئے لڑائییا۔ شرع رہے نہ کھئے شرارت، چھری کرد نہ کھئے قصائییا۔ ساچا مارگ دس معرفت، محبوب بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ کلجگ جیو تیرے نام دے بن عارف، الفیے تون پرے کر پڑھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کیسے دی کردے نہیں سفارش، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائییا۔ چار جگ دی ساڈی لکھی ویکھ عبارت، قلم

سیاہی ناتا کاغذ نال جڑائیا۔ مہربان مُحَبَّت وچ سب دی بدل دے عادت، ساچا راہ اک جنائیا۔ تیرے پیار دی ہووے عبادت، بندگی اکو دینی سمجھائیا۔ وست امولک دے نیامت، ناؤں نرنکار جھولی پائیا۔ ٹوں آد جگادی سدا صحیح سلامت، صاحب سوامی سوہیا پائیا۔ دین دُنیے خلق دے خالق، مخلوق تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر مزاہمت، سَنجگ سچ آپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تُدھ پن اور نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے تیرے آگے ارداسے، اُچی کوک کوک سنائیا۔ کریا کر پُرکھ ابناشے، وڈ تیری بے پرواہیا۔ مانس جنم سب دا کر رہراسے، رستہ اپنا اک سمجھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی خاکے، خاک دھوڑی چرناں دے رمائیا۔ بند کوڑی کھول دے تاکے، بجر کپائی گنڈا لاپیا۔ انتر آتم جام پیا کے، جگت ترسنا دے بُجھائیا۔ شبدا انادی ناد سُننا کے، انحد راگ دے اُچائیا۔ نرگن جوتی جوت جگا کے، کایا مندر کر رُشنائیا۔ ساچی منزل گرمکھ سچ چڑھا کے، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایکنکارے اک ملا کے، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ تھر گھر ساچا اک سہا کے، سوہاؤنت لینا ملائیا۔ سچکھنڈ ساچے رنگ رنگا کے، رنگت اکو دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ساچے اکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ ساڈی اک عرضوئی، بینتی دتی جنائیا۔ تُدھ پن اور نہ دیسے کوئی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ صدی چوڈھویں ملے کیسے نہ ڈھوئی، دھواں دھار ہوئی لوکائیا۔ سرشٹی درشٹی سب دی سوئی، سُرتی شبدا نہ کھئے جگائیا۔ تیرے نام دی اک دروہی، طوبی طوبی وچ ڈہائیا۔ مُحَبَّت وچ تیری دھار کیسے نہ موہی، مہربان محبوب تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ بوند سواتی نچھر دھار کیسے نہ چوئی، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ سچ وست سارے پٹھے کھوئی، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالے ویکھ اپنی لکھت، بن اکھراں اکھ کھلائی۔ بھیو ابھیدا جان سرشٹ، سرشٹی تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی دھار تک اشٹ، اشٹ دیو آتما نور الاہیا۔ سَنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ لسٹ، فہرست سب دی پھول پھلائی۔ لہنا دینا تک سورگ بہشت، پردہ اوبلا رہے نہ رائیا۔ کچھ لیکھا یاد کر راما وششٹ، سچ سندیسہ کی سنائیا۔ کاہن ارجن نال کیتی کی لکھت، بنسری والی دُھن سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا منگدے اک دوارا، دروہی

تیرا نام خُداِیا۔ تُوں سانجھا پروردگارا، جلوہ گر نُور خُداِیا۔ درگاہ ساچی تیرا دھام نیارا، مقامے حق و جے ودھائیا۔ جتھے نِرگن نُور ہووے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ محل اٹل سوہے منارا، چہرّ چہنّ نہ کھئے چُھپائیا۔ ناد دھنّ نہ کھئے جیکارا، راگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، سیاہی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جتھے جھکدے گرو اوتارا، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوئیا۔ تت وجود نہ کھئے اکھاڑا، سریر بے نظیر نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو تیرا نُور چمتکارا، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن صدی چوڈھویں ویکھ اتم وارا، انتشکرن خلق خُداِیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، نِرگن نُور نہ کھئے چمکائیا۔ چوڈاں طبق روون زارو زارا، چوڈاں لوک رہے گر لائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیر روون زارو زارا، دھیچ دھیہ نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا دینا کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے محبوب، مُحبت تیری نظری آئیا۔ تیرا محل اٹل اُچ عرُوج، شہنشاہ تیری بے پروایا۔ تیری منزل حق مقصُود، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جدھر تکیئے اودھر مَوجود، دہ دشا تیری رُسنائیا۔ تُدھ بِن دسے نہ کھئے محفوظ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ خالق خلق ویکھ اپنی مخلُوق، کائنات پھول پھلایا۔ دیناں مذہباں رہیا نہ کھئے سلوک، ساچا میل نہ کھئے کرائیا۔ تیرے نام دا نشانہ بنیا جگت بندُوق، گولی شرع تیری چلائی۔ صدی چوڈھویں نشانہ جائے مَول نہ چوک، چوکتی کرنی خلق خُداِیا۔ ذرا اشارہ دے دے پُرکھ اکالے وچ رُوس، رُستم اپنے لینے اُٹھایا۔ محمد دی مالکی رہے نہ سہارا رہے نہ کھئے مَورُوث، مُکمل اپنا حُکم ورتایا۔ نام اکتا شبدی بھیج دے دُوت، دو جہاناں حُکم سُنایا۔ کھڑے کر دے پنج بھُوت، پنجاں تتاں ہووے لڑایا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے اچھُوت، چھوہ اپنی دینی لگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جگت کیریا میٹ دے حدُود، حد اپنی دے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا عالیشان اُچ عرُوج، منار ایکنکار نِرگن دھار سوہا پائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ بچن سنگھ دے گرہ پنڈ چبا ★

دھرتی کہے ایتھے نوؤ دن کٹکے گیا درباشا رشی، رشی تِن نال ملائیا۔ راتیں سُنیاں اگئی دھار دسی، نُوَر نُوَر رُشنائیا۔ جس وچ کلجگ جنائی متی، بھيو ابھید دتا گھلائیا۔ پُرکھ اکال شبد جنائی اگئی چٹھی، سندیسہ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ دُرباشا کہے میں سُنتا اپنے آسن، مٹی گھٹے ڈیرہ لائیا۔ ہردے اندر لگا واجن، کی پرہ دے وچ وڈیائیا۔ کِس بدھ بھگتاں دیوے ساتھن، نِرگن سرگن ویس وٹائیا۔ میرا انتر لگا اکھن، کچھ مینوں رہیا درڑائیا۔ ہردے انتر کر وشواسن، وشا اور نہ کھئے بنائیا۔ جاں میں دھیان دھریا مینوں نظری آئی اندھیری راتن، کلجگ کوڑ کوڑ گُرائیا۔ میں رو کے لگا اکھن، پرہ تیری بے پرواہیا۔ ست دھرم دا رہیا کوئی نہ ساتھن، سنگی سنگی نہ کھئے بنائیا۔ من کلپنا سارے ناچن، کوڑی کِرپا رہی گُرائیا۔ پردہ گھلے کسے نہ باطن، اوہلا اندرون نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دُرباشا کہے میرے انتر آگئی ہنسی، ہس کے دتا دکھائیا۔ تیرا کھیل پرہو سہنسی، اننتی نظری آئیا۔ دُھر دا شبد آیا جس طرح ناچ نچاؤنا جادو ہنسی، کورو پاندو ونڈ ونڈائیا۔ دُرباشا کہے میں پھیر کیتی بینتی، نیوں کے سپس نوئیا۔ پُرکھ اکال کہا اک سُن اگئی پنکتی، تینوں دیاں درڑائیا۔ کلجگ ویکھ کھیل گڑھ ہوئے ہنکتی، ہنگ برہم پردہ کھئے نہ لاپیا۔ وڈیا رہنی نہیں وچ پنڈتی، برہم دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ مُحبّت رہنی نہیں وچ سنکتی، گر چیلے کرن لڑائیا۔ تھڑاؤنی کلجگ اتم ان دی، اٹھی ہوئے لوکائیا۔ وڈیائی ہونی چُغلی والے کت دی، سچ سچ نہ کھئے رکھائیا۔ کلپنا ودھنی ممتا والے من دی، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دُہائی پینی لالسا والے دھن دی، نام ندھانا ہتھ کسے نہ آئیا۔ پہچان رہنی نہیں کسے گل دی، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں گنٹ جوٹھ جھوٹھ اندھیری ہونی چلدی، چار ورن دئے اڈائیا۔ دُرباشا کہے ایتھے ندی و ہندی سی جل دی، تے کنارہ پچھلا نظری آئیا۔ جیہڑی جوت شبد سندیسہ اگتا گھلدی، مینوں رہی سُنائیا۔ اوہ راتیں سُنیاں میرا آسن ملدی، ستمکھ ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دُرباشا کہے میرے انتر لگی سوچ، سوچاں وچ اپنا آپ دُباہیا۔ میرے انتر اُچی لوچ، آسا اک ودھائیا۔ پرہ دی بڑی انوکھی موج، جگ جگ اپنی کار کھائیا۔ جے کِرپا

کر کے مینوں درشن دیوے روز، نت نت اپنا پھیرا پائیا۔ میں ویکھاں اوس دے چوج، چوجی پریم دئے وڈیائیا۔ پھیر جھٹ سُنیا اگئی
 سلوک، دُھر فرمانا گیا آئیا۔ دُرباشا نگاہ مار لوک پرلوک، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت جھگڑا پینا مات لوک، چار کُٹ
 دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کھائیا۔ دُرباشا کہے میرے انتر آیا دھیان،
 دھیانی دھیان لگائیا۔ پرہہ شبدي دتا گیان، بُدھ دتی بدلائیا۔ جا ویکھ اُتے اسمان، نرگن نُر جوت رُشنائیا۔ زمین نال لا کان، کی
 تھلیوں دھرتی ربی سُنائیا۔ دُرباشا کہے جاں میں کُن لایا دھرتی کہے ایتھے آؤنا سِری بھگوان، کلجگ انت ویس وٹائیا۔ جس نے شرع
 میٹنی شیطان، چھری کرد رہے نہ کھئے قصائیا۔ دین دُنی دا بدل ودھان، راستہ براستہ اکو دینا کرائیا۔ دھرم جھلا نشان، نو ست اکو
 حُکم ورتائیا۔ ریشیاں دا لہنا دینا مُنیاں نال چُکائے وچ جہان، تپیشراں تپ جھولی پائیا۔ جن بھگت سہیلے در کر پروان، پر م پُرکھ
 دیوے مان وڈیائیا۔ دُرباشا تُوں وی پہنچنا آن، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ رشی چرن دھوڑ کر اشنان، اپنی خوشی بنائیا۔ بینتی کر
 کے لگا سُنان، آرزو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ دُرباشا
 کہے ایتھے برجھ ہندا سی اک وڈا ککر، کالا رنگ سوہبا پائیا۔ جتھے ملیا پرہو پیرا مِتر، میت مُرارا نظری آئیا۔ میں حُکم وچ کچھ
 شبد لگا لکھن، کاغذ نال قلم شاہیا۔ جاں تکیا مینوں چاروں کُٹ اندھیرا لگا دسن، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سرشٹی دسی
 مِتھن، پچیا ربن کھئے نہ پائیا۔ میں رو کے لگا پٹن، دتی کوک دُہائیا۔ دھرتی اُتے لگا لٹن، حال بے حال بنائیا۔ اپنے اُتے مٹی لگا سِٹن،
 دھوڑی دھوڑ رلائییا۔ جھٹ پُرکھ اکال نے شبدي دتی چٹن، چٹھی اک وکھائیا۔ دُرباشے کلجگ انت دُنیا دا ایشٹ ہونا پتھر اٹن،
 مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دواریاں سیس نوائیا۔ میرا گرہ مؤل نہ پُچھن، درگاہ ساچی پُجن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دواریوں رُسن،
 رائے دھرم ہتھ اپنے آپ پھڑائیا۔ اُس ویلے کلجگ آوے مُکن، لوک مات ربن نہ پائیا۔ میں بھاگ لگاواں گوبند اپنے پٹن، سورما اک
 اُٹھائیا۔ جو دو جہاناں کسے نہ دیوے لکن، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ اپنی دھاروں آپ آواں اُٹھن، نرگن نُر جوت
 کر رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کوڑ وکارا آواں لٹن، شبد دھاڑوی ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دُرباشا کہے پانی وہن والا کنڈھا، گھاٹ پچھلا نظری آئیا۔ جتھے ہیا سورا

سرینگا، نرگن داتا بے پرواہیا۔ شبد سندیسہ دتا چنگا، نرگن سرگن کیتی پڑھائیا۔ جس ویلے کلجگ ہویا اندھا، نیتربین ہوی لوکائیا۔ من کلپنا ہویا گندہ، بڈھ بیک نہ کھئے وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کھاوے مرگی انڈا، پشو کھا کھا اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، سچکھنڈ دوارے ملن کھئے نہ آئیا۔ آتما پرہ نالوں ہونے رنڈا، پرماٹما ملن کھئے نہ پائیا۔ بندگی والا بندہ، نج نیتربین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ مان رہے کوئی نہ جمنا سُستی گنگا، اٹھسٹھ نہ کھئے وڈیائییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں ہونا دنگا، گھر گھر پئے دہائییا۔ جیو جگت جہان ہونے ننگا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائییا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے سورا سرینگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلا ہووے سنگا، ہرجن ساچے جوڑ جڑائییا۔ دین دیال سدا بخشنا، بخشش رحمت آپ کھائییا۔ ڈرباشا کہے کی صاحب دیویں انندا، اند اند وچوں پرگٹائییا۔ پُرکھ اکال کھا گرمکھ بنا کے توری چندا، چند نور کراں رُشنائییا۔ جس کایا اندر لنگھاں، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی لہنا دینا دھرنی دھرت دھول دھول لکھ چوراسی جیو جنت سرب دیندا، دیونہار اک اکھوائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرمیز سنگھ دے گرہ تھانیسر ★

نارد کہے ویکھ ڈرباشے، دوبارہ میں وی گیا آئیا۔ دس ہُن کیہڑے ویکھنے تماشے، چاروں کُنٹ دھیان لگائییا۔ رشی کھڑ کھڑا کے ہاسے، ہتھ ہتھ اُتے ٹکائییا۔ ٹوں نگاہ مار کہ ٹھیک کلجگ اندھیری راتے، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائییا۔ دھرم ربیا نہ کوئی ساچے، سچ نہ کھئے وڈیائییا۔ جھکڑا پیا تن کاچے، ماٹی خاک رہی گُرائیا۔ نارد کہے میں ویکھے نو کھنڈ پرتھی احاطے، دین دُنی کھوج کھوجائییا۔ ہُن دس کیہڑے کورو پانڈو کھڈاؤ نے سار پاشے، نرد کون ویکھ وکھائییا۔ نارد کہے مئی جی پچھلی کتھا کہانی چھڈو آگلا کھیل پرہو دا کون واچے، واچن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں ایں جاپدا کلجگ انت موسیٰ محمد اُمت دے بنا کے تائے چاچے، عیسیٰ نال لینا ملائییا۔ ایہ حکم سندیسہ دھر دا آکھے، پاربرہم ربیا درڑائییا۔ تیرا ہردا کی واچے، مینوں دے جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ نارد کہے دُرباشے میں وی آیا وچ تھانسر، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ کیہڑے راجے مہاراجیاں لاؤنا مستک کیسر، بگا کون لگائیا۔ دُرباشا کہے میں شبد سُنیا تیرے آؤن توں پیشتر، دُھر درگاہی دتا جنائیا۔ لہندی دشا ویکھو کھول کے نیتر، نین نیناں نال اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دیناں مذہباں دا واچن لگا پیپر، پردیاں وچوں پردہ آپ اٹھائیا۔ پچھلی ریتی چھڈنی جہڑا جھگڑا ہویا کُرشیتر، کچھ اگلا لیکھا دیاں درڑائیا۔ سوہنا لگن سوہنا پروشٹا سوہنا مہینہ چیتر، جیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار جُگ دا پچھلا وکھاواں لیکھن، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ دین دُنی دا بن کے بہیتن، بھیو ابھیدا دیاں کھلائییا۔ جھگڑا ویکھاں پیر مُلا قاضی شیخن، چرچاں وچ پوپاں پھول پھلائییا۔ پھر کے آواں دیس پردیسن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے رشی جی کیوں نہیں لایا مستک تلک، ترسول نظر کھئے نہ آئییا۔ دُرباشا کہے تُوں دس کیہڑی نویں علت، مینوں دے سمجھائییا۔ نارد کہے میں دین دُنی دی ویکھی ذلت، چاروں کُنٹ خواری نظری آئییا۔ سچ دوارے ہوئے نہ کیسے ملت، پاربرہم پرہہ میل نہ کھئے ملائییا۔ میں نو کھنڈ پرتھی تھہا بھجا دیناں مذہباں والے سارے دسے نندک، جُغلی نندیا وچ رہے کُرائییا۔ من ممتا ہوئے ہنسک، اینسا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے دُرباشے کچھ اپنی دس مت، متا تیرے نال پکائییا۔ کی دُنی دی ہووے دُرگت، دُرگا کھنڈا دھار کی سمجھائییا۔ کی باؤن گیا دس، بل دوارے کی کر پڑھائییا۔ کی رام کہا بیٹے دسرتھ، بھیو ابھیدا جگت کھلائییا۔ کی کُرشن چلاؤنا رتھ، رتھوہی ہو کے مہاسارتھی رُپ وٹائییا۔ کی کلجگ ہونا بھٹھ، بھٹھیارا اگنی اگ تپائییا۔ کی گوبند دس کے گیا سچ، سہجے دینا سُنائیا۔ دُرباشا کہے میں جوڑاں دوویں ہتھ، نیوں کے سیس نوائیا۔ ایہہ کھیل پرہو سمرتھ، دوجی چلے نہ کیسے چٹرائیا۔ میری تھوڑی کھلی اکھ، نیتر لوچن نین ہوئی رُشنائییا۔ میں پرہو ویکھیا پرتکھ، جوتی جاتا نور الاہیا۔ جو بھگتاں ملے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ زرگن دھار ہو پرگٹ، شبدي ڈنکا رہیا وجائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھول کے ہٹ، نام بھنڈارا اک ورتائییا۔ جھگڑا مُکا کے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ ڈیرہ رہیا ڈھابھیا۔ اتر پورب پچھم دکھن ویکھے تھ تھ، دہ دشا اپنا پنڈھ مُکائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دی پٹھ اُتے رکھیا ہتھ، ہلُونے نال رہیا جگائییا۔ اٹھو چھیتی کرو جھٹ، لہندی دشا پئے دُبائییا۔ دُرباشا کہے ایہو کچھ میرے اتر گیا دھس،

تینوں دتا سنائیا۔ نارد کہے یار کر بس، بستہ اپنا لے بٹھائیا۔ میں پُچھنا اوس کولوں جو سرب کلا سمرتھ، اِکو داتا آد جُگاد اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دُرباشے کتھے تیرے یودھے سُرُوپر، مینوں دے وکھائیا۔ کتھے تیرے ترکش تیر، کمان کندھ نہ کھئے چکائیا۔ چاروں گنٹ نہ دِسے وہیر، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ دُرباشے نیتر وبا کے نیر، ہنجهو دتے وکھائیا۔ کہ کیسے دے ہتھ جگت والی نہیں تقدیر، تدبیر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ ہو کے گئے شاہ حقیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے دلگیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنی نوں بٹھ کے شرع دی وچ زنجیر، منش منشان نال دتے لڑائیا۔ ہوکا دتا اچ منزل چڑھ کے کبیر، بنا کعبیاں تون دتا درڑائیا۔ کلجگ انت سِری بھگوان آوے اخیر، آخر والا لیکھا دئے مکائیا۔ دو جہاناں مرد مردانہ نوجوانا بن دستگیر، دامنگیر اِکو سوبھا پائیا۔ پچھلی کیتی تے مارے لکیر، اگلا حُکم آپ سنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سب دے بردے دیوے چیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حُکم اِک سنائیا۔ نارد کہے مئی جی اپنی کھول کے دسو پُستک، کی کتھا رہی سنائیا۔ دُرباشا کہے جاں میں ویکھیا مینوں نظری آوے اِکو مُرشد، مُرید مُریداں سوبھا پائیا۔ جس دی ساریاں کرنی اُلفت، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ دین دُنی نالوں گر اوتار پیغمبران دی کرے رُخصت، چھٹی سب نوں دئے دوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے مئی جی کچھ دسو اکھا منتر، منتو حل کرائیا۔ کی وڈیائی ملے تھان تھنتر، سچ دینا سنائیا۔ کی ویکھیا نیج انتر، نرنتر پردہ دینا چکائیا۔ کی تھادا چلے جنتر، جگہ جگہ کی وڈیائیا۔ کی ساڑو پھوکو تنتر، ترے گن دئے دُباٹیا۔ کی لیکھا برہمے دے منوتر، پردہ دینا چکائیا۔ کی کھیل ہونا اُتے گگن گگنتر، زمیں اسماناں کی دُباٹیا۔ کی شنکر دسے بہسمنتر، ماٹی خاک کون اڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اِک ورتائیا۔ دُرباشا کہے نارد نیچے جھاک، جھاک اِک وکھائیا۔ سچ در دا ویکھ تاک، تالا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے پیغمبران نوں دینے طلاق، ناتا اُمت نالوں تڑائیا۔ اوہ پرگٹ ہویا نال اتفاق، اتفاقیا گیا آئیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا کرے بے باق، کھاتے پھولے تھاوں تھائیا۔ صدی چودھویں پورا کرے بھوکھت واک، واقف کار ہو کے خلق خدائیا۔ کلجگ میٹے زین اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ جن بھگتاں دیوے

دھوڑی خاک، ٹکے نام والے رمائیا۔ دُھر دا بن کے مِتر احباب، تار سِتار اکِ پلائیئا۔ اندروں بدل دیوے مجاز، مزہ اپنا نام چکھائیئا۔ چار ورن اٹھاراں برن دیونہارا سچ امداد، امدادی اِکو نُورِ الاہیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبران نوں دِتا خطاب، مُخاطب ہو کے انصاف نہ کھئے جنائیئا۔ صدی چوڈھویں انتِ اخیر بے نظیرِ لاشریک دینا جواب، جواب طلبی وچ سارے دین دُہائیئا۔ ساچا مندر گرہ سہاؤنا اُچ منارا محراب، محبوبِ اِکو نظری آئیئا۔ جس نوں سجدہ کرنا سپس جھکاؤنا نال آداب، دُنڈاوت بندنا کہہ کے دھوڑی خاک لینی رمائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس نے چار ورن اٹھاراں برن پندو مُسلم سیکھ عیسائی دا بدل دینا سماج، سمیں دا مالک اپنا حُکم ورتائیئا۔ نارد کہے دُرباشے کر لے اچ تیاری، ترے گن اتینا ہو کے اچ ربیا جنائیئا۔ کھیل ویکھنی زرنکاری، جو زرنگن زرویر نراکار ربیا کرائیئا۔ اوہ تیری بھومکا ساری، جتھے نوں چگر لا کے اپنا جھٹ لنگھائیئا۔ سادھی وچ لاؤندا سیں تاڑی، تارکا منڈل توں پرے اپنی سرت چڑھائیئا۔ پرکاش تکدا سیں وچ ناڑی، نُور نُور نُور زُسنائیئا۔ جیہڑا جنگل ہندا سی اُجاڑی، جوہاں بیلیاں ونڈ ونڈائیئا۔ اوتھے کھیل ہونا اپر اپاری، اگم اگوچر اللہ دئے نُور خدائیئا۔ جتھے بھگتاں دی پُھلواڑی، گرمکھ بیٹھے آسن لائیئا۔ نارد کہے میں جا کے سیوا کراں تے پہلاں پھیراں بہاری، بہار گلشن والی مہکائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، زرنگن زرویر اک اوتاری، اوتاراں دا مالک آپ اکھوائیئا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ زرنجن سنگھ دے گھر گروکل خان ★

دُرباشا کہے ناردا ایتھے ہندی سی ڈل ڈونگھی، بائی ہتھ ویکھ وکھائیئا۔ میں رکھ گیا ساں ٹونبی، ہتھان نال ٹکائیئا۔ میں واجاں ماردا کیسے پاسیوں نہیں کوندی، لبھیاں ہتھ نہ آئیئا۔ نارد کہیا توں ٹک گا توں ہی توں دی، توں میرا میں تیرا راگ الائیئا۔ ٹونبی بولی میں راہ تکدی ڈنڈی ویکھاں سچے ستگرُو دی، جو پُرکھ اکال اک اکھوائیئا۔ جس نے کھیل کیتی کورو پانڈو یڈھ شروع دی، بن شرع دے ٹکرائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنندیسہ اک سنائیئا۔ ٹونبی کہے رشی جی میں

نہیں لکی، لکیا بے پروا ہوا۔ میں نہیں ستی، سوتا جگت جہاں نظری آئی۔ دُرباشا کہے تُوں کیوں نہیں اُٹھی، مینوں دے جنائیا۔ نارد
 کہے اچے تیرے نال رُٹھی، پہلوں لے منائیا۔ جِنّاں چر دھار نہ بنی دو ٹکی، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ اوناں چر منزل نہیں ملنی اُچی،
 سچ دوار نہ کھئے سہائیا۔ واسنا نہیں آونی سچی، ست نہ کھئے بنائیا۔ سہنجی نہیں ہونی رُتی، رُتری نہ کھئے مہکائیا۔ بھاگ نہ لگنا
 جُسیں، جسم ضمیر نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ تُونبی کہے
 میں ویکھاں اِکو باپو، جس نوں باپ عیسیٰ کہہ کے گیا جنائیا۔ جس دا محمد نِکا جہا کاکو، نِکا نِکا جہا نظری آئی۔ مَوسِیٰ مَنہ دے
 بھار ڈِگ کے وِبائے آنسو، نیناں نیر وِبائی۔ مَنی اوبناں ولّ جھاگو، گرکشیتر نہ کھئے وِڈیائیا۔ حُکم دینا اودھر بھیجنا شبد ڈاکو، ڈِکھیتر
 اِکو دینا بنائیا۔ جو پچھلی شرع دی رسی کائو، کھٹکا دُھر دا دئے جنائیا۔ سرِشٹی بھواوے وانگ لائو، مدھانیاں تھل اسگاہ دین دُبائی۔
 ویکھے نِکے نِکے ٹاپو، جتھے ٹپیاں والی پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبران جو کھیل وکھائے مائو، مائو سب دے ویکھ وکھائیا۔ منزل چڑھ کے
 ویکھے گھاٹو، گھاٹے وچ لوکائیا۔ بنیا رہے کوئی نہ ناڈھو، نر نرائن دئے سزائیا۔ کھیل کرے گاڈ گاڈو، گائیڈ ہو کے رستہ دئے وکھائیا۔
 کی ہویا جے ایتھے لڑ کے مر گئے یادو، یادو بنس دُبائی۔ اوس ویلے تریاسی سو تریٹھ مرے سی سادھو، کلپنا وچ رہے کُرائیا۔
 اوبناں وچوں منتیشا دے آگو، جو منتو سارے ویکھ وکھائیا۔ اودھوت ہندا سی باغو، سورپیر ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ تُونبی کہے نارد جی میں ویکھن چلی ساں لوٹا، مسجداں وچ دھیان لگائیا۔ میں پھریا پوٹا
 پوٹا، بھجی واپو داہیا۔ جدھر ویکھاں اودھر ست رنگ دا نظری آئے سوٹا، سورپیر اِکو بتھ اُٹھائیا۔ تُونبی کہے نارد جی دُرباشے جی
 تسیں وی سانہ لؤ اپنا لنگوٹا، بودی ٹکے ویکھ وکھائیا۔ اودھر دُرگا شنگار کردی پھرے لال چُتی نوں لا کے چٹا گوٹا، بستر بھوشن
 رہی سجائیا۔ کال دی جگا کے اپنی کھپری وچ جوتا، پرہ آگے دھیان لگائیا۔ میرے پرہو کجُگ جیو میرے کھان واسطے نہیں کوئی
 بہتا، تھوڑا جہا نظری آئی۔ اپہ سن کے محمد پے گیا وچ سوچا، بتھ متھ اُتے رکھائیا۔ عیسیٰ کہے کی گایا سلوکا، سنیہڑا کی سنائیا۔
 مَوسِیٰ کہے میں جدھر ویکھاں اودھر تگاں لوتھاں، لوئن میرے دین دُبائی۔ تُونبی کہے نارد جی تہاڈا کی کہے پوتھا، مینوں دیو سمجھائیا۔
 دُرباشے غصے وچ نہ ہوویں ہوچھا، ہوشیاری نال دیواں درڑائیا۔ اپنا پوش ویکھو کی کہے گوشہ، قسم کھا کے دینا درڑائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دیوے دھر دا ور، در اکو اک سہائیا۔ ٹونبی کہے میں لکی نہیں میں گئی دشا لہندی، بھجی تھی اپنا پنہہ مکائیا۔ میں جا کے نییاں ہتھیں لائی مہندی، سوہنا لال رنگ رنگائیا۔ ہولی ہولی آئی کہندی، وے ویرو تہاڈی صدی چوڈھویں اتم پئے ڈہائیا۔ تہاڈی سبھا کتھے بہندی، مینوں دیو سمجھائیا۔ کیہڑی دھار بھانا سہندی، حُکے وچ سیس نوائیا۔ سارے کہن ساڈی اتم کلا ڈھہندی، چاروں کُنٹ رہیا کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ ٹونبی کہے میرے وچ نہیں کوئی پانی، جلدھار نہ کھئے وڈیائیا۔ میں پڑھی نہیں کوئی بانی، راگ ناد ڈھولے گائیا۔ میں سنی نہیں کوئی کہانی، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ میں بنی نہیں رانی، مندران وچ ڈیرے لائیا۔ میں بنی نہیں سوانی، شاہ سلطاناں گھر سوہا پائیا۔ میں اکو تگدی پُرکھ اکال جان جانی، جُگ چوکڑی سب دے لیکھے رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ ٹونبی کہے میں لہندی دشا ویکھاں تمبا تمبی، تہمت والے پھول پُھلائییا۔ جان ویکھیا زویداس پھڑی قلم ہتھوں چھڈی رمبی، نام والی آر، پار رہیا کرائیا۔ میرا دل پل گیا بھے وچ کبی، سُدھ رہی نہ رائیا۔ پائے بھڑی پرہہ نے میٹ دینے دمبھی، پکھنڈی رہن کھئے نہ پائیا۔ جان تگیا گوبند ہتھ ننگی چنڈی، چنڈالاں کرے صفائیا۔ دین مذہب دی رہن نہیں دینی ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو رہیا جنائیا۔ سب دی کرا کے خانہ جنگی، کوڑ گھرانے دینے مٹائیا۔ شبدي حُکم لا پابندی، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ ٹونبی کہے میں بڑی مُشکل نال جلاں تھلاں لنگھی، سرانواں وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرے اندر آئی غمی، خوشی پلُو گئی چُھڈائیا۔ میں حیران ہوئی پرہو نے کی کرنی کھیل نوں، نو نو چار اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر چار جُگ دے پچے شبدي صفت والے کوی، سار شبدي سار کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار اوتار چوی، چوہ جُگاں دا لیکھا چھن وچ پار کرائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ نانک پُرا ★

دُرباشا کہے نارد میں ایتھے کیتا سی کچھ تپ، جتھے ٹھاکر سنگھ ٹھاکر رہیا بہائیا۔ بسیر کالے ہندے سی سپ، جنگل جوہ
 وچ دُہائیا۔ میں بن رسنا توں کُردا سی چپ، جہوا بئی دند نہ کھئے ہلائییا۔ نج انتر آتم لیندا ساں رس، رسنا رس نہ کھئے وکھائییا۔ پرکاش
 ویکھدا ساں بنا رو سس، نرگن نُوَر جوت رُشنائییا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، پرتکھ ملدا ساں حق گوسائنییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے مئی جی تپ کیتا کہ چڑھیا سی ایتھے تاپ، مینوں دیو جنائییا۔
 جب کیتا کہ ویکھیا باپ، پتا پُرکھ اکال دُھردرگاہییا۔ نُوَر تکیا کہ لوک مات، پردہ دینا اُٹھائییا۔ دوس تکیا کہ رات، گھڑی پل کون ونڈ
 ونڈائییا۔ شبدا سُنیا کہ بھوکھت واک، بھيو دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 سندیسہ اک دِرڑائییا۔ دُرباشا کہے نارد دساں کی کتھا، رسنا کہن کچھ نہ پائییا۔ اک دن میں ہتھ رکھیا اپنے متھا، مستک اُتے ٹکائییا۔
 یاد کیتا یوگ یتھا، یتھارتھ دھیان لگائییا۔ میں تکیا گوبند جس وچھایا ستھر ستھا، یارڑا راہ تکائییا۔ میریاں رو پئیاں اکھاں، نین دین
 دُہائییا۔ کون ایس دا میت مُرار سکھا، جو سکھیاں والے کاہن رہیا تجائییا۔ جس دا سُوَرپیر جودھا چھ، نوجوانا نظری آئییا۔ جان تکیا
 ناتا جُڑیا ویکھیا پگا، دو جہان نہ کھئے ٹڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائییا۔
 دُرباشا کہے میں انتر لائی سادھی، اپنی سُدھ بھلائییا۔ مینوں نظری آئی گوبند دی ماں اوہدے بچیاں دی دادی، گجری اپنی گود
 سہائییا۔ جہڑی اکو ڈھولا گاندی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ پُرکھ اکال ماری اگئی آوازی، شبدا دتا سُنائییا۔ سندیسہ
 دتا ماضی، کرشن نال وڈیائییا۔ کلجگ انت جھگڑا پینا سماجی، سریشٹی دریشٹی دئے دُہائییا۔ شرع چھری بناؤنی مُلا شیخ قاضی، قضا
 اپنا روپ بدلاییا۔ ہندو مُسلم بننے نمازی، پیغمبراں والی پڑھائییا۔ جورو زر بناؤنا غازی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائییا۔ نارد کہے مئی جی کیتی کی تپسیا، تپو بن آسن لائییا۔ دُرباشا خوشیاں دے وچ
 ہسیا، دو ہتھ تالی دتی لگائییا۔ پُرکھ اکال وکھائی کلجگ اتم زین اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائییا۔ گر اوتار پیغمبر چار
 کُٹ پھرے نسیا، دہ دشا بھجے واہو داہییا۔ شبدا گرو تیر انیلا کسیا، چاروں کُٹ بھے وکھائییا۔ نام ندھانا دسے کسے نہ ہٹییا، چارے

ورن رہے گر لائیا۔ سب دا لیکھا مُکنا وچ بٹیا، حاصل ضرب سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ساچا لہا کیسے نہ کھٹیا، کھٹکے وچ لوکائیا۔ سب دا پورا ہونا قول اقرار دا پٹیا، پٹنے والا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک درڑائیا۔ ڈرباشا کہے میں کی دساں نہ دساں یوگ، جُکتی نظر کوئی نہ آئیا۔ ناردا تیرا کیہڑا جوگ، جُکیشرا دے سمجھائیا۔ کیہڑا رس بھوگ، رسنا رس چکھائیا۔ کیہڑا گائیں سلوک، ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ کیہڑی ملے موکھ، مُفت کون جھولی پائیا۔ کیہڑی چمکی جوت، نرمل نور نور رُشنائیا۔ نارد کہا جس نے جھگڑا پایا ورن گوت، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ اوس دا کھیل ویکھاں روز بروز، جُگ چوڑی دھیان لگائیا۔ جتھے بُدھی دی نہیں سوچ، عقل نہ کھئے چٹرائیا۔ مانو سکے کوئی نہ پہنچ، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے سیس نوائیا۔ بھکتی اندر اوس دی مؤج، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ آد جُگاد نہ ہووے فوٹ، جمن مرن وچ نہ آئیا۔ آتم پر ماتم دا بن کے کھوٹ، خصم اکو سو بھا پائیا۔ جس دا بنس سر بنس کدے نہ جاوے اوٹ، لوک مات ملے وڈیائیا۔ اوس کھیل ویکھنا دیپ جنبو پُشکر کرؤچ، کل اپنی آپ پرگنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بنا کے ادوٹ، ادب نال دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ دھرتی کہے میرے وڈے وڈے بھاگ، بھاگشالی نظری آئیا۔ مینوں خوشی ہوئی آج، وجی انت ودھائیا۔ ڈرمت ڈھپے داغ، ممتا میل گوائیا۔ دیوے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ سچ جگا چراغ، اندھ اندھیرا دئے مُکائیا۔ تخت نواسی بدل سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ ساچے نام دا وجائے ناد، دو جہان کرے شنوائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد جانا جاگ، آس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنی اپنی سمبھل کے پھڑو واگ، بے مہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ تہاڈا مالک خالق واحد، گاڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ تُساں لہنا دینا ویکھنا اس سال شاید، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ دُھر دا حُکم ورتنا جائز، جائزہ لے کے کار کھائیا۔ سب دا پورا ہویا عہد، عہد نامے دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم آپ سمجھائیا۔ نارد کہے ڈرباشے اٹھ، اپنی لے انگرائیا۔ لیا تیرے چرن دیواں گھٹ، رکھیشر سیو کھائیا۔ ڈرباشا کہے اسیں سارے اوس دے سوت، ڈلارے جُگ جُگ نظری آئیا۔ جس توں کھندے ابناشی اچت، پاربرہم بے پرواپیا۔ جس دی مؤلی سہنجی رُت، رُتیری اپنا رنگ وکھائیا۔ اوس دے کولوں لے پُچھ، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ نارد کہے اوہ سناؤندا اکو ٹک، توں

میرا میں تیرا ڈھولا لینا گائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مُک، اگے پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ جنم مرن دا رہے نہ دُکھ، چوڑاسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ منزل دے کے اگئی اُچ، سچکھنڈ دئے ٹکائیا۔ جتھے پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت وچ سمائیا۔ ذرا رشی جی دھیان مارو جگت دی ورن گوت، پرتھمی اُتے پرتھم دھیان لگائیا۔ جس دی سارے کردے سوچ، سمجھ وچ سمجھ نہ کھئے بنائیا۔ جھگڑا پیا دے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق رہے گُرائیا۔ نیترونندے کوئی کوٹ، کایا گُٹیا نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے مئی جی تُساں پراپت کیتا کی، کامل مینوں دیو جنائیا۔ کی سُکھی ہویا جی، جیون جگت دینی درڑائیا۔ کی منگیا پُتر دھی، مال دھن جھولی ڈاہیا۔ کی دین مذہب دی منگی لیہ، حدان وچ ونڈ وندائیا۔ کی ساڈھے تِن ہتھ ویکھی سین، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ کی امرت رس لیا پی، آب حیات مُکھ چھپائیا۔ کی انتر آتم بیجیا بی، بھيو دینا گھلائی۔ نارد کہے کی ملیا شاہ پاتشاہ وڈا طبعی، طبیعت دئے بدلائیا۔ کی جلوہ گر رہی، نور نورانہ سوہا پائیا۔ دُرباشا کہے جس نے کھیل کرنی سبھی، صاحب سلطان نظری آئیا۔ مینوں ایں جاپدا اچ دی رات ہلونا دینا جا کے رسولاں نبی، پیغمبران دینا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دا آونا ہندا کدے کدی، قدیم دا مالک اپنا پھیرا پائیا۔ جد آوے پچھلی کیتی کرے ردی، ارادہ سب دا دئے بدلائیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی گدی، گدی نشین سوہا کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹنی بدی، بدلہ چکاوے تھاوں تھائیا۔ ذرا پوری ہو لین دیو چوڈھویں صدی، صدمہ گھر گھر نظری آئیا۔ جگت جہان وبنی نوح ندی، وہن وہناں وچوں وپائیا۔ دُرباشا کہے نارد جی تہاڈی پریت کس نال لگی، مینوں دیو جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے او دُرباشے، ویکھ میری عبارت، قبل از دیاں جنائیا۔ ویکھ میری شرافت، جگ جگ اپنی سیو کمائیا۔ ویکھ میری لیاقت، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ میں حُکم چاہندا پھیر کران جگت شرارت، شرع نال شرع دیواں ٹکرائیا۔ دیناں مذہبناں دی اندر ودھا کے حرارت، اگنی اگ دیاں لگائیا۔ صفحہ رہے نہ کوئی معرفت، محبوب دا میل نہ کھئے ملائی۔ کچھ لیکھا دسنا کی کھیل ہونا وچ بھارت، بھارت ورش کی ڈبائیا۔ میں کیسے دی جھوٹھی کرنی نہیں سفارش، صفحہ سب دی پھول پھلائی۔ میں کوئی پیغمبران دے مقبریاں اُتے کرنی نہیں زیارت، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل

ساچا ھڀر، سچ دا حُڪم اپنا آپ پرڳڻائيا۔ نارد ڪهڙو ڏر باڻه ويڪھ اپني پُشت، پناه ڪون رکھائيا۔ ويڪھ اپني انگشت، بالشت دھيان لڳائيا۔ ڪون حُڪم ديوي دڙست، دو جھانا رھيا سُنائيا۔ سوادھان ھو جا چُست، غفلت رھن ڪھڙو نه پائيا۔ ڪيون پُرڪھ آڪالا دين ديالا جن بھگتان نام ونڌي مُفت، بھگتي والي قيمت نه ڪھڙو رکھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪري ڪھيل ساچا ھڀر، سچ سنديسہ اڪ سُنائيا۔ نارد ڪهڙو ڪي دس رھيا مَوسِي، مُسلسل رھيا جنائيا۔ ڪُچھ ڪھيل ھونا وچ رُوسا، چائنا چين ڪھڙو نه پائيا۔ ليڪھ وڪھا رھيا عيسيٰ، حضرت رھيا ڊرڙائيا۔ فرمان ديوي دُھر جگديشا، نه ڪوئي ميٽي ميٽ مٽائيا۔ ساڏا خالي ھون والا ڪھيسا، پاڪ مني نه ڪھڙو بھرائيا۔ محمد دا وقت رھيا بيتا، صدي چوڏھويں رھي ڪرلاڻيا۔ ڪي ھويا جھ ڪرشن نه ارجن دے گيان پچھ اٿھاراں دھيائے لڪھائي گيتا، سولاں اڪھڻر ونڌ ونڌائيا۔ ڪلجگ انت سب دا دُھندا ھويا شيشہ، پتت پُنت نه ڪھڙو بنايا۔ ڪي وقت ياد ڪرنا بيتا، پچھلي ڪھاني ڪي وڌيائيا۔ اوھ ويڪھ ليڪھا وڪھا رھيا رام جنڪ سيٽري سيتا، ستي رھيا اُٿائيا۔ پُرڪھ آڪالا ڪھيل ڪري انڌيٿھا، جگ نيتر نظر ڪھڙو نه پائيا۔ جس نه گوبند ٻھيا وچ انگيٿھا، نديڙ دي وڌيائيا۔ اوھ بن ڪي اگهي ميٽا، مٽر پيارا وپس وٺائيا۔ پھڙ ڪي شبد نام دا فيتہ، دين دُني ناپي تھاو تھائيا۔ سانوڻ ايں جايدا سب نه پاوڻا اپنا ڪيتا، ڪرني دا ڪرتا دئي سزائيا۔ جو سب دياں ويڪھنھارا نيتا، نيچ انتر پھول پھلايا۔ جوتي جوت سرُوپ ھڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪري ڪھيل ساچا ھڀر، سچ سوامي ھوي سھائيا۔ نارد ڪهڙو رشي ڪيون ھويا چُپ، سُن سادھ لڳائيا۔ ايہ پچھلياں رشياں دا گرپ، جيھڙي تيراں نو سوبھا پائيا۔ جنھان گائي سي اڪو ٿڪ، ٿوڻ ميڙا ميڙا تيرا راگ الايا۔ اوھناں پھير بنا ڪي سَت، لوڪ مات دئي وڌيائيا۔ اڪو صاحب رھي جھڪ، دوڄا ايشٽ نه ڪھڙو منائيا۔ اڪلا ليڪھا ھور نه پُچھ، اڪلي دن دياں سمجھائيا۔ اڄ راتو رات لپندي دشا جانا پُچ، منزل اپنا پنڊھ مڪائيا۔ سب دا بھيو ليانا گجھ، چيا رھن ڪھڙو نه پائيا۔ پھير مار ڪي چھال پوان گد، قدم اپنا لوڻ بدلايا۔ ميڙا جي ڪردا نارد ڪهڙو، ڏر باشيا چھيتي نال ويڪھيئي يڏھ، دھرم يڏھڻر دي جگھ ڪلجگ ڪوڙ ڪرپاري ديئي اُٿائيا۔ پھير سب ٿوڻ ڪھيئي عيسيٰ مَوسِي واليو مارننگ گد، گد مارننگ ڪهڙو ڪي اپني خوشي منائيا۔ پھير ڪھيل ويڪھيئي جو مٽي خاڪ دئي تے جيھڙي ساڙي جان نال وڏ، وڏو تڪيئي جگت لوڪائيا۔ ايڙي سمين واسطو دھائي دے ڪي گيا سي مھاتما بڏھ، بڏھي توڻ پرے ڪر پڙھائيا۔ ٻن دوويں ڪر جائِي چُپ، در ٿھانڌي سيس نوايا۔ وڙ جائِي

کلجگ دے اندھیرے گھپ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کھیل ویکھیئے چھپ، اپنا ویس بدلائیا۔ کی آسا رکھدے پوپ، گرے چرچاں وچ دُہائیا۔ کی تیر تلوار چلنی کہ دھماکہ ہونا توپ، کہ راکٹاں وچ وڈیائیا۔ اگلی ساری لیا کے دینی ریوٹ، یورپ دا ذرہ ذرہ ویکھ وکھائیا۔ بھیو کھولنا ہیٹ پینٹ ٹوپ، پردہ لینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب دی اکو اوٹ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گرہ نانک پُرا ★

نارد کہے میں امت دا تگیا قاعدہ، بن الفیے ویکھ وکھائیا۔ جس اُتے حضرت محمد دا وعدہ، خود خدا دتا جنائیا۔ دھر فرمانا دے باقاعدہ، پردہ اوبلا دتا اٹھائیا۔ صدی چودھویں انت ہونا پینا علیحدہ، دھرتی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جگت مذہب دا نہیں کوئی فائدہ، نورے چشم دسے نور رُشنائیا۔ پُرکھ اکال سب دا لئے جائزہ، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ پورا کرن والا مُعاعدہ، مہربان محبوب اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ محمد کہے میں دین والا اقبال، بن رسنا دیاں جنائیا۔ میرے اندر آیا اک جلال، جلوہ گر کیتی رُشنائیا۔ جو شرع چھری چلائی حقیقت نوں دسیا حلال، حلالی والا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت جہان دے کے مشال، مسل حرفاں والی بنائیا۔ اوس دا رہنا نہیں نشان، نشانہ جگت نہ کھئے جھلائییا۔ جان میں ویکھیا مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جھکدے ویکھے زمیں اسمان، چوڈاں طبق نہ کھئے وڈیائیا۔ نظری آیا نوجوان، نور نورانہ نور الہیا۔ جس دا کھیل سدا مہان، نت نوت اپنی کار کھائیا۔ ساٹوں کلمے دس کلام، کائنات دتا سمجھائیا۔ مذہب دین بنا اسلام، اسم اپنا اک پرگٹائیا۔ جنجو بودی کر حجام، روپ دتا بدلائیا۔ اتم لیکھا ویکھے سرب تمام، دو جہاناں پھول پھلائییا۔ نام شبہ خبر سندیسہ دیوے عام، اطلاع عام رہیا کرائیا۔ جس دے بردے نعر غلام، سیوک سیوا وچ لگائیا۔ اگمی جانا فرمان، فرمان برداراں رہیا اٹھائیا۔ بیٹھ تھنسر والے مقام، کرشن کاہن دا لیکھا نال رلائییا۔ جو آسا رکھکے گیا تریلوکی نندن بھگوان،

ناتھ اناتھان دھیان لگائیا۔ سو لیکھا جانے سوریپر بلوان، مہابلی بل اپنا آپ پرگنائیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میں اپنے کلمے دا تکیا نقطہ، الفیے نہ ونڈ ونڈائیا۔
 جتھے منزل دا پینڈا مکدا، حقیقت دئے گواہیا۔ نظارہ ویکھیا اک ٹک دا، جو ٹخم تاثیر دئے بدلائیا۔ بن سیس توں سیس جھکدا،
 سجدیاں نہ کھئے وڈیائیا۔ اوتھ پروردگار پچھدا، شبد سندیسے منگ منگائیا۔ نرگن دھار ہو کے اٹھدا، جمن والی کھئے نہ مائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے دُرباشا توں وی دس حال، حالت دے
 جنائیا۔ رشی کہے میں ویکھیا کلجگ کوڑا کال، سماں اپنا رنگ بدلائیا۔ پریزنٹ تکیا حال، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ میں حضرتان
 اُتے کیتا اک سوال، بینتی دتی جنائیا۔ تسیں کس بدھ کرو سنبھال، اُمت ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو اک کھلائیا۔ دُرباشا کہے میں پھیر ویکھیا نرگن دھار اگتی دُرگا، دُشٹ دمن نال ملائیا۔ جس نے
 کلجگ جیو وکھایا مُردا، مُرید مُرشد نہ کھئے سہائیا۔ حکم سندیسہ دسیا دھر دا، اگتی راز جنائیا۔ پُرکھ اکالا کھیل کرے اپنی لوڑ دا،
 لوڑیندا ساچن ہونے سہائیا۔ جو آد جگاد وچھڑیاں جگ جوڑدا، جن بھگتاں میل ملائیا۔ سدا سنگ رکھے توڑ دا، دو جہاناں پندھ
 مکائیا۔ اوس ویس وٹایا ہور دا، نرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ کلجگ لیکھا ویکھے اندھ گھور دا، چاروں کُنٹ پھول پھلائیا۔ جھگڑا
 جانے دین مذہب دے شور دا، چھری شرع والی پھول پھلائیا۔ من کلپنا تگے لیکھا ویکھے جگت مجور دا، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کھائیا۔ نارد کہے حضرت نے کیتا اشارہ، اشارے نال جنائیا۔ جو نرگن دھار آئے
 دوبارہ، دوہری اپنی کار کھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے کنارہ، تٹ گھاٹ پھول پھلائیا۔ جس نوں کہندے چوویاں اوتارا، امام اماما
 بے پرواہیا۔ جلوہ گر پروردگارا، سانجھا اکو نور الہیا۔ چار کُنٹ لاؤنا جس اکھاڑا، لہندی دشا ہونے سہائیا۔ حضرت محمد صاحب
 کہے سانوں حکم مل جانا ایسے ستاراں ہاڑا، آگے تریک نہ کھئے ودھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ کڈھن ہاڑا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس نے
 سرشٹی چباؤنی اپنی داڑھا، ذمہ وار سانوں لے ٹھہرائیا۔ پھرنی دروبی جنگل وچ اُجاڑا، ٹلے پریت دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دُرباشا مستک لا لاکیسر پنج رتی، رتنا والیاں دے

سمجھائیا۔ جگت جہان جگنی نہیں کوڑ دی بتی، ممتا موہ نہ کھئے وڈیائیا۔ پیر پیغمبراں خبر کر دے ستگر شبد اٹھنا سیناپتی، پت پریشور آپ اٹھائیا۔ جس تھانسر کوروکشیتور وچ کراؤندے سی پنڈت گتی، آگے توں ملے نہ کیسے وڈیائیا۔ مان رہیا نہیں کیسے دھام ذرا رتی، تیرتھ تٹاں ہونی صفائیا۔ مسجد کعبے ویکھنے اکھیں، نیتز نیناں اکھ اٹھائیا۔ وڈیائی دسنی نہیں کیسے کاہن سکھی، سرور نہ کھئے سہائیا۔ حصہ رہنا نہیں کیسے دا پتی، پت پریشور سب دا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے مینوں موسیٰ دیوے رائے، رائے بہادر کہے کے رہیا جنائیا۔ مکھوں کہے اُف یائے، بہڑی تیرا نام دُہائیا۔ کی کھیل رہیا کرائے، ہر کرتا دُہردرگاہیا۔ جیہڑے اصول نیم بنائے، دھاراں وچ پرگٹائیا۔ اوہ مات رہنے ناہے، اتم ہونے صفائیا۔ کی ورتے حکم خدائے، خود کرتا کار کھائیا۔ یوروشلم پئے دُہائے، یہودی بہبودی نہ کھئے وڈیائیا۔ محمد کہے چاروں گنٹ اندھیرا چھائے، نوری نور نہ کھئے چمکائیا۔ میری اُمت بھجے واہو داہے، دہ دشا رہی گُرائیا۔ پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائے، کشتیاں دے پُشتے دئے لگائیا۔ چوڈاں صدیاں دی کیتی ہونی زائے، ظاہر ظہور اپنی کار کھائیا۔ چوڈاں طبق دین دُہائے، طوبیٰ طوبیٰ رہے گُرائیا۔ میری حق دے آگے دُعا، حقیقت دے مالک اوٹ رکھائیا۔ جو امام اماما وپس وٹائے، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میں اوسے دا تگاں راہے، جو رہبر رحمت سچ کھائیا۔ جس نے نام دما دینے وجائے، ڈنکا اکو اک سنوائیا۔ ماضی دا لیکھا سرب گوائے، فیوچر اگلا نہ کیسے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دُرباشیا ہُن کرنی کی بات، سچ دے سمجھائیا۔ کتھے کتھے کئی رات، مینوں دے درڑائیا۔ کتے لہی او اپنی ذات، بھیو دینا کھلائییا۔ درباشا کہے میں خیرانی وچ رہیا جھاک، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ کھلا ملیا کوئی نہ تاک، تالا بند نہ کھئے کھلائییا۔ سارے کہن پرہو دا پورا ہونا واک، پیغمبر دین دُہائیا۔ بہڑی ساڈا رہن نہیں دینا اتفاق، اتفاقا اپنی کار کھائیا۔ ساڈے اتم ہونے طلاق، طاقنور حکم سنائیا۔ لیکھا پورا کر بے باق، لہنا جھولی دینا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ساڈا رہنا نہیں کوئی ساک، ناتے سجن جان ٹرائیا۔ ساڈی اُمت ہونی گستاخ، غصے وچ دُہائیا۔ کیتی کرنی نہیں ہونی معاف، ملے انت سزائیا۔ موسیٰ دے عیسیٰ ہونا خلاف، محمد اپنی ونڈ ونڈائیا۔ ایہ وڈھا جانا اختلاف، قدرت دا قادر اپنی کار کھائیا۔ انت اخیر صدی چوڈھویں جس نے کرنا انصاف، عدل دا مالک عدالت اک

جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں دیونہارا شاباش، جو شرع دے شاعر شریعت وچ شروع وچ شاہ پاتشاہ دا لیکھا گئے درڑائیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُر ★

محمد کہے حضرت عیسیٰ سلام، اسلام علیکم وچ وڈیائیا۔ جس نے اگئی سانوں دسی کلام، کلمہ کائنات درڑائیا۔ جس بردے بنایا غلام، نفران والی سیو لگائیا۔ حکم سندیسے دتے تمام، طمع تمنا اک جنائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہ سلطان، پاتشاہ نور الایہیا۔ جس نوں من کے آئے امام، عملاں توں ربت نظری آئیا۔ سو کھیل کرے والی دو جہان، نرگن اپنی کار کھائیا۔ دھر سندیسہ دیوے فرمان، فُرنے پچھلے بند کرائیا۔ تیس بتیسے سپارے ویکھ قرآن، کایا گرہ کی درڑائیا۔ جیو جنت ویکھ ایمان، کامل مُرشد ربیا سنائیا۔ کی شرع وچ جھلایا نشان، رنگ کون رنگائیا۔ کیوں انت ہونے بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ساچی منزل نہ رہی آسان، محبوب ملن کھئے نہ پائیا۔ گھر گھر ہونے حرام، پتہ پُنت نہ کھئے کرائیا۔ ذرا نگاہ مار کے ویکھ شرع عام، چار گنٹ رہی کُرائیا۔ ولی سارے ہونے ناکام، رسول رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ حقیقی دیوے کوئی نہ جام، محبوب ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے موسیٰ تک اگئی لکھی تختی، تخت نواسی ربیا جنائیا۔ جس وچ حکم دتا نال سختی، سندیسہ اکو اک الایہیا۔ دین دنی آؤن والی کم بختی، کامل مُرشد ویکھ وکھائیا۔ ذرا نگاہ مار کی کھیل کرے پریتم عرشی، عالیشان اپنی کار کھائیا۔ کی لہنا دینا مُکاوے دھرنی دھرت دھول دھول دھرتی، دھرم دی دھار کی جنائیا۔ اپنی پاکٹ وچوں کڈھ کے ویکھ لو پرچی، پراچین دا لیکھا دئے درڑائیا۔ آگے چلنی نہیں کیسے دی مرضی، حکم فرمانا اکو اک فرمائیا۔ دیناں مذہباں دی کیا کوئی کرے ہمدردی، ہمدرد نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ رہیا سنائیا۔ موسیٰ کہے میں ویکھیا الایہی ہاشم، نورے نور نظری آئیا۔ جس دا ت نہیں کوئی جسم، ضمیر ظاہر نہ کھئے وکھائیا۔ جس

دی وکھری نہیں کوئی قسم، رُوپ رنگ نہ کھئے وڈیائیا۔ دِسدا نہیں کوئی نُورے نظر چشم، جگت نیتر نہ کھئے وڈیائیا۔ ماٹی خاک بندا نہیں بہسم، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ موسیٰ کہے میں اوسے دی کھانی قسم، جو قسمت سب دی دئے بدلائیا۔ نالے اوس نون پتا کہا باپ مٹیا نالے کہا خصم، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ حضرتو پیغمبرو نبیو کلجگ وچ اُس نے ستجگ بدل دینی رسم، دُھر فرمانا حُکم جنائیا۔ سارے اوس دے حُکم اندر وسن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ دُھر فرمانا آوے دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ تون میرا میں تیرا آم پرما تم سب نے ڈھولا گاؤنا جسن، وید پُراناں لیکھا دئے مکائیا۔ مُریداں نون مُرشد ہو کے محبوب ہو کے اوڈھن نہ دیوے کھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو اک نظری آئیا۔ عیسیٰ کہے محمد میں تکیا عجب نظارہ، میرا نظریہ دتا بدلائیا۔ درگاہ ساچی دیوے اشارہ، عیش و عشرت دئے مٹائیا۔ نرگن نور ظہور کر اُجیارا، اندھ اندھیرا رہیا گوائیا۔ بھڑی تیرا نشان نہیں رہنا چند ستارا، سطح زمیں اسمان اُٹائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے ظاہرا، امام اماما نور الایہیا۔ جس دا کھیل سب تون نیارا، نیراکار آپ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹے دُھندھوکارا، ساچا چند اک چمکائیا۔ لہنا دینا ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت سمند ساگر پھول پُھلائیا۔ جس نون سب نے کرنی نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اُس نون کہندے چوویاں اوتارا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ محمد کہے میں وی اوسے دی کراں تصدیق، شہادت اپنی اک بھگتائیا۔ حضرت عیسیٰ اوہ آسا پوری کرے اُمید، منسا ویکھ وکھائیا۔ جس دی خوشی وچ منائی عید، عیدالفطر دئے وڈیائیا۔ جس دے پچھے ہوئے شہید، اپنا آپ مٹائیا۔ اُمت کیتی تاکید، طرح طرح سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دسیا کلمہ لیکھ جنایا قرآن مجید، مجموعہ حرفاں والا بنائیا۔ عیسیٰ کہے محمد تک اپر اسمان، اسم اعظم ویکھ وکھائیا۔ محمد کہے بولنا بنا زبان، اگمی آواز سُنائیا۔ جس کھیل کرنا مہان، محبوب نور الایہیا۔ دہ دشا ویکھے مار دھیان، بن نیتر لوچن نین اکھ کُھلائیا۔ حُکم سندیسہ دیوے آن، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ کلجگ جیواں کر کے سوادھان، سوئی سُرقتی لئی اُٹھائیا۔ کوڑی کیریا میٹ نشان، نشانہ اپنا دئے جھلائیا۔ گر اوتار پیغمبراں تون لے کے کمان، حُکم اکو اک منائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس دا ڈھولا اکو گان، کھتری براہمن شودر ویش اکو کرن پڑھائیا۔ اکو صدق صبوری دسے ایمان، دھرم دی دھار اکو اک

جنائیا۔ اِکو اِشٹ سِری بھگوان، اِکو درِشٹ رہیا کُھلائیآ۔ اِکو رمیا ہر گھٹ رام، رام رحیم اِکو نُورِ الاہیا۔ اِکو آد جُگادی کاہن، شام شاما ویس وٹائیآ۔ اِکو نُورِ الاہی امام، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ سو کھیل کرے جہان، جہالت دین دُنی دئے مٹائیآ۔ مُوسیٰ کہے محمد ہونا کی حیران، حیرانی وچ نہ کُئے وڈیائیآ۔ جس دا حُکم اوسے دا فرمان، حُکمے اندر سیو کھائیآ۔ اسیں آد جُگادی گُر اوتار پیغمبر اوسے دا خاندان، دُوجا نظر کُئے نہ آئیآ۔ سچکھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق سانجھا اِک مقام، دُوجی ونڈ نہ کُئے ونڈائیآ۔ مات لوک وچ ساتھوں دیناں مذہباں دی کُھلا کے دکان، دَویت والی وست دتی وکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے دُرباشے پیغمبراں دی سنی او گُفتار، گُفت شنید کی کی رہے جنائیآ۔ کی ہوئے جگت رفتار، رفتہ رفتہ کھیل کی جنائیآ۔ کی کرن والا کرتار، قُدرت دا مالک اپنا حُکم ورتائیآ۔ ذرا اُٹھ کے نگاہ مار، چار کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ دُرباشا کہے جدھر ویکھاں دھواں دھار، ساچا چند نہ کُئے چمکائیآ۔ گُر اوتار پیغمبر ساچا کرے نہ کُئے پیار، پریم پریم نہ کُئے وکھائیآ۔ سرِشٹی درِشٹی ہوئی بے زار، ساتک ست نہ کُئے کرائیآ۔ میں دُور دُراڈا پہنچ کران نِمسکار، نیوں نیوں لاگاں پائنیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی کل آپے دھار، کل کلکی کھیل وکھائیآ۔ چاروں کُنٹ ہووے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنندیسہ اِک سُنائیآ۔ دُرباشا کہے نارد، عیسیٰ مُوسیٰ محمد چُکی پھرن کیتاں، بن ہتھان ہتھ اُٹھائیآ۔ لبھن محراباں، جتھے ملے محبوب نُورِ الاہیا۔ صدی چوڈھویں کرے حسابا، اتم لیکھ جنائیآ۔ کی کہہ کے گیا مائی حوا تے آدم بابا، بھیو ابھید درڑھائیآ۔ سارے کہن کلجگ انت سِری بھگونت نرگن نُور جوتی جاتا پرگٹ ہونا ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیآ۔ جس نے اِکو جئاؤنا کعبہ، پردہ کایا وجود اُٹھائیآ۔ آب حیات دینا سوادا، نِجھر جھرنا بوند سوانت آپ چوائیآ۔ کلمہ اگم سُناؤنا وجاؤنا ناد انادا، انحد راگ الاہیا۔ جھگڑا مُکا کے پُن صوابا، صاحب ستگر اپنا حُکم ورتائیآ۔ شاہو بھوپ بن راجا، رعیت ویکھے خلق خُدائیآ۔ کیسے دے کولوں نہ لئے اِمدادا، مدد والی ونڈ نہ کُئے ونڈائیآ۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر نانک قول پورا کرے جو کیتا وچ بغدادا، بغلیاں سب دے ہتھ پھڑائیآ۔ جن بھگتاں مِتر پیارا بن کے دُھر دا احبابا، مہربان مہر نظر اُٹھائیآ۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، شبد جنائے بودھ اکادھا، بُدھی توں پرے نرگن ہرے، نرُویر نرنکار نراکار پروردگار اپنا حُکم سمجھائیا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ رندھیر سنگھ دے گرہ پیہوا ★

سچکھنڈ دوارے کھیل مہان، درگاہ ساچی مقامے حق آپ کھلائیآ۔ حُکم دیوے پاربرہم پت پرمیشور نوجوان، پروردگار سانجھا یار اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی دھار شبدی ستگر سُن اگم فرمان، ابناشی کرتا آپ سُنائیآ۔ تیئی اوتاراں کر سوادھان، آلس نندرا وچ رہن کھئے نہ پائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سُنا اگم فرمان، سندیسہ اگم اتھاہ الاہیا۔ دس گرو ویکھن مار دھیان، بن اکھار اکھ کھلائیآ۔ سارے ویکھو زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال کھوج کھوجائیآ۔ کیوں صدی چوڈھویں شرع ہوئی شیطان، آتم برہم بھیو نہ کھئے کھلائیآ۔ دین مذہب من کلپنا وچ کرلان، امرت میگھ نہ کھئے برسائیآ۔ ودیا حق نہ ملے پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کھانی بانی رہی کُرائیآ۔ گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی نرگن نرُویر نراکار ملے کیسے نہ آن، جوتی جاتا نظر کیسے نہ آئیآ۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی حیران، ویری گھر گھر سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سوادھان ہووو سچکھنڈ نیواسی، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ نرگن دھار لوک مات مارو جھاکئی، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پھول پھلائیآ۔ اپنی چار جگ دی پچھلی ویکھو ساکھی، ساکھیات پردہ دیو کھلائیآ۔ کیوں تھانڈے ہندیان کلجگ جیواں منوآ ہویا عاقی، تھانڈے نام ملے کی وڈیائیآ۔ کدھر گیا تھانڈا پوجا پاٹھی، سمرن جوگ ابھاس تن وجود کرے نہ کیوں صفائیآ۔ ساچے منڈل پئے کوئی نہ راسی، کایا مندر اندر وجے نہ کھئے ودھائیآ۔ آتم پرماتم پرماتم آتم جڑے کوئی نہ ناتی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیآ۔ جیون وچوں جیون بدلے نہ کھئے حیاتی، آب حیات رسنا رس نہ کھئے چکھائیآ۔ کیوں جھگڑا پایا دین مذہب کاغذاتی، میرا ناؤں اکھراں وچ ونڈ ونڈائیآ۔ گر اوتار پیغمبرو تسیں سارے بنے فسادی، مانو ذاتی جھگڑیاں وچ کلمیاں وچ دیناں وچ اسلاماں وچ کلاماں وچ آئے لڑائیآ۔ میری منزل اکو حقیقی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، دُھر فرمانا اکِ درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو اُٹھو ویکھو جلدی، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں چار کُنٹ دہ دشا اگِ بلدی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کتھے کھیل گئی تہاڈی تہاڈے گھر دی، گھر وچ گھر نظر کیسے نہ آئیا۔ کیوں پوجا پاٹھ کردیاں سرتی ساچی منزل نہیں چڑھدی، شبد وچ شبد نہ کھئے ملائیا۔ کیوں نہیں خبر کیسے نون پرم پُرکھ دے گھر دی، سچکھنڈ دوارے ملن کھئے نہ آئیا۔ کیوں من کلپنا دین دُنی لڑدی، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کی کھیل ہونی دین دِبالے اگے نہ دی، نہ نرائن کی کل ورتائیا۔ کیوں مایا متا وبن وچ سرشٹی درشٹی جائے بڑھدی، گر اوتار پیغمبر ہو آگے نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر فرمانا اکِ سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو تگُو اپنی دین دُنی لوک مات، ماتر بھومی دھیان لگائیا۔ ذاتاں پاتاں دیناں مذہباں وچ لو جھاک، اوچاں نیچاں پھول پھلایا۔ ساچی سمجھے کوئی نہ ذات، پردہ نرنتر انتر نہ کھئے اُٹھائیا۔ جدھر تگُو اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کدھر گئی تہاڈی نام سوغات، کلے والیو دیو سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر کس نون دینی شاباش، مہر نظر اکِ اُٹھائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لیکھتاں وچ درشٹاں وچ سرشٹی آئے آگھ، پیشین گوئیاں وچ سنائیا۔ لیکھا لکھ آئے نال قلم دوات، کاغذ سیاہی جوڑ جڑائیا۔ سو کھیل کرنا آپ پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ تسیں دین دُنی تگُو کایا اندر مار جہات، پردہ دیو کھلایا۔ صفتی نام پڑھن والیاں دا اندروں کھلیا نہ کیسے دا تاک، نراکھر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لہنا دینا جیون زندگی کرے نہ کھئے بے باق، لکھ چوراسی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اکِ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنے اپنے مُرید سکھ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کیسے دی پوری ہووے نہ اچھ، آسا منسا پور نہ کھئے کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تن ماٹی ہوئی زچ، کایا گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ تسیں دس کے آئے اللہ واپگرُ رام سب دا مالک اکِ، ایکنکار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ساچی منزل چڑھ کے کوئی ویکھ نہ سکے صاحب انڈٹھ، نیچ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ تسیں جگت مان بنا کے آئے مندر مسجد شودوالے مٹھ جنہاں دی گھاڑت گھڑی پتھر اٹ، سیل پاپن نال وڈیائیا۔ کیسے دا کھلیا نہیں نیتر نیچ، نیچ نین نہ کھئے رُسنائیا۔ آتم پرما تم بنیا نہیں کوئی مت، مِت پیارا میل نہ کھئے ملائیا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ من کلپنا سکیا نہ کوئی جت، کوڑ کڑیار ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر سندیسہ اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنا انت آخیر، آخر دیاں جنائیا۔ جیہڑی
 بھوکھتاں وچ کیتی تحریر، تقدیر روپ بدلائیا۔ اوہ کھیل کرے اگم پروردگار ڈھر دا پیر، پیغمبران توں پرے دھیان لگائیا۔ جس نے
 دین دُنی بدل دینی ضمیر، ظاہر ظہور اپنا حُکم ورتائیا۔ تیرتھ تثن بدل دینا نیر، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی کُرائیا۔ جس
 دی دُبائی دے کے گیا کبیر، مندر چڑھ کے رہیا درڑائیا۔ اوہ نام کھنڈا اگمی پھڑ شمشیر، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جس نے شرع دے
 کٹنے زنجیر، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھابیا۔ سَتجگ ساچا کرنا تعمیر، سَت دھرم اک وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، چار ورنان
 ایکو رنگ رنگائیا۔ امرت نام بخش کے سیر، سانتک ست دینا کرائیا۔ اپنے ہتھ رکھ تدبیر، تقدیر دین دُنی بدلائیا۔ کرے کھیل
 بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن پرہو سادا ڈھر چرن تیرے سجدہ، نمو نمسکار ڈنڈاوت اک جنائیا۔ ہوں سیوک تیرے بردا، جگ چوکڑی خادم
 روپ وٹائیا۔ جو حُکم سندیسہ رہیا گھلدا، سو جیواں جنتاں آئے سُنائیا۔ تیرا بھید نہ آیا اچھل اچھل دا، بے انت کہہ کے آئے گائیا۔
 سانوں پتہ نہیں کی کھیل ہونا کلجگ کل دا، کلکاتی کون مٹائیا۔ زور ویکھیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دل دا، چار ورنان سوہیا پائیا۔
 کیسے راہ نہیں لبھیا تیرے نہچل دھام اٹل دا، کوئن کوٹ سادھ سنت پھرن دھونیاں تائیا۔ نہچل دھام کوئی نہ ملدا، سچکھنڈ دوارے
 سوہیا کوئی نہ پائیا۔ جھگڑا پیا کلجگ دُئی دویتی سل دا، اکو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
 دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالے ساڈی اک صلاح، بن مشورے دیئے جنائیا۔ سرشٹی
 درشٹی دا بن ملاح، آتم پرما تم پردہ دے چکائیا۔ دین دُنی دے بخش گناہ، رحمت اپنی اک کمائیا۔ جو دین مذہب آئے بنا، مانو مانو
 ونڈ ونڈائیا۔ پچھلی شرع دے گوا، شریعت آگے رہے نہ رائیا۔ آتم برہم اک درڑا، بھیو ابھیدا دے گھلائییا۔ پنجان تثن دا جھگڑا دے
 مُکا، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ تون داتا بے پرواہ، سَتجگ ساچا دے ورتائیا۔ جس وچ اکو تیرا ہووے ناں،
 دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ صفتی نام اپنے وچ سما، صاحب سلطان اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جوں سچکھنڈ تیرے دوار اسیں
 اکھئے رہندے اکو تھان، دوسر ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ ایسے طرح مات لوک نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ مانو ذاتی اکو رنگ رنگا، اکو نام اکو

کلمہ دے سمجھائیا۔ تُوں آد جُگادی سب دا پتا ماں، پت پرمیشور نظری آئیا۔ پچھلا لیکھا دے مٹا، اگلا اپنا حُکم ورتائیا۔ تُوں ہی اللہ نوری اگم خُدا، واہ واہ تیری وجے ودھائیا۔ اگے ہوئے نہ کھئے جُدا، سانجھا جُز اک درڑائیا۔ ساڈا پورا ہوئے وعدہ، وقت سہنجنا دئے گواہیا۔ تیرے نام دا وکھرا پڑھیے کوئی نہ قاعدہ، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرے نال ہوئے پورا مُعاہدہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو دینا پئے اقبال، ستمکھ ہو کے دینا جنائیا۔ دین دُنی دے رہنا نہیں دلال، نرگن سرگن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ذمہ واری چھڈی جھٹکا حلال، سورگاں دا حصہ نہ کھئے پائیا۔ اپنا سماں ویکھو کال، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ جھگڑا چھڈنا مندر مسجد شُودوالے مٹھ گرُودوار، دھرمسال اکو گھر لینا سُہائیا۔ جتھے نرگن نور جوت جگے مہان، پت پرمیشور سوہیا پائیا۔ دوجا دسے نہ کھئے نشان، دھرم نشانہ اکو دینا جھلائییا۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹ تمام، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ بُدھی توں پرے ہوئے گیان، من ممتا کوڑ لوکائیا۔ ساری سرشٹی مٹے اکو سری بھگوان، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ تُسیں سارے مل کے اکو کلمہ کرنا گان، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائییا۔ ایہہ اگما حق فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ستگر شبد وڈا بلوان، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ سب دا لہنا دینا چُکائے وچ جہان، جہالت کوڑی کِرپا دیوے گوائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹ نشان، تت وکارا کرے صفائیا۔ سب توں کرنا پئے پروان، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ہوں بالک تیرے نادان، بالے نڈھے نظری آئیا۔ چرن کول کول چرن بن سیس سیس جھکان، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ تیرا کھیل اگما بن ماٹی چما جوتی جاتے جگت مہان، آد انت سری بھگونت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں چھڈیے پچھلی ریتی، ریتیان تیری سرنائیا۔ کی دسیئے کنھا کہانی بیتی، دین دُنی دتی لڑائیا۔ سانک ست کرے کھئے نہ سیتی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ مذہباں والی بنا کے نکئی نکئی باغیچی، باغبان اپنی کھیل ورتائیا۔ ساری سرشٹی وس کیسے نہ کیتی، اکو نام نہ کھئے جپائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھی، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت جدھر تکیئے اُدھر تپے انگیٹھی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے نالوں تُئی سرب پریتی، بھگت بھگوان ملن کھئے نہ آئیا۔ ساڈا بھل گیا کلمہ گئی حق حدیثی، حضرت رہے جنائیا۔ ساڈی نیتر اکھ میچی، نین سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساڈی بھل گئی

سرِشٹی نیتی، نیتیوان دئے نہ کھئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھو تیرتھ تان، گنگا گوداوری جمنہ سُرستی رہی کُرتائیا۔ ویکھو جگت و نجرے ہٹان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پھول پھلایا۔ ویکھو دین دُنی دیاں متان، من کلپنا وچ کُرتائیا۔ ساچی رہی کوئی نہ ستا، ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ جیو دہ دشا پھرے تھہا، چار کُنٹ ہلکائیا۔ دھر دا نام کسے نہیں ڈٹھا، پنڈت پاندھ دین دُبائیا۔ کاغذان دیاں بنھی پھردے گٹھان، اکھراں والی کرن پڑھائیا۔ ملیا کوئی نہیں پُرکھ سمرتھا، سمرتھ سوامی نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جہان نوں ویکھدے باہرلی دو اکھان، نیج نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ گلان باتان وچ جیوان جنتان دیاں کراؤندے گتان، اپنی گت سمجھ کسے نہ پائیا۔ سب دیاں ماریاں گئیاں متان، بیو ابھید نہ کھئے کھلایا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا آد جُگادی برہم برہادی جو ہر گھٹ اندر وسا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ اوس دا نام اکما رسا، بن رسنا رس چکھائیا۔ جس دا مارگ آد جُگادی جُگ چوکرئی سدا سچا، سچ دئے وڈیائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کوڑی کِریا کھیل ویکھے کچا، کچی ماٹی پھول پھلایا۔ گر اوتار پیغمبرو اکلا بیو کھولو سندیسہ دینا جگت جہان پکا، پاربرہم پت پرمیشور اپنا حُکم ورتائیا۔ کینا چر ہور کعبیاں وچ حُجریاں وچ کھیل ہونا مدینہ مکہ، مقبریاں کون وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی جُگ چوکرئی سدا سدا سمرتھا، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار نرگن دھار نرور نراکار دو جہانان ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ آتما سنگھ دے گرہ پیوا ★

نارد کہے میں زین سبائی بھجیا، نو کھنڈ پرتھی اپنا چکر لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دربار ویکھیا سچیا، سوہنا رنگ بنائیا۔ کلمہ شرع دا ڈنکا وچیا، شریعت اپنا رنگ بدلایا۔ جہان کھادھا گان وچھیا، ریتی جگت وچ بدلایا۔ میں پجن دسیا سچیا، سندیسہ اک درڑائیا۔ پیغمبرو ویکھو کلجگ جیو جہان مچیا، اگنی ت رہی تپائیا۔ پرہو لوں لوں اندر کسے نہیں رچیا، چار کُنٹ

دئے دُہائیا۔ مایا ممتا تیر نرالا کسیا، ہنکار وکارا گڑھ بنائیا۔ دیناں مذہباں کرے کھئے نہ اِکٹھیا، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کرن لڑائیا۔
تساں کیوں پرہو دا نام وکھرا وکھرا دسیا، اوم رام کرشن اللہ واپگرُو دتا جنائیا۔ اتم ربی نہ کیسے وچ ستیا، بلہین رہے کُرائیا۔ گھر
گھر ویکھیا من متیا، بُدھ بیک نہ کھئے رکھائیا۔ بھائی بھین رہیا نہ سکیا، پتا پوت کرے لڑائیا۔ چاروں گنٹ زین اندھیری مسیا، نوری
چند نہ کھئے چمکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن کھانی بانی جس دی کردی جسیا، صفتاں وچ راگ ناد ڈھولے جگت گائیا۔
اوس دا درس کیسے نہیں پایا نال اکھیاں، نینہین ہوئی لوکائیا۔ دُھر دا کاہن ملیا نہ جو لکھ چوراسی ہنڈھائے سکھیاں، پر ماتم آتم
بے پروا ہیا۔ پیغمبرو دیناں مذہباں دیاں نکیاں نکیاں پا کے پتیاں، حصے منشاں والے رکھائیا۔ انت وپیراں کدھر گھتیاں، مینوں دیو
سمجھائیا۔ یاد کر لو ارجن والیاں لوحاں تتیاں، تتی توی دئے گواہیا۔ آگے دین مذہب ذات پات دیاں چلنیاں نہیں ہتیاں، ونج ونجارا نہ
کھئے کرائیا۔ پچھلیاں الفیے والیاں صاف کر لو پتیاں، بٹنے والا رہیا درڑائیا۔ نکیاں نکیاں جگنیاں نہیں موم بتیاں، پُرکھ اکالا کرے اکو
نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے مینوں ملیا کلجگ پھردا پھردا، پیغمبراں
گرد چکر لگائیا۔ ہس کے کہے نارد میں صاف رہن نہیں دتا کیسے دا ہردا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ میں تینوں لبھدا چر دا، چاروں
گنٹ دھیان لگائیا۔ ویکھ کھیل نرائن نر دا، جو نرکار نور الہیا۔ جس دا لیکھا جگ جگ سدا نہڑدا، ستجگ تربتا دواپر کلجگ
پندھ مکائیا۔ جگت جہان سری بھگوان ویکھ بھریا چکر دا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ناتا رہیا نہیں دوست متر دا، پریم پریم نہ
کھئے کھائیا۔ کوڑ کلپنا وچوں کوئی نہیں نکلدا، پنچ وکاراں ڈیرہ ڈھابیا۔ کلجگ اتم سادھاں سنتاں رستہ ملے نہ سخر دا، چوٹی چڑھ
درس کھئے نہ پائیا۔ جگت ودوان روپ بنیا پتل دا، کنچن گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ ویکھو کھیل دیناں مذہباں والے مشن دا، گر اوتار پیغمبر
سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کھیل تگنا شو برہما وشن دا، ترے ترے لیکھا دئے چکائیا۔ کی سندیسہ دواپراتم تریلوکی ناتھ کرشن دا، دُرباشہ
گیا درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم ویلا ہونا مٹن دا، مٹی خاک جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ نارد کہے میں کلجگ سہج لیا پُچھ، جگت مترا دے جنائیا۔ آگے کرنا کی کُچھ، صدی
چوڈھویں اتم نہڑے آئیا۔ کلجگ کہے مینوں پرہو نوں لین دے جھک، نیوں کے سپس نوائیا۔ چار جگ دے شاستراں نالوں مان دینا

اِکو ٹک، تُوں میرا مِیں تیرا ڈھولا گاٹیا۔ یِغمبراں پینڈا جانا مُک، عیسیٰ مُوسیٰ محمد دئے گواہیا۔ تیئی اوتاراں کرنا خوش، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ گر اوتار بنا کے سُت، سچکھنڈ ساچے دینا سُہائیا۔ پُرکھ اکالا پینا اُٹھ، نِرگن داتا نُور الہیہا۔ جن بھگتاں اُپر جائے تُوں، گر مُکھ سَجَن میلِ ملائیا۔ دینِ دُنی دا بدل کے رُخ، ساچا مارگ اِک سمجھائیا۔ جھکڑا رہے نہ مانو مانکھ، کھتری براہمن شوڈر ویش ذات پاتی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ من کلپنا میٹے دُکھ، جگت ترسنا دئے گوائیا۔ سَتجگ ساچی موئے رُت، کلجگ کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھابیا۔ دھرم دی دھار پئے پُھٹ، چاروں کُنٹ وچے ودھائیا۔ کرے کھیل اِبناشی اُچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے مینوں کلجگ دتا دس، کن وچ سُنائیا۔ ویکھنا کھیل پُرکھ سمرتھ، جو داتا بے پرواہیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ چلاوَنہارا رتھ، بن رتھواہی ویس وٹائیا۔ صدی چوڈھویں کھیڑا کرے بھٹھ، بھٹھیالا ہو کے اگنی ڈاہیا۔ لیکھا جانے تے اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ پھول پُھلائیا۔ لہنا مُکائے اٹھسٹھ، بیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ جھکڑا میٹے مندر مسجد شوڈوالے مٹھ، گرودوار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِکو شبد ناد سُنائے اگنی ند، ناؤں زینکار آپ دِرڑائیا۔ نِرگن نُور جوت کر پرگٹ، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ ساچا مارگ دینِ دُنی دس، رستہ اِکو دئے وکھائیا۔ آتم پرما تم گاوو جس، دوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکالا تگو نیترا کھ، نج لوئن آپ کھلائیا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، اصلیت اپنی دئے سمجھائیا۔ کلجگ کِہا مِیں رہن نہیں دتا کیسے دا ست، دھرم دی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ لٹھی پت، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ سانتک رہی کیسے نہ ست، بُدھ بیک نہ کھئے جنائیا۔ نو دوارے سارے رہے نس، کوڑ کلپنا وچ کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اِک سُنائیا۔ کلجگ کہے نارد ویکھ عیسیٰ مُوسیٰ محمد دھار، سہج دیاں جنائیا۔ کھیل ہونا وچ سنسار، خالق خلق دئے کرائیا۔ اِک دوچے دا مُکنا اِعتبار، بے اعتباری آپ بنائیا۔ سب نوں کر کے خبردار، بے خبراں دینا اُٹھائیا۔ جھکڑا پاؤنا جس نوں میٹے نہ کھئے نال پیار، مُحبّت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ لہندی دشا ہونی خوار، خُراسان رہے کُرائیا۔ کھیل کرے اِستغفار، دُھر مالک نُور الہیہا۔ جس نوں اِمام اِماما متیا سِکدار، مالک دُھردرگاہیا۔ سو لہنا جانے سرب سنسار، سرِشٹی درِشٹی پھول پُھلائیا۔ حُکم سندیسہ دے کے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول سُنائیا۔ چار کُنٹ دسے ہاباکار، دھیرج دھرم نہ

کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حُکم اک جنائیا۔ دُھر حُکم کہے کھیل سِری بھگوانا، ہر بھگون آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹنا نشانہ، سچ نشانہ اک جھلائیآ۔ پُرکھ ابناشی پھر کے بانا، جوتی جامہ نُور رُشنائیآ۔ پچھلا لیکھا مُکائے جہانا، جہالت کوڑ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبران جو دِتا دانا، نام امولک شبد وست ورتائیا۔ سو سب دا لیکھے پائے اپنا خزانہ، آگے جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ دین دیا لے نُوجوانے مرد مردانے بدل دینا زمانہ، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیآ۔ ایک رنگ رنگے چار ورن اٹھاراں برن سکھ عیسائی ہندو مُسلماں، عالمن آمین عمل اکو اک جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سرشٹی درشٹی اندر دے کے سچ گیانا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا پردہ دئے اٹھائیآ۔ سَتجگ ساچا سچ کر پردھانا، شبد گردیو سوامی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نُور جھکن زمیں اسمانا، وشن برہما شو کرن پروانا، کروڑ تینتیس سِیس نہ کھئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک اُچائیآ۔ سچ کہے میں پرگٹ ہونا جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹنی آگ، ہوئے بنگتا دینی گوائیا۔ جن بھگتاں درس وکھاؤنا اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین مذہب دی توڑ کے حد، مانو اکو گھر بہائیآ۔ امرت جام پیا کے مد، مدھر دُھن دینی اُچائیآ۔ شبد آگتی وجا کے ند، انحد نادی راگ ناد سُنائیآ۔ جو آتما پرماٹما نالوں ہوئی الگ، وچھڑیاں سہج دینا ملائیآ۔ اکو دے کے امر پد، پت پریشور در ٹکائیآ۔ جتھے رہے پُرکھ سمرتھ، دُوجا اور نہ کھئے وڈیائیآ۔ جسدی مہا آد جگاد جگ چوکرئی سدا آتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ اوہ سب نُور کرنہارا وس، واسطہ اپنے نال جُرائیا۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، پاربرہم پت پریشور اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک کھلائیآ۔ سچ دوار کہے میں آد جگادی اک، ایکنکار دئے وڈیائیآ۔ جتھے پُرکھ آکالا صاحب سوامی پاربرہم پروردگار پئے دِس، جلوہ گر نُور نُور الاہیا۔ ذات پات دین مذہب اُچ نیچ راؤ رنگ نہ کوئی دِسے ہس، آتما پرماٹما پرماٹما آتما اکو رُپ سوبھا پائیآ۔ جتھے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان دا ہندا بس، اکھراں والے حرفاں والے بستے دئے بندھائیآ۔ اُس توں آگے کھیل پُرکھ سمرتھ، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سِیس نوائیا۔ پن رسنا جہوا بتی دند توں رہے رٹ، تن وجود ماٹی خاک پنج تت پُتلا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اک

اُچھائی۔ دُھر دی دھار کہے میں اگم اتھاء، میرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جُگ جُگ آواں ویس وٹا، گر اوتار پیغمبر ناؤں دھرائیا۔ شبد کلمہ دیواں پڑھا، صفتی نام مات لوک سمجھائیا۔ نت نوت دھرنی دھرت دھول کھیل رچا، ماٹو مانس مانکھ اپنا حکم سمجھائیا۔ حق سندیسے نر نریشے دیواں سنا، بودھ آگادھ کراں پڑھائیا۔ کلجگ انت جوتی جامہ ویس وٹا، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نون کھندے جلوہ گر خُدا، خادم اوتار پیغمبر گرو گُردیو سیو کھائیا۔ اوہ لہنا دینا لیکھا سب دا دئے چُکا، چوکنی کرے لوکائیا۔ پنڈت پاندھ مَلا شیخ مسائک گرتھی پنٹھی ایکا رنگ دئے رنگا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم برہم پاربرہم بھیو ابھیدا دئے کھلا، پردہ اوبلا کایا مندر اندر مقامے حق، حقیقی کعبے رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا مارگ سری بھگوان نوجوان مرد مردان دین دنی کائنات سرشٹی درشٹی اندر دیوے دس، دہ دشا نو دوار ایک تھار اکو حکم سنائیا۔ شبد نرالا انیالا تیر مارے کس، آر پار تکھی دھار ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب ستگر کلجگ انت سری بھگونت جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سچ سوامی انترجامی نرور ہو پرگٹ، پرم پُرکھ پرماٹم اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگاد جُگ چوکرئی نت نوت کرنی کرتا کرے سچ، سچ دا مالک سچ سچ وچوں پرگٹائیا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ مندر وچ پنڈت دے نال پھیا ★

ستگر شبد سدا سربگ، آد جگاد جُگ چوکرئی سد اکھوائیا۔ نت نوت پرگٹ ہووے جگ، نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے لبھ، سنت سجن ویکھ وکھائیا۔ جوتی دھار درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ من ممتا ترے گن مایا بُجھا کے آگ، امرت میگھ دئے برسائیا۔ جگت واسنا پار کر کے حد، گرہ مندر اک سہائیا۔ جتھے وجے اگتی ند، دھن آتمک راگ الاہیا۔ جوت دھار ہووے پرگٹ، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ سچ دوار وکھا کے ہٹ، محل اٹل اک وڈیائیا۔ جتھے صاحب وسے سمرتھ، پت پرمیشور آسن لائیا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ سکیا کھئے نہ دس، برہم برہم کہہ کے سارے گائیا۔ سو لیکھا جانے

الکھنا الکھ، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ جس خبر سندیسہ
 دتا سنکادک سنت کمار، اک اک جنائیا۔ جنہ براہ دی بدھی دھار، اپنا بل پرگٹائیا۔ یگے پُرش دی پیج سوار، حیگریو لئی انگرٹائیا۔
 نر نرائن ہو تیار، دتا ترے ویس وٹائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ کپل من کر کے خبردار، سانکھ یوگ دتا
 سمجھائیا۔ رکھو دیو پردہ لاه اپار، پرتھو اپنا رنگ چڑھائیا۔ متس وڑ کے جلدھار، کچھپ مندرا پٹھ اٹھائیا۔ دھنتر ہو کے پائی سار،
 اؤشدھ روپ بدلائیا۔ ہنسا باون ہو کے خبردار، سوہنی اپنی کار کھائیا۔ ہری ہر کھیل اپار، گج لیکھا دتا چکائیا۔ پرس رام روپ
 نراکار، براہمن برہم وچ وڈیائیا۔ رام راما ہو اجیار، دسرته لیکھا دتا چکائیا۔ وید ویاسا بن لیکھار، اکھشراں اکھراں وچ بدلائیا۔
 کابنا کرشنا میت مرار، نام ہنسر دی دھن سنائیا۔ لیکھا ویکھ جگت سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری لے بٹائیا۔ گمیر اندر سدے
 سچ دربار، در درباری سوہیا پائیا۔ کھیل کیتا پر اپار، تریلوکی نندن اپنی کار کھائیا۔ مایا چھایا روپ دھر نراکار، ساکار وچ نرگن
 جوت لئی لکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا اک کھلائییا۔ کرشن کہے میں گھنٹیا کابن،
 کابنا روپ وٹائیا۔ سولان کلا جگت نشان، نو ست براٹ میری وڈیائیا۔ میرا کھیل میرے زمیں اسمان، چوڈاں طبق اپنے وچ لکائیا۔
 چوڈاں لوک میرے انگ نشان، نشانے سب توں دے درڑائیا۔ کورو پانڈو کھیل کیتا مہان، مہا اپنی اپنے وچ بٹکائیا۔ ودواناں توں
 بدھی وچ کیتا پریشان، عقل بدھی دی چلے نہ کھتے چٹرائیا۔ ساک سنبندھی سارے ویری ہو کے اک دو جے توں تکان، دشمن دشمن
 روپ وٹائیا۔ نہ دروناچار دی ودیا رہی نہ کھتے گیان، شترو شستردھاری ہو کے دتے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ کرشن کہے میں آیا بن گھنٹیا، شام شاما روپ دھرائیا۔ دواپراتم ویکھی نیا، نوکا
 تکی جگت لوکائیا۔ ساریاں دا بن کے سجن سٹیا، سنبندھی سارے لے بٹائیا۔ لیکھا رکھکے سب دا گجھا اپنی بہیا، پردہ سکے نہ کھتے
 اٹھائیا۔ پیار نال ستکار نال وبار نال پھڑ کے بہیا، بھائی بھائی دتے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ کرشن کہے میں تریلوکی ناتھ، ترے گن اتیتا نظری آئییا۔ جوتی جاتا شبد گرو دا ساتھ، ساکھیات
 اپنی کار کھائیا۔ رتھواہی بن کے چلایا راتھ، مہاسارتھی ناؤں پرگٹائیا۔ ارجن دسی گاتھ، گیان گیان وچوں اُچھائیا۔ نہ کوئی تیرا سجن نہ

کوئی ساک، گمبی نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم یدھ وچ لگے کوئی نہ پاپ، پت پُنت دتا سمجھائیا۔ پھیر وکھایا جدھر ویکھ میں آپے آپ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا اکھاں تون ویکھ میرا پرتاپ، دو جہاناں سو بھیا پائیا۔ میں ہی برہم میں بھگوان میں ہی جاپ، جیوت چپ تپ آپ اکھوائیا۔ میں ہی روگ میں ہی سوگ، میں ہی چنتا دکھ بھوگ، میں ہی سنیوگ میں ہی ویوگ، میں ہی ویراگ میں ہی تیاگ، میں ہی کنت سُہاگ سب دا نظری آئیا۔ تیری کھولان جاگ، تینوں اگلا دساں بھاگ، جس نون سمجھے کھئے نہ سادھ، رشی منی بیٹھے دھیان لگائیا۔ ایہہ اگئی کہی بات، نہ اوس ویلے دن سی نہ رات، گھڑی پل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایہہ شبد سُنا یا، پن رسنا گایا، انتر آتمک دُھن اُچایا، ارجن اک گیان جنایا، بنا بولن تون انبولت دتا سُنائیا۔ کرشن حیرانی وچ شیطانی وچ بے ایمانی وچ انسانی وچ مہربانی وچ اپنا بھيو گھلایا، سہج نال ہتھ پٹھ اُتے ٹکائیا۔ جو اُچیا سو رہن نہ پایا، دھرم یدھ دی رچنا دتی رچائیا۔ ایہہ میرا کھیل تے میری مایا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ کھنڈا کھڑگ تیر کمان چلہ نہیں کوئی اُٹھایا، دھنٹس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ہر پردے وچ اپنا نام اگما تیر چُھپایا، سوئی سرتی سب دی دتی جکائیا۔ جاں ویکھیا چاروں کُنٹ گردو غبار اندھیرا چھایا، ہاباکار مچّی لوکائیا۔ ارجن ہتھ ہتھ کے سپس نوا یا، چرن چرنودک لے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اونے چر نون یدھشتر آیا، دھرم دا بیٹا اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوس نے ہس کے ہتھان اُتے ہتھ وجایا، سوہنی خوشی دتی بنائیا۔ میرے کابن جی، میرے بھگوان جی، میرے داتا دانی دین دیال جی، میرے کال مہاکال جی، میرے پوجیے سچّی دھرمسال جی، میرے شودوالے مٹھ میرے مندران دے مندر میرے جوتی نور نوران جی، میری اک تے انیک انیک تون اک پرنام جی، ذرا سچ دسو کیہڑا گیان جی، جس دے نال لکھ چوراسی دے بندھن مٹ جان جی، آن جاون مات گریہ نہ کھئے پھیر تپان جی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرشن کہا یدھشتر کدھروں آگیا پھردا تُردا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پیشانی اُتے ہتھ ماریا سرشٹی ویکھ ساری مُردا، بنا میری کریا تون جیوت نظر کھئے نہ آئیا۔ کراں کھیل ویکھ دیوت سُردا، اندر اندراسن سنگھ سنگھاسن بیٹھے دھیان لگائیا۔ ایتھ کوئی کھیل نہیں بل زور دا، طاقت والی نہ کھئے وڈیائیا۔ میں تریلوکی نندن سب نون وچھوڑدا سب نون جوڑدا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ بے شک میں رتھ رتھوہی چار گھوڑ دا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ ذرا کھیل ویکھنا شور دا، چاروں کُنٹ ہاباکار مچّے دُہائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دے لکھائیا۔ یدھشٹر کِہا کِرشن میں ویکھے سارے مَورچھت، مَورتنی سب وچ اِکو تیری نظری آئیا۔ تُوں مالک دواپروالے پُور دا، پُریاں لوآں تیرا راہ تکائیا۔ تُوں گڑھ توڑنا غرُور دا، ہنکاری دربودھن لیا اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل تیرا دستُور دا، جُگ جُگ اپنی کار بھگتائیا۔ جیہڑا حُکم تیرے منظور دا، اوہ ورتے تهاؤں تھائیا۔ ایس جاپدا جگت شمشان بھومی رُوپ بنیا تندُور دا، اگنی اپنا رنگ وکھائیا۔ ایہہ سریر پنج تت نانا کوڑ دا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ دس کِس طرح لیکھا مُکدا ایس جیو سرُور دا، سہج دینا سمجھائیا۔ کِرشن کھندا یدھشٹرا جو حاضر سو چرنودک لے میری دھوڑ دا، جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں آسا منسا سب دی پُوردا، سارے میرا برہم تے میں برہم دا مالک برہم برہم وچ سمائیا۔ یدھشٹر ہس کے کِہا سوامی جس ویلے تیرے پچھوں وقت ہو گیا دُور دا، تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ کِرشن کِہا اوس ویلے کلجگ سماں ہونا مَورکھ مَورھ دا، بُدھیوان بُدھی دین گوائیا۔ میں اِک جگت ریتی کھیل دساں دستُور دا، جگت کراں پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ جھٹ ارجن بولیا تُوں میتوں دسیا اِنڈ پِنڈ برہمنڈ، سب کچھ دتا وکھائیا۔ میں تکیا تیرا اِنڈ، تیرے اِنڈ وچ سمائیا۔ سویم تُوں سویم میں سویم تیرا پرمانند، اِنڈ وچ پرمانند لیا ملائیا۔ دس، جگت تیرے پچھوں کچھ کال گیا لنگھ، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دی تُوں شہادت لینی وچ جنگ، دھرم یدھ وچ دینا لڑائیا۔ اوہناں تُوں دس کِہڑی کوٹے دیوینگا ٹنگ، کہ جوئیاں وچ بھوائیا۔ نالے تُوں کھایا میرا آتما سدا ساچا اِنڈ، اِنڈ اِنڈ وچ رکھائیا۔ کی تُوں وڈا کہ سُرستی جمنا گنگ، گنگوتری دا بھیو دینا گھلائیا۔ کی تیرتھ تٹ کنارے آسا منسا پُوری کرن منگ، جیوت جی تیرے نال ملائیا۔ کِرشن ہس کے کِہا میرے پچھوں میری صفت دا رہ جانا چھند، رسنا جہوا بئی دند ڈھولیاں وچ گائیا۔ سچ کسے تُوں لبھنا نہیں تے جگت وبار وچ جیواں جنتاں پھراؤنا اپنا پِنڈ، تے پِنڈی دا مالک نظر کسے نہ آئیا۔ جنان چر ستگرُو نہ بخشے جو ساکھیات بھئے بخشند، بنا بخشیش تون چوڑاسی تون باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ایہہ کلجگ وچ کلجگ دا ورتیا اپنا رنگ، رنگ وچ ریتی دینی بنائیا۔ کیوں ایسے لالچ وچ پِنڈتاں ودواناں میرے نام دا گاؤندے رہنا چھند، نمو نمو نمون کر کے سپس جھکائیا۔ میں تعلیم سکھیا وچ کر چلیا پابند، بندھن دینا پائیا۔ جس ویلے کلجگ گیا لنگھ، انت اخیر گُر اوتار پیغمبران دی پُوری کراں منگ، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ پھیر

آواں نرگن دھار جوت سروپ شاہو بھوپ بن سورا سربنگ، صاحب سلطان ویس وٹائیا۔ اوناں چر ایہہ پنڈی پڑھاؤن دا، کشا پڑھاؤن دا، براہ سور بخشند نوں وڈیاؤن دا لیکھا اپنا ڈھنگ، ڈھنگ دے نال ڈنگ بھکھیاں دے دینے لنگھائیا۔ جس ویلے پھیر آواں، آتم پرما تم دا مردنگ و جاواں، پاربرہم برہم اک وکھاواں، دین مذہب ذات پات دا جھگڑا مُکاواں، کھتری براہمن شوڈر ویش اک رنگ رنگاواں، سدا اند چت اند اند وچ چھپاواں، جتھے ٹوری جوت بن ورن گوت، نہ کوئی بُدھی نہ کوئی من کلپنا نہ کوئی عقل والی سوچ، سمجھ والی سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ نہیں کیسے دا دوش، سارے کرشن دے احسان فراموش، جس نے سنا کے بیرونی جگت والا سلوک، سویلے ڈھولے مات وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بن صاحب ستگر جگت کریا وچوں پار نہ کھئے کرائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی ۵ سوڈاگر سنگھ دے گرہ بھٹھا ماجرا ★

دھرنی کہے پرہہ میٹ دے میرا دھبّا، دھول دھول ہو کے سیس نوٹیا۔ ٹوں آد جگادی سب دا ابا، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ لوک مات نردھن ہو کے تینوں دیواں سدا، نرمانتا وچ چرن کلاں سیس جھکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے مایا ممتا والی حد، حد حدوڈ اپنی اکو دے سمجھائیا۔ دین مذہب شرع شریعت جو سب دی بنی قضا، موٹ روپ رہی وکھائیا۔ سب نوں چلا اپنی رضا، رازق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ جیو من خُاری وچ مدھا، مدھر دُھن انراگی راگ نہ کھئے سنائیا۔ ہوئے ہنگتا وچ بدھا، ہنگ برہم پردہ نہ کھئے کھلائییا۔ نرگن نور تیرا دیپک جوت کھئے نہ جگا، ساڈھے تین ہتھ مندر ہوئے نہ کھئے رُسنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ جیو جہان پھرے بھجّا، چار کُنٹ دہ دشا پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ تیرے آون دی دس کے گئے وجہ، بھیو ابھیدا مات کھلائییا۔ ہڑی دُہائی دروہی تیرے نام سچکھنڈ نواسی ربا، بے پرواہ تیری بے پرواہی ویکھ وکھائیا۔ کوڑ کلپنا سرشٹی درشٹی اندر اکھاڑا ویکھ لگا، ستّ سچ کیسے نظر نہ آئیا۔ مانو مانس مانکھ مایا ممتا وچ دگا، اگنی تت رہی جلائییا۔

صاحب سلطان تیرا درس پائے کوئی نہ اُپر شاہ رگا، نو دوارے جیو جنت جگت ہلکائیا۔ نام خُماری نَجھر رس امرت ملے نہ کھئے مدھا، مدھر دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ آتم پر ماتم جیو ہوئی الگا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جدھر تگاں دیناں مذہباں پایا دبا، شرع شریعت بھہ ربی رکھائیا۔ تیرا مارگ ملے کیسے نہ حقا، حقیقت نظر کیسے نہ آئیا۔ سب دے نرنتر انتر ہویا شکا، شکوک سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جگت ودیا پڑھی کم نہ آوے ملے میل نہ پرہو سکھا، صاحب سوامی انترجامی تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مندر مسجد شودوالے مٹھاں ٹیکن مٹھا، دھوڑی خاک رہے رمائیا۔ میں خیران ہو گئی نیج نیتر کھلی کیسے نہ اکھا، جگت لوچن نہ کھئے وڈیائیا۔ سادھ سنت صدی چوڈھویں دسے کوئی نہ سچا، صوفی فقیر حقیر روپ نہ کھئے بنائیا۔ پھری دروہی مدینہ مکہ، کعبے رہے گر لائیا۔ تیرے نام دا سچا دسے کوئی نہ ہٹا، ہٹوانے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ تیرا نام کلمہ وکدا نال ٹکا، قیمت تیری رہے پائیا۔ انت اخیر بے نظیر صدی بیسویں سب دا پورا کر دے پٹا، اوتار پیغمبران لیکھا دے چکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کھیل ویکھ بازی گر نٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ بن تیری کریا مانس لاہا کیسے نہ کھٹا، کھٹکے وچ لوکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئی نہ ٹپا، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر چاروں گنٹ پھرے نٹھا، دوس زین بھجے واپو داہیا۔ کیسے دا چلے نہیں کوئی وسنا، وصل یار ملے نہ کوئی نور خدائیا۔ امرت رس چکھے نہ کوئی رسا، رس رسنا ہوئی ہلکائیا۔ تن وجود ماٹی خاک دھوتی تہی پہن کے کچھا، ویس انیک لیا بدلائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرے پہنچیا نہ کوئی بن کے پچھ، بچپن تیری جھولی پائیا۔ جدھر تگاں کایا ماٹی بھانڈا کچھا، کنچن گرھ نہ کھئے سہائیا۔ من کلپنا وچ نچا، نو دوارے پھرے نٹھا، تیرا پریم لوں لوں اندر کیسے نہ رچا، ساڈھے تِن کروڑ دئے گواہیا۔ دھرنی کہے میں رو کے نیتر نیر وپاواں اکھاں، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ بہڑی دہائی میرا رہیا کوئی نہ سکھا، سکھی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جدھر جاواں کوڑی کریا مارے دھگا، دھول دا بہار نہ کھئے اٹھائیا۔ میں ویکھدی میتوں اکو نظری آیا پیا، جو پورن پاربرہم پت پریشور میل ملائیا۔ میں چاہندی میرے اتوں کوڑ وکاراں دی میٹ دے صفحہ، ملیچھ رہن کھئے نہ پائیا۔ ویکھیں پرہو صاحب ستگر نہ ہوویں خفا، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ اپنے حکم دی چار جگ تُوں وکھری لا دے دفعہ، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر دے رفع، رحمت اپنی حق کرائیا۔ ساچے نام دا سرشٹی درشٹی دے اندر دے نفع، نقصان اپنی جھولی پائیا۔ مُحبّت وچ

محبوب دے گپھا، گپھا کایا اندر نرگن نور جوت کر رُشناٹیا۔ کلجگ رین اندھیری میٹ کالی مسّا، مسلہ سب دا حل کرائیا۔ نجہر دھار ایکنکار دے رسا، رستہ دُھر دا دے دکھائیا۔ جتھے پرکاش بن سوریہ چند رو سسا، ست سرُپ سوہیا پائیا۔ اگئی ناد آپے وچا، ڈھولک چھینا نہ کھٹے کھڑکائیا۔ بن تیل باقی دیپک جوت جگا، جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا صاحب سوامی سچّا، سچ سینگھاسن اکو ڈیرہ لائیا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ تیری مٹاں رضا، رازق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ کیرپا کر میرے محبوب شہنشاہ سورے سریکا، صاحب ستگر تیری اک سرنائیا۔ کلجگ جیو ہنس ہوئے کگا، کاکوں ہنس دے بناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میں بڑی بھوگ لئی سزا، کلجگ جیوان کولوں میرا پلو دے چھڈائیا۔

★ ۱۴ چیت سمت شہنشاہی سمت ۵ ہرینس سنگھ دے گرہ ٹھیکری ★

نارد کہے پرہہ ساچے دس دے سانجھی بندنا، بندگی والے بندے آپ پرگٹائیا۔ پھرنا پئے نہ کیسے وچ جنگلا، ----- ساچے نام دا رس دے جا رنگلا، گیت گوبند تیرا لاپیا۔ لیکھے لا غریب نانا گرمکھ کنگلا، شہنشاہ اپنی گود ٹکائیا۔ بھيو کھلا دے اپنی سچ دوار منگلا، درگاہ ساچی پردہ لاپیا۔ تُوں صاحب سوامی آد جگادی رنگلا، رنگ رتے تیری وڈیائیا۔ سچ بینتی اک من لا، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے جن لا، دُھر دی بن جنیدی مائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار اپنے تن لا، بن وجود محبوب وچے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا لیکھا کل مکا، کلکاتی رہن کھٹے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے بن گواہ، شہادت سب دی دے بھگتائیا۔ تُوں نور نورانہ اک خدا، خودغرضی سب دی دے مٹائیا۔ تیرے نالوں تیرا بھگت نہ ہوئے جدا، جز ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک بن دل رُبا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیرے قدماں سجدہ سیس دیاں جھکا، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ میری قبول کر دُعا، طوبی طوبی دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ نارد کہے پرہو اپنی کر نہ مرضی، مُرید ویکھ جگت لوکائیا۔ کلجگ میٹ اندھیر گردی، حق انصاف آپ کھائیا۔ چار ورنان

بن دردی، ہمدرد ہو کے ویکھ وکھائیا۔ شرع چھری رہے نہ کردی، قتل گاہاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیری دھار نرائن نہ دی، نہ ہر تیری سرنائیا۔ در ٹھانڈے تیرے چرن کول دھرنی پڑدی، سیس جگدیش دئے جھکائیا۔ کھیل مُکا دے سیس دھڑ دی، دھڑا اپنا اک سمجھائیا۔ جیہڑی آتما تُوں ہی تُوں ہی تیرا نام ہووے پڑدی، آتم پرما تم میلا لینا ملائیا۔ دین دُنی ویکھ سڑدی، کلجگ اگنی دینی بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ نارد کہے میں ویکھیا دُور نیڑے تن، ماٹی خاک پھول پُھلائیا۔ سرشٹی ہلکی کیتی من، چاروں گنٹ بھوائیا۔ ساچا بنے کوئی نہ چن، جنیندی ہوئے کوئی نہ مائیا۔ شبدا اناد سُنے کوئی نہ کن، انحد نادی ناد نہ کھئے لائیا۔ بھانڈا بہرم دیوے کوئی نہ بہن، بھہ بھو نہ کھئے چکائیا۔ تیرا کھیل سِری بھگون، گھر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپنا پورا کرنا کم، کامنا سب دی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت دُلا رے تیرے چن، بن چند سوریہ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در وجدی رہے ودھائیا۔ نارد کہے میں تیرا سُنٹ اکلوتا، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ دوس زین کدے نہ سوتا، آس بندرا نہ کھئے وڈیائیا۔ پرکاش تگاں تیرا اگنی جوتا، جوتی جوت رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں پیا ربیا وچ سوچا، سوچ سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ انتر زرنتر تیری کھوج کھوجا، کھوجت کھوجت تیرا راہ تکائیا۔ پرہو بن تیری کِرپا مان سکے کوئی نہ مؤجا، مجلس حق نہ کھئے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین مذہب دا کر کے گئے سودا، قیمت ہٹاں وچ پوائیا۔ پرہ پُرکھ پرما تم تیرے پیار دا ملے کیسے نہ عہدا، عہدنامہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرجن ساچے کر دُھر سنجوگا، جنم کرم دے وچھڑے میل ملائیا۔ انت اخیر تیری سب نوں اوٹا، اوڑک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نام دما لے لا چوٹا، چوٹی چڑھ کے دے وکھائیا۔ کلجگ جیو ویکھ کھرا کھوٹا، کھتری براہمن شوڈر ویش پھول پُھلائیا۔ تیرے کول شبدا اگنی سوٹا، سو صاحب سوامی لینا اٹھائیا۔ نرگن نور پرکاش کرنا جوتا، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے پرہ دے دے اک دلیری، دیاوان دیا کمائیا۔ تُوں صاحب میں تیری چیری، چری وچھنی لے ملائیا۔ کلجگ انت کریں نہ دیری، ڈیرے والیاں کریں صفائیا۔ ساچے نام دی سچ چڑھا بیڑی، نئیا نوکا اور نہ کھئے وکھائیا۔ شرع دی رہے کوئی نہ بیڑی، بندھن بند دینے ٹڑائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ کر مہری، مہبان سنت سہیلے ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر آیا نیری، نیرن نیر پردہ

دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی دیا کھائیا۔ نارد کہے پرہہ میری آسا منسا وکھری، سہج دیاں جنائیا۔ سرشٹی سواؤنی کیہڑے ستھری، ستھر یارڑا ویکھ وکھائیا۔ لکھت بناؤنی کیہڑی اکھری، آخر دینا جنائیا۔ دین دُنیا کرنی پدھری، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبران لیکھے مُکاؤنے سدھری، جو سدھر انتر انتر اُچائیا۔ اگلی کھیل وکھاؤنی غدری، گداگر ہونے لوکائیا۔ سچ دوارے بھگتاں سد لئیں، سدا ہوکا نام جنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ پردہ کج لئیں، اوڈھن سیس جگدیش ٹکائیا۔ جن بھگت سہیلا جائے کدی نہ حج لئی، کایا کعبہ ہونے رُشنائیا۔ پرہو تیرا کھیل سدا جگ جگ لئی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سچ مُحبت وچ رنگ لئیں، رنگ اپنا اک رنگائیا۔ در تیرے منگ منگ لئی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ زرگن دھار سدا سنگ دئیں، سگلا ساتھی آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حُکم ورتنا اک اند لئی، اند اند اند اند آتم پرما تم پرما تم آتم وچ سہائیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سمپورن سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹا ★

دھرنی کہے میں روئی بُھی، ہوکیاں وچ ڈہائیا۔ کلجگ وبن وچ کھبھی، پرہو باہر نہ کھئے کدھائیا۔ مایا ممتا وبن وچ ڈبی، ہونے نہ کھئے سہائیا۔ مینوں بھل گئی ودی سدی، پکھ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ رمز دس اگئی گجھی، بھیو دینا کھلائیا۔ جس وچ دھار رہے نہ دو جی، ایکنکار اکو نظری آئیا۔ بلہین بن تیری کِریا مول نہ اٹھی، سوادھان نہ کھئے کرائیا۔ میں سانہہ کے رکھی راکھ اک مٹھی، جو ارجن میری جھولی گیا پائیا۔ میں یاد رکھیا گوہند والے پتیں، جو نیہاں ہیٹھ دہائیا۔ میں تگدی کد میرے صاحب دی ہووے رُتی، سہنجنی نال ملائیا۔ میری چار جگ دی پوری ہووے بتی، بُتخائیاں وچوں پار کرائیا۔ میری آشا رہے نہ رُٹھی، رُٹھیاں لے ملائیا۔ دھیان مارے چوہ گٹھی، اُتر پورب پچھم دکھن پھول پھلائیا۔ میں رو پکاراں اُچی، ہاباکار کر سُنائیا۔ تَدھ بن مینوں کرے کوئی نہ سُچی، تیرتھ تٹ ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے رہے لئی، لُٹیرے مُلا شیخ مساک نظری آئیا۔ میتھوں کوڑ کِریا نہ جائے چُکی، چُکنی ہو کے دیاں سُنائیا۔ تیرے نالوں پریت سب دی ٹٹی، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین

دیا لے گر اوتار پیغمبران دے دے چھٹی، جو دیناں مذہباں ونڈ گئے ونڈائیا۔ ویکھیں صدی چوڈھویں اپنی گنڈھ نہ گھٹیں، دیاوان ہو کے دیا دینی کھائیا۔ تیری پوہ زرگن دھار اگتی پھٹی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ رویداس ہُن گنڈھے نہ ٹٹی جتی، جوترا دھرم والا لگائیا۔ سب دی بدل دے رُچی، رچنا اپنی اک وکھائیا۔ مینوں نکرمن نوں کر دے سچی، میرے انتر میل رہے نہ رائیا۔ میں تیری سرن صاحب سوامی جھکی، نیوں نیوں بندنا سیس نوئیا۔ ویکھیں اپنی کرنی کرنو مُول نہ آکیں، نشانہ اپنا لینا بنائیا۔ میں چاہندی تیرے دوارے وساں سُکھی، سُکھ ساجن دینا اُچھائیا۔ ستجگ دھار پرگٹ کر پنج مُکھی، پنچم دے مان وڈیائیا۔ میری آئیو کوڑ ککرما کر کے ہو گئی بُڈھی، نوجوان سری بھگون دے بنائیا۔ میری دھار ہووے ادتی، سپر دُھر دا دینا چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سرشٹ سبائی نرمل کر بُڈھی، بُدھ بییک دینی کرائیا۔ دھرنی کہے میرا رو رو وہے نیر، نیناں چھپر لائیا۔ میرے شہنشاہ پیر، حضرت بے پرواہیا۔ پچھلی کیتی اُتے پھیر لکیر، لائن اپنی دے سمجھائیا۔ چوتھے جگ بدل تقدیر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ساچا مارگ دس تدپیر، طریقہ اکو اک جنائیا۔ رنگ رنگا شاہ حقیر، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا نور نظر آوے تصویر، لاتصویر پردہ دینا اُٹھائیا۔ دین دنی شرع کٹ زنجیر، شریعت وچوں ویکھ وکھائیا۔ کِرپا کر بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ تُوں آد جگادی مددگیر، در تیرے آس رکھائیا۔ ہوکا دے کے گیا کبیر، قبران تون باہر دُہائیا۔ صدی چوڈھویں میٹ خمیر، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ مَورکھ بُڈھی نہ رہے حقیر، وشٹا مُکھ نہ کھئے چھپائیا۔ تُوں مالک خالق دستگیر، دست بدست لے اُٹھائیا۔ پاٹے چیتھڑ لاه چیر، بھوشن دُھر دا نام پہنائیا۔ لیکھا ویکھ جبرائیل، میکائیل دے صفائیا۔ اسرافیل نہ ہونے دلگیر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو تھکی، تھکاوٹ میرے اندر آئیا۔ چار گنٹ بھجی نسی، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کھیل ویکھی لکھ چوراسی، چار اٹھ جُون اجوئی پھول پھلایا۔ نام کیسے گھر ملیا نہ رتی، رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر سوامی درس پائے کوئی نہ کھلاپتی، پت پرمیشور رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ست دھرم وچ دے کوئی نہ ستی، ستیا گرہ کرے لوکائیا۔ کوڑ کلپنا ہوئی من متی، بُدھ بییک نہ کھئے بنائیا۔ سنتوکھ سیل رہیا نہ کوئی جتی، بیتھارتھ پرہ دا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برناں تیرتھ تٹاں کرے کوئی نہ گتی، آون جاون پنڈھ نہ کھئے

مُکائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھی، نرگن دھار سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت اپنا کھیل وکھا اکھیں، آخر ایہو آس رکھائیا۔ تیرا کھیل لکھ چوراسی سکھی، سخاوت اپنا نام دے اگم جھولی پائیا۔ اکو اک پڑھا پئی، پٹنے والا نال رلائیا۔ ستجگ سچ چلا ہئی، ہٹوانے پچھلے اپنے وچ سمائیا۔ تیرے پریم دی ڈور جائے نہ کئی، آتم پرما تم میلا میل سہج سُبھائیا۔ نانک توں تھوڑا جہا اشارہ دتا جگ چھٹی، اِس توں اگے کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں رو ہوئی بے حال، بہل ہو کے دیاں دُہائیا۔ ساچی ربی نہ کوئی دھرمسال، ساچا مندر نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدلی چال، چال نِزالی ویکھ وکھائیا۔ اِشٹی درِشٹی ہوئی بے حال، بہل ہو کے ربی گُرائیا۔ ساچی وست کول نہیں دھن مال، نام خزانہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جدھر تگن سارے ہوئے کنگال، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں چار گنٹ کیتی بھال، بھجی واپو داہیا۔ کوئی میرا حل کرو سوال، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سُرَت لوو سنبھال، اپنا بل پرگٹائیا۔ اپنے شستر اُٹھاؤ کھنڈے ڈھال، تیر ترکش کمان کندھ اُٹھائیا۔ جودھے سُو رپر بنو بلوان، بلدھار لوو انگڑائیا۔ کیوں جیواں اندر شرع وڑی شیطان، شستر دھاریو کیوں بیٹھے مُکھ چُھپائیا۔ کیوں چھڈدے نہیں اپنا ایمان، دیناں مذہباں کولوں پلُو لوو چُھڈائیا۔ کدھر گئے تہاڈے شاستر سمرت وید پُران، اِنجیل قرآن کھانی بانی دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ تسیں پنجاں تتاں توں گیان وچ بنا نہ سکے انسان، انساناں توں حیواناں وانگ گئے لڑائیا۔ دسو کیہڑے تسیں پردھان، کون حُکم رہے چلائییا۔ کیہڑی سکھی دا بن کے کاہن، بنسری رہے سُنائیا۔ اُٹھو ویکھو مارو دھیان، کلجگ رین اندھیری چھائیا۔ ساچا رہیا نہ برہم گیان، برہم ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ کوڑی کِریا چڑھیا طوفان، گیانیاں دھیانیاں رہیا رُڑھائیا۔ جدھر تگو بے ایمان، دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ تہاڈا کلمہ کرے نہ کھئے کلیان، منتراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ ہوئے حیران، بن اکھاں رو رو نیر نیناں رہے وبائیا۔ جاؤ دھرنی کہے آؤ میرے وچ میدان، اپنا بل دھرائیا۔ جے آ نہیں سکدے پھر بولو بنا زبان، سچ دیو سُنائیا۔ مُکھوں کہو پرہو تیری سرِشٹی تیری دُنیا تیری کائنات تیرا جیو جہان، ساڈا نظر کچھ نہ آئیا۔ ساڈی تیرے چرناں اک پرنام، اپنا واپس لے لا دُھر درگاہ دا بخشیا نام، تیری جھولی پائیا۔ تیرے کلمے والی کلام، کامل مُرشد تیری اوٹ رکھائیا۔ انت اخیر اِکو سجدہ اِکو سلام، اِکو ڈنڈاوت بندنا پرنام، پر م پُرکھ تیرے

چرناں وچ سمائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال دین دِیال نؤں ہون نہ دیوُ بدنام، اپنی اپنی بدنامی لے کے درگاہ ساچی سچکھنڈ پرہے دے وچ جاؤ سمائیا۔ دین دُنی نؤں سنبھالنا تہاڈا نہیں کام، تئیں مذہبیاں دے واگی صفتاں دے راگی ڈھولے رسنا نال گائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک آد دا کنت سہاگی، جس کوٹن وار گُر اوتار پیغمبرو تہاڈی کیتی بربادی، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ میں چاہندی مینوں دیناں مذہبیاں توں مل جائے آزادی، پُرکھ اکال دا اکو نام سنان انادی، جو اناد کال توں چلیا آئیا۔ آتما پرماٹما پرماٹما سدا وسادی، بسمل ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا میٹ دین دُنی سماجی، سمیں دے مالک خلق دے خالق مخلوق اپنے رنگ رنگایا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ موہن سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ★

دھرنی کہے پرہو میری پکار، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ اپنی سریشٹی ویکھ جگت سنسار، دین دُنی پھول پھلایا۔ چاروں گنٹ ودھیا وبھچار، کوڑ ککرم لئے انگریا۔ ساچا مٹر نہ کھئے مرار، سکلا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ سہائتا کرے نہ کھئے گرو اوتار، پیغمبر ہونے نہ کھئے سہائتا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، دہ دشا اندھیرا چھایا۔ دین مذہب کرن خار، ذاتاں پاتاں وچ لڑایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں ہاہاکار، گردواریاں دھیاں بھیناں رہے تکایا۔ مایا ممتا سب نؤں کیتا خوار، ہوئے ہنگتا وچ ہلکایا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نار، پتا پوت نہ کھئے وڈیایا۔ ناد شبد سنے نہ کھئے ڈھنکار، انحد نادى ناد نہ کھئے سنایا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، اٹھسٹھ تیرتھ رو رو دین ڈھایا۔ دیا باقی کملاپاتی پت پریشور تیرا ہونے نہ کھئے اُجیار، ساڈھے تین ہتھ کایا مندر اندر سادھ سنت کرے نہ کھئے صفایا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ گئے ہار، منزل محبوب ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں جدھر تگاں کوڑ ککرم دے وبھچار، دھرم دی دھار رنگ نہ کھئے رنگایا۔ کھتری براہمن شودر ویش آتم برہم کیسے نہ پائی سار، پاربرہم تیرا نور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرتی کہے پرہے میں رو کے دیاں ڈھائی، تیرا نام خدایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا چھائی، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ زرگن نور جوت کر رُشنائی، تتاں والا گرو

کم کچھ نہ آئیا۔ دیناں مذہبان لوک مات کر صفائی، ایکا برہم ایکا درِشٹ ایکا ایشٹ دے جنائیا۔ تیرے نام توں ساری دُنیا کرے
 لڑائی، اللہ واپگرُو رام نام ست جھگڑا دتا پائیا۔ تیرا لیکھا جو گر اوتار پیغمبران لکھیا نال قلم شاہی، شہنشاہ تیری ونڈی اکھراں وچ
 ونڈائیا۔ آد جگادی شاہ پاتشاہ دو جہاناں مالک نور الابی، نوجوانا اکو سوہیا پائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت مایا ممتا موہ وکار
 ہنکار کوڑی کریا شوہ دریا دیویں زڑھائی، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ ستجگ ساچا ست دھرم دا راہ چلائیں، رہبر ہو کے آپے ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچا در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو
 تیرے چرن کول ارداس، بینتی اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر دے بھوکھت واک، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ زرگن جوت کر
 پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم تون میرا میں تیرا
 سب تون دس دے ساچی گاتھ، پاربرہم برہم اپنا بھیو کھلائییا۔ انتر زرنتر زرگن بنا سجن ساک، سرگن دا جھگڑا تن وجود ماٹی
 خاک باہروں ونڈ ونڈائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان سرشٹی دی درشٹی دا کھول تاک، پردہ اندروں دے چکائیا۔ اکو نور نور
 نور کر پرکاش، ظہور اپنے وچوں وکھائیا۔ میری انت آخری ایہو آس، اوتار پیغمبر جس دا دے کے گئے وشواس، وشیاں توں باہر
 وشیش اپنی کار کھائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا کر دے ناس، کرم کانڈ دا جھگڑا دے چکائیا۔ سچ دھرم دی دھرنی کہے میری جھولی پا دات،
 ستجگ ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی تیرا اکو کلمہ اکو نام اکو
 جن گاتھ، اکو جماعت ہو کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر نظری آویں ساکھیاں، سوچھ سروپ شاہو بھوپ اپنا روپ
 لینا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا آپ درڑائیا۔ دھرنی کہے میں پاپاں بہار
 دبی، دعوے نال جنائیا۔ میتوں ست جوت کیتوں نہ لہی، تیرا نوری درس کھئے نہ پائیا۔ میں مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گردواریاں
 وچ بھجی، تیرتھ تٹاں اُتے پھیرا پائیا۔ میں سادھ سنت فقیر پنڈت پاندھ ویکھے جیہڑے بیٹھے اُتے منجی، مجلس ویدیا اکھراں والی
 بنائیا۔ میں گنگا گوداوری جمناسرتی وپندی دھار ویکھی ندی، ندیاں دے آر پار تیرا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں گر اوتار پیغمبران
 ویکھی گدی، ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی پھول پھلائییا۔ میرے دین دیال صاحب ستگر پُرکھ اکال گوبند دے

پچھوں کسے دے اندر تیری جوت نہیں جگی، تتاں والا گرو نظر کھئے نہ آئیا۔ اٹھ ویکھ اپنی چوڈھویں صدی، محمد کوک کوک سنائیا۔ جس دے انتر نرنتر چوٹ لگی، چوٹی چڑھ کے کھوج کھوجائیا۔ توں جلوہ گر نور نورانہ صاحب سلطانا ربی، رحمت اپنی حق کھائیا۔ میں مانگت کھندی بھکھارن کھندی درویشن کھندی کدی کدی، جگ چوگری پچھوں اپنی منگ منگائیا۔ میرے صاحب سلطان نوجوان پروردگار سانجھے یار دنیا دے اندروں کڈھ دے بدی، من ممتا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میں چرن کول سرنائی تیری لگی، سرنگت اکو اک رکھائیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ رن سنگھ دے گرہ اجیت نگر ★

دھرنی کہے پرہ میری اک عرضوی، آرزو انتر دیاں جنائیا۔ کلجگ انت ملے نہ ڈھوئی، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ مہابلی رسیا نہ کوئی، جو کوڑی کرپا دئے مکائیا۔ کلجگ جیواں سرتی سوئی، شبد ہلونے نہ کھئے اٹھائیا۔ مایا ممتا پائی دروہی، تیرا روپ انوپ نظر نہ آئیا۔ چاروں کنت زین اندھیری ہوئی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو کی دساں، دہ دشا پئی ڈبائیا۔ کلجگ گکرم ویکھ نہ سکاں اکھاں، کوڑ کلپنا رسی گرائیا۔ مٹر رسیا کوئی نہ سکھا، جیلا گرو نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا نام وکدا وچ ہٹاں، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ پھری ڈبائی تیرتھ تٹاں، امرت رس نہ کھئے چوائیا۔ بھرشٹاچار ہویا مندر مٹھاں، شودوالے کوکن مارن دھاپیا۔ شاستر سمتر وید پُراں کھانی بانی پڑھ پڑھ جگت تھکا، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ہردے ہر وسائے کوئی نہ پگا، پاربرہم تینوں ملن کھئے نہ آئیا۔ ساچا بھیو کھولے کوئی نہ یتھارتھ یتھا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ودیاوان عقل بڈھی دی کردے کتھا، اُبھو درشتی سکے نہ کھئے جنائیا۔ اٹاں پتھراں دین دنی ٹیکدی متھا، ابناشی کرتے تینوں سپس نہ کھئے نوائیا۔ جلاں تھلاں سیوا کردے ہتھاں، تیرے چرن کول ہتھ کر نہ کھئے چھپائیا۔ تیرے پریم پیار دی سمجھی کسے نہ وجہ، بھیو اگم نہ کھئے کھلائییا۔ چار کنت دہ دشا جنگل پہاڑاں وچوں نرگن دھار کسے نہ لبھا، کوٹن کوٹ جگت

جکیاسو بھجن واپو داہیا۔ انت اخیر صدی چوڈھویں دیواں تینوں سدا، صاحب سوامی اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں درس وکھا اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جتھے تیرا شبد نام اناد سُنے انحداء، انراگی دُھر دا راگ دینا درڑائیا۔ جس گرہ دیپک جوتی جگا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ صاحب سوامی پُرکھ ابناشن تیرا سینگھاسن سجا، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر منگن منگان، جھولیاں سارے رہے ڈاپیا۔ سو کھیل ویکھ لوک مات سورے سرینگا، صاحب تیری آس رکھائیا۔ جیو جنت جگت جہان ہویا ننگا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ سچ پریم دا وجہ نہ کھئے مردنگا، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکائیا۔ نج آتم ملے نہ کھئے انندا، پرمانند نہ کھئے سمائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھندا، پر ماتم آتم پر ماتم پردہ کھئے نہ لاپیا۔ دین دُنی دے مالک پنج تت دا آکے ویکھ بندہ، بن بندگیوں تن وجود ماٹی کم کیسے نہ آئیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کوڑی کریا وچ ہویا گندہ، دُرمت میل اندروں کرے نہ کھئے صفائیا۔ تیرا ٹوری چند جوتی دھار چمکے کوئی نہ چندا، کلجگ کورٹا اندھیرا نہ کھئے مٹائیا۔ ٹوں دین دِبال آد جگاد جگ چوڑی سدا بخشندا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی دیا کھائیا۔ نرگن دھار نرکار نرویر ویکھ کھیل وچ برہمنڈا، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں انت ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ پائیا۔ ترے گن مایا دین دُنی پایا پھندا، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ نیترووے جھنا سُرستی گوداوری گنگا، نیر سیر روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جدھر تگان سب دا بھاگ دسے مندا، مندبھاگ رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرتی کہے پرہ میرا دکھاں وچ نکلے ہوکا، پائے پائے کر سنائیا۔ سچ نام دی ملے کوئی نہ نوکا، نئی نام نہ کھئے چڑھائیا۔ وقت گیا ستگرُو بھو کا، بھے سر نہ کھئے رکھائیا۔ سماں آگیا ہنکار ہوں کا، ہنکار گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ مان ربیا نہ پتا ماؤں کا، بھین بھائی نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تَدھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرتی کہے پرہو چاروں گنٹ ودھیا پاپا، پنت پُنپت نہ کھئے کرائیا۔ آتم پر ماتم ٹٹا ساکا، سُرْتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ ترے گن چڑھیا سب نوں تاپا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ بند کوڑی کھلے کیسے نہ تاکا، بجر کپاٹی نہ کھئے ٹرائیا۔ شبد سُنے نہ کھئے انادا، انحد راگ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ جیو ہنس بڈھی بھوئے کاگا، کاگ ہنس روپ نہ کھئے وکھائیا۔ دُرمت میل دھووے کوئی نہ داغا، انتر نرنتر کرے نہ کھئے صفائیا۔ تیری ٹور جوت جگے نہ کوئی چراغا، دیپک دیا نہ کھئے

وڈیائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں پیا فسادا، جھگڑا نام کلے والا رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالا اک اٹھا دے اپنا والا بازا، بازاں والے دے وڈیائیا۔ جو بدل دیوے دین دُنی سماجا، اشٹ پُرکھ اکال تیرا دئے وکھائیا۔ شاہو بھوپ بن وڈ راجن راجا، رعیت ویکھے تھاوں تھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت سرشٹی درشٹی سوارے کاجا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمراٹھا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ ستجگ ساچا پرگٹ کر ساچا، سچ دے درڑائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کاجا، کنچن گرھ وڈیائیا۔ منؤا من نہ پھرے ناچا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اکو ستگر شبد پردے اندر جائے واچا، واچک دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ اباشی تُوں آد جگادی سب دا پتا ماتا، پُرکھ اکال تیری اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان تیرا داسی داسا، وشن برہما شو دیوت سُر گر اوتار پیغمبر جگ چوکڑی تیری سیو کھائیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ دے گرہ قومی فارم ★

دھرنی کہے پرہہ دس اپنا اکو اشٹ، آتم پرما تم پردہ دے اٹھائیا۔ کلجگ جیواں کھول درشٹ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ کوڑ کلپنا من وکار کیتا بھرشٹ، دُرمت میل دے دھوائیا۔ تیرا راہ تگے راما ویشٹ، تریتا جگ ترے گن اتیتا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر بھوکھت، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ لِسٹ، چارے کھانی پھول پھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ دھرتی کہے پرہہ ست سچ کر انصاف، عدل دُھر دا آپ کھائیا۔ کلجگ منؤا ہویا گستاخ، سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کلجگ جیواں گکرم کر معاف، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دُرمت میل کر صاف، پتت پُنیت دے کرائیا۔ آتم برہم دے جاپ، تُوں میرا میں تیرا راگ الہیا۔ رُوح بُت کر پاک، تن وجود وچے ودھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول ساچ، سچ سوامی دیا کھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، صدی چوڈھویں پور کرائیا۔ سچ دوارا کھول تاک، پردہ انتر نرنتر رہے نہ رائیا۔ جگ چوکڑی سب کچھ تیرے ہاتھ، سمرتھ سوامی تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ زین

اندھیری میٹ رات، سَتَجُگ ساچا چند چمکائیا۔ چار ورن بنا اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسائیا۔ جھگڑا میٹ دے کاغذات، کلمہ نام اکو اک اُچائیا۔ تینوں سارے مَن واحد، لاشریک سوہیا پائیا۔ نرگن نور پرگٹ ہو گاڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو دساں حالت، ہر ہرجو دیاں جنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر آئی جہالت، کوڑ کِریا نہ کھئے مٹائیا۔ پتا پوت دی پئی عداوت، بھائی بھائی نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا نام نہ ملے نیامت، انرس رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند دین دُنی ہوئی گاوت، گہر گمبھیر پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ تڈھ بن دوجا دے نہ کوئی صحیح سلامت، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کوڑ کلپنا صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ کیتی بغاوت، بغلگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ رحمت وچ نام کر سخاوت، دُھر دی دھار اک اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میٹ دے میرا دُکھ، دردی ہو کے درد وندائیا۔ جھگڑا مُکا دے مائس مائکھ، مانو کرے نہ کھئے لڑائیا۔ سَتَجُگ ساچی سہا دے رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ کِرپا کر ابناشی اُچت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ اکو جودھا سورپیر ڈلارا اٹھا دے گوہند سٹ، دو جہاناں لے انگڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لے پُچھ، ویکھ وکھانے تھاون تھائیا۔ پردہ اوبلا رہن نہ دیوے لک، بھيو ابھیدا دئے گھلائی۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے ٹک، ٹُخم تاثیر دین دُنی دئے بدلایا۔ جتھے سب دی منزل جاوے مُک، اوتھے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ شبدي دھار بدل کے رُخ، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہہ دے دے گوہند سورا، اکو منگ منگائیا۔ جس دا چمکے جوتی نورا، نور نورانہ نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا ہونجھ کوڑا، شبدي کرے صفائیا۔ چتر سُگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، ایکا امرت جام پیائیا۔ چرن کول دیوے دھوڑا، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ سب دی آسا منسا کرے پورا، پورن برہم دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ دے دے اکو دُھر دا میت، متر پیارا نظری آئیا۔ جو ڈھولا گاوے تیرا گیت، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پرمام دسے ساچی ریت، رہبر ہو کے آپ سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کپٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ دُھر دی دس اک حدیث، حضرتان تون پرے کرے پڑھائیا۔ لیکھا مُکا دے پیس پیس، جگدیش

تیری سرنائیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ شبدی ستگر دے امام، کامل مُرشد تیری اک سرنائیا۔ کلجگ جھگڑا مٹے تمام، طمع تمنا دئے گوائیا۔ مذہب دا رہے نہ کھئے غلام، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ مندر مسجد شیودوالے مٹھ، گرُودوار کرے نہ کھئے حرام، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ کلجگ میٹے زین اندھیری شام، تیرا ناؤں نور کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے کایا ماٹی چام، چم درِشٹی سب دی دئے بدلائیا۔ لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں سارے مٹن کاہن، گوپی زرگن دھار لئے پرنائیا۔ نظری آوے ہر گھٹ رمیا رام، سینتا سُرَت نال وڈیائیا۔ پیغمبران لیکھے لاوے کلام، کلمہ کائنات کھوج کھوجائیا۔ جس دا منتر آد جُگادی ست نام، فتح واپگرُ ڈنک و جائیا۔ اوہ لہنے دینے مُکائے تمام، ترے گن لیکھا دئے چُکائیا۔ ہوئے گڑھ توڑے ابھان، مان نائیاں دئے جنائیا۔ کِریا کر سِری بھگوان، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں چرن کول کران پرنام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میری بینتی کر پروان، پرہہ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کلجگ کِریا ویکھ میرے نین شرمٰن، نیترا اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ کِریا کر صاحب سلطان، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ تُوں آد جُگادی مہربان، محبوب نور الایہیا۔ صدی چوڈھویں مار دھیان، انتشکرن کھوج کھوجائیا۔ محمد لیکھا کر پروان، جھولی اپنی وچ پائیا۔ عیسیٰ دے کے گیا بیان، بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ نانک زرگن کر پروان، کل کلکی تیری آس رکھائیا۔ گوبند جنا کے گیا نشان، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے انسان، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کھائیا۔ جودھا سوریہ بن بلوان، بلدھاری لئے انگرائیا۔ جس نوں جھکنے زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سیس نوائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دو جہانان بدل دیوے ودھان، زرگن پردھان اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میری بینتی کر پروان، پرہہ پُرکھ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، ور داتے تَدھ بن دُوْجا اور نہ کھئے سہائیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ گڑھی لانگری ★

دھرنی کہے میں جن بھگتاں پیر چھان، جو چرن میرے اُتے ٹکائیا۔ پردکھنا وچ ارد گرد گھنٹاں، چکرورتی ہو کے چکر لگائیا۔
 محمد نوں کہاں اچ پڑھ لا اپنا جہم، تیرے جھے گل رہے نہ رائیا۔ پھیر سب دیاں چوٹیاں مُناں، جو پرہہ نوں بیٹھے بھلائیا۔ جس دا
 کھیل ہونا انت گناں، گنوت دئے کرائیا۔ پچن آگما آکو سناں، جو سندیسہ دُھر سُنائیا۔ سنت سہیلے مات چُناں، دین دُنی پھول
 پُھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں بھگتاں رکھاں اُپر
 چھاتی، مُحبت وچ سینے نال لگائیا۔ جنہاں دے اندر وسیا میرا کھلاپاتی، پت پرمیشور بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سدا لئی بناواں ساتھی،
 سنگی لواں اُپجائیا۔ نت نوت مٹاں آکھی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جنہاں میٹنی کلجگ اندھیری راتی، ستجگ سچا راہ وکھائیا۔
 اوبناں آکو پئی پڑھنی ساریاں دی آکو ہونی جماعتی، آکو دھار دئے درڑائیا۔ آکو جام پیالہ پینا آکو ہووے ساقی، صُراحی آکو اک رکھائیا۔
 آکو مندر دوارا ہووے آکو کھولے تاکی، پردہ آکو اک اُٹھائیا۔ آکو لہنا دینا چُکاوے کایا پنج تت ماٹی خاکی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ آکو
 جانہارا ہووے جوت جاتی، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے بھگتاں کراں درس، داسی ہو کے سیو کھائیا۔ میری جُگ جُگ دی مٹی حرص، ہوس رہی
 نہ رائیا۔ آگنی مٹی تپش، ترسنا دتی گوائیا۔ چرن ٹکا کے میرے اُتے فرش، فیصلہ دتا سُنائیا۔ میل ملایا نال پریم عرش، عرشاں دا
 والی سوہیا پائیا۔ محبوب کیتا ترس، رحمت آپ کھائیا۔ میری منظور کر کے عرض، آرزو لیکھے لائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دی تگ کے
 غرض، گہر گمبہر آیا چائیں چائیا۔ پُرکھ آکالا پورا کرے فرض، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ غریب نہانیاں ونڈے درد، دُکھیاں اپنی گود
 اُٹھائیا۔ کرے کھیل آگم اسچرج، اسچرج لیلآ آپ پرگٹائیا۔ سورپیر بن مرد، مردانہ لئی انگرٹائیا۔ شرع رہن نہ دیوے کرد، حق قصائی نہ
 کھئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں میٹے اندھیر گرد، گردش وچوں کڈھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے بھگتاں جھکے سیس، سر سر نہ کھئے وڈیائیا۔ کِرپا کر میرے
 جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ وقت آخیری رہیا پیت، باطن پردہ دے کھلائیا۔ دین دُنی دی بدل ریت، ریتیان تیری

سرنائیا۔ ترے گن توں کر اتیت، ترے بھون دھنی ویکھ وکھائیا۔ تڈھ پن ساچا دے کوئی نہ میت، مٹر پیارا نظر کھے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اپنا نام کر بخشیش، رحمت سچ کھائیا۔ جو تیری کردے رہے اڈیک، آمد وچ بیٹھے اکھ کھلائییا۔ اوہناں کایا کر دے ٹھانڈی سیت، آگنی تت گوائیا۔ لیکھا مُکا دے مندر مسیت، مندر اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر درباری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے تیرے بھگت ویکھاں لوک مات، متا تیرے نال پکائیا۔ جنہاں دی آتم برہم اکو ذات، دوجی ونڈ نہ کھے ونڈائیا۔ اوہناں دا لیکھا لیکھ دے نال قلم دوات، شاہی شہنشاہ نال ملائییا۔ دین دُئی وچوں دے نجات، جو بیٹھا نساور اپنا آپ کرائیا۔ مٹر پیارا بن احباب، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ مندر سہا محراب، محبوب اپنا پردہ لاپیا۔ تیرے قدماں اک آداب، سجدہ سیس جھکائیا۔ تُوں صاحب ستگرُو مہاراج، راجن راج تیری وڈیائیا۔ صدی چودھویں پورا کر دے کاج، کرنی کرتے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دا چار کُنٹ چلا دے راج، رعیت اپنی اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میری نمستے ڈنڈاوت بندنا سجدہ بنا نماز، نوازش وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا لہنا دینا پورا کر حساب، جس دا انکڑا نظر کیسے نہ آئیا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سنت کیرپال سنگھ ساون آشرم گڑ منڈی دلی ★

ست شبد دی دھار ستگر ساون، ست ست اکھوائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن دھار ستگر ساون، زرنجن جوت جوت رُشنائیا۔ ایکنکار کھیل ستگر ساون، ست سروپ سوبھا پائیا۔ آد زرنجن ستگر ساون، ست ستوادی سہج سُکھدائیا۔ ابناشی کرتا ستگر ساون، جنم مرن نہ روپ وٹائیا۔ سیری بھگوان ستگر ساون، جگا جگنت ویس وٹائیا۔ پاربرہم ستگر ساون، برہم لیکھا دئے سمجھائیا۔ اگم اتھاہ ستگر دھار ساون، زرویر زکار زرنکار بے پرواپیا۔ سچکھنڈ نواسی ستگر ساون، ست ستونت نور الاپیا۔ مقامے حق ستگر ساون، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ تھر گھر کھیل ستگر ساون، محل اٹل اچ مینار کرے رُشنائیا۔ وشن برہما شو پیار

ستگر ساون، ست ست دے مان وڈیائیا۔ ترے گن مايا پنج تت کھیل رچنا ستگر ساون، تن وجود سوہا پائیا۔ امرت رس نجھ دھار ستگر ساون، بوند سوانتی اگم ٹپکائیا۔ شبد دھن ناد انحد راگ ستگر ساون، انراگی راگ جنائیا۔ جوتی جوت پرکاش ستگر ساون، نور نور نور اکھوائیا۔ سرت شبد دا وبار ستگر ساون، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ سادھ سنت ست سرؤپ ست نراکار ساکار ستگر ساون، سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ سرشٹی درشٹی دا ادھار ستگر ساون، سرشٹی میلا سہج سبھائیا۔ چار ورن ساکار ستگر ساون، کھتری براہمن شودر ویش میل ملائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نور ستگر ساون، آشا ترسنا کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار کنت دہ دشا جوتی نور اجیار ستگر ساون، کیرپاندھ گن ندھان وڈیائیا۔ پنج شبد دا پیار ستگر ساون، شبدی شبد شبد وچوں پرگٹائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند جیکار ستگر ساون، ڈھولے گیت راگ ناد شنوائیا۔ محل اٹل اچ مینار ساڈھے تن ہتھ کعبہ ستگر ساون، محبوب محبت والا نظری آئیا۔ سچ پیغمبر نبی رسول پکرن والا دامن ستگر ساون، سہج سہج سکھدائیا۔ سو ستگر ساون جو دیا کماوے پت پاون، پتتا پتیت دے کرائیا۔ مہر نگاہ نال تارے جیو جہانن، جہالت اندرون باہر کڈھائیا۔ ست دھرم دا دس نشانن، نشانہ من کلپنا دے گوائیا۔ انتر دے کے برہم گیانن، بڈھ بیک دے بنائیا۔ اپنا آپ گرمکھ جانن، جنہاں اپنی دیا کمائیا۔ نجاند وچ پرمانند مانن، جگت سکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ نور جوت پرکاش تگن اپر اسمانن، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال پندھ مکائیا۔ جدھر ویکھن ادھر صاحب ستگر سری بھگوانن، پت پریشور نظری آئیا۔ سو ستگر اکھا شبد جس نوں کھندے دھر دا ساون، امرت میگھ اگم اتھاہ برسائیا۔ جس ساون نال سب دا ہووے نہاون، ڈرمت میل تن وجود گوائیا۔ اوہ ساون ستگر مُرشد کامل، مُریداں ہونے سہائیا۔ جس نوں بڈھی والا سمجھے نہ کوئی عالم، انہو درشٹی اندر نظری آئیا۔ مہربان مہربان مہربان کدے نہ بنے ظالم، ظلم ستم جگت ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد اگنی دھار لیکھا لیکھے قلم سیاہی کالم، کالم دین دنی والا بنائیا۔ جنہاں پھڑائے اپنا دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ سچکھنڈ دا بن کے ضامن، شبد بیانے وچ ٹکائیا۔ سچ دوارے بٹھا کے اپنے سامن، جوتی جوت وچ ملائیا۔ جس دا بھیو و دیا والا جانے نہ کھئے براہمن، گرتھان شاستراں وچوں بٹھ کيسے نہ آئیا۔ گرمکھاں وچوں کڈھ کے جائے ترے گن مايا اگنی تامن، تامس گیا مکائیا۔ جس نوں جگ چوکرئی ویکھن جیو جہانن، سو روپ انوپ درسائیا۔ جس دی صفت کردے شرع شریعت

وید پُرانن، رسنا چہوا بتی دند ڈھولے سویلے گاون، گیت اگم اتھاپیا۔ سو ساون جس دا آد جگادی اکو نامن، نام ندھانا سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ، اکو اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر شبد ساون، شبد گرو گرو ساون، ساون شبد برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی اندج جیرج اُتہج سینج چارے بانی دا مالک، خلق دا خالق، پرتپالک آتما دا ثالث، صاحب ستگر اپنا کھیل آپ وکھایا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سرندر کور دے نوٹ ہر بھکت دوار دلی ★

چیت کہے میرا دوس سولان، سولان کل نہ کھئے وڈیایا۔ میں بھیو کھلاواں پردہ اوہلا، دئی دویت رہے نہ رانیا۔ ڈھر سندیسہ گاواں ڈھولا، اگئی راگ الاٹیا۔ سچ سندیسہ دساں بولا، انبولت راگ سناٹیا۔ اٹے جن بھکتو پرہ بدل کے آگیا اپنا چولا، چولی اپنے رنگ رنگاٹیا۔ سچ دوارا ایکاکھولا، ایکنکار دیا کھایا۔ سرشٹی درشٹی اندر پاوے رولا، ہاباکار وچ ڈہایا۔ پھری دروہی اُپر دھولا، دھرنی نیناں نیر وہایا۔ لبھیاں کیسے ہتھ نہ آئے مؤلا، مولوی ملاً دین ڈہایا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کرے قولا، قول اقرار پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھایا۔ سولان چیت کہے میں ویکھیا صلح کل، صاحب سوامی نظری آٹیا۔ جو دیوے نام اگم اٹل، کرتا قیمت نہ کھئے رکھایا۔ بیٹھا رہے اڈل، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ آد جگاد سدا انبھل، جگ چوکری بھل کدے نہ جائیا۔ مایا ممتا وچ نہ جائے زل، کوڑی کریا نہ ونڈ ونڈایا۔ سو پرگٹ ہو کے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجایا۔ پورا کرے پچھے کیتا قول، اقرار اپنا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سولان چیت کہے میں آیا لوک مات، متا پرہ دے نال پکایا۔ بینتی وچ کیتی ارداس، نمستے کہے کے سپس جھکایا۔ کرپا کر میرے اناش، پرہو سرن تیری سرنایا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ستجگ چند چمکایا۔ تون میرا میں تیرا ہووے گاتھ، دوسر اور نہ کھئے پڑھایا۔ بھیو ابھیدا کھولنا ساچ، کوڑ کلپنا دینی مکایا۔ لوں لوں اندر جانا

راج، رچنا اپنی دینی دکھائی۔ لیکھے لاؤنا کایا ماٹی کاج، کنچن گرھ سہائی۔ ترے گن لگے مؤل نہ آنچ، اگنی تت نہ کھئے تپائی۔ آتم پر ماتم بنی رہے سانجھ، سکلا سنگ نبھائی۔ چار کُنٹ دسے بہاج، دین دُنی رہی کُرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھائی۔ سولاں چیت کہے میں آیا مات لوک، متا پرہہ دے نال پکائی۔ میرا اکو نام سلوک، سوبلا اور نہ کھئے جنائی۔ جیو جنت نہ سکے روک، آگے ہو نہ کھئے اُٹائی۔ جگت کلپنا وچ دیوے کوئی نہ دوش، نردوشی ہو کے سوبھا پائی۔ بُدھی والا سوچے کوئی نہ سوچ، سمجھ وچ سمجھ نہ کھئے رکھائی۔ نیج نیتر آسا پوری کرے نہ کوئی لوچ، لوچن سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ آتم برہم مانے کوئی نہ مؤج، مجلس بھگتاں نال بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا جوگ، جُکیشہر ہو کے پھول پھلایا۔ سولاں چیت کہے میں آدھوں ٹپا، ٹپا دیاں جنائی۔ پُکھ اکال نال ناتا ہویا پگا، پگی لئی پکائی۔ کھیل ویکھنا بؤرا کگا، نرگن نور ظہور کر زُشنائی۔ محمد رہے کوئی نہ سکا، ساجن میل نہ کھئے کرائی۔ پھرے دروہی مدینہ مکہ، کعبے رہے کُرائی۔ پیار ربیا نہ بھائی بہین سکا، سجن سنگ نہ کھئے رکھائی۔ چیت کہے میں دین دُنی ویکھاں اکھاں، اکھاں والیو کھوج کھوجائی۔ دین دیا لے پُکھ اکالے دساں، سندیسہ اک جنائی۔ دوئے جوڑے ہتھاں، سیس جگدیش دیاں نوائی۔ پُکھ اکال میں تیرا نگا جہا چہ، ننھا تیرا رُپ نظری آئی۔ نُوں سرب کلا سمرتھا، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مکا دے تت اٹھاں، نو در دوار دا لیکھا دینا مکائی۔

★ ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ رتن سنگھ دے پرساد کراؤن تے دھیر پُر دلی ★

دھرنی کہے میں آد جگاد گھندی، گھننگھیری وچ دُہائی۔ جگ جگ گراوتار پیغمبران چرن چمدی، اپنی خوشی بنائی۔ کھیل تگدی رہی رکھ مَن دی، پیغمبران دھیان جنائی۔ آواز سُن دی رہی اگتی دُھن دی، شبد ناد شنوائی۔ کھیل تگدی رہی نرگن دھار کُن دی، کل مالک ویکھ دکھائی۔ بہاؤنا جاندی رہی رسنا بُل دی، رسنا نال صفت صلاحیا۔ جگت کوڑ کلپنا ویکھدی رہی

جھلدی، مایا ممتا سنگ رکھائیا۔ نظارہ تگدی رہی تھتاں والی گل دی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں جگ چوکرئی لاواں چگر، دوس رین اپنا پندھ مکائیا۔ میں رہندی وچ ستر، میرا پردہ نہ کھئے لاپیا۔ میرے انتر اکو سدھر، آسا دیاں جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپروینہدی رہی غدر، کلجگ کوڑ کیرپا رہی گر لائیا۔ کون ویلا پرہہ صاحب سوامی انترجامی سریشٹی دریشٹی کرے پدھر، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ نواسی کرے عدل، انصاف اکو اک درڑائیا۔ چھری شرع رہن نہ دیوے قصائی دھرم دھار کرے نہ قتل، قاتل مقتول لیکھا دئے مکائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا مانس ذاتی دسے وطن، بے وطنان پردہ آپ اٹھائیا۔ زرگن نیرویر نراکار نرنکار سب دی لجیا آوے رکھن، ست سروپی شاہو بھوپئی اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا مارگ دو جہاناں نو جواناں مرد مردانہ آوے دسن، سریشٹی دریشٹی اندر ایشٹ اکو اک سہائیا۔ لیکھا جانے اتر پورب پچھم دکھن، دہ دشا پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اکو اک سنائیا۔ دھرنی کہے میں آد جگاد رہی بھونڈی، بھاونا اکو اک رکھائیا۔ جگ چوکرئی مول نہ سونڈی، آسا آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ ٹونہی ٹونہی ڈھولا گاؤندی، پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ صفت کران تیرے ناؤں دی، نر نرنکار تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم کھیل ویکھو میں ہوں دی، جگت ہنگتا گرھ ویکھ وکھائیا۔ ہنس بدھی سب دی ہوئی کاؤں دی، کاگ وانگ گر لائیا۔ شانتی رہے نہ کیسے گر اوتار پیغمبر چھاؤں دی، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ وڈیائی رہی نہ پنج تت کایا گاؤں دی، کایا کھیڑا اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے آپرہہ میرے مالک، میری انتر اک دہائیا۔ بھج بھج تھکی خلق دے خالق، جگ چوکرئی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ دین دنی دی نندرا لاه آلس، غفلت وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بن ثالث، سچ سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نرنتر کر خالص، ست سروپ شاہو بھوپ ڈھر دا رنگ رنگائیا۔ من کلپنا کوڑی کیرپا ترے گن میٹ آتش، تن وجود نہ کھئے جلائییا۔ دین مذہب ذات پات جو کرے سازش، لیکھا سب دا دے چکائیا۔ تیرے آگے میری نوازش، نیترو رو دیاں دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کوڑ کلپنا وکار بدھی میٹ راکھش، رکھشش ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں چار کنت بھجی تھی، دوس رین پندھ مکائیا۔ ساچی دسی کوئی نہ

ہٹی، دوارا دھرم نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو دس کے گئے پٹی، اکھراں والی جگت پڑھائیا۔ مان جنا کے گئے اٹھسٹھی، گدرر مندر مسجد شودوالے مٹھ رنگ رنگائیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاح کلمے گئے رٹی، رٹا دین دُنی وچ پائیا۔ لکھ چوراسی ڈور کیسے نہ کٹی، آون جاون گیڑ نہ کھئے مکائیا۔ من کلپنا ہوئی کیسے نہ ٹھنڈی، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ جدھر تگاں آتما سب دی دسدی رنڈی، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تیری مانو ذاتی پھردی دیناں مذہباں والی ڈنڈی، رببر تیرا راہ نظر کیسے نہ آئیا۔ حدوڈاں اندر لگی پابندی، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ نج نیتر لوچن نین ہوئی اندھی، ست نور نہ کھئے رُشنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے نام دی ونڈ مینوں لگدی نہیں چنگی، چاروں کُٹ دیاں دُہائیا۔ ٹوں آتما دا پرما تم برہم دا پاربرہم سنگی، سبج ساک اک اکھوائیا۔ تیری درگاہ ساچی سچ مقام سچکھنڈ دوار بھومکا چنگی، جتھے زرگن نور جوت ڈگمگائیا۔ نہ کوئی بھیکھی نہ پاکھنڈی، مذہباں والی نہ کھئے وڈیائیا۔ کیرپا کر سورے سربنگی، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا ست دُلا را جودھا شبد سورپر بہادر چنگی، جنگجو اکو نظری آئیا۔ صدی چوڈھوی انت اخیر بے نظیر میری کٹ دے تنگی، تنگدست رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے نام دا وجے ڈنک، راؤ رنگاں دے سُنائیا۔ تیرا سہاوے اکو بنک، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ پردہ اوبلا لاه دے جیو جنت، سادھ سنت کر رُشنائیا۔ تیری مہا سدا اگنت، گر اوتار پیغمبر کہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے درڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا دھر دی سنگت، سنت سہیلے اپنے گھر وسائیا۔ بودھ آگادھا اکو بن پنڈت، دھر دی ودیا دے جنائیا۔ لہنا دینا چکے اُتہج سیج جیرج انڈج، چارے کھانی لیکھا دے مکائیا۔ دھرنی کہے میرے کول جگ چوکر دی تیری سند، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اکو آس رکھائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر تکن تیرا سہارا، سچ تیری سرنائیا۔ تینوں کہے کے گئے کلکی اوتارا، کل کاتی لیکھا دینا مکائیا۔ امام اماما بن سکدارا، حکم دھر دا اک منائیا۔ چاروں کُٹ میٹ اندھیارا، زرگن نور کر رُشنائیا۔ تیرا چرن کول اک سہارا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ کر پیارا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ تیرا ناد شبد دھنکارا، اگنی ناد دینا جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا ہووے جیکارا، اکو ڈھولا اکو گیت رسنا جہوا سارے گائیا۔ ٹوں

شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جگادی پروردگارا، محبوبُ مُحَبَّتِ وچ تیری وڈیائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ میں جُگ جُگ بھجی تھی تھکی سَتَجُگ تریتا دواپرکلجگ ویکھیا وارو وارا، اَنک کل دھاری تیری سیو کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر مات وچوں جا کے پھیر آیا نہ کھئے دوبارہ، مُریدان سیکھاں سار کیسے نہ پائیا۔ میں ویکھدی رہی جُگ چارا، چوڑی اپنی اکھ کھلائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت رووان زارو زارا، نیترووان دیاں دُبائیا۔ صاحبِ سُلطانے سری بھگوانے سریشٹی ویکھ اپنا سنسارا، دریشٹی اندر پھول پھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرت، دھول دیاں جنائیا۔ میری گر اوتار پیغمبران نال پوری ہوئی شرط، شرع شریعت دیاں بدلائیا۔ نرگن دھار آواں پرت، پت پریشور روپ وٹائیا۔ لہنا دینا پورا کراں عرش، عرشی پریم ہو کے کھوج کھوجائیا۔ تیرے اُتے کراں ترس، رحمت حق کھائیا۔ امرت میگھ دیواں برس، چرنودک تیرے مُکھ چھپائیا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دی منظور کراں عرض، آرزو اپنے وچ چھپائیا۔ ساچے نام دی دساں طرز، گیت ناد کلمہ اِکو اِک سُنائیا۔ غریب نیناں ونڈاں درد، دکھیاں اپنی گود بہائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، ویکھاں تھائوں تھائیا۔ ایہ کھیل ہونا اسچرچ، جگت بُدھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا اِک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی ساچی سیکھیا سُن لے جگت، جگ جیون داتا دئے درڑائیا۔ چوراسی وچوں مانو ذاتی وچوں ہرجن ویکھ میرے بھگت، گرُمکھ سوہنے سوہیا پائیا۔ جنہاں اِشٹ میرا مٹیا فقط، باقی جھگڑے دتے مُکائیا۔ میرا نور تگن اگتی دھار عرش، آشا سب دی پور کرائیا۔ جوتی جامہ پا کے دیواں درس، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جُگ چوڑی گر اوتار پیغمبران پوری کراں غرض، گہر گمبہر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، سچ سندیسہ اِک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سچ دوارا دُھر دا کھولاں، سچکھنڈ نواسی رہیا سُنائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان دس کے اِکو بولا، دُھر سندیسہ دتا سمجھائیا۔ آتم پرماتم بن کے تولا، لکھ چوراسی رہیا تُلایا۔ سچ دوارا اِکو کھولا، سَتَجُگ ساچا راہ درسائیا۔ نرگن دھار ہو کے مؤلا، جوتی جاتا ہو کے ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں اندر چُکا کے اوہلا، پردہ دتا اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میرے اُتے پینا رولا، ہاباکار کرے لوکائیا۔ سوادھان ہو جا دھولا،

دھول دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی ہو جا سوادھان، سچ دیاں سمجھائیا۔ کرے کھیل سِری بھگوان، بھگوان اپنا حُکم ورتائیا۔ جگت شرع بنے شیطان، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کِریا اٹھنا طوفان، سچ سچ دئے رُڑھائیا۔ ودواناں رہے نہ کھئے گیان، بدھی وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں گنٹ یدھ ہووے گھمسان، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں خوشیاں نال گاویں گان، گیت گوبند الاٹیا۔ پرہو کِریا کیتی مہان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں وعدہ پورا کرے جہان، قول اقرار ویکھے چائیں چائیا۔ مایا ممتا دا میٹ نشان، ست دھرم نشانہ دئے جھلاٹیا۔ نو ست سارے اکو ڈھولا گان، اکو نام دھیائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تینوں کرنا پئے پروان، پروانگی وچ سپس دینا جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں بھانا تیرا جردی، سد بھانے وچ سمائیا۔ جگ چوکری سرشٹی جمدی مردی، ایہ تیری بے پرواہیا، میں خبر دساں تیرے گھر دی، گرہ مندر پھول پھلاٹیا۔ کی دھار تیری نرائن نر دی، نر نرنکار دینا درڑائیا۔ جیہڑی آتما تینوں وردی، ناتا جگت نالوں ٹڑائیا۔ تیری یاد وچ تیرا ڈھولا پڑھدی، تُوں میرا میں تیرا رہی گائیا۔ سچ دس اوہ کون دوارے کھڑدی، گرہ کون ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی اوہ سچ دوارا ملدی، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جن بھگتاں آتما سدا میرے وچ رلدی، چوراسی وچ نہ کھئے بھوٹیا۔ اٹکن رہے نہ جل تھل دی، مہیٹل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگ چوکری کسے تُوں خبر نہیں رہی کی کھیل ہونی کلجگ کل دی، ہر کلا کی ورتائیا۔ سارے وڈیائی چاہندے بل بل دی، صفتاں وچ صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ دھرنی جس نے گایا سوہنگ گیت، اک نام وڈیائیا۔ چھڈ گئے مندر مسیت، کعبیاں پنڈھ مکائیا۔ سرشٹی وچوں ہو اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھابیا۔ اکو پرہ دی کرن پریت، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اوہناں کراں ٹھانڈے سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ اوہناں دا نہ جنم نہ کرم نہ کوئی دین دنی والا نصیب، سنساری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آسا منسا پوری کر امید، در گھر ساچے دیاں ٹکائیا۔ اوہ گرمکھ سنت سُپیلے اوہ جن بھگت میرے نام دے سدا شہید، شہادت اکو گھر بھگتائیا۔ انت کراں آپ تصدیق، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ سدا سدا سد سچکھنڈ بن وسنیک، سچ دوارے آسن لائیا۔ جتھے نظر نہ آوے کوئی شریک، لاشریک اکو سوہبا پائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، دھر دا مالک نظری

آئیا۔ بھگت آتما کدے نہ ہووے پلِیت، پت پُنیت آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا رہن نہ دیوے اوچ نیچ، نیچ اوچ اکو رنگ رنگائیا۔

★ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ لائن ۲۵۷-۹ شاستری نگر کانپُر ★

دھرنی کہے پرہہ چار کُنٹ سرِشٹی دُکھی، دُکھیاں درد نہ کھئے مٹائیا۔ غفلت وچ گہری نیند سُتی، سُرتی شبد نہ کھئے جگائیا۔
من کلپنا وچ بھکھی، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ تیرا نام خیر پئے نہ مٹھی، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ میں ویکھیا چارے گٹھیں، اُتر
پُورب پچھم دکھن پھول پھلائییا۔ انتر آتم لگی کیسے نہ رُچی، ست ست نہ کھئے سائیا۔ منسا ہوئے کیسے نہ سُچی، دُرمت میل نہ کھئے
دھوائیا۔ سب دی چوگ جگت نکھٹی، وست امل نہ کھئے ورتائیا۔ پریم پریتی تیرے نالوں تئی، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ انت
وات کیسے نہ پُچھی، پُشت پُناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ
منگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ دُنیا چار کُنٹ کرے ورلاپ، سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کِریا ودھیا پاپ، پت پُنیت نہ کھئے بنائیا۔
آتم برہم کھئے نہ جاپ، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ ترے گن میٹے کوئی نہ تاپ، اگنی ت ت نہ کھئے بُجھائیا۔ نظر آئے نہ آپا آپ، دئی دوت
پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ سُرت شبد نہ بنے ساتھ، نرت نین نہ کھئے کھلائییا۔ ساچی گائے کھئے نہ گاتھ، نادی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ کِریا کر پُرکھ
سمراتھ، صاحب تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ ساچے منگ منگائیا۔
دھرنی کہے پرہہ دین دُنی دی ویکھی حالت، یائے یائے کر سُنائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے عدالت، انصاف حق نہ کھئے کمائیا۔ منوآ من کرے
بغاوت، چار کُنٹ رہیا کُرائیا۔ ساچا نام کرے نہ کھئے سخاوت، جھولی حق نہ کھئے بھرائیا۔ دین مذہب میٹے نہ کھئے عداوت، جھگڑا
دئی نہ کھئے تجائیا۔ تیرا کلمہ نہ لہے نیامت، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ صدی چوڈھویں سب اُتے آؤندی دِسے قیامت، کلمے والے رہے
سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ دین دُنی سُن

پُکار، نیتِ رو رو نیرِ وہائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر آئی ہار، پردے ہر نہ کھئے
 وسائیا۔ منوآ کرے نہ کھئے گرفتار، شبِدی تند نہ کھئے بندھائیا۔ مِترِ ربیا نہ کھئے مُرار، سبّجَن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ در تیرے دوئے جوڑ کران
 نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سِیس جھکائیا۔ نگاہ مار سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا توڑ گڑھ ہنکار،
 ہوئے ہنگتا دے گوائیا۔ اتم برہم ہوئے وچار، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا دے وکھال، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جتھے
 وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیرا نوری ہوئے جمال، جاگرت جوت ڈگمکائیا۔ سب دا حل کر سوال، در تیرے منگ
 منگائیا۔ صدی چوڈھویں ہوئے زوال، لیکھا اور رے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر منگن دان، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ کِریا کر سِری
 بھگوان، پُرکھ اباشی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑ میٹ نشان، نشانہ دھرم اک جھلائی۔ جیو جنت سادھ سنت تیرا ڈھولا گان،
 کلمہ نام اک اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ اباشی
 تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میں رو رو تھکی، اتم دیاں ڈہائیا۔ کِریا کر کلاپتی، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ ست
 دھرم دی دھار رہی کوئی نہ سکھی، کاہن گھنئیا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے پریم دی بھلی سب نوں پٹی، پٹنے والا دئے گواہیا۔ چار
 ورنان خالی ہٹی، ونج سچ نہ کھئے کرائیا۔ میں دہ دشا پھراں تھی، اُچی کوک کوک سنائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھی، سمرتھ تیری
 وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران نال جو کیتی پکی، وعدے ویکھ تھاون تھانیا۔ اگے فرق پوے نہ رتی، رہبر ہو کے ہو سہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا چار چُہیرا، بن اکھان
 دیاں درڑائیا۔ کیسے اندر دے نہ چاؤ گھنیرا، گھنئیا ملن کھئے نہ آئیا۔ من ممتا پیا جھپڑا، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ لکھ چوراسی مکے نہ
 گیزا، آن جان پھند نہ کھئے کٹائیا۔ بھیو کھلے نہ تیرا میرا، اتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ کِریا کر صاحب سلطان مہربان کر مہرا،
 محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سِیس نوایا۔ دھرنی کہے پرہ
 گر اوتار پیغمبر وکھاؤن والے وصیت، وصل یار دینا کرائیا۔ تیرے کول سرب اصلیت، اصل پردہ دینا اُٹھائیا۔ میں چاہندی سب دی
 سانجھی کر ولدیت، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ تیرے وچ اگم اہمیت، گر اوتار پیغمبر تیری سرنائیا۔ شبِدی دھار تیری شخصیت،

شہنشاہ تیرا لیکھا اگم اتھاپیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان تیری ملکیت، تڈھ بن مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ڈھر دا ور، ہر سجن نور الہیا۔ دھرتی کہے کرپا کر گن ندھان، گنوتے تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوگڑی پیتے وچ جہان، ستجگ تریتا دوپر کلجگ اتم پندھ مکائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی ویکھ ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ مانو مانس مانکھ ہوئے شرع شیطان، زنجیر بے نظیر کٹ اخیر ملن کھئے نہ آئیا۔ ہر پردے انتر نرنتر دے گیان، بڈھ بیک آپ بنائیا۔ منوآ دہ دش بھجے نہ وچ جہان، کلپنا کوڑ دینی گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکان، نمو ڈنڈاوت تیری سرنائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر منگن دان، در ٹھانڈے بیٹھے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں نیترووے چرن کول جائے وٹھو قربان، کریلے والا لیکھا دے مکائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دھرنی کہے ہو مہربان، محبوب اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت پردہ دینا اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا انت آخری گیت، سچ سچ سنائیا۔ اپنی بخش حق پریت، پریتم اپنا میل ملائیا۔ جھگڑا میٹ کے اوچ نیچ، راؤ رنگ اکو گھر وسائیا۔ کایا کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کعبہ اکو دے درسائیا۔ جتھے وسیں آپ انڈیٹھ، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ سب نور چاڑھ رنگ مچھ، بسمل ہو کے اپنی کار کھائیا۔ کلجگ اندر ستجگ بدل دے ریت، ریتیان تیری بے پرواہیا۔ کھیل کر ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر آسا رکھ کے گئے امید، ترسنا تیرے نال ملائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرے تاکید، تائید وچ سارے ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی دین دنی ویکھ لا کے نیچھ، بن نیتروچن نین اکھ کھلائیا۔ تیری پرہو سارے کردے اڈیک، جگ چوگڑی دھیان لگائیا۔ میں چاہندی سب دی بدل دے تواریخ، تحریک اپنی اک سمجھائیا۔ شبد گرو کرے تصدیق، شہادت ایکنکار اکو دینی بھگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی تیرے بھگت سدا سدا وسنیک، وصل اصل اکو دینا نور الہیا۔

☆ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ کِریا سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ☆

دھرنی کہے پرہہ ساچا رسیا کھئے نہ دھرم، دھرماتما دُھر دی دھار نہ کھئے درڑائیا۔ شُبہ کرے کوئی نہ کرم، ککرم کوڑ کِریا وچ دین
 دُنیا جگت ہلکائیا۔ بھانڈا بھنّے کوئی نہ بہرم، ہوئے گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ نیتر آوے کیسے نہ شرم، لُجیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلپنا دِسے ماٹی
 چرم، چمّ درِشٹی وچ گُرائیا۔ جھگڑا پیا ورن برن، دین مذہب ذات پات کرے لڑائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا مُول نہ پڑھن، سُرَت شبد
 میل نہ کھئے کرائیا۔ نرگن دھار تیری منزل مُول نہ چڑھن، نو دوارے پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ سچ سرنائی کلجگ جیو انت نہ پڑن، درگاہ
 ساچی ملن کھئے نہ آئیا۔ نیتر کھلے کیسے نہ ہرن پھرن، نج لوچن نین نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا مکے نہ جنم مرن، چوڑاسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔
 مایا ممتا وین وچ لگے ہڑھن، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ جگت ترسنا وچ سارے سڑن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرا گر اوتار پیغمبران
 نال پرن، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں بہار نال گئی دبی، بوجھا سپس نہ کھئے اُٹھائیا۔ دُئی وکاری ہوئی سبھی، سہتا سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ تیری
 نرگن جوت کیسے نہ لہی، نرکار نرکار تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ انت ویکھ اپنی چوڈھویں صدی، پیغمبران لے اُٹھائیا۔ اوتاران چار جگ
 دی ویکھ گدی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھول پھلایا۔ جلوہ دِسے نہ نور الاہی ربی، عالمین تیرا میل نہ کھئے کرائیا۔ چاروں گنٹ
 کوڑی کِریا ویندی ندی، مایا ممتا وین وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب سلطان
 تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پُرکھ اکالے دین دیا لے میں گئی تھک، تھکاوٹ وچ میری دہائیا۔ میرا حقیقت والا دے دے حق، لاشریک
 تیری سرنائیا۔ میں جگ جگ رہی تگ، نت نوت دھیان لگائیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پرہہ اپنا ویس وٹائیا۔ جن
 بھگت سہیلے لے رکھ، لوک مات ہوئے سہائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ شبد سنا ناد انحد، دُھن
 آتمک راگ درڑائیا۔ نام پیالہ پیا کے اگتی مد، سچ خُماری دئے چڑھائیا۔ گھر دیپک جوت جائے جگ، کایا مندر ہووے رُشنائیا۔ نو
 دوارے مکے حد، ایڑا پنگل سکھمن پنڈھ رہے نہ رائیا۔ نور چمکے بنا سوریہ چند، گرہ مندر وچے ودھائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا
 ویکھ کوئی نہ لنگھ، تھر گھر ساچے ملن کھئے نہ آئیا۔ کِریا کر سورے سرینگ، در تیرے سپس نوائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی

دُھر دا اگمی دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر منگان ربی منگ، دھرنی رو رو ربی گر لائیا۔ پاربرہم پرہ لا اپنے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کندھ، جھگڑا کوڑ رہے نہ رائیا۔ میں چاہندی سریشٹی دریشٹی اندر توں میرا میں تیرا سارے گاون چھند، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم میٹ پنڈھ، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے پرہ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے مات، در تیرے سیس نوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا آپ جھاک، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا نور نہ کھئے چمکائیا۔ ساچی پڑھے کوئی نہ گاتھ، رسنا جہوا جگت ہلکائیا۔ کرپا کر دینا ناتھ، ناتھ اناتھاں ہو سہائیا۔ اتم پر ماتم دے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی سارے رہے واچ، واچک ہو کے تیرے ڈھولے گائیا۔ اتم پر ماتم جڑے کیسے نہ نات، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جدھر تگان دہ دشا ہندا گھات، گھائل ہندی خلق خدائیا۔ مینوں تیرے اُتے اکو آس، گر اوتار پیغمبر گئے جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نور جوت کرے پرکاش، نہکلنکا اپنا روپ بدلائیا۔ سب دی پوری کرے خواہش، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پُرکھ اکال میں تھکی ٹئی، ٹٹیاں گندھ نہ کھئے پوائیا۔ میں برہوں ویراگن کھئی، بلہین گر لائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئی دُکھی، کلجگ جیواں دتا ستائیا۔ میری سہنجی ہوئی نہ رتی، بسنت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میری آشا میرے اندر لکی، صدی چوڈھویں تینوں دتی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ور داتے دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیری مٹی خاک، چرن کول سرنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چرن کولاں وچ داس، داسی ہو کے سیو کمائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پیتے ایسے وچ آس، آسا منسا نال ملائیا۔ پیغمبر اوتار گر دے کے دھرواس، بھرواسا اک جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آوے پُرکھ ابناش، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس دی دین مذہب نہ کوئی ذات، ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں پاوے راس، منڈل منڈپ آپ سہائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ ست چند چمکائیا۔ چار ورنان دسے اکو گاتھ، اکو برہم دئے درڑائیا۔ اکو تلک لگائے مستک ماتھ، چرن دھوڑی اک چھپائیا۔ دُرمت میل دیوے کاٹ، زرمل

اندروں کرے صفائیا۔ سچ دھرم دا کھولے ہاٹ، وست اِکو اِک ورتائیا۔ ویکھے کھیل جگت تماش، دین دُنی پھول پُھلائیآ۔ جن بھگتاں
 وسے پاس، سنت سہیلے جوڑ جُڑائیا۔ گُرمکھاں کر تلاش، دیناں مذہباں وچوں باہر کڈھائیا۔ گُرسکھاں جوڑ اگتی نات، چرن کول
 دئے وڈیآیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیری پُچھے وات، واتاورن ویکھے خلق خُدائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اِک وکھائیآ۔ دھرنی کہے گھر وکھا اگما ٹھنڈا، ٹھنڈک اِکو اِک ورتائیا۔ پرہو تیرا نوری چمکے چندا،
 کلجگ زین اندھیری دے مٹائیآ۔ آتم پرما تم سارے گاوں چھندا، سوہنگ ڈھولا راگ الائیآ۔ بندگی بنا رہے کوئی نہ بندہ، بندھن
 کوڑے دینے کٹائیآ۔ کایا مندر اندر وکھاؤنی جمنا سُرستی گوداوری گنگا، امرت دھارا دینی وائیآ۔ امرت رس چکھاؤنا بنا کھنڈا، نجھر
 جھرنا اِک جھرائیا۔ انحد شبد ناد دینا اگم اندا، نجانند پرمانند وچ سہائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر ہونا سنگا، سکلا سنگ بنائیآ۔
 ست دھرم دا دسنا دھندا، دھرم دھار اِک اُپجائیآ۔ تُوں صاحب سلطان پر پُکھ بخشندا، بخشنہار تیری سرنائیا۔ کلجگ جیو
 رہے کوئی نہ اندھا، نیتز نین دینا کُھلائیآ۔ ممتا وچ ہووے نہ گندہ، گہر گمبھیر کر صفائیآ۔ تیرا شبد اگتی اِکو ڈنڈا، ڈنڈاوت سب نوں
 دینی سمجھائیآ۔ کلجگ انت اخیر تیرا کنڈھا، کنڈھی والے پار دینا لنگھائیآ۔ رُوداس چھڈ کے آر رما، کاغذ قلم لیکھا ربیا بنائیآ۔
 دھرنی کہے میرا بھاگ رہے نہ مندا، مندبھاگن دے وڈیآیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ سورا سرنگا، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر
 پُچھے لنگھا، کلجگ انت لیکھا پور کرائیا۔ شبدي دھار ایکنکار اگتی پھڑ کھنڈا، کھڑگ ندھڑک اِکو اِک اُٹھائیآ۔ دین دُنی جگت جیو
 پچھلی رہے کوئی نہ ونڈا، اِکو رنگ سرشٹی درشٹی اندر دینا رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھيو کُھلا ہنگ برہما، پاربرہم برہم اپنا پردہ لاپیا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردت سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

دھرنی کہے پرہہ اپنی دے جھاکی، نرگن نرور نور جوت کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبران لہنا چکا باقی، لوک مات صاحب سلطان رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار ایکنکار کھول تاکی، درگاہ ساچی پردہ دے اٹھائیا۔ کر پرکاش بن دیا باقی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ تیرا شبدا ناد سنیئے انادی، دُهن آتمک دینی اُچائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں برہم برہمادی، برہمانڈ اپنا بھیو کھلائیا۔ کلجگ جیوان کوڑ کیریا دی کھول دے تاکی، سوادھان سب نوں دے کرائیا۔ ٹوں پاربرہم پت پرمیشور آدی، اتم انتشکرن ویکھ جگت لوکائیا۔ تیری سریشٹی تیری دُنیا پاپاں نال ہوئی داغی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ پردیوں تینوں کوئی نہ رہیا آراہی، گرہ مندر وجے نہ کھئے ودھائیا۔ سوئی سُرَت کیسے نہ جاگی، سادھ سنت رہے کُرائیا۔ ہنس ہووے نہ کوئی کاگی، کاگ ہنس نہ روپ بدلایا۔ سچ پریت کیسے نہ لاگی، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جُرائیا۔ جدھر تگاں جھگڑا پیا سماجی، دین مذہب رہے کُرائیا۔ جن سنکھیا ویکھ آبادی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم وچ ہوئے نہ کھئے وسادی، بسمل کار نہ کھئے کمائیا۔ من کلپنا سارے کیتے اپراہی، اپرپر سوامی تینوں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ ساچے کعبے بنے کوئی نہ حاجی، حُجرہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ کیریا کر پرہہ موہن مادھو مادھی، مدھر دُهن دے سُنائیا۔ تیرے در میری آوازی، کوک کوک دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، در اپنا اک کھلائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میرا دو جہاناں ہوکا، حُکم تیرا اک درڑائیا۔ سندیسہ دیواں چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق کراں شنوائیا۔ دو جہان سُنو اگم سلوکا، ڈھولا بے پرواہیا۔ سریشٹی دریشٹی ویکھو اگمی موقع، مُکمل دیاں جنائیا۔ کیسے نال نہیں کرنا دھوکھا، کوڑی کیریا نہ کھئے چُرائیا۔ سندیسہ دیواں کیسے کم نہیں آؤنا پڑھیا پوتھا، بنا پاربرہم پت پرمیشور پار نہ کھئے لنگھائیا۔ اکو تگو اگمی جوتا، جو ہر گھٹ اندر نور کرے رُشنائیا۔ جس دی ورن نہ کوئی گوتا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بڈھی وچ کرے کوئی نہ سوچا، عقل چلے نہ کھئے چُرائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے لوچا، لوچن نین اک کھلائیا۔ نام خُماری دیوے مدہوشا، امرت رس جام پیاپیا۔ من کلپنا کر خاموشا، سُن سادھی وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو پرہہ ٹھا کر، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ اپنا ساگر، ڈونگھی لہر پھول پھلائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا گاگر،

ساڈھے تِن ہتھ نہ کھئے رُشنائیا۔ کرم ہووے نہ کیسے اُجاگر، دین دُنی رہی کُرائیا۔ درگاہ ساچی ملے کوئی نہ آدر، پاربرہم تیرا درس
 کھئے نہ پائیا۔ سچ انصاف کرے کوئی نہ عادل، حقیقت حق نہ کھئے جنائیا۔ دین مذہب بنے قاتل، مقتول ہوئی خلق خُدائیا۔ جلوہ نور
 دے کیسے نہ باطن، پردہ اوبلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو آئی اکھن، نیتر نینا نیر وپائیا۔ صدی چوڈھویں دے کوئی نہ
 ساتھن، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ کِرپا کر پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتے تیرا نام دھیائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول منڈل منڈپ پائے
 کوئی نہ راسن، گوپی کاہن ناچ نہ کھئے نچائیا۔ سیتا رام نظر نہ آئے کوئی بناسن، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جدھر ویکھاں اک دُوچ
 دا سارے کرن گھاتن، سیس جگدیش ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ میٹے زین نہ کھئے اندھیری راتن، ستجگ چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، آسا سب دی پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہ بدل دے اپنا اصول، اصلیت
 اک جنائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنی دھول، دھرم دی دھار دے دِرڑائیا۔ تیرا حکم سندیسہ نام کلمہ سرشٹی کائنات ملے معقول،
 نرگن میٹ نہ کھئے مٹائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں کنت کنتوبل، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ دین دُنی دا انت چکا دے مول، گر اوتار
 پیغمبراں لیکھا جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں قول اقرار نہ جاویں بھول، وعدہ وحدت والا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطانا، نرویر تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ
 کوڑی کِرپا بدل دے زمانہ، زمیں اسمان ہوئے رُشنائیا۔ چار جگ دا لیکھا مُکا دے وچ جہانا، جیون جگت دے بدلائیا۔ تون جودھا
 سُرپیر مرد مردانہ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الہیا۔ ستجگ ساچا کر پردھانا، دُھر دا حکم اک دِرڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا
 گاون اکو گانا، گہر گمبھیر تیرا نام دھیائیا۔ اکو مندر ہووے مکانا، گہر سوامی اکو سوہیا پائیا۔ اکو جھلے تیرا نشانہ، دوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ کِرپا کر گن ندھانا، گنوت تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سلاما، سجدیاں وچ ڈنڈاوت بندنا کر کے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے
 میرا پروان کرنا پروانہ، پرانیت تیرے آگے دتا رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیری منزل حق ہوئے آسانا، دُشواری رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ کِرِپال سِنگھ گُرچِن سِنگھ دے گِرہ لال بنگلا کان پُر ★

دھرنی کہے میں سچ آئی کہن، پُرکھ اکال دین دِیال دیاں درڑائیا۔ اپنی سرشٹی درشٹی ویکھ اپنے نین، نرگن نروریر نرکار نرکار بن اکھاں اکھ کھلائی۔ کلجگ کوڑی کِریا وگے وہن، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن رہی رڑھائی۔ ساچا رہیا نہ کھئے ساک سجن سین، مِت پیارا ایکنکارا سوہا کھئے نہ پائیا۔ نانا تٹا مات پت بھائی بھین، پوت سپوتا گودی گود نہ کھئے سہائیا۔ صدی چودھویں سب دا چکا دے لہن دین، عرشی پریم بے نظیر اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ اندھری رین، رحمت لاشریک پروردگار آپ کھائی۔ ساچے نام دی بخش اگئی رسائن، بن رسنا جہوا بئی دند ڈھولا اگم اتھاہ سنائیا۔ کِریا کر مہربان محبوب نر نرائن، نر ہر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ دھرنی کہے میرے پریم پُرکھ پرما تم ساچا کر پتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائی۔ ٹوں آد جگاد جگ چوکڑی سب دا پتا، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ٹوں جگ چوکڑی کھیل کریں نت نوتا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا روپ پرگٹایا۔ مہربان محبوب محبت وچ میری پوری کر دے اچھا، نراچھت ہو کے مہر نظر اٹھائی۔ سچ سلطان نوجوان دین دنی سمجھا دے ساچی سکھا، سکھیا اکو اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر دے بھوکھت لکھا، لیکھ لیکھنی دئے گواہیا۔ سب دا ایشٹ درشٹی وچ ہووے اکا، اکل کل دھاری اپنا رنگ وکھائی۔ سچ سہنجی تیری ہووے وار تھتا، گھڑی پل سوہنی ونڈ ونڈایا۔ جگ چوکڑی میں آسا منسا رکھدی رہی اچھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ دھرنی کہے پرہہ وشن برہما شو سارے رہے اکھ، دیوت سر دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے بھاکھ، اگم اگمڑی کھیل وکھائی۔ نیتروون تیرتھ تاٹ، گنگا گوداوری جمناسرستی رہی گر لائیا۔ پھری دروبی مندر مسجد شودوالے مٹھ، ست ست ست نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دھرم دا رہیا کوئی نہ ہٹ، ہٹوانے بیٹھے مکھ چھپایا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، دین دِیالے تیری اکو اوٹ تکایا۔ ٹوں میرا میں تیرا سارے گاون جس، صفت صلاح اک سمجھائی۔ نج نیترو لوجن نین کھول دے اکھ، پرتکھ مل روپ گوسائیا۔ میں پاپاں بھری گئی تھک، تھکاوٹ وچ گر لائیا۔ ایکنکار تینوں رہی سد، سندیسہ تیرا نام جنائیا۔ دیناں مذہبان میٹ دے حد، حدوڈ اپنی اک وکھائی۔ آتم پرما تم بنا جد، پُشت پناہ اپنا

ہتھ ٹکائیا۔ پچھلی ریتی ریتیوان چھڈ، سنسا روگ دے چُکائیا۔ دھرم نشانہ نوجوانا مرد مردانہ مات لوک گڈ، چار کُنٹ دہ دشا
 ویکھ وکھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار ہو پرگٹ، پرگے سارے ویکھ وکھائیا۔ دُئی دویت کلپنا میٹ بھٹ، پٹی نام والی
 بندھائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں الکھنا الکھ، الکھ آگوچر پردہ دینا اٹھائیا۔ میں سچ دوار پہنچی نس نس، بھجی واہو داہیا۔ جدھر جاواں
 نال چاواں تیرا گاواں جس، دُھر دا ڈھولا اک الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دھرم دی
 دھار اک سمجھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ کوڑی کیرپا دے طلاق، ناتا دُئی رہن نہ پائیا۔ ست سچ کر اتفاق، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔
 آتم پرما تم نہ رہے نفاق، پردہ اندروں دینا اٹھائیا۔ منؤا من نہ رہے گستاخ، بڈھ بیک دینی بنائیا۔ سچ پریت جوڑنا نات، پاربرہم
 برہم میلا سہج سُبھائیا۔ لکھ چوڑاسی دسنی اگتی ذات، ورن برن نہ ونڈ ونڈائیا۔ دین دُئی دا سانجھا کر اخلاق، اختلاف رہن نہ
 پائیا۔ تیری مُحبت وچ سارے ہون مُشتاق، محو محبوب اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ سرتی شبدی گوپی کابن سارے کرن ناچ، منڈل
 راس سوہیا پائیا۔ ترے گن مایا بُجھا آچ، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کاج، کنچن گڑھ ویکھ وکھائیا۔ میں بینتی
 کراں در تیرے ہو کے داس، داستان اپنی دتی سنائیا۔ دھرتی کہے پرہو مینوں دے وشواس، وشو اپنا حکم سنائیا۔ در آئی نہ ہوواں
 نراس، نردھن تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، دُھر دا دھرم اک جنائیا۔
 پُرکھ اکال کہے دھرنی کلجگ انت مؤل نہ ڈول، اڈل دئے وڈیائیا۔ سد وسان تیرے کول، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ بھاگ لگاواں اُپر دھول،
 دھول ملے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورے کر کے قؤل، لہنا دینا دیاں چُکائیا۔ ست سروپی ہو کے جاواں مؤل، مؤلا اپنا ویس
 وٹائیا۔ جس نؤں سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رؤل، مؤلا شیخ مسائک ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے سب نؤں
 بول، انبولت راگ جنائیا۔ نؤ کھنڈ پرتمی ست دیپ شبدی ڈنک وجاواں ڈھول، سوئی سرشٹی سرب اٹھائیا۔ ست دھرم دا دوارا
 اکو کھول، چار ورنان وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 دھرنی میرا ویکھ اگم نظارہ، نظریہ دین دُئی دیاں بدلائیا۔ مینوں سارے کہن چوویاں اوتارا، کل کلکی نؤر الاہیا۔ کلجگ میٹاں اندھ
 اندھیارا، ستجگ ساچا چند نؤر کراں رُسنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ایک نام ہووے جیکارا، جے جیکار کرے لوکائیا۔ اکو ڈنڈاوت

بندنا سجدہ نمسکارا، نمو نمو اک وکھائیا۔ جس دی مہا کاغذ قلم سیاہی نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سو لہنا دینا چُکاوے اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی دیا کھائیا۔ ساچا حکم ورتا سچي سرکارا، سچ سنديسه اک سنائیا۔ دین دُنی دئے ہلارا، چاروں کُنٹ لئے اُٹھائیا۔ کرپا کرے آپ نرنکارا، نرگن اپنی کار کھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرا بناں آپ سہارا، سر اپنا ہتھ ہکائیا۔ ساچا مارگ دس اگم اپارا، ستجگ سچ دیاں جنائیا۔ دھرنی دئے جوڑ کرے نمسکارا، دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں صاحب سلطان مالک خالق پرتپالک سب دا سانجھا یارا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کپا میں سب کچھ کرنیہارا، ہر پردا ویکھ وکھائیا۔ ستجگ سچ ہووے پسارا، لوک مات لئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنکھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی جس دا پسارا، پسر پساری ہو کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ ستونت کور دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

دھرنی کہے میرے شہنشاہ امام، مہربان محبوب تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی چودھویں کوڑی کرپا جھگڑا میٹ تمام، طمع تمنا متا موہ دے گوائیا۔ سچ سنديسه دُھر دا کلمہ دس کلام، کائنات دین دُنی آپ سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جھلا اک نشان، چار کُنٹ دہ دشا اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کھئے غلام، شرع زنجیر بے نظیر دے کٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ایکنکار اکو چیا نام، ناؤں نرنکارا اک درسائیا۔ غریب زبائیاں اُتے ہو مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچی سیکھیا دے جیو جہان، جہالت اندروں باہر کڈھائیا۔ کایا کعبہ مندر دس سچ مکان، ساڈھے تین ہتھ پردہ انتر نرت دے اُٹھائیا۔ آد جگادی گھٹ نواسی جانی جان، انترجامی تیری بے پرواہیا۔ سچ بینتی در ٹھانڈے کر پروان، پرم پُرکھ پرماتم تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا اکو اک سجدہ، سپس جگدیش جھکائیا۔ جھگڑا میٹ کلجگ کل دا، کلکاتی دے کھپائیا۔ لیکھا رہے نہ ول چھل دا، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ بھیو کھلا دے

نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ تیرا دیپک جوتی ہووے بلدا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ ہر سنت سہیلا سچ
 سنگھاسن تیرا چرن کول ہووے ملدا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دھار ہووے رلدا، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا مُکا دے کایا ماٹی کھلّ دا، خالق خلق تیری سرنائیا۔ بھے مُکا دے پنچ وکارے دل دا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار
 رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ تیرے نام وڈیائیا۔ دھرنی کہے ویکھ اپنی خلق
 خالق، صاحب تیری وڈیائیا۔ تُدھ بن دسے کوئی نہ پرتپالک، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ دین دُنی دی یندرا لاه آلس، سوئی سرت مات
 اٹھائیا۔ چار ورن میت بنا خالص، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچے نام دی لگا عدالت، عدل انصاف اک کھائیا۔ کوڑی کیریا میٹ
 جہالت، ظاہر ظہور ہو رُشنائیا۔ مایا ممتا موہ نہ رہے علامت، علم عالماں اک جنائیا۔ ساچا نام بخش نیامت، وست امولک کایا
 گولک اک کھائیا۔ تُوں آد جگاد صحیح سلامت، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، در تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سُلطانے محبوب، مُحبت وچ تیرا راہ تکائیا۔ تیرا سہنجنا
 عالیشان عروج، سچکھنڈ دوارا وجے ودھائیا۔ اکو منزل حق مقصود، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیریا صدی چوڈھویں کر
 نیست و نابود، دین دُنی رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے کر محفوظ، مہربان سر اپنا ہتھ کھائیا۔ من وکارا سرشٹی
 دی درشٹی وچوں ہونجھ، شبدي دھار امرت میگھ اک برسائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو اکھاں تُدھ بن سکے کوئی نہ بوجھ، اُبھو بھيو
 نہ کھئے کھلائییا۔ مینوں دگھ آوندا جس ویلے دیناں مذہباں دی تكدی دوج، دوت وچ لڑائیا۔ جھگڑا ویکھاں چارے کوٹ، اُتر پورب
 پچھم دکھن رہیا کُرائیا۔ سادھ سنت ماردے جھوٹھ، ست سچ نہ کھئے درڑائیا۔ سب دا خالی کایا ہویا ٹھوٹھ، وست امولک نام نظر
 کھئے نہ آئیا۔ جگت واسنا ہلارے رہے جھوٹ، نام خُماری نہ کھئے چڑھائیا۔ آتم پرما تم پریتی تیرے نالوں پرہ گئی ٹوٹ، تٹی گنڈھ نہ
 کھئے وکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر جگ چوگری کر گئے کوچ، کوچا گلی ہوکا حق نام سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے شہنشاہ نوابا، نوبت اپنا نام وجائیا۔ تیرے چرن کولان سجدہ اک آدابا، نمو نمو کر کے سپس
 نوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت رچ اپنا کاجا، کرنی دے کرتے اپنی

کھیل کھلایا۔ دین دُنی دا دُرمت مَیل دھو داغا، پتت پُنت اپنا آپ بنایا۔ کایا مندر سچ وکھا کعبہ، جتھے ملے نور الایہیا۔ نجہر جہرنا امرت برس دے حیاتے آبا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ تیرا نور جوت ہووے پرکاشا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرا تیرے اُتے بھرواسا، بھانڈا بھرم دتا بھٹایا۔ میں تکی اُپر آکاشا، گگن گگنتران کھوج کھوجایا۔ میرے صاحب سلطان میری پوری کر دے آشا، آشاوند تیرا راہ تکایا۔ تُوں دین دِیال پرم پُرکھ ابناشا، مہربان محبوب مُحبت وچ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی تیرا سماجا، سچ سمگری جوت اکگری ایک نام سِری بھگوان سَتجگ سچ دینا درڑایا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ سٹے، آلس یندرا رہے نہ رائیا۔ کِریا کر ابناشی اچتے، پارہرم دیا کھایا۔ میرا انتر مَول نہ دُکھے، دردیاں درد گوائیا۔ بھاگ لگائے ساچی ککھے، ہونے آپ سہایا۔ بھگت سہیلے لبھے لکے، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ جنہاں پرکاش کایا جُسی، جسم ضمیر ویکھ وکھایا۔ کِریا کرے اوہناں دے اُتے، جو پورب لہنا لین تھاون تھانیا۔ شبد دھار دس دو ٹکے، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دیاں سمجھایا۔ اوہناں آون جاون پینڈے جان مکے، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوایا۔ سچ سہنجی ہووے رتے، رت رتڑی اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھایا۔ دھرنی کہے میں ویکھاں کھیل بے نظیر، جو بنا نظر رہیا جنایا۔ جوتی دھار تگاں کبیر، جو جلوہ نوری رہیا وکھایا۔ جس دا تن ماٹی نہیں سریر، شرع توں باہر نظری آیا۔ ساچی دس رہیا تقریر، شبد سندیسے دُھر سُنایا۔ جیہڑی آگے نہیں ہوئی تحریر، قلم شاہی وند نہ کھئے وندایا۔ جس وچوں حق دے تصویر، پارہرم پت پرمیشور رہیا جنایا۔ جن بھگتاں بدل جائے تقدیر، بڈھ بییک دئے کرائیا۔ جھگڑا مکے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا پردہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ کبیر کہے دھرنی تیرا وڈ وڈ بھاگ، بھاگ بھریئے تینوں دیاں جنایا۔ پرہ ملیا کنت سہاگ، ہر صاحب نور الایہیا۔ دُرمت مَیل دھوے داغ، پاپاں کرے صفایا۔ لگی

بُجھائے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ تیرے اُتے جگدا سی چراغ، فقیرِ فقیریاں وچ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ کبیر کہے ایتھے فقیر رہندے سی پنج، پنج پیر نال وڈیائیا۔ پُرانا ناں سی شاہ گنج، بستی چھوٹی سوہیا
 پائیا۔ غمی چنتا چھڈ کے رنج، اکو کلمہ سدا گائیا۔ سچ خُدا تُوں سمجھ کے اند، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ دُھر نام وجا
 مردنگ، نغمے ڈھولے گائیا۔ جس وقت ہندا سی تُوویں دا چند، نگاہ اسمان اُتے ٹکائیا۔ اکھاں میٹ کے ماندے سی اند، تارا منڈل
 اپنے وچوں پرگٹائیا۔ کول نشانی ہندی سی جنڈ، برکھ سوہنا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو
 چُکائیا۔ فقیر کہن ایتھے ہندا سی چھوٹا جہا تلاب، نُو ست کرم دی ونڈ ونڈائیا۔ جس وچ بھریا ہندا سی آب، پانی جل کہے لوکائیا۔
 اک پردھ ہندا سی سانپ، باسک تشکا سوہیا پائیا۔ جس دا بڑا وڈا پرتاپ، موٹا تاجا نظری آئیا۔ سارے واحد کلمے دا کردے جاپ،
 اللہہو دا نعرہ لائیا۔ رُوچ بُت تُوں کرنا پاک، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اک دن سب نے کیتی بات، باطن ویکھو دُھردرگاہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ فقیراں وچوں اک دا ناں سی شراجا، کریمو پتا نظری آئیا۔ پرہہ دا
 لاؤن لگا اندازہ، نگاہ تُوں چشم رُشنائیا۔ کی تیرا کھیل تماشا، چوڈاں طبق دینا سمجھائیا۔ کی محمد رکھیا رازا، پردہ دینا اٹھائیا۔ کیوں
 روزہ نہیں نمازا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ شبدا گئی آئی اک آواز، نغمہ حق سُنائیا۔ دُھردرگاہی وڈ محبوب اگئی راجا، شہنشاہ
 شاہ پاتشاہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پیر کہے میں تگی
 اپنی حیاتی، زندگی زندگی وچوں ویکھ وکھائیا۔ میرے جیوں دے تھوڑے دن باقی، باقاعدہ نظری آئیا۔ میرا جسم نہیں رہنا خاکی، تن
 وجود سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میں تگیا انتر ماری جھاتی، پردیاں اوپلے پھول پھلایا۔ پروردگار ملیا ساتی، سجن تُوں الاہیا۔ اوس نے کتھا
 کہانی اک اگھی، آخر دتا جنائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر امام اماما بن کے چُکاوے سب دی باقی، لہنا سب دی جھولی پائیا۔
 تُساں ایتھے رہنا کہ اپنی کرنی راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سارے لا کے بیٹھے راسی، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ کون ویلا
 آوے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ کبیر کہے میں کتھا کہانی دساں ساچی، سچ دیاں دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ کبیر کہے میں سُبھاوک کیتی بات، فقیراں فقرہ پُچھ پُچھائیا۔ کی تھادی ذات، سہج دیو سمجھائیا۔ کی

کلمہ تہاڏي گاتھ، ڪرو ڪي پڙهائيا۔ ڪي مذهب تہاڏي جماعت، جملہ اکھڙ ديؤ درڙائيا۔ ڪي نور تڪو ساڪھيات، جلوہ گر الہيا۔ ڪي
 مُحبت وچ رکھو اتفاق، ميلا ميلے سہج سُبھائيا۔ سارياں ہس ڪے ڪہا کبيرا اسين اڪو تون منگدے نجات، جو مہربان مہربان
 مہربان نور الہيا۔ جو مُحبت وچ پيار وچ ساڏا رُوح بُت ڪرے پاڪ، پنت پُنت لئے بنائيا۔ سدا سدا سد ربيئے چرن ڪول داس،
 قدم بوسي وچ سپس جھڪائيا۔ اوسے دي ڪردے تلاش، جو وسے ہڏ نازي ماس، پنج تہ اپنا آسن لائيا۔ سدا ڪرے پرڪاش، اندھ
 اڳيان ڪرے وناس، ليڪھ لائے پون سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائيا۔ کبير ڪہا ذرا ويڪھو اُپر آڪاش، جتھے ہووے ڪدے نہ ناش،
 جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ہر، سچ ڪرني ڪار ڪمائيا۔ فقير ڪہا کبيرا ڪيہڙا اوہ طريقي، ترے گن اتيتا
 دئے ڪرائيا۔ پرہ ملے نيڪن نيڪا، نرگن ايڪا درس وڪھائيا۔ ليڪھا مُڪاوے جيو جي ڪا، جاگرت جوت ڪرے رُشنائيا۔ ساڏي آسا منسا
 پوري ڪرے اُميدا، آہ وچ سارے رپے سنائيا۔ ساڏي اڪو وار ہووے عيدا، ديدہ دانستہ درشن پائيا۔ ساڏا بھيو ڪھولے پيچيدہ،
 پوشيدہ رہن ڪھڙے نہ پائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد اپنا حُڪم ورتائيا۔ کبير ڪہے مينون پُچھ لين ديؤ ڪولون سري
 بھگون، ڪي ڪي حُڪم جنائيا۔ نگاہ ماري پرے زمين اسمان، درگاہ ساچي ويڪھ وڪھائيا۔ تخت نواسي نوجوان، ابناشي ڪرتا ڏيرہ لائيا۔
 حُڪمي حُڪم ڪرے حُڪمران، سُت شبد ڏلارا اڪو اڪ اُتھائيا۔ جا ويڪھ جگت جيو جھان، ڪون ميرا راہ تڪائيا۔ جھڻ سنديسہ پُجيا،
 کبير ہويا حيران، سہج ملے وڏيائيا۔ حُڪم سُن دُھر فرمان، دھرم دي دھار اڪ اُچائيا۔ صدي چوڏھويں ڪلجگ انت پرگٹ ہووے
 وچ جھان، جوتي جاتا پُرڪھ بدھاتا ويس وٺائيا۔ گر اوتار پيغمبران ستجگ تريتيا دواپر ڪلجگ سب دا لہنا دينا چڪاؤنا آن، پچھلا ليڪھا
 رہن ڪھڙے نہ پائيا۔ فقيراں دے فقرے سنان جھان، بن اکھڙا انراڳي راڳ وچون ويڪھ وڪھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ديونہارا ساچا ور، سچ ڪرني ڪار ڪمائيا۔ کبير سچ ڪرني ڪار ڪماواں گا۔ نرگن نروير رُوپ دھراواں گا۔ جوتي جاتا ويس وٺاواں گا۔
 پُرڪھ بدھاتا آپ اکھواوانگا۔ دو جھاناں ڏنڪ وچاواں گا۔ راؤ رنگاں آپ اُتھاواں گا۔ سچ دوار بنڪ سہاواں گا۔ بھگت سھيلے ميل
 ملاواں گا۔ گر چيلے جوڙ جُڙاواں گا۔ لڪھ چوراسي جيو جنت پھول پُھلاواں گا۔ سادھ سنت پردہ لاهوانگا۔ ڪلجگ مايا پا بے انت،
 دين دُني آپ بھلاواں گا۔ جن بھگتاں بن ڪے دُھر دا ڪنت، آتم سيجا جوڙ جُڙاواں گا۔ گرھ توڙ ڪے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اڪ

سمجھاواں گا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دُھر دی وِدیا اک پڑھاواں گا۔ جھگڑا مُکا کے سَوَرگ جتت، درگاہ ساچی سچ سہاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گا۔ کبیر سچ کراں کلیان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ میرے کول جھگڑا نہیں ہندو مُسلماں، سانجھا میت اک اکھوائیا۔ انہاں پنجاں تُوں دے دے گیان، تہانوں چھڈنا پئے جہان، تن وجود رہن نہ پائیا۔ ایہہ جگہ ہونی سنچ مسان، تہانوں سکے نہ کھئے پہچان، تہاڈی آتما دی ہونی نہیں کلیان، تن وجود دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تَساں پھردے رہنا درمیان زمیں اسمان، یاد کردے رہنا سِری بھگوان، سو پُرکھ اکالا دین دِیالا ویکھے آن، صدی چوڈھویں اپنا پھیرا پائیا۔ مہربان ہو کے لئے پچھان، ہر گھٹ انتر بن کے جانی جان، جاننہار اپنی دِیا کمائیا۔ کبیر کہے سو وقت پہنچیا آن، نیوں نیوں کرن سلام، تُوں شہنشاہ امام، ہر گھٹ جانی جان، کائنات دے مالک خلق دے خالق در تیرے سپس نوائیا۔ ساڈی منزل ہوئی آسان، کِرپا کیتی ہر مہربان، محبوب اپنی دِیا کمائیا۔ ساڈا مکے آون جان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کبیر کہے کِرپا کر سِری بھگونت، بھگون دِیا کمائیا۔ ویلا وقت پہنچیا انت، اتم لئے ملائیا۔ تیرا کھیل جُگا جُگنت، جُگ چوکڑی وِس وٹائیا۔ جو تیرے فقیر سنت، سجن لے بنائیا۔ در تھاندے تیرے متت، چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ کِرپا کر شہنشاہ عظیم، عالیشان تیری سرنائیا۔ تُوں مالک خالق قدیم، فُدرت دا کرتا تُوں الایا۔ مینوں تیرے اُتے یقین، بھروسہ اکو اک درڑائیا۔ تُوں بینتی کر تسلیم، تابعداری وچ اپنا سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے کبیرا، قبراں والے دیواں ترائیا۔ شرع دی کٹ زنجیرا، اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھے لاواں شاہ حقیرا، دیناں اپنی گود اٹھائیا۔ مالک بن کے پیرن پیرا، پاربرہم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پچھلی یاد رکھ تصویرا، تصور سب کچھ دیاں کرائیا۔ جتھے ہندے سی جنڈ کیرا، ڈھاب چھوٹی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پنج کہن ساڈی سلام، اتم تیرے چرن دُہائیا۔ تُوں مالک اک امام، اِنلوقت تیری وڈیائیا۔ تیرا لیکھا اگم پیغام، وچی حق ودھائیا۔ ساڈی منزل ہوئی آسان، اوکھا راہ نہ کھئے تکائیا۔ درگاہ ساچی کر پروان، تھان تھنتر اکو دے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پنج کہن گیا پرپنج، پنج ملی وڈیائیا۔ ساڈا لیکھے لگا انت، اتم

ہویا سہائیا۔ پایا اگما کنت، کنت کنٹوبل نؤر الاییا۔ جھگڑا چھٹیا وچوں جیو جنت، جاگرت جوت وچ سہائیا۔ درگاہ ساچی منظور ہوئی ممت، منسا پور کرائیا۔ دھرنی اوہو تھان تے اوہو سمت، وار گھڑی تھت او سے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری نت نوت سب دے لیکھے لہنے پور کرائیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ گربخش سنگھ مہو نواسی دے نوت ★

گربخش سنگھ کہے میرے صاحب ستگر گوبند، گوبند گوبند گوبند تیری سرنائیا۔ ہوں بال آنجانا تیری بند، مہربان مہربان میری اوٹ تکائیا۔ تون گہر گمبھیر ساگر سندھ، انہو دھار سوہا پائیا۔ داتا دانی گئی گہند، گہر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ میری سگلی مٹ گئی چند، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ میری لیکھے لا لا جو کیتی تیری بند، بندک ہو کے اتم تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سد تیری اوٹ رکھائیا۔ گربخش سنگھ کہے میں تیرا ست دلارا، ست ستوادی تیری اوٹ تکائیا۔ کریا کر میرے نرنکارا، نرویر تیری وڈیائیا۔ دھئے جوڑ کران نمسکارا، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ تیرا تکیا سچکھنڈ نظارہ، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ مینوں یاد آگیا پری اند دا اوہ اکھاڑا، جس دا پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے پرکاش ہویا ناڑ ناڑا، اندھ اندھیارا دتا گوائیا۔ کر دے پار کنارہ، نئیا نوکا تیرے بتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ در تیرے سیس جائے جھک، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ میرا آون جاون پینڈا گیا مک، ملی مان وڈیائیا۔ صاحب ستگر میں انت اخیر بنا بولیاں تون میرا میں تیرا پردے وچ گائی ٹک، ٹونہی ٹونہی راگ الاٹیا۔ تون ست سروپ شاہو بھوپ میرے اندر وڑیا چپ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ امرت جام پیالہ بن رسنا دتا گھٹ، بن جہوا دتا چکھائیا۔ میری آتما میرے وچوں گئی اٹھ، نرگن دھار لئی انگریائیا۔ جان تکیا میرا گوبند رہیا تھ، صاحب سلطان ہویا سہائیا۔ میں پھڑ کے چرن لے گھٹ، بن نیتراں نیر دتا وہائیا۔ میں اپراہی تیرا ست، صاحب سلطان تیری وڈیائیا۔ جوں بہاویے تون گودی لینا چک، چارے

کٹیاں خالی دتیاں دکھائیا۔ تُوں سہج نال پیار دے کے اُتے مُکھ، مُکھ انتر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دتا دُھر دا ور، در اپنے رنگ رنگائیا۔ گُربخش سِنگھ کہے میرے انتر اکو آشا، انتر دھیان لگائیا۔ جیہڑا آخیری نکلیا سواسا، ساہ وچ دیاں جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بنا بولیوں گائی گاتھا، انتر انتر پریم ودھائیا۔ جاں ویکھیا تُوں تکیا پُرکھ ابناشا، نرُویر بیٹھا سوبھا پائیا۔ بس کے کہا میں تیرا آد جُگاد دا راکھا، رکھک سد اکھوائیا۔ اندروں کھول کے میرا تاکا، پردہ دتا لاپیا۔ جوتی جوت دا دے پرکاشا، جوتی جوت وچ ملائیا۔ تن ماٹی خالی کر کے لاشا، آتم پرما تم اپنے وچ ملائیا۔ راہ وچ جاندیاں میں سب دی سنی بہاشا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اگئی راگ لاپیا۔ سچکھنڈ دوارے کیتا واسا، جتھے ملیا بے پرواہیا۔ اکو پتا تے اکو ماتا، اکو ملی جنیندی مائیا۔ جس دا تُوں اوسے نے جاتا، دوسر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں انت آخیر بھل بخشائی جو رسنا نال کھادھا، بن نیناں جل دھار وپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ میرا لیکھا پورا کیتا، ملی مان وڈیائیا۔ پورب جنم دا لہنا دیتا، پُری اند وچی ودھائیا۔ میرا آتم ہویا ٹھانڈا سینا، اگنی ت گوائیا۔ درس پایا انڈیٹھا، زرگن تُوں جوت رُشنائیا۔ نام ندھانا جام پیتا، امیوں رس رس چکھائیا۔ سدا لئی سچکھنڈ دوارے جیتا، چوراسی وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، بے شک میرے گھردیاں پھول دتا انگیٹھا، بھل میری نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ در تیرے اکو آسا، آشاوند جنائیا۔ چرن کول رکھ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ بال آنجانے تیری شاخا، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ تُوں زرگن بنیں راکھا، سرگن ہونا آپ سہائیا۔ تُوں سرب کلا کل گیاتا، جانہار دُھردرگاپیا۔ پچھلا بھل نہ جائیں ناتا، گوبند مل کے وجے ودھائیا۔ آتم دا پتا ماتا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اپنا رنگ رنگ کرتار، قُدرت دے مالک دیا کھائیا۔ میں چھڈ آیا سنسار، سنسا روگ رہیا نہ رائیا۔ تیرا ویکھ سچا دربار، درگاہ ساچی وچی ودھائیا۔ مل کے جوتی جوت دھار، زرگن تُوں وچ سہائیا۔ کِرپا کر میرے گردھار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ میرا لہنا اپنے وچ رکھ، رکھنہار تیری وڈیائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، بے انت بے پرواہیا۔ میں جوڑ کے خالی ہتھ، ڈنڈاوت بندنا سپس نوائیا۔ تیرے

نام دی اک الکھ، جیکارا اکو اک سُنائیا۔ جو بنس سر بنس بالے نڈھے پچھے آیا چھڈ، سو سب تیری جھولی پائیا۔ تیرا بنس تے تیری جد، پُشت پناہ تیری منگ منگائیا۔ پچھلے بخش کیتے گناہ، مارگ آگے اک درڑائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ، مہربان اکھوائیا۔ سب تھائیں ہوئیں سہا، سہائک اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا میلا لینا ملائیا۔ گرنخش سینگھ کہے میں سدا سدا سد جیتا، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ دا درشن کیتا، نرگن نُوں جوت جوت رُشنائیا۔ جس نے جی دان دیتا، آگلا لیکھا دتا مکھائیا۔ کر کے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بجھائیا۔ بن کے دُھر دا میتا، مٹر پیارا ہو کے گود اُٹھائیا۔ میرا چرناں اُتے جھکیا سیسا، سیس جگدیش دتا نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پرہو در تیرے دا منگتا، جھولی دینی بھرائیا۔ گڑھ توڑنا ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ آنک بار کراں مینتا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میرے بنس 'چ رہے کوئی نہ چنتا، دردی ہو کے درد لینا ونڈائیا۔ سب دے اندر دینی ہمتا، میرے پچھے رو کے نیناں نیر نہ کھئے وبائیا۔ بھاویں طعنے دیوں انگنت نندا، نندیا سُن کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اپنے رنگ رنگ لے میرے پرہ ٹھاکر، تیرے گرہ وڈیائیا۔ تُوں گہر گمبھیر ڈونگھا ساگر، اتھاہ انت انت تیرا کہن کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی گاگر، ساڈھے تن ہتھ کر صفائیا۔ کوجھیاں کھلیاں نرمل کرم کر آجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ در آیاں درویشاں دے آدر، آدرش اپنا اک جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے بادل، پون ٹھنڈی اک جھلائییا۔ تیرے نام دا رہے نہ قاتل، مقتول ویکھاں خلق خُدائیا۔ تیرا جلوہ ویکھاں نُوںے باتل، پاربرہم پرہ تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ رنگ دے رنگ کریا پاندھ سوامی، سماں اتم ویکھ وکھائیا۔ تُوں سرب گھٹاں گھٹ انترجامی، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ہر پردے اندر وسا دے اپنی بانی، بان انیالا تیر چلائییا۔ چار جگ چار ورن اٹھاراں برن تیرا کھیل چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں آتم پرما تم پاربرہم پت پریشور کریں اپنی مہربانی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میرے پروار دی چچیاں والی نشانی، نشانہ تیرا ویکھ وکھائیا۔ میری بینتی ارداس سُنیں دو جہانی، جہالت اندروں دینی کڈھائیا۔

تیرے نام دی منزلِ ملے رُوحانی، رُوح بُتِ مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اندروں کڈھ دینی پریشانی، سانک ست ست دینا ورتائیا۔

★ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ★

دھرنی کہے میرا کلجگ کوڑی کِریا دھو دے دھبّا، ڈرمت میل دے مٹائیا۔ تُوں آد جگادی اِکو ابا، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔
جگ چوکرئی جگ نیتر کسے نہ لبھا، گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ گئے صلاحیا۔ سد بھگتاں دیونہارا سدا، سندیسہ دُھر دا نام درڑائیا۔
صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر دویت پردہ لاه ہو ننگا، نرُویر اپنا نُور جوت کر رُشنائیا۔ اوہلا رہے نہ برہم ہنگا، پارہم پرہ
تیرا کھیل وکھائیا۔ ست آتم سچ دے اندا، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ مانو رہے کوئی نہ گندہ، ڈرمت میل دھوائیا۔ ستجگ سچ
چڑھا چندا، کل اندھیرا دے مٹائیا۔ تُوں صاحب سدا بخشنا، سچ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے میرے دُھر دے باپ، پتا پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ چار کُنٹ میٹ دے پاپ،
پنت پُنت کر لوکائیا۔ آتم پرما تم بن سجن ساک، نرگن نرگن میلا سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں کھول انتر تاک، پردہ رہے نہ رائیا۔ گر
اوتار پیغمبر پورا کر بھوکھت واک، واقف کار ہو کے ویکھ خلق خدائیا۔ نو کھنڈ پرتمی وگرے حالات، سادھنا سچ نہ کھئے جنائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جھگڑا مٹا دے کاغذات، شرع دا بندھن رہے نہ رائیا۔ دھرنی کہے میرے اگئی پتا، پت
پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا کھیل جگ چوکرئی ویکھیا نت نوتا، ست سوامی انترجامی مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چار ورنان کر پتا،
مانو مانو جوڑ جڑائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر کڈھ سیٹا، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا لیکھا کر چٹا، کالکھ ٹکا دے
مٹائیا۔ ستجگ ساچا تیرا سچ دوارا ہووے اِکا، ایکنکار ایکا سیس نوائیا۔ جھگڑا دسے نہ پتھر اِٹا، مندر مسجد شودوالے مٹھ
گرودوار اپنے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے
میرے آد جگادی والد، والدہ تُوں ہی اِک اکھوائیا۔ نردھن سردھن میٹ آلس، جگت نندرا دے گوائیا۔ آتم پرما تم بن ثالث، سچ

سوامی بھیو کھلائیا۔ ہرجن ساچے اُچا خالص، خالق خلق تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے بالک، نئے یچے نال ملائیا۔ دین دُنی دی بدل حالت، حالت ویکھ خلق خُدائیا۔ ورنان برنن پئی جہالت، دین مذہب کرن لڑائیا۔ تڈھ پن کرے نہ کھئے سچ عدالت، گر اوتار پیغمبر حصے ونڈیاں گئے پائیا۔ نام ندھانا دے نیامت، وست اموک اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں وکھا قیامت، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سپس نوئیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی مٹر، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ نرگن دھار آپے نکل، جوتی نور ڈگمگائیا۔ چوٹی چڑھ اُچی سخر، پندھ اور رہے نہ رائیا۔ چار جگ تیرا چتر سکیا نہ کھئے چتر، بچتر تیرا کھیل بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں مینوں لگا فکر، فقرے گر اوتار پیغمبران ویکھ وکھائیا۔ جس امام دا کر کے گئے ذکر، کل کلکی کہہ کے ڈھولا گائیا۔ اوہنوں ویکھاں کدھر، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ کون ویلا میری پوری کرے سدھر، صدمہ دئے گوائیا۔ دیناں مذہباں کر کے پدھر، مانس اکو رنگ وکھائیا۔ مہربان مہربان مہر کرے نظر، نظر اپنی اک ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے غدر، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ درگاہ ساچی سچ کماوے عدل، انصاف اکو اک سمجھائیا۔ کلجگ وچ ستجگ دیوے بدل، بدلا مکے تھاون تھائیا۔ چھری شرع کرے کوئی نہ قتل، قاتل مقنول نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اکو دس پٹن، تٹ کنارے اکو دے سمجھائیا۔ کیسے دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ اپنا حکم دے ورتائیا۔ تڈھ بن پیج آئے کوئی نہ رکھن، کلجگ اتم کوک دُبائیا۔ جیو جگت جہان پٹن، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ جھگڑا پیا پتھر اٹن، کاغذاں اُتے اکھر کرن لڑائیا۔ تینوں اللہ واپگرؤ رام اوم کرشن کر کے لیکھن، لیکھا تیرا نہ کھئے درڑائیا۔ تیری مہا والے گرتھ ٹکیاں اتوں وکن، تیری قیمت کھئے نہ پائیا۔ ساچا رہیا نہ بھگتاں مشن، مارگ حق نہ کھئے سمجھائیا۔ نیتر روندے برہما شو وشن، نیناں نیر وبائیا۔ لیکھا آگے سکے کوئی نہ لیکھن، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ جدھر ویکھاں سرشٹی دے متھن، متھیا ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرنی رو رو نیر وبائیا۔ دھرنی کہے میرے گلونت، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ صاحب سوامی سری بھگونت، مہربان مہربان مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ تڈھ بن آتم پرما تم دا بنیا کوئی نہ کنت، گر اوتار پیغمبر تیرا مارگ گئے جنائیا۔ تینوں گاوندے گئے سادھ سنت، فقیر فقیریاں وچ ڈھولے اُچجائیا۔ تیرا کھیل سدا بے انت، بے پرواہی وچ سمائیا۔ میری اتم من مت،

نیوں نیوں لاگان پائیا۔ کلجگ کوڑی میٹ چنت، مینوں چکھا رہی جلائیآ۔ خواری رہے کوئی نہ ڈلت، ہنکاری گڑھ ٹڑائیآ۔ منوآ کرے کوئی نہ علت، عالماں علم دینا پڑھائیآ۔ میں تیرا کھیل ویکھاں پہلوں لہندی سمت، حصہ محمد موسیٰ نال وکھائیآ۔ میں چاہندی میرے اُتے رہے کوئی نہ نندک، کوڑ گڑیارا آسن کھئے نہ لائیآ۔ چار گنٹ دہ دشا تیری ہووے صفت، راگان ناداں وچ تیرا نام دھیائیآ۔ گر اوتار پیغمبران دی پوری ہوئی لکھت، انت لیکھا دئے چکائیآ۔ جھگڑا رہے نہ کھئے جست، ٹانک اپنا آپ دے پرگٹائیآ۔ دین دنی دا اکو ہووے ایشٹ، دیو آتمائے ملائیآ۔ ساچا مارگ دس سریشٹ، سریشٹ اپنا حکم سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر سارے رہے سسک، ہوئیاں وچ ہر ہر تیرا دھیان لگائیآ۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی ★

نارد کہے میں پٹھی پیریں آیا اٹارسی، ٹلیاں ہتھان نال کھڑکائیآ۔ کھیل ویکھا آیا مدھ بھارتی، بھو بھون پھول پھلایا۔ نغمے سن دا آیا اُردو فارسی، ہندی ہندی وچ وڈیائیآ۔ لیکھ تکدا آیا عبارتی، پتھراں نگاہ ٹکائیآ۔ پرہ دے نام کھوجدا آیا سفارشی، پورب پچھلے ویکھ وکھائیآ۔ مقبریاں دی تکدا آیا زیارتی، سجدیاں والی دُہائیآ۔ رچی ویکھا آیا نر نار دی، اندر وڑ کے دھیان لگائیآ۔ مُحبت ہتھ نہ آئی سچی سرکار دی، سچ میل نہ کھئے ملائیآ۔ صورت دسی نہ حقیقی یار دی، نظرے ناز نہ کھئے وڈیائیآ۔ مینوں خبر ملی اک اگئی اخبار دی، پُرکھ اکال دتی سنائیآ۔ ویکھ کھیل استغفار دی، جو اسم اعظم نور الہیآ۔ گھڑی پُج گئی قول اقرار دی، اقرار نامے دین صفائیآ۔ صدی آگئی جھگڑے تکرار دی، ہوئے ہنگتا کرے لڑائیآ۔ دُنیا روپ دے شکار دی، شکاری اکو دھردرگاہیآ۔ میں حیران ہو گیا کی کھیل ہونی کرتار دی، فُدرت دا قادر کی کی کار کھائیآ۔ کی دُردشا ہونی غدار دی، جو پرہ توں بیٹھے بھلایا۔ کی گھڑی ہونی انتظار دی، گر اوتار پیغمبر بیٹھے اکھ اٹھائیآ۔ کی کھیل ورتنی دین مذہب گرفتار دی، بندھن اکو دیوے پائیآ۔ کی صفت ہونی اظہار دی، مہا نور الہیآ۔ کی حالت ہونی چار یار دی، محمد دئے دُہائیآ۔ کی لاڑی موٹ ونگار دی، بل اپنا

آپ پرگٹائیا۔ کی کھیل کرے ترے گن مایا سنگار دی، رُوپ انُوپ بدلائیا۔ کی رُت بدلنی دین دُنی گلشن بہار دی، لکھ چوڑاسی
 ویکھ وکھائیا۔ کی دھار اٹھنی خبردار دی، بے خبران خبر سُنائیا۔ میں حیران ہویا آگے گھڑی نہیں رہنی ادھار دی، لیکھا ہتھو ہتھ
 مُکائیا۔ دھرنی کی کی رو رو پُکار دی، پُنه پُنه سیس نوئیا۔ نیڑے آ آ نربدا دھاہاں ماردی، ہاہاکر کر کُرائیا۔ کتے خبر ملے میرے
 سرجنہار دی، جو جل تھل مہیئل رہیا سائیا۔ گھڑی رہی نہ کلجگ کیسے اعتبار دی، سادھ سنت نہ کھئے وڈیائیا۔ شاستر سمرت
 وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ ہاردی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ میرا وہن پانی والا میں جیو جنتاں ٹھاردی، اگنی تت نہ کھئے
 بُجھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ویکھ دوہتھڑ چھاتی اُتے ماردی، چھتردھاری نہ کھئے سہائیا۔ میں کھیل ویکھنی اوس کل کلکی اوتار دی،
 جو کلیش دئے مٹائیا۔ سبھا ویکھنی اوس سچے دربار دی، جتھے دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں وست تگنی اوس بھنڈار دی،
 جتھے پُرکھ اکالا بھوگ لگائیا۔ میں بن اکھان نین آگھاڑ دی، اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ ناردا ویکھ میں تھکی ٹٹی میری منزل
 آئی ہار دی، ہوکیاں وچ دُہائیا۔ کجھ خبر دس اوس نرنکار دی، جو نردھناں دئے وڈیائیا۔ نارد کہا تُوں کیوں نہیں مینوں نمسکار دی،
 مُنی جی، پنڈت جی، کہہ کے سیس نوئیا۔ کیوں نہیں اپنی مینڈھی گت کھلار دی، حال بے حال بنائیا۔ کیوں نہیں اک ٹنگی ہو کے
 اُچار دی، پرہوں وچ کُرائیا۔ کیوں نہیں سر خاک پاؤندی چھار دی، جگت ویس نہ کھئے وکھائیا۔ کیوں نہیں آپ آپا واردی، وارث
 اکو اک بنائیا۔ فی کلیئے ہن کوئی کھیل نہیں کھنڈے کھڑگ تلوار دی، تیر ترکش کمان ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو کھیل شبد شبدی دھار
 دی، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ اوہ ویکھ گُر اوتار پیغمبران آسا واجاں ماردی، مرتبہ تگن اک الاہیا۔ جو سب دی
 پیج سوار دی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نے رُت سہاؤنی اپنے سمیں وچاردی، جس نوں وچر کے دسے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے مینوں راہ وچ مُلا شیخ مل گئے مُسلمین، نو نو سیس جھکائیا۔ میں
 جھٹ پُچھیا کیہڑی تہاڈی تعلیم، طلبیاں دیو جنائیا۔ کون گھر وسو عظیم، عالیشان نظری آئیا۔ کون مالک آد قدیم، قُدرت قادر
 نظری آئیا۔ تُسیں کس دے اُتے کرو یقین، بھروسہ کون رکھائیا۔ سچ دسو تُسیں نر کہ مدین، مُدعا اپنا دیو درڑائیا۔ نگاہ مارو لوک
 تین، چوڈاں طبقاں اکھ کھلائییا۔ نرگن دھار ویکھو یا تتاں والا سین، لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ کیہڑا مذہب کیہڑا سچا دین، اسلام اسم

کون وڈیائیا۔ کس دے رہندے حُکم وچ ادھین، کلمہ کون درڑائیا۔ کس نوں کردے تسلیم، تسبیح مالا کس دی گل لٹکائیا۔ کس دے ہندے مسکین، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ سچ دسّو کس نے پیغمبران کولوں کرائی تقسیم، مانس مانس ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے مینوں راہ وچ ملے ہندو، ہند دھرم ویکھ وکھائیا۔ میں ہس کے کہا تسیں کس دی ہندو، بندرابن دے واسیو دیو جنائیا۔ تسیں کس دے مناوندے ہندو، ہندی وچ ہند بھرائیا۔ تسیں کس دی آتما کس دی ہندو، زندگی دا مالک کون اکھوائیا۔ تہاڈی کون شانت کون چندو، چنتا چکھا کون درسائیا۔ تسیں رام متو کرشن متو بھگوان متو تے پوجا شنکر لنگو، سہج نال دیوان سمجھائیا۔ بودی رکھو دھوتی بٹھو کہ چھیانویں چھے گل لٹکاؤ جنجو، یادو بنس کون اکھوائیا۔ تہاٹوں ورن برن ذات پات دین مذہب کی سمجھا کے گیا منو، منتو منتراں توں پرے دیو سمجھائیا۔ تسیں شبد ادھاری تسیں جوت ادھاری کہ سنن والے کتو، کہ منسا ممتا وچ وڈیائیا۔ تسیں نیتربین کہ چکشو والے جگت اتھو، پردہ اوبلا دینا اٹھائیا۔ تسیں عادت دھرواسی کہ شبد سواسی کہ مایادھاری دھنو، دھناڈھو دینا درڑائیا۔ سچ دسّو کلجگ انت سب نوں کپھڑا ڈتو، ڈنکا ڈھر دا اک وجائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر بیڑا کپھڑا بنحو، کھیوٹ کھیٹا روپ کون وٹائیا۔ نارد کہا تسیں نہاوندے تیرتھ تٹ گنگا گوداوری جمناسرستی ڈونگھے وہن جلو، جلدھارا سپس اُتے پوائیا۔ سچ دسّو تہاڈے وچوں سچکھنڈ دوارے کپھڑا پھلو، پھلی بھوت کون ہو جائیا۔ کس بدھ تہاڈے کایا مندر اندر نرگن دیپک جوت جلو، جاہل روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کپھڑا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیغمبران چھلو، ول چھل اپنا ویکھ وکھائیا۔ کون انت سری بھگونت سچ دوار ملو، گرہ مندر اندر اک دے وڈیائیا۔ کون آتم پرماتم نرگن دھار ہو کے رلو، بھگت سپیلے اپنا جوڑ جڑائیا۔ کون کورئی کِریا میٹے کلو، کلکاتی کون کپھائیا۔ کون شبد سندیسہ دو جہاناں گھلو، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کرے پڑھائیا۔ کول نہچل دھام شہائے اک اٹلو، اٹل پدوی ہرجن ساچے آپ ٹکائیا۔ سچ دسّنا کلجگ انت کورٹا وہن کون ٹھلو، نام بندھ اک ٹکائیا۔ نارد کہا کملیو میں تے پھیرن آیا پلو، چار کُنٹ دینا پھرائیا۔ مینوں ایں جاپدا بنا پرہ دی کِریا میرے سنگ کوئی نہ چلو، چرن کول سپس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے میں راہ وچ ویکھے پنڈت پاندھ، تلک مستک اُتے لگائیا۔ ہری اوم تت ست

گاؤندے، رادھ کرشن جے سینا رام رام ڈھولے گائیا۔ مینوں ایں جاپیا ایہہ انت اخیر تھکے ماندے، ہمت نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ ججماناں کولوں منساؤندے رہے ڈھانڈے، منسا وچ گنواں بھیٹ کرائیا۔ گھراں وچ جا کے پروہت بن کے رہے کھاندے، اچی کل وچ وڈیائیا۔ گنگا جل نال سُچے ہو کے رہے نہاندے، پانی سورج دیوتے ول چڑھائیا۔ جنجو کٹاں اُتے رہے لٹکاندے، اکھاں میٹ دھیان لگائیا۔ اندر من کاگ وانگ رہے گرلانڈے، بُدھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ مایا کارن تٹاں تیرتھاں اُتے جاندے، مندر مٹھاں وچ ٹل کھڑکائیا۔ اندروں صاف کیتے نہ کیسے بھانڈے، ساڈھے تیر ہتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ نارد کہے اتم سارے جانے پھاندے، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں اج رات نوں سب دی سُرتی ویکھنی کدے سراندے دے کدے ہو پواندے، سر پیراں ول دھیان لگائیا۔ نالے تکنے انت اخیر اوتار گرو والے کیہڑی دشا نوں جاندے، کی دھرم رائے دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں راہ وچ تکیا وکھرا وکھرا لباس، کھلے تہمت نظری آئیا۔ کیسے ہتھ گروی کیسے پانی دا بھریا گلاس، مُکھ تے مار کے چھٹے اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ میں کیتا ہاس ہلاس، تالی ہتھاں نال وجائیا۔ بودی ٹکے دھوتی تہمت کس دا کرے ملاپ، پردہ دینا اٹھائیا۔ کون سوامی انترجامی جس دا کردے جاپ، کس نوں سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ اپنے اندر کایا مندر ویکھو کیہڑی تھادے کول گھڑی پاپ، پٹاں والی کی وڈیائیا۔ کی تسیاں والیاں تھانوں کیتا پاک، کی ٹکیاں والیو ڈرمت میل تساں لئی دھوائیا۔ دسو کیہڑا تھادی آتما دا سچا ساتھ، جو داتا ست ست بنائیا۔ جس نوں بابروں تسیں دین مذہب مندے ایہہ تے مٹی ہون والی خاک، مڑھی گور وچ کم کھئے نہ آئیا۔ مینوں سارے دسو تھادے اگن پرگٹ ہویا کیہڑی وچوں ذات، دین کون کون اکھوائیا۔ میں حیران ہو گیا تھادیاں پیغمبراں اوتاراں پرہ دے نام دا جھگڑا پایا کاغذات، کاغذ اُتے اکھراں والا نام لکھ کے ہندو مسلم بنا کے دتے لڑائیا۔ سچ دسو کس نوں ملیا آب حیات، کون امرت رس چکھ کے اپنی ترسنا رہیا بھجائیا۔ نارد کہے ایہہ ویکھو فرد سب نے ہونا اتم خاک، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ مورا کھو مُگدھو آنجانوں جے اکو متو دھر دا راٹھ، جو کرتا نور الہیا۔ سد وسے تھادے پاس، کایا مندر اندر سوہیا پائیا۔ کیوں مندراں مٹھاں وچوں کرو تلاش، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ جتھے جلوہ نور پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نچھر امرت سینچ بھجھائے پیاس، بوند سوانتی اک چوائیا۔ نارد کہے میں سب نوں سندسیاں وچ آیا آکھ، آخر دتا درڑائیا۔ بھاپیں مینوں سارے کہو گستاخ،

عُصَّ وِج اَكھاں لُو بدلائیا۔ جِناں چِر پُرکھ اكال پروردگار دُھر دا مِلیا نہیں کِسے باپ، پتا پُوت نہ گود اُٹھائیا۔ مذہباں والیو اوتاراں پیغمبراں تُوں میرا مِیں تیرا سوہنگ سب نوں دسّیا جاپ، اللہ ہُو کہہ کے پیغمبر سارے سیس گئے نوائیا۔ میرے کول چار جُگ دی ڈائری بن اکھراں والی کِتاب، کُتب خانیاں وِچ نہ کھئے چھپوائیا۔ مِیں ہوکا دیواں میرے پرہو دا ودھنا پرتاپ، پرتکش اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، سب دا لہنا دینا ویکھے انت حساب، زرگن دھار سرگن کھاتے پھولے تھاون تھائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی ★

نارد کہا مِیں پھراں پیر دے، آبت سُنن کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب ویکھاں سبے، ذات ذاتی پھول پھلائییا۔ بھگت سہیلا کتھوں لہے، کون پرہہ رہیا دھیائیا۔ اُچے کپڑی ساچی جدے، ملے کون مات وڈیائیا۔ جگت مات دی لنگھے حدے، گھر اکو دئے سہائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا نام چپے، جگ جیون داتے اوٹ رکھائیا۔ سچ پریتی وِچ ہووے رتے، رتن امولک اپنا روپ وٹائیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھے، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ساچی سُنے کہانی کتھے، اکتھ دے درڑائیا۔ دھوڑی لا کے اکو متھے، مستک خاک رمائیا۔ جگت جہان دوارا پتے، تپا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ لیکھا مُکا مدینے مکے، کعبیاں دئے وڈیائیا۔ نُور الہی اکو تگے، جوتی جاتا نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، سد اپنا میل ملائییا۔ نارد کہے مِیں ویکھاں اُپر تھلے، جل تھل ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ کپڑی کوٹ پلے، جو پلک نہ جھلے جدائیا۔ پریم پریتی وِچ اپنا پردا سلے، بان انیالا تیر چلائییا۔ کایا وسے سچ محلے، گرہ مندر ڈیرہ لائییا۔ اپنے دیپک نال بلے، جوتی نُور ہووے رُشنائیا۔ سچ سندیسہ صاحب سلطان جس نوں گھلے، انراگی اپنا راگ سُنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ نارد کہے مِیں ویکھاں زمیں اسمان، پون ہوا کھوج کھوجائییا۔ چار کُنٹ تگاں انسان، تن وجود پھول پھلائییا۔ کِس اتر ہووے گیان، بُدھی کرے پڑھائییا۔ میرے سِری بھگوان، ناتا کوڑ تڑائییا۔ شبد سُنے دھنکان، اگمی ناد شنوائیا۔ امرت ملے پین کھان، رسنا رس نہ کھئے چکھائییا۔ جوت نُور

جگے مہان، اندھ اندھیر مٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہے جتھے جھلے دھرم نشان، نشانہ اور نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا میل ملائیا۔ نارد کہے دین دئی ویکھی سوتی، ستیاں نہ کھئے جگائیا۔ بنا بھگتاں جگے کوئی نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ چوٹی، چوٹی چڑھ درس کھئے نہ پائیا۔ پندھ مکیا نہ لوک پرلوکی، چوراسی گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ سُنے حق نہ کھئے سلوکی، سوہلا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دتی سچئی سوجھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ نارد کہے میں ویکھے بھگت سجن، سوہنے نظری آئیا۔ کردے اکو مجن، دھوڑی خاک رمائیا۔ ممتا موہ تجن، ہوئے گڑھ تڑائیا۔ پُرکھ اکالا اکو لبھن، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ سرنائی لگن، نانا توڑ کوڑ لوکائیا۔ پریم پریتی وچ ہو کے مگن، سرتی شبد وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل سورا سربنگن، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان اپنی کار کھائیا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہردت سینگھ دے گرہ اٹارسی ★

نارد کہے مینوں راہ وچ ملے گائے سور، دیئے رو رو دین دُہائیا۔ سچ دس کتھے ساڈا پرہو حضور، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ ساڈی بینتی کرے منظور، آرزو آسا اک رکھائیا۔ ویلا نیڑے آگیا جس نوں پندھ سمجھے دُور، چوڑی اپنا آپ بدلائیا۔ ممتا میٹے سنساری کوڑ، کیرپا جھوٹھ کرے صفائیا۔ ساچی دیوے مستک دھوڑ، ٹکے اکم رمائیا۔ سانوں سمجھ نہیں آئی کی اسان کیتا قصور، بندو مسلم سیکھ عیسائی بن قصائی سانوں رہے کھائیا۔ اسیں ہوئے بڑے مجبور، دُکھی ہو کے دیئے دُہائیا۔ ساڈی آسا کرے پوری ضرور، ضرورت ویکھے تھاؤں تھائیا۔ کیوں پُرکھ اکال سرب کلا بھرپور، سمرتھ سوامی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ نارد کہے میں قصائیاں ہتھ ویکھی چھری، جو شرع رُپ وٹائیا۔ مینوں لگی بڑی، دُکھیارا ویکھ دتی میں دُہائیا۔ میں زور نال کہا اے میرے پرما تیری دُنیا ہو گئی نگر، تیرا بھ نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی شرع

وچ رُڑھی، وہناں وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ تیری کیتی کدے نہ مڑی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اٹھ ویکھ آتم پرما تم پریتی کیسے نہ جڑی، چار کُنٹ رہی گُرائیا۔ نام خُاری دے کوئی نہ گوڑھی، انتشکرن سکیا نہ کھئے بدلایا۔ تیرے چرن مستک لائے کوئی نہ دھوڑی، دیناں مذہباں سار کیسے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال لوک مات اپنی سرِشٹی ویکھ ضروری، ظاہر ظہور ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ چار جُگ دے گر اوتار پیغمبر تیری کردے گئے مشہوری، کاغذاں وچ عاجز ہو کے صفتی ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دے دے دھر دا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سُر گان دوویں مارن دہا، بھڑی بھڑی گُرائیا۔ ایہہ کی کیتا خُدا، سری بھگوان کی تیری بے پرواہیا۔ ساڈے اُتے مذہباں دی رکھ بدھا، بنا ساڈی شکتی توں جگت وچ وڈیائیا۔ سچ دس کی اساں کیتا تیرا گناہ، سارے سانوں ذبح کر کے تیرا شکر منائیا۔ تُوں کیوں بنا بے پرواہ، ذرا اپنیاں پیغمبراں اوتاراں گرواں توں لے بلا، جنہاں نے شرع شریعت دتی چلا، چھری مُریداں ہتھ دتی پھڑا، قتل گاہ وچ مقتول سانوں دتا بنائیا۔ تیرے آگے اک دُعا، کِریا کر ساڈے مہرواں، محبوب تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے مینوں ویکھ کے آگیا ترس، میں دُستھڑ مار کے دتی دہائیا۔ پکار کے کہا پُرکھ اکال پروردگار پاربرہم پت پریشور ذرا آپ آپرت، پاربرہم اپنا روپ بدلایا۔ دین دُنی سرِشٹی درِشٹی مانو ذاتی ویکھ اُتے دھرت، گر اوتار پیغمبراں ویکھ شرط، جنہاں شرع وچ تیرے نام وچ کلمے وچ کائنات انسان انساناں نال دتے لڑایا۔ حق دی رہی نہ کوئی جماعت، قدماں جھکے نہ کھئے قدمات، رہبر ہو کے سچ راہ نہ کھئے دکھائیا۔ تیری رحمت بنا ملے نہ کیسے نجات، دیوے نہ کھئے آبِ حیات، امرت بوند سوانت مکھ نہ کھئے چوائیا۔ تیرا جھگڑا ویکھیا کاغذات، اللہ واپگرُو رام کرشن اوم سارے کرن والے فسادات، مُحبت والا میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ نارد کہے میں ہور ویکھے راہ وچ روندے جیو جنت، کوک کوک سُنائیا۔ اُچی کہن پنڈت جی دسو کوئی کلجگ وچ سنت، سمت چارے پھول پھلایا۔ بھڑی سانوں ملاوے نہ کوئی نال اگتی کنت، جو آتم میل لئی ملائیا۔ رسنا جہوا والے انیک ویکھے گاؤندے سری بھگونت، بھگون رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اسیں دُکھی بھئے اننت، پنکھی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ ساڈی میٹے کوئی نہ چنت، چنتا چکھا غم وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پنکھیرو کہن ساڈی ارداس، نارد دُھردرگاہ دینی سُنائیا۔ بھڑی مانس ہو کے ساڈا کھاندے ماس،
 نردوشیاں اُتے دوش لگائیا۔ ساڈا کِس بدھ مکے سواس، سواس سمجھ کِسے نہ آئیا۔ کی تیرا کھیل پُرکھ ابناش، پردہ اوہلا دینا اُٹھائیا۔
 تیرے اُچے اک دُو جے دا کرن گھات، گھاؤ اپنی آس بنائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمراتھ، صاحب سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ ویکھ
 اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ بنا تیری کِریا سکے کھئے نہ جاگ، نج نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ ساچا ملے نہ کِسے
 ویراگ، ویراگی تیاگی بیراگی سارے روون مارن دھائیا۔ نارد کہے مینوں چھوٹی جہی آگئی یاد، یاد یاد وچوں جنائیا۔ جس ویلے رام
 پھردا پھردا آیا سی بنواس، پارس والیاں کول اپنا کھیل کھلائیا۔ سینتا سوانی سی ساتھ، جنک سپتری اپنا سنگ بنائیا۔ ایتھے اک
 رہندا سی بھاٹ، پردھ اوستھا رام دے گیت سنگیت نال گائیا۔ اوہدا تھوڑا کٹیا ہندا سی ہاتھ، ڈیڈھ اُنکلی آدھا حصہ نال نظر نہ
 آئیا۔ پریم وچ بڑی سُرلی کڈھدا سی آواز، مستی وچ رام نون ملن دا رکھدا سی ناز، پردے اندر دھیان لگائیا۔ سرتی وچ کدا سی
 تلاش، اندرے اندر کھوج کھوجائیا۔ سنگیت کرن لگیاں کول پانی دا رکھدا سی گلاس، جل بھر کے نگاہ اُس دے وچ ٹکائیا۔ کیتھے
 میرا رام ایہدے وچوں دیوے اپنا پرکاش، ست سروپی نظری آئیا۔ کدے تکدا سی اُپر آکاش، نین نیناں وچوں بدلائیا۔ کدے جوڑدا
 سی دوویں ہاتھ، کدے ڈنڈاوت کر کے سپس نوائیا۔ کدے تکدا سی اُپر گیلاش، شو جی دھوڑ خاک رمائیا۔ کدے اندر اپنے کر
 لیندا سی واس، اکھان میٹ اپنا آپ بند وکھائیا۔ کدی اپنی پتری نون ماردا سی آواز، جیہڑی نو سال گیاراں مہینے سدا اپنے کول
 بہائیا۔ کدی سوں جاوے مستی وچ کدے پوے جاگ، اپنے رنگ وچ اپنا کھیل وکھائیا۔ کدی گا لوے میرے رام مینوں بنس بنا
 دے کاگ، کاگ تیری سرنائیا۔ میرا کرم دھو دے داغ، جنم وچ سرنائیا۔ سرشٹی دا ہووے تیاگ، درشٹی وچے ودھائیا۔ جھگڑا نہ
 رہے سماج، دین دُنی گوائیا۔ کتے درشن دے جا میرے رام آج، تیرا راہ تکائیا۔ میں دھوڑی مستک لا کے اپنا جگاواں چراغ، لوئن
 اندروں لوان کھلائیا۔ مستی وچ ہستی وچ انتر ربیا ارادھ، کلپنا اندر نہ کھئے وکھائیا۔ اونے چر نون سُبھاوک رام آگیا پیراں دی
 سنی آہٹ، دھرنی دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ستار کہے، میری تندی کہے، رام
 اوہ میرا رام، رام رام وڈیائیا۔ امرت رس سچ پریم پریتی پیالہ دیوے جام، مدھر دُھن انتر انتشکرن کرے جنائیا۔ میری میٹ اندھیری

شام، شمع نور چند کر رُشنائیا۔ میری منزل ہووے آسان، آگے اور نہ کھٹے اٹکائیا۔ گرہ ملے میرا بھگوان، نرنتر مل کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ رام کہا ہوئی جیہی سُن سینتا جنک ڈلاری، تینوں دیاں وکھائیا۔ ویکھ بھگت میرے دی یاری، انتر میرا دھیان لگائیا۔ باہروں چھڈ کے سرشٹی ساری، دین دُنی آسا نہ کھٹے رکھائیا۔ لے کے مست خُماری، محو اپنے رنگ وچ سمائیا۔ میں درس دینا نرگن نور جوت کر اُجیاری، انت اندھیرا دینا مٹائیا۔ سینتا کہے پرہو تیرے تے تیرے بھگتاں توں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ مینوں پُچھ لین دے اک واری، تُوں کس دا راہ تکائیا۔ رام پن بولیاں کیتا اشاری، سینت نال درڑائیا۔ سینتا نیڑے آئی نرمانتا وچ کہے تْسیں کس دے پُجاری، پُوجنیوگ کون اکھوائیا۔ اوس نے کہا میں رام دی رام میرا، اوہ کنت میں ناری، تُوں کون وچاری، جس رام وچ رام دے کے اپنا روپ نہ لیا بدلائیا۔ سینتا ہس کے کہا ذرا ویکھ لے نین آگھاری، لوچن لے اُٹھائیا۔ اُس کہا مینوں تگ لین دے جوت نرنکاری، جو میرے انتر کرے رُشنائیا۔ سینتا کہا میں آگھان دوباری، آگھان لے اُٹھائیا۔ اُس نے کہا میری پریتی انتر بھاری، باہرلی یاد نہ کھٹے رکھائیا۔ سینتا پھیر کہا مُکھوں تیجی واری، تیرا رام دیاں ملائیا۔ جیہڑا آیا چل دواری، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اودھروں رام نے اندروں دتی پریم خُماری، رس دتا چکھائیا۔ جاں اپنی اکھ آگھاری، پرتکھ ویکھیا صاحب گوسائیا۔ اُچی کوک کے آواز ماری، نہی بچی لئی اُٹھائیا۔ جا چک لیا اپنی پٹاری، جیہڑی پنج ست چھے لمی چوڑی نظری آئیا۔ اوہدے وچ پرساد رکھیا اپاری، سوہنا روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ نہی بچی لے کے آئی بھج، آگے دتا رکھائیا۔ اُس نے وچوں بادام گریاں کڈھ کے پنج ست، رام دی بھیٹا دتیاں کرائیا۔ رام نے پھڑ کے نال ہتھ، دندان ہیٹھاں لئیاں دبائیا۔ بول کے جیکارا الکھ، حُکم دتا درڑائیا۔ اک وار میرے ول تگ، نیتر نین اُٹھائیا۔ اوہ ویکھ کے پیا ہس، ہتھ آگے دتے ڈاہیا۔ رام نے کہا تیرے بادام تے میرے مٹھے رس چکھ، سوہنا رس بنائیا۔ اسیں کدی نہ ہوئیے وکھ، میں رام تے تینوں روداس پھیر دیاں بنائیا۔ پھر آواں وت، بے وطن ہو کے ویس وٹائیا۔ گرُمکھ وڈیائی دیواں سچ، سچ کرنی کار کھائیا۔ اونے چر نوں نہی بچی پئی ہس، ہس ہس کے دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ رام کہا نہی تُوں کیوں ہسی، مینوں دے سمجھائیا۔ اوہ خوشی وچ اُٹھ کے ایدھر اودھر نچی، نسی بھجی چائیں چائیا۔ پھر

کہا دھنّ بھاگ جے ٹوں آگیوں ساڈی بسّی، بستی نکي وچ پھیرا پائیا۔ میں تان جاناں، جے ساڈا گیڑا چکاوین لکھّ چار اسی، آشا
 آپ ودھائیا۔ جے مڑ کے بن کے آویں کھلاپتی، پت پریشور روپ وٹائیا۔ میرے پتا ٹوں سدا ساتھ رکھیں، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔
 میں وی تیرا درشن کراں اکھیں، لوچن نین اکھّ کھلائیآ۔ رام نے گھٹ کے پائی جیہی، گود وچ لیا بیٹھائیا۔ اگئی کتھا کہانی دسی،
 سہج نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیآ۔ سینتا کہا لاڈ نال آ میرے پتر، گودی لوں
 ٹکائیا۔ نہی بچی ہسّ کے کہا جے ٹوں میری امی پہلوں ساڈے گھر دا کہا لے ٹکر، تیرے آگے دیاں ٹکائیا۔ سینتا بچن نہ سکی مُکر،
 ہاں وچ ہاں دتی ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیآ۔ نہی بچی لے کے آئی گھر دی رُکھی سُکی
 چپاتی، آگے دتی ٹکائیا۔ سینتا کہا تُسین بھوگ لگاؤ کھلاپتی، مہر نظر اٹھائیآ۔ رام کہا کی کتھا کہانی اکھی، رسنا نال جنائیا۔ جے سینتا
 ٹوں میرا سچا ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ اُٹھ منّ لے میری اکھی، اپنا بل دھرائیا۔ نال لے لے نہی کاکھی، بچی اُنکلی لائیآ۔ چل
 اوبناں ٹوں دئیے ایہہ چپاتی، جس ویراگی تیاگی اپنی زندگی جگ لیکھے جانی لائیآ۔ ایہہ کرپا ہونی ساڈی، بنا پرساد توں سواس لیکھے
 کھئے نہ لائیآ۔ ایہہ کھیل پرہو دی ڈاڈھی، جس دا بھيو کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔
 سینتا رام آئے چل، قدم قدم پندھ مُکائیآ۔ نال لیاندا ٹھنڈا جل، امرت روپ بنائیا۔ تیتاں دا دُکھ ویکھیا گھاؤ تن لگا سلّ، تن وجود
 دُہائیآ۔ رام کہا میرا چرن دوارا لو ملّ، سیس سیس جھکائیآ۔ تہانوں سچ دوارے دیواں گھل، جنم جنم وچوں بدلائیآ۔ تہاڈا
 لیکھے لگے گھڑی پلّ، جو درشن لیا پائیا۔ تیتاں رو کے کہا ساڈی اک منّ گلّ، بینتی سچ سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیآ۔ رام کہا تُسین کھاؤ پیو انّ پانی، انت دیواں چھکائیآ۔ پھیر پڑھیو اکو بانی، باون اکھراں باہر سنائیآ۔
 تُسین پہنچنا اُس نشانی، جتھے نشانہ اکو سوہا پائیا۔ جھکڑا مکے جگت جہانی، آون جاون رہے نہ رائیا۔ تیتاں کہا ساڈے اُتے کریں
 مہربانی، مہر نظر اٹھائیآ۔ پھر کد ملیئے تے درس ہووے جسمانی، جوت نور نال وڈیائیآ۔ رام کہا جس ویلے کلجگ انت دین دُنی
 ودھی بے ایمانی، شرع شیطان کرے لڑائیآ۔ پرگٹ ہووے شاہ پاتشاہ شہنشاہ اسمانی، جوتی نور جوت اکھوائیا۔ اوہ میل ملانے جو
 مالک دو جہانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد لیکھا لیکھے وچ رکھائیآ۔ سینتا کہا رام انہاں

تتان ہویا چھٹکارا، رام رام وچ سمائیا۔ تیرا کھیل اپارا، اپرمپر سوامی تیری بے پرواہیا۔ میں اس نیکی بچی دا شکر گزارا، جو بھوجن ساڈی جھولی پائیا۔ جس بھوجن نال انہاں دا ہویا ادھارا، جیون جگت جگت مکٹ وڈیائیا۔ کچھ ایہنوں دے ادھارا، سر اپنا ہتھ بکائییا۔ رام کہا جس ویلے میرا رام آئے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو لگائییا۔ جس نون گرا اوتار پیغمبران کہنا چوویواں اوتارا، اوتر اپنی دھار پرگٹائییا۔ اوہ لہنا دینا چکائے اپنی وارا، واہ واہ وجدی رہے ودھائییا۔ سینتا سینتا سینتا ایہ تے دو اسیں پنجان نے کیتا بھنڈارا، کہا کہا شکر منائییا۔ اگلا لیکھا دساں اپارا، اپرمپر ہو کے دیاں جنائییا۔ جس ویلے ایس دھرتی اُتے میں کھیل کراں نیارا، نرگن ہو کے اپنی کار کرائیا۔ ایس بچی دا لہنا دینا قول قرض اُتاراں، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ نال ہووے روداس چارا، گرمکھ اپنا سنگ بنائییا۔ جس سکے پرسادے نال انہاں دا ہویا ادھارا، اس دے بدلے بھاگ وان دیاں بنائییا۔ ایسے کارن ترپت نون پہلوں کیتا اشارہ، پریم سندیسے وچ جنائییا۔ اٹارسی پنج دن نون رہنا سیوادارا، پچھلا لیکھا بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے رنگ رنگائییا۔ رام کہا پنج دن ہووے پرشادا پرت پرت پرت، پنجم پنجم پنجم لیکھا بنائییا۔ ستجگ بھاگ لگنا ایس سہنجی دھرت، دھول دھول دھرن ملے وڈیائیا۔ جس ویلے شرع قصائی رہی کوئی نہ کرد، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائییا۔ اکو پُرکھ اکالا جودھا سورپیر مردانہ مرد، مہربان ہوئے سہائییا۔ کھیل ہونا اسچرج، جس نون سمجھے نہ کھئے لوکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ پرشادا کہے میں جگت نہیں وویار، تتان والی نہ کھئے وڈیائیا۔ میری سیوا اپر اپار، پورب لیکھا رہی چکائییا۔ جس کارن روداس چار دا پچھلے جنم دا ہونا سی اظہار، جس دا چار جگ لیکھا نہ کھئے سمجھائییا۔ ایسے کارن ننھی بچی ترپت نون لیاندا نال، لیکھا پورب پور کرائیا۔ جس دی کھیل اوہ سب دی کرے سنہال، دو جے سمجھ کسے نہ آئییا۔ کوئن کوٹ مرے کوئن کوٹ جے کوئن کوٹ کھاوے کال، بنا بھگتاں تون بھگون دیوے نہ کسے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائییا۔ نارد کہے واہ پرہو نون تے جگان جگان دا ڈاکو، ویراگیاں تیاگیاں سنیاسیاں پارس لٹ کے اوبناں دتا لڑائییا۔ ہن تے بدل دے کلجگ مات آگیا کاکو، کال اپنا ویس وٹائییا۔ ست دھرم دا ربیا کوئی نہ سادھو، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ بنا تیری کریا تیرے چرن کوئی نہ لاگو، تیرا درس کھئے نہ پائییا۔ مینوں ایں جاپدا نون کوٹاں وچوں تھوڑیاں جن بھگتاں دا بنا

باپو، دوجا تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو سنیو نال دھیان، دھرم دوارے دیاں جنائیا۔ کریو اپنا کان، انشنت رہن کھئے نہ پائیا۔ اندروں توڑیو گمان، ہنکار دینا مٹائیا۔ کلپنا کڈھنی شیطان، من چنچل نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہیو چرن دھرنا دھیان، دھیانی ہو کے سیس نوئیا۔ پرسوں ڈھائی وجے ساریاں اکٹھیاں ہونا آن، کچھ اگلا حکم دینا درڑائیا۔ نارد کہے میری بولنوں رہندی نہیں زبان، کوک کوک سنائیا۔ میں ڈنک وجاؤنا شبد سناؤنا دھر فرمان، فرنیاں توں باہر دینا درڑائیا۔ میں پھر کے آؤنے زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق ویکھ کے آؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب دی کرنہارا کلیان، کائنات دا مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پریشور آد اتنا سیری بھگوتتا اکو نظری آئیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوامی امرتا نند جی دے نال نریدا گھاٹ ★

کی کتھا دسے پُراں سکند، بھیو دینا کھلائییا۔ کس جگہ ملے آتم اند، پرمانند سمجھائییا۔ نرگن نور چمکے چند، اندھ اندھیر رہے نہ رائییا۔ رسنا نال بولنا نہ پئے کوئی چھند، انحد نادی کرے شنوئیا۔ بہرماں رہے نہ کوئی کندھ، دوتی لیکھا دئے مکائییا۔ پردہ اوہلا چکے پرمانند، برہم برہم نظری آئیا۔ مایا مٹا مٹے ترسنا تم، ترکھا دُور دئے کرائیا۔ سو کون گرہ کون ٹکانا جتھے مٹے ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ تتو تت بھیو کھلے کایا ماٹی چم، چم درشتی دئے بدلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نور نور کرے رُشنائییا۔ سکند پُراں دی کون کتھا، ماتو مائکھ مائس دئے وڈیائیا۔ جیو ادھار دے یتھارتھ یتھا، بہرم دئے مٹائییا۔ ملے منزل سچ اوستھا، جتھے اکو نور جوت رُشنائییا۔ پرکاش ہووے اوس مستک متھا، جتھے ترسول معقول سوہیا پائییا۔ پنج وکار جائے نٹھا، ہنکار وبھچار رہن کھئے نہ پائیا۔ پڑھنا پئے نہ کیسے جگت والے اکھاں، نراکھر ملے وڈیائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی صفحہ، انک انک نہ کھئے بدلائییا۔ اوہ دھام اوہ جگہ اوہ بھومکا کیہڑی جتھے آتما پرماٹما پرماٹما ہو کے وسا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا رسنا توں ملے رسا،

انرس اپنا رس چکھائیا۔ سکند پُران دا بھیو کھول کے تھوڑا جہا دسو جتھے زین اندھیری مٹے مسّا، اکو نُور جوت ہویے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کایا مندر اندر ساچا رنگ اک وکھائیا۔ سکند پُران دا بھیو دسو تُسین بڑے ودوان، ودیا وچ ودیا دیو درڑائیا۔ جتھے بنا اکھراں توں گیان، اوہ مندر کیہڑا کِس بدھ رمز سمجھ وچ ٹکائیا۔ بنا اکھیاں توں برہمنڈ کھنڈ ویکھیا جائے زمیں اسمان، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمان گگن گگنتر پردہ رہے نہ رائیا۔ ست سروپ ساکھیات جوتی نُور دے سے بھگوان، تن وجود نہ کھئے ودیائیا۔ آتما آتما آپ پہچان، بے پہچان رہن کھئے نہ پائیا۔ جتھے کم نہ آوے رسنا جہوا زبان، صفتاں والی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اوہ کتھا دسو یتھارتھ جتھے اٹھاراں پُران چار لکھ ہزار ستاراں سلوکاں دا لیکھا مکے، نو ہزار سلوک بھوکھت پُران دا دیوے کی گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سکند کہے کی دے وشنو پُران، وشو بھیو کھلائی۔ کی گرڑ نے کیتا گیان، سماں سمیں نال ٹکرائیا۔ کی آگے ہُن دشا ہونی جہان، کلجگ کل کی ورتائیا۔ کی اوتار دے کے گئے گیان، بھیو ابھید کھلائی۔ کی رام کرشن کیتا فرمان، اگم اتھاہ درڑائیا۔ ذرا تھوڑا جہا سمجھا دیو کِس بدھ جگت ریتی نیتی سُدھرے سرشٹی درشٹی اندر آوے برہم گیان، برہم ودیا پرگٹ ہویے تھاوں تھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی ویکھن اک نشان، دوجا نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر سینگھ دے گرہ اٹارسی ★

نارد کہے میں بھکھا ننگا بنہ کے تیڑ لنگوٹی، کوچھا کمالا ہو کے چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت چڑھ کے اچی چوٹی، سمنڈ ساگر ڈونگھے وہن پھیریاں پائیا۔ ورن برن ذات پات ویکھے گوتی، نو کھنڈ پرتھی ست دپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ گھٹ گھٹ انتر نرنتر نرگن نُور جگدی ویکھی جوتی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ویکھی سوتی، نج نیتز نین اکھ

نہ کھٹے کھلاٹیا۔ غریب نمانے کوچھے کلمے ویکھے کوٹن کوٹی، انگنت روون مارن دھائینا۔ پھری دُباٹی پائے پانی پائے روٹی، خالی پیٹ رہے
 وجائیا۔ میں نگاہ ماری لوک پرلوکی، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 در تیرے آس رکھائیا۔ نارد کہے میں بھجّا تھّا چار چُپھیر، دُور دُراٹے پندھ مُکائیا۔ جدھر ویکھاں اُدھر اندھیر، ساچا چند نہ کھٹے
 چمکائیا۔ کوڑی کرپا لیکھا سکے نہ کھٹے نیڑ، سچ سچ نہ کھٹے وڈیائیا۔ جد پھنچیا وچ ندیڑ، گوداوری کنڈھا ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی دا
 گِردا ویکھیا گِڑ، شبدي گویند دھار جنائیا۔ پُرکھ اکالا کرے مہر، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھیا بھارت، گرہ گرہ مندر ویکھ
 وکھائیا۔ پنڈت پاندھ مّلا شیخ گرتھی پنتھی پرہہ دے نام دی لیندے آڑت، دھڑت وٹے کوڑ کوڑ اُٹھائیا۔ من نین مل کے کرن
 شرارت، بُدھ بییک نہ کھٹے وکھائیا۔ اکھراں والی پڑھ عبارت، دیناں مذہباں رہے بھڑکائیا۔ ساچی کرے نہ کھٹے زیارت، جلوہ تگے نہ
 کھٹے نورِ الابیا۔ ساچا نام نہ ملے نیامت، نجھر رس نہ کھٹے جھرائیا۔ جدھر ویکھاں اک دُوجے دی کرن مزاہمت، مُحبت وچ نہ کھٹے
 سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در اکو اک وکھائیا۔ نارد کہے میں ویکھی دھرنی خاک،
 دھول کھوج کھوجائیا۔ رُوح بُت دسیا کھٹے نہ پاک، پنت پُنت نہ کھٹے کرائیا۔ میں دھیان ماریا گر اوتار پیغمبراں کی لیکھا بھوکھت واک،
 لیکھا لیکھ کی درڑائیا۔ کی کھیل ہونا پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا کی کار کھائیا۔ کی منڈل منڈپ بن گویا کاہن پینی راس، برہمنڈ کھنڈ
 اپنا بھیو کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ نارد کہے میں تگی دین
 دُنی اتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ پرہو پریم نہ ملے نرنتر، نراکار زرویر نرنکار نظر کھٹے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے پڑھدے منتر،
 پردے ہر نہ کھٹے وسائیا۔ پھری دروبھی گگن گگنتر، زمیں اسمان رہے گرلاٹیا۔ سچ بنائے کوئی نہ بنتر، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آسن لائیا۔ نارد کہے میرے صاحب سری بھگوانا،
 بھگون تیری سرنائیا۔ تون مالک دو جہاناں، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی آتم کاہنا، سینتا سرت رام پرنائیا۔ جوتی دھار
 دُھر اماما، جلوہ گر نورِ الابیا۔ ست سرُوپ شاہ سلطانا، بھوپ اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ نشانہ، ست دھرم اک

پرگٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دیویں برہم گیانا، ودیا برہم پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ نارد کہے میرے صاحب سوامی ٹھاکر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ امرت دھار بخش اگما ساگر، لہر لہر وچوں اُچائیا۔ دین دُنی دے نرم کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوئیا۔ سُرتی انتر ہووے اِکاگر، من کلپنا نہ کھئے ہلکائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے دینا آدر، آدرش اپنا اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در میلا لینا ملائیا۔ نارد کہے پرہہ کلجگ اتم کر ترس، رحمت حق کھائیا۔ امرت میگھ اگما برس، اگنی تے دے بھجھائیا۔ جھگڑا مُکا مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ، گروڈوارا اِکو ویس نظری آئیا۔ یودھا سُورپیر بن مردانہ مرد، مہربان اپنا حُکم سُنائیا۔ غریب زباناں کوجھیاں کھلیاں دیناں انا تھاں ونڈ درد، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ سچ بینتی منّ عرض، آرزو تیرے اگے بھکائیا۔ ست دھرم لہنا دینا ویکھ فرد، کوڑی کیرپا رہے نہ رائیا۔ شرع قصائی رہے نہ کرد، قتل گاہ دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن سب دی تیرے کول فرد، لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی سب دا لہنا دینا دے چکائیا۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر سنگھ دے گرہ اِٹارسی ★

جگت کلاک وقت ڈھائی، ڈھٹیا گوہند وچے ودھائیا۔ پُرکھ اکال ویکھیا ہندسہ اِکائی، زیرو صفر نہ اکھّ ملائیا۔ خالق تکی خلق خدائی، خود اپنا نین اُٹھائیا۔ شبدي دھار بن کے راہی، دو جہاناں پنڈھ مُکائیا۔ نرگن سرگن ویکھے تھاؤں تھائیں، دین دُنی پھول پھلایا۔ اوتار پیغمبر گر جگائی، اِلس نندرا رہیا مٹائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رہیا پلائی، ہلا اپنا نام کرائیا۔ وشن برہما شو رہیا اُٹھائی، نیتر لوچن نین اکھّ کھلایا۔ آپ ہو کے بے پرواہی، بے پرواہی وچ سہائیا۔ چار جگ دا لیکھا دیو درڑائی، ستمکھ ہو کے دیو وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا بھیو کھلایا۔ وقت ڈھائی دا گوہند مُکيا ڈھٹیا، ڈھاباں تالاباں وچ پئے ڈھائیا۔ اپنا لیکھا سارے کڈھو وہٹیا، وعدہ دُھر دا پور کرائیا۔ حُکم دیوے صاحب سُلطان دُھر دا سٹیا، ستگر نور

الہیہا۔ کس وہن وچ وہندی جگت نیا، نوکا روپ کون بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ڈھائی کہے ڈھٹیا گیا بیت، بتی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سارے ویکھو اپنی اپنی ریت، کی پورب کار کھائیا۔ کلمہ جانو گیت، اتم پر ماتم صفت صلاحیا۔ مندر ویکھو مسیت، مٹھاں اکھ کھلائییا۔ ذاتی ویکھو اوچ نیچ، راؤ رنگ بھیو نہ رائیا۔ کس نال لگی پریت، سچ دیو سمجھائیا۔ کی ہویا بخشیش، رحمت کی کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ڈھٹیا کہے میں ربیا لنگھ، اپنا وقت لنگھائیا۔ گوہند کیسے نہ لایا انگ، انگیکار نہ کھئے بنائیا۔ نج پایا کیسے نہ اند، پرمانند نہ کھئے وڈیائیا۔ میں کر کے گیا جنگ، کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ چھڈ کے پُر اند، ندیڑ دتا وسائیا۔ گا کے اتم چھند، ٹوں میرا میں تیرا راگ الہیہا۔ آپا کر کے بند، پرہ دے وچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گوہند کہے میرا ڈھٹیا چنگا، چار جگ دا لیکھ جنائیا۔ پہلوں لیکھا مُکا کے جمن سُرستی گوداوری گنگا، گہر گمبھیر نال ملائییا۔ ارجن توری چڑھا کے چندا، راوی روداس والی ڈبائیا۔ شبد سنگھاسن ویکھ پلنگا، ککھاں سیج سہائیا۔ دین دنی جان کے دنکا، دغیبازی کھوج کھوجائیا۔ ڈنکا اگم و جا مردنگا، مرد مردان دتا کرائیا۔ بہرم بھلا کے بندہ، بندھنا وچ پھسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ڈھٹیا کہے مینوں کیوں نہیں کہندے دو تے آدھا، ادھیاتم بھیو کھئے نہ پائیا۔ میں سب توں دیواں سدا، ہوکا حق جنائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال کدے نہ لبھا، نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ جس نے شستر دھار ڈرگا بنائی ہتھ وچ پھڑا کے گدا، گداگر جنگلاں وچ کرائیا۔ جس نے اوتاراں وکھا کے اپنی حدا، حدوڈ وچ پھسائیا۔ جس نے پیغمبراں سُننا کے نڈا، نویت نام حق درڑائیا۔ جس نے گروآں دس کے اپنی وجہ، بھیو ابھید دتا کھلائییا۔ جس نے گوہند مان دتا ہتھ سجا، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چلا کے اپنی وچ رضا، مہر نظر اٹھائیا۔ انت سندیسہ دتا اُپر لبان، زبان سکیا نہ کھئے پلائییا۔ جوتی دھار وڑیا مدھا، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ دیپک جوت ہو کے جگا، زرگن تور جوت رُشنائیا۔ گوہند تیرا جگت والا نہیں آگا، دُنی والی نہیں وڈیائیا۔ سچ دیواں انوکھا پدا، پدوی اکو اک جنائیا۔ جد اُچیوں تے اُچیوں میری جدّا، دو جا روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ ڈھٹیا کہے گوہند نہیں تن وجود، ماٹی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ گوہند حق اک محبوب، مُحبت وچ

سہائیا۔ گوہند اوہ منزل مقصود، جس نوں چڑھن کھئے نہ پائیا۔ گوہند اوہ عرش عروج، عالیشان اک اکھوائیا۔ گوہند اوہ اکم حدود، جس دا آر پار نہ کھئے جنائیا۔ گوہند اوہ سدا موجود، جو ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ گوہند اوہ جو بھگتاں کرے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوہند اوہ جیہڑا آد انت نہ ہووے نیست و نابود، کرنی دا کرتا نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، پریم پیارا پریم اکو سوہیا پائیا۔ ڈھٹیا کہے جن بھگتو میں دسن آیا دھرم دھار دا دھرما، دھامی انامی انتریامی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا حکم متدے وشن شو وشن وشن شو برہما، برہم برہم برہم وچ سہائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوڑی نہ کوئی کرما، نہکرمی نہکرمی نہکرمی اپنی کار ورتائیا۔ جس دوارے نہ جمن نہ مرنا، جمن مرن کھیل نہ کھئے کھلائیا۔ نہ سیس جگدیش نہ ڈھپنا کوئی سرنا، چرن چرنودک رس نہ کھئے بنائیا۔ نہ لکھنا نہ پڑھنا، کھیل اکم آگم آگم کار کھائیا۔ ڈھٹیا کہے میں سچ دسن جو صاحب میرے کھیل کرنا، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا کھیل وکھائیا۔ ڈھٹیا کہے گرمکھو کوئی دھار نہیں ایہہ دوجی، گوہند کوک کوک دئے ڈھائیا۔ جیہڑی گر اوتار پیغمبر چار جگ نہیں سوچھی، اکھراں وچ نہ کھئے لکھائیا۔ وچار آئی نہ کیسے وچ بدھی، جگت راہ نہ کھئے بدلائیا۔ پرکاش نور نہ ہوئی اُدی، اُدے است نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ کھیل دسن گوجھی، رمز ہمز نمز وچ پرکھائیا۔ جس دی اڈیک کردے اوتار پیغمبر جگی، جگت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ ڈھٹیا کہے جن بھگتو پرہ نے بدل جانا روئیا، سمجھ سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ آتم برہم دا بن کے سٹیا، سیاہ ہو کے دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ دین دنی دی پکڑے کوئی نہ بہیا، انگی انگ نہ کھئے لگائیا۔ میرے اُتے گوہند پا کے گیا سہیا، صاحب ستگر اپنی دیا کھائیا۔ تیئی اوتاراں اک آواز کہیا، پن رسنا جہوا الایا۔ پیغمبر کہن حق خدا بدل دینا روئیا، رحیم رحمت وچ اپنا رحم کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ڈھٹیا کہے میں گوہند تگیا، تگیا نور اللہ۔ جس نے پنچم جیٹھ کھیل کرنا مدینے مکیا، منبر مینارے ویکھے نال چاء۔ نور اللہ اک شبد سنائے اکتھیا، دھر دا نغمہ آئے گا۔ جیہڑا امام کیسے نہیں لبھیا، پنجان نوں اپنا درس آوے دکھا۔ اوہ ویکھن لہندے تون چڑھدی حدیا، سجدے وچ کرن دُعا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دھرنی ہوئے سہائیا۔ ڈھٹیا کہے سندیسہ دینا نازا کومی پوپ،

پُشت پناہ ہتھ ٲکائیا۔ جیہڑا مسیح ہویا الوپ، لوچن نظر کیسے نہ آئیا۔ لہدے کوئی کوٹ، کھوجن دھیان لگائیا۔ اوہ پرکاش کر کے
نرمل جوت، نور آئے چمکائیا۔ توں میرا میں تیرا دس سلوک، ستیاں لئے اٹھائیا۔ حق خدا دی جس مانتی مؤج، بھارت وجے ودھائیا۔
جس دے حکمے اندر سارے بیٹے فوٹ، مقبریاں وچ ڈیرہ لائیا۔ سو سب دی مینن آیا ادوٹ، عدل انصاف اک کھائیا۔ چھیتی جانا
پہنچ، مارگ سدھا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ کھلایا۔ ڈھٹیا کہے میں ویکھی تلونڈی
والی ڈھاہا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ مینوں ملیا نانک پہلوں بالا تے اتم بڈھا بابا، باہر دا لیکھا نال رکھائیا۔ جس اشارہ کیتا انگل نال
ول کعبہ، قبل از جنائیا۔ محبوب تگاں کون محرابا، محرم نور الاہیا۔ جھٹ بغل وچوں کڈھیا کی لیکھا لکھیا وچ بغدادا، بغلگیر کون
اکھوائیا۔ جس دے پچھے گزاری نمازا، سینے ہتھ ٲکائیا۔ روزیاں وچ دتیاں بانگاں، اذان نور الاہیا۔ اوس دا لیکھ نہ پُن نہ صوبا،
بھیو ابھیدا نہ کھئے کھلایا۔ ڈھٹیا کہے میں نانک دے چرن تگیا جان نگاہ پئی تے مینوں نظری آیا والا بازاں، گوہند سوہنا سوہنا پائیا۔
جان پھیر ویکھیا اُس دا بھگتاں نال وعدہ، وعدے سب دے پور کرائیا۔ میں ہس کے کہا مینوں ڈکھڑا کابدا، درد رہیا نہ رائیا۔ ہتھ
جوڑ کے کری بینتی دین دنی دے مالک اپنا سمبل اک وسا جا، بستی اک وڈیائیا۔ خبر سنڈیے دے دے پرگٹ ہو جا دیس ماجھا،
اوبلا آگے رہن نہ پائیا۔ ہن بہرم بھلیکھا کابدا، قدیم دے مالک کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم
جنائیا۔ ڈھٹیا کہے میرے گوہند ہن کر دیویں اعلان، اعلانیان اپنا حکم جنائیا۔ جے تیرا روپ سری بھگوان، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔
مینوں ایں دسدا ستاراں ہاڑ دوس مہان، پنچم سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ خبر دے دینی جو دنیا دے پردھان، نشانہ ست اٹھائیا۔
پرگٹ ہو کے آؤنا وچ میدان، سورپیر اپنا بل پرگٹائیا۔ اک ویراں مینوں سب نے کہنا شیطان، جو سب دی شرع رہیا ٹھکرائیا۔
ڈھٹیا کہے میں نیوں نیوں تیرے چرن جاواں قربان، وٹھو اپنا آپ کرائیا۔ میں چاہندا تیرے نام دا چار کنت چڑھے طوفان، اندھیرا کوڑ
دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرنی دا مستک دینا بدلائیا۔ ڈھٹیا کہے تیرا حکم
ہووے ضروری، ظاہر ظہور تیری رُشنائیا۔ جے توں جسم نظری آسب دا اسم جلوہ گر نوری، نور نورانہ نور چمکائیا۔ منزل مکا
نیڑ دوری، دو جہاناں اپنا پھیرا پائیا۔ جتھے تیرے سنت بھگت صوفیاں دے چرن دھوڑی، راتیں ستیاں دے جاگدیاں لے اٹھائیا۔

پرہو تُوں کپڑی بھکھے نے کہانی کڑاہ پوڑی، حلویاں وچ نہ من دھرائیا۔ اپنے نام دی مستی پریم دا سروری، شبد شبد وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائی۔ ڈھنیا کہے میں لیکھا دساں آپ، پچھلا دھیان لگائی۔ گوہند نظر آیا ساکھیات، ست سرُپ سوہا پائی۔ گوہند کہہ پچھے جھاک، پورب ویکھ وکھائی۔ جاں ویکھیا ڈھائی دِن رام نے ایتھے کیتا سی جاپ، گھننے دھرتی اُتے ٹکائی۔ کتاں تے لا کے ہاتھ، نین لے دبائی۔ جس ویلے آوے پرہو آپ، میرے رام رام ہووین سہائی۔ لے کے دھوڑی راکھ، مستک نال چھائی۔ کڈھکے مکھ وچوں واک، اُنگل نال دتا لکھائی۔ جس نے پیغمبران دا بننا باپ، گوہند دا پتا مائی۔ سب دا لیکھا لینا حساب، پچیا رہن کھئے نہ پائی۔ رام نے اپنا ناخن لیا کاٹ، کھتا انگوٹھا دندان ہیٹھ چبائی۔ مکھوں کہہ کوئی دھرم دا رہنا نہیں ہاٹ، پیشانی تلی اُتے رکھائی۔ لاگیوں سینتا گئی کانپ، میرے رام دُبائی۔ کوئی نہیں دسا ساتھ، سنگی سنگ تجائی۔ رہیا نہ کوئی وشواس، وشیاں وچ دینے ہلکائی۔ ست ہونا پاش پاش، ٹکڑے ٹکڑے لوکائی۔ رام نے تکیا اُپر آکاش، آسن ایسے تھاں وچھائی۔ میرے رام تیرا کپڑا پتن کپڑا گھاٹ، مینوں دے وکھائی۔ کون پوجا کون پاٹھ، کون ملے وڈیائیا۔ شبد اگتی آواز آئی میرا غریباں نال ساتھ، چمپاراں رنگ رنگائی۔ بل دوارے لیا جھاک، بل دا نہا بیٹا دھرم دھار دی گولی جگندر دتا سمجھائی۔ بھگتاں دی آتم سیجا میری کھاٹ، دوجا سُکھاسن نہ کھئے وڈیائیا۔ ہردے اندر میری بات، باطن بھیو کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائی۔ ڈھنیا کہے کچھ آؤندا جاندا سہاں، سمجھ دیاں جنائی۔ پرہے نے کھیل کرنا نواں، نواں روپ بدلائی۔ مان گوا کے ماٹی چماں، چم درشتی دینی بدلائی۔ جن بھگتاں دا لیکھا رکھکے اپنے کول دماں، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ پتہ نہیں کپڑے ویلے اپنے لکھاریاں نال لے کے کدھر نوں ہو جائے رواں، ماتا پتا ہتھ کسے نہ آئی۔ رام کہے نہ کوئی ہرکھ سوگ غما، چنتا نہ کھئے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائی۔ دھرتی کہے میں پیر چھنے، بن رسنا رس لگائی۔ جس دے بھگت میرے اُتے گھننے، نو کھنڈ پرتمی اپنے ہیٹھ دبائی۔ میں شبد سندیسے سُننے، ڈھولے اگم اتھاپیا۔ جگت جگیا سو جگت واسنا وچ رُنے، سکے نہ کھئے پچائی۔ اوتار پیغمبران سپس جھکنے، من اک خدائی۔ دھر دے حکم کدی نہ رکنے، گوہند رہیا درڑائی۔ جگت وکاری مول نہ مکنے، ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جن بھگتو تھاتھوں لیکھے آگے کسے نہیں پُچھنے، سب دے لیکھے ایتھے دینے مکائی۔ رام نے

گھٹنے اُپر رکھکے گھٹنے، آسن لیا وٹائیا۔ جس ویلے پیغمبر پیغبران نال جُٹنے، دین دُئی دے پلائیئا۔ عرشاں دے تارے تُلنے، تُٹی نُوں سکے نہ کھئے جُڑائیا۔ گُرْمکھاں دے پھڑنے گھٹنے، گل اپنے لینے لگائیا۔ ایہہ ناتے پتا پُت نے، آگے سکے نہ کھئے تُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل ربیا وکھائیا۔ ڈھٹیا کہے میں اچے تگ رہیا ڈاواں ڈول، میری دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میں دُوروں دُوروں سُن دا رہیا بول، شبدی آواز دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ رہیا ٹول، ویکھیا تھاؤں تھائیا۔ اچ پتہ لگا رام ایسے زمیں اُتے اپنے رام دا لا کے گیا پول، نشانہ اک بنائیا۔ جس دھرتی نُوں کہندے گول، اُس گول دی چٹی چٹا چٹا ویکھے تھاؤں تھائیا۔ دربواسی رول، گرہہ واسی دے سزائیا۔ جن بھگت وچوں کڈھ زول، آپ اپنی دیا کھائیا۔ اپنے جنم کرم دا لیکھا کوئی نہ سکے پھول، بُدھی وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ دا تولے کوئی نہ تول، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو نظری آئیا۔ ڈھٹیا کہے بھگتو کسے دی نہ کریو غلامی، در منگن کدے نہ جائیا۔ تھادی ریتی نہ رہی پُرانی، پران ادھاری دتی بدلائیا۔ بُڈھیاں نڈھیاں دی اکو جوانی، اکو رنگن نام رنگائیا۔ تھادا مالک شاہ سُلطانی، شہنشاہ نور الابیہا۔ جس دا کھیل دو جہانی، رنگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ جتھے رام نے کھادھی مہانی، اوسے دی ایہہ نشانی، جس نے نگاہ رکھی اُپر اسمانی، اسم اعظم اک تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال وڈیائیا۔ ڈھٹیا کہے جن بھگتو بن جگایاں جاگو، جگت اَس یندرا غفلت دینی تجائیا۔ اک دی سرنی لاگو، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بنس بن جاؤ کاگوں، سوہنگ بنسا جاپ ملے ڈھردرگاپیا۔ من کلپنا سادھو، سادھ ڈھر دے دیاں بنائیا۔ بنا رسنا تون ارادھو، اندر وڑ کے ملاں چائیں چائیا۔ سُنو اگمی آوازو، دُھن دیاں اُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بے شک سب نُوں کہہ دینا سانُوں پرہو پیرا لادھو، جیہڑا لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ کوڑا مل سدن مل دے گرہ اٹاریسی ★

رام کہے ایتھے تانا مانا ہندے سی دو پوستی، بہنگ پی کے سوٹا سُلپھے والا لگائیا۔ مستی لیندے سی نشے والی جھوک دی، جھک جھک اک دوجے نون سس نوایا۔ ایہ عادت سی اوہناں دی روز دی، تیتی سال ایسے طرح جھٹ لنگھایا۔ وچوں آشنا سی اک نرمل جوت دی، جس دی دوس زین منگ منگائیا۔ کدی کدی گل کردے سی ہوش دی، اکھاں لال لال رکھایا۔ صفت ویکھدے سی برہما والے کوش دی، اک دوجے نون کتاں وچ جنایا۔ ساڈے کول لیاقت نہیں جیہڑی سچکھنڈ پہنچدی، پُج کے پرہ دا درشن پائیا۔ کدی کہن آسا رکھی اوس دی، اوڑک لے ملائیا۔ پھیر کہن پرہو نالوں ساڈی مٹہری چنگی جیہڑی ساڈی بہنگ گھوڈی، پیالہ سانوں دے پئیایا۔ ایوں جاپدی جویں ایہ پچھلی ساڈی گوت دی، پُرانی ساتن نظری آئیا۔ سانوں پیندیاں نون کدی نہیں روکدی، سگوں کاسیاں وچ اپنا آپ اُٹائیا۔ سانوں کدی نہیں ٹوکدی، عَصّہ نہ کھئے وکھایا۔ کدی اک دوجے نون کہن ساڈی بُدھی نہیں کوئی کھوٹ دی، اسیں کھرے پرہ نون رہے دھیائیا۔ سانوں خبر نہیں کیسے لوک دی، پرلوک نہ کھئے جنایا۔ سانوں مُحبت اکے دی موہت دی، جو موہنی روپ وٹایا۔ کدے گنڈھ ویکھن اپنی لنگوٹ دی، جو کمر نال بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ دھرنی کہے پوستی دوویں ہندے سی تاجے موٹے، ڈھڈ مٹکیاں وانگ بنایا۔ اُتوں سرہندے سی گھوٹے، بودی جنجُو نہ کھئے وکھایا۔ تیڑ ہندے سی لنگوٹے، تن بستر نہ کھئے چھایا۔ رات نون جاگن دے سی سوتے، اکھاں بند وکھایا۔ سوچاں وچ ماردے سی غوطے، من دے وہناں وچ اپنا آپ ڈبایا۔ کدی کدی ہوش وچ آ کے رکھدے سی اک لوچے، لوچن نین کھلائیا۔ اسیں گرو نہیں مٹنے ہتے، اکو پُرکھ اکال مل کے خوشی منایا۔ جس دے نال ساڈے تن من دے کپڑے جان دھوتے، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ ساڈے بہاگ نہ رہن سوتے، سُنتیاں دے جگایا۔ اک دِن رام آ گیا اوہ بہنگ رہے سی گھوٹے، رگڑا رگڑے وچوں رکھایا۔ آون تکیا ٹھیک سمیں موقّے، مُکمل ویکھ وکھایا۔ اک نے آگون کہا رو کے، دوجے بس کے دتا وکھایا۔ جے ساڈے پیالے پھڑاویں دھو کے، اس خوشی وچ تینوں بہنگ دیے پئیایا۔ کتے ساڈے ورگا ویکھیں ہو کے، نشیاں وچ زمیں اسماناں تون پرے اڈایا۔ نون سوہنا جوان کتے ساڈے رام نون لیاویں موہ کے، اپنے نال ملائیا۔ ذرا سانوں اندرون ویکھ جوہ

کے، کڈی پریت پرہ دے نال بنائیا۔ پھیر مستی وچ مُنہ دے بہار ہو کے، متھے زمیں اُتے ٹکائیا۔ پھیر کہن اسیں پرہ دے چرن آئے
 چہوہ کے، زمیں اسماناں پندھ مُکائیا۔ پھیر اپنی بہنگ بکل وچ لکو کے، ہس ہس تالی دتی لگائیا۔ پھیر آکر نال کھلو کے، باہواں اُپر
 لئیاں اُٹھائیا۔ پھیر اُنگلاں اُنگلاں وچ پرو کے، کھچن واہو داہیا۔ پھیر اپنا مُکھ دھو کے، مُکھوں کہن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ پوستی کہن کدی پیتی اُ بہنگ، جانڈیا رابیا دے سُنائیا۔ ویکھ چڑھدا کِس
 طرح رنگ، رنگت اک وکھائیا۔ اچ دی رات ساڈے کول لے اند، اند تینوں دئیے وکھائیا۔ پھیر ساڈا بن جاویں سنگ، سوہنا جوڑ
 جڑائیا۔ نام جین نالوں ایہدے وچ سوہنا ڈھنگ، مستی وچ جگت واسنا نہ کھئے رکھائیا۔ بنا اکھاں توں مُک جاوے پندھ، اپنی
 ہوش رہے نہ رائیا۔ چار پھر ایسے طرح جانڈے لنگھ، آگے واسطے پھیر رگڑا دئیے لگائیا۔ جدوں گائے ٹوں میرا میں تیرا چھند، دوجا
 راگ نہ کھئے الائیا۔ رام کہا ذرا گھٹ کے میٹو دند، زور نال دباہیا۔ پھیر لو اند، اکھاں کھول کے میریاں اکھاں وچ ٹکائیا۔ مُکھوں کہو
 ٹوں میرا میں تیرا چھند، دوجی اور نہ کھئے وڈیائیا۔ پھیر تہانوں ہووے ٹھنڈ، سانتک ست ورتائیا۔ اوہناں دوہاں نے اک دوجے نوں
 مارے کندھ، موڈھیاں نال بلائیا۔ اچ ویکھ لئیے ایہدا اند، کی سانوں دئے وکھائیا۔ جاں اکھاں میٹیاں نظر آیا سورا سرینگ، پاربرہم
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ پوستیاں آیا اک سرور، سرتی لئی بدلائیا۔ تکیا اکما
 نور، جوت نور رُشنائیا۔ حُکم دتا حضور، نیترو کھلائیا۔ جاں ویکھیا رام وسیا جو سرب کلا بھریور، بھریور ربیا سرب ٹھائینا۔
 دوہاں بینتی کیتی آگے ہر حضور، نیوں کے سیس نوائیا۔ کیوں سانوں رکھیا دُور، تیرا نام دُہائیا۔ اسیں مَورکھ مَورھ، تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ شبدي حُکم ہویا تسیں رام دی لائی دھوڑ، جو رام رام رُپ وٹائیا۔ پھیر تہاڈا لیکھا میں دیواں ضرور، ضرورت سب دی
 پور کرائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم دین دنی ہوئی کوڑ، سچ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دی درشتی ہووے مَورھ، چتر سگھڑ نہ کھئے
 وکھائیا۔ ہنگتا ہوئے غرور، ہوئے موہ بلکائیا۔ اوس ویلے لیکھا دیواں ضرور، لہنا پورا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ پوستی رام نوں گئے جھک، اکو وار سیس نوائیا۔ رام نے دوہاں دی پٹھ تے
 ماری مُک، ہوئی ہوئی لگائیا۔ تسان بدل جانا رُخ، دین دنی جانی تجائیا۔ سچکھنڈ دوارے جانا پُج، اپنا پندھ مُکائیا۔ تن دپیک

جانا بُجھ، ہووے نہ کھئے رُسنائیا۔ اگلا بھیو دساں گجھ، شبد اگما اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل وکھائیا۔ رام نے کہا پوستی دھرو دھیان، دھیان دھیان وچوں بدلائیا۔ تانے مانے تہاڈا اتم ہونا جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جس ویلے میرا آوے سِری بھگوان، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ تہاٹوں مانس جنم دیوے مہان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تتان والے بنا انسان، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ ایسے دھام تے پہنچے آن، تہاڈا سوہنا سنگ بنائیا۔ ہووے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دے کے دُھر فرمان، دھرم دی دھار بندھائیا۔ اوہ وقت سُنہنجا جگت پہنچے آن، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ تانے مانے کہا رام رامے ٹھیک، ٹھیک دتا درڑائیا۔ کیہڑا وقت کیہڑی تریک، تاریخ دے سمجھائیا۔ رام کہا کلجگ اتم سمت شہنشاہی پنج پرہ دی چلے ریت، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ تسان رکھنی اڈیک، لیکھا دئے مکائیا۔ اوہناں ہس کے خوشی نال چرن چھپایا سیس، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ رام نے ہتھ پھیریا پیٹھ، پُشت پناہ دتی وڈیائیا۔ میرا شبد دُھر دی لیک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تانا مانا ارجن سنگھ تے سنگھ رنجیت، پچھلے جنم دے پوستی، لیکھا رہیا چُکائیا۔ پُرکھ اکالا کر بخشیش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام دی شہادت آپ کر تصدیق، مہر نام والی لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا سب دے چیت، چیتن دھار اپنی جوڑ جڑائیا۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ اٹارسی ★

پمپاسر دا کھیل تمام، پُورب پچھلا دئے گواہیا۔ جس ویلے بھیلنی کول گیا رام، اپنا پنڈھ مکائیا۔ چھاندو نام دا کول ہندا سی گرام، جھونڈے پنج ست سوہیا پائیا۔ اوتھے مہاتما ہندا سی مہان، بنکار وچ اپنا آپ ودھائیا۔ اوہ لے کے نو بادام، بھیلنی کول ڈیرہ لائیا۔ بن کے سوریپر بلوان، اپنا آسن لیا جمائیا۔ ہری اوم تت ست دا منتر لگا گان، نو نو کہہ سُنائیا۔ جس ویلے آیا سِری

بھگوان، دھنکھ کندھے اُتے لٹکائیا۔ اوس ہس کے کہا نادان، کی تیرے وچ وڈیائیا۔ کیوں بھکھی غریبی دے گھر پہنچیا آن، اپنا
 پندھ مکائیا۔ بھیلنی اچانک ویکھ ہوئی حیران، خوشیاں وچ ادھر ادھر بھجی چائیں چائیا۔ یائے میرا رام میرے رام، رام میرے
 میری تیری دُہائیا۔ میں بھینا وچ کی رکھاں پکوان، کی سیو کھائیا۔ کس دے کولوں منگاں دان، کس دے آگے جھولی ڈاہیا۔ چاروں
 گنٹ مارے دھیان، ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ انتر ہوئی حیران، پردے وچ گُرائیا۔ نیوں کے کیتا پرنام، سپس دتا جھکائیا۔ پٹھ تے
 ہتھ رکھیا اندر ہویا گیان، بڈھی ملی چٹرائیا۔ سمجھ آگئی میں کی آسا رکھی مہان، پردے وچ ٹکائیا۔ سو پھل کھواواں جیہڑے اکٹھے
 کیتے وچوں زمیں اسمان، جھاڑاں دیاں چوٹیاں اتوں لاپیا۔ جے کر لوے پروان، میں لکھ لکھ شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بھیلنی انتر کیتی وچار، پردے دھیان لگائیا۔ جیہڑے بیر رکھے سنبھال، ٹک ٹک کے مٹھے
 بھگوان لئی لکائیا۔ اوہ کھان آ گیا رام، میری رام دُہائیا۔ خوشیاں وچ نچی ٹپی بڈھی نڈھی ہوئی جوان، اپنے من تن لئی انگرائیا۔
 پنجان ٹاکیاں دی پنجان رنگاں دی گل وچ چولی جس دیاں کتیاں چیتھڑے رُپ دسان، میلے کچیلے سوہیا پائیا۔ اودھروں مہاتما
 رکھکے بیٹھا دھیان، اپنی اکھ اٹھائیا۔ غصے وچ کہے او بھلیئے، او جھلیئے، او مَورکھے، آہ میتھوں لے بادام، اس نوں دے کھوائیا۔
 سُکے بیر کدے نہ ہندے پروان، رام راجا دشرتھ بیٹا ایڈھیا واسی مُکھ نہ کدے چھہائیا۔ بھیلنی نیترو کے ہنجھو وگا کے لگی گُران،
 کُوک کُوک سُنائیا۔ میں تیری تُوں میرا رام، رام تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے گھر میرے در میرے گرہ ایہو سچا پکوان، جو تیری
 بھیت چڑھائیا۔ تُوں میرا پر ماتم پتی تُوں ادھار پران، پرانپت تُوں ہی اک اکھوائیا۔ میں تتان والا تیرا انسان، جیو آتما تیری اوٹ تکائیا۔
 رام ہس کے لگا چبان، چھلکیاں نال گٹکاں گیا کھائیا۔ بھیلنی کہا تیری کِریا ہوئی مہان، پرہ پُنت دتی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جد مہاتما ویکھیا رام بیر کھاندا، خوشیاں وچ سہائیا۔ اٹھ کے نیڑے آندا، اپنا پندھ
 مکائیا۔ تُوں راہی کیوں نہیں ہور راہے جاندا، بھکھیاں ننگیاں در کیوں ڈیرہ لائیا۔ ایہہ کلی جھلی کوچھی ایس بھیلنی تُوں کون بُلاندا،
 تُوں غریبی دے ہتھوں کھا کے بیٹھا آسن لائیا۔ رام نگاہ نال تکاندا، نین نیناں وچ ٹکائیا۔ ہتھ اُتے ہتھ مار کے کہا، آہ تریتا اوہ
 دواپر جاندا، اتم کلجگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رُپ بدلایا۔ رام کہا ایہہ غریبی نہیں

میرے پریم دھار دا بھگت، بھگون وچ سمائیا۔ ٹوں نگاہ مار وچ جگت، کلجگ اتم دیاں دکھائیا۔ تیری ہنکار والی شرط، سہجے پور کرائیا۔ تینوں جنم لینا پینا پھیر اُتے دھرت، دھول ملے وڈیائیا۔ مایا درب نال تیری پوری ہندی رہنی غرض، دین دُنی وچ وڈیائیا۔ پر یاد رکھیں پرہہ دا کھیل ہونا اسچرج، اچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ ٹوں اپنے آپ ٹوں اکھوآندا مرد، سؤربیر وڈیائیا۔ غریباں نال نہیں ونڈیا درد، دُکھیاں ویکھ کے تالی دتی وجائیا۔ پرہو دا کھیل سدا اسچرج، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس ویلے میرا رام آیا پرت، پت پرمیشور رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ رام کہا ایہہ بھیلنی بڑی پیاری، پیار وچ سمائیا۔ ایہہ میرے چرناں توں بلہاری، میں ایہدے چرن دھو کے امرت دیاں دکھائیا۔ یاد رکھیں ہُن ٹوں پُرش پھیر بنینگا ناری، نر نرائن حُکم دئے ورتائیا۔ ایہہ جھلی نہیں ٹوں جھلی بنینگا دُکھیاری، دُکھاں وچ دُہائیا۔ تیری مایا تیری پیج نہ سکے سواری، تیرا ساتھ نہ کھئے نہہائیا۔ ہونا پئے دُکھیاری، دُکھاں وچ دُہائیا۔ ساک سنبندھی مات پت بھین بھائی پتر دھی پتی کنت سارے کرن گریہ زاری، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ بنا رام دے رام توں تیرا لہنا دینا لیکھا قرضاً مقروض سکے نہ کھئے اُتاری، حساب بے باق نہ کھئے کرائیا۔ رام دا حُکم میٹ سکے نہ کھئے سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو سارے دین گواہیا۔ جگت حکمت چلے کوئی نہ کاری، جنان چر پرہو نہ دیا کھائیا۔ سو سماں بیتیا جگ لنگھیا وقت آ گیا اتم واری، انتشکرن ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لیکھا دئے مکھائیا۔ اوس نے سُن کے رام دا سندیس، اپنی مت لئی بدلائیا۔ نمرتا وچ ہو کے پیش، سپس دتا جھکائیا۔ میں شنکر نوں مندا تے پوجا کران گیش، اکو دھیان لگائیا۔ تیرا بچن سدا وشیش، جو سندیسہ دتا سُنائیا۔ پتہ نہیں میری بڈھی کیوں ہوئی ملیجھ، میں رام تینوں گیا بھلائیآ۔ رام نے کہا ذرا کلجگ ول ویکھ، تینوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے مات پت بھین بھائی نار کنت دا رہنا نہیں ہیت، بھگت بھگوان میت نہ کھئے بنائیا۔ اوہ مہینہ ہووے چیت، رُت زُڑی بسنت رُوپ مہکائیا۔ تیرا لیکھا تیرا لہنا تیرا پورب جنم پورن لئے ویکھ، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ تیرے جنم کرم دی پھیر بدل دیوے ریکھ، مرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ایہو حُکم ایہو پیار ایہو مُحبت ایہو رام دا سندیس، سندھیا ویلا دتا

سُنائیا۔ سو لہنا اہل بھل نہ گیا چیتن ہو کے رکھیا چیت، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آسا منسا پُورب جنم جنم کرم سب دی پوری کرے کرنہار داتار اپنی دیا کھائیا۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ جسوت سنگھ دے گرہ اٹارسی ★

ڈھٹیا کہے میرا پورا ہویا ڈھونکا، گوہند شبد لئی انکڑائیا۔ جس چھڈیا پٹنا پوٹا، پاربرہم وچ سمائیا۔ اوہ ساڈھے تین دا بنا کے اوٹا، سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس منزل کھئے نہ پہنچا، آر پار نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ ڈھٹیا کہے بھیو کھولے میرا بھگونت، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا جُگا جُگت، جُگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ لہنا دینا دیوے سادھ سنت، گر اوتار پیغمبران جھولیاں دئے بھرائیا۔ نام ندھانا دیوے منت، سرتی شبد وچ وڈیائیا۔ گرھ توڑ کے ہوے ہنگت، ہنگ برہم دئے درسائیا۔ کھیل کرے سدا انت، اکل کل دھاری اپنی کار کھائیا۔ ویکھ وکھانے لکھ چوراسی جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ستجگ سچ بنائے بنت، کلجگ کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ بودھ اکادھا بن پنڈت، بُدھی توں پرے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ ڈھٹیا کہے میں گاؤنا اکو ڈھولا، گہر گمبھیر دتا جنائیا۔ آتم پرما تم دھرم دھار دا بولا، انبولت رہیا سُنائیا۔ پرہ پُرکھ دا نرگن دھار سوہلا، سوچ سمجھ توں پرے دینا درڑائیا۔ تن وجود حق محبوب جس دا پردہ کھولا، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کلپنا میٹے رولا، رونق اپنا نام سمجھائیا۔ کھیلے کھیل اگمی مؤلا، مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں محمد پورا کرے قول، اقرار اپنے نال نبھائیا۔ دھرنی دھرت دھول بہار کرے ہولا، ممتا موہ کر صفائیا۔ جن بھگتاں نجھر رس انتر آتم پرما تم ہو کے دیوے پاہلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ ڈھٹیا کہے میرا لیکھا انت، انت دیاں جنائیا۔ کِریا کرے سری بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ جس دا ویس جُگ انت، کل کاتی کھوج کھوجائیا۔ مہا دس اگت، صفتاں وچ درڑائیا۔ صدی چوڈھویں میٹے چنت، غمی غم خوار دئے گوائیا۔ شبدی سٹ دے کے ہمت، ہر پردے کرے صفائیا۔ کوڑا رہن نہ دیوے کوئی نندک، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ ڈھٹیا کہے میری آسا منسا ہووے پور، پورن برہم ملے وڈیائیا۔ میرا پُرکھ اکالا حاضر حضور، حضرتان لیکھا دئے چُکائیا۔ سب دی بینتی کرے منظور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دین دُنی دا بخشے قصور، نام کسر اعشاریئے نال اُڈائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے غرور، غُربت رہے نہ رائیا۔ نام دی مستی شبد دا دئے سرور، کلمہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر مندر اک سہائیا۔ ڈھٹیا کہے جن بھگتو متنا اک جگدیش، جگدیش دُھر درگاہیا۔ بنا پرہو توں جھکے کیسے نہ سیس، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ آتم پر ماتم آد دا کلمہ جُگ چو کڑی حدیث، حضرتان صفت صلاحیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جس کل کلکی اوتار دی گوہند کر کے گیا تاکد، نام سندسیاں وچ جنائیا۔ پیغمبران امام کہہ کے کیتی تمہید، نغمیاں وچ وڈیائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر بنائے عزیز، بالے نڈھے سیو لگائیا۔ چار جُگ نت نوت اپنی دسی تمیز، سیکھیا دُھر درگاہیا۔ سو صاحب سُلطانا نوجوانا مرد مردانہ سب دی کرن آوے تصدیق، نراکار نرویر اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ ڈھٹیا کہے جن بھگتو اکو سمرو پُرکھ اکال، دو جا نظر کھئے نہ آتیا۔ سچکھنڈ دوارا جس دی سچی دھرمسال، شودوالا مندر مٹھ مسیت چرچاں ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن دیوا نراکار آپے بال، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ دین مذہب ذات پات دا نہیں سوال، شرع وچ نہ کھئے لڑائیا۔ راؤ رنگ نہ کوئی شاہ کنگال، جسم ضمیر نہ کھئے بدلایا۔ انحد شبد نہ ودیا نہ وجے کوئی تال، سُران وچ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ کھیل پرہو کمال، کامل مُرشد اپنی کار کماٹیا۔ سب دا جیون آپے لئے سنبھال، سرتی شبد وچ ملاٹیا۔ تُسیں اوس دے نڈھے بال، جو بالے نیہاں ہیٹھاں گیا دباٹیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے سدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُسی لبھ نہیں سکدے اوہ ٹھانٹوں رہیا بھال، چوراسی وچوں اپنا میل ملاٹیا۔ شرع دا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ویکھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ چوراسی وچوں کر بحال، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ کرنی کار کماٹیا۔ ڈھٹیا کہے جن بھگتو متنا پرہو پرہ ایک، ایکنکارا اک سرنائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبران رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جو وسے سچکھنڈ سچے دیس، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ نرگن ہو کے سرگن نت نوت کرے ویس

انیک، انک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیآ۔ سدا سدا سد دیندا ربیا سندیس، دُھر فرمانا نام درڑائیآ۔ آد انت رپے ہمیش، جنم من نہ کھئے رکھائیآ۔ کلجگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں کرے ہیت، بَستکاری ہو کے میل ملائیآ۔ سمت شہنشاہی پنج مہینہ چیت، چیتن سُرتی سب دی دئے کرائیآ۔ نیج آتم پر ماتم درشن تکنا نیت نیت، نیج نیت لوجن دئے کھلائیآ۔ جنم کرم دا سب دا ویکھے لیکھ، پورب پردہ رپے نہ رائیآ۔ آگے بُدھی کر بیک، دُرمت میل دھوائیآ۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی آگ نہ کھئے جلائیآ۔ جن بھگتو آد جگاد جگ چوکڑی بھگت بھگوان دی دھار ایک، دو جا روپ نہ کھئے وکھائیآ۔ مات لوک تہاڈا پردیس، پردیسو دیس اپنا ویکھنا چائیں چائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دین دیا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جوتی دھار رپے ہمیش، وشن برہما شو بیٹھے سپس نوائیآ۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نام ندھانا دئے سندیس، ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی آپ جنائیآ۔ تْسیں ویکھ نہ سکے جوتی دھار تہاڈے آپ ہویا پیش، پیشتر اپنی دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا جنم کر ویشیش، وِشو دا واستک مُول دئے درسائیآ۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرشن کانت دے گرہ اٹارسی ★

نارد کہے جن بھگتو میں تہاڈے پچھے پچھے رہندا پھردا، دوس زین ویکھ وکھائیآ۔ تْسیں سوں جاندے تے میں ٹوبندا رہندا تہاڈا ہردا، کی ستیاں سُرت پرہ دے وچ ملائیآ۔ میں بڑا پُرانا سیوک پرہ دا چر دا، چری وچھنیاں تگاں چائیں چائیا۔ جس ویلے تہاڈے انتر دویت آوے میرا ہردا گھر دا، دھڑکن میرا تن پیر دئے ہلائیآ۔ پھیر میں واسطہ پاواں پرہو امرت بخش مہر دا، مہر نظر اٹھائیآ۔ ہُن حیران ہویا پُرکھ اکال ویس دھریا شبدی آگے شیر دا، بھیک طبقات توں باہر سنائیآ۔ جو چوراسی گیڑا گیڑا، دین دنی لٹھ بھوائیآ۔ سچ جھوٹھ آپس وچ بھیردا، ٹگر مات لوک لگوائیآ۔ جگ چوکڑی جڑ اگھیردا، تھر رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیآ۔ نارد کہے جن بھگتو میں اندرے اندر رہیا تگ، نیکیاں وڈیاں ویکھ وکھائیآ۔ اچے تھوڑا تھوڑا

شک، میری سمجھ دتا سمجھائیا۔ میں گلّ کرن لگا نہیں جاندا جھک، کہہ کے دیاں سنائیا۔ پرہوؤ نوں پرہوؤ آکھیاں کسے دا وڈھیا نہیں جاندا ننگ، جگت لوک لاج نہ کھئے رکھائیا۔ میں دعوے نال کہندا تہاڈا صاحب اُتے پورا حق، حقیقت پچھلی دئے گواہیا۔ ذرا اپنا پردہ ویکھو چک، بنا پرہوؤ توں دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو نام لہنا رٹ، رٹا مٹے لوکائیا۔ چوراسی دی پھاپی اپنی ہتھیں لینی کٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ویکھیو کدے بھل کے کہہ نہ دیو ماجھے دا جٹ، تتاں والا منٹس نظری آئیا۔ سچ پچھو انتر نرگن نور جوت پُرکھ سمرتھ، جو سب دا آدی پتا مائیا۔ تہانوں گھر گھر وچ دیوے رس، رستہ اندروں آپ کھلائیا۔ کسے دا چلدا نہیں کوئی وس، جوں بہاوے اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ تہاڈی کرنی صرف نمرتا وچ جوڑ کے ہتھ، سیس دینا جھکائیا۔ پچھلا جنم کرم دا وسورا پاپ جائے لٹھ، دُرمت میل آگے رہے نہ رائیا۔ انت بھگونت تہاڈے سر تے رکھ کے ہتھ، درگاہ دیوے مان وڈیائیا۔ تہاڈی دُنیا نالوں وکھری کیتی اکھ، جس نال پرتکھ پرہہ دا درشن پائیا۔ میں چار کُنٹ دہ دشا ویکھ رہیا اُدے بھکھ، بھاکھیا ساچی دیاں درڑائیا۔ کرے کھیل پُرکھ الکھ، الکھنا اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھا جگت جگ وکھرا، وکھری دھار بنائیا۔ نانا تڑا کے اٹاں پتھراں، پتھر کپائی دتا تڑائیا۔ سچ پریم وچھا کے ستھرا، گوہند میلا لیا ملائیا۔ رسنا جہوا جتا اگتی کتھنا، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔ جگت جہان دس کے متھنا، مست خُماری اک چڑھائیا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے وسنا، جتھے اکو نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ نارد کہے میں راتیں ساریاں دے بیٹھاں وڑ کے ماردا رہیا جھاکی، نیوں نیوں دھیان لگائیا۔ کیہڑا پردے اندر پرہہ نوں مٹے کھلاپاتی، پت پریشور اوٹ رکھائیا۔ کون سندیسہ سُنے پاتی، کون سرتی شبد ملائیا۔ کون جھگڑا چھڈے ذات پاتی، کون ایکا رنگ ویکھ وکھائیا۔ کون سُنے اگتی گاتھی، اگم اتھاہ پڑھائیا۔ پھیر اٹھ کے ویکھیا کی ایہہ بھگت وڈے چھوٹے بن گئے سارے ساتھی، سگلے سنگی اپنا روپ بنائیا۔ میں کایا ماٹی سب دی جاچی، یاچک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مینوں ایس جاپیا تتاں نے پوری مٹی نہیں اچے آکھی، اوہ وی آئیو ست گیاراں سال دے وچ نظری آئیا۔ میں پھیر اٹھ کے ساریاں دی کردا رہیا راکھی، کسے دی بھل کے سرت ادھر ادھر بھجے نہ واہو داہیا۔ پھیر میں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ویکھی گھاٹی، کایا تت اپنا روپ چھپائیا۔ جاں تکیا جن بھگتاں اندروں توں میرا میں تیرا نکلی آوازی،

سوہنگ ڈھولا دتا جنائیا۔ میں بودی اُتے ہتھ پھیر کے ہو گیا راضی، اپنے اندر خوشی منائیا۔ ہس کے کہا اٹاریسی والیاں اندرون میرا
 وی بڑا کیتا چا جی، چاؤ گھنیرا دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے اٹاریسی والیو
 تُسیں نیکی جہی سنگت، سنگی سنگت وچ سہائیا۔ میں بھکھاری سب دے در دا منگت، منگ منگ اپنی جھولی جُگ چار نہ
 کدے بھرائیا۔ میں ودیا والا پنڈت، شاستراں وچوں پاتر ویکھ وکھائیا۔ میں کدے کدا نہیں کیسے دی مِتت، بنا جگدیش سیس نہ
 کدے جھکائیا۔ تھانوں دساں سارے رکھو اپنی بمت، حوصلے لینے ودھائیا۔ کچھ جھگڑا پینا لہندی دشا شمالی سمت، سماں اپنا
 رنگ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ نارد کہے ہر سنگت میں تھادا کران دھن واد، دھن
 وادی پرہ نے دتا بنائیا۔ مینوں رام دے وقت دی آگئی یاد، یادداشت میری میرے وچوں پرگنائیا۔ پراتن مہاتم سادھنا والے سادھ،
 صدق صبوری وچ سارے سوہا پائیا۔ جس نوں گوہند گیا آکھ، اُس دا لہنا سدا بے باق، پورب رہیا نہ رائیا۔ اگلی سُنو بات دساں
 ساکھیات، سندیسہ اک درڑائیا۔ لیکھ سمجھو نہ کاغذات، ایہ دھر دا بندھن آتما دا نات، پرماٹما جوڑ جڑائیا۔ انت اخیر میں سب
 نال بنا ہتھیاں توں ملا کے ہاتھ، ہتھ پرہ دے چرناں نال چھہائیا۔ تُسیں وسو اپنے گھر پرہ دیوے شاباش، میں درویش راہ اگلا لوں
 تکائیا۔ میرا کچھ دلی وچ کم خاص، جو پردھاناں دینا درڑائیا۔ میں کہہ چلیا تُساں پورا رکھنا وشواس، وشا اکو دتا سمجھائیا۔ جس
 پرہو دا آد جگاد پرکاش، جُگ چوکرئی نور جوت چمکائیا۔ سو سوامی میرا مالک تھادے وسے پاس، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ میں ہن
 پرتھی شام نوں جانا اُپر آکاش، صُبح نوں پھیر نوں تھان کرنا واس، بھجنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں جنم جنم کرے راس، کرم کرم کرم دا لیکھا
 آپ مُکائیا۔

★ ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ دلی ★

دھرنی دھرت دھول کہے کِریا کر سورے سربنگا، سِری بھگوان تیری سرنائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا کوڑی کِریا میٹ دنگا، موہ وکار ہنکار وِبھچار دے کھپائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ انتر آتم دے اندا، نِجھر جھرنا دُھر دا جام پِیائیا۔ دین دِیال صاحب سُلطان بن بخشندا، مہر نظر محبوب اک اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر ویکھ اپنا کندھا، لکھت بھوکھت پھول پُھلائییا۔ بندگی والا دسے کوئی نہ بندہ، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ پائیا۔ نرگن دھار سرگن لگے کوئی نہ انگا، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کیسے سمجھ نہ آئے چھندا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ لنگھا، صدی چوڈھویں رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرے پروردگار، پر پُرکھ تیری سرنائیا۔ اُٹھ کے ویکھ تیئی اوتار، ترے گن اتیتے پردہ لاپییا۔ رسول پیغمبراں پا سار، صاحب سُلطان پردہ آپ اُٹھائیا۔ نانک گوہند ویکھ دھار، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سریشٹی دریشٹی اندر آئی ہار، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پھری دروہی چار یار، چاروں کُنٹ رہی گر لائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ نیتروں دھاہاں مار، اُچی کوک کوک دُہائیا۔ اٹھسٹھ ہوئے خوار، گنگا گوداوری جمناسرستی سار کھئے نہ پائیا۔ بن تیری کِریا بند کوڑی کھلے کیسے نہ تاک، نِج لوچن نہ کھئے رُشنائیا۔ اگنی تپے تتی باڑ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ پنچم دھاڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے محبوب، تیری اوٹ رکھائیا۔ منزل دے حق مقصود، درگاہ ساچی اک جنائیا۔ دین مذہب نہ رہے حدود، گھر اکو دینا دسائیا۔ جدھر تگاں اودھر مؤجود، چاروں کُنٹ ہوئے رُشنائیا۔ نرگن دھار ویکھ اپنی مخلوق، خالق خلق ویس وٹائیا۔ بھاگ لگا ماٹی کلبوت، کایا کجے کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ دھرنی کہے میں رکھاں اڈیک، نِج نیتروں نین اکھ کُھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر میری کرن تصدیق، شبد شہادت اک بھگتائیا۔ تُوں سچکھنڈ دا سدا وسنیک، لوک مات اپنی لے انگڑائیا۔ کوڑی کِریا ویکھ اندھیر تاریک، نرگن نور سچ جوت کر رُشنائیا۔ مینوں تیرے اُپر اُمید، میری آسا منسا

پور وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو در تیرے دی منگتی، درویشن ہو کے سیس نوائیا۔ پا سار اپنے جن دی، دُھر دی بن جنیندی مائیا۔ جوت پرکاش کر گوبند جن دی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جو کلپنا میٹے کلجگ من دی، ممتا موہ دئے گوائیا۔ دُرمت میل دھووے تن دی، انتر کرے صفائیا۔ کھیڈ مُکاوے کیٹ چھل دی، اچھل چھل ویکھ وکھائیا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دیا کھاواں گا۔ نرگن نور جوت چمکواں گا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاواں گا۔ نوجوانا رُپ دھراواں گا۔ مرد مردانہ پھیرا پاواں گا۔ گوبند سورا نال رلاواں گا۔ نام کھنڈا اک چمکواں گا۔ برہمنڈاں بھیو کھلاواں گا۔ جیرج انڈاں ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ اُتبھج سینج پندھ مُکاواں گا۔ بھگت سہیلے گر چیلے میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھاواں گا۔ سچ کرنی کار کھائیا۔ پرہہ اپنا کھیل کھلائیگا۔ دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ رکھی مُنی پھول پھلائیگا۔ نام اکم اُچھلے دُھن، جن بھگتاں راگ سُنائیگا۔ بھیو کھلائے کایا کُن، کلمہ اِکو اک پڑھائیگا۔ دے کے وست نام اٹل، گھر خزینہ اک کھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائیگا۔ در ٹھانڈا اک سہاواں گا۔ ستجگ سچ راہ چلاواں گا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ مٹاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر لہنا سب دی جھولی پاواں گا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ، پُری لوء آکاش پاتال پھول پھلاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا سُنا کے چھند، سوہلا ڈھولا اِکو راگ الاواں گا۔ جن بھگتاں خوشی کر کے بند بند، بندگی اِکو اک درڑاواں گا۔ نرنتر انتر دے کے نجاند، پرمانند وچ کھاواں گا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن کے سنگ، سگلا سنگ آپ جاناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلائیگا۔ دین دِیال دیا کھائیگا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ مٹائیگا۔ ستجگ ساچا راہ چلائے گا۔ ذات پات دین مذہب میٹ مٹائیگا۔ پُرکھ اکال اِکو سرن، سرشٹی درشٹی آپ بدلائیگا۔ جن بھگتاں جھگڑا چکا کے مرن ڈرن، لکھ چوراسی پھند کھائیگا۔ گرمکھ ساچی منزل چڑھن، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیگا۔ گوبند سورا حاضر حضورا شبدی دھار آئے پھرن، سرتی شبدی اپنا میل ملائیگا۔ کرنی دا کرتا کھیل آئے کرن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیگا۔ سچ دوارا اک سہاواں گا۔ چار

ورنار رنگ رنگاواں گا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش میل ملاواں گا۔ کلجگ کوڑی کریا کڈھ دویت، ڈرمت میل سرب دھواواں گا۔ ساچا کلمہ دس ہدایت، سکھیا اکو اک سمجھاواں گا۔ مہر نظر کر عنایت، نام کلمہ آپ پرگھاواں گا۔ صوفی سنتاں کر حمایت، ہمساجن ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ آتم پر ماتم سچ ہدایت، حضرت ہو کے حضور اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سچ ویکھ وکھاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سنان تیری پُکار، جو پُنے پُنے سپس نوائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن نر جوت رُشنائیا۔ شبدی گوہند شاہ آسوار، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ نام کھنڈا کھڑگ کٹار، برہمنڈاں رہیا ڈرائیا۔ تیر چلیا ترکش اپر اپار، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جو کایا اندر کرے وار، من وکار لیکھا دئے مکائیا۔ گرمکھاں پیج جائے سوار، ڈرمت میل دھوائیا۔ ستجگ سچ کرے اجیار، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ شبدا انادی اک جیکار، برہم برہمادی شبدا شنوائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، دو جاناں نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا لہنا دینا پورب قرضہ دئے اُتار، مقروض لیکھا پور کرائیا۔ جو کہہ کے گئے گر اوتار، پیغمبراں ویکھے چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈس چند نہ کھئے اجیار، چوڈاں طبق دین گواہیا۔ محمد انت ہوئے بے زار، بے زاری وچ گرائیا۔ تیری حمد پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ ناتا رہے نہ چار یار، چار کُنٹ کُنٹ دُہائیا۔ کرے کھیل سچھی سرکار، ہر کرتا کار کھائیا۔ دھرنی نیوں کے کرے نمسکار، چرن دھول مستک نال چھہائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، کلجگ انت کھیل کرے مہان، مہا اکتھ پُرکھ سمرتھ رسنا جہوا سکے نہ کھئے درڑائیا۔

★ ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ بلوندر سنگھ دے گرہ دلی ★

کلمہ کہے میٹ دے خدی، خدا خود بخود اپنی دیا کھائیا۔ کائنات اُجل کر بڈھی، انسان حیوان رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری دھار آد انت اچی، مدھ اپنا ویکھ وکھائیا۔ نرنتر انتر تیرے نال ہووے رُچی، سرت شبدا وچ سمائیا۔ بُتخانیان کھئے نہ بُتی، محبوب مُحبّت

دینی درڑائیا۔ اپنی دُنیا ویکھ سٹی، خالق خلق لینی جگائیا۔ صدی سہاؤنی سوہنی کرنی رُتی، سچ نال وڈیائیا۔ رَوَداس دی لیکھ لگی گنڈھن والی جُتی، جوتان والیا جوت رُشنائیا۔ بنا تیری کِریا سرِشٹی درِشٹی کدے نہ اُٹھی، تن لئے نہ کھئے انگرائیا۔ نگاہ مار مہربان چوہ گٹھیں، اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دا گانا دے سے کیسے نہ گٹھیں، جگت کنگن سارے رہے ہنڈھائیا۔ پریم پیار دی دھار پروردگار تیرے نالوں ٹئی، ناتا مایا ممتا موہ بنائیا۔ جگت جہان ویکھیا دُکھی، سُکھ ساگر نہ کھئے سہائیا۔ بھاگ لگے کیسے نہ لکھیں، جن بھگت جنیندی دے کھئے نہ مائیا۔ ساچے مارگ اتوں تیری دُنیا گھٹھی، رہبر رستہ اگلا دینا وکھائیا۔ رسنا جہوا سب دی ہوئی تھوتھی، سچ پچن نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ پن دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُدھ پن دوْجا کھئے نہ اور، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ کایا ڈونگھی ویکھی قبر، مُرید مُرشد نہ کھئے اُٹھائیا۔ گہری ویکھی بھور، گھنن گہیر دُبائیا۔ سنتوکھ رسیا کیسے نہ صبر، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا ہویا تیر، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ دُھن سُنے نہ کوئی نام مدھر، مدرا پی کے خوشی منائیا۔ آسا منسا پوری کر سدھر، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم کر عدل، انصاف اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر منگن تیری مدد، درگاہ ساچی بیٹھے سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں میٹ تشدد، جھگڑا جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ اپنا کھیل دس دے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ حق خُدا دُھر دے باپ، پیغمبر سجدے وچ سیس جھکائیا۔ نرگن دھار دے ساتھ، جوتی جاتے اپنی کل دھرائیا۔ جو بھوکھتاں وچ آئے آکھ، سو پورا دینا کرائیا۔ تیرا نُور ظہور ویکھیے ساکھیات، صاحب سلطان تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم پوری کر واٹ، پیندا اگلا دے چُکائیا۔ سرِشٹی وکھا اکو گھاٹ، پتن اکو ڈیرہ لائیا۔ چار ورن بنے سچ جماعت، پٹی اکھشر نام دینا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ حق خُدا دُھر دے مالک، تیرا نام دُبائیا۔ تُوں آد جُگادی پرتپالک، پروردگار تیری سرنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی لاه آلس، نندرا کوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دوار دا بن کے ثالث، صاحب سلطان ہونا سہائیا۔ نرگن رُوپ جوتی دھار خالق، خلق اپنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سچ خُدا سرب سرتاج، تخت نواسی تیری بے پروابیا۔ کلجگ اتم بدل دے سماج، سماں اپنے ہتھ رکھائیا۔ نو کھنڈ

پرتھی اک ہووے رواج، مارگ اکو دینا سمجھائیا۔ آتم پر ماتم نرگن ہو کے کر کاج، سرگن اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ نام دُھر دا کلمہ چلا جہاز، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو گھر دکھائیا۔ شبد اگتی نادی دے آواز، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ سب دی لیکھے لا پوجا پاٹھ نماز، سجدیاں وچ بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل بودھ اکادھ، اگم اتھاہ بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔

★ ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردیال کور دے گرہ دلی ★

حق خُدا کہے میں کلجگ میننی کلا، کل دھاری اپنے وچ سہائیا۔ جگت وکار میننا دلا، دہ دشا پھول پھلائییا۔ سچ شبد دا بول کے بلا، حکم دُھر دا دینا سُنائییا۔ جو رام کرشن توں بنیا اللہ، ست نام وایگرُو جاپ جپائییا۔ ستجگ تریتا دوایر کلجگ پھڑاؤندا آیا پلا، آنچل کتی نال بندھائییا۔ فرمان سندیسہ دُھر دا رہیا گھلا، جگت جگت جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک درڑائییا۔ ساچا حکم اک فرمان، ہر کرتا آپ جنائییا۔ دین دُنی ویکھے مار دھیان، پردیاں وچوں پھول پھلائییا۔ بھیو چکائے زمیں اسمان، برہمنڈاں پندھ مکائییا۔ لیکھا جان جیو جہان، ویکھنہارا خلق خُدائییا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، پرہ اپنا حکم ورتائییا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے نادان، گنوتا دیا کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا مالک سب دا سوامی، سوال سب دے حل کرائیا۔

★ ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ سیوا سنگھ دے گرہ گرگاؤں ★

گر اتار پیغمبر کمدے، نیتر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ جگ چوکڑی مات گرہ وچوں رہے جمدے، سرگن روپ ناؤں پرگٹائییا۔ پُتلے بنے رہے کایا ماٹی چم دے، پنجان تتان نال سہائییا۔ کھیل کھیلدے رہے وجود تن دے، تتوت رنگ رنگائییا۔ سروتے بنے رہے سرون

کَنّ دے، نیتر ویکھ خوشی بناٹیا۔ پرکاش تكدے رہے اگئی چنّ دے، جو نرگن نؤر جوت کرے رُشناٹیا۔ پیارے بنے رہے دُھر شبد دهنّ دهنّ دے، دهنّ تیری بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ حکم آئے مندے، رحمت وچ نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رہے ڈردے، بھے وچ سیس نوٹیا۔ جنم توں بعد رہے مردے، تن وجود نہ کھئے وڈیاٹیا۔ کھیل تكدے رہے پرہو دے گھر دے، گرہ مندر پردہ لاپیا۔ ونجارے بنے رہے سروور سر دے، جو امرت دھار پرگٹاٹیا۔ درشن تكدے رہے نرائن نر دے، جو نرمل نؤر جوت کرے رُشناٹیا۔ نام ڈھولے کلمے گیت رہے پڑھدے، جو شبد اگئی کلام سُناٹیا۔ انتر انتر نرنتر ہو کے منزل رہے چڑھدے، گھر گھر وچ کھوج کھوجاٹیا۔ دُکھ سُکھ چنتا روگ بھانا رہے جردے، سیس سکيا نہ کھئے اٹھائیا۔ ہُن کھیل ویکھنے کلجگ کل دے، کلکاتی کی اپنی کار کھٹیا۔ جھگڑے تکنے پنچ وکار دل دے، دہ دشا پھول پھلاٹیا۔ چلتر ویکھنے اچھل اچھل دے، ول چھل دھاری کی اپنا رنگ رنگاٹیا۔ نظارے تکنے نرچل دھام اٹل دے، جو درگاہ ساچی اک سہائیا۔ ہلارے ویکھنے سمند ساگر جل دے، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ گرہ مندر دیپک ویکھنے بلدے، جن بھگتاں اندر ہووے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بنے رہے ڈرپوک، بھے وچ سیس نوٹیا۔ رکھدے رہے سدا اوٹ، اوڑک مٹیا اکو پتا مٹیا۔ نام کلمہ پڑھدے رہے سلوک، صفتاں والے سوپلے جگت جناٹیا۔ نرگن دھار ماندے رہے مّوج، جوتی جاتا دئے وڈیاٹیا۔ انت سچکھنڈ دوارے گئے پہنچ، پرم پُرکھ پرہ اپنے وچ ملاٹیا۔ نہ ورن ربیا نہ گوت، دین مذہب نہ کھئے وکھائیا۔ سارے روپ اکو نرمل جوت، دوجا نظر کھئے نہ آٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا آد جگادی دُھر دا کھونٹ، کنت کٹھول وڈ وڈیاٹیا۔ جس دی گل کدے نہ جاوے اؤنت، بھگت بھگوان مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بھے وچ رہے جھکدے، نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ کھیل ویکھدے رہے ابناشی اچت دے، چیتن ہو کے اکھ کھلاٹیا۔ بھاگ تكدے رہے سہنجنی رُت دے، رُتڑی اپنا رنگ رنگاٹیا۔ دین دنی دے ہارے سُن دے رہے دُکھ دے، جگ چوڑی اپنا ویس وٹاٹیا۔ بھاگ تكدے رہے جننی والی ککھ دے، جو جن بھگت جنے دهنّ جنیندی مٹیا۔ نظارے تكدے رہے ابناشی اچت

دے، جو چار کُنٹ دہ دشا اپنی کار کماٹیا۔ جس دے بیہو رہنے نہیں لک دے، پڑدیاں وچوں پڑدے دئے پُھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو نظری آٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں لوک مات آئے، حُکم مٹیا دُھردرگاہیا۔ نام سندیسے ڈھولے گائے، کلمیاں وچ درڑاٹیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی راگ الائے، صفتاں وچ صلاحیا۔ سچ دوار آئے سمجھائے، درگاہ سچ ملے وڈیاٹیا۔ جتھے اکو نرگن نؤر جوت رُشنائے، دوجا نظر کھئے نہ آٹیا۔ جس دے وچوں پرم پُرکھ پرماتم ساڈی دھار اُچائے، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن سرگن اپنی کار کماٹیا۔ سو صاحب سُلطانا مرد مردانہ نؤجوانا اپنی کھیل کھلائے، خالق ہو کے ویکھے تھائوں تھائیا۔ ست دھرم دا نشانہ اک جھلائے، دو جہاناں اپنا پردہ لاپیا۔ ساڈی کیتی پچھلی چار جُگ اُٹائے، جُگ چوکڑی دئے گواہیا۔ اسیں سارے اُچی کوک رہے سُنائے، دروہی تیرا نام خُداٹیا۔ تُدھ پن دوجا اور کھئے ناہیں، نر نرائن تیری اک وڈیاٹیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ اسیں پھیریاں آئے پائے، پھرت پھرت تیرا نام دھیاٹیا۔ انت بول پکار کوک کے آئے سُنائے، نغریاں وچ دُباٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا، کلجگ انت سری بھگونت جوتی جامہ ویس وٹائے، کل کلکی ناؤں پرگٹاٹیا۔ جس دا لیکھا کھئے سمجھے ناہے، جگت وِدیا نہ کھئے چترٹاٹیا۔ سو کلجگ اتم لہنا دینا دئے مکائے، مکمل اپنا حُکم ورتاٹیا۔ ستجگ ساچا راہ وکھائے، رہبر ہو کے نؤر الاپیا۔ جن بھگت سہیلے دین دنی وچوں اُٹھائے، سوئی سرتی آپ اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم بندھن شبدي دھار بندھائے، آگے ہو نہ کھئے جُھڈاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک پرگٹائے، پرگٹ ہو کے اپنا حُکم ورتاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے وارو واری، جُگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ نت نت کیتی کھیل نیاری، نرگن نراکار نرنکار دتی کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگن نہ دتی یاری، تٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاال بنیا رسیا اشتہاری، چار کُنٹ دہ دشا ہتھ کسے نہ آٹیا۔ اتم سارے رو رو کے کہندے آئے اک واری، رسنا جہوا بئی دند صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا کل کلکی لے اوتاری، نرگن نؤر جوت کرے رُشنائیا۔ چار جُگ دی پچھلی میٹے سرب سرداری، سد اپنا حُکم ورتاٹیا۔ ستجگ ساچا چند نؤر کرے اُجیاری، کوڑ گُریارا دئے مٹاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی اوس پرہو دے چرن کول نمسکاری، نیوں نیوں سارے لاگن پائیا۔ جن بھگتاں پیج سواری، مہر نظر نال پار کرائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی کٹ بیماری، دیناں مذہباں دُکھاں

دردان ڈیرہ دتا ڈھاپیا۔ ساچی منزل دس اکم اٹاری، اٹل محل دتا دکھائیا۔ جتھے جگے جوت زرنکاری، زرگن زرویر زراکار زرنکار بیٹھا آسن لائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسین جھک جھک سارے کریئے نمسکاری، دنداوت وچ بندنا کہہ کے سپس جگدیش جھکائیا۔ جس دی انت کلجگ آئی واری، واہ واہ اپنی ساچی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی پاوے کوئی نہ ساری، انتشکرن وچ انت کہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ سننا سنگھ دے گرہ دلی ★

اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ کریا کر جدی، یتھارتھ بینتی اک سنائیا۔ کلجگ ویکھ چار گنٹ دہ دشا ودھی بدی، آتم برہم پردہ کھئے نہ لاپیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار وپندی ندی، نئیئا نوکا تیرا نام نظر کھئے نہ آئیا۔ پیغمبران دی پوری ہون والی صدی، محمد حاضر ہو کے دئے گواپیا۔ سب دی کیتی پورب ہوئی ردی، رہبر سارے رہے گر لائیا۔ من مت متوالی سرشٹی وکار وچ مدھی، مدھر دھن تیری سنن کھئے نہ پائیا۔ وست امولک کایا گولک نو ست کیسے نہ لدھی، کھوجت کھوجت ویکھی جگت لوکائیا۔ جدھر تکیئے ترے گن مایا پنج تت لگی آگی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ہنس بدھی جیو جنت ہونے کگی، ست سروپ وچ نہ کھئے سمائیا۔ دھرم نشانہ دو جہانان دے کوئی نہ گدی، دین مذہب ذات پات ورن برن چار گنٹ کرے لڑائیا۔ نرمل جوت پاربرہم پت پریشور کیسے ہردے مول نہ جگی، جاگرت جوت زرگن نور نہ کھئے رشنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پاپاں نال دبی، پت پت پت ٹھانڈا سیت نہ کھئے کرائیا۔ شاہ سلطان راج راجان جوٹھ جھوٹھ ہنڈھاوندے گدی، عدل انصاف دھرم دی دھار نہ کھئے کھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا کھیل قدیم توں کدی، قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی مئیاد اتم لنگھی، لیکھا اور نہ کھئے جنائیا۔ تیرے چرن کول تیری لے آئے سندی، تیری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا ربیا کوئی نہ زور، جورو زر دئے ڈبائیا۔ پُرکھ اکال کریا کر نال غور، گہر گمبھیر ویکھ دکھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی کوڑ، امرت نام رس پن رسنا جہوا نہ کھئے چکھائیا۔ من کلپنا چار گنٹ دہ دشا سارے رہے دوڑ، مایا ممتا

موہ وکار ہنکار وچ ہلکائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیری منزل چڑھے کوئی نہ دوڑ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی رو رو دئے دہائیا۔ جدھر تکیئے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اندھیرا گھور، نرگن نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ دین مذہب ذات پات اللہ واپگر رام اوم تیرے نام دا پایا شور، شرع وچ شریعت دتی دسائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار ساڈی سیکھیا ہوئی کمزور، بلہین دئے دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی مئے کوئی نہ آگھی، دین دنی ہوئی ہلکائیا۔ آتم پرما تم بنے کوئی نہ ساتھی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ سچ دوار منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹی، نو دوارے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ انتر مئے نہ اندھیری راتی، نوری جوت چند نہ کھئے چمکائیا۔ شبد سنے نہ کھئے انادی، انحد راگ نہ کھئے اُچائیا۔ امرت بوند پیوے نہ کھئے سواتی، انرس نہ کھئے چکھائیا۔ جدھر تکیئے اندھیری راتی، کلجگ اندھیرا چھائیا۔ کرپا کر کملا پاتی، پت پریشور تیری اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھوکھتاں وچ تیرے نام دی دے کے آئے پاتی، پیشین گوئیاں وچ تیری اوٹ رکھائیا۔ انت اخیر رکھی آسی، آسن سنگھاسن اکو تیرا ویکھ وکھائیا۔ تون صاحب پُرکھ ابناشی، گر اوتار پیغمبر کہن تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی چار دن دی زندگی تے تیری بخشی ہوئی حیاتی، تن وجود پہن کے اتم تیرے وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان دین مذہب بنائے اسلام، کلمہ کائنات درڑائیا۔ انساناں نال لڑائے انسان، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ رام تون اللہ بدل کے نام، دین دنی دتی بدلائیا۔ تیرے نام تون کر کے قتل عام، ذبح گنو غریب وکھائیا۔ اللہ تون بن کے ستنام، ڈنکا نام دا دتا وجائیا۔ گوبند سورے اٹھ بلوان، واپگر تیرا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے نام دا جگ جگ رہیا کلیش، نام نام نال لڑائیا۔ تیری کھیل تكدے رہے ہمیش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ گھلائیا۔ انت سندیسہ دے کے گیا دس دسمیش، گوبند ماچھوواڑے سیج سہائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے نر نریش، نہکلنکا اپنا ناؤں دھرائیا۔ جو چار ورن اٹھاراں برن سب نال کرے بیت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوڑی کرپا من کلپنا کرے کھیت، نام کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ گرمکھاں درشن دیوے نیتن نیت، نج نیتر کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بدل دئے

ریکھ، رکھی مئی مُنیشر ویکھے تهاؤں تھائیا۔ سَتَجُگ ساچے بخشے ٹیک، جن بھگتاں ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ مہربان ہو کے محبوبِ نرمل بُدھ کرے بیک، دُرمت میل دے دھوائیا۔ ترے گُن مایا نہ لائے سیک، اگنی آگ نہ کھئے جلائیآ۔ آتم پر ماتم تُوں میرا میں تیرا دیوے سندیس، دُھر دی دھار اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار مالک نُورِ الہیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا اتم لہنا ویکھ حساب، نسبت اپنے ہتھ رکھائیا۔ چار جُگ صفتاں والی تیری لکھی لُغات، شاسترِ سمرت وید پُرانِ انجیل قرآن کھانی بانی تیرا نام وڈیآیا۔ انتِ اخیر شاہِ حقیر لیکھا کر بے باق، پاربرہم پت پریشور تُدھ پن دُوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ قَوْلِ اقرار کر یاد، سچکھنڈِ نواسی پردہ اپنا آپ اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کر برباد، لوک مات رہن کھئے نہ پائیآ۔ سَتَجُگ ساچے دے داد، نامِ اموک جھولی پائیآ۔ جو جھگڑا میٹھے ذات پات، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ سارے پنج تت دے بتلے انسان ماٹی خاک، وچ تیرا آتم نرگن نُور جوت رُشنائیآ۔ کیوں اوچ نیچ کھیل کیتا وچ مات، مانو مانو حصے دتے پائیآ۔ سب دا مالک خالقِ پرتپالک پت پریشور مائی باپ، دُوجا ساک نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، آتم برہم دینا درڑائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین مذہب پائے تیری جھولی، تیری وست تیرے وچ رکھائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سرشٹِ سبائی اپنے نام دی دس دے اکو بولی، دُوجا ایشٹ نہ کھئے منائیآ۔ تیرا آتم تیرا برہم تیری دھار ہووے تیری گولی، نتِ نوٹ تیری سیو کھائیآ۔ سچ دوار ایکنکارِ سرشٹِ سبائی کھولی، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ نرُویر ہو کے نام کنڈے سچ ترازو تولیں، دین دُنی اکو رنگ وکھائیآ۔ تیری نرگن جوت لکھ چوراسی اندر موئی، مولا بے پرواہ پردہ دینا اُٹھائیآ۔ کِرپا کر پرگٹ ہو اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول دھول تیرا راہ تکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچکھنڈِ دوار ایکنکار تُدھ پن دُوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن جھگڑا رہن نہ دیویں مذہب، مضبوط اپنی دیا کھائیآ۔ سب تُوں اپنے وچ کر جذب، باہر رہن کھئے نہ پائیآ۔ سَتَجُگ تیرا اکو ہووے ادب، دُوجا ایشٹ نہ کھئے منائیآ۔ سپس جھکے تیرے قدم، چرن کول تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹِ نواسی تیری آس رکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، پروردگار تیرا راہ تکائیآ۔ دین

مذہب تیرے ساہمنے دیئے چھڈ، جھگڑا مکے جگت لوکائیا۔ دھرم نشانہ دو جہاناں اِکو دے گدّ، گائیڈ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ذات پات رہے کوئی نہ حد، حدود کوڑی دینی گوائیا۔ تیرے نام دا وجے ند، ناؤں نرنکارا اک سُنائیا۔ بنا کعبیوں ہووے حج، حُجرہ حق دینا وکھائیا۔ دُھر دا مندر دسنا مٹھ، شُودوالا اِکو سوہا پائیا۔ جتھے نرمِل جوت جگے لٹ لٹ، ساڈھے تِن ہتھ کرے رُشنائیا۔ شبَد ناد دُھن سُناؤنا اِحد، انا د انا دی اپنی دیا کھائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے سب اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پردہ دینا اُٹھائیا۔ جدھر تکئیے تیرا اِکو نام اِکو کلمہ دین دُنی لئیے جپ، دُو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِکو تیرتھ ہووے تٹ، کنارہ اِکو سوہا پائیا۔ اِکو گرہ مندر ہووے ہٹ، وست اموک اِک ورتائیا۔ ستجگ ساچا مارگ پرہ دس، دہ دشا سکھیا اِک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے تیرے وس، واسطہ پا کے دین دُہائیا۔ ساڈی کلجگ اتم ہوئی بس، آگے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پچھلا سب کچھ سوئیا تیرا تینوں حق، حقیقت تیری تیرے وچ ٹکائیا۔ سارے سپس نواؤندے جھٹ، جھٹکے حلالی والے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹی دی درشٹی وچ نیتر کھول اکھ، سنت بھگت گرُمکھ گرسکھ صوفی فقیر بے نظیر نظر اپنی نال لے اُٹھائیا۔

★ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ گورایا حضورا سنگھ دے گرہ دواہ سنکت ★

چیت کہے میں چلیا، چلت کران لوکائیا۔ سندیسہ پُرکھ اکال گھلیا، دُھر دا حُکم درڑائیا۔ نین آگھاڑ کے ویکھ جھلیا، نیتر لوچن کر رُشنائیا۔ بن بھگتان دیپک کھئے نہ بلیا، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ ویکھ کھیل اچھل اچھلیا، ول چھل دھاری اپنی کار بھگتائیا۔ جیو جہان جاوے سلّیا، انیالا تیر چلائییا۔ کلجگ انت پرچھاواں ڈھلیا، ڈھٹیا گوبند دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال نال رلیا، دین دُنی دا مالک نور اہییا۔ جو وسے نہچل دھام اٹل اٹلیا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چیت کہے میں مُکیا، مُکمل کھیل جنائیا۔ پُرکھ اکال کولوں پُچھیا، کی تیری بے پرواہیا۔ نرگن سرگن

ہلونا دتا اٹھ جاگ ستیا، مات لے انگرٹایا۔ ویکھ کھیل ابناشی اچتیا، جو چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ شبدی حکم اندر دو جہان جُٹیا، برہمنڈ کھنڈ رہیا بلائیا۔ جن بھگتاں آ کے پُچھیا، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ دوسر نین کسے نہ دسیا، ستمکھ سوہیا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در سچ دئے وڈیائیا۔ چیت کہے میرا انت اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ میں تکیا بے نظیر، جو نظریہ دین دُنی وٹائیا۔ جس نے بدل دینی تقدیر، تدبیر اک سمجھائیا۔ شرع دا کٹ زنجیر، شہنشاہ اکو دیوے مان وڈیائیا۔ لیکھا چُکا کے شاہ حقیر، حکم اکو اک سُنائیا۔ پچھلی کیتی اُتے مار لکیر، لائن اگلی اک پرگٹائیا۔ دین دُنی دی بدل ضمیر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ ست سروپ دس تصویر، لاتصویر دئے درزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل لئے ملائیا۔ سچ میل کرے صاحب سوامی، ستگر داتا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی انترجامی، دو جہاناں پردہ دئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے نشانی، ستجگ ساچا سچ پرگٹائیا۔ جن بھگت سہیلے بخشے منزل اک رُوحانی، رُوح بُت کر صفائیا۔ دینی پئے نہ کھئے قُربانی، شہادت وچ تن نہ کھئے لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ پڑھنی پئے بانی، بان انیلا تیر دئے چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا آپ مُکائیا۔ سچ لیکھا آپ دسدا، ہر کرتا گہر گمبھیر۔ جن بھگتاں اندر وسدا، بدل دیوے ضمیر۔ پیار بخشے اپنے رس دا، لہنا دیوے انت اخیر۔ جھگڑا مُکا کے وکاری رت دا، دھرم دی دھار دسے تدبیر۔ لیکھا رہے نہ من مت دا، امرت بخشے ٹھانڈا سیر۔ جو لوں لوں اندر رچدا، چوٹی چڑھ کے ویکھے اخیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگاد کدے نہ ہونے دلگیر۔ دلگیر نہ ہو دلربا، میں خُدا ازین ازاں حکوؤفے مُدعا مُزلزاں عہدہ نزو غزم زیکے زوستے محضے زواں محبُوے پاک صاحبے زکوہ قدم بوسی قادرے قُدرت کرماں قصاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا ویکھے حق، حقیقت پردہ لاپیا۔ صاحب پُرکھ سمرتھ، داتا بے پرواہیا۔ مہا سدا اکتھ، رسن نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ کھیڑا کرے بھٹھ، ممتا موہ مٹائیا۔ ستجگ اُچے جگ، جاگرت جوت ہونے رُشنائیا۔ دین مذہب نہ رہے حد، ذاتی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ پرہم پُرکھ دی سارے ہوون جد، وشن برہما شو سیو کھائیا۔ سچ دوار

ایکنکار اِکو ڈنڈاوت بندنا سجدہ دتے حج، حاضر حضور اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، حکم دیوے سورا سرگ، دوسر بھے نہ کھئے جنائیا۔

★ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

چیت کہے میں تکیا نوری چتا، چن چند جوت رُشناٹیا۔ جس حکم سندیسہ دُھر دا مئا، من کے خوشی بنائیا۔ بودھ آگادھ دا بدل کے کتا، اکھراں دتی وڈیائیا۔ چوڈاں سو تیس انک دا پتا، پنشمینٹ دئے سزائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیر گھنا، نیتراکھ کھلاٹیا۔ چاروں گنٹ شبدی دھار بھتا، پینڈا پندھ مکائیا۔ نظارہ تکیا ماٹی چما، چوراسی پھول پھلاٹیا۔ جیوت ویکھیا دمہ، ساہ نال سہائیا۔ من ویکھیا کلپنا والا کما، کرنی بے پرواہیا۔ دین مذہب تکیا بتان، حدود حد وندائیا۔ جان کلجگ تکیا جگت جہان اتھا، پرہہ درس نیتراکھ نہ پائیا۔ کوڑ کِریا سرشٹی درشٹی لگا غما، چیتن سرت نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پھرن سنہا سنہا، آر پار نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل کوئی سمجھے نہ چوڑا لما، لائن عین نہ کھئے درسائیا۔ جس نوں نہ کوئی ہوس نہ کوئی طمع، تامس رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کوئن کوٹ گر اوتار پیغمبر جس دی دھار وچوں جما، انک عدد نہ کھئے وڈیائیا۔ جگ چوڑی سرگن جگاؤندا رہیا شمع، شمعدان ساڈھے تن ہتھ کایا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ چیت کہے میں ہویا چوکننا، چار جگ سُنائیا۔ لیکھا بھل جاؤ جگت والا دماں، دامنگیر اِکو لو بنائیا۔ جس دا کھیل دیونہارا لکھ چوراسی دھنا، دولت نام بے پرواہیا۔ کی ہو گیا جے رام کرشن توں بنیا اللہ، اکھراں نال صفت وڈیائیا۔ ستنام واپگر وچو اکھری پھڑا کے پلا، پلو سب توں گیا چھڈائیا۔ جگ چوڑی سارے کہن رہندا اِکلا، اکل کل دھاری اپنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی سچ سینگھاسن ملا، مہربان اپنا ڈیرہ لائیا۔ چیت کہے میں سچ دساں میں پرہہ چرن دا تکیا تھلا، جس جل تھل دتے زلائیا۔ شبدی دھار ویکھیا دلا، جس دی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جیہڑا سندیسہ گوہند پٹھا لماں پا کے دے گیا سی ڈلا، مکھ کن اُتے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان دیا کھائیا۔ چیت کہے میں تکیا چرن نورانہ، نورو نور اہیا۔ میں تکیا سری بھگوانا، جوتی

جاتا ڈگمگائیا۔ میں تکیا نوجوانا، گوہند سورا سوہیا پائیا۔ میں تکیا کھیل مہانا، سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ چیت کہے میں چھڈ زمیں اسماناں، جھک کے قدماں سیس جھکائیا۔ میں سندیسہ دیواں تیرا پروانہ، پروردگار تیری سرنائیا۔ تُوں میرا مالک تُوں میرا خالق میریا پیغمبرا تینوں بنا اماما، عملاں تُوں ربت نظری آئیا۔ چیت کہے ایہو کلکی ایہہ دھار گوہند جس نے پھریا بانا، بانی دا بان انیالا دے لگائیا۔ جن بھکتو تہاڈے وینہدیاں ایس نے بدل جانا زمانہ، زمیں اسماناں اپنا حکم ورتائیا۔ کچھ لاؤن والا بہانہ، بہانے وچ اپنی کار کمائیا۔ تُوں کیسے تُوں کدے نہ سمجھیو بیگانہ، پرہ سب دا پتا مائیا۔ ساری دُنیا تُوں دینا دانا، نام ندھانا اک ورتائیا۔ کیوں پرہو آتم دا سچا کاہنا، پر ماتم اک اکھوائیا۔ جس تُوں سجدے کرن سلاما، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ اوس کرنا کھیل مہانا، مہا اکٹھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ چیت کہے میں چلیا آگھ، آخر دیاں جنائیا۔ کیوں وڈیائی ملی پہلی وساکھ، لوک مات وجی ودھائیا۔ چار جگ دے رکھیاں دی پوری کیتی ارداس، پُرکھ اکال ہویا سہائیا۔ ست سچ دا کیتا پرکاش، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ بناں وچ جو چدے رہے سواس سواس، تنان وچ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ وساکھ کہے جس ویلے سمت سی پندراں سو تیتی، نانک آیو بالی سوہیا پائیا۔ دھرتی دے نال کیتی اوس نیکی، نکے وڈی گل جنائیا۔ تُوں کھیل آگما ویکھیں، وکھرا دیاں درڑائیا۔ جو جھگڑا پایا مَلا شیخی، پنڈت کرن لڑائیا۔ ایہہ سارے دسن پردیسی، دیس دا مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ ہتھ کھونڈی موڈھے اُتے کھیسے، پھردے تَر دے کتھا جنائیا۔ میری یاد رکھنی نیکی، ملے مان وڈیائیا۔ جس ویلے لجیا رہی نہ بہو بیٹی، دھرم دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ پھیر دھار ہو کے دھار پرگٹاں چھیتی، اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ نانک کہا میرا میت مُرارا اک، ایکنکار اکھوائیا۔ جس تُوں سب کچھ رہیا دس، بن نیناں ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دے ویکھے مَن رکھ، تپسوی پھول پھلائییا۔ اوہناں دے انتر آسا ہت، ہتکاری راہ تکائیا۔ جنہاں دے کول اوتاراں والی چٹ، پیغمبران کلمے دین گواہیا۔ اوہناں دا لہنا دینا لینا نچھ، نج اپنی کار کمائیا۔ جھگڑا مکا کے پتھر اٹ، گھر اکو دینا سہائیا۔ گوہند دھار ہو کے پُرکھ اکال مٹنا پت، پت پریشور سیس نوائیا۔ چار جگ دے وچھڑیاں گرمکھ بناؤنا سکھ، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ امرت دھار دینی چھٹ،

میگھ اک برسائیا۔ جنہاں دی سرتی جاوے ٹک، ٹکیاں وچ نہ کھنڈے وکائیا۔ رس لین مٹھ، انرس اک چکھائیا۔ پُرکھ اکال وساؤن
 چت، دوسر اوٹ نہ کھنڈے تکائیا۔ پچھلی ریتی رکھی مٹی مُنیشسر وساکھی دی مناؤندے سی تہت، اپنی آس وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ نانک کہا رکھیاں نوں دینا مان، ممتا موہ مٹائیا۔ سچ دا بخشنا دان، داتا اک
 ورتائیا۔ گوہند بن نوجوان، سورپیر اکھوائیا۔ امرت کرا کے پان، پنڈت پاندھیاں توں دینا چھڈائیا۔ یُدھ کر گھمسان، دھرم دینا
 درسائیا۔ کر کے کھیل مہان، ڈنکا دینا وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ نانک کہے گوہند دھار
 ہووے نانک، نانک گوہند روپ بدلائیا۔ رشی مٹی ویکھنے ہیرے مانک، موتی پچھلے پھول پھلایا۔ سب دا بن کے آپ جانی جانت،
 چار ورنان وچوں لینے اٹھائیا۔ ہندو مُسلم پرہ دی سارے امانت، دوجا نظر کھنڈے نہ آئیا۔ کوڑی کلپنا میٹ علامت، مارگ اکو اک
 درسائیا۔ بودی جنجو لیکھا مُکا کے حجامت، صورت ثابت دینی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار
 کھائیا۔ نانک کہا گوہند دھار کھیل وساکھی، وچلا بھیو نہ کھنڈے جنائیا۔ پُرکھ اکال دی مٹی آکھی، آخر سیس نوائیا۔ جھگڑا مُکا کے
 ذات پاتی، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھابیا۔ امرت بخشنا بوند سواتی، جھرنا اک جھرائیا۔ نرگن جوت جگا کے باقی، اندھ اندھیر دینا
 مٹائیا۔ پنج پیارے بنا کے ساتھی، سگلا سنگ رکھائیا۔ کھیل پُرکھ ابناشی، نرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ وساکھ کہے میرا گوہند پورا کیتا قول، اقرار توڑ نیہائیا۔ پرگٹ ہو کے اُتے دھول، دھرم دی
 دھار درڑائیا۔ جودھا سورپیر بن کے بانکا سڈول، سوہنا اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ پریتی گھولی گھول، پُرکھ اکال اک سُنائیا۔ ساچے
 کنڈے نام دے تول، چار ورنان ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھاں انتر موئل، انتشکرن کری صفائیا۔ شبد اکھا اتم بول، انبولت گیا جنائیا۔ اک
 ویراں جانا پرہ دے کول، تن وجود دینا تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ وساکھ کہے گوہند
 کر گیا پورا اقرار، اک اک دیاں جنائیا۔ میں بڑا کیتا تکرار، جھگڑیاں وچ دُہائیا۔ کیوں چھڈ کے چلیا یار، یارانہ مات تڑائیا۔ جنہاں
 پچھے واریا پریوار، پچیاں بھیٹ چڑھائیا۔ اُنہاں دی کون پاوے سار، سر ہتھ کون ٹکائیا۔ گوہند بول کہا للکار، اُچی کوک سُنائیا۔
 میرا نہیں کچھ اختیار، حُکمے اندر سیو کھائیا۔ میرے سکھ ڈلارے سدا میرے نال، وچھوڑا نظر کھنڈے نہ آئیا۔ میں سچکھنڈ جانا سچّی

دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ دھرنی دا حال دسنا کمال، جو ویکھیا سو پڑدا دینا اُٹھائیا۔ پھیر آواں نال لے کے اپنا پُرکھ اکال، مڑ کے کیسے توں منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آپے شاہ تے آپے بناں دلال، وچولا ہور نہ کھئے بنائیا۔ بن کے امام پیغمبر سُنناں مُریداں حال، سُکھاسن اک سُہائیا۔ چل کے نویں توں نویں چال، بھیو ابھیدا دیاں کھلائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بنا کے اک دھرمسال، دھرم دوارا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ وساکھ کہے اوہ پنج پیارے گئے چھڈ، تن نظر کھئے نہ آئیا۔ ماس رہیا نہ ہڈ، وجود نہ کھئے وکھائیا۔ اگنی وچ دتے دگ، شوعلیاں وچ اپنا آپ بدلائیا۔ دھرنی نالوں ہو کے اڈ، وکھرے ڈیرے گئے جمائیا۔ مینوں سمجھ نہیں آئی کی بنایا پج، کیوں پنجم کھیل کھلائیا۔ میں بھیجی تھی ویکھیا سارا جگ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جاں تکیا صدی چوڈھویں ویکھی اگ، اگنی مند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ دھرنی کہا میں ہس کے کہا گوبند کتھے تیرے پیارے پنج، پنجم دے جنائیا۔ مینوں بڑا رنج، دُکھاں وچ کُراٹیا۔ کون لاوے انگ، انگیکار کون اکھوائیا۔ کتھے نیلا کسیں تنگ، سینگھاسن کون وڈیائیا۔ کپڑی کوٹے کریں جنگ، کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ کون وجائیں مردنگ، دھونسا اک اُٹھائیا۔ چھڈ کے پُری اند، کون دھام سوبھا پائیا۔ گوبند کہا ایہہ تن سریر وجود میرا کھیل دھوکھے والا پکھنڈ، سرشٹی دیاں جنائیا۔ انساناں وانگو کیتا جنگ، ہتھاں نال لڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ گوبند کہا میں چھڈیا پُری اند، اند اند وچ سائیا۔ اگے کر کے آواں پگا سنبندھ، کھنڈا کھڑگ ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ اپنا ڈنکا و جاواں جس ویلے سمت شہنشاہی آوے پنج، پنجم دُھر دا نام لگائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ پریم دا رنگ، دُرمت میل دیاں دھوائیا۔ میرے شبد دا سدا کسیا رہنا تنگ، زین پاکھر نہ کھئے بدلائیا۔ نام دا وجدا رہنا مردنگ، ڈگا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ دوتی دُشمنان سب دی وڈھ دینی کنڈ، کنڈھا گھاٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ دُھر دے نام نے دینا دنڈ، دُنڈاوت سب نوں دئے سمجھائیا۔ کیسے دے کولوں کچھ نہیں لینا منگ، دیونہار اکھوائیا۔ تھوڑا سماں جان دیو لنگھ، ہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھرنی دُبائی وچ ورہنڈ، برہمنڈ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ سمت پنج کہے کی میں پنج شہنشاہی، شہنشاہ دینا درڑائیا۔ کی میں اوہ تیرا درویش راہی، رہبر دینا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں میرا میں تیرا اکو ماہی، محبوب نور خدائیا۔

دو جہان وچھڑے گر اوتار پیغمبر وچھڑے گوبند تیری میری نہ ہوئی جدائی، وکھرا جز نہ کھئے ونڈائیا۔ اٹھ ہُن پے جائیے اپنی
 صلاحیں، مشورہ پچھلا رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی سانجھی ہووے گواہی، شہادت اکو گھر بھگتائیا۔ گوبند کہا پرہو
 پہلوں مینوں دے ودھائی، پھیر میں دساں کس بدھ چلاں تیری رضائی، رازق رحیم اوٹ تکائیا۔ میں کچھ کھیل کرنا سریشٹی اُتے
 ہوائی، حوا آدم رہے گر لائیا۔ اوہ ویکھ لیکھا جیہڑا لکھیا بنا قلم شاہی، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ میں جان دا تُوں سریشٹی آنک وار
 ڈھابی، انک وار اُچجائی، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ پر ہُن میں دعوے نال کہنا میریاں بھگتاں لیکھا منگے کھئے ناہیں، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ وساکھ کہے میں لینا اکو وصل، وصلے یار خدائیا۔ میں
 کھیل ویکھنا اصل، اصلیت دینی درڑائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کن پکڑ کے کہن دروبی خُدا اسیں سچ جانا تیری آد توں اکو
 نسل، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ دین مذہب ساڈی تیری چھابی والی فصل، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ اسیں ساریاں کھادھی تیری
 قسم، سوگند تیرا نام جنائیا۔ بہڑی ساڈے سریر تن وجود جیہڑے ہو گئے بہسم، ماٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ اج ویکھیا تیرا نور نورے
 چشم، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ اسیں تیرے دوارے آئے وسن، سچ دوارا دینا درڑائیا۔ تیری سرنی آئے لگن، لگ ماتر دینی مٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوبند نے اکھئے کیتے جھیور نائی، چھیمبیاں
 جوڑ جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آج توں اسان پرہ تیری اکو اوٹ تکائی، دوجا نام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری سکھی بن کے سد تیری
 سیو کھائی، چاکر ہو کے چاکری جھولی پائیا۔ ایہہ دوس دبارا خوشیاں والا اسیں مئیے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ منسا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا ساریاں دا اکو سہارا، اکو
 اک سرنائیا۔ تینوں مئیے کلکی اوتارا، امام تیری سرنائیا۔ سجدے کریئے نمسکارا، ڈنڈاوت وچ وڈیائیا۔ تیرا ویکھئے سچ دوارا، جتھے
 بھگت جن بیٹھے سوہا پائیا۔ جس دا مان ہونا وچ سنسارا، نو کھنڈ پرتھی وچ ودھائیا۔ دیناں مذہباں رہنا نہیں انت اکھاڑا، جھگڑا
 مٹے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وساکھ آیا
 آج، سمت شہنشاہی پنج نال وڈیائیا۔ ساڈا پورا کر دے حج، حاجت آگے رہے نہ رائیا۔ تیری سریشٹی تیرا جگ، جگ جیون دا تے

تیری جھولی پائیا۔ ساڈی دیناں مذہباں مٹی حد، حدود آگے نہ کھئے رکھائیا۔ قدم بوسی کریئے آگے ودھ، چرن کول سرنائیا۔ تیرے نالوں ہوئے نہ کدے الگ، وکھرا راہ نہ کھئے چلائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا گائیے چھد، سوہنگ ڈھولا آگم اتھاپیا۔ اپنی شرع وچوں آپے کڈھ، کڈھنہار اک ہو آئیآ۔ کلجگ کوڑی کریا زنجیر وڈھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ اسیں ہوئے گد گد، خوشیاں وچوں خوشی بنائیآ۔ جاں تکیئے وشو دھار تیری جد، نُوں نُوں وچوں درسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا میل ملائیآ۔ وساکھ کہے گر اوتار پیغمبرو دھرم دوارے کھاؤ سوگند، حلف دھر دا نام لو اٹھائیآ۔ اک حکم اندر رہنا پابند، اپنی اپنی دھار نہ کھئے جنائیآ۔ پُرکھ اکال دا منگنا سنگ، کرنی نہ کھئے وڈیائیآ۔ نرگن دھار ماننا اند، سرگن میل نہ کھئے ملائیآ۔ جوت آگمی تکنا چند، سوریہ چند نہ کھئے رُشنائیآ۔ پرہ دے نام توں کرنا نہیں کوئی جنگ، شرع وچ نہ کھئے لڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھرم دوار اک سہائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں منظور، سپس سرب جھکائیآ۔ اکو سانجھا سب دا حضور، جو حضرتاں دئے وڈیائیآ۔ جس دا آگمی نُوں، جنے کھئے نہ مائیا۔ مئیئے سچ دستور، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ گرھ نہ رہے غرور، غربت ڈیرہ ڈھاپیا۔ سر سجدے وچ جھکے ضرور، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ وڈیائی رہے نہ کھئے کوہ طور، جلوہ گر اک گوسائیا۔ جس دا نام کلمہ کر کے آئے مشہور، مشورہ دھر دے نال پکائیآ۔ جو سب دے پار کرائے دیناں مذہباں والے بیڑے پور، پورن آسا ویکھ وکھائیآ۔ ویکھو حکم من وچ ہوئیو نہ کھئے مجبور، مجبوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نام کلمے توں پوایا فتور، دین دنی لڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان اک سرنائیآ۔ وساکھ کہے وسر نہ جائیوکت، جو دیوے مان وڈیائیآ۔ جس دی کریا بنا کوئی بن نہیں سکدا سنت، صوفی ملے نہ کھئے وڈیائیآ۔ بنا مہر توں لیکھے لگے نہ جیبا منت، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ جس نے سب دا کیتا انت، انتشکرن ویکھے لوکائیآ۔ جن بھگتو تسیں بودھ آگادھے پنڈت، جنہاں بھیو لیا پرہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تہانوں سچکھنڈ دوار دے بنا کے مہنت، سچ دوار دئے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تہانڈا اک وکھائیآ۔ وساکھ کہے گوبند پیایا امرت جل، کھنڈے دھار وڈیائیآ۔ پُرکھ ابناشی کریا کیتی پرل، بلی بلوان ہویا سہائیآ۔ جن بھگتو جس نوں تارن لگیاں گھڑی نہ لگدا پل، پلک دے اندر پار کرائیا۔ تسیں اوس دے اوس نے تہاڈا دوار لیا مل، آگے فرق

رہیا نہ رائیا۔ اوہ آتما تے تسیں پنج تت کایا ماٹی کھلّ، دوہاں دا مل کے بنیا نہچل دھام اٹل، گھر وچ گھر وچی ودھائیا۔ تسیں ایتھے ویکھو کتھوں آیا چل، نہچل اپنا پھیرا پائیا۔ تسیں اچے نہیں ہوئے تے اوہ ہو گیا تھادے ولّ، ولولے سارے دیو کڈھائیا۔ تھانوں پیار کیتا ستکار کیتا اعتبار کیتا وبار کیتا دین دُنیا نال کیتا چھل، اچھل چھلدھاری اپنی کار کھائیا۔ جس دا نور اوسے دی جوت نال جاؤ ہن بل، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ وساکھ کہے میں تگاں کپڑی ٹکرے، بھڑی میری ڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ایتھے اترے، اتر پورب پیچھم دکھن چارے کنت ویکھ وکھائیا۔ سہنجنی ہوئے رترے، رتری اپنے نال مہکائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر بھگتاں نوں کہے آؤ میرے پترے، پتا پوت گود سہائیا۔ ویکھو کدے بن نہ جائیونہ شکرے، شکرہ کہے کے خوشی منائیا۔ جس نے جنم جنم دے کرم دے میٹ دینے دکھڑے، درداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہن تے تسیں پرہ دا درس کردے پھیر دُنیا نے تھادے تکنے مکھڑے، ہتھ متھیاں اُتے ٹکائیا۔ پرہو دے حکم کدے نہ رُکدے، روکن والا نظر کھتے نہ آئیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جھکدے، دھوڑی خاک رمائیا۔ جن بھگتو تھادے لیکھے لگدے اکو نال ٹک دے، ڈھولا سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ وساکھ کہے میں کی کھیل ویکھدا نیاری، نینکار کی جنائیا۔ سوادھان رہنا پنچ لکھاری، حکم سندیسہ اک درڑائیا۔ پتہ نہیں کپڑے ویلے ماییاں نالوں توڑ دیوے یاری، سجن ساک سین نہ کھتے بنائیا۔ تسیں پرہ دے بھگت تھانوں دے دینی مختیاری، مُفت اپنا نام ورتائیا۔ ایہہ کیسے دی وست نہیں ادھاری، جو کرنا سو کر کے دینا درسائیا۔ جاں ساتھ رہو کے جاں چھڈ جاؤ کے یاری، کوڑا یارانہ نہ کھتے نبھائیا۔ جاں آ لین دیو ایہو ستاراں ہاڑی، دین دُنیا دے پردھاناں نوں دیاں اٹھائیا۔ ایہہ کھیل پہلی واری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ وساکھ کہے کچھ میں وی وسر گیا، سچ دیاں سُنائیا۔ دین دُنی وچ نسل پیا، بھلیا بے پرواہیا۔ کلجگ دے جال وچ پھسل گیا، چلی نہ کھتے چترائیا۔ چارے کنت پھردا رہیا، بھجیا واہو داہیا۔ جیہڑا گوہند حکم کہا، اوہ اندرون دتا کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ وساکھ کہے گوہند نے کھنڈے نال پنج ویراں دھرتی نوں ماری چوبھ، نوک دتی کُھبھائیا۔ غصے وچ کہا نال روہب، ویکھیں کتے رولا نہ دیویں پائیا۔ میں تیرا پردا رہیا سودھ، تیرے اندرون کراں صفائیا۔ کیوں توں کلجگ وچ میرے بھگت چکنے گود، گودی

اپنی لینے ٹکائیا۔ میرے پرہو نے ویکھن آؤنا چوج، چوجی اپنا پھیرا پائیا۔ کملیے کتے کریں ہرکھ نہ سوگ، ایسے کر کے تیری نیہاں ہیٹھاں بچے گیا دبائیا۔ میرے سکھاں بھگتاں توں کرنا پئے کوئی نہ جوگ، تپسوایاں والی کار نہ کھئے کھائیا۔ کسے دے اُتے سُننا پئے نہ بوجھ، جنم کرم دھرم دا لیکھا پرہ دی جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرنی رو رو کے کبی، سہم سہم سُنائیا۔ گوہند کِریا کریں جے پُرکھ اکال آوے تے آویں نہیں تے بن کے نہ آویں ڈمبھی، ڈمبھیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ سلوار پائیں نہ دھوتی پھینیں نہ کچھرا پائیں نہ تمبی، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ ویکھیں دین مذہب دی گلّ کوئی نہ متیں، منسا اپنی اک ودھائیا۔ چار ورنان نال سانجھی کرنی کئی، کتے دا لیکھا دینا مُکائیا۔ اوس ویلے بہاویں سرِشٹی ہووے اٹھی، تیرا نُوَر جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ وساکھ کہے گوہند نے تن ویراں بہار رکھیا اُتے پیان، کمر اُپر توں کھچائیا۔ رسنا کھا کوڑی کِریا دباں، پھیر باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جس ویلے جگت ملیجھ ہووے سب، سبھاپتی رہن کھئے نہ پائیا۔ دُنیا بھل جائے اپنا ابا، پتا پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ کوڑی کِریا وجے ڈگا، چاروں کُنٹ پئے دُبائیا۔ جھگڑا پئے ناڑ ماس ہڈا، تن وجود دئے گواہیا۔ اوس ویلے ست دھرم دا دسے کوئی نہ اگا، اگو بیٹھن مُکھ چُھپائیا۔ پوتر رہے کوئی نہ جگ، تھان تھنتر دین دُبائیا۔ میں پرہ دی چلنا رضا، بھانے وچ سیس نوائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں توں دینا مزہ، دُھر دا نام چکھائیا۔ جے کوئی پُچھن آوے وجہ، اگلا بھیو نہ کسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وساکھ کہے میرا گوہند آیا، خوشیاں نال وڈیائیا۔ جس نے گرسکھ دُلارا جایا، جمن والی پتا مائیا۔ پُرکھ اکالا دائی دایا، ساچی سیو کھائیا۔ میرا سوہنا وقت سہایا، سہنجنی خوشی بنائیا۔ جن بھگتاں گود اٹھایا، اپنا رنگ رنگائیا۔ لوک پرلوک ڈنک وجایا، سندیسہ خبر درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وساکھ کہے جن بھگتو بٹھ مارو اُتے چھاتی، صاحب سلطان اک سرنائیا۔ پُرکھ اکالا مننا کھلاپاتی، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ سچ دوار دا آد جگادی ساتھی، سکلا سنگ نیہائیا۔ جیوت مرت کرے راکھی، ایتھے اوٹھے بیٹھے سہائیا۔ تہاڈی لیکھ لاوے زندگی حیاتی، جیون اپنے وچ ٹکائیا۔ تہاڈی گوہند والی وساکھی، سرِشٹی دُکھاں وچ کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، امرت بوند دیوے سواتی، دھر دا رس پن رسنا آپ چکھائیا۔ وساگھ کہے میری سچ سچ ارداس، عرض دیاں درڑائیا۔ پرہہ دا بھگتاں اندر واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جو گوہند گیا آگھ، آخر اوہو پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی شاخ، سارے اپنے وچ ملائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ سچ کرے رُشنائیا۔ چار ورن اک جماعت، اکو نام دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے اندر دیوے وشواس، وشاکوڑ دے گوائیا۔

★ ۲ وساگھ شہنشاہی سمت ۵ رجینیش جی نال امرتسر ★

بڑی خوشی ہوئی پہلی ہوئی بھیٹ، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ آتم دھار ہووے بیت، پرما تم پیار مُحبّت وچ وڈیائیا۔ جوتی درس ہووے نج نیت نیت، نج نین جوت نور رُشنائیا۔ جگت وکارا ہووے کھیت، ممتا موہ وکارا ہنکار رہن کھتے نہ پائیا۔ تون میرا میں تیرا اگھی کھلے بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سچ گرہ مندر دے درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارا دیس، جتھے نرگن نور جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پہلا سماں پہلا وقت، گھڑی وار تھت دے گواہیا۔ کی آگے دشا ہونی سرشٹی جگت، دُنیا کائنات کی کار کھائیا۔ کی حکم دینا پریم عرش، پاربرہم پرہہ اپنا سندیس جنائیا۔ کی جھگڑا پینا اُپر دھرت، اُتر پورب پچھم دکھن دینا درڑائیا۔ کی اوتار پیغمبران گرواں جوتی دھار کیتی شرط، پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھا یار شبدي قول اقرار بنائیا۔ کس بدھ مایا ممتا موہ مٹی حرص، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہے نہ رائیا۔ کس بدھ جیواں جنتاں اُتے سادھاں سنتاں کرنا ترس، رحمت حق کھائیا۔ من کلپنا کوڑی کیرپا رہے کوئی نہ غرض، آسا ترسنا دور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ دھرنی کہے کی آگے ہونا مہا رشی رجینیش، راج نیتی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پاربرہم پت پریشور دو جہاناں پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں کرنہارا تفتیش، چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب ذات پاتی ویکھ وکھائیا۔ کی پیغمبران کیتی تشویش، واحد کلمے وچ جنائیا۔ کی اتم رکھی اُمید، کلجگ اتم دے دُہائیا۔ بنا مہاپرش سنتاں تون کرے نہ

کھئے تصدیق، شہادت والا نظر کھئے نہ آئیا۔ کِس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی کردی گئی اُمید، آسا ترسنا وچ ودھائیا۔ کِس نے انت اخیر پچھلی کیتی اُتے مارنی لیک، سَتجگ سچا سچ دھرم سمجھائیا۔ دین دُنی انتر نرنتر نراکار نرنکار نرور ہو کے بدل دیوے نیت، نیتوان اپنا رنگ رنگائیا۔ مائو مائو مائو اک دوجے نال کرن پریت، انسان انسان انسان مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ مہا رشی جی کِس بدھ اندر کھلے تاکی، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کِس بدھ امرت جام ملے ساقی، بھر پیالہ نجھر دھار دئے پیاٹیا۔ کون دوار نرگن نر جوت ہوئے پرکاشی، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ کون گرہ لیکھا مکے پون سواسی، ساہ ساہ نہ کھئے وڈیائیا۔ کون دوارا جتھے اگئی پئے راسی، سُرتی شبدي گوپی کاہن اپنا رُوپ بدلایا۔ کون مندر جتھے ملے ناتھ اناٹھی، دین دیال ٹھاگر پرہ اپنا گھر وکھائیا۔ کون راستہ کون براستہ کون سجن کون ساتھی، سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی دئے پچائیا۔ کوئن کوٹ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی اکھراں وچ صفتاں وچ دھر دی مہا رہے آکھی، رسنا جہوا بتی دند ڈھولیاں وچ گائیا۔ کی کھیل ہونا آگے جھگڑا پینا لوک ماتى، دھرنی دھرت دھول اپنی دھار وکھائیا۔ سچ دسنا کِس منزل اُتے ملے محبوب جس نون کہندے پُرکھ اناشی، جنم مرن جنم وچ وچ کدے نہ آئیا۔ ٹھاڈا ہتھ کہے میں لگا اُتے بازو، انگلی انگوٹھے نال ملایا۔ ایہ ہتھ اوہ جس کول سچ دا ترازو، نام کنڈا اک وکھائیا۔ کِس بدھ دین دُنی اندروں بنے سادھو، سادھنا سچ وچ وڈیائیا۔ اک سرنائی اک پیار اک مُحبت اک ایشٹ وچ لاگو، دیو سوامی اکو سوبھا پائیا۔ کون بن جگت نیناں نج نیتر سویا جاگو، جاگرت جوت بن ورن گوت ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی سب دا آگے کیہڑا بننا آگو، جو حُکم دھر سنندیسہ نام کلمہ سرشٹی درشٹی اندر ایشٹی ہو کے دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا ایکنکارا وچ سنسارا اکو اک وکھائیا۔

★ ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت ★

نارد کہے واہ پُرکھ سمرتھے، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ جُگ چوکڑی تینوں رگڑدے رہے متھے، اٹاں پتھراں اُتے گھسائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا گاوے جسے، صفت صلاح وچ وڈیائیا۔ ست سرُپ تیرا کیسے نہ وکھایا پرتکھ رُپ اکھ، لوچن ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ میری انتر آسا ہسے، خوشیاں وچ خوشی منائیا۔ اوتار پیغمبر گر بھوئے بکے بکے، حیرانی وچ دھیان لگائیا۔ جتھے کیسے دا کوئی چارا نہیں چلدا وسے، طاقت وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ اوتھے صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں پیچ رکھے، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پریم دی دھار وچ پری پھرن نسے، بھجن واپو داہیا۔ وشنوں پھرے پیر دے، ہوئی ہوئی قدم اٹھائیا۔ ایہ کھیل بن دا کدے کدے، نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ راہ تکائیا۔ بنا پرہو تون باقی سارے کردے دغے، سدا سچکھنڈ دوار نہ کھئے پہنچائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک نام چپے، سنت صفتی ڈھولے گائیا۔ نارد کہے میں چار کُنٹ دہ دشا تکیا جگ میدنی تپے، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ موہ وکار وچ متی بن دے متے، بُدھی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ ستے، ست ستواد نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ نارد کہے پرہہ برس دے امرت میہوں، اگئی دھار و بائیا۔ آتم پر ماتم بنا نہیوں، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا مُکا دے ساڈھے تن ہتھ سیوں، سپاں کم کیسے نہ آئیا۔ مہربان محبوب سچ خُدا دیو، دیوت سُر سپس نوائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی ایکا دیوی دیو، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں حیران ہو گیا تون سب دا اکو پیو، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تیرے بھگت تیری سنگت خاطر سچ پیار دا کُن گپھوں، گندم تیرا نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں ویکھدا رہیا جوش، جوشیلے گرُمکھ نظری آئیا۔ مینوں اپنی بھل گئی ہوش، میری چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ میں تن واری ہو کے الوپ، پرہہ چرناں سپس نوائیا۔ پھیر ویکھے جا کے حضرت عیسیٰ والے پوپ، چرچاں وچ جا کے دھیان لگائیا۔ پھیر مُلا شیخاں کیتی کھوج، مسائکاں پھول پھلائییا۔ پھیر گرتھی تگے نال چوج، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ جاں بھگتاں کول آیا اوبناں مینوں کپا کنک وڈھنی ساڈا جوگ، اس تون وڈی بھگتی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس تون بھگت بھگوان دا مل کے لگدا امرت بھوگ، ماس برکھ دوس اپنی خوشی منائیا۔ رسنا سُنیا اک سلوک، تون میرا

میں تیرا ڈھولا آگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے میں پُچھیا کولوں داتری، کی داتا دیا کھائیا۔ اُس ہس کے کہا ایتھے نہیں کوئی چاتری، وڈی جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ جس پیار وچ آئے دوس راتری، گرمکھ بچے چائیں چائیا۔ اوس دا لیکھا کوئی سمجھے نہ وِ دیا والا شاستری، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ داتری کہا نارد ایںہاں کوئی پڑھنا نہیں منتر گائتری، گنواں سپس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا میل ملائییا۔ داتری کہے میرا اک اک دندا، دندا سے والیاں دئے زُلائییا۔ جن بھگتاں دے اندا، اندا اند وچوں پرگٹائییا۔ پن بندگیوں بنا کے بندہ، بندھن چوراسی والے کٹائییا۔ سنا کے ڈھر دا چھندا، ڈھولا آگم اتھاپیا۔ سچ دوار دا دس کے کندھا، پتن اکو اک وکھائییا۔ جس دا لیکھ ملدا نہیں وچ برہمنڈاں، منڈلاں وچ پھیرا کھئے نہ پائییا۔ سو دین دیال بن بخشنا، بخشش آپ کھائییا۔ نارد کہے پرہ پریم وچ نہاؤنا کوئن اشنان نالوں چنگا، گنگا جمنا گوداوری سُستی سب نو نو لاگن پائییا۔ دندا کہے میرے نال نہ کر دنگا، پرہ نے چوراسی چھڈا جم کی پھاسی رستے سارے دینے تڑائییا۔ سچ دوار ہرجن لنگھا، منزل اپنی پنڈھ مکائییا۔ جس دا گرہ مندر سدا ٹھنڈا، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، تھہ پن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ نارد کہے میں وچوں چلا گیا مدینے مکے، مقبریاں وچ دھیان لگائییا۔ پیغمبر ویکھے ہکے ہکے، محمد حیرانی وچ سنائییا۔ میری اُمت ہلکائی ہوئی مایا اگن تپے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پردے ہر کوئی نہ چپے، پروردگار سپس نہ کھئے جھکائییا۔ دھرم دی دھار نہ دسن سکے، ایمان عمل نہ کھئے وڈیائییا۔ جدھر ویکھاں سارے منہ دے بہار ڈھٹھے، بلہین دین ڈبائییا۔ جاں بھگتاں ویکھیا سارے کہن اسیں اچے نہیں تھکے، تھکاوٹ وچ نہ کھئے رکھائییا۔ میں پھر کے اچے تھے، مندران وچ پھیرا پائییا۔ اوتارو کتھے تھادے نام پٹے، پردہ دینا اٹھائییا۔ اپنے اپنے وکھاؤ پٹے، پچھلے سب دے لہنے دینے چُکائییا۔ سارے کہن ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھے، صاحب ہتھ وڈیائییا۔ جو بھگتاں پیج رکھے، مہر نظر نال ترائیا۔ دس وساکھ سچ پریتی وچ رتے، رتن امولک بیرے لئے بنائییا۔ سچ نام دے لا کے متے، مہر مُحبّت وچ سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پردے وسے، واسطہ سد اپنے نال رکھائییا۔

☆ ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

زکھنا زو کو جے چا زانا شی موویزے وا خانے جیہ جاکولے لا مُند یزی شاہ وتے وا دازہ میویں نزول ٹاس وزنے کا چازو وز نوازے از موزوزے خُدا خادمے اس وزیول عاجز نازتے دُعا معرفتے مُنسف علی زوس جوُنستے زگاہ منجُوکے زانا کوزرن یازلے ربنے لائستے اوا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ تانوزے عبارت، مزینائے بھارت، فرشتائے شرارت، گزشتائے نِزارت، کانا جکھنے من وسچّی چوزوکے محمدے نزی، ایلی قضی، مدینے مدی، کعبہ کلز، روشنانے از، واباستے وُضو، حضرتے وجوہ، قُدرتے قیامت، رحمتے سلامت، سبا اول شَم نازینے قلم سینہ سن کزوہ، قرآنے مذہب، مجیدے طلوعا، طالبے عظیم، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کرائیا۔ محمدے لغات، شانینے الزات، تَلَفّظے کتاب، حافظے آداب، حُسین حسن، موزونے جشن، کعبے کُلمب، مدینے مُزند، حضرتے فرزند، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ ذاکرے جُلک، حُسینے اُرف، موزے کُرص، شہزائے تُرک، مُمتاجے خُرد، گوہندے گزینے گرد، چکشو چوہ، حضورے نویہ، راشٹرے تویہ، بھارتے مجیہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کھائیا۔ اگی وساکھ کہے میں پاؤن آیا اگی، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ ذاکر حُسین اُورنگے دا سپاہی گوہند دے چرناں دی منگی سکھی، انتر انتر دھیان لگائیا۔ اُنکل نال اپنی چھاتی اُتے رمضان مہینے وچ لکھدا رہیا چٹھی، مُخاطب گوہند اک کرائیا۔ صورت نیناں وچ رہے ٹکی، اکھ پرتکھ ول لگائیا۔ انت اخیر اگی وساکھ سہنجنی متی، گوہند نوں متر کر کے انتر لیا دھیائیا۔ میں نکا تے میری آسانکی، اُورنگے آگے میری چلے نہ کھتے چٹرائیا۔ پنج وار دھرتی توں خاک لے کے اپنے سیس وچ سٹی، مُکھوں کہا گوہند تیری چرن دھوڑ نظری آئیا۔ پھیر مکے ول پٹھ دے گوہند ول لائی ٹکی، ٹک ٹکی اپنے اندر جھائیا۔ جھٹ دھار نظر آئی چٹی، چٹے بازاں والا سوہیا پائیا۔ اُس رو کے پنج وار سجدہ کیتا ہتھ دھریا اُتے گچی، تھاپی پُشت پناہ لگائیا۔ اُس جھٹ سجے چرن دی پھڑ کے چچی، مُکھ وچ لئی دباٹیا۔ نالے کہا گوہند میں ویکھاں تیرے گُرمکھاں دی باغیچی، بوٹے سوہنے نظری آئیا۔ میری آیو اچے بہتی نہیں بیتی، جے حُکم دیویں اُورنگے دا سیس دیاں کٹائیا۔ گوہند نے کہا ایہہ میری نہیں نیتی، میں

نیتوان دُھر دا ماہیا۔ سب نے پاؤنی اپنی کیتی، لیکھا سب دا دیاں چُکائیا۔ اُس پھیر کہا وٹّ کے کچیچی، میں چاہندا مُغلاں دی
 جڑ دیاں اُکھڑائیا۔ گوبند کہا نظر کر نیچی، چرناں ولّ دھیان ٹکائیا۔ نگاہ ماری گوبند کہا تیری اُس پرہوؤ نال لگے پریتی، جو پریم
 ہووے دُھر دا سائینا۔ ساچا حُکم سُن حدیثی، حضرتان توں پرے دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 اپنا رنگ رنگائیا۔ سپاہی دا نام سی اصغر، اُلا کہہ کے سرب جنائیا۔ سوہنا جوان بانکا ہندا سی وچ لشکر، عُمر تئی سال لکھائیا۔
 گوبند دے سد ویکھدا سی پیلے بستر، اکھاں میٹ دھیان لگائیا۔ اک دن اپنے مستک وچ مار کے نشتر، خُون دتا وگائیا۔ گوبند
 میری رت نال رنگ لے اپنے ششتر، میرے خُون دا مضمون لے بنائیا۔ گوبند نے حُکم دتا سی پیشتر، سہج نال سمجھائیا۔ جس ویلے
 میں آواں امامانِ اِمامے ویس کر، اولڑا ویس وٹائیا۔ تینوں ایسے بھارت دا نریش کر، درشن دیواں چائیں چائیا۔ اگلا سماں وقت دا
 ویٹ کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائییا۔ گوبند لائی تھاپی پناہ پُشت،
 پُشت پناہ دیا کھائیا۔ جنم دا کرم کر کے دُرست، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مان وڈیائی بخش کے اُرس، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔
 جیون جگت وچ کر کے چُست، بُدھیوان بُدھ نال سمجھائیا۔ جس مان ملیا بھارت وچ مُلک، مالک دتی مان وڈیائییا۔ ایس توں آگے
 ہتّ گچھ ہو جانا اُلٹ، ایہہ وی گوبند دی بے پرواہیا۔ تیغ دے بدلے کھڑکنے بُلٹ، بُلان والا سکے نہ کھٹے سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائییا۔ ذاکر حُسن تیرا پچھلا لیکھا پُورا، پرہ پورن دتا کرائیا۔ پچن ہون نہیں دتا
 ادھورا، اپنے ہتھ رکھی وڈیائییا۔ پچھ درشن دے کے ضرورا، قرضہ آیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
 کھیل وکھائیا۔ تیری انتر چٹھی دے تھان بھیجی چٹھی، چٹھی نال وڈیائییا۔ لیکھا رکھیا نہیں پتھر اٹی، پریت تُلے نہ کھٹے چٹرائیا۔ شبد
 دی دھار جان کے چٹی، سچ دتی وڈیائییا۔ ترپت نوں ایس کر کے کہا نوں آ کے لکھت لکھیں، ایہہ اُس سمیں تیری بھین نوں ایس دا
 بھائییا۔ کیوں انت سمیں اس نے گلّ پُچھی سی نکئی، نکئی جہی آگھ سُنائیا۔ نوں کیوں منگدا گوبند دی سیکھی، کی اُس دے وچ
 وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ اصغر کہا میری ہم شیرہ نوازو، سچ دیاں جنائیا۔ میں
 جدوں ویکھدا گوبند دے ہتھ وچ ترازو، دین مذہب دی ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ گُرمکھاں دے سر تے رکھ ہتھ سرہانے تھلے رکھے بازو،

خوشیاں نال لٹائیا۔ میری اکو بینتی اکو آرزو، عرض دیاں جنائیا۔ کوئی پچن نہ کیتا فالٹو، وعدے نال لیکھوائیا۔ اوہ مالک عدل دا ذمہ وار عدالتو، عدم تشدد نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس دی سدا وکھری چال ہو، ہو نعرہ حق سنائیا۔ بہین نے کعبے ول کر کے منہ، سجدہ سپس جھکائیا۔ اوس ہس کے کہا وقت دا مالک اکو ستگرُو، مینوں گوبند نظری آئیا۔ جس نے ستجگ کرنا شروع، شرع دا لیکھا دینا مکائیا۔ بہین نے کہا کی کلمہ فُرُو، سچ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کائیا۔ اصغر نے کہا اسیں بہین بھرا کوارے، شرع کلمہ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے گوبند آیا دوبارے، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ اوس نے کہا ویر میں اکھڑ لکھ لوں دو چارے، کتے چیتا بھل نہ جائیا۔ بھرا نے کہا اوہ مالک استغفارے، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ اوہ کدے نہیں بھلیا جگ چارے، لیکھا سب دا دئے مکائیا۔ اوس ویلے اورنگے دا لشکر کھڑا سی ستلج دے اُرلے کنارے، حد دواہ چرن رکھائیا۔ ایسے کر کے چار دن پہلوں حکم سندیسے دتے اپارے، فرمانا اک جنائیا۔ وار وار لیکھیا ترپت تون چل کے آؤنا بھگت دوارے، اگی وساکھ دا دن تے ملے مان وڈیائیا۔ کچھ اگلا لیکھا سُنو پہلی جیٹھ تون پیر کر لینے نیلے تے کالے، بندیاں مستک وچ لگائیا۔ کیوں پنج جیٹھ تون مکے مدینے درشن دینے سارے، علیاں دا علی ہو کے نظری آئیا۔ ایہ کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر اپنی دیا کائیا۔ دواہے والیو تہاتھوں صدقے تہاتھوں وارے، جنہاں ویلے نال اپنی واری لئی بھگتائیا۔ تہانوں نہیں سی پتہ گوبند تون پتہ سی دتے لارے، پچھلا لہنا سدا اپنے وچ چھپائیا۔ تسیں وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے اکو منزل چاڑھے، جتھوں چڑھیا اتر کھئے نہ آئیا۔ ویکھیو کھیل ستاراں ہاڑے، ہرجو اپنا حکم ورتائیا۔ شبد سندیسے جانے پردھاناں سارے، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ہن آؤنا وچ آگھاڑے، بنا کھڑگ کھنڈے تون سارے لینے لڑائیا۔ ایہ جگت دے کھیل سنسار دے ونج تہاڈے نال کتے دہاڑے، دہاڑی دی قیمت سب تون دیاں چکائیا۔ جس گوبند نے اپنے گھر آجاڑے، گرمکھاں دے دتے وسائیا۔ بھگنو گرمکھو تسیں نہیں لگدے ماڑے، سوہنے سُچے سوہیا پائیا۔ مینوں بہاویں سارے سٹو وچ چکر گارے، پھر وی ہس کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ اگی وساکھ کہے سُنو دواہے والے لال، پچھو تہانوں ملے مان وڈیائیا۔ تہاڈی خاطر کھیل کیتا کمال، اپنا حکم ورتائیا۔ جیہڑا شاہ تون بنیا سی کنگال، اوہ شاہ تون خاک وچ ملائیا۔ چار دن پہلوں ضرور درشن دتا سی ہو کے دیال،

صورت وکھا کے صورت پھیر لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا رکھے سنہال، سمل بیٹھا اپنی کار کھائیا۔

☆ ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

محمد تیرا کلمہ کتھے زینہ، سپرھی زیب کھئے نہ پائیا۔ تیرا نور کتھے نگینہ، نیامت قیامت ہونے سہائیا۔ تیرا پیار کتھے نر مدینہ، مزرگ مونس اکو رنگ رنگائیا۔ تیرا کتھے ای رمضان مہینہ، روزہ رازق رحیم سمجھائیا۔ تیرا کتھے مکہ مدینہ، کعبہ قبران توں پرے سوہا پائیا۔ تیرا کتھے ای نور اُتے زمینا، خاک پاک کون کرائیا۔ تیرا آداب کتھے ٹھانڈا کرے سینہ، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ تیرا خدا کیوں بنیا کینہ، منگتا درویش روپ الہییا۔ محمد آون لگا پسینہ، بھے وچ تھرتھرائیا۔ بھڑی تیرے حکم میتھوں سب کچھ چھینا، چھلنی مینوں دتا کرائیا۔ مشکل ہویا میری امت دا جینا، ضامنی آگے نہ کھئے بنائیا۔ آب حیات کسے نہ پینا، پیر پیغمبر مکھ بھوائیا۔ مان رہیا نہ جل مینا، جگت کیریا کوڑ ڈھائیا۔ نظر کسے نہ آئے رہیا، رحمت رحم نہ کھئے کھائیا۔ کھیل رہیا نہ اکھراں والی میا، میم مٹلا نہ کھئے وڈیائیا۔ حق رہیا نہ لوک تینا، پرلوک نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا نام کسے نہ چینا، چین والے دین گواہیا۔ میں سیوک تیرا مسکینا، خادم سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے سوہا پائیا۔ محمد کہے میرے مالک میں تیرا مات لوک دا تاجر، سیوا حق کھائیا۔ بردا غلام عاجز، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ وڈیائی رہی نہ کوئی لیاقت، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ حق رہیا نہ کھئے وراثت، ملکیت ملک نہ کھئے بنائیا۔ کلمے دی چلے نہ کھئے سفارش، صفحہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا کھیل وچ بھارت، بہم اندر رہے نہ رائیا۔ حق خدا تیری مہر تیری شرع والی شرارت، سریر سانوں دتا بنائیا۔ اسیں رہے نہیں کسے دے وارث، ورشہ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ آگے کردے نہیں کوئی سفارش، صفحہ سارے آئے بدلایا۔ میرے کعبے کر مارچ، مکہ مدینہ تیرا راہ تکائیا۔ شبدی گھوڑا تیرا ہارس، ہر بردا ویکھ وکھائیا۔ میں کراون والا تعارف، مریداں مُرشد ہو جنائیا۔ تیرے کلمے دی لیندا رہیا آڑھت،

دھڑوائی ہو کے تولا بنیا چائیں چائیا۔ جھٹ پرگٹ ہو کے آگیا نارد، ناد راگ ڈھولے رہیا سُنائیا۔ محمد جی کیتھے تہاڈی چار یاری والی گارد، گردش ویکھو لوکائیا۔ ہُن تہانوں دینا پینا چارج، چارج سب تے دتا لگائیا۔ تہاڈی کرنی ہونی خارج، خارجہ پالیسی پرہ نے دینی بدلایا۔ اکو دین دنی دا بننا چارج، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کھیل کھلایا۔ محمد کہے میرے خدا میں تیرا خادم خدی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھاں آدم تیرا عالم، آدم پردہ دینا اٹھایا۔ تیرے نام دا سمجھیا نہ کھئے مہاتم، پردہ پردہ نہ کھئے اٹھایا۔ کی جلوہ تیرا باطن، بطور دینا سمجھایا۔ جھٹ نارد کھا مینوں کر لین دے داتن، مکھ اپنا صاف کرائیا۔ پھیر لیکھا لگا واجن، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جاں تکیا صدی چودھویں سب دا سب کچھ لگا گواچن، مسئلہ اصلا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اکو نام لگا واجن، تون ہی تون ہی ڈھولا گائیا۔ نالے ہوکا دیوے ایہہ پرم پُرکھ پُراتن، پُریاں لوآں دا مالک نور الہیہ۔ جس دا کھیل پرتھی آکشن، کاسیاں والیاں دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ سبائی آیا واجن، واچک ہو کے وچلا لیکھا ویکھ وکھایا۔

★ ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، سد سد اپنا حکم ورتایا۔ کرنی دا کرتا والی دو جہان، نرگن سرگن اپنا حکم ورتایا۔ شبدی دھار بنا ودھان، حکم دھر دا اک اُچھایا۔ جن بھگتاں کر پروان، پروانے اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھایا۔ پُرکھ اکالا ہونے نہ کدے محتاج، آشا جیو جنت نہ کھئے رکھایا۔ دھر درگاہ اپنا آپ چلائے راج، حکم حکم وچ جنایا۔ کیسے سہارے کرے نہ کھئے کاج، سہائتا منگن کدے نہ جائیا۔ جد چاہے جگ چوکڑی بدل دیوے سماج، بے پرواہ بے پرواہی وچ سہایا۔ جتھے نہیں کوئی سوال جواب، جواب طلبی نہ کھئے کرائیا۔ سدا بھگتاں تون دیوے اکو جہا خطاب، وڈا چھوٹا نہ کھئے رکھایا۔ ساچا بن کے دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال گود ٹکائیا۔

جُگ چوڑی پورا کر کے واک، بھوکھت بھاکھیا لیکھے لائیا۔ نانا توڑ کے جگت ساک، سجن اکو ہٹے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال تکے نہ کھتے سہارا، اوٹ جگت نہ کھتے رکھائیا۔ جُگ چوڑی کرنیہارا، کرنی اپنی کار کھائیا۔ نرگن دھار کرے کھیل اپارا، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ جس اپنا روپ بدلیا دوبارہ، دوہری کار کھائیا۔ اوہ لیکھا چکاوے پنج پیارا، پنجاں دے پنج اور لے اُچائیا۔ گرمکھ سنگھ پہلی جیٹھ آؤنا نہیں وچ بھگت دوارا، سندیسہ ملے دُھردرگاہیا۔ اجیت سنگھ قدم نہ ٹکائے جو رہے وچ بٹالا، بھو اپنے ہتھ رکھائیا۔ ناظر سنگھ اگلے حکم تک رہنا نال تیارا، ترے گن اتیتا آپ درڑائیا۔ جو کچھ کرے سو کرنیہارا، سہائتا سنگ نہ کھتے بنائیا۔ اک اکلایکنکارا، اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ستگر نوں دتی نہیں کیسے دات، کھوسن والا نظر کھتے نہ آئیا۔ بھاویں سارے چھڈ جان ساتھ، اک اکلای سوہیا پائیا۔ فتویٰ دین والیاں دی رہن نہیں دینی جماعت، سچ دوارے ٹکن کھتے نہ پائیا۔ میں مالک کائنات، دین دُنی والا اکھوائیا۔ مینوں لیکھن دی وی جاچ، لیکھاری دی لوڑ نہ کھتے وکھائیا۔ میں نہنیاں بچیاں نوں دے کے اپنا پرکاش، نور نور دیاں چمکائیا۔ اوہ سکھ نہیں جیہڑا گرو دا منگے گھات، ستگر مرن والا ستگر نہ کدے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا لے ملائیا۔ پرہ اپنی کرپا نال بنائے بھگت، جس نوں چاہے دئے وڈیائیا۔ بھاویں شور پاؤ وچ سارے جگت، اُچی کوکو دیو دُہائیا۔ میری دھار وچ پینا نہیں کوئی فرق، فقرہ سچ دا دئے سُنائیا۔ میری گوہند نال شرط، شرع دے لیکھے دینے بدلائیا۔ میں مالک والی عرش، دو جہاناں اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کھائیا۔ ساچی کار کرے کرتار، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ جس طرح بھارت دی بدل جانی سرکار، ایسے طرح نوں ودھان دینا بدلائیا۔ آگے واسطے میرے چرناں وچ رہ کے کرے نہ کھتے ہنکار، جس ویلے چاہواں خاک وچ دیاں ملائیا۔ میری کرپا نال اینہاں دا ہندا ستکار، میرے بنا کوئی گرسکھ اینہاں دا درشن کدے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال سب کچھ کرنے یوگ، جُگتی پُچھن کدے نہ جائیا۔ جس دا پرہ دے نال سنجوگ، اُس نوں سہجے لیتا ملائیا۔ جس دے چرناں ہیٹھاں چوڈاں لوک، کی اوہنوں لؤ سمجھائیا۔

گُر گدی دی کیسے نوں ملنی نہیں موکھ، متھے تلک نہ کیسے لگائیا۔ بہاویں سارے چھڈ جاؤ مینوں پھر وی نہیں کوئی سوگ، گدی دا مالک اکو نظری آئیا۔ پرہ دے حُکم نوں سکے نہ کوئی روک، زور اپنا اپنا سب نے لینا لگائیا۔ ٹھاڈے نالوں پرہ دی زیادہ سوچ، بدھی ہین بدھ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتو گوہند دی گدی چلے دس پُشت، سکھ آس نہ کھئے رکھائیا۔ سب کچھ کر کے جانا دُرست، دین دُنی دا مالک اپنا حُکم ورتائیا۔ میں ٹھاڈے ساریاں نالوں چُست، میرے آکے چالاکی چلے نہ کھئے چترائیا۔ گوہند دے بچیاں دی ہتھ دھرنا اُتے پُشت، ایہہ میری بے پرواہیا۔ دوآبے والیو ٹھاڈا انگوٹھا لوایا انگشت، کہ گوہند دا لیکھا کیڑی نال چلیا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ کی کل کلکی جانا مر، سچ دیو جنائیا۔ جس نوں ستگر دے مرن دا ڈر، اوہ نے پلُو جاؤ چھڈائیا۔ اوہ آپے ہور گھاڑن لُو گھڑ، جو لکھ چوراسی اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی چوٹی اوسے دی جڑ، ایہہ اگمی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ کرنی رہیا کر، کرتا اپنی کار کھائیا۔

★ ۲۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

سمت پنج کہے میں لاؤن آیا پنجہ، پنجم پرپنج ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانن آیا جو سندیسہ دے کے گیا سنجہ، کرشن پانڈو نال درڑائیا۔ پڑدا کھولن آیا جو شبد سُنیا گر ارجن جس دن ہرمندر گرو گرتھ دا ڈاہیا منجا، مجلس گرسکھاں نال بنائیا۔ بہیت کھولن آیا کِس بدھ مادھو نوں گوہند بنایا بندہ، بندگی اپنی اک جنائیا۔ اکھن آیا ستگر سرن رہے کوئی نہ گندہ، جگت وکار نہ کھئے رکھائیا۔ جئاؤن آیا پُرکھ اکال کول اکو اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ درڑاؤن آیا اتم پرماٹم دُھر دا چھندا، مُچھندگی اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ سمت پنج کہے ستگر شبد سدا زلیپ، دُرمت میل نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا لیکھا دس سکے نہ کھئے سنکھپ، سنکٹ وچ سارے رہے گر لائیا۔ بنا ستگر توں دسے کوئی نہ

نیک، نیکی بدی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سو ستگر جو آد جگاد دھارے بھیکھ، جگ چوگری اپنا ویس وٹائیا۔ جس گوبند دے لیکھ
 لائے بیٹ، پتا پوت اپنی گود سُہائیا۔ سو لہنا دینا دیوے دھر دے سمبل دیس، دشا اپنی ڈیرہ لائیا۔ جگت بُدھی ہونے نہ کھنے وشیش،
 وشیاں توں باہر نظر کھنے نہ آئیا۔ جس کارن اجیت سنگھ ہویا پیش، ستمکھ ہو کے منگ منگائیا۔ ٹوں مالک اک نریش، نر نرائن
 تیری سرنائیا۔ جیواں چلے نہ کھنے پیش، پیشنگوئی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ٹوں وسا کے اپنے سچکھنڈ دیس، سچ دوارے کایا بنک اک
 سُہائیا۔ جو جامہ دھر کے بھیکھ، جنم مرن دا جھگڑا دتا مُکائیا۔ آد توں انت دا ستگر بن کے ایک، مدھ دا لیکھا دتا مُکائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر تیری ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ ساچے نام دی چلدے رہے سیدھ، ادھر ادھر قدم نہ کھنے ٹکائیا۔ جس
 ستگر دا بھیو پا نہ سکن وید کنیب، شاستر سمرت کھانی بانی نہ کھنے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم سمت کہے میں کوڑی کریا کرنی سمپت، شبد گرو شبد شبد اکھوائیا۔ بنا ستگر شبد توں ہون
 نہیں دینا کیسے پر ماتم، بندیاں ورگا بندہ، پورن پریشور دسنا سب دا پتا مائیا۔ جس دے ہتھ لکھ چوراسی دا جندا، سادھ سنت
 سکے نہ کھنے کھلائییا۔ جس ٹوں چاہے آپ مہر کریا نال سیوا دندا، کرن والا نظر کھنے نہ آئیا۔ ستگر دی چار جگ کر نہ سکن دندا،
 ندیا جان والا ستگر کم کیسے نہ آئیا۔ جس ستگر دی لکھ چوراسی دھار بندا، بندرابن والے بیٹھے سیس نوائیا۔ جس ٹوں جھکدے
 وشن برہما شو سُرپت اندا، اندراسن سنگھاسن من جن سیس جھکائیا۔ سو مالک آپ نام دی وست جس ٹوں چاہے اوسے ٹوں
 دیندا، شریک نظر کھنے نہ آئیا۔ بنا ستگر کریا توں گرمکھ لوک مات کھنے نہیں زندہ، سال برکھاں والی آئیو کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنچ کہے پہلی جیٹھ پرہ پیر کرنے کالے نیلے، چرن
 چرن نال بدلائیا۔ جس دے آد جگاد سارے جگت وسیلے، حیلے اپنے نال بنائیا۔ سو کھیل کرے اُپر زمینے، دھرنی دھرت دھول
 ویکھ وکھائیا۔ جس نے مان مٹاؤنا جل مینے، ہرجن دھر دے رنگ رنگائیا۔ مان گوا کے لوک تینے، تریلوکی توں پرے کھیل کھلائییا۔
 جے گرمکھ سنگھ نے آؤنا جیٹھ مہینے، پہلی جیٹھ اپنا پندھ مُکائیا۔ پنچ ویراں سوہنگ لکھ کے لاؤنا اپنے اُپر سینے، چھاتی کھلائییا
 ویکھ وکھائیا۔ اکلا لیکھا بُدھی نال کوئی نہ چینے، عقل نال نہ کھنے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم

ورتائیا۔ گُرمکھ سنگھ پنج وار سوہنگ لکھیا ہووے اُپر چھاتی، چھتردھاری ویکھ وکھائیا۔ نال ہتھ وچ پھڑی ہووے اک داتی، دندے پٹھے پاسے کڈھائیا۔ سچے گٹ اُتے نیلے رنگ دی بدھی ہووے ٹاکی، ٹکے پنج نال رکھائیا۔ نال لے کے آونی نکھی جہی پُرانی بائی، وڈی چھوٹی نہ کھئے سمجھائیا۔ پھیر دساں کی ستاراں ہاڑ ہونی ساکھی، ساکھیات دیاں جنائیا۔ پنجاں لکھاریاں اپنے کول رکھنی قلم دواتی، قیمت اپنے نال لیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کدے نہ ہووے وشواس گھاتی، وشا وشیش وشو دا اپنے وچ چھپائیا۔

★ ۲۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

جھاڑو کہے میں گُرمکھاں اندرون دُرمت میل دینی جھاڑ، ستگر شبد دیوے وڈیائیا۔ مایا ممتا موہ وکار بنکار میٹنی دھاڑ، دھڑا کوڑ دینا گوائیا۔ حکم سندیسہ ملنا ستاراں ہاڑ، پردھان پردھاناں دئے بلائیا۔ کھیل تکنا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پریت پھول پھلائییا۔ سرشٹی درشٹی اشٹی پاؤنی سار، گرہ مندر پھول پھلائییا۔ کرے کھیل سچی سرکار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سجدیاں سیس نوائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکار، اک اکلّا اپنی کار کھائییا۔ جن بھگتاں بن کے سیوادار، جگ جگ ساچی سیو کھائییا۔ جس کارن اج دا ووبار، سو لہنا دئے درڑائییا۔ مکھ رکھ کپور سنگھ براڑ، کایا کعبہ کھوج کھوجائییا۔ دئی دویتی دی رہن نہ دیوے دراڑ، پردہ اندرون دئے چکائییا۔ سچ پریم دا بخش پیار، پریم اپنا رنگ وکھائییا۔ نال سنت سہیلے میت مُرار، ویکھے چائیں چائیا۔ جے سنت سماگم کرنا وچ سنسار، پہلاں اندر سب نے کرنی صفائییا۔ جھاڑو کہے میں ایسے کر کے منزل چڑھیا سچی سرکار، تخت اُتے اپنا آسن لائییا۔ جس ویلے تُسیں موگے توں چلے سو باہر، پہلے میل اُتے من اپنا دھیان لگائییا۔ اوس ویلے کھیل کیتا اپار، اپنی کلا آپ بھگتائییا۔ جھاڑو پھیریا بھگتاں دے دوار، کوڑی کیریا کیتی صفائییا۔ نیچاں دا نیچ چنڈالاں دا چنڈال بن کے ہویا سیوادار، سیوا اپنی سچ جنائییا۔ منگ کے کھادھا ٹکڑے دیو دو چار، اپنی خوشی بنائییا۔ سیکھیا دین لئی ایہہ سب نوں کیتا اشار،

اِشارے نال جنائیا۔ جے سنت بننا اندرون کڈھو مان ہنکار، وکار وِشا نہ کھئے رکھائیا۔ جگت والا نہیں کوئی تکرار، جھگڑا کوڑ نہ کھئے لوکائیا۔ تُسیں پریم نال آئے تہاڈے آؤن توں پہلے پائی سار، سَتگر شبد اپنی کار کھائیا۔ ایہہ جھاڑو سب توں کرے خبردار، سویا مات لوک رہن کھئے نہ پائیا۔ سنت بنا پُرکھ اکال توں ہوئے نہیں کیسے دے گرفتار، جگت ورنٹ کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جھاڑو کہے میں دین دُنی دا ویکھنا جھگڑا، چار کُنٹ دہ دِشا پھول پُھلائییا۔ ورنان برنن لگنا رگڑا، دین دُنی دئے دہائیا۔ کیسے نوں بہیت نہیں اگلا، کی کرتا کل ورتائیا۔ شاہ سُلطان پھرنا وچ جنگلاں، پردھاناں ملے نہ کھئے وڈیائییا۔ جگت سادھوآں کوڑی ویکھنی رنگنا، رنگت انتر پھول پُھلائییا۔ پرہہ دا سنت سدا نوری چندنا، چند نور جوت رُشنائیا۔ جس دی اکو دوارے بندنا، بندگی سیس جگدیش سجدہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جھاڑو کہے میں کوڑی کِرپا کدا صاف، سَتھرے دیاں بنائیا۔ میرا صاحب سَتگر کوٹ جنم دے پاپیاں کرے مُعاف، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ آتم پرما تم جناوے ساک، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائییا۔ گھر سوامی کھول کے تاک، پردہ اندرون دئے اُٹھائییا۔ شبد اگمی دے آواز، سوئی سُر ت لئے جگائییا۔ نرگن نور کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ انتر باہر گپت ظاہر رکھے ساتھ، سگلا سنگ نبھائییا۔ درشن دیوے ساکھیات، سوچھ سروپی سوہیا پائیا۔ گرمکھاں لیکھے لا سہنجی رات، بھنڑی دیوے مان وڈیائییا۔ من مت رہے نہ نار کم ذات، گلکھنی کوڑ دیوے مٹائییا۔ دُھر سندیسہ دے کے واک، واقف کار لئے کرائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکرئی سدا سدا پرتاپ، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ سب دا سانجھا دتے جاپ، آتم پرما تم جوڑ جڑائییا۔ تن وجود ماٹی خاک کر کے پاک، پت پت پت دئے کرائیا۔ بھگت بھگوان دا میل ہندا نال اِتفاق، جگ چوکرئی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی دئے گواہیا۔ ست دا سچ نال وشواس، وشا وشو دا اک سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ جھاڑو کہے مینوں کہو نہ کھئے پلِیت، کوڑ کِرپا نہ کھئے جنائیا۔ میں ست دی دسنی ریت، جو اندر باہر کرے صفائییا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کہے اک رُشنائیا۔ ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی بیٹھا سوہیا پائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کر اُمید، آس ترسنا دئے گوائیا۔ ست دھار دی دس تمہید، طمع تمنا ویکھ وکھائییا۔ گرمکھاں دی ہر سمیں کرے

اڈیک، ویلا وقت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ جھاڑو کہے میں دساں سرِشٹی والے سنت، سنت ست بے پرواہیا۔ جس دا میلا آد انت، جگ چوکرئی وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ایتھے اوتھے بن کے کنت، کنت کنتوبل سیج سہائیا۔ ساچا چاڑھ کے رنگ بسنت، پرا پستی مدھم بیکھری توں اگلا لیکھا دئے جنائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے بنگت، بنگ برہم اک درسائیا۔ گرمکھو سدا کرنی آپ ہمت، حوصلہ پریم والا ودھائیا۔ سنت سماگم وچ رہے کوئی نہ چنت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ بہاویں ساری سرِشٹی بن جائے نندک، درِشٹی وچ ایشٹ رکھو بے پرواہیا۔ سٹیج دا مکھ رکھنا چڑھدی پہاڑ والی سمت، دوہاں دا ادھ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جھاڑو کہے سنت سماگم وچ جے سنتاں نوں پھیرنا پے گیا جھاڑو، کرے سچ صفائیا۔ پھیر اوتھے شیخی کون مارو، آسن گدیاں اُتے ٹکائیا۔ من ہنکار انتر ہارو، جو ہردے ہر بھلائییا۔ جیہڑے سنت جگت دے تارو، تارنہار دی اوٹ تکائیا۔ اوہ سارے خوشیاں وچ مارن نعرو، گیت گاون تھائیں تھائیا۔ سٹیج کول گیاراں سکھ رکھو پابرو، ریتی سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جھاڑو کہے میں اس واسطے آیا، ٹھانوں دیاں سنائیا۔ سنتاں اندر اچے کلجگ والی مایا، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ میں کوک دیاں دُہایا، دروبی بھڑی کر سنائیا۔ پہلوں ساریاں دے اندر کریو سفایا، وکار ہنکار نہ کھئے رکھائیا۔ اکو روپ اکو رنگ اکو نور جو ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا وشا ویشیش وِشو وچ اُچایا، وِشیاں والا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس نے وِشن برہما شو مہیش مہکھاسر سیو لگایا، گر اوتار پیغمبر جھاڑو بردار لئے بنایا، سو گرمکھاں دے اندر کرے آپ صفائیا۔ سری بھگوان سری سر ویکھ وکھایا، جس کارن گرمکھ گرمکھ چل کے آیا، اپنا پندھ مٹکائیا۔ تس دا لہنا دینا پورب جھولی پایا، پچھلی کیتی صفائیا۔ جھاڑو کہے جو جھاڑو نال ہر بھگت دوارے جس سیو کھایا، تس نوں بندگی والے سارے سیس نوائیا۔ ایہ مارگ اکم اتھاپیا، الکھ اگوچر دتا چلائییا۔ جس نوں میٹ سکے نہ کھئے شہنشاہیا، شاہ پاتشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ایکا نور جوت رُشنایا، گر اوتار پیغمبر زرگن سرگن اپنی کھیل کھلائییا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سمت پنج کہے چڑھیا جیٹھ مہینہ، مینا جل ویکھ وکھائیا۔ کلجگ رووے کوڑ کمینہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ڈھائیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، سینہ صاحب ویکھ وکھائیا۔ کھیلے کھیل مکہ مدینہ، مادھو اپنی کار کھائیا۔ لیکھا جانے رُسا چینا، چنتا سب نوں آپ رکھائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ وِرلا سنت لبھ نگینہ، نر نرنکار دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آؤن لگا پسینہ، پیشانی اُتے ہتھ ٹکائیا۔ کی حُکم ملے نوینا، نو نو چار کار کھائیا۔ کھیلے کھیل خلق رہیا، رحمان اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے سب دی بدل دینی تعلیا، سکھیا ڈھر دی اک درڑائیا۔ کرے کھیل عالیشان عظیم، اعظم اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دی یاد کردے رہے قدیا، قُدرت دا مالک نور الہیہ۔ سو سب دا ویکھے مرنا جینا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال کرے ادھینا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا نور الہیہ۔ سمت پنج کہے میرا آگیا جیٹھ پیارا، میتا اک اکھوائیا۔ جس نے بولنا اک جیکارا، جگت جہان دینا سُنائیا۔ پرگٹ ہویا چوویاں اوتارا، پردہ اوبلا رہے نہ رائیا۔ جس دا کھیل جگت توں نیارا، نر نرائن آپ کرائیا۔ سجدے کرن گرو اوتارا، پیغمبر سپس نوٹایا۔ جو گوہند دھار بدل دوبارہ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ شبدی حُکم اک اشارہ، عالیشان کار کھائیا۔ لیکھا جانے جگت غدارا، گداگر پھول پھلائییا۔ اکو نور جوت دے چمتکارا، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ جس دا لہنا دینا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا راہ تكدے جگ چوکرئی وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنی کھیل کھلائییا۔ سمت پنج کہے میرا جیٹھ پیارا سنگی، سچن سچ سُنائیا۔ جس دا جگ چوکرئی اک انندی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ اوہ کھیلے کھیل وچ وِربھنڈی، برہمنڈی پردہ لاپہیا۔ جس دی یاد وچ گوہند چمکائی چنڈی، چنڈالان کر صفائیا۔ سو صاحب سورا سربنگی، شہنشاہ اپنا کھیل وکھائیا۔ دیناں مذہباں توڑ پابندی، پاربرہم پرہ اپنا بھیو کھلائییا۔ ڈھر سندیسہ دے کے شب دجنائے اگم چھندی، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ شبدی ستگر جودھا سورپیر اکو جنگی، جگت جہان کرے لڑائیا۔ نام نگارہ وجا مردنگی، مرد مردانہ لئے اُٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ساچا مارگ کرے سدھی ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو اک سمجھائیا۔ مایا

ممتا موہ وکاری رہن دیوے نہ کھنڈی، ہوے ہنگتا ویکھ وکھائیا۔ جس دے کول چار جگ دی سندھی، سند سب دی ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلائیآ۔ سمت کہے مینوں جیٹھ اُتے بھروسہ، یقین اک جنائیا۔
 جس نے سمبھالیا اپنا موقع، مُکمل اپنی کار کھائیآ۔ گوبند دا پورا کر کے ڈھیئے والا ڈھونکا، ڈھول مردنگ دتا وجائیآ۔ سچ دوارے آ
 کے پہنچا، جتھے ملے مان وڈیائیآ۔ اُچی کوک سُنائے ہر بھگت کدے نہ جائے اؤنتا، سوٹ پرہہ دے نال بنائیآ۔ جس دا پُرکھ اکال اِکو
 کھوئتا، سو لکھ چوراسی آتم ناری لئے ہنڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیآ۔ سمت پنج کہے
 میرا جیٹھ اگم نرالا مِتر، مِتر دیاں جنائیآ۔ جس نوں صاحب سوامی گیا نہ وسر، جگ چوکڑی یاد نہ کھئے بھلائیآ۔ جس دن گوبند
 نے باز کولوں تڑیا سی تتر، پہلی جیٹھ وقت سہائیآ۔ تتر دی آتما تن وجود وچوں نکل، گوبند چرناں سپس نوائیا۔ میں تیرا نور کوئی
 وکار دھار نہیں پتل، پتا پُرکھ اکال دینا ملائیآ۔ گوبند ویکھ کے اوس دی شکل، شکوہ اندرون دتا کڈھائیآ۔ پٹھ تے ہتھ ماریا بنا ت
 توں تیری بدل دیواں عقل، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ جس ویلے میں جامہ دھار آواں بدل، بدلہ تیرا دیاں چکائیآ۔ تینوں کوئی کر نہ
 سکے قتل، چھری کرد نہ کھئے اُٹھائیآ۔ تُوں بہنا اوس پرہو دے پتن، جتھے بیٹھا ڈھردرگاہیا۔ تینوں کرنا پئے کوئی نہ یتن، یتھارتھ آپے
 لَواں ملائیآ۔ اوہ خوشیاں نال لگا ہسن، ہس کے دتا سُنائیآ۔ میں جان دا گوبند سدا گرسکھ تیرے نال وسن، تیرا سنگ بنائیآ۔
 ذرا میرے ول کر لا اکھن، تیرا درشن لَواں پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ گوبند تگیا نین
 اگھڑی، اپنی دیا کھائیآ۔ تتر آتما نیوں کے کری نمسکاری، چھوہ چھوہ لاگی پائیا۔ ہس کے کہا گوبند میں پُرکھ کہ ناری، مینوں دے
 سمجھائیآ۔ گوبند کہا تیرا جوت نور زرنکاری، دو جا نظر کھئے نہ آئیآ۔ اوس رو کے کہا میں چاہندا تیری سیوا کران اپاری، اپرپر دے
 وڈیائیآ۔ میرے انتر نرتت تیرے پیار دی ہووے یاری، یارانہ اور نہ کھئے لگائیآ۔ گوبند کھنڈا کھچ کے تکھی وکھائی دھاری، مٹھی
 دھرنی اُتے ٹکائیآ۔ اوس خوشی وچ کہا میری گردن کٹ دے ساری، سر تیرے آگے جھکائیآ۔ کیوں بازاں کولوں کرائیں خواری،
 ماس چُنجاں نال تڑائیآ۔ گوبند پھڑ کے گود لیا اُٹھالی، نور نور وچ چمکائیآ۔ تینوں مان وڈیائی دیواں بابلی، بازاں والا اکھ سُنائیآ۔
 جس ویلے کلجگ ہووے رات اندھیری کالی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ تتر نے کہا کی اوس ویلے اپنیاں گرسکھان کریں رکھوالی، آپے

ہوئیں سہائیا۔ گوہند کہہ میرا پُرکھ اکال ہووے باغ دا مالی، میں سیوک سیوا سچ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ تتر کہے میری اگمی بھاکھا، بن رسنا رس جنائیا۔ تیرا داسی داسا، سیوک سیوک رُپ وٹائیا۔ گوہند کہے میں مٹاں تیرا اکھا، آخر دیاں جنائیا۔ تیرے پیار پچھے ساری سنگت دا بناں راکھا، قوَل اقرار تیرا پور کرائیا۔ تتر نے کہہ میری نگاہ پے گئی وچ مکہ کعبہ، مدینے مُدعا ویکھ وکھائیا۔ گوہند نے جھٹ بدل کے پاسا، حُکم دتا سُنائیا۔ میرا نور جوت پرہو پُرکاشا، شبدی دھار گرو وڈیائیا۔ سب دا لہنا دینا پور کرائے حسابا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا لیکھ مُکاواں سمت شہنشاہی پنج جا کے وچ دواہ، دوہری دھار پرگٹائیا۔ پنجاں لکھاریاں ہونا ساتھا، قلم گوہند والی چلائییا۔ نال رلاؤنا سُرجیت سنگھ کاکا، رنجیت کور جس دی مائیا۔ آگے توں بدل جانا پاسا، پڑدا بھیو دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے ساچے جیٹھ میں تیتھوں واری، وارتا دتی جنائیا۔ کرے کھیل آپ نرنکاری، نرویر دھردرگاہیا۔ مکہ مدینہ پاوے ساری، پیشینگوئی سب دی پور کرائیا۔ درشن دیوے نور اُجیاری، پردہ آپ چُکائیا۔ لیکھا جانے جگت اشتہاری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شہنشاہی سمت پنج کہے پنج جیٹھ امرت ویلا ہووے پنج، پنجاں لکھاریاں ملے وڈیائیا۔ لال سنگھ نے سر توں ننگا رکھنا گنج، پگری سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ ساری سنگت نے اُنکلیاں رکھنیاں اُپر دند، دندان ہیٹھ دبائیا۔ پھیر باہر لینیاں کڈھ، نیتر چرناں اُتے ٹکائیا۔ پھیر سب نے گاؤنا سوہنگ چھندا، ڈھولا اکم اتھاپیا۔ پھیر مُکھ کر کے بند، نیناں نیر دینا وائیا۔ پھیر گوہند تکنا چند، جس دا جلوہ نور الابیا۔ پھیر پچھا دے کے کر لینی کند، مُکھ سارے لین بدلائیا۔ پھیر اُچی کوک کے پاؤنی ڈنڈ، تیری میری ہوئی جُدائییا۔ پھیر پنج قدم آگے توں کرنا پندھ، قدم قدم نال اٹھائیا۔ پھیر اک دوہے نال کئی لینی گنڈھ، پلو پلو نال جُڑائیا۔ پھیر اک اک لاجی اک دوہے توں دینی ونڈ، ساچا سگن بنائیا۔ پھیر اپنے منہ وچ سب نے پاؤنی تھوڑی تھوڑی کھنڈ، رس رسنا نال چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے لال سنگھ دا سر ہونا ننگا، سوہنا رُپ بنائیا۔ سب نے واری واری اُس دے اُتے لاؤنا پنچہ، سچے ہتھ نال وڈیائیا۔ پھیر رسنا گاؤنا سوہنگ چھندا، ڈھولا کوک سُنائیا۔ پھیر مالوے والیاں لیانا اک کنگھا، سیس بھیٹ دینا

کرائیا۔ پھیر لال سنگھ کھلونا اک ٹنگا، بہار اکو اُتے رکھائیا۔ پھیر منگنی اک منگا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ مُکھوں کہنا سَتگرُو تیرے نالوں تیرا گُرمکھ چنگا، جس دے پچھے تُوں مات لوک پھیرا پائیا۔ تیرا سمجھے نہ کوئی بھیکھ پکھنڈا، تیری بے پرواہیا۔ بن تیری کِریا چڑھے نہ کوئی منزل ڈنڈا، ڈنڈاوت کرن کھئے نہ آئیا۔ بے شک تُوں تتاں والا بندہ، وجود جگت وچ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے جیٹھ کُچھ یاد کر لے کیتا قول اقرار، اقرار نامہ دیاں دکھائیا۔ جس دا چار جگ ہندا رہیا تکرار، جھگڑا جھگڑے وچوں پرگھائیا۔ جس دا کردے رہے اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس تُوں کہندے رہے نرنکار، پروردگار تُوں الاہیا۔ جس دیاں آساں منساں رکھدے رہے وچ سنسار، لوک مات دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ساچی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے سُن سمت پنج، پنج دیاں جنائیا۔ سَتگرُ شبد دا شروع ہونا جنگ، طرف سمت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ انوکھا نرالا کرنا ڈھنگ، طریقہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کھیل آپ کھلائیا۔ جیٹھ کہے سُن متر یار، پنچم دیاں جنائیا۔ کی کہن گر اوتار، پیغمبر کی سُنائیا۔ کُچھ بھيو کھول اپار، اپرمپر اک درڑائیا۔ کی کرنی کرتا کرے کرتار، قدرت دا مالک کار کھائیا۔ کی دین دُنی نالوں ہووے غدار، گداگر ویس وٹائیا۔ کی سب دا چکا دیوے اعتبار، بے اعتباری وچ ڈھائیا۔ کی سَتگرُو شبد لکھ چوراسی بھوکے نار، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا تُوں جس دا ت جس دا آکار، ساکار رُوپ درسائیا۔ سو کرے کرے کرنیہار، کرتا پُکھ وڈ وڈیائیا۔ سمت پنج دس کی تیرے وچ ہونا بوہار، کی تیری سیوا مات لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ سمت پنج کہے میں ویکھیا مار دھیان، اندھڑی اکھ کھلائیا۔ مینوں اُچیا اگم گیان، پڑھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تکیا سری بھگوان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جھلیا دھرم نشان، دو جہاناں آپ جھلائیا۔ تکیا انوکھا کاہن، نرگن تُوں تُوں پرگھائیا۔ شبد سندیسہ سُنیا بناکان، انراگی راگ الاٹیا۔ میری آیا نہ وچ پہچان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کی کرے جگت ودوان، عقل بُدھی نہ کھئے چترائیا۔ میں ویکھ ہویا حیران، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ اوہ صاحب کِریالو بڑا دیاوان، دیناں بندھپ اک اکھوائیا۔ جس تُوں چاہے دیوے مان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اُس دا لیکھا جانے نہ کھئے انسان، گر اوتار پیغمبر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں دیواں اک بیان، آشا اپنی اک پرگھائیا۔ پُکھ اکال دین دیاں کھیل کرے مہان، مہما اکتھ کتھ

سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کھائیا۔ سمت شہنشاہی پنج کہے میرے پرہو دا سوہنا ہونا دربار، ہاڑ ستاراں سوہنا پائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہونے سیوادار، دو جہان بھجن چائیں چائیا۔ پُری لوء کرن نِمسکار، گگن گگنتر سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر دھوڑی لاون چہار، ٹکے خاک رمائیا۔ حُکم ملے سچّی سرکار، دُھر فرمانا اگم اتھاپیا۔ میں سنديسہ دیواں ستجگ دی ساچی بنے دھار، دھرم دوارا اک سہائیا۔ مان دے کے پُرکھ نار، اکو رنگ دے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ساچی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے اندر جگدے ہون شمعدان اگّی، اگّی گرُمکھ ہتھ اٹھائیا۔ سب دے متھے اُتے لکھی ہووے سکھی، سکھیا اور نہ کھئے جنائیا۔ سب دی نگاہ گوہند اُتے ہووے ٹکی، ٹک ٹکی اکو اک بندھائیا۔ آشا اکے اُتے ہووے سٹی، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ سب دے اندروں آواز نکلے مٹھی، تُوں مالک دُھردرگاہیا۔ میری آتما تیرے دوارے وکی، قیمت اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے اگّی ہون چوبدار، نیزے ہتھان وچ اٹھائیا۔ ساچا بولن اک جیکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ اوہناں دے کول ہون اشتہار، جس دا لیکھا جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ سارے پھرن وچ اک قطار، ایدھر اودھر نہ قدم ٹکائیا۔ اندر آشا اک داتار، پرہ ملن دی اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری پرہ دے آگے نِمسکاری، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جس دی سدا سدا سکداری، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ چار ورنان کرے پیاری، یاری سب دے نال رکھائیا۔ ست دھرم دی کر تیاری، ترے گن اتینا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے سنديسہ دیواں پنج پیارے، پنچم وچ جنائیا۔ تَساں یودھ سورپیر بننا وچ سنسارے، اپنا بل دھرائیا۔ بستر سب دے ہونے اک دھارے، پیلا رنگ رنگائیا۔ ساڈھے تین ہتھ رسی سب نے رکھنی اپنے نالے، اپنا ساتھ بنائیا۔ جس ویلے حُکم ملے اپنے ستگر نوں کر لینا گرفتارے، ہتھکڑی ہتھان نال لگائیا۔ پنجاں نے پھرنا وچ بھگتاں والے اکھاڑے، سب نوں دینا وکھائیا۔ ایہ پُرکھ اکال، ایہ ستگر دیال، جن بھگتو دھوکھے وچ مارے دھاڑے، دھاڑوی ویس وٹائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبران دے گھر اُجاڑے، وسدا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب نوں پھیریا وچ اُجاڑے، گوہند ماچھوواڑے ستھر سیج سہائیا۔ اس توں بدلے لے لو سارے،

پچھلا لہنا لَو مُکائیا۔ ایہ کھیل اپر اپارے، اپر پمپر سوامی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے میں سچ جناواں، بھل کھئے نہ جائیا۔ جس ویلے صاحب سَتگرُو دیاں بدھیاں ہونیاں باہواں، ہتھکڑی تھادے ہتھ پھرائیا۔ پھیر گیت خوشی دے گاواں، اگلا بھیو کھلائیا۔ باقی سب نے رُو لا پاؤنا وانگ کاواں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ نالے کہنا ایہ ویکھو نتھاواں، بنا بھگت دواویوں گھر نظر کھئے نہ آئیآ۔ نالے کہو ایہدے نال لَو کوئی نہ لاواں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سمت پنج کہے پھیر میرے سَتگر نے کہنا میں اپنی کِریا نال بچیاں توں چھڈا دیواں ماواں، گرُمکھ اپنی گود بیٹھائیا۔ ناتا توڑ کے بہن بھراواں، ریتی اگلی اک سمجھائیا۔ جتھے چاہاں سر دیواں تھنڈیاں چھاواں، اگنی تت گوائیا۔ جتھے چاہاں اوتھے بہاواں، دو جہاناں اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ سمت پنج کہے ستاراں ہاڑ نوں پنج قٹ پنج اُچے بہن لیکھاری، لیکھا زمیں اسمان تجائیا۔ پنجاں دا رُوپ ہووے اک ساری، ناری پُرش نہ ونڈ ونڈائیا۔ سر پیلی بدھی ہووے دستاری، سوہنگ متھے اُتے لٹکائیا۔ پنج پنج قلم دی کر کے رکھنی تیاری، ترے گن اتیتا آپ جنائیا۔ گوہند نے پنجابی نوں پنجاب وچ لکھاؤنا پہلی واری، وارتا سب دی دینی بدلائیا۔ کھیل کھیلنی بن کھڈاری، آپ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجاں لیکھاریاں دا گل قمیض ہووے چٹا، پجامہ چٹے نال وڈیائیا۔ لال گانا بدھا ہووے کھبّا گٹّا، موٹی تند سوہیا پائیا۔ سچے گٹ رومال ہووے چٹّا، گنڈھاں تے نال بندھائیا۔ سب دے کول اپنی اپنی بینتی دا لیکھیا ہووے چٹھا، جیباں وچ بٹکائیا۔ سَتگر سرن ہووے وکا، قیمت جگت والی گوائیا۔ سب دا سانجھا ہووے حصّہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے پرہو دے پنج ہونے درباری، تن سوہنا لباس سُہائیا۔ پنچے کر کے آؤن تیاری، اپنا رنگ رنگائیا۔ ہتھ وچ ہووے ننگی کٹاری، ناتا کُٹم نالوں تڑائیا۔ پورب لہنا ویکھے اُدھاری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پنج درباری ہونے کھپڑے، سمت دے جنائیا۔ کھلوون کِس وپہڑے، دھرنی کون سُہائیا۔ میٹن کِس بدھ جھپڑے، جھگڑا کوڑ چُکائیا۔ وسنا ساچے کھپڑے، گھر اک بنائیا۔ اک دو جے نوں کہن اسیں سارے پرہو دے چیرے، دو جہا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس

مات لوک مارے پھیرے، پھرت پھرت کھوج کھوجائیا۔ اوہ کڈھے وچوں اندھیرے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ اوہ پھرن چار
 چُپھیرے، اپنی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنجان درباریاں دے لگ نوں
 ہووے بیٹی، بیٹے والا گیا درڑائیا۔ اوہناں وچ گردشن ہووے بیٹی، جس دا لہنا پورا پورا کرائیا۔ کپور سنگھ نال رلنا چھیتی، کپہر
 سنگھ پلو لینا گنڈھائیا۔ میلا سنگھ پچھلا بھیتی، گنڈھ اپنی جوڑ جڑائیا۔ چيلا سنگھ دی یاد آئی نیکی، نکیاں وڈیاں ویکھ وکھائیا۔
 گرمیت سنگھ ملے نال تیزی، تیز دھار اک چمکائیا۔ گردشن شبد سناؤنا پنج اکھراں والا وچ انگریزی، سندیسہ سچ سچ جنائیا۔
 پہلی ہاڑ نوں انہاں پنجان دی پہلی پیشی، پیشینگوئی اک سنائیا۔ آگے کھیل ہونی بدیشی، دیش دشا دئے جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پنج پرہ دے ہونے پُجاری، مستک خاک رمائیا۔ مل سنگھ
 کر کے آؤنا تیاری، تارا چند نشان بنائیا۔ امریک سنگھ تن رنگ دی لا کے آؤنا دھاری، سوبا پیلا نیلا جوڑ جڑائیا۔ کیشن سنگھ نیر
 نیر وھاؤنا زارو زاری، اکھیاں چھپر لائیا۔ پرگٹ سنگھ کھلی چھڈ کے داڑھی، ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ دیال سنگھ نے لاؤنی تاڑی،
 دڈاں والے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پنج
 بیٹھے ہون مُصاحب، ثالث روپ بنائیا۔ جنہاں وچوں اک ہووے سنگھ عجائب، گگوبوئے وچوں اٹھائیا۔ پچھلا لیکھا پورا کرنا واحد،
 کاشی رام ملے دھر دے ماہیا۔ آگلا حکم ہونا راج، گرنام سنگھ جوڑ جڑائیا۔ ساچا ملے حکم جائز، جسونت سنگھ جسم ضمیر
 بدلائیا۔ کوڑی کریا کرنی غائب، ہرینس سنگھ وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ہاڑ
 ستاراں کہے پرہ دی سوہنی ویکھنی سبھا، سرب سکھ وڈیائیا۔ آگی گُرمکھاں اپنی بدلتی طبع، آگی بیپیاں نال رلائییا۔ سب نے اکو متنا
 ابا، اکو پتا اکو مائیا۔ جس دے حکم اندر دو جہان بدھا، بندگی سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی
 کار کھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پنجان نے رنگے ہون نیلے پنچے، سچے ہتھ وڈیائیا۔ جیہڑے گُرمکھ جیون نالوں مرن سمجھن چنگے، چنگی
 طرح سمجھائیا۔ اکو پرہ دا لین اندے، رس وچ سائیا۔ پُج کے آخری کنڈھے، اپنا پتن لین سہائیا۔ منزل چڑھ کے ڈنڈے، ڈنڈاوت
 سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں اک کھیل ویکھنا خاص، سب

نوں دیاں جنائیا۔ رات دے باراں وجے پرہہ نے انوکھا لاؤنا اجلاس، گُرمکھ اپنے نال ملائیا۔ دسّنی اوہ بات، جیہڑی چار جُگ گُرمکھ
 اوتار پیغمبر سمجھ کسے نہ آئیا۔ سندیسہ دینا ستجگ دی ریتی دی سکھ لؤ جاچ، یاچک اپنے لینے بنائیا۔ اکو حکم تے اکو بات،
 باطن پردہ دینا گھلائیا۔ سرشٹی دے پردھاناں نوں لکھنا نال قلم دوات، کلمے والیاں دینا جگائیا۔ اُٹھو ویکھو مارو جھاک، جھاکئی اک
 درسائیا۔ جس نے سب نوں کرنا راکھ، رکھک ہووے تهاؤں تھائیا۔ پھیر کریو نہ کھئے پسچاتاپ، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیا۔ سب نوں
 کرنا پئے اکو جاچ، جگ جیون داتا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے
 سب دے پردے وچ ہووے پردا، پردا پردے وچوں پرگٹائیا۔ جیہڑا صاحب وچھڑیا چر دا، چری وچھنے لئے ملائیا۔ گُرمکھ پیار
 وچ داتار ہووے پھردا، پھرت پھرت اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ
 کہے جن بھگتاں مستک تلک لگاؤنا کیسر، کیشو ویکھ وکھائیا۔ حکم سندیسہ دینا پیشتر، پیشینگوئی اک درڑائیا۔ پرہہ دا کھیل
 ہونا دیش دیسانتر، دشا کوٹ پھول پھلائیا۔ سب نے ستگرؤ متنا نینی ویکھ کر، پن دٹھیاں سیس نہ کھئے نوائیا۔ گُرمکھ منیو نہ کدے
 کیس سیس دھڑ، بنا شبد نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا کھیل سدا چوٹی جڑ، چیتن اپنی کار کھائیا۔ جس وچ چاہے او سے اندر جائے وڑ،
 آؤندا جاندا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑی ودیا چاہے بنا اکھراں توں لئے پڑھ، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، مر
 جیوت نہ روپ وٹائیا۔ جن بھگتو گوبند وڈیائی ملنی دس جاے ایس در، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گُرمکھ گدی دی آس کوئی نہ رکھيو
 اپنی کر، کرامات ہتھ کسے نہ آئیا۔ پُرمکھ اکال دین دیال تہانوں سب نوں لیا ور، دھر دے مالک چرن کول دتی سرنائیا۔ جس منزل
 نوں گر اوتار پیغمبر دس کے گئے پرہو دا گھر، اوہ گھرانہ تہاڈا دتا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار
 کھائیا۔ سمت پنج کہے میں ویکھنا اوس صاحب دا راج، جس نوں راجان سیس نوائیا۔ جس دا مُکٹ توں بنا کے تاج، تخت نواسی
 سیس سہائیا۔ چار جُگ دا بدل رواج، رحمت حق کھائیا۔ ست دا کر کے کاج، سچ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری ارداس، بندنا اک جنائیا۔ پورب دی خواہش، آشا وچ
 دہائیا۔ پنج جیٹھ سوہنی پرہات، پرہاتی ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھو سب نے نہا کے ہونا صاف، پھیر سبھا بھگتاں بیٹھنا چائیں چائیا۔

کِریا کرے پرہو پریہ آپ، اپنی دیا کماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ پہلی جیٹھ کہے کیوں
 گُرمکھ سنگھ سوہنگ لکھیا اُپر چھاتی، چھتردھاری دئے سمجھائیا۔ اک دن رویداس نالوں وچھوڑے والی پرہ نے چنگی سمجھی راتی،
 اپنا آپ چھپائیا۔ اُس نے بس کے کہا واہ میرے کھلاپاتی، تیری بے پرواہیا۔ تُوں چڑھ جا اپنی گھاٹی، میں تیری منزل ڈیرہ لائیا۔
 دُھر دا بن کے ساتھی، کیوں بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ میرا جھگڑا نہیں کاغذاتی، اکھراں والی نہ کھئے لڑائیا۔ شبدی دھار شبد ساچی،
 شبدی شبد درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ رویداس کہا میتھوں
 وچھڑ کے میرے بھوپ، کی ملی وڈیائیا۔ کتھے کر کے گیوں کوچ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کہ بن کے موہنی رُوپ، بھولے ناتھ آیا بھلائییا۔
 کہ پھر کے چارے کوٹ، چارے کھانی پھول پھلائییا۔ پُرکھ اکال کہا میرا کھیل جس دا دیوے نہ کھئے ثبوت، سمجھ وچ کیسے نہ آئییا۔ میں
 مالک کایا کلبوت، لکھ چوراسی میری بنت بنائییا۔ رویداس کہا کی لیکھا پنج بھوت، پڑدا دے اُٹھائییا۔ پُرکھ اکال کہا ذرا اکھاں نوٹ،
 نیتر بند کرائیا۔ جاں ویکھیا تے کلجگ جوٹھ جھوٹھ، بہرماں وچ بہرائیا۔ بنا پرہو دی کِریا توں رہے نہ کھئے ثبوت، سپوت نظر کھئے نہ
 آئییا۔ بنا دیا توں رویداسا تے گنڈھے نہ جان جوٹ، چم درشتی نہ کھئے بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کھیل آپ کھلائییا۔ رویداس کہا واہ میرے کِریا ندھان شبدی دھار شاستری، تیری عقل بُدھی نظر کھئے نہ آئییا۔ ویکھ اندھیری راتری،
 اندھ اندھیرا چھائییا۔ پُرکھ اکال کہا رویداس کلجگ لہنا باطنی، بھیو کھئے نہ آئییا۔ میری دھار کیسے نہ واچنی، واچک کرے نہ کھئے
 پڑھائییا۔ پہلوں تینوں کلجگ چڑھاؤنا اُپر سانڈنی، نیلے رنگ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار
 کماٹیا۔ پھیر پرہو نے ہتھ رکھیا اُپر کندھے، ٹھکور کے دتا پلائییا۔ کلجگ انت پرہو دا بھیو نہ پاؤن بندے، بندگی والا سمجھ کھئے نہ
 پائییا۔ اوس ویلے رویداس تیرے کولوں داتری تُوں کڈھاؤنے پٹھے دندے، پٹھی مت بنائییا۔ بن کِریا توں تٹی کھئے نہ گنڈھے، گنڈھنہار
 نہ کھئے اکھوائیا۔ پھیر تُوں چم ویکھنے نہیں کیسے ڈھور سنڈھے، رمبی آر دے تھان قلم دینی چلائییا۔ گنگا گوداوری جمناسُستی بھگتاں
 دے چرن چمے، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ میں سنت سہیلے اوہ لہنے جیہڑے چار جگ دے گئے، لکھ چوراسی وچوں پھول پھلائییا۔
 امرت رس بناؤنے کامی کرودھی ہنکاری وکاری کوڑے وانگ تھے، تُم تاثیر دینا بدلائییا۔ رویداس نیوں کے چرن چمے، رسنا رس

چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ رَویداس پھیر ویکھیا اُپر نیلے آسمان، اِسَم اِکو نظری آئیا۔ جس دا نیلی ٹاکی اک نشان، سچے گُٹ اُتے سُہائیا۔ گوہند دے کے گیا بیان، اُچی کوک کوک جنائیا۔ جس ویلے کلجگ کِریا مچیا گھمسان، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لڑائیا۔ پچیا رہے نہ کھئے جوان، سُوَریہ نہ کھئے اکھوائیا۔ پرگٹ ہونے سِری بھگوان، نِرگن نُوَر جوت کرے رُشنائیا۔ امرت گوہند پین والے اندروں ہوون بے ایمان، ست دھرم نہ کھئے کھائیا۔ اوہ پُرانے باٹے دی باٹی سب دا لیکھا ویکھے وچ جہان، جہالت کوڑی کوڑ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلانے ملائیا۔ سمت پنج کہے میری بدل چلی عادت، عدلی دیاں جنائیا۔ تیری سمجھ کے اک عبادت، ادب نال سپس جھکائیا۔ نام تیرا نیامت، رس انوکھا نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں دے قیامت، اگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ سمت پنج کہے جنہاں بھگتاں پچھے بھگت دوار دا رکھیا ناں، نرنکار دتی وڈیائیا۔ منجیت جگدیش دی رنجیت کور ماں، بیٹی پرہ دی اک وڈیائیا۔ جس نے سب نون دتی تھان، نتھاوایاں اوٹ بنائیا۔ سب نون ربی سمجھا، پچیاں والیاں اک درڑائیا۔ ایہہ بھومکا اگم گراں، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں منجیت جگدیش دی کرنی شادی، شادیاں اک وجائیا۔ جن بھگتو تھادی ودھنی آبادی، پرہ لیکھا لیکھے نال ملائیا۔ کوڑی سرشٹی دی ہونی بربادی، بندگی والے دین دُہائیا۔ جنہاں دی آتم سوئی جاگی، جاگرت جوت وچ رُشنائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگی، کوڑ کلپنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوار ہونے وڈبھاگی، درگاہ ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے رنجیت نے کپڑے پاؤ نے سوہے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ بھگت دوار دے کھلے رکھنے بُوہے، دروازہ بند نہ کھئے کرائیا۔ نُو گریسکھ بڑے سُچھے پھریدار ہونے سوہے، خبر سُنن تھاون تھائیا۔ نُو گریسکھ پھرن بھگتاں دی وچ جوہے، سیوادار اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، رنگ اِکو اک رنگائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے سندیسہ دیواں لپلاوتتی، فرمانا اک جنائیا۔ ہتھ وچ اٹھائی ہووے موم بتی، لمی سوا ہتھ جنائیا۔ کیسر ہووے نُو رتی، وزن اِکو وار تُلایا۔ سوہنگ مستک ہووے پٹی، اکھراں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ کرنی کار

کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پنج لکھاری آپو اپنی لکھن کتاب، دوسر منگ نہ کھئے منگائیا۔ اپنے اپنے کئی سُنن آواز، دوسر پُچھن کھئے نہ پائیا۔ آپ اپنا دیون ساتھ، سنگی ولّ نہ دھیان جنائیا۔ صاف سٹھرے ہو کے بیٹھن پاک، کوڑی کریا نہ اندر وسائیا۔ اک اک کول رکھن چٹا چاک، چاکر اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے سوہنگ سب دی لکھیا ہووے اُپر چھاتی، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ سارے وکنے پرہ دی ہاٹی، نام کنڈے ترازو تول تُلایا۔ مان رہے نہ کیسے وڈی چھوٹی ذاتی، چار ورن اِکو رنگ رنگائیا۔ ستگرُو دوارے سب دی سانجھی ہووے حیاتی، جیون ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ آتم پر ماتم بناؤنا سچا ساتھی، سکلا سنگ رکھائیا۔ جیہڑا ستگر دی مئے نہ آکھی، اوس دا لیکھا گرمکھو تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سمت پنج کہے پرہ دا سُنو شبد نگارہ، اکم اتہاہ وجائیا۔ جس دا آد جُگادی اک دوارا، دوارکا واسی سیس نوائیا۔ جس نوں آد انت بھگت پیارا، پریم پریتی وچ سائیا۔ اِکو رنگ رنگائے ویاہیا کوارا، دوسر ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ پرہ دی منزل شبد گرُو دا اشارہ، پوچا پاٹھ نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نوں چاہے کریا کر دیوے آپ نرنکارا، نرور اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو لیکھا سوہنا دساں ستاراں ہاڑا، اک ست ستاراں وچ دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ انت چوویاں اوتارا، اوتر اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ لال سینگھ دے گرہ پنڈ ہیر ★

پنج جیٹھ کہے سُن شہنشاہی پنج سمت، سمیں دی دھار سمیں وچوں درڑائیا۔ ہرجن ہر بھگت گرمکھ بنے نہ کھئے حرام نمک، شبد سندیسہ دُھردرگاہیا۔ ایہہ آسا رکھی جس ویلے کھل لٹھی تبریز شمس، شمع نور جوت چمکائیا۔ پروردگار ماری رمز، الاہی کلمے نال درڑائیا۔ بُدھی توں پرے دے کے سمجھ، پردہ پردہ نشیں دتا اٹھائیا۔ تیری منظور کراں عرض، آرزو اپنے لیکھے لائیا۔ پورا

نبھاواں فرض، فرضی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں ملن دی مینوں ہووے غرض، غرض اپنی اک اُپجائیا۔ جیہڑی تیرے اندر سچ پریم دی دتی طرز، سو سوہنی دیاں درڑائیا۔ کراں کھیل جگت اسچرج، اچرج اپنی کار کھائیا۔ جودھا سؤریہ مردانہ بن کے مرد، مددگیر نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹاں تشدد، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ لیکھا رہے نہ کیسے مؤلوی سعید، شرع شریعت پھول پھلایا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا دیواں نقد، جگت اُدھار نہ کھئے وڈیائیا۔ میں پرگٹ ہوواں بھگتاں کارن فقط، فقرہ اکو دینا سمجھائیا۔ پنج جیٹھ سہنجنا ہووے وقت، تہت پل گھڑی ملے وڈیائیا۔ کراں کھیل دھرنی اُتے جگت، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ پھیر نرگن دھار آواں پرت، پت پرمیشور روپ وٹائیا۔ سب دی پوری کراں شرط، گر اوتار پیغمبران لیکھا دیاں چُکائیا۔ لہنا دینا جاناں اُتے عرش، عرشی ہو کے پردہ لاپیا۔ جن بھگتاں دیواں اپنا درس، درس دیدار اک کرائیا۔ غریب نائیاں اُتے کراں ترس، رحمت نام سچ کھائیا۔ جنم جنم دی میٹاں حرص، ہوس کوڑی دیاں گوائیا۔ گوبند دی پوری کراں شرط، شہنشاہ ہو کے پھیرا پائیا۔ پٹیھی سدھی کر کے نرد، نر نرائن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چاروں کُنٹ میٹ اندھیرا گرد، ست سچ کراں رُشنائیا۔ کوجھیاں کھلیاں ونڈاں درد، دردی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پورب جنم دی ویکھاں فرد، پچھلا لیکھا آپ کڈھائیا۔ چلے دھار اک اسچرج، اچرج لیلآ آپ بنائیا۔ جن بھگتاں لہنا مکے بہشت سورگ، سچکھنڈ ساچے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے پنچم شہنشاہی سمت دی دھار، دھرنی دھرت دھول درڑائیا۔ پرہہ دا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ سب دی پیج رہیا سوار، جُگ جُگ ویکھے چائیں چائیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا آدھار، اندر ادر ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکڑی لے اوتار، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ شبد اگمی کرے گفتار، بن اکھراں راگ الائیا۔ تخت نواسی ہو اُجیار، نورو نور کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی ہویا خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ سنت سہیلے میت مُرار، بھگت بھگونت لے جڑائیا۔ اکٹھے ہو اک دربار، در دروازہ کُنڈا لاپیا۔ کر درس اگم اپار، نرگن جوت ڈگمگائیا۔ جس دے وشن برہما شو خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ سو پُرکھ اکالا ہوون لگا ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے کر تیار، ترے بھون دھنی دے وڈیائیا۔ اپنے رکھ سرب اختیار، مُفت اپنا نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے شمس نے رکھی

اگئی آسا، آشا اک اُچائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناشا، جُگ چوکرئی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تُوں آد جُگادی دیاوان داتا، دین دیاں تیری
 وڈیائیا۔ تیرا مَوں نہ کسے پچھاتا، پردہ سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ صفتاں والی گا گاتھا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی
 بانی دتی اُچائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ کوڑی کریا مارے ہاکاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ بند کیوڑی کھلے کسے نہ تاکا، بجر کپائی
 پردہ نہ کھئے چُکائیا۔ پرہو پریتی جُڑے کوئی نہ ناتا، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ رائے دھرم دا پھولے کوئی نہ کھاتہ، جنم کرم دا لہنا نہ کھئے
 چُکائیا۔ پروردگار مَن آیا آکھا، آخر اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج جیٹھ
 کہے پنجواں شہنشاہی سمت بول اگما راگ، انراگی دے جنائیا۔ کوڑی کریا دے تیاگ، ترے گن ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوارے بن
 سجن ساک، متر اکو ویکھ وکھائیا۔ کلجگ مئے اندھیری رات، ستجگ سچا چند چمکائیا۔ نرگن نور ہووے پرکاش، جوتی جوت
 ڈگمگائیا۔ شمس کہے میری آشا تیرا لیکھا لیکھن جن بھگت نال قلم دوات، دُعا خود خُدا آگے کرائیا۔ صفتی دھار چلے کاغذات، کاغذ قلم
 ملے وڈیائیا۔ تیرا تیرے نالوں رہے نہ کھئے ناراض، غمی غم خوار دینی گوائیا۔ اندروں پردہ کھول کے راز، اوہلا دینا چُکائیا۔ تیرے
 چرناں ہووے حقیقی نماز، سجدہ سپس جگدیش نوائیا۔ کھیل ویکھے منڈل آکاش، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ حیرانی وچ جن
 بھگت دسے اُنکلاں مُکھ وچ پا کے روک اپنا سواس، ساہ ساہ تیری سرنائیا۔ باہر کڈھ کے چرناں اُپر مارن جھاک، جھلک تیری
 نظری آئیا۔ ایہہ بدن ماٹی خاک، تن سریر کوڑ لوکائیا۔ چاروں کُنٹ لگی آگ، ترے گن سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ پروردگار پورا کرنا واک،
 واقع تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساچے بھگتاں بناؤنی اک جماعت، ہندو مُسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جدھر تگاں تیرا ہووے
 پرکاش، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ صاحب ستگر وسنا ساتھ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرُمکھاں پٹھ دے کے دینا جواب، رسنا جہوا
 نال پلائی۔ ایہہ گوبند لیکھ کے گیا حساب، بن اکھراں اکھڑ لکھائیا۔ درج کر گوبند پُرکھ اکال والی کتاب، کتب خانے نہ کھئے جنائیا۔
 اوس دا لیکھا ہووے بے باق، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں گنڈھ پوائی دھرم دا دھرم بنایا ساک، کرم دا کرم دتا بدلایا۔ بھگتاں
 کولوں بھگتاں لیا پرساد، لاجی لاجی نال بدلایا۔ مٹھا مُکھ کر سواد، سوہنا رس لیا چکھائیا۔ سجدہ سپس کر آداب، نمستے ڈنڈاوت
 اک سمجھائیا۔ رُوچ بُت کر کے پاک، پت پت پت دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ کرنی کار کمائیا۔ پنج جیٹھ کہے سمت شہنشاہی پنج دا ویکھو رُتبہ، رُستم دیوے مان وڈیائیا۔ لیکھا رہے نہ کیسے قُطبہ، قُدرت قادر دیا کمائیا۔ جس نوں اڈیکدیاں لنگھ گئیاں مُدتاں، جُگ چوکری راہ تکائیا۔ جس دا لیکھا گوبند نال اندپُر دا، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ اوہ مالک خالق دُھر دا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ کھیل دیتے سچے ستگر دا، جو ستگر جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ شوہ دریا کدے نہیں رُڑھدا، مڑھی گور نہ کھئے ٹکائیا۔ جس دا منتر اکو فُرنا پُھردا، من کلپنا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ساچی کار کمائیا۔ شمس کہے لال سینگھ نے سیس رکھیا ننگا، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ مالوے والیاں دتا کنگھا، گوبند گنڈھ پوائیا۔ کھلو کے اک ٹنگا، پچھلا لہنا یاد کرائیا۔ کتھے تیرا کھڑگ کھنڈا، ترکش تیر کمان نظر کھئے نہ آئیا۔ کی کھیل کریں سؤرے سرینگا، سگلی اپنی کار کمائیا۔ کس کوٹے پاوین دنگا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سمت پنج کہے پنجم جیٹھ ویکھ اگم ملاوا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ سب دا اکو جہا دعویٰ، بردھ بال نہ ونڈ ونڈائیا۔ سچ دوارے اکو ناواں، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا ترازو کر کے ساواں، شاہ کنگالاں اکو در ٹکائیا۔ ساچا میلا کر کے بھگت بھراواں، دُھر دا سنگ دتا جنائیا۔ اگلا کھیل ویکھنا نال چاواں، چاؤ گھنیرا دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجم جیٹھ کہے سُن شہنشاہی سمت میت، مترا دیاں جنائیا۔ پرہہ چلاؤنی اک ریت، ریتی پچھلی دینی تجائیا۔ سریشٹی رسنا جہوا گاؤنا گیت، ڈھولے گوبند والے درڑائیا۔ کیسے دی آسا پوری نہ ہووے اُمید، منسا من ہی وچ رکھائیا۔ بنا شبد توں کرے نہ کھئے تاکد، دُھر دا حُکم نہ کھئے درڑائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پنجم جیٹھ کہے میرے سمت شہنشاہی در ٹھانڈے ساچے آجا، اچ کل ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل کرے پرہو مہاراجا، راجن راج نور الاہیا۔ جس نے لکھ چوڑاسی ساجن ساچا، گھٹ گھٹ انتر پھول پھلائییا۔ سو مالک غریب نوازا، نرگن اپنی کار کمائیا۔ پرگٹ ہو کے دیس ماجھا، مجلس دوآبے وچ وکھائیا۔ پھیر جانا مدینہ مکہ کعبہ، مقبریاں پھول پھلائییا۔ لیکھا مُکا کے پُنن صوابا، اگلا جھگڑا دینا گوائیا۔ سب دا اکو سجدہ ہووے آدابا، ڈنڈاوت اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے میں حُکم

مٹاں سرکار، سروکار نہ کھئے جنائیا۔ نیوں نیوں کران نمسکار، نمستے وچ دُبائیا۔ جتھوں سانجھا ملے پیار، نانا گرُمکھاں نال جُڑائیا۔ اکو دوارا دس دربار، درگاہ ساچی اک درسائیا۔ نیتز لوچن نین ویکھو آگھاڑ، نین مُوند مُوند ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے مالوے والیاں دتا کنگھا، سوہنا سیس سہائیا۔ میں منگ آگئی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دوآبہ مالوا ہوون والا سی کُچھ دنگا، جنگ آپو وچ رکھائیا۔ لال سنگھ کھلو کے اک ٹنگا، پرہ دے کولوں منگ منگائیا۔ پرہو گرُمکھ تیرا سب توں چنگا، چنگی تیری وڈیائیا۔ جس دے چرن چُٹے کنگا، گوداوری جمن سُرستی چھوہ کے خوشی بنائیا۔ اینہاں انتر اک اندا، جو پُری اند والا گیا ٹکائیا۔ ہرجن چاڑھ کے ساچے چندا، اپنا نُور کر رُشنائیا۔ مان رہے نہ کیسے پنڈا، مُلا شیخاں پندھ مُکائیا۔ ایکا شبد گرو دا ڈنڈا، برہمنڈاں دئے چمکائیا۔ مان توڑ ہنکاری گنڈھا، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے جن بھگتو سارے کرو صلاح، مشورہ اپنے نال بنائیا۔ پنج لیکھاری ہوون گواہ، شہادت پنچم وچ بھگتائیا۔ اکو پرہو لینا منا، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ ملنی پوے نہ کدے سواہ، تیڑ لنگوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا لیکھا پورا دئے کرا، کرنی دا کرتا نُور خُدائیا۔ صوفیاں ہووے نہ کدے جُدا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ پریم دا لو مزہ، مذاق پچھلا دینا چُکائیا۔ سب دے سرتے کوکدی قضا، چاروں گنٹ پندھ مُکائیا۔ ویکھو چوراسی والی رہے کیسے نہ سزا، آون جاون لینا کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ میلانے ملائیا۔ پنچم جیٹھ کہے ایہ لہنا گوبند والی کیڑی، کرم کانڈ جھولی پائیا۔ پرہ توں ملنا مارگ گلی بھیرئی، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ ستگر کِریا چڑھو سیڑھی، منزل منزل دئے سمجھائیا۔ گلوں کٹ شرع زنجیری، نُورے نظر کر رُشنائیا۔ لے کے جائے گھر آخیری، آخر اپنے گرہ ٹکائیا۔ جتھوں ملدی میری پیری، پاتشاہاں وڈیائیا۔ جھگڑا پیندا حقیر حقیری، غریب غریباں ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ میلانے ملائیا۔ سمت پنچ کہے جن بھگتو پرہ دیوے کدے نہ پچھا، پیشینگوئی وچ سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھ کے اچھا، تہاڈا مُکھ دتا بدلائیا۔ پھیر مان دے کے پورے سکھا، سکھ ستگر وچ سہائیا۔ جس دا نام سندیسہ لکھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ مان ملے وڈا نگا، پردھ بالان رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔

سمت شہنشاہی پنج کہے میرا پنج ہووے پر بندھ، پر بندھکان دیاں درڑائیا۔ جوٹھ جھوٹھ چھڈنا کند، سچ سچ اک اُچائیا۔ بھاگ ہین رہے کوئی نہ مند، مند بھاگ نہ کھٹے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے دوآبے والیو دیو دستار، دست دینی پھڑائیا۔ تھادا پچھلا قرض دیوان اُتار، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ تئیں اپنے تن دے سارے سردار، آتم مالک اک اُچائیا۔ خالق مٹنا اک ایکنکار، دوجی اوٹ نہ کھٹے رکھائیا۔ تھادے وچوں تھادا ویر بنا کے سیوادار، سیوا سچ سچ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ میلانے ملائیا۔ لال سنگھ سر بنھنی پگ، اپنے ہتھ اٹھائیا۔ گرمکھان پچھے بہاویں چھڈنا پئے جگ، ناتا دین دنی تھائیا۔ دین مذہب دی توڑنی حد، شرع ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ اُچی کوک کہنا وج، وجہ دھر دی دینی سمجھائیا۔ جن بھگت پرہے توں رہے نہ کوئی الگ، وکھرا گرہ نہ کھٹے سھائیا۔ ہنس بنے کوئی نہ کگ، وشٹا کوڑ نہ کھٹے پھلائیا۔ ترے گن سڑے کوئی نہ آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ سب دا سانجھا اکو پد، پدوی دیوے دھردر گاہیا۔ جن بھگت پرہو دی جد، یادداشت نہ کدے پھلائیا۔ سارے وعدہ کر لو آج، پنچم جیٹھ رہیا سُنائیا۔ اک پاسے پھاسی دا حکم دیوے جج، دوجے پاسے ستگر نالوں کئی نہ کھٹے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے سب نے کرنا اک اقرار، پچھلا دیاں جنائیا۔ پنچ لکھن والے لکھار، لیکھا لکھن چائیں چائیا۔ جس دا سب دے نال پیار، پریم اکو بے پرواہیا۔ بنا پُرکھ اکال توں بھگتاں کرنی نہیں کوئی نمسکار، نمو نمو نہ سیس نوائیا۔ تھادا سوہنا لگنا دربار، چار جگ دے درباری ویکھن چائیں چائیا۔ ہوئی ہوئی دھرم دا دے دینا اختیار، مختیار گرمکھ لینے اُچائیا۔ ہرجن رہے نہ کھٹے غدار، کوڑ کڑیارا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ میلانے ملائیا۔ پنچم جیٹھ کہے کیوں وقت رکھیا پنچ، امرت ویلا رنگ رنگائیا۔ جس ویلے نانک دی جگت ریتی چڑھنی سی جنج، امرت ویلے اٹھ کے پرہے توں لیا دھیائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال دین دیال شبیدی دھار لکھاری جنائے پنچ، پنچم وڈ وڈیائیا۔ جنہاں دی دھار وچ ہووے کارج اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ اگم سُنایا چھند، سوہنگ ڈھولا اک الاہیا۔ چار ورنان ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بہرم بھٹائیا۔ خوشی کرنا بند بند، بندگی اک سمجھائیا۔ سوہرے پیئے ہوئے کدے نہ رنج، سنگی ساتھی اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچ جیٹھ کہے گوبند پنچ

ویر کیتے ارداسے، ویلا پنج پنج سہائیا۔ پنج واری بدل کے اپنے پاسے، کروٹ کروٹ وچ رکھائیا۔ پنج واری پانی پیتا وچ گلاسے، ویلا پنج پنج سہائیا۔ پنج وچ پانی وچ گھولے سی پتاسے، باٹے دتی مان وڈیائیا۔ پنج وچ تن چھہا کے گاتے، کھنڈا کھڑگ وڈیائیا۔ پنج واری گوبند پھڑ اٹھایا پُرکھ اکال داتے، اپنی گود بکائیا۔ پنج وچ پنج پیریاں حُکم دتا خوشیاں نال نہاتے، جگت میل دھوائیا۔ پنج وار گوبند پچھلے ویکھ کے کھاتے، پورب لہنا دتا مُکائیا۔ پنج وار گوبند گُرمکھاں ول جھاکے، مستی وچ نین اٹھائیا۔ پنج وار مٹھی مٹھی کر کے باتے، سوہنا رس بنائیا۔ پنج وار واپگرُو واپگرُو واپگرُو واپگرُو آکھے، گوبند رسنا جہوا الاٹیا۔ پنج وار سب دے پڑھ کے فاتحے، فتویٰ اتم دتا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج جیٹھ کہے پنج وچے گجری ککھ سی گوبند نینیا، تن وجود ملی وڈیائیا۔ امرت سوما دُھر دا سنیا، سر سرور سوہیا پائیا۔ دُشٹ دمن پنج وچے یاد کیتا سی کُنٹ ہیمیا، کُنڈ دھیان لگائیا۔ پنج ویراں اپنے جیون وچ گجری نے گوبند دا مُکھ چمیا، پیار نال وڈیائیا۔ پنج ویراں گوبند نے اپنیاں پنجان اُنکلیاں والا کڈھیا خونیا، تلک گُرمکھاں والا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج جیٹھ کہے پنج وچے گوبند پنج وار گوداوری وچ نہاتا، پنجان پیریاں نال رکھائیا۔ پنج وار تک اُپر آکاشا، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیا۔ پنج وار گوبند کھیلیا سار پاشا، چوٹ بازی اک جنائیا۔ پنج وار مُکھ تِنکا پایا گھاسا، ککھان رنگ رنگائیا۔ پنج وار بنا زبان توں گائی گاتھا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج وار گوبند پنجان پیریاں ڈاٹا، باہوں پھڑ کے چرناں پرے کرائیا۔ پنج وار بے دعوا لکھ کے پنجویں وار پائا، پنجم ملے مان وڈیائیا۔ پنج وار گوبند امرت ویلا پنج وچے اپنے لنگر وچ پنج مُٹھاں پائیاں سی آٹا، لوح لنگر دتا چلائی۔ پنج ویراں گوبند نے ڈھائی سال اندر اپنا انگوٹھا چاٹا، سجا ہتھ مُکھ چھہائیا۔ پنج ویراں بال اوستھا رویا سی مار کے ڈاڈاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پنج ویراں گر تیغ بہادر دی کُنڈ تے چڑھیا سی نال لاڈا، آپ اپنا بل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پنجم جیٹھ کہے میری سب دے آگے دُعا، دوآبے والیو دیاں جنائیا۔ تہاڈی آتما پرہ دے نالوں ہووے نہ کدے جُدا، وکھرا گھر نہ کھئے سہائیا۔ سب دی اکو ہویے ادا، آداب اکو سیس نوائیا۔ سب دی منگن والی صدا، صداقت وچ راگ الاٹیا۔ ستگر ملنا چھڈنی جگت شرم حیا، حیاتی اپنی لینی

بدلائیا۔ جو مالک خالق پرتپالک دلڑبا، رحمت حق کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنج جیٹھ کہے جن بھگتو میں تہانوں کرن آیا مضبوط، حوصلے دیاں ودھائیا۔ ویکھو ڈر نہ جائیوچ کایا کلبوت، من منسا نہ کھئے چٹرائیا۔ تہاڈا اوس دے کول ثبوت، جو سب دا پتا مائیا۔ جدھر تگو اودھر موجود، ہر گھٹ نظری آئیا۔ اینھے اوتھے دو جہاناں کرے محفوظ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ایہہ شبد اشارہ اگمی رمز جانا بوجھ، بھجارت جگت نہ کھئے جنائیا۔ اندرون کڈھ دینی دوج، دویتی ڈیرہ ڈھابیا۔ جیہڑا پنج پنج قدم پچھے نوں کیتا کوچ، پنچم کوڑ دا نانا دتا تڑائیا۔ پچھلا جنم کرم کر منسوخ، اگلا لیکھا ستگر گھر بنائیا۔ تسیں اوس پرہو دے پوت، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ پنچم جیٹھ کہے میں دساں اکتھ کہانی، کتنہی کتھ کھئے نہ پائیا۔ جس دی سارے گاؤندے بانی، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ شہنشاہ سلطانی، نرگن نور الہیا۔ کلجگ انت کر مہربانی، محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ امرت رس دے کے پانی، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ جھگڑا مکا کے چارے کہانی، کھڑا اگلا دئے چھڈائیا۔ منزل دس اک روحانی، آتم پرماں جوڑ جڑائیا۔ سب دا اکو گھر اکو گرہ مہانی، دو جا در نہ کھئے وکھائیا۔ شرع وچ دینی پئے نہ کھئے قربانی، مذہبنا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنج جیٹھ کہے میری انت آخری ارداس، بینتی دیاں جنائیا۔ تہاڈا پرہ دے لیکھے سواس، ساہ ساہ وچ سمائیا۔ سد وسو اوس دے پاس، جو پریشور ڈھردر گاپیا۔ جنم وچ ہونا نہ پئے نراس، نراستا کوڑ نہ کھئے جنائیا۔ سب دا اکو جہا کرے وشواس، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ سچ نور دا کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جس کارن اکٹھے کیتے آج، میلا سہج سُبھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی دھار دھرم دا ہووے کاج، کرنی دا کرتا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں آیا کیوں ڈاے، اپنا پھیرا پائیا۔ سندیسہ دتا نانک نرگن باے، سرگن تت جنائیا۔ جس ویلے کل کلکی آیا ماجھے، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ نویں ساچنا ساچے، پردہ اگم کھلایا۔ جن بھگتاں مار کے آوازے، ستیاں لئے اٹھائیا۔ گرگمکھو تسیں جنم جنم دے سدھے کرم کرم دے سادے، سدھی اک وکھائیا۔ جو تون میرا میں تیرا سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان ارادھے، آون جاون رہے نہ رائیا۔ گوبند پتا تے نال ملو پُرکھ اکال دادے، جو دعوے نال اپنے گرہ

ٹکائیا۔ کوٹاں وچوں پرہہ کرپا نال تھوڑے جہے جاگے، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت کرے وڈبھاگے، وڈبھاگی اپنی دیا کھائیا۔ وڈبھاگی ہر بھگتن جوڑ، میلا سہج سُبھائیا۔ سچ پریتی نبھ توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھور، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ گرمکھو ستگر گھر دے بنیو کدے نہ چور، چوری ستگر نال نہ کھئے کھائیا۔ سچ پریم دی بنہنی ڈور، نانا دھر دا لینا رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری نت نوت جن بھگتاں سدا کول، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔

★ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ سرون سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ★

پنچم جیٹھ کہے پرہہ سدا دیا لو، دین دیاں دیا کھائیا۔ پورب لہنا جانے کی آشا رکھی نانک پتا کالو، انت سواسا جگت تجائیا۔ بن نیناں نظر آئی ریت بالو، اگنی ت وانگ تپائیا۔ حکم سندیسہ سُنیا تیری بند دھار ہونی چالو، چار ورن ورن وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اپنے کرم کانڈ دا بدل لینا سالو، سال گرہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس ویلے ست دھرم دا مارگ ہونا چالو، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی سرت نہ کھئے سمبالو، سمبل وسے بے پرواہیا۔ نام بہنڈارا اکم اچھالو، چھہر اپنا پریم لگائیا۔ بھگت سنت ہونے کرپالو، کرپاندھ دیا کھائیا۔ جگ چوکری لہنا دینا جانے حالو، حالت ویکھ کوڑ لوکائیا۔ ساچی کرنی کر کے نویں دیوے مثالو، مسل پچھلی دئے بدلائیا۔ اصل وصل دا بنے وصالو، وشا ویشیش وشو سمجھائیا۔ جن بھگتاں گھال آپے گھالو، گھائل ہووے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچ جیٹھ کہے کالو نوں اتم نظری آیا چھرا، تکھی دھار سوہیا پائیا۔ گھر نانک ہندیاں نوں کیوں چلیوں نگر، ستگر سمجھ نہ سیس نوائیا۔ نگاہ وکھائی اند پڑا، گوبند نور ظہور جنائیا۔ سچ پریم کیسے نہ جڑا، جوڑی جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ محبت پیار دسی تھڑا، گھاٹا پور نہ کھئے وکھائیا۔ سب دا بیڑا جاندا رڑھا، کھیوٹ کھیٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ بن ستگر شبد دیوے کوئی نہ ہڑا، چپو ونجھ مہانا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا اک وکھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے کالو نوں وجا اگئی دھکا، اتڑ سُدھ رہی نہ رائیا۔ سریر دی قیمت دے کوئی نہ ٹکا، تن خاکی دئے دُہائیا۔ نانک گر نہ مٹیا پکا، پچہ سمجھ کے جھٹ لنگھائیا۔ پھیر نظر آیا مکہ، مدینے پھری دُہائیا۔ پھیر نظر آیا نور الابی حقا، حقیقت وچ وڈیائیا۔ پھیر زرگن دھار ویکھیا سکا، سرگن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پھیر نام سندیسہ سُنیا پتہ، پت پریشور دتا دِرڑائیا۔ گوہند انت جیکارا بولنا فتحا، فتح اک وڈیائیا۔ دھرم دی دھار بناؤنا جتھا، گرُمکھ پنج ملے وڈیائیا۔ پرہ دے نام دِرڑاؤنی کتھا، کہانی اپنی نہ کھئے سُنائیا۔ لیکھا جئاؤنا ایضا تتھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیر کمان اٹھا کے بھٹھا، بھانڈا بھرم بھوؤ بھٹائیا۔ گھوڑا چاڑھ کے اُپر بھٹھا، اگنی اگ دینی بُجھائیا۔ چار ورن کر اکتھا، جھیور چھیمے نائی جٹ میل ملائیا۔ دین مذہب دا پا کے رٹا، رٹا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جھگڑا مُکاوے جو کھاوے وچھا کٹا، کٹاکش اپنا اک لگائیا۔ ساچے نام دا دس کے ٹپا، ٹپی ہندی سوہا پائیا۔ ذات پات میٹ کے وٹا، راہ اکو دئے وکھائیا۔ انت سریر چھڈ کے دے نٹھا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال نال کر کے متا، مت متانتر دئے گوائیا۔ سچ پریتی وچ رٹا، رنگ اکو اک رنگائیا۔ سچ دوارے سچ وسا، گھر اکو اک سُہائیا۔ صدی چوڈھویں پھیر آوے نسا، زرگن سرگن وپس وٹائیا۔ میٹے زین اندھیری مسّا، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ جن بھگتاں کرے جسا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ غریب نائیاں کرے رچھا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست دھار چڑھا کے رتھا، رتھ رتھوہی کار کھائیا۔ سب دے لیکھے لاوے مستک متھا، دھوڑی چرن خاک رمائیا۔ ہر پردے اندر ہووے وسا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ کالو ویکھ کے ہو گیا ہکا بگا، حیرانی اندر آئیا۔ میں سمجھیا نانک پنج تتاں بندہ، بندیاں ورگا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ پنچ جیٹھ کہے کالو نوں اتم آئی سوجھی، آخری سواس دتا تجائیا۔ کھپڑا چھٹیا ڈھائی مہینے دا روگی، دکھ درد رہیا نہ رائیا۔ بھرم رہیا نہ جنجو بودی، مستک تلک نہ کھئے وڈیائیا۔ نظارہ تگیا ویدی سوڈھی، کُل کُل وچوں بدلائیا۔ نیتر تگی اگئی ڈوڈی، جتھوں وشن برہما شو اُپجائیا۔ گر اوتار پیغمبر آوندے جوگی، بھگت سنت ملے وڈیائیا۔ شبدا ناد سُنیا بودھی، اگم کیتی پڑھائیا۔ اشارہ دتا چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق بھیو کھلائییا۔ سُرتی رہے کوئی نہ سوتی، ہر سُتیاں آپ اٹھائیا۔ ساتھی ملیا کوئی نہ گوتی، سنگی سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ نال چلی نہ جنجو دھوتی، اگلا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کھان

پین مُکی روزی، وست ہتھ کھئے نہ آئیا۔ مۆرکھ مت ربی نہ ہوجھی، ممتا موہ مٹائیا۔ بُدھی عقل سوچ نہ سوچی، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جاں نگاہ پئی نظری آیا رویداس چمارا موچی، رمی آر ہتھ اٹھائیا۔ انتر آسا اکو لوچی، لوچن نین نج کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج جیٹھ کہے کالو دا اتم چھٹیا سریر، کلا کل دتی ورتائیا۔ آخری سواس تے نانک نے بدل دتی تقدیر، ناتا پتا پوت ترائیا۔ مہر نگاہ کر تاثیر، نیتر نین اک کھلائییا۔ پچھلے کیتے اُتے مار لکیر، اگلے مارگ اکو پائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں غریب امیر، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ ساچی آسا ویکھ اُمید، عمل دتا درڑائیا۔ میں تیرا تتاں والا عزیز، جگت وچ سہائیا۔ مینوں پُرکھ اکال نال ملاؤن دی ریجھ، تیرا ناتا دیاں جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے کالو انتر کیتا دھیان، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ شبدی ملیا گیان، تُوں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ ویکھیا حق مکان، سمبل اک وڈیائیا۔ جتھے جگے جوت مہان، زرگن تُوں جوت رُشنائییا۔ گر اوتار پیغمبر سیس جھکان، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سجدہ کرے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ دھوڑی خاک رمائیا۔ دو جہان توں وکھرا ودھان، حُکم اکو اک الاہیا۔ ساچی کرنی کرے وچ جہان، کرتا بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے آپ پہچان، در ٹھانڈے میل ملائییا۔ ست سچ دا دے کے دان، وست اگم آپ ورتائیا۔ جھگڑا مُکا زمیں اسمان، ضامن ہو کے ہوتے سہائیا۔ کلجگ کوڑ میٹ طوفان، ٹُخفہ نام ندھانا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائییا۔ پنچم جیٹھ کہے کالو تُوں ملی اتم تھاپی، ہر پُشت پناہ لگائیا۔ تُوں اکو نام جاپی، چپت چپت وڈیائیا۔ پرہہ کھیل کرے پرتاپی، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم گر اوتار پیغمبراں دی اُمت سیکھی ہوئی پاپی، پنت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی ویکھن سچ نام دی کاپی، اصل ہتھ کچھ نہ آئیا۔ رسنا جہوا بئی دند صفتاں والے بنن بھائی، بہاو بھیو نہ کھئے درڑائیا۔ سچ سینگھاسن سوہے کوئی نہ کھائی، کھٹکا ہووے کوڑ لوکائیا۔ منزل چڑھ کوئی نہ کھائی، درگاہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُٹ ہتھے اندھیری راتی، زرگن تُوں نہ کھئے چمکائیا۔ ساچا دے کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائییا۔ اوس ویلے کِریا کرے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دیا کھائیا۔ جس تُوں سب نے کہنا گھنک پُر واسی، پنچم جیٹھ مات لوک ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں میٹے اُداسی، سنسا اندروں دے کڈھائیا۔ سچ گھر دا ہووے واسی، در اکو

ڈیرہ لائیا۔ کالو کپا میں نانک دا پتا میری کٹی جائے جم پھاسی، آون جاون رہے نہ رائیا۔ پچھلی بھل دی منگ معافی، نیتز نینان نیر وہائیا۔ نانک نوں ماریا کٹیا کیتی جگت گستاخی، غصہ گلہ دینا گوائیا۔ میرے صاحب سترگر پُرکھ اکال میری سدا کرنی راکھی، سر اپنا ہتھ بٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، جس دی کتھا کیسے نہ واجی، واکھ ہو کے کہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ گیانی گرمکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ★

سوریہ کہے سُنو چند ستار، ست ستوادی دیاں جنائیا۔ ویکھو کھیل آگم اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس دی آسا رکھ کے گئے گر اوتار، پیغمبر دھیان لگائیا۔ سو صاحب سوامی پاوے سار، ہر سجن ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا دئے ادھار، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ دھرنی دھرت دھول سُن پکار، پاربرہم پرہم مہر نظر اٹھائیا۔ چار کُنٹ بنے سہار، صاحب سلطان ہو سہائیا۔ سب کچھ اپنے رکھنا اختیار، مختیار نامہ ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ کلجگ بدل دیوے دھار، ستجگ سچ رنگ رنگائیا۔ سمت پنج کھیل کھیل سچا شاہکار، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سوریہ کہے ویکھو چند ستار میت، مترو دیاں جنائیا۔ چار کُنٹ ربیا چیک، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کایا ہونے نہ ٹھانڈی سیت، اگنی تہ نہ کھئے بھجھائیا۔ آتم پر ماتم بنے نہ کوئی پریت، پریتم حق نہ کھئے ملائیا۔ رسنا رس لے کھئے نہ میٹھ، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ ترے گن ہونے نہ کھئے اتیت، ترے بھون لے نہ کھئے ملائیا۔ جس صاحب دی کرن اڈیک، اوتار پیغمبر گر اکھ کھلائیا۔ سو سب دی کرے تصدیق، کلجگ اتم وپس وٹائیا۔ اندھ اندھیر مٹے تاریک، زرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ ساچا نام دس حدیث، حضور حاضر ہو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لے ملائیا۔ سوریہ کہے ویکھو چند ستار میرے سجن، کی کرتا کار کھائیا۔ نام نگارے دو جہان کی وجن، برہمنڈ کھنڈ کرن کی شنوائیا۔ سرشٹی دا اکو کرنا بھجن، بندگی اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی تولے سب دا وزن، کنڈا نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ ستجگ ساچی کرے رچن، رچنا اپنی آپ سمجھائیا۔ گر

اوتار پیغمبر پورا کر کے چن، بچیاں وانگ گود اٹھائیا۔ سچ دوار سہا کے وطن، گرہ مندر دئے وڈیائیا۔ چار ورن دا سانجھا کر کے پتن، دوارا اکو اک وکھائیا۔ جتھے دوسر چلے نہ کھئے یتن، یتھارتھ اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلے ساچے وسن، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ لکھ چوراسی کایا کتن، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جڑ آیا پٹن، پٹنے والا شبدی دھار کھیل کھلایا۔ نو ست کھول کے ہٹن، وست اموک اک ورتائیا۔ سچ دوار کر کے جشن، خوشیاں رنگ دئے رنگائیا۔ بھگت بھگوان دا سانجھا ہووے مشن، مسلہ اور نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نوں سر جھکاؤن برہما رام کرشن، شنکر لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ سوریہ کہے چند ستار ویکھو نین آگھاڑ، اگن آتھن دھیان لگائیا۔ دشا ویکھو اک پہاڑ، پردہ اندر رہے نہ رائیا۔ چاروں گنٹ دسے آجاڑ، کھیڑا گرہ نہ کھئے وڈیائیا۔ من ہنکاری دسے دھاڑ، دھاڑوی کلجگ نال رلائییا۔ ساچی منزل سکے کوئی نہ چاڑھ، چڑھدا لہندا ربیا کرائیا۔ سوہنا کھیل کھلاؤنا ستاراں ہاڑ، ہڑھدی ویکھے کوڑ لوکائیا۔ سرشٹی چنئے اپنی داڑھ، دوسر سمجھ کیسے نہ آئییا۔ گرمکھ ڈلارے اٹھاؤنے چار، چارے ورنان وچوں جگائیا۔ چارے پانی برسنا دھار، امرت کیوڑا نال سہائیا۔ چار سکھ بن کے روپ نار، سوہنا تن شنگار بنائیا۔ ہتھ کھچ ننگی کٹار، کندھیاں اُتے لین اٹھائیا۔ نو چکر لاؤن وچ دربار، آر پار اپنا پنڈھ مکائیا۔ نو وار بولن جیکار، جے جیکار تیری سرنائیا۔ پھیر گرمکھ سنگھ اٹھ کے اوہناں دے سر دئے پیار، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھر کر پرہو نمسکار، لکھاریاں دے پچھے بیٹھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوریہ کہے چند ستار مار لو جھاکئی، اگلا جھاکا رہے نہ رائیا۔ چار اکٹھے ہوون چارے ذاتی، کھتری براہمن شوڈر ویش سوہیا پائیا۔ چوڑھاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک لاٹھی، جھنڈیاں کالیاں نال سہائیا۔ نال لکھی ہووے پاتی، سب دا اکو پتا مائیا۔ اوہناں دے بستر ہوون خاکی، تن پوشاک اک سہائیا۔ کھیل ہونا ستاراں ہاڑ دی راتی، رت اپنی اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ میللا لئے ملائییا۔ سوریہ کہے چند ستار کھول کے ویکھو اپنیاں اکھاں، نیتز نین اٹھائیا۔ اک گرمکھ سورا پرہہ بناؤنا اپنا بچہ، بچن گوہند پور کرائیا۔ اوبدے گل تند ہووے کچا، قمیض نال نہ کھئے چھپائیا۔ مکھوں بچن کہے سچا، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میللا لئے ملائییا۔ سوریہ کہے چند

ستار ویلا وقت جاگو، اپنی لؤ انگڑائیا۔ اِکو پُرکھ اکال ارادھو، دوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ منڈل اُتے اپنا آپ سادھو، سادھنا سچ رہیا جنائیا۔ جس نون کھندے رہن مادھو مادھو، مدھر دُهن راگ درڑائیا۔ جس نے لیکھا پور کرایا کرشن یادو، سو بنسری حق سچ سُنائیا۔ سچ سرنائی اُس دی لاگو، جو لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوریہ کہے چند ستار ویکھو گوہند والا پتر، پترکا دیاں اُلٹائیا۔ پنجاں گُرمکھاں دے ہتھ وچ ہونا چھتر، چھتردھاری دئے وڈیائیا۔ پنجاں دا نام لکھیا ہووے وچ اِکو سطر، لائن اِکو اِک جنائیا۔ اوہناں وچوں پنے کوئی نہ چتر، مورکھ موڑھ نہ کیسے سُنائیا۔ لال رنگ دی ہتھی ہووے گل وچ کتر، نوک تیکھی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوریہ کہے چند ستار ویکھو کھیل سِری بھگوانا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ اِگی بیپیاں ویس کرنا مردانہ، مرداں وانگ اپنا بل پرگٹائیا۔ ہتھ وچ اُٹھاؤنا دھرم نشانہ، نشانہ دُهر دا اِک وکھائیا۔ صاحب سلطان دا گاؤنا گانا، نون داتا بے پرواہیا۔ موڈھیاں اُتے اُٹھاؤن تیر کمانا، رنگ اِکو اِک بنائیا۔ سب دا چٹا ہووے بانا، بانی دُهر دی دھار سمجھائیا۔ کیسے دا بستر نہ ہووے پُرانا، پارہم بھیو کھلائییا۔ پردے اندر نہ ہووے مانا، نرمانتا وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ میلانے ملائییا۔ سوریہ کہے چند ستار نگاہ مارو جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ سچ دوارا ویکھو رہیا سچ، ہر سجن آپ سہائیا۔ سب دا لہنا الگ الگ، وکھ وکھری سیو لگائیا۔ پنجاں گُرمکھاں پگ نون پائے ہون ڈب، رنگ اِک نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائییا۔ سوریہ کہے تارا چند ویکھنا پرہہ دا کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سوہنا سہنجنا سہائے دربارا، درگاہ ساچی سچ بنائیا۔ اِک گُرمکھ دیندا ہووے اشارہ، اشارے جھنڈے نال جنائیا۔ اِک بیٹھا ہووے دُور کنارہ، بھگت دوارے چوٹی چڑھ کے راگ الائییا۔ اِک دروازے اُتے مارے للکارا، خبردار ہووے لوکائیا۔ اِک گُرمکھ پیلے بستر پا کے چڑھ کھارا، جو اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ سوریہ کہے تارا چند پرہہ نے پوری کرنی شرط، شرع دینی چُکائیا۔ جو نرگن آیا پرت، پت پرمیشور ویس وٹائیا۔ بھاگ لگاوے دھرنی دھرت، دھول ہوئے سہائیا۔ پنجاں پیاریاں دے کندھے اُتے سُنہری رنگ دا لگا ہووے ورق، سجا پاسا ملے وڈیائیا۔ کھبی

ننگی رکھنی یرک، پردہ اُپر نہ کھئے کرائیا۔ کمرکسے وچ چُھپا کے رکھنی اک اک کرد، خنجر گوبند نال وڈیائیا۔ اک کول رکھنا چرچ، گرجا سوہنا رُوپ بنائیا۔ ٹکاؤنا آکے اُتے عرش، پرہہ چرناں بھیٹ چڑھائیا۔ جیکارا بولنا گرج، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوریہ کہے چند ستار اپہ کھیل ہونا بھارتی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نواں بیبیاں کرنی آرتی، پنج پنج شمعداں تھالیاں وچ ٹکائیا۔ دھار گاؤنی اک ایکنکار دی، اگم اتھ پڑھائیا۔ اگے ریتی بدلنی سنسار دی، سنساری بھنڈاری سنگھاری سپس نوائیا۔ منزل مُکنی چار یار دی، محمد نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کھیل ویکھنی اک داتار دی، دیاوان دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوریہ کہے پنج گُرمکھ اگھے ہوون گاؤندے، گا گا شکر منائیا۔ بانہ کڈھ کے ہون سناؤندے، پرہہ تیری بے پرواہیا۔ گوبند راہ ہوون تکاؤندے، نیتر لوچن اکھ اُٹھائیا۔ کھبّا ہتھ کتاں اُتے ہون رکھاؤندے، گردن ٹیڈھی کر ٹکائیا۔ گیت گاؤن اپنے من بھاؤندے، جگت والی نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوریہ کہے چند ستار اگی بیبیاں گیت گاؤنا سُہاگ، سوہنا راگ الاٹیا۔ پریم وچ آوے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ سوادھانی وچ جانا جاگ، آس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اپنی اپنی کڈھنی آواز، ڈھولے سوہنے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوریہ کہے چند ستار پنج گُرمکھ پھردے ہون جوان، جوہن وتے نظری آٹیا۔ ہتھیاں وچ پھڑے ہون ودان، موڈھے سجے اُتے چُھپائیا۔ مُکھوں کہن یُدھ کرنا گھمسان، چاروں کُنٹ جگت لڑائیا۔ سورا رہے کھئے نہ وچ میدان، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ چار کُنٹ ہونی حیران، حیرانی سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سوریہ کہے چند ستار پنج بڈھڑیاں مائیاں کپڑے پاؤنے سوہے، اکو رنگ رنگائیا۔ ہتھ وچ پھڑے ہون مرے ہوئے چوہے، رسی لمی اُنگل نال ٹکائیا۔ اوہناں وچوں اک اک واری واری کہئیے، بہڑی بہڑی تیری دُہائیا۔ بن تیری کِرپا جگت جہان سارا رُڑھے، جیون ہتھ کیسے نہ آٹیا۔ اسیں انت سمیں پرہو سب آٹیاں تیری چوہے، گھر بار تجائیا۔ سب دی لیکھے لے رُوہے، آپ اپنا میل ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔

سُورِیہ کہے چند سِتارِ اک دُو جے دے پھڑ لُو موڈھے، مُدھلا حال سُنائیا۔ پنجاں گُرمکھاں بیٹھنا بہار گوڈے، کمر سِدھی سچ رکھائیا۔ اوہناں دے کول ہوون پنج پنج ڈوڈے، پوست والے اُٹھائیا۔ سِر تے رکھے ہوون بودے، جنجُو کیس نہ بودی چُٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سُورِیہ کہے چند سِتار پنجاں بیبیاں اپنی مرضی دے پاؤ نے بستر، حصّہ رنگ نہ کھئے وڈیائیا۔ اپنی خوشی دے اُٹھاؤ نے شستر، تن ہتھان نال سُهائیا۔ شاہی فوج دا بن کے لشکر، اپنا بل پرگٹائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوہند پُشکر، سو پورا دینا کرائیا۔ انتر سب دا ہووے خوشی دل، غمی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ اوہناں وچوں ہووے کوئی نہ بُزدل، لوک لُجیا وچ جو شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ سُورِیہ کہے چند سِتار پنجاں گُرمکھاں ہووے اک جماعت، عُمر اکو نظری آئیا۔ اکو ہووے ذات، اکو کُل وڈیائیا۔ اکو ہووے گھاٹ، منزل اکو راہ تکائیا۔ اکو ہووے نات، ناتا بھین بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سُورِیہ کہے سُن چند سِتار، چٹان دیاں جنائیا۔ اگلا لیکھا اگم اپار، سہج سہج سمجھائیا۔ کی کھیل کرے سچّی سرکار، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جتنا حُکم سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دیاں درڑائیا۔ انت کر کے نِمسکار، چرن کول سپس جھکائیا۔ ست دھرم دا بول جیکار، ڈھولا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پنجاں گُرمکھاں تیڑ پوا سلوار، چلائے نال تکھی رفتار، قدم نال بدلائیا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سمت پنج کہے جو پرہ دے سیوادار، سیوا سچ دھرم کھائیا۔ مانس جنم رہے سوار، سوارتھ اور نہ کھئے رکھائیا۔ دوس رین پریم دی کار، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ناتا توڑ کوڑ سنسار، جگت وکار پرے بٹائیا۔ پیار مُحبت وچ سدا رہن ہوشیار، خوشی غمی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے میں

ویکھاں اگم کتاب، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جس وچ بھگتاں دا حساب، چوراسی نظر کھئے نہ آئیا۔ مندر محل سہائے محراب، محبوب اکو نظری آئیا۔ سچ پیاریاں دیوے خطاب، مخاطب ہو کے آپ جنائیا۔ ست سچ دس آداب، سکھیا سکھ اک اک نال رکھائیا۔ کریا کر گرو مہاراج، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پریم بھگتی دے کے داچ، دولت دھر دی جھولی پائیا۔ چار جگ دا بدل رواج، رستہ اپنا اک سمجھائیا۔ نانا توڑ کوڑ سماج، بندھن وچوں باہر کڈھائیا۔ بنا پرہو توں دوسر اور نہ کھئے ساک، سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جو اچیا سو انت ہوئے خاک، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ گرمکھاں پردا کرے پوتر پاک، پت پت آپ بنائیا۔ جھگڑا میٹ جگت ذات، دین دنی پندھ مکائیا۔ ست سچ دے اخلاق، دھرم دھار اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں پنج ویکھاں پنچائیں، پنج پرینچ کھوج کھوجائیا۔ کھیل تگاں پرہو نرائیں، جو نر زینکار رہیا کرائیا۔ جگت وکار ویکھاں وہن، دین دنی رہیا رڑھائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورا دے پرہ دا سین، سجن آپ بنائیا۔ جگت نانا ویکھ طرفین، پاسا پشت گئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل لے ملائیا۔ سمت پنج کہے کی رام رہیا دس، تریتا اکھ کھلائی۔ پرہو میرا دے دے حق، میرے رام رام دی ڈھائیا۔ ویلا وقت پہنچیا سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ میں ویکھیا اپنی اکھ، پرتکھ دھیان لگائیا۔ جس ویلے ایڈھیا وچوں بنواسی ہو کے ہویا وکھ، بہرت شتروگن تجائیا۔ کیکی پئی ہس، کشلیا سُمترائیاں نیر وائیا۔ اُس ویلے پیار کرن والے بھگت سہیلے جنہاں انتر میرا تے، تے اپنا گئے بدلایا۔ نیترو کے چرنیں ڈکے جھٹ، بھڑی بھڑی کر سُنائیا۔ اسیں کیرسان تیرے پیار والے جٹ، دوجا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا نال چرن لے چٹ، خدی خدی وچوں پرہ کڈھائیا۔ سانوں دے دے نام دا ہٹ، خزانہ دھر درسائیا۔ رام نے کہا میرا رام وسے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ انگل نال دتا دس، اشارہ زمیں اسمان کرائیا۔ تریتا دواپر لنگھ جائے جھٹ، کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ پُرکھ اکال ہووے پرگٹ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا ویکھ پُرکھ سمرتھ، پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ جوت نور کرے لٹ لٹ، دو جہان ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کیرساناں کہا ہے رام ساڈے سوامی، سچ تیری سرنائیا۔ تُوں سب دا انترجامی، بے پرواہ اکھوائیا۔ کیوں ایڈھیا کیتی بیگانی، اپنا گھر تجائیا۔ جے کیکی کیتی بے ایمانی، دھرم دی دھار دے جنائیا۔ تیری

جوین والی جوانی، راج گدی رہیا تجائیا۔ اسیں تیرے پچھے کریئے قُربانی، مر جیوت رُوپ وٹائیا۔ رام ہس کے کہا میری نیکی جہی
 مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سارے ہتھ رکھو اُتے پیشانی، پچھا اگا دیاں سمجھائیا۔ جلوہ تگّو جوت نُو رانی، نُو رانہ سو بہا پائیا۔
 جس دی مُحبت نہ ہووے پُرانی، پران ادھاری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ رام کہا سُنو ست سچ دی بات، باطن دیاں جنائیا۔ جس ویلے آوے اندھیری رات، کلجگ اندھیرا چھائیا۔ پرگٹ
 ہووے پُرکھ ابناش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ سر بنس کر واس، بنس اپنا اک وڈیائیا۔ تُساں سب نے ہونا پاس، سگلا سنگ
 رکھائیا۔ سیوا کرنی نال وشواس، وشو دا مالک وسر کدے نہ جائیا۔ تہانوں سدا رکھے یاد، جگ چو کڑی ہمّے سہائیا۔ تہاڈا سب دا
 ہووے اک سماج، اکو گھر ملے وڈیائیا۔ اکو بنے دُھر دا باپ، اکو جمن والی مائیا۔ ست سچ دا دئے اتفاق، ناتا پریم نال بندھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کِرساناں کہا کِس بدھ ساڈا ہووے میل،
 سچ دے سمجھائیا۔ رام کہا ایہ میرے رام دا کھیل، جو اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جس دا ناتا گرو گُر چیل، چیل گُر ویکھ وکھائیا۔
 آد جگاد سجن سہیل، صاحب سوامی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے
 پرہ نے رام دے اندر دتا بلوونا، تین وار بلائیا۔ رام نے رام تینوں رکھیا اونا، بنا رام توں رام پورن نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا رسنا جہوا نال
 کونا، جگت والی سیکھلائی۔ میرا کھیل سیل الونا، بنا کِرپا توں چٹن والا نہ کھئے اکھوائیا۔ جس ویلے ترنتے توں بعد دواپر کرم ہووے
 دونا، کوڑی کِرپا وجے ودھائیا۔ دواپرتوں بعد کلجگ ست دھرم دا رہے کھئے نہ دھونا، سادھو سدھ نہ کھئے وکھائیا۔ ستگر دی نندیا
 گرسکھ کرن مُنہنا، رام دی رام دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد میل لئے ملائیا۔ رام کہے میرے انتر سرت
 سندیسہ رہیا آ، میرا رام رہیا جنائیا۔ میں ایدھیا چلیا تجا، بھانے وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تہاڈی یاد رہی ستا، ست ستوادی ہو
 کے ویکھ وکھائیا۔ رام نے پنج ہنجهو ویاٹے کہا ایہ میرے تہاڈے گواہ، شہادت دین بھگتائیا۔ اچے رام، رام توں کرشن، کرشن توں ہونا
 خُدا، خُدا توں ستنام واپگر نام پرگٹائیا۔ سب دا مارگ ہونا جُدا جُدا، وکھ وکھ راہ تکائیا۔ انت پھرنی دروبی اُتے بسدھا، دھرنی
 دھرت دئے دُہائیا۔ جھوٹھ دا ہونا یُدھا، سچ سر نہ سکے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہونا بڈھا، صدی سدیوی نال ملائیا۔ پھیر پرہ نے

بدلنا جُگا، جُگ کلجُگ اتم ویس وٹائیا۔ جس نوں یاد کر کے جائے بُدھا، نیترو رو رو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائیا۔ سمت پنج کہے مینوں نظر آئی اُتے تصویر، سچ دیاں جنائیا۔ جس ویلے رام نے گھتیا وپیر، لچھمن سینا نال ملائیا۔ سب دے نیناں وگیا نیر، چہہر اک لگائیا۔ کرساناں ہتھ ماریا مستک جاندے رام ساڈی بدل جاہ تقدیر، پھر شاید درس کھئے نہ پائیا۔ رام نے پرتکے سچے چرن دے انگوٹھے نال ماری لکیر، اُتر پورب دتی کھچائیا۔ تھادئی منگ کُچھ کلجُگ وچ منگے کبیر، غریب نانا ہو کے واسطہ پائیا۔ تُساں بیٹھنا نال دھیرج دھیر، دھرواس لینا رکھائیا۔ میری اکو باد اشیر، اشارے نال سمجھائیا۔ تھادا واسا ہونا کول کشمیر، پنج دی دھار وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ سمت پنج کہے جن بھکتو مینوں آگیا پچھلا چیتا، اکھاں کھول کے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے کم کردے وچ کھیتاں، دوس رین سیو کھائیا۔ انہاں دا رام والا ہیتا، پورب پچھلا سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال بن کے نیتا، نر نرائن دئے وڈیائیا۔ رام مُحبّت والی بھینٹا، لیکھے اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگت بنا کے دُھر دا بیٹا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تریتا دواپر جرم دا بدلایا ٹھیکا، کلجُگ ٹھاکر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائیا۔ سمت پنج کہے رام دے ویراگی، گرسکھ نظری آئیا۔ جنہاں دی سوئی سُرتی جاگی، انتر ہوئی رُشنائیا۔ جگت ترسنا تیاگی، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہناں وچوں پریم سنگھ ہویا وڈبھاگی، بھاگ اپنا جھولی پائیا۔ ایشر سنگھ بن کے عادی، حصہ رہیا وندائیا۔ اندر سنگھ وست امولک لادھی، گھر ساچے وچّی ودھائیا۔ ناظر سنگھ سیوا کیتی ڈاڈھی، سگلا سنگ وکھائیا۔ سُرجیت کور سپس دی لا کے بازی، بازاں والا ویکھ وکھائیا۔ گرمیت کور بچیاں پردا سادھی، بلوندر اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جگجیت سنگھ من ممتا مار کے غازی، گرمیت سنگھ اپنا رنگ رنگائیا۔ بھجن سنگھ چھڈ کے بھائی بھین ساتھی، ناتا آیا تڑائیا۔ پرکاش کور جاگ کے راتی، انتر انتر رہی دھیائیا۔ اکو بچّی جس نے مرنا سی آؤن والی ایس وساکھی، اُس دی زندگی رہیا بدلایا۔ بندر نوں دے کے پھیر حیاتی، جیون جیون وچوں وکھائیا۔ جرنیل سنگھ چڑھ کے منزل گھاٹی، اپنا پینڈا لیا مُکائیا۔ سُچا سنگھ میٹ کے واٹی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ مہندر رکھ کے آسی، اصل اپنا راہ تکائیا۔ ہرنام کور چڑھ نہ پھاسی، بھلی بھٹکی پار لنگھائیا۔ چھوٹی نہی جیہڑی آئیو آئیو وچوں سادھی، سادھنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ

ٹکائیا۔ سمت پنج کہے میں تکدا رہیا راہ، جگ جگ دھیان لگائیا۔ رام بناؤندا رہیا گواہ، شہادت دیاں بھگنائیا۔ ہرجیت جو ماتا پتا چھڈ کے گیا آ، دھناڈھ پچھلا نظری آئیآ۔ سکھونت پچھلے بخشا کے گناہ، رام دی نگاہ رام وچ ٹکائیا۔ چھوٹی ننھی جس دا ہور نہیں کوئی ساتھی، پچھلے جنم دی مائیا۔ منزل پندھ مکا کے واٹی، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے میں دساں حال تمام، بیہو ابھید کھلائیآ۔ جیہڑی سیوا کرے کور وریام، پریم سنگھ دی پچھلے جنم دی مائیا۔ ایہنے رام نوں جان لگیاں تے ویر کیتا پرنام، تے جگاں دا لیکھا دتا چکائیا۔ اوس ویلے ابھدے کچھڑ سی بچہ نادان، جہدے مستک زمیں توں دھوڑی دتی لگائیا۔ نالے رو کے کہا میرے رام، اپنا رام دینا ملائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنائیا۔ سمت پنج کہے مل سنگھ ہندا سی پجاری، بشن سنگھ دھویا نال ملائیآ۔ جگندر بندی سی کتیا کواری، ایشٹ رام دا اپنے ایشٹ وچ رکھائیا۔ بہان سنگھ لاؤندا ہندا سی تازی، نو منٹ اکھ دبائیآ۔ امیر چند پھردا ہندا سی وچ اجاڑی، رام رام رام کوک کوک سنائیا۔ سلکھن سنگھ نو وار رام دے آگے پچھے ہویا پچھاڑی، پچھا آگے آگے بدلائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے دلپ سنگھ ہندا سی دوہرا موٹا، ویس کرساناں والا رکھائیا۔ تیڑ رکھدا ہندا سی لنگوٹا، چیتھڑ پڑانے سوہیا پائیا۔ ان کھاندا سی اک ٹوپا، چوڈاں گھنٹے سوں کے جھٹ لنگھائیا۔ رام وچھڑن لگیاں اس نے بھریا زور دا ہوکا، پائے رام کر سنائیا۔ پھیر کدوں ملیگا موقع، مہربان دینا جنائیا۔ رام خوشی نال کہا میرا رام تہاڈا سب دا سمبھالے موقع، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ سمت پنج کہے رتن سنگھ ہندا سی سادھو رتا، رتو کہہ کے سارے گائیا۔ اندرے اندر پکاؤندا سی متا، رسنا کہہ نہ گجھ سنائیا۔ انت اخیر رام نوں ٹیک کے متھا، دھوڑی چرن خاک رمائیا۔ بھیٹا کر کے اک ٹکا، نینان نیر وایا۔ رام ہس کے کہا اٹھ کرسان جٹا، تینوں دیاں درڑائیا۔ تیری بھیٹ دا میرا رام دیوے وٹا، بدلہ تیری جھولی پائیا۔ جنم جنم دا لاہا کھٹا، کرم کرم دا لیکھ مکائیا۔ کریا کرے پُرکھ سمرتھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دے چڑھائیا۔ سمت پنج کہے کشمیر سنگھ ہندا سی بھولا بھالا، عمر ستاراں سال وکھائیا۔ کدی ہس پئے کدی کڈھ گالاں، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ پھیر آگے بھج کے سب نوں

کہا میرا تہاڈے نالوں رام باہلا، گھٹ کے جہی لئی پائیا۔ پھیر پچھے آگیا مار کے چھالا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھیر رو کے کہا میں تیرا بالا، تیری اوٹ تکائیا۔ رام نے کہا تہاڈا مالک پُرکھ اکالا، سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ سمت پنج کہے میں ویکھیا کرتار سینگھ دا لیکھا، پچھلا کھوج کھوجائیا۔ جس ویلے رام چھڈیا دیسا، ایڈھیا رہیا تجائیا۔ اس بدل کے اپنا ویسا، رُپ رنگ لیا وٹائیا۔ کھول کے اپنیاں کیساں، سر گھٹا لیا پائیا۔ مکھوں کہا رام ساچے رام دا بنا دے بیٹا، جتھے اور کھئے نہ مائیا۔ رام کہا تہاڈا بنس ہووے ایکا، ایکنکار ہووے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ میلانے ملائیا۔ سمت پنج کہے جس ویلے پہلا قدم چُکیا رام اوتار، نگاہ سب دے ول ٹکائیا۔ اوس ویلے رام دا سیوک ہندا سی سینگھ بلکار، نیتز رو کے نیر وھائیا۔ نالے گرو میرے نالے یار، کیوں یارانہ چلیا تڑائیا۔ رام نے کہا میرا رام سب نوں لے سنبھال، سمبل اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا ویکھے شاہ کنگال، کوچھے کلمے گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ میلانے ملائیا۔ سمت پنج کہے اوس ویلے برکھا برسی تھوڑی اندر، اندراسن دھیان لگائیا۔ خوشی وچ ہس پئی اوس ویلے دی کتیا ایس ویلے دی چھندر، خوشی خوشی پرگٹائیا۔ مستک لائی بندن، دھوڑی خاک بنائیا۔ سرشٹی نوں لگی نندن، کوک کوک دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کماٹیا۔ سمت پنج کہے رام دے ترن لگیاں آسا رکھی اک تیاگی، جو کِرساناں وچ سوہیا پائیا۔ رام ساڈی سرت جائیں سادھی، سادھنا اک رکھائیا۔ میلا میلیں رام آدی، جو آد انت ویکھ وکھائیا۔ جس دی کھیل سدا جُگادی، جُگ جُگ کار کماٹیا۔ جس طرح تون گھر دی کر چلیا بربادی، اپنے رام پچھے آرام اپنا تجائیا۔ ایہو جہی ساڈی وی کر دے وادی، موہ مَحبت کوڑ رہے نہ رائیا۔ رام نے کہا اک وار لگا سادھی، نیتز نین بند کرائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ اُس ویلے تیری ضرور ہووے شادی، تیاگی کتیاں رُپ وٹائیا۔ تیری زندگی دی ویکھ کے بازی، بازاں والا ہوئے سہائیا۔ تیری آتم جائے سادھی، پنت پُنیت کرائیا۔ تیری لیکھے لگے اک اک ہاڈی، ناڑی ناڑی کھوج کھوجائیا۔ پر یاد رکھیں سرشٹی چھڈنی بڑی ڈاڈھی، منزل بے پرواہیا۔ اُس ہس کے کہا جس ویلے پریت پرہو نال لاگی، لگ ماتر فرق رہے نہ رائیا۔ بنس سرینس دے کوئی نہ ساتھی، جگت سنگ نہ کھئے بنائیا۔ رام نے پُشت پناہ دتی تھاپی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اُنکل نال لکھی

پاتی، اکھڑ اکھڑاں اُتے سہائیا۔ تیرا جیون بدلے بدلے حیاتی، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُھر دے رام دی سیوا کرنی ہتھ مار کے چھاتی، شہنشاہ ہو سہائیا۔ ایسے کر کے چرنی دی پوری کیتی آسی، آسا پچھلی نال ملائیا۔ گرسکھ ستگر پچھے بہاویں کوٹن وار چڑھ جائے پھاسی، پھاسی دی مؤت سزا دیوے نہ کھئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے جس ویلے سب نے کیتا شوک، سوگ وچ گُرائیا۔ رام دا بُندا سی اک پروہت، جو دچھنا لے کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ ہتھ وچ پھڑ کے جگت والی جوت، سب نوں رہیا وکھائیا۔ ویکھیو رام دی رام کولوں چھڈیو کدے نہ مؤج، مجلس اپنے اندر رکھائیا۔ بے شک چھڈ چلیا لشکر شاہی تخت تاج تے فوج، جن بھگتاں وسر کدے نہ جائیا۔ ایس جنم وچ جس دا نام اشوک، چھوہر بانکا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے میں سناواں ورنو برنو، برہم دھار جنائیا۔ پرہ دی منگو اکو سرنو، سرنگت سرنائیا۔ جس ویلے رام وچھڑیا چرنو ہٹی نہ لڑنوں، کوک دتا سُنائیا۔ میں ڈرنا نہیں مرنوں، اکو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سمت پنج کہے جس ویلے رام پٹیا قدم، بنباس ول اٹھائیا۔ ننگیں پیریں نظری آیا پدم، سارے سیس نوائیا۔ سب دا کب گیا بدن، اُف پائے دُہائیا۔ رام چھڈ گیا وطن، بے وطن اپنا پھیرا پائیا۔ چھوٹا بچہ جوگا جس نے کہا اک واری پھیر کر لؤ یتن، سارے سیس نوائیا۔ نیترووو اکھن، نیر دیو وائیا۔ رام ساڈے آ جا وطن، کنارہ تٹ اک سہائیا۔ تیرے دوارے ساچے وسن، ایدھیا سوہیا پائیا۔ سارے لگ پئے اکھن، اچی سوہیا پائیا۔ رام نے کہا میں سدا تہاڈا ساتھن، دُھر دا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے جو گرمکھ سیوا کردے، دوس رین سیو کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدے، سوہنگ راگ اگم اتھاپیا۔ نت سویرے درشن کردے، سندھیا وجے ودھائیا۔ مالک بن کے ساچے گھر دے، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ منزل اوس اگتی چڑھدے، جتھے جگے جوت الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سمت پنج کہے رام نے پہلا قدم پٹیا، پٹنے والا نظری آئیا۔ پھیر مڑیا پٹھیا، ساڈھ تے قدم پندھ مکائیا۔ اوس ویلے سچ پریم وچ ننھی بچی پھڑیا گئیا، جس نوں دوندر کہے کے نام لیا رکھائیا۔ بلوندر پھڑ کے ہتھ دی مٹھیا، انگلاں لئیاں دبائیا۔ سانوں دے دے کچھیا، مہر نظر اٹھائیا۔ رام کہا

میرے پُتیا، تہاڈا رام ہووے سہائیا۔ پھڑ کے گوہند چُکیا، اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے میں ویکھیا کھیل اپارا، اپرمپر دیاں جنائیا۔ جس ویلے رام نے پچھا پرتیا دوبارہ، اپنا مُکھ بھوئیا۔ اوس ویلے جو دھرم دی دھارہ بندا سی سچّیارا، برہم ودیا وچ چٹرائیا۔ اوس کر کے نمسکارا، سیس دتا نوئیا۔ رام آہ ویکھ روندے زارو زارا، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ رام نے کیتا اگم اشارہ، اندرے اندر دتا جنائیا۔ سب دا مالک ایکنکارا، اک اکلّا سوہیا پائیا۔ جو کل کلکی لئے اوتارا، نہکنکا ناؤں رکھائیا۔ اوہ تہاڈا بنے سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ایسے کارن امرجیت ہویا دلارا، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ اوس ویلے ایہدیاں ہندیاں سی دو ناراں، جاگیر کور منجیت رُوپ وٹائیا۔ ایہناں سمجھیا نہ کھئے اشارہ، سیس جگدیش نہ کھئے نوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ رام کہہ ساڈا کر شکر، شکرانہ دُھردرگاہیا۔ جس نے اپنی دھاروں آؤنا اُتر، اُتر پورب پچھم دکھن نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس دا گوہند ہونا پُتر، سوربیر وڈیائیا۔ سب نوں آئے گودی چکن، اپنا پھیرا پائیا۔ جس ویلے کلجگ پینڈا ہووے مُکن، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جس ویلے رام نے قدم آگے لئے نوں، پیر پیر نال بدلائیا۔ پھیر پچھا ویکھیا بھوں، نین نین آپ اُٹھائیا۔ انتر انتر آیا چاؤ، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ سارے پرہ دے ڈھولے گاؤ، سوہنا راگ لائیا۔ گھراں نوں جانا نال چاؤ، غمی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اوس ویلے ایڈھیا وچ اک ہندا سی اتیت، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ رام نال اوس دی پریت، تے ویراں روز مل کے جھٹ لنگھائیا۔ رام ہتھ رکھ کے سیس، سر چھاتی نال ٹکائیا۔ خوشی نال کہہ میں کراں بخشیش، رحمت جھولی پائیا۔ جس ویلے میرا رام آوے جگدیش، لوک مات ویس وٹائیا۔ گوہند دھار بدل کے ریت، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ تیرا ناؤں ہووے سُرجیت، سنگھ صاحب دیوے سرنائیا۔ کیسے کولوں منگنی نہ پئے بھیکھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پھیر رام نے نگاہ مار کے کہہ میں کراں تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ رام نے کہہ تیرا لہنا میرا ادھار، سچ دیاں جنائیا۔ تیرا نام ہونا جُجھار، جوجھ کے دینا وکھائیا۔ پھیر پُرکھ اکال پاوے سار، دین دیاں دیا کھائیا۔ مات لوک کر اُجیار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پچھلا لیکھا لے وچار، جگ چوکرئی کھوج کھوجائیا۔ بل باؤن پاوے سار،

سَتَجُگ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس کتیا کیتا پیار، بھوجن بہاؤ وچ وڈیائیا۔ اُس دا لیکھا تیرے نال سنسار، ناتا میلے سہج سُبھائیا۔ ایسے کارن گردرشن بنی دھرم دی نار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سمت پنج کہے جس ویلے رام نے انت کیتی سب توں پرنام، ہتھ جوڑ کے سیس نوایا۔ جاؤ اپنے گھر کرو آرام، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ چھوٹے بچے ہندے بڑے شیطان، اوہناں رولا دتا پائیا۔ واہ ساڈے بھگوان، نکیاں نالوں کر کے چلیا جدائیا۔ سانوں کچھ دے دے پین کھان، رسنا رس چکھائیا۔ نہیں تے تیرا گواں گے گان، رام رام ساڈا پتا مائیا۔ اوہناں وچوں چھ بیٹے پردھان، بھج کے آگے آئے۔ رام نے خوشی نال پھڑ کے کان، چاروں کُنٹ دتے بھوائیا۔ اوہ رو کے لگے شور مچان، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ اسیں تان تیرے کولوں لینا پین کھان، دوجے در منگن نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے کچھ سانوں دے دے جھونگے، اپنے کولوں آپ ورتائیا۔ اسیں چار کُریاں تے دو مُنڈے، ہتھ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا نام گاؤندے، ڈھولا صفت صلاحیا۔ اُچی اُچی شور مچاؤندے، کرن حال دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ رام نے کہا آو تہانوں دیاں کھوا، سوہنا رس چکھائیا۔ پچیاں کہا سانوں پہلوں وکھا، اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ رام کہا تُسیں نین بند لو کرا، اکھیں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بچے کہن کتے دیویں نہ کھئے دوا، مُکھ کوڑا دئیں کرائیا۔ رام کہا نہیں میں مُردیاں دیاں جگا، جاگرت جوت رُشنائیا۔ سر تہاڈے ہتھ ٹکا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس ویلے آوے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ اُس دی جھولی دیواں پا، جو لیکھا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ سچ بھوجن نام ادھار تہاڈے رسنا دیوے لگا، جنم توں پہلوں نام پرہہ دا چے تہاڈی مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ایسے کر کے اج دے لیکھے وچ بچے اوہ چھ، چھ در سوہیا پائیا۔ پرمجیت ستیر پُرانا نینہ، نر نرائن ہوتے سہائیا۔ چندر بلجیت ویراگ برینہ، برہوں ویراگی دئے ملایا۔ گلزار لیکھا گلزار سہہ، پورب کرشن رنگ چڑھائیا۔ بھولی بھولی بہالا جس دا اُس سمیں اکو دیو، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ رام کہا رام پیاریو تہاڈا میرا رام اگم پیو، پتا اکو نظری آئیا۔ اکو دوار سارے رہو، وڈا چھوٹا نہ کھئے رکھائیا۔ سمت پنج کہے ایہہ کھیل الکھ ابھوا، پرہہ ساچا آپ جنائیا۔ اپنا لہنا

سارے لیو، دیونہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سرن سرن سرنگت سدا رہو، رہبر آدانت دا نظری آتیا۔

پرساد کہے مینوں آگئی گل چیتے، چتونی سب دی دیاں مٹائیا۔ رام وچھڑیاں سب نوں بھل گئے سوہرے پیکے، ستیاں نظر کھئے نہ آتیا۔ اک دوجے ول سارے رہے ویکھے، اکھاں اکھاں نیر وپائیا۔ ایدھیا دا ٹھیکے دار جیہڑا وڈے چھوٹے لیندا سی ٹھیکے، ٹھیکیداری وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوہ لے کے پنج مہراں بھیٹے، راہ آگے دتیاں ٹکائیا۔ رام نے اپنی کمر وچ لٹیاں لپیٹے، ول بستر والا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ رام کہا ٹھیکے دار تیرا میلا ٹھا کر، جگت ٹھا کران دی پوجا رہے نہ رائیا۔ جیہڑا ساڈا سب دا ساگر، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جنم کرم کرے اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ جگ جگ نام دا بنے سوڈاگر، ونج ونجارا دھر درگابیا۔ سورپیر ہونے بہادر، تیج اپنا پرگٹائیا۔ اوسے نوں کہن کریم قادر، کرتا نور الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گہر ساچا ویکھ وکھائیا۔ رام کہے میں کیتی مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے میرا رام بن کے آیا دھر دا شیر، بہک دو جہان سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر لے گہر، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا دے نیڑ، باقی اور رہے نہ رائیا۔ ایسے لہنے وچ سیوا کردا سنگھ کیہر، کیہر سنگھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ جگ بدلنا پرہہ دا بیر پھیر، بھیو ابھید سمجھ کھئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا ربیا ملائیا۔

پریم سنگھ کہے گرسکھو میں آیا ہسدا، ہسدا ہسدا سیس نوائیا۔ میں شبد سنیا بھگتاں دے جس دا، جس نوں سمجھ نہ سکن وید پُران رائیا۔ وشن برہما شو مینوں سہجے سہجے دسدا، کی کرتا کار کھائیا۔ میں کہا کھیل ویکھو اُس سمرتھ دا، جس تہاڈی بنت بنائیا۔ روپ دھار کے جٹ دا، جٹا جوٹاں ڈیرہ ڈھابیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا دین مذہب وٹ دا، لیکھا سب دا صاف کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پریم سنگھ کہے گرمکھو کریو نہ کھئے اداسی، چنتا نہ کھئے بنائیا۔ مینوں

جن بھگت سارے مل گئے ساتھی، سچکھنڈ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اکیاں وچوں مینوں پہلوں ملی تھاپی، سیوا میری اپنے لیکھے پائیا۔ آکے گرمکھ ویہہ رہندے باقی، جے ناں دساں شاید ڈر کے سارے بینتی دین سُنائیا۔ میں چاہندا اوہ چھڈ جگت والی حیاتی، سچکھنڈ آون چائیں چائیا۔ جتھے اکو جوت نور پرکاشی، اندھ اندھیر رہیا نہ رائیا۔ گرہ مندر بہہ کے اپنے کھاٹی، سیج سہنجی ڈیرہ لائیا۔ میں سندیسہ دیواں سچ سندیس پاتی، پترکا اک سُنائیا۔ جن بھگتو صاحب ستگر دی سدا متو آکھی، اس توں وڈی بھگتی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دتا دھر دا ور، میرا لہنا دینا لیکھا سب توں پہلاں میری جھولی پائیا۔

★ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر ★

سمت پنج کہے میرا مہربان خدا، جگ چوگری ویس وٹا، کرنی کرتا کار کھائیا۔ دھر سندیسہ دئے سنا، حق حقیقت سمجھائیا۔ جس دا میں تکدا رہیا راہ، نت نوت دھیان لگائیا۔ سو ویکھنہارا تھاون تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں پکڑے بانہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، پت پت دئے کرائیا۔ جس نوں کہندے حق الہ، آد جگاد نور خدائیا۔ سو حکم سندیسہ رہیا سنا، دھر دی دھار اک جنائیا۔ تیج بہان بنیا ہووے بہادر شاہ، لیکھا گوبند والا درڑائیا۔ چوبدار تین رلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ سمت پنج کہے بہادر شاہ چکاؤنا لیکھ، بھوکھت دئے گواہیا۔ ہر گوبند لئے ویکھ، گوبند ستگر پردہ لاپیا۔ پورب جانے بہیت، اگلا آپ کھلائیا۔ ساچا کر کے بہیت، لہنا جھولی پائیا۔ دیوے نام سندیس، کلمہ سچ جنائیا۔ رام دوارے ہونا پیش، بیشتر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے میں ویکھ ہویا منوں، کی کرتا کار کھائیا۔ جس دا جگ چوگری قانون، قاعدہ باقاعدہ اک سمجھائیا۔ سندیسہ دیوے نہ معلوم، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ دین دنی ہوئی معصوم، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ بھو ابھیدا جنائے مضمون، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ سمت کہے جس ویلے بہادر شاہ کیتی پکار، گوبند سیس نوائیا۔ اُس ویلے کیتا اگم اقرار، اپنا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ جگت شہنشاہ رہنا خبردار،

نیتر بند نہ ویکھ وکھائیا۔ سوہنا حُکم اُس پروردگار، جس نوں محمد سجدہ سیس جھکائیا۔ بھل نہ جانا وچ سنسار، سنسار پے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ گوہند کہا شاہ بہادر، شہنشاہ دئے وڈیائیا۔ انت رپے کوئی نہ ثابت، صبورى ہتھ کيسے نہ آئیا۔ جس نوں لکھے کوئی نہ کاتب، اوہ لیکھا اپنے وچ چھپائیا۔ کلجگ اتم کرے مخاطب، سچ سوامی پردہ لاپیا۔ جس ویلے اوتار پیغمبران گرواں رہیا نہ کھئے تعاقب، پشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ من افغانی کرے بغاوت، مرد جوان کم کيسے نہ آئیا۔ فیل چلاوے نہ کھئے مہاوت، گج قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ کرے نہ کھئے سخاوت، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ دین دُنی رپے نہ سچ بناوٹ، کوڑی دسے شہنشاہیا۔ کرم کرم کرے عداوت، دھرم دھرم نال لڑائیا۔ اُس ویلے تیری بھگتاؤنی اک شہادت، گوہند شبد نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملایا۔ گوہند کہا سُن شاہ بہادر بندھو، بن بندگی دیاں جنائیا۔ پرہ دا لہنا دینا دھار سندنھو، سندنھ ساگر سیس نوائیا۔ لہنا پورا کرنا چندو، تیرا لیکھا انت گنائیا۔ جو درویش بنیا چندو، چند چاندنا نور چمکائیا۔ نمک حرام ویکھنا گنگو، چارے کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ پردہ لاپنا جو نانک چاریاں مجھو، پالی بن کے سیو کھائیا۔ سُن حُکم انوکھا چھندو، جگت شاہ رہیا درڑائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں لنگھو، انت اخیر وکھائیا۔ بنا خُدا توں رپے کوئی نہ دینا بندھو، بندھن سکے نہ کھئے نڑائیا۔ دُھر دا کلمہ کھئے نہ وندو، ونڈاں حصے سب دے دئے کرائیا۔ ساچی منزل کھئے نہ لنگھو، دھرم دا قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا گر اوتار پیغمبران لیکھا منگو، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا چُکائے عیسائی سکھ مُسلم بندو، بندوان پردہ لاپیا۔ جگت وسیرا کر کے پنڈو، پنڈ انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جگت جہان شاہ سلطان ویکھ کے ٹنگو، ٹنگاں والیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے پنج بے ہوون مُغل، مُغلیا خاندان وڈیائیا۔ جنہاں دے مستک اتم گوہند لائی اُنگل، اشارہ گیا کرائیا۔ جس ویلے کلجگ آیا مُکن، اتم پنڈھ مُکائیا۔ پُرکھ اکالا بھگتاں آوے گودی چُکن، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ جگت جہان آوے لکن، نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ بہادر شاہ تیری گھلاوے بکل، پردہ دئے لاپیا۔ گوہند سورا نال ہووے پتر، پتا پوت رنگ سائیا۔ درگاہوں ساچی آوے اتر، اتر پورب پچھم دکھن سمجھ کيسے نہ پائیا۔ تُساں سب نے کرنا شکر، شکرانے وچ وڈیائیا۔ نال پھڑ کے لیانا ککڑ، رنگ چٹا سوہا پائیا۔ اک

قصائی ہووے نال چُڑ، ڈراؤنی اپنی شکل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل دکھائیا۔ سمت پنج کہے ہاڑ ستاراں آؤندا، آوت آوت خوشی منائیا۔ پرہو کرے کھیل جگ بھاؤندا، جُگ کرتا کار کھائیا۔ جو کلمہ حق سُناؤندا، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ سو وچھڑیاں میل ملاؤندا، پھڑ باہوں گود بکائیا۔ ساچا سماں وقت سہاؤندا، سہنجی رین نال ملائیا۔ بھگت سہیلے نال رلاؤندا، ہرجن دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ کرے کراوے جو ہر بھاؤندا، من منسا نہ کھئے دکھائیا۔ پتت پاپیاں پُنت آپ کراؤندا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول بلاؤندا، برہمنڈ رہیا جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اُٹھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے بہادر شاہ گوہند آگے جھکنا، جھک جھک سپس نوائیا۔ تیرے کولوں چن اوہ پُچھنا، جو اتم دتا سُنائیا۔ ست دواویوں کدے نہ رُٹھنا، گوہند گیا درڑائیا۔ مہربان کولوں نہ لکنا، جو نگاہ مہر نال ترائیا۔ جھگڑا میٹے کایا بتنا، بُخا نے ویکھ دکھائیا۔ انت اخیر اُس نے پُجنا لیکھا سب دے کولوں پُچھنا، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے گوہند حُکم ہویا قلم بند، باہر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ بہادر شاہ تیرے پچھے کر کے جنگ، جگہ بجگہ کیتی صفائیا۔ میرے نیلے دا ویکھ تنگ، جو شہادت رہیا بھگتائیا۔ کچھ اندرے اندر منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ اُس رو کے منگیا اتم سنگ، دُھر دا سنگ بنائیا۔ تکیا ولّ چند، تاریاں اکھ اُٹھائیا۔ گوہند کہا ایس توں پرے لنگھ، انہاں کی چٹرائیا۔ حیران نہ ہوئیں دنگ، پریشانی نہ کھئے دکھائیا۔ کھیل صاحب سورا سرہنگ، ستگرُو نور الہیا۔ کوئی جگت شاہ دا چند، جو جتے انت مر جائیا۔ میں دھرم دھار پابند، نت نت ویکھ دکھائیا۔ میرا کھیل وچ برہمنڈ، ورہنڈ کار کھائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں جائے لنگھ، مُحبت آسا محمد ویکھ دکھائیا۔ نام سندیسہ دیوے برنگ، مہر مہر نہ کھئے لگائیا۔ سندیسہ دینا شاہی دھار پلنگ، تلکدھاری نہ کلمہ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا پردہ لاپیا۔ سمت پنج کہے بہادر شاہ اُدھار، گوہند دئے چکائیا۔ پھیر نیتی بدلے وچ سنسار، حُکم اگم اتھاپیا۔ پورب قرض اُتار، طرز کرے صفائیا۔ سوہنا لگا دربار، دروازہ اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں کر کے خبردار، ہوشیاری وچ دئے جنائیا۔ تھادے اُتے رہیا نہ کسے اعتبار، بے اعتباری ہوئی لوکائیا۔ آگے سب کچھ اُس دے اختیار، جو مختیار نامے تھادے ہتھ پھڑائیا۔ آ

کر لُو دیدار، دیدہ دید خوشی منائیا۔ جاؤ چرن کول بلہار، بلہاری سیس نوائیا۔ خوشیاں نال ویکھنا ستاراں ہاڑ، ہر پردے دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، دھرم دی دھار لا دربار، جگت شاہی دا لیکھا پورا کرے سنسار، سمیں سار ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

سمت پنج کہے بہادر شاہ دے نال اک چُغل ہووے خاندانی، خالص اپنا روپ بنائیا۔ چُغلی مارنی اُس دی منزل ہووے رُوحانی، جگت کار کھائیا۔ مذہب شرع دی انتر ہووے بے ایمانی، مُنعصب وچ گُرائیا۔ جگت دُنی دے بیگانی، سنگی سچ نہ کھئے جنائیا۔ پھردا ہووے وچ میدانی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ اُس دا لہنا دسنا گوبند نال آسانی، اصل اپنا بھيو کھلائی۔ ایہہ کتھا کہانی پُرانی، پُران وید نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال سب دا جان جانی، جانہار نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے میں ویکھنے پنج دھرم شہزادے، جس توں شہنشاہ دے وڈیائیا۔ اوہ ہوون اکو ناں دے، نام نام وچ وڈیائیا۔ بلدھاری ہوون اپنی بانہہ دے، بھاؤ وچ نہ بھے رکھائیا۔ سُکھ لیندے ہون اپنی ماں دے، ماں مہتر نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائی۔ سمت پنج کہے میں ویکھنے پنج پرہہ میتے، مِتر مِتراں ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دے ویس اکو جہے ہون کیتے، کرنی پرہہ دے نال رکھائیا۔ تیہہ سال دی آيو سب دی ہووے پیتے، چھوٹا نظر کھئے نہ آئی۔ ست دھرم دا گاون گیتے، گوبند تیری بے پرواہیا۔ ہتھ رکھن وچ کھیسے، سچا سچ نال ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائی۔ سمت پنج کہے میں ہونا تاں راضی، رازق رِزق رحیم دے وڈیائیا۔ چار ورن دے گُرمکھ چلاون آتشیبازی، اگنی آگ نال وڈیائیا۔ ساری سنگت ہووے جاگی، سویا رین کھئے نہ پائیا۔ اک گُرمکھ بنیا ہووے ڈھاڈی، سوہنا اپنا راگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائی۔ سمت پنج کہے میں ہندا جاندا خوشحال، خوشی دیاں درڑائیا۔ صاحب ویکھ مریداں حال، گوبند گُرم گُرم

کھوج کھوجائیا۔ دین دِیال ہو پرتپال، پرتپالک ہو کے دیا کھائیا۔ سب دی سرتی لئے سنہال، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھگت دوارے
 اُتے دیپک دیا دیوالی لینی بال، گھرت جوت نال وڈیائیا۔ ایہہ کھیل سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ سمت پنج کہے مینوں پرہ نے دتا اشارہ، اگم اپنا حکم سنائیا۔
 اٹھ ویکھ جگت سنسارا، دین دِیال کھوج کھوجائیا۔ چاروں کنت دھواں دھارا، دھرم دی دھار نہ کھئے اُچائیا۔ ایشٹ بھلیا گرو اوتارا،
 پیغمبر سپس نہ کھئے نوائیا۔ من کلپنا ہاکارا، پردے ہر نہ کھئے دھیائیا۔ ملے میل نہ ایکنکارا، اکل کل دھاری نظر کیے نہ آئیا۔ صاحب
 سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاوے کیسے نہ سارا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں پچھلا کران یاد، سب نوں دیاں جنائیا۔ کلجگ اتھ خوشیاں والا سہاگ، پرہ ایکا ایک سوہیا
 پائیا۔ جس سرشٹی درشٹی پکڑی واگ، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ نرگن دھار پیا جاگ، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ بنس بنا
 کے کاگ، مانک موتی چوگ دئے چُگائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا کرے باق، آگے اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ سمت شہنشاہی پنج کہے میں آیا جیٹھ اٹھاراں، دس اٹھ ویکھ وکھائیا۔ شبہ
 سندیسہ دے اپارا، اپرمپر دیاں درڑائیا۔ سوادھان ہونا پُرکھ نارا، بال پردھ لئے انکڑائیا۔ جیہڑا نرگن دھار آیا دوبارہ، جوتی جوت
 ڈگمگائیا۔ شبہی گر دے اشارہ، عالیشان پردہ ربیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم
 دی دھار اک سمجھائیا۔ دھرم دی دھار کہے میں ہوئی بھگتاں دی داسی، داسی داس سیو کھائیا۔ جتھے نرگن نور جوت پرکاشی،
 اندھ اندھیر رہیا نہ رائیا۔ پرہ ملیا سچکھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ میری پنی آسی، ترسنا رہی نہ رائیا۔ لیکھا رہیا نہ پون
 سواسی، ساہ ساہ نہ کھئے گنائیا۔ جھگڑا مُکیا لوک ماتی، موہ دتا گوائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے ساتھی، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں دساں پُراتن دھار، دھرم
 دھرم درڑائیا۔ بل باون کھیل اپار، ستجگ سچ دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا اپر اپار، اپرمپر آپ سمجھائیا۔ جس ویلے سمگری ہوئی
 تیار، بل راجا ویکھ چائیں چائیا۔ رشی مُنیاں دیواں کھوال، غریب نائیاں ترسن مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے بل نے انتر کیتا دھیان، انتشکرن بدلائیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری سیوا تیرا دان، دیوت سُر وجے ودھائیا۔ مینوں بخش نائیاں مان، ہنکار وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا بھنڈارا پین کھان، تیری جھولی دتا رکھائیا۔ تُوں سرب کلا مہربان، مہربان تیری سرنائیا۔ یں ڈٹھیاں کر پروان، سپس دتا جھکائیا۔ حکم کیتا فرمان، سب تُوں دیو کھوئیا۔ جیہڑے پہلی پنکت بیٹھے آن، پردے ہر دھیائیا۔ رسنا رس رس چکھان، کھا کھا شکر منائیا۔ باون بیٹھا بن نادان، در درویش ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے کتیاں دے نال چھوٹا کاکا لے کے آیا پکوان، خوشیاں بھیٹ چڑھائیا۔ بل دوارے باون کیتا پروان، حکم اک جنائیا۔ جس ویلے آواں وچ جہان، نرگن نُر جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ بچے کہا میرے نال کر لے وعدہ، وعدہ اک جنائیا۔ جنہاں پکوان پہلوں کھادھا، اپنا رنگ دینا چڑھائیا۔ تُوں گرو پُرکھ اکال میلنا دادا، آگے وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ پھیر میل ہووے ساڈا، سہجے دینا ملائیا۔ باون کہا پکا میرا ارادہ، سچ دیاں سمجھائیا۔ حکم بودھ آگادھا، بڈھی تون پرے سنائیا۔ ہُن پکوان دیوے بل راجا، اپنی سیو کھائیا۔ پھیر بدل دیواں سماجا، کل اپنی کار کھائیا۔ انہاں وچ پریم دا کر کے وادھا، امرت رس بھرائیا۔ ساچا دے سوادا، پردہ دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کاکے کہا میری چھوٹی اک ارداس، ہس کے دیاں جنائیا۔ کی تُوں پردہ میرا دیویں ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ باون پھڑ کے ہاتھ، ہتھ ہتھان نال چھہائیا۔ سب تون پُچھیا جس تون بھگوان اُتے وشواس، اُنکلاں لو اٹھائیا۔ اوہناں وچوں اک سو تیراں جیہڑے پریمی خاص، پیار وچ سمائیا۔ جکت نالوں ہو اُداس، اوہناں لئی انگڑائیا۔ اسپں اوس پرہو تون متیا باپ، جیہڑا آد جگاد جمن والا پتا مائیا۔ سدا سہیلا رہے پوتر پاک، پُنیت سب تون دے کرائیا۔ لیکھے لاوے ماٹی خاک، تن وجود رنگ چڑھائیا۔ باون خوشی نال دتا آگھ، شبد راگ لائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا درشن دیوے پرگٹ ہو کے ساکھیات، سمکھ ساچا سوہا پائیا۔ جس دے کول نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا لہنا دینا ویکھے حساب، پورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے راگ، ساچا ڈھولا دے جنائیا۔ دین دنی دا کر تیاگ، ویراگ اندر اک اُچھائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑ ساک، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سچ پریتی بخش کے پُرکھ سمراٹھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پورا کرے بھوکھت

واک، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ بابو پُر والیو ایسے کر کے تھانوں دتی پچھلی رات، پورب لیکھا بھل نہ جائیا۔ دوندر نے اندرے اندر یاد رکھی اوہ بات، بھل وچ بھل نہ کھئے بھلائیا۔ زور نال مار آواز، سب نوں دتا سمجھائیا۔ تھادے کول ضرور آؤنا ایہو میری آس، آسا تھادے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دوندر کہے میں تھادھا اوہ پچھلا ویر، جس وارتا دتی دُبرائیا۔ آیا پندھ چیر، پینڈا جنم کرم مُکائیا۔ میں منگ منگی پرہہ انہاں دی بدل جاویں تقدیر، تدبیر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھے لاؤنے شاہ حقیر، غریب نما نے گود اٹھائیا۔ پچھلے کرماں اُتے مار لکیر، آگے اپنا سنگ بنائیا۔ انتر انتر رہے دھیر، من ممتا نہ کھئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ میلا لیا ملائیا۔ دوندر کہے میریاں گلاں نوں کردے رہے ہاسا، ہس ہس آپ سُنائیا۔ مینوں پچھلا لہنا یاد خاصہ، اندرے اندر پرہو دتا درڑائیا۔ کیسے دا رہن نہیں دینا گھاٹا، پورب جھولی پائیا۔ منزل پوری ہووے واٹا، ادھوٹے نہ کھئے دُہائیا۔ خوشیاں والی راتا، میل کے وجے ودھائیا۔ ایسے کر کے گھر گھر پھر کے سب دا پریم پچھاتا، پچھم دکھن اُتر پورب اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈا سب دا اکو پتا تے اکو ماتا، دوجی اور نہ کھئے مائیا۔ سارے بن گئے بہین بھراتا، وڈا چھوٹا نہ کھئے اکھوائیا۔ میری پوری ہوئی آسا، اصل دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا کھیل وکھائیا۔ دوندر کہے اوہ بڈھا بڈھا براہمن باون، اپنا روپ بدلائیا۔ جیہڑا میرا ہویا ضامن، ذمہ واری آپ اٹھائیا۔ پرہہ پرگٹ کر کے ساہمن، سنمکھ دتا وکھائیا۔ گرمکھو تھادے اندر کر کے چانن، اندھ اندھیر رہیا گوائیا۔ سُن لو شبد سندیسہ کانن، کتیا ربی درڑائیا۔ صاحب ستگر دا چھڈیو کدے نہ دامن، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جس ہنکاری ماریا راون، لنکا گڑھ تڑائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری شامن، ستجگ سچا چند چمکائیا۔ تھادے گرہ دا کھا کے طامن، ترسنا دتی مُکائیا۔ بن پرہہ کرپا توں کوئی نہ آئے پہچانن، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگائے تھادے دُھر دے گرامن، گاؤں گرام پنڈ جوہ آپ اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ میلا سینگھ سرپنچ دے گرہ پنڈ بابویر ★

جیٹھ کہے حالت ویکھی غریب گٹو، گورو وچ گہر گمبھیر دھیان لگائیا۔ کلجگ سب دا پیتا لہو، ست دھرم پریم نظر کھئے نہ آئیا۔ دھر دا حکم ساچا بھانا بن گرمکھاں کھئے نہ سہو، چار ورن رہیا کر لائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلا کوئی کہو، سچ سندیسہ نام جنائیا۔ دھرم دی دھار وچ گان سور بنیا ہو، بندو مسلم سکھ رہیا تڑپھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جیٹھ کہے مینوں آگئی یاد، پورب لیکھ جنائیا۔ کس بدھ کرشن جگت سنی فریاد، گویالا گویالا ہو کے سیو کھائیا۔ انتر انتر سنی اگم آواز، انترجامی ہو کے کھوج کھوجائیا۔ ساچا دے کوئی نہ ساک، سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ سیر شیر والی کیوں ہوئی پاک، بچھڑیاں رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار ویکھی آس، ترسنا اپنی آپ اُچائیا۔ کرشن نے تک پرتھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ پھیر پھیر کے اُپر ہاتھ، گٹو غریب دتا جنائیا۔ ایہ کھیل الکھنا الاکھ، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ مینوں بنا تریلوکی ناتھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں دس کے جاواں گاتھ، دھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ تھادے پچھے میں پھردا وچ بھرواس، جمن کنارے گوکل بندرابن سہائیا۔ تھادی آد دی ویکھاں ساکھ، بھولانا تھ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے گٹو دے نیتر وگیا نیر، کرشن چرن ٹپکائیا۔ تھہ بن کھئے نہ دستگیر، دامن پلو نہ کھئے پھڑائیا۔ دس کھیل بے نظیر، جیہڑا نظر کیسے نہ آئیا۔ کرشن بس کے کہا تھادی ایہ نہیں رہنی تقدیر، تدبیر پرہو رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرشن لکیر مقیر مار کے اک قدم اتوں گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں کورو پانڈو کراؤنا جنگ، حسد دین دنی مٹائیا۔ پھیر مل کے اوس کاہن دے سنگ، جو کاہنا کاہن اُچائیا۔ توں میرا میں تیرا گا کے چھند، انت اوسے وچ سمائیا۔ اوہ صاحب سورا سرینگ، بے انت اک اکھوائیا۔ ہن دین دنی دا بدل دے ڈھنگ، کرنی کرتا اک اُچائیا۔ تھادا لیکھا ہونا مند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دئے جنائیا۔ کرشن کہا میں دیواں پریم دی داتا، دیواں اکھوائیا۔ دھرم دے نال تھانوں کہندا گٹو ماتا، سیر سب دے مکھ چوائیا۔ میں ویکھاں اُپر آکاشا، سچکھنڈ ساچے دھیان لگائیا۔ جتھے وسے پُرکھ ابناشا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جو جگ چوگری ویکھنہار تماشا، ستجگ تریتا دواپر پار کرائیا۔ کلجگ رکھی بیٹھا

آسا، ترسنا اپنے وچ ودھائیا۔ صاحبِ سوامی اوس دا تھاپن لگا تھاپا، لوک مات دئے وڈیائیا۔ دُنیا بُھلی رام کرشن دا جاپا، ڈھولا ڈھر دا دینا سُنائیا۔ پیغمبران دس کے بھیو آپا، پردہ دینا اُٹھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد بناؤنا ساتھا، سگلا سنگ جنائیا۔ ساڈا مئے کوئی نہ اکھا، آخر دیاں درڑائیا۔ تہاڈا رہنا نہیں کوئی راکھا، مانو بنے روپ قصائیا۔ کلجگ بدل جانا پاسا، کروٹ اپنی لئے انگرائیا۔ آکے نیڑے دسے واٹا، پچھلا پندھ مُکائیا۔ تہانوں چاروں کُنٹ پینا گھاٹا، وادھا آکے نہ کھئے ودھائیا۔ ہونا سہائی نہ کھئے اناتھا، دیناں دیا نہ کھئے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرشن کِہا کلجگ انت کرے کھیل آپ نرنکار، ہر کرتا کار کمائیا۔ آپ بن پروردگار، جلوہ گر نور خُداِیا۔ پیغمبران دے اک ادھار، پنج تت نور رُشنائیا۔ جگت شرع دینی سکھال، ڈھر دا کلمہ اک پڑھائیا۔ تہاڈی کرے نہ کھئے سنبھال، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ تہاڈی کم نہ آوے کھال، ہڈ ماس ناڑی دئے دُہائیا۔ تہاڈے اُتے دین دی بنھنی چال، مذہب ونڈ ونڈائیا۔ تہاڈے چھوٹے چھوٹے ہونے بال، پچھڑے ویکھ وکھائیا۔ اوہناں دا کرنا حال بے حال، مرد رین کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گئو کھڑ کھڑا کے ہسی، کرشن آگے جنائیا۔ میں سُنیا ڈھر دا کھلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ کی ساڈے اُتے ترس کرے نہ رتی، مہر نظر اُٹھائیا۔ جیہڑا مالک لکھ چار اسی، آد جُگاد اک اکھوائیا۔ کیوں ساڈے پچڑے کرے حسی، جگت نہ ہوئے جُداِیا۔ کرشن کِہا میرے اشارے نال تہاڈے بچیاں دی تھوڑی تھوڑی رہ جانی حصہ پتی، وِلا وِلا نظری آئیا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھی، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ پیغمبران ذبح کراؤنا اپنے ہتھیں، جگت اکھیں ویکھ وکھائیا۔ اوہناں حقیقت دسنی حقی، حُکم مٹو ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ گئو نیتروئی زارو زار، نیناں نیر وہائیا۔ کرشن کیتا اگم پیار، مہر نظر اُٹھائیا۔ گئو کیتی ہابکار، تیرے نام دُہائیا۔ کرشن دتا اک ادھار، بھیو ابھیدا دتا جنائیا۔ تُوں رہنا خبردار، سچ دیاں سُنائیا۔ جس ویلے چاروں کُنٹ ہووے ہابکار، قتل گاہ بنے لوکائیا۔ اُس ویلے شبدي ستگر نانک دھار گوہند جودھا پرگٹ ہووے اک بلکار، کھنڈا کھڑگ کھڑگ اُٹھائیا۔ شرع کوڑ میٹے نال کٹار، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ ساچا مارگ دس اک سنسار، کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جُڑائیا۔ امرت جام جائے پیال، رس اکو اک چکھائیا۔ رنگ رنگائے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ تہاڈی کرنی کرے بحال، گئو

غریب ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے پچھے اپنے وار کے لال، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ ویکھنہار مُریداں حال، مُرشد ملے دُھردرگاہیا۔ سب دا حل کرے سوال، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ کِرشن کِہا گوبند ہووے سُوَر پیر بہادر، یودھا اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال دیوے آدر، پارہسہ دئے وڈیائیا۔ تہاڈا نِرمَل کرم کرے اُجاگر، دُرمت مِیل دھوائیا۔ ساچا ونج کرائے بن سُوڈاگر، وست اکو ہٹ نام وکائیا۔ بھاگ لگا کایا گاگر، تن وجود کرے صفائیا۔ کوڑی میٹے نِندرا آلس، تامس ترسنا دئے گوائیا۔ پنٹھ بنا اپنا خالص، کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جُڑائیا۔ دین دُنی دا بن کے ثالث، حق حقیقت اک سمجھائیا۔ تہاڈے نتے ویکھے بالک، جو دُکھی ہو کے دین دُہائیا۔ پھر ارداس کرے اگے خالق، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑے وچوں کڈھ جہالت، جہاں تہاں ویکھ وکھائیا۔ تیری ہووے سچ عدالت، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ تُوں آد جُگاد صحیح سلامت، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ غریب نائیاں دیواں مین ضمانت، بری تیرے کولوں کرائیا۔ کِرشن کِہا سِری بھگوان کہے گوبند مین دیواں اوہ نیامت، جیہڑی وست چار جُگ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کِہا سُن گوبند سُن دُلا رے، شبدي دھار دیاں جنائیا۔ میرا کھیل سدا جُگ چارے، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ رنگ رنگائیا۔ میرے حُکمے اندر پیغمبر گرو اوتارے، حُکمے اندر کار کھائیا۔ کلجگ کیتے کھیل نیارے، اللہ رام دتا لڑائیا۔ مذہب ونڈ وچ سنسارے، مانو مانو دتے ٹکرائیا۔ صدی چوڈھویں سب نے چڑھنا کھارے، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ ایکا کلکی ہوئے اوتارے، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ گوبند شبد گرو تیرا روپ ہوئے اپارے، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ڈھنیا نہ سمجھے کھئے وچ سنسارے، بُدھی جگت نہ کھئے جنائیا۔ پھیر ہونا مات اُجیارے، زرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پاؤنی سارے، اُتر پُورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ تیرے نام دا ہووے اک جیکارے، جے جیکار کرے لوکائیا۔ تُدھ پن دُکھیاں دُکھ نہ کھئے نوارے، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ گوبند کر کے نمسکارے، پُرکھ اکال سیس دتا نوائیا۔ سِری بھگوان کِہا تیرا نُوَر چمکے دوبارے، دو جہاناں دگمگائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارے، شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ میٹنا اندھ اندھیارے، چار لکھ بٹی ہزار آيو نہ کھئے بھگنائیا۔ کوڑی کِریا کرنی گرفتارے، شبدي شبد حُکم شنوائیا۔ سب دی سُننی پکارے، گنو غریب ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے

پھڑے سدا رہے کوارے، جگت وچ اپنا جنم پائیا۔ اوہناں نے سِنده توں پار صدی چوڈھویں سب نے جنم دھارے، اپنی آپ لین انگرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک دِرڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے صدی چوڈھویں آیا انت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ کرپا کرے سِری بھگونت، پاربرہم نور خُدائیا۔ لہنا دینا چُکائے جیو جنت، سادھ سنت بھیو رہے نہ رائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر کر کے اکو منت، اکو نام دئے جنائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، دُھر دا نام کرے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو ممت، دوجا ایشٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ گوبند تیرے ہتھ وکھاؤنی سند، چار جگ دا لہنا دینا چُکائیا۔ تیرے نال کرے کوئی نہ حسد، دئی دویت نہ کھئے رکھائیا۔ نام خُماری دے کے مست، نرگن نور جوت دُگمگائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا اُتے فرش، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُدھ بن گنواں اُتے کرے کوئی نہ ترس، غریباں ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ غریباں کیتی اک عرض، پرہہ آگے سیس نوائیا۔ کس بدھ پُٹھی سدھی ہووے نزد، نر نرائن دینا جنائیا۔ پُرکھ اکال کیوں سمت شہنشاہی پنج تیریاں پنجاں پیاریاں دے مکرکے وچ ہونی کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُدھ بن دوجا سورپیر مردانہ بنے کوئی نہ مرد، مدد والا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار گنٹ دہ دشا سب دا سینہ کرنا سرد، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک دِرڑائیا۔ گوبند کہے ویکھو حُکم صاحب سلطان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جس نوں مئے زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سیس نوائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر سنے بن کان، انادی ناد دُھن شنوائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ہوئے پردھان، اُتر پورب پچھم دکھن سوہا پائیا۔ جس نوں ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کرن پروان، اوتار پیغمبر گرو حد نہ کھئے وکھائیا۔ سب نے مٹنا اکو پُرکھ اکال بھگوان، بھگون سیس جھکائیا۔ جگت دا بدل جانا ودھان، شرع مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ مُحبّت ناتا جڑے انسان، انسانیت انساناں وچ بھرائیا۔ سب دا سانجھا ہووے خاندان، سور گان کٹ کھئے نہ کھائیا۔ کرپا کرے سِری بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ پھیر ریتی نیتی بدل جگت جہان، جہالت مٹے کوڑ لوکائیا۔ ایسے کر کے سنت دے کے گئے بلیدان، اپنی سیو کھائیا۔ رام سنگھ حُکم کیتا پروان، آپ اپنے لیکھے پائیا۔ آگے کھیل ویکھ نال دھیان، کی کرتا کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جیٹھ کہے پرہہ کرے آپ کرپا، کرپا ندھان

دیا کھائیا۔ گٹو غریب کئے پیتا، دکھ درد دئے گوائیا۔ جس ویلے ساری سریشٹی نے رُوپ دھار لیا ساچے سکھ دا، اندرون رہے نہ کھئے
 قصائیا۔ ایہہ کوئی سمجھاؤنا نہیں اک دا، بابو پُری دے سمجھایاں نوں نو کھنڈ پرتھمی سمجھ کسے نہ آئیا۔ ابناشی کرتا مالک ساری
 سریشٹ دا، لکھ چوراسی میل ملائیا۔ جس ویلے پردہ کھولے اندرلی دریشٹ دا، دیاوان ہو سہائیا۔ اُس ویلے نظارہ ملدا اُس اک دا،
 جس نوں اللہ واپگرُو رام اوم کرشن کہہ کے سارے گائیا۔ ہُن سماں کلجگ مٹنا کوڑی نند دا، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ستجگ وچ گان
 سُو دا ماس ہٹ وچ کدے نہ وکدا، چھری شرع کرد نہ کھئے اٹھائیا۔ تسیں سارے حکم مٹو گوہند سچے پت دا، جو جنم مرن وچ
 کدے نہ آئیا۔ جھگڑا رہے نہ پتھر اٹ دا، اکھراں والی نہ کھئے لڑائیا۔ جدھر ویکھو اودھر پُرکھ اکالا دین دیا لا دسدا، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ
 لائیا۔ آگے جھگڑا مُکاؤنا جس نے نت دا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے پرہ نے دین دُنی بدل دینا سماج، ساچی سیکھیا نال جنائیا۔ دھرم دی دھار ہونا رواج، رعیت
 ہووے بے گناہیا۔ آگے سب دی رکھنی لاج، دُوں دُراڈا ویکھ وکھائیا۔ تسیں سارے جاؤ جاگ، نج نیتز نین اکھ کھلائیا۔ گُرمکھ بنو
 ہنس نہ بنیو کاگ، اپنا رنگ بدلائیا۔ کایا مندر اندر دیپک جوت جگاؤ چراغ، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ ترے گن بُجھاؤ آگ، اگنی
 تت نہ کھئے تپائیا۔ جیہڑا ستگرُو سدا رہے آد، جگاد دا مالک اک اکھوائیا۔ اُس دی شبد سُنے آواز، جو دُهن آتمک راگ سُنائیا۔
 جس نے سریشٹی دریشٹی دینی سادھ، سادھنا اپنی اک وکھائیا۔ سب دی پوتر رہے اولاد، گٹو غریب نہ کھئے ستائیا۔ ایہہ چھیتی
 ہون والا کاج، کرنی کرتا آپ کرائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کریا بیڑا ڈوبنا جہاز، ستجگ نیا نوکا نام جہاز اکو اک جنائیا۔ گوہند دا
 شبد اگنی باز، دو جہان جھپٹ لگائیا۔ ہوئے ہنگتا کرے برباد، ست سچ لئے اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نانک دا چن پورا کرے جو سندیسہ دتا وچ بغداد،
 بغلیاں والیاں بغلگیر اک سمجھائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

سمت شہنشاہی کہے ساڈھے نو دا ہووے وقت، ستاراں ہاڑ رین سہائیا۔ دھرم دی دھار سجیا ہووے تخت، تخت نواسی دیا کھائیا۔ ست سینل سبھاو سیوادار ہون بھگت، بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ سوہنیاں بستراں وچ ہووے جگرے تخت، امرجیت سنگھ رنگ رنگائیا۔ ساری سنگت اکے وار نیتر کھول کے کرے درس، اکھ سکے نہ کھئے جھمکائیا۔ پھیر جیکارا بولنا اسیں تیرے ہو گئے وچوں جگت، دین دُنی دتی تجائیا۔ ساڈے سر دی بازی تے آتما دی شرط، شرع وچوں باہر دینا کڈھائیا۔ پھیر بولنا کوک گرج، زور نال سنائیا۔ تُوں صاحب سلطانا مرد، مرد مردانہ دو جہاناں نظری آئیا۔ اوس ویلے پنجاب پیاریاں کمرکسے وچوں کڈھنی اک اک کرد، قدم آگے قدم پچھے اپنا آپ لینا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ تخت کہے سیوادار ہون چارے ورن، چوکڑی اپنا مٹل جنائیا۔ اوہناں دے ننگے ہون پیر پیر دے چمن چرن، رسنا رس نال چکھائیا۔ سچ جیکارا اکو پڑھن، آواز پریم نال اٹھائیا۔ پھیر ہر سنگت وچ ورن، چاروں کٹ نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پھیر اکتھے ہو کے مکھوں کہن اسیں چھڈے برن، جھگڑا دُنی والا مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک اُچائیا۔ تخت کہے اتر ہووے رام تصویر، پورب کرشن دینا بٹھائیا۔ پچھم دشا ہووے کبیر، دکھن حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نام دینا لٹکائیا۔ ساہمنے ہووے نانک گوبند ہتھ شمشیر، شمدان کرن رُشنائیا۔ ہر سنگت اندرون ہوئے نہ کھئے دلگیر، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ اپنے آگے سچی انگل نال ہر اک کڈھے لکیر، لائن سدھی سدھی بنائیا۔ پردے اندر کہن ساڈی بدل جائے تقدیر، جنم مرن وچ پھیر کدے نہ آئیا۔ پرہو کٹے چوراسی بھیر، چارے کھانی لیکھا دئے مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ تخت کہے پچھے ڈرگا ہووے سنگھ آسوار، اپنا آپ ٹکائیا۔ آگے پنج پیارے ہوون خبردار، دھرم دھار لین انگریزائیا۔ اچے پنج لکھاری رہن تیار، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دو گرمکھ ہور بناؤنے سپاہ سالار، ست وردی سوہبا پائیا۔ اک ہووے کلاکار، جو اپنا کرتب دئے جنائیا۔ اک بنیا ہووے جلاد، ہتھ کھڑگ کٹار اٹھائیا۔ اک مارن والا ہووے آواز، حکم سب تُوں دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک پرگٹائیا۔ تخت

کہے سُننا حُکم اگم سرکاری، ہر سترگر آپ جنائیا۔ سب نے قبول کرنی تابعداری، دارا شکو دا لیکھا دینا چُکائیا۔ آگے کرے نہ کھئے
 غداری، گدا چگر نہ کھئے اُٹھائیا۔ سب دی دھرم دی ہووے تیاری، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکال نال پکّی کرنی یاری، یرانے
 کوڑے جگت دینے تڑائیا۔ کیسے چوڑاسی والی کٹنی نہ پئے خواری، کھانی وچ نہ کھئے بھوئیا۔ جنم لینا نہ پئے دوباری، مرن ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ منزل چڑھنا اوس اٹاری، جو محل اٹل سوہا پائیا۔ بھگت بھگوان وچ رہے نہ بے اعتباری، دُھر دا حُکم دینا درسائیا۔
 ستاراں ہاڑ کہے دھرم دی دھار ویکھنا اک ترازو، کنڈا گوبند ہتھ اُٹھائیا۔ جس اُتے دوویں رکھنے بازو، جو بازاں والا گیا جنائیا۔ جن
 بھگتاں لیکھے لاؤنی آیو، جنم مرن اپنے وچ ٹکائیا۔ ست دھرم بنا کے سادھو، سنت سچن لینے سمجھائیا۔ بنا بھگت بھگوان تون دوجا
 رہے کوئی نہ وادھو، وعدہ اکو پور کرائیا۔ لیکھا دسنا جو گوبند نال کیتا دادو، دعوے نال درڑائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بن
 پُرکھ اکال تون رہنا کوئی نہیں آگو، آگیا وچ سارے سیس نوئیا۔ کوٹاں وچوں کھئے بھگت سہیلا جاگو، جس جن نیر اکھ کھلائییا۔ بنا
 شب تون من ہونا نہیں کیسے دا قابو، کابل کندھاری دئے دُہائیا۔ کلجگ مایا ممتا دا چلنا جادو، یادواں کرشن گیا سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں ویکھنا اک حاکم، جو حُکم
 دُھر سُنائیا۔ بھیو چُکائے پُراتن، پردہ دئے اُٹھائیا۔ لیکھا دستے باطن، اپنا رنگ رنگائیا۔ جس توں سارے سب دا ماہی اکھن، آخر
 دُھردرگاپیا۔ اوس دا لینا ساتھن، سکلا سنگ بنائیا۔ کوڑے متر سرب گواچن، دُنی وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جو دُھر دا نام واچن،
 سندھیاں وچ سمجھائیا۔ اکو ویکھن پُرکھ ابناشن، جو بیٹھا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ میل لئے ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ست رنگ دی ہووے ڈوری، ساڈھے تِن ہتھ لمبی نظری آئیا۔ پانی دی ہووے نال
 کٹوری، صاف ستھرا سوہا پائیا۔ دوندر ہووے چھوٹی چھوہری، دوہاں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگت بھگوان دی آپ بنائے جوڑی، جوڑی دا سچن
 لوڑیندا اپنا میل ملائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ پپی جتی دے گرہ الہڑپنڈی ★

سمت پنج کہے ہرسنگت سوہنگ لکھنا اپنی سبھی تلی، طلب سب دی ویکھ وکھائیا۔ آتم رہے کھے نہ اکلے، کل مالک ہوئے سہائیا۔ یار ملے اوس گلی، جس نوں بھڑی کہہ کے سارے گئے گائیا۔ ڈھر دا مالک بن کے ولی، ولی اللہ نور خدائیا۔ جودھا سورپر ہو کے بلی، بدھاری پھیرا پائیا۔ جس دی دھار نوں چلی، چار ورن رہیا ملائیا۔ ایسے دی یاد کیتی حضرت علی، اللہ تیری بے پرواہیا۔ جس نے سب دی کرنی بھلی، بھلیاں بھٹکیاں گلے لگائیا۔ فقیراں دے چراغاں وچ چراں دی پیندی تیل دی پلی، پلک وچ لیکھے دئے چکائیا۔ جیہڑی دہائی دتی حسن حسین وچ تھلیں، بالو ریت بالم رہی جنائیا۔ اوس دی کھیل انوکھی چلی، چاروں گنٹ پردہ لاپیا۔ گر اوتار پیغمبران جھگڑا رہیا دلیں، دلدل دیناں مذہبان وچ پھسائیا۔ پُرکھ اکال بن کے چھلی، ول چھل اپنا کھیل کھلائییا۔ جو گرسکھ سوانی صاحب ستگر نال رلی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پھلی پھلی، مانس جنم لیکھے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیسہ رہیا گھلی، ڈھر فرمانا ڈھردباری اک سنائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ الہڑپنڈی ★

سمت پنج کہے سو پُرکھ نرنجن سہاؤنا تخت، ہر پُرکھ نرنجن دیا کائیا۔ ایکنکار حکم دینا سخت، آد نرنجن آپ منائیا۔ سری بھگوان کھیل کرنا اُپر عرش، ابناشی کرتا دھار بندھائیا۔ پاربرہم ویکھنا وقت، ویلا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ سمت پنج کہے سوادھان ہونا شبدی شبدا ایک، شبدا شبدا وڈیائیا۔ ساچے در دی اک ٹیک، اکو اوٹ بنائیا۔ اکو روپ اکو بھیکھ، اکو کرنی کار کائیا۔ اکو حکم اک سندیس، اکو کلمہ نام پڑھائیا۔ اکو بن نرنیش، حکم اکو اک سنائیا۔ اکو دے ہونا سب نے پیش، پیشینگوئی دئے جنائیا۔ جو ستگر شبدا رہے ہمیش، آد انت اپنی کار کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا آپ کھلائییا۔ سمت پنج کہے شبدا گرو ہونا

سوادھان، سچکھنڈ ساچے لے انگرٹایا۔ اپنی کرنی مار دھیان، آپ آپا ویکھ وکھائییا۔ سندیسہ سُن سِری بھگوان، حُکم مئے چائیں چائیا۔ کِس بدھ کھیل کرنا جہان، لوک مات کار کھائییا۔ تخت نیواسی ہو نوجوان، نوبت نام حق سُنائییا۔ کرنا کھیل مالک کُل جہان، خالق خلق آپ درڑائییا۔ جس دی کرے نہ کھئے پہچان، بے پہچان نثر الاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میل لے ملاییا۔ ستگر شبد کہے میرا صاحب سچا درباری، آد جگادی اک اکھوائیا۔ جس دی دھار دو جہانان نیاری، نرگن اپنی کار کھائییا۔ اوتار پیغمبر گر جس دے پُجاری، جُگ جُگ سپس جھکائییا۔ سارے آسا رکھ کے گئے وارو واری، بھوکھتاں وچ جنائییا۔ کل کلکی ہوئے اوتاری، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ سمبل وسے دھام نیاری، اک اکلّا ڈیرہ لائییا۔ انت اوس دی آگئی واری، وارث ہووے بے پرواہییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ ستگر شبد کہے جگ ہونا وقت سہنجنا، سوہاؤنت سہائییا۔ کرے کھیل درد دکھ بھے بھنجنا، پرہہ ٹھاکر بے پرواہییا۔ نرگن سرگن بن کے سچنا، سگلی کار کھائییا۔ جس دا اگئی دربار لگنا، جُگ چوگری ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ وشن برہما شو دھر دے حُکم سدنا، سندیسہ اک جنائییا۔ تیئی اوتار اٹھ اٹھ بھجنا، بن بن پاندھی راہییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سرنی لگنا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ نانک گوہند کھیل ویکھنا سورے سرینگنا، جوتی جاتا جوت کرے رُشنائییا۔ نام دمامہ ایکا وجنا، برہمنڈ کھنڈ دئے اٹھائییا۔ کلجگ کور کُریارا دگنا، چاروں کُنٹ تت جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میل لے ملاییا۔ ستگر شبد کہے وشنوں کرنی سچ تیاری، ترے گن اتیتا دئے جنائییا۔ کیوں سریشٹی ہوئے خواری، غریب نمانے دین دہائییا۔ کیوں نہ بنیا جگت ادھاری، ترسنا بھکھ گوائیا۔ اتم ویکھ کھیل اپاری، اپرمپر سوامی دئے جنائییا۔ اوس دی آئی واری، جس دی وارتا سارے گئے گائییا۔ جس اپنی کل دھاری، کل راکھ جگت لوکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ ستگر شبد کہے برہمے چل ویکھ پاربرہم، برہم وتے دیاں جنائییا۔ جس دی دھاروں تیرا ہویا جرم، جنم دتا خلق لوکائییا۔ آگے کھئے نہ رہے بہرم، بھانڈا بہرم بھنائیا۔ اک برہم کیوں بنے ورن، برن کیوں رنگ رنگائییا۔ کیوں نہیں پرہہ دے پوجے سب نے چرن، ایشٹ اک نہ کھئے رکھائییا۔ کیوں نہ منزل ساچی چڑھن، پینڈا پندھ نہ کھئے مکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حُکم اک درڑائییا۔ ستگر شبد کہے اٹھ شنکر بھولے ناتھ، سچ دیاں جنائییا۔ چھڈ دے کھہڑا گیلاش، پرپت

سارے دین دُہائیا۔ کوڑ کُریاریاں خالی ہوئی لاش، تن وجود نہ ماٹی خاک رُلائیا۔ کیوں مایا ممتا کھپڑا ہویا آباد، چاروں کُنٹ جوٹھ
 جھوٹھ لہرائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر ہوئے آزاد، ایکا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کیوں تن بھبھوتی لائی خاک، باسک تشکا گل لٹکائیا۔ کیوں بند
 کواڑی کھلایا کیسے نہ تاک، شنبھو تیرا نام دھیائیا۔ اٹھ ویکھ اپنا بھوکھت واک، جو برہمے نال دتا سمجھائیا۔ نو سو چُرانویں چوکرے
 جگ پچھوں ستاراں ہاڑ دی آؤنی اوہ رات، رُٹری اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔
 ستگر شبد کہے تیئی اوتار ہونا سوادھان، پن نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ لوک مات سب نے دھرنا دھیان، دوسر راہ نہ کھئے تکائیا۔
 ساچے پرہہ دا نور ویکھنا مہان، مہا اکھ کتھ درڑائیا۔ جس بنائے کرشن رام، کاہنا بنسریاں دُھن سُنائیا۔ سو کھیل کرے وچ جہان،
 جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ حُکم سندیسہ دیوے فرمان، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ جا کے سارے کرو پروان، آگے حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ بردے
 بنو غلام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پچھلا لیکھا چھڈو تمام، تمنا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو پیغمبر حضرت، حضور حاضر رہیا جنائیا۔ جس دی رحمت
 نال کیتا عیش و عشرت، رس کلمے والا کھائیا۔ جیون زندگی کیتی بسرت، لوک مات ملی وڈیائیا۔ دیناں مذہباں نال کیتی کسرت،
 بل بل وچوں پرگٹائیا۔ ہُن کیوں ہوئی لوک مات نفرت، نیتر اکھ نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو دُھر اجلاس، ہر کرتا آپ لگائیا۔ حُکم سندیسہ سُننا خاص،
 خصوصیت نال درڑائیا۔ جس دے اُتے تہانوں وشواس، وشا پچھلا دئے مکائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستجگ سچ چند
 چمکائیا۔ تہانوں دین مذہب دی چھڈنی پئے جماعت، کلمہ کائنات نہ کھئے سُنائیا۔ سچ دوارے ہونا پینا داسی داس، سیوک سیوک
 روپ وکھائیا۔ ذرا نگاہ مارو اُپر آکاش، آکاش آکاشاں کھوج کھوجائیا۔ پھیر دھرنی تگو جتھے نرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا نظری
 آئیا۔ جو سب دی سُنے بات، باطن بھیو کھلائیا۔ درشن دیوے ساکھیات، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا آپ جنائیا۔ ستگر شبد کہے گرو دس کرو تیاری، طرح طرح وڈیائیا۔ کھیل ویکھنا
 جوت نرنکاری، نرویر نراکار آپ کرائیا۔ اتم آئی جس دی واری، وارث ہوئے سرب لوکائیا۔ اپنی کلا ورتو ظاہری، پردہ اوہلا دیو

اُٹھائیا۔ جس نوں گرتھیاں شاستراں ویدان پُراناں انجیلاں قرآناں وچ تُساں کیتا اِستہاری، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ شہنشاہ بن سِکداری، لوک مات پھیرا پائیا۔ جس دی سب نے مٹی تابعداری، طبع طبیعت دے بدلایا۔ کسے دی رہن نہ دیوے کھئے مختیاری، مختیارنامے سب دے لے کڈھائیا۔ سب دی لا کے اک نال یاری، یارانہ پچھلا دے چُکائیا۔ اوہ ویکھنا دُھردرباری، درگاہ ساچی دا مالک اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ ستگر شبہ کہے سُنو حُکم ست سچ سندیسہ، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وشن برہما شو مات لوک دا ویکھو دیسا، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مُکائیا۔ تیئی اوتار اپنا پورا کرو لیکھا، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ پیغمبر جھگڑا چھڈو شیخا، مُلا رو رو مارن دھائیا۔ دس گرو نگاہ مارو تہاڈا ساچا دسے کھئے نہ بیٹا، گرمکھ گوبند وچ نہ کھئے سمائیا۔ قول اقرار کر لو چیتا، چیتن دیاں کرائیا۔ اتم سب دا ہونا اکو نیتا، نر نرائن نور الہیہ۔ جس دی سب نے دینی بھیٹا، بھجن بندگی وچ سیس نوائیا۔ اوہ دو جہاناں بنے کھیوٹ کھیٹا، بے پرواہ دیا کھائیا۔ لیکھا جانے مُونڈ مُنڈائے دھاری کیسا، دس دسمیشا پھیرا پائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ کر اگھی ویسا، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبہ کہے گر اوتار پیغمبرو اپنی کرو ہاں، سچ دیاں جنائیا۔ سارے کہن پرہو اکو پتا تے اکو ماں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی دروہی اسپیں ونڈاں آئے پا، پاربرہم برہم رنگ رنگائیا۔ کسے نے رام کسے نے کہا کرشن کوئی کہہ کے آیا خُدا، ستنام واپگرُو صفتان وچ صلاحیا۔ کسے نے شرع سور بنائی کسے بنائی گاں، پشوآں اُتے دھرم آئے کھائیا۔ جے ساریاں دسیا پرہو دا اکو کلمہ تے اکو ناں، نر نرائن اک اکھوائیا۔ پھر کیوں ونڈ رکھائی کایا ساڈھے تن ہتھ گراں، پردہ سچ نہ کھئے کھلائییا۔ مُحبت وچ پکڑی کسے نہ بانہ، اُلفت وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ سانجھا کیتا نہ کسے نیاں، مذہبیاں والی اپنی حد بنائیا۔ ایسے کارن آئے لیکھا، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ جس ویلے ساری دُنیا ہوئی بے وفا، وفادار رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نہکلنکا کلکلکی امام اماما جاوے آ، دُھر دا مالک پھیرا پائیا۔ سب دا لہنا دینا دے چُکا، چوکٹا کرے لوکائیا۔ سو وقت پہنچیا آ، ویلا دے گواپیا۔ پُرکھ اِبناشی دیا ربیا کہا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سچ دربارا رہیا لگا، سمبل سوہبا آئے پائیا۔ بھگت بھگوان رہیا وڈیا، وڈا چھوٹا نہ کھئے اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبرو اِکھئے ہونا آ، اپنا پنڈھ چُکائیا۔

دین مذہب دا آگے لگنا نہیں کیسے دا داء، دعوت والے کھانے سب دے بند کرائیا۔ میرے ناں دی جیہڑی مُکھاں وچ لائی وبا، بیماری اندروں دینی کڈھائیا۔ سب دا سانجھا بن کے اک خُدا، پرما تم آتم جوڑ جُڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سائوں دُھر دا ہووے چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچی آس پُچائیا۔ وشن برہما شو کہے، خوشیاں نال آوانگے۔ تیئی اوتار کہن ساڈی پت رہے، پت پریشور سپس نواواں گے۔ پیغمبر کہن جو سب نون دات دے، در اُس دے الکھ جگاواں گے۔ گر دس کہن جو ہر گھٹ اندر رہے، سو سوامی ویکھ وکھاواں گے۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی سریشٹی کردا لے، اُتپت وچ اُس دی سیو کماواں گے۔ جو بھگتاں آیا گرہ، گھر اُس دے ڈیرہ لؤاں گے۔ جو پیار مُحبّت دی وباوے نے، رس امرت ویکھ وکھاواں گے۔ جس دا جُگ جُگ مندے آئے بھ، بھجن اوسے دا گیت سُنواواں گے۔ جس دا مندر کدے نہ ڈھپے، دوارا اکو اک وڈیاواں گے۔ جتھے تخت نواسی تخت بھے، سو سنگھاسن ویکھ خوشی اُچاواں گے۔ ہنکاری رہے کوئی نہ میں، ممتا موہ سرب تجاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گے۔ رام کہے سب دا مالک سب کچھ سب نون دے، دیوت سُر وڈیاواں گے۔ میں چاہندا پرہو دے چرناں وچ ہر سنگت میری آشا کارن سینتا رام دی جے کہے، تِن وار سُنائیا۔ کرشن کہا میرا کاہن ہے، کاہن کاہن اک اکھوائیا۔ جس دے نال رادھا رہے، نرگن نون رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرشن کہے میرا کاہن پیارا، پرہی اک اکھوائیا۔ جس نون کہن چوویاں اوتارا، نرگن نون جوت رُشنائیا۔ سب دی پاوے سارا، مہاسارتھی ویس وٹائیا۔ میں وی کردا ربیا انتظار ا، دھیان دھیان وچ لگائیا۔ تریلوکی تون باہرا جس دا کھیل نیارا، جُگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ میں چاہندا اوبدیاں قدماں وچ رادھا کرشن دا لگے نعرہ، ہر سنگت دو وار سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ دے اُٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ساڈا اسلامیا بُر، دین دُنی کائنات نظری آئیا۔ اسیں سنتوکھ کیتا صبر، شکرانے وچ دُہائیا۔ دروہی دروہی دروہی واسطہ پایا وچ قبر، مقبرے دین دُہائیا۔ جس ویلے آیا اگتی بُر، شیر شیرا روپ وٹائیا۔ سب دی کرے قدر، قُدرت دا مالک نون خُدائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ عدل، انصاف اپنا اک جنائیا۔ دین دُنی دا سماج دیوے بدل، بدلہ رہے نہ رائیا۔ سب

دا بن کے سانجھا سجن، مِتر اک اکھوائیا۔ نام کلمہ جنا کے بھجن، بندگی اک درڑائیا۔ چار ورن تول کے وزن، کنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ ساڈا ساریاں دا سانجھا کر کے وطن، بے وطنان لئے ملائیا۔ وکھا اگئی پتن، بیڑے لئے چڑھائیا۔ سب دی لجا آوے رکھن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر سارے تگن، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ اسیں چاہندے جن بھگت سہیلے صوفی فقیر نعرہ لاون اللہہو اکبر، اچی اک وار سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملائیا۔ نانک نرگن کہے میں ویکھنا اوہ امام، جو عملان تون رہت نظری آئیا۔ جس دے انتر دسیا ستنام، کلمہ کلمے وچ بدلائیا۔ سندیسہ دے پیغام، کیتی شبد پڑھائیا۔ نرگن نور دس پہچان، پردہ دتا اٹھائیا۔ سانجھا دے گیان، سکھیا اک وکھائیا۔ بخش کے چرن دھیان، میلا لیا ملائیا۔ ایکا جوت کر پردھان، دس جامے لئے بھگتائیا۔ گوبند سورا نو جوان، شبدی ڈنک سنائیا۔ دے کے دھر فرمان، بھیو ابھیدا اک جنائیا۔ کل کلکی ہووے پردھان، نہکنکا ناؤں دھرائیا۔ سمبل وسے آن، سنگھاسن آسن اک رکھائیا۔ سب دا کرے کلیان، جو سرن لگے سرنائیا۔ کلجگ میٹے کوڑ طوفان، ستجگ سچ لئے پرگٹائیا۔ نانک کہے میں چاہندا چار ویراں ہر سنگت بولنا ستنام، ست ست وچ سہائیا۔ گوبند کہے میرا فتح جیکارا سُنو وچ جہان، چار ورن وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارا اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، پرہ سچ دربار لگاویگا۔ وشن برہما شو ویکھے بن نین، جوتی جاتا ڈگمگایگا۔ جس دے کول نام رسین، بن رسنا جہوا سرب پڑھایگا۔ جس دا نور عین دا عین، جلوہ اکو اک وکھایگا۔ اوہ سب دا لیکھا آوے لین، لہنا سب دا مول چکایگا۔ نانا توڑ بھائی بھین، جن بھگتاں آپ پرگٹایگا۔ کوڑی کرپا مول نہ وہن، مایا ممتا موہ مٹایگا۔ بھگت دوارے ساچے بہن، بھگون آسن اک سہایگا۔ دھر دا بھانا سدا سہن، سر آگے نہ کھئے اٹھایگا۔ جو جھگڑا پیا مت جین، پٹی سب دا مکھ گھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگایگا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سُننا نام انادی، انحد دُھن شنوائیا۔ جن بھگتاں ویکھ آبادی، در سوئے سوہا پائیا۔ بھگت بھگوان دی تگنی شادی، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ سب نے اک دے بننا سماجی، سماں شہادت دئے گواہیا۔ بنا پرہو تون وڈیائی کاہدی، تن وجود کم کیسے نہ آئیا۔ وست ملے کیسے نہ حاجی، حُجریاں سیس نہ کھئے نوائیا۔ بن دھر دے نام تون سارے ہوئے داغی، دغا کرے لوکائیا۔ سوئی سرتی کیسے نہ

جاگی، نیتراکھ نہ کھئے کھلایا۔ کھیل ویکھنا کلجگ اتم بازی، بازاں والا دئے وکھایا۔ جن بھگتو گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے واسطے سب نے اک اک وست لیانی گھروں بھاجی، لاجی دانہ جیب ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ میلا آپ ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو ساڈا پکوان پکائیو پگا، پگی طرح جنایا۔ چار ورن بنائیو سکا، دویت اندر رہے نہ راتیا۔ جھگڑا میٹنا بؤرا ککا، کالے گورے کوچھے کیلے گل لگایا۔ دوسر رہے کوئی نہ وکھا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ سب کچھ ویکھیو نال اکھاں، اکھی دین درڑایا۔ جیہڑا ساڈھے تے ہتھ رکھیا رسا، پنج پیاریاں ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس نے ملیجھا اٹھاؤنی صفا، صفحہ اپنی دئے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار تھال ہون پروسے، ماجھا مالوا جموں دوآبہ والے لیایا۔ پانی دے گلاس رکھنے نال کوسے، ٹھنڈا جل نہ کھئے بھرایا۔ پنجاں توں ودھ کھانے ہون نہ ہتے، سچ دئے درڑایا۔ اسیں ہونا نہیں کوئی موٹے، تن رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے توں گرمکھ جیوندا دیوے کوئی نہ موچھے، پیراں بھیٹ نہ کھئے چڑھایا۔ پچھلی ریتی بنا پرہو توں کوئی نہ روکے، رکنی کرشن گیا سمجھایا۔ جس ویلے گنکا گیان دتا سی طوطے، شبدی شبد جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ آپ چڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھانا ہووے وچ پنج برتن، پنجاں دیاں جنایا۔ پرہ نے ساڈی پوری کرنی شرطن، جو شرع وچ سمجھایا۔ مالک ہو کے عرشن، فرشن سوہا پائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سانجھا کرنا ملن ورتن، اوچ نیچ نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ دربارا، ویکھ وکھاواں گے۔ جو حکم دتے نر نرنکار، سو سن کے خوشی مناواں گے۔ جو کھانا لے کے آؤن جن بھگت نال پیار، سو پریم وچ مل کھاواں گے۔ ایہ سب دی ساچی کار، سچ کرنی کار کھاواں گے۔ اگلا میل آگم اپار، پرہ آگے سیس نواواں گے۔ ساڈا رہے نہ کھئے اختیار، تیرے حکمے اندر سیو کھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے پورے کرے قول اقرار، اقرار نامے گر اوتار پیغمبر کہن پرہ دے آگے ٹکاواں گے۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ آہڑ پنڈی گرداس پُر ★

ستگر شبد کہے میرا سمجھیا نہ کیسے کھڑا، بے انت دا انت کھتے نہ پائیا۔ جگ جگ میں پواؤندا رہیا جھگڑا، ستگر حکم سندیس سنائیا۔ وڈیائی وچ اک دوجے نوں کدا رہیا تکرّا، تھاپی پشت پناہ لگائیا۔ حکمے اندر سب نوں رہیا رگڑا، رگ پتھے والیاں کیتی صفائیا۔ صفتاں والا دسدا رہیا چار منگلا، مہا والی پڑھائیا۔ کایا والا سہاؤندا رہیا بنگلا، وجود اندر کر رُسنائیا۔ اپنا بھیت رکھ کے گندھلا، آخر سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ کیسے نوں شاہ بنایا کیسے نوں کنگلا، کامل نظر کھتے نہ آئیا۔ کیسے ڈنڈوت دسی کیسے بندنا، کوئی سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سب نوں دسیا بڑا چنگا ستگر دے چرناں لگنا، لگ ماتر اگلی نہ کھتے درڑائیا۔ پیار کراؤندا رہیا تن ماٹی بدنا، سریر نال سوہیا پائیا۔ حصّہ ونڈا کے اعلیٰ ادنیٰ، کھیل دتا کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر لگدا رہیا سگنا، گدّیدار گدّیدار گدّیدار جگت اکھوائیا۔ تخت بہہ کے ونڈدے رہے حدنا، مذہباں والی لائن رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک اُچائیا۔ ستگر شبد کہے میں نام دے دیندا رہیا ڈگرو، لوک مات ہتھ پھڑائیا۔ نئے بچے کر کے گہرو، گر اوتار پیغمبر دتے لڑائیا۔ ساچا رہن نہ کھتے دتا عدلو، انصاف حق نہ کھتے کھائیا۔ ایسے طرح ہن وی کلجگ بدلُو، آگے ہو نہ کھتے اٹکائیا۔ گرمکھ وِرا پرہ دا سنگ منگ لیو، منگتا ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ دوارے اک اند لیو، سکھ ساگر وچ سائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اکو من لیو، مایا ممتا موہ گوائیا۔ سچ خزینہ اکما دھن لیو، نام ندھانا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ستگر شبد کہے، کس دی کردے بھگتی، نام سمرن پوجا کس جنائیا۔ مان وڈیائی پاؤندے رہے بن کے ویکتی، واقع اپنی کار کھائیا۔ پرسدھ ہندی رہی تتاں والی ہستی، ہست کپٹ رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا ملدا رہیا دستی، لوک مات وچی ودھائیا۔ نام سندیسہ دیندے رہے شرطی، شرع ونڈ ونڈائیا۔ شبد گرو دے بنے رہے غرضی، دوس زین سیو کھائیا۔ ست دھار دی دیندے رہے عرضی، بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ پھر وی ستگر شبد کدا رہیا اپنی مرضی، مزہ تھوڑا تھوڑا چکھائیا۔ کھیل دسدا رہیا نرائن نر دی، جس دی صفت وچ صفتاں سارے گئے گائیا۔ سب دی انتر دھار ڈھولا رہی پڑھدی، نام کلمہ آگم اتھاپیا۔ تت سریر پہنا کے وردی، جگت سپاہی دتے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرا سمجھیا نہ کیسے راز، رازق رزق رحیم نہ کھئے درڑائیا۔ میرا جانیا کیسے نہ سماج، کہاں کہاں نوبت نام وجائیا۔ میرا ویکھیا کیسے نہ سماج، سمگری ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میرا تکیا کیسے نہ کاج، کس بدھ اپنی کار ہتھ کھائیا۔ میرے چڑھیا نہ کھئے جہاز، منزل چڑھن انت کھئے نہ پائیا۔ جس نوں کیرپا کر کے تھوڑی دتی دات، لوک مات دیا کھائیا۔ اوہ دسن لگا سرشٹی کرامات، میرا بھیو کھلائیا۔ چرن کولان جڑا کے نات، ڈوری تند بندھائیا۔ دھر دا دے کے ساتھ، سیکھیا اک سمجھائیا۔ پریم دا دے کے پرکاش، اندھ اندھیرا دتا چکائیا۔ انت تور کے خالی ہاتھ، کایا ماٹی خاک مڑھی گور دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر گھلے، حکم اک جنائیا۔ نام وست ہتھ کے پلے، پلکان پچھے کیتی رُشنائیا۔ پرہوں ویراگ وچ کر کے جھلے، جھلک اپنی اک درڑائیا۔ سچ دواویوں آئے تھلے، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ دین مذہب بنا کے محلے، گھر اپنا گئے سہائیا۔ نام کلمے ساگر وچوں اچھلے، لہراں جگت نال لہرائیا۔ سیکھاں مُریداں کہا بلے بلے، ستگر مُرشد ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوار اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میں کھیل کردا رہیا رُوحانی، اپنا حکم جنائیا۔ کردا رہیا بے ایمانی، شرع ونڈ ونڈائیا۔ چڑھاؤندا رہیا طُغیانی، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ کھیل کھیلدا رہیا طوفانی، دین دنی دتی لڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن بنا کتھا کہانی، کتھا کبیر کولوں سُنائیا۔ نام صفت بنا کے بانی، مہما جگت وچ بنائیا۔ آپ سدا سوتا رہیا اپنا اوڈھن تانی، لوک مات نہ لئی انگڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر سب دا جان جانی، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ منزل اُس دی پد زبانی، نرگن اپنا آسن لائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر میرے رس دا منگدے رہے پانی، آب حیات راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک اُچھائیا۔ ستگر شبد کہے میں کھیلاں کھیل بہہ بدھ بھٹیاں، بھٹناگر روپ وٹائیا۔ میں لوک پرلوک چلاواں ہٹیاں، طبقاں ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبراں بناواں پٹیاں، حصیدار اکھوائیا۔ کوئن کوٹ ہنڈھاواں سکھیاں، ناری کنت سوہیا پائیا۔ لکھ چوراسی جگاواں موم بٹیاں، آتم نور کر رُشنائیا۔ گرُو بہاواں لوح تتیاں، ریتا سپس وچ پوائیا۔ مان گواواں لچھمن جتیاں، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ پیغمبراں دی حالت ویکھاں اکھیاں، مُرید مُرشد کرن لڑائیا۔ اوتاراں دیاں ویکھاں پٹیاں، جو اکھراں کرن پڑھائیا۔ گرُمکھاں دیاں رُوحان ویکھاں جیہڑیاں جگت

حدوں ٹپیاں، منزل اِکو راہ تکائیا۔ جُگ جُگ سارے کردے گئے میرے نال پکّیاں، پکا وعدہ سب دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ ستگر شبد کہے گُر اوتار پیغمبر میرے صفت نام دے ڈھاڈی، ڈھولا جگت سُنائیا۔ پیار مُحبت دے راگی، نادان رہے الاٹیا۔ کِریا درِشٹی سُرُتی جاگی، نیترا اکھ کھلاٹیا۔ جد بھے وچ کہان تے سارے کہن ہاں جی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جاں میں شرارت وچ عبادت وچ سفارش وچ ویس وٹایا، اشٹبھج کہے، سارے مینوں کہن ڈہ پئے ماں جی، ماتا کہہ کے سیس نوائیا۔ میں ہس کے کہا اک وڈیائی میرے ناں دی، دوجی اور نہ کھئے چٹرائیا۔ جد لوڑ پئے بھگتاں نوں میری مہر چھاں دی، آسرا اور نہ کھئے رکھائیا۔ ایسے کر کے گُر اوتار پیغمبران ونڈ کرائی سور گان دی، دوہاں توں وکھرا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک منائیا۔ ستگر شبد کہے گُر اوتار پیغمبر میرے گولے، گولی بن کے سیو کھائیا۔ جیہڑا نام کلمہ دساں اوسے دے گاؤندے ڈھولے، خوشیاں وچ سُنائیا۔ جس اُتے کِریا کران بھاگ لگے کایا چولے، چولی تے وجود بدلاٹیا۔ بنا شبد گرو توں کیسے دے اندر ستگر روپ کھئے نہ بولے، بنا شبد توں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ آد انت جُگا جُگنت میرے اولے، پردہ سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ سارے کہندے گئے وسے کولے، کول وسیا نظر کیسے نہ آٹیا۔ جے سمجھ لیتندے ہر گھٹ اندر پرہو سوامی مؤلے، کیوں مؤلا اللہ کہہ کے رٹے جگت جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جد چاہے وڈیائی دیوے بھایوں کوئی وچن والا ہووے چھولے، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں وڈا گن ندھانی، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جُگ جُگ کھیلاں کھیل دو جہانی، نرگن سرگن دھار چلاٹیا۔ جس ویلے میرے اندر شرع دی آوے بے ایمانی، سماج دا راج دیاں بدلاٹیا۔ تتاں اندر نام دی دے نشانی، کلمیاں دی کران پڑھائیا۔ اوہو وجود اوہو سریر جو اوتار بنے پیغمبر بنے گرو بنے دسن اپنی زبانی، کتھا کتھ کتھ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا چُکا ریت پُرانی، پورن برہم دے وڈیائیا۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سمت پنج کہے پنج گُرمکھ کرن پھولن برکھا، ورکھ ماس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اندر ہرکھ سوگ نہ ہووے کوئی حرصا، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ ہوون اوہ جنہاں یاد کیتا گوبند سرسا، ساہ ساہ نال دھیائیا۔ جنم کرم دا کول ہووے پرچہ، پراچین ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دا لیکھا ہووے اُپر عرشا، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جنم جنم دی رہے کوئی نہ حرصا، حرص ہووس دُور کرائیا۔ مانس جنم جائے نہ پرتھا، صاحب ستگر رنگ رنگائیا۔ لیکھا جان پریم پرکا، پت پریشور میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے پنجاں بیبیاں دے ہتھ وچ ہوون ہار، پردے ہر ہر دھیائیا۔ پنچے اکے وار گل وچ دین ڈار، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھیر نیوں کے کرن نمسکار، چرن بندنا سیس نوئیا۔ مُکھوں کہن شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ میل لائے ملائیا۔ سمت پنج کہے میں سندیسہ دیواں اوتار گُر دا، پیغمبران حال جنائیا۔ جو کہہ کے گئے گُرمکھ کدے نہ ہووے مُردا، مُرید مُرشد وچ سمائیا۔ جو آیا سو گیا تُردا، پنج تت کایا چولی جگت تجائیا۔ جنہاں مارگ ملیا دُھر دا، درگاہ ساچی در کھلائیا۔ اوہ موڑیا کدے نہ مُردا، لکھ چوراسی دئے ٹھکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے گُرمکھ کدے نہ مریا، مر جیوت رُپ وٹائیا۔ ساچی منزل دُھر دی چڑھیا، اگم اتھاہ دئے وڈیائیا۔ جس نے سوہنگ ڈھولا پڑھیا، رسنا جہوا نال گائیا۔ اوہ جاوے اپنے گھریا، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال لئے وریا، وارث ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ سمت پنج کہے جس نون کپا بھلی بھٹکی، بہرم دتا گوائیا۔ سچکھنڈ جانڈیاں راہ وچ مؤل نہ اٹکی، اٹکن آگے رہی نہ رائیا۔ درشن پا کے پریم عرشی، عرشاں اُپر سوہبا پائیا۔ سندیسہ دیوے سدا پُرکھ اکال کرے اپنی مرضی، مہربان اپنا حُکم ورتائیا۔ مانس جنم ناتا جگت فرضی، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ پریم سنگھ دے پچھوں میری منظور ہوئی عرضی، بسدیاں بسدیاں مُکھوں پچن دتا کڈھائیا۔ ویکھ کھیل نرائن نر دی، حیرانی میرے اندر آئیا۔ تونہی تونہی تیرا ڈھولا آئی پڑھدی، سوہنگ راگ الاٹیا۔ سوہنا کیتی نہیں کوئی گھر دی، لالچ موہ نہ کھئے وکھائیا۔ اندرے اندر رہی ڈردی، بھے وچ سیس

جھکائیا۔ اک بینتی کیتی جس ویلے میری انت خواہش مردی، مُردا مُرید وچ سمائیا۔ سچ دوارے بنا لے بردی، بندی خانہ دے ٹڑائیا۔ اک اوٹ تیری ہر جی، پردے اندر دھیان رکھائیا۔ مینوں آس رہی نہ گھر دی، گھرانے دتے تجائیا۔ بنس سرینس تیرے چرناں دھردی، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ تیری مہر نظر نال تردی، نظریہ لینا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ سمت پنج کہے جو گرمکھ میرے وچ جاوے، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ پرہو چرن دھوڑی نہاوے، ڈرمت میل گوائیا۔ اپنے پلے کرے ساویں، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ہوئیاں وچ بھرے کوئی نہ ہاوے، سسکیاں وچ نہ کھئے کُرائیا۔ صاحب ستگر سچ دوارے آپ بہاوے، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دین دُنی دے کوڑے دعوے، اتم نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر پردے اندر ہر پُرکھ نرنجن گرمکھ سدا راوے، راگ اپنا اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ناموں نوں نام دے پاوے چھاپے، تگڑ اپنے تول ٹلائییا۔

★ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سمت پنج کہے کی کھیل کرے سری بھگوانا، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ شبدی سٹ اٹھے سورپیر مردانہ، جودھے دیاں وڈیائیا۔ پورب لیکھا ویکھ دو جہاناں، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ حکم سندیسہ دیوے شاہ سلطانا، شہنشاہ دُھدرگاپیا۔ کھیل ویکھنا نرگن دھار دو جہاناں، نزویر ہو کے پھیرا پائیا۔ دھرم دی دھار دے نہ کھئے بیگانہ، ویری میت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا سانجھا ہونا کابنا، لکھ چوڑاسی گوپی سہج سُبھائیا۔ حکم سندیسہ سُن آگم پُراں، جس دا پُراں وید بھیو کھئے نہ پائیا۔ تینی اوتار جس دا نشانہ، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جس دی یاد وچ یاد رکھ کے گیا راما، رام رام ویکھ وکھائیا۔ جس دا راہ تکدا گیا کابنا، گھنٹیا اپنا بھیو کھلائییا۔ جس نوں پیغمبران منیا اماما، بے پرواہ نور خُدائییا۔ جس نوں جھک جھک کردے رہے سلاماں، سجدیاں سیس نوائیا۔ جس دا منتر گایا ستناما، نانک وجی ودھائیا۔ جس نوں گوہند کیتا پرناما، پاربرہم پت پرمیشور بے پرواپیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جہانا، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتم پھر کے بانا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ شبد آگم دس ترانہ، تریا توں پرے کرے

پڑھائیا۔ کھیل ویکھ زمیں اسمانا، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے ستگر شبد ہووے ساودھان، در ساچے لئے انگرٹائیا۔ لیکھا ویکھ جگت جہان، آتم برہم بھیو کھلائیا۔ چار جُگ دا تک ودھان، حُکم کلمے کھوج کھوجائیا۔ دین مذہب شرع جگت دی جان، نو ست پھولے تھاوں تھائیا۔ جدھر تکے ہوئے حیران، ہردے ہر نہ کھئے وکھائیا۔ من کلپنا دے شیطان، شرع دئے لڑائیا۔ اوتار پیغمبر درگاہ ساچی در ٹھانڈے سیس جھکان، سر سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیوے اکم فرمان، جس دی چار جُگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سمت پنج کہے شبد گرو ہس کے کہے، بن ہستی ہستی نظر کھئے نہ آئیا۔ بن شبد توں گرو کوئی نہ رہے، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ بن ستگر شبد توں سچ دوار کھئے نہ بہے، سنگھاسن آسن ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ بنا شبد گرو توں کوئی نہ کرے لے، اُتیت والا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بن شبد گرو توں لہنا مات کوئی نہ دئے، دیونہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا شبد گرو توں ساچے مندر وسے کوئی نہ گرہ، در ٹھانڈا نہ کھئے سہائیا۔ بنا شبد گرو توں ہوئے نہ کوئی نہ رہے، گر اوتار پیغمبر بھے وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ آد انت کوئی نہ رہے، تتاں والا گرو جھے تے مر جائیا۔ شبد گرو کہے آد جگاد سب دا مالک میں، ممتا وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میرے وچ نہیں کوئی بدھی، عقل والی نہ کھئے چٹرائیا۔ میری مت نہیں کوئی اُچی، منزل جگت نہ کھئے جنائیا۔ میری آشا والی نہیں رُچی، دھیان دھیان وچ ٹکائیا۔ میں کایا ماٹی کوئی بناؤنی نہیں سُچی، تن وجود کر صفائیا۔ میری بدلنی نہیں رُتی، رُتری جگت نہ کھئے مہکائیا۔ میری سُرتی نہیں سُتی، سوئے نہ کھئے اٹھائیا۔ میری کھیل نہیں کوئی لُکی، پردیاں وچ نہ کھئے چھپائیا۔ میری آد توں دھار سدا دو ٹکی، بہ وِدیا میری صفتاں والی پڑھائیا۔ مینوں کی جانن جیہڑے پھردے وچ ترے کئی، دسم دواہری والا کہن کچھ نہ پائیا۔ کی ہویا جے گر اوتار پیغمبراں میری جوت دی پوہ پھٹی، پرکاش وچوں پرکاش دتا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا نور الابیا۔ سمت پنج کہے شبد گرو کیوں اٹھیا، اپنی لے انگرٹائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبراں پینڈا مُکیا، اگلا پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ کیوں امرت دھار سوما سُکیا، سچ سروور نہ کھئے نہائیا۔ کیوں ہوئے میٹے کھئے نہ دکھیا، ہنگتا گرہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ کیوں صاحب ستگر بیٹھا

لُکيا، زِرگن نُوَر کر رُشنايئا۔ کيوں کلجگ کوڑ کُريارا رُسيا، پلُو سچ نہ کھئے گنڈھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہيا۔ شبد گرو کہے گر اوتار پیغمبر آو اگانہ، آنگن اپنا دیاں وکھائيا۔ بستر بھوشن کھاٹ سونا نہیں کوئی منجا، تن شنگار نہ کھئے کرائيا۔ مُجھ داہڑی کیس بودی نہ ہووے سیس گنجا، تتاں والی نہ کھئے چُترائيا۔ نہ سُکھ دُکھ نہ کھئے اندا، رس ویکھن کھئے نہ پائيا۔ نہ تن وجود پنچم میتا بندا، بندگی وچ دھیان نہ کھئے لگائيا۔ نہ منزل پوڑی ڈنڈا، نہ ڈنڈاوت وچ سیس جھکائيا۔ نہ کوئی آر پار کنڈھا، نہ گھاٹ رہیا وکھائيا۔ آد دا انت انت دا آد سدا اکو رنگا، رُوپ رنگ ریکھ سمجھ کيسے نہ آئيا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی صفت دس کے چھندا، نام کلمے دتے جنائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، در ٹھانڈا اک سُہائيا۔ شبد گرو کہے آد جُگاد میرا اک پروار، پارہسم پرہ دتی مان وڈیائيا۔ گر اوتار پیغمبر میرا آدھار، بن کَریا نظر کھئے نہ آئيا۔ میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہان سچی سرکار، ست ستوادی اک اکھوائيا۔ جُگ بدلنا میری کار، کرنی دا کرتا ساچی سیو لگائيا۔ میں آد دا جُگاد دا اک برخوردار، دوجا نظر کھئے نہ آئيا۔ دو جہاناں کھیل کران اپار، اپرمپر اپنی کار کھائيا۔ نو سؤ چُرانے چوڑی جُگ پچھوں زِرگن جوت لیا اوتار، جوتی جاتا ڈگمگائيا۔ جس تُوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائيا۔ آساں وچ پیاساں وچ واجاں گئے مار، کوک کوک سُنائيا۔ صدی چوڈھویں کل کلکی لے اوتار، امام اماما پھیرا پائيا۔ جس دا سُہنجنا ہونا اک دوار، بھگت دوار وجے ودھائيا۔ سوہنا سُہنجنا لاؤنا دربار، درباری اکو نظری آئيا۔ سارے ہونے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا سہج سُکھدائيا۔ سمت پنج کہے ستگر شبد دا سوہنا لگے دربار، درباری پنچے آگے آئيا۔ سندیسے وچ کرے خبردار، سویا رہن کھئے نہ پائيا۔ ستاراں ہاڑ رہنا ہوشیار، غفلت اندروں دینی کڈھائيا۔ مستک وچ چٹی مارنی اک لکار، انچ ڈھائی وچ وڈیائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سچ کرنی کار کھائيا۔ شبد گرو کہے میرے صاحب پنج درباری، پنچم رنگ رنگائيا۔ گرمیت سنگھ نال کر کے رکھنی تیاری، ترے گن ڈیرہ ڈھابيا۔ تیرے کول اک لسٹ ہووے بہاری، جو کھجے ہتھ وچ اٹھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سد اپنا حُکم ورتائيا۔ ساچا حُکم سُنو سچ ایک، ایکا اک جنائيا۔ اکو رکھنی ٹیک، ٹیکا مستک دھوڑی خاک رمائيا۔ پرہو دا ویکھنا دیس، دوسر

اکھ نہ کھئے تکائیا۔ ٹھاڈا مالک سچ نریش، نر نرائن دئے وڈیائیا۔ جس کارن پہلی ہاڑ ہوئے پیش، بیشتر دیاں سمجھائیا۔ تُساں نو سال پوُجا کیتی سی گنیش، نو نو وار روز سیس جھکائیا۔ تن وار درشن کیتا سی شیش، سانگو پانگ سیج نال سُہائیا۔ ٹھاڈے لمبے ہندے سی کیس، کالا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ستگرُ شبد کہے تُساں چلنا ساتھ ساتھ، سوادھان اپنا آپ کرائیا۔ جس ویلے چاہے پرہوُ ٹھاڈے نال کرے ٹاک، بولی اکم اتھاہ درڑائیا۔ تُسیں چھیتی دینا جواب، سمجھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب نے اپنے کول رکھنی اک اک واچ، گھڑی کلاک سوہیا پائیا۔ جس ویلے عیسیٰ بولے نال اتفاق، بانہہ کھبی اُپر دینی اُٹھائیا۔ جس ویلے موسیٰ مارے ہاک، دوویں ہتھ دینے درسائیا۔ جس ویلے صاحب ستگرُ پُچھے ٹھاڈی وات، نیوں نیوں کے سیس دینا جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سمت پنج کہے پنج درباری اپنا آپ لینا سنبھال، بلدھاری رُپ وٹائیا۔ پتہ نہیں لگنا کس ویلے پرہوُ مار کے اپنی چھال، ٹھاڈے اُتے بیٹھے چائیں چائیا۔ پھیر پُچھے اندرلا حال، شبد شبد نال جنائیا۔ تُساں اک اک کول دانہ رکھنا دال، جو ماش دا باون گیا سمجھائیا۔ جس ویلے حُکم نال دوہاں ہتھوں دا وجے تال، تالی دینی وجائیا۔ تھے ترے گن جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اپنا آپ چلنا سنبھال، سمبل وچ سمبھل کے اپنا قدم ٹکائیا۔ لہنا دینا دسنا کی گوبند نال سر روال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے سوہنا سنگھاسن ہووے سجیا، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ نام خُماری وچ جن بھگت سُہیلا ہووے رَجیا، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ ہاڑ ستاراں نوں مات پت نوں چھڈ کے آوے بھجیا، جو گر ستگرُ دا اکھوائیا۔ دین دُنی دی لاہ کے لَجیا، ڈھولا گاوے چائیں چائیا۔ جیہڑا ملے اوبنوں کہنا مینوں پُرکھ اکال لبھیا، پردہ اوبلا رہے نہ رائیا۔ جس دا تخت اکٹا سجیا، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جس دا بھگت پریوار ودھیا، چار جگ نالوں اینگت دتے ودھائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبران سدے دے کے سدیا، بھوکھتاں وچ اپنی آس رکھائیا۔ اوہ کرے کھیل سورا سربگیا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا دپیک اکو جگیا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگرُ شبد کہے سُنو بھگت سُہیلے میت، دھرم دی دھار دیاں جنائیا۔ ٹھاڈی ٹھاڈے نال پریت، پریت وچوں پریم لینا پائیا۔ گرُمکھ رہے کوئی نہ نیچ، ورنان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا اکو آتم پرما تم میت،

ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ کیسے ٹھکوری پائے کھئے نہ چیت، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے اکیاں کیسے ہون کمرکیسے، قسم اپنی آپ کھائیا۔ لگ بدھے ہون نال رسے، ساڈھے تین ہتھ وند وندائیا۔ دوویں ہتھ ہون بدھے، بندناں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ کمروں جھکن آدھے، گھٹنے ٹیڈھے نہ کھئے کرائیا۔ پنج جیکارے بولن گجے، زور زور سنائیا۔ ہر سنگت اوہناں پچھے لگے، ڈھولا گاؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے اگی بیپیاں کمر نوں بدھے ہون ڈپے، ڈپٹا سیس اُتے ٹکائیا۔ ساریاں ہوون اکو عمر تے اکو وٹے، اکو رنگ رنگائیا۔ جو نانا توڑن بھائی بھین سکے، پچھلی یاد نہ کھئے کرائیا۔ جے بھاوے پرہہ اپنے کول رکھے، سب نالوں کرے جدائیا۔ سچ دربار حکم دیوے سچے، سیس دھڑ لینا نوائیا۔ جن بھگت بھگتی وچ رہن نہ کچے، کنچن گڑھ آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سمت پنج کہے سچ دربارا لگنا، لگے جگت جہان۔ نام دمامہ وجنا، وجائے سری بھگوان۔ گر اوتار پیغمبر سدنا، سدا دے کے دھر فرمان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے چار جگ دے بھگت ہوون میرے چار چہیرے، چاروں کٹ سوہا پائیا۔ پیار مَحَبَّت والے پاؤن گھیرے، چارے کوٹاں وجے ودھائیا۔ دُور ڈرائے آون نیڑے، سچ دوارے سوہا پائیا۔ دین مذہب دا کرے کھئے نہ جہیڑے، جھگڑا چھڈے کوڑ لوکائیا۔ سارے کہن اسیں وسیئے بھگت جنان دے کھیڑے، کھنڈ برہمنڈ تجائیا۔ کلجگ ملے پرہو نوں جہیڑے، جیون جگت جگت بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا دئے ملائیا۔ سچ میلا آپ ملاواں گا۔ بھگت سہیلے رنگ رنگاواں گا۔ ہاڑ ستاراں نور چمکواں گا۔ جوتی جوت ڈگمگواں گا۔ پُرکھ بدھاتا ناؤں دھراواں گا۔ جگت گیاتا اک اکھواواں گا۔ بھگت سہیلے گود ٹکواں گا۔ مات پت نام اُپجاواں گا۔ کر کے ساچا پت، رنگ رنگاواں گا۔ کر کے کھیل نت، نوت ویس وٹاواں گا۔ اکلا لیکھا سب دا لیکھ، پچھلا جنم کرم گواواں گا۔ جن بھگت سہیلے بنا کے دھر دے سیکھ، سیکھی مستک اُتے ٹکواں گا۔ جن بھگتو پوجنا نہیں کوئی پتھر اٹ، سل پابن کولوں چھڈاواں گا۔ پُرکھ اکال مننا اک، دوجا ایشٹ نہ کھئے درسواں گا۔ جو ہر گھٹ رسیا دس، جوت نور درسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھواواں گا۔ ستگر

شبِد کہے نُو وار برسائے پھول، گل گلشن نال مہکائیا۔ مُکھوں کہنا دھرم دا ہویے اصول، اصل اصل ملے وڈیائیا۔ صاحبِ ستگر نہ جائے بھول، اہل دیا کھائیا۔ سب نے لہنا کرنا وصول، وصل یار دیوے خدائیا۔ حُکم سُنا اک معقول، مہربان آپ درڑائیا۔ سینگھاسن اوہ نہ ڈابیو جس دا ہووے پاوا چول، حصیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ سچ دربار دا نہ کوئی عرض تے نہ کوئی طول، مُستطیل حق نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبِد کہے نہ کوئی بنائیو تھڑھا، پتھر اٹاں ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی کھودیو گڑھا، دھونیاں والا روپ درسائیا۔ نہ کوئی بنائیو مٹھ مڑھا، اپنی شان جنائیا۔ اک تھان سہاؤنا رڑا، سوہنا سُتھرا صاف بنائیا۔ گیاراں ہاڑ نوں اوتھے پُکھ اکال ہووے کھڑا، اکلا حُکم پھیر سمجھائیا۔ اک پھڑ کے لیانا کول چڑی چڑا، جس دی رام دئے گواہیا۔ نُو ہتھ دا ہووے پڑا، چاروں کُنٹ سوہیا پائیا۔ پھولن گلدستہ ہووے کھڑا، اکی گل رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ میل لے ملائیا۔ ستگر شبِد کہے میری کھیل نیاری، سمجھ کسے نہ آئیا۔ گیاراں ہاڑ نوں پنجان لیکھاریاں کر کے آؤنا تیاری، ترے گن ڈیرہ ڈھابیا۔ مات پتا دی چھڈ کے یاری، ناتا اکو نال جڑائیا۔ سوا گھنٹہ ہووے روز وہاری، وویاری دئے سنائیا۔ وچوں کرے نہ کوئی غداری، دُھر فرمانا دیوے دُھردرگاہیا۔ جیہڑا پچن گیا ہاری، پورا قول نہ توڑ نبھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ نوں اُس نوں لگے بیاری، آگے سکے نہ کھئے پچائیا۔ ناری کرے نہ کھئے پیاری، بہین بھائی نہ سنگ نبھائیا۔ ایہہ حُکم جوت نرنکاری، جگت والی نہ کھئے سمجھائیا۔ نُو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں بھگتو آئی تھادی واری، وارث ہو کے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گیاراں ہاڑ کہے پنجان پیاریاں نوں پینا آؤنا، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ پنجان نوں اکٹھا پئے سؤنا، گھر گھر دینا تجائیا۔ پنجان نوں پنج وار روز سیس پئے نواؤنا، غیر حاضر رہن کھئے نہ پائیا۔ پنجان نے کسے دے گھر نہیں جانا بن پرائنا، جگت ناتا نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گیاراں ہاڑ کہے میرا وقت ہونا سہاوا، سوہنی رت سہائیا۔ میرا پورا ہونا دعویٰ، جو آسا اک جنائیا۔ گوہند نے کہا میرا پُکھ اکال کسے نے تول تولیا نہیں سانواں، تکر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ کھیل کرے جن بھگت گود اٹھائے جوں پتر ماواں، پتا آپے آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے جن بھگتو کھولو اپنے پڑدے،

پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ مالک بنو اپنے گھر دے، کیوں گھروں ہوئی جُدا ئیا۔ درویش ہوئی نہ کیسے دے در دے، منگتے جگت رُوپ وٹائیا۔
تُسیں پیارے اُس ہر دے، جو ہر پردے رہیا سہائیا۔ جُگ جُگ تُسیں پرہو دی بھگتی رہے کردے، کلجگ اتم میل ملائیا۔ جس
صاحب نون رہے لبھدے، اوہ سہجے لے ملائیا۔ نام پیالے دیوے امرت مد دے، مڈھر رس وکھائیا۔ تُسیں پُجاری نہیں بننا شنکر
والی اگ دے، دھونی نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا سہج سُبھائیا۔ ستگر
شبہ کہے میں حکم دینا سخت، سختی نال درڑائیا۔ کہو جہا بناؤنا تخت، کون دھار سہائیا۔ کِس بدھ سہاؤنا وقت، ویلا دئے گواہیا۔
جن بھگتو ایہہ اکو دن نو نو چار پچھوں آیا جگت، جگ جیون داتا دئے درڑائیا۔ تہاڈے ساہمنے گر اوتار پیغمبران پوری کرنی شرط،
شرع دینی بدلائیا۔ تہاڈا میلا میل کے اُپر دھرت، دھرت تون عرش دینا ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ در
دئے وڈیائیا۔ سمت پنج کہے تخت سہائے اک، اک اک جنائیا۔ جس دی دھار نون گوبند گیا لکھ، نو اکھراں ونڈ وندائیا۔ رام پا کے
حص، بالشتان وچ گنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ ستگر شبہ کہے میری دھار نے جتھے
بہنا، جوت نور رُشنا ئیا۔ اُس دا لیکھا رسنا کیسے نہ کہنا، حصیاں ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ جن بھگتاں لہنا لینا، دیونہار دیا کما ئیا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگادی اک
سینا، سجن دُھر دی دھار اکھوائیا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ موتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر ★

سمت پنج کہے پرہ ویکھیا سرب ویاپی، ویاپک ہو کے اپنی کار کما ئیا۔ دو جہاناں بنیا شاہ پاتشاہ وڈ پرتاپی، پاربرسم پت
پرمیشور اکو نظری آئیا۔ جو آد جگاد جُگ چوکڑی لہنا دینا دیوے سب دا باقی، نرگن سرگن اپنی کھیل کھلا ئیا۔ گر اوتار پیغمبران
نام سندیسہ دُھر دا کلمہ دیوے کتھا کہانی دے ساچی، سچ سچ سنجم اک سمجھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ
ابناشی کلجگ اتم ویکھے اندھیری راتی، چار کُنٹ دہ دشا نو ست کھوج کھوجائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک

پروردگار سانجھا یار بدل دیوے حیاتی، زندگی وچوں زندگی آپ سمجھائیا۔ بھگت سُہیلا اک اکیلا ایکنکارا ہر نرنکارا جن بھگتاں دے
 کے امرت بوند سوانتی، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھے کھیل پُکھ ابناشی، کرنی دا کرتا نور
 الہیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ سچ دا مالک ایکنکارا، ہر
 کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس نوں کھندے کل کلکی اوتارا، نرگن نرور بے پرواہیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، الکھ اگوچر ڈیرہ لائیا۔ جس
 نوں جھکدے گرو اوتارا، پیغمبر سجدیاں سیس جھکائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ سو سوامی
 انترجامی گھٹ نواسی پاوے سب دی سارا، سار شبد دی دھار اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر دا حُکم اگم اتھاہ، نرگن نرور آپ جنائیا۔ جس دا کھیل جل تھل اسگاہ، مہیئل ویکھے
 پردہ لاپیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسماں، رو سس سیس نوئیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ پھول پُھلایا۔ گر اوتار
 پیغمبراں دے کے ناں، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ لیکھا جانے نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ پرگٹ ہو کے والی دو جہاں، شہنشاہ اپنی
 کار کماٹیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماں، سنت سُہیلے گود اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کلپنا ویکھے کان، سرشٹی درشٹی اندر کھوج کھوجائیا۔
 کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی گان، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پُکھ اکالا دین دایلا نوجوانا مرد مردانہ انت اخیر بے نظیر صدی
 چوڈھویں کرے حق نیاں، حقیقت دا مالک خلق دا خالق پردہ اوبلا آپ اٹھائیا۔ سمت پنج کہے میں سُنیا سندیسہ اگم، ہر کرتا آپ
 جنائیا۔ کلجگ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چم، چم درشٹی دینی بدلائیا۔ مایا ممتا موہ وکار رہے نہ غم، تامس اندروں دینی کڈھائیا۔ ہرکھ
 سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ چار ورنان بیڑا بٹھ، نیا نؤکا اکو نام چڑھائیا۔ آتم بھیو کھلاؤنا برہم، پاربرہم پرہہ اپنا
 رنگ رنگائیا۔ شبد سناؤنا بنا کُن، دُھن انادی ناد وجائیا۔ سنت سُہیلے بنا کے جن، جن جنیندی ہوئے مائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ دھرم دوارا آد انت، ہر کرتا اک درڑائیندا۔ جتھے ملے
 وڈیائی دُھر دے سنت، ساجن میت سوہیا پائیندا۔ ہوئے ملاواں نال کنت، آتم پرما تم رنگ چڑھائیندا۔ گرھ رہے نہ ہوئے ہنگت،
 ہنگ برہم بھیو کھلائییندا۔ پنڈھ مکائے بہشت جتت، سورگ چرناں ہیٹھ دبائییندا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بھیو ابھیدا آپ

کھلائیندا۔ نانا توڑ کے جیرج انڈج، اُتُبُج سیتج ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وڈیائیندا۔ دھرم دوارا کہے میرا مالک ایکنکار، اک اِکلا نظری آئیا۔ جس نوں کہندے پروردگار، جلوہ گر نور الہیہ۔ سَتَجُگ تریتا دواپر کلجُگ جس نے پاؤنی سار، مہاسار تھی اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ سو دھرنی دھرت دھول زرگن نور جوت کر اُجیار، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو نو چار پاوے سار، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا دئے کھلائیا۔ جس نوں رو سس سوریہ چند منڈل منڈپ کرن نِمسکار، وشن برہما شو دیوت سُر نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتار، لیکھا جانے دھرم دی دھار، امام اماما اپنا حُکم ورتائیا۔ قُدرت دا قادر کائنات دا سِکدار، درِشٹی دا اِشٹ سرِشٹ دا صاحب سوامی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی بھيو ابھید کھلائیا۔ سمت پنج کہے میرا آیا وقت سُهَنجنا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ دِپیک جگا کے آد نرنجنا، زرگن نور کرے رُشنائیا۔ دیناں ناتھ ہو کے درد دُکھ بھ بھنجننا، بھو ساگر پار کرائیا۔ بھگت جنان بن کے سَجنا، میت مُرارہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نام نیتر پاوے انجنا، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ درس وکھائے گوپال مورت مدنا، اُبھو پرکاش اپنا اک درڑائیا۔ جس دا نام دمامہ دو جہاناں وِجنا، دُنکا راؤ رنک سُنائیا۔ کھیلے کھیل چند پرچنڈنا، برہمنڈ کھنڈ سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ سچ دوارا آد جُگادی اک، جُگ جُگ آپ جنائیا۔ جگت نیتر کیسے نہ آوے دِس، دوئے لوچن نیناں نیر وہائیا۔ جس اُتے کِریا کر کرے اپنا پت، بتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ صاحب سوامی ہو کے وسے وچ، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ تنہاں درشن دیوے نت، نج نیتر اکھ کھلائیا۔ شبدا اکما دسے مٹھ، انحد نادى ناد کر شنوائیا۔ سو سنت سُهیلانا مائس جنم جائے جت، لکھ چوراسی اپنا پھند کھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا مرد مردانہ نوجوانا بنے مت، متر پیارا اکو اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ سمت پنج کہے میرا سمت پنج سُهائونا، سوہاوت سُهائے۔ پرہ اپنا حُکم ورتاونا، نہ کوئی میٹے میٹے مٹے۔ گر اوتار پیغمبر اُٹھائونا، جوتی جوت کر رُشنائے۔ شبدا سندیسہ اک سُنائونا، اکم اتھاء دئے پڑھائے۔ لوک مات دا راہ تکاونا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء نہ کھئے اُٹھائے۔ سچ دوارا اک سُهائونا، سچ سوامی دئے سمجھائے۔ بھگت دوارے

ڈیرہ لاونا، جتھے پُرکھ ابناشی سوہیا پائے۔ دین مذہب نہ ونڈ ونڈاونا، ذات پات نہ کھئے رکھائے۔ سب نے اکو ڈھولا گاونا، اللہ واپگرؤ رام اوم ہری اوم اپنا تت جنائے۔ ساچے کلمہ سیس جھکاونا، ڈنڈاوت اکو گھر درڑائے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائے۔ سچ سندیسہ دیوے صاحب سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُننا بنا کان، تن وجود مائی خاک نہ کھئے رکھائیا۔ اکم اتھاہ اک فرمان، فرمان برداراں دیاں جنائیا۔ بنا بڈھی تون ہووے گیان، اُبھو درشٹی اک کھلائییا۔ ہاڑ ستاراں سب نے بنا مہان، مہربانی مہر نظر ٹکائییا۔ سچ دوارے پہنچنا آن، منزل اپنا پنڈھ مکائییا۔ انت آخری تہانوں ملے پکوان، بھیٹا بھیٹ چڑھائییا۔ پھر ناتا توڑنا نالوں جہان، سرشٹی وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ سب نے متنا اک ایمان، دھرم اک درسائییا۔ اکو نور جوت بھگوان، اکو اللہ عالمین اکھوائیا۔ اکو کلمہ گاؤنا نام، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا نظام، نوبت نام حق سنائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے کے دھرم دا دان، در دوارا اک وکھائییا۔ جتھے راؤ رنک بیٹھے سیس جھکان، درگاہ ساچی وجے ودھائییا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرماتم ڈھولا سارے گان، انراگی راگ سنائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تن وجود نہیں کوئی بستر، خاکی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ شرع شریعت ہتھیار نہیں کوئی شستر، تکھی دھار نہ کھئے بنائییا۔ وکھ وکھ نہیں کوئی منتر، چار جُگ دا راگ الائییا۔ سب دی دھار ویکھاں انتر، انتر انتریو کھوج کھوجائییا۔ جس دا لیکھا جُگا جُگنتر، ستجگ تریتا دواپرکجگ رسیا ہنڈھائییا۔ اوہ سچ بنائے بنتر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ کر پرکاش گگن گگنتر، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سرشٹی درشٹی بن کے بیتن، لکھ چوراسی نار ہنڈھائییا۔ گرمکھ سہیلے اٹھا کے سنتن، جن بھگت لئے ملائییا۔ لیکھا جانے دین دُنی من تن، ممتا موہ کھوج کھوجائییا۔ گرمکھ ویکھے ہیرے اٹلے اپنے رتن، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دی دھار اک وڈیائیا۔ ڈھر دی دھار کہے میں دھرنی دھرت سہاواں، سوہاؤنت وڈیائیا۔ پت پریشور ڈھولا گاواں، پروردگار اکو ماہیا۔ چرن کول بل بل جاواں، قدم بوسی سیس نوائیا۔ چاروں کُنٹ پھراں چاواں، بھجّاں واپو داہیا۔ دین دُنی آکھ سُنواں، سچ سندیسہ اک الاہیا۔ پرہو دوارے رہے نہ کوئی تتھاواں، جو سرن آیا سو سچکھنڈ ساچے دئے پُچائییا۔ سب دا تول کر کے سانواں، ترازو اپنے ہتھ اٹھائییا۔ گرمکھاں پھڑ کے دوویں باہواں،

بلدھاری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دی دھار اک درسائیا۔ سمت پنج کہے میری سہنجی ہوئی رُتی، رُتری پرہہ مہکائیا۔ دُنی اٹھاؤنی سُتی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا بُتیں، بُتخانے کر صفائیا۔ کلپنا ربن نہیں دینی دُوجی، دُوبتی پنڈھ مُکائیا۔ آتم پرما تم سب دی کھولنی رُچی، رچنا اندروں دینی وکھائیا۔ تن کایا ماٹی کر کے سُچی، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ جگت سہنجی ہووے رُتی، پت تہنی آپ مہکائیا۔ بھگت آتما رہے کوئی نہ رُسی، رستہ اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تھاندے الکھ جگائیا۔ در تیرے اک الکھ، الکھ اگوچر دیاں جنائیا۔ اپنا بھیو کھولنا سچ، سچ سوامی دینا سمجھائیا۔ کی کھیل کراؤنا کایا ماٹی کچ، پنچم تت تت وڈیائیا۔ نرگن دھار ہو پرگٹ، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ کھیل دس پُرکھ سمرتھ، کی تیری بے پرواہیا۔ ستجگ کس بدھ چلاؤنا رتھ، مہاسارتھی اپنا حُکم ورتائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی اندر دینا رس، رستہ اندروں اک کھلائییا۔ شبدا انیالا تیر ماریں کس، بجر کپائی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سانجھا ہووے جس، وید پُراناں لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا پیا ہس، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ سمت پنج ویکھنا اپنی اکھ، بنا اکھ دیاں درسائیا۔ ستاراں ہاڑ کھیل پرتکھ، پردہ اوہلا دیاں چکائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، دوارا اکو اک وڈیائیا۔ سنت سہیلے لاہا لین کھٹ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر شنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لوں لوں اندر جائے رچ، انتر نرنتر نرکار نرنکار نرویر اپنا کھیل کھلائییا۔

★ ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہریجن کور سُپتی پشورا سنگھ ویرکا دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سمت پنج کہے گر اوتار پیغمبر پھردے تھے، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے واہو داہیا۔ صدی چودھویں انت اخیری بھگت بھگوان ہندے جاندے اکھے، سرگن دھار نرگن روپ بدلائییا۔ سچ دوارے بہندے جاندے ساچے ہئے، سچکھنڈ دوارے ساچے سوہیا پائیا۔ جنم کرم دے میٹدے آوندے رڈے، رٹا اکو نام لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر لیکھ چکاوندے آئے پٹے، پٹنے والا پاٹل دئے گواہیا۔ سچ

سوامی انترجامی جوت ویکھ لٹ لٹے، نۆر نۆر وچ سائیا۔ سچ پریم پریتی بھگتی وچ رتے، رتن امولک نظری آئیا۔ بیج بیجدے اپنے وٹے، مائس جنم پھل پھل ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ست سوامی پت رکھ، رکھیک ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت پنج کہے گر اوتار پھرن بھؤندے، بھوساگر کھوج کھوجائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پھردے گاؤندے، گرہ مندر اکو راگ الاٹیا۔ چار جُگ دا لیکھ پئے وکھاؤندے، پھر پھر اپنا پنڈھ مَکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیا لا راہ تکاؤندے، تقویٰ اکو اُتے ٹکائیا۔ سچ سندیسہ نر نریش سناؤندے، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ پارہم پت پریشور سیس نواؤندے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ در گھر ساچے الکھ جگاؤندے، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ ساچی وست اگم منگ منگاؤندے، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملاٹیا۔ سمت پنج کہے گر اوتار پیغمبر لاون چکر، چکرورتی ویکھ وکھائیا۔ نراکھر دھار ویکھن سطر، علم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سندیسہ نام ویکھن پتر، پترکا بے پرواہیا۔ دین دنی دا ویکھن گرہ نچھتر، گنڈلیاں لیکھا پھول پھلاٹیا۔ یاد کرن نامے بہتر، ستر گوبند رنگ رنگائیا۔ چہتر ست شبدا دی دھار شبدا چواکھر، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھنے امولک رتن، جس دی قیمت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گھر کنارے چھڈ کے پتن، تٹ اکو سوہیا پائیا۔ کون ویلا پرہہ پیج آئے رکھن، ہر کرتا بھئے سہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن کے سجن، ست سوامی انترجامی پردہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملاٹیا۔ سمت پنج کہے گر اوتار پیغمبر رہے تک، تقویٰ اکو اُپر رکھائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے دے اپنا رس، رستہ اندروں دے درڑائیا۔ سب دی پوری ہووے اس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا اک سمجھائیا۔ سمت پنج کہے گر اوتار پیغمبر گاؤندے پھرن گیت، ڈھولا صفت صلاحیا۔ مندر مسجد شودوالے تگن مسیت، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا تگن نال ترتیب، طبع طبیعت جگت بدلائیا۔ پرہہ دا کھیل عجب عجیب، نرالا اکالا آپ درڑائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، ترسنا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت ستگر شبدا سدا ہووے شہید، شہادت اور نہ کھئے بھگتائیا۔ جو انت کنت پرہہ ملن دا گاوے گیت، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ سو مائس

جنم جائے جیت، پردے ہور نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال بدل کے نیت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر میل لئے ملائیا۔ سمت پنج کہے جن بھگت سہیلا آد انت کدے نہ مردا، مُردا مُرید مُرشد وچ سہائیا۔ اوہ نظارہ تگے اپنے گھر دا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر سب ڈردا، سِر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، اور راگ نہ کھئے الائیا۔ پرہہ سرنائی سرن وچ تردا، تارنہار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کل قائل ہو کے سچ بھگت دوارے چڑھدا، جتھے چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ سمت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

★ ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گیاراں ہاڑ کہے اک دا اک نال ہویا ملاپ، مل مل وچ و دھائیا۔ اک دا اک بنیا باپ، اک دا اک پتا پوت اکھوائیا۔ اک دا اک ہویا جاپ، اک دا اک ڈھولا گائیا۔ اک دا اک ہویا پرتاپ، اک دا اک ویکھ وکھائیا۔ اک دا اک ہویا ساک، اک دا اک سجن میت وڈیائیا۔ اک دا اک ہویا نات، اک دا اک نظری آئیا۔ اک دا اک روپ ساکھیات، اک دا اک سوہیا پائیا۔ اک دا اک ہووے واک، اک دا اک پور کرائیا۔ اک دا اک ہووے داس، اک دا اک سیس نوائیا۔ اک دا اک ہویا پرکاش، اک دا اک دئے وڈیائیا۔ اک دا اک ہویا ساتھ، اک دا اک سنگ نبھائیا۔ اک دا اک ہویا وشواس، اک دا اک وسر کدے نہ جائیا۔ اک دا اک ہویا آپ، اک دا اک اپنے وچوں پرگٹائیا۔ گیاراں ہاڑ کہے اک دا اک کدے نہ ہووے ناس، اک دا اک سدا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ گیاراں ہاڑ کہے اک دا اک ہویا ایک، اک ایک نظری آئیا۔ اک اک دا اک ہویا بیٹ، پتا اک دا اک اکھوائیا۔ اک دا اک ہویا کھیوٹ کھیٹ، اک دا مارگ اک چلائیا۔ اک دا اک ہویا نیتن نیت، اک دا اک نیتر نین دئے بدلائیا۔ اک دا اک کھولے بھیت، اک دا اک پردہ دئے اٹھائیا۔ اک دا اک وسائے دیس، اک دا اک نور چمکائیا۔ اک دا اک کر کے ہیت، اک دا اک مالک جوڑ جڑائیا۔ اک دا اک وسیا دیس، اک دا اک نگر سوہیا پائیا۔ اک دا اک ہو گیا

بھیٹ، اک دا اک آپا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گیاراں ہاڑ
 کہے اک دا اک بنیا میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ اک دا اک بن اتیتا، اک دا اک ترے گن لیکھا رہیا مکائیا۔ اک دا اک بن کے ٹھانڈا
 سینتا، اک دا اک اگنی تت گوائیا۔ اک دا اک چلا کے ریتا، اک دا اک مارگ رہیا وکھائیا۔ اک دا اک روپ انڈیٹھا، اک دا اک
 نظر کیسے نہ آئیا۔ اک دا اک سدا سد جیتا، اک دا اک کو نظری آئیا۔ اک دا اک لیکھا جانے بیتا، اک دا اک پورب بھیو کھلائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملاییا۔ گیاراں ہاڑ کہے میں صفت کران اکا،
 ایکنکار وڈ وڈیائییا۔ جس دا آد جگاد دا سک، نام ندھانا مہر لگائیا۔ جگت ہٹ کدے نہ وکا، قیمت دُنی نہ کھئے وکھائیا۔ جگ نیتر
 کیسے نہ دسا، دہ دشا نہ روپ بدلاییا۔ جس دا لیکھ کیسے نہ لکھا، دیونہار نہ کھئے گوہپیا۔ اوہ بن کے سب دا پتا، پت پرمیشور اپنا
 ناؤں پرگٹاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، - گیاراں ہاڑ کہے اک دا اک ہویا ساتھی، سگلا
 سنگ بناییا۔ اک دا اک بنیا رگھناتھی، رگھپت اپنی کھیل کھلائییا۔ اک دا اک ہویا جماعتی، اک دا اک پڑھ پڑھ سدا سُناییا۔ اک دا
 اک بنیا ذاتی، اک دا اک نظری آئیا۔ اک دا اک مٹے آکھی، اک دا اک سیس نواییا۔ اک دا اک روپ ابناشی، اک دا اک سوہیا
 پائییا۔ اک دا اک کھیل کرے بہ بھاتی، اک دا اک ویس وٹاییا۔ اک دا اک داتا ہووے داتی، اک دا اک دیونہار اکھوائیا۔ اک دا اک
 سندیسہ دیوے پاتی، اک دا اک شبدا نام شنواییا۔ اک دا اک منزل چڑھ گھائی، اک دا اک پندھ مکائیا۔ اک دا اک دے دے باتی،
 اک دا اک پردہ دئے اٹھاییا۔ اک نے اک نوں شبدا کہانی آکھی، بن اکھراں آپ جناییا۔ اک دا اک پتا ماتی، اک جن جنیدی مائییا۔ اک
 گرہ مندر اکو گھر اکو داتا داتی، اکو دیونہار اک اکھوائیا۔ نو نو چار دی کھیل وکھائی بوہ بھاتی، بہرم رہیا نہ رائییا۔ جس ویلے کلجگ
 اتم آوے اندھیری راتی، رڑی چند نہ کھئے چمکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در سچ اک
 درسائییا۔ گیاراں ہاڑ کہے اک نے اک نوں دتی خبر، بے خبر خبر سُناییا۔ اک دا اک بنا ٹبر، اک اک نال وڈیائییا۔ اک دا اک نال
 ہونا صبر، اک اک وچ سہائییا۔ اک اک نہ جائے وچ قبر، اک اک نہ گور سہائییا۔ اک اک دی پوری کرے سدھر، اک اک دی آس
 پُجائییا۔ اک اک دا کرے قدر، اک اک دا ہوئے سہائییا۔ اک اک دا ویکھے عدل، اک اک دا پردہ لاپیا۔ اک نے کہا میں اک دا روپ

آواں بدل، بدلی اک دی اک نال کرائیا۔ اک دا اک ہووے وطن، اک دا اکو گھر سُہائیا۔ اک دا اکو جنائے پتن، اک دا اکو گھاٹ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ پردہ آپ اُٹھائیا۔ اک دا اک کہے میں ایکا، ایکا نظری آئیا۔ اک دا اک کہے مینوں ایکا ٹیکا، دوجا رُپ نہ کھئے درسائیا۔ اک دا اک کہے میں وسان تیرے دیسا، گھر ساچا اک سُہائیا۔ اک دا اک کہے تیری سیوا کرنی میرا ہووے پیشہ، پیشتر دیاں درڑائیا۔ اک دا اک کہے تُوں مالک رہیں ہمیشہ، اک دا اک وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اک دا اک کہے دیواں سدا سندیسہ، سد تیری صفت صلاحیا۔ اک دا اک ہووے نریشا، دوسر سپس نہ کدے جھکائیا۔ اک دا اک کرائے لیکھا، اک دا اک کرے وڈیائیا۔ اک دا اک کرے چیتا، اک دا اک سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملایا۔ اک دا اک کہے میں تیرا سُت ڈلارا، ستگر سار شبد اکھوائیا۔ آد جُگاد تیرا پیارا، پریتم اکو اک منائیا۔ اکو گرہ ویکھ دوارا، اکو گھر سوہیا پائیا۔ اکو نُور کر اُجیارا، اکو در ملے وڈیائیا۔ اکو تیرا بھئے جیکارا، دوجا راگ نہ کھئے الائیا۔ اکو کھیل تیرا ویکھاں اپر اپارا، اپر مپر سوامی سپس نوائیا۔ اکو تیرے چرن ہووے نمسکارا، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ اک دا اک جے آوے دوبارہ، دوہری کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اک نے کہا میرے شبد ڈلارے دُوپہلے، ست دیاں وڈیائیا۔ تیرا پیار کدے نہ بھولے، اٹھل دیا کھائیا۔ ست دھار جانا اِصُولے، اصل دیاں درڑائیا۔ حُکم دے معقولے، مُکمل کار کھائیا۔ دُھر چرن دے کے دھولحے، اگئی خاک رمائیا۔ بن کے آد دا کنت کنتولے، انت ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ اک کہے سُت ڈلارے شبد میرا حُکم ہونا سخت، سختی نال جنائیا۔ میں تخت نواسی سوہاں اگے تخت، جس دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ جس دا آد نہ جانے کوئی وقت، بھيو سکیا نہ کھئے کھلایا۔ بن تیرے دتا کیسے نہیں درس، ست سرُپ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو وار میٹ لے حرص، ہوس اگے رہے نہ رائیا۔ اکو وار کراں ترس، اکو وار دیا کھائیا۔ میرے سُت ڈلارے چچیا بُن ویکھ لے میرا عرش، عرشی ہو کے دیاں جنائیا۔ جد چاہواں تے تینوں بھیجاں اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول دھار بنائیا۔ میرے پیار دا ہووے تیرے کول خرچ، وست اگم اتہاہ ورتائیا۔ میری صفت نال جاویں پرچ، خوشی خوشی نال وڈیائیا۔ سُت ڈلارے کیتی عرض، نیوں کے سپس نوائیا۔ اک تینوں میری عرض،

تیری بے پرواہیا۔ اک کہہ میرا کھیل اسچرچ، اک دیاں جنائیا۔ جس وچ ہووے نہ کوئی حرج، وادھ گھاٹ نہ کھئے رکھائیا۔ بھیو
 کھلاواں مڑ مڑ پرت، پرتیندھ دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔
 ستگر شبد کہے میرے اک اکیلے آقا، اک دے درڑائیا۔ کی تیرا ہووے ساکہ، کی صفت صلاحیا۔ میں نکا تیرا کاکا، آیو سمجھ کھئے نہ
 پائیا۔ مینوں دسدا کوئی نہیں چاچا، ساک اور نہ کھئے وڈیائیا۔ توں اکو پتا ماتا، در تیرے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال کھول کے تاکا، پردہ
 دتا چکائیا۔ جدھر تگیا نور پرکاشا، ایکا اکو وچ سمائیا۔ ست دا کھیل تماشاء، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد گرو بدل کے پاسا، کروٹ
 لئی بدلایا۔ جاں تگیا تے اوہو نور ابناشا، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جاں ویکھیا سندسیاں وچ کرے باتا، اگم اگم جنائیا۔ ستگر
 شبد کہے میرا خوشی وچ نکل گیا ہاسا، ہس کے دتا درڑائیا۔ پُرکھ اکال جھٹ وکھایا اگم کھاتہ، بنا رچنا توں رچنا دتی وکھائیا۔ حکم
 سندیسہ دے کے خاصہ، خصوصیت دتی درڑائیا۔ بُن میرے چرناں وچ تیرا واسا، اکو در وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ ستگر شبد کہے میرے شہنشاہ سلطان، در تیرے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال
 کہے میں سدا نگاہبان، آد جگاد ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں سورپیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں پچو تیرا
 حکمران، بن میرے حکم تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں آد جگاد نوجوان، جس دا روپ رنگ نہ کھئے بدلایا۔ ستگر شبد کہہ واہ
 میرے بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا پچہ نادان، بالا دھر دا سوہا پائیا۔ میرے بنا دس بور کیڑا تیرا خاندان، دو جا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ توں جوتی دھار بے پہچان، کی تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا
 حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے آہ ویکھ میرا گھرانہ، سچ دیاں وکھائیا۔ جتھے ہونا مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ تینوں کراں پروانا، اپنے رنگ
 رنگائیا۔ دے اگم فرمانا، سندیسہ اک سمجھائیا۔ سدا متنا میرا بھانا، نیتر نین اکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ پُرکھ اکال کہہ میرے ست ڈلارے، آہ ویکھ لے میری جھلک، جھلیا دیاں جنائیا۔
 آہ ویکھ لے میرا پلک، کوٹن جگ دتے درڑائیا۔ آہ ویکھ لے میری خلق، چوراسی لکھ رنگ رنگائیا۔ آہ ویکھ لے میرا فلک،
 برہمنڈ کھنڈ زمیں اسماناں کھیل کھلایا۔ آہ ویکھ لے میرا دھرت، دھرنی اک سہائیا۔ میں سورپیر مردانہ مرد، ایکنکار اکو نور الاہیا۔

مینوں تیری سدا درد، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 ویکھ لے میرا نور نورانہ، نر ناری نظر کھئے نہ آئی۔ ستگر شبد تکیا میرا صاحب ایہو مہربانا، محبوب نور خدائیا۔ پُرکھ اکال کہا آگے
 ہور مار دھیانا، بن اکھان اکھ اٹھائی۔ جان تکیا شہنشاہ سلطانا، تخت نواسی سوہیا پائی۔ جتھے جھلے اگم نشانہ، حصہ ونڈ نہ کھئے
 ونڈائی۔ دوسر دسے نہ کھئے بیگانہ، ایک اکو نظری آئی۔ اک دا اک جگ جگ دھارے جامہ، ویس انیکا آپ کرائیا۔ شبد سندیسے دئے
 پیغام، سنیہڑا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ پردہ آپ اٹھائی۔ شبد ست کہے میں تکیا تخت انوکھا،
 تخت نواسی سوہیا پائی۔ چھپر چھن کھئے نہ کوٹھا، منزل روپ نہ کھئے بدلائی۔ ناد دھن نہ کھئے سلوکا، راگی راگ نہ کھئے سنائی۔ اُس
 سمیں دا کوئی نہ جانے موقع، بن ستگر شبد تون ویکھن کھئے نہ پائی۔ پُرکھ اکال نے پھیر وکھایا چار جگ میں سب نال کرنا دھوکھا،
 بہرمان وچ بھلائی۔ میرے کول شبد بھنڈارا بہتا، اتوٹ اٹھ رکھائی۔ میرا نور اگمی جوتا، جوتی ویکھان کھیل خدائیا۔ ستگر شبد
 کہے میں پے گیا وچ سوچا، کی مینوں رہیا درڑائی۔ پُرکھ اکال کہا او ستگر شبد بیچے، تڈھ بن میرا نہ کوئی پت تے نہ کوئی پوتا، پتر
 دھی نہ کھئے وڈیائی۔ تون خبردار رہنا میرا حکم سناؤنا ہوکا، جگ جگ کار کھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ بھیو آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے تخت تکیا عجب نظارہ، نظر نہ کھئے وڈیائی۔ جس دا میں چار گنت پھر کے
 ویکھیا کنارہ، آر پار نہ کھئے سمجھائی۔ میں پھیر ویکھیا دوبارہ، بن اکھان اکھ کھلائی۔ میں سمجھ نہ سکیا وستھارا، جتھے بیٹھا نور
 الہیا۔ میں کوک کوک پکارا، رو کے دتی دہائی۔ غصے وچ کہا دوبارہ، زور نال سنائی۔ جنان چر بھیو نہ دئی سارا، پردہ آپ
 اٹھائی۔ اوناں چر نہ کھئے سہارا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہا ستگر شبد ویکھ نظارہ، نظریہ دیاں بدلائی۔ چار جگ دا کھیل
 وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری وڈیائی۔ روپ درسا تئی اوتارا، لکھ چوراسی دتی جنائی۔ پیغمبران ول کر اشارہ،
 بن تتان تون تت جنائی۔ گرواں دا وکھا اکھاڑا، اک دس دی دھار جنائی۔ چار جگ دا بودھ دس کے سارا، شاستر سمرت وید پُراں
 انجیل قرآن کہانی بانی پردہ لاپیا۔ پھیر لپھڑ مار کے نال پیارا، بلونا دتا لگائی۔ اٹھ ویکھ جس ویلے تیرے اوتار پیغمبر گرو کر گئے کنارہ،
 سرشٹی دی سار کھئے نہ پائی۔ اُس ویلے جاواں میں دوبارا، سرگن نرگن کھیل کرائیا۔ میرا کیسے نال نہیں لہنا تتان والا، مینوں سب نے

کہنا نہ کلنک کل کلکی اوتارا، جس دا گر اوتار پیغمبر بھیو کھئے نہ پائیا۔ ہُن تینوں دیواں چھوٹا جہا اشارہ، سریشٹی رچن توں پہلاں دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ میرے واہ، واہ واہ تیری سرنائیا۔ میں ویکھے تیرے تھل اسگاہ، دو جہاناں اکھ اٹھائیا۔ وکھ وکھ تیرے تگے راہ، جو رہبران دتے جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنا، کلمے جگت دتے پڑھائیا۔ رام کرشن بن خدا، اللہ واپگر وند وندائیا۔ او پرہو تون اک تے میں اک کیوں باقی کیتے جدا، جز وکھرے وکھرے بنائیا۔ ایہدے وچوں تینوں کی لبھا، مینوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کپا ایہو میرے نام دا سب دے اُتے دبا، بھے وچ رکھائیا۔ جس دے اندر تھوڑا نور چمکواں اوہ پھرے اُتے پتیاں، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ میں آد جگادی بن کے کبا، اچرج کھیل بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ میل لائے ملائیا۔ ستگر شبد کہے میں تیرے جگ ویکھے مکدے، بنا رچنا رچن توں دتے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے جھکدے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ ونجارے بنے تیری ٹک دے، نام کلمے رہے گائیا۔ روپ بن مانس مانکھ دے، پنجاں تتاں وچ سمائیا۔ شرع شریعت رہے ٹڈے، اکھراں وند وندائیا۔ اتم سب دے پینڈے مکدے، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے کولوں تیرا بھیت رہے پُچھدے، نت نوت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا اک گھلائی۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبدی ڈلارے، دو جہان دیاں جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کران اپارے، اپرپر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم لے اوتارے، نرگن نور جوت کران رُشنائیا۔ جیہڑے سچکھنڈ تگے تون نظارے، مات لوک دیاں وکھائیا۔ جس ویلے اوتار پیغمبر گرو پاوے کھئے نہ سارے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے دین دنی توں ہویا صدمہ، دھیج دھیہر نہ کھئے دھرائیا۔ سر جھکے کسے نہ قدما، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ دھرم دی رہے کھئے نہ بندنا، نمو نمو نہ کھئے سرنائیا۔ کورٹا توڑے کھئے نہ پھندنا، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ اُس ویلے اک دا اکو دپیک جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پورب جنم دا بھگت سہیلا سدنا، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو میل ملا کے اعلیٰ ادنیٰ، در ٹھانڈے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے کی کریں کھیل نرنکار، نرگن دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کپا میری ہووے اگمی دھار، دھرنی دھرت دھول وچے ودھائیا۔ میں دو جہاناں پچھلی

بدل دینی سرکار، سروکار نہ کھئے وڈیائیا۔ ست دھرم دا لاواں اک دربار، در درباری ویکھ وکھائیا۔ تخت نواسی ہو کے شاہکار، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ ٹوں ہونا سیوادار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کھیل اگم اپار، اگم اگمڑا دئے سمجھائیا۔ رہنا خبردار، بھل وچ کدے نہ آئیا۔ ٹوں میرا برخوردار، نتھا نڈھا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ست دھرم دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے سب تے ہوئے بے اعتباری، اعتبار نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس ویلے جگے جوت نرنکاری، نرگن نر کرے رُشنائیا۔ گوہند کھیل کرے دُباری، پورب لہنا جھولی پائیا۔ پنج پیارے دے سرداری، سر اپنا ہتھ بکھائیا۔ پنج بھگت سہیلے بنا لکھاری، لکھت بھوکھت دیاں درڑائیا۔ بھگت آتما رہے نہ کھئے کواری، نرگن دھار سرب پرنائیا۔ سب دے نالوں توڑ کے یاری، یارانہ اکو نال لگائیا۔ ستگر شبد کری نمسکاری، نیوں نیوں لاگا پائیا پرہو تیری کھیل نیاری، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا جن بھگت اکو وار بنا پُجاری، جگ جنم دی پوجا دیاں چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے کی دتا ہور سندیسہ، پرہو رہیا جنائیا۔ ذرا ویکھ جگ تریتا، پردہ لے اٹھائیا۔ جس ویلے رام سی نیتا، دستھ بیٹا ناؤں دھرائیا۔ اُس دا اچے نہ بھلیا چیتا، چیتن سب ٹوں دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے رام پھردا سی دربار، ایڈھیا جگت سہائیا۔ اوہ دن سی گیاراں ہاڑ، اک اک نال ملائیا۔ اُس دن ہندی سی اُس دے پیڑ داڑھ، دند دندان ہیٹھ دبائیا۔ تن وار انگلی لا کے پایا بہار، سہج سہج دبائیا۔ اونے چر ٹوں اوبدا آگیا سیوادار، بندو اپنا پنڈھ مکھائیا۔ اُس دے نال سی اُس دی نار، دھیا کہہ کے سارے سُنائیا۔ اوہ کر کے نمسکار، نمستے وچ اپنی خوشی بنائیا۔ اونے چر ٹوں چڑی چڑا ڈکے منہ دے بہار، رام چرناں آسن لائیا۔ رام نے ہتھ نال دتا پیار، دوہاں ٹوں پھڑ کے لیا اٹھائیا۔ کچھ کولوں دتا کھوال، مکھ وچ ٹھک کے جنم مرن دتا بدلایا۔ داسی داس ٹوں آئی وچار، ہائے ہائے کہہ سُنائیا۔ ساڈے نالوں ایہہ چنگے جیہڑے پر آئے مار، اپنا پنڈھ مکھائیا۔ نہ کوئی ہتھیاں والی کیتی کار، نہ کوئی در تے سیو کھائیا۔ اوہلے ہو کے اک دوجے ٹوں باہواں رہے مار، پت پتئی رہے سمجھائیا۔ جے اسیں وی چڑی چڑا ہندے رام دے ہتھیاں دا لیندے پیار، مانس جنم نالوں ایہہ جنم سوہنا نظری آئیا۔ رام نے ہس کے کہا ٹسیں پھیر جھکو اک وار، چرناں اُتے سپس نوائیا۔ اوہ ڈگ پئے منہ دے

بہار، پچھا یاد نہ کھئے رکھائیا۔ رام نے ہس کے کہا جس ویلے تھادے رام دا رام لئے اوتار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تھادھا دوہاں دا کرے
 ادھار، سچ دوارے ہوئے سہائیا۔ تسیں ایسے طرح پُرکھ تے نار، تھادے پچے پہلوں اپنے ہتھاں وچ اٹھائیا۔ پھیر تھانوں لئے سنبھال،
 سمل بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ ہُن تسیں رام دے دوار، پھیر بھگتاں دے دوارے لیکھا دئے مُکائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، مہربان ہوئے
 سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ چڑا چڑی کہے اسیں نہ کوئی پنجاں تتاں والے ناری پُرش،
 جگت بھگت درڑائیا۔ نہ کوئی وادھا کیتا درجن گرس، کوڑیاں وچ نہ گنت گنائیا۔ سانوں سدھا جنم ملیا ترت، چوراسی وچ نہ کھئے
 بھوائیا۔ اسیں مُڑ مُڑ آئے نہیں ماں دے ادر، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگتو تسیں کھول لو اپنی سرت، پردہ دئے اٹھائیا۔ سب نے
 رہنا چُست، آلس نندرا دینی گوائیا۔ پرہو جودوں تاردا بنا بھگتی توں مُفت، چرناں تے سیس نوایا لیکھا دئے مُکائیا۔ ویکھو سانوں کی
 ملدا لطف، اپنیاں ہتھاں وچ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ چڑی چڑا کہے اسان ستاراں ہاڑ
 نوں چھڈنی دیہ، دہرے مسیت جانے تجائیا۔ جن بھگتو اکو پرہو نال لائیو نینہ، نیوں نیوں سیس نوایا۔ کیسے وچ میں نہ رہے، میں
 ممتا دینی مٹائیا۔ سب دا تن ماٹی ہونا کھیہ، وشیاں والا کم کیسے نہ آئیا۔ دھردرگاہی مٹنا پے، پتا پُرکھ اکال سوہا پائیا۔ کتے نہ
 سمجھیو اسیں وڈے ہندے جے، امیراں گھر سوہا پائیا۔ شاہ سلطانان مندر ہندے کھیہ، بھگتاں دی گلی ملے وڈیائیا۔ مُحبّت والا
 منگیو برہ، برہوں منگ منگائیا۔ جے کرپا کرے تے برکھ مینہ، امرت دئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 اپنی کار کھائیا۔ چڑی چڑا کہے اوئے رام آ کے دے دے شہادت، تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈی لیکھے لگی عبادت، پچھلی تیری ونڈ ونڈائیا۔
 پرہو نوں کہو اپنیاں بھگتاں دی بدل دے عادت، بنا پرہو دے سیس نہ کیسے جھکائیا۔ کر دے سچ سخاوت، رحمت نام ورتائیا۔ اک
 دو جے دی چھڈ دین عداوت، گھر گھر نہ کھئے لڑائیا۔ جے نوں لیکھا بدل دتا بودی جنجُو حجامت، حُجرہ اکو اک وسائیا۔ کوڑی کرپا
 میٹ علامت، دُکھ روگ رہے نہ رائیا۔ تیرا نام پیارا اکو اک نیامت، نر نرائن تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھرم دوارا اک سہائیا۔ دھرم دوارا اک سجن، سوہاؤنت سہائے۔ جن بھگت سہیلا سدنا، شبدی حُکم
 درڑائے۔ سب نے کرنی بندنا، نو نو سیس جھکائے۔ نیترا پا کے آؤنا انجنا، چٹی دھار وڈیائے۔ سجا انگوٹھا سب نے رنگنا، گوہند رنگ

چڑھائے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رنگ سوہا ویکھ وکھائے۔ سوہا رنگ کہے میں ہونا سہاگی، سہاگ والیو دیاں جنائیا۔ پنج گُرمکھ لینے تیاگی، جو ناتا کوڑ ٹڑائیا۔ جنہاں دا کرم نہ ہووے داغی، دُرمت میل صفائیا۔ تیر بدھی ہووے تڑاگی، بستر تن چُھپائیا۔ اوہ ہوون اک نگر دے گوانڈھی، کھیڑا اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ چڑی چڑا کہے پنج پیارے لا دیو پنجہ، پنج ملے وڈیائیا۔ اج توں سوہا نہیں تُسیں اُتے منجا، بھڑی میری دُبائیا۔ پہلوں سوہا کر کے بیٹھاں سجا کندھا، پھیر جیہڑا چاہو پاسا لہنا بدلائیا۔ بستر رکھنا نہیں گندہ، سویرے اُٹھ کے لینا بدلائیا۔ نواں سر وچ ٹکاؤنا کنگھا، گوبند گر وڈیائیا۔ شام دے پنج وجے توں بعد کرنا نہیں کوئی دھندا، دھیان چرن کول رکھائیا۔ نہیں تے ویکھ لو ست رنگ دا دُندا، لحاظ کرے پرہو نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چڑی چڑا کہے پنج لکھاری ساڈھے پنج وجے سویرے نہا دھو کے صاف کرنا جُسا، جسم ضمیر بدلائیا۔ ستاراں ہاڑ تک اندر آون نہیں دینا غصہ، بھاویں کوئی دُکھ نال ستائیا۔ کیسے نے وٹ نہیں دینا تاء مُچھاں، نرمانتا وچ جھٹ لنگھائیا۔ ساڈھے پنج وجے توں بعد رہے کوئی نہ ستا، اپنی آپ لین انگرائیا۔ گانا بٹھ کے رکھنا نال گٹا، مؤلی اپنا تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ ساچا حُکم کہے پرہہ دا تخت سہاؤن اوہ، جو اوڑک اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ جنہاں دا لیکھا سی چھبی پوہ، پوہ دتی وڈیائیا۔ اوہ پنجاں دا ہونا گروہ، پنجاں حصیاں وچوں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنائیا۔ ستگر شبد کہے تخت لگن توں پہلاں پنج پیارے کرن نمسکار، نرمانتا وچ منگ منگائیا۔ پنچے درباری ہوون نال، سوہنا روپ سہائیا۔ پنچے لکھاری ہو کے تیار، قلم پنچ پنچ نال اُٹھائیا۔ پردکھنا لین نال وار چار، چاروں کُنٹ گھنم گھائیا۔ مُکھوں کہن اسیں چھڈ دتا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سپس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کھیل آپ کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے سنگھاسن دا اپنا ہووے گھیرا، گھرت چاروں کُنٹ دینا پائیا۔ جتھے بھگتاں دا لگنا ڈیرہ، سچ سنگھاسن اک وکھائیا۔ اوتھے تتاں بییاں نے اُٹھ کے پاؤنا پھیرا، جنہاں ودھوا دی اپنے کنت نالوں ہوئی جُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک آپ ہو آئیا۔ ستگر شبد کہے تخت دا ویکھنا راجا، جو

راجن راجا نظر کدے نہ آئیا۔ جس نے کھیل کرنا وچ ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ میل ملا کے دوآبا، گوہند لہنا چکائیا۔ حق وکھا کے کعبہ، قبران تون دئے چھڈائیا۔ سہل جس نے ساجن ساجا، سجن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ شبدي حکم سوارے کاجا، کرنی کرتا کار کھائیا۔ ستجگ دا دتے رواج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ گیاراں ہاڑ کہے میں ریتی کیتی شروع، شرع والیو دیاں جنائیا۔ سب دا اکو خدا، اکو رام تے اکو ستگرؤ، گرؤ گروہ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا نام منتر کلمہ اکو پھرو، فُرنے بند کرائیا۔ جس دی رضا وچ جن بھگت سہیلا وِرا لُرو، تُرک ہندو وند نہ کھئے وندائیا۔ جگ جنم دا وچھڑیا گرمکھ سچا جُرو، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ سنت سہیلا چرن پریتی کردا کدے نہ مُرو، موڑا سکے نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا اتم رُرو، وی ہندے وبن وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دی کرا کے دُرو دُرو، دوبرا اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دھرنی کہے میں دیواں آدر، جتھے پرہو دا تخت سہائیا۔ میرے اُتے ست رنگ دی ہووے چادر، چاروں کُٹ سوہا پائیا۔ آسا پوری کرنی تیغ بہادر، جدوں تیغ نال تیغ بہادر دتا مٹائیا۔ کھیل ویکھنا کریم قادر، ہر کرتا کی کار کھائیا۔ ست دھرم دا بخشے کی سادھن، طریقہ تریت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھنا ست سروپ، ست پُرکھ نرنجن نظری آئیا۔ چاروں کُٹ کر کے کوچ، کوچا گلی پھول پھلائییا۔ تانا پیٹا دس کے سوت، سوتردھاری دینا درڑائیا۔ جس دا لہنا پنج بھوت، تتوت کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ دھرنی کہے چادر اُتے ہوون چار گلدستے، چاروں کُٹ سوہا پائیا۔ گرمکھ چار ہوون ہسدے، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ ڈھولے گاون پرہو دے جس دے، تالی بتھان نال وجائیا۔ نرگن دھار ہوون سدے، ہوکا حق حق درڑائیا۔ چرن پریتی ہوون ودھدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا آپ پرگٹائیا۔ دھرنی کہے گلدستیاں کول

ہووے گولک، چار جُگ دا لیکھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری ہووے مُہلت، مہر اپنا نام لگائیا۔ لوک مات جس دی آؤندے رہے بدؤلت، بندنا وچ سیس نوائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا نہ مرد نہ عورت، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دھرم دا ہووے پرچار، پرچہ اکو اک وکھائیا۔ اکو نام ہووے جیکار، نعرہ اکو اک سنائیا۔ اکو خادم ہووے خدمتگار، اکو سجدہ سیس جھکائیا۔ کرے کھیل سرب سنسار، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے جتھے سنگھاسن دے میرے اُتے آن پاوے، پاربرہم پرہہ ویکھ وکھائیا۔ ساچے بھگتاں بدل کے پچھلے ناویں، ناؤں زرنکار دئے درڑائیا۔ ست سندیسہ اک سناوے، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی دیا کھائیا۔ دھرنی کہے جتھے سنگھاسن دا سہاؤنا تھان، مینوں ملے وڈیائیا۔ اوتھے پہلوں کھلووے بشن کور سب دی ماں، ممتا مایا موہ چکائیا۔ جس دے نور دا چمکیا تھان، ظہور وچ رُشنائیا۔ سریر دا بن کے سمبل گراں، پُرکھ اکال لیا وسائیا۔ جھگڑا مُکا کے سور گان، مارگ اکو اک درڑائیا۔ مانو جاتی سانجھا ناں، تون میرا میں تیرا لیا سمجھائیا۔ سہیلا بن کے دیواں چھان، اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ ٹھانڈے گھر کرے نیان، عدل انصاف آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول بل بل جان، جاننہار تیری سرنائیا۔

★ ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پروردگار کہے الہی کلمے تکھلا وللیزو ضامنیزا زکوزو آزیئز کزینے کک مزیہ مسیح گلپزنا نے گل پیغمبر زکھنائے زر دویولے دولت دمیہ رشان عظیمیہ نشان شانے شاہ سوہا پائیا۔ مختلوزا مہکزما تہنیزے اُما جیوُما مُحبتے اوان پاستے خُدا لوگسغُو نیزیوک وضاح وضع وزوول رفع نختے مؤجک وحدتے دُعا دو جہاناں نور الہیا۔ مازیول مزہ بالول آدی نورے نوزا دستے دزو حضرتے محوُ مُحبتے مؤزن

کلامے کُن کُل مالک نُورِ الٰہیہ۔ دِخلسینے ملوٰلا چشمے چِشت نُورے نرین ظاہرے زکو محوے کدُو قادرے قُدرت قُدرت قادر سوہبا پائیا۔ زَنخانے زید محوخانے رند صاحبے بَخشند نُورے نِشانے بِند غزینے گود زینے ازبِد سینے پِرسدھ پِرسزالوٰ علیٰ اعلیٰ خُدائے تعالیٰ، طلب سب دی ویکھ وکھائیا۔ پیغمبرے بھڑونا محمدے مَنونہ موسیٰ مُسلسل قدیمے قدم کزونا عیسیٰ آسمانے نرینا زاگرے کوزتے مُازجے ناری مدینہ مُدتے آزیوُل ولزینا واحدے واحد کلمہ عائد حُکمے زناں مہربانے گناہ تاریکے رُوشنا نُورے نُوغُس ظاہرے باخز خُفیہ خسس زمانہ نوس چشمے چڑیدا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دھار جنا اُپر بسدھا، بحث مبحث دا جھگڑا دئے گوائیا۔

★ ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے تیرا لیکھا پتا پُت دا، پریم پریم پُرکھ تیری سرنائیا۔ نرگن دھار نروریر نراکار ہو کے رہوں لکدا، لوچن نین نظر نہ آئیا۔ پوشیدہ ہو کے رہوں چھپدا، چھپر چھن نہ کھنہ درڑائیا۔ نو سو چرانویں چوکرئی جگ کھیل کیتا چپ دا، اپنا شبد آپ نہ گائیا۔ اوتار پیغمبر گر سندیسہ دے کے اپنی تُک دا، جگت جہان کھیل کھلائییا۔ وقت شہنجننا سہاؤندا رہوں دین مذہب رت دا، نیت نوت اپنی کھیل کھلائییا۔ حصہ پاؤندا رہوں کایا ماٹی پنج تت بُت دا، بتخانے پھری دُبائیا۔ جگت جہان رہوں لٹدا، لٹیرا ہو کے بل ودھائیا۔ کھیل کھلایا مچھ داہڑی کیس جنجُو بودی گت دا، مینڈھی چوٹدی سیس بنائیا۔ مانس روپ بنایا اٹھے رُخ دا، اگنی گریہ تت تپائیا۔ کھیل وکھایا سُکھ دُکھ دا، جیو جگت جہان بھوائیا۔ تیرا بھيو سمجھیا کیس نہ سُچ دا، سنجم ہتھ کیس نہ آئیا۔ میں انت نانا ہو کے پُچھدا، میری پُشت پناہ ہتھ دینا کُکائیا۔ ہن کیوں چار جگ دا مات لوک بوٹا پُٹدا، جڑ کِرپا کوڑ اکھڑائیا۔ سچ دس کی ویلا اوہو ڈھکدا، جس دا گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ کیوں دو جہاناں اگئی دھار بکدا، بکل سب دی رہیا کھلائییا۔ کیوں جھگڑا مٹایا رسنا جہوا نام بُت دا، ہوٹھاں ونڈ نہ کھنہ ونڈائیا۔ کیوں سگن منایا پنجان لیکھاریاں گانا بنھیا گٹ دا، گرمکھ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے کیوں موئی بدھا تند، تند

تت وڈیائیا۔ میرے دین دِیال بخشنند، صاحب دینا درڑائیا۔ پُرکھ اکال کِہا یاد کر جس ویلے گویند چھڈیا پُری انند، اند جگت والا تجائیا۔ بن کے میرا دُھر دا چند، چند نُوَر دِتا چمکائیا۔ جس ویلے سرسے تے کیتا جنگ، جنگلاں پئی دُہائیا۔ سَجَن ربیا کوئی نہ سنگ، ساتھی ساتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ دُھر دی مہا دے لکھے گنج، نُو تِن چار آپ اُٹھائیا۔ نہ ویلا سویر نہ سنجھ، رات آدھی سوہیا پائیا۔ نگاہ ماری اجیت جُجھار دی چڑھیا نہیں جنج، خوشیاں وچ ودھائیا۔ اودھروں شبد سُنیا اگئی بنا کت، پُرکھ اکال دِتا درڑائیا۔ گویند تیرا نہ کوئی مال نہ کوئی دھن، جگت خزینہ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی مندر چھپر چھن، محل اٹل نہ کھئے درسائیا۔ تیرا لیکھا نال تن، پنچم رنگ رنگائیا۔ دُھر دا بھانا لینا من، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے گویند سرسے آیا کنڈھا، کنڈھی والا ویکھ وکھائیا۔ نال لے کے سُکا منڈا، بھوجن اپنا آپ ورتائیا۔ پریم رس سمجھ کے چنگا، اپنے مُکھ وچ پائیا۔ نُو وار ٹک کے کھادھا نال دندا، دند دندان نال دبائیا۔ اوس ویلے ور دِتا بیراگی بندہ، مادھو مدُھر دُھن سُنائیا۔ چرن جُھپا کے وچ ننگا، سرسے دھار دتی وڈیائیا۔ پھیر کھچ میانوں کھنڈا، پانی وچ بھوٹایا۔ تُوں پوتر ہوئیوں گندہ، ست وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سرسے کنڈھے گویند تکیا اپنا پنٹھ، پنٹھ والا تکائیا۔ جاں ویکھے پرہو دی صفتاں والے گرتھ، اکھراں نال اکھڑ وڈیائیا۔ بینتی کیتی وار انک، بے انت تیری سرنائیا۔ اگئی دھار من منت، صاحب تیری وڈیائیا۔ میرا لیکھا ویکھ لیکھیا نال ہمت، حوصلہ سچ ودھائیا۔ جس وچ لیکھا نہیں کیسے نندک، گُرمکھاں دتی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کِہا نہ کر چنت، چنتا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کِہا تُوں گویندے گویند بیٹا، گویند تیری وڈیائیا۔ میرا لیکھا کر دے میری بھیٹا، سرسے وچ ٹکائیا۔ جیکارے وچ رکھ لے ٹیکا، ٹکا دھول رمائیا۔ میں آد انت دا ایکا، اکو اک اکھوٹایا۔ وسان سچکھنڈ دیسا، درگاہ سوہیا پائیا۔ رُوپ نُوَر ہمیشہ، نہ مران نہ جائیا۔ تیرا رکھاں چیتا، اہل بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گویند کِہا میں لیکھ لیکھیا مسان، مس نال وڈیائیا۔ ہُن تیرے چرن رکھاں، سرسے وچ ٹکائیا۔ کھول کے دوویں اکھاں، آخر دِتا جنائیا۔ تھانوں لبھن کوٹن لکھاں، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوس ویلے جُجھار

بولیا گوہند دا بچہ، سہج نال سُنائیآ۔ کی سَتگر تُوں وی تتا والا بندہ، بندگی کر کے جھٹ لنگھائیآ۔ کی جھگڑا کریں دنگا، فساداں وچ
 دُہائیآ۔ کھلو کے اک ٹنگا، بینتی دتی جنائیآ۔ جیہڑا لیکھ لکھیا پنج سال تریٹھ دن پُری اندا، اندر وڑ کے قلم چلائیآ۔ اوہناں وچوں
 اک دس دے چھندا، باقی سرسا بھیٹ کرائیآ۔ سرن سرنائی منگ منگان، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ گوہند پچن کھئے نہ بولا، بس کے دتا وکھائیآ۔ پُرکھ اکال اکھی سُنایا
 ڈھولا، سَت دُلا رے دتا درڑائیآ۔ جس گھر دا نانک بنیا گولا، گوہند وچولا لینا بنائیآ۔ میرا پیار سدا انمولا، قیمت جگت نہ کھئے
 جنائیآ۔ پردہ لاہواں اوہلا، بھیو رہے نہ رائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ساچا ڈھولا، دُوجی اور نہ کھئے پڑھائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ سَتگر شبد کہا ایہہ کھیل اکم نیاری، ہر کرتا آپ کرائیآ۔
 تینوں چنتا رہے نہ بہاری، سنسا نہ کھئے وڈیائیآ۔ جیہڑی بھوکھت لکھت سرسے روڑھی ساری، دھرم دھار کھائیآ۔ جس دا لہنا دینا
 دیوے آپ زرنکاری، زراکار ہونے سہائیآ۔ پرہ دے در کھیل اپاری، اپرمپر آپ کرائیآ۔ جس ویلے دھرم دا رہیا نہ کھئے وپاری، سچ
 ہٹ نہ کھئے وکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر آئے نہ کھئے دواری، زنگن دھار نہ روپ چمکائیآ۔ پُرکھ اکالا جوت کرے اُجیاری، اندھ اگیان دئے
 مٹائیآ۔ شبد دھار دے ہونے پنج لکھاری، گوہند مل کے وجے ودھائیآ۔ جنہاں تُوں جھکن سنساری، بھنڈاری سنگھاری راہ تکائیآ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ سَتگر شبد کہے گوہند نے ماری تاڑی،
 جُجھار تُوں ہس کے دتا جنائیآ۔ جیچا ادھی رات ویکھ لے اندھیری کالی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ پچھلا لیکھ لکھیا رگھیا اگاڑی،
 سہج نال رُڑھائیآ۔ سر نوا جوت زرنکاری، سیس دتا جھکائیآ۔ گوہند نے دوویں ہتھ پھیر کے اُتے داڑھی، اپنی لئی انگڑائیآ۔ تیری
 کھیل پرہو نیاری، زرنکار تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال آواز اکھی اکم ماری، انتر انتر دتی جنائیآ۔ سدا رہواں پچھ اگاڑی، مہر نظر
 اک اٹھائیآ۔ گوہند کہا میں صدقے گھولی واری، نمو نمو سیس جھکائیآ۔ میرے پر پُرکھ میں پریم تیرا ادھاری، ادر دا لیکھا رہے نہ
 رائیآ۔ میں سکھاں دا وپاری، دُوجا ونج نہ کھئے کرائیآ۔ پُرکھ اکال کہا ذرا ویکھ لے نین اگاڑی، پن نیترا کھ گھلائیآ۔ جس ویلے میرے
 پنجویں سمت دی آوے ہاڑی، پردا سب دا ویکھ وکھائیآ۔ پنجان دی سیوا لا کے بہاری، تیرا بھوکھت دیاں پرگٹائیآ۔ شہنشاہ بن

درباری، درویشاں ویکھ وکھائیا۔ پنجاں پیاریاں نال ہوون پنج لکھاری، لیکھا اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائیا۔ ستگر شبد کہے جُجھار دا ہندا سی اک ساتھی، آیو چوڈاں سال وڈیائیا۔
 سدا پریم وچ مندا سی اکھی، مُحبت وچ رہے سرنائیا۔ سال وچ تِن ویراں اوہدے اندر آؤندی سی اداسی، چنتا وچ گھبرائیا۔ گوبند
 درس نال کئی جاندی سی پھانسی، ممتا موہ کوڑ گوائیا۔ سرسے کنڈھ نال سی کنارے گھاٹی، تٹ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک سُنائیا۔ جس ویلے منظور ہوئے پنج لکھاری، سرسے وچ وڈھائیا۔
 جُجھار سینگھ نوں سینت ماری، سچن ہو کے سیس نوائیا۔ میری سفارش کر بھاری، گوبند آکے جھولی ڈاہیا۔ تیرے نال میری رہے
 یاری، جُگ جُگ ساچا سنگ بنائیا۔ ایہہ آسا میری آہ نال پکاری، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ گوبند گیا تاڑی، چوری یاری دوویں
 ویکھ وکھائیا۔ ہس کے کہا پچو آ جا اگاڑی، کھنڈا پٹھ اُتے ٹھکرائیا۔ کٹار وکھا کے تکھی دھاری، دھرم دی دھار دتی جنائیا۔ جے
 سچ دی لاؤنی یاری، مات پیاری دینی تجائیا۔ عیش و عشرت چھڈنی ساری، سیوا ستگر سچ کھائیا۔ من منسا رہے نہ ہنکاری،
 ہوئے گڑھ ٹڑائیا۔ جُجھار دے مٹر بھگتو نے کہا تیرے چرن بلہاری، بل بل سیس نوائیا۔ گوبند کہا بھگتو تیری بھگتاں نال بندھاواں
 دھاری، دھرم دی دھار اک رکھائیا۔ جس ویلے پرہ دے پنج پرسدھ ہوئے لکھاری، ناتا دین دُنی ٹڑائیا۔ تیری وی اوہناں نال رکھاں
 واری، اپنا حصہ تیری جھولی پائیا۔ تُوں وی کر کے رکھیں تیاری، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ سمت شہنشاہی پنج چھبی پوہ نوں تیری
 پیج جائے سواری، لیکھا پنجاں نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجیت سینگھ دی پچھلی سیوا لیکھے لا کے ساری، سار شبد دے نال قلم دی دھار دے درڑائیا۔

★ ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے میں ویکھاں جوہاں کندراں، جنگل پہاڑ تلے پریت پھول پھلائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی ویکھاں اندراں، تن وجود ماٹی خاک پھول پھلائیآ۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ دھرم دی دھار ویکھاں مندراں، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھابیا۔ سچ دوار وچ مہربان ہو کے لنگھنا، دو جہان مرد مردان نوجوان اپنی کار کھائیآ۔ گر اوتار پیغمبران ڈنڈاوت ویکھاں بندنا، سجدیاں والا پردہ لاپیا۔ کون آتم پرما تم تون میرا میں تیرا گاوے چھندنا، دھر دا کلمہ نام آگم اتھابیا۔ زرگن سرگن دھار ویکھاں نوری چھندنا، جوتی جاتا ہو کے پھول پھلائیآ۔ ہر پردا تگاں ورہنڈنا، برہمنڈاں کھوج کھوجائیآ۔ کون دوارے ملے اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا کرم کانڈ کراں کھنڈنا، کھنڈا کھڑگ گوہند نام چھکائیآ۔ جن بھگتاں دھر دی دھوڑی مستک لاواں چھندنا، آگئی خاک رمائیآ۔ ساچے سنتاں چرن دھوڑ کراواں مجنا، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میں کھیل دساں حق خدا، خود مالک پرتپالک رہیا جنائیآ۔ جس دی کلمیاں وچ سجدیاں وچ کردے گئے دُعا، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ تن وجود حق محبوب تون کر کے گئے فدا، فیصلہ اپنا انت جنائیآ۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر جاوے آ، آمد وچ اپنا نور کرے رُشنائیآ۔ بیس بیس ہر جگدیشنا سب دا لہنا دینا دئے چکا، چکنی کرے لوکائیآ۔ وقت سہنجنا آد نرنجنا دئے سہا، پروردگار سانجھا یار اپنی کار کھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر لے بلا، دھر سندیسہ اک سنا، شبد انادی ناد جنائیآ۔ بھيو ابھیدا دئے کھلا، زرگن سرگن پردہ لاه، واحد لاشریک پُرکھ اکالا اپنی کار کھائیآ۔ سچ سوامی انترجامی بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا نئیآ نوکا اکو نام چلائیآ۔ سچ دوارا ایکنکارا ایک ایکا دئے سہا، سوبھاوت وڈی وڈیائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکو نور دئے چھکا، اندھ اندھیرا تن وجود ماٹی خاک باہر کڈھائیآ۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جس نون بیٹھے سیس جھکا، اوہ مالک ہو کے دلڑبا، وحدت وچ واہ واہ اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو کرو تیاری، ترے گن اتینتا آپ جنائیآ۔ زرگن نور جوت ہووو اجیاری، تن وجود نہ کھئے وکھائیآ۔ مات لوک ویکھو بن نیتر لوچن نین آگھاری، اکھ پرتکھ اک اٹھائیآ۔ جھکڑا پیا جنجوودی مچھ کیس داڑھی، سنت والے

دین دُبائیا۔ نو سؤ چُرانوے چوُکری جُگ پچھوں پرہہ دے سمت دی آئے ستاراں ہاڑی، ہاڑا کڈھ خلق خُدائیا۔ دین دُنی ہوئی تہ
 پُجاری، زِرگن اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا ہوئی خواری، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ من ممتا موہ مایا جگت گلشن بہاری،
 بھہ بہو نہ کھئے جنائیا۔ ساچی منزل چڑھ نہ کھئے اٹاری، اٹل پدوی نہ کھئے پائیا۔ جدھر ویکھو چار کُنٹ بدکاری، بدکاراں دا بدلہ نہ
 کھئے چُکائیا۔ گھر گھر اندر من منسا ہوئی مختیاری، مُفتی بن کے لین انگرائیا۔ تہاڈی چلے نہ کھئے تابعداری، طبع طبیعت نہ کھئے بدلایا۔
 جھگڑا ویکھو پُرکھ ناری، پتا پُوت کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروُدوار کرن وبہچاری، ککرم کلجگ جیو رہے کھائیا۔
 حقیقت والی رہی نہ کوئی یاری، یارانے کوڑے جگت وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر اپنا کلمہ ویکھو کتاب، بن اکھان لیکھ درڑائیا۔ جو سب نوں دیوے داد، دولت
 دُھر دا نام ورتائیا۔ جس دین مذہب دے تہاڈے کھیڑے کیتے آباد، اتم لیکھا دئے مُکائیا۔ جس دا کلمہ پڑھ نماز، روزے رکھ کے
 جھٹ لنگھائیا۔ اُس دی سُنو اگئی آواز، جو حق حق سُنائیا۔ تیئی اوتار جاؤ جاگ، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ جس نے سب دا
 بدل دینا مزاج، طبیعت طبع دینی بدلایا۔ دین دُنی دا بدل دینا سماج، سمگری اِکو نام ورتائیا۔ دین دُنی دا بدل دینا راج، رعیت اِکو
 ہووے شہنشاہیا۔ چار ورن دی سانجھی کر جماعت، ساچا اکھ دئے پڑھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ ست چند
 چمکائیا۔ شاہو بھوپ بن نواب، نوبت نام حق سُنائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ لیندے گئے خواب، سو خالق خلق پھیرا پائیا۔ جس دا
 سندیسہ نانک دے کے آیا وچ بغداد، بغلیاں ہتھان اُتے ٹکائیا۔ جس نے دین دُنی دا سانجھا کرنا جاپ، اتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ جن
 بھگتاں جنم کرم دے میٹ کے پاپ، پتت پاپیاں کرے صفائیا۔ سب دا سانجھا بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ چرن پرپتی جوڑ
 کے نات، نر نرائن لئے ملائیا۔ تہاڈا پورا کرے بھوکھت واک، پیشینگوئی اپنے لیکھے لائیا۔ سچ سندیس دے شاباش، شالا اپنا رنگ
 رنگائیا۔ سب دی پوری کر کے آس، آس نندرا دئے گوائیا۔ ایہ کھیل پرہو دا خاص، خصوصیت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس سمبل کیتا
 واس، ساڈھے تہ ہتھ جوتی جوت دگمگائیا۔ پاربرہم برہم کر پرکاش، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ سب دا سجن بن کے ساک، سکلا
 سنگ نبھائیا۔ گرمکھاں کھول کے اندروں تاک، نج پردہ رہیا اٹھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ سچ کرے رُشنائیا۔ جھگڑا

رہے نہ ذات پات، دین دُنی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سب نے پہنچنا خاص، خالص اپنا کھیل کھلایا۔ ستاراں پروشٹا ہاڑ
 مہینہ آؤنا ماس، مسلہ سب دا حل کرائیا۔ کسے نوں کرنا نہ پئے تلاش، جنگل جوہاں نہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملایا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر آؤں گے۔ وقت سہنجنا مات سہاؤں گے۔ نرگن
 دھار جوت جگاؤں گے۔ شبدي دھار ڈنک و جاؤں گے۔ بن نیتر لوچن نین درشن پاؤں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے رنگ رنگاؤں گے۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو دساں حق صلاح، صاحب ربیا سمجھائیا۔ دُھر
 دا متو اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا نور الاہیا۔ جو دو جہاناں ہوئے سہا، ایتھے اوتھے ویکھ وکھائیا۔ سو کھیل ربیا کھلا، خالق خلق
 بے پرواہیا۔ اوس محبوب دا درشن لینا پا، جو پاک پاکیزہ سوہیا پائیا۔ جس نوں پیغمبران مٹیا خُدا، خود مالک نور الاہیا۔ سارے
 کِریو اک دُعا، دوآبے والے نال رلائییا۔ سب دے اندروں کوڑی کِریا کڈھ ویا، دُرمت میل کرے صفائییا۔ پنجان گُرمکھاں نے دوہاں
 ہتھان نوں مہندی لینی لا، سوہنا رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، ویکھنہارا جل تھل اسگاہ، مہیئل اپنے کھوج کھوجائییا۔

★ ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستاراں ہاڑ کہے میں آیا نچدا ٹپدا، نو نو چار چوکڑی پندھ مکائییا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جگت جہان ویکھیا تپدا، سانتک
 ست نہ کھئے کرائیا۔ ملیا میل نہ کسے کملاپت دا، پت پرمیشور درس کھئے نہ پائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلا سوہنگ نام چیدا،
 آتم پرماتم رنگ رنگائییا۔ ناتا جوڑ پاربرہم برہم نت دا، نر نرائن ویکھ وکھائییا۔ جس لہنا دینا دینا حق دا، حقیقت پردہ دئے چُکائییا۔
 لیکھا مُکا جگت جہان مت دا، برہم و دیا اک درڑائییا۔ وقت سہا کے ساچے ست دا، دھرم دئے پرگٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا کار کھائییا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں دو جہاناں آیا بھجا، بھجن بندگی سب دی ویکھ
 وکھائییا۔ پرہ دے حکمے اندر بدھا، بندگی کر کر سپس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبران دے کے آیا سدا، دُھر فرمانا اک درڑائییا۔ اپنی اپنی

بیان کرو وجہ، کیوں کوڑی کر یا بھری لوکائیا۔ اُف! پائے، کہن سارے ربا، رحمت وچ منگ منگائیا۔ ٹھاڈا رہیا کوئی نہ دبا، بھہ۔ بھو نہ کھئے جنائیا۔ سچ نام نہ وجے نڈا، کلمہ اگم نہ کھئے درڑائیا۔ چار ورن پیندے مدھا، مدھر دُھن نہ کھئے سنائیا۔ پُرکھ اکال چرن کھئے نہ لگا، بھگت بھگوان روپ نہ کھئے بنائیا۔ ویکھو کھیل سورا سرگا، کی کرتا کار کمائیا۔ جو ہنس بنائے کگا، کاک ہنس درسائیا۔ کلجگ بُجھائے اگنی آگا، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ کرائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں آیا نال شووق، شاید دا لیکھا دیاں مکائیا۔ سب دا سانجھا دس کے کھوئت، کنت کنتوبل اک پرگٹائیا۔ جیہڑا کدے نہ جاوے اؤنت، بھگت سُپیلے گود اٹھائیا۔ جس دی منزل سکے نہ کوئی پہنچ، اوہ نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ست دی سچ جنائے مؤج، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں آؤنا اُتے دھرت، دھول دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا ویکھنا جو سب دی پوری کرے شرط، شرع شرع وچوں سمجھائیا۔ نرگن دھار آوے پرت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ سب دی پُٹھی کر کے نزد، نر نرائن دئے سزائیا۔ شرع چُھری پیغمبران والی کرد، قضا سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں ویکھیا پنت پُنت، پیا پریتم سیس نوٹیا۔ جس دی اگم اتھار ریت، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ کرہارا ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبران رکھی اڈیک، بھوکھتاں وچ دھیان لگائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا کرن آیا تصدیق، شہادت شبد گرو بُھگٹائیا۔ جس نے چُھڈاؤنے مندر مسیت، کایا کعبہ اک درڑائیا۔ اُس دا اگی بیپیاں رل کے گاؤنا کیت، ستگر شبد شبد وڈیائیا۔ چووی سال توں ہوئے نہ کوئی ودھیک، ستاراں سال توں نیکی نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے نو گرمکھ ہونے بؤرے ککے بگے، ایکا در وڈیائیا۔ گلوں لاپے ہوون جھکے، قمیض تن نہ کھئے رکھائیا۔ ڈھڈ تے ہتھ مار کے کہن اسیں بُھکھے بڑے آگے، بُھکھیاں بُھکھ دے گوائیا۔ دین دنی نوں چھڈ کے تیری سرنائی لگے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چالی سال توں ہوون مؤل نہ وڈے، تیس دے وچ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جس ویلے میرے وجے ڈھائی، ڈھٹیا گوبند والا پور کرائیا۔ سب نے اکٹھے ہونا بہین

بھائی، در ساچے سو بھا پائیا۔ پُرکھ اکال دئے ودھائی، مہر نظر ٹکائیا۔ ساچی سکھیا دئے سمجھائی، ساجن ہو کے آپ درڑائیا۔ کی کُجھ کرنا کی کیتی پچھے کمائی، کی لہنا جھولی پائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں دیواں کوک ڈھائی، سمت پنج وچ سُنائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبران مٹیا دُھر دا ماہی، مالک اک ہو آئیا۔ جن بھکتو جد منگو تے منگو تیری ہوئے نہ کدی جدائی، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ڈھٹیا کہے گرمکھ سنگھ پوتا چُکیا ہووے ڈھا کے، نو منٹ آپ اٹھائیا۔ جس دا لیکھ کتے نہ جا پے، پڑھن وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ جن بھگت سہیلے سارے ہونے ساچے، سکلا سنگ بنائیا۔ رنجیت کور نے سندھور لگاؤنا ماتھے، حُکم ملے بے پرواہیا۔ جس کارن کھیل کرے پرہ آ پے، اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا پورا کرنا منجیت جگدیش اگتے کا کے، کلا اپنی کل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد میل لائے ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ڈھائی وچے میں گرمکھ ویکھنے پنج غریب، مُفلساں وچوں مُفلس نظری آئیا۔ درس کراں اپنی دید، بن نیناں نین اٹھائیا۔ آسا منسا ویکھ اُمید، خواہش وچ جنائیا۔ اوہ پیٹ تے کالی مارن لیک، اُنگلاں دس وچ لمبائیا۔ اگلا لیکھا پھیر دسے پرہ ٹھیک، ٹھاکر آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کرے آپ تصدیق، شہادت شرع اور نہ کھئے بھگتائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ سویرے ڈھائی وچے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستاراں ہاڑ کہے جتھے کھڑی ماتا بٹن کور، کورواں پانڈواں کرشن اشارے نال گیا جنائیا۔ مؤسیٰ عیسیٰ محمد کر کے غور، مقبریاں توں پرے گیا جنائیا۔ نانک نرگن سمجھ کے اور کا اور، عورت مرد گیا درڑائیا۔ گوہند پُرکھ اکال دی پھڑ کے ڈور، پریم پریتی نال جڑائیا۔ شبدی دھار پا کے شور، شاہ سلطان اک جنائیا۔ بیاسا توں آگے قدم لینا تور، چرن چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ چار جگ دی مالا تسبیح پھڑ کے دوویں ہتھ دتے جوڑ، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ اتم تیری لوڑ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔

میں پھر کے ویکھیا جگت جہان تتاں والے پوڑ، نیلا زیب و زینت نال سہائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھور، ساچا نُوَر نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کھیل آپ کھلائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے گوبند کیتی اپنی اُنگل، انتر ویکھ وکھائیآ۔ بن پُرکھ اکال توں کھولے کوئی نہ گنجھل، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ چار ورن ہونا چُغل، بندک نِنديا وچ وڈیائیآ۔ نظری آئے نہ نین مؤندن، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیآ۔ چار جُگ دے شاستر کوکن، اُچی کوک کوک سُنائیآ۔ پوتر جنم کرے نہ کھئے مل مؤتن، آتم پرما تم رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ جھگڑا پینا پنج بھوئن، دین مذہب پھرے دُہائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے گوبند نگاہ کیتی آپ، سچ دھیان لگائیآ۔ پوتر ہووے اوہ خاک، دھوڑ ملے وڈیائیآ۔ جتھے مٹے اندھیری رات، سچ چند چمکائیآ۔ رُوچ بُت ہووے پاک، دُرمت میل دھوئیآ۔ پُرکھ اکالا پرگٹ ہووے ساکھیات، نرگن نراکار اپنا رُوپ بدلائیآ۔ سچ دوار دا کھول کے تاک، بھگت دوارا اک وڈیائیآ۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین دُنی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سندیسہ دیوے آپ، دُھر فرمانا حق درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے پرہ چرناں اُتے پیر، پیراں ہیٹھ چرن دبائیآ۔ سرِشٹی درِشٹی دے قہر، ست ست نہ کھئے جنائیآ۔ ماتا پُتران دیوے زہر، دُہاگن ہو کے دئے دُہائیآ۔ مات پتا دا ہووے ویر، گودی سُت نہ کھئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ گوبند کہے سدا ماتا پُتر نوں چُکدی گودی، گوداوری کندھ گیا جنائیآ۔ ماتا دے پُتر ہندے گرو جگت جُگیشر جوگی، تپیشر رُوپ وٹائیآ۔ ماتا دا پُتر ہندے کوڑ کلپنا کامنا وس بھوگی، ممتا موہ ہلکائیآ۔ ماتا دے پُتر ہندے دُھر سنجوگی، درگاہ ساچی میل ملائیآ۔ ماتا دے پُتر ہندے جنم جنم دے روگی، کرم کرم وچ چوڑاسی کھیل کھلائیآ۔ ماتا دے پُتر ہو کے گئے ویدی سوڈھی، نرگن سرگن کار کھائیآ۔ ماتا دا پُتر سوہوے ماتا کول، گھر ملے وڈیائیآ۔ ماتا دا پُتر ماتا نال بولے بول، ساچی سکھیا جھولی پائیآ۔ ماتا نال کرے چوبل، سوہنا رنگ وکھائیآ۔ ماتا واسطے سدا انہول، آیو وڈ نہ کھئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کھیل کھلائیآ۔ گوبند کہے ماتا چھڈ دے پچھلا خیال، انتش لے بدلائیآ۔ جیہڑا گودی چُکیا بال، ننھا آپ اُٹھائیآ۔ جس نوں کپندی رہی لال، خوشیاں نال بلائیآ۔ اوہ بن کے پُرکھ اکال، اپنا رُوپ آیا بدلائیآ۔ ساچی

گودی لئے سوال، ستیاں پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ ایتھے اوتھے پُچھے حال، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پُت دی ماتا بیٹھ گئی گودی، پتا پُرکھ اکال آیا روپ بدلایا۔ جس نوں کپندی پورن جوتی، اوہ جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ ماتا جگت دی ایہہ بچے سارے تیرے گوتی، سب نوں دیاں وکھائیا۔ نہ کوئی پُرکھ تے نہ کوئی سوگی، چنتا دینی کڈھائیا۔ سارے بچے تیرے جوگی، جن بھگت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ گوبند کہے شبدي دھار اگئی بچی، بچن وچ وڈیایا۔ جس دی ڈور رہی نہ کچی، تندن تند بندھائیا۔ اک خبر سُننی سچی، سچ سچ جنائیا۔ بھرم رہے نہ رتی، بھانڈا کورڈا دینا بھٹایا۔ بَشَن کور کہے جس پورن نے مینوں چُکیا اپنی پٹیں، پٹنے والا ویس وٹایا۔ اوہ جن بھگتو تھانوں سد سدا سد اپنے نال رہیا رکھی، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں تَساں تُوں میرا میں تیرا دھار جیہی، دوجا ناتا دتا تڑایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں جن بھگت رہن نہیں دینا کوئی چھٹڑ، ودھوا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ سنگھ اپنا پوترا چُک لے کچھڑ، دھر فرمانا اک جنائیا۔ گوبند نال کیتا قول صاحب سوامی نہ جائے مکر، آد جگاد پور کرائیا۔ بَشَن کور اج اپنا کر لے شکر، شکرانے وچ اپنی خوشی بنائیا۔ جیہڑا اگئی دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن پنڈھ مکائیا۔ جس پورن نوں کپندی رہی پُتر، اوہ پورن پرمیشور ہو کے اپنی گود اٹھائیا۔ گرمکھاں کدے نہ دیوے لکن، چاروں کُنٹاں پھول پھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر داتا دھردرگاپیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پتا پوت ناتا گرمکھ پوترا، جوت شبدي دھار آتم برہم وڈیایا۔ سچ سنديسہ نام اگم ہوکرا، حکم اکو اک سنائیا۔ جن بھگتاں مارگ دے کے موکلا، بھیڑی گلی نہ پنڈھ جنائیا۔ ویلے انت کٹ کے اوکڑا، اوڑک اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو جھگڑا کریو نہ وانگ سوکنا، سوہرا پیکا اکو پتا مائیا۔ سچکھنڈ دوارے اک گھر سب نے پہنچنا، دوجا در نہ کھئے وڈیایا۔ دو جہان کیسے نہ روکنا، رُکنی رادھا نوں کرشن گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں پرہہ دا بھریا ویکھاں پور، پورن پُرکھ دئے جنائیا۔ حاضر ہو حضور، لیکھا پورب پھول پھلایا۔ رنجیت کور لا کے مستک سندھور، سندھیا دا وقت اک سہائیا۔ انتر وکار رہے نہ کور، کیریا کور دینی مٹایا۔ جس جن بھگت پرہہ چرن لائی دھوڑ، اوس دا اکو پتا مائیا۔ سریر واسطے ماتا پتا جگت ضرور، آتم دا پرماں آد

انت سدا اکھوئیا۔ جس کوڑی کیریا کلجگ میٹنی ضرور، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جن بھگت کرے مشہور، مشورہ لین کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کھے پرہ دا شبد دھار مضمون، لیکھا قلم شاہی وڈیائیا۔ بھگت دوارے جس ماتا دا لگا خون، شہادت پچیاں والی بھگتائیا۔ اوس دا نقطہ سمجھ نہ سکے کھئے نون، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ آد انت اپنے ہتھ رکھے قانون، قاعدہ باقاعدہ آپ درڑائیا۔ جو لیکھے لائے معصوم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کھے جتھے بھگتاں دی آبادی، بھگت دوارا سوہا پائیا۔ ساڈے پتا دی گودی بیٹھ گئی ساڈی دادی، دعوے نال جنائیا۔ ماتا سندھور لگا کے رسم کرے سماجی، سماج والیاں دئے جنائیا۔ بنا پرہو دی کیریا سدا رہے کوئی نہ راضی، ست ست نہ کھئے سمائیا۔ کی شرع شریعت کرے قاضی، قضا سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اگتی ساجن سماجی، ساجن ہار دیا کھائیا۔ سمت شہنشاہی پنج جگدیش منجیت دی ہونی شادی، خوشیاں بھگتاں نال منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ منجیت جگدیش کھے اسیں آئے دھرم دی دھار آگھن، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جتھے لگے سچ سنگھاسن، سوہاؤنت وڈیائیا۔ دھرنی ہووے وڈ وڈ بھاگن، دھول خوشی رکھائیا۔ کیریا کرے مادھو مادھن، موہن موہنی روپ درسائیا۔ جس رچنا رچی آدن، انت آپے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتوئیں سارے ہوئے سہاگن، رنڈیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کھے میرے اپر سہنجی ہووے جگ، جاگرت جوت رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر چار جگ دا ایشٹ مذہباں دا سکا، دیناں رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دا بنن لگا ابا، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ وقت سہنجنا سہاوا سوہنا سجا، ملے مان وڈیائیا۔ چارے دشا اگا پچھا سجا کھتا، گر اوتار پیغمبر رنگ رنگائیا۔ پورب لیکھا میٹے سہا، آگے اپنا حکم جنائیا۔ جن بھگتو ساڈھے نو وچے رین راتیں بھگت دوارے اُتے ڈھول دا لگے ڈگا، خوشی نال کھڑکائیا۔ شمعداں ہووے جگا، اپنا آپ چمکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہووے سدا، آون چائیں چائیا۔ کھانے نال ددھ گلاس لینا آدھا آدھا، پورا بھر نہ کھئے ٹکائیا۔ اک اک وچ رکھ کے ٹکا، اتم لہنا دینا مکائیا۔ مکھوں کھنا گر اوتار پیغمبر پُرکھ اکال آیا تھادے وٹا، وٹنا سب نوں دئے لگائیا۔ تھادا پورا کر کے پٹا، پٹنے والا اکو نال

رکھائیا۔ آگے ساچا دس کے ٹپا، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ تسیں وسو آکو آک ٹکانا آکو تہاڈا پتہ، جتھے پت پرمیشور سوہیا پائیا۔ جگت جہان رہیا کوئی نہ سکا، ساجن میت نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے رنجیت کور تلک لگایا کپڑے مستک، مستک چرناں آتے ٹکائیا۔ کپڑا سہنجنا ہویا ورشک، برس برسی ویکھ وکھائیا۔ ستگر دوارا کدے نہ بنے مرگھٹ، مسانا والا نہ روپ جنائیا۔ جگت جہان واسطے تیرتھ تھ، گھاٹ کنارہ آکو آک رکھائیا۔ چار ورن دے اکٹھے جھیور چھبے نائی جٹ، جٹاں دا مالک جٹ نظری آئیا۔ تسیں جگت ذاتیاں سارے گئے ٹپ، آگے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ مل گئے اوس پرہو دے حق، جو حقیقت دا مالک آک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، سمرتھ سوامی آک اکھوائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے رنڈا، رنڈیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو ستگر منزل چڑھے ڈنڈا، پوڑی پوڑی پندھ مکائیا۔ دین دنی دا کورٹا سمجھنا دھندا، مایا ممتا جگت ہلکائیا۔ مایا موہ وکار ہنکار وشا ویش نہیں گندہ، پت پت نہ کھئے کرائیا۔ جنہاں دا لیکھا صاحب سوامی سندا، سندھیا اپنا رنگ رنگائیا۔ مہر کر سورا سربنگا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انگیکار کرائے انگا، آنگن اپنا آک سمجھائیا۔ تون میرا میں تیرا آد جگادی ساچا چھندا، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دھرنی آتے سنگھاسن والا ڈاے پلنگا، آسن بھگتاں نال رکھائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ساڈھے نو وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستاراں ہاڑ کہے میرا لیکھا آگم اپار، الکھ آگوچر دیاں درڑائیا۔ حکم دتا سو پُرکھ نرنجن سچی سرکار، ہر پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ شہنشاہ رہیا اٹھائیا۔ ایکنکار کیتا خبردار، آد نرنجن درد دکھ بھے بھنجن، پردہ دتا اٹھائیا۔ ابناشی کرتے سندیسہ دتا اپنی دھار، سری بھگوان شاہ سلطان رہیا درڑائیا۔ پاربرہم برہم کرنا خبردار، آلس یندرا رہے نہ رائیا۔ وشن برہما شو دھر دی دسن آگئی کار، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جوتی جاتے کر اجیار، گر اوتار پیغبر اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا

ہر، ہر کرتا ہے پرواہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے حُکم دتا سِری بھگوت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ چار جُگ دا نام کلمہ ویکھ میناں منت، گھٹ
انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ویکھ سنت، دھرنی دھرت دھول دھول گرہ مندر پھول پھلائیآ۔
آتم پرما تم ویکھ کون نار سُہاگی کنت، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کون گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دے وڈیائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے سُنیا شبد اولآ، ہر کرتا آپ دِرڑائیآ۔ جو وسیا درگاہ
ساجی سچکھنڈ محلا، مقامے حق سوبھا پائیآ۔ جتھے نور الاہی ایکنکارا اللہ، اللہ اپنا آپ کرے رُشنائیآ۔ سچ دربارا ایکنکارا سُہائے
اٹل اٹلا، نہچل سوبھا پائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس دے دیپک اگتی جلا، نرگن نور جوت رُشنائیآ۔ اوہ کرے کھیل اک اکلآ، اکل
کل دھاری دُھدرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چُکائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے
پُرکھ اکال دیوے خبر، بے خبراں خبر جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اُٹھو میرا ٹبر، پتا پُوت دے وڈیائیآ۔ دین دُنی کائنات سرِشٹی درِشٹی اندر
ہویا بے صبر، صدق صبوری نظر کھتے نہ آئیآ۔ تُسیں مڑھی گور سہکے آسن لایا وچ قبر، مقبریاں رنگ رنگائیآ۔ صدی چوڈھویں
چاروں کُنٹ تھادے دیناں مذہباں پایا غدر، سانتک ست نہ کھتے کرائیا۔ چار جُگ دا نام کلمہ کرے کوئی نہ عدل، انصاف حق نہ کھتے
کرائیا۔ پتا پُوت کرے قتل، مقتول قاتل ونڈ نہ کھتے ونڈائیآ۔ تھادے شاستر سمرت وید پُراناں انجیل قرآناں کھانی بانی چارا چلے نہ کوئی
یتن، یتھارتھ بھیو نہ کھتے کھلائیآ۔ آتم پرما تم نالوں وچھڑ لوک مات ہوئی بے وطن، گھر سچ نہ کھتے ملائیآ۔ جیو جنت سادھ سنت پت
آئے کوئی نہ رکھن، پاربرہم برہم رنگ نہ کھتے رنگائیآ۔ اپنا گھاٹ دین مذہب دا ویکھو پتن، پترے اکھراں والے پھول پھلائیآ۔ چار ورن
اٹھاراں برن من کلپنا وچ تپن، امرت میگھ نہ کھتے برسائیآ۔ رسنا جہوا بتی دند اللہ واپگرُ رام اوم ہری اوم تت ست سارے چپن،
پردے ہر نہ کھتے وسائیا۔ سجدے کردے جاندے مکے کعبے کرن حجن، محبوب ملن کھتے نہ پائیآ۔ اٹھسٹھ تیرتھ سارے تھن، گر در مندر
مسجد شو دوالے مٹھ اپنیاں پھیریاں پائیآ۔ من کلپنا اندر کایا ماٹی نچن، نو دوارے پندھ نہ کھتے مُکائیآ۔ کام کرودھ لوہ موہ مایا ممتا آسا
ترسنا وچ بسن، ہستی ملے نہ بے پرواہیا۔ چوراسی کوئی نہ آوے کتن، کٹاکش نام تیر نہ کھتے لگائیآ۔ کم نہ آئے چوڈاں لوک ہٹن،
چوڈاں طبق سبق حقیقی نہ کھتے پڑھائیآ۔ دھرم دی دھار چلے کوئی نہ متن، من منسا رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنا لوک مات، پن اکھان اکھ کھلائیآ۔
 نوری دھار مارو جھاک، جھلک دیوے بے پرواہیا۔ اپنا ویکھو بھوکھت واک، جو نام کلمیاں وچ صلاحیا۔ اکھراں والی ویکھو
 لُغات، نِراکھّر وچوں سمجھائیا۔ کیوں جھگڑا پایا ذات پات، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ میرا بھیو بھید نہ دسیا خاص، خصوصیت حق نہ
 کھئے دِرڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کرے کوئی نہ جاپ، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ رُوچ بُت بھوئے کیسے نہ پاک، پنت پُنت
 نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ تْسیں ننتے یچے میری اگتی شاخ، شناخت وچ تن وجود دتے
 بنائیا۔ انت کوئی نہ نبھیا ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ اپنی منزل ویکھو گھاٹ، پوڑی پوڑی قدم ٹکائیا۔ ساچی ملے کیسے نہ
 واٹ، درگاہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ انت ملے نہ کیسے نجات، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ حُکم دیوے پُرکھ ابناش، پروردگار
 دُھردرگاہیا۔ تھائے اتوں تھادیاں مُرداں سکھان دا گیا وشواس، وشیاں وچ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیئی اوتار کرو سوادھانی، جوتی جوت جوت لو انگڑائیا۔ جا کے ویکھو اپنی جُوہ بیگانی، جو مات
 لوک چھڈ کے آئیا۔ منزل ویکھو جیو رُوحانی، اندر مندر پھول پھلائیآ۔ جگہ چھڈو عرش اسمانی، جسمانی پردہ دیو اُٹھائیا۔ جیہڑی
 اکھراں والی لکھ کے آئے بانی، انیالا تیر نہ کھئے چلائیآ۔ صدی چوڈھویں بن گئی جگت کہانی، آتم برہم نہ کھئے وڈیائیا۔ دھرم دی دسے نہ
 کھئے نشانی، ست سچ نہ کھئے جنائیا۔ دھرم دوارے دسدے خالی، نام بھنڈارا نہ کھئے ورتائیا۔ جگت باغ دا رہیا کھئے نہ مالی، ہریا
 سِنچ نہ کھئے کرائیا۔ مندر دسے نہ کھئے شانے عالی، عالم علم علما سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ گُرمکھ اُٹھو جنہاں چوہاں نے دو ہتھان نال
 وجاؤنی تالی، کلجگ کایا ویکھ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کھولو اکھ، لاشریک آپ جنائیا۔ جو زرگن دھار آئے دس، کلمہ واحد اک پڑھائیا۔ حقیقی جنا کے آئے جج،
 حُجرہ اکو اک دِرڑائیا۔ جتھے نُوں اگتی جوت رہی جگ، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ پروردگار کہے گزلے جو زکزا زو بو زگی نُوں چشان چشمے دید چوڑے مُزو نُوں نُوں
 نُوں اک الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پروردگار کہے کی پیغمبرو

دِتا پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دینا درڑائیا۔ کی کلمہ دسیا کلام، کائنات کی جنائیا۔ کی شرع دسی عوام، اُمت پردہ کی اُٹھائیا۔ کی حق دا دسیا نظام، نوبت نام وجائیا۔ کی حقیقی دتا جام، مدھر رس رس چکھائیا۔ اپنی اُمت ویکھو تمام، طمع وچ لوکائیا۔ تہاڈا رہیا نہ کھئے غلام، عُربت وچ پئی دُبائیا۔ سچ دی رہی کوئی نہ شان، شمع نور نہ کھئے چمکائیا۔ چاروں کُنٹ بے ایمان، دھرم دی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں ہوئی حرام، حیرانی ہر گھٹ اندر آئیا۔ پوتر رہیا نہ پین کھان، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ کیوں درگاہ ساجی سچکھنڈ لکے آن، اپنا آپ چھپائیا۔ جا کے ویکھو جیو جہان، چاروں کُنٹ رہیا گر لائیا۔ پیار رہیا نہ کیسے وچ انسان، انسانیت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھو ستگر دس، نانک گوبند بھیو کھلائییا۔ امرت ملے کھئے نہ رس، رسنا کوڑ جگت ہلکائییا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ ہتھ، سادھ سنت دین دُبائیا۔ سہائے کوئی نہ تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی مارے دھائینا۔ دیناں مذہباں پائی وٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر نہ کھئے وسائیا۔ ست دھرم نہ دسے ہٹ، وست اکم نہ کھئے رکھائیا۔ من کلپنا جگت جگیا سو رہے تھ، ستگر شبد نہ کھئے کھائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ سکے کٹ، پڑدا دُئی نہ کھئے چُکائیا۔ مات لوک ویکھو چھیتی جھٹ، جھٹکا کھا کے بنے قصائیا۔ اکھراں والی بانی تہاڈی دتی ٹھپ، مہر کلجگ نام لگائیا۔ ہوچھی سب دی ہوئی مت، برہم مت نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا پیا پنج تت، ترے گن اگنی رہی تپائیا۔ جو دس کے آئے سچ، سو بیٹھا مکھ چھپائیا۔ لوں لوں اندر پرہو جائے کیسے نہ رچ، ساڈھے تِن کروڑ نیتر نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھو وقت آ گیا سماں، سہج نال سمجھائیا۔ اَکے جُگ چلنا نواں، نو نو چار دئے وڈیائیا۔ کوڑی کِریا میثنا غما، مایا ممتا موہ گوائیا۔ جن بھگتاں جگاؤنی شمع، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ کے مناں، منسا دُور دینی کرائیا۔ سچ نور چمکا کے چنّا، تارا چند مکھ بھوائیا۔ جو دیناں مذہباں تُساں بنایا بنا، کلجگ کرنی انت صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر زرگن اُٹھو وچوں میری دھار، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جا کے ویکھو اپنا سنسار، دین دُئی پھول پھلائییا۔ چاروں کُنٹ ہاباکار، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ دھرم دواریاں ہوئے وبھچار، چاروں کُنٹ کوڑ دسائیا۔ دین مذہب اپنے کرو خبردار، سُنتیاں سویاں لو اُٹھائیا۔ ایہہ انت آخیری وار،

سمت سمتی نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرن صلاح، سچکھنڈ لے انگرائیا۔ ساڈے گرتھ ساڈے گواہ، شہادت دین بھگتائیا۔ جس نوں دسدے آئے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ اوم رام کرشن اللہ واپگرُو کہہ کے آئے گا، نام ست ست سمجھائیا۔ نرگن نوری نور خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ جس دے آتے ہو کے آئے فدا، آپ اپنے لیکھے لائیا۔ سو مارگ دسے سدھا، سچ سوامی بھيو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے کرو سچ تیاری، ترے گن اتیتا رہیا درڑائیا۔ تسیں نرگن نور جوت پر بھو نرنکاری، نراکار نرویر اُچائیا۔ پنج تت تت شنکاری، تن وجود دتی وڈیائیا۔ جا کے اوہناں پاؤ ساری، جنہاں نوں اپنا ایشٹ آئے درڑائیا۔ مذہباں دی مختیاری، عالم ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ میرا نام کلمہ تھادی جگت والی روزگاری، لیکھا دُھر سمجھائیا۔ اتم محنت جائے بے کاری، دُھر دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے جواری، ظاہر ظہور نظر کھئے نہ پائیا۔ بھرے بھلے نر ناری، نر نرائن ملن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال سیس نواؤندے ہاں۔ دین دیال صاحب سلطان، در تھانڈے الکھ جگاؤندے ہاں۔ تُوں شہنشاہ شاہ سلطان، خالی جھولی آگے ڈاہنڈے ہاں۔ تُوں والی دو جہان، ہوؤں بالک منگ منگاؤندے ہاں۔ جو دس کے آئے جہان، اُس دا پردہ آپ اُٹھاؤندے ہاں۔ دیناں مذہباں کر کے آئے کلیان، کلمہ تیرا اک جناؤندے ہاں۔ انت ویکھیے مار دھیان، چوڈاں طبقات پندھ مُکاؤندے ہاں۔ کھیل مکے زمیں اسمان، دو جہاناں ونڈ نہ کھئے ونڈاؤندے ہاں۔ تیرا حکم اک فرمان، پروردگار سیس ٹیکاؤندے ہاں۔ چار دن رہ کے آئے جہان، اتم تیرے در سُہاؤندے ہاں۔ تُوں صاحب سدا مہربان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دے دے دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگاؤندے ہاں۔ در تیرے الکھ جگاواں گے۔ درگاہ ساچی منگ منگاواں گے۔ لوک مات راہ تکاواں گے۔ ہاڑ ستاراں ویکھ وکھاواں گے۔ جوتی جوت وچوں پرگٹاواں گے۔ ورن گوت نہ کھئے رکھاواں گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھاواں گے۔ گر اوتار پیغمبر جھکدے، در در سیس نوائیا۔ ساڈے پینڈے سب دے مُکدے، انت رہیا نہ رائیا۔ اسیں ونجارے تیرے نام تُک دے، اپنا ڈھولا دے درڑائیا۔ اسیں ونجارے نہیں سُکھ دے، ساگراں وچ نہ کھئے سمائیا۔ اسیں پُجے تیرے دوارے اُچ دے، اُچ اگم تیری

سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ستگرُو تیرے چرن بلہاری، بن چرناں سیس نوئیا۔ تُوں آد جُگاد اک اوتاری، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ سب تُوں نام دی دے خُماری، لوک مات دتی وڈیائیا۔ پنج تت کر شنگاری، تتاں وچ بھوئیا۔ دیناں مذہباں دے اختیاری، کلمیاں نام سُنائیا۔ اتم چھڈ کے آئے یاری، یارانہ توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ سندیسہ دے کے آئے کلجُگ اتم کل کلکی لئے اوتاری، امام اماماں پھیرا پائیا۔ جس دی کرنی وفاداری، در ٹھانڈے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورداتا اک اکھوئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھول دے دُھر دروازہ، در تیرے منگ منگائیا۔ تُوں غریباں دا غریب نوازا، کرنیل سنگھ آگے جانا آئیا۔ تیرا محمد دا پچھلا ساک، صاحب دئے سمجھائیا۔ جس ویلے مکیوں مدینہ جھاکا، اپنا پندھ مُکائیا۔ اوہ کیسے توں کھچیا نہیں گیا خاکہ، مُصوّر تَصوّر نہ کھئے کرائیا۔ کوئی گا نہ سکیا بھاٹا، کاتب قلم نہ کھئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو جے سارے جائے جگ، جگ جیون داتے تیری وڈ وڈیائیا۔ کی جا کے کریئے حج، کعبیاں سیس نوئیا۔ کی وڑیئے مندر مٹھ، شو دوالیاں سوبھا پائیا۔ کی گرُو دوار ویکھئے نٹھ نٹھ، جتھے دھرم رہیا نہ رائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی تیرا تکیئے ہٹ، ستاں دیپاں ونڈ کی ونڈائیا۔ سادھو دے نہ کوئی جس دے اندر جت ست، دھرم دی دھار نہ کھئے درڑائیا۔ تیرے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی رسنا جہوا بتی دند دین دُنی پڑھ پڑھ گئی تھک، پڑھیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اتم سارے گئے آگ، دُھر دا پریم نہ کھئے بنائیا۔ کچھ سندیسہ دیویں بن اکھراں والی پت، پت پریشور دیا کھائیا۔ اسیں اکٹھے جائے گر اوتار پیغمبر دین مذہب چھڈ، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے نام دا دھرم نشانہ دئے گڈ، گاڈ گائیڈ گڈ دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انت پرہو نمسکارے، نمو نمو سیس نوئیا۔ اسیں چاہندے جائے اوس دوارے، جتھے تیرا نام وڈیائیا۔ مذہب دا دیوے نہ کھئے اشارے، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ تکیئے وارو وارے، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جاں ویکھیا سچ نظر آیا تیریاں بھگتاں دے دوارے، جتھے چار ورن بیٹھے سوبھا پائیا۔ اسیں چاہندے آج دین ستاراں ہارے، جس دا گر اوتار پیغمبر بھوکھت گئے سمجھائیا۔ پریم پریتی وچ جائے جگت سنسارے، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لینا ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ ابناشن، ابناشی تیری بے پرواہیا۔ اسیں تیرے داسی داسن، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ اسیں چاہندے تیرا نور ظہور چمکے اوس جگہ جتھے نہ کوئی پرتھی نہ آکاشن، زمیں اسمان نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا جلوہ ویکھئے باطن، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دین دیا، دینا بندھپ اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل نرالا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سمجھ کسے نہ آئیا، کسے نوں رام کسے نوں بنا کاہن گوالا، کسے نوں عیسیٰ موسیٰ کسے نوں نانک کسے نوں گوبند بنا کے بالا، شبد سُت سمجھائیا۔ جد ویکھو پاربرہم پت پرمیشور روپ سدا سب توں نرالا، ایکنکار سوہا پائیا۔ اسیں حیران ہو گئے گر اوتار پیغمبر کہن، جُگ جُگ بھگتاں دے کے راہ سُکھالا، سدا اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا نور خُدائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اے ساڈے گردیوا، تیرے چرن کول سرنائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک آد جگاد الکھ ابھیوا، آد نرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ اسیں بالک تیرے نتے کرن والے سیوا، سیوک جُگ جُگ سیو کھائیا۔ تیرا نام رس امرت میوہ وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر تیری سرنائیا۔ تینوں جس گایا رسنا جہوا، اجپا جاپ وچ بن بھگتاں توں نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا دھام نہچل نہکیوا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو اسیں تیرے پُجاری، پوجنیک اک اکھوائیا۔ نرگن سرگن وشنوون برہما شو بہنڈاری سنگھاری، اُتہج والا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں پُرکھ اکال دین دیا پاربرہم پت پرمیشور ایکنکار پروردگار سانجھے یار تیری آئی لوک مات واری، وارث ہو کے ورثا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اٹھو پنج درباری، درے دربار سوہا پائیا۔ گردشن بولے اوہ جیکاری، جو عیسیٰ اسم اعظم وچ سمجھائیا۔ پنج اکھراں دی پنچم نال دھاری، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ درباری کہن تیرا دربارا، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ جتھے پُجن گرو اوتارا، پیغمبر پنڈھ مکائیا۔ جنہاں دی آشا جگت ابارا، چارے تھال منگ منگائیا۔ ایہہ بھیٹا اتم وارا، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا حکم سچے سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، کرن ہار اک اکھوائیا۔ تھال کہن اسیں جگت پروسے، پنچم پنچ نال وڈیائیا۔ نال پانی گلاس کوسے، عیسیٰ موسیٰ محمد منگ منگائیا۔ دُدھ نال پورے کیتے روزے، رازق رِزق رحیم تیری سرنائیا۔ تن وجود سہائے چوغے، ماٹی خاک وچ ودھائیا۔ من کلپنا پردے سودھے، سچ سچ وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اتم ملے تیری جوتے، جوت جوت وچ رلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وستو وچ تھال، گگن منڈل وڈیائیا۔ سمرتھ پُرکھ تیری دھرمسال، سچ دوارا نظری آئییا۔ جتھے بھگت سہیلے اکٹھے ہوئے آن، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ کالیاں جھنڈیاں والیو اُپر کر دیو کالے نشان، بے مکھاں نالوں کرو جدائییا۔ ٹھاڈا اوہ متر جیہڑا مئے سری بھگوان، پُرکھ اکال رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ میلانے ملائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جنہاں ہتھ کیتے نیلے، آگے جاؤ آئییا۔ جس بُدھے نے بستر پائے پیلے، گوہند ویکھے چائیں چائییا۔ پرہ ملن دے سچ وسیلے، وصل ملے نور الہییا۔ تُسیں اوس پرہو دے قبیلے، جو قبلے از کرے لوکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا تھاون تھائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جنہاں پگاں نوں پائے ڈب، دو دو رنگ رنگائییا۔ اوہ آگے آؤ جھب، اپنا پنڈھ چُکائییا۔ سب نوں دسو دین مذہب دی چھڈنی حد، مانو مانو اِکو روپ درسائییا۔ جھگڑا دُنی رہے نہ جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ دویتی سڑنا نہیں آگ، تامس طمع نہ کھئے تپائییا۔ وکار دی پینی نہیں مد، نام خُماری لینی چڑھائییا۔ بنا کعبیوں کرنا حج، کایا ملے نور الہییا۔ سب نے پرن کرنا آج، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اوہ سب دا مالک سورا سرہگ، جس نے گر اوتار پیغمبر لئے اُجائییا۔ اُس دا نام کلمہ اِکو اگتی مد، دُھن آتمک راگ سُنائییا۔ پچھلی ریتی سب نے جانی چھڈ، چھڈنی کوڑ لوکائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھا یار کایا مندر اندر لینا لبھ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا اگتی ور، جس دا لیکھ نہ کھئے درڑائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی آد جُگاد دی منسا، انت دئیے درڑائییا۔ آتم ناری ملے کنتا، پرما تم سوہیا پائییا۔ لیکھا رہے نہ بہشت جنتا، سورگ اکھ نہ کھئے اُٹھائییا۔ گرھ تئے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم وڈیائیا۔ مننایے نہ کوئی پنڈتا، بودھ آگادھ دئے جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا سچ اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا انت وبارا، ووباری رہیا جنائییا۔ اسیں کر کے نمسکارا، آگے پلُو لینا چُھڈائییا۔ وس کے

سچکھنڈ دوارا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ بول کے اک جیکارا، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ویکھ دوبارہ، دوہری دھار وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں ملے سہارا، سہانک اکو اک اکھوائیا۔ جس ٹوں کہا پروردگارا، جلوہ گر نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا کھیل اپر اپار، اپر میر سوامی رہیا جنائیا۔ بھیجدا رہیا گرو اوتار، پیغمبران حکم منائیا۔ سندیسے دیندا رہیا وارو وار، جگ چوکڑی کر پڑھائیا۔ کیسے ہتھ نہ آیا نیر نین سکیا نہ کھئے وکھال، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ بنیا رہیا شاہ کنگال، زرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں کریئے حق نمسکاری، سجدہ سیس جھکائیا۔ جگ جگ کیتی کھیل نیاری، نراکار اپنی کار کھائیا۔ سانوں سمجھ نہیں دتی ساری، سار شبد نہ کھئے درڑائیا۔ دین مذہب دی لا کے کاری، دھندے جگت والے وکھائیا۔ کیسے دا مؤنڈ منڈا کیسے دی بودی کیسے دی مچھ کیس داڑھی، جگ جگ حکم ورتائیا۔ آپ نہ پُرکھ نہ ناری، نر نرائن نور نظری آئیا۔ تتاں والے گروآں دی کدا رہیا خواری، حکمے اندر حکم بھوائیا۔ جن بھگتو گر اوتار پیغمبر کہن پرہ دے اُتے سدا سدا بے اعتباری، اعتبار سکے نہ کھئے جمائیا۔ ایہہ چار جگ دا جواری، سار پاشا ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دھوکھے باز، ست سچ جنائیا۔ سانوں بھیو نہ دسیا اپنا راز، نام کلمے دے کے دتا پرچائیا۔ مختلف سنا کے اپنی آواز، اختلاف وچ کیتی لڑائیا۔ تھوڑا جہا اندروں لاه کے غلاف، نور دتا چمکائیا۔ منڈل وکھا کے راس، سرتی شبد گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ پون چلا کے سواس، ساہ ساہ درسائیا۔ خوشی سندیسہ آگھ، آگم کری پڑھائیا۔ کھول کے نگا جہا تاک، باہر دتا کڈھائیا۔ بنا کے اپنا چاک، سیوک سیوا سچ جنائیا۔ انت بنا کے خاک، مٹی تن وجود رہی نہ رائیا۔ اوس پرہو دی کریئے کی بات، جو جگ جگ اپنا حکم جنائیا۔ اسیں وی رکھدے رہے آس، آسا اک اُپچائیا۔ جس ویلے کرے زرگن نور جوت پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈا پورا کرے واک، بھوکھت دین گواہیا۔ سو ستاراں ہاڑ آگیا نال اتفاق، اتفاق دتا جنائیا۔ شبدی سدا دے کے آپ، آپ اپنے در منگائیا۔ آد انت دا بن کے باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ ویکھنہار اندھیری رات، کلجگ اتم کھوج کھوجائیا۔

دھرم دا دسے کوئی نہ سادھ، سادھنا سچ نہ کھئے کھائیا۔ جدھر تگ واد وواد، وکھ کوڑ بھری لوکائیا۔ نام ملے نہ بودھ اکادھ، بُدھی توں پرے نہ کھئے سمجھائیا۔ اکھراں والی بانی سارے کر کے یاد، کلمہ کائنات سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو تہانوں دیئے اگتی تار، تارا منڈل نہ کھئے اٹکائیا۔ پرہو بُنیا نہیں کیسے دا یار، یارانہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس جس نوں اُچایا اوسے نوں دتا مار، گر اوتار پیغمبر پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے اُس دا کلمہ گایا اوسے نوں دتا اُجاڑ، گوہند دئے گواہیا۔ ایہو آسا رکھی ستاراں ہاڑ، ہاڑا کر کے رہے سُنائیا۔ پنجے درباری ہووو خبردار، اگے جانا آئیا۔ ایہہ کھیل سچّی سرکار، سچّے کھبے لئے لگائیا۔ کوئی چلے نہ اگتی اپنی دھار، منزل منزل پنڈھ مُکائیا۔ ویکھے کھیل اپر اپار، مہربان محبوب نُور الاہیا۔ جس دا سچ سچّا دربار، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ پنج درباری ویکھو در دربارا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اودھروں عیسیٰ مارے نعرہ، کوک کوک سُنائیا۔ واہ میرے پروردگارا، تیری بے پرواہیا۔ میں صلیب دا لیا ہلارا، پھانسی گل لٹکائیا۔ تیرا جلوہ تکیا سچ نُور اُجیارا، اُجل ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ مُوسیٰ کہے میں ویکھیا مقامے حق، نُورو نُور نُور رُشنائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی شگ، شکو سب دا رہیا مٹائیا۔ میرے نال میرے خُدا واہ واہ کیتا پگ، پکی رہیا پکائیا۔ کلجگ اتم آواں جھٹ، نرگن نُور ویس وٹائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں لوآں پُریاں زمیں اسماناں آواں ٹپ، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ دُھر دا حُکم دے کے یک، سچ سنڈیسہ اک سُنائیا۔ پچھلی کیتی چار جُگ دی حُکمے نال کرے رف، رستہ سب دا صاف کرائیا۔ چاروں کُنٹ ملیچھاں رہے کوئی نہ صف، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ مُوسیٰ کہے میرا پروردگار حق مُریداں کرے پیار، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ جنم کرم دے ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بنا کے برخوردار، خُدی تکبر دئے گوائیا۔ مستک دھوڑ لا کے چھار، ٹکے خاک دئے رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ مُوسیٰ کہے میں کھیل دسنا پریچینٹ حالی، حالت دین دُنی جنائیا۔ چاروں کُنٹ ہونی زین اندھیری کالی، کلمے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہو دا کھیل ویکھنا بے مثالی، جس دی مسل نہ کھئے سمجھائیا۔ پرگٹ ہو کے دو جہان والی، واہ واہ اپنا حُکم ورتائیا۔ پنج بھگت پیاریو وجا

دیو تالی، جس دے نال طبع طبیعت سب دی دئے بدلائیا۔ جن بھگتو تہاڈے بھگت دوار تے دیوالی، تہاڈی کایا اندر نرگن نور جوت کراں رُشنائیا۔ اج دی رات تسیں بن جائیوسوالی، مڑ کے منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگاواں تہاڈی کایا پت ڈالی، مانس مانکھ مانس اپنا رنگ رنگائیا۔ کیسے دی رہن نہیں دینی دلالی، دلاں دا مالک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اُتھو پُجاری، پنجے لو انگڑائیا۔ تیرا تارا چند نشان محمد دی یاری، یاد پچھلی رہیا کرائیا۔ ایہہ کھیل اپر اپاری، سپاریاں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دُھر حُکم کہے جن بھگتو کریو نہ کدے کئے غداری، گداگر ہو کے پرہہ ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ایہہ صدی چوڈھویں سب نے رہنا نال ہوشیاری، ہوجھی مت نہ کئے بنائیا۔ اوئے تیرے رون دی کیوں نہیں آئی واری، چوتھے جگ وچ چار دن دتا روئیا۔ ایہہ کھیل سب توں نیاری، نانک دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میللا لئے ملائییا۔ تیرے مستک وچ تین لکیر، سوہی پیلی نیلی نظری آئیا۔ تون گوہند ویلے دا درویش تے فقیر، تین ویراں سجدہ کر کے گوہند سپس دتا جھکائیا۔ اوس بدل کے تیری تقدیر، مانس توں مانس دتا دکھائیا۔ جس دے ہتھ شبد شمشیر، شرع دئے بدلائیا۔ او تون ساتھی نال کبیر، قبر دے اُتے بہہ کے نور تکیا سچ خُدائیا۔ نالے پڑھی تکبیر، تون ہی تون ہی راگ الائییا۔ کھیل دکھایا بے نظیر، نظر دتی بدلائیا۔ تینوں ملاؤنا انت اوس دے نال اخیر، جو سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ ستگر شبد کہے تون وچا دے دو ہتھان دی تالی، طلب پچھلی یاد کرائیا۔ تون پھل کھوایا سی سینتا تون وچوں توڑ کے باغ دی ڈالی، لنکا گڑھ وچی ودھائیا۔ اوس کہا میرا رام ہووے تیرا مالی، مالک اک اکھوائیا۔ تینوں سیوا دیوے باہلی، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائییا۔ ستگر شبد کہے کتھے پنج پتوتے، ستگر دے میتے، متر پیارے ویکھ دکھائیا۔ کچھ یاد کر لو گرو ارجن نال دن پیتے، راوی کندھا دئے دُہائیا۔ تہاڈے کولوں پنج پنج اکٹھے کرائے سی گیتے، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ مہربان کہا تسیں سدا رہو جگ جیتے، گوہند ملے اک سرنائیا۔ ایسے کر کے اکٹھے کیتے، لیکھا پچھلا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھنا شہنشاہ زینکاری، زراکار نظری آئیا۔ جس دے سچے کھبے ہون اوہ سپاہ سالاری،

جیہڑے رام بھگت رام وچ سہائیا۔ تریتا چھڈیا دوپر چھڈیا کلجگ آگئی واری، وارتا پچھلی اک سُنائیا۔ پنچٹی دی کھیل نیاری، جس نوں نیتر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ ایہہ دوویں سی شکاری، راج راجانے وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیہو ابھیدا دئے کھلایا۔ ستگر شبد کہے رام ستا سی بنواس، دسترہ بیٹا آسن لایا۔ دوویں آگئے پاس، بھجے واہو داہیا۔ لگی سی پیاس، بہیل ہو سُنائیا۔ ساڈی پوری کر دے آس، تیرا نام دُبائیا۔ ہس کے رام نے کہا میرا رام سب دا باپ، جو رام دا رام سوہا پائیا۔ جس ویلے کلجگ انت نرگن دھار آوے آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ تہاڈا دوہاں دا میل کے ساتھ، سگلا سنگ جنائیا۔ در دوارے پُچھے بات، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سو لہنا پورا کرنا اج دی رات، ہاڑ ستاراں دئے گواہیا۔ سچ دسو کی وقت ہویا اُتے کلاک، ٹک ٹک کی آواز سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل دئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو ویکھو وچ گئے باراں گھڑی کلاک واچ، پنج درباری ویکھ وکھائیا۔ ہو گئی ادھی رات، دُنیا سُنج مسان آسن لایا۔ تسیں چھڈ کے سجن ساک، ناتا بہین بھائی تڑائیا۔ میٹ کے ذات پات، دین دُنی حد گواہیا۔ مستک دھوڑی لا کے خاک، ٹکے اک رمائیا۔ پورب پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ حُکم رہیا سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُنو اگم فرمانا، سب نوں دئے جنائیا۔ پرہو شرع دا شیطانا، جگ جگ کرے لڑائیا۔ شبدان دا مستانہ، نام کلمے رہیا پڑھائیا۔ دس کے دُهن آتمک دا گانا، اگئی راگ سُنائیا۔ اچھل چھل کرے وچ جہانا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جد آوے گر اوتار پیغمبران لا کے بہانہ، اپنا پلو جائے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ اوگر اوتار پیغمبرو، کلجگ کہے میں آیا، اپنا پھیرا پائیا۔ میرے نال ترے گن مایا، بھجی چائیں چائیا۔ پنجاں تتاں رنگ رنگایا، اپنا کھیل وکھائیا۔ من منوآ ڈنک رہیا وجایا، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ کہے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کم کیسے نہ آیا، بن ستگر سچے پار نہ کھئے کرائیا۔ ستگر سچا اکو شبد اکھوایا، جس نے اوتار پیغمبر گر دتے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پردہ لاپیا۔ ستگر شبد کہے گر مکھو تتاں دے کدے نہ بنیو پُجاری، پوجا کم کیسے نہ آئیا۔ جد متو تے متو جوت نرنکاری، جو گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبران صفتاں وچ صفت لکھی بھاری، بھارت ورش دئے گواہیا۔ پر ستاراں ہاڑ کہے اج اوہ دہاڑی، جس دا راہ چار جگ

رہے تکائیا۔ پنجے پیارے خبردار ہو جاؤ ایس نوں کر لو گرفتاری، جیہڑا گفٹ وچ نام کلمے دے کے سب نوں دئے پرچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ہاڑ کہے میں ویکھے سؤریہ بہادر، بہادر شاہ آگے جانا آئیا۔ ویکھو جس نوں کہندے کریم قادر، قدرت دا مالک نور الہیہ۔ جیہڑا گاڈ ہو کے دیندا رہیا آڈر، عائد اپنا نام کرائیا۔ دیناں مذہباں دی بنا کے باڈر، باڈی نال باڈی دتی ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیہ۔ صدی چوڈھویں کہے اوئے پیر مُریدو پیغمبرو جس نوں کہندے مؤلا، عالمین وڈیائیا۔ اوہ پھڑیا شیر کیوں نہیں پاؤندے رؤلا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ سب دا پورا ہویا قولاً، اقرار رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پھڑکن لگا ڈؤلا، اپنا بل لینا پرگٹائیا۔ دھرنی دا بہار کرنا ہؤلا، ہؤلی ہؤلی قدم اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ جن بھگتو تہانوں خوشی بڑی، ماجھے والیو بڑھکان دیو لگائیا۔ ساڈے وچ ہمت بڑی، پرہ نوں پھڑ کے اپنے وچ رکھائیا۔ بھگت دوارے وچ آیا تے مار لئی ہتھکڑی، کڑی کڑی نال جڑائیا۔ اج منا لو تہانوں درشن دین لگیاں کدے نہ کرے اڑی، اڑکا آگے نہ کھئے رکھائیا۔ تہاڈی پریتی کھری، کھریاں دے کھرے لئے اپائیا۔ سچ پُچھو تہانوں چؤراسی وچوں کیتا اج توں بری، اپنے بندھن لئے بندھائیا۔ پنجاں بیبیاں نے جنہاں کپڑے چنگے پہنے زری، شستر کندھیاں اُتے اٹھائیا۔ آگے آ جاؤ تسیں شاہی لشکر تہاڈے وچ کوئی نہیں شریعی، شرع والا نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں کوڑی کریا پیراں ہیٹھاں دینی ملی، مایا ممتا دینی گوائیا۔ اج توں بھگتوں تہاڈی لڑی چلی، چار جگ دا رستہ دتا بدلائیہ۔ ایہہ بھگت دوارے دی گلی، جتھے استری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اک گوبند نے اپنے بچیاں دی دے کے بلی، گرسکھاں دا لہنا دتا مکائیا۔ بے شک پُرکھ اکال بڑا چھلی، لکھ چؤراسی نوں چھل کے تہانوں لیا پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے اوہ گرمکھ آگے آؤ جیہڑے چار بنے کتیاں، ناری روپ وٹائیا۔ سچ دا حکم مٹیا، منسا موہ مٹائیا۔ پرہ دا کھیل نظر نہ آوے نیترا نہیاں، نینہین ہوئی لوکائیا۔ جس نے بہرم دا بھانڈا بھنیا، بڈھے نڈھے دتے اٹھائیا۔ گوبند دا چوڈاں سو تہہ انک دا اک پورا کر کے کتیا، ایکے دا ایک دتا سمجھائیا۔ اٹھ اوئے جرنیل سنگھ میرے چنیا، چتا تینوں دیاں وڈیائیا۔ تیرا ننگا ویکھ کے تنیا، اچ دا پیر ہوئے سہائیا۔ جس نے گوبند نوں چُکیا کندھیا، نیوں کے چرناں سپس نوائیا۔ خوشیاں وچ مول نہ ہمبیا، پردے گایا چائیں

چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے او پرہو پیندی جاندی ادھی رات، ادھے ادھ ونڈ ونڈائیا۔ کچھ بھگت بھگوان دی دس دے گاتھ، ستجگ راہ سمجھائیا۔ سانوں یاد آگیا گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دواریوں آئے آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جس دا ہونے آد جگادی اک تاج، تخت نواسی نور الہیا۔ جگ جگ اپنا کرے کاج، کرنی کرتا اک کائیا۔ شبد سندیسے دے کے بودھ آگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ دین مذہب دے بنا سماج، سماں سمیں وچوں اُٹائیا۔ عجب کھیل کرے تماش، طمع سب دی رہیا گوائیا۔ سارے جاؤ جاگ، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ نالے شبد دی مارے آواز، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ کدے ہتھ اُتے اُداسی باز، آج ہتھکڑی لئی لگائیا۔ ایہہ کلجگ دی کوڑی کِریا دا رواج، صاحب ستگر اپنے اُتے بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کائیا۔ رین ادھی کہے بھگت بھگوان لگا دربارا، ہر درباری لیا لگائیا۔ کلجگ کوڑ مٹے اندھیارا، اندھ آگیان رہے نہ رائیا۔ ستجگ سچ اُچے اُجیارا، دھرم دھار پرگٹائیا۔ چار ورنان دسے اک دوارا، ستگر اکو سوہا پائیا۔ اکو نام ہووے جیکارا، اکو ایشٹ دیو منائیا۔ اکو چرن کول سہارا، اکو دھوڑی خاک رمائیا۔ اکو نور پروردگارا، اکو رحمت سچ کائیا۔ اکو گھر سچا گھر بارا، اکو در نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ادھی رات کہے اوہ ویکھو آگیا دادو، دعوے نال جگائیا۔ گوہند شبد اکو اگو، گوہند گوہند گیا درڑائیا۔ اوہ گرمکھ اگے آون جنہاں وچ سنگھ بھاگو، پنچے قدم اُٹھائیا۔ اوہ نیڑے آوے جیہڑا قصائی بنیا پھڑ کے کرد چاکو، کھنڈا ہتھ وچ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے ساچا ور، گوہند کہے ایہہ دادو تیرے میت جیہڑے پیندے سی تمباکو، طمع وچ تیری سیو کائیا۔ دادو کہے میں کر کے قول نہ جاواں مکر، گوہند دیاں جنائیا۔ جیہڑا میرے نالے کھاندا سی ٹکر، سچ میت اکھوائیا۔ اک دن اوس توں مر گیا ککڑ، میرے پُچھیاں مٹن وچ مٹل نہ آئیا۔ میں ہتھیرا چُکیا کچھڑ، پیار نال ورچائیا۔ اوس کیتا نہ تیرا شکر، سچ سچ نہ کھئے درسائیا۔ میں تکیا دکھن پورب پچھم اُتر، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ دادو کہے گوہند جس نے ککڑ پھڑیا ہتھ، آیا چائیں چائیا۔ ایہہ تینوں ٹیکدا سی اندرے اندر متھ، باہروں میری سیو کائیا۔ اک دن میں سُن لیا تیرا جس، اندر بیٹھا دھیان لگائیا۔ میں باہروں پیا ہس، تالی دتی وجائیا۔

خوشی وچ کہا تینوں اوہولے رکھ، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ ایس نیوں کے کہا تیرا آکھا ہووے سچ، سچ ملے وڈیائیا۔ قول اقرار پورا کیتا پگ، ایسے کارن کرتار سنگھ گکڑ لے کے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ دادو کہے میں تیرا دعویدار، سچ سچ سنائیا۔ جنہاں پیاریاں کیتا گرفتار، ہتھکڑی ہتھان نال چھہائیا۔ اندروں کر کے حق پیار، ایہہ کھیل دتا بنائیا۔ تیری قدرت میرے مالک تیرا کھیل تیرے دربار، درگاہ ساچی و سچی ودھائیا۔ اج آئے گرو اوتار، پیغمبر ویکھن کوڑ قصائیا۔ جنہاں مہندی نال ہتھ کیتے لال، دوویں ہتھ لو اٹھائیا۔ جنہاں چوہ ورنان وچ ورکھا کیتی مہان، کوڑا ست ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میلانے ملائیا۔ ستگر شبد کہے ستگر ہونا نہیں کدے نرموہ، محبت وچ سمائیا۔ تیرا روپ نہیں کوئی دو، ایک ایکا سوہا پائیا۔ یاد کر لا جو وعدہ کیتا شاہ بہادر نال اوہ، اوڑک دینا درڑائیا۔ جس دے نال تتان دا گروہ، چوہدار رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دینا لکھائیا۔ گوہند کہے ایہہ بہادر شاہ، شاہ شہنشاہ جگت اکھوائیا۔ میں پاتشاہ بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نوں چاہواں لوں بچا، اگنی آگ نہ لاگے رائیا۔ جس نوں چاہواں لوں رڑھا، بیڑا شوہ دریا ڈبائیا۔ ایس نے اک وار مینوں متیا خدا، خدی اندروں باہر کڈھائیا۔ میں پٹھ اُتے ہتھ ٹکا، پُشت پناہ تلی تلی نال چھہائیا۔ تیرا بخشیا سرب گناہ، پاپاں کیتی صفائیا۔ میں شبد گرو تے میرا مالک اک اللہ، جس نوں الہ کہہ کے سارے گائیا۔ جس صدی چوڈھویں جانا آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ہندو مسلماناں بنا ملاح، بیڑا اپنے کندھ ٹکائیا۔ اوس ویلے تیرا لہنا دینا دئے چکا، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ تون اٹھ کے سیس چرن دینا جھکا، کلغی توڑا پرے سٹائیا۔ مستک دھوڑی لینی رما، رحمت دئے کھائیا۔ سچ دوارے دئے وسا، جتھے ملے وصل خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ ستگر شبد کہے پنج او مغل خاندان، اپنی لے انکڑائیا۔ جنہاں گوہند دھریا سی دھیان، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ ستاراں سو سٹھ بکرمی مہینہ سی رمضان، روزیاں وچ رہبر سیس نوائیا۔ مکھوں گایا سی گان، تیرا میرا بھیو نہ رائیا۔ گوہند ہو کے مہربان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈا لیکھا نال سری بھگوان، بھگون ہووے آپ سہائیا۔ صدی چوڈھویں ملے آن، آنا فنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے حکم اندر آو سدے، سدا سچ سنائیا۔ جنہاں اکیان نے لگ نوں رسے بدھے،

اپنا سپس دیو نوائیا۔ جیہڑے گُرمکھ چار ہسدے پھرن بھجے، ہاسی خوشیاں وچ سُنائیا۔ جیہڑے گُرمکھ نو بھگت دوارے سیوا لگے، سوہنی سیو کمائیا۔ جیہڑے گُرمکھ نو پھرن بھجے، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ جیہڑے ست سیتل سُبھاؤ سچے، سچ اپنی کار کمائیا۔ جیہڑے گُرمکھ اک اک الگ الگ، اکلا لیکھا گئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں اگی بیبیاں کیتے کمرکسے، دُپٹے دوہرے نال رکھائیا۔ اوہ سچ دوارے بہن سچے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ وا وگی تے، اگنی تے رہی تپائیا۔ تھادی صاحب ستگر پت رکھے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پر ماتم سب دے ناتے ہوئے پکے، آگے سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے رسیاں والیو جانا جاگ، جاگن ویلا آیا۔ گھر گھر جگدا ویکھو چراغ، ہر کرتا آپ جگایا۔ سب دا اُدے ہووے بھاگ، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ جیہڑے بچ گئے گرمیت سنگھ اوہناں نوں مار آواز، لسٹ اُنوں ویکھ وکھایا۔ نہیں تے دینا پوُ جواب، ست رنگا ہتھ اُٹھایا۔ ایہ کوئی مُرغے کھان والا نہیں نواب، جس نوں کیمیاں نال لے پرچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرے کولوں منگے حساب، لیکھا سچ دینا سُنایا۔ نال پڑھ لا سطر قطار، اکھڑ اکھڑ پھول پھلایا۔ کوئی دوا بے وچوں سد لا یار، جیہڑا تینوں دئے سمجھائیا۔ مالوے وچوں مار لا واج، جو اکھڑ دئے درڑائیا۔ ماجھے وچوں لبھ لے ساک، جیہڑا تیرا ہوئے سہائیا۔ جموں والیاں نوں لے آکھ، تیرا پلو لین چھڈائیا۔ دلی والیاں نوں کر لا یاد، جے کوئی پلو لے چھڈائیا۔ اٹارسی وچوں لبھ لا کوئی سادھ، جو لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد میل لے ملائیا۔ ستگر شبد کہے کجھ کھلادی جاندی سرتی، ہلونا زور نال لگائیا۔ ہُن اوہنوں سد لا جس نے جمیاں نوں دتی سی گڑھتی، کتھے جمن والی مائیا۔ کچھ سماں ویکھ لا بچو تیرا جنم ہندا سی وچ تُرکی، تُرت دیاں درڑائیا۔ تُوں تیغ بہادر تُوں نمسکار کیتی سی نال پھرتی، فُرن من دا آگے رکھائیا۔ میتوں قسم سچے ستگر دی، جے ہندوآں نال کراں لڑائیا۔ اوہ حد سی اند پُر دی، سر سے توں پنج میل رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ کچھ یاد کر لے سر سے دے کول والے کھو ہے، لہندی دشا وکھائیا۔ جنہاں بیبیاں دے کپڑے سو ہے، اوہ آگے جاون آئیا۔ تُوں گیا سی اوہناں دے بو ہے، اپنی آواز دتی سُنائیا۔ جنہاں نے صاف کرنے بُت رُو حے، اوہ گوہند نوں ملن چائیں چائیا۔ اوتھے پنج مائیاں

سی جنہاں نے تینوں مخول کیتا اویہ مُسلیا تون نگ وچوں کڈھ لے چوہے، تون گوہند دا ساک کدھروں آئیا۔ تون رو کے کپہا جیہڑے نو بھگت دوارے دے سوہے، ایہہ ایہناں دے پت پوتے نظری آئیا۔ ایہہ بڈھڑیاں جنہاں نے اپنے آپ دے نہ کھولے بوہے، کُنڈا نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ ستگر شبد کہے اونی چر تون گوہند آگیا اڈاؤندا باز، بازاں والا پھیرا پائیا۔ اُس ویلے سر تے کلغی نہیں سی تے نابیں سی کوئی تاج، کلغی والا سوہیا پائیا۔ ہس کے کہندا مائیو جاؤ جاگ، جاگن ویلا آئیا۔ جیہڑے پیر دا جگاؤندیں چراغ، چراگاہاں وچ پھیرا پائیا۔ اوہ تہاڈی بُجھاؤن آگیا آگ، اگنی لیکھا دئے درڑائیا۔ تہانوں پھیر جنم دیوے وچ پنجاب، پنچہ اپنا دئے لگائیا۔ سب دا سانجھا بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتواں اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ ویکھ لے اپنے وچھڑے ہٹے ساتھ، ساتھیان دیاں ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ ایہہ چوہے پچھلے چوہ جُگان دے چور، چوری ستگر نال کھائیا۔ ایہہ رہندے سی گنگو دے کول، حرام کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ ماتا گجری تون کڈھیا سی بول کبول، سرسے پار دتا سُنائیا۔ گجری نے کپہا میرا پُرکھ اکال تولے پورے تول، کُنڈا دھرم ہتھ اٹھائیا۔ اپنیاں بھگتاں سدا رکھ اڈول، اڈل ڈل کدے نہ جائیا۔ جس نے بھگت دوارا دینا کھول، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی اکو گھر وسائیا۔ کیسے نال نہیں مارنا رول، دغیاں والا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہر ہردے وسنا کول، نو دوار پنڈھ چُکائیا۔ شبد اناد سُنا کے بول، اگنی راگ اُچائیا۔ ہر گھٹ اندر جانا مؤل، مؤلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ ضرور میرا پورا کرے قول، اقرار نامہ اپنے نال وکھائیا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھول، دھرنی ویکھ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ تگڑی کہے میرا ویکھ لو ترازو، صاحب ہتھ وڈیائیا۔ لیلآوتی آگے آوے موم بتی جگا کے اپنے پتی دا پھڑ کے بازو، بازاں والا آگے نظری آئیا۔ جس نے گوہند تون بھیٹا کیتا سی دانہ پنج کاجو، قضا دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اُس دی منظور ہو گئی آرزو، عرض لیکھ لائیا۔ جنم دتا دوجی وار جو، واہ واہ اپنا حکم ورتائیا۔ پھڑ کے باہوں جگت تار دیو، دو جہاناں پار کرائیا۔ دسم دواہی اپنی سار دیو، سرتی شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا اپنا کھیل کھلائیا۔ موم بتی کہے میں آئی جگدی، سوہنی لاٹ وکھائیا۔ میں بھگتو ویکھو تپدی، اگنی آگ ستائیا۔ میں خبر دساں سچ دی، سنیہڑا اک وکھائیا۔ پرہ دی جوت جس

دے اندر رچّ دی، سانتک ست دئے ورتائیا۔ دھار رہن نہ دیوے پاپ دی، پت پٹیت بنائیا۔ تُسیر اوٹ رکھنی پُرکھ اکال باپ دی، جو سب دا پتا مائیا۔ جس دی کھیل اپنے جاپ دی، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاپیا۔ ستگر شبد کہے ایہہ دوویں پتی پت، پت پرمیشور دئے وڈیائیا۔ کھول کے اندروں اکھ، پرتکھ ملے گوسائیا۔ منوا کر کے وس، ممتا دئے مٹائیا۔ نام چڑھا کے رتھ، پینڈا پندھ کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر رکھ کے اپنا ہتھ، پن ہتھان بدھی پار لنگھائیا۔ ستگر شبد کہے او گرمیت کیوں بیٹھا لک، آگے آ جا چائیں چائیا۔ ایس لسٹ کولوں ہور کجھ پُچھ، جو تینوں دئے سمجھائیا۔ کیوں تیرے ساتھی کیتے چپ، اوہناں لے اٹھائیا۔ جنہاں شبد پڑھنے اوہ کیوں اولے ہونے گتھ، رام پیارے آؤ چائیں چائیا۔ گرمکھ بییاں کہن ساڈی دلیل بدلی اندر، اندرے اندر جنائیا۔ ساڈا پرہو تُوں ہے شہودوالا مندر، گرو دوار نظری آیا۔ ساڈا کھول دے آپے جندر، کنجی نام والی لگائیا۔ منوا بھوے نہ دہ دشا بندر، ڈوری شبد نام بندھائیا۔ بھاگ لگا دے کندر، یرگن جوت رُشنائیا۔ تیرے در مول نہ سنگن، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ ست سچ دی چاڑھ دے رنگن، بڈھ نڈھ منگ منگائیا۔ ہونے ودھائی وچ ورہنڈن، برہمنڈ کرے شنوائیا۔ جس کارن چٹا سب دے نیت پوایا انجن، انگوٹھا سوہا رنگ رنگائیا۔ سوہنگ دست بنایا سجن، دست مبارک اپنا نام لگائیا۔ سپنے اُتے چھہا کے دسیا بھجن، مستک سیکھی نال وڈیائیا۔ تیرا نور آد یرنجن، یراکار نرویر سپس نوائیا۔ سچ پریتی سارے منگن، دیونہار تیری سرنائیا۔ لیکھے لاویں کایا ماٹی بدن، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیرے شمعدان جگن، بھگت دوار تیرے رُشنائیا۔ سب دے اندر بخشیں لگن، لگ ماتر ویکھ وکھائیا۔ چرن دھوڑ کراویں مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ پوہ نہ سکے کلجگ اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ تُوں صاحب سورا سرہگن، سلطان تیری شہنشاہیا۔ تُوں وسیں اُپر شاہ رگن، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اگی سکھ کہن ساڈی دلیل کہے ساڈا اندروں کڈھ دے روگ، روگ رہے نہ رائیا۔ ساڈا تیرے نال سنجوگ، پرہ تیرے نال گرمائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے بُندیوں لا سکے کوئی نہ بھوگ، سارے بیٹھے سپس نوائیا۔ تیرا کھیل اگتی چوج، چوجی پریم تیری بے پرواہیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کمائیا۔ اگی بییاں کہن ساڈی

سب دی ایہو آس، ہر سنگت نال ملائیا۔ پرہو بھوگ لگا دے چوہاں تھالاں کوسے پانی والے گلاس، ٹھنڈا گُرمکھاں دے کرائیا۔ ساچا کھانا تیرے در پروان ہووے خاص، دوسر بھیٹ نہ کدے چڑھائیا۔ اج توں تیرے اُتے ہویا وشواس، دوجا وشا نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی رسنا لا کے بہات، بھانڈا بھرم دینا بھنّائیا۔ گلاس کہے میں کوسے توں ہوواں ٹھنڈا پانی، امرت نظری آئیا۔ دُدھ میرا سدا دا بانی، جگ جگ سنگ نہائیا۔ میرا کھیل چارے کھانی، خالص پرہ دئے ودیائیا۔ جس ویلے ارجن رچن لگا سی بانی، دُدھ پانی میل ملائیا۔ ستگر شبد تے گُرمکھ بانی، نانا دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ میل ملا کے پاتشاہ تے رانی، آتم پرما تم میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ جل کہے میں آد جگادی ٹھنڈا، ٹھنڈک دیاں ورتائیا۔ مینوں گنگا وچ سمجھ سکیا کھئے نہ پنڈا، پنڈ ائڈ نہ کھئے درڑائیا۔ کوئن نہا نہا گئے میرے کندھا، گھاٹاں اُتے پھیرا پائیا۔ میرا کھیل سمجھیا کسے نہ چنگا، گنگا گوداوری رسی کُرائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال نے گوہند لایا انگا، امرت رس سوہنا مُکھ چوائیا۔ ایہہ کھیل سورا سربنگا، جگ جگ اپنی دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا میل لائے ملائیا۔ گُرمکھ کہن جس ویلے گوہند تاریا بندہ، مہر نظر اُٹھائیا۔ موہ کدھیا گندہ، سچ رس چکھائیا۔ وکھا کے تارا چندا، نشان دتا مٹائیا۔ ست رنگ وکھا کے دُنڈا، پُرکھ اکال دتا درڑائیا۔ جس سب دیاں میٹنیاں ونڈا، پچھلا جھگڑا دئے گوائیا۔ سچ پریم دا دئے اندا، رس اپنا آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جل کہے میرا تن من ٹھیرا، ٹھنڈک نظری آئیا۔ جس ویلے گوداوری گوہند چرن دھریا، دھرنی دھرت وچی ودھائیا۔ میں نیوں کے سرن سرنائی پڑیا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ میرے ماہی دس اڑیا، اپنا ماہی کدوں ملائیا۔ گوہند بن اکھراں توں اکھڑ پڑھیا، سہج نال سمجھائیا۔ جیہڑا اُپر آکاشاں چڑھیا، دھرنی اُپر ویس وٹائیا۔ اُس نوں کہنا نہکلنک نرائن نریا، نہکلنک وچے ودھائیا۔ میں اُس دی سرنی پڑیا، جو سب دا پتا مائیا۔ جس نے بھگت سہیلا وریا، واہ واہ خوشی وکھائیا۔ ظالم ہو کے ظالماں نال لڑیا، کھنڈا کھڑگ نال ٹکرائیا۔ جس پیغمبر دبائے وچ گڑھیا، قبران وچ ٹکائیا۔ آد جگاد کدے نہ مریا، مرن جنم نہ روپ دھرائیا۔ اوس نے کھیل اگما کریا، ہر کرتا اک کرائیا۔ تپدا پانی اوس دی نگاہ ٹھیرا، اپنا آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ جل کہے جے رسنا جاواں

لگ، رستہ ملے الہیا۔ ہواں کدے نہ اڈ، وکھرے در نہ ڈیرہ لائیا۔ بھگت دوارے نشانہ دینا گڈ، - بھگت بھگوان
دی ویکھ کے جد، میرے اندر وجے ودھائیا۔ جن بھگتو پرہہ دا حصہ لے لو آدھ، اپنی گنڈھ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا نور الہیا۔ جل کہے مینوں صاحب ستگر پینا، پینا پینا تیری سرنائیا۔ گرمکھ ہوو
کھنے نہ ہینا، بھہ وچ سیس نہ کھنے جھکائیا۔ جل والی بنیو کھنے نہ مینا، تڑپہ تڑپہ مر جائیا۔ ستگر پیار وچ سدا ٹھنڈا رکھیو سینہ،
اگنی تہ نہ کھنے تپائیا۔ خوشیاں والا آیا ہاڑ مہینہ، اک ست مل کے وجے ودھائیا۔ تہاڈا لیکھے لگے جینا، مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائییا۔ جل کہے میرے وچ حق توفیق، سچ دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتو کریو
پرہہ پریت، پریت مل کے وجے ودھائیا۔ گرمکھ بنیو نہ کھنے شریک، شرکت وچ لڑائیا۔ منو اک حدیث، حضرت اکو اک سمجھائیا۔
لیکھا ویکھنا صدی بیس، بیس بیسا پھیرا پائیا۔ حکم دیوے اک جگدیش، جاگرت جوت رُشنائیا۔ جس دی کردے رہے اڈیک،
اورک اوہو آیا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے اک گل دے اکھھے ہو
جان پنچے بہین بھرا، پنجان اُتے دیا کھائیا۔ اوہناں وچوں بلدیو سنگھ اج ہونا سی جُدا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اُس دا حکم وچ نام
لکھا، بھگتاں وچ دتا ٹکائیا۔ جنم دے وچوں جنم بدلا، جیون جیون جھولی پائیا۔ آیو ہور دتی ودھا، خوشی خوشی نال رکھائیا۔
دکھ درد رہے نہ را، مہر نظر نال ترائیا۔ وڈ داتا بے پرواہ، پارہم پرہہ گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در
سچ دے ودھائیا۔ ستگر شبد کہے پنچے آ جاؤ بھجن سنگھ، ماں مہتر نظر نہ آئیا۔ تہاڈا لہنا نال سُرت اند، اند اندراسن ویکھ وکھائیا۔
نو جنم پچھے رہی چند، چنتا چکھا جگت تپائیا۔ اک دن ملیا گوبند مرگند، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تُساں پانی پیایا سی وچ ٹنڈ،
کچی مٹی ہتھ اٹھائیا۔ ہس کے کہا اسیں ہوئی تیری بند، دوجا نظر کھنے نہ آئیا۔ گوبند کہا جس ویلے میرا مالک آوے بند، بندسہ
پچھلا ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی سرب میٹ کے چند، چنتا چکھا دے گوائیا۔ اودوں پوجدے سی شو لنگ، شنکر کہہ کے ڈھولا گائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشہار اک سرنائیا۔ ستگر شبد کہے نو آ جاؤ بؤرے گکے، ککا کھکھا دینا پڑھائیا۔
تُساں نیر وپایا سی وچ مکے، جدوں محمد کیتی جُدائییا۔ چاچے تائے ماسی دے بھرا سی سکے، ناتا باہمی ویکھ وکھائیا۔ تُساں منگ

منگی حقّے، نیوں کے سجدہ سیس جھکائیا۔ محمد کہہ میرا خدا سب نوں تکّے، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ اسیں آئیے دیگرے بعد یکے، نت
نت ویس وٹائیا۔ اوہ سب دے اندر وسے، گھر گھر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
سچ دا لیکھا دئے چکائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ہور جیہڑے رہندے باقی، اپنی لو انگڑائیا۔ جنہاں بستر پہنے خاکی، چارے ورن چارے
جھنڈیاں لو اٹھائیا۔ اچی کوک کہو باقی، سندیسہ سچ سنائیا۔ اسیں پرہ دے بھلیاں دے رہنا نہیں ساتھی، کوڑا سنگ جانا تجائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے گرمیت سنگھ ہور رہ گئے کپڑے، اٹھ کے دے
سنائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگت بولے جیکارا، بھگت دوارے اُتے رہیا سنائیا۔ خبرداری دا للکارا، لائق نالائقاں دیاں سمجھائیا۔
دنیادارو آگیا چوویاں اوتارا، جس دا سارے راہ تکائیا۔ جس نے پہلوں منجیت جگدیش دا پایا چھہارا، سگن تن والا منائیا۔ اج
شادی دا کرے وبارا، شادیاں رہیا کھڑکائیا۔ سو گرمکھ ویایا سمجھو جو گیا ہری کے دوارا، پرہو کنت بندھائیا۔ اوہ سہاگی
کاہدا، جو جھے تے مر جائیا۔ پورا کرے قول وعدہ، لیکھا سرب چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل
وکھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے کیوں سوہے کپڑے پہنئے رنجیت کور، کاری خبر دیاں سنائیا۔ کلجگ وچ ستجگ چلنا دور، حکم حکم
وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں کارج جانا سور، سوہرا پیئی آکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم
ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے اج اوہناں دا وواہ، جو آکو کنت پرنائیا۔ ناتے چھڈ کے بہین بہرا، ماتا پتا جگت تجائیا۔ ویکھیا دھر دا تھان،
جھے زرگن نور جوت رُسنائیا۔ پُرکھ اکالا منّ کے پتا ماں، گود سہنجی سوہا پائیا۔ سو مالک پکڑے بانہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ سچ ویاہ دی ساچی خوشی، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ دھرم دی
دے کے رُچی، رچنا دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو تسیں کتن نہیں آئے بتی، بُتخائیاں ڈیرہ لائیا۔ میں کوک سناواں اچی، دھر سندیس
الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک درسائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے کیوں امرجیت
پوائے کپڑے چنگے، سورہ چند رُسنائیا۔ آکے کرنا پئے کھئے نہ جنکے، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے لڑائیا۔ بھے وچ کھئے نہ کبے، مہربان ہوئے
سہائیا۔ جنم کرم دے پاؤنے پین پھیر نہ تہے، گلاف معاف دئے کرائیا۔ جیہڑے پنج اکٹھے ہوئے وچوں چھبے، آگے اپنا دھام بدلائیا۔

پنچے پوست ڈوڈے جنہاں کول کتھے، کتاں نال سنائیا۔ کدے دادو دے دیوہرے پوست پی کے ہندے سو اتھے، مستی وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جنہاں پنجاں غریباں نے کالے نشان لائے اُپر تے، آگے جانا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کھے جنہاں لکیر ماری اُتے پیٹ، لائن لئی بنائیا۔ ایہہ پنچے سنتری ہندے سی اُتے گیٹ، جس بُرج وچ ماتا گجری بند رکھائیا۔ ایہہ چوری چوری متھا لیندے سی ٹیک، دُوروں دُوروں سپس نوائیا۔ اسپس ستگر تیری بھیٹ، تڈھ بن اور نہ کھئے اکھوائیا۔ سائوں لے جا اپنے دیس، جتھے ملے بے پرواہیا۔ گوہند کھا تھانوں آؤنا پینا وار پھیر ایک، ایکنکار نال ملائیا۔ ساچی رکھنی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تغلق خاندان دا پچھلا نظیر، نصیر حسین سارے گائیا۔ ایہہ ہندا سی گھر وزیر، وزارت اک وڈیائیا۔ کدا ہندا سی تقریر، طرح طرح سمجھائیا۔ چٹے اُتے کالی ماردا سی لکیر، لائق اپنا آپ بنائیا۔ اک دن مل گیا رستے وچ کبیر، کایا توں باہر جنائیا۔ کیوں ہتھ پھڑی شمشیر، کی شرع نال لڑائیا۔ سب دا خُدا اکو پیر، پاربرہم اکھوائیا۔ جے بدل دیوے تقدیر، ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پردہ آپ چُکائیا۔ نصیر کھا میرا لیکھا نہی وچ نثر، اکھراں نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں ویکھاں کلجگ کی کوڑ کڑیارے ہندا حشر، حیرت وچ دُہائیا۔ چاروں گنٹ دے اشر، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ چُغلی مارنی جس دا ہندا سی جشن، خوشی وچ وڈیائیا۔ اس دا سوہنا ہندا سی مشن، مسلہ آگے آگے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سمجھائیا۔ ایہہ گرمکھ جیہڑا ڈھاڈی، ڈھڈ رہیا کھڑکائیا۔ ایہہ تلونڈی دا گاڈی، نانک نوں سپس نوائیا۔ ایہدی براہمنی ہندی سی دادی، جو تلک متھے وچ لگائیا۔ ایہدی سرتی اندرون جاگی، بہرم رہیا نہ رائیا۔ اس نے ذات پات تیاگی، ورن برن دتا گوائیا۔ میل دھو کے داغی، سپس سپس دتا جھکائیا۔ نانک ہس کے کھا تیرا لیکھا اتم باقی، پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری راتی، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تیری لیکھے لاوے حیاتی، جیون اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاپیا۔ مُصاحبو آو کریئے صلاح، پنجاں سچ دینا جنائیا۔ کھڑا ستگر وینے ملاح، بیڑا پار کرائیا۔ دے دُھر دا راہ، نیتر اکھ کھلائییا۔ کئی نہ جائے کترا، پلّو لئے چھڈائیا۔ اُس دا بھیت دیو سمجھا، اپنا پچن سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ پنجے دسو کوئی بات، پردہ اک اُٹھائیا۔ کیہڑا ستگرُو جیہڑا میٹے کلجگ اندھیری رات، ستجگ سچ کرے
 رُشنائیا۔ جھگڑا مٹا کے ذات پات، دیناں اپنا رنگ رنگائیا۔ حصہ رہے نہ کاغذات، نام کلمہ اکو اک سُنائیا۔ سدا سہیلا ہو کے
 دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ سب دی سانجھی کرے جماعت، بندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک اُچائیا۔ مُصاحب کہن ستگر شبد منیئے سچا، سچ دئے سمجھائیا۔ کایا اندر وکھا کے مدینہ
 مکہ، کعبہ اندر دئے پرگٹائیا۔ در آیاں کدے نہ دیوے دھکا، جگ جگ لئے اُٹھائیا۔ داتا دانی بن کے سکا، سچ رحمت نام
 کمائیا۔ سو ستگرُو ویکھیا نال اکھاں، سنمکھ بیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ میلا لئے ملائیا۔ پنجے آ جاؤ اک پنڈ دے گوانڈھی، اکھئے رنگ رنگائیا۔ تُساں قصائیاں کولوں چھڈا کے ڈھانڈی، نانک دیاں
 مجھاں وچ دتا رلائیا۔ اک اک زُپٹیا متھا ٹیک کے چاندی، دھوڑ مستک نال چھپائیا۔ رو کے کہا ساٹوں بنا لے اپنی باندی، بندنا کر
 کے اپنی منگ منگائیا۔ نانک کہا میرا پُرکھ اکال بنا سوانگی، اپنا ویس وٹائیا۔ تُساں اُس دی رکھنی تانگھی، اوڑک آپے ہووے
 سہائیا۔ سو ویلا وقت سہنجنا کیتا کلجگ میٹ کے کوڑ آندھی، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ جیہڑی دھارا صاحب ستگر اکھواندی، اوہ
 شبد جوت الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ستجگ کہے میں سنديسہ دیواں دیپاں
 ستاں، ست ست سمجھائیا۔ جگت پردھان بدل لو اپنی متا، بُدھ بیک لینی کرائیا۔ چاروں کُنٹ ڈلھنی رتا، رتی رت دئے دُبائیا۔
 جنہاں نے مہندی لائی بتھاں، امام اماما ہوئے سہائیا۔ پرم پُرکھ نوں لبھدے پھردے لکھاں، کوٹن کوٹ دھیان لگائیا۔ اوہ سؤندے سیج
 بنا کے ککھاں، دھوڑی خاک والی رمائیا۔ ان کھاندے نہیں بھوجن پکا، بُھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ پلے بٹھدے نہیں کوئی ٹکا، اپنی
 دین صفائیا۔ ستجگ کہے جنان چر سوہنگ پڑھن نہ ٹپا، آگے پار نہ کھئے کرائیا۔ سب دے 'اتوں' پچھلا گیا دبا، چھپا نظر کھئے نہ آئیا۔
 پُرکھ اکال اکو مننا ابا، امی اکو لینی جنائیا۔ لہنا سب دا چکنا بسھا، ہر کرتا جھولی پائیا۔ ساچے نام دا لینا رسا، انرس نہ کھئے وڈیائیا۔
 جو پردے اندر وسا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جس نے مان دتا سستا، بوڑا ویکھ وکھائیا۔ اوہ ہابا ہنگ برہم دا کر کے پکھا،
 ساجن سجن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ستجگ کہے میں دھرم دا دینا نور، نور

نور اُپجائیا۔ کوڑا توڑ غرور، ہنگتا دینی مٹائیا۔ سچ دا دے سرور، خوشی دینی وکھائیا۔ اُس دا بخشنا پرہ نے سرب قصور، جو بیٹھا سیس نوائیا۔ سدا درشن دیوے حاضر حضور، حضراتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ اُچی منزل چڑھ کے کوہ طور، تریا توں پرے لیکھا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں پھردا آکے آکے، اگلا پندھ مکائیا۔ پرہ سنگھاسن دھار گے، بغلا پیڑا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جتھے دیپ انوکھا جگے، جاگرت جوت نور رُشنائیا۔ سچ دوار سہنجنا سوہنا سچے، بھگت سہیلے سجن سوہنا پائیا۔ جو حُکمے اندر بدھے، بندگی بندھناں گئی تڑائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ ملے سرنائیا۔ ستگر شبد کہے میں آگیا، اپنا پندھ مکائیا۔ دین دنی دا ویکھاں واقع، گھر گھر پھول پھلایا۔ انتر رہے کوئی نہ شکیا، سنسا دینا مٹائیا۔ کلجگ پاوے کوئی نہ گھائیا، گھڑن بہنہار اک سرنائیا۔ جو میٹ کے ممتا وائیا، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماٹیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا آیا دھر دا وقت، ویکتیاں دیاں جنائیا۔ پرہ نوں ملنا وچ جگت، جگ جیون داتا ہونے سہائیا۔ جس دا اکو نام فقط، فقرے صفتاں والے صلاحیا۔ جدوں پرگٹاوے پرگٹائے اپنے بھگت، بنا بھگتاں پرہ گرہ کسے نہ جائیا۔ جد آوے تے آوے اتوں عرش، فرش اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی نال ترائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ایہہ جگت پردھاناں واسطے اوکھا برس، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ستگر آپ اکھوائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے پرسدھ پنج لیکھاری، پنج ملی وڈیائیا۔ ملے میل جوت نرنکاری، نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ دنیا وچ رہنا نال ہوشیاری، چار کُنٹ ٹھوکران رہی لگائیا۔ بنا پرہو توں دوسر سچ نہ کھئے پیاری، پریم پرہ پُرکھ سرنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ہر بھگت بیٹھے اُتے بسدھا، بھگت دوارے ڈیرہ لائیا۔ جتھے بستر پائے ایشر سنگھ بڈھا، رنگت رنگ رنگائیا۔ اس دا لیکھے لاؤنا پیتا ددھا، شیر دھار چوائیا۔ ملنا مان چوتھے جگا، اتم رنگ رنگائیا۔ پوجنا نہیں کوئی گگا، گھر گمبھیر سرنائیا۔ پنجاں مُصاحبان نام کرے آگھا، اگن آتھن رنگ رنگائیا۔ دھر دا شبد سندیسہ پُجا، اوتار پیغمبر گرو رہے سُنائیا۔ ساڈا آکے آکے مدعا، مدّت دا جھگڑا دینا گوائیا۔ اکو وساؤنا جھگا، گرہ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرور ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا کھیل درسائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں خوشی اک جناواں، جن بھگتو آپ سُنائیا۔ سچ دوارے لگے ناواں، نر نرنکار آپ لگائیا۔ جیہڑا رولا پایا وانگ کاواں، کائنات دتی بلائیا۔ ٹہانوں اکٹھا کر کے وچوں گراواں، شہنشاہاں دی جڑ رہیا اکھڑائیا۔ ٹہاڈیاں بھجاں ویکھ کے باہواں، بل اپنا آپ وکھائیا۔ دھرم دوارا دس کے سانواں، سانجھا اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت ٹہاڈے سیس تے رکھے چھاواں، چہہر اپنا نام لگائیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبد سنگھاسن رہیا سچ، ہر سجن آپ سہائیا۔ رام کرشن نہ رہیا الگ، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ بھگت کپیرا آیا بھج، بھجن بندگی اک سُنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ کر اکٹھ، در گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ اشٹبھج نگارہ رہیا وچ، سنکھ ناد دُھن سنوائیا۔ نانک گوہند ویکھ پُرکھ سمرتھ، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ دین دُنی نوں رہے دس، دہ دشا سمجھائیا۔ سب نے اک دا گاؤنا جس، جو آد انت دا پتا مائیا۔ ساڈا رہیا کوئی نہ وس، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ دو جہاناں مارگ رہیا دس، مرد مردانہ حکم سُنائیا۔ سرشٹی درشٹی بدلے جھب، ممتا موہ گوائیا۔ بدی کرے کھئے نہ بد، بدلے دیوے تھانوں تھانیا۔ چار ورن رہن نہ اڈ، ناتا باہمی لئے ملائیا۔ سنت سہیلے سجن لئے سد، ہوکا اپنا نام سُنائیا۔ سچ پریتی جانا بھج، ڈوری تند اک وکھائیا۔ مورکھ رہے نہ کھئے بغلا پڑا بپ، کاگ ہنس روپ بنائیا۔ آتم پرما تم آد انت دا جپ، صفتاں والی نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو آپ گھلائییا۔ دُھر دا بھيو کھول کے بھیدا، پردہ رہیا اٹھائیا۔ کی لیکھا چارے ویدا، پُران اٹھاراں کی وڈیائیا۔ کی شاستر کہے کتیا، کی سمرتی رنگ رنگائیا۔ کی گیتا گیان مارے نیزہ، نیترا اکھ گھلائییا۔ کی انجیل قرآن صاف کیتا مہدا، دُرمت میل دھوائیا۔ کی کہانی بانی پورا کیتا لیکھا، چوراسی لکھ کٹائیا۔ جان تکیا پرہ نے نام دے وچوں نام دا پایا بھلیکھا، اصل اصل نہ کیسے درڑائیا۔ وکھو وکھ دے کے ٹھیکا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بولی نام دی دتی کرائیا۔ اللہ واپگر اوام رام رکھ صفت دا ریٹا، قیمت جگت جنائیا۔

کسے دا صاف نہ ہویا پیٹا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ جو آیا سو پرہ دی کر کے گیا ویٹا، انتظاری وچ دھیان لگائیا۔ اکو ستگر شبد بن کے بیٹا، جیہڑا جودھا سُروریر اکھوائیا۔ نت نوت ہو کے کھیوٹ کھیٹا، نئیئا نوکا جگت چلائییا۔ آد انت بھلے نہ چیتا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جیہڑا وسے سچکھنڈ دیسا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ اوہ دھار کے اپنا وپسا، نہکلنکا ناؤں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں کرے ہیتا، گرمکھ سنگ رکھائیا۔ دین اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس نوں وشن برہما شو جھکن گیشا، سُرپت راجا اند کروڑ تینتسا سیس نوائیا۔ اوہ اتم مار کے اپنا پیچہ، پرپنج ویکھے تھائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال دا ناؤں بیچا، قیمت کرنی والی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے بھگت دوارے، چارے کنتاں سوہا پائیا۔ شبدی ستگر دے اشارے، بن اکھاں سینت رہیا لگائیا۔ سب نے بولنے سچ جیکارے، اکو نام دھیائیا۔ دوجا وڑے کوئی نہ واڑے، کنڈا خار رہیا چُہائیا۔ لیکھا ویکھ ستاراں ہاڑے، سمت پنج رہیا وکھائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے رنگ گاڑھ، کوڑی کرپا کرے صفائیا۔ زرگن دھار آدوبارے، دوہری کار کھائیا۔ پھڑ پھڑ بابوں سانوں تارے، تارنہار نور الاییا۔ جگ چوڑی گر اوتار پیغمبراں نوں دتے اپنے نام والے روزگارے، نام چپ کے روزی گئے کھائیا۔ آخری چھڈ جگت سنسارے، ناتا سیکھاں مُریداں نالوں ٹرائیا۔ لکھ لکھ اکھڑ صفتاں گئے اچارے، مہا اکھ کتھ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ پیغمبر کہن جس انگریزی دے بولے پنج اکھڑ، آگے جاوے آئییا۔ بل باؤن دھار ست ویکھنی وکھڑ، وکھری کار کھائیا۔ جس نیتر نیر ورولیا اتھر، ہوکیاں وچ ڈبائیا۔ ساڈے گرہوں بھنڈار اوہ چھکن، جنہاں بل دوارے رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ باؤن کہیا تُسیں بہین بہرا، سچ سچ سمجھائیا۔ تہاڈا کھانا لوں کھا، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم ویلا گیا آ، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہونے نہ کھئے سہا، سہائتا کرن کھئے نہ آئییا۔ ساڈھے تِن ہتھ تہائوں دیواں وسا، ست رنگ دی ڈوری دئے گواہیا۔ جے تُسیں ہُن بہین بہرا، ناتا پھیر دیاں بدلائیا۔ پرہ دا کھیل اگم اتھاہ، شبدی شبد وچ جنائیا۔ بچی ہس کے سیس دتا نوا، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ ساڈا میلا دیئیں ملا، اپنے بھگتاں لئی پرگٹائیا۔ بھگتاں توں ناتا چنگا نہیں بہین بہرا، در تیرے منگ منگائیا۔ باؤن سہج نال دتا سمجھا،

سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جامہ دوہاں دا انت بدلا، در ٹھانڈے میل ملائیا۔ جتھے وچھوڑا ہووے نہ، پلّو نہ کھئے جھڈائیا۔ دوہاں دا بن کے پتا ماں، بچے اپنی گود ٹکائیا۔ درباریو تسیں بن جاؤ گواہ، شہادت دیاں بھگنائیا۔ بن کے شہنشاہاں دا شہنشاہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جیہڑی جگت والی ماں، گودی اُس دی دتی سُہائیا۔ آد انت دا نیاں، فرق رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ساچا اک سُہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ تیری کھیل نیاری، نراکار تیری سرنائیا۔ اٹھ ویکھ اپنے اوہ لیکھاری، جنہاں دا لیکھا تھاوں تھائیا۔ پرگٹ ہو جگت اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول سُہائیا۔ پورب پورب دی جنہاں نال یاری، اوہناں دینی ماں وڈیائیا۔ تیرا کھیل اپر اپاری، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے جو لیکھا تیرا لیکھ، لیکھت وچ وڈیائیا۔ اوہنوں لے جا اپنے دیس، جتھے تیرا نور رُشنائیا۔ جھکدے وشن برہما شو گیش، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ تیرا سب توں وکھرا ہیت، جگت نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ ستگر شبد کہے جیہڑے بل راجے دے گھر دے، در تیرے سوہا پائیا۔ اوہ دُھر دی سکھیا پڑھدے، انتر کر رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا دے چوٹی جڑ دے، زرگن نور کر رُشنائیا۔ بھيو کھول دے آتم سر دے، سر سروور اک سُہائیا۔ تیرے بھگت نہ جمدے نہ مردے، جیوں تیرے نال رکھائیا۔ دین دُنی دے وچوں کڈھ دے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے جو بل باؤن دی دھارا، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ اُس دا لیکھ وچ سنسارا، صاحب سوامی دینا جنائیا۔ کیسے نوں رہے نہ کھئے وچارا، وچلا بھيو دینا کھلائیا۔ ستگر شبد سدا پیارا، پریم پریتی وچ وڈیائیا۔ جس دی منزل ملے نہ وچ سنسارا، پردہ سکے نہ کھئے کھلائیا۔ جو تیرے در دا بنیا لیکھارا، گر اوتار پیغمبر اوسے دا درشن پائیا۔ ست رنگ دا تیرا نظارہ، دو جہاناں دینا وکھائیا۔ جتھے بھگتاں دا آگھاڑا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ذرا نگاہ مار پچھاڑا، اپنا نام بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھ اپنے بالے بچے، بچیاں نال سُہائیا۔ جنہاں دے تن ماٹی کچے، کنچن رنگ رنگائیا۔ مات لوک ہون نہ تترے، اگنی دینی بچھائیا۔ دھرم دینا ستے، ست وچ وڈیائیا۔ تیرا لیکھا لیکھ کدے نہ پھٹے، حصّ وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ست رنگ کہے میں کھولنا پڑدا، بھيو

دینا کھلایا۔ رام کہے میں ویکھاں بیٹھا کھڑا، اپنے رام دھیایا۔ کرشن کہے تین لوک میتھوں ڈردا، تریلوکی وچ دُبایا۔ گوہند کہے میں نانک دی دھار کھنڈا پھڑدا، نئھیاں پچیاں دیا کمایا۔ میرا گرسکھ کدے نہ مردا، گوہند گیا سمجھایا۔ بھوین پرہو سدا کھیل ول چھل والا کردا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ بٹھکایا۔ گوہند کہے او میرے سپاہ سالار، بچے نئے نظری آیا۔ کھڑے دھرم دوار، ملے مان وڈیایا۔ جنہاں بییاں کول کٹار، اُتے جاون آیا۔ منگل سینہا چانگر اُتے دے مار، للکارا زور نال سُنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملایا۔ ستگر شبد کہے جن بھکتو دین دُنی دا ویکھو وچدا ڈمرُو، ڈبے سب دے رہیا کھڑکایا۔ پُرکھ اکال آد انت دا اکو گہرُو، جوین ونا سوبھا پائی۔ جس نوں چاہے او سے نوں سد لیو، اپنے آپ وچوں اٹھایا۔ جس ویلے چاہے پچھلی کیتی ردّ لیو، آگے اپنا حُکم بناایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ ستگر شبد کہے جو گوہند دی آگیا وچ دھار، دھرنی ملے وڈیایا۔ گرسکھ نہ پُرکھ تے نہ نار، نہ نرائن اپنا رنگ رنگایا۔ اوہ چھڈ جائے سنسار، ناتا کوڑو کوڑ ٹڑایا۔ مُحبّت وچ ہو کے گرفتار، اپنا آپ میٹ مٹایا۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، جس دا ستگر ہونے سہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ ستگر شبد کہے جنہاں بییاں نے کیتی آرتی، اپنا رنگ وکھایا۔ اوہناں دا لیکھا لکھنا نال عبارتی، اکھڑ اکھڑاں نال بدلائی۔ بھگت دوارے وچ دیناں مذہبیاں والا آئے نہ کھئے سفارسی، سفارش کم کیسے نہ آیا۔ جس نوں خبر شبد سار دی، سو صاحب سلطان دُھردرگاہیا۔ ایہہ خوشی ستاراں ہاڑ دی، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ دھرنی دھرت دھول جُگ جُگ راہ بھالیدی، رہبر ملے نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو اہیدا رہیا کھلایا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو کرو توجہ، دھیان دھیان وچوں پرگٹایا۔ کس کارن بھگت دوارے سچ سنگھاسن سجا، کیوں سچے کھبے آگے پچھے بیٹھے ڈیرہ لایا۔ صدی چوڈھویں پیغمبر اپنی بیان کرو وجہ، کیوں کلمیاں والے کلمہ گئے بھلایا۔ اوتارو دھرم دی ملے کیسے نہ جگہ، مندر مٹھ رہے گر لایا۔ گرو صاحبانوں کیوں ہنس ہونے کگا، مانک موتی نام چوک نہ کھئے چُگایا۔ چار جُگ دی بانی پڑھدیاں کیوں پرکاش نہ ہونے اُپر شاہ رگا، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سارے چاہندے شبد سُنئے انخدا، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ بھگت کہے کبیر، میری

قبراں توں باہر دُہائیا۔ میں چھڈ کے شرع زنجیر، سنگل گیا تڑائیا۔ جلوہ تگ بے نظیر، اپنی اکھ کھلائی۔ دُنیا پوچے جند کریر، پتھراں سپس نوائیا۔ مقبریاں نوں منّ کے پیر، نیازاں رہے چڑھائیا۔ اکھراں دی بنا کے بیڑ، اوسے نوں سپس جھکائیا۔ منزل چڑھیا نہ کھئے آخر، مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ میں ہو کے انت دلگیر، نعرہ دیاں لگائیا۔ میرے پاتشاہ توں شہنشاہ میں آتما تیرا وزیر، دوجی وزارت نظر کھئے نہ آئی۔ توں محبوب میں مُحبت کرن والا فقیر، در درویشا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے ایہہ کرشن دے سارے پُجاری، پوجا کر کر دھیان لگائیا۔ نو وار بھلے سی وچ سنساری، اپنا آپ گوائیا۔ پھیر کر کے متنداری، بھل لئی بخشائیا۔ کرشن نے کہا جس ویلے میرا کاہن آوے بن وڈ سنساری، لوک مات پھیرا پائیا۔ تہاڈی کیتی لیکھے لاوے دن دہاڑی، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے بن کیرپا کھئے نہ لکھدا، لکھن والا نظر کھئے نہ آئی۔ ستگر رُپ وی سچے سکھ دا، بنا سکھاں توں در کسے نہ جائیا۔ قیمت ہٹ کسے نہ وکدا، ٹکیاں والا نہ مل کرائیا۔ جس نوں پیار دیوے نت دا، سچ دئے سمجھائیا۔ رُپ بن کے دھر دے پت دا، پتا پُرکھ اکال اپنی گود سہائیا۔ لہنا دینا جس جس دا، جاگرت جوت جوت رُشنائی۔ جن بھگنو اج توں تہاڈا جھگڑا مُک گیا پتھر اٹ دا، مندران سپس نہ کھئے نوائیا۔ جیہڑا تہاڈے اندر ٹکدا، ٹک ٹکی اندر دئے وکھائیا۔ ویکھو تہاڈا لیکھ لکھدا، جس نوں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ تُسیں میرے تے میں رُپ تہاڈا سکھ دا، سکھی تہاڈے متھے وچ ٹکائیا۔ ایہہ نشانہ نہیں کاغذ چٹ دا، کالے تے چٹا دتا پائیا۔ گوبند دا سیر کدے نہیں پھٹدا، امرت رس اک چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے پُجاری آ جاؤ پری پینجے، پنچو دیاں سمجھائیا۔ ذرا کھڑے ہو جاؤ جیہڑے ستے نہیں اُتے منجے، گوبند دا ستھر لیا ہنڈھائیا۔ چار سنگھاسن آکے کھڑے ہو جاؤ گنجے، جنہاں چرن چم کے جھٹ لنگھائیا۔ اگی بییاں اپنے نشانے اچے لو ٹنکے، ست رنگ دیو پلائییا۔ تیر کمان رکھو کندھے، چلے پرہ دے نام چڑھائیا۔ چنتا رہے کوئی نہ چندے، چکھا نہ کھئے تپائیا۔ سارے پرن کرو اسیں اوس پرہو دی بندے، جیہڑا جمن مرن وچ کدے نہ آئی۔ جس گر اوتار پیغمبراں راہ دسے ڈنگے، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ ونڈ ونڈا کے جیو پنڈے، ہندو مُسلم سکھ عیسائی دتے بنائیا۔ سچ پُچھو بنا پرہو تو رہن مول نہ جیندے، بنا آتما ت نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ سَتگر شبد کہے کہدی کروگے پوجا، کی سل پوجس جھٹ لنگھائیا۔ کی اشٹ متوگے دوجا، پتھراں سیس نوائیا۔ کی گرو متوگے پنج بھوتا، جو جے انت مر جائیا۔ کی دیناں مذہباں دیاں گلیاں ویکھوگے کوچا، در در الکھ جگائیا۔ کی سَتگر جنگلیں لبھ ڈھونڈا، اچے ٹلیاں ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے جِنان چر پرہ دا نام کیسے نہ بوجھا، بوجھا دیپک نہ کھئے جگائیا۔ کول ناہ بھئے کدے نہ مُودھا، امرت رس نہ کھئے جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پنچہ کہے جن بھکتو مننا کملاپتی، پت پرمیشور سیس نوائیا۔ لیلانُتی جگا دے موم بتی، کلجگ اندھیرے وچ بھئے رُشناٹیا۔ گرمکھاں دھیرج دیوے وا نہ لگے تتی، اگنی تت تپائیا۔ گرمکھو بنا شبد گرو تون کیسے نہیں کرنی گتی، چوراسی گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ جگت واسنا مایا ممتا رتی، رتن امولک ہیرا نہ کھئے بنائیا۔ ویکھو جنہاں دے متھے اُتے سوہنگ پٹی، سوہنگ سینے اُتے ٹکائیا۔ اوہناں فکر رہیا نہ رتی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جس واپگرُو دی مہا کیتی جگ چھٹی، چھتتاں نال نانک گیا گائیا۔ اوس پرہو دا کھیل ویکھو اکھیں، بھلیکھا بہم رہے نہ رائیا۔ تھادی منزل پچھلی ٹپی، پنڈھ دتا مکائیا۔ بہاویں پرہو نوں سمجھ لو گپی، گپاں وچ سب نوں پار لنگھائیا۔ ایہ گرو ارجن کیتی پکی، جس ویلے تتی لوح تپائیا۔ پھر گوبند کہا گرمکھ ابلے وچ کھئے نہ بھٹھی، تتان تن جلاٹیا۔ جے سَتگر شبد کِریا کرے تے کلجگ کرے اچھی، اچھی طرح ویکھ وکھائیا۔ گوبند کہے کے گیا میرا اوہ شبد گرو کیسے نوں کھان نہ دیوے ڈڈی مچھی، ڈنڈاوت اپنی دئے درڑائیا۔ دھرم دوار دی کھول کے ہٹی، چار ورنان دا سانجھا گھر بنائیا۔ کیسے نوں لکھنی نہ پئے پٹی، دیناں مذہباں دیاں پھاٹکاں وچوں تھانوں دتا کڈھائیا۔ ویکھو لکھاریاں دیاں گئیاں تے بٹھی موٹی اٹی، گانا گٹ نال سُہائیا۔ پنجاں پیاریاں ارک رکھی ننگی، ننگیاں اُتے پردہ کھئے نہ پائیا۔ اوہ پوستی پیارے بھنگی، بھنگ والیو تھانوں رہے سُنائیا۔ خبردار ہو جاؤ سَتگر شبد اکو جنگی، جنگجو بہادر اکو نظری آٹیا۔ جس نے گروآں دی لگن نہیں دینی مندی، اللہ واپگرُو ستنام اوم کرشن رام وپاری بن کے خریدن کھئے نہ آٹیا۔ تھانوں آون نہیں دینی کوئی تنگی، تنگدستی دینی کڈھائیا۔ تھادی آتما ہووے کدے نہ رنڈی، سدا سُہاگن دیاں بنائیا۔ اچ تون گرمکھ بن جاؤ اک دوجے دے سنگی، سرشٹی وچ پینی بھنڈی، وربھنڈ دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سَتگر شبد کہے

پُجاریو چلو تھلے، تھلا پرہہ جو ویکھ وکھائیا۔ جس نے گر اوتار گھلے، گھلوگھارا کرے لوکائیا۔ جس دا حکم کدے نہ ٹلے، ٹلیاں والے لئے اٹھائیا۔ کچھ یاد پچن کر لے ڈلے، آگے آگے سیس نوائیا۔ کی حکم دتا کیوڑے والے محلے، گوبند گر درڑائیا۔ جس ویلے پنجاں گکیاں والے ہونے جھلے، جھلک ملے نہ دھردرگاہیا۔ مایا نوں کرن بلے بلے، تاڑی گر دھاماں وچ وجائیا۔ ہتھیں کنگن پا کے میرے چھلے، ٹھگی چوری لین کائیا۔ دن نوں گولک گرو دے سنگھاسن تھلے، تے رات نوں گلے کڈھکے گھراں ول اٹھ جائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھن پلے پلے، کدھروں کوئی سکھ دھنی آوے تے بھیٹا دئے رکھائیا۔ مایا کارن سب نے گرو گھر ملے، ستگر پریم نہ کھئے رکھائیا۔ گوبند کہے میں سب توں چھڈاؤنے پلے، پلک وچ کراں جدائیا۔ میری جھال کھئے نہ جھلے، میری سکھی سر نہ کھئے اٹھائیا۔ کام کرودھ نے مارنے حلے، ویری گھر لینے اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ گوبند کہے ایہہ شبد گرو دی ڈوری، سوہنی نظری آئیا۔ جس توں سارے کردے چوری، اوہ ٹھگان چوراں ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی دا بن کے گھوری، لک لک اندر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ بھویں کوئی کرے بھڑی بھڑی، فریاد سُنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا اک سہائیا۔ گوبند کہے میں دساں شبد نشانہ، تیر کمان شبد اٹھائیا۔ تسیں میرے نوجوانا، جو اپنا بل پرگٹائیا۔ روپ دھر مردانہ، کھیل دتا وکھائیا۔ ٹھاڈا ستگر کدے نہ ہونے زنانہ، ناری نر نرائن نہ کدے اکھوائیا۔ ایہہ ساڈھے تین ہتھ دا کانا، کائنات دئے پلائییا۔ پرہہ دے کول ساڈھے تین ہتھ دا پیمانہ، جو بل دی ونڈ سمجھائیا۔ جن بھکتو کیسے نوں سمجھیو نہ کھئے بیگانہ، ہرجن ساچے میل ملائییا۔ ایہہ بدی والا زمانہ، زمیں اسمان رہے گر لائییا۔ آگے آ جاؤ پنج افغانا، پنج پیارے بہ کے آسن لو جمائیا۔ تسیں ویکھو مار دھیانا، ایہہ اوبو دھر دا مابیا۔ جس نالوں توڑ گئے سی یارانہ، یاری لا کے اکھ بدلائییا۔ کھندے سی توں ستگر گن ندھانا، تیرے ہتھ وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے گھر وسائییا۔ او بسی دیو پٹھانو، اکھ لو کھلائییا۔ جگت دے جوانو، جوہن ویکھ وکھائیا۔ اودوں بھج گئے سی وچ میدانون، اپنا آپ بدلائییا۔ اندرے اندر یاد کیتا توں ستگر مہربانو، مہر نظر اٹھائییا۔ اسیں بھلے توں بخشند ساڈا لیکھا مُکا دے جگت جہانو، جیون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گوبند شبدی کہا تسیں شرع والے شیطانو، چوری رہے کائیا۔ دوویں ہتھ لاؤ کانو، ہتھ کتاں اُتے دھرائیا۔ جس ویلے آئے سیری بھگوانو، بھگون اپنا وپس وٹائییا۔

تہاڈا لہنا دینا پورا کرے دیوے در گن یدھانو، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ
 وکھائیا۔ ستگر شبد کہے بہہ جاؤ مغل مغلیا خاندان، خانہ دتا سہائیا۔ بہادر شاہ آگے آجا جوان، شہنشاہ تیری کی وڈیائیا۔ وقت
 ویکھ وچ جہان، جہالت بھری لوکائیا۔ ہن اورنگزیب دا نہیں مکان، بھگت دوارا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد اپنا میل ملائیا۔ راتی ستیاں کیتا یاد، یادداشت لئی بنائیا۔ سُننے وچ کھلی جاگ، جاگرت رُپ سمجھائیا۔ بنا دیوے توں
 جگایا چراغ، پیر پیرا سیس نوائیا۔ میری سہائتا کر آج، عاجز ہو کے ہو سہائیا۔ گوہند تیرے بنا میرے سیس نہیں آؤندا تاج، تخت
 رہن کھتے نہ پائیا۔ تیرا اڈدا ویکھاں باز، بازاں والے تیری رُشنائیا۔ گوہند شبد وچ کہہ تیرا ڈبن نہیں دیندا جہاز، بیڑا بٹے دیاں لگائیا۔
 تیرا لیکھا اتم نال اوس گاڈ، جس نوں پُرکھ اکال کہہ کے گائیا۔ اوہ کلجگ اتم آوے آپ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ گُرمکھ میتے رکھے
 ساتھ، پنجے لے اٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا لے واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ ویکھیں بھل کے کدے ویسوا دا کراؤنا نہیں ناچ، ایہ
 گوہند دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ شبد وچ گوہند بہادر شاہ دے ہتھ ماریا اُتے
 کندھے، تھپکی دتی لگائیا۔ ٹائم ویکھن والے رہن نہیں دینے بندے، واچ کلاک نہ کھتے چٹرائیا۔ پتہ نہیں اوہ کپڑے ویلے لنگھے،
 سینگھاسن اُتے سوہیا پائیا۔ اوہ ویکھے اوہ پیارے پنجے، پنجاں دتی وڈیائیا۔ تیرا سیس بنا کے گنجے، تاج جگت والا دتا سہائیا۔ مان
 دے کے دھرم دے ڈنڈے، پوڑے دھر دے دتا چڑھائیا۔ ہن یدھ کرنا نہیں کوئی کھنڈے، کھڑگ نہ کھتے اٹھائیا۔ ستگر دو جہان
 برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال لنگھے، عیسیٰ گرجیاں وچوں اٹھائیا۔ موسیٰ اوسے دا نام منگے، مُشکل سب دی ویکھ وکھائیا۔ محمد
 ہو کے اک ٹنگے، اللہہو دا نعرہ دتا سُنائیا۔ رام بنواس وچ اکلا ہو کے منگ منگے، میرے رام تیری دُہائیا۔ کرشن کہہ میرے کاہن
 چنگے، لکھ چوراسی تیری گوپی سوہیا پائیا۔ میں تے آیا جمنا دے کنڈھے، متھرا گوکل ڈیرہ لائیا۔ دو جہان جدھر ویکھاں
 تیرا کھیل سورا سربنگے، گھر گھر وچ نظری آئیا۔ کبیر کہہ میں کھانے نہیں گھیو کھنڈے، رُکھی سُکھی کھلے نانا بن کے اپنا جھٹ
 لنگھائیا۔ ڈرگا کہہ میری اشٹبھج تے شیرسنگھ آساری تے میرے پیر ننگے، جوڑا چرن نہ کھتے چُہائیا۔ گوہند کہہ میری کھڑگ دھار
 ویکھو کھنڈے، کھنڈا کھڑگ شبدی شبد سوہیا پائیا۔ بنا پرہو توں اپنے بھگتاں نوں کوئی نہ گنڈھے، گنڈھنہار نہ کھتے اکھوائیا۔ اکو

شاہ پاتشاہ شہنشاہ جس دے کولو دو جہان منگے، وشن برہما شو سارے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے بیٹی رنجیت کور آ جائے نیڑے، نیڑا دور رہے نہ رائیا۔ ویکھ بھگت بھگوان وسدے کھیڑے، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ اینھے کیسے دے نال نہیں کوئی جھیڑے، جھگڑا من نہ کھئے رکھائیا۔ اک دا مالک اک تے اک آتم سرب چڑھاوے بیڑے، کندھے رہن کھئے نہ پائیا۔ میں سب دے وس کے کایا کھیڑے، کھیڑکی اندروں دتی کھلائییا۔ سرن آگئے جھیڑے، توں میں دا جھگڑا دتا چکائیا۔ سب نے ایس ستگر نال لے لے پھیرے، اوہلا لک رہے نہ رائیا۔ جن بھکتو کوٹاں وچوں انگنتاں وچوں مینوں اوہ بتھیرے، جھیڑے جگ جگ دے میرے چلے آئییا۔ تسیں کوئی کاگ نہیں مندر مسجد شودوالے مٹھاں بہن والے اُتے بنیرے، نین چاروں گنٹ اٹھائیا۔ تھادے اُتے پُرکھ اکال نے کیتی مہرے، مہربان دیا کھائیا۔ تسیں شبد گرو دے چیرے، چیلہ ہور نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ ستگر شبد کہے توں بٹھ کے ہرے رنگ دی پیٹی، پٹنے والا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا دھرم دوارے دا گیٹی، اوہ گیٹ کپر ہو کے سنتری ہو کے سب توں دئے سنائیا۔ جو آیا اوہ سب بیٹا بیٹی، دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ ویکھیو بھگتاں وچ رہ کے کدے نہ کریو شیخی، نما نے ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ دھرم دی دھار جگ چوڑی کیسے دے کول کدے نہیں بیچی، چوراں تھگاں ہتھ نہ کدے پھڑائییا۔ گر اوتار پیغمبران دی سدا یاد رکھاں نیکی، جو نیکیاں نیکیاں نام دیاں کتھا کہانیاں تھانوں گئے سنائیا۔ ہُن ویکھو میں ساڈھے تِن ہتھ دا ویسی، بھاویں مینوں ویسوا کہو تے بھاویں ستگر لو بنائیا۔ تھادے دوارے جن بھکتو اپنی بھگت کے پیشی، پچھلا لیکھا دتا مکائیا۔ تسی نہیں جاندے ستگر کدے نہ ہووے پردیسی، پردیساں وچوں تھانوں اپنے دیس پہنچائیا۔ ایہہ دُنیا واسطے کدا کہیتی، تھادے واسطے کایا دے کہتیاں اندر ہل چلائییا۔ تھادے نام بھندارا تے پرہو تھادے سیٹھی، اگرخان دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا رہیا ملائییا۔ ستگر شبد کہے جن بھکتو کتے لگدی تے نہیں ڈھپ، سورج سن سن رہیا تپائییا۔ ویکھیو آویں کر نہ جائیوچپ، اندر دی کتھا دینی سنائیا۔ جے چاہو ہُن پردہ ہو جائے ڈھپ، ایہہ میرے ہتھ وڈیائییا۔ سوہنا سہنجنا وقت جائے ڈھک، ڈھکواں راگ سنائیا۔ سارے کھڑے کر لو سچ گٹ، مٹھی میٹ کے دیو وکھائیا۔ اسیں شبد گرو دے پُت، دو جی جمن والی کھئے نہ مائییا۔ سانوں پرہہ درس دی

بُھکھ، جگت ترسنا گئے مٹائیا۔ ساڈا سترگر نہ جائے لک، دو جہان کرے رُشنائیا۔ اسپں تاء دئیے مچھ، پایا پرہو بے پرواہیا۔ جس نام دی پائی لٹ، خزانے رہیا بھرائیا۔ لگی پریت نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں رہیا جڑائیا۔ ساڈا پینڈا گیا مک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ شاستر سمرت گیاتا سانوں مل گیا سب کچھ، کشمکش دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اسپں سارے ہو گئے خوش، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ ساڈی منزل جائے نہ رُک، درگاہ جائے چائیں چائیا۔ سانوں ملے گوہند مت، پُرکھ اکال نال ملائیا۔ تُوں میرا میں تیرا جس نے گائی ٹک، ٹخم تاشیرا لئی بدلائیا۔ سارے دونوں ہتھیاں نال منہ لو گھٹ، او دندو او زبانی تینوں نام چین دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سانوں اوہ مل گیا سُکھ، جو سُکھ نال اپنے گھر پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے تالوں جگ چوگری کدے نہ جائے گھتھ، پگڈنڈی راہ کھیڑا سکے نہ کھئے بھلائیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا حال بسدھا، سدھ رہی نہ رائیا۔ پانی دھار سمجھ کوئی نہ ددھا، سچ جھوٹھ نہ کھئے درڑائیا۔ ایکا نام ہویا نہ آگھا، اگن آتھن نہ حکم مٹائیا۔ اک دوار نہ وسیا جھگا، گھر سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ بھو مٹیا نہ کھئے دوچا، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چاروں گنٹ دپیک بچھا، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی ویکھی روندی، نیناں نیر وبائیا۔ کھلی میڈھی ویکھی کھوبندی، سپس سہاگ نہ کھئے گندائیا۔ پائے پائے کر کے گاؤندی، گیت گوہند نہ کھئے جنائیا۔ اچی کوک کوک سناؤندی، دو جہاناں آپ درڑائیا۔ بھڑی میں پُرکھ اکال اکو چاہندی، دوچی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر کولوں پلو چھڈاؤندی، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ویکھاں کھیل پرہو پرہ بھاؤندی، جتھے منوآ من رہے نہ رائیا۔ وچار رہے نہ کلجگ کاؤں کی، کلجگ کوڑ نہ کھئے کُرائیا۔ جگت خیالاں رہی ڈھاؤندی، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک بنائیا۔ اکو ماہی دیاں اونسپاں پاؤندی، اونسر ہوئے آپ سہائیا۔ کرنی بٹائے ہو میں دی، ہوئے ہنگتا گرہ ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم اک سناؤیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی ویکھیا لگا دھتا، دھوبی صاف نہ کھئے کرائیا۔ روپ

نظر نہ آئے بگا، پڑے سارے رہے کُرائیا۔ سچ دیوے نہ کھئے سدا، سندیسہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ آگے ودھے کھئے نہ آگا، ملے مان نہ کھئے وڈیائیا۔ جدھر تکیئے مُرید مُرشدان کردے دغا، دغیبازی وچ لوکائیا۔ جگت جہان پھرے بھجّا، بھجن بندگی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اتم پردہ کیسے نہ کجّا، قضا توں سکے نہ کھئے بچائیا۔ مایا ممتا نہ میٹے دبا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کوڑی توڑے نہ کھئے حدا، حدود سچ نہ کھئے وکھائیا۔ اتم پر ماتم ملے نہ کھئے مزہ، مذاق وچ خلق خُدائیا۔ سچ صاحب دی چلے نہ کھئے رضا، رازق رِزق رحیم نہ کھئے سرنائیا۔ دھرم دا ملے نہ کیسے پدا، درگاہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی رو رو کھندی، کہہ کے رہی سُنائیا۔ پیغمبرو ویکھو دشا لہندی، میرے خُدا دی میری دُہائیا۔ جگت نِشانے ویکھو ڈھپندی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اُمت اُمت نال کھپندی، سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی اُتے دسے دھوڑ، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ سرشٹی ہو گئی موڑھ، مورکھ روپ جنائیا۔ ناتا توڑے نہ کھئے کوڑ، کوڑ کُٹب نہ کھئے ٹڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے مجبور، مجبوری سارے رہے جنائیا۔ ساڈا مئے نہ کھئے دستور، دستیاب نہ کھئے اکھوائیا۔ چاروں کُٹ ہوئے مغرور، ہنکار وچ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ ساڈے نام دا پے گیا کال، کالی رین دئے گواہیا۔ جو گوبند مارگ دس کے گیا سُکھال، شبد سندیسے وچ درڑائیا۔ کلگی دی نِشانے دے کے نال، نر ناری آپ سمجھائیا۔ میرا نام سکے نہ کھئے سنبھال، پردے وچ نہ کھئے وسائیا۔ پُرکھ اکالا بدل کے آوے چال، چال نرالی آپ بنائیا۔ آگے ویکھے مُریدان حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی اُتے پرہہ کرے دھرم دا راج، رعیت ساری ویکھ وکھائیا۔ کلگی دی تھان پھن کے تاج، تاجاں والا ویس وٹائیا۔ سب دی آس نندرا کھولے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گر مُکھاں کر کر وڈے بھاگ، بھاگان والے رہیا بنائیا۔ ایشر سینگھ ٹوں مار آواز، آگے لینا بُلّائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی گوبند تیری ریتی، ریتیوان دینا جنائیا۔ جس ویلے بھاؤ رہیا نہ مندر مسیتی، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ دھرم دی رہے نہ کھئے باغیچی، پھل پھلواری نہ کھئے مہکائیا۔ گوبند لہو کڈھکے اپنی چیچی،

چیرے نال دتا سُہائیا۔ میری سِکھی رہے سد جیتی، پرہ دی جھولی پائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں پیتی، پرم پُرکھ لئے انگرائیا۔ ساچی دس اک حدیثی، حضرتان توں پرے کرے پڑھائیا۔ لیکھا جان تن انگیٹھی، کایا کنچن پھول پھلائییا۔ دُھر دی بانی دس کے میٹھی، سوہنگ ڈھولا اک جنائیا۔ ہرجن ساچے گاؤن بن کے میتی، مِتر پیارے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ستجگ دساں دھار، سچ نال سمجھائیا۔ جس ویلے گُرمکھ چھڈے مات لوک سنسار، تن وجود ناتا رہے نہ رائیا۔ اُس نوں پیلے بستر دینے ڈار، دُھر دا حُکم حُکم پرگٹائیا۔ پنج گُرمکھ لَین نَہال، چھیواں ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ سچے گٹ نوں بنہن رومال، گندھاں تِن تِن بندھائیا۔ اُتے لیڑا پاؤن لال، جو گُرمکھ گُرمکھ واسطے لے کے آئیا۔ ایہہ شبدي کھیل کمال، لُدیانے والے دین گواہیا۔ لوک جِیا رہے نہ وِچ جہان، سماج راج نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستجگ کہے جس اُتے ہووے لال کپڑا، جگت پلِیتی کپڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ہنس بنے بغلا پپڑا، بلدھاری آپ بنائیا۔ دین دُنی توں کر کے وکھرا، گھر ساچا اک سُہائیا۔ گوہند یار ہنڈھاوے ستھرا، سؤلاں سیج وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ وساوے جتھے بنا بھگتاں کھئے نہ اپڑا، منزل منزل نہ کھئے رکھائیا۔ کھانا پئے نہ رسنا جہوا کھئے بکرا، پلِیت رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ دُھر دے حُکم وچوں حُکم بھلے کھئے نہ قطرہ، نام دا قحط گھر گھر نظری آئیا۔ ساچا نام جگت جہان وکھرا، نِت نِت وکھری کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی ویکھی حالت، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ چاروں گنٹ دسے جہالت، چار ورن پھری دُہائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے عدالت، انصاف حق نہ کھئے کھائیا۔ دیناں مذہباں پائی بغاوت، دین دُنی رہے لڑائیا۔ بنا پُرکھ اکال دین دِیال کرے نہ کھئے سخاوت، مہر نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا سب دا اکو رام، رمیا اکو نظری آئیا۔ ساڈا اکو سب دا شام، شام زین اندھیری دئے مٹائیا۔ جس نے رہن نہیں دتا غلام، شرع زنجیر دتی کٹائیا۔ مارگ دس سِری بھگوان، پردہ دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد پردہ دینا اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی اُتے ویکھیا دھرم دوارا، دھرم دھار پرگٹائیا۔ کرنا کھیل جگت نیارا، زراکار ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں دے سہارا، سِر اپنا ہتھ

رکھائیا۔ وقت سُنہنجا ہویا ستاراں ہاڑا، ہر پردے ملے وڈیائیا۔ پرہہ مان دیوے پُرکھ نارا، بُڈھے نڈھے رنگ رنگائیا۔ کھیل کھلائے سچا شاہ کارا، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سوہنا سدا وہارا، ووبہاری کار کھائیا۔ جس دیاں بھوکھتاں وچ کردے رہے انتظار ان، انتظار ی سر تہاڈے ہتھ رکھائیا۔ تسیں سارے پرہہ دیاں کتن والے وگاراں، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ شبدی دھار سُن اشارہ، اندرے اندر رہیا درسائیا۔ سب دا ہووے پار کنارہ، منجھدھار نہ کھئے زُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا منگے اک سہارا، سہاک ہو کے نام عنایت جھولی دینا پائیا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ فروزپُر والے رنجیت سنگھ دے سگن پین سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ تکیا دھر دا رانا، رعیت سنت بھگت سوہا پائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی دیوے نام دانا، دانا دانی دیا کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ست سچ دا دس کے گانا، گہر گمبہر کرے پڑھائیا۔ گڑھ توڑ اہمانا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ جن بھگتو ساچا مٹنا پرہہ دا بہانا، بہانے وچ سمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جو پرہہ دے میتے سو کھاؤن لاجی دا اک اک دانہ، سگن بھگت بھگوان ویکھ وکھائیا۔ اسیں چھڈیا جیو جہانا، سانوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ جتھے جوتی دھار پھریا بانا، بان انیالا تیر چلائییا۔ جو سُرپیر بن جوانا، جو بن اپنا اک درڑائیا۔ جس نوں جھکدے کرشنا راما، پیغمبر سپس نوٹیا۔ نیوں نیوں کرن سلاما، نمستے کہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ سو آگیا گن ندھانا، گہر گمبہر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ لیکھا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رسنا رس جانا بھل، اہل دئے درڑائیا۔ بھگت بنو پرہو دی گل، گل عالم ویکھ وکھائیا۔ دین دنی دیوا ہووے گل، بنا بھگت گلشن نہ کھئے مہکائیا۔ مایادھاری جانے زل، بھگت بھگوان ہوئے سہائیا۔ ساچی بخش کے چرن دھول، دُرمت میل دئے مٹائیا۔ جن بھگتو ستجگ دا سچ اصول، اصل نوں اصل دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل لئے ملائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرمکھ سجن ملن ساتھی، ساچا سنگ بنائیا۔ مُحبت وچ مٹن

آکھی، پریم وچ وڈیائیا۔ ایہ آگے چار جگ دی ساکھی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا جنم کرم رہیا واجی، واکھاں دا پردہ رہیا اُٹھایا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

پِغمبر نہ دِونے منکھے اوتار چوزیزیئے جیا کوز وکھے گروُ محیونے مل جزاکو جکھینے شبدے شمشاسی کلمہ کلامے کُل الیاسی ہرے زونے کوئینشاتے بجوتو وجرتے قوہینے جامے نہ زہا تورے پھوزینے انیانے پینازو پیرے پیزائی کھننتا خُزی دہلزکھا مَوجوُنے مؤزی تنوسوت تسکے طبعے تاجیرے شہناہو وکیزا مشوشوٹو فضلے وُضوُ محمدے رزو پِغمبرے ازو نہکوُ جیوا زتے جاخت خاکے اللہ علی وزد ولی عیہد وحدیاں وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرنی کار کھایا۔ پِغمبرو گوشتے کُرن اوتار ونوُشے وزون گروُ چشمے چوشے چالیزے زُن ستگر شبد منزا مہوشے ویویدے سُن کھلتائے مذہب خلقتے غضب فرشائے تعجب ارشائے ادب زانوُ جائے قدم بوسائے پدم کرینا عدم مزکوبا بدن نیستائے نیستو وطن بے وطن بے پرواہ اپنے در وکھایا۔ پِغمبر کعبائے خُدا اوتار وحدتے دُعا گروُ صلاحتے زباں شبد ستگر عنانتے کُن کُل ازش، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سندیس دیوے درے جوا دہلیزے عزیزے تمیزے تمہید تعریف حریف حرف حرُوف نال جنائیا۔

★ پہلی ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

تئی اوتار نیتر نیر ویاون ہنجھو، چہہر مُحبّت پریم پیار رکھایا۔ پُرکھ اکال تیری بھیٹا کرنا بودی جنجو، دو جہان نوجوان تیری اک سرنائیا۔ سب دا اتتر تیرا حُکم منو، ممکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ سانوں یاد تیرا سندیسہ جو جٹ جٹے دتا دھتو، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ نانک سکھیا دتی بالے سندھو، سندھیا ویلے ست درڑائیا۔ لیکھا یاد آیا گر ارجن نال چندو، سوریہ چند دئے گواہیا۔

بقایا دسیا براہمن گنگو، گنگا گوداوری جمن سُرستی روئے مارے دھاپیا۔ گوہند دھار کہا کرے کھیل پرہہ دینا بندھو، بندھن ویکھے جگت لوکائیا۔ جو آتم پر ماتم سب دا بنے سنگو، سکلا ساتھ نبھائیا۔ جن بھگتاں اندر دیو نام اندو، اند اند وچوں پرگنائیا۔ کلجگ اتم لیکھا ویکھے کندھو، کنارے پھول پھلایا۔ جھگڑا مکاؤ کریر جندو، مڑھی گور نہ کھئے وڈیایا۔ کوڑی کریا چاروں گنت ڈٹو، ڈنکا اپنا نام لگائیا۔ ست دھرم دا بیڑا بتھو، بندھن دین مذہب کٹایا۔ شبدی دھار سب نوں پکڑے کتو، کرنی دا کرتا دھردرگاپیا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی چہر چھتو، تن ماٹی خاک پھول پھلایا۔ دین دنی نیتربین تکے انھو، گھٹ گھٹ انتر پھول پھلایا۔ کی سندیسہ دتا ماتا گربھ وچ اہمٹو، کرشن کاہن وڈ وڈیایا۔ کی رام کہا میرا رام جنی مائل کھئے نہ جنو، جنیندی بنے کھئے نہ مائیا۔ جو انتر نرت نوری دھار سب دے رلو، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ بھگت دوارا ایکا ملو، مالک ہو کے ویکھے وکھایا۔ گرمکھاں نام نیشانے پردے سلو، صاحب سلطان تیر چلائیا۔ سمند ساگر وے کھو جلو، جل تھل مہیئل کھوج کھوجایا۔ اگنی ریت ویکھو تھلو، پریت تے پردہ لاپیا۔ دھر دا حکم بول کے بلو، حالت بدلے جگت لوکائیا۔ وس کے نہچل دھام اٹلو، دو جہاناں ویکھے وکھایا۔ دھر فرمانا اگم گھلو، گھائل کرے تھاوں تھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دلو، ست دیپ ست سمجھایا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا مات پھلو، پت ٹہنی رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن جوت ہو کے بلو، دیا باقی نہ کھئے رُشنایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹو کلو، کل کاتی دئے کھپایا۔ جگت و دیا ساری چھلو، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھایا۔ اوتار کہن پرہہ تیری دھار جنجو بودی، سوتر دھاری وڈ وڈیایا۔ سرشٹی ہوئی کرم کانڈ دی روگی، کوڑی کریا نہ کھئے گوائیا۔ کام واسنا ہوئی بھوگی، انتر رس نہ کھئے چکھایا۔ ثابت رہیا نہ کھئے جوگی، جوگیشتر نظر کھئے نہ آئیا۔ ہوئے ہنگتا سب نوں کیتا روگی، ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ پاپاں بہار ہویا بوجھی، کلجگ پار نہ کھئے کرائیا۔ پردا سکے کوئی نہ سودھی، سدھ بدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ بھيو کھلے نہ اکادھ بودھی، بدھی توں پرے نہ کھئے پڑھایا۔ خانہ جنگی لگی گھروگی، گرہ مندر نہ کھئے صفایا۔ کوڑی کریا بنے ویوگی، برہوں چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ ست دھرم دا دسے کھئے نہ موڈھی، سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ نیشانہ ویکھے چن رام دی ٹھوڈی، نو نکے سوئی سوہا پائیا۔ کی کھیل دسیا یدھشتر کرشن ہتھ لا کے گوڈیں، کاہن کاہن دتا درڑایا۔ کی موسیٰ ہوئی سوچھی، پردہ انتر

انتر اٹھائیا۔ کی عیسیٰ پھڑ کے اُلٹی کوڈی، دھرنی اُتے دتی رگڑائیا۔ کی محمد چوڈاں طبقاں وچ نظر نہ آئی بودی، بُدھی تون پرے کی جنائیا۔ کی نانک کھیل دسیا سوڈھی، ویدی کل بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار کہن تیرا جنجُو بودی شِکار، دھرم دھار سمجھائیا۔ ایشٹ گرو اوتار، درِشٹ وچ سمجھائیا۔ نمو نمو نسکار، ڈنڈاوت سہج سُکھدائیا۔ چرن کول بلہار، گھولی گھول گھُٹایا۔ دھوڑی مستک چہار، ٹکے نام رمائیا۔ ہو کے خِدمتگار، خادم سیو کھائیا۔ در ویکھ سچا دربار، در ٹھانڈے سیس یوئیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ تیری رسم نال ادھار، تیری قسم نال وڈیائیا۔ تیرا چشم نال دیدار، تیرے خصم نال خاوند سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار کہن تیری دھار جنجُو بودی ٹکا، ٹک ٹکی تیرے نال لگائیا۔ پُرکھ اکال بدل دے سیکھ، ساچے رام رام دُبائیا۔ لہنا دینا ویکھ وڈا نگا، کابنن دے کابن بے پرواہیا۔ سب دا مالک بن پتا، پت پرمیشور سوبھا پائیا۔ سانوں یاد نہ آوے پچھا، پچھلا لیکھا دینا مُکائیا۔ سرب سوامی کر چھا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کی سَتجگ تریتا دواپر دتی سیکھا، سیکھیا سچ نام سمجھائیا۔ کی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان لکھا، اٹھ دس وجی ودھائیا۔ کی انت اوس دا نکلنا سٹا، سٹیبازی دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا لیکھ کر دے چٹا، چیٹک اپنا نام لگائیا۔ تیرا کھیل کیسے نہ دسا، نیترا اکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سب دا مالک بن پتا، پت پرمیشور ہو سہائیا۔ تَدھ بن جگ نہ کیسے نچٹھا، لہنا انت نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال ملایا۔ اوتار کہن جنجُو بودی تیری جھولی، جھلک دینی رام دُبائیا۔ آتم پرماتم سب دی سانجھی کر بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ سَتگر شبد بنا ڈھولی، دو جہان کرے شنوئیا۔ کلجگ کوڑی میٹ دے روئی، روئی اپنا نام لگائیا۔ اسان کھیل دسیا ہوئی ہوئی، جگ جگتی گئے جنائیا۔ تیرا لیکھا اُپر دھوئی، دھرنی دھرت دھول سیس جھکائیا۔ دھار ویکھ کرشن کابن سؤلی، ساول سندر رنگ رنگائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کرے بھڑی بھڑی، دُکھ درد وچ کُرائیا۔ ساچے نام دی لا دے پوڑھی، ڈنڈا اکو اک وکھائیا۔ مانس ویل رہے کھئے نہ کوڑی، امرت رس دینا بھرائیا۔ گلی بھڑی میٹ دے سوڑی، مارگ پنٹھ اک جنائیا۔ بھگت بھگوان بنا لے جوڑی، آتم پرماتم رنگ رنگائیا۔ سرتی شبد بٹھ لے ڈوری، تندو تند نہ کھئے کٹائیا۔

پُرکھ اکال عرض موری، اوتار اوترا رہیا جنائیا۔ تیرے نام دی ہووے چوری، ٹھگی یاری ویکھ لوکائیا۔ منتر فُرنا پُھرے نہ کوئی پھوری، کلپنا کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ ساچا نام بخش دے بھوری، بھوریاں وچ پین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرا ویکھ وکھائیا۔ اوتار کہن بودی جنجُو تیرا رستہ، راہے راست دِتا دِرڑائیا۔ اتم بٹھ سب دا بستہ، شبدي دھار گنڈھ پوائیا۔ ساچا مارگ دس دے سستا، جتھے قیمت مُول نہ لاگے رائیا۔ من پُھرے مُول نہ نسدا، کوڑ کلپنا نہ کھئے گر لائیا۔ نظارہ دے دے اپنی اکھ دا، نج نیتر نین کر رُشنائیا۔ گرہ مندر وکھا دے سچ دا، جتھے نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی کچ دا، کچی تند دینی ٹڑائیا۔ تیرا پیار لُون لُون ہووے رچدا، رچنا اپنی دینی وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ من مت دا، گُرم ت اکو اک دِرڑائیا۔ میل مل جائے کلاپت دا، پت پرمیشور سوہا پائیا۔ در کھول اگتے ہٹ دا، ونجارے گرمکھ لے بنائیا۔ راگ سنا شبدي بھٹ دا، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ کنارہ دسدے اپنے ت ت دا، جتھے امرت دھار وپائیا۔ تیرا نام ندھانا چار کُنٹ پُھرے ٹپدا، ٹپا تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اوتار کہن جنجُو بودی تیری رسم، رستہ دین دُنی سمجھائیا۔ ونڈ کر کے ماٹی جسم، حُکم نام دِتا دِرڑائیا۔ اپنی اکو سمجھا کے قسم، نور ظہور جگت چمکائیا۔ جلوہ جنا کے اپنے چشم، چشم دید در سمجھائیا۔ سب دے پورے کر چن، بھوکھت لکھت دے وڈیائیا۔ کلجگ جیو چاروں کُنٹ مچن، اگنی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ جگت وکارے وچ تپن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ انت سب دا پھل لگا پگن، سب دی جھولی دینا پائیا۔ اسان چھڈنا لوک مات دا وطن، بے وطن دئیے جنائیا۔ سچ دوارے تیرے وسن، وسنیک اکو سوہا پائیا۔ تیرا نام دُھر دا ہووے بھجن، بندگی اک دِرڑائیا۔ اکو دھوڑ کراؤنا مچن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ پرماتم آتم بننا سچن، سکلا سنگ نبھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے دیپک جوتی جگن، چار کُنٹ ہویے رُشنائیا۔ سنت سہیلے تینوں سدن، انتر آتم آواز لگائیا۔ پریم پریتی وچ ہو کے مگن، مایا ممتا موہ گوائیا۔ ناد اگتی تیرے وچن، دُھن دُھن شنوائیا۔ اوتار دوارے تیرے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ باون ہو کے لگا گجن، کوک کوک سُنائیا۔ بل کھلو کے اُپر پین، نگاہ زمیں اسمان جنائیا۔ جس دا آکار لگا ودھن، ساکار دئے وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی دسے نگن، پردہ نام نہ کھئے رکھائیا۔ نگاہ ماری اُپر گگن، گگنتر دئے دُہائیا۔ وشن

برہما شو بھجن، چلن واہو داہیا۔ راوی کنارہ سارے لہن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اک دوجے دیاں پیڑاں دبن، چار جگ دا کھرا کھوج
 کھوجائیا۔ اپنیاں وچاراں وچوں کڈھن، دھیان دھیان نال ملائیا۔ بل نون یاد آگیا پچھلا سنگھ پچن، پچن جس دا پور کرائیا۔ جیہڑا
 جگندر سنگھ نے بھیجا سگن، کور جگندر دی جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ اوتار کہن بودی جنجو تیرا روپ، صاحب تیری سرنائیا۔ بل باون والا بھوپ، داتا دانی رہیا دکھائیا۔
 جس نے اپنا کیتا کوچ، کوچا گلی دکھائیا۔ اُس دا تتھا اک سپوت، راوی کنڈھے ڈیرہ لائیا۔ اُس دے نال نفر سی دوت، نیدا پچھلا
 نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نیدا بن کے کھیوٹ کھیٹا، بل
 سپتر کندھ اٹھائیا۔ پریم پیار دی دے کے بھیٹا، کیڑ تن چھپائیا۔ پُرکھ اکال تکیا نیتا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس پیار بخشیا
 ہیٹا، اندر انتر درسائیا۔ ویلا وقت یاد کر لا چیتا، چیتن سرتی دیاں کرائیا۔ پھیر بھیو کھلایا دس دسمیشا، پردہ آپ کھلایا۔ پھر انت
 جنایا جس ویلے کلجگ دھاریا بھیسا، کل کلکی ناؤں وڈیائیا۔ کھیل کھلاواں ماجھے دیسا، دیس دیسنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھگت سپیلے
 پورب ویکھاں، نیتر لوچن نین اکھ کھلایا۔ سب دا پورا کران لیکھا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ مان دواواں مؤنڈ مؤنڈائے دھاری کیسا،
 سُنّت ہنّت نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نیدو کہا میرے
 انتر اک ریجھ، پریم نال جنائیا۔ بل سپوتے تیرے گل پہناواں قمیض، تن وجود نال وڈیائیا۔ مستک اُتے مار کے لیک، بنا نشان
 انگل چھپائیا۔ دُھر حُکم ہویا تیری آسا پوری بھئے اُمید، منسا ویکھ دکھائیا۔ اوس صاحب دی رکھ اڈیک، جو مالک دُھردرگاہیا۔
 جس ویلے کلجگ اندھیرا ہویا تاریک، نرگن نور نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے پرہہ ٹھاکر آوے ٹھیک، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ ساچا نام دس
 حدیث، دُھر دا منتر دئے جنائیا۔ اکے گرہ کر وسنیک، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ شبدي دھار دے تمیز، لیکھا پورب دئے درڑائیا۔
 ایسے کارن جگندر سنگھ دی پوری کیتی ریجھ، رمز اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اوتار کہن پرہہ جنجو بودی لے سنہال، سمبھل تیرے چرن ٹکائیا۔ تون شہنشاہ اسیں کنگال، جگ
 جگ دے منگتے جھولی ڈاہیا۔ تون پتا پُرکھ اکال، آد انت تیری سرنائیا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے لال، تیری گود ڈیرہ لائیا۔ جگ

چوڑی سمجھ نہ سکے چال، نت نوت ویس وٹائیا۔ شبد سندیسہ سُن دے رہے حال، آگے اور نہ کھئے چٹرائیا۔ تیری مہا وچ کردے رہے بہال، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ کھوجدے رہے کایا ماٹی کھال، تن وجود پردہ لاپیا۔ جاں تکیا تُوں داتا دین دیال، دیاندھ سرنائیا۔ جہاں تہاں کریں پرتپال، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ حال، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، ڈورُو ڈنک رسیا وجائیا۔ مایا توڑے نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی سیکھیا اک سیکھال، چار ورن اک سرنائیا۔ ست دھرم بنا دھرمسال، دوارا اکو اک وڈیائیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، ذات پات دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا ہووے اکو سوال، مانگت اکو الکھ جگائیا۔ اکو شبد ہووے دلال، دوجا وچولا نہ کھئے وڈیائیا۔ کایا مندر اندر ہووے تیری بہال، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوئیا۔ اوتار کہن پرہہ جنجو بودی ریتی جگ، تتان ونڈ ونڈائیا۔ تیرا درس اُپر شاہ رگ، جتھے زرگن نور جوت رُشنائیا۔ کرم دی ساڑے کھئے نہ آگ، وکار ہنکار نہ کھئے جنائیا۔ تیرا شبد سنیئے انحد، نادی ناد شنوائیا۔ پچھلے جھگڑے جائے چھڈ، اکھراں والے نام نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو نشانہ دے گڈ، دو جہاناں دیئے جھلائییا۔ تیتھوں رہے کھئے نہ اڈ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ حُکمے اندر سارے سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ اسیں سارے تیری یڈ، یکے بعد دیگرے سیو کھائیا۔ جگ چوڑی گئے لنگھ، ستجگ تریتا دوپرپندھ مُکائیا۔ کلجگ کریا کر جہب، در تیرے واسطہ پائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری کھڈ، بن سمبل توں سمبھل کے چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ سنت سہیلے اپنے لبھ، چاروں کُنٹ پھول پھلائییا۔ کلجگ جیو بگڑے بپ، رسنا کاگ وانگ کُرائیا۔ بن ہر نامے خالی ہڈ، ناڑی پنجر دے دہائیا۔ اوتار کہن بہڑی ساڈا نہیں کوئی وس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ اسیں تیرے نام دا گا کے آئے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلجگ ویکھ رین اندھیری مس، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا رہی نچ، دھرم دواریاں ناچ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در سہنجنا اک سہائیا۔ اوتار کہن جنجو بودی دھوتی، دُھر دھرم سرنائیا۔ سرشٹ سبائی اٹھا سوتی، کلجگ ستیاں رین وپائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، اندھ اندھیر مٹائیا۔ ساچا شبد سنا سلوکی، سو بلا اگم اتھاپیا۔ تیری کھیل ویکھی انوکھی، اچرج دے درڑائیا۔ کلجگ جیواں مت رہے نہ ہوچھی، ہوشیاری نال دے بدلائیا۔ تیری سمجھ نہ آوے سوچی، عقل

بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ لیکھا ویکھ زویداس چمارے موچی، جو مچل کے گیا دکھائیا۔ کلجگ کایا باہروں ہونی پوچی، انتر کوڑ کُرائیا۔ اُس ویلے بنا پُرخہ اکال تون ہونا کھئے نہ دھوبی، ناما چھمبا دئے گواہیا۔ بنا دین دیال چُکے کھئے نہ گودی، گوداوری کندھے گوبند گیا جنائیا۔ کن پائا رہے کھئے نہ جوگی، گورکھ مچندر کوک سُنائیا۔ رام رسیا رہے کھئے نہ بھوگی، راون راہ وچ گیا جنائیا۔ ثابت رہے کیسے نہ بودی، بُدھ کوک کے دتی دُبائیا۔ پنچٹی رام نے بنھ کے دھوتی، سینتا سہج نال جنائیا۔ کلجگ اتم سب دی واسنا ہونی کھوٹی، میرا لباس ساتھ نہ کھئے نبھائیا۔ براہمنان کھانی برہم دھار دی بوٹی، سچ سچ نہ کھئے سہائیا۔ ودیا پھرنی مگر روٹی، گھر گھر پئے دُبائیا۔ بودی والیاں پہنی ٹوپی، ٹوپیاں والیاں پٹا رام جانا بھلائییا۔ سادھاں بنھنی تیڑ لنگوٹی، ثابت نظر کھئے نہ آئییا۔ کلجگ آیو ہونی چھوٹی، پوری پورن پرہ نہ کھئے کرائیا۔ سادھاں نام جینا ہوٹھیں، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جگت چنہ بناؤ نے ٹھوڈی، چہار سیس وچ سٹائیا۔ رس رہنا نہیں وچ ڈوڈی، پنکھڑیاں روپ نہ کھئے مہکائیا۔ پیو پتران دی ہتھ لاؤنا گوڈیں، جگت مان وڈیائیا۔ گوبند پرگٹ ہونا گل سوڈھی، سوڈھ بنس سمجھائیا۔ پھیر اُس نے سب نوں جانا چھوڈی، اگلا سنگ نہ کھئے دکھائیا۔ پُرخہ اکال دی ہنا گودی، سچ دوار سہائیا۔ اُس دی لے کے اوٹی، سمبل نور رُشنائیا۔ سب دی چڑھ کے چوٹی، چوٹا بن کے ویکھ دکھائیا۔ پیار وچ نہ ہوئے دوکھی، وبار وچ سرب تجائیا۔ اتم دا بن کے شوٹی، پرما تم اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جس دی ستجگ ترینا دوا پر بھری چوکی، نت نت سیو کھائیا۔ اُس دی گل کدے جائے نہ اؤنتی، جن بھگت لے پرگٹائیا۔ بھگتان نال پرہ دی دھار سوہتی، سُکھ ستگر آپ درڑائیا۔ اتم نار سہاگن کھوٹی، خصم اکو اک جنائیا۔ گوبند ڈھئیا لاؤنا ڈھونکی، انت لے انگرٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب وڈ وڈیائیا۔ اوتار کہن جنجو بودی تیری شردها، شردهالو سیو کھائیا۔ تون مالک ساچے گھر دا، گرہ تیری وڈیائیا۔ تون روپ نرائن نر دا، نرنکار تیری سرنائیا۔ جو چاہیں سو کردا، کرتا پُرخہ وڈ وڈیائیا۔ نہ جئے نہ مردا، نرگن نور جوت چمکائیا۔ شبدی دھار گھاڑن گھڑدا، آد انت کار کھائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن تیری سرنائیا۔ اوتار تیرا نام پڑھدا، مہا اگم اتھاپیا۔ چرن دھوڑی خاک ملدا، اپنی خوشی منائیا۔ جس ویلے تیرا دیپک جوت بلدا، کایا مندر ہوئے رُشنائیا۔ نام سندیسہ ہووے گھلدا، دُھر دی دھار جنائیا۔ پردہ لاه کے نہچل دھام اٹل دا، گھر دئے دکھائیا۔ ہُن ویلا کلجگ کل دا، کورو

پانڈو روون مارن دھاپیا۔ کی لیکھا اٹھاراں کشونی دل دا، اٹھائی اٹھ نال دُہائی۔ تیرے آگے زور نہ چلدا، نیوں نیوں سپس نوآئیا۔ کُجھ بھیو دس دے سوال حل دا، حالانکہ تیرے نام وچوں تیرا بھیو کھئے نہ پائی۔ تیرا کھیل اچھل اچھل دا، چھلداہاری کی چڑائی۔ کی لیکھا ہونا ست سمندر جل دا، ست ست نال درڑائی۔ کی کھیل ہونا کلجگ ڈونگی ڈل دا، ڈلے گوبند گیا سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائی۔ اوتار کہن پرہو جنجو بودی تیری دات، داتے دانی تیری سرنائیا۔ ساڈا ایس نال نہیں کوئی ساک، ناتا رہے ٹرائیا۔ تیرا دس کے اکو واک، واقع رہے جنائی۔ سب نوں کرنا پئے اتفاق، فاق وچ نہ کھئے رکھائی۔ اسیں اوتار تیرے انت ہو گئے ماٹی خاک، جسم نظر کھئے نہ آئیا۔ ست وچ ست ملن دی ست دسی جاچ، یاچکاں دتی درڑائی۔ کی ہویا جے رام دی مہا بالیک لکھی نال قلم دوات، اشاریاں وچ درڑائی۔ انت پھیر رام دے رام نوں کر کے یاد، ڈنڈاوت وچ سپس نوآئیا۔ بنا اُس توں پوری ہووے کیسے نہ خواہش، ترسنا ترکھا نہ کھئے گوائیا۔ جس رام نے رام بھیجنا بناس، جنگل جوہاں وچ پھرائیا۔ اُس دا کھیل عجب تماش، آگے پچھے نہ کھئے درڑائی۔ اُس نے اتم آؤنا خاص، خالص اپنا روپ درڑائی۔ سب دا لیکھا ویکھنا آپ، اپنا پردہ لاپیا۔ اُس نوں سب نے متنا باپ، پتا پُرکھ اکال سرنائیا۔ بنا اُس توں سانجھا کیسے نہیں کرنا جاپ، ماتو رنگ نہ کھئے رنگائی۔ اُس دی تن دی سب توں وکھری ہونی پوشاک، بنا جنم توں اپنا آپ وچ چھپائی۔ جتھے کدے نہ ہووے کھئے اُداس، چنتا غم نہ کھئے رکھائی۔ جن بھگتاں دی اکو جماعت تے اکو بنائے کلاس، کلا اپنی آپ درسائی۔ اکو نام کلمہ شبد ہووے گاتھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائی۔ ٹوں میرا میں تیرا دھر دا ساتھ، دو جہان ناتا نہ کھئے ٹرائیا۔ سب دی پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ وچوں پرگنائیا۔ اوتار کہن پرہو جنجو بودی تیرے حوالے، احوال وچ جنائی۔ تیرے کھیل ویکھ نرالے، نراکار تیری سرنائیا۔ اسیں سب دے کڈھے دوالے، باقی حساب نہ کھئے رکھائی۔ اتم بدل کے اپنے چالے، چال نرالی اک رکھائی۔ تڈھ بن مات لوک نہ کھئے سمبالے، سمبل گھر نہ کھئے وسائی۔ لبھیاں ہتھ نہ آوے بھالے، تیرا نور نہ کھئے چمکائی۔ کلجگ کوڑی کریا توڑ جنجالے، جاگرت جوت کر رُسنائی۔ کی پکار کیتی تیغ بہادر کول دیگ ابلن لگے دیالے، سپس سپس وچوں نوآئیا۔ تیری رحمت دے میرے بدن اُتے چھالے، شالا بخشنی اک سرنائیا۔ کلجگ انت ساچی

گھالنا کھئے نہ گھالے، گُرمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھیکھادھاری بھوئے باہلے، بہ گنتی وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ اوتار کہن جنجُو بودی تیرا کھیل پنج تت بُت، بُتخانے ویکھ وکھائیا۔ اسیں تیرے لاڈلے سُت، سَتگر تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں صاحب سوامی اناشی اچت، چار جُگ تیری سرنائیا۔ سارا تینوں دسیئے دُکھ، دُکھڑے وچ کُرائیا۔ جنی پوتر نہ کھئے ککھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ مات گرہ اُلٹا رُکھ، دس دس ماس اگن تپائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھپ، حیرانی ساڈے انتر آئیا۔ پرہو بیٹھ گئے اسیں چُپ، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیا۔ ہُن آپ نہ جاویں چُھپ، چھاپا مار تھاوں تھائیا۔ ساڈیاں کرنیاں ساڈے کولوں پُچھ، پچھا سب ٹوں یاد کرائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لک، لکیاں لے اٹھائیا۔ اسیں تیری سارے گاؤنا چاہندے اکو ٹک، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ جو آد دا رُپ مائس مانکھ، مانو رنگ رنگائیا۔ اس توں پرے نہیں ہور کچھ، پارہم برہم تیرا رُپ نظری آئیا۔ کلجگ اتم اپنی گودی چُک، چاروں کُنٹ ہو سہائیا۔ جن بھگتاں میٹ ترسنا بھکھ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ جو جنم کرم دے گئے رُٹھ، رُسیاں لے منائیا۔ پُرکھ اکالے آپے تٹھ، مہر نظر ٹکائیا۔ اوتار کہن پرہو تیری سہنجی ویکھئے رُت، رُڑی تیرے نال مہکائیا۔ ساڈی اوڈھ رہی پُگ، پوجنیوگ تیری سرنائیا۔ تینوں یاد کردے آئے سَتجگ تریتا دواپر کلجگ، جُگ چوکڑی تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا تیج سوریہ جوت نام جائے آگ، اگن آتھن تیرا نور بھوئے رُشنائیا۔

★ ۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ تے سر بچیت دے ویاہ نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سیتا کہے رام بناسی، رام کی رام وچ وڈیائیا۔ میں سیوک تیری داسی، ٹوں کس ٹوں سیس نوائیا۔ میرے انتر آئی اداسی، چنتا دینی مٹائیا۔ رام زمیں اسماناں ماری جھاتی، نگاہ اکھ وچوں بدلایا۔ دوس تگیا راتی، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ سماں سہنجنا پرہاتی، امرت ویلا ونڈ ونڈائیا۔ کھیل سمجھایا پُرکھ اناشی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس نے دو جہان رچائی راسی، رستہ اپنا آپ وکھائیا۔ اوہ آد انت دا ناتی، ناتواں رُپ نہ کھئے درسائیا۔ سب دی منزل ویکھ واٹی، جُگ جُگ پردہ لاپیا۔ پُشت پناہ مار کے

تھاپی، تھپکی نال دتا درڑائیا۔ جس دی ختم نہ ہووے حیاتی، اوہ رام میرا ماہیا۔ کدے نہ بنے بناسی، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی سینتا سرتی جس دے چرن کول نہاتی، ڈرمت میل دھوائیا۔ رسنا کرے کوئی نہ پاٹھی، چہوا راگ نہ کھئے لائیا۔ جودھا سوربیر بنے نہ راٹھی، ترکش تیر کمان نہ کندھ اٹھائیا۔ پاکھر زین آسو پاوے نہ کاٹھی، راس ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ سروور لہر نہ مارے ٹھاٹھی، جل دھار نہ ونڈ ونڈائیا۔ منزل منزل نہ کھئے گھاٹی، حصہ ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جدھر ویکھیا ادھر جوت پرکاشی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ جو سب دی پچھے باقی، واتا ورن کھوج کھوجائیا۔ بند نہ ہويا کدی مذہب بلاکین، غضب دی اپنی کھیل کھلائی۔ مہر وچ سب دی بخش دیوے گستاخی، غصہ غم نہ کھئے سمجھائیا۔ میں اُس رام دی مٹاں آکھی، جو رام وچ سمائیا۔ جس دا کھیل بازی گر ناٹی، جگ جگ اپنا سوانگ ورتائیا۔ سینتا ست دی دیوے داتی، داتا دانی دیا کھائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ کدے نہ کرے شتابی، شرع شرع نہ کھئے ٹکرائیا۔ رام نے پھیر ویکھیا سینتا گل سناواں ساچی، سچ دیاں درڑائیا۔ میرا رام رام بڑا فسادی، جھگڑا رام راون وچ کرائیا۔ اپنا کھیل دس کے کاغذاتی، کلمان نال لکھائیا۔ صفتاں وچ بن کے ساتھی، صلاحاں رنگ رنگائیا۔ دھار ہون نہ دیوے نراسی، پیار اپنا نام وکھائیا۔ سینتا کڈھ کے کولوں گلاسی، انگلاں پنج ہتھ اٹھائیا۔ جے امرت دیویں امیوں رس حیاتی، اپنی دیا کھائیا۔ رام نے چرن دھوڑ پائی وچ خاکی، اپنے ہتھ اٹھائیا۔ نالے ہس کے کہا اوہ ویکھ گوبند والی وساکھی، جتھے رام رمیا چار ورنان اکو رنگ رنگائیا۔ ساڈے حصے صدی چودھویں رکھی اک لاجی، دانہ سمجھ کیسے نہ آئی۔ بنا رام توں رام دی کرے نہ کھئے خلاصی، خلاصہ کھول نہ کھئے سمجھائیا۔ جس رام نے پیغمبران دینا پھاسی، کی ہويا جے بناں وچ بھوائیا۔ جس رام نے کلجگ اتم کرنا گھاتی، کورو پانڈو دین دھائیا۔ جس رام نے محمد بننا امدادی، کلمہ کائنات درڑائیا۔ جس رام نے نانک بناؤنا جماعتی، اکھڑ نراکھڑ دھار پڑھائیا۔ جس رام نے گوبند بننا حمایتی، ہمساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اُس رام دی صفت کاہدی، جو صفتاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ جس رام نے کالکھ میٹنی کلجگ شاہ دی، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ جس رام نے دھار چلاؤنی بے پرواہ دی، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس رام نے گر اوتار پیغمبران رسم کرنی الوداع دی، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنائیا۔ سینتا کہے میرے رام میرے انتر رہے نہ غم، غمی دے

گوائیا۔ نیتروئی چہم چہم، شمدان نہ کھنڈے رُشنائیا۔ پھیر ویکھیا بدن ماٹی چم، سر پیر کھوج کھوجائیا۔ پھیر دوویں ہتھ رکھے اُپر کھنڈے، نین مؤند دھیان لگائیا۔ جان تکیا توری چن، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ مکھوں کہہ کے دھن دھن، دھن رام تیری دُہائیا۔ کلجگ اتھ بیڑا رہیا ہتھ، بندھن توڑے کوڑ لوکائیا۔ سب دا کارج پورا کرے کم، گر اوتار پیغمبر سنگ وکھائیا۔ ایکا بھیو کھلائے برہم، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ مائس ذات سب دا ست دھرم، مذہبی ونڈ نہ کھنڈے ونڈائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے جرم، جنم جنم دی سیوا جھولی پائیا۔ لیکھا رہے کھنڈے نہ کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھگڑا مکا کے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ اونے چر نوں دو راہی ڈگے چرن، ساتھی کھر دوکھن سوہا پائیا۔ اک کہے رام ترنی ترن، تارنہار اکھوائیا۔ اک کہے اس دے چرنی ہووے مرن، مر جیوت روپ وٹائیا۔ اک کہے ساچا کریئے پرن، پرنام کر کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اک کہے میرے انتر آئی وچاری، وچر کے دیاں سُنائیا۔ دوسرا کہے رام پُرکھ تے سینتا ناری، نار کنت وجے ودھائیا۔ بیٹھے جنگل جوہ پہاڑی، بناں وچ سوہا پائیا۔ اک کہے رام دے مکھ تے نہیں داہڑی، دوجا کہے سینتا روپ نظری آئیا۔ پتہ نہیں ایہہ جگ چوگڑی بدلے اپنی واری، نت نوت اپنا کھیل کھلائییا۔ اک کہے اسیں بنیئے ایس دے پُجاری، اشٹ اکو اک منائیا۔ دوجا کہے جے پھیر آوے تے آئیے نال دُباری، اپنا پھیرا پائیا۔ سینتا انتر سُن کے آواز اگئی ماری، شبدا نال شنوائیا۔ جس ویلے رام دا رام ہووے اوتاری، کل کلکی پھیرا پائیا۔ تھادی پیچ دیوے سواری، سوارتھ اپنے نال رکھائیا۔ تسیں وی اک پُرکھ ہووے تے اک ناری، ناتا نرگن دھار جُڑائیا۔ رام نیترا اکھ اگھاڑی، ویکھیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دیوے مان وڈیائیا۔ سینتا کہے میرے رام کیوں آیا پیلے جنگل، جگہ جگہ بدلائیا۔ کھا کے مول کندن، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کس نوں امرت ویلے ساڈھے تین کریں بندن، سیس ساڈھے تین وار جھکائیا۔ تیرا کپڑا مُکند مُکندن، نور نورانہ سوہا پائیا۔ پٹھے ہتھ کر کے کس دے کولوں جاویں منگن، اپنی آس ودھائیا۔ کمان لاہ کے اُتوں کندن، بھتھا زمیں اُتے ٹکائیا۔ متھ دھوڑ لا کے چندن، اُنگل تین وار گھسائیا۔ پھر کچے تند دا ہتھ کے تندن، سجاگٹ ویکھ وکھائیا۔ پھیر انتر کہے تیرا حکم نہ ہووے اُنکھن، حکمے وچ رکھائیا۔ پھیر پریم پریتی منگیں سگن، سگلا سنگ جنائیا۔ پھیر گودی بہیں انگن، سچ در وڈیائیا۔ پھیر دیپک

لگے جگن، نُوں ہووے رُشنائیا۔ کِس پیار وچ ہوویں مگن، مُحبت میرے نالوں تڑائیا۔ رام کِہا سیتا جس رام دا نہیں بدن، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ سڑے نہ کدے آگن، جل نہ کھئے رُڑھائیا۔ دیوے سد اندن، اند اند وچوں پرگنائیا۔ میں اُس رام نُوں کردا بدن، جس رام نُوں کلجگ جیواں کہنا شوڈائیا۔ سینا رو کے پائی ڈنڈن، یائے یائے کر کُرائیا۔ رام دھوڑی خاک لگا ونڈن، دوہاں بُلان نال چُھہائیا۔ جھٹ وکھائی گویند چند پرچنڈن، تکھی دھار درسائیا۔ جو دُشٹاں لگی دنڈن، دُشٹ دمن رُوپ بدلایا۔ پھیر اشارہ کیتا اُتے گگن، منڈلاں پرے پردہ لاپیا۔ پھیر دھرنی دھرت دھول وکھائی لکھ چوڑاسی نگن، پردہ سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ پھیر انت آخِر وکھائی منزل، مضمون بن اکھراں دتا پڑھائیا۔ پھیر دین دُنی دا کر کے وزن، کنڈے نام والے تَلایا۔ رام کِہا ویکھ سیتا گُرو چیلے اک دُو جے نُوں چھلن، ول چھل وچ خلق خُدائیا۔ مایا ممتا وچ سارے بلن، آگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ کوٹاں وچوں بھکت سہیلے پرہ دی گودی پلن، جو پلک نہ جھلن جُدائیا۔ سچ پریتی اندر پھلن، پھل پھول پت ٹہنی لہرائیا۔ سچ دوارا آکو ملن، مالک مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ سندیس سُنائے بنا کُن، اوتار پیغمبر گر شبد دھار سمجھائیا۔

★ ۲ ساون شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ★

اوتار کہن صاحب ساچے سلطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آد جُگادی مہربان محبان، محبوب تیری بے پرواہیا۔ ہوں بالک تیرے نتے نادان، جُگ چوکڑی نت نوت سیو کائیا۔ تیرا نام سندیسہ سُنئے بنا کان، انہو درشتی تیرا دھیان لگائیا۔ ست سروپی نوجوان، مرد مردان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دوپریتیا وچ جہان، کلجگ کوڑی کِریا رہی کُرائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے شیطان، شرع چھری جگت قصائیا۔ آتم برہم نہ ہووے گیان، اندرِشٹ پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ نظری آوے نہ دُھر دا کاہن، بنسریاں والی نہ کھئے وڈیائیا۔ کِریا کر سِری بھگوان، سچ دوارے منگ منگائیا۔ مایا ممتا موہ میٹ طوفان، شوہ دریائے دے رُڑھائیا۔ ہر پردے اُچے تیرا نام، نام نرنکارا اک جنائیا۔ ساچا کلمہ حق کلام، کائنات کر شنوائیا۔ پیغمبران تینوں متیا

امام، عملوں توں ربت بے پرواہیا۔ دُھر دی دھار بخش تعام، طمع تمنا کوڑ مٹائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، بندھن زنجیر دینا کٹائیا۔ مندر مسجد کرے نہ کھئے حرام، ست دھرم دینا سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی ویکھ میدان، ست دیپ پڑدا آپ چکائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی حیران، حیرت وچ گر لائیا۔ جگت جگیا سو ہونے بے ایمان، بیوہ دسے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ اوتار کہن پرہہ ساجن سچ سوامی، ست ست تیری سرنائیا۔ گھٹ نواسی انترجامی، پُرکھ ابناشی نور الہیا۔ بودھ آگادھ دے بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ جھگڑا رہے نہ چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج دے سُنائیا۔ پریم پریتی دس جیو پرانی، پران ادھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لیکھا مُکا مڑھی مسانیں، پون پانی اگنی تت گوائیا۔ سچ دوار دی دے نشانی، نشانہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کر مہربانی، مہربان محبوب تیرے قدمیں سپس جھکائیا۔ کائنات دسے فانی، فنا فی اللہ دسے لوکائیا۔ گرہ غرور توڑ ابھانی، مایا ممتا دے مٹائیا۔ بھیو کھلایا علمے جاویدانی، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ جس کارن گوبند بچیاں دی دے کے گیا قُربانی، کربلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کیوں رام نے ہتھ دھریا مستک پیشانی، اُنگلاں ڈھائی تِن چھپائیا۔ کیوں کرشن نے ارجن تیر چلایا کانی، سطران ڈھائی نال وڈیائیا۔ کیوں نانک جھگڑا ویکھیا چار جگ دیوانی، ستجگ تریتا دوا پرپھول پھلایا۔ کیوں گوبند جُھار نوں دتا مول نہ پانی، گڑھی چمکور دے گواہیا۔ کیوں چار کُنٹ دہ دشا ودھی بے ایمانی، ست سچ نہ کھئے کھائیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم آتم کر پروانی، گھر ساچے میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے وجے ودھائیا۔ اوتار کہن پرہہ صاحب سوامی ٹھاکر، ٹھوکر اپنے نام لکائیا۔ گہر گمبھیر ڈونگھے ساگر، گور تیری اوٹ تکائیا۔ لیکھا ویکھ ساڈھے تِن ہتھ گاگر، کایا ماٹی کاجی پھول پھلایا۔ تیرے نام دا رہیا نہ کھئے سوڈاگر، ونج وپارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس کارن سپس دتا تیغ بہادر، جگدیش لیکھا دینا چکائیا۔ صدی چوڈھویں کریم قادر، قُدرت کرتے ویکھ وکھائیا۔ بھگتان ملے کھئے نہ آدر، سنتاں سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دا نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ درشٹی رہے کیسے نہ پاگل، پاربرہم لینا ملائی۔ تیرے ہتھ انت اخیر عادل، انصاف اِکو اِک کھائیا۔ کلجگ اندھیرا میٹ دے بادل، بدلی ستجگ نال بدلائیا۔ شرع دا رہے کھئے نہ قاتل، مقتول ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھام دس مُقدس بیٹل، باتل اپنا پردہ لاپہیا۔ تیرا نام سارے واچن، واچک ہو

کے کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اکن بوجھا دے آچن، امرت میگھ اک برسائیا۔ پردہ بھیو رہے نہ باطن، شبد ناد دُهن شنوائیا۔ کھیل ویکھ پرتھی آکشن، گگن گگنتر پھول پھلائییا۔ ہوں سیوک داسی داسن، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائییا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ بیبی چرنو دے گرہ پنڈ مانگا سرئے ★

اوتار کہن تیرے نام دی تکیئے بھگوتی، بھگون بھگوان دینی درسائیا۔ جو جھگڑا میٹھے دین دُنی ادوتی، عدل انصاف اک کھائییا۔ سچ دھرم دی کرے منوتی، من منسا میٹ مٹائییا۔ شرع کلپنا رہے نہ ہتی، ہڑی ہڑی نہ کرے لوکائییا۔ جس منزل تے کلجگ دھار مول نہ پنچی، سو دوارا دئے درسائیا۔ بھگتاں آتم ہیوئے نہ اوتی، سوئترے سب نوں دئے بنائییا۔ چار جگ تیری بھردے رہے چونکی، سیوک ہو کے سیو کھائییا۔ کوڑ کلپنا بڈھی بدل دے کاؤں کی، ہنس گرمکھ لے بنائییا۔ مان وڈیائی دے اپنی چھاؤں کی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائییا۔ مُحبت بخش پتا ماؤں کی، مات پت آپ ہو آئییا۔ لاج رکھ پکڑی باہوں کی، گوبند گر گر نال ملائییا۔ وڈیائی رہ جائے ساڈھے تن ہتھ گراؤں کی، گرہ مندر وجے ودھائییا۔ اکو پت ہووے رنگ راؤ کی، امیر غریب نہ ونڈ ونڈائییا۔ ساچی لہر وکھا دے نئییا ناؤں کی، جگت وہن نہ کھئے وہائییا۔ کی کھیل تیرے پساؤ کی، پسر پساری دینی درڑائییا۔ کی کار حکم الاؤ کی، اللہ عالمین دینا جنائییا۔ ساڈے انتر خوشی آوے چاؤ کی، چاؤ گھنیرا اک اُچائییا۔ عادت رہے نہ کوڑی داؤ کی، ساچا مارگ اک درسائیا۔ اٹکن رہے نہ کیسے رہاؤ کی، رہراس اک جنائییا۔ وہن دے نہ کیسے دریاؤ کی، جل تھل نہ کھئے پرگٹائییا۔ تیری کھیل تکیئے شہنشاہو کی، شاہ پاتشاہ دینی وکھائییا۔ لہر ویکھیئے رگھپت رگھراؤ کی، رام رحیم تیری سرنائیا۔ ڈھندی کلا نہ رہے گراؤں دی، گرو گُردیو ہونا سپھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل سچ الابو کی، اصل وصل یار سمجھائییا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ★

اوتار کہن ساڈا دین دُنی توڑ دے ناتا، نر نرائن منگ منگائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذاتا پاتا، دیناں مذہباں کر صفائیا۔ اکو نام دس دے گاتھا، گہر گمبھیر کر پڑھائیا۔ آتم پر ماتم ہووے ساتھا، ایتھ اوتھ سکلا سنگ بنائیا۔ کلجگ اتم میٹ دے واٹا، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ سانوں سب نوں آیا گھاٹا، پلؤ گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ ویکھ کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ تڈھ پن دسے کوئی نہ داتا، دیونہار نہ کھئے اکھوائیا۔ سانوں چار جگ دا درجہ ملیا چاچا، پتا سکیا نہ کھئے اکھوائیا۔ دھرنی دھرت دھول ویکھ احاطہ، نو ست پھیرا پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی تیریاں پاوے باتاں، باطن پردہ دئے اٹھائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دین دِیال آتم پر ماتم ساکا، سجن اکو نور الایہیا۔ تینوں جھکدے گرو اوتار پیغمبر دیوی والی لاٹا، ڈرگا اشٹبھج سرنائیا۔ سچ سنگھاسن سہا کھاٹا، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ گوبند بھرپور کر باٹا، امرت دھار جل بھرائیا۔ تیرا اکو ہووے پوجا پاٹھا، سمرن اکو نام وڈیائیا۔ اکو گرہ ہووے تیرتھ تاٹا، اٹھسٹھ نہ ونڈ ونڈائیا۔ ہوں سیوک داسی داسا، یاچک ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں نرگن نور جوت پرکاشا، پرکاشوان ویکھ وکھائیا۔ راہ تکن پرتمی آکاشا، گگن گگنتر اکھ گھلاٹیا۔ دین دُنی بدل دے پاسا، پیشتر اپنا حکم جنائیا۔ تیرا ہر گھٹ اندر واسا، لکھ چوراسی رہیا سائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں ویکھیں کھیل تماشا، چاروں کٹ پردہ لایہیا۔ سچ پریتی جوڑ دے ناتا، نرگن سرگن میل ملاٹیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک اکو آقا، عقل بڈھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرم دی دھار پاوے راسا، راستہ وابستہ ہو کے اک جنائیا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ سُرجن سِنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ★

اوتار کہن پرہہ کرپا کر اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول دیا کھائیا۔ سب دا بہاؤ مٹا دے دوجا، دُتیا رہن کھئے نہ پائیا۔
 انتر پردہ اُٹھا دے گجھا، گہر گمبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا نام بخش دے سدھا، سدھاسر امرت دھار وہائیا۔ کلجگ کوڑ چاروں
 کُنٹ کُدا، دہ دشا کیتی ہلکائیا۔ تیرا سمجھ سکیا نہ کھئے مدعا، مُدّتاں دے مالک ویکھ وکھائیا۔ تیرے نام دا لئے کھئے نہ بھگا، قِیمت
 ہٹ نہ کھئے پوائیا۔ تیرا شبد باز آد جگاد دو جہان اُدا، زمیں اسماناں پرے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سب دا خالی کر حقہ،
 حُکم اپنا اک سُنائیا۔ مذہب دا رہے کھئے نہ دُکھا، دردیاں درد وندائیا۔ سُپھل کرا دے دھرت مات دی گکھا، جن بھگت لے اُپجائیا۔
 تیتھوں رہے کھئے نہ رُٹھا، جُگ جنم دے وچھڑے گود نکائیا۔ چار ورن کر دے اک مٹھا، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ کھئے کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا
 بھگت مات گرہہ نہ لٹکے پُٹھا، دوزخ ملے نہ کھئے سزائیا۔

۱۵۵.

۱۵۵.

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ پریم سِنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ★

اوتار کہن پرہہ لوک مات حصہ مُکا پتی، پت پریشور دیا کھائیا۔ تیرے پیار وچ فرق رہے نہ رتی، رتن امولک ہیرے
 گُرمکھ لے پرگنائیا۔ آتم جوت جگا اگنی بتی، باطن پردہ دے اُٹھائیا۔ تیرے چرن سرن تیرے ہوون ستی، ست ستوادی رنگ
 رنگائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ من متی، مایا موہ نہ چلے چٹرائیا۔ تینوں اڈیکدیاں نانک دھار یاد کیتا جگ چھتی، چھتی راگ صفت
 صلاحیا۔ سرشٹی درشٹی پھردی تھی، تو نو بھجے واہو داہیا۔ تڈھ بن چار کھانی کرے نہ کھئے اکٹھی، ورن برن پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔
 سچ نام پڑھا پٹی، پٹنے والے دے مان وڈیائیا۔ مہر نگاہ نال سب دی کر گتی، گت مت اپنے بتھ رکھائیا۔ چرن پریتی جوڑ تتی،

ساک سجن اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، بن تیری کریا دھرنی دھرت دھول دھار کدے نہ وسی، سچ رنگ نہ کھئے سہائیا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ پچن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرکے ★

اوتار کہن پرہہ دین دنی بدل سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ نیتر لوچن اکھ کھول سب دی جاگ، آس نندرا وچ سویا رہن
کھئے نہ پائیا۔ کایا ماٹی تن وجود لا بھاگ، ساڈھے تین ہتھ مندر اندر دیا کھائیا۔ تیرا دیپک جوت جگے چراغ، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔
ترے گن مایا بھجے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ آتم پر ماتم سوامی مل کنت سہاگ، سچ سوامی ویس وٹائیا۔ کلجگ جیو بدھی رہے نہ
کاگ، ہنس گرمکھ لے پرگٹائیا۔ ہر پردے اپنا دے ویراگ، ویری کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اندرون دے کڈھائیا۔ ست دھرم چلا
جہاز، نئی نؤکا کلجگ کوڑی کریا دے ڈبائیا۔ وکاری ہنکاری و بھچاری رہے کھئے نہ سادھ، گکرمی گکرم نہ کھئے کھائیا۔ ساچی سکھیا
دے بودھ آگادھ، کھتری براہمن شوڈر ویش آکو کر پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی تینوں لے ارادھ، ایشٹ دیو آکو نظری آئیا۔ دھن آتمک تیرا
وجے ناد، انحد نادی کر شنوائیا۔ کوڑی کریا رہے نہ واد وواد، وکھ اندرون باہر کڈھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ اپنا باغ، پھل پھلوڑی
پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
بھگوان، زرگن دھار ہر نرنکار، پُری لوء کھنڈ برہمنڈ تیرا دو جہاناں ہووے راج، رعیت آتم پر ماتم لے بنائیا۔

☆ ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ☆

اوتار کہن پرہہ ساڈا رہیا کھئے نہ ایشٹ، ایشٹ دیو آتم پر ماتم نہ کھئے پرنائیا۔ سیکھیا بھلی رام وششٹ، وشیاں وچ کوڑ لوکائیا۔ دھرم دی دھار کھلے نہ کیسے درشٹ، دہہ نیترا اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ من وکاری بھو کے گریست، گرہ گرہ کوڑ کھائیا۔ ممتا موہ ہویا عشق، حقیقی مجازی دوویں گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار کہن پرہہ جگت رہیا کھئے نہ مان، سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ سر جھکے نہ کھئے سری بھگوان، مندر مسجد شودوالے مٹھ بیٹھے سیس نوائیا۔ نظری آئے نہ کیسے کاہن، نام بنسری دھن نہ کھئے شنوائیا۔ ملے میل نہ رام دے رام، دشرتھ بیٹا من کے سارے ڈھولا گائیا۔ کریا کر نوجوان، نر نرائن اپنا پردہ لاپیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ جہان، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ سارے نام ڈھولا گیت تیرا گان، چار ورن اٹھاراں برن اک پڑھائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی سیس جھکان، شرع مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ تیری صفت کرے انجیل قرآن، مہا شاستر سمرت وید پُران رہے گائیا۔ تُوں آد جگاد سچکھنڈ نواسی محبان، بی خیریا اللہ تیری اک وڈیائیا۔ قدرت دے قادر ہو نگاہبان، دین دُنی دے مالک خالق اپنا بھیو چُکائیا۔ صدی چوڈھویں ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، مُلا شیخ مسائک دین ڈبائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ طوفان، ست دھرم گیا رُڑھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پھرے شیطان، وبھچار گکرم کرے لوکائیا۔ جگت سادھ سنت بھوئے بے ایمان، آتم برہم بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ اوتار پیغمبر گرو گریو سوامی تیرا دھرن دھیان، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اوتار کہن پرہو سادھی اک عرضوئی، عرض عاجز ہو کے رہے جنائیا۔ تیرے نام ملے کتے نہ ڈھوئی، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ وِرا کوئی، بھگت شہیلا تیرا درشن پائیا۔ جاں تکیا سرشٹ سبائی سرتی سوئی، شبدی ناد نہ کھئے سُنائیا۔ چاروں گنٹ پھری دروہی، طوبی طوبی کرے خلق خُدائیا۔ بن تیری کریا تیری سرشٹی موئی، مر جیوت روپ نہ کھئے بدلائیا۔ اپنی پت سب نے آپے کھوئی، خالق خلق تیری ملے نہ کیسے سرنائیا۔ امرت بوند سوانت کیسے نہ چوئی، لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ اوتار کہن سادھی اوڈھ پگی، کلجگ اتم دین سُنائیا۔ تیری

دھار بدلدی آئی جُگی، سَتجُگ تریتا دواپرکلجُگ ونڈ ونڈائیا۔ تیرا لیکھا سمجھ کھنہ نہ ودی سُدی، کیشنا سُکلا پکھنہ نہ کھنہ سمجھائیا۔
 انت کھیل میٹ دے دوجی، دوا ایکاروپ بدلائیا۔ اپنی رمز مار دے گجھی، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوجا نظر کھنہ نہ آئیا۔ اوتار کہن پُرکھ اکالے مار جہات، جھاکی اپنی اک رکھائیا۔ لیکھا
 ویکھ قلم دوات، جو کاغذ جوڑیا نال شاہیا۔ دھرم دی رہے نہ کھنہ جماعت، دین مذہب کرے لڑائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات،
 ساچا چند نہ کھنہ چمکائیا۔ پریم پریتی جڑے کیسے نہ نات، آتم پرما تم میل نہ کھنہ ملائیا۔ تون میرا میں تیرا دیوے کھنہ نہ ساتھ، سگل
 سریشٹی تینوں گئی تجائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھنہ نہ گھاٹ، رہبر راہ نہ کھنہ دکھائیا۔ نیترون دے جوگی سدھ ناتھ، تپیشر جُگیشر
 رہے گر لائیا۔ پیغمبر دھار آوے نہ ہاتھ، عیسیٰ موسیٰ محمد دے گواہیا۔ تیرا کھیل اگم اتھاہ ابناش، ابناشی کرتے سار کیسے نہ پائیا۔
 ہوں سیوک تیرے داس، داسی ہو کے منگ منگائیا۔ کلجُگ انت سری بھگونت پرگٹ ہو آپ، کل کلکی اپنا ناؤں دھرائیا۔ سمبل
 نگر تھاپن تھاپ، وقت سہنجنا اک وڈیائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ پاپ، پت پت پت دے کرائیا۔ سب دا سانجھا ہووے جاپ، اکو کلمہ تیرا
 نام دھیائیا۔ تون لکھ چوراسی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ پچھلا لہنا سب دا کاٹ، کٹاکش اکو اپنا حُکم دکھائیا۔ اوتار کہن
 تیری چرن دھوڑ جھک جھک لائے مستک ماتھ، ٹکے ٹام والے رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر
 دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد نِت نوت جُگ چوکرئی ایتھ اوتھ دو جہان تیرے اُتے
 وشواس، وشو دے مالک کوڑ وشیاں دا جھگڑا دینا مکائیا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ مینیاں ★

اوتار کہن پرہ ساڈی پوری کر منسا، مانس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجُگ جیو کاگ بنا بنسا، آتم پرما تم سوہنگ
 مانک موتی چوک چُگائیا۔ کوڑی کریا گرہ توڑ ہووے ہنگتا، ہنگ برہم اپنا پردہ لاپیا۔ ساچی سیکھیا دے بن بودھ اگادھا پنڈتا،
 اکھراں تون پرے نراکھ دھار دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن میل کر ساچی سنگتا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھنہ

ونڈائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو ہووے تیری مٹنا، دو جہان دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیرا کھیل آد جُگاد جُگ چوڑی اتنا، انتشکرن بدل خلق خُدائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑا من دا، ممتا موہ وکار دینا گوائیا۔ مندر سہا ساڈھے تِن ہتھ کایا تن دا، نِرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ کر پرکاش اگئی چنّ دا، اندھ اگیان دے گوائیا۔ انتر زرتیر تیرا ناد وجے دھنّ دھنّ دا، ناد انادی اپنی کر شنوائیا۔ جھگڑا مُک جائے شبد سُننا سرون کنّ دا، دُھن آتمک راگ دے درڑائیا۔ کلجُگ اتم جائے لنگھدا، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ رس دے دے نِجھر اپنے اند دا، اندپُر واسی نال ملائیا۔ گھر سہا دے آتم سیج پلنگ دا، مندر گرہ وجے ودھائیا۔ جھگڑا مکے دُہاگن رنڈ دا، سچ سہاگن ویکھ وکھائیا۔ ویکھ کھیل اپنے برہمنڈ کھنڈ دا، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پھول پُھلائیا۔ چار جُگ بھیو کھلیا نہ پرم پُرکھ تیرے نام چھند دا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیری صفت صلاحیا۔ لیکھا لالے پون سواسی دم دا، دامنگیر اپنی گنڈھ پوائیا۔ جھگڑا مُکا دے ہرکھ سوگ غم دا، غم خوار تیری بے پرواہیا۔ لیکھا رہے نہ کایا ماٹی چمّ دا، چمّ درِشٹی دے بدلایا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ اکو بھیو کھلا دے اپنے نام دا، کلمہ کائنات جنائیا۔ امرت رس پیا دے حقیقی جام دا، اٹھسٹھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑ اندھیر مٹا دے شام دا، ستجُگ شمع سچ رُشنائیا۔ بندھن کٹ دے شرع زنجیر مذہب غلام دا، ماتو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرم وکھا دے اپنے نشان دا، نشانہ اکو اک لہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوارے منگ منگائیا۔ اوتار کہن پرہہ ساڈی اگئی ارداس، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ کلجُگ کوڑی کریا کر ناس، ناستک آستک روپ بدلایا۔ ہر پردے اپنا دے وشواس، وشیاں وچوں کڈھ لوکائیا۔ منوآ من نہ رہے بدمعاش، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ ساچے منڈل وکھا راس، سرتی شبد گوپی کاہن نچائیا۔ تیرے نام دا وجے ناد، اگئی راگ الائیا۔ تیرا نور ہووے پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ کلجُگ انت میٹ دے واٹ، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ سب دا چیتھڑ گیا پاٹ، کایا کپڑ نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تکیئے اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ستّ دھرم دی رہی نہ کوئی جماعت، کوڑی کریا کوڑ ہلکائیا۔ تون میرا میں تیرا گائے کوئی نہ گاتھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ نیوں کے سپس نوا تریلوکی ناتھ، کاہنا کرشنا دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ رامانیوں نیوں رہیا جھاک، میرے رام تیری سرنائیا۔ پلے رہیا کیسے نہ ساچ، ستّ وچ نہ کھئے سمائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دیناں مذہباں کرے

لڑائیا۔ جو سندیسہ گیا آکھ، اکھراں وچ لکھائیا۔ تس دا دیوے کھنے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کھنے نبھائیا۔ ساڈی انت آخیری کٹ دے واٹ، واہ واہ تیری وجے ودھائیا۔ کریا کر پُرکھ ابناش، پاربرہم تیری سرنائیا۔ آد نرنجن دے دات، ایکنکار جھولی پائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پُچھے وات، سو پُرکھ نرنجن ہو سہائیا۔ تیرا کھیل جگت تماش، دین دُنی تیری ودھائیا۔ سب توں اکو دس دے جاپ، دو جہان تیری پڑھائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیاالا صاحب سوامی سب دا باپ، پت پرمیشور سوہا پائیا۔ کلجگ اتم اسیں سارے گئے کانپ، ساڈی چلے نہ کھنے چترائیا۔ رُوح بُت نہ دسے پاک، پت پُنت نہ کھنے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ اوتار کہن پُرکھ اکالے کر غور، گہر گمبہر ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں آپے دوڑ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ درگاہ ساچی لا پوڑ، نام ڈنڈا اک ودھائیا۔ کلجگ اتم تیری لوڑ، دو جا اور نہ کھنے سہائیا۔ دیناں مذہباں پیا کھور، دُئی دویت ونڈ وندھائیا۔ کلجگ سادھ سنت بن گئے چور، ٹھگی تیرا نام کھائیا۔ ساچے چڑھے کوئی نہ گھوڑ، شاہ سوارا نظر کھنے نہ آئیا۔ سب دی نیتی ہوئی ہور، پردے ہر نہ کھنے وسائیا۔ پرم پُرکھ پرہ آپے بہڑ، بہڑی بہڑی تیری دھائیا۔ من کلپنا میٹ شور، شوہر بانکے ویکھ وکھائیا۔ بلہین رہیا نہ زور، جورو زر رہیا گر لائیا۔ بن تیری کریا بھاگ ہووے نہ کیسے متھور، سیس جگدیش ہتھ نہ کیسے کھائیا۔ کلجگ جیواں بدھی ہوئی ڈھور، امرت رس نہ کھنے چکھائیا۔ اپنا فرنا پھور پھور، دُھر دا نام کر شنوائیا۔ سب دی تیرے ہتھ ڈور، اتم پرماتم گندھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تَدھ بن دو جا نظر کھنے نہ آئیا۔ اوتار کہن پرہ دین دیال ساڈی بدن، بندگی ڈنڈاوت اک جنائیا۔ کلجگ کریا کٹ دے بندھن، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ ساچا دھوڑی ٹگا لا چندن، چیتن سرتی دے کرائیا۔ نام خُماری دے انندن، نجانند وچ سمائیا۔ بن تیرے کوئی نہ آوے ٹئی گندھن، ناتا بدھاتا ویکھ وکھائیا۔ ستنگر شبد اٹھا چنڈ پرچنڈن، برہمنڈ کھنڈ پھول پھلایا۔ بن تیرے دُشٹاں کوئی نہ آوے دنڈن، دعویدار نظر کھنے نہ آئیا۔ درویش ہو کے تیرے کولوں لگے منگن، تیئی اوتار جھولی ڈھپیا۔ کریال دیال ساٹوں رکھ انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ ساڈا تن وجود نہیں کوئی بدن، جوتی دھار سیس جھکائیا۔ مات لوک ویکھ اپنا وطن، جتھے بے وطن بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ کلجگ اتم ستجگ ساچا دس پتن، تٹ کنارہ اکو اک سہائیا۔ جن بھگتاں درس دکھا نچ نیر اکھن، لوئن اپنا اک کھلائییا۔ سنت سہیلے تیری

سرن و سن، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ گرمکھ لکھ چوراسی وچوں و رول مکھن، چارے کھانی پھول پھلائییا۔ تیئی اوتار کہن تڈھ بن جگ جگ کوئی نہ آوے پیج رکھن، سہائک نائک نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ڈھر دی دھار چاڑھ دے رنگن، رنگ اپنا نام رنگائییا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ★

اوتار کہن پرہ تیرے آگے ساڈی نمسکار، نو نو سیس نوائیا۔ تیرے نام دا ہووے اک جیکار، دین دنی اکو نام دھیائییا۔ جھگڑا مذہب میٹ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ چرن پریتی ایکنکار دے اک ادھار، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ ساچا مندر سوہے تیرا اک دوار، دھرم دی دھار دے اک پرگٹائییا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب دی ہووے وار، وارث ہو کے دے سمجھائییا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ اندھ اندھیار، رنگن نور جوت کر رُشنائییا۔ تیئی اوتار تیرے سیوادار، بچے نتے منگ منگائییا۔ چاروں گنٹ ویکھ ہاہاکار، دین دنی رہی کُرائییا۔ پتا پوت نہ رہیا پیار، بہین بھائی سکلا سنگ نہ کھئے وکھائییا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، دھرم دا چند نہ کھئے چمکائییا۔ تڈھ بن کھئے نہ پاوے سار، مہربان تیری اوٹ تکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائییا۔ اوتار کہن پرہ ویکھ کلجگ اندھ، سرشٹی درشٹی پھول پھلائییا۔ بہرماں ڈھاپے کوئی نہ کندھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ تھکی لوکائییا۔ آتم پرما تم پریتی سکے نہ کھئے گنڈھ، ٹٹی جوڑ نہ کھئے جڑائییا۔ نیج گرہ ملے نہ کیسے اند، اندپر والا جگ نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ مایا ممتا موہ وکار ودھیا گھمنڈ، ہوئے گرہ نہ کھئے ٹڑائییا۔ کیرپا کر سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری اک سرنائیا۔ جن بھگت سہیلے لا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہوئے ننگ، نام پردہ سیس نہ کھئے ٹکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ اوتار کہن پرہ ثابت رہیا نہ کھئے سریر، پنج تت نہ کھئے وڈیائییا۔ صوفی ملے نہ کھئے فقیر، کلمہ حق نہ کھئے جنائییا۔ سنت بدلے نہ کھئے

تقدیر، طبع طبیعت نہ کھئے بدلائیا۔ جھگڑا پیا شاہ حقیر، امیر غریب کرے لڑائیا۔ ہوئے گھر گھر ودھی پیڑ، دکھ درد نہ کھئے مٹائیا۔ لیکھا ویکھ ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں کھوج کھوجائیا۔ ساڈا انتر ہویا دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کِرپا کر گنونت گھر گمبھیر، گور تیری اوٹ تکائیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، شرع زنجیر دے ٹڑائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا کبیر، بنا کعبیاں تیرا نور چمکائیا۔ اوس دا ویکھ انت آخیر، آخر ہو سہائیا۔ تیئی اوتار ویاؤندے نیر، بن نیناں چھپر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نام ندھان بخش اپنا سیر، رس اکو اک چکھائیا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گگوہا ★

اوتار کہن ساڈے انتر آئی پرہ چندا، چنتا ویکھی تھاون تھائیا۔ جدھر ویکھیے دین مذہب اک دوجے دی کرن بندا، تیرا نام کلمہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی ساچی دسے کوئی نہ بندا، جنی جن نور نہ کھئے چمکائیا۔ پرکاش دسے نہ کسے جیو پنڈا، پنج وکارا اگنی رہی جلائییا۔ امرت رس دھار ویاے نہ کھئے سیندھا، کایا گاگر ڈونگھا ساگر نہ کھئے وڈیائیا۔ میل ملے نہ کسے گھر گمبھیر گئی گہندا، پاربرہم برہم تیرا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا مارگ چلے ونگا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار نہ کھئے کرائیا۔ نیترووے کروڑ تیتیسا سُرپت اندا، وشن برہما شو دین ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، آد انت پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اوتار کہن پرہ سچ رہیا نہ کھئے انصاف، عدل عدالت نہ کھئے کرائیا۔ جنم کرم دا لیکھا کرے نہ کھئے مُعاف، سنت ستگر سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ من کلپنا میٹے نہ کھئے گستاخ، موہ ہنکار وکار اندرون باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ تیرا نام ندھان سیری بھگوان سکے نہ کھئے واج، اکھڑ وڈیا پڑھ پڑھ دین دُنی ہوئی ہلکائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچ کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین مذہب ذات پات، ہندو مُسلم سکھ عیسائی اکو رنگ دے رنگائیا۔ تیرا نام کلمہ ہووے اک اکو طلبیاں ہووے جماعت، نو کھنڈ پرتمی اکو کر پڑھائیا۔ ہر پردے انتر نرنتر رکھ واس، واسطہ آتما پرماٹما نال جڑائیا۔ اسیں تکیئے اُپر

آکش، تیرا کھیل اُپر پرتھی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ بھروس، سمنڈ ساگر پردہ دے اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا نُور ہووے پرکاش، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ مہربان مہربان مہربان سب دے سرتے رکھ ہاتھ، پُشت پناہ اپنی دیا کھائیا۔ جو بھوکھتاں وچ سرگن دھار آئے آکھ، زرگن زرویر پورا دے کرائیا۔ ہوں سیوک تیرے بالے چرن داس، یاچک ہو کے سیو کھائیا۔ تیئی اوتار کہن پرہ ساڈی اک عرضوئی اکو تیرے آگے بات، باطن پردہ دے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ من کلپنا رہے نہ کھئے گستاخ، ست سچ ہر پردے دے وسائیا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ★

اوتار کہن پرہ ویکھ تے اٹھ، تن ماٹی کھوج کھوجائیا۔ دھیرج رہیا نہ کھئے ہٹھ، ست سنتوکھ نہ کھئے جنائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹھ، تن وجود نہ کھئے رُشنائییا۔ پھری دروبی اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی رہی گر لائیا۔ سچ نام دا ملے نہ اک ہٹ، دُھر دی وست نہ کھئے ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گئے تھک، صفتاں وچ تیری صفت صلاحیا۔ اتم ویکھ حقیقت حق، لاشریک پردہ لاپیا۔ نو کھنڈ پرتھی اُبلے رت، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ انتر رہی نہ کیسے گرمت، من مت ہوئی ہلکائییا۔ تڈھ بن رکھے کھئے نہ پت، پت پرمیشور ہو سہائیا۔ ستجگ تریتا دواپرگیا تھ، کلجگ ویلا اتم آئییا۔ دین مذہب دی میٹے نہ کھئے وٹ، حدود حد نہ کھئے گوائیا۔ سچ نام دا لاہا سکے نہ کھئے کھٹ، کھٹکا اندروں نہ کھئے چکائییا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ اوتار کہن پرہ کلجگ ویکھ کنارہ، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم دا دئے نہ کھئے سہارا، سیس جگدیش ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ گھر گھر ویکھیا ہوئے ہنگتا گڑھ ہنکارا، نمرتا وچ نہ کھئے سہائیا۔ ست سچ تیرا نام لائے نہ کھئے اکھاڑا، کلجگ مایا ممتا ویسوا ناچ نچائییا۔ ترے گن مایا اگنی اگ لگائے ہاڑا، امرت میگھ نہ کھئے برسائییا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نارا، پتا پوت کرے لڑائییا۔ کیسے کم نہ سینتا رام جیکارا، رادھا کرشنا نہ کھئے چٹرائیا۔ نیتر سارے روون زارو زارا، ظاہر

ظہور کر رُشنائیا۔ بے انت بے پرواہ پا سارا، مہاسارتھی اپنا ویس وٹائیا۔ تینوں کہہ کے آئے چوویوں اوتارا، کل کلکی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے نام دی اک وڈیائیا۔ اوتار کہن دین دیاں اپنی دُنی تک، سچکھنڈ نواسی دھیان لگائیا۔ چار گنٹ نہ رہیا سچ، جوٹھ جھوٹھ وچی ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے چھڈ، ناستک روپ ہوئی لوکائیا۔ آتم پر ماتم کر کے اڈ، پرہو تینوں رہے بھلائییا۔ وشو دھار سمجھے نہ کھئے جد، بھگت بھگوان نہ رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر اندر لئے نہ کھئے سد، کایا کعبے خوشی نہ کھئے منائیا۔ ساچے حُجرے ویکھے نہ کھئے حج، محبوب مُحبت وچ ملن کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سارے پڑھ پڑھ گئے تھک، انتر آتم پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ مہربان محبوب صدی چوڈھویں کوڑی میٹ حد، حدوڈ اپنی اک سمجھائیا۔ تیری دھار تیرا آتم تیرے نالوں رہے نہ کھئے الگ، وکھرا گرہ نہ کھئے سُہائیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا بچھے آگ، سانتک ست ست کرائیا۔ تیئی اوتار لوک مات رہے سد، سدا دیون تھائوں تھائیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے سب دے بد، نار بہتر رہی کر لائیا۔ کرپا کر صاحب سمرتھ، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا نور الہییا۔ اوتار کہن پرہ دیکھ اپنی دُنی، دعوے نال جنائیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے رکھی مُنی، مُنیشر روپ نہ کھئے درسائیا۔ انتر سُنے نہ کھئے دُھنی، ناد شبد نہ کھئے شنوائیا۔ دھرم دا دِسے کھئے نہ گئی، گنونت نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی سرشٹی چھانی پئی، مانو مانو پھول پھلائییا۔ بھاگ دِسے نہ کیسے کُلی، ساڈھے تن ہتھ کایا خالی نظری آئیا۔ تیرا نام رسنا چیدے سارے بلیں، پردے اندر نہ کھئے وسائیا۔ سکھی سپیلی تیرے کنڈے کھئے نہ تلی، تلسی رمائن کم کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں محمد پھلواڑی پھلی، عیسیٰ موسیٰ دئے گواہیا۔ اُمت نبیاں راہ بھلی، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ تڈھ بن اور نہ دِسے کوئی صلح کُلی، گل مالک ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول مایا ممتا وچ رُلی، منسا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ سب دی کایا برچھ ٹاہنی ہلی، پھل پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ کرپا کر اپنے چرناں دے دھولی، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ اوتار کہن پُرکھ اکال کیوں بیٹھا لک، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گھر گھر ہوئے بھریا دکھ، دردیاں درد نہ کھئے گوائیا۔ سُپھل ہووے نہ جننی ککھ، بھگت جفے نہ کھئے مائیا۔ کوٹن کوٹ ویکھ مانس منکھ،

تتاں والا سریر رہے ہنڈائیا۔ تیرا درس کھئے نہ پائے ابا نشی اچت، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ آسا ترسنا ودھی بھکھ، سانتک ست نہ کھئے جنائیا۔ نرگن نرویر نرنکار نراکار آپے اٹھ، جوتی جاتے لے انگڑائیا۔ غریب زانیاں اُتے تٹھ، کوچھے کھلے گلے لگائیا۔ بھگت بھگوان بنا ست، اپرادھی اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ پینڈا جائے مُک، نام کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ جھوٹھ اندھیرا جائے چھپ، ساچا چند نام رُشنائیا۔ سنت سہیلیاں آپے پُچھ، کایا مندر اندر وڑ کے پردہ لاپیا۔ کوڑ کڑیاں جڑ پُٹ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے پُھٹ، ہندو مُسلم سکھ عیسائی سارے اکو گھر وسائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ سب دی سانجھی ہووے ٹک، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ تیئی اوتار کہن تیری سرن سرنائی جائے جھک، ڈنڈاوت وچ نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا امرت حقیقی جام پیا گھٹ، جنم جنم دی کرم دی کرم دی ترسنا رہے نہ رائیا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ گربخش سنگھ دے گرہ پنڈ گگوہا ★

اوتار کہن پرہ ویکھ کلجگ زین اندھیری کالی، کلو کل اپنی کار کھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سانوں کڈھن گالی، ستکار وچ سپس نہ کھئے نوٹیا۔ سمت سمتی وقت ویکھ حالی، ہرجو اپنی دیا کھائیا۔ ست دھرم دے باغ دا رہیا کھئے نہ مالی، ہریا سینچ نہ کھئے کرائیا۔ ساڈے نام دی مُکی دلالی، دلیل وچوں دلیل نہ کھئے بدلائیا۔ اسین در تیرے سوالی، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تیرے دواویوں کوئی نہ جائے خالی، خالص وست دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، اوتار نو نو لاگن پائیا۔ اوتار کہن پرہ دے دے اک سہارا، سہانک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مستک دھوڑی لا دے چھارا، شہنشاہ ٹکا نام رمائیا۔ ٹوں سرگن نرگن دھریا روپ دوبارہ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ آتم برہم دا سانجھا یارا، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ اندھ اندھیرا میٹ غبارا، نرگن نور چند کر رُشنائیا۔ وید ویاسا دے رہیا اشارہ،

شبدی سینت نال درڑائیا۔ تیرا کھیل الکھ اگوچر اگم اپارا، پاربرہم پرہہ بھیو کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی میٹ دھوئاں دھارا، نرگن دیا اکو اک ڈگمگائیا۔ تیئی اوتار تیرا ونجارا، وست اکو دینی ورتائیا۔ ست سچ دا بول جیکارا، جے جیکار دینی سنائیا۔ اکو حکم ورتے پُرکھ نارا، پردھ بال ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں صاحب سوامی چوویواں اوتارا، تارنہارا دُھردرگاہیا۔ تیرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کانی قلم نہ کھئے چترائیا۔ در ٹھانڈے کڈھیئے سارے ہاڑا، ہوکا لے حال جنائیا۔ کلجگ جیواں اگنی لگی بہتر ناڑا، اپ تیج وئے پرتھی آکاش من مت بُدھ ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ تُوں شہنشاہ سلطان پروردگار ہو ظاہرا، ظہور نور اک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وست اگم اتہاہ ورتائیا۔ اوتار کہن پرہہ اپنی دس دے ہستی، ہستناپر کرشن پانڈو گیا درڑائیا۔ نگاہ مار نرگن دھار چاڑھ دے مستی، مست مستانے آپ پرگنائیا۔ تُوں مالک خالق دُھر دا عرشی، پریم پُراتن نظری آئیا۔ نو سو چرانویں چوگری جگ پچھوں تیری بھگتاں والی برسی، دوسر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آد انت دی ساڈے لیکھے والی کڈھ پرچی، پراچین دا پردہ دے اٹھائیا۔ اسپں سارے تیرے غرضی، گرج کے تینوں رہے سنائیا۔ انت آخیری ویکھ غرضی، جو آرزو تیرے وچ ٹکائیا۔ صدی چودھویں بن دردی، دیناں اناتھاں دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دھام دینا درسائیا۔ اوتار کہن ساچا نام وجا دے ڈنکا، ڈورؤ اک کھڑکائیا۔ سندیسہ دے دے راؤ رنکا، شاہ سلطان لے اٹھائیا۔ سچ سمجھا دے اپنا بنکا، بنک دَواری دے کھلائییا۔ شبدی دھار لا کے تنکا، سوئی سرتی لے جگائیا۔ کلجگ جیو پھیردے منکا، من کی مالا نہ کھئے بھوائیا۔ جھگڑا مٹا دے راگ کت کا، انحد نادی دُھن شنوائیا۔ لیکھا رہے نہ ہرکھ سوگ غم کا، چنتا اندروں دینی کڈھائیا۔ پرکاش کر دے آپ گوہند چن کا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جھگڑا مٹا دے مایا ممتا تن کا، دُولت اکو نام ورتائیا۔ تڈھ بن بیڑا کھئے نہ بٹھدا، جگ چوگری تیری اوٹ تکائیا۔ ویکھ کھیل کلجگ کل دا، کلکاتی بنے قصائیا۔ بھیو کھلا دے اپنے اگم محل دا، محفل اپنے نال رکھائیا۔ وچھوڑا ہووے نہ کدے پل دا، پلکان دے پچھے نظری آئیا۔ سچ سنگھاسن تڈھ بن کھئے نہ ملدا، آتم سیج نہ کھئے سہائیا۔ وقت سہنجنا کر دے اپنے محل اٹل دا، درگاہ ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ اوتار کہن ساڈی انت انت ایہہ ممت، نمرتا وچ جنائیا۔ ساڈی رہی کھئے نہ ہمت، ہوصلے رہے ڈھابھیا۔

پرگٹ ہو چارے سمت، چارے بانی پھول پُھلائیآ۔ کلجگ کلوا کرے علت، من منسا نال ملائیآ۔ جگت خواری دے ذلت، آبرو رہن کھئے نہ پائیآ۔ جدھر تکیئے تیرے نندک، نندیا وچ سرشٹ سبائیآ۔ ساچا صبر صبوری دے دے صدق، صدقے واری گھول گھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہووے ملّت، میلا ہر جگدیش کرائیآ۔ ہرکھ سوگ غم رہے نہ چنتک، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ جھگڑا رہے نہ مذہب ہنسک، ہنس روپ دینا بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیآ۔

★ ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ چٹن سینگھ دے گرہ پنڈ گگوہوا ★

اوتار کہن پرہ تیرے چرن کول بندنا، بندگی بندیاں توں باہر دینی درڑائیآ۔ رام وششٹ تُوہنی بخشندنا، دوْجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ سپس جھکائے کرشن کاہنا نند مُکندنا، تریلوکی ناتھ لاگے پائیآ۔ اتم سب نے ایتھوں ونجھنا، لوک مات رہن کھئے نہ پائیآ۔ بن تیری کریا ملے نہ کیسے اندنا، نجاند نہ کھئے وکھائیآ۔ آتم سیج سہائے نہ کھئے پلنگنا، ست سوامی نظر کھئے نہ آئیآ۔ کلجگ انت اکو نام کیسے نہ ونڈنا، مارگ اک نہ کھئے درسائیآ۔ نیتر رووے سورہ چندنا، منڈل منڈپ دئے دُہائیآ۔ کلجگ اتم ویکھ کنڈھنا، تٹ کنارہ پھول پُھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیآ۔ اوتار کہن پرہ تیرے چرن کول ارداس، سپس جگدیش نوائیآ۔ ساڈے رہیا کچھ نہ پاس، پاسا دین دُنی بدلائیآ۔ ویلا وقت ویکھ لے خاص، خالص اپنا رنگ رنگائیآ۔ جو بول کے آئے بھوکھت واک، سندیسہ دُھر دے رام سُنائیآ۔ سو لہنا مُکا دے ماٹی خاک، خالق خلق تیری وڈیائیآ۔ کلجگ اندر ستجگ کھول دے تاک، نانک گوہند دئے گواہیا۔ تُدھ بن دوْجا رہے کوئی نہ ساک، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیآ۔ صدی چوڈھویں میٹ دے واٹ، محمد حمد وچ سُنائیآ۔ وہویں صدی لیکھ لاوے آپ، عیسیٰ ایشٹ تیرا اک منائیآ۔ موسیٰ راہ تگے اگئی باپ، نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیآ۔ برہما کہے میٹ دے ذات، آتم برہم دینا جنائیآ۔ شنکر کہے کوڑی کریا کر دے گھات، حُکم فرمانا اک سُنائیآ۔ وشنوں کہے سب نوں دے بھنڈارا دات، دیاوان آپ ورتائیآ۔ دُھر دا شبہ کہے پرہ تُوں سب کچھ آپے آپ، دوْجا نظر کھئے نہ آئیآ۔

لکھّ چوڑاسی تھاپن تھاپ، ترے پنج جوڑ جڑائیا۔ اپنا نام دس کے پوجا پاٹھ، سمرن رسنا والا دکھائیا۔ زرگن نور کر پرکاش، ہر گھٹ کریں رُشنائیا۔ تیرے آگے اک درخواست، بینتی چرناں وچ سُنائیا۔ سب دا لیکھا ویکھ واستک، واہ واہ تیری اوٹ تکائیا۔ جیو رہے نہ کوئی ناستک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وست اگم آپ ورتائیا۔ اوتار کہن سچ تھاپنا تھاپ، تھپکی نام والی لگائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے پاپ، پنت پُنت دے بنائیا۔ ستجگ ساچا دس جاپ، جگ جیون داتے آپ درڑائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ سچ دے سوغات، وست امولک آپ ورتائیا۔ کلجگ جھگڑا میٹ دے ذات، ذاتی نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ سچ بخش اتفاق، کلجگ نفاق دے گوائیا۔ ساڈا پورا کر بھوکھت واک، وید ویاسا کرمنڈلی ربیا کھڑکائیا۔ چار ویداں ولّ جھاک، برہما ورقہ ورقہ ربیا اُٹائیا۔ رام رو رو ربیا آکھ، بنباسی دئے دُہائیا۔ شنکر بھجے اُپر کیلاش، وشنو وشنو دھار دُہائیا۔ کرشنا چھڈ کے یادو ساتھ، بنسری ناتا مات تڑائیا۔ کرپا کر پرہو پرہ آپ، کاہن کاہنا ویس وٹائیا۔ سچ دھرم دا کھول دے ہاٹ، دوارا اکو اک پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دین دُنی دا کر دے جاپ، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ رُوچ بُت ہووے پاک، تن ماٹی خاک کر صفائیا۔ سانوں تیرے اُتے وشواس، وشیاں توں باہر تُوں ستگر اکو نظری آئیا۔ تیرا ہڈ ماس ناڑی نہ کھئے سرگن پاوے راس، تتاں والی نہ کھئے لڑائیا۔ زرگن نور جوت پرکاش، آد جگادی اک اکھوائیا۔ ساڈی بینتی منظور کر ارداس، نمرتا وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور داتے تیری وڈیائیا۔ اوتار کہن تیرا لیکھا پرا پسنتی، مدھم بیکھری کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا اکھراں والا پنڈتی وڈیا وچ چٹرائیا۔ تیرا مان پیا سنگتی، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ تیرا جھگڑا جیرج انڈجی، اُتبھج سینج کھوج کھوجائیا۔ کرپا کر صاحب بخشندگی، بخشنہار تیری سرنائیا۔ اوتاراں آشا ایہو منگ لئی، مانگت ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ دین دُنی دی کایا ماٹی رنگ دئی، رنگن اپنا نام رنگائیا۔ صدی چوڈھویں جاوے لنگھدی، محمد ویکھے تھاوں تھائیا۔ کوئی آواز آوے نہ دُھنی دھنّ دی، شکرانے وچ نہ حق خُدائیا۔ سریشٹی بھکھی ہوئی انّ دی، مایا ممتا وچ گر لائیا۔ کسے تُوں آس نہیں گوہند چنّ دی، گوہند درس کھئے نہ پائیا۔ منسا نانک کھئے نہ مڈدی، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ جگت گھڑی دسے غم دی، غم خوار ملے نہ کھئے گوسائیا۔ دُنیا بھوگی ہوئی دریشٹی چمّ دی، آتم سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔

ونجاری ہوئی نندیا کئی دی، سرون نام نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے
 بخش سرنائیا۔ اوتار کہن اپنی دین دُنی تگ، چوراسی اپنی ویکھ وکھائیا۔ سانوں سب تے پیا شگ، تیرا پریم نہ کھئے ودھائیا۔ رسنا
 گاؤندے کوئن بھٹ، جہوا نال جنائیا۔ منکے مالا رہے رٹ، دھوڑی خاک سیس رمائیا۔ بھجے پھردے تیرتھ تٹ، اٹھاں سٹھاں ونڈ
 ونڈائیا۔ شاستر سمتر وید پُراں پڑھ پڑھ گئے تھک، اکھڑ اکھڑاں جوڑ جڑائیا۔ سیس نواؤندے رہے مندر مسجد شودوالے مٹھ،
 گروڈار ویکھن چائیں چائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تیرا نام ملے کیسے نہ رس، رستہ اندروں نہ کھئے کھلائییا۔ من کلپنا ہو کے وس،
 بھجن تهاؤں تھائیا۔ کیسے دے کچھ نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ دے لوکائیا۔ کِریال کِریاندھ کلجگ اتھ ہو پرگٹ، پرگنا اپنا دے
 سمجھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وشن برہما شیو دیوت سُر تیرا نام رہے رٹ، اکو سد آواز لگائیا۔ اوہ کلمہ کائنات دس، ہر پردے
 دے دسائیا۔ تیری سرشٹی تیرا کرے جس، تتان والا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ شبد ستگرُو ہر گھٹ اندر وس، ہوکا دے کے لے
 جگائیا۔ امرت جھونا دیوے تیرا رس، رسنا رس چکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نج نیتر کھول دے اکھ، اٹھے پھر کر رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور اپنا اک سمجھائیا۔ اوتار کہن اسیں چھڈیئے ایڈھیا پراگ، کاشی قسم
 نال تجائیا۔ بن بندرا کر تیاگ، متھرا گوکل نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو تیرا ہوئے ویراگ، دوجا پیار نہ کھئے ودھائیا۔ کِریا کر سب دی کھول دے
 جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ساڈے کہندیاں سرشٹی درشٹی لگی آگ، ترے گن سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ برہم دا جگے نہ کھئے چراغ،
 کایا مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ کوئن کوٹ رادھا کرشن سیتا رام دا کردے پاٹھ، سیتا رام ملن کیسے نہ آئییا۔ سب دی پوری ہوئی واٹ، پینڈا
 مُکنا تهاؤں تھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، اندھ اندھیر دینا گوائیا۔ اسیں سارے چھڈے ساک، سجن گئے تجائیا۔ بول کے تیرا
 واک، نعرہ نام سُنائیا۔ کلجگ انت کل کلکی آوے آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جو سب دا ہووے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔
 سانجھا دیوے دُھر دا جاپ، جگ جیون داتا آپ ورتائیا۔ سو ساڈی پوری کر دے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوتار کہن تیری آد
 انت دی اکو ذات، دوجا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ سب دی کرنی کر دے مُعاف، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا درس کریئے ساکھیات، پردہ اوہلا کایا چولا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ★

اوتار کہن پرہ تیرا پرسدھ ہووے اکو اُوڑا، اونکار تیری سرنائیا۔ سرشٹی درشٹی رنگ چاڑھ گوڑھا، دُتیا بھاؤ دے مٹائیا۔ چتر سگھڑ بنا موركھ موڑھا، اگیان اندھیرا رہے نہ رائیا۔ ساچے نام دی دے دے تورا، تریا توں پرے کر شنوائیا۔ جوتی نور دے ظہورا، ظاہر ظہور دیا کھائیا۔ سب دا واک کر پورا، بھوکھتاں وچ صفتاں وچ منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سانہ دے کوڑا، گلی کوچا بھوئے صفائیا۔ سچ پریم دی دے دھوڑا، ٹکے مستک نام رمائیا۔ چار جگ دا بھگت تیرا مزدورا، چاکر سیوا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ اوتار کہن پرہ سدھ کر دے اُوڑا اکھڑ، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گوبند لیکھے لے ستھر، سیج یارڑا اک ہنڈھائیا۔ پوجا رہے نہ مڑھی گور پتھر، سل پاہن پوجن کھئے نہ پائیا۔ نیتر نیر ویاون پریمی پیارے اتھر، برسوں ویراگی چوٹ لگائیا۔ چاروں گنت تیری یاد وچ نسن، بھجن تھاون تھائیا۔ چرن دوارے تیرے وسن، دوجا گرہ نہ کھئے سہائیا۔ اکو نام ڈھولا جین، کلمہ کائنات درڑائیا۔ دھرم دی دھار کراؤنا مجن، دُرمت میل کر صفائیا۔ آتم پرما تم بنا سجن، سگلا سنگ اک وکھائیا۔ تڈھ بن دوجا کھئے نہ پردہ کجن، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا مُکا دے ماٹی بدن، مذہباں رہے نہ کھئے لڑائیا۔ اوتار در سیس نوا کے تینوں سدن، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھائیا۔ اوتار کہن اپنی کر دے کریا، کریپال تیری وڈیائیا۔ دین دُنی دی میٹ دے پیتا، وپریت دا جھگڑا دے مکائیا۔ مانو روپ بنا لے سیکھ دا، سچ دھرم اک سمجھائیا۔ ایشٹ پرگٹا دے ایکنکار اک دا، اک اکلّا ہو سہائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر تیرا لیکھا رہیا لیکھا، نانا جوڑ کاغذ قلم شاہیا۔ ونجارا بنیا رہیا پتھر اٹ دا، کھیل جگ جگ مات کرائیا۔ کلجگ اتم تیرا نام ٹکیاں دے وچ وکدا، بنا ٹکیاں توں گرنتھی پاٹھ کرن کھئے نہ پائیا۔ نانک نرگن سرگن تیرا نشانہ ویکھ لما چٹ

دا، جس دا اکھر پڑھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در مانگت منگ منگائیا۔
 اوتار کہن پرہ تیرے اوڑے وچ جذب ہووے اوم، وشن برہما شو نہ کھئے وڈیائیا۔ دُتیا رہے کھئے نہ دوم، دوآ ایکے وچ رلائیآ۔ جھگڑا
 رہے نہ کھئے سوم، سویم اپنا رنگ رنگائیا۔ چوٹھا گھر ونڈ نہ ہوم، ہر گھٹ اندر نظری آئیآ۔ پنجم پنج صاحب موہن، موہن اِکو
 سوہا پائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کھول دے لوئن، نیترا اکھ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 بھیو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ اوتار کہن اوڑے وچوں ویکھیئے تیرا اِشٹ، اِشٹی اِکو نظری آئیآ۔ نو ست کھول دے درِشٹ، دِشا اپنی پردہ
 لاپیا۔ جھگڑا مُکا سورگ بہشت، جنت توں پرے دے سمجھائیآ۔ جھگڑا مُکا مجازی حقیقی عشق، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ جھگڑا
 رہے نہ ٹانک جست، اک دو نہ کھئے وکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر رہے بست، جگ جگ دھیان لگائیآ۔ صدی چوڈھویں انت اخیر
 تیرے ہتھ سب دی لسٹ، پردہ کھولنا تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دھام
 اک پرگٹائیآ۔ اوتار کہن تیرا اوڑا تیرا دے دھرم، دھرم دھار جنائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی کرم، کرم کانڈ ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا
 رہے نہ کیسے برن، ورن رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ اِکو نظری آئے سرن، سرنگت اک اکھوائیا۔ اِکو پوجا ہووے چرن، چرن دھوڑی وڈ
 وڈیائیآ۔ دو جہان تیتھوں ڈرن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر تیرا نام پڑھن، وکھری کرے نہ کھئے پڑھائیآ۔ سچ دوارے
 سارے کھڑن، ہوکا اِکو حق سُنائیآ۔ قول اِقرار سب دا ہووے پرن، پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کھول کے ہرن
 پھرن، لہنا سب نوں دے سمجھائیآ۔ توں صاحب سوامی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بن تیری کِریا آد جگاد جگ چوڈھویں تیری منزل جیو
 مائل نہ چڑھن، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ نرگن دھار سمجھ کیسے نہ آئیآ۔

★ ۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ★

اوتار کہن پرہہ ساڈی پوری کر دے شرط، شرطیہ اپنا حکم ورتائیا۔ رام کہے میں سنديسہ دتا بھرت، ایڈھیا تون باہر آپ سمجھائیا۔ کلجگ ڈہائی پھرنی اُتے دھرت، چاروں کُنٹ ہاباکار مچائیا۔ نرگن دھار پرہہ نے آؤنا پرت، پت پرمیشور ویس وٹائیا۔ اسیں ویکھنا اُتوں عرش، عرشی پریم کی کی کار کھائیا۔ کس بدھ بھگتاں اُپر کرے ترس، رحمت سچ کھائیا۔ امرت میگھ اکھا دیوے برس، برکھا اپنا نام برسائیا۔ چنتا سوگ مٹے ہرکھ، ہوس کوڑی دئے بُجھائیا۔ سب دا لہنا پورا کرے قرض، مقروض جھولی دئے بھرائیا۔ دیناں اناٹھاں ونڈے درد، ڈکھیاں ہٹے سہائیا۔ شرع چھری نہ کاٹے کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بینتی منظور کرے عرض، آرزو اپنے لیکھے پائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اسچرج، جس نوں سمجھے نہ کھئے رائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بنکے مرد، مدعا اپنا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار کہن ساڈی پوری کرے خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت سہیلے کر تلاش، نرگن سرگن میل ملائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے شاباش، بلے بلے کر وڈیائیا۔ اتم سب دا لیکھا پورا کرے حکم دیوے آپ، اپنی کار کھائیا۔ چار ورن دا سانجھا کر کے جاپ، جگ جیون داتا دئے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی شبد دھار آپ ناپ، بنا قدم قدم اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھنہار پلپت پاک، پنت پاپی کھوج کھوجائیا۔ ایہہ کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دھردرگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن نور کر جوت پرکاش، پرکاشت ایکا اپنا نام کرائیا۔

★ ۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا ★

اوتار کہن پرہہ اصلی رہی نہ ساڈی صورت، پاتھر پاپن روپ گئے بدلایا۔ ستجگ ساچی ست ست دی کر مہورت، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اپنے نام شبد دی دے دے اک ثورت، ثریا تون پرے ثرت دے سمجھائیا۔ کلجگ جیو سمجھا موڑھ مورکھ، اگیان اندھیر دے گوائیا۔ نانا توڑ کوڑو کوڑت، سچ سچ سنجم اک پرگٹایا۔ نرگن جوت بخش نورت، نور

نوراڻه ڏگمگائيا۔ ٿو سرب ڪلا بهرپورت، سمرته سوامي اک اڪهوائيا۔ هر گهٽ حاضر جزورت، گرہ گرہ مندر ڏيره لائيا۔ ساڏي
 آسا منسا ڪر پورت، پورن برهم دے جنائيا۔ هؤمے روگ سگلا ميٺ وسورت، وشه وڪاراڻ ڏيره ڏهاپيا۔ ڪلجگ اتم سب نوڻ
 تيري پئي ضرورت، ظاهر ظهور هو ڪے ويڪه وڪهائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا دهر دا ور، هر اپنا
 رنگ رنگائيا۔ اوتار ڪهن تيرے نام دا وجے ڏنڪا، چار ورن شنوائيا۔ ست دهرم دا اک سها بنڪا، ڪهتري براہمن شوڊر ويش اڪو گهر
 وسائيا۔ اڪو ايشٽ ديو سوامي تيري هووے متتا، دوجا نظر ڪيے نه آيا۔ گرمڪه سنت سھيلے پرگئا گره توڙ هؤمے هنگتا، هنگ برهم
 اک جنائيا۔ بودھ اگاڏھ بن پنڌتا، نرگن زيورير نرڪار نيش اڪھر دے سمجھائيا۔ تيرا ڪھيل جگ چوڪري ستجگ ترينا دواپرڪلجگ
 اتنا، انتشڪرن ويڪه خلق خدائيا۔ ست دهرم دي سچ بنا دے بننا، گھڙن بهننھار سمرته تيرا ليڪھا اڪم اتھاپيا۔ جوتي جوت سروپ
 هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا دهر دا ور، سچ تيري آس رڪھائيا۔ اوتار ڪهن دين ڏني دي بدل دے عادت، عدل انصاف اک
 ڪمائيا۔ اڪو ڪلمه دس عبادت، نام ڏھانا اک جنائيا۔ چار جگ دے شاستر دين شھادت، گواه انجيل قرآن لے بھگتائيا۔ ڪوڙي ڪرپا
 هر پردے ڪر ممانت، تن وجود رہن نه پائيا۔ ستجگ سچ ساچي وست بخش نيامت، مھربان محبوب اپنا رنگ رنگائيا۔ منوا ڪرے
 نه ڪيے بغاوت، بدھي وچ نه ڪيے لڙائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، سچ دے مالڪ ويڪه وڪھائيا۔
 اوتار ڪهن پرېھ ساچي دس دے ستجگ ريتي، ريتيوان تيري سرنائيا۔ بهيو چڪا دے مندر مسيتي، ڪايا ڪعبه اک وڏيائيا۔ دين ڏني
 دي بدل دے نيتي، ميا ممتا موھ دے گوائيا۔ ڪايا اڪني ڪر دے ٽھانڏي سيتي، ترے گن امرت دھار بھجھائيا۔ نو ڪھنڊ پرتھمي ست ديپ
 دين ڏني ويڪه اپني باغيچي، چار ورن اٺھاراڻ برن ڪھوج ڪھوجائيا۔ اڪو نام ڪلمه تيري دهرم دي هؤے حدِيثي، حضرتان توڻ پرے ڪر
 پڙھائيا۔ صدي چوڏھويں انت آخيري ربي بيتي، باطن پردہ دے اٺھائيا۔ ٿوڻ پرماٽما آتما دي اپن نال لگا پرتي، پرېتم هو ڪے جوڙ
 جڙائيا۔ ستجگ ترينا دواپر تيري ڪھيل سدا ربي انڏيٺي، جگت نيتر جيو جهان نظر ڪيے نه پائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني
 ڪرپا ڪر، ايڪا دينا دهر دا ور، در تيرے منگ منگائيا۔ اوتار ڪهن ساڏا وقت ويڪه لے پورا، پاربرهم تيري سرنائيا۔ اڪو بخش اپنا
 نورا، جوتي جاتي ڪر رُشنائيا۔ ڪلجگ جيو رے نه مورڪھ موڙھا، چتر سگھڙ سچچے دے بنائيا۔ نرگن دھار بخش ڪے دھوڙا،

مستک ٹکے اگم رمائیا۔ نظری آ حاضر حضورا، ہر پردے سوہا پائیا۔ انحد شبد وجا ثورا، ثرت اپنا نام جنائیا۔ ساڈی عرض کر منظورا، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ اوتار کہن تون سرب سوامی بھرپورا، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جگ چوکری نت نوت نرگن سرگن تیرا نام صفتاں وچ کر کے آئے مشہورا، شبد گرو دھار جنائیا۔

★ ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا ★

اوتارو سنی اگتی عرض، پُرکھ اکال اکال جنائیا۔ سب دی پورب ویکھاں غرض، لہنا دیواں تھاون تھائیا۔ دھرم دا پورا کراں فرض، حکمی شبد شبد سمجھائیا۔ کلجگ میٹاں اندھیرا گرد، گردش ویکھاں جگت لوکائیا۔ چھری شرع رہن نہ دیواں کرد، قاتل مقتول روپ نہ کھئے درسائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، مدد کراں تھاون تھائیا۔ اگلا کھیل دساں اسچرج، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دو جہاناں ہون نہ دیواں حرج، ہر پردا تگاں چائیں چائیا۔ غریب نائیاں ونڈاں درد، دکھیاں دکھ گوائیا۔ ساچے نام دی بدل دیواں طرز، راگ انادی اک شنوائیا۔ سچ جیکارا بولاں گرج، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دی پورب ویکھاں فرد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک اُچائیا۔ اوتارو تھادا سُنیا انتر سندیسہ، سندھیا سرگھی دھیان لگائیا۔ جگ چوکری خیال رکھاں ہمیشہ، ستجگ تریتا دواپرکلجگ بھل وچ نہ آئیا۔ ایکنکارا بن کے ڈھر دا نیتا، نر نرائن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جاناں سچکھنڈ ساچے دیسا، دھرنی دھرت دھول پردہ دیاں اُٹھائیا۔ خبردار کراں شبدی سٹ دلارا بیٹا، حکم حکم نال اُٹھائیا۔ دو جہان بناواں نیتا، نیانکار اک اکھوائیا۔ ساچے بھگتاں کرے ہیتا، گرمکھاں جوڑ جڑائیا۔ سیس دی منگے کوئی نہ بھیٹا، جگدیش حکمے کار کھائیا۔ نرگن دھار ہوواں کھیوٹ کھیٹا، سرگن نئی مات چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، وست امولک اگم ورتائیا۔ اوتارو تھادی سنی انتر آواز، جو پن رسنا دتی سُنائیا۔ سارا بھیو کھولاں راز، پردہ رہن کھئے نہ پائیا۔ سادھنا رہن کھئے نہ پائیا۔ شبد سُنواں ڈھر دا

ناد، اگتی راگ الائیا۔ درشتی سب دی جائے جاگ، سوئی سرتی لوان اٹھائیا۔ بڈھی رہے کوئی نہ کاگ، ہنس گرمکھ لوان پرگٹائیا۔ کلجگ اکن بجاواں آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ تھادی بینتی دا اک جواب، ڈھر سندیسہ دیاں سنائیا۔ جس کل کلکی دا لیندے رہے خواب، سفنیاں وچ دھیان لگائیا۔ اوہ کھیل کرے پرہ آپ، اپنا پردہ آپ چکائیا۔ دو جہاناں دس کے جاپ، لکھ چوراسی کرے پڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے پاپ، پت پت پت آپ لے بنائیا۔ پاربرہم برہم بنا کے ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ سچ دوار دا کھول کے تاک، کھتری براہمن شوڈر ویش لے لنگھائیا۔ پریم پریتی وچ ہو کے چاک، سیوک اپنی سیو کھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے خاک، خالص اپنا رنگ دے چڑھائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذات پات، دین مذہب کرے نہ کھ لڑائیا۔ صدی چودھویں میٹ اندھیری رات، نوری چند اک رشنائیا۔ سب نوں بخش دیواں دات، نام کلمہ جھولی پائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی بنا کے اک جماعت، طلبیاں کراں حق پڑھائیا۔ تھادی منسا پوری کر کے خواہش، خالص اپنا گھر وکھائیا۔ پرکھ اکالا باہروں کرنا نہ پئے تلاش، کایا مندر اندر مل کے وجے ودھائیا۔ ڈھر دی منزل دے کے گھاٹ، پوڑی ڈنڈے نام چڑھائیا۔ آون جاون میٹ کے واٹ، بھگت سہیلے جوت سمائیا۔ آتم برہم دا دے کے ساتھ، پاربرہم دا میل ملائیا۔ نج گرہ کر کے واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ ساچے منڈل پا کے راس، سرتی شبد گوپی کاہن نچائیا۔ تھادا سکھالا کراں ساس، جو ساہ ساہ دھیائیا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ کل کلکی پرگٹ ہو کے آپ، آپ اپنا راہ چلائیا۔ روج بت کر کے پاک، پیغمبراں توں پرے کراں صفائیا۔ لکھ چوراسی پچھاں وات، چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ سب نوں اک دا دے وشواس، وشیاں توں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تن وجود ماٹی خاک دا بدل لباس، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔

☆ ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ ڈا بلونت سنگھ دے گرہ ویرکا ☆

پُرکھ اکال کہے اوتارو ہوو او مہربان، سچکھنڈ نواسی ہو کے دیا کھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے دیواں دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے کیرپا کران مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ آد نرنجن ہو کے دیپک جگاواں مہان، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جودھا سُر پیر بن سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ابناشی کرتا ہو کے دیواں مان، مان نائیاں آپ اکھوائیا۔ پاربرہم ہو کے ویکھ مار دھیان، بن اکھان اکھ اٹھائیا۔ برہم دا لیکھا کران پروان، پرہم پُرکھ اپنی کار کھائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر سارے سیس جھکان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دو جہاناں مرد مردانہ نوجوانا سندیسہ دیواں آن، آنک کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس دی نرگن سرگن کھیل مہان، نر پیر نراکار نرنکار اپنی کار کھائیا۔ پرگٹ ہوو او جودھا سُر پیر مرد مردان، بھہ بھیانک ویکھان تھاون تھائیا۔ تیئی اوتارو سب نوں کران سوادھان، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ سچ دا مالک ہو پردھان، کوڑی کیرپا پھول پھلائییا۔ کلجگ میٹان جھوٹھ نشان، نشانہ اکو نام جنائیا۔ شرع دا رہن نہ دیواں کھئے شیطان، چھری بنے نہ جگت قصائیا۔ ہوئے ہنگتا گرھ توڑاں ایہان، من کا منکا آپ بھوائیا۔ کران کھیل وچ جہان، جہالت میٹان کوڑ لوکائیا۔ تھادی کرنی سب دی کران پروان، پرہم پُرکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دا بنا اک ودھان، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ اکو ایشٹ دیسے وچ جہان، دوسر سیس نہ کیسے نوائیا۔ لیکھا جاناں شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی پردہ دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتارو ایکا دیواں نام سندیسہ، دھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ جس نوں منن وشن برہما شو گنیشا، سُرپت نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کھیل کھلاواں سچکھنڈ دیسا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ تھادا سب دا کر کے ایکا، ایکنکار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب نوں اکو بخش کے ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دین دُنی دی بُدھ کران بییکا، دُرمت مَیل کران صفائیا۔ نال رلا شبہد گرو گوبند آد جگاد دا بیٹا، جس نوں تتاں والی جنمے کھئے نہ مائیا۔ اوہ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہووے کھیوٹ کھیٹا، نئیا نوکا نام اک چلائییا۔ بھگت ادھارنا جس دا آد جگاد پیشہ، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے مؤنڈ مُنڈائے دھاری کیسا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم پرہم برہم دسے اپنا بیتا، بتکاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔

نِرگن سب نے مٹنا پیتا، نر نرنکار نؤر الہیہ۔ صدی چوڈھویں سب دا پؤرا ہونا ٹھیکا، لیکھا سب دا دئے مُکائیا۔ اگوں دیوے نام
 سندیسہ، شبد اگتی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی دھار اک سمجھائیا۔
 پُرکھ اکال کہے اوتارو کراں کھیل مہانا، منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ شبدی ناد دے ترانہ، تریا توں پرے دیاں درڑائیا۔ جتھے نِرگن
 نؤر جوت مہانا، سؤریہ چند کرے رُشنائیا۔ تخت نواسی نؤجوانا، سری بھگوان سوہیا پائیا۔ جس نؤں جھکے زمیں اسپانا، گگن
 گگنتر لاگن پائیا۔ سو مالک پھرے اتم اپنا جامہ، سمبل نگر سوہیا پائیا۔ جس نؤں بڈھی کرے نہ کھئے پہچانا، شاستر سکے نہ کھئے
 درڑائیا۔ لبھ سکے نہ کھئے ودوانا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جس نے دین دُنی دا کلجگ اتم بدل دینا زمانہ، ستگر سچ دئے پرگٹائیا۔
 شرع دا رپے نہ کوئی بے ایمانہ، بیوہ کرے خلق خُدائیا۔ ساچا نام سندیسہ دئے پیغام، پیغمبران توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس نؤں محمد
 مٹیا مہدی اماما، مالک خالق ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا محل اٹل اگم اتہاہ عالیشانا، عالم علم وچ نہ کیسے سمجھائیا۔ اوہ صاحب
 سُلطان والی دو جہانا، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنی کار کھائیا۔ جس نؤں تیئی اوتار نو نو کرن پرناما، ڈنڈاوت وچ سیس نوئیا۔ اوہ
 کرے کھیل اک مہانا، مہربان اپنا حُکم ورتائیا۔ نو نو چار جھلا اک نشانہ، نشانے پچھلے دئے بدلایا۔ ہرجن رہن نہ دیوے کھئے
 بیگانہ، گرمکھ اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ پُرکھ
 اکال کہے دھرنی دھرت دھول تگوارا، دھول دیاں جنائیا۔ نگاہ مارو جل تھل اسگاہ، مہیئل ویکھ وکھائیا۔ جس نے رچنا لئی رچا،
 جُگ جُگ اپنی کار کھائیا۔ سو لہنا دینا سب دا دئے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ نِرگن نؤر کر رُشنا، کلجگ اندھ اگیان دئے مٹائیا۔
 ساچے مارگ دئے لا، ستجگ ست ست وکھائیا۔ سب دا بن کے پتا ماں، سنت سہیلے گود ٹکائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ سہا کے گراں،
 نؤ دوارے لیکھا دئے مُکائیا۔ اتم جوتی کر رُشنا، مندر اندر نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ جس نؤں پیغمبر کہہ کے آئے خُدا، خود مالک نؤر
 الہیہ۔ کیسے نؤں رہن نہ دیوے جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو سوامی بن کے دلڑبا، رحمت اپنی حق کھائیا۔ اُس دا اکو کلمہ
 اک ہونی صدا، آواز اکو اک پرگٹائیا۔ سو لیکھا جانے تھائوں تھان، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ اوتارو سب دا لیکھا دئے مُکا، مُکمل اپنا
 حُکم چلائییا۔ کلجگ اتم کرے نیاں، عدل انصاف آپ وکھائیا۔ ویکھنہارا دو جہاں، جہاں تھان ہویئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوگری نت نوت دیونہارا دان، داتا دانی دیاوان اک اکھوایا۔

★ ۷ ساون شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے نوت ہر بھکت دوار جیٹھووال ★

جنم وچوں ملی جنم دی دات، داتے دتی ورتائیا۔ اپنے نال بنا کے اپنے ساک، سجن اپنے لئے پرگٹائیا۔ لالو دے لیکھے لا کے سواس، نانک لہنا جھولی پائیا۔ بھگتاں دی بھکت سہا کے جماعت، سنگی سنگیاں نال رکھائیا۔ آگلا لیکھا پندراں کتک توں دسانگا خاص، خالص پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پندراں کتک دیوے مان، مان ملے وڈیائیا۔ پنج تت کر پروان، پروانہ آگلا دئے سمجھائیا۔ کرے کھیل مہان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ماجھا مالوا دواہ جموں پنج گرمکھ آون نوجوان، جوہن وتے رنگ رنگائیا۔ بردھ بال نہ کھئے پہچان، وڈا چھوٹا نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پندراں کتک کہے گرمکھ پریم پیارے آون گے۔ ماجھا مالوا دواہ جموں اک اک پگڑی نال رکھاؤن گے۔ رات ساڈھے نو وچے کیشن سنگھ دے سیس سجاؤن گے۔ پُرکھ اناشی مل کے ہر جگدیش، سارے اس دی منگ منگاؤن گے۔ سانوں اس دے ملن دی سدا ریجھ، ہتھ جوڑ کے واسطہ پاؤن گے۔ پرہو بے شک ایہدی آتما تیری چیز، وست امولک اپنے نال رلاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھاؤن گے۔ ساری سنگت کرے ارداس، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پھیر کیشن سنگھ رہن دیواں سنگت پاس، بنا بینتی سکے نہ کھئے پچائیا۔ اس دا نو مگھ توں آخیری سی سواس، سواس پرہ دے لیکھے لائیا۔ ایہ کِرپا کیتی خاص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ پنجاں لکھاریاں ضرور ہونا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ درشن سنگھ توں مار لینی آواز، دلیوں لینا بلائیا۔ سب نے جانا جاگ، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھکت بھگوان دا اک ویراگ، ویری نظر کھئے نہ آئیا۔ سب توں سریشٹ اتم صاحب ستگر دا ساتھ، گرمکھ سوہنا نظری آئیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پندراں کتک کہے پنجاں پنجاں پنجاں دے ہونے سوہنے بستر، پنچ پنچم نال وڈیائیا۔ ننگی دھار موڈھیاں تے ہونے ششتر، سوہنے رُوپ بنائیا۔ سب نے جانا اُپر استر، شاہ سوارا آسن لائیا۔ کھانا کھانا نہیں وچ کیسے نے برتن، حُکم دتا درڑائیا۔ سب دا سانجھا ہونا خرچن، حصّہ وڈا چھوٹا پائیا۔ کرے کھیل پرہو پرہ مردن، پارہہم پرہ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پندراں کتک کہے صاحب ستگر دے لگ توں بنھنا سنگل، گنڈی گنڈی وچ اڑائیا۔ سب نے گاؤنا منگل، سنگھاسن اُتے ٹکائیا۔ پنجاں پیاریاں لاؤنا چندن، مستک نال چھائیا۔ پنجاں لکھاریاں کر کے بدن، آسن لینا جھائیا۔ میانوں ننگے کڈھ کے کھنڈن، چنڈی دینی چمکائیا۔ سب نے ڈھولا گاؤنا چھندن، جیکارا اکو وار لگائیا۔ آگے صاحب ستگر چاڑھے رنگن، اپنا رنگ رنگائیا۔ دھوڑی چرن دے کے ساچا سگن، پاپاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پندراں کتک کہے ایہہ کھیل ہونا آلہڑ پنڈی، پنڈ پنڈ دینا بخشائیا۔ اک لکھاری لیکھ لیکھ وچوں ہندی، ہندوستان دئے درڑائیا۔ پنجاں لکھاریاں مستک لاؤنی لال ہندی، ہندراہن دا لیکھا دینا مکائیا۔ پگڑی دی دھار رکھنی ڈنگی، ٹیڈھا رُوپ درسائیا۔ پھیر زندگانی بخشنی زندی، زندہ دئے کرائیا۔ اک گرسکھ نے وچوں اُٹھ کے جانا ہندی، ایہہ اپرادھی تُوڑ خدائیا۔ اک بچی نال ہووے چھندی، دوندر کول بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ کتک کہے میرا لیکھا کوئی نہ جانے کتک، کتک کوئن گئے وہائیا۔ کرشن نے اک بچن سنا بدھک، بدھک دتا جنائیا۔ جس ویلے دھرم ست رہیا نہ ادھک، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ چاروں گنٹ لگی آتش، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ ثابت رہیا کوئی نہ شخص، شخصیت نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ پینا بخت، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ بنا بھگتاں توں رہے کوئی نہ مست، خُماری نام دینی چڑھائیا۔ میرا کاہن آؤنا پرت، زرگن رویر ویس وٹائیا۔ آوے اُتے دھرت، دھرنی دھول ویکھ وکھائیا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع اگلی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کتک کہے میں تکدا، تقدیر ویکھ وکھائیا۔ کی حُکم ہووے یک دا، یدی کی سمجھائیا۔ کی اشارہ ملے اکھ دا، کی شبد دُھن شنوائیا۔ کی سندیسہ ملے سچ دا، سچ

وچ وڈیائیا۔ جاں خبر سنی پرہ جن بھگتاں آپ رکھدا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مرن وچوں جیون کڈھدا، جیون وچوں جیون رکھائیا۔ جس نال پیار اُس نوں کدے نہ چھڈدا، جگ جنم دے وچھڑے اپنے نال رکھائیا۔ سنسار بہرم ماس ناڑی ہڈ دا، چم کم کسے نہ آئیا۔ کدے وسیرا نہیں بھگت بھگوان اڈ دا، گھر اکو سوہیا پائیا۔ دواں اکو دیپک جگدا، جگ کرے رُشنائیا۔ جس دا لہنا اُس نوں سددا، اوسے دی جھولی پائیا۔ پرہ دا پیار سدا سدا جائے ودھدا، بھگتی بھگتاں نال رکھائیا۔ اپہ لیکھا وشنوں وشو جد دا، یادواں کرشن گیا سمجھائیا۔ پیغمبران ویلا ربنا نہیں جج دا، کعبے کربلا وانگ ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کربا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی توں کدے نہیں بھجدا، بھجیاں اپنے نال رکھائیا۔

★ ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال تریٹ کور جگندر کور دے پرساد کراون تے ★

ستاراں ساون کہے میری نمسکار، سچکھنڈ نواسی سیس جھکائیا۔ دس اٹھ اٹھاراں پچھوں آئی میری بہار، خوشیاں وچ در سچ لکھ جگائیا۔ نیوں نیوں مستک دھوڑی لاواں چہار، شہنشاہ مل مل وچے ودھائیا۔ جس حکم سندیسہ دتا سی اپنی دھار، نام ندھانا اگم درڑائیا۔ جگ چوکڑی سن پکار، پورب دا پورب ویکھ وکھائیا۔ جگدیش دا جنم ہونا وچ سنسار، جنم توں پہلے ایسے دن دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کربا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ساون کہے ستاراں دن پرہ کربا کیتی آپ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ مات گرہ تھاپنا تھاپ، جگت جگدیش دتی وڈیائیا۔ حکم سندیسہ دے کے آپ، آپ اپنی کار کھائیا۔ لیکھا لکھ کے کاغذ قلم دوات، صحیح صحیح سلامت دتی پائیا۔ جس نے میٹھی اندھیری رات، کلجگ کوڑی کربا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرگٹ ہونا ساکھیات، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جھگڑا میٹھا ذات پات، دین دنی کر صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کربا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ستاراں ساون کہے ہر جگدیش، جگدیش دتا جنائیا۔ ستجگ ساچی چلنی ریت، ریت ریتوان درڑائیا۔ جھگڑا مکنا مندر مسیت، شودوالے مٹھ نہ کھئے چترائیا۔ دین دنی دی بدلنی نیت، نیتوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار ورنان سانجھی کرنی پریت، پریت ہو کے میل ملائیا۔ جگت جگدیش تیرا لیکھے لا کے

سپس، سپس گوبند جھولی آپ ٹکائیا۔ محمد کلمہ ویکھ حدیث، حضرتان حضور پردہ دئے اٹھائیا۔ سو سماں پہنچیا ٹھیک، ٹھاکر ہو کے دئے وڈیائیا۔ کلجگ میٹنا اندھیرا تاریک، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ تیرا در سُہا کے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ساوَن کہے حُکم دتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ بھگت سُہیلا لینا اُچا، جیون جُگتی جگت پرگٹائیا۔ تریلوکی لہنا دینا مُکا، مُورکھ مُورہاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار جُگ دا جھگڑا دینا مُکا، ورن برن نہ کھئے لڑائیا۔ چار جُگ دا لہنا جھولی دینا پا، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ چار جُگ دا نام کلمہ دینا بدلا، بدی بدکاراں وچوں باہر کڈھائیا۔ چار جُگ دا صدمہ دینا گوا، دُکھاں درداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ عدل انصاف لینا کما، ست سچ نال ملائیا۔ چار جُگ دا لیکھا لیکھے لینا لا، ویکھنہارا تھاوَن تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ستاراں ساوَن کہے پرہہ کِریا کیتی اپار، اپرمپر دتی وڈیائیا۔ جگدیش سنگھ جنم دے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دتے پلائییا۔ گر اوتار پیغمبراں کرے خبردار، سچ سندیسہ نام درڑائیا۔ سارے کرو اکم وچار، پن بُدھی دھیان لگائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے کل کلکی اوتار، اکل کل دھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے بھگت دوارا کرنا تیار، بھگت بھگونت مل کے وجے ودھائیا۔ جگدیش سنگھ دی خاک نیاں وچ دیوے ڈار، ڈالی پت آپ مہکائیا۔ منزل دس اک سچی سرکار، گھر سچو سچ وڈیائیا۔ اکو شبد نام جیکار، ڈھولا راگ گیت اک شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در سچ اک درسائیا۔ جگدیش کہے جنم توں پہلاں میری ویکھی آسا، آسا نال رلائییا۔ پُرکھ ابناشی دے بھرواسا، بھانڈا بھرم دتا بھٹائییا۔ اٹھ ویکھ کھیل پرتھی آکشا، گگن گگنتر دیاں درڑائیا۔ تیرا نرگن دھار بن کے راکھا، سرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دا تک لے خاک، خاک مٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا مالک جوتی جاتا، جوت جوت رُشنائیا۔ سدا سُہیلا دیوے ساتھا، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جگدیش کہے جنم توں پہلاں میرے انتر دتی سُدھ، سُوجھ سُوجھ نال سمجھائیا۔ میری نرمل ہووے بُدھ، بُدھی توں پرے کیتی پڑھائیا۔ مینوں پیار نال کہا تیری دھار نے بدلنا جُگ، کلجگ ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرہہ دا حُکم چلنا سُدھ، اگے سکے نہ کھئے مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبراں کول نہیں کُجھ، کوجھیاں کھلیاں پار نہ کھئے

کرائیا۔ میں سہج نال لیا پُچھ، چرن کول دھیان رکھائیا۔ کون تیرا ہووے سُت، ابناشی کرتے دینا درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں بدل جانا رُخ، رُخصت دین دُنی توں پائیا۔ اِکو جنی سُپھل کر کے ککھ، بھگتاں دیواں مان وڈیائیا۔ جگدیش ہس کے کہا وچوں مُکھ، پچن سہج نال جنائیا۔ صاحب جے مؤلے تیری رُت، رُڑی میری لیکھے پائیا۔ تُوں مالک ابناشی اچت، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال گودی چُک، شبدی دھار دتا بلائیا۔ تیرا اُجل کراں مُکھ، لوک مات ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جگدیش کہے میں کیتا ہور دھیان، نگاہ نگاہ وچوں اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال پھڑ کے میرا کان، چاروں کُنٹ دتا بھوائیا۔ اُٹھ ویکھ نوجوان، آئیو تیری وڈ وڈیائیا۔ چار جُگ جھلنا سچ نشان، جتھے نشانہ تیرا دیاں گڈائیا۔ جھک جان زمیں اسمان، ست رنگ نور جوت رُشنائیا۔ ویکھن آون سینتا رام، کاہن گویاں پھیرا پائیا۔ پیغمبر کر سلام، عیسیٰ موسیٰ محمد سجدیاں وچ وڈیائیا۔ گرو کرن پرنام، نمو نمو جس گائیا۔ تیرا مندر سوہے مقام، مقبریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ چارے ورن اکٹھے ہوون آن، برناں والی نہ کھئے لڑائیا۔ آتم برہم کرن پہچان، ذات پاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستگر شبد تیرا مہربان، محبوب اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا ویکھے وچ جہان، جہالت میٹے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ جگدیش کہے میں مات گریہ کیتی نمسکاری، شبدی دھار نیوں نیوں لاگا پائیا۔ تیرے چرن کول بلہاری، سد دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا ہوں صدقے گھولی واری، واہ واہ تیرا رنگ رنگائیا۔ تیرے پچھے بھگتاں پیج دینی سواری، سوارتھ اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوار بنائے وڈ درباری، بھگت دوار ناؤں رکھائیا۔ شنکر چھڈ جائے سکداری، تیرا رنگ وکھائیا۔ پریم پریتی اک نیاری، الکھ اگوچر آپ سمجھائیا۔ جگدیش کہے میں مستک دھوڑ لائی چھاری، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ کی لیکھا دیوے وچ سنساری، سنسار روگ دئے گوائیا۔ پُرکھ اکال کہا میری کھیل اپر اپاری، اپر مپر ہو کے دیاں درڑائیا۔ کلجگ رین ہونی اندھ اندھیاری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر چیلیاں تُننی یاری، پتا پوت نہ انگ لگائیا۔ دُباگن ہونے جگت ناری، سرشٹی درشٹی وچ بلکائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھاری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ چار جُگ دے شاستر روون زارو زاری، ظاہر ظہور نظر کھئے نہ آئیا۔ کِریا کر بخش پھیر سچّی سکداری، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت دوارا سوہے محل اٹاری، اٹل پدوی اک جنائیا۔ پرپنج میٹن نون میرے ہون پنج لکھاری، پنجاں دا پنجا گوبند گیا لگائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جگدیش کہہا پرہو پنج لکھن کی لکھت، لیکھا دے درڑائیا۔ اک نال تینوں کیوں نہیں آیا صدق، بے صبرے دینا درڑائیا۔ میری تیرے آگے مٹت، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہہا پنجاں شبدان نالوں پنجاں چوراں دی ودھ گئی پمّت، گھر گھر پئی دُہائیا۔ منوآ من ہی کرے عِلّت، عِلْم عالم نہ کھئے چٹڑائیا۔ سادھاں سنتاں ہووے ذِلّت، خواری گھر گھر نظری آئیا۔ گُرمکھاں اندروں کھئے نہ میٹے چنت، ہرکھ سوگ نہ کھئے گوائیا۔ بنا کِرپا سانجھی ہوئے نہ کھئے سِمت، مارگ اک نہ کھئے پرگٹائیا۔ دین دُئی ہوئے حرام نمک، نمکھ نمکھ اپنا آپ نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج لکھاری لیکھا لکھن پنچم دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان دا ناتا رہنا جُگ چار، چوڑی اپنا رنگ رنگائیا۔ بنا لیکھ لکھت توں گنڈھ پئے نہ سنسار، پردہ اوہلا نہ کھئے چُکائیا۔ جس دی صفت کر کے گئے گر اوتار، پیغمبر گئے سُنائیا۔ پرہ دا ہونا کھیل اپار، اپرمپر آپ کرائیا۔ حُکم سچّی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگدیش کہے میں تکدا رہیا وارو وار، سال بسالا دھیان لگائیا۔ میرے پچھے میری ماتا اچے تک کردی رہی گریہ زار، انتر انتر دُکھ منائیا۔ میں تِن دِن پہلوں رو کے کیتی پُکار، ساڈھے تِن گھنٹے بھگت دوارے آ کے سیس نوائیا۔ کِرپا کر میرے نرنکار، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ رونا دھونا ہوئے نہ تیرے وچ دربار، نیتز نیر نہ کھئے وبائیا۔ اکو وار سب توں دے ادھار، ادر توں باہر دینا سمجھائیا۔ جگدیش کہے ایسے کارن رنجیت کور توں پئی مار، میری بینتی اپنے لیکھے لائیا۔ آگے توں میرے بدلے کھئے نہ رووے وچ سنسار، بہیناں بھائینا دیاں درڑائیا۔ میرے پچھے بھگتاں دی لگی بہار، بھگت دوارا سوہا پائیا۔ نیہاں ہیٹھاں مینوں دتا سوال، گوبند اپنا رنگ رنگائیا۔ نو دوارے کھول اپار، اپرمپر بھیو چُکائیا۔ ایہ کھیل سچّی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جگدیش کہے میری ایہو اگئی خبر، بے خبراں دیاں درڑائیا۔ سب نے سدا کرنا صبر، بھانے وچ سیس نوائیا۔ ویکھو پیغمبر اشارے کردے وچوں قبر، کعبیاں پرے گر لائیا۔ سب دا مالک اکو شیر بر، بھبک نام والی سُنائیا۔ جس دا بھگت سہیلا ساچا بُر، دُنیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبراں ٹک مارک لگائے نمبر، ہنسیاں وچ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال سرب بھرتبر، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ چھپی پوہ جس نے بھگتاں دا اکو وار کرنا سویمبر، ناری

کنت بڈھے نڈھے جوڑی جوڑی دینے بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستاراں ساون کہے میں اٹھیا سستا، اٹھاراں سال پچھوں لئی انکڑائیا۔ جگت سُہاونی ویکھ کے رُتا، میرے انتر وچ وڈھائیا۔ سب دا پورب لیکھا پُجا، آگے حُکم شہنشاہیا۔ رمز اشارہ سمجھے کھئے نہ گجھا، بچیاں وانگ سارے بہرم بھلائیا۔ بہکت بھگوان دا لیکھا ہو نہیں سکدا دوجا، آد جگاد اکو رنگ سہائیا۔ چھہی پوہ سمجھاؤنا مُدعا، مُدّت دے وچھڑے لئے کیوں منائیا۔ سب توں آگے جوڑا اوہ بہاؤنا جیہڑا سب توں ہووے بڈھا، انت آخری وقت وکھائیا۔ مان دواؤنا اُتے بسدھا، بڈھ سُدھ آپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ساون کہے میں ویکھنے پرہ دے جوڑے، جو بھکتی وچ وڈھائیا۔ جو اک دوجے نوں رہے لوڑے، پیار مُحبت وچ سہائیا۔ بہاویں بہتیاں نالوں رہ جان تھوڑے، تھوڑے اکو گھر وسائیا۔ میرے صاحب ستگر چڑھنا اُپر گھوڑے، راساں واکاں اپنے ہتھ پھڑائیا۔ ہر سَنگت دے ہتھ وچ ہونے نکے پنج پنج روڑے، روڑی سَکھر لیکھ چُکائیا۔ دو گُرمکھ اکٹھے ہونے جوڑے، جوڑا جوڑ وند وندائیا۔ شبدي حُکم نال تورے، ثرت اپنی کار کھائیا۔ ستگر دوارا سب نے سمجھنا ایہو پئیے تے ایہو سوہرے، گرہ اکو نظری آئیا۔ ناؤں زینکار گاؤنے دوہرے، دوہری اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ جگدیش کہے میں ویکھنا عجب نظارہ، نظریہ نظر اٹھائیا۔ میں وی جوان ہو کے بنیا لاڑا، ستاراں ہاڑ وچ وڈھائیا۔ گیت سُنیا نال بہارا، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ رنگ مانیا پُرکھ نارا، بالے نڈھے سنگ ملائیا۔ اگلا کھیل سچے سرکارا، سروکار آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ جگدیش کہے میں تکی کھیل نیاری، نراکار دینی وکھائیا۔ پرہ دے نال پلّو گنڈھن پنج لیکھاری، اگی اگی ہتھ ڈوری سوہا پائیا۔ پنج پیارے کھچ ننگی تلواری، لال رنگ نال رنگائیا۔ کھلی چھڈ کے اپنی داہڑی، دعویدار جگت ہو آئیا۔ اپنے نیناں آون شینگاری، نیتز نام کھائیا۔ ہوکا دیون جن بہکت بنیو نہ کھئے غداری، گداگر نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ستاراں ساون کہے کی کھیل دساں حقیقی، حُکم اگم اتھابیا۔ پچھلی پچھ دھار بیتی، اگلی آگے دینی درڑائیا۔ کس بدھ بھکتاں بدلے نیتی، ایہہ کرنی دینی کرائیا۔ گُرمکھاں پنج قدم چلنا اکھیں میٹی، اکھاں میٹیاں سب نوں درس دکھائیا۔ شبد دی اک گُرمکھ وسل

وجائے بن کے ٹیٹی، بن ٹکیاں سیو کھائیا۔ سب نوں امرت دھار دینی میٹھی، رس مٹھا اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کھائیا۔ جگدیش کہے بڈھیاں نڈھیاں بییاں دے سرتے ہووے لیڑا سوہا، سوہا رنگ
 رنگائیا۔ سچے ہتھ نال اپنے گھروں مار کے آون بوا، بہت دروازہ بند کرائیا۔ اندر آسا رکھنی اسیں اک پرہو دیاں رُو حان، جو سب دا
 پتا مائیا۔ اوسے دیاں دھیاں تے اوسے دیاں نوہاں، آگے کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ستگر شبد سب دا بنے سوہا، اندرے اندر کھوج
 کھوجائیا۔ سب نے مکھ دھو کے آونا نال پانی کھوہا، پریتی اک ودھائیا۔ مکھوں کہنا اسیں مان لینا وانگ دھروآ، دھر دھار وچ
 سمائیا۔ ساڈا پرہ دے لیکھے ساڈھے تین کروڑ لوٹاں، لوں لوں اندر رچیا نظری آئیا۔ کھڑا چھڈیا جگت گروآں، ستگرؤ اکو لیا
 منائیا۔ جس دا لیکھا باہر لوآں پُریاں، پُری اندر والا وڈیائیا۔ سانوں گود بہائے کوچھیاں کھلیاں بُریاں، متہین دئے وڈیائیا۔ سانوں کوہ
 نہ سکن جگت وکار دیاں چھریاں، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ چار جگ دیاں وچھڑیاں رُو حان تریاں، تھر تھر پندھ مکھائیا۔ انت اوس
 دوارے مڑیاں، جتھوں پھیر نہ کھئے پرتائیا۔ زرگن آتم ہو کے جڑیاں، جوڑی پرہ دے نال رکھائیا۔ جتھے اکو مان مُندے کڑیاں، تتاں
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ساون کہے گرمکھو سب نے بن کے آونا لاڑے،
 سوہنا رنگ بنائیا۔ بڈھے نڈھے دن دہاڑے، بھجنا چائیں چائیا۔ اُس دن سردی والے ہونے جاڑے، پون اپنا رنگ رنگائیا۔ پانی
 تہانوں کوئی نہ تھارے، سیتل سیت نہ کھئے وکھائیا۔ اندروں سب نے کہنا اسیں آج تک رہے کوارے، ساچی ہوئی نہ کھئے کرمائیا۔ ویاہ
 کیتے بہائی چارے، سجن مِتران خوشی منائیا۔ بن ستگر توں ساچے گھوڑے کوئی نہ چاڑھے، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ایہ کھیل
 سچی سرکارے، ہر کرتا آپ کرائیا۔ بڈھیاں مارنے اچی اچی للکارے، کوک کوک سنائیا۔ اسیں چڑھنا اگمی کھارے، جتھے کنڈا
 خار نہ کھئے چُہائیا۔ وشے وکاراں دے بھوگ بھوگ لے سارے، سرتی سار کھئے نہ آئیا۔ جمدے مردے رہے وچ سنسارے، آون جاون
 کھیل کھلائییا۔ جے ستگر کرپا کرے بیڑا پار اُتارے، نئیَا نوکا نام چڑھائیا۔ سکھ تکیئے اُس محل مینارے، جتھے زرگن تُو ر جوت
 رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ بییاں سب نے واہ کے آونا کیس، کیسادھاری دئے
 وڈیائیا۔ اندر چاؤ جا کے ملنا گر دسمیش، دہ دشا دا مالک نظری آئیا۔ بڈھیاں نڈھیاں ہونا اُس دے پیش، پیشینگوئی گوہند سب

دی ویکھ وکھائیا۔ سب دی بدلی کر کے ریکھ، رکھیاں مُنیاں پندھ چُکائیا۔ اِکو دے دُھر سندیس، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ تیرے چرن رہیئے ہمیش، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ جگدیش کہے میں حُکم دسنا ہر سچّی سرکار، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ چھبی پوہ نُوں سب توں وکھرا ہونا وبار، دیوت سُر اوتار گرو پیغمبر حیرانی وچ آئیا۔ کی کھیل کرے کرتار، کرنی دا کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔ شاستر سمرت وید پُران ویکھن نین اگھار، انجیل قرآن راہ تکائیا۔ کی کرنی دا کرتا حُکم دیوے نرنکار، نرویر آپ سُنائیا۔ بھگت دوارا بھگتاں دا دربار، درباری پرہ دے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملایا۔ جگدیش کہے میں پرہ دا کراں دھن واد، جنہ وادی بھگتاں دتی سہائیا۔ اگم گھر کر آباد، جگت کھیڑا دتا پرگٹایا۔ جتھے اِکو رُپ سنت سادھ، وڈا چھوٹا نہ کھئے اکھوٹایا۔ نام سندیسہ بودھ آگادھ، شاستراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ نام کلمہ دُھر دا ناد، انادی آپ جنائیا۔ صاحب ستگر ہو وساد، بسمل اپنی کار کھائیا۔ ہو اللہ اللہ ہو گاڈ، گاڈ گائیڈ اپنا پردہ لاپیا۔ اوتار پیغمبران منگ منگی آج، صُبح اٹھ وچ واسطہ پائیا۔ پُرکھ اکالے تیرا بدلدا ویکھیا سماج، بھگت سہیلے رنگ رنگائیا۔ اگے اک دا ہونا راج، رعیت کھسنی تھاوں تھائیا۔ اسیں چاہندے تیرے لکھاری کرن پرساد، پُرشارتھ اپنا دتا درڑائیا۔ کیوں نُوں سب دا پرماٹما اک آتما تیری آواز، راز اِکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر کرتا آپ ہو آئیا۔ ستاراں ساوَن کہے میری اک بینتی، نکئی جہی جنائیا۔ تیرا سمت تے تیری متی، پرہ متراں نال وڈیائیا۔ پریم تیری سکھی، تیرا رُپ نظری آئیا۔ ساوَن پھیر دن سہا اِگی، اِگی اپنے رنگ رنگائیا۔ نام ست دی لکھنی چٹھی، چٹھی رسین آپ ہو جائیا۔ جیہڑی دھار سدا انڈھی، اوہ پڑدا دینا چُکائیا۔ بھگت دوارے پرہ نے چرن گھساؤنے اُتے مٹی، نو وار رگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اِگی ساوَن نو نال نو دا ہووے ٹام، بدلی سکے نہ کھئے کرائیا۔ لکھاری پہلے ہوون قائم، مقام اپنے آسن لایا۔ اپنی اپنی چٹھی لکھ کے ستگر و کولوں کراؤن سائین، لیکھا نال قلم شاہیا۔ ساچا حُکم مننا عین، انا الحق وانگ دُہائیا۔ نانا تئنا بھائی بھین، ساک سجن نہ کھئے سہائیا۔ سچ دوارے اِکو رہن، اِکو گرہ ملے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان پرہ دا ویکھنا مہین، مہنا طعنہ رہن کھئے نہ پائیا۔ پھرنی دروہی وچ ہندوین، ہندسہ ہند دینا بدلائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ جگدیش کہے میں حیران ہویا اتی، اتینت دیاں جنائیا۔ پرہہ نے ستاراں ہارنوں کیوں نہیں لیکھ لکھایا جگت راشٹریتی، پردھاناں حُکم سُنائیا۔ اس دی سمجھ نہیں آئی کسے رتی، بھیو ابھیدا نہ کھئے درڑائیا۔ گُر اوتار پیغمبران اُس دن بینتی کیتی سی وار چھٹی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تُوں سب دا مالک سُوَرپیر سمرتھی، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں چاہندے تیرا کھیل ویکھیئے صاحب سوامی اکھیں، اکھراں والی کھیل رہے نہ رائیا۔ جس ویلے بھگت بھگوان جوڑے بنا کے پریم پیار دی بنائے سکھی، سخاوت اپنا نام کرائیا۔ پھر لیکھا لیکھ دیویں پہلا اکھر اپنے ہتھیں، انکڑا جگت بدلائیا۔ آگے پڑھنی سب نے دُھر دی پٹی، پٹنے والا نال ملائیا۔ دھرم دوار دی کھول کے ہٹی، ہٹوانے دینا سمجھائیا۔ سنگھاسن کول چھپی پوہ نوں بھکھا کے بھٹھی، اگنی ہیٹھاں دینی جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل سدا سد اچھی، اچھی طرح اچھل دینا درڑائیا۔

★ ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ساون کہے میری سہنجی تھت آئی، وار وارتا دیاں جنائیا۔ آسا رکھ کے گئے سپت رکھی، ست ستوادی راہ تکائیا۔ وید ویاسے پٹی لکھی، اکھر اکھراں نال جوڑ جڑائیا۔ کرشن نے کہا رادھا سکھی، سُخن اگم دیاں درڑائیا۔ رام سینا دکھایا اکھیں، نج نیتر اکھ گھلائییا۔ وششٹ کھیل ویکھیا لکھ چار اسی، چوراسی پردہ لاپیا۔ موسیٰ نظارہ تگیا ہو بے بسی، وصل ویکھ نور لاپیا۔ حضرت عیسیٰ ہتھ لایا رسی، صلیو پھانسی نال چھپائیا۔ محمد اک اُنگل نال داہڑی کیتی رتی، تُو سُو ٹرھنوں وال رنگ رنگائیا۔ نانک من کے کلاپتی، پت پریشور سیس نوائیا۔ گوہند کھڑگ کٹار پھڑ کے ہتھیں، کوڑ کِریا کیتی صفائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول منگ منگی اچھی، اچھی طرح دھیان لگائیا۔ جل دھارا وچ آؤندا رہوں بن کے کچھ مچھی، رُوپ انوپ بدلائیا۔ میری آشا کھڑ کھڑا ہسی، ہستی تکی بے پرواہیا۔ جیہڑی ونڈ کر کے گیوں سُوَر گاں وچھی، وشو دے مالک پردہ دینا اٹھائیا۔ کتھا کہانی

سُناویں سچّی، سچ سنجم اک دِرڑائیا۔ تیری دھار پیار ہووے اگمی بچّی، بچپن اپنے لیکھے لائیا۔ قوّل اقرار کر نہ نسیں، چار جُگ دے گر اوتار پیغمبر دھیان رکھائیا۔ ماٹو ماٹکھ مائس اک وساویں بسی، کھیڑا اکو اک وڈیائیا۔ دیناں مذہباں وچ نہ پھسیں، فیصلہ اپنا حق سُنائیا۔ نوّ سو چُرانوے چوکڑی جُگ پچھوں تیرا آؤنا ہووے مسیں، مسلیاں وچ جنائیا۔ دھرنی چار کُنٹ پھرے نسی، بھجّے وابو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ ساوَن کہے پرہہ ویکھنے پئیے سوہرے، سوَنہ سوگندی تیری اک وکھائیا۔ میرے مالک گمبھیر گورے، گہر گور تیری وڈیائیا۔ تَدھ بن کارج کدے نہ سوَرے، غمی غم نہ کھئے بنائیا۔ تیرا روپ ہووے اور کا اورے، ہرجو اپنا پھیرا پائیا۔ اگمی دھار جیہڑے شبدی ورقے رکھے کورے، اکھڑ سکے نہ کھئے لکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران حصّے دتے تھوڑے تھوڑے، نام کلمے جھولی پائیا۔ استری مرد بنا کے جوڑے جوڑے، سیتا رام کرشن کاہن اشٹ وکھائیا۔ پیغمبران گرواں چڑھا کے اُتے گھوڑے، شاہ سوارے دتے جنائیا۔ دھرتی اُتے پھردے دوڑے، بھجن چائیں چائیا۔ تیرے حُکم دے لا کے پوڑے، دین دُنی گئے وکھائیا۔ اتم ویلے کوئی نہ بہڑے، سدا ہووے نہ کھئے سہائیا۔ ذاتاں پاتاں دے اٹکا روڑے، منزل صاف نہ کھئے وکھائیا۔ سب دے سمیں تھوڑے تھوڑے، آد دا نظر کھئے نہ آئیا۔ اک دو جے دی کیتی سارے گئے موڑے، مارگ اک نہ کھئے چلائییا۔ تیرا دھرم ونڈیا گیا اُپر ڈھورے، چُپایاں پشوآں راہ بنائیا۔ نسلان ونڈیاں کالے گورے، چٹی دھار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیرے نکے نکے بانکے چھوہرے، جگت نام کھلُونیاں کھیل کھلائییا۔ تیرتھ تٹ سروور بنا کے جوہڑے، پانی وچ نام مدھانی گئے سمجھائییا۔ جتھے پھردے جل ہوڑے، مچّھ کچّھ پھیریاں پائیا۔ بن تیری کِرپا سارے پھردے دوڑے، اگلا پنڈھ نہ کھئے چُکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائییا۔ ساوَن کہے میرا دو اک دا میلا، اگی پروشٹا دتے گواہیا۔ آپے گرو تے آپے چیلا، گوہند دا لیکھا پورا دیاں کرائیا۔ دین دُنی توں ہو کے وبلا، پاربرہم برہم اپنا رنگ اپنے وچ سہائییا۔ آپے بن کے سجن سہیلا، سگلا سنگ بنائیا۔ اچرج کھیل پرہو کل کھیلا، خالق خلق نہ کھئے وڈیائیا۔ دُنیا ویکھ کے جنگل بیلا، ساڈھے تین ہتھ مندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنی کار کھائییا۔ ساوَن کہے میں سہنجنا، سوہاؤنت رمنیک۔ میرا مالک آد نرنجنا، جس دے وچ حق توفیق۔ میرا صاحب درد دکھ بھہ بھنجنا، آد جُگادی اک طیب۔ نرگن دھار سرگن سجننا،

سب دی منسا پوری کرے امید۔ نیت نام پائے انجنا، کوڑ اندھیر مٹائے تاریک۔ حکم سندیسے گر اوتار پیغمبران دتے سب نے ونجھنا، ونجھ مہانا رہن کھئے نہ پائیا۔ ڈنڈاوت بندنا، بندگی بندگی وچوں پرگٹائیا۔ سجدیاں وچوں صاحب لبھنا، سہج گیا درڑائیا۔ دین مذہب بنا کے حدنا، ونڈ جگت وچ کرائیا۔ جس دے اندر سب نے بجھنا، لکیر فقیر دتی درڑائیا۔ نام بنسری بنا کے ونجھنا، مٹی پوری سوہیا پائیا۔ مڑھی گور کیسے نہیں دبتا، اگنی تت جلائییا۔ بن پرہہ کریا آگے کیسے نہ ودھنا، ونجھ مہانا کم کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ وکھائییا۔ ساون کہے میری اگنی صبح، سبحان اللہ کہہ کے دیاں جنائییا۔ میرے محبوب دا اکو مدعا، جو مدتاں ویکھ وکھائییا۔ کھیل کرے اپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائییا۔ جو اشارہ دے کے گیا بدھا، بدھی توں پرے گیا جنائییا۔ اُس دا بھیو کھلاوے گجھا، پردہ اتتر رہے نہ رائیا۔ بنا بھگتاں توں رہے کوئی نہ جھگا، جھگیان والے ڈیرے ڈھاپیا۔ اکو پُرکھ اکال ہونا آگھا، اگن آتھن کرے رُشنائییا۔ دُھر دے نام دالے کوئی نہ بھگا، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ کوڑی رہے کھئے نہ دُبا، نرگن دھار اک جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائییا۔ ساون کہے میری ویکھنی کھیل اپاری، اپرپر ربیا جنائییا۔ جس دی کھیل نیاری، نراکار آپ درڑائیا۔ کرے سچ ووباری، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ لہنا دینا پورا کرے نر ناری، نر نرائن ہوئے سہائییا۔ بڈھیاں نڈھیاں آوندی جاندی واری، ویلا وقت دئے گواپیا۔ چھپی پوہ نوں سب نے کرنی تیاری، ترے گن اتیتا آپ درڑائیا۔ اک کورا بھانڈا لیانا پیارو گھماری، سب دے دھمارک اکو وار دئے بھٹائییا۔ چار گرمکھ رہے بن ہوشیاری، ماجھا مالوا دوآبہ جموں ونڈ ونڈائییا۔ جنہاں نے کدی مٹی ہووے نہ داڑھی، دوآر روپ نہ کھئے دھرائیا۔ اوہ چارے کاہنی بن کے چکنگے کھاری، خالص اپنی کار کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائییا۔ ستاراں ساون کہے میں اگی نوں دتا سندیسہ، سندھیا دتا جنائییا۔ اٹھ ویکھ اپنا پیشہ، پیشینگوئی پردہ لاپیا۔ کی لیکھا ہونا ملا شیخا، شخصیت کی کار کھائییا۔ کی لہنا ہونا گنیت گنیشا، گہر گمبھیر کار کھائییا۔ کی اپنا کرنا ویسا، نو رنگ دے بستر لئے بدلائیا۔ ستاراں گز دا مارنا پیچا، پیچیدہ اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ ستاراں ساون کہے ستاراں گرمکھ ہونے آگھے، آدم وچ وڈیائییا۔ جنہاں دی نرمل ہووے بدھے، بدھی والی نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہناں اکو دوارا سچھے، پُرکھ اکال اکال سرنائییا۔

ناتے چھڈ دینے دُوچے، مُحبّت کوڑ نہ کھئے ودھائیا۔ اٹھ جوان تے نو ہوون بڈھے، ونڈ اپنی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ساوَن کہے اگی ننے اوہ پُجاری، جیہڑی پُوچا گوہند سیکھاں گیا
 سمجھائیا۔ اچّ تگّ اُس دی خبر آئی نہیں کیسے ساری، سار سکیا کھئے نہ پائیا۔ پنجاں پیاریاں دسی سی پنج واری، ہوئی ہوئی کتاں
 وچ سنائیا۔ پھیر اوہناں دی ہتھ لا کے دووین داڑھی، مُکھ اپنے اُتے پھرائیا۔ پھر کڈھکے ننگی کٹاری، اپنے مستک اُتے چھپائیا۔
 پھیر تک جوت نرنکاری، دُوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پھیر کر نِمسکاری، چرن کولان سپس جھکائیا۔ جے تُوں میرا میں تیرا گوہند دی
 گوہند نال یاری، بن گوہند توں گوہند کم کیسے نہ آئیا۔ تیری میرے اُتے نہ ہووے بے اعتباری، یقین بھروسہ دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال
 کہا گوہند نہ میں پُرکھ نہ میں ناری، رُوپ انُوپ تیرا میرا اکو نظری آئیا۔ ہُن تیری شہادت ستگر شبد دیون پنج لیکھاری، جنہاں دا
 لیکھا نہ کھئے بدلائیا۔ رُت سہنجی ہووے بہاری، مہک اپنی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم
 ورتائیا۔ ستاراں ساوَن کہے اوہ اگی ساوَن جوڑ دے ہتھان، دو اک دا میل ملائیا۔ میں کتھا کہانی دساں، سچ سچ سمجھائیا۔ جس
 نے تارے کروڑاں لکھاں، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ سیج ہنڈھا کے ککھاں، یارڑا لیا منائیا۔ وس کے گھٹ گھٹا، اپنا رنگ رنگائیا۔ پٹھ
 اٹھا کے ہتھا، ترکش کندھ ٹکائیا۔ بن کے ہٹا کٹا، سورپیر سوہبا پائیا۔ اُس نے کھیل کرنا رُوپ دھرنا تتاں دے بدلے شبد گرو دا
 ہونا وٹا، لیکھا سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ نانا چھڈ کے تت اٹھا، اپنا پردہ دئے چُکائیا۔ میلا کر کے سانجھا اکتھا، گوہند گوہند رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساوَن کہے میرا ساوَل سندر، موہن
 موہنی نظری آئیا۔ جس دی کوئی نظر نہ آئے انگل، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چار جگ گرا اوتار پیغمبران پاؤندا رسیا گنجھل، لوک
 مات نہ کھئے کھلائییا۔ اُس دا نام کلمہ مؤل نہ بُجھن، صفتی ڈھولے سارے گائیا۔ اتم سب دے بھانڈے کرے مؤدھن، سر سکے نہ کھئے
 اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں سارے لگے اُونگھن، نو جوہن لئے نہ کھئے انگڑائیا۔ نیترا اکھیاں لگے پونجھن، چھپر بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ساوَن کہے ڈلے دے ڈھائی ہونے بستر، ڈھائی
 رنگ رنگائیا۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے نستر، تیکھی دھار نال سمجھائیا۔ تِنّ مُکھی ہووے شستر، چکر مٹی نال سہائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ ساوَن کہے پنجاں پیاریاں بنھنیاں دستاراں دو دو، دوہری دھار سمجھائیا۔ اک پیلی اک چٹی جائے ہو، دوہاں دا میلا سہج سُبھائیا۔ اک تے سسا اک تے ہوڑا اکھڑ بنے سو، ہنگ دوہاں وچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ ساوَن کہے مان سینگھ بنیا ہووے بُلھا، وال پچھے نوں سُٹائیا۔ نو وار آن کے کہے میں بُلھا، گوہند تیری بے پرواہیا۔ بھگت دوارا ویہڑا ہووے کُھلا، خالق خلق پردہ لاییا۔ ساچے کنڈے ہووے تُلا، تول ترازو ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساوَن کہے پنجاں لکھاریاں کیتے ہون کمرکے، دُھر دی ونڈ ونڈائیا۔ خوشی نال پھرن نّے، لکھن چائیں چائیا۔ گل وچ ساڈھے تین تین ہتھ دھاگے ہوون کچے، آگے پچھے گنڈھ نہ کئے پوائیا۔ مستک لکھیا ہووے اسیں اوس پرہو دے بچے، جو بچپن اپنی جھولی پائیا۔ اس توں آگے اٹھ بہادروں پھیر دسانگا پتے، پت پریشور پردہ لاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہر گھٹ انتر انتر وسے، بن کِرپا نظر کیسے نہ آئیا۔

★ ۲۷ ساوَن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال بیبی چرنجیت کور فریدکوٹ دے (پرساد کراؤن تے) ★

ساوَن کہے تگنا پریم پیار دا برسا، ماہ ماس دین وجے ودھائیا۔ گوہند نو وار چرن چُھپایا وچ سرسا، وہناں وچ وہن دتا بنائیا۔ نو اکھڑاں دا لکھ کے دھریا وچ پرچہ، پراچین دا بھیو کُھلائییا۔ جس ویلے کلجگ کل کلکی دی ہووے چرچا، چرچاں وچ پئے دُہائیا۔ دین دُنی راہ تکے اُپر عرشا، عرشی پریم ویکھ وکھائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے اُپر فرشا، فیصلہ حقو حق سُٹائیا۔ جن بھگتاں میٹے جنم جنم دیاں حرصاں، حرص ہوَس اگلی رہے نہ رائیا۔ نرگن دھار دے کے درسا، دید اُمید وچ بنائیا۔ بھیو کھول اپنے گھر دا، گرہ مندر پردہ دئے اُٹھائیا۔ نور پرکاش کر نرائن نر دا، نر ہر اپنی کل دھرائیا۔ گرُمکھ گرسکھ پھرے وردا، وارث ہو کے اپنا جوڑ جُڑائیا۔ لہنا دینا لیکھا جانے دکھن پہاڑ لہندا چڑھدا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا جائے پڑھدا، انبولت راگ سُٹائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ساوَن کہے میں سُنیا اگمی سلوک، ہر کرتے دتا درڑائیا۔ کھیل ویکھن لوک پرلوک، دو جہاناں پردہ لاپیا۔ نظارہ تگنا نرمل جوت، جوتی جاتا نور لاپیا۔ جس دا اگمی ہووے چوج، چوجی پریم پرتی اک درڑائیا۔ ست دھرم دی دسے کھوج، پردہ اندروں دئے اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ایکا جوگ، جگتی اکو سمجھائیا۔ دئی دا رہے کوئی نہ روگ، دویت اندروں دئے کڈھائیا۔ آتم رس دے کے بھوگ، کوڑی ترسنا جگت مٹائیا۔ آتم پرماتم بنا سنجوگ، جگتی میلا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ساوَن کہے میں ویکھنا کھیل نرالا، نراکار دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے گھالا، پُورب پُورب پھول پھلایا۔ دو گرُمکھ رُوپ دھرن مردانہ بالا، نانک نرگن وجے ودھائیا۔ ست دھرم دی سہنجی سہاؤنی دھرمسالہ، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ ویکھن آئے سنگھ پالا، رُوپ انویا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ساوَن کہے نو گرُمکھ بنے ہون ناتھ، ناتھ اناتھان ویکھ وکھائیا۔ چوراسی سدھ ہون ساتھ، سگلا سنگ آپ بنائیا۔ شنکر شنکر گاؤن گاتھ، اوم اوم دا ڈھولا سُنائیا۔ ترسول بنا کے اُپر ماتھ، مستک اپنا رنگ رنگائیا۔ ہتھ وچ اک اک پھڑیا ہووے کاٹ، کارڈ جس نوں کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ ساوَن کہے میں ویکھنا اگم سماگم، سمگری بے پرواہیا۔ جوڑا بنیا ہووے مائی حوا تے بابا آدم، آدمیاں والا رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ نال نظری آئے اک قاتل، کھنڈا کھڑگ ہتھ چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ ساوَن کہے جو بھگت سہیلا بنے علی شاہ، علی رُوپ وٹائیا۔ نو وار مُکھ نال لئے لمبا ساہ، ہوئیاں وچ جنائیا۔ دو ہتھان رنگلی مہندی لوے لا، محمد شہادت اک بھگتائیا۔ سجدیاں وچ سجدہ کرے خُدا، خُدی تکبر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا روگ سوگ میٹے مرض سوڈا، شُدھ آتما دئے کرائیا۔

★ ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بہگت دوار جیٹھووال لیفتینینٹ چلا سنگھ تے تیج بہان جموں دے نوٹ ★

ساون کہے میری میگھلا دھار رُتی، رُتری جگت رہی بدلائیا۔ میں چار کُٹ چار جُگ دی کٹی بُتی، بُتخانیان ویکھ وکھائیا۔ دُنیا نیند دی غفلت سُتی، مذہب محبوب نہ کھئے ملائیا۔ من کلپنا روندی اُچی، کوک کوک سُنائیا۔ مینوں روداس دی دسی تٹی جُتی، گنڈھ پانے والے رکھائیا۔ جتھے رمز پرہو دی لُکی، لُقان کہہ کے گیا سمجھائیا۔ صرف دھار آوے دو تُکی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ منزل جگت جہان جانو مُکی، اگلا پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ بہگت سہیلا دے سُکھی، سُکھ ساگر ڈیرہ لائیا۔ جگت واسنا وِشا کرے نہ دُکھی، وشواس اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساون کہے میں پچھلا ڈھولا آیا گاون، گا کے دیاں جنائیا۔ جس ویلے ریشیاں آشا رکھی ملنا بل باون، باون اکھری دھیان لگائیا۔ شبدی دھار اُچی اکاون، اوتار پیغمبر گر گر درڑائیا۔ کھیل کرے پتت پاون، بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ اُس ویلے رشی جل ٹھنڈے نال نہاون، تیہہ پروشٹا نال رلائیا۔ مُکھوں تُوں ہی تُوں گاون، گا گا شکر منائیا۔ انتر آشا رکھی پریم مہینہ چاون، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ تیری یاد وچ خوشیاں سرب مناون، من ممتا موہ مٹائیا۔ سانوں پھڑا اپنا دامن، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ دو جہاناں بن ضامن، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ شبد سندیسہ دتا بناکانن، شبدی سُت ملائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ جانن، انترجامی بے پرواہیا۔ کر پرکاش کوٹ بہانن، بہانڈا بہرم بہو بہتائیا۔ یاد رکھنا جس ویلے مان مٹیا وید پُرانن، سواس ساہ نہ کھئے چترائیا۔ ہر کا روپ سکے نہ کھئے پہچانن، جگت نیر نظر کھئے نہ آئیا۔ کِریا کرے سری بھگوانن، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی آوے چھانن، شہنشاہ ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ ساون کہے میں پھریا چاروں کُٹ، کوچا گلی ویکھ وکھائیا۔ کل گیا وچ بیکنٹھ، پرہ آگے سیس نوائیا۔ مینوں ہس کے کہا کاگ بھسند، مُکھوں اگم الائیا۔ تیرا کپڑا ٹاہن تے کپڑا مُدھ، مینوں دے جنائیا۔ کس بدھ رہیا اُد، پُریاں لوآں پندھ مُکائیا۔ مینوں اندروں گیا سُجھ، پرہ سہج دتا سمجھائیا۔ میں ہس کے کہا میں اُس دی پرتی وچ گیا لُجھ، جیہڑا لُجیا رکھے تھاوں تھائیا۔ ایسے کارن رہیا کُد، زمیں اسماناں پندھ مُکائیا۔ شبد آواز آئی جس باون ریشیاں دھار پچھے بدلایا جُگ، باون اسمیدھ ونڈ ونڈائیا۔ اوتھے جا کے پُج، پچھلی پوجا دے سمجھائیا۔ جس دا آد

توں لے کے جُگ چوکرئی مُدعا مُد، مُدّت دا لیکھا دئے مُکائیا۔ ساوَن گھڑی سُلکھنی آخیری دوس ہووے سُدھ، سُدی ودی نہ ونڈ
ونڈائیا۔ بھگت دوارے جانا پُج، دھرنی سوبھنیک سُهائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
کرنی کار کھائیا۔ ساوَن کہے ایہہ پُرانی میری منگا، مانگت ہو کے دیاں جنائیا۔ سپت رکھیاں آشا رکھی اُتے گنگا، تٹ کنارے دھیان
لگائیا۔ جس ویلے آوے پرہو سورا سربنگا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ باہروں تتاں والا ہووے بندہ، انتر زرگن نور جوت رُشنائیا۔ کھیل
وکھرا کرے چنگا، چاروں گنٹ ڈنک وجائیا۔ رِشیاں دیوے اوہ اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ وچولا رکھے کھئے نہ پنڈا، پنڈت ونڈ نہ
کھئے ونڈائیا۔ دھار رکھے کھئے نہ کھنڈا، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکائیا۔ شبد دھار سندیسہ دیوے سد بخشندا، بخشش اپنی کار کھائیا۔
لکھاریاں گٹ بدھا ہووے گانا ست رنگا، ست ست نال جنائیا۔ سب دے سیس وچ دند کھنڈ دا ہووے کنگھا، کیس چوٹی وچ
ٹکائیا۔ پٹھ اُتے لگا ہووے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت اگلی دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار
کھائیا۔ ساوَن کہے باوَن کھیل دساں پیتی، باطن پردہ لاپیا۔ رِشیاں سانجھی کیتی ریتی، جس ویلے بل دوارے آئیا۔ دھرم دی کر
پریتی، پریم گنڈھ رکھائیا۔ صاف کر کے نیتی، انتر لئی انگڑائیا۔ وسّت سچ انڈیٹھی، پلے لئی بندھائیا۔ سب دی آشا انتر آتم جی کی،
جیون جگتی ملے وڈیائیا۔ ترسنا نہیں پتر دھی دی، دھن دوئت اکھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد
اپنی کار کھائیا۔ ساوَن کہے رِشیاں دا اوہ پُرانا سگن، جو باوَن بھیٹ کرائیا۔ باوَن ہو کے مگن، اکھ نہ مؤل کھلائییا۔ سارے لگے
منگن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ باوَن پاسا پرتکے کہا میرا ایہہ نہیں رہنا بدن، بدلہ کون چکائیا۔ ہُن تھانوں راجا بل گیا سدن، اپنا
گھر وکھائیا۔ تسیں جگت دی دھار پھردے نگن، تن بھوٹ رمائیا۔ سہارا رکھدے اگن، تتو تت تپائیا۔ جس ویلے ستجگ تریتا
دواپر کلجگ لنگھن، انت اخیر اخیر سمجھائیا۔ پھرے دُہائی اُتے گگن، منڈل مارن دھائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ ساوَن کہا باوَن دتا اکھ، سہج نال سُنائیا۔ کوئی نہ کریو پشچاتاپ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جس ویلے پرہ
پرگٹ ہویا آپ، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب دا اکو بن کے
باپ، پتا پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ یاد رکھیو میرا واک، واقفکارو دیاں درڑائیا۔ تھادا پھیر کھولے تاک، اندروں پردہ لاپیا۔ دھرم دھار

بنا کے ساک، سَجَن لئے اُٹھائیا۔ دُھردرگاہی بنا کے ساتھ، سگلا سنگ وکھائیا۔ سُهِنجی ہووے رات، بھنڑی نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساوَن کہے باوَن نے ماری نگاہ، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ مارگ ویکھیا سِدھا، صاحب ربیا دِرڑائیا۔ جس دی کھئے نہ جانے بدھا، لیکھا لیکھن کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبران کیتا الوداع، ودیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھیو کھول آتم نجا، نیج نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا پردہ لاییا۔ باوَن کہا جو میرے در تے منگن آیا منگل گرہ، گرہ برہسپت ویکھ وکھائیا۔ شکر پروہت ویکھ کے گیا شہ، دُور دُرادا اکھ اُٹھائیا۔ سہج نال بل راجے نوں کہے، کہے کے دتا دِرڑائیا۔ اوہ ویکھ اپنی شے، شہنشاہ توں بنا براہمن بھیٹ کرائیا۔ تیرے برابر کپڑا بہ، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں داتا ہو کے سب نوں دئے، دانی اک اکھوائیا۔ جو آیا تیرے مندر گرہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ باوَن کہا ایہ کھیل پُرکھ ابناشی، دُھر کرتا آپ کرائیا۔ ایہ رشی تیراں سو اٹھاسی، دُھر دی دھار ونڈ ونڈائیا۔ جنہاں بھٹکنا نہیں لکھ چوڑاسی، جیرج انڈج اُتہج سینج نہ پھیرا پائیا۔ جس ویلے نور جوت پرکاشی، لوک مات ویس وٹائیا۔ شبد سندیسہ دیوے بنائے اپنے داس داسی، سیوک سیوا رنگ رنگائیا۔ سب دی پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ ہووے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا دے ذاتی پاتی، مذہبان وچ دہائیا۔ ملے میل نہ کھلا پاتی، پت پرمیشور نظر کیسے نہ آئیا۔ جس آسا نال رشیان دی آتما من کلپنا توں باہر ہو کے سی نہاتی، جل ٹھنڈا دھار وٹائیا۔ تیہ ساوَن اوسے دی پھیر دُہرائی گاتھی، پورب لہنا لہنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ ساوَن کہے مینوں یاد آیا وقت سُهِنجنا، رشیان نہا کے لیا دھیائیا۔ اُس اک نے اوہناں پچھے کل اپنا کیتا نہاؤنا، ٹھنڈا جل سیس پوائیا۔ اودھروں رشیان نوں حُکم نال اُٹھاؤنا، پاندھی آپ بنائیا۔ پچھلا سگن نال لیاؤنا، وچولا ہو کے دتا دِرڑائیا۔ خوشی نال دوباں نے پھڑ کے بھیٹ کراؤنا، بتہاں اُتے دینا ٹکائیا۔ سب نے سوہنگ ڈھولا گاؤنا، پنج وار سُنائیا۔ باوَن بل دوارے گیا بن پرابنا، بھگت سہیلا رُوپ وٹائیا۔ پُرکھ ابناشی کھیل رچاؤنا، رچنا آپ دئے دِرڑائیا۔ چالی دوس ساچا رنگ رنگاؤنا، رنگن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پرساد کہے میرا کوئی وکھرا نہیں سوادا،

سچ دیاں جنائیا۔ چالی دِن پرہوؤ نوں لنگر توں کھانا پئے پرشادا، دوس رین ہتھ اُتے رکھائیا۔ جس نے ریشیاں نوں مار کے آوازا، سُنیاں آوازاں لیا اُٹھائیا۔ کہا پری پیاریا آجا، آج دا دِن وڈیائیا۔ سدا آخیری دِن ساوَن دے اٹھ توں دس تک پرہ دا دھیان دھردا سی بل راجا، بنا باوَن توں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایسے کارن اوہ پورا کیتا کاجا، پچھلا پچھلیاں نال رلائییا۔ ساڈھے دس دا وقت اک سندیسہ دتا سی رادھا، کرشن رادھا گیا سمجھائیا۔ میرے کابن نے چار جگ پچھوں پکواناں دا کرنا ناغہ، ناگ ڈسنی مایا دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایہ پورا ہونا وعدہ، واحد اپنی کار کھائیا۔ بنا کرپا توں کیسے نوں ملے کدے نہ فائدہ، کوٹن کوٹ سیو کھائیا۔ صاحب ستگر سب دے اندروں پریتی دا لیتدا جائزہ، باہروں ہتھان پیراں ول نہ ویکھ وکھائیا۔ اک گوبند نال مُعاہدہ، ماچھوواڑے سیج سہائیا۔ تینھوں کدے نہ ہونا علیحدہ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ میں تیری پٹی تے توں میرا قاعدہ، دوہاں دا لیکھا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد کرنی کار کھائیا۔ پرساد کہے ایس پرہوؤ دا نہیں جے اعتبار، جگ چوکڑی سمجھ کدے نہ آئیا۔ پتہ نہیں کی کی آگے کرے وبار، ووباری ہو کے کھیل کھلائییا۔ جس نے چھڈنے یار، متر دینے تجائییا۔ انگنتاں وچوں لہہ کے دس پنج دو چار، چار جگ دا رنگ رنگائییا۔ جو آد دا انت دا مدھ دا مدھو خدمتگار، خادم خود ویکھ وکھائیا۔ اُس دا گر اوتار پیغمبر کردے رہے انتظار، جو انتظامیہ دھردرگاہیا۔ جد چاہے پتہ پاپیاں نوں جائے تار، اپرادھی پار لنگھائییا۔ اُس دے در تے اک دو دی نہیں وچار، ایکنکار اکو رنگ رنگائییا۔ ریشیو تہاڈا لہنا اپر اپار، اپرمپر سوامی اپنے لیکھے پائیا۔ چھپی پوہ نوں ایہو سگن کیسے دی جھولی وچ دیوے ڈار، جس دا ناتا اور نہ کھئے بنائیا۔ اوہ چھڈ جگت سنسار، مایا ممتا موہ مٹائییا۔ ایہ کھیل ہونا اپار، پردے سب دے دئے بلائییا۔ پتہ نہیں اُس ویلے کھیڑا گرمکھ رہے برقرار، کہ سارے پٹھ جان بھوائیا۔ جنہاں دے اندر آیا تکرار، اوبناں نوں در توں باہر کڈھائییا۔ پرہوؤ نوں اک بھگت چنگا بھاویں کوٹن کوٹ ہووے سنسار، بھتیاں دی لوڑ رہے نہ رائییا۔ اک جوت جگمگ جگے جس نوں سجدے کرن گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ ایہ سگن چھپیا رہیا جگ چار، چار کُنٹ ویکھن کھئے نہ پائییا۔ نہی بچی ایس دا خوشیاں نال مناوے تیوبار، تیوڑی متھے نہ کھئے ٹکائییا۔ گردرشن پنج لے کے ہتھ وچ بار، بردا صاف کر کے ہری دا ہری گن گائییا۔ گولی دا لہنا اپر اپار، جیہڑا دھر توں چلیا آئیا۔ ایہ سگن جگت جگ دا وبار، بھگت بھگوان دی ونڈ

ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ساون کہے میرے وجے ساڈھے
 دس، دہ دشا آوان سُنائیا۔ اگی گُرمکھاں کمرکسے آونا کس، چھپی پوہ راہ تکائیا۔ سب دے سرتے اُچا لیکھا ہووے سوا ہتھ، ودھ
 گھٹ نہ کھتے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساون کہے اگی گُرمکھ بنے
 ہون بودھی، مہاتما بُدھ نال ملائیا۔ اگی گُرمکھ بنے ہون سوڈھی، گوبند وجدی ہووے ودھائیا۔ اگی گُرمکھ نشان لاون اُپر گوڈیں،
 گاڈ گڈ نال ملائیا۔ اگی گُرمکھ سرتے والاں والی وکھاون بودی، رام رام دُہائیا۔ اگی گُرمکھ نال ہوون زوداس چمار موچی، غریب
 نانے نانے نانے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساون کہے
 ستان دی لگی ہووے سُرتی، اکھاں موند دھیان لگائیا۔ ستان دی نیلی ہووے کُرتی، قیض گل نہ کھتے چھہائیا۔ ستان دی اک
 دو جے نال شکل ہووے جُڑدی، استری مرد ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ ستان دی دُکھاں وچ بیڑی ہووے زُڑدی، سپہاک نظر کھتے نہ آئیا۔
 ستان دی کلپنا ہووے مُردی، مُردا مُرید ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا مارگ اک پرگٹائیا۔
 ساون کہے میں سُبجاکھا، سُبجاکھیاں دیاں جنائیا۔ پرہو دا سب نے متنا آکھا، اکھراں ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ میری جُگ چوکری پچھوں
 بھاکھا، بھاکھیا دیاں سُنائیا۔ ریشیاں دی پوری آشا، باون ملے وڈیائیا۔ بل دی سُنجنی گاتھا، گہر گمبھیر پرگٹائیا۔ لہنا دینا دیوے
 ساکھیاتا، پردہ اوہلا نہ کھتے رکھائیا۔ جس دھار نال نہاتا، ٹھنڈ سرب دئے ورتائیا۔ جس پیار وچ پکوان کھادھا، کھا کھا شکر منائیا۔
 سب دا پورا کرے وعدہ، واہ واہ اپنا حُکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا
 رنگ رنگائیا۔ سگن کہے اسیں آئے مل کے تین، تین جُگ دتے لنگھائیا۔ دواپرتیتا کلجگ لیکھا لیا گن، گنت گنتی کر کر جھٹ لنگھائیا۔
 سماں سمجھ وچ لیا من، ناپ پیمانہ ہتھ نہ کھتے اُٹھائیا۔ سانوں نظر آیا اوہ اگتی چنھ، جس دا روپ رنگ ریکھ سکے نہ کھتے سمجھائیا۔
 اگی پروشٹا پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دن، دوس دباڑا سوہا پائیا۔ جس لہنا دینا دینا وچ چھن، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔
 پتہ نہیں لینا کینھ، ساڈی رام دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ گری کہے ریشیو تسان کل نوں
 بنھنی گلوکری والی دھوتی، بستر اور نہ کھتے چھہائیا۔ چیلا سنگھ ہتھ وچ رکھنی سوٹی، ساڈھے تین ہتھ لمبائیا۔ تیج بھان چار مکھی

جگا کے جوتی، تھال ہتھ لیتا ٹکائیا۔ دوجے پاسے راج ہووے کھلوتی، موگیوں چل کے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اک پرہہ دے کول نویں رکھنی لنگوٹی، چٹا رنگ سوہیا پائیا۔ واسنا اندر نہ ہووے کھوٹی، پرہہ چرن کول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا دئے گھلائیآ۔ سگن کہے رشیو تُساں لیاندا میرے اندر خوشی، خوشی نال جنائیا۔ میں دھیان دھریا اپنا وچ رُچی، رچنا پرہہ دی ویکھ وکھائیا۔ جاں دھیان دھریا آواز آئی اُچی، اگم اگم سُنائیا۔ ایہہ کھیل بہہ رُخی، رکھی مُنی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ ساون کہے راج نے جگاؤنا سادھارن دیوا، چار مُکھی تیج بہان ہتھ اٹھائیا۔ جس بھگت دا لہنا مُکنا سی ساڈھے تن ہتھ کایا سیا، تن ماٹی مات رہن نہ پائیا۔ اُس تے کریا کرنی وڈیائی دینی وچوں جیوا، جیون جُگت اپنے لیکھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ سگن کہے میں آیا بھجا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں کل دسُونگا ہور کی وجہ، وضاحت نال درڑائیا۔ جس صاحب دتا سدا، حُکم اک منائیا۔ آیا دھرم دی دھار بدھا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ میل لئے ملائیا۔ سگن کہے میں دساں اگم بھوکھت، بھرم رہے نہ رائیا۔ حُکم دتا سی راج نوں بنا لکھت، سندھیے وچ سُنائیا۔ مات لوک وچ لیکھا مُکیا کور تریپت، جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ جاناں چر تیرے ہتھ وچ دیپک پھڑیا نہ ہووے سرشٹ، سرشٹی وچ وکھائیا۔ پچھلے مہینے اس کارن وبار نہیں بھگتایا رشیو اچے تُسیں باقی دو رہندے سی وچ لسٹ، حُکم نال پورے لئے کرائیا۔ جس نوں رکھنا اُس واسطے بھگتاں دی کھول درشٹ، لہنا دوسرے دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سگن کہے تریپت نے مات پتا ولوں جانا مر، گرُمکھو گواہی تھادی رہی بنائیا۔ اک پرہہو دا ملنا در، جتھے ہوئے نہ کدے جُدائیا۔ بھاویں ساری دُنیا رہے سڑ، اندرے اندر دُکھ ودھائیا۔ جو کرنا سو دینا کر، پرہہ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت آد انت جُگا جُگنت آتم دھار سد لگائے اپنے لڑ، لڑکا لڑکی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

★ ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ★

ساون کہے میری رت شہنجی، ہر سوہاوت سہائیا۔ دھرم دی دھار بخش کے مجنی، دھوڑی دھوڑ دا لہنا دتا مکائیا۔ ایشٹ دیو آد نرنجی، نر نرنکارا نظری آئیا۔ ٹھاکر میتا درد دکھ بھہ بھنجی، پارپرہم بے پرواہیا۔ لیکھا جانے باہمی تمدنی، نرگن سرگن بھو چکائیا۔ جھگڑا میٹے کایا بدنی، تن وجود نہ کھئے لڑائیا۔ رنگ رنگائے اعلیٰ ادنی، ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ ساون کہے میری شہنجی بوندا باندی، امرت میگھ برسائیا۔ چار جگ ویکھے پاندھی، ستجگ تریتا دواپرکلجگ چلن واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبر آشا ڈھولا گاندی، گہر گمبھیر وڈیائیا۔ ست سروور سریشٹی دریشٹی نہاندی، ڈرمت میل کر صفائیا۔ جد تکیا دین دنی تھکی ماندی، بلہین ہوئی لوکائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ کلپنا آندھی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ رسنا جہوا رس وکار کھاندی، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ سریشٹی ونجارن سور گان دی، دھرم دی دھار نہ کھئے درڑائیا۔ وڈیائی کرن صفتاں والے نار دی، جو جگ چوگری پرہہ بدلائیا۔ پوجا کردے دھرتی ماں دی، جس دی مٹی خاک ستگر چرن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ساون کہے میرا دوس سچ دہارا، تیوہار ملے وڈیائیا۔ جگت جہان ویکھ اگھاڑا، اکھیں میٹ نین کھلائییا۔ جگت دنی دے اندھیارا، ستگر نین نور نہ کھئے درسائیا۔ سریشٹی بھری چکر گارا، کام کامنا نہ کھئے مٹائیا۔ جھگڑا ویکھیا جگت دوارا، درب کارن کرے لڑائیا۔ کھیل کرے آپ نرنکارا، نرور بے پرواہیا۔ ساون کہے میں نیوں کے کراں نمسکارا، سیس جگدیش دتا جھکائیا۔ اُس شبد دتی دھنکارا، آتمک ناد سنائیا۔ اٹھ ویکھ اپر اپارا، اپرپر ہو کے دیاں درڑائیا۔ پرگٹ ہو چوویواں اوتارا، دو چار جوڑ جڑائیا۔ اکھر بندسیاں دے ادھارا، ٹپیاں بندیاں لینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساون کہے میں خوشی نال گیا لنگھ، اپنا آگے قدم ٹکائیا۔ صاحب ویکھ سچ سنگھاسن پلنگ، جس دا پاوا چول بادھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ بنا ناد توں نام وجے مردنگ، ناد ناد دھن سنوائیا۔ بنا شستر توں بنا شرع شریعت توں پرے ہووے جنگ، جگہ بجگہ ویکھ وکھائیا۔ بنا آسو توں گھوڑے کسیا تنگ، راساں ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میں ویکھ کے ہو گیا دنگ، حیرانی میرے اندر آئیا۔ کی کھیل سورے سرہنگ، کی تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال شبدی دھار مار کے چنڈ، میری سرتی

دتی بدلائیا۔ اٹھ ویکھ نو کھنڈ، ست دیپ رہے کُرائیا۔ آتم ملے نہ کیسے اند، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ بھیو کھلے نہ ہنگ برہم، پاربرہم نہ کھئے ملائیا۔ چاروں کُنٹ ترسناطم، تامس رہی ستائیا۔ گھر گھر اندر ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا رہی جلائیا۔ سرشٹی دا ایشٹ ہو گیا کایا ماٹی چم، چم درشٹی نہ کھئے بدلائیا۔ رسنا گاؤندے نام دم، سواسا نال وڈیائیا۔ بن پرہہ کِریا کیسے نہیں کچھ کم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ ساون کہے میرا وقت گیا بیت، پیتی کہانی دیاں جنائیا۔ میرا صاحب سچ انڈیٹھ، جگت نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ سد وسے بھگتاں چیت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ تون میرا میں تیرا درڑا اگم گیت، گہر گمبھیر پردہ آپ اٹھائیا۔ لہنا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ سدا سد کرے بخشیش، رحمت اپنی آپ ورتائیا۔ جس جن ساچا کلمہ دئے حدیث، حضراتاں تون پار کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ساون کہے میری انت انت نمستے، نمو نمو سرنائیا۔ میں کھیل ویکھاں اگمی اکھ دے، بن نیناں نیتر رُشنائیا۔ ڈھولے سنان اوسے جس دے، جس دی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ لہنے ویکھاں حقیقت حق دے، گرہ مندر پردہ آپ اٹھائیا۔ جس دا راہ چار جگ رہے تکدے، گر اوتار پیغمبر نال رلائیا۔ اشارے نال رہے دسدے، سینتاں نال سمجھائیا۔ انت کھیل ہونے سورے سرگ دے، صاحب سلطان پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ سنت سادھ صوفی جس نون لبھدے، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس لہنے دینے مکاؤنے دین دنی حد دے، حد حدود اپنی اک درڑائیا۔ ناتے توڑ رہن الگ دے، عالماں علم دینا جنائیا۔ بھیو کھول وشو جد دے، وشواس گھاتی دینے مٹائیا۔ امرت جام پیالے دینے مد دے، مدھر ڈھن اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہونے سہائیا۔ ساون کہے میرا لیکھ ہویا سگلا، سگل سرشٹ ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل کرے پرہہ اگلا، اگن وچ گر اوتار پیغمبر راہ تکائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا سگلا، سگن اج دا دئے گواہیا۔ جس دا تیج پرکاش ہو کے ودھنا، نور جوت رُشنائیا۔ جس نون جھکن اعلیٰ ادنیٰ، شاہ سلطان سیس نوائیا۔ اوہ کلجگ وچ ستجگ دیوے بدلا، بدلی آپ کرائیا۔ چوراسی کرے عدلا، انصاف اک درڑائیا۔ چھبی پوہ نون سفید پھڑ کے لیانا اک بغلا، مل سنگھ سیوا دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دی دھار اک وڈیائیا۔ ساون کہے میرا انتر ہویا اند، وچی سچ

ودھائیا۔ خوشی ہویا بند بند، بندگی اک درڑائیا۔ جنم دا مٹیا پنڈھ، کرم ربیا نہ رائیا۔ آتم گایا چھند، پر ماتم رنگ رنگائیا۔ پلنورہ
 گئے دند، جہوا نہ کھئے چٹرائیا۔ وکار کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا چمکائیا۔ سُرتی شبدی ڈوری گنڈھ، پلُو اپنا اک پھڑائیا۔ بھاگ ہین رہے نہ
 مند، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھکڑا رہے نہ جیرج انڈ، اُنہج سینج کرے صفائیا۔ کوٹن کوٹ مکتی دے دوارے جن بھکت جاون
 لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جتھے نہ کوئی ڈھولا نہ مردنگ، راگی گیت نہ کھئے الاٹیا۔ نہ کوئی گاون والا چھند، ڈھولا گیت نہ کھئے
 سُنائیا۔ جس اُپر کِریا کرے صاحب بخشنند، مہر نظر نال پار کرائیا۔ ساؤن کہے میری آد توں اِکو منگ، مانگت ہو کے جھولی
 ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ساؤن کہے میرا دوس اِکتی، اک
 تیس نال وڈیائیا۔ گرُمکھ گن گاون بٹی، دند بٹی بنیسا وجے ودھائیا۔ راگ حیران ہوئے چھٹی، چھٹی جگ دین دُپائیا۔ سب دا مالک
 اِکو کلاپتی، پت پریشور بے پروا ہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر نرگن دھار جوت بٹی، جگت جگت کیتی رُشنائیا۔ کھیل وکھا کے
 لکھ چار اسی، چوراسی گنڈھ پوائیا۔ دین مذہب دی بٹھ کے رسی، حدان اُتے دتا ٹیکائیا۔ نام نڈھانا دے کے رتی، رتن امولک
 ہیرے لے پرگٹائیا۔ صفتاں والی دس کے پٹی، اکھراں والی کری پڑھائیا۔ انت اخیر سب دی ویکھے ہٹی، لیکھا منگے تھائوں تھائیا۔
 ستاراں ساؤن کہے چھبی پوہ نوں دھرم شنگار کرنا گرچرن کور جٹی، دوآبے وچوں دوہری دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نال لیاوے ڈھائی سیر لسی کھٹی، کھٹکا اگلا رہے نہ رائیا۔ ساؤن کہے میں گیا بیت، بیتی کتھا نہ
 کھئے وڈیائیا۔ جن بھکتو پرہ دے نال کِریو پریت، پریم اک لہنا منائیا۔ کایا ماٹی کرے سیت، اگنی تت گوائیا۔ سچ دھرم دی دس کے
 لیک، راہ اِکو اک سمجھائیا۔ تسیں اوس دوارے دے بننا وسنیک، جتھے وصل ملے یار خُدائیا۔ گرُمکھ کدے نہ ہووے شپید،
 شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھکتاں پرہ ملن دی سدا اُمید، آمد وچ خوشامد والا راہ تکائیا۔ جد منگنا چرن پریت بھیکھ،
 بھکھکاں جھولی دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ساؤن کہے میں
 صدقے واری گھولی، اپنا آپ گھول گھٹائیا۔ میرے پرہ دی گرُمکھ ورا سمجھے بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ جس کھیل کرنا اُپر
 دھولی، دھرنی دھول پردہ دئے اُٹھائیا۔ چھبی پوہ نوں پنج گرُمکھاں کتی بٹھ کے آؤنا اک اک پاؤلی، چوٹی چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر ہتھ رکھائے نوجوان کتیا سولان سال دی ہووے ساؤلی، وڈی چھوٹی نہ کھئے وڈیائیا۔ ساؤن کہے میں نہیں سنگدا، سنگ دل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں وی حصّہ اوس پرہو دے انگ دا، جو انگیکار سب نون ربیا کرائیا۔ میرا لیکھا نہیں کیسے منزل پندھ دا، پاندھی ہو نہ کدے اٹھائیا۔ میں سدا پیاسا بھکھا اُس نوری چند دا، جو چند نون دو جہان کرے رُشنائیا۔ اوہ لیکھا مُکاوے بھاگ بین مند دا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سدا سدا سد بھنڈار رہے ونددا، وندنہار اک اکھوائیا۔ کل نون وبار ہونا ساؤن کہے کچھ ویلا سوا پنج دا، پنجھی گُرمکھ اک لائن بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، امرت ویلا سب دی چولی رنگ دا، رنگت وچ رنگ اپنا نام چڑھائیا۔

★ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرت ویلے سوا پنج وچے ★

سوا پنج کہے ماس چڑھیا دھرم دا بھادوں، بھدر کالی سپس نوائیا۔ کرشن سندیسہ دتا یادو، یادو بنسی گیا درڑائیا۔ گوبند تیر مکھی نال وکھایا بیراگی بندہ مادھو، مادھو پاربرہم بے پرواہ جنائیا۔ کبیر سندیسہ دتا جگت جگیا سوسنت سادھو، شبہ لکشن اک جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا اک ارادھو، ارادھنا وچ سادھنا اپنی دئے درڑائیا۔ جگت جگیا سوس دین جاگو، نیتر لوچن اکھ کھلائییا۔ انتر اچے اک ویراگو، ویری اندرون دینے کڈھائیا۔ لجا رہے نہ ستگر باجھوں، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جیو اٹھ ہنس بن کاگو، کاگوں ہنس بنائیا۔ گوبند کھیل کرنا شبدی دھار بازو، بازاں والا ویس وٹائیا۔ سرن سرنائی صاحب سوامی بھاگو، بھگون اپنا رنگ چڑھائیا۔ ترے گن مایا ڈسنی ڈسے نہ ناگو، سانتک ست دئے کرائیا۔ لیکھا دسیا مہا سنگھ نون ڈھائی چلیاں پانی دے کے ڈھابوں، جل دھارا نال سمائیا۔ آشا پوری کیتی رام سینتا وکھائی خوابو، بھوکھ بھوش وچوں پرگٹائیا۔ محمد نظارہ تکیا محرابو، محبوب محبت والا پرگٹائیا۔ بنا اُس تون کائنات چھٹنی نہیں عزابو، سزا دا مزہ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ عیسیٰ کر کے حق آدابو، ادب نال سپس نوائیا۔ موسیٰ مجاہد ہو کے مجلساں دئے جوابو، حکم اگم اک درڑائیا۔ مالک خالق لاشریک ایکا واعدو، واحد اپنی کار کھائیا۔ جس دین دنی

ہٹاؤنی مذہب والے فسادو، فیصلہ اپنا حق سُنائیآ۔ جن بھگت اُٹھاؤ نے سچ شہزادو، شہنشاہ اپنی کار کھائیآ۔ نیتر کھول کے زرگن دھار تکیا بغدادو، ہتھ بغلاں وچ ٹکائیآ۔ جس نے کیسے دی لینی نہیں امدادو، سنگی ساتھی نہ کھئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ سوا پنج کہے بہادروں مہینہ چڑھیا، چڑھدی دشا ویکھ وکھائیآ۔ لہندی دشا محمد دھار الفیے اکھر پڑھیا، عبارت سفارش والی نہ کھئے رکھائیآ۔ شرکن شرع زنجیر کھئے نہ جڑیا، بندھن بندھ نہ کھئے وکھائیآ۔ پہاڑ دکھن ست سوامی ہو کے کھڑیا، کھنڈا کھڑگ نہ ہتھ اُٹھائیآ۔ بھ۔ وچ بہاؤ وچ بہرم بیہانک ڈریا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ دو جہان ویکھے نرائن نریا، برہمنڈ اکھ کھلائیآ۔ جیہڑا ستگر آد جگاد کدے نہ مریا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیآ۔ جگ چوڑی سرنائی کیسے نہ پڑیا، سرنگت نہ اوٹ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نظری آئیآ۔ سوا پنج کہے کیوں گرمکھ ویکھے پنجھی، پنج پنج دھیان لگائیآ۔ جس ویلے ارجن ہرمندر ڈاہی سی منجی، گرو گرتھ گرتھ اُپر ٹکائیآ۔ اوس ویلے منگ دھر توں منگی، پُرکھ اکال دیا دینی کھائیآ۔ جگت سروور اٹھسٹھ جمنہ سُرستی گوداوری دھار گنگی، گہر گمبھیر لیکھا دینا چکائیآ۔ اوس ویلے ارجن پُرکھ اکال نمسکار کیتی سی وار پنجھی، بن سیس جگدیش جھکائیآ۔ میری دھار تیری سنگی، سکلا سنگ رکھائیآ۔ شبد سندیسہ دتا حیران ہو نہ دنگی، پردہ دیاں اُٹھائیآ۔ انت اخیر تیرے سریر آؤنی تنگی، تنگدست ہوئے لوکائیآ۔ راوی دھار تینوں کرے ٹھنڈی، اگنی آگ بُجھائیآ۔ پھیر میں آواں اُس دی کندھی، زرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ گوبند کھڑگ چمکا کے چنڈی، چنڈ پرچنڈ ویکھ وکھائیآ۔ دو ٹکی دھار دساں چھندی، شاہ پاتشاہ اپنا کھیل کھلائیآ۔ بھگتاں دی پچھلی وکھاواں سندھی، سند اپنے وچوں کڈھائیآ۔ سوا پنج کہے پہلی بہادروں ایہو ویلا ایہو وقت گر ارجن اپنی آسا کیتی ننگی، خواہش خالق دتی درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سوا پنج کہے میرا وقت سہاؤنا، سوہنا دیاں درڑائیآ۔ پہلی بہادروں بنسری وچ کرشن نے پہلا گایا سی گانا، تھت وار ایسے ملی وڈیائیآ۔ پہلی بہادروں رام نے وششٹ توں پہلی وار کھوایا سی کھانا، سیوک ہو کے ستگر سیو کھائیآ۔ پہلی بہادروں سیتا نے دھنُش نال ہتھ چھپایا پہلی وار کھانا، ترکش اپنے نال رکھائیآ۔ پہلی بہادروں محمد دتا اک بیانہ، لیکھا لیکھ بن قلم شاہیا۔ تیرا نور تکیا چوڈاں طبق زمیں اسماناں،

اصل کی تیری بے پرواہیا۔ جو ویکھاں سو دے بیگانہ، بیگم میری میرے سنگ کھئے نہ جائیا۔ عیسیٰ چاروں کُنٹ ویکھیا طوفانا، تحفہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پروردگار تیرے کول کی کرے کوئی بہانہ، دھوکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ موسیٰ ناد سُنیا بِن کانا، اگم و جی ودھائیا۔ اُٹھ ویکھ تیرا خُدا جگت ہونا بیگانہ، بیوہ ہویئے خلق خُدائیا۔ نانک دسیا شبد دھار مردانہ، مرد مردان دتا دِرڑائیا۔ جس نے آؤنا بن کے نوجوانا، نوبت اپنا نام وجائیا۔ گوبند نے پہلی بہادروں توں کھنڈے دا دوجا نام رکھیا سی کِرپانا، کِرپا کر کے اپنا چن الائیا۔ جو کرے سو کرے سِری بھگوانا، سِری صاحب سِری اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ پہلی بہادروں کہے گوبند وِرُدھ متا ہویا پہاڑی، بائی دھار ونڈ ونڈائیا۔ مشورہ کیتا کیوں ایس رکھائی داڑھی، مذہب مذہب وچوں پرگٹائیا۔ ایہہ کھیل صاحب پرہو نیاری، نرکار نرکار آپ دتی ورتائیا۔ گچھ لیکھا پچھلا جس ویلے دروپت دی دروپتی کتیا کواری، دواپرسوبھا پائیا۔ اُس دے اندر فُرنا پھریا جے سریر پنج تتاں دا میں پنجاں دی ہوواں ناری، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ لیکھا یاد آیا جس ویلے سینتا پھردی سی اُجاڑی، بناں وچ پھیرا پائیا۔ اوہدا اوڈھن پاٹ گئی ساڑھی، بستر لیرو لیر وکھائیا۔ رام نے ہس کے کہا رام دے نال بڑی اوکھی لاؤنی یاری، یارانہ توڑ نہ کھئے نہائیا۔ پہلی بہادروں دِن اودوں سی شنچرواری، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ سینتا کہا میرے رام میں تیرے چرن بلہاری، دوجا ایشٹ نہ کھئے وکھائیا۔ رام کہا جس رام دا میں ادھاری، اوہ تیرا پتا مائیا۔ سینتا کہا اوہ کتھے وسے کیہڑا دھام نیاری، کس بدھ ویکھاں چائیں چائیا۔ رام نے کہا ذرا نیترا اکھ اگھاڑی، لوچن دیاں گھلائییا۔ جس ویلے کلجگ اتم آوے واری، وارث ہو کے پھیرا پائیا۔ نرگن نر جوت کرے اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ آد توں لے کے انت تک اوہدی بھگتاں دی پھلواڑی، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ویکھیں اچ دا چن نہ کدے وساریں، وسریاں وسریا ہتھ کدے نہ آئیا۔ سینتا کرے نمسکاری، نمو نمو کہہ کے اپنا رنج دتا گوائیا۔ سوا پنج کہے میری سوہنی دے گھڑی، عیسیٰ گھڑیاں دئے گوائیا۔ ایسے ویلے صاحبزادیاں دا مکھ چمیاں سی گوبند نے چمکور گھی، ویلا سوا پنج پنج وڈیائیا۔ پہلی بہادروں کہے ایہہ گل شہادت توں پہلوں گوبند نے اندپڑ سی کری، سہج نال سُنائیا۔ جیتو توں اپنے پچیاں دی بنا لے وری، ورھا ایہو نظری آئیا۔ نہیں تے جگت جہان توں میں کر دینے بری، بُریاں توں پلا دینا چھڈائیا۔ اپنے چولے دی پھڑ کے زری، ذرا ذرا دتا پلائییا۔ میں خبر

سُناواں کھری، پھیر کھورے تُوں ملیں کہ نہ ملیں بہاویں تُوں ایہناں دی جمن والی مائیا۔ اُس نے اپنی عادت پچھ کر دتی اڑی، سہج نال سمجھائیا۔ تہانوں ایہہ کابلی بڑی، نکیاں نوں وڈے رہیا بنائیا۔ گوبند اپنی چھاتی توں کڈھ کے اک ورقے والی اکو چٹھی پڑھی، پڑھ کے دتا سُنائیا۔ اوہ ویکھ سچ دوار وچھدی دری، دربارا اکو سوبھا پائیا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ شرعی، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک وکھائیا۔ سوا پنج کہے نانک نے پہلی بہادروں سوا پنج چکی سی پنجالی، ہل موڈھے اُتے ٹکائیا۔ اودن گھٹا سی کالی، گھنگھور رنگ وکھائیا۔ جیہڑا مجھیاں دا سی پالی، اپنا پاسا گیا بدلایا۔ مُکھ تے چڑھ گئی لالی، اندر خوشیاں وجے ودھائیا۔ میں تیری ہتھان سیو کما لئی گھال تیرے نام والی گھالی، گھر تیرے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ سوا پنج کہے میرا وقت نہ سمجھنا وادھو، وعدے نال جنائیا۔ گوبند ایسے ویلے ہتھ چھپایا سی مستک دادو، دعویٰ نال درڑائیا۔ بنا میرے توں کلجگ انت کھئے نہ جاگو، سادھ سنت اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ گھر گھر سارے ہوون خان ناڈھو، من ہنکار وچ چٹرائیا۔ شبد گرو دا جانے کوئی نہ جادو، یاد سب دی دینی بھلائیا۔ انت میرا صاحب ہووے سب دا واگو، اگلا مارگ آپ وکھائیا۔ پھیر گھٹ کے دوویں بازو، بازاں والے پرہ آگے منگ منگائیا۔ تَدھ پن لجا کھئے نہ راکھو، رکھک ہوئے نہ کھئے لوکائیا۔ پن تیری کرپا سرشٹی چھڈ نہ سکے تباکو، طمع نشہ نہ کھئے گوائیا۔ میں تیرا نکا جہا کاو، پچھ ہو کے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں اک دا نہیں آد انت دا سب دا باپو، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جگ جگ دا ڈاکو، دھاڑے مارنے ایہہ میری بے پرواہیا۔ جد چاہواں اپنے گرسکھ سنت سُہیلے پرہ بھکت پرگٹاواں سادھو، سادھنا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شرینیاں وچ کیسے توں منگ کدے نہ کھاواں کاجو، بھیٹا والی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مالک جگت جگ دا آدو، انت دا اکو نظری آئیآ۔

★ پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ★

بہادروں کہے پرہہ میٹ دے اپنا بہرم، جو گر اوتار پیغمبر تیرے نام دا گئے پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دس آگمی دھرم، جس دا روپ رنگ ریکھ جگت نہ کھئے درسائیا۔ دین دُنی دا ویکھ کرم، کلجگ کوڑی کیریا چاروں گنٹ پھول پھلائیآ۔ جھگڑا پیا کایا ماٹی چرم، چم درشٹی رہے نہ رائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری مَن سارے اکو سرن، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، دوسر راگ نہ کھئے الائیا۔ ساچی منزل صاحب سلطان تیری چڑھن، گرہ مندر اندر محبوب مل کے اپنا رنگ وکھائیآ۔ سچ سوامی انترجامی نیتر کھول دے ہرن پھرن، نیج نین کر رُشنائیآ۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیآ۔ جیون وچوں سچ دا دس دے مرن، مر جیوت روپ وٹائیآ۔ صدی چوڈھویں اپنا قول اقرار پورا کر دے پرن، پرائیت تیری بے پرواہیآ۔ سچ دوار ایکنکار نمسکار سارے کرن، سجدہ سپس جگدیش اک درڑائیآ۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی ترنی ترن، تارنہار اپنی دیا کھائیآ۔ بہادروں کہے چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مانو ذاتی لگی لڑن، لڑ تیرا پھڑ نرگن درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دے دے ڈھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ بہادروں کہے بھانڈا بہرم دینا بہن، بھرانٹ رہے نہ رائیا۔ ڈھر دا شبدا سناؤنا بنا کن، انحد نادى ناد جنائیا۔ دین دُنی دا بدلنا من، من کا منکا دینا بھوائیا۔ نام پدارتھ دینا دھن، مایا ممتا موہ گوائیا۔ بھگت سہیلے پرگٹاؤنے جن، جن جنیندی بن مائیا۔ پردہ لائنا برہم ہنگ، پاربرہم ہو سہائیآ۔ ترسنا کوڑی رہے نہ طعم، تامس اندروں دینی کڈھائیآ۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی چم، آتم برہم بھیو دینا کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ بہادروں کہے بہرم میٹ دے دین دُنی دے مالک، مہربان تیری سرنائیآ۔ آد جگادی سرشٹی دے خالق، صاحب سلطان تیری بے پرواہیآ۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ دے آلس، نندرا ممتا دے گوائیا۔ چار ورن بنا دے خالص، خالص اپنا رنگ رنگائیآ۔ بنا شبدا گرو تون رہے کوئی نہ ثالث، تتوت دینا بھجھائیآ۔ نو سو چرانویں چوکڑی جگ پچھوں تیرے آون دا ملدا چانس، چار جگ اوتار پیغمبر گر سیو کھائیآ۔ کوڑی کیریا میٹ جہالت، دین دُنی اندروں کر صفائیآ۔ من ممتا رہے نہ کھئے علامت، علم عالماں اک جنائیا۔ سب نوں دس دے میں اکو مالک صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئیآ۔ گر

اوتار پیغمبر میرے نام دی دین شہادت، صفتاں وچ صلاحیا۔ مہا والا کلمہ رسنا والی عبادت، جہوا نال پرگٹائیا۔ انرس دے کے
 اگم نیامت، انڈٹھ رس چکھائیا۔ بخشش کر سخاوت، رحمت آپ کھائیا۔ باہروں تتاں دی سمجھا کے بناوٹ، دیناں مذہباں ونڈ
 ونڈائیا۔ کیسے دی بودی کیسے دی حجامت، کیسے کیسے سیس سہائیا۔ اپنے نام دی نام نال کر ممانت، اوم رام کرشن اللہ ستنام واپگرؤ
 دتے جپائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں کس ویلے آوے انت قیامت، قیام گاہ سارے بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ایک دے دے دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ بہادروں کہے میں آد جگاد دا تیرا مہینہ، جگ جگ ویس وٹائیا۔ تیرا کھیل
 ویکھیا لوک تینا، تریلوکی ناتھ گئے پھیریاں پائیا۔ تیرا نام رام نے چینا، سینتا سرت سرت وڈیائیا۔ اللہ کہہ کے عالمینا، موسیٰ عیسیٰ محمد
 سیس نوٹیا۔ نانک ستنام دس کے مرنا چینا، جیون جگت دتی درڑائیا۔ گوبند واپگرؤ ہو ادھینا، فتح ڈنکا اک وجائیا۔ بہادروں
 کہے میں حیران ہویا صدی چوڈھویں ٹھانڈا کرے کوئی نہ سینہ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سرشٹ سبائی چینا،
 چری وچھنے میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچا رنگ چاڑھے کھئے نہ بھینا، بھنڑی زین نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال میں کوئی تیرا پت نہیں
 کمینہ، کوچھا کھلا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، جوتی جوت وچ ملائیا۔ بہادروں
 کہے میں چار کُنٹ بھجّا، بھجن بندگی تیری ویکھ وکھائیا۔ میں سادھاں سنتاں صوفیاں اندر کیتی گجا، گرہ گرہ جا کے الکھ جگائیا۔
 دسو کیہڑا نام کیہڑا کلمہ کس دا آوے مزہ، رس کون چکھائیا۔ کس دے نال مٹدی قضا، جیون جیون وچ رکھائیا۔ کیوں نام کلمہ
 پڑھدیاں جیواں ملدی سزا، چوراسی وچ دُہائیا۔ سچ دسو پرہہ دا پورا نام کہ ادھا، حصہ کی کی ونڈائیا۔ کی سب نال پرہہ نے چار
 جگ کیتا دغا، اپنا بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ کیسے نوں دسیا میں وسیا اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ کیسے نوں کہا میں دسم دواری
 وسان، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ کیسے نوں کہا میری اس توں آگے جگہ، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ کیسے نوں کہا میری کوئی نہ جانے
 وجہ، وضاحت وچ نہ کھئے درڑائیا۔ جان تگیا سب نوں دین مذہب دا لا کے دھبّا، صاف رہن کھئے نہ پائیا۔ کیسے نے پتا کہا کیسے نے
 باپ کیسے نے کہا ابا، ابا والے امی سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در
 ٹھانڈے آس رکھائیا۔ بہادروں کہے پرہو بہرم میٹ دے ساچا دس بھاؤ، بھ وچ سرنائیا۔ ٹوں ستجگ تریتا دواپر کلجگ اوتار پیغمبراں

لایا داؤ، لنگوٹے دھرم والے بندھائیا۔ مذہباں دا کر پساؤ، پہلوان دتے دکھائیا۔ کسے نوں کہا رام رام چپاؤ، رام میری سرنائیا۔ کسے نوں کہا کرشن کرشن ڈنک و جاؤ، تریلوکی تیرے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ کسے نوں کہا میری کیتی اُلٹاؤ، اللہ اللہ روپ وٹائیا۔ کسے نوں کہا میرا ستنام وڈیاؤ، ہر وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ کسے نوں کہا فتح ڈنک سناؤ، واپگرؤ واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ سب نوں جگت میدان وچ کھچ کے پہلواناں وانگ اپنا کیتا کھچاؤ، کھچ وچ سارے دتے ہلاٹیا۔ کوئی کہے میں چنگا کوئی کہے میں وڈا کوئی کہے میں بخشنا، کوئی کہے میں دیواں اندا، اند ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جاں ویکھیا گر اوتار پیغمبراں کولوں اپنے نام دا کرا کے دنکا، لوک مات میدان دتا دکھائیا۔ اک لنگوٹا مذہباں دا کر کے ٹوٹا ٹوٹا، آپے بن کے کھرتے آپے کھوٹا، قیمت ہٹ نہ کسے پوائیا۔ ایسے کر کے نانک توں بل دا لوایا جوتا، ننکیں پیریں ہل چلوائیا۔ ایسے کر کے گوبند توں پچیاں دا نیہاں ہیٹھ دبایا لیکھا کر کے وڈا چھوٹا، پڑدا بھیو نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بہادروں کہے پرہوؤ میں ویکھنے تیرے پہلوان، گر اوتار پیغمبر لنگوٹے لین کسائیا۔ میں ویکھنے سکھیاں والے کاہن، بندرابن دے واسی جمنات سہائیا۔ میں بنباسی تگنے رام، سینتا نال بھجن واپو داہیا۔ میں پیغمبر تگنے جہان، جو کلمہ کائنات درڑائیا۔ میں گرؤ ویکھنے پردھان، جو ڈنکا تیرا نام سناٹیا۔ میں چاہندا سارے اکو وار آجان وچ میدان، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سارے پھیر تگن ساڈے بھلواناں دے ہندیاں ساڈیاں مذہباں وچ دیناں وچ اسلاماں وچ کلاماں وچ ساڈے نظاماں وچ چار کُنٹ وڑ گیا شیطان، ساڈی شرع باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ اسیں بھجیئے تھئیے چاروں کُنٹ ویکھئے جیو جہان، اُتر پورب پچھم دکھن پھول پھلاٹیا۔ جدھر تکیئے ساڈے نام نالوں کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بنیا بلوان، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ساڈے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، کھانی بانی کم کسے نہ آٹیا۔ جو پڑھدے منزل مؤل نہ چڑھدے گھر گھر ہوئے بے ایمان، بیوہ ہوئی کوڑ لوکائیا۔ پھیر سارے ہوئے حیران، حیرانی وچ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ بہادروں کہے پرہہ کون وڈبھاگا، مینوں دے سمجھائیا۔ کون سویا کون جاگا، جاگرت جوت کون رُشناٹیا۔ کون ہنس کون بنیا کاگا، دُرمت میل کون دھوائیا۔ کون دیس کون پردیس کون ماہی کون مالک بنیا راجا، رعیت کون ویکھ وکھائیا۔ میں جدھر تگاں کوئی ڈنڈاوت کرے کوئی نمستے کرے کوئی جھک جھک پڑھے نمازا، گر اوتار پیغمبر سارے تیرے چرناں

دھیان لگائیا۔ میں حیران ہو گیا ایہہ کی تیرا کھیل لوک مات ورتیا سوانگا، سوانگی کی اپنی کار کھائیا۔ اوہ جنہاں گرو اوتار پیغمبران تیریاں رکھیاں تانگھاں، اوہناں نوں جپ کے دین دُنی کس طرح لینا جھٹ لنگھائیا۔ اوہ کر کے کی گئے دین مذہب دیاں بانٹاں، مانو مانو نال لڑائیا۔ کیسے نے کن وچ انگلیاں پا کے دتیاں بانگاں، منبراں اُتے دُبائیا۔ کیسے نے دسیا لیکھا وچ کرم کانڈاں، نچھتر گرہ ونڈ ونڈائیا۔ کیسے نے دسیا مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارا ٹھانڈا، ملے مان وڈیائیا۔ کیسے نے کہا سور کھا لو کیسے نے کہا ڈھانڈا، ڈنگراں اُتے دین دُنی دتی لڑائیا۔ جیہڑا آیا تیرے نال تیرے نام دا کر کے گانڈھا، کئی گنڈھ کے اپنا جھٹ گیا لنگھائیا۔ توں کی کیتا ساڈھے تین تین ہتھ دا کایا اندروں کھوج کے بھانڈا، نام وستو دتی ورتائیا۔ جاہ پچیا توں اوتار بنیا توں گرو بنیا توں پیغمبر بنیا توں ایسے توں رہیں کھانڈا، ہتھ وچ مالا دے منکے دتے پھڑائیا۔ پہلوں اپنا نام سورن بنا کے پھیر او سے توں بنا کر کے تانبہ، کسوٹی آگنی اُتے لگائیا۔ نالے کہا میرے پریم دا میرے نام دا بیو دوشاندا، جے بیو کے تے پھر اندروں بھئے صفائیا۔ ایسے کر کے مانو مانس پنج تت دا پُتلا گرو اوتار پیغمبر دے پچھے لگ کے وکھرا وکھرا نام گاندا، پرہہ دا اک نام سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کیوں اوہ بے پرواہ سدا اکھراں والی صفت سناندا، راگاں ناداں وچ ڈھولے جگت جنائیا۔ جے کوئی اوس دا بھیت پچھے تے گرو اوتار پیغمبر دسیا اوہ مالک سچکھنڈ تھاں دا، جتھے ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پرہو توں نہ دسیں تے نہ کیسے آئیں حصے، تے کی کیتا جھگڑا پا کے اپنے ناں دا، نانکے داد کے سب توں دتے بھلائیا۔ کیسے توں کہا وشنو برہما شو سب دی بنت بناندا، کیسے توں کہا آدم حوا تہاڈی رچن رچاندا، واہ ائے رچن رچان والیا رچن رچا کے اپنا پلا نہ کیسے پھڑائیا۔ تینوں آد دی عادت توں سب توں متھے رہوں ٹکاندا، سیس بنا چرناں توں چرناں ول رکھائیا۔ گرو اوتار بردا بنیا رہیا تیری ہاں وچ ہاں دا، نانہہ دا لفظ نہ کھئے اٹھائیا۔ بھادروں کہے میں وی پت پُرکھ اکال تیرے ورگی ماں دا، تے بیو توں ہی نظری آئیا۔ ہُن تیرا ویلا نہیں جگت والے داء دا، داؤ پیچ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ بھادروں کہے میں نٹھا آیا دوڑا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھل ویکھیا مٹھا کوڑا، لکھ چوراسی پھول بھلائیا۔ میں ورقہ اُلٹیا جس وچ لیکھ لکھیا او ویاسیا بے آسیا کیہڑی تیری دھار وچ براہمن گوڑا، گوڑ گاوڑ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیئی اوتار چھاتی تے ہتھ رکھ کے کہن پتہ نہیں اوہ کڈا لما تے کڈا چوڑا، عرض طول سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ پیغمبر کہن پتہ نہیں کیہڑے دُلڈل چڑھے گھوڑا، آسو آسوار

سوہیا پائیا۔ نانک دی دھار گوہند کہا اوہ جد تکو جوت شبد دھار دا جوڑا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بہادروں کہے پرہو اوہ کلجگ دا
 انت پا کے موڑا، واگی ہو کے سب دیاں پٹھان دئے بدلائیا۔ دُنیا اک تیرا گاوے دوہرا، دوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ سب نوں جواب
 دے دے کورا، حُکم اِکو اک سُنائیا۔ یں تیری کِریا دین دُنی مذہب دی کڈھ کوئی نہ کھورا، جھگڑا کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ اے میرے
 مالک تیرے ہتھ سب دیاں ڈوراں، آتم پرما تم تیرا نظری آئیا۔ اے میرے مہربان سد پھردا ریسوں وانگ چوراں، ہُن چھاتی کڈھ کے
 اپنا آپ دے دکھائیا۔ ہُن میٹ دے کلجگ کوڑ گھنگھورا، نرگن نور چند کر رُشنائیا۔ تینوں پتہ نہیں کیوں گوہند نے نینہاں تھلے چنایا
 فتح سینگھ تے جورا، جوڑو زر دوویں دینے مٹائیا۔ تیرا شبد گرو آد دا چھوہرا، نوجوان سوہیا پائیا۔ جیہڑا تن مندر من اندر دین
 مذہب دا بن گیا پھوڑا، نام دی ٹھوکر نال دے بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا راہ دکھائیا۔ بہادروں کہے
 میرے بھگوان، بھگوڑے دُھردے دے سمجھائیا۔ تینوں لہدے وچ بیابان، جنگلاں وچ پھیرے پائیا۔ تیرے پچھے دھونی تان، اگنی
 تت جلائیا۔ تیرے پچھے سویرے اٹھ کے کرن اشنان، مُکھوں تیرا نام صفت صلاحیا۔ تیرے پچھے کردے دان، او بھکھیا ننگیا چار
 جگ دا دان لے کے صبر اچے نہ آئیا۔ اٹھ ویکھ ست دھرم دا رہیا نہ کوئی نشان، نشانہ ہتھ نہ کھئے درڑائیا۔ ثابت رہیا نہ کھئے ایمان،
 عملن توں خالی ہوئی لوکائیا۔ تیرے نام دی بن گئی دکان، ہٹاں وچ ٹکیاں والی قیمت رہے پائیا۔ پھیر میں ویکھیا تیرے گرو اوتار
 پیغمبر بڑے بڑے پہلوان، سوریہر جودھے نظری آئیا۔ کندھیاں اُتے رومالیاں سرب سٹان، پھیریاں دیون چائیں چائیا۔ میں پُچھیا
 تسیں کدھر پھردے نو کھنڈ پر تھمی مارو دھیان، نگاہ اپنی اک اٹھائیا۔ سارے کہن اسیں منگنا اک ججان، جو داتا دُھردرگا پیا۔
 جس دا اِکو ہونا فرمان، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا
 لئے ملائیا۔ بہادروں کہے پرہو یاد کر لے باؤن دھار، بل دوارے کی ڈھائیا۔ جس ویلے خبر دیندا نہیں سی کوئی اخبار، سندیسہ اور نہ
 کھئے جنائیا۔ چھپدا نہیں سی کوئی اشتہار، اکھراں نال نہ کھئے وڈیائیا۔ اوس ویلے کیتا سی اقرار، قول پچھلا ویکھ دکھائیا۔ تیراں سو
 اٹھاسی رکھی آئے پندھ مار، اپنا پھیرا پائیا۔ اوبنن دا لہنا قرضہ دے اُتار، پچھلی آسا پور کرائیا۔ جنہاں نوں شبد سندیسے وچ لیاندا
 اُتھال، اٹھ کے دیو دکھائیا۔ ویکھو اوہ نہ تے شاہ نہ ایہہ کنگال، اِکو روپ دتا سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی ہو مہربان، مہر نظر اِک

ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تہاڈا سَتجگ دا دتا ہویا دان، چار جگ سانہہ کے رکھیا پھیر تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ دان کہے میں سوگی میں گری میں لاجی، پورب دی نظری آئیا۔ ایہہ کتھا کہانی ساچی، میں شہادت دیاں بھگنائیا۔ جیہڑی بل دے ویلے بل دی سی داسی، ترپت کور نال لئی رکھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، جو ہر گھٹ اندر گھٹ گھٹ دا واسی، پاربرہم پت پرمیشور سوہیا پائیا۔ اس دے نال اس دی بہین نو سال وڈی 'راج' ہندی سی جس نوں پچھلے مہینے شبد دھار وچ اگتی گل آکھی، آکھ کے دتا درڑائیا۔ اک دپیک جگاؤنا جس دا لیکھا نال کملاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ بہادروں کہے میں نہیں بھلیا، بھلیکھا بہرم کھتے نہ پائیا۔ میں خوشیاں وچ بھلیا، پردہ دیاں اٹھائیا۔ باون دا تول پورے تول ٹلیا، کنڈا ترازو نام نظری آئیا۔ جن بھگت دا دپیک کدے ہووے نہ گلیا، چوتھے جگ وچ چوٹکھیا دیوا تیراں سو اٹھاسیاں دا ساتھی لے کے آیا چائیں چائیا۔ ایہہ تن دا دیوا جس دی آکو جوت تے آکو باقی، سوہیا آکو پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ چوٹکھیا کہے میں چار جگ دا بہیتی، بھو دیاں گھلائییا۔ نیکی بہین نے وڈی بہین نال کیتی سی نیکی، اشارے نال دس کے پرہہ دا درس دتا کرائیا۔ آپ دوروں نمسکار کر کے چھیتی، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ رو کے کہا میں اک پرہو دی بناں بیٹی، جتھے بیٹی بیٹے دا فرق رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ دیوا کہے میں دپیک جگت چراغ، چراگاہاں کراں رُشنائییا۔ میں پچھلا گیا جاگ، نیتر لوچن آکھ گھلائییا۔ کِریا کری پرہو مہاراج، مہر نظر اٹھائیا۔ جس دا نو آسو نوں ناتا ٹٹنا سی جگت والے سماج، دین دنی رہن نہ پائیا۔ ایس ترپت دی ایس جوتی دی بھجنی سی لاٹ، ماتا پتا سنگ نہ کھتے نبھائیا۔ شبد دے وبار وچ سارے اکٹھے کیتے کوئی لیکھا لکھیا نہیں نال قلم دوات، شہادت سَتگر والی بھگنائیا۔ ایہہ پرہو دا آد توں رواج، بھگتاں دا ہووے آپ سہائیا۔ کچھ لیکھا لہنا چھبی پوہ دی رات، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ گردرشن واسطے پنج وستو جموں والیو پھیر لیانی دات، چیلہ سنگھ تیرا شبدی چن پور کرائیا۔ آگے ایسا کھیل کرے آپ، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ پھیر دساں گا کس نوں گود رکھنا مات، کس دے اندر اپنا زرگن نور کراں رُشنائییا۔ کس دے اندر بن رسنا توں چپنا جاپ، اپنا راگ سُنائییا۔ جن بھگتو مہر نگاہ نال سب نوں کر کے پاک، پت پت دیوے وکھائیا۔ راتیں ستیاں نوں سنیہڑا

دیوے آپ، چٹھی چٹھی رسین ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ ضرور مرن توں پہلوں درشن دیواں ساکھیات، کیوں ایہہ گوہند دا واک نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہُن ساریاں نوں دُکھ کہ ساڈا کھلدا نہیں تاک، آبیوں سوہنگ سوہنگ چپ کے جھٹ لنگھائیا۔ خیال رکھیو اک وار سب دا کھولنا بجر کپاٹ، پردہ رہے نہ رائیا۔ میری اکو منزل اکو واٹ، در اکو سوہبا پائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پنت پُنت دیواں کرائیا۔ ایسے کر کے نو رنگ دی پاؤنی پوشاک، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ مُنڈے کُریاں چُک کے اپنی ڈھاک، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ اوس دوارے وچ کر کے واس، جتھے نرمل نور جوت پرکاش چوراسی دا گیڑ دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ بہادروں کہے ائے میرے پرہو ٹھاکر، ٹھاکر مندراں وچ بڑے نظری آئیا۔ کی تیرا وی اے ڈھڈ کایا گاگر، بھکھ تہ والا سوہبا پائیا۔ تن اُتے لے کے اوڈھن چادر، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ سچ دس جے توں بندیاں ورگا بندہ تے کیس طرح دو جہان تراویں ساگر، گہر گمبھیر دینا درڑائیا۔ جس در تے دیویں آدر، پیا درس تیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ائے بہادروں ذرا چھبی پوہ آؤن دے، اپنا وقت مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبران لنگوٹے کساؤن دے، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ دیناں مذہباں نوں اک اک وار لڑاؤن دے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ لگی پرہ دی پریتی سب نالوں اک وار لڑاؤن دے، تئی نہ کھئے گندھائیا۔ اپنیاں اوتاراں پیغمبران گرواں دی کیتی ذرا ازماؤن دے، ویلا انت آزمائش والا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر چھبی پوہ ویکھنا یدھ، اپنا اپنا بل پرگٹائیا۔ شبد آواز نکلے کیسے نہ بڈھ، بڈھی توں پرے دھار درڑائیا۔ برہمنڈاں دے اُتے پینے کد، زمیں اسمان چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ ساریاں لڑ لڑ کے کہنا ساڈی دہائی ہُن بدل جاوے جُگ، کلجگ کوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ ابناشی سب دے پردے کر دے شُدھ، سُدی ودی نہ ونڈ وندائیا۔ ساڈا پینڈا رہیا مُک، منزل اپنی اتم گئی آئیا۔ اسپں سارے نام کلمے دی تھان تیری ایہہ پڑھیئے ٹک، توں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ اِکھہ بن دُنڈاوت بندنا سجدے تینوں جائیے جھک، نو نو سِیس نوائیا۔ کیوں اسپں سارے پرگٹے تیری شبد دھار دی گکھ، سانوں جمن والی کوئی نہ مائیا۔ چار جُگ تیرے وکھڑے وکھڑے بنے رہے پُت، شریکا جگت والا بنائیا۔ پرہو تیری دُنیا تے لڑدی اُتوں ٹک، اسپں تیرے نام دے ٹکڑے دتے کرائیا۔ ساڈے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن

بائبل ثریت گرو گرتھ سب دی بانی اکتھی کر نہ سکی اک مٹھ، پنجاں تتاں اُتے پنچہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کیسے نے نام کیسے نے کلمہ
 جنایا جپایا وکھری وکھری گٹھ، حصے چھوٹے چھوٹے پائیا۔ ایسے وچ اسیں ہندے رہے خوش، خوشیاں وچ اپنا راہ چلائی۔ جاں
 انت لیکھا منگیا کیوں ہویا کلجگ اندھیرا گھپ، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اسیں سارے بیٹھے چپ، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہ
 وی لگا دکھ، دین دنی دکھی رہی کُرا لئی۔ سب نوں تیرے ملن دی بھکھ، نرگن تیرا راہ تکائیا۔ ساڈے مذہباں والے ساڈے لکھیاں
 اکھراں دا کر کے رُخ، پنڈھ اوتھے گئے مکائیا۔ آگے تریا کوئی نہ اٹھ، دھر دا بنیا نہ پاندھی راہیا۔ ایسے کر کے سب دے خالی ٹھٹھ،
 وست نام نہ کھئے ورتائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اسیں سارے تیرے سٹ، سننان تیری نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بہادروں کہے سُن جگت میریا بھراوا، بھائی دیاں سُنائیا۔ کیوں بنھیا جھوٹھا دعوا، دعوبدار نہ کوئی
 اکھوائیا۔ میرے اندروں نکلے ہاوا، پائے پائے کر سُنائیا۔ کیوں نہیں سکھیا دتی پُتریاں ماواں، بنا پرہو توں دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں
 ہنس بُدھی ہوئی وانگ کانواں، کاگ وانگ کُرا لئی۔ کیوں بھاگ لگا نہیں ساڈھے تہ ہتھ گراواں، گرہ گرہ نہ وجی ودھائیا۔ کیوں
 سچکھنڈ دوارے لگا نہیں ناواں، دھرم دی دھار نہ کھئے سُنائیا۔ کیوں بل نہیں آیا اندر باہواں، کلجگ کوڑی کِریا لئی ڈھاپیا۔ کیوں
 ملیاں نہیں ٹھنڈیاں چھاواں، تپیاں سیس ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں بنا پرہو توں ہویا نتھاواں، گرہ نظر کھئے نہ آئی۔ اے پرہو میں
 چاہندا توں بھگتاں نوں مل سدا سد چاواں، چاؤ گھنیرا آپ جنائیا۔ تیرے چرناں بل بل جاواں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ بہادروں کہے بھرم بھلیکھا کر دے دُور، دُور دُراڈے دیا کائیا۔ دین دنی دا بخش
 قصور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کِریا کر صاحب حضور، ہر تیری وڈیائیا۔ چھپی پوہ نوں مالوے والیاں پچھ لیاں اک سور، نتھا نکا
 نظری آئی۔ اگی قدم رکھنا دُور، ودھ گھٹ نہ کھئے جنائیا۔ جل دا گلاس لیاں انگد در کھڈور، امرداس دئے گواہیا۔ سروور رس کر
 بھرپور، رام داس سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا حکم اک سُنائیا۔ بہادروں کہے پنجاں گُرمکھاں تیڑ
 پاؤنا کچھا، تہمت نظر کھئے نہ آئی۔ نکا جہا نال لیاں وچھا، ماجھے والیاں ونڈ ونڈائیا۔ پنجاں وچ اک نو سال دا ہووے پچھ، ذات پات
 نہ کھئے وکھائیا۔ نال بھانڈا لیاں کچھا، ماٹی برتن سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر

وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ بہادروں کہے میرا بہرم بھو ناسا، نسیا کوڑ وچار۔ پرہہ ملیا شاہو شاہاشا، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ جس دا آد
جگادی کھیل تماشا، لیکھا جانے سدا جگ چار۔ سب دی پوری کرے آسا، ویکھنہار آپ سنسار۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاشا، گگن
منڈل دئے ادھار۔ زرگن جوت کر پرکاشا، کلجگ میٹے دھوواں دھار۔ جن بھگتاں پورا کرے گھاٹا، دیوے نام بھنڈار۔ چوراسی پندھ
میٹ کے واٹا، آون جاون دئے نوار۔ سروور اک نپائے تاٹا، تیرتھ تٹ چھڈ کینار۔ امرت جام پیائے باٹا، نجھر جھرنا جھرے اپار۔ سیج
سُہنجی سُہائے کھاٹا، آتم انتر اک وشال۔ سوہاؤنت سُہائے پُرکھ ابناشا، دیناں بندھپ دین دیاں۔ جھگڑا میٹ کے ذات پاتا، دیناں
مذہباں وچوں کرے بحال۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، ساچا مارگ دسے سُکھال۔ سچ دوار کر کے واسا، وشو دا جھگڑا دئے
نوار۔ اکو بنکے پتا ماتا، ہرجن گودی لئے اٹھال۔ ساچے نام دی دے کے داتا، دیناں بندھپ دین دیاں۔ سمرن دس کے پوجا پاٹھا،
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ مہربان۔ بہادروں کہے میں سُنیا اگئی بھجن، بھج
بھج پندھ مکائیا۔ جس دا چار جگ تولیا کسے نہ وزن، محسوس سکیا نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر چاچا آیا کزن، انکل بن کے جھٹ
لنگھائیا۔ آپ گاؤندے رہے چھندن، سکھیا جگت وچ سمجھائیا۔ دیناں مذہباں بٹھ کے بندھن، ونڈن ونڈ ونڈائیا۔ سدا نال مول نہ
ہنڈھن، جمن تے مر جائیا۔ جگ چوکری رکھے کوئی نہ انگن، پتھر بُت نہ کھئے سہائیا۔ کاغذ اکھر منزل مول کدے نہ لنگھن، صفتاں
وچ صفت صلاحیا۔ بن پرہو توں سچا دیوے نہ کوئی اندن، پرمانند نہ کھئے سہائیا۔ بھگت سہیلے جگ جگ جگن، زرگن نور جوت
نور رُشناٹیا۔ کلجگ اتم میٹ پرہو پرہہ اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ نمسکار تیرے بدن، سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ بہادروں کہے پرہہ سچ دا دسنا دھرما، پریمیاں دھرم جنائیا۔ دوآبے والیاں وچوں
اک بن کے آؤنا برسما، مُکھ چار چار سُہائیا۔ جموں والیاں شو پاربتی روپ دھرنا، پرہہ اپنا حکم سُنائیا۔ لکچھی وشنوں پرہہ اپنا
میل آپ کرنا، کرنی دا کرتا دئے وڈیاٹیا۔ ساچا سگن اوس ویلے ہتھ پھڑنا، سانہہ کے مل سنگھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملاٹیا۔ بہادروں کہے حکم دھر زینکاری، زراکار رسیا درڑائیا۔ جن بھگتو سب
نے چڑھنا دھرم دی کھاری، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ مان ملنا پُرکھ ناری، نر نرائن دیا کھائیا۔ بنا پرہو توں سب دی آتما رہندی

کوارى، جگت وياہ کم کيسے نہ آتيا۔ چار دن بھوک رس ہوئے والى بيمارى، کام وچ گر لائيا۔ بنا صاحب ستگر تون دھرم دى گنڈھ پوے نہ وچ سنسارى، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائيا۔ جگت جہان سدا خوارى، بھين بھائی مات پت نار کنت سنگ نہ کھئے نبھائيا۔ بنا بھگتاں تون لاج رہے نہ کيسے مُچھ داڑھى، چوئڈى سيس نہ کھئے وڈيائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کړپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ بخشے اک سرنائيا۔ بہادروں کہے کيون گوبند وڈيائى بھگوئى، کى بھگتن دتا سمجھائيا۔ کيون اوس دى ہوئى منوئى، کى من مت بُدھ چترائيا۔ اوہ داتى سدا بھو دى، دين دنى وکھائيا۔ کيون اوس ويلے شرع چھرى بنى سى کاؤں دى، گئو غريب پئى دہائيا۔ وڈيائى رہى نہى سى رنگ راؤ دى، رعيت ہاباکار کر گر لائيا۔ شان رہى نہى سى کيسے شاہو دى، وست سچ نہ کھئے ورتائيا۔ دروپى پھرى سى اللہ دے دباؤ دى، دبدبا سب دے اُتے پائيا۔ جس ويلے گوبند چنڈى پرگٹائى پرہ دے ناؤں دى، ناؤں نرنکار اک جنائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کړپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شيرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا دھار رکھے بے پرواہو دى، بے پرواہ ہو کے بے پرواہى وچ سمائيا۔

★ ۳ بہادروں شہنشاہى سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدى چوڈھویں کہے میں تگے ویدی سوڈھی، سوئڈ سب دى سنى چائیں چائيا۔ غنچہ پھل کھڑيا ویکھيا ڈوڈى، مہک محبوب مُحبت والى مہکائيا۔ پیغمبران ویکھيا جھکدیاں گوڈیں، گھنئے زمیں زماں سُہائيا۔ جگت جہان کھيل ویکھ کبڈى کوڈى، دين دنى بھجی واہو داہيا۔ پیغمبران دھار تگى اگمى اوڈھی، جو اوڑک اک اکھوائيا۔ اوتاراں اُنگلاں رکھ کے اُپر ٹھوڈى، چنہ چنہ وچوں بدلائيا۔ ناران سہارا دے کے موڈھیں، رادھا سیتا سنگ رکھائيا۔ جگت دھار اوڈھن اوڈھی، بستر بھوشن تن چھہائيا۔ رس رسین بن کے دھوبى، جگت ترسنا رنگ رنگائيا۔ تکدے رہے تپیشر جوگى، جگتى جگت ویکھ وکھائيا۔ نگاہ ماردے رہے پرلوک لوکى، لُقمان لُقْمہ کھا کے گیا جنائيا۔ سرگن دھار بن دے رہے بودھی، جگت دُرمت میل دھوائيا۔ شبد ناد سناؤندے رہے آگادھ

بودھی، بُدھی توں بودھ کرائیا۔ رمز دیندے رہے گوجھی، گوکل بندرابن دُبائیا۔ دُھر دی دھار کردے رہے آگھی، اُگن آتھن ڈنک
 وجائیا۔ اتم سب دی اؤدھ پُگی، پُوجا پاٹھ ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس کھیل کھلایا چوہ جُگی، جُگ چوکڑی کار کھائیا۔ اوہ اگم
 اگمڑا ربیا کدی، قد صورت نظر کیسے نہ آئیا۔ لیکھا جان ودی سدی، تھت واراں پھول پُھلایا۔ منزل رہن نہ دیوے لُکی، پردہ انتر
 دئے چُکائیا۔ سرِشٹی چار ورنان وچ گھُکی، لاٹو مدھانیاں دین گواہیا۔ شبد دھار گائے کوئی نہ دو ٹکی، نرگن سرگن میل نہ کھئے
 ملائیا۔ بھاگ لگے کیسے نہ گھُکی، دھن بنے نہ کوئی جنیدی مائیا۔ آیویں گرہ بہار رہی چُکی، پن بھگتاں توں منس جمیا کم کیسے نہ
 آئیا۔ کرے کھیل پرہ صاحب دین دُئی ویکھ کے دُکھی، دین دیال دیا کھائیا۔ جس کھیل کھلاؤنا پنج مُکھی، پنجم اپنا رنگ رنگائیا۔
 سنت سُہیلا کر کے سُکھی، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ جھگڑا میٹ مانس مُکھی، ممتا کوڑ دینی گواہیا۔ جیہڑی آتما پرمتا درشن
 بُکھی، نیج گرہ میل ملائیا۔ سب دی بدل دیوے رُچی، رچنا اپنی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ست کہے میں واری وٹھو، ویٹو اپنا ادھیکار جمائیا۔ کھپڑا چُھٹن لگا پتھر اُٹو، سل پابن نہ
 سیس نوائیا۔ بھگت بھگوان پرگٹ ہووے وچوں، وچلا پردہ دئے کھلائیا۔ جو آد جُگادی جُگ جُگ اکو، انت دا مالک نور الاہیا۔
 ساچی سیکھیا اُس توں سیکھو، جو سیکھیا سیکھ دئے وڈیائیا۔ او سے دی مہا بودھ اکادھ لیکھو، لیکھا بنے قلم شاہیا۔ سرب سوامی تگو
 متو، مٹر پیارا نظری آئیا۔ جو مُحبت کرے کرائے باہر وتوں، وتکرا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ پریتی اندر کھچو، پریم پیار گندھ رکھائیا۔
 سد بچن بولنا مٹھو، رس رسنا نال وڈیائیا۔ پرہ وسیا نہیں کدے باہر سوا گٹھوں، میروڈنڈ دئے گواہیا۔ کلجگ ویلے انت اپنا آپ
 نچھو، دوجے سیکھیا نہ کھئے سمجھائیا۔ پرہ آد انت دا اکو پتو، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس نوں سارے یاد کردے پچھوں، ستمکھ
 ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ جو آد انت پوری کرن والا اچھو، آسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ اُس دے کولوں مٹل نہ چھپو، چھپڑ چھن
 دئے وڈیائیا۔ سچ دوارے اگتی وکو، قیمت کرتا دئے چُکائیا۔ ایشٹ مننا سدا سیکھو، ایکنکار اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ رنگ کہے میں رنگلا، رنگت اگم اپار۔ سُہاواں سوہنا بنگلا، سری سچکھنڈ دوار۔ جتھے
 شبدی ہووے چار منگلا، دوجی اور نہ کھئے گفتار۔ پن سیس توں ہووے بندنا، پن چرن کول نمسکار۔ پن تیرتھ ہووے مجنا، پن

پوڄا ملے سچ دھار۔ ین تن لگائے انگنا، ین من سُنے پُکار۔ ین انجن پائے نیترا انجنا، نام ندهانا اگم اپار۔ ین کندھوں ڈاپے کندھنا، دئی دویتی کرے چھار۔ ین دواویوں جس دوارے لنگھنا، جھگڑا مُکائے آر پار۔ جس ین مانگت دوارا ساچا منگنا، بھکھک ہو کے بنے بھکھار۔ جس سچ دوارے بنا دواویوں ونجھنا، ونجھ مہانا نہ کھئے ادھار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشے اک پیار۔ پیار کہے میں آد پری، پرم پُرکھ پرگٹائیا۔ جگ چوگری دُھر دا نیی، عملاں وچ سوہیا پائیا۔ میرا لیکھا کُنٹ ہی، ہمساجن دئے درڑائیا۔ جتھے اکو ساک سینی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلپنا وچ نہ ہوئے بے چینی، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ظالم ہو کے کرے نہ کوئی بے رحمی، شرع چھری نہ کھئے چمکائیا۔ درشٹی رہے کوئی نہ سہمی، بھے بھوئے نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر دا کھیل سدا دائی، دیدہ دانستہ دئے جنائیا۔ ستجگ وسے دھام مُقائی، مُکمل اپنا ڈیرہ لائیا۔ مِتر پیارا ہووے سینی، سگلا سنگ رکھائیا۔ کدے ہوون نہ دیوے بے چینی، چند سورج توں پرے کرے رُشنائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا بھگت بینی، بھگت دوار دھرم پرگٹائیا۔ جس ویلے کلجگ دُنیا ہوئی وہمی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ درس کرے کوئی نہ نینی، لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ سارے سکھ جان مُکھ کہنی، سہن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ وہن دھار ویکھنی ترینی، ترکٹی تین لوک کھیل کی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ کار کہے میں ویکھاں گندراں، قدم قدیم دا پھول پھلائییا۔ پنجار گُرمکھاں کئی ہوون مُندراں، مچھندر گورکھ ویس وٹائیا۔ پنجے رنگیاں ہوون اُنگلاں، رنگ تین تین چڑھائیا۔ والاں نوں پائیا ہوون گنجھلاں، سدھے صاف نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل کرائیا۔ کھیل کہے میں کھیل کھلاؤنا، خالق خلق جنائیا۔ چھبی پوہ گُرمکھ سب توں چھوٹا ویکھنا اک بونا، قد نیکا نظری آئیا۔ اوس نے داہڑی کیس ودھاؤنا، چھبی چھبی انچ لمبائیا۔ گل بستر اکو پاؤنا، پاربرہم دئے درڑائیا۔ مستک ترسول نشان بناؤنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جس نے سب دے اُتے امرت جل چھڑکاؤنا، سیوا سچ لگائیا۔ پنجار گُرمکھاں دُنکا اک وجاؤنا، نوٹ نو منٹ کھڑکائیا۔ بنا حُکم توں کیسے نہیں سوؤنا، ساون دا مہینہ دئے گواہیا۔ وشن برہما شو بن کے آؤنا پرابُنا، نرگن سرگن دھار پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ میلانے ملائییا۔ میلا کہے میں کراں ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔ کھیلے کھیل پرہو پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ اک گُرمکھ جس نوں چڑھیا ہووے تاپ، تپدا پنڈا نال

رکھائیا۔ اک گرُمکھ جس نوں وچا ہووے کاٹھ، بندھن بندھن وچ بندھائیا۔ اک گرُمکھ جیہڑا کتاں وچ اُنگلاں پا کے کرے پاٹھ، سوہنگ ڈھولا سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ گھر کہے میں ہوواں سہنجنا، سوہاوت سہائے۔ نیتر پاؤنا دُھر دا انجنا، نین نین مٹکائے۔ پرہہ ویکھنا درد دُکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار کرائے۔ جس رنگ رنگاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف اک وڈیائے۔ سب دی سانجھی کرے بندنا، بندیخانے دئے تڑائے۔ نام ندھانا اکو وندنا، لکھ چوراسی جھولی دئے ٹکائے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک درسائے۔ در ٹھانڈا گھر گمبھیر، دوسر اور نہ کھئے جنائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں تہ سریر، وندن وند نہ کھئے وندائیا۔ شہادت دیوے روداس کبیر، قبران تون باہر سُنائیا۔ میرا شہنشاہ شاہ پاتشاہ امیر، نمان نمانا آپ اکھوائیا۔ جس دی دو جہان برہمنڈ کھنڈ جاگیر، دھن دؤلت اپنی نام نام پرگٹائیا۔ جس نے لیکھ جنایا اکھراں مار لکیر، شاستراں وند وندائیا۔ کھیل کھلایا چلیا تیر، کمان نال شمشیر، کھڑگ کھنڈا کھڑگ کھڑگ ٹکرائیا۔ سو جن بھگت ہون نہ دیوے دلگیر، انتر انتشکرن پھول پھلایا۔ چھپی پوہ گوہند بننا اُچ دا پیر، گرُمکھ کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ نال امرت رکھنا نیر، چارے کنتاں نال لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا سرب ضمیر، انتر نرنتر نرنتر انتر پھول پھلایا۔

★ ۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ امرتسر ★

بہادروں کہے میرے بھگونت، ہر کرتے دُھردرگاہیا۔ کِرپا کر صاحب گنونت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ لہنا دینا چُکا جُگا جُگنت، جُگ چوکڑی تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی مایا ویکھ بے انت، چار کُنٹ دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ ست وچ رہیا کوئی نہ سنت، دھرم دی دھار نہ کوئی پرگٹائیا۔ چار ورنان گڑھ بنیا ہوئے بنگت، ہوئے گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔ بودھ آگادھا دسے کوئی نہ پنڈت، بھیو ابھیدا تیرا سکے نہ کھئے کھلایا۔ لہنا دینا مُکا دے جیرج انڈج، اُتہج سیبج لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار در

تیرے منگت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ انتر نرنتر نروریر چاڑھ دے رنگت، انڈٹھ اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دھرم دی سچ بنا سنگت، سکلا سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ بہادروں کہے میرے صاحب ستگر میت، متر پیارے دے درڑائیا۔ سچ دھرم دی سچ کر بخشیش، رحمت رحیم رحمان آپ کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دُھر دا کلمہ ہووے گیت، کائنات دین دُنی درشٹی ایشٹی اکو نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نور کر رُشنائیا۔ سچ دا کلمہ نام اگما دے حدیث، حضرتان توں پرے کر پڑھائیا۔ لیکھا مُکا دے ہست کیت، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ چرن کول اُپر دھول دھرم دی دھار ہووے پریت، پریم پاربرہم پرہہ اکو نظری آئیا۔ ستگر شبد انت کرے تصدیق، شہادت شہنشاہ بُھگنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ بہادروں کہے میرے صاحب سوامی، انتر انتر سیس نوائیا۔ نرگن دھار انترجامی، انتشکرن ویکھ خلق خُدائیا۔ چار جگ دی پچھلی کٹ غلامی، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ تینوں مالک مندے انعامی، سچکھنڈ توں پرے سچ تیری رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے کلمیاں ہوئی بدنامی، بدی دا بدلہ دے چُکائیا۔ چار کُنٹ ویکھ بدانتظامی، نگاہ نین آپ اُٹھائیا۔ منوآ من وکار کرے کلامی، کلمہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ جلوہ نور نہ کھئے عرشانی، اگمی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ نبی رسولاں ہوئی پریشانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری رووے مارے دھائینا۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج کرے نہ کھئے صفائیا۔ امرت رس دیوے نہ کوئی اگما پانی، نجہر جہرنا بوند سوانت نہ کھئے ٹپکائیا۔ آتم پرماتم پاربرہم برہم ملے نہ ساچا ہانی، سکلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ تیری صفت سنی وید پُرانی، شاستر سمرت انجیل قرآن گیتا گیان ڈھولا گائیا۔ تُوں لیکھا ویکھ دو جہانی، تیرا کھیل سدا عالمے جاویدانی، ظاہر ظہور تیری سرنائیا۔ تُوں آد انت پیغمبر اک امامی، تیرا نام سچ سلامی، صحیح سلامت نظری آئیا۔ تیری آلہڑ ترل جوانی، تیرا نور جوت مہانی، دیپک سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرے نئے بال نادانی، جگ جگ نرگن سرگن سیو کھائیا۔ انت کنت بھگونت صاحب ستگر کر مہربانی، محبوب مُحبت وچ منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ در تیرا اک سُنہنجا، میرے صاحب سچ سلطان۔ کلجگ اتم دا تے منگنا، زردھن بن کے بال آنجان۔ تُوں خالق مالک چاڑھیں رنگنا، مُحبت وچ

ہو مہربان۔ میری ڈنڈاوت میری بندنا، ہوں وٹھو قربان۔ تیرا حکم بھانا سب نے متنا، سیس جگدیش سرب جھکان۔ شبد سنا
 بن کتنا، انحد نادى دے گان۔ گڑھ ہنکار کوڑ بھٹنا، کلجگ شرع نہ رہے شیطان، نرگن نور جوت چاڑھدے چندنا، اندھ اندھیر مٹے
 جہان۔ تیرا ناؤں سورا سرینگنا، آد جگادی دو جہان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، تڈھ بن
 دوجا نظر کھئے نہ آوے وچ زمیں آسمان۔ بہادروں کہے میرے صاحب کنت سہیلے، سچ تیری وڈیائیا۔ ایک رنگ رنگ دے گرو گرو
 چیلے، چیل گرو اکو روپ نظری آئی۔ آتم پر ماتم کر دے میلے، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تون کھیل
 اگئی کھیلے، خالق خلق تیری وڈیائیا۔ ہن لبھنا نہ پئے تینوں وچ جنگل ییلے، جوہاں کھوج نہ کھئے کھجائی۔ دین دنی نالوں ہو کے ویلے،
 ویلا وقت لے پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ بہادروں سن اگئی
 فرمان، ہر کرتا آپ درڑائی۔ کھیلاں کھیل وچ جہان، نرگن سرگن کار کھائی۔ کوڑی کرپا میٹ شیطان، شرع شریعت کراں صفائی۔
 سرشٹی درشٹی دے کے اک گیان، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ مایا ممتا موہ نہ رہے حرام، کلپنا کوڑ نہ کھئے ہلکائی۔ سچ ناد دے ڈھنکان،
 انادی ناد اک سنائی۔ امرت رس دے کے پین کھان، ترسنا کوڑی دیاں بھجائی۔ شبد سنا کے بنا کان، گرہ مندر پردہ آپ اٹھائی۔ کر
 پرکاش بنا سورہ بہان، نرگن نور ڈگمگائی۔ سچ سنگھاسن دے آرام، آتم سیجا اک سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دی دھار اک سمجھائی۔ سچ دھرم اک درڑاواں گا۔ لکھ چوراسی ویکھ وکھاواں گا۔ بھگت سہیلے
 جگت اٹھاواں گا۔ ساچی کھیل اپنی کھیلے، خالق خلق روپ پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر
 دا ور، مارگ اکو اک وکھاواں گا۔ مارگ اکو اک وکھائیگا۔ دین دیال دیا کھائیگا۔ پاربرہم پرہہ پردہ لابیگا۔ صاحب ستگر ویس
 وٹائیگا۔ ورن برن کھوج کھجائیگا۔ ذات پات دا لیکھ چکائیگا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیگا۔ تون میرا
 میں تیرا دس کے آتم گاتھ، پاربرہم پرہہ ڈھولا راگ الائیکا۔ کایا مندر اندر کر کے واس، واسطہ اپنے نال جڑائیگا۔ گر اوتار پیغمبران
 دے شاباش، سر اپنا ہتھ رکھائیگا۔ صدی چودھویں انت اخیر سب دی پوری ہوئی خوابش، پیغمبر نبیاں رسولان رحم کھائیگا۔
 صدی بیسویں سیس رہے کوئی نہ تاج، تختہ دین دنی اٹھائیگا۔ جو نانک گویند لکھیا بودھ آگادھ، بڈھی تون پرے بھیو کھلائیگا۔

جِس نے نو کھنڈ پرتھی چار ورن بناؤنا اک سماج، سمیں دا مالک اپنی کار بھگتائیگا۔ جس نوں اللہ رام واپگرُو کھندے گاڈ، گائیڈ اکو نظری آئیگا۔ جس نوں جھکدے سنت سادھ، سجن بے پرواہ آپ اکھوائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا کلمہ دے کے واحد، لاشریک شرع دین دُنی بدلائیگا۔ بہادروں کہے میں جھک جھک کراں پرنام، نمستے سیس نوآئیا۔ کلجگ انت پہنچیا آن، ویلا وقت دے گواہیا۔ کریا کرے سری بھگوان، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ اٹھ بہادروں حکم دینا فرمان، فرمان سندیسہ اگم اتھاہیا۔ نو رکھنے نال بادام، نو کھنڈ دا پردہ لاپیا۔ سرب جیاں دا بن کے جانی جان، کی کھیل ہونا اے اسمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سُنائییا۔ سچ دا حکم اگم اک، ایکنکار درڑائییا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکے لیکھ، قلم سیاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ جس توں سارے سیکھیا رہے سیکھ، گر اوتار پیغمبر مُرید مُرشد رُوپ وٹائییا۔ در درویش منگن بھکھ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سو سب دا لہنا دینا آد انت دا لے نچھ، چار جگ دا لیکھا دے مکائییا۔ اٹھ بہادروں نوں گوبند والی کڈھ کے چٹ، چٹی دھار دینی درڑائییا۔ کیوں رُوداس نے گوڈے تھلے رکھی اٹ، رمبی اے دتی گھسائییا۔ کیوں دین دُنیا کوڑ وکارے گئی وک، قیمت کرنی والی پائییا۔ کیوں صاحب سوامی پئے نہ دس، دہ دشا نہ کھئے رُشنائییا۔ کیوں سرشٹی بھری وس، وشیاں وچ ڈہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائییا۔ بہادروں کہے حکم اپارا، ہر کرتا آپ درڑائییا۔ جس نوں کھندے چوویاں اوتارا، کل کلکی ویس وٹائییا۔ جوتی جوت نُور اُجیارا، نُور نُورانہ ڈگمگائییا۔ جس نے کلجگ اتم دا دتا سرب اشارہ، سینت نال درڑائییا۔ اوہ ویکھے کھیل پروردگارا، سانجھا یارا نُور لاپیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتارا، پیغمبر سیس نوآئیا۔ اوہ سرگن توں نرگن دھار آیا دوبارہ، دو جہاناں پھول پھلائییا۔ دیوے حکم سچی سرکارا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کرائیا۔ بہادروں کہے پرہہ دا کھیل اپارا، اپرمپر سوامی آپ درڑائییا۔ جگ چوگری جس دا وبارا، ستجگ تربتا دواپرکلجگ کار کھائییا۔ نرگن دھار ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ جس دا عالم کل اشارہ، علم نہ کھئے وڈیائییا۔ اوہ لیکھا جانے دین دُنی دی دھارا، دھرم ایمان ویکھ وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا پردہ لاپیا۔ بہادروں کہے میں ویکھنی پرہہ دی ریت، ریتوان دیا کھائییا۔ کس بدھ بخشے سچ پریت، پریم ہو کے ہوئے سہائییا۔ ساچا دیوے

نام گیت، ڈھولا سوہلا اگم اتھاپیا۔ ہر پردے وسے چیت، چت وت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ جھگڑا میٹے اوچ نیچ، راؤ زک کرے
 صفائیا۔ کایا کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بچھائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم دھرم دھار دا گیت، گہر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ جو
 سچکھنڈ دا سچ وسنیک، وصل دیوے نور الہیا۔ صدی چوڈھویں دسے حق توفیق، طرف دوطرف نہ ونڈ ونڈائیا۔ ست سچ دی
 کر بخشیش، رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سچ کہے
 میں آد انت دا ساچا، سچ وچ سمائیا۔ میرا لہنا جیو پنڈ کاجا، تن ماٹی وجے ودھائیا۔ میں منوآ ہو کے ناچا، نو در بھجا واپو داہیا۔
 میں نور نور پرکاشا، نور میرا پتا مائیا۔ میں صاحب ستگر دا داسا، سیوک سیوا وچ سمائیا۔ میں ویکھاں پرتھی آکاشا، گگن
 گگنتر پھول پھلائییا۔ میں منڈل پاواں راسا، گوپیاں کابن کھیل کھلائییا۔ میں دھرم دھار دیاں تگاں شاخاں، شخصیت توں پرے ویکھ
 وکھائییا۔ میں صاحب ستگر نوں آکھاں، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کلجگ اندر ستجگ کھول کے ہاٹا، وست امولک اگم ورتائیا۔ کپڑا
 تینوں آوندا گھاٹا، اتوٹ اٹ تیری سرنائیا۔ دور ڈراڈا نیڑے کر دے واٹا، اگلا پنڈھ مکھائیا۔ گوہند دا لیکھے لا دے امرت ہاٹا، جو
 چار ورنان رس پیائیا۔ نو سو چرانوے چوگڑی جگ دا ویکھ کھاتہ، پورب پچھلا پھول پھلائییا۔ کس گرہ مندر اندر تیرا واسا،
 استھان بھومکا دے درڑائیا۔ تون صاحب سرب کلا سمراتھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، وست
 وستو آپ ورتائیا۔ وستو کہے میں دساں نال پیار، پیار وچ جنائیا۔ نو چھٹانک دا لیانا اک انار، جیہڑا رادھا کرشن بھیٹ چڑھائیا۔
 حکم دتا شبد دی دھار، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ جس ویلے کل کلکی لے اوتار، وید ویاسا دے گوہپیا۔ زرگن نور کر اجیار، جوتی
 جوت ڈگمگائیا۔ لیکھا جانے سرب سنسار، سرشٹی درشٹی پھول پھلائییا۔ اودھروں نارد آ گیا کہے اچی پکار، واہ واہ تیری
 بے پرواہیا۔ ایہہ انار میری کرمندلی وچ دے ڈار، میرے تون وڈا بھگوان نظر کھئے نہ آئیا۔ میں اوسے دا روپ سدا رہاں جگ چار،
 جگ چوگڑی بھجان واپو داہیا۔ نہ مران نہ جمان نہ ہواں خوار، باباکار نہ کھئے دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ انار کہے میں چمڑی اندر بند، دانہ دانہ نظری آئیا۔ میں کس دی آونا ونڈ، کون حصے
 رہیا وکھائییا۔ کس دا میلنا سنگ، کون اپنے نال چلائییا۔ کرشن نے کہا تینوں اُس نے لاؤنا انگ، جو مالک دھردرگاہیا۔ نارد کہا

میں کاہن اُس کاہن توں پہلے میں لیا منگ، میری کرمندلی دے بھرائیا۔ اونے چر نوں اک سکھی آئی اُس نے چپیڑ ماری وچ کنڈ، بودی پھڑ کے دتا بلائیا۔ نارد اُچی اُچی پائی ڈنڈ، ہاہاکار کر سُنائیا۔ نی کاہن دیئے سکھیئے ویکھ لے اکھیں اے جس ویلے اوہ کاہن آیا میرے حُکم نال توں وی پینا جم، میں وی سندیسہ دتا سُنائیا۔ اوس ویلے آوبنگے پھر وی ہم، اپنا پھیرا پائیا۔ دھرم دھار لنگوٹی بٹھ، بھجّان چائیں چائیا۔ توں سُن لے لا کے کت، سہج نال درڑائیا۔ اُس ویلے ایہہ تینوں ملنا ڈن، تیرے پللیوں قیمت دینی خرچائیا۔ میری کرمندلی دا تینوں لیکھا دینا پینا ہن جا من، نہیں تے پرہو توں لوں منوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا حُکم منائیا۔ سکھی کہے او نارد شیطان، کی رہیا سُنائیا۔ کرشن توں وڈا کپڑا کاہن، بنسریاں دُھن لائیا۔ میں کس توں منگاں دان، جھولی کس دے آگے رکھائیا۔ نارد اپنا کت مروڑیا اُچی رو کے لگا کُراؤن، کوک کوک سُنائیا۔ میرا اوہ سری بھگوان، جس نوں نند یشودا جتے کھئے نہ پتا مائیا۔ میرا اوہ مہربان، جیہڑا زمیں اسماناں نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا اوہ شہنشاہ سُلطان، جس دے حُکم اندر گوپیاں کاہن بھجّن تھاوں تھائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم اُس کِریا کیتی مہان، مہر نظر اُٹھائیا۔ نرگن روپ دھر کے آوے وچ جہان، جگت نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ تیرا لہنا دینا ویکھے آن، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس دا شبد سندیسہ وڈ بلوان، جگ جگ دے ستیاں لے جگائیا۔ اوس سمیں اُس سکھی دے نال اوبدی بھین سی اُنی سال دی نوجوان، جوبن ونٹی سوبھا پائیا۔ اُس ہس کے کہا پنڈت جی کی دیو فرمان، کی رہے جنائیا۔ نارد کہا توں اے آنجان، تینوں ستی توں ستیاں لے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ نارد کہے وقت آگیا قریب، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ پرہہ دا کھیل عجیب، عجب نرالا رہیا وکھائیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کلجگ دتی ترتیب، یکے بعد دیگرے اپنا حُکم سُنائیا۔ اوسے دے وچ حق توفیق، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ اٹھ بھادروں اوسے دی کراں اڈیک، جس دا لیکھا کاہن گھنٹیا گیا درڑائیا۔ ایسے کارن شبدی حُکم اندر سدیا دلجیت، پورب لہنا جھولی پائیا۔ وچولا رکھیا نہیں کوئی بیچ، قلم سیاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جگ چوگری جس صاحب ستگر دی نرگن دھار سارے ویکھدے رہے تواریخ، تریک نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی نرگن دھار اپنی کرے بخشیش، رحمت دُھر دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت جن بھگتاں چاڑھے رنگ مچھٹھ، ایتھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے نوت امرتسر شہر ★

تیرا کلمہ آلو زینہ زینہ، کائنات نظری آئیا۔ تیرا کھیل یامبینا، ملجومی مسرے بہزان سوہیا پائیا۔ کزوی کوزم تانيسا دوزکودی بہشت وزی پیغمبرے نری نوری نزاہ ظہورے ظاہر بے پرواہیا۔ قدیمے کدس عالمینے نوس شاہے سلطان منیزی سوزیوی طاؤس تمنا، طمع تامس نہ کھئے رکھائیا۔ زوالے عرض ممزالے غرض شہ زوالے سلطانا بونکو سوئد آدم دے دم خواہش خاص خالص وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم دوارا اکو سوہیا پائیا۔ پیغمبرے پزست نوری نظری نازینے زودے اشٹ زختلو آفتاب سلو معجزے ازو عاجزے تاجر تختے تہران تہزیول انسان فطرے فاتحہ فرشے خاکہ زمیول زاکا آقا اک اکھوائیا۔ بہشتے بوزو ہاوستے ہرو کانستے موجودہ موجو مفلسے مفاد شاہانہ زواد شہنشاہ افراد جس دی آفر وچ مسافر گر اوتار پیغمبر راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت جگیاسو جوت دا پرکاشو، شبد دا سنیاسو، آد انت دا واسو، وشو واسو دیو آتما درب دیناں دین ناتھا دیاوان داتار اک اکھوائیا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ امرتسر چھاؤنی ★

گر اوتار پیغمبر اپنا دھارو بل، بلدھاری ہو کے لوک مات ویکھ وکھائیا۔ کیوں دیناں مذہباں وچ ہویا چھل، کوڑی کیریا لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ امرت سرور رہیا کھئے نہ جل، تیرتھ تھ رہے گر لائیا۔ جیون زندگی مسلہ ہونے کیسے نہ حل، لکھ چوراسی پھند نہ

کہتے کٹائیا۔ زرگن نور جوت پرکاش ہووے نہ کیسے پل، پلکان دے پچھے ملے نہ نور الایہیا۔ سچ مقام ویکھے نہ کہتے اٹل، شاشتر سمرت
 وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم جائے کہتے نہ رل، زرگن زرگن وچ نہ کہتے سمائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی
 ست دیپ جھگڑا پیا کایا ماٹی کھل، بیہو ابھیدا انتر زرنتر نہ کہتے کھلائییا۔ کیوں دین دنی جگت حصے آئے مل، مالک ہو کے اپنی ونڈ
 ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر کی گرہ گرہ دیوو پھل، وست امولک اگم کی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دیوے دھر دا ور، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر اٹھو نوجوان، بلدھاری بل پرگٹائیا۔ کیوں تہاڈیاں مذہباں وچ کلجگ
 وڑیا کوڑ شیطان، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ آتم برہم دے نہ کہتے گیان، بدھی بییک نہ کہتے کرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار
 ہوتے حرام، پردے ہر نہ کہتے وسائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرسی اٹھسٹھ تیرتھ کر کر تھکے اشنان، دُرمت میل پاپاں کرے نہ کہتے
 صفائیا۔ سُرتی شبدی میل ہوتے نہ ساچے شام، نام دُھن اگمی بنسری ناد نہ کہتے سنائیا۔ بیج نیتر لوچن نین درس ملے نہ کیسے امام،
 عملان کوڑ کرے نہ کہتے صفائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈے ہندیاں تہاڈے سیکھ مُرید مایا ممتا کیتے غلام، موہ زنجیر نہ کہتے ٹرائیا۔ صدی
 چوڈھویں سارے ہووو سوادھان، سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی مقامے حق لو انگڑائیا۔ جو نام سندیسہ کلمہ دیندے آئے وچ جہان،
 اکھراں وچ صفتاں والی کر پڑھائیا۔ تِس اُتے مانو ذاتی ہندو مُسلم سیکھ عیسائی اک دوجے دا کرن قتل عام، قتل گاہ بنی خلق خدائیا۔
 دھر سندیسہ سُنو اگم فرمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار
 پیغمبرو کلجگ انت لو انگڑائی، آلس یندرا رہن نہ پائیا۔ کیوں تہاڈا ایشٹ منن والیاں پرہہ نالوں ہوئی جدائی، آتم پر ماتم میل نہ کہتے
 کرائیا۔ کیوں چار کُنٹ دہ دشا رین اندھیری چھائی، ساچا نور نہ کہتے چمکائیا۔ کیوں ذاتاں پاتاں پئی دُہائی، دین مذہب کرے لڑائیا۔
 جے سب نے دسیا اللہ واپگرؤ رام اکو نور الایہی، دوجا نظر کہتے نہ آئییا۔ اکھراں وچ لیکھا لیکھ کے کاغذ اُتے شاہی، شہنشاہ دا
 جھگڑا آئے پائیا۔ دھرم جنایا کیسے نے سور کیسے نے گانٹی، پشوآں اُتے دین دنی ونڈ ونڈائیا۔ سچ دسو لوک مات کون قصائی، شرع
 دی چھری کس اٹھائیا۔ سب توں لیکھا منگے ہر کرتا انت گوسائیں، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن جس نے
 جگ چوڑی کھیل کھلائی، خالق خلق اگم اتھاپیا۔ سو سوامی انترجامی ویکھنہارا تھاوں تھائیں، تھان تھنتر زرنتر پردہ پھول پھلائییا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سنڈیسہ اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں نام دا پایا رُؤلا، دین دُنی لڑائیا۔ نام دس کے اللہ مولا، واپگرُو رام رام جنائیا۔ پھری دروہی اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول رہی کُرائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ کیوں پرہ نے رکھیا اوبلا، پردہ اپنا نہ حق کھلایا۔ سارے ویکھو اپنا کیتا اقرار قولاً، ماضی پُورب دا پردہ لُؤ اُٹھایا۔ کلجُگ انت کون کرے بہار ہولا، لکھ چُوراسی جم کی پھاسی دئے تڑایا۔ ست دھرم دا نو کھنڈ پرتھی ست دپ مانو ذاتی لاوے اکو دھرم دا پوڑا، پارہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ سچ دسو تہاڈا وقت کیتا بہتا تے کیتا تھوڑا، پیشین گوئیاں وچ کی درڑایا۔ کی تہاڈا دین مذہب مایا ممتا وچ ہویا کوڑا، نجھر رس انرس نہ کھئے چکھایا۔ صدی چوڈھویں پیغمبرو کیوں دُھر امام دی پئے لوڑا، محمد محبوب منگ کیوں منگایا۔ تیئی اوتار دسو اپنا دوہرا، بیہو ابھیدا اکم کھلایا۔ دس گرُو نرگن سرگن دھار تکو جوڑا، جو جُگ چوکرُی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، در تہانڈا اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کھئے گیا تہاڈا بودھ، بڈھی توں پرے پڑھایا۔ ہر پردا کیوں نہ سکے سودھ، سُدی ودی کی چٹرائیا۔ بیہو کھول نہ سکے گوجھ، رمز نام نہ کھئے لگایا۔ کیوں دین دُنی مایا ممتا کرے چوج، چوجی پریم ملن کھئے نہ پائیا۔ کیوں من واسنا بھوگے بھوگ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹایا۔ کیوں ہوئے لگا روگ، ہنگتا گرہ نہ کھئے تڑایا۔ کیوں جھگڑا پیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دین دُہایا۔ کیوں سُنایا نام نہ اک سلوک، سوہلا دُھردرگابیا۔ سارے بیٹھے اپنی اپنی وچ مَوج، مجلس مذہبیاں والی لگایا۔ صدی چوڈھویں ساچی منزل سکیا کھئے نہ پہنچ، مُرید سکھ دین دُہایا۔ انت اخیر سوامی ملے کھئے نہ کھونٹ، خطرہ سب دے اندر چھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ہر، دُھر درباری دیا کھایا۔ گر اوتار پیغمبرو جو تہاڈا نام کلمہ پڑھدے، سمرن جوگ پاٹھ وچ سہایا۔ کیوں نہیں منزل دُھر دی چڑھدے، گھر گھر وچ میلا ملے سہج سُبھائیا۔ کیوں نہیں لکھ چُوراسی تردے، چارے کھانی پنڈھ مکھایا۔ کیوں نہیں درس پرہو دا کردے، نرگن نور جوت رُشنایا۔ کیوں نہیں کنت سہاگی وردے، نہ جھے نہ مر جائیا۔ ویکھو کھیل کلکی کل دے، کلکاتی بنے سرب لوکایا۔ جھگڑے پے گئے ماٹی کھل دے، ہندو مُسلم سکھ عیسائی کرن لڑایا۔ پیاسے رہے نہ امرت جل دے، پنچ وکار ہویا ہلکایا۔ تُسیں کیوں نہیں اوبناں دے اندر آسن ملدے، ملک اُموت نہ دئے سزایا۔ گر اوتار پیغمبر ہو

کے کیوں اپنیاں رہے چھل دے، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ آواز سُناؤندے رہے ٹل دے، بانگاں وچ ڈہائیا۔ سنکھاں وچ سُنہپڑے رہے گھلے، حُکم اللہ الاہیا۔ آتم پر ماتم ہو کے کیوں نہیں رہے رلدے، رمل اپنا سنگ نبھائیا۔ ذرا کھیل ویکھو اپنے اپنے بل دے، کلجگ بلی سب نوں ربیا ڈھاپیا۔ کھاتے ویکھو ڈُونگھی اندھیری ڈل دے، چار کُنٹ پار نہ کھئے لنکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہتھ بٹھدے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پرہو ساڈے شکرانے تیرے دھن دھن دے، دھن تیری سرنائیا۔ اسیں ونجارے بنے رہے نام مذہب تیرے ان دے، اندھڑی کار کھائیا۔ جگت سروتیاں نام سُنا یا نال کت دے، اتتر کری نہ کھئے پڑھائیا۔ جھگڑے پا کے کایا ماٹی تن دے، حصیاں وچ آئے ونڈائیا۔ اتم سب دے بھرے بھنڈارے غم دے، خوشی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوں بھاوے توں اتم سب نوں ڈن دے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اسیں تیری دھاروں جمڈے، اتم تیرے وچ سمائیا۔ تیرے کھیل پاربرہم برہم دے، آتم تیرا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جلوے تکنے تیرے اگئی نور چن دے، جس نوں سورہ چند سمجھ سکے نہ رائیا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ماہلاں ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبرو کیوں ہویا کلجگ گھور، ہر کرتا شبدی دھار ربیا جنائیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی ہوئی چور، چار کُنٹ دہ دشا دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ کیوں مایا ممتا موہ وکار پایا زور، کیوں شرع چھری بنی قصائیا۔ کیوں من کلپنا جھگڑا پیا تور مور، بُدھ بیکی نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں دیناں مذہباں پایا شور، ذات پات کرے لڑائیا۔ کیوں آتم پر ماتم بٹھے کھئے نہ ڈور، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ جگت جگیا سو رہے دوڑ، کوڑ تمنا بھجے واہو داہیا۔ کیوں سچ دوارے لگے کیسے نہ پوڑ، اندر مندر چڑھ کے پرہو دا درس کھئے نہ پائیا۔ کیوں امرت رس مٹھا ہویا کوڑ، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُرستی رہی گر لائیا۔ کیوں بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹاں وچ تُساں آسا رکھی پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ اتم جاوے ہڑ، کل کلکی اپنا ویس وٹائیا۔ کیوں شاستر گاؤندے پاربرہم پت پریشور براہمن گوڑ، گہر گمبھیر بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ کیوں پیغمبران کہا امام اماما بدل دیوے سب

دے طوڑ، طوڑ طریقہ نیکن نیکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں نو کھنڈ پرتھی تیئی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک کرو غور، گہر گمبھیر رہیا جنائیا۔ منبر مناریاں اُتے تگو مجوڑ، شودوالے مٹھ کھوجو تھاوں تھائیا۔ کیوں جھگڑا پایا سور گان اُتے ڈھور، پشوآں اُتے اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کیوں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دا چلیا زور، در دوارا ایکنکارا سکے نہ کھئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنی دین دنی دی حالت حالانکہ سارے شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی صفتی صفت صلاحیا۔ آتم انتر نرنتر کھئے نہ جاوے بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ من منوآ جگت کلپنا وچوں سکے نہ کھئے موڑ، مُردا مُرید مُرشد ملن کھئے نہ پائیا۔ ساچا منتر فرنا پھرے کھئے نہ پھور، نیج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ورنان برناں ویکھو اندھیرا اندھ گھور، کیوں سب دا سگلا ساتھ گئے چھوڑ، ٹئی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا حکم اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو دین مذہب ویکھو اپنے مات قبیلے، کایا کعبے پھول پھلایا۔ نام کلمے جو دس کے آئے وسیلے، پرہہ دے ملن دا راہ سمجھائیا۔ بستر پہن کے تن وجود نیلے، نیلی دھاروں پار درڑائیا۔ اتم سب دے کدھر گئے حیلے، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ تسیں یودھے نوجوان چھیل چھیلے، شبد گرو دے بانکے چھوہرے نظری آئیا۔ بلہین کیوں کلجگ اتم ہٹے ڈھیلے، جورو زر نہ کھئے دبائیا۔ کیوں لیکھا لکھ کے آئے کاغذ قلم شاہی نال تیلے، تریلوکی سلوک اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں دنیا ونڈی ونڈ، ست سچ دینا درڑائیا۔ کیوں میرے نام دا وکھرا وکھرا گایا چھند، رام کرشن واپگرؤ اللہ کہہ کے آئے سنائیا۔ کیوں اکھراں وچ اکھڑ کیتے بند، بندگی کلمہ ڈنڈاوت سجدہ جگت درڑائیا۔ کیوں رسنا جہوا گیت سنائے بتی دند، ڈھولے راگان وچ سنائیا۔ کیوں ہر گھٹ اندر ملے نہ پرمانند، نجانند نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں ذات پات پائی کندھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ کیوں شستراں نال تیر ترکشاں نال کیتا جنگ، مانو مانو نال لڑائیا۔ جے سمجھیا پروردگار سانجھا یار دین دیال پُرکھ اکال آد جگاد سدا بخشند، رحمت رحیم رحمان آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در پردہ آپ چکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں نام دا کیتا اعتراض، کلمہ کلمے نال ٹکرائیا۔ کیوں رام کرشن توں پڑھی نماز، سپس سجدیاں وچ جھکائیا۔

کیوں اللہ توں ستنام دا کیتا آغاز، ست ست سمجھائیا۔ کیوں ست دا چھڈ کے ساز، واپگرُو ڈنک دتا سُنائیا۔ کپڑا بیڑا کپڑا جہاز، کس اُتے دین دُنی آئے چڑھائیا۔ سب نے وکھ وکھ بنایا سماج، میرا اکو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ شبدي کلمے دی دس آواز، صفت صفت والی الائیا۔ اگم اگم مار کے آواز، کوک کوک سُنائیا۔ انت اخیر کلجگ کھئے نہ رکھے کیسے دی لاج، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں نہکلنک کل کلکی دے ہوئے محتاج، امام اماما راہ تکائیا۔ جس نے بدل دینا سرب سماج، سمگری دین دُنی اک ورتائیا۔ سب دی نیتر کھولے جاگ، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن ہنس بنائے کاگ، ڈرمت میل دھوائیا۔ آتم دیپ جگائے چراغ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا چُکائے حساب، لیکھا دئے گوائیا۔ ستجگ ساچا دے کے نام سواد، بن رسنا رس چکھائیا۔ سندیسہ دے کے بودھ آگادھ، من مت بُدھ توں پرے کرے پڑھائیا۔ بھگت شہیلے کر بساد، بسمل اپنے وچ کرائیا۔ جھگڑا میٹ کے سنت سادھ، صوفی فقیران فقرہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں ہوئے ہکے ہکے، خیرانی چاروں کُنٹ چھائیا۔ دین دُنی وجدے دھکے، دھرم دی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ مذہباں وچ جگت جگیا سُو رہے مَول نہ پکے، حُکمے اندر حُکم نہ کھئے درڑائیا۔ ڈوری تند ہو گئے کچے، کنچن گڑھ نہ کھئے سُھائیا۔ نگاہ مارو مدینے مکے، کعبیاں پئے دُہائیا۔ حُجرے رنگ کھئے نہ رتے، ڈھر دا راز نہ کھئے کھلائییا۔ تیرتھ ویکھو اٹھسٹھے، چاروں کُنٹ بھجو واپو داہیا۔ لکھ چوراسی پھانسی کوئی نہ کئے، آون جاون نہ کھئے کٹائیا۔ نگاہ مارو مندر مٹھے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ دیپک نوری جوت کھئے نہ جگے لٹ لٹے، گرو دوارے گرو دا درس کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارے دے دتے کھئے نہ پتے، پت پرمیشور ملن کھئے نہ آئیا۔ جس واپگرُو دی گوہند بُلائی فنج، اُس دا ڈنک سُنن کھئے نہ پائیا۔ خبردار ہو جاؤ کچھ ہلونا لگنا گر اوتار پیغمبرو ایسے کتے، کتک کاتک راہ تکائیا۔ اپنے اپنے جنم دے کڈھ لو پتری پتے، پترکا اگلی دئے درڑائیا۔ جیہڑے چار جگ دے لاه کھئے، نام کلمے ڈھولے گائیا۔ اوہناں دا لہنا دینا لیکھا دیوے ست سچ دے وئے، کوڑ کُریارا تول تُلایا۔ نگاہ مارو تہاڈے نام دی قیمت پے گئی کلجگ ٹکے، ٹکیاں وچ ہتھو ہتھ پھرائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ویکھو اپنے کھاتے کھتے، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور دو جہان ویکھنا کیوں لکھ چوراسی جیو جنت مایا ممتا وچ متے، پاربرہم دا

درس کھئے نہ پائیا۔ پھیر تہانوں وکھاؤنا تہاڈے نج اکھسے لوچن جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ دین دُنی دی دعوے نال پت کھئے نہ رکھے، صاحب سوامی ہو کے سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی پڑھ پڑھ سارے اکے، عقل بُدھی دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نرگن نؤر نرکار نرکار جو ہر گھٹ انتر وسے، سچ سوامی درس کھئے نہ پائیا۔ کوئن وچوں کوئی بھکت سہیلا جس ملیا پاربرہم سمرتھے، دُھر دا مالک نؤر الایہیا۔ سرون سُن دے مہا والی کتھا کہانی کتھے، اکھراں وچ سطران وچ راگاں ناداں وچ وڈیائیا۔ تسیں سارے آد انت جگا جگنت اک پرہو دے بیچے، بچن سب دا پھول پھلایا۔ کیوں وکھرے وکھرے نام جیے، جگ جیون داتے کیتی مات وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہماد پاربرہم پت پریشور سچکھنڈ نواسی لکھ چوراسی ہر گھٹ انتر وسے، نرنتر ہو کے تھانوں تھانیا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہرہنس سنگھ دے گرہ پنڈ ماہلاں ★

گر اوتار پیغمبرو ویکھو پرہ دے بھکت، ہر بھگون آپ وکھائیا۔ جنہاں تہاڈے نام دا رکھیا ورت، ڈھولا دُھر دا اکو گائیا۔ جنم دی پوری کر کے شرط، شرع دا لیکھا دتا مکائیا۔ وڈیائی لے کے اُپر دھرت، دھول دا بہار وندائیا۔ اتم منزل چڑھ کے اُپر عرش، عرشی پریم مل کے خوشی بنائیا۔ جس مارگ نؤں منزل نؤں تہاڈے مُرید رہے ترس، میں سہجے دتی وکھائیا۔ پچھے کوئن کوٹ جنم پیتے آنک کال لنگھے برس، رت رتڑی اپنا روپ بدلایا۔ بنا پرہو توں بھگتاں اُتے کسے کدے کیتا نہ ترس، رحمت وچ رحم نہ کھئے کھائیا۔ سچ دوارے کرے کھئے نہ جڑت، نگینہ گرمکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دی آد توں انت تک لیکھت پڑھت، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ سو کھیلے کھیل مردانہ مرد، مدد اور نہ کھئے جنائیا۔ غریب نائیاں وندے درد، دیناں اناتھاں ہونے سہائیا۔ پورب جنم دی من کے عرض، آرزو پچھلی لیکھ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو بھگتاں راہ، بھگون رہیا درڑائیا۔ جنہاں دا آد انت اک ملاح، جگ جگ ناؤں نہ کھئے بدلایا۔ چار جگ دیاں بھگتاں

اِکو سوہنگ نام دتا چیا، دوجی کیتی نہ کھئے پڑھائیا۔ آتما پر ماتما وچ ملا، نور نور وچ سہائیا۔ سب دی قبول کر دُعا، دو عالم مالک ہویا سہائیا۔ جس نون صوفیاں کہیا خُدا، خالق خلق نور الہیہا۔ سو بھگتاں نالوں کدے نہ ہووے جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بے شک پنج تت سریر دُکھ سُکھ ویکھے وبا، تن وجود ماٹی خاک رنگ رنگائیا۔ نرگن نور نرکار اپنے لیکھے لا، پچھلا لہنا دئے چُکائیا۔ بھکت وچھل آپ اکھوا، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ ایسے طرح کلجگ انت ہر بنس سنگھ دتا ترا، تارنہار اپنی دیا کھائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی پینڈا دتا مُکا، مُکمل درگاہ ساچی سچکھنڈ ٹکائیا۔ جتھے نہ کھئے پون نہ ہوا، جل تھل نہ کھئے وڈیائیا۔ اِکو نور جوت رُشنا، جس وچ اوتار پیغمبر گر بھکت بیٹھے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان سدا مہرواں، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

★ ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر پرہ تیرے داسی داس، داستان پچھلی سب دی ویکھے وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری رکھ کے گئے آس، آہستہ آہستہ نت نوت تیرا راہ تکائیا۔ تیرا نام سندیسہ کلمہ دے کے گئے خاص، خالص تیرا روپ انوپ سچ سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی دسیا دھر دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ تیرے حُکم نال تیرا بدلدا رہیا جاپ، جگ جیون داتے تیری صفت صلاحیا۔ تیری منزل تیرا دسدے رہے گھاٹ، پتن دوارا تیرا اک درڑائیا۔ بیو ابھیدا کھول کے سناوندے رہے گاتھ، اکھراں والی کر پڑھائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ سمراتھ، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا رنگ رنگائیا۔ تیرا نام پٹی لیکھے لکھیا نال قلم دوات، شاہی شہنشاہ تیری سیو کھائیا۔ جُگ چوکڑی جگت دھار بنا سماج، سمگری تیرا حُکم ورتائیا۔ حُکمے اندر رعیت ہو کے تیرا ویکھدے رہے راج، راج راجا نے شاہ سُلطانے تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے نام دے گائے گیت، ہر وڈے وڈ وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی بدلی ریت، دھرم دی دھار دھار نال ٹکرائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جس دی ٹھوک دیویں پیٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام

کلمہ کر بخشیش، مہر نظر ٹکائیا۔ دے کے اگم حدیث، کریں اتھاہ پڑھائیا۔ اوہ آوے لوک مات پیچ، دھرنی دھرت دھول دھول ڈیرہ لائیا۔ تینوں سجدہ ڈنڈاوت بندنا کر جھکا سیس، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ سرگن ہو کے کر کے گئے پریت، نرگن تیرا پریم بنائیا۔ تیری شرع دی دس کے لیک، لائن عین اک لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے نام دی دسی نشانی، نشانہ اکو اک درڑائیا۔ پتہ نہیں کیوں جوہ ہوئی بیگانی، بیوہ دسے جگت لوکائیا۔ آتم برہم دا رہیا نہ کھئے گیانی، صوفیاں ست نہ کھئے سہائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، شاستر پڑھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ دیناں مذہباں وچ وڑی بے ایمانی، انتر نرنتر کرے نہ کھئے صفائیا۔ جس دے پچھے گوبند پچیاں دی دے کے گیا قربانی، کرلے والے رہے گر لائیا۔ اوہناں ملیا نہ صاحب سلطان، شہنشاہ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ شبد ناد سنے کھئے نہ بانی، بان انیالا تیر نہ کھئے چلائییا۔ جدھر تکی چاروں کُنٹ پریشانی، پشچاتاپ وچ لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار کر مہربانی، محبوب تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سارے کریئے سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ تُوں مالک گھر گھر دا، گرہ مندر پھول پھلائییا۔ وشن برہما شو تیتھوں ڈردا، دیوت سر بھجے واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گر تیتھوں پڑھدا، تُوں شبد گرو کریں شنوائیا۔ تُوں مالک چوٹی جڑ دا، چیتن تیرا راہ تکائیا۔ تُوں لکھ چوراسی گھاڑت گھڑدا، وشن برہما شو سیوک رکھائیا۔ تُوں بہیتی دو جہاناں گھر دا، گرہ اکو اک وکھائیا۔ تیرا نور ظہور نرائن نر دا، نار کنت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن میرے صاحب عظیم، عالیشان تیری سرنائیا۔ سب دی سانجھی کر تعلیم، سکھیا اکو اک درڑائیا۔ جھگڑا مُکا دے چار جگ قدیم، قدرت دے مالک کُتب خانے اپنے دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے منیم، ستجگ تریتا دواپر کلجگ لیکھ گئے جنائیا۔ حُکمے اندر سدا ادھین، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ الفیے در تیرے مسکین، اکھراں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اگلا مارگ دس مہین، رہبر ہو کے پندھ مُکائیا۔ تینوں اللہ پاک کہن یامبین، مہربان تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی نمسکار، نمو نمو سیس نوائیا۔ پورب لہنا قرض اُتار، مقروض جھولیاں دے

بھرائیا۔ جُگ جُگ تیرے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ تیرا کردے رہے انتظار، نت نوت تیرا راہ تکائیا۔ کون ویلا کل کلکی لئے اوتار، امام اماما ویس وٹائیا۔ چار جُگ دے کلمے نام تیرا جیکار، صفتی ڈھولے گیت الاٹیا۔ اس توں پرے تیرا دربار، جتھے ناد دُھن نہیں دُھنکار، راگاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی حصہ ونڈ گرو اوتار، پیغمبر نظر کھئے نہ آٹیا۔ اکو جوت نور اجیار، جوتی جاتے تیرا کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جیو جنت پا سار، مہاسارتھی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ اتم ویکھ موقع، مُکمل دئیے درڑائیا۔ اسیں جُگ جُگ دتا ہوکا، حُکم تیرا نام سُنائیا۔ کیسے دا ویس وٹایا جنجُو بودا، لوٹا کیسے ہتھ پھڑائیا۔ کیسے دا رنگ رنگیا تیری دھار تیرا روپ انو پ جس دی اور نہ کھئے سوچا، سمجھ نہ کھئے چٹرائیا۔ سب دے اُتے دین مذہب دا بہار ٹکایا بوجھا، وزن دتا وکھائیا۔ کیسے دا پردہ لایا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات کیسے سنوٹیا۔ کیسے سُنا کے اکم سلوکا، بے انت بے انت دتا اکھوٹیا۔ چار جُگ دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بنا کے پوتھا، اکھراں نال اکھڑ دتے ملاٹیا۔ ساڈھے تے ہتھ جنا کے کایا کوٹھا، زمیں اسمان گگن گگنتر ایسے وچ سہائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کردا رہیا لوچا، نج لوچن نین اکھ کھلاٹیا۔ اک سندیسے دے کے گیا مہاتم بودھا، بدھی توں پرے جگت جنائیا۔ کلجگ انت جس ویلے گرو گر چیلے چیلے گرواں نال کرن دھوکھا، ثابت نظر کھئے نہ آٹیا۔ منوآ من ہر گھٹ انتر ہووے کھوٹا، کھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ سادھ سنت دُکھی ہووے بے دوشا، دوشیاں دیوے نہ کھئے سزائیا۔ جگت وکار وچ ہووے مدہوشا، نام خُماری نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیرے آگے اک اپیل، اپرپر سوامی دئیے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سب دی بدل دے دلیل، دین دنی دے مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ ست سنتوکھ دھرم دی دھار کر شیل، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کپٹ وکاری رہے نہ کھئے کچیل، کنچن گڑھ دے وڈیائیا۔ تیری دھار ویکھنی جس کارن گوہند بستر پہنے نیل، بسن بنواری اپنا پردہ لایا۔ کچھ سندیسے دے کے گیا کرشن بھیل، تریلوکی ناتھ اناتھاں آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی کار کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے آگے اکو عرض، عزیز ہو کے دئیے جنائیا۔ ساڈی سب دی سانجھی غرض، غرضے کہ ہور لوڑ نہ کھئے

ودھائیا۔ اپنا پورا کر دے فرض، صدی چوڑھویں ویکھ وکھائیا۔ شرع چھری میٹ دے کرد، قتل گاہ نہ بنے لوکائیا۔ غریب نائیاں ونڈ درد، دکھیاں ہو سہائیا۔ پٹھی سدھی کر دے نزد، نر نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ کوڑا میٹ اندھیرا گرد، ساچا چن ہووے رُشنائیا۔ چار جگ دی پوری کر شرط، شرع دے مالک شہنشاہیا۔ نرگن دھار آپرت، پت پرمیشور ویس وٹائیا۔ تیرے کول سب دی فرد، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرا حکم ہووے اسچرج، اچرج اپنی کار کھائیا۔ یودھے سوربیر مردانے مرد، در تیرے آس رکھائیا۔ کیسے دا ہون نہ دیویں حرج، حرجانے سب دے پور کرائیا۔ تیرے نام دا کھنڈا اگتی اکو کھڑگ، دو جہان کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرا اک سہائیا۔ در تیرا ہوئے سہنجنا، سوبھاؤنت رمینک۔ سچ سوامی درد دکھ بھہ بھنجنا، کرپا کر پروردگار لاشریک۔ دین دُنی پا آگما انجنا، تیرے وچ حق توفیق۔ گر اوتار پیغمبران تیرا در منگنا، صدی چوڑھویں سارے کرن اڈیک۔ لکھ چوراسی چاڑھ دے رنگنا، نرگن سرگن دھار بدل دے نیت۔ تیرا حکم پھرے وچ برہمنڈنا، ورہنڈی اندھیرا میٹے تاریک۔ تھہ بن ساچا نام کیسے نہ ونڈنا، مہر محبت کرے نہ کھئے بخشیش۔ بنا سیس بنا ہتھ کردے بندنا، بنا تت وجود تیرا ویکھن کھیل اتیت۔ توں سچ دوارا لنگھنا، دیناں مذہباں میٹنی لیک۔ تیرا ڈنکا اکو وجنا، سر جھکے راؤ رنگاں اوچ نیچ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، جس وچ تیرے نام دی ہووے سچ تمہید۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی دھول ویکھ دھرت، دھول دھیان لگائیا۔ عرشاں دے مالک آپرت، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ تینوں اڈیکدیاں جگ چوڑگی پتے برس، سمیں کال گئے وقت لنگھائیا۔ کرپا کر مردانے مرد، مدد اور نہ کھئے رکھائیا۔ پورب پورب ویکھ فرد، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوتار کہن ساڈی عرض، پیغمبران آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ بہادروں کہے میں وی دساں بات، باطن دیاں درڑائیا۔ اوتارو مارو پچھے جہات، پردہ دیاں اٹھائیا۔ دھرنی ویکھو مٹی خاک، خاکی خاک سہائیا۔ جتھے بالمیک رہ کے گیا اک رات، تھان سنگھاسن ایہو نظری آئیا۔ شبد سندیسہ گیا آگھ، رمائن بھوکھت دئے گواہیا۔ ایتھے کھیل کرنا پُرکھ اناش، کل کلکی نور الہیہا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے ذات، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لیکھا لکھے نہ قلم دوات، شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نے سب دی پُچھنی وات، واتا ورن ویکھے خلق خدائیا۔ دین دُنی کرے پاک، پتت پُتت آپ

بنائیا۔ امرت رس دیوے آبِ حیات، جیون جیون وچوں پرگٹائیا۔ دُھر سوامی بن کے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ سب دی پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوس دا میرے رام نے کرنا جاپ، رام رام سرنائیا۔ اک مُٹھی لے کے خاک، دھوڑی مستک نال چُھہائیا۔ دھئے جوڑ کر ارداس، بینتی وچ سیس نوئیا۔ سُنیا حُکم اگما گاتھ، کری اگم پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بہادروں کہے ویکھو دھام اُتے دھرنی مٹی، خاکی خاک سہائیا۔ جس دی دھار بالمیک رکھی چٹی، اکھڑ اکھڑ نہ ونڈ ونڈائیا۔ سہادھی وچ آدی دی لائی ٹک ٹکی، نج نیتر لوچن نین اکھڑ کھلائییا۔ اوہنوں کلجگ اتم دھار دسی، دہ دشا ہوئی رُشنائیا۔ جس ویلے ست دھرم دی رہے کوئی نہ سکھی، گر چیلے کرن لڑائیا۔ اوہ بہادروں مہینہ شہنشاہی سمت اٹھ پروشٹا دسی متی، متر پیارے دتی جنائیا۔ پھر ہتھ رکھیا اُتے گچی، دھون زور نال دبائیا۔ پھیر نظر آئی ہاپے اُتے ٹپی، اتم ہوئی رُشنائیا۔ پھیر اگلی پٹی لکھی، لکھیا لیکھ اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائییا۔ بہادروں کہے بالمیک نے تکیا اگما رام، رام رام وچ سہائیا۔ اودھروں آگیا بال آنجان، چوڈاں سال دی اوستھا سوبھا پائیا۔ اوس سچ کیتی پرنام، نیوں کے سیس جھکائیا۔ کڈھکے نو بادام، رشی دی بھیٹا دتے کرائیا۔ بالمیک نے سُنیا حُکم فرمان، سندیسہ دُھردرگاپیا۔ اگلا کھیل ویکھ مہان، ہر کرتا رہیا جنائیا۔ ایہہ بالا نڈھا جس کری پرنام، نو نو سیس جھکائیا۔ اس دا لیکھا ہور جہان، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ تریتا دواپر کرے نہ کھئے دھیان، دھیانی دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جس ویلے ہووے کلجگ اندھیرا شام، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ نرگن جوت نور پرکاش کرے سری بھگوان، جوتی جاتا دُھردرگاپیا۔ اس دا لہنا دینا دیوے پھیر آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ایسے کارن کھیلیا کھیل مہان، مہا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بہادروں کہے بالے انتر آئی وچار، وچر کے دتا سُنائیا۔ بالمیک کہا نال پیار، پریتی وچ سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا نال نرنکار، نرگن شبدی حُکم درڑائیا۔ جس ویلے کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ تُوں وی جنم لینا سنسار، پنج تت سوبھا پائیا۔ اوسے دا رُپ سینگھ اوتار، جس دا لہنا دتا مکائیا۔ پُورب باداماں دا اُدھار، ساکھیات نو نو وکھائیا۔ دُسر منگے نہ کیسے دوار، جھولی ڈاہ نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ذرا ذرا اپنی کار کمائیا۔ بہادروں کہے ویکھو جگ ڈاپر، دوہری دھار جنائیا۔ ساچا کھیل رہیا واپر، واپس سکے نہ

کھئے کرائیا۔ جنم کرم دا جس دا نائن، نانا بدھاتا آپ جڑائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساتھن، سگلا سنگ وکھائیا۔ نارد جی اپنا لیکھا لگا
 واچن، پردیاں وچوں پردہ آپ اٹھائیا۔ کس بدھ پرہ پورا کرے واکن، بھوکھت بھوکھتا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ بہادروں کہے اوہ آگیا نارد مئی، مینشر پھیرا پائیا۔ جس توں کہندے چار جگ دا گئی، گنوتنا ملے
 وڈیائیا۔ جس دی پکار پرہو نے سنی، انسنت کر لوکائیا۔ لیکھا ویکھ کے دین دنی، دوہری دھار دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے سُن دواپر دے کرشن کاہن، مکند منوہر لکھی نرائن دھیان لگائیا۔ اپنی
 سکھی دا ویکھ لے دان، دیدہ دانستہ دیاں جنائیا۔ جس دا وچولا بنیا سری بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ حکم سندیسہ دتا فرمان،
 فرنیان توں باہر کری پڑھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت لوک مات ہووے وچ جہان، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوس ویلے پرگٹ
 ہووے نوجوان، نر نرنکار نور الایہیا۔ جو لیکھا مکائے زمیں اسان، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھے سب دا آن، آنا فنا اپنا
 پھیرا پائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، سچ سچ درڑائیا۔ بن اکھان توں کرے دھیان، بن نینان نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں دساں نال پیار، پریتی وچ جنائیا۔ جیہڑی وست منگی اپار، کاہن سکھی میرے
 ہتھ پھڑائیا۔ میں اوس دا کیتا وچار، وچر کے دیاں سنائیا۔ جس کرمنڈل کیتا تیار، اوہ ایتھوں دا ٹھہیار رہن والا دواپر جگ دا
 نظری آئیا۔ اوس دا لہنا دینا اُتار، ایہہ کھیل سچی سرکار، جگ جگ ریتی چلی آئیا۔ جس توں سمجھے نہ کھئے گیان وچار، اکھراں
 پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں دیواں سچ شہادت، گواہ اکو نظری
 آئیا۔ جس ویلے کورو پانڈو کری بغاوت، جھگڑا جو رو زر وکھائیا۔ زرگن سرگن کری نہ کھئے ممانت، کاہن سکھی نہ کھئے سمجھائیا۔
 سب دے انتر لگی علامت، وبا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ دواپر اتم آئی شامت، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ دُنیا کورٹی کورڈ دے بناوٹ،
 سجاوٹ تن وجود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں
 ویکھیا کھیل انوکھا، بن اکھان اکھ جنائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، دھرم دی دھار نال وڈیائیا۔ یُدھشٹر سمجھ کے اپنا موقع،
 کرشن ڈنڈاوت سپس نوائیا۔ چرناں نال چھہا کے اگلا پوٹا، پنچہ پنچہ نال رگڑائیا۔ نیتر میٹ کے پے گیا سوچا، سمجھ سمجھ نال

ٹکرائیا۔ کی آسا منسا لوچا، لوچن نین کی شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ یُدھشٹر انتر آیا اُدار، ہر کرتے دتا جنائیا۔ جے یُدھ کرنا اپار، اپرمپر سوامی آپ سُنائیا۔ کرشن دی بھیٹا کرنا اک اُنا، جس دا دانہ گنت نہ کھئے گنائیا۔ نُو وار کرنی نِمسکار، نُو نُو دا ٹنک بنائیا۔ نُو کھنڈ پرتھی پینی مار، نُو دوارے ہاکار کرے لوکائیا۔ نُو رسنا رسن وچار، رس رس نہ کھئے چکھائیا۔ پھیر دتا ہور ہلار، پردہ پردیوں پرے چُکائیا۔ کرشن بول کے کہا شبد دی دھار، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائی۔ یُدھشٹر میرا اوس کاہن نال اُدھار، جو کاہن لکھ چوراسی گویاں سدا ہنڈھائیا۔ جس نے کل کلکی لینا اوتار، امام اماما ہوئے سِکدار، سخی سُلطانا دُھردرگاہیا۔ میریاں سکھیاں اوس نُوں کرن نِمسکار، جس دا آد انت نہ پاراوار، جُگ چوکرئی اپنا حُکم ورتائیا۔ ایہہ بھیٹا ہونا اوس دی دھار، جس نُوں جھکن گرو اوتار، پیغمبر نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سوہنی بھومکا سوہنا ہووے دوار، دوارکا واسی گیا جنائیا۔ جس پھل بوٹا لگایا کھڑی مات گلزار، گلشن اک مہکائیا۔ اوہ مالی اتھوں دا رہن والا سی پُراتن زمیندار، زمانے وچ اپنا آپ بدلایا۔ سب دا لیکھا لیکھے دیوے ڈار، لہنا لہنے وچ رکھائیا۔ اگلا پھیر ہون لگا وبار، کلجگ کاتی دئے گواہیا۔ گوہند سورا ہو تیار، ترے گن اتیتا رہیا جنائیا۔ صدی چودھویں کرنا سرب خوار، چاروں گنٹ دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا پینی مار، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ شاہ سُلطانا ہونا خوار، راج راجان بھجن واہو داہیا۔ بہادروں اٹھ کہے میرا آگیا دوس اپار، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ میں نت کراں چرن نِمسکار، دھوڑی دھول خاک رمائیا۔ جس کارن کھیل کھلایا آن، اپنا وقت سُہائیا۔ دلجیت دا لیکھا پچھلا پورا کر جہان، دواپر دا کھڑا دتا چُھڈائیا۔ دھرت سُہنجا وقت سُہاوا دھرم دی ہووے کلیان، کرم کانڈ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو دھیان، سچکھنڈ بیٹھے سچ نین اٹھائیا۔ کلجگ کوڑا میٹنا جس نشان، ستجگ ست ست پرگٹائیا۔ اوچان نیچاں دیوے اکو مان، راؤ رنکاں اکو گھر وکھائیا۔ نُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جس نے دسنا گان، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ سو مالک خالق والی دو جہان، زرویر زراکار زرنکار اک اکھوائیا۔ جس نُوں جھک جھک سارے سجدے کرن سلام، دُنڈاوت بندنا نمو نمو نمستے کہہ سُنائیا۔ اوہ حُکم سندیسہ دیوے فرمان، پاربرہم پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، بھگون ہو کے لیکھا سب دا دئے
چُکائیا۔

★ ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ★

بھادروں کہے میں چار کُنٹ بھجیا دوڑا، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی پھل ویکھیا کوڑا،
امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ سچ دوار ایکنکار سرشٹی درشٹی اندر لگا کھئے نہ پوڑا، درگاہ ساچی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جاں نگاہ ماری
نانک سسے اُپر دسیا ہوڑا، ہاپے ٹپی ہنگ جنائیا۔ آد جگادی آتم پر ماتم دھر دا جوڑا، سچ دوار وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس پر پھو
دی ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب نوں لوڑا، لوڑیندا ساجن اک اکھوائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی شبد اگتی چاڑھے گھوڑا،
لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ زرگن سرگن سب دیاں پکڑے ڈوراں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نو جوانا مرد مردانہ بن کے بانکا
چھوہرا، سری بھگوان اپنی کل ورتائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کالا گورا، چم درشٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگت جنان رہن نہ دئے وچھوڑا،
سنت سُپیلے وچھڑے لئے ملائیا۔ بھیو چکا کے تورا مورا، آتم برہم دئے درسائیا۔ کوڑ کلپنا وکار ہنکار میٹے چورا، ٹھگی ٹھگ نہ کھئے
کمائیا۔ صدی چوڈھویں تگے ویلا تھوڑا، بیس بیسہ نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔
بھادروں کہے میں دو جہاناں بنیا پاندھی، منزل بامزل پندھ مکائیا۔ نو ست کوڑ دی دسی آندھی، اندھ اندھیرا نہ کھئے مٹائیا۔ منسا ممتا
ہوئی باندی، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ رسنا جہوا دُنیا ساری گاندی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چار ورنان دھار تھکی ماندی، بلہین
رہی گر لائیا۔ جھگڑا میٹے کوئی سور نہ ڈھانڈی، شرع شریعت نہ کھئے بدلایا۔ آتما پر ماتما ملے نہ حق گوانڈھی، کایا مندر نہ وجے
ودھائیا۔ اگتی پون ملے نہ ٹھانڈی، کلجگ اگتی تت بُجھائیا۔ ممتا موہ مٹے نہ سونا چاندی، سورہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ سروور
شبدی دھار آتم نار نہ کھئے نہاندی، پتی پُرکھ اکال ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دھر دا ور،
در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ بھادروں کہے میں پھریا چوڈاں لوک، پرلوک کھوج کھوجائیا۔ تیرا صفتی سُنیا سلوک، اکھراں والی پڑھائیا۔

تکيا ورن گوت، ذات پات دُہائيا۔ عقل رہی نہ سوچ، رو کے دیاں جنائيا۔ کون دوارے پُرکھ اکالے تیری نرمل جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے دے درڑائيا۔ جس دی گر اوتار پیغمبران رکھی اوٹ، کلجگ اوڑک آوے دُھر دا ماہيا۔ لکھ چوراسی اندرون کڈھ ہوئے کھوٹ، ہنگتا گڑھ ٹڑائيا۔ جیو جنت اُدھارے کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ ہوئے سہائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائيا۔ بہادروں کہے میں چوڈاں طبق تکيا راہ، رہبر تیرا دھیان لگائيا۔ میرے حقیقت والے حق خُدا، خُدی تکبر دے مٹائيا۔ رحمت وچ میری دُعا، دُوئے جوڑ سپس نوائيا۔ کوڑی کرپا میٹ وبا، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائيا۔ صدی چوڈھویں ہو سہا، امام اماما ویس وٹائيا۔ اُچی کوک دوارے کہاں، کہہ کہہ رہیا سُنائيا۔ دُھر دے کلمے شبد اگئی کر دے ہاں، بن اشارے دے درڑائيا۔ ساچا مارگ دے وکھا، وکھرا گرہ نہ کھئے جنائيا۔ جو بھوکھتاں وچ پیشین گوئیاں آئے لکھا، کاغذ قلم شاہی نال گواہيا۔ جو سب دا لہنا پورا دئے کرا، کارن اپنا دینا درڑائيا۔ نیوں نیوں سجدہ سپس دینا جھکا، جھک جھک لاگاں پائنا۔ مہربان میرے مہرواں، مہر نظر دے اُٹھائيا۔ کس بدھ ستجگ کلجگ وچوں ہونا رواں، راہ رستہ دینا درسائيا۔ تیرا نام ندھانا ہووے نواں، نو کھنڈ وچ ودھائيا۔ سچ سرنائی تیری ڈھپواں، دھوڑی خاک رمائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در گھر ساچے منگ منگائيا۔ بہادروں کہے میں ویکھیا تیرا نظارہ، نظر دین دُنی ٹکائيا۔ کلجگ اتم دسے کنارہ، گھاٹ تٹ کنارہ دینا درڑائيا۔ در ویکھ پیغمبر گر اوتارا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائيا۔ سارے منگدے اکو وارا، واسطہ تیرے آگے پائيا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن نور کر اُجیارا، پروردگار تیری بے پرواہيا۔ ساڈا پورا ہویا قول اقرارا، وقت بوقت دے سمجھائيا۔ تیرے آون دا دے کے آئے سرب اشارہ، نام سندسیاں وچ جنائيا۔ کل کلکی لئے اوتارا، نہکلنک ڈنک وجائيا۔ امام اماما ہوئے سکدارا، جلوہ گر نور الہيا۔ جس نے کلجگ میٹنا دُھندھوکارا، ستجگ سچ کرے رُشنائيا۔ سب دا بن کے پروردگارا، پرتپالک ہو کے سیو کھائيا۔ نرگن نور دئے دیدارا، جوتی جوت کرے رُشنائيا۔ شبد ناد دئے دُھنکارا، انحد نادی دُھن اُچائيا۔ امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت تت گوائيا۔ کایا مندر کھول کوڑا، سچ سینگھاسن دئے درسائيا۔ جتھے اکو روپ اپارا، دُتیا نظر کھئے نہ آئيا۔ تیرا کھیل سچّی سرکارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سمجھ کھئے نہ پائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے لکھ جگائيا۔

بہادروں کہے میں دین دُنی کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ ثابت دسیا کھئے نہ جوگی، جُکیشر جُکت نہ کھئے دِرڑائیا۔ مئی
 چڑھیا کھئے نہ چوٹی، من ممتا نہ کھئے مٹائیا۔ جکت سادھوآں واسنا ہوئی کھوٹی، انتشکرن کرے نہ کھئے صفائیا۔ صوفی جھگڑا کردے
 کارن روٹی، مذہب دا محبوب ملن کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بنیا کھئے نہ گوئی، گوتم بُدھ دئے گواہیا۔ ساری سریشٹی دسدی روتی، نیتر
 نیناں نیر وہائیا۔ کیسے دوارے جگے تیری کوئی نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پرہہ کرپا کر کے جن بھگت سُہیلے چُن لے
 مانک موتی، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ بن تیری کرپا کم آوے پڑھی نہ پونھی، پُستک دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں آد جُگاد
 ٹھا کر دُھر دا مَوجی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ کلجگ اتم دیر کر نہ بہتی، بہڑی بہڑی میری دُہائیا۔ ساری دُنیا اٹھا سوتی، آلس
 نندرا غفلت دے مٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے بودی جنجُو دھوتی، تہمت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ آتم برہم بنا لے گوئی، رُوپ انُوپ دے درسائیا۔
 تیرا اکو نام اکو کلمہ اکو ہووے سلوکی، سوہلا ڈھولا اکو نام شنوائیا۔ صدی چوڈھویں دُنیا ہوئی بہتی اوکھی، سانتک ست نہ کھئے
 کرائیا۔ تیری منزل حقیقی تیری دھار کھئے نہ پہنچی، سچ دوار نظر کیسے نہ آئیا۔ مالک خالق پرتپالک دُھر دے کھوئنتی، خصم ڈوری
 اپنے ہتھ اٹھائیا۔ تیرے پیار بنا سریشٹی دریشٹی جائے اوئتی، دھرم دی دھار ست نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بہادروں کہے پرہہ پوری کر دے آسا، ترسنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں انتر
 دے بہرواسا، بھانڈا بہم بھنائیا۔ سچ بینتی اکو آکھاں، آخر دیاں سُنائیا۔ لہنا دینا ویکھ بھوکھت واکا، جو نانک گوہند گیا جنائیا۔
 سچ دوار دا کھول کے تاکا، پردہ آپ اٹھائیا۔ سنت سُہیلا ہو کے راکھا، رکھک ہو کے سیو کھائیا۔ تیرا نام نہ کھئے تولا نہ کھئے ماسا،
 وزناں وچ وزن نہ کھئے جنائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتے تیری سرنائیا۔ تیرا ہر گھٹ اندر واسا، وصل دینا یار خُدائیا۔ رُوچ
 بُت کرنا پاکا، پنت پُنیت آپ ہو جائیا۔ سب دی جوت جوت دا جاتا، نرگن دھار تیری وڈیائیا۔ سَتجگ سچ دھرم دا کھول کے
 ہاٹا، نام نَدھانا اک وکائیا۔ گُرمکھاں پورا کر دے گھاٹا، مہر نظر نال ترائیا۔ جنہاں تیرے پچھ پندھ ماریاں واٹاں، واٹ اگلی دینی
 چُکائیا۔ تیرا سچ سروور نام اگئی تاٹا، تیرتھ اک وکھائیا۔ جتھے اکو نور پرکاشا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا سچ دوار
 نواسا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ دین دُنی دا بدل دے پاسا، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ تُوں صاحب سُلطان الکھنا الاکھا، الکھ

اگوچر تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دینی مان وڈیائیا۔ بہادروں کہے پرہو سب دا کڈھ دے بہرم
 بھلیکھا، بھلیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن دھار بدل کے ویسا، ویسوا وکار دینا مٹائیا۔ بھاگ لگا کے ماجھے دیسا، دیس دیسنتر دینا
 درسائیا۔ جو وعدہ کیتا گوہند نال دس دسمیشا، دہ دشا دینا بھگتائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا پیشہ، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ تینوں
 جھکدے وشن برہما شو گنیشا، گنپت نیوں نیوں لاگن پائیا۔ صدی چوڈھوی سب دے نال کر ہیتا، ہندو مسلم سکھ عیسائی
 سب نوں اپنے گلے لگائیا۔ تیرا آد انت تکیا اگو گوہند بیٹا، شبد گرگر وڈیائیا۔ جس نے دین دنی دا ویکھنا انتر پیٹا، باہروں کھوج
 کھوجائیا۔ کلجگ وچ ستجگ بن کے کھیوٹ کھیٹا، نیا نوکا تیرا نام چلائیآ۔ آد انت جو سدا رہے ہمیشہ، ہم ساجن ستگر
 بے پرواہیا۔ جس نے بنائے پیر علی غوث شیخا، رسول پیغمبر دتی وڈیائیا۔ اوہ مالک دو جہاناں نر نریشا، نر نرائن اگم اتھاپیا۔
 کلجگ انت سری بھگونت دھرم دی دھار کرنا ہیتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد انت دا اگو نام کلمہ اگو شبد ہووے اُپدیشا، اُتر پورب
 پچھم دکھن ایکنکار تیری اگو اک پڑھائیا۔

★ ۱۶ ★ بہادروں شہنشاہی سمت ۵ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ★

بہادروں کہے میں ویکھے کلجگ جیو جنت، ہر پردے انتر زرتتر پھول پھلائیآ۔ چار کٹ دہ دشا ویکھے سنت، مایا ممتا موہ
 وچ ہلکائیآ۔ گڑھ توڑے کھئے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے جنائیا۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ سنگت، چار ورن کرن لڑائیآ۔
 بودھ اگادھ دسے کھئے نہ پنڈت، بھيو ابھیدا نہ کھئے گھلائیآ۔ جدھر تگاں دین دنی ہوئی ننگت، نام اوڈھن سیس نہ کھئے رکھائیآ۔ جگت
 واسنا مایا ممتا سارے منگت، وست اموک نام ندھانا نہ کھئے ورتائیآ۔ میرے انتر آئی چندک، حیرانی وچ دہائیآ۔ صدی چوڈھویں
 پُرکھ اکال پروردگار تیرے سارے ہوئے نندک، جوٹھ جھوٹھ وچ جگت وڈیائیا۔ تیری منزل چڑھن دی کیسے اندر رہی نہ ہمت،
 سچکھنڈ دوار ملن کھئے نہ جائیا۔ من منوا گھر گھر کرے علت، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ دھرم دوار کر مہربانی، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ چاروں کُٹ شرع شیطان، دین مذہب کرے لڑائیا۔ جگت جگیا سواں اندر ہوئی بے ایمانی، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ رسنا جہوا پڑھدے بانی، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اٹھسٹھ تیرتہ خالی دسدے پانی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ آتم پر ماتم ملے کھئے نہ بانی، لکھ چوراسی نار کنت روپ وٹائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانت دیوے کھئے نہ پانی، کوڑ ترسنا آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان تیری منزل چڑھ نہ کھئے رُو حانی، رُو ح بُت صاف نہ کھئے کرائیا۔ ست سچ دسے نہ کھئے نشانی، کوڑ نشانہ جگت جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ صاحب ستگر دُھر دے میت، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل دے ریت، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ جھگڑا مٹا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیرے آتم پر ماتم گاون گیت، گہر گمبھیر تیرا ڈھولا آگم اتھاپیا۔ مانو ذاتی سب دی کایا کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جھگڑا میٹ دے ہست کیت، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، باطن پردہ دے کھلائییا۔ تُوں ہن دسے نہ کھئے اتیت، ترے گن لیکھا دینا چکائیا۔ پاییاں کر پُنت، پنتاں دے وڈیائییا۔ تُوں ہر گھٹ وسین بیچ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچے نام دی دس تمیز، تمنا کوڑی دینی گوائیا۔ گر اوتار پیغمبران تیری رکھی اُمید، آسا آشا وچوں پرگنائیا۔ اپنی سرشٹی ویکھ جیہڑی گوڑھی ستی نیند، غفلت ممتا دے مٹائیا۔ سچ دوار دی سب تُوں بخش ساچی عید، عادت پچھلی دے بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ شہنشاہ میرے سلطان، ہر کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ اتم مار دھیان، گیانی دھیانی پھول پھلائییا۔ ساچا دیوے نہ کھئے برہم گیان، جگت و دیا سرشٹی ہلکائییا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، بھرے بھلی سرب لوکائییا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سرب گرلان، کہانی بانی دے دُہائییا۔ دھرم دا جھلے نہ کھئے نشان، گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ ست سچ نہ کھئے سمائیا۔ میں چار کُٹ ویکھ ہویا حیران، حیرت وچ سنائیا۔ جوٹھ جھوٹھ چڑھیا طوفان، دین دُنی رہیا رُڑھائییا۔ گر اوتار پیغمبر درس دیوے کھئے نہ آن، لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ سارے تیرا راہ تکان، درگاہ ساچی سچکھنڈ بیٹھے آس رکھائیا۔ کون ویلے پرہ پرگٹ ہووے والی دو جہان، دوزخ بہشتاں لیکھا دے مکائییا۔ کل کلکی ویس وٹائے سورا

بلوان، بلدھاری اپنا ویس وٹائیا۔ امام اماما ہوئے پردھان، کلمہ کائنات سنائیا۔ شرع چھری نہ چلے آتے انسان، قاتل مقتول لیکھا دئے مُکائیا۔ ساچا مارگ دسے آن، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو مندر ہوئے مکان، گرہ اکو سوبھا پائیا۔ اکو تیرا چپن والا ہووے نام، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ تیرا ڈھولا گائیا۔ اکو سب دا سانجھا ہووے پین کھان، سور گان ذبح نہ کھئے کرائیا۔ چار ورن کرے نہ کھئے حرام، اٹھاراں برن نہ کھئے لڑائیا۔ تیرا حقیقی کلمہ ہووے حق کلام، نام ندھانا ناؤں زرنکارا دینا جنائیا۔ ساچی منزل دسنی آسان، اصل وصل دینا نور خدائیا۔ دھر سندیسہ اگم پیغام، پیر پیغمبراں توں آگے دینا درڑائیا۔ رس حقیقی دینا جام، نام خُماری اک چڑھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار کر انتظام، پورب لیکھا دے مُکائیا۔ مذہباں دا رہے نہ کھئے غلام، شرع زنجیر دینا کٹائیا۔ دھرم دی دھار ہوئے ودھان، دھارا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ نام جیکارا دو جہاناں کر پروان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جودھے سورپیر بلوان، بلدھاری دے وڈیائیا۔ تیرا در ٹھانڈا والی دو جہان، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ نام دا دینا دان، داتے دانی دیاوان تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ورثا سنگھ دے گرہ پنڈ سری ہرگوبند پُرا ★

بھادروں کہے پرہہ گر اوتار پیغمبر ویکھے جھکدے، نرگن دھار نوجوان مرد مردان سیس جھکائیا۔ نام کلمے اگتے کہن ساڈے پینڈے مُکدے، نو نو چار دھار کھوج کھوجائیا۔ دروبی اسیں ونجارے ہونا اکو ٹک دے، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا راگ ناد سُننا اگم اتھاپیا۔ سہج سُبھاؤ اک دوجے تُوں پُچھدے، درگاہ ساچی سچکھنڈ بیٹھے سوبھا پائیا۔ کی میل ہونے شبد ڈلارے ست دے، سچ دوار کی وڈیائیا۔ پردے اوپلے رہنے نہ آگے لک دے، لوک مات ہووے رُشنائیا۔ جس نے جیو جنت لیکھے پاؤنے پرے دکھ دے، دیناں اناٹھاں دیا کھائیا۔ بھيو کھلاؤنے ماتو مانس مانکھ دے، انتر آتم برہم گیان درڑائیا۔ بھاگ وڈیاؤنے بھگت جن جنی ککھ دے، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در اکو اک درسائیا۔ بھادروں کہے اوتار

پیغمبر گرو در ساچے ویکھیا بردا، بن بندگی سیس نوائیا۔ نیوں نیوں سیس سجدہ جگدیش کردا، جھک جھک لاگے پائیا۔ ہوں بالک سیوک نڈھا تیرے در دا، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پروردگار سانجھے یار کھیل ویکھ اپنی لوک مات گھر دا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا پھیرا پائیا۔ تیرا نام حقیقی لاشریکی حق حقیقی کوئی نہ پڑھدا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لیکھا جنا شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنے در دا، درویشاں میلا لے ملائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا نرائن نر دا، نر زنکار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در گھر ساچے منگ منگائیا۔ بہادروں کہے گر اوتار پیغمبر کرن سلام، سماں سماں دھیان لگائیا۔ میرے رہبر حق امام، تیری آمد وچ دہائیا۔ کیریا کر نوجوان، مرد مردانے جھولی ڈھپیا۔ پرگٹ ہو والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل وکھائیا۔ چار گنٹ سرشٹی درشٹی ہوئی بے ایمان، بیوہ جگت لوکائیا۔ ساچا سنے نہ کھئے پیغام، پیغمبر رو کے رہے سنائیا۔ صدی چودھویں بدل گیا انتظام، بندوبست نہ کھئے رکھائیا۔ محراباں مسجداں وچ بُندا حرام، تیرا بھ نہ کھئے دسائیا۔ کوڑ کلپنا سب نوں کیتا غلام، عُرت سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جھگڑا پیا نال انسان، انسانیت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ساڈے مذہب بنے دکان، جگت ہتھو ہٹ چلائی۔ تیرا نام ہویا بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائی۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی ہو مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ من کلپنا کوڑی کیریا نو کھنڈ پرتھی کردے قتل عام، ساڈھے تین ہتھ کایا قتل گاہ درڑائیا۔ پوتر کر دے کھیرا سچ گرام، گرہ مندر ہووے صفائیا۔ بیج نیتر نظری آ دھر دے رام، رام رمیہا راہ تکائیا۔ نام بنسری سنا دھر دے کاہن، سکھی آتما دئے دہائیا۔ حضرت پیغمبر موسیٰ عیسیٰ محمد دے پیغام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ نانک نرگن سرگن منتر ستنام، ست دا پردہ آپ اٹھائیا۔ گوبند واپگرؤ کہہ کے فتح ڈنک وجایا جوان، جوہن ورتا آپ سنائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک اتم پرگٹ ہونا سری بھگوان، بھگون اپنی کل دھرائیا۔ جس دا نرگن نور جوت بن ورن گوت کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ سنائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، آنا فنا پردہ دئے اٹھائیا۔ پاربرہم پت پریشور اباشی کرتے آد نرنجن دے دان، سری بھگوان جھولی اگم بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بہادروں کہے گر اوتار پیغمبر کرن قدم بوسی، دھوڑی خاک رمائیا۔ نام خُماری سدا مدہوشی، مدھر دھن راگ سنائیا۔ سب دی آسا منسا کلجگ اتم اکو لوچی، لوچن نین دے کھلائی۔ سچ

صلاح دُھر ملاح اِکو سوچی، پرم پُرکھ ہونا سہائیا۔ لہنا دینا لیکھا یاد کر روداس چارا موچی، جو شبد اگم گیا درڑائیا۔ لہنا دینا ویکھ ناتھ تریلوکی، کاہنا کرشن کی سمجھائیا۔ دین دُنی دی واسنا ہونی کھوٹی، رام رمئیا گیا جنائیا۔ کلجگ اتم منزل چڑھے کھئے نہ چوٹی، درگاہ ملن کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن کھانی بانی پڑھن کارن روٹی، دھرم دی دھار نہ کھئے سہائیا۔ مانس ہو کے کھان بوٹی، ناتا اتم پر ماتم جگت تڑائیا۔ سادھاں ثابت رہے نہ کھئے لنگوٹی، دھیرج جت نہ کھئے رکھائیا۔ پڑھی کم نہ آوے پوتھی، پُستک بغلاں وچ رکھائیا۔ منزل جانے کھئے نہ جوگی، جگت گیان نہ کھئے درڑائیا۔ سرشٹی کام واسنا ہونی بھوگی، بھئیا بھین لئے تکائیا۔ ہوئے اندر ہونا سب نے روگی، مُلا شیخ مسائک پنڈت پاندھا ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دی بے کوئی نہ گودی، گوداوری کنڈھے گوبند گیا جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر پردا سکے کھئے نہ سودھی، ودی سُدی لیکھا نہ کھئے چُکائیا۔ جھگڑا پینا لوک پرلوکی، پُریاں لوآں دین دُبائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کلجگ اتم سب نوں دے سوچی، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ کلجگ جیواں مت رہے نہ ہوچی، ہوشیاری نال لینا ترائیا۔ کرماں ول نہ تکیں سرشٹی ساری دوشی، یں تیرے زردوش نظر کھئے نہ آئیا۔ انت گھڑی ویکھ لے اوکھی، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ من منسا سب نوں کیتا شوقی، شہنشاہ تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ گوبند دا پورا ڈھئیا تے آسا منسا ساڈھے تین ہتھ دی اوٹی، اگلا پردہ دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر سوامی بے پرواہیا۔ بہادروں کہے گر اوتار پیغمبر چرن چھوہندے متھا، مستک دھوڑ رمائیا۔ بھیو دس یتھارتھ یتھا، گہر گمبہر تیری سرنائیا۔ ستجگ اندر کیہڑی چلنی کتھا، کون نام صفت صلاحیا۔ جس دا لیکھا ایضاً وچ نہ ہووے تتھا، تبدیلی کرن کھئے نہ پائیا۔ کی سندیسہ دتا جس ویلے گوبند اپنی پٹھ اتوں لایا بہتھا، تیر کمان ٹنک ہتھ سٹائیا۔ لہنا دینا ہونا کی تت اٹھا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ کی چٹرائیا۔ کی گر ارجن سندیسہ دتا بھٹا، بھٹھ کھیرا گیا درڑائیا۔ کی حُکم سُنایا جس ویلے نانک تگڑی وچ رکھایا وٹا، بھیو ابھیدا اگم الائیا۔ کی محمد دسّیا جس ویلے شرع دا ماس کٹا، سُنّت جگت بنائیا۔ کی سندیسہ دتا جس ویلے عیسیٰ گل وچ پیا رسا، صلیب جگت والی جنائیا۔ کی کوک پُکاریا جس ویلے موسیٰ منہ دے بہار ڈھٹھا، ہوکا حق حق درڑائیا۔ سب دا لہنا دینا ویکھ پُرکھ اکال اِکو وار اِکٹھا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے پھول پُھلائییا۔ کلجگ اتم سب دا منسوخ کر دے دیناں مذہباں والا پٹا، پٹنے والا دے

گواہیا۔ ستجگ ساچے تُوں میرا میں تیرا دس دے ٹپا، ٹاپک اور نہ کھئے جنائیا۔ دین مذہب دا رہے کوئی نہ رٹا، جھگڑا کرے نہ کھئے لوکائیا۔ نج نیتز لوچن نین کھول دے اکھا، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ تُوں مالک خالق سکھا سہائی سکھا، صاحب تیری سرنائیا۔ کلجگ جگت جہان ویکھ تپا، تپش اور نہ کھئے بُجھائیا۔ جو تیرا دس کے گیا پتہ، پت پرمیشور تیرا بھیو کھلائیا۔ سب دے نال تیرا سانجھا متا، مت متانتر رہن کھئے نہ پائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار پاربرہم پت پرمیشور آد نرنجن سانجھا کھول دے ہٹا، ہٹوانا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جگ چوگری تیرا ایکا نام سچا، جس نام دی مہا چار جگ دے گر اوتار پیغمبر اکھراں وچ گئے گائیا۔

★ ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ★

بھادروں کہے پرہ نو کھنڈ پرتھی پھریا پیر دے، چار کُنٹ دہ دشا بن قدما قدم اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مانو مانس مائکھ ویکھے سبے، ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی پھول پھلائییا۔ زنگن زینکار ایکنکار تیرا دیپک تُوں جوتی کھئے نہ جگے، جاگرت جوت بن ورن گوت نظر کھئے نہ آئی۔ جدھر ویکھاں تیرے نام دے پیدے سدے، وکھرے وکھرے ڈھولے راگ سنائیا۔ دیناں مذہباں والے تگدے مزے، مذاق کرے جگت لوکائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار وہن وگے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ حکمے اندر رہے کھئے نہ بدھے، بدی جگت رہے کھائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے امرا پدے، پت پرمیشور ملن کھئے نہ آئی۔ کریا کر جگت جگدیشر پدے، یدپ اپنا روپ پرگٹائیا۔ بن تیرے کوڑ وکار کھئے نہ کڈھے، کایا رہے نہ کھئے صفائیا۔ جھگڑا میٹ دے پنج تت تن وجود ماس ناڑی ہڈے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ بھادروں کہے میں پھردا چپ چپیتا، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ ایشٹ تگیا رام سینتا، بن کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ رادھا کرشن تگیا میتا، تیرتھ تٹ پھول پھلائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تکیاں توفیقان، طاقتور کھوج کھوجائیا۔ نانک گوہند ویکھیاں امیدان، جو آسا گئے ودھائیا۔ چار جگ دے نام دیاں تگیاں رسیدان، جو صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ دُھر کلمہ کائنات ویکھیاں حدیثان، جو حضرتان کری پڑھائیا۔ کھیل ویکھیا اوچاں نیچاں، دین مذہب کی

وڈیائیا۔ راؤ رنگاں تک کے میریاں نکلیاں چیکاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ بھڑی تیریاں جُگ جُگ کپہو جیپیاں ریتاں، ریتیاں دینا سمجھائیا۔ کدے شو دوالے مٹھ مندر اُتے بنائے مسیتاں، مسلہ اگلا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ بہادروں کہے میں پھریا چوری چوری، چوراں یاراں ٹھگان ویکھ وکھائیا۔ کلجگ رین اندھیری ویکھی گھوری، گھور کلجگ رہیا تکائیا۔ جھگڑا پیا پشو ڈھوری، سُر گان دے ڈبائیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئی نہ جوڑی، لکھ چوراسی نار کنت جوڑ جڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھیل تکی توری موری، مہربان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ بہادروں کہے میں پھریا چاروں کُنٹ، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ نرک سورگ ویکھے بیکنتھ، پردہ اوہلا سرب چُکائیا۔ جنجُو بودی دین مذہب ویکھے وچ سنت، مُچھ داہڑی کیس نال وڈیائیا۔ نبی رسولاں تکی مات امت، عملاں وچ جنائیا۔ سیس جگدیش ویکھے موند موندت، مُندی تن وجود سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈا بے پرواہیا۔ بہادروں کہے میں دین دُنی دا تکیا راہ، رستہ رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تَدھ بن دوجا دے نہ کھئے ملاح، نیا نوکا پار نہ کھئے کرائیا۔ تیرے نالوں سارے ہونے جدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ جے تُوں واحد اک خُدا، خُدی تکبر دے گوائیا۔ مالک خالق بن دلڑبا، محبوب تیری سرنائیا۔ دُئی دویتی کڈھ وبا، ہومے روگ دینا مٹائیا۔ تینوں کہا حق اللہ، عالیشان تیری سرنائیا۔ تیرا کلمہ اک سدا، صحیح سلامت سوہا پائیا۔ سب دی قبول کر دُعا، در تیرے سیس نوائیا۔ ساچے نام دا دس اک مزہ، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ بہادروں کہے میں کہا میرے نرنکار، نرور تیری سرنائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ چرن جھکن تیرے گر اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ صدی چودھویں سب دی پیج دے سوار، کلجگ اتم ہو سہائیا۔ دین دُنی دی پا سار، مہاسارتھی ویس وٹائیا۔ تیرا نور ہووے اجیار، نراکار ساکار دینا درڑائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ تیرا کردے سرب انتظار، آسا وچ آس ودھائیا۔ مات لوک تیرا نوری نور ہووے چمتکار، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ بہادروں کہے میرے پرہو اپنی کر دے کِرپا، کِرپا ندھان تیری وڈیائیا۔ دین دُنی دی میٹ دے پیتا، وپریت رہن کھئے نہ پائیا۔ مانو

رُوپ بنا دے ساچے سکھ دا، سکھیا سچ درڑائیا۔ اُپاشک ہو جائے اِشٹ اِک دا، اِیکنکار تیری سرنائیا۔ جھگڑا مُک جائے پتھر اِٹّ
 دا، مندران سپس نہ کھئے نوائیا۔ بن تیری کِرپا من کِسے نہ ٹکدا، ٹک ٹکی اندر دے لگائیا۔ تیرا آتما تت سریر کدے نہ بھٹدا، اوچ
 نیچ نہ کھئے جنائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی نرگن سرگن اپنا کھیل آپ نچھدا، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھيو کھلا دے پت پریشور
 پت دا، پاربرہم برہم اپنا پردہ لاپيا۔ انت آخِر بے نظیر تیرا نُور اگما اِکو دِسدا، بن ماٹی چما سوہا پائیا۔ لہنا دینا چُکا دے لوک مات
 جس جس دا، جس ضمیر کر رُشنائیا۔ ناتا جوڑ دے آتم پر ماتم پت دا، بکتاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ من ٹھگوری جھگڑا رہے نہ
 چت دا، چیتن سُرْتی دے کرائیا۔ لیکھا مُک جائے لکھ چوراسی آون جاون نت دا، نرگن نرَویر نرکار نرکار ہونا سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نُور اگتی اِک دا،
 اِک اکلے سچ محلے تیرا نُور نُورانہ نظری آئیا۔

